

TIÊU ĐỈNH
蕭鼎

Tiêu Đỉnh

诛仙 5

Không gian đan xen yêu và hận
Thế giới tiên hiệp điểm lệ quý quái
Một thiếu niên, một thanh cốt lộ
một mình đối mặt với cả thế giới

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA - THÔNG TIN

Tru Tiên

Tác giả: Tiêu Đỉnh

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Tự chương (Đề tựa)

"Tru Tiên" là tiểu thuyết giả tưởng thần tiên kiếm hiệp do ngòi bút sắc bén mới nổi là Tiêu Đỉnh trứ tác.

Từ khi xuất hiện vào năm 2003, "Tru Tiên" đã gây một làn sóng lớn trong văn học Trung Quốc, cùng với "Phiêu Diểu Chi Lữ", "Tiểu Bình Truyền Kỳ" tề danh "Tam đại kỳ thư Internet", thậm chí được xếp vào hàng những tác phẩm kinh điển, sánh ngang với các tiểu thuyết của Kim Dung, Cổ Long, và Hoàn Châu Lâu Chủ. Trong một siêu thị sách ở Thiên Tân, một nữ sinh trung học đã chỉ vào cuốn "Tru Tiên" mà nói với bạn: "Đời này tớ sống vì Tru Tiên". Từ đó có thể thấy được phần nào sức hấp dẫn của bộ tiểu thuyết này.

Trong tiểu thuyết giả tưởng "Tru Tiên", Tiêu Đỉnh đã sử dụng bút pháp tiểu thuyết võ hiệp truyền thống để dẫn dắt câu chuyện, đưa nội dung chính là tình cảm lòng vào trong một thế giới quỷ ma. Giữa máu đỏ và chiến tranh, tình yêu trong sáng tươi đẹp mỗi lần xuất hiện đều đem theo vầng hào quang rạng rỡ sáng cả bầu trời.

Thế gian ngày nay, chính đạo đang mạnh, tà ma tránh lui. Vùng đất trung nguyên sơn linh thủy tú, nhân khí cường thịnh, sản vật phong phú, là nơi chiếm cứ bền vững của các chính phái, trong đó đặc biệt có ba phái lớn đứng đầu, là Thanh Vân Môn, Thiên Âm Tự và Phần Hương Cốc.

Câu chuyện này, bắt đầu từ "Thanh Vân Môn". Trương Tiểu Phàm, nhân vật chính, là một thiếu niên bình thường, nhưng vận mệnh đã cợt đùa với hắn không chỉ một lần... Ý nghĩa duy nhất giúp hắn tồn tại là tình yêu, tình yêu là tấm phao cứu mệnh, là tín ngưỡng và tôn giáo duy nhất của đời hắn. Qua sự vật vã của Trương Tiểu Phàm, mới thấy sự trưởng thành của một người đàn ông gian nan biết bao. "Tru Tiên" thực chất là một bộ tiểu thuyết nói về sự trưởng thành, nói về tình cảm. Soi vào số phận Trương Tiểu Phàm, ta tìm thấy phần nào đó số phận riêng ta...

Lời tựa được Alex viết tặng ...

Thời gian: không rõ, có lẽ là rất rất xa xưa trước kia.

Địa điểm: Thần Châu hạ thổ. (1)

Từ thời thái cổ, nhân loại đối với thế giới quanh mình, thấy những sự kỳ dị, chớp loè sấm động, gió dữ

mưa to, thiên tai nhân họa, thương vong vô số, lũ lụt khắp nơi, tuyệt không phải những sự sức con người có thể làm được, có thể chống cự được. Bèn cho rằng trên chín tầng trời có chư vị thần linh, dưới chín tầng đất có đôn đổng âm hồn, diêm la điện phủ.

Vì vậy truyền thuyết thần tiên lưu lại hậu thế. Chẳng biết bao nhiêu con dân loài người, thành tâm khấu đầu, cứ hướng về những thần minh do trí óc mình tưởng tượng ra mà lễ lạy cúng bái, cầu phúc tố khổ, hương khói rất thịnh.

Từ xưa tới nay, người thường chẳng ai là không chết. Nhưng thế nhân đều ham sống sợ chết, mỗi khi nói đến địa phủ diêm la, thì thường thêm thắt bao điều ghê sợ, rồi nảy ra cái thuyết trường sinh bất tử.

So với những giống loài sinh linh khác, con người thể chất kém, nhưng lại là linh trưởng của vạn vật, đó tuyệt không phải là lời nói giả. Với động lực săn đuổi sự trường sinh, hết đời này sang đời khác, những kẻ thông minh chí sỹ, người trước nằm xuống người sau đứng lên, đổ hết tinh lực suốt kiếp, vẫn cặm cụi đi tìm.

Cho mãi đến nay, tuy vẫn chưa tìm thấy sự trường sinh bất tử, nhưng có một số nhà tu chân luyện đạo đã nhìn thấu được thiên địa tạo hoá, lấy thân phận của người phạm đê điều khiến những thế lực bất trắc, nhờ sức các loại bảo bối thần bí, dụng cụ làm phép, có thể khiến lung lay cả trời đất với uy lực sấm sét.

Nhiều vị tiên bối đắc đạo cao thâm, truyền thuyết kể họ đã sống lâu hàng ngàn năm không chết. Người đời cho rằng vậy là đắc đạo thành tiên, nên càng ngày càng có thêm nhiều người lao vào con đường tu chân luyện đạo.

Thần Châu hào thổ rộng lớn khôn cùng. Duy chỉ có vùng đất Trung Nguyên là phì nhiêu phong mỹ nhất, tám đến chín phần mười dân cư trong thiên hạ đều sống tụ lại đây. Những vùng hoang địa ở Đông Nam Tây Bắc, núi cheo leo sông hung dữ, nhiều mãnh thú ác điều, nhiều hư trưởng độc vật, cũng nhiều loài man di mọi rợ, ăn lông ở lỗ, hiếm thấy dấu vết con người. Tương truyền trong nhân gian từ xưa, có những di chủng hồng hoang sót lại trên nhân thế, nấp trong thâm sơn mật cốc, thọ đến vạn năm, nhưng chưa có ai nhìn thấy.

Cho đến ngày nay, những người tu chân luyện đạo trong nhân gian, phần lớn đều như cá diếc qua sông, nhiều không đếm xuể. Thần Châu hào thổ rộng lớn, kỳ nhân dị sỹ đông đúc, cách thức tu chân luyện đạo cũng vô số, chẳng hề giống nhau. Chưa tìm ra cách nào để trường sinh, nhân gian đã hình thành các môn các phái, có chính có tà. Từ đó nổi lên những quan điểm riêng, rồi đấu đá lẫn nhau đến nỗi tranh phạt giết chóc diễn ra vô số kể.

Khi sự trường sinh bất tử xem ra xa xôi quá không nắm bắt nổi, thì những sức mạnh có được nhờ tu luyện dần trở thành mục tiêu của rất nhiều người.

Thế gian ngày nay, chính đạo đang thịnh, tà ma tránh lui. Vùng đất trung nguyên sơn linh thủy tú, nhân khí cường thịnh, sản vật phong phú, là nơi chiếm cứ bền vững của các chính phái, trong đó đặc biệt có

ba phái lớn đứng đầu, là Thanh Vân Môn, Thiên Âm Tự và Phần Hương Cốc

Câu chuyện này, bắt đầu từ "Thanh Vân Môn".

Chú thích

1. Thần Châu hạ thổ: Thần Châu là mỹ danh cũ chỉ Trung Quốc, hạ thổ chỉ mảnh đất rộng lớn mênh mông

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 1

Thanh Vân

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Dãy núi Thanh Vân nguy nga sừng sững, hùng cứ Trung Nguyên, phía bắc núi có một dòng sông lớn tên gọi Hồng Xuyên, phía nam là trấn quan trọng "Hà Dương Thành", chẹn lấy chỗ hiểm yếu của thiên hạ, vị trí địa lý hết sức trọng yếu.

Núi Thanh Vân kéo dài liên tục trăm dặm, nhấp nhô trùng điệp, có bảy ngọn cao nhất, vươn ngập trong mây, ngày thường chỉ thấy mây trắng vờn quanh sườn núi, không nhìn được đỉnh ngọn. Núi Thanh Vân có rừng rậm rạp, có thác đổ, vách núi dị kỳ, chim quý thú lạ rất nhiều, cảnh quan âm u hiểm trở, nổi tiếng trong thiên hạ.

Nhưng còn nổi tiếng hơn, lại là một môn phái tu chân trên núi này -- Thanh Vân Môn.

Thanh Vân Môn có lịch sử rất lâu đời, từ khi sáng lập đến giờ đã hai ngàn năm có lẻ, đứng đầu trong hai phái chính tà hiện nay.

Nghe nói tổ sư khai phái vốn là một thầy tướng trong giang hồ, nửa đời thất vọng, buồn bực bất đắc chí. Năm 49 tuổi, ngao du khắp nơi, trên đường đi qua núi Thanh Vân, vừa nhìn đã nhận ra nơi đây có vẻ thiêng liêng kỳ tú, tự được linh khí của trời đất, là một nơi tốt đẹp vào bậc nhất. Lập tức đăng sơn, ăn gió nằm sương, tu chân luyện đạo, chưa được bao lâu, lại tìm được một quyển sách cổ không tựa đề trong một hang sâu bí mật, trên đó ghi chép những thuật pháp môn kỳ ảo, thâm thúy cao xa, mà lại diệu dụng vô cùng, uy lực cực lớn.

Thầy tướng nọ được mỗi kỳ ngộ này, dốc lòng tu tập. Thấm thoát hai mươi năm, có chút tựu thành, bèn xuất núi. Trải qua mấy trận mưa gió giang hồ, tuy không thể độc bá thiên hạ, nhưng cũng trở thành người hùng một phương. Bèn ở trên núi Thanh Vân, khai tông lập phái, đặt tên "Thanh Vân". Vì nội dung trong quyển sách không có tựa đề kia rất gần với đạo gia, nên ông ta bèn phục trang đạo nhân, tự xưng hiệu Thanh Vân Tử, đệ tử đời sau tôn xưng là Thanh Vân Chân Nhân.

Thanh Vân Tử thọ 167 tuổi, sinh thời thu nạp mười đệ tử, lúc lâm chung có dặn rằng: "Ta nửa đời đã học đến tận cùng về tướng thuật, tinh yếu nhất chính là tướng phong thủy. Núi Thanh Vân này là linh địa hiếm có trong nhân gian, phái Thanh Vân ta giữ ngọn núi này, về sau nhất định sẽ hưng thịnh, các

người quyết không thể bỏ được. Nhớ lấy, nhớ lấy!"

Lúc ấy mười đệ tử đều gật đầu, tin tưởng chắc chắn rồi, Thanh Vân Tử mới nhắm mắt tắt nghỉ. Không ngờ trong vòng một trăm năm sau đó, chẳng biết là có phải ý trời gheo người, hoặc căn bản là Thanh Vân Tử tướng thuật không tinh, Thanh Vân Môn không chỉ không phát triển, mà mỗi ngày một suy vi.

Trong mười đệ tử, có hai người chết sớm, bốn người bỏ mạng trong những cuộc huyết sát giang hồ, một người tàn phế, một người mất tích, chỉ truyền lại hai chi phái.

Trải qua năm mươi năm, trong vòng một trăm dặm quanh núi Thanh Sơn đã xảy ra những thiên tai địa chấn chưa từng có, ngập lụt khủng khiếp, đất rung núi chuyển, tử thương vô số, lại dứt tuyệt đi một chi phái. Mà còn lại mỗi một người, nhưng tư chất có hạn, bản lĩnh thấp kém, vốn chẳng thể khôi phục được phong quang năm xưa của Thanh Vân Tử, lại còn vì duyên cớ quyền sách cổ kia, kích động kẻ thù bên ngoài đến tranh đoạt, mấy phen huyết chiến, nếu không phải là nhờ mấy pháp bảo lợi hại mà Thanh Vân Tử để lại, thì e rằng Thanh Vân Môn đã bị người ta diệt tận rồi.

Tình cảnh này kéo dài đúng bốn trăm năm, Thanh Vân Môn không hề khởi sắc, hầu như có thể dùng từ "ngắc ngoải" để hình dung. Đến phút cuối, thậm chí còn bị người bắt nạt đến tận cửa nhà, trong bảy ngọn núi cao của Thanh Vân, ngoài ngọn chính Thông Thiên Phong, sáu ngọn còn lại đều bị ngoại địch chiếm hết, trong đám ngoại địch đó còn có cường đạo hãn phi, lấy làm cứ điểm, cướp bóc bốn phương, hoành hành ngang ngược.

Những người không rõ nội tình phần lớn đều hiểu nhầm, cho rằng Thanh Vân Môn đã sa sút mất rồi, mặc dù đệ tử Thanh Vân giải thích rất nhiều, rằng cũng có lòng giết địch, hiềm nỗi lực bất tòng tâm, thật đáng thương. Đến nay nghĩ lại, lúc ấy quả thực là quãng thời gian cay đắng nhất của cả phái Thanh Vân.

Mãi cho đến thời điểm một nghìn ba trăm năm trước, tình hình mới có thay đổi.

Có lẽ là tướng thuật của Thanh Vân Tử rốt cục cũng hiển linh, hoặc là trời già mệt rồi, không muốn trêu chọc Thanh Vân Môn nữa, đến lúc ấy, trong đám truyền nhân đời thứ mười một của Thanh Vân Môn, lại xuất hiện một nhân vật tuyệt luân, kinh thế hãi tục đứng lên dẫn dắt - Thanh Diệp Đạo Nhân.

Thanh Diệp tục gia họ Diệp, vốn là một thư sinh nghèo khổ, thiên tư đỉnh ngộ hơn người, nhưng ứng thí rất nhiều lần mà không trúng, sau này cơ duyên xảo hợp, được Vô Phương Tử chương môn đời thứ mười của Thanh Vân Môn thu làm đệ tử, lúc ấy tuổi mới 22.

Sau khi Thanh Diệp nhập môn, chỉ qua một năm đã lĩnh hội quán thông hết thầy những kiếm thuật pháp đạo do Vô Phương Tử truyền cho, độc chiếm hàng đầu trong đám đệ tử. Lại qua một năm, đến Vô Phương Tử cũng chỉ có thể dựa vào sự tu hành thâm hậu mới cố gắng đánh được ngang tay với y. Vô Phương Tử vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, quyết định lấy quyền sách cổ mà tổ sư truyền lại đem cho Thanh Diệp tự tham tường tu tập. Thanh Diệp bèn bế quan ở Huyền Nguyệt Động đằng sau ngọn Thông Thiên Phong, lần bế quan này kéo dài mười ba năm.

Nghe nói lúc y phá cửa thoát ra, là vào một đêm trăng tròn. Đêm ấy trăng lạnh treo cao, cả ngọn Thông Thiên Phong núi Thanh Vân sáng rực như ban ngày. Thốt nhiên cuồng phong ập tới, đằng sau núi lại có tiếng hú ngân dài, vang động đến trăm dặm, ai nghe thấy không khỏi biến sắc. Sau, có ánh sáng tốt lành tím nhạt dâng lên ngập trời, một tiếng động cực lớn, Huyền Nguyệt Động phủ rộng rãi sáng tỏ, Thanh Diệp râu tóc bạc hết, mặt điểm nụ cười, thân mình có thanh quang, chậm rãi bước ra, mọi người kinh ngạc, tưởng đã thành tiên.

Sau đó, Thanh Diệp chính thức xuất gia, lấy họ Diệp của mình, thêm vào chữ Thanh trong Thanh Vân, lấy tên là Thanh Diệp.

Ngày hôm đó y cười bái biệt ân sư Vô Phương Tử, nói: "Su tôn xin hãy đợi, đệ tử đi làm mấy việc, một ngày là sẽ quay về."

Mọi người không rõ ý tứ, một ngày đêm sau Thanh Diệp chống kiếm quay về, ngoại địch ở sáu ngọn của Thanh Vân đã bị mai phục chém sạch. Thanh Diệp Đạo Nhân đạo pháp thâm sâu, thủ đoạn tàn độc, một thời gian đã danh động thiên hạ, thanh thế của Thanh Vân Môn đại thịnh.

Lại qua một năm, Vô Phương Tử đem chức vị chưởng môn truyền cho Thanh Diệp, còn mình thì chạy tịnh thanh tu, không lý đến những chuyện lật vật trong môn nữa. Thanh Diệp chấp chưởng rồi, dốc sức vì môn phái, hết lòng trợ giúp đồng môn, nghiêm khắc tuyển chọn truyền nhân, lại nhờ những điều đã lĩnh hội được từ quyển sách cổ, có được cái uy quý thần vô lượng.

Thanh Vân Môn từ đó ngày một tăng tiến, trong vòng 50 năm, đã trở thành trụ cột trong chính đạo, thêm hai trăm năm sau, đã trở thành lãnh tụ của các môn các phái chính đạo.

Thanh Diệp Chân Nhân thọ đến 550 tuổi, cả đời thu nạp đồ đệ rất nghiêm khắc, chỉ truyền thụ cho có bảy người, chia bảy ngọn núi cho họ, lệnh cho thất chi phái cùng nhau truyền hương hoá. Trong đó trưởng môn ngụ ở ngọn chính Thông Thiên Phong, là chi phái trọng tâm.

Cho đến nay, đệ tử của Thanh Vân Môn đã gần một nghìn người, cao thủ như mây, thanh uy hiển hách, cùng với Thiên Âm Tự, Phần Hương Cốc tề danh tam đại môn phái. Chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân, công tham tạo hoá, siêu phàm nhập thánh, là một nhân vật tuyệt thế bậc nhất đương thời.

Dưới chân núi Thanh Vân, ở phía Tây Bắc cách Hà Dương Thành chừng 50 dặm, có một thôn nhỏ tên là Thảo Miếu.

Thôn này có hơn bốn mươi hộ dân, tính tình thuần phác, dân cư phần lớn sinh sống bằng cách lên núi đánh củi bán cho Thanh Vân Môn đổi lấy ngân lượng.

Ngày thường thôn dân thường thấy đệ tử Thanh Vân Môn đi tới đi lui, phần nhiều thần kỳ, đối với Thanh Vân Môn rất là sùng bái, coi như tiên gia đặc đạo. Mà Thanh Vân Môn từ xưa đến nay thường chiếu cố dân chúng quanh vùng, với thôn dân ở đây cư xử cũng không tệ.

Hôm ấy, trời âm u, mây đen trĩu thấp, khiến người ta có cảm giác nặng nề ngột thở.

Từ thôn Thảo Miếu nhìn ra, núi Thanh Vân sừng sững xuyên thẳng lên trời, ngọn cao vách cheo leo,

âm thầm dữ tợn. Chỉ có điều, thôn dân đời đời ở đây, cảnh tượng ấy đã nhìn quen không biết bao nhiêu lần, nên cũng không để ý, còn bọn trẻ nhỏ chưa biết gì thì càng không phải nói.

**

*

"Xú tiểu tử, mi chạy đi đâu đó?"

Một tiếng la mắng, kèm theo là mấy hồi cười cợt, phát ra từ miệng một đứa trẻ lớn lớn. Nó lồi 12, 13 tuổi, mi thanh mục túc, dẫn theo chừng bốn, năm đứa bé con cả trai cả gái, đuổi theo một thằng nhỏ khác chạy phía trước. Thằng nhỏ ấy nom bé hơn nó chừng hai tuổi, người thâm thấp, mặt mũi hơn ha hơn hờ, đang dốc sức chạy đi, vừa chạy vừa ngoảnh đầu lại nhìn mặt trêu.

"Trương Tiểu Phàm, mi muốn tốt thì đứng lại!" đứa trẻ chạy theo cao giọng gọi.

Thằng nhỏ chạy trước, tên gọi Trương Tiểu Phàm "xì" một tiếng, vừa chạy vừa kêu: "Mi làm như ta là đồ ngốc vậy!" Nói đoạn lại còn chạy nhanh hơn.

Trên đường đuổi bắt, mấy đứa trẻ càng lúc càng chạy gần đến toà miếu cỏ vừa cũ vừa nát ở phía đông thôn. Từ ngoài nhìn vào, toà miếu cỏ này rách nát không thể chịu được, chẳng biết là đã trải qua gió mưa mấy kiếp.

Trương Tiểu Phàm chạy đầu tiên xông tọt vào, ai ngờ không chú ý, lại vấp phải ván cửa, tòm một cái, ngã lộn nhào.

Mấy đứa trẻ đằng sau mừng rỡ, nhao nhao lao lại, đè lên mình thằng nhỏ, đứa bé mi thanh mục túc kia vẻ mặt đắc ý, cười bảo: "Bị ta bắt được rồi! Lần này mi chẳng có gì để nói nữa, phải không nào?"

Ai ngờ Trương Tiểu Phàm đảo mắt kỳ dị, nói: "Không tính không tính, mi ám toán ta, tính làm sao được?"

Đứa trẻ kia ngạc nhiên, lạ lùng bảo: "Ta ám toán mi lúc nào?"

Trương Tiểu Phàm đáp: "Giỏi lắm Lâm Kinh Vũ, mi dám nói cái ván cửa này không phải là mi đặt ở đây ư?"

Đứa trẻ tên gọi Lâm Kinh Vũ kia hét to: "Đời nào có chuyện ấy!"

Trương Tiểu Phàm chum miệng, nghiêng đầu, có vẻ nhất định không đầu hàng, không khuất phục.

Lâm Kinh Vũ tức khí bốc lên đầu, một tay chẹn lấy cổ nó, giận dữ bảo: "Nói rồi bắt được là phải nhận thua, mi phục hay không phục?"

Trương Tiểu Phàm chẳng hề lý đến.

Lâm Kinh Vũ sắc mặt đỏ bừng, vận sức vào tay, hét lớn: "Phục hay không phục?"

Khí quản của Trương Tiểu Phàm bị nó bóp chặt, hô hấp dần dần khó khăn, sắc mặt bắt đầu bầm lên, nhưng nó tuổi tuy nhỏ, tính khí lại rất quật cường, cứng cỏi không hề kêu một tiếng.

Lâm Kinh Vũ thì càng lúc càng giận, lực ở tay càng lúc càng lớn, miệng thì cứ lặp đi lặp lại: "Phục hay không phục? Phục hay không phục? Phục hay không phục?!"

Lúc ấy bọn trẻ kia thấy cũng không đúng, bèn lặng lẽ co rúm lại với nhau, chỉ còn trơ hai đứa bé non dại, vì tranh cãi, rồi do cái tính quá khích của đôi bên, đều cứ gan lì mãi.

Có vẻ một trường đại họa sắp xảy ra, thốt nghe góc sâu trong miếu cỏ niệm phật hiệu, rồi có người nói: "A di đà phật, mau mau dừng tay."

Một nắm tay khô xác, xé qua làn không lao đến, thò ra hai ngón, búng vào hai tay Lâm Kinh Vũ. Lâm Kinh Vũ như bị giật, toàn thân chấn động, hai tay tự nhiên lỏng ra.

Trương Tiểu Phàm há miệng nghẹn ngào, rõ là bị bí thở lâu quá. Hai đứa nó ò ra tại chỗ, định thần lại được, nhớ ra tình cảnh vừa rồi, liền nhìn nhau.

Lâm Kinh Vũ òr ỏ bảo: "Tiểu Phàm, xin lỗi nhé. Ta cũng không biết làm sao mà..."

Trương Tiểu Phàm lắc lắc đầu, hơi thở dần dần điều hoà, nói: "Không sao. Ồ, lão là ai?"

Bọn trẻ nhìn theo ánh mắt nó, thì thấy trong miếu, có một hoà thượng già đứng đó, trên mặt nếp nhăn chi chít, khoác một tấm cà sa rách mướp, cả người từ trên xuống dưới bản thiu nhem nhuốc. Chỉ có chuỗi tràng hạt bích ngọc đang cầm trong tay là óng ánh loá mắt, chiếu ra những tia sáng xanh nhạt.

Điều kỳ lạ là, trong chuỗi tràng hạt bích ngọc mười mấy viên chần chặn, chiếu sáng lấp lánh thì lại lẫn vào một viên đá chẳng ra đá ngọc chẳng ra ngọc, màu tím sẫm, âm đạm vô quang.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 2

Mê Cục

Lão tăng đó không đáp, chỉ dùng ánh mắt quan sát kỹ càng người ngợm hai đứa trẻ, không nén được bèn liếc nhìn Lâm Kinh Vũ lần nữa, thầm nhủ: "Tư chất tốt, chỉ có điều tính khí sao mà lại quá khích làm vậy?"

Lúc này Trương Tiểu Phàm bước lên một bước, nói: "Ê, lão là ai vậy? Làm sao mà chưa từng thấy lão nhỉ?"

Thôn Thảo Miếu ở gần Thanh Vân Môn, ở đây Đạo giáo là chính, ít thấy có Phật gia đệ tử, cho nên Trương Tiểu Phàm mới hỏi như vậy.

Lão tăng liếc nó, khoé miệng lộ ra một vết cười, hỏi ngược lại: "Tiểu thí chủ, vừa rồi tính mạng sắp nguy, ngươi chỉ cần nhận thua một câu là xong rồi, tại sao khăng khăng một mực như vậy? Nếu không phải có lão nạ ra tay, chỉ e ngươi đã chết toi rồi!"

Trương Tiểu Phàm ngây người, trong bụng cảm thấy điều lão hoà thượng nói chẳng phải là không có lý, chỉ có điều đối với việc đã xảy ra, nó không nói ra được là sao lại như thế.

Lâm Kinh Vũ trợn mắt nhìn lão tăng, kéo tay Trương Tiểu Phàm bảo: "Tiểu Phàm, lão hoà thượng này kỳ quái lạ lùng, chúng ta đừng để ý đến lão nữa." Nói đoạn bèn kéo nó đi ra ngoài.

Mấy đứa trẻ cũng theo gót đi ra, rõ ràng xưa nay toàn làm theo lời Lâm Kinh Vũ.

Trương Tiểu Phàm cất bước một cách vô thức, đi mãi một đoạn, khi ra đến cửa miếu rồi, nó không nén được mới quay đầu nhìn lại bên trong, trời đã tối dần, chỉ thấy lờ mờ lão hoà thượng vẫn đứng đó, nhưng chẳng trông rõ nét mặt nữa rồi.

**

*

Đêm khuya.

Một tiếng sấm động, gió cuốn mây tàn, bên trời mây đen cuộn lên ngùn ngụt.

Mưa gió sắp tới, một cơn càn quét.

Lão tăng vẫn ở trong miếu cỏ, đá toạ trên mặt đất. Lão ngược mắt nhìn, núi Thanh Vân đằng xa chỉ còn là một vệt mờ lung.

Trận giông mới lớn làm sao!

Một lần chớp rạch ngang thình không, loé lên ngôi miếu cỏ nhỏ nhoi tro troy trong gió, lúc ấy lão tăng

đã ra đứng ở cửa, nét mặt nghiêm trang, ngược mắt nhìn trời, cặp lông mày cau rúm lại.

Trong cái thôn phía tây, không biết tự lúc nào đã ùn lên một đám khí đen, đậm đặc như mực, cuộn cuộn không ngừng. Lão tăng đứng ở miếu cỏ, nhìn trừng trừng vào đám khí đen đó.

Thốt nhiên, đám khí đen đó cuộn lại, lượn vòng lên, trườn thẳng ra phía ngoài thôn, hướng về phía ngôi miếu cỏ nhỏ. Tốc độ của nó cực nhanh, chớp mắt đã tới nơi.

Cặp mắt sắc của lão tăng liếc thấy trong đó kẹp một đĩa nhỏ, chính là Lâm Kinh Vũ đã gặp hồi ban ngày. Nét mặt lão chùng xuống, không chân chừ, cũng không nhìn thấy động tác thế nào, thân hình khô đét chớp một cái đã vọt lên, xuyên thẳng vào trong đám khí đen.

Trong vùng âm đạm không gọi được tên, truyền đến một tiếng kêu khê kinh ngạc: "Í?"

Mấy tiếng rên thảm, đám khí đen vụt ngừng lại, xoay vòng ngay trên miếu cỏ không đi.

Lão tăng kẹp Lâm Kinh Vũ bên sườn, chậm chậm hạ xuống, nhưng tấm cà sa đã bị xé một miếng sau lưng. Dưới ánh một tia sáng yếu ớt loé lên, chỉ thấy Lâm Kinh Vũ hai mắt nhắm nghiền, hô hấp bình ổn, chỉ không biết là ngủ hay là đã ngất đi.

Lão tăng không đặt nó xuống, ngẩng đầu nhìn đám khí đen trong không trung, nói: "Các hạ đạo pháp cao thâm, tại sao lại ra tay với một đứa trẻ chưa biết gì, e rằng mất tư cách quá?"

Từ trong đám khí đen truyền lại một âm thanh khàn khàn: "Người là ai vậy, dám chõ mũi vào việc của ta?"

Lão tăng không đáp, mà nói: "Nơi này là chân núi Thanh Vân, nếu Thanh Vân Môn biết các hạ ở đây làm những điều càn rỡ, e rằng sau này các hạ không dễ xoay sở đâu."

Kẻ kia "phì" một tiếng, ngữ điệu khinh thường: "Thanh Vân Môn là cái thá gì, chỉ cậy đông người mà thôi. Lão lừa trọc khỏi nhiều lời nữa, biết điều thì mau mau giao thằng nhỏ đó cho ta."

Lão tăng chấp tay đáp: "A di đà phật, người xuất gia phải giữ lòng từ bi, lão nạp tuyệt không thể giương mắt nhìn đứa nhỏ này bị hại dưới độc thủ của người."

Kẻ kia giận dữ: "Giỏi cho lão tặc trọc đầu, người tự tìm lấy cái chết đấy."

Cùng với câu nói, từ trong đám khí đen vốn vẫn xoay tròn từ nãy tới giờ, một đạo dị quang đỏ sậm loé ra, ụp xuống xung quanh ngôi miếu cỏ nhỏ nhoi, âm phong l-ồ-n-g lộng, quỷ khí ngập tràn.

"Độc Huyết Phiên!" Lão tăng nét mặt đột nhiên tức giận: "Nghịch chướng, người lại dám tu luyện cái loại tà vật táng tận lương tâm, hoạ hại nhân gian này à, hôm nay quyết không tha cho người."

Giọng khàn khàn đó bật lên tiếng cười lạnh lẽo, không đáp một lời, chỉ nghe thấy một tiếng hú u u, ánh sáng đỏ sậm ngập ngụa, luồng khí tanh thối tràn đầy, một tấm phướn đỏ dài hai trượng từ giữa trời chậm chậm căng lên.

Lúc ấy, tiếng quỷ khóc văng lên thê thảm, tựa như có vô số hồn ma bóng khế rên rỉ trong đêm, trong ấy còn âm ý có tiếng xương khô lách cách, nghe mà kinh hoàng.

"Lão tặc trọc đầu, chết này!" Người trong đám khí đen kêu lên một tiếng, chỉ thấy từ trên tấm phướn

màu máu đỏ, đột nhiên thò ra một cái mặt quỷ nanh ác, có ba góc bốn con mắt, răng nhọn nanh dài, tiếng xương cốt va loạn "cộp, cộp, cộp, cộp", bốn con mắt trên cái mặt quỷ thành linh mở choàng, rống lên một tiếng, hoá thành một thực thể, từ trên tấm phướn xông ra, mang theo một mùi máu tanh xộc, lao vào lão tăng.

Lão tăng sắc mặt càng giận dữ, biết Độc Huyết Phiên uy lực cực lớn, trong khi tu luyện hẳn đã hại chết rất nhiều người vô tội. Muốn luyện thành uy lực như thế này, chắc là đã thu hết tinh huyết của trên ba trăm người.

Kẻ tà ác này thật là táng tận lương tâm!

Thấy con quỷ kia sắp ập xuống trước mắt, lão tăng vẫn không buông đũa nhỏ Lâm Kinh Vũ cấp bên sườn, chỉ dùng tay trái đang nắm tràng hạt bích ngọc, vạch lên trước mặt một vòng tròn, đơn thủ nắm thành dấu hiệu sư tử Phật môn, đầu ngón tay âm thầm phát xuất kim quang, nháy mắt đã dựng lên trước mặt một bánh xe thần sắc vàng, kim quang huy hoàng, cùng con quỷ kinh chống nhau giữa không trung.

"Cái trò vật này, cũng mang ra khoe..." chưa kịp thốt nốt từ "khoang", đột nhiên toàn thân lão chấn động, chỉ thấy bên tay phải, ở chỗ vẫn ôm đũa nhỏ Lâm Kinh Vũ, cổ tay bị dị vật ngoạm vào một miếng, một cảm giác tê ngứa lập tức chạy dọc nửa mình, trước mắt tối sầm, bánh xe thần lập tức lung lay sắp đổ.

Chính vào lúc ấy, ở trước mặt con quỷ kia lại biến hoá kỳ dị, trên trán chính giữa bốn con mắt bên trái bên phải, "cộp, cộp" hai tiếng, lại mở ra một con mắt cực to đỏ máu, luồng gió tanh tươi nổi lên, uy thế càng nặng trĩu, chỉ nghe một tiếng quỷ gào, ánh sáng đỏ sậm màu máu nhấp nháy, con quỷ đánh nát vụn cái bánh xe thần sắc vàng, giáng mạnh vào ngực lão tăng.

Cả thân hình lão tăng bị giáng mạnh đến mức bay vọt lại đằng sau, Lâm Kinh Vũ bên sườn bị tuột xuống đất, trên đường mấy tiếng buồn thảm rên rỉ, tựa như xương cốt đã gãy hết rồi. Chỉ thoáng chốc, tấm thân khô đét của lão bị bắn chặt lên tường miếu, "bùng" một tiếng, bụi đất mù mịt, cả bức tường đều sập xuống.

"Ha ha ha ha ha..." người trong đám khí đen cười lên một tràng cuồng loạn, đắc ý vô cùng.

Lão tăng lấy bẫy đứng dậy, cổ họng mằn mằn, không nhìn được phún ra một ngụm máu nóng, nhuộm đỏ cả vạt trước tấm cà sa. Lão thấy mắt nỏ đom đóm, toàn thân đau đớn, mà cảm giác tê ngứa càng lúc càng thấm dần vào tim.

Lão gắng gượng trấn định tâm thần, liếc nhìn dưới đất Lâm Kinh Vũ vẫn đang hôn mê, lại thấy trong ngực áo của nó, dần dần thò ra một con rết sắc sỡ, to như bàn tay, lạ nhất là phần chót nó xò ra bảy tua, nhìn cứ như là bảy cái đuôi. Mà mỗi cái một màu khác nhau, rực rỡ đẹp đẽ, có điều trong sự đẹp đẽ đó lại chứa tới mấy phần ghê sợ.

"Rết bảy đuôi!" Lão tăng thốt lên, nghe như một tiếng rên rỉ.

Trên mặt lão đám khí đen càng lúc càng trĩu nặng, khoé miệng không ngừng ứa máu tươi, xem ra khó

có thể gắng gượng được nữa, nhưng vẫn gồng mình không chịu ngã xuống.

Lão nhìn đám khí đen giữa trời, nói: "Người đem cái vật kỳ độc trên đời này nhồi vào người thằng bé, lại cố ý ẩn tàng thực lực, chờ đúng cơ hội là đả thương ta, người nhắm vào ta phải không?"

Người trong đám khí đen cười lạnh "Ha ha", nói: "Không sai, ta chính là nhắm vào con lừa trọc Phở Trí người. Nếu không làm như vậy, thật không dễ đối phó với một thân tu hành của Phật Thiên Âm Tự của người. Được rồi, hãy mau mau giao Phệ Huyết Châu ra đây, ta sẽ đưa giải dược của rết bảy đuôi, tha chết cho người!" Phở Trí cười thầm một tiếng, đáp: "Uông cho chữ Trí trong cái tên của ta, chẳng ngờ người lại luyện được tà vật Độc Huyết Phiên, há lại không mưu tham chiếm đoạt Phệ Huyết Châu." Lão nghiêm sắc mặt, quả quyết nói: "Đòi ta đem cái vật chí hung trong thế gian này cho người u, đừng vọng tưởng nữa."

Người trong đám khí đen nổi giận: "Thế thì người hãy đi gặp Phật tổ người đi!"

Một lần sáng đỏ chớp lên, Độc Huyết Phiên trương gió, tiếng quỷ khóc rộ, rồi con quỷ to vật đó lại hiện ra, khế xoay trong không trung, xông vào Phở Trí một lần nữa.

Phở Trí hét to, y bào toàn thân không có gió mà căng phồng lên, thân hình vốn gầy nhỏ dường như lớn lên rất nhiều.

Phở Trí lật tay, nắm viên tràng hạt tím sẫm vào trong, hai tay trái phải kết thành hình thủy bình, cặp mắt tròn, cả thân hình trên dưới chỗ nào cũng ẩn chứa kim quang, niệm lần lần từng từ: "Án, Ma, Ni, Bát, Di, Hồng!" (Xem chú thích 1: Sáu chữ Đại Minh Đà La Ni)

Người trong đám khí đen lập tức tỏ vẻ chú trọng thêm mấy phần.

Phở Trí vừa thốt xong chữ "Hồng", lập tức cả tràng hạt bích ngọc cùng phát ra ánh sáng rực rỡ.

Cùng lúc ấy, con quỷ của kẻ tà ác kia cũng đã xông đến trước mặt, mùi máu tanh xộc tới, nhưng vừa chạm vào ánh bích ngọc xanh nhạt, lập tức hoá thành vô hình, không tiến lên được nữa, cứ lừng khừng giữa trời.

Tuy vậy, thân hình Phở Trí cũng lại trúng một cơn run rẩy, con rết bảy đuôi là vật tuyệt độc trong thiên hạ, lão đã tu hành đến mấy trăm năm, vẫn còn khó chống đỡ. Chỉ có điều trên khuôn mặt vẫn lớn vờn đám khí đen của lão, lại lộ ra một nét cười, kèm theo nét run run.

"Oác!" Phở Trí thét lớn, như sư tử hồng, tiếng động bốn bề, tràng hạt bích ngọc trước ngực thụ được Phật lực, ánh sáng càng rực rỡ, thốt nhiên một viên vỡ rộp, hoá ra trong không trung một chữ Phật, đánh thẳng vào mặt con quỷ.

"Ôi...chà!" Con quỷ hét lên thảm thiết, bật lui lại mấy bước, ánh đỏ toàn thân vụt xẹp đi, rõ ràng là đã trúng thương.

Người trong đám khí đen giận dữ la: "Giỏi cho lão lừa trọc!"

Hắn còn đang chuẩn bị động thủ, có điều nói thì chậm mà diễn biến thì quá nhanh, trong phút chốc bảy tám hạt châu đều hoá ra chân ngôn nhà Phật đánh trúng con quỷ. Con quỷ kêu la không ngớt, liên tục né

tránh, dáng điệu rất sợ hãi, khi bị hạt bích ngọc thứ chín đánh trúng, nó gào lên một tràng dài, năm con mắt nhất tề vỡ toé, xương cốt lục cục, rầm một tiếng ngã vật ra đất, quần quai thêm một lúc thì cứng đờ bất động, dần dần hoá ra vũng máu, tanh thối kinh khủng.

Cùng lúc đó, Phở Trí "ộc" một tiếng, lại phun ra một ngụm máu lớn, máu đã ngả màu đen xám.

"A!" một tiếng lạnh lạnh truyền vào từ cửa miếu cỏ, giữa lúc hai đại cao nhân đang hồi đấu phép căng thẳng.

Phở Trí và người trong đám khí đen kia đều thất kinh, làn khí đen trên trời rùng chuyển, Phở Trí cũng nhìn theo về phía cửa miếu, trông thấy trong ánh sáng bên ngoài, thằng nhỏ Trương Tiểu Phàm không biết vì sao lại tới trước miếu cỏ, đứng ở cửa, mắt trơ miệng há đứng xem cảnh tượng kỳ dị này trong miếu.

Người trong đám khí đen lạnh lẽo "hừ" một tiếng, cũng không nhìn thấy động tác của hắn ra sao, chỉ thấy con rết bảy đuôi vẫn bò trên mình Lâm Kinh Vũ đột nhiên quấy đuôi, chớp một cái, bay vù đến Trương Tiểu Phàm.

Phở Trí dựng ngược cặp lông mày, tay phải chỉ ra, một viên bích ngọc bắn ngay đến. Con rết bảy đuôi lại như là thông linh, biết rõ lợi hại, không dám chống đỡ, quấy đuôi một cái, rồi bật thẳng lên như cái cánh, lặn vào trong đám khí đen, không thấy tăm tích gì nữa.

Người trong đám khí đen u ám bảo: "Hừ hừ, quả không thẹn là Tứ đại thần tăng của Thiên Âm Tự, trọng thương như vậy, vẫn có thể phá được Độc Huyết Thi Vương của ta, nhưng ngươi bị Thi Vương tấn công, lại trúng độc của rết bảy đuôi, còn gắng gượng được bao lâu nữa? Hay là ngoan ngoãn đem giao Phệ Huyết Châu ra đây cho ta!"

Phở Trí lúc ấy đến khoe mắt cũng bắt đầu ứa máu đen, lão cười thâm, khàn giọng bảo: "Lão nạp coi như hôm nay táng mạng ở đây, nhưng trước tiên cũng phải trừ được yêu nhân ngươi."

Lời nói vừa thốt, tất thấy những hạt bích ngọc trước mặt lão cùng sáng rực lên, người trong đám khí đen lập tức đề phòng. Hốt nhiên hấn rú lên, một vật nhang nháng thanh quang từ đằng sau lao tọt vào đám khí đen, chính viên bích ngọc vừa bắn vào con rết bảy đuôi, bay ra quãng không một đoạn, được Phở Trí âm thầm điều động, vòng đằng sau đám khí đen, thành linh đánh úp.

Chỉ nghe thấy trong đám khí đen một tiếng rống giận dữ, rõ ràng kẻ đó không kịp đề phòng, ầm ầm mấy tiếng bình, bình, bình, ánh xanh chớp chớp, đám khí đen tán loạn, cuối cùng tan loãng ra bốn phía, mất tăm mất dạng.

Từ giữa trời tà tà rớt xuống một người cao gầy, toàn thân từ trên xuống dưới bó chặt trong tấm hắc bào, nhìn không rõ dung mạo tuổi tác, chỉ có hai con mắt, hung quang lò lộ, đằng sau hấn quấn một thanh trường kiếm.

Phở Trí thấp giọng hỏi: "Các hạ đạo hạnh như vậy, sao lại không dám gặp người?"

Hắc y nhân chớp cặp mắt lò lộ hung quang, dữ tợn bảo: "Lừa tróc, hôm nay bắt ngươi chết không có

đất chôn!"

Nói đoạn, hấn lật tay rút soạt thanh trường kiếm sau lưng, chỉ thấy thanh kiếm trong như thu thủy, sáng mà không loá mắt, kéo theo một làn sáng xanh nhàn nhạt. "Hảo kiếm!" Phở Trí không kèm được thốt lên.

Hắc y nhân hừ khẽ, tay nắm kiếm quyết, chân đạp theo thất tinh, bước liên tục bảy bước, trường kiếm chớp chĩa lên trời, trong miệng lầm rầm niệm: "Cửu thiên huyền sát, hoá vi thần lôi. Hoàng hoàng thiên uy, dĩ kiếm dẫn chi!"

Chi trong khoảnh khắc, mây đen trên trời phút bỗng cuộn lên không ngừng, tiếng sấm ùng ùng, rìa mây đen chớp loé lia lịa, giữa đất trời một luồng sát khí, cuồng phong rộ lên.

"Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết!" Sắc mặt Phở Trí giữa lúc ấy trắng bệch như vôi, kèm theo là một mối kinh ngạc, một tia tuyệt vọng và một chút cuồng nhiệt không hiểu được.

Lão bỗng nhiên hét to: "Người chính là môn hạ Thanh Vân Môn!"

Hết chương 2

Tác giả - chú thích:

1. Phở Trí niệm Án, Ma, Ni, Bát, Di, Hồng, tức là Lục Tự Đại Minh Đà La Ni rất nổi tiếng, trong kinh điển Phật gia còn gọi là "Quan Âm Linh Cảm Chân Ngôn."

2. Trong Phật kinh có nói đây là một trong những chân ngôn chú nổi tiếng nhất của nhà Phật. Chân ngôn này thông thiên địa tạo hoá, ngâm lên có thể thoát được trần ai, gột rửa được tâm kính, đến được cõi cực lạc.

3. Nguyên văn tiếng Hán Quan Âm Linh Cảm Chân Ngôn: Án ma ni bát di hồng, ma hất nghê nha nạp, tích đô đặt ba đặt, tích đặt ta nạp, vi đặt rị cát, tát nhi cáng nhi tháp, bóc rị tất tháp cát, nạp bồ ra nạp, nạp bóc rị, thuru thất ban nạp, nại ma lô kiết thuyết ra gia, tóa ha.

Alex chú thêm:

· Nguyên văn tiếng Phạn: OM MANI PADME HÙM, MAHÀ JNÀNA, KETU SAVÀDA, KETU SÀNA, VIDHÀRIYA, SARVÀRTHA, PARISÀDHAYA, NÀPURNA, NÀPARI, UTTÀPANÀ, NAMAH LOKE'SVARÀYA, SVÀHÀ.

· Nghĩa: OM MA NI BÁT MÊ HÙM là tính chất màu nhiệm của cây phượng Đại Trí. Hãy ngồi dưới cây phượng ấy, xa lìa mọi sự chấp giữ mà thành tựu trong khắp các cõi. Hãy luyện các căn cho thanh tịnh để thành tựu viên mãn các pháp và siêu việt tất cả. Con xin quy mệnh công đức nội chứng của Đức Thế Tụ Tại. Nguyên cho con được thành tựu như Ngài.

· Xuất Xứ: Kinh Trang Nghiêm Bảo Vương

Phật bảo Trừ Cái Chương Bồ Tát rằng: Sáu chữ Đại Minh Đà La Ni này khó được gặp gỡ, nếu có người nào được sáu chữ Đại Minh Vương đây, thì người đó tham, sân, si, độc không thể nhiễm ô. Nếu đeo mang trì giữ nơi thân, người đó cũng không nhiễm trước bịnh ba độc. Chơn ngôn này vô lượng tương ưng, với các Như Lai mà còn khó biết, huống gì Bồ Tát làm thế nào biết được. Đây là chỗ bốn tâm vi diệu của Quán Tự Tại Bồ Tát.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 3

Hồng Nguyên

Đối với Trương Tiểu Phàm, mây trên trời, bất kể là mây trắng, mây đen, chưa từng có đám mây nào xà xuống gần mặt đất như đám mây đen tối nay, chưa từng có tiếng sấm nào chấn động màng nhĩ như thế, chưa từng có ánh chớp nào chói mắt như thế, hầu như khiến nó khó nhìn thẳng lên.

Có vẻ bầu trời sắp sụp xuống.

Nó cứ đứng ngây ra ở đó, ngó hắc y nhân và lão hoà thượng trong miếu cỏ đang trừng mắt nhìn nhau giận dữ, khua khoắng đầu phép.

Thốt nhiên, một tiếng sấm nổ, giữa lúc màng nhĩ chấn động kêu lũng bùng, nó nhìn thấy trên cao một lần chớp chói mắt rạch ngang bầu trời, rồi lao xuống mặt đất, đậu lên trường kiếm của hắc y nhân.

Trong phút chốc, trang phục trên mình hắc y nhân căng phồng lên, hai mắt tròn tròn như sắp nổ tung.

Lúc ấy, dưới ánh chớp chói ngời, trong miếu cỏ sáng rõ như ban ngày.

Giữa đêm ánh chớp loè rộ trên mũi kiếm, đẹp đẽ như thế, Trương Tiểu Phàm khép nép không dám thở, còn trong mắt Phổ Trí lại lần nữa xuất hiện một thứ cuồng nhiệt kỳ dị.

"Đây chẳng phải là đại năng đại lực của chân pháp đạo gia sao?"

Hắc y nhân hét to một tiếng, tay trái dẫn kiếm quyết, dùng toàn lực lắc mạnh cổ tay, sấm nổ, ánh chớp trên kiếm vụt bắn vào Phổ Trí. Trên đường, cây cỏ sỏi đá, bốc bay tung hết cả, chỉ để lại trên mặt đất một vết cháy sâu hoắm.

Phổ Trí lui liền ba bước, thu ấn, song chưởng chấp lại, mặt lộ vẻ trang nghiêm, toàn thân âm ý tán phát kim quang, khẽ niệm: "Đức Phật từ bi!"

"Páp" một tiếng, bảy hạt bích ngọc còn lại trước mình lão đều vỡ vụn, hoá thành một chữ "Phật" cực lớn ở cách trước mặt ba thước, kim quang chói loà, không thể nhìn thẳng vào.

Một khắc sau, ánh chớp và chữ Phật đó va vào nhau.

Trương Tiểu Phàm đột nhiên cảm thấy nội tạng trào sôi hết thủy, hình như huyết dịch toàn thân lúc ấy đều chạy ngược, chân tay nó bủn rủn, không thở được nữa, rồi thoáng chốc, cảm thấy gió tắt, sấm ngưng, cả thế gian đều yên tĩnh lại.

Sau đó, nó bất giác bị hút bay về đằng sau, thậm chí còn không kịp cảm thấy sợ hãi, chỉ thấy ánh trắng ánh vàng, rực rỡ vô cùng, rực rỡ hơn cả thái dương. Toàn bộ ngôi miếu cỏ tan tác rời rã, dưới đầu phép của hai người, bay tán ra bốn phương tám hướng, tung bắn cả lên trời.

Trái tim nó rỗng hoang hoác, chỉ cảm thấy tiếng gió dữ dội không ngừng vùn vụt qua tai.

Nó cảm thấy sợ hãi, bất giác muốn oằn mình lại, nhưng hữu tâm vô lực, đành để mặc thân hình mình phiêu phát bay đi một nơi chưa từng biết.

Trong đầu nó, chỉ dấy lên một ý nghĩ: mình sắp chết rồi ư?

Nỗi sợ hãi khủng khiếp thành linh chụp lấy đầu óc nó, toàn thân đẫm mồ hôi lạnh, nó run lên khe khẽ.

Cái chết đến ngay trước mắt, đối phó sao đây?

Nó ngất đi, bất tỉnh nhân sự.

**

*

Phổ Trí chậm chậm tiến lại, bước chân khập khiễng, cấp Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ vào be sườn, đi đến một chỗ đất có phần sạch sẽ rồi nhẹ nhàng đặt hai đứa trẻ xuống, chợt lão cảm thấy toàn thân đau nhức, ngổ hầu như muốn vỡ ra, không thể chi trì thêm được nữa, lão liền té phịch xuống đất.

Lão cúi nhìn, qua lớp tã y cháy khét, lờ mờ trông thấy một luồng hắc khí dần dần vây kín lấy ngực, chỉ còn lại một phần nhỏ quanh chỗ cuối xương mả ác là chưa bị xâm nhiễm.

Lão cười khò, thò tay dò dẫm trong bọc. Tay lão run ghê quá, mãi một lúc mới chậm chạp rút ra được một viên dược hoàn màu đỏ, chỉ nhỏ bằng đầu ngón tay, trông bình thường chẳng có gì là lạ lùng.

Phổ Trí thở dài, thâm thì than: "Chẳng ngờ quý y nói đúng, ta rốt cục vẫn phải dùng tới viên Tam Nhật Tất Tử Hoàn này của hần."

Lão do dự một lát, cuối cùng khẽ gạt đầu, đem dược hoàn nuốt đi.

Xong rồi, lão ngẩng đầu, nhìn về phía rặng núi xa.

Trời cuối cùng cũng phiêu phát mưa.

Núi Thanh Vân đứng sừng sững trong gió bão, mông lung thần bí.

"Pháp thuật Đạo gia thật là huyền bí, có thể sai khiến được cả thiên thần. Dem ấn chứng với Phật gia của ta, bù đắp cho nhau, tất tham phá được sự trường sinh bất tử. Đáng tiếc Đạo Huyền Chân Nhân tu hành lâu hơn ta, nhưng rốt cục cũng như ba vị sư huynh đệ kia của ta, không từ bỏ được quan niệm bè phái, không rũ bỏ được thân phận và địa vị. Ôi!"

Phổ Trí thở dài, thu hồi mục quang, ánh mắt dừng lại trên mình hai đứa trẻ. Khi ấy mưa mỗi lúc một to, dầm ướt dầm đầu mặt lão. Ngôi miếu cỏ đã rã rời tan tác trong trận đấu phép vừa rồi, gần đây lại chẳng có chỗ nào khả dĩ tránh được gió mưa.

Trong lòng lão chợt hồi hộp, bất giác thấy lo cho hai đứa trẻ. Vừa rồi lão vận chân nguyên cao độ, dùng kỳ công "Đại Phạm Bát Nhã", mượn sức Phật môn chí bảo là "Phỉ Thúy Niệm Châu" sinh ra một đại lực hàng ma, mới chống lại được Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết uy lực vô song của kẻ tà ác kia, rồi phản công lại khiến hần bị thương, khiến hần phải kinh hãi mà tháo chạy.

Nhưng thân thể lão trọng thương, lại bị công kích bởi kỳ thuật của đạo gia, đã như ngọn đèn dầu sắp cạn, đến một tia hi vọng sống cuối cùng cũng tuyệt rồi. Xem ra lão chẳng qua là nhờ vào kỳ dược Tam

Nhật Tất Tử Hoàn của quý y để kéo dài chút hơi tàn, kéo dài sinh mệnh thêm ba ngày nữa mà thôi.

"Tên yêu nhân bị thương tuy nặng, nhưng chưa phạm vào căn nguyên. Sau khi ta đi, hẳn tất sẽ lộn lại giết người diệt khẩu. Đến lúc ấy không chỉ hai đứa trẻ này, mà e rằng tính mệnh của mọi nhà trong thôn cũng đều lâm nguy. Thế này, thế này, thế này thì phải làm sao mới được?"

Phổ Trí ruột rối như tơ vò, chân tu đạo hạnh của lão rất cao, nhưng một là biết rằng mình sắp chết, tâm thần cũng hoảng hốt vài phần; hai là lo lắng cho sinh mạng của bách tính vô tội, yêu nhân kia xem ra là người có thân phận địa vị cực cao trong Thanh Vân Môn, nếu đi bừa lên núi cầu cứu, e rằng được việc thì ít, mà hỏng việc thì nhiều.

Nhưng điều khiến lão di hận nhất là vẫn có một việc, chính là điều lão bình sinh đại nguyện, lại không thể hoàn thành được. Thân là Tứ đại thần tăng của Thiên Âm Tự, lão đã được thiên hạ mến phục, tôn vinh đến cực điểm. Nhưng đối với lão mà nói, quan trọng nhất là khám phá được bí ẩn về sự sống và cái chết, tìm được sự trường sinh bất tử. Chỉ có điều 50 năm trước, lão đã nhận ra rằng dù mình cần cù tu luyện Phật môn đạo pháp đến thế nào, cũng chỉ có thể tăng được công lực, mà không thể phá giải bí ẩn của sự trường sinh.

Lão đau đầu vắt óc, mấy chục năm sau, quả thực nghĩ ra được một biện pháp chưa từng có.

Thiên hạ ngày nay, Phật - Đạo - Ma tam giáo đều đang cực thịnh, trình độ phép thuật rất cao thâm. Ma giáo vốn mang tiếng xấu, tà thuật tàn nhẫn hết sức, chẳng ai muốn dây vào, còn kỳ thuật của đạo gia thì tinh thâm thần diệu, cùng với Phật môn mỗi bên đều chiếm ưu thế riêng, nếu có thể liên thủ nghiên tập, tất có thể tháo gỡ được tình thế này.

Nhưng lão ngàn vạn lần chẳng thể ngờ, ba vị sư huynh từ trước tới giờ luôn phóng khoáng cởi mở lại dị khẩu đồng thanh phản đối lão, cho là viễn vông hão huyền, hết lời khuyên bảo mãi không thôi. Trong lòng lão không cam chịu, khăng khăng mấy lượt đến yết kiến các danh môn Đạo gia, chỉ riêng núi Thanh Vân cũng đã lên không biết bao nhiêu lần, nhưng chẳng lần nào mà không bị chương giáo của Thanh Vân Môn là Đạo Huyền Chân Nhân khéo léo chối từ.

Nghĩ đến đây, lão cười khổ một tiếng, điếm chút tự trào, nghĩ bụng: chỉ còn sống được ba ngày, lại nghĩ ngợi gì cái chuyện trường sinh bất tử, chẳng phải là tự làm khổ mình lắm sao?

Có điều lão tuy mặc lòng, nhưng nhìn thấy hai đứa trẻ vẫn nằm lăn dưới đất lại không nỡ dứt, nhất thời nghĩ không ra cách nào vẹn toàn, cứ nghiêng trái ngó phải, thấy đằng xa có một cây tùng, khả dĩ che đỡ được phần nào gió mưa, có vẫn còn hơn không, lão bèn gắng lên tinh thần, ôm lấy hai đứa trẻ, gồng sức đi lại phía ấy.

Khó khăn lắm mới đến được gốc cây, cẩn thận đặt hai đứa xuống xong, Phổ Trí đã sức cùng lực tận, ngò phệt ra đất, dựa lưng vào thân cây, thở hồng hộc.

Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu! (*)

Câu danh ngôn Đạo gia chậm chậm buột khỏi miệng Phổ Trí, chứa chất mấy phần phần hận.

Bầu trời tối như mực, phủ chụp lấy mặt đất. Mây đen mênh mông đè trĩu xuống, mưa lia thia rơi, dày và mau, gió lạnh lùa tới, lắc tha lắc thắc quất vào mặt, lạnh lẽo thấu tim.

Lão ngửa mặt nhìn trời, hồi lâu mới chậm chạp thu ánh mắt, nhìn hai đứa trẻ trước mặt, thâm thì nói: "Nhị vị tiểu thí chủ, lão nạp có lòng tương cứu, đáng tiếc hữu tâm vô lực. Sự tình vốn do ta gây ra, để hại họa đến hai vị, thật là tội nghiệt! Ôi! Giá hai người các người là đệ tử của Thanh Vân, ở trên núi Thanh Vân kia, giữa bao nhiêu người, sẽ an toàn hơn, nhưng bây giờ..."

Đột nhiên, toàn thân Phổ Trí chấn động, miệng lầm rầm: "Thanh Vân đệ tử, Thanh Vân đệ tử..." Tâm niệm lão chợt xoay chuyển, tựa hồ nắm bắt được hay nghĩ ra được điều gì, rồi thoáng cái lại băng đi mất. Trong khoảnh khắc, mồ hôi lạnh toát ra.

Phút sau, trong mắt lão, không hiểu tại sao, lại thêm lần nữa ánh lên một thứ cuồng nhiệt kỳ dị.

Lão ngẩng mặt cười lớn, trong tiếng cười ẩn chứa một chút điên cuồng!

"Diệu quá, diệu quá! Mệnh ta tuy không còn lâu dài nữa, nhưng nếu truyền thụ Phật gia thần công cho một người, rồi để hắn đầu nhập làm môn hạ Thanh Vân Môn, tu tập Đạo gia thuật pháp, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện sao, như vậy vừa có thể cứu được hai đứa nó, lại có thể giúp ta hoàn thành tâm nguyện!"

"Phật Đạo hai nhà vốn xa cách từ xưa, đến lúc già chết cũng không hề lai vãng tới nhau. Thanh Vân Môn tuyệt không ngờ được một thiếu niên ít tuổi, từ nhỏ sống dưới chân núi Thanh Vân lại có thể mang trong mình Phật môn đại pháp. Chỉ cần có người kiêm được cái học của hai nhà, tất sẽ phá giải được mê cục của sự trường sinh bất tử suốt vạn năm nay. Ha ha, nếu như vậy, ta chết còn có gì đáng tiếc?"

Lão tâm niệm đã quyết, trong người phấn khởi vô cùng, hai gò má ửng đỏ, mắt loé tia máu, bất giác nhìn Lâm Kinh Vũ rồi thò tay ra. Nhưng tay thò ra đến nửa chừng thì dừng lại, trong lòng đắn đo: chuyện này quan hệ rất lớn, ngày nay các môn các phái có chính kiến rất nặng nề, cực kỳ úy kỵ việc học lén, chẳng may bị người phát giác, sự tình bại lộ, chắc chắn là chết. Thằng nhỏ Lâm Kinh Vũ này tư chất rất tốt, nếu để Thanh Vân Môn thu nạp làm môn hạ, nhất định sẽ được sư trưởng chú ý. Nó tuổi còn nhỏ, e là sẽ không giữ được cái bí mật tà trời này!

Nghĩ đến đây, trong lòng lão chợt nhớ ra điều gì, ánh mắt chuyển sang người Trương Tiểu Phàm, nhớ lại cái tính quật cường của nó lúc ban ngày, chết tới nơi mà không chịu cúi đầu, lão gật gật, nói: "Tu chất kém một chút, cũng không sao, sau này phải trông vào phúc phận của ngươi thôi."

Nói đoạn, không chậm trễ nữa, thò tay vỗ mấy cái lên người Trương Tiểu Phàm, dùng chút sức tàn cứu tỉnh nó.

Trương Tiểu Phàm mãi sau mới tỉnh dậy, trước mắt mơ mơ hồ hồ, trong tai vẫn còn đập lùng lùng. Một lát sau mới trở lại bình thường, nhìn rõ mọi vật trước mắt rồi, nó bỗng giật bắn mình, há hốc miệng không khép lại được.

Ngồi trước mặt nó là lão hoà thượng nọ, thương tích cùng mình, lườn trái dường như bị cái gì đó thiêu

đốt, khô cháy rất khó coi, trên mặt sắc đen rùng rùng, cả gương mặt nhuộm tử khí. Nhưng không biết tại sao, lão trông có vẻ rất phấn chấn rạng rỡ. Nó cũng nhìn thấy thẳng bạn Lâm Kinh Vũ nằm một bên, hôn mê bất tỉnh.

"Lão, lão làm gì đó?" Trương Tiểu Phàm chờ đần một lúc lâu, mới ngáp ngừng hỏi.

Phổ Trí không đáp, ngắm nghía nó kỹ càng, rồi hỏi lại: "Tiểu thí chủ, mưa to gió lớn thế, đứa bé như ngươi sao lại một mình đến nơi hẻo lánh này?"

Trương Tiểu Phàm run run, đáp: "Hồi tối ta trông thấy lão hãy còn đứng ở trong miếu, sau đấy thấy trời sắp mưa, nơi này lại rách nát quá thể, ta nghĩ chắc là lạnh lắm đây, bèn mang đến cho lão một ít đồ ăn."

Phổ Trí động đậy khoé miệng, chấp tay đáp: "Thiện tai, thiện tai. Vạn vật đều là duyên, số mệnh đã sớm sắp đặt rồi, Đức Phật từ bi."

Trương Tiểu Phàm lạ lùng hỏi: "Lão bảo sao cơ?"

Phổ Trí mỉm cười đáp: "Lão nạp nói, tiểu thí chủ và ta có duyên. Đã như vậy, lão nạp có một bộ Pháp môn tu hành, tiểu thí chủ có muốn học không?"

Trương Tiểu Phàm đáp: "Pháp môn là cái gì cả?"

Phổ Trí chờ người một lúc, rồi phá ra cười, thò bàn tay khô héo xoa xoa cái đầu trọc, nói: "Cũng không phải là cái gì cụ thể, mà là phương pháp dạy hô hấp thở nạp thôi. Người học xong, phải hứa với ta một vài chuyện, được không?"

Trương Tiểu Phàm có vẻ hoàn toàn không hiểu, nhưng vẫn đáp: "Lão nói đi!"

Phổ Trí nói: "Người quyết không được kể với người xung quanh chuyện này, cho dù là đối với những người thân nhất, người có làm được không?"

Trương Tiểu Phàm gật gật đầu, đáp: "Biết rồi, chết ta cũng không nói."

Phổ Trí giật mình, thấy nó còn nhỏ tuổi mà trên nét mặt đã đầy vẻ kiên tâm, mù trời mưa sợi bay như đao như kiếm lại như sương, tấp rạt vào khuôn mặt bé nhỏ, có phần tiêu tụy hốc hác.

Phổ Trí bỗng hít sâu, rú mắt không nhìn nó nữa, mấp miệng tiếp tục nói: "Ngoài ra, mỗi ngày người nhất định phải tu tập pháp môn này một lần, nhưng không được luyện ở trước mặt người khác, chỉ có thể tiến hành lúc đêm khuya người vắng. Điều cuối cùng, trừ phi đến lúc sinh tử quan đầu, tuyệt đối không được thi triển cái thuật này, nếu không tất có đại họa."

Nói tới đây, lão lại mở bừng mắt, nhìn Trương Tiểu Phàm chăm chặp, hỏi: "Người làm được không?"

Trương Tiểu Phàm đắn đo một lúc, nghiêng nghiêng đầu, rồi lại gãi gãi đầu, nét mặt đầy vẻ nghi hoặc, nhưng rốt cục vẫn gật lia lia.

Phổ Trí khẽ mỉm cười, không nói thêm gì nữa, bắt đầu truyền khẩu quyết cho nó.

Bộ khẩu quyết này bảo dài thì không dài, chỉ có chừng một ngàn chữ, nhưng trúc trắc khó hiểu, Trương Tiểu Phàm cố gắng hết sức, mất đến ba canh giờ, mới học thuộc được hết.

Phổ Trí đợi đến khi nó nhớ kỹ hết thầy, mới thở phào một hơi, thần sắc bài hoải.

Lão nhìn Trương Tiểu Phàm, ánh mắt chất chứa từ ái, bảo: "Lão nạp cả đời tu hành, xưa nay chưa từng nghĩ đến việc thu nhận đệ tử, ai ngờ đến lúc sắp chết, lại có cái duyên sư đồ với ngươi. Xem ra, ngươi cũng nên biết danh hiệu của ta." Lão ngừng một lát, rồi tiếp: "Ta pháp danh Phổ Trí, là tăng nhân của Thiên Âm Tự. Khúc, hài tử này, ngươi biết Thiên Âm Tự chứ?"

Trương Tiểu Phàm nghĩ ngợi một lúc, rồi lắc đầu.

Phổ Trí tức cười bảo: "Đúng là trẻ con mà." Rồi sực nhớ điều gì, bèn thò tay vào trong bọc lần ra một viên hạt châu tím sẫm, chăm chú nhìn nó, rồi đưa cho Tiểu Phàm, bảo: "Ngươi hãy giữ viên hạt châu này cho cẩn thận, không được để người ngoài dòm thấy. Đợi đến này sau an định rồi, ngươi tìm một hang sâu hay vách núi, ném nó xuống là được. Còn nữa, ta vừa nói cho ngươi biết danh hiệu của ta, ngươi nhất thiết không được nhắc đến với người ngoài."

Trương Tiểu Phàm nhận lấy hạt châu, đáp: "Biết rồi."

Phổ Trí xoa đầu nó, nói: "Ngươi và ta có mối túc duyên này, cũng chẳng biết kiếp sau còn gặp lại nhau không. Hài tử, ngươi hãy quỳ xuống khấu đầu ba cái, gọi ta một tiếng sư phụ đi!"

Trương Tiểu Phàm nhìn Phổ Trí, thấy lão đã thu lại nụ cười, nét mặt trang nghiêm, bèn gật đầu dạ, gọi một tiếng "Sư phụ." rồi quỳ xuống đất, liên tiếp khấu đầu ba cái. Nó vừa khấu đầu xong, chưa ngẩng lên, đã nghe Phổ Trí cười khe khẽ, nhưng trong tiếng cười chất chứa những bí thống và quả đoán.

Trương Tiểu Phàm toan ngẩng lên nhìn lão, chợt cảm thấy sau lưng có người vỗ khẽ, rồi mắt mũi tối sầm, lại lặn ra bất tỉnh nhân sự.

**

*

Alex chú:

· *Bất nhân: không có lòng thương xót, lạnh lùng trước mọi vật và mọi hiện tượng, đúng thời thì dùng, hết thời thì bỏ, không thương xót, không tư vị, cứ một đường tiến tới.*

· *Sô cầu: chó rom, chỉ con chó kết từ rom, dùng trong các buổi lễ, khi dùng xong thì đốt bỏ.*

· *Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật sô cầu: câu trích trong Đạo Đức Kinh của Lão Tử, dịch nôm là Trời Đất bất nhân, coi vạn vật như chó rom.*

· *Trời Đất công bình, nguyên tánh thân nhiên lạnh lùng, không vì có kẻ chết rét bởi cái lạnh của mùa Đông mà dẹp bỏ mùa Đông, nên nói là "bất nhân".*

· Lão Tử cho rằng, "bất nhân" như trên, là qui luật của Trời Đất và các bậc đạt đạo (Thánh nhân), khi tu đạt đến bậc hiểu rõ qui luật của Càn Khôn vạn vật thì các bậc ấy坦然 nhiên trước các đổi thay của Trời Đất, của vạn vật.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 4

Kinh Biên

Sáng sớm, một trường mưa gió rớt cục đã lắng xuống.

Nước đọng trên cây trong vắt long lanh, từ rìa lá lặng lẽ rỏ giọt, vừa rơi xuống, lại theo gió văng vào không trung kéo thành một vệt đẹp mong manh, rớt lên mặt Trương Tiểu Phàm.

Nước lạnh buốt gỡ Trương Tiểu Phàm tỉnh khỏi cơn mộng, nó trợn mắt, vô thức thét gọi: "Su phụ..." nhưng bốn bề vắng ngắt, chỉ có Lâm Kinh Vũ nằm bên cạnh, đang say giấc nồng.

Cứ như vừa trải qua một giấc mơ.

Nhưng toà miếu cỏ nát vụn nơi xa, rồi thẳng bạn vẫn hay nô đùa với mình nằm ngủ say bên cạnh, đều nhắc cho nó biết, tất thấy đều là thật cả.

Nó run rẩy nghĩ một lúc rồi lắc lắc đầu, đi đến bên mình Lâm Kinh Vũ, xô mạnh vào người bạn, Lâm Kinh Vũ làu nhàu mấy tiếng trong miệng, rồi từ từ bừng tỉnh, dụi dụi mắt, còn chưa nói lời nào, đã cảm thấy một luồng hàn khí thấm vào người, không nén được liền nhảy mũi mấy cái.

Nó mở to mắt nhìn, thấy mình với Trương Tiểu Phàm người ngợm ướt đầm cả, lại nằm dưới một góc tùm ở ngoài đồng, bất giác trơ mắt há miệng, hỏi: "Chẳng phải là ta đang ngủ ở nhà sao, thế nào mà lại đến đây?" Trương Tiểu Phàm khẽ nhún vai, đáp: "Ta cũng không biết nữa, có điều ta lạnh lắm rồi, hay là mau đi về đi!"

Trong óc Lâm Kinh Vũ có vô khối nghi vấn, nhưng thân mình lạnh giá, bèn gật đầu, bò dậy cùng Trương Tiểu Phàm đi về trong thôn.

Chưa đến trước thôn, hai đứa bọn nó đã phát hiện ra có gì đây không bình thường, hằng ngày vào giờ này, thôn dân đều đã dậy rồi, nhưng hôm nay lặng lẽ quá thể, chẳng thấy bóng một người nào, mà trong luồng gió ban mai thổi tới lại trộn lẫn mùi tanh của máu.

Hai đứa liếc nhìn nhau, đều đọc thấy trong mắt nhau nỗi kinh nghi, liền cùng tăng tốc chạy vù về thôn. Không bao lâu, hai đứa đã đến trước cửa thôn, nhìn theo con đường lớn chạy từ trong ra, thấy ở bãi đất giữa thôn, hơn bốn mươi gia đình của Thảo Miếu, khoảng hai trăm người, già trẻ gái trai đều nằm trên đất trống, thân thể cứng đờ, đã ra thây chết hết, màu chảy thành sông, ruồi nhặng bay vo ve, mùi máu tanh xộc thẳng vào mặt.

Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm hai đứa bỗng đâu gặp cảnh tượng kinh khủng này, trong lúc khiếp đảm bật la to rồi ngất xỉu.

Cũng không biết là trải qua bao lâu, Trương Tiểu Phàm tự dưng bừng tỉnh lại, nó ngồi phất dậy, há hốc miệng thở hổn hển, hai tay khe khẽ run. Vừa rồi trong lúc ngất đi, đầu óc nó đầy ắp những mặt quỷ hung ác, máu tươi xương trắng, liên hồi gập ác mộng.

Nó định thần rồi, quay nhìn bốn phía, chỉ thấy đây là một sương phòng bình thường, cửa sổ nhỏ có hai cánh, trong phòng sắp đặt đơn sơ sạch sẽ, chỉ có mấy cái bàn ghế bằng gỗ tùng, trên đặt ấm chén. Một cái lò lớn (1), trên đặt bốn cái giường liên tiếp nhau choán lấy hẳn nửa căn phòng. Ngoài cái giường nó đang nằm, giường bên cạnh chần đệm lộn xộn, như là vừa có người ngủ ở đó xong. Hai cái còn lại chần gấp rất ngay ngắn, cẩn thận.

Bức tường đầu dãy giường có treo một tấm hoành phúc, trên viết một chữ Đạo rất lớn!

Xem vẻ giống như một phòng nghỉ bình thường trong một quán trọ, hoặc là phòng ở chung của mấy đệ tử đi tâm sư học nghệ.

Trương Tiểu Phàm ngồi một lát, trong lòng bất giác nảy ra một ý nghĩ: tất cả những chuyện đêm qua phải chẳng đều là ác mộng cả? Biết đâu vừa rồi mình đã ngủ suốt tại đây? Biết đâu đi ra khỏi căn phòng này, sẽ gặp ngay mẫu thân cười rồi la mắng nó như mọi khi Cái thằng lười này!"

Nó chậm chạp tụt xuống giường, xỏ giày, đi từng bước từng bước ra phía cửa.

Cửa đang khép hờ. Qua khe, thoáng có gió lùa vào mát rượi.

Nó đi từng bước từng bước, hai tay bé nhỏ nắm càng lúc càng chặt. Tim nó đập mạnh ghê gớm, chèn ép cả hơi thở, rất nhanh, nó đi đến cửa, đặt tay lên cánh phen.

Tấm cửa gỗ nặng như núi, trĩu như sắt.

Nó nghiêng răng, "dô ta" một tiếng, kéo mở cánh cửa phòng.

Ánh sáng rực rỡ bên ngoài thoát cái ủa vào, làm nó phải híp mắt lại. Dương quang nồng nàn rơi trên thân mình khiến nó thấy dịu dàng ấm áp.

Nhưng trái tim nó, một lát sau lại như rơi vào hố băng.

Phía ngoài cửa là một đình viện be bé, có mấy thân tùng bách, mấy cụm cây cỏ, chen lẫn có mấy đoá hoa nhỏ toả hương trong lành, nở rộ hân hoan. Trước cửa là một hành lang, dẫn thông ra ngoài viện. Bước lên độ bốn thước, có mấy bậc thềm, nối liền đình viện và hành lang.

Bên một góc thềm, có một đứa bé đang ngồi cô quạnh, tay chống vào má, cứ lẳng lẳng ở đó, không động đậy.

Có lẽ tiếng mở cửa đã khiến đứa trẻ chú ý, nó trù trù một lát, rồi chậm chậm quay đầu lại.

Lâm Kinh Vũ.

Trương Tiểu Phàm há to miệng, trong lòng có trăm ngàn điều muốn hỏi, nhưng lời nói đến cửa miệng, lại hoá ra câm lặng.

Nó còn muốn hét lên, chỉ có điều trong lòng u buồn, hét không ra tiếng.

Hai hàng nước mắt, cứ thế, lặng lẽ chảy xuống.

Hai đứa trẻ, cứ thế, im lìm không nói, lẳng lẳng nhìn nhau.

**

*

Chẳng biết từ nơi nào ở đằng xa, có tiếng chim hót trong treo đưa tới, bầu trời xanh thẳm, mây trắng bông bành.

Trương Tiểu Phàm ngồi ở một mé bậc thềm, đầu cúi thấp, nhìn con đường nhỏ lát đá trong đình viện.

Trong đình viện, một bầu không khí tịch mịch.

Cứ như thế cũng không biết đã qua bao lâu, Lâm Kinh Vũ chậm rãi bảo: "Ta dậy sớm hơn mi, lúc ấy trong phòng còn có mấy người, ta đã hỏi bọn họ, đây là Thông Thiên Phong của núi Thanh Vân.

Trương Tiểu Phàm thì thào thốt: "Núi Thanh Vân..."

Lâm Kinh Vũ nói: "Nghe bọn họ bảo, mấy đệ tử môn hạ Thanh Vân đi qua, nhìn vào trong thôn, trong thôn..." nói tới đây, giọng nó bất giác nghẹn ngào. Nó giơ tay lau mắt thật mạnh, thở hắt ra, lại nói tiếp:

"Sau đó bọn họ tìm thấy hai đứa bọn mình ở cuối thôn, bèn đem bọn mình lên núi."

Trương Tiểu Phàm nhúc nhích khoé miệng, nhưng không ngẩng đầu, hỏi: "Sau này bọn mình biết làm sao, Kinh Vũ?"

Lâm Kinh Vũ lắc lắc đầu, buồn thảm đáp: "Ta cũng không biết."

Trương Tiểu Phàm toan nói nữa, chợt nghe từ hành lang sau lưng vọng tới một giọng lạ: "A! Các người đều tỉnh rồi à?"

Hai đứa cùng quay lại nhìn, thấy đứng đó một đạo sỹ trẻ trung, vận bộ đạo bào lam sắc, trông rất có khí khái anh hùng. Y rảo bước đi lại, nói: "Vừa lúc mấy vị sư tôn cũng muốn gặp các người, hỏi han các người mấy việc. Các người giờ theo ta lại đây!"

Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ nhìn nhau, rồi đứng dậy, Lâm Kinh Vũ nói: "Vâng, xin đại ca dẫn đường!"

Đạo sỹ trẻ đó liếc nhìn Lâm Kinh Vũ, gật gật đầu, đáp: "Các đệ theo ta lại đây."

Theo đạo sỹ, hai đứa đi ra khỏi đình viện, trước mắt hiện ra một dãy hành lang uốn khúc hình vành khuyên rất dài rất to, tay vịn cứ cách hai trượng lại có một trụ màu đỏ. Giữa mỗi cặp trụ đều có một cái cửa tò vò.

Họ men theo hành lang uốn khúc tiến về phía trước, đi qua từng trụ và từng cửa tò vò, mới nhận ra, trong mỗi cửa tò vò đều có một đình viện nhỏ y như chỗ ban nãy, xem ra đây là nơi ở của các đệ tử Thanh Vân Môn.

Đừng nói gì khác, cứ nhìn quy mô này, số đình viện nhỏ chắc không dưới một trăm, có thể thấy đệ tử Thanh Vân Môn rất đông.

Đi được một lúc, mới trông thấy đoạn cuối của hành lang, đó là một bức tường trắng cao chát ngất, phía dưới trở một cái cửa lớn, hai cánh gỗ đại thụ dày dặn, cao đến hai trượng, hầu như phải ngẩng

đầu lên mới nhìn thấy hết, cũng không biết lúc đầu làm sao mà tìm thấy thứ gỗ to đến nhường này.

Đạo sỹ trẻ tuổi nhìn mà như không thấy gì hết, có vẻ hàng ngày ra ra vào vào, nhìn mãi thấy nhàm rồi, trên mặt không một chút cảm xúc nào như hai đứa trẻ kia, tuyệt không động dung, qua cửa này đi ra.

Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ vội vàng rảo theo.

**

*

Vừa mới đạp chân lên bậc cửa cánh lớn này, hai đứa trẻ thoát cùng nín thở, không thể tin vào tất thấy những gì đang nhìn thấy

Đây, dường như chính là tiên cảnh trong truyền thuyết.

Một khoảng sân rộng lớn mênh mang, bề mặt lát toàn bằng đá Hán bạch ngọc toả sáng lóng lánh, trải ra trước mắt vụt khiến người ta cảm thấy mình sao mà nhỏ bé. Đằng xa nhiều đám mây trắng, nom mịn màng nhẹ nhõm, cứ bồng bênh quanh bước chân.

Chính giữa sân, cách vài chục trượng lại đặt một cự đỉnh bằng đồng, chia làm ba hàng, mỗi hàng ba cái, tổng cộng chín đỉnh, sắp xếp rất ngay ngắn. Trong đỉnh phiêu phất thoảng lên làn khói, hương thanh nhẹ mà không tiêu tán. "Đi lại đây nào." Dường như thấu hiểu tâm tư của hai đứa bé, vị đạo sỹ trẻ trung khuôn mặt lộ nét cười, cứ để chúng nó ngắm nghía một thôi một hồi, mới lên tiếng gọi, rồi tiếp tục đi về phía trước.

"Đây là Vân Hải trong Thanh Vân Lục Cảnh, đầu đằng kia còn đẹp hơn nữa!" Đạo sỹ trẻ vừa đi vừa nói.

Lâm Kinh Vũ không nén được hỏi: "Là gì đấy ạ?"

Đạo sỹ trẻ vung tay chỉ, miệng đáp: "Hồng Kiều" (2).

Hai đứa phóng mắt nhìn ra xa, chỉ thấy tí tắp phía trước, nơi cuối khoảng sân, sau làn mây lảng bãng như sương, tựa hồ có vật gì đó lấp la lấp lánh, bọn chúng cất bước mau hơn, đi về phía ấy. Dần dần nghe tiếng nước chảy vọng tới, trong đó lẫn vào một thứ quái thanh y như tiếng sấm động, chẳng biết phát ra từ đâu.

Đi càng lúc càng lại gần, vân khí tựa như tiên nữ ôn nhu, nhẹ nhàng lượn quanh mình chúng, từ từ giãn tấm mạng che mờ ảo, để lộ ra cảnh sắc thanh thao.

Phía cuối sân, là một dãy thạch kiều không mố không trụ, vòng ngang qua trời, một đầu tựa trên sân, đầu kia vươn chéch lên, ngấp chìm trong mây trắng, tựa như kiều long dực thiên, khí thế cô ngạo. Tiếng nước chảy tí tách vọng tới, dưới ánh dương quang, cả dãy thạch kiều tán phát một thứ màu bảy sắc, như cầu vồng từ trời chảy xuống nhân gian, cảm tú rục rờ, diễm lệ vô song.

Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ cứ ngẩn ra nhìn.

Đạo sỹ trẻ cười cười, bảo: "Theo ta lại đây nào!" Nói rồi đi trước, bước lên thạch kiều.

Đặt chân lên thạch kiều, hai đứa mới phát giác ra, hai bên cầu có làn nước chảy mãi xuống, trong leo

lẻo, nhưng ở giữa không thấm một giọt nước nào. Ánh nắng xuyên qua lớp màu bảy sắc chiếu rọi lên cầu, tán xạ làn nước, tạo thành cầu vồng lóng lánh.

Vị đạo sỹ thấy bộ dạng say sưa mê mẩn của hai đứa, bèn bảo: "Các đệ cẩn thận đấy, dưới cái cầu này là vực sâu không đáy, vô ý mà rơi xuống đó, thì chết không có chỗ chôn đâu."

Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ đều giật thót, vội vàng trấn định lại tinh thần, đi đứng cẩn thận.

Hồng Kiều này thật cao quá dài quá, ba người đi trên ấy, chỉ thấy bên trái, bên phải mây trắng lờn vờn chìm xuống gót chân, hình như càng đi càng cao lên. Âm thanh cổ quái đằng trước vẫn không ngừng vọng tới. Lại đi thêm một hồi, mây trắng mỏng dần, vậy là đã ra khỏi Vân Hải, trước mắt vụt sáng loá, chỉ thấy bầu trời mênh mông trong trẻo, xanh đến thấu suốt, bốn bề quang đẵng, rộng đến không biết đâu là cùng; phía dưới là Vân Hải mịt mù, bồng bênh chìm nổi, phóng mắt ra xa, tâm hồn bỗng chốc như rộng mở.

Ở đằng trước kia, chính là đỉnh ngọn Thông Thiên Phong, nơi đặt Ngọc Thanh Điện, chính điện của Thanh Vân quán chủ. Như viên ngọc trên non xanh, mái điện sừng sững, Ngọc Thanh Điện tọa lạc trên đỉnh núi, vân khí bao bọc, thi thoảng vài cánh hạc kêu hiu hắt bay qua, lượn vòng tròn trên không, như tiên gia linh cảnh, khiến người ta thốt sinh lòng kính ngưỡng.

Lúc ấy Hồng Kiều không vươn cao lên nữa, nó vẽ thành một hình khum khum giữa trời, ngả xuống bên đầm nước màu bích lục trước điện. Cùng lúc ấy, từ trong Ngọc Thanh Điện âm âm vọng tới tiếng ca quyết của đạo gia, đầy khí thế thần tiên. Thứ quái thanh kia, cũng càng lúc càng lờng lờng. Ba người đi hết Hồng Kiều, đến bên đầm nước, một con đường đá rộng rãi dẫn từ đầm nước lên thẳng đại môn Ngọc Thanh Điện. Nước trong đầm màu bích lục, thanh tĩnh như gương, bóng người bóng núi soi trong ấy có thể nhìn thấy rõ ràng.

Họ bước lên con đường đá, toan theo hướng đại môn bước tới, chợt nghe từ sâu dưới đầm một tiếng gầm rống, vang như sấm nổ, chính là thứ quái thanh nghe thấy từ lúc trước. Phóng mắt nhìn lại, từ giữa đầm thỉnh thoảng nổi lên một xoáy nước cực lớn, giây lát sau, chỉ thấy sóng nước cuộn trào, rồi một thân ảnh khổng lồ thoát ra, hoa nước bắn lên đầy trời vỡ hết cả vào mặt. Vị đạo sỹ trẻ trung kia dường như đã sớm có phòng bị, tay trái khẽ vẫy, thân hình chóp lên trên không, tránh vụt về đằng sau chừng hơn hai trượng rồi dừng lại lơ lửng giữa trời. Hai đứa trẻ nhỏ chẳng biết nên tháo chạy đi đằng nào, liền bị té nước ướt sũng như con gà rơi vào nồi canh (3).

Nhưng hai đứa chúng nó lại chẳng hề chú ý đến tình cảnh mình, cứ ngây người ra nhìn cái vật thù lù vừa mới xuất hiện trước mặt, nó cao đến năm trượng, đầu rồng mình sư tử, toàn thân phủ đầy vảy và mai, mắt to mồm lớn, hai cái răng nanh sắc nhọn lấp lánh sáng dưới ánh dương quang, mặt mày hung ác, trông mà phát sợ. Con quái thú ấy lắc lắc mình, hu la la lại một trận hoa nước nữa bắn ào ra, sau đấy tuồng như phát hiện được điều gì, nó liền duỗi cái đầu ù lại chỗ bậc thềm.

Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ thấy cái đầu con quái vật ấy còn lớn hơn cả hai đứa bọn nó cộng

lại nhiều, dưới ánh dương quang, răng xỉ sắc nhọn trông rõ mòn một, thấy nó đi lại càng lúc càng gần, hai đũa sợ phát khiếp, không nén được bèn rúm rít lại với nhau, tim đập thành thành. Lúc ấy, đạo sỹ trẻ trung kia chẳng biết đã bay trở lại tự khi nào, đặt đơn chường lên trước ngực, cung cung kính kính nói: "Linh tôn, bọn trẻ này là do chư vị sư tôn có ý triệu kiến."

Con quái thú ấy trợn mắt nhìn y, "hừ" một tiếng, vất mũi một cái, đôi con ngươi trong cặp mắt to cò cò đảo đảo, y như người đang động não suy nghĩ. Sau rồi nó chẳng lý gì đến ba người nữa, lúc lắc đi sang một bên, tới chỗ khô ráo cạnh đầm nước nằm phục xuống, ngáp dài, uể oải ngả đầu ra sưởi nắng, rồi ngủ thiếp đi.

Hai đũa còn kinh hãi chưa nguôi, vị đạo sỹ trẻ đã làm hiệu bảo tiếp tục đi, rồi nói: "Linh tôn là dị thú thượng cổ do Thanh Diệp tổ sư của phái ta thu phục được từ ngàn năm trước, tên gọi là "Thủy Kỳ Lân". Năm ấy Thanh Diệp tổ sư quang đại Thanh Vân, hàng yêu trừ ma, nó cũng đã từng xuất đại lực đấy. Bây giờ thì là linh thú trấn sơn của Thanh Vân Môn chúng ta, trân trọng nó mà gọi là linh tôn."

Nói đoạn, y lại hướng về phía Thủy Kỳ Lân hành lễ, Trương Tiểu Phàm đang nhìn đến xuất thần, chợt bị Lâm Kinh Vũ kéo một cái, thấy nó đánh mắt ra hiệu, bèn cũng cùng nhau cung cung kính kính hướng về Thủy Kỳ Lân hành lễ.

Thủy Kỳ Lân chẳng hề ngoái đầu lại, cũng chẳng nhúc nhích, chỉ có tiếng ngáy vang lên âm âm, chắc là nó cũng chẳng nhìn thấy.

Ba người hành lễ xong, lại tiếp tục đi về phía trước. Đi qua đường đá cao cao, xa xa đã nom thấy tấm trưng bài kim sắc, trên đề ba chữ Ngọc Thanh Điện, đến trước đại điện hùng vĩ, chỉ thấy cánh cửa mở rộng, bên trong ngập tràn ánh sáng, khí độ trang nghiêm, phụng thờ thần vị của Tam Thanh là Nguyên Thủy Thiên Tôn, Linh Bảo Thiên Tôn và Đạo Đức Thiên Tôn (4).

Phía trước thần vị, trên đại điện, có mấy chục người đang đứng, có kẻ tu hành có người phàm tục, xem ra đều là môn hạ của Thanh Vân Môn. Phía trước đám người ấy, đặt chùng bảy cỗ đại kỷ, bên trái bên phải mỗi bên ba cái, chính giữa, nơi đầu hai dãy đặt một cái, trên đó có sáu người ngồi, riêng cái ghế tận cùng dãy bên phải thì để trống.

**

*

Hết chương 4

Alex chú:

1. Lò: là một loại giường xây bằng gạch hoặc đất phía dưới có thông bếp lửa, để sưởi ấm, thường thấy ở miền bắc Trung Quốc.

2. Hồng Kiều: cầu vòng

3. Con gà rơi vào nồi canh: lẽ ra có thể dịch là ướt như chuột lột, nhưng tôi thấy để nguyên thế này, nghe hình ảnh có vẻ mới mẻ hơn.

4. Nguyên Thủy Thiên Tôn, Linh Bảo Thiên Tôn và Đạo Đức Thiên Tôn: được gọi chung là Tam Thanh Đạo Tổ theo Đạo giáo, bắt đầu từ một cái thuyết như sau:

5. Kể từ thuở mênh mông mờ mịt chưa chia, trời đất còn là một khối hỗn độn, mặt trời mặt trăng chưa phân, lúc đó khí tiên thiên vô tận, Thánh Phật Tiên hoà hợp chung cùng một thể, toả chiếu vô lượng hào quang xoay chuyển hư không được gọi là: Huyền huyền thượng nhân hay Nguyên Thủy Thiên Vương. Bởi địa vị tối cao đó nên còn được kêu là "Thượng Đế", là thủy tổ muôn loài vạn vật, hoặc cha Trời mẹ Đất. Vì không biết tên nên gọi là "huyền huyền" (mờ mịt), không rõ gốc rễ nên gọi là "nguyên thủy" (ban đầu) tức là gốc của đạo lớn, cội của không tên. Vận chuyển tới mức tròn đầy khí tự nhiên phân hoá thành "tam thanh" gồm: Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn. Ba nhân tố "Huyền, nguyên, thủy" cùng chung một thể, ba cấp bậc khi đã nên sự thì "tam thanh" phân chia biến hoá sang hữu hình, khí thanh nhẹ bay lên cao hội hợp làm trời, mặt trời, mặt trăng và sự xuất hiện này đã hoàn thành tam bảo.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 5

Nhập Môn

Lúc ấy, mọi người trong điện đang đàm đạo, dường như đang thảo luận việc gì.

Vị đạo sỹ trẻ dẫn Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ đến ngoài cửa, chỉnh đốn lại y bào, rồi cung kính thưa: "Chưởng môn, các vị sư thúc, đệ tử Thường Tiễn phụng mệnh đưa hai vị tiểu..."

Y chưa nói hết, đột nhiên trên đại điện thần quái nghiêm trang, bỗng vẳng ra một tiếng hét ghê gớm, cắt ngang lời y: "Quý, ác quý! Quý!..."

Thường Tiễn kinh hoàng, nhưng Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ còn kinh hoàng hơn, tiếng hét này chói lói rất tai, nhưng có vẻ rất quen thuộc.

Trương Tiểu Phàm chẳng kịp suy nghĩ nhiều, nhoáng một cái xộc vào trong điện, hét lớn: "Vương nhị thúc, Vương nhị thúc, là thúc phải không?"

Nó bối rối quá, giọng điệu vừa lo lắng, vừa khóc lóc, mọi người trông thấy không khỏi thương xót.

Chỉ thấy đằng sau đám người, chỗ mé tường trong đại điện, một trung niên nam tử ăn mặc lối tiểu phu, hai tay ôm đầu, co rúm người vào sâu trong góc, toàn thân run bắn, từ các kẽ tay vẫn rỉ rả vọng ra tiếng kêu: "Quý, quý..."

Trương Tiểu Phàm với Lâm Kinh Vũ vừa vào theo lập tức đều nhận ra người này chính là một tiểu phu trong thôn Thảo Miếu, họ Vương, sắp hàng thứ hai, người rất lương thiện, lúc nào cũng cười ha ha, đối xử với đám trẻ con bọn nó rất tốt, ngày thường sau những lúc lên núi đánh củi, đều mang quả rừng về chia cho bọn chúng.

Trương Tiểu Phàm chẳng suy xét gì, chạy ào tới bên mình Vương nhị thúc, ôm choàng lấy vai hắn, gọi to: "Vương nhị thúc, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì? Vì sao mọi người trong thôn đều, đều chết cả?"

Lại còn, mẹ cháu nữa! Cha cháu nữa! Họ ra sao rồi? Thúc nói đi!"

Vương nhị thúc nghe thấy Trương Tiểu Phàm liên tục truy vấn, tựa hồ có chút tỉnh táo, tạm thời không nói "quý, quý" nữa, chậm chạp ngẩng đầu lên, ngó Trương Tiểu Phàm đang đứng trước mặt.

Mọi người trên đại điện rờn rợn động dung, ai nấy đều im lặng, cả những người ngồi trên ghế cũng không nén được, bèn đứng dậy, trông lại phía ấy.

Tròng mắt Vương nhị thúc đỏ ngầu, rõ ra thần sắc sợ hãi khủng khiếp quá. Hắn ngấm nghĩa Trương Tiểu Phàm, chẳng thốt một lời, cau cau đôi mày, tựa hồ đang cố sức nghĩ ngợi gì.

Lúc này, có người trong Thanh Vân Môn không nén được liền bước lên, đang định cất lời, thì bị người

bên cạnh khe khẽ nắm lại.

Trương Tiểu Phàm thấy Vương nhị thúc chẳng có phản ứng gì, cứ nhìn mình mặt rùng rùng tử khí, trong lòng càng thêm lo lắng, lại la to: "Vương nhị thúc, thúc sao vậy?"

Ai ngờ Vương nhị thúc nghe nó hét, toàn thân phát run, nét mặt tỏ ra kinh sợ khủng khiếp, cả người đột nhiên lảo đảo ra mặt đất, hai tay ôm đầu, rúm lại thành một đống, trong miệng không ngừng la thảm: "Quý, quý, quý!..."

Trong đại điện khắp phía vang tiếng thở dài, chúng nhân Thanh Vân Môn trên mặt đều có vẻ thất vọng, những người vừa đứng lên cũng chán nản ngồi xuống. Trương Tiểu Phàm còn muốn truy vấn, nhưng bị Lâm Kinh Vũ bên cạnh giữ lại.

Trương Tiểu Phàm vô thức ngoảnh đầu sang, thấy Lâm Kinh Vũ khoé mắt đầy lệ, buồn thảm nói: "Chẳng ăn thua gì đâu, chú ấy điên rồi!"

Trương Tiểu Phàm thấy trong đầu nổ "rầm" một tiếng, ngã phịch ra đất, chẳng nói chẳng rằng.

Lâm Kinh Vũ lớn hơn nó một tuổi, tâm tư cũng tinh tế hơn, đưa mắt nhìn mọi người trong đại điện, nó thấy những người đứng đó đều khoác môn y của Thanh Vân Môn, có nam có nữ, có đạo có tục. Hầu hết giặt binh khí, đa số là trường kiếm.

Trong đó, sáu người ngồi trên ghế, khí độ càng có vẻ xuất chúng, hơn hẳn mọi người khác. Trong sáu người này, có ba người là tu hành, ba người là tục gia, đặc biệt người ngồi chính giữa, mình khoác hắc lục đạo bào, tiên phong hạc cốt, hai mắt ôn nhuận long lanh, tất nhiên chính là vị chưởng môn đại danh鼎鼎 của Thanh Vân Môn, Đạo Huyền Chân Nhân.

Lâm Kinh Vũ không rườm lời nữa, kéo Trương Tiểu Phàm dậy, chạy tới chỗ sáu người đó, quỳ xuống trước mặt Đạo Huyền Chân Nhân, dập đầu lia lịa bình, bình, bình.

Đạo Huyền Chân Nhân đưa mắt ngắm kỹ hai đứa nó, khẽ thở dài bảo: "Hài tử đáng thương, các người đứng dậy đi!"

Lâm Kinh Vũ chẳng hề nhồm dậy, nó ngẩng đầu nhìn nhân vật thần tiên đệ nhất lưu này, nói giọng bi thương: "Chân Nhân, hai đứa con niên ấu vô tri (1), thành linh gặp cơn đại biến này, thực là không biết làm thế nào mới được. Lão nhân gia người thần thông quảng đại, tỏ tường được cả việc tương lai, xin hãy vì chúng con mà quyết định cho!"

Trương Tiểu Phàm chẳng khéo ăn nói như thế, vả lại đầu óc đang hỗn độn tới bời, cũng chỉ biết nói theo: "Vâng ạ! Thần tiên gia gia, xin người hãy quyết định giùm cho!"

Chúng nhân nghe vậy, trên mặt đều không tìm được nét cười, thoát tiên nhìn Trương Tiểu Phàm nói lời trẻ dại ngây thơ, nhưng sau mọi ánh mắt đều dồn về phía Lâm Kinh Vũ.

Lâm Kinh Vũ tuổi nhỏ, thân lâm đại biến, lại đối diện với cao nhân danh động thiên hạ như Đạo Huyền Chân Nhân, mà nói năng vẫn đâu ra đấy, rõ ràng mạch lạc, quả là điềm đạm trầm tĩnh hơn hẳn những hài đồng bình thường, càng không thể đem so với Trương Tiểu Phàm vô tri đến mức còn tưởng Đạo

Huyền Chân Nhân là thần tiên.

Thảm án thôn Thảo Miếu, là chuyện mà Thanh Vân Môn chưa từng gặp, chưa từng nghe tới suốt nghìn năm qua, lại xảy ra ngay dưới chân họ, làm cả môn phái đều chấn động.

Đạo Huyền Chân Nhân nhận được cấp báo xong vừa kinh ngạc vừa tức giận, bèn triệu tập thủ toạ của sáu chi phái kia đến thương lượng. Lúc này, ngoài thủ toạ của Tiểu Trúc Phong là Thủy Nguyệt Đại Sư còn chưa đến, thủ toạ của năm chi phái kia đều đã an toạ.

Những nhân vật gánh vác được trách nhiệm thủ toạ của bảy chi phái, tất nhiên là những nhân vật đỉnh cao trong Thanh Vân Môn; mà những nhân vật đỉnh cao trong Thanh Vân Môn, cũng chính là những nhân vật tuyệt luân trong hàng ngũ đạo sỹ tu chân luyện đạo trên thế gian. Những người đang ngồi đây, ai nấy đều nhìn xa trông rộng, lúc này trong lòng chỉ biết nhận xét một câu: "Đúng là một miếng ngọc đẹp!"

Đạo Huyền Chân Nhân khe khẽ mỉm cười, nói: "Tương lai quá khứ thì ta không biết, nhưng các con sống dưới chân núi Thanh Vân, Thanh Vân Môn chúng ta tất nhiên không thể bỏ mặc không lý đến. Tuy thế ta có vài câu muốn hỏi, mong rằng con sẽ trả lời cho rõ."

Lâm Kinh Vũ gật đầu nói: "Vâng, đệ tử biết gì sẽ thưa ấy. Xin chân nhân cứ hỏi!"

Đạo Huyền Chân Nhân gật gù đầu, nói: "Con làm sao mà thoát được kiếp nạn này?"

Lâm Kinh Vũ đờ người, rồi đáp: "Hồi bẩm chân nhân, con còn nhớ là đêm hôm qua vẫn ngủ trên giường ở nhà, nhưng sáng nay tỉnh giấc thì lại đang cùng Tiểu Phàm nằm ngoài đồng, dưới một cây tùng, con cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Sau đó Tiểu Phàm gọi con dậy, chúng con chạy về thôn, thì nhìn thấy cảnh, cảnh, cảnh đó, sợ quá ngất đi."

Đạo Huyền Chân Nhân chau mày, nhìn sang Trương Tiểu Phàm, nói: "Là con gọi y dậy, thế con thì sao?"

Trương Tiểu Phàm nghĩ một lúc, rồi đáp: "Con cũng không biết làm sao mà ra đến chỗ đó, khi tỉnh lại thấy Kinh Vũ ở bên cạnh, con bèn đánh thức y."

Đạo Huyền Chân Nhân đưa mắt trao đổi với các vị thủ toạ khác, trong mắt có nét nghi hoặc. Nếu có cao nhân cứu giúp, thì tại sao chỉ cứu có hai đứa nhỏ, nếu không phải là cao nhân, thì bất luận thế nào, cũng giải thích không xuôi!

Đạo Huyền Chân Nhân trầm ngâm một lát, nói: "Nói như vậy, các con đối với việc đêm hôm qua, không hay biết gì hết."

Hai đứa đồng thanh đáp: "Vâng."

Đạo Huyền Chân Nhân thở dài, gọi một tiếng: "Tổng Đại Nhân (2)."

"Có đệ tử." Một đệ tử Thanh Vân ứng tiếng bước ra, dáng khôi ngô cao lớn, phục trang theo lối tục gia. Chỗ y vừa đứng là ở sau lưng một người béo lùn đang ngồi, xem ra chính là môn hạ đệ tử của người đó.

Đạo Huyền Chân Nhân nói: "Người là người đầu tiên phát hiện ra chuyện ở Thảo Miếu, người hãy đem việc lúc đó nói lại một lượt nữa!"

Tổng Đại Nhân cất giọng thô sảng: "Vâng. Sáng sớm hôm nay, đệ tử và mấy sư huynh đệ đồng môn ra ngoài lo việc, khi quay về đạp không trung mà đi. Lúc ngang qua trên thôn Thảo Miếu, đệ tử vô tình cúi đầu, thì phát hiện ra trong thôn có hơn hai trăm tử thi chất đống, thảm thương không nỡ nhìn. Bọn đệ tử vội vàng hạ xuống xem xét, thì tìm được hai đứa nhỏ này ở đằng sau thôn, thấy chúng hôn mê bất tỉnh, bèn trước tiên giao cho một vị sư đệ đưa về. Rồi trong một cái nhà tiêu lợp cỏ gianh ở rìa thôn..." y chỉ tay vào Vương nhị thúc đang co rúm trong góc tường, tiếp: "phát hiện ra người này. Chỉ thấy y mục quang đờ đệ, tinh thần hoảng hốt, bất luận đệ tử hỏi han thế nào, y đều không đáp, chỉ lặp đi lặp lại mấy lời: quý, quý, ác quý mà thôi."

Lâm Kinh Vũ giật bản mình, run run hỏi: "Vị đại ca này, xin hỏi các huynh có đếm kỹ số người không?"

Tổng Đại Nhân ánh mắt có vẻ thông cảm, nói: "Ta tìm được một vị sư đệ ngày thường vẫn giao dịch củi lửa với người trong thôn, y rất quen thuộc với mọi người. Y đã nhận mặt, chúng ta cũng đếm nữa, bốn mươi hai hộ dân thôn Thảo Miếu tổng cộng có 247 người, ngoài ba người các người ra, ai nấy đều đã chết."

Mặc dù trong lòng đã có dự cảm, nhưng nghe thấy Tổng Đại Nhân khẳng định rõ ràng như thế xong, Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm vẫn thấy trước mắt tối sầm, suýt lại ngất đi lần nữa.

Đạo Huyền Chân Nhân khe khẽ thở dài, tay trái nhẹ phất, trong tụ bào bay ra một viên ngọc nhỏ màu đỏ, bay đến trước mặt Trương, Lâm hai đứa, lặn trên trán chúng mấy vòng, lập tức một luồng khí thanh mát thấm vào mình.

Chẳng hiểu tại sao, thần kinh chúng vốn đang căng thẳng, tự dưng nhẹ nhõm hơn, rồi thấy trong người mệt rũ, không tìm được bèn nằm ngay trên đại điện, ngủ thiếp đi.

Đạo Huyền Chân Nhân xua xua tay, chúng đệ tử đang đứng lần lượt hành lễ, rồi theo thứ tự lui ra. Trong đại điện, chỉ còn lại sáu người bọn họ.

Lúc ấy, người béo lùn nói: "Chương môn sư huynh, bây giờ huynh dùng Định Thần Châu tạm thời xoa dịu, nhưng sau khi chúng tỉnh lại, huynh sẽ xử trí thế nào?"

Đạo Huyền Chân Nhân trầm ngâm một lát, quay đầu nhìn đạo nhân ngồi đầu hàng bên trái, hỏi: "Thương Tùng sư đệ, ý đệ ra sao?"

Thương Tùng Đạo Nhân thân hình cao lớn, diện mạo trang nghiêm, là thủ toạ chi phái Long Thủ Phong của Thanh Vân Môn. Trong Thanh Vân Môn, ngoài chi phái chính của Đạo Huyền Chân Nhân ra, thanh thế của Long Thủ Phong là lớn nhất.

Thương Tùng bản tính nghiêm khắc, ngoài việc quản lý các đệ tử trong chi phái của mình ra, còn kiêm quản những việc xử phạt trong Thanh Vân Môn. Thanh Vân đệ tử bình thường đối với chương môn

Đạo Huyền Chân Nhân cố nhiên kính ngưỡng vô cùng, nhưng khiếp sợ nhất lại chính là vị Thương Tùng thủ toạ ít khi cười nói này.

Bấy giờ, Thương Tùng Đạo Nhân cau đôi mày rậm, một lát sau mới đáp: "Câu chuyện rất nhiều nghi vấn, trong lúc vội vàng e là khó mà tra xét cho rành mạch được. Nhưng thôn dân Thảo Miếu xưa nay chất phác, chúng ta không thể bỏ mặc con cô của họ. Đệ thấy chúng ta nên thu nạp hai đứa nó vào làm môn hạ!"

Đạo Huyền Chân Nhân gật gật đầu, nói: "Không sai, ta cũng có ý như vậy. Hai đứa trẻ này thân phận cô khổ, chúng ta phải chiếu cố một chút. Chỉ có điều ta đã rất nhiều năm không thu nạp đồ nhi, chẳng hay có vị sư đệ nào có thể nhận chúng không?"

Lúc này, người béo lùn kia, tức thủ toạ chi phái Đại Trúc Phong của Thanh Vân Môn, Điền Bất Dịch, nói: "Chương môn sư huynh, theo đệ thấy, tốt nhất là không nên để cả hai đứa nó quy vào một nơi. Bọn nó thân thể tương cận, nếu để ở với nhau, mỗi khi gặp mặt đối phương, sẽ nhớ lại chuyện cũ, như vậy lệ khí bất tuyệt, e là sau này không hay!"

Đạo Huyền Chân Nhân nghĩ một lúc, đáp: "Điền sư đệ nói rất có lý. Hai đứa nó tuổi còn nhỏ, gặp con đại biến này, chúng ta phải từ từ hoá giải oán hận trong tim chúng, vậy thì không nên để hai đứa nó ở cùng một nơi. Vậy thì cần có hai vị sư đệ thu lưu chúng." Nói đoạn, ông ta đưa mắt nhìn khắp mọi người.

Chỉ thấy thủ toạ của năm phái kia, mà trước nhất là Thương Tùng, ai nấy cùng lúc đổ dồn ánh mắt về Lâm Kinh Vũ, rồi xoáy đi xoáy lại ở đó, không chịu rời ra, mà chẳng có ai để ý đến Trương Tiểu Phàm ở bên cạnh cả.

Với đạo tu chân, tư chất là cực kỳ quan trọng, thế gian thường có cái gọi là thiên tài ngộ đạo, tức là cái thuyết vượt được tu hành trăm năm. Mà người trong Thanh Vân Môn rất thấm nhuần điều này.

Năm xưa khi Thanh Vân Môn cùng đồ mật lộ, chỉ nhờ vào Thanh Diệp tổ sư kinh tài tuyệt diệu, tuy tuổi còn trẻ, nhưng thiên tư hơn người, tham phá cỗ thư của tiên nhân, tu hành vượt xa tất cả tiên nhân, mà khiến một Thanh Vân Môn háp hối trở nên dồi dào sức sống, thịnh vượng vô song, rồi trở thành lãnh tụ chính đạo trong thiên hạ ngày nay.

Thêm nữa, danh sư cố nhiên nan cầu, nhưng đệ tử tư chất thượng thừa cũng nan đắc, Lâm Kinh Vũ thiên tư hơn người, căn cốt kỳ giai, thủ toạ của các chi phái Thanh Vân Môn vừa nhìn là đã chọn nó ngay.

Sau một hồi im lặng, Điền Bất Dịch ho lên, rồi nói: "Hà hà, chương môn sư huynh, huynh biết Đại Trúc Phong của đệ từ xưa tới nay vốn neo người, thôi thì để đệ giải quyết giúp huynh chuyện này đi!"

Nói đoạn toan chỉ tay về phía Lâm Kinh Vũ, nhưng thủ toạ của Triệu Dương Phong là Thương Chính Lương ngồi bên cạnh đã nhồm dậy trước, chắn ngang đường nói với Đạo Huyền Chân Nhân: "Chương môn sư huynh, hôm nay đệ vừa nhìn thấy đứa bé này đã cảm thấy rất hợp với nó, chắc là có mối túc

duyên, chẳng bằng để nó đầu nhập môn hạ đệ!"

Thanh Vân Môn lịch sử lâu đời, các chi phái ngoài mặt luôn giữ hoà khí, nhưng bên trong đều có ngầm ý giao kinh, nhìn thấy Lâm Kinh Vũ tư chất hơn người, chưa chừng có thể là một Thanh Diệp tổ sư nữa, hưởng hồ thu nạp môn hạ ít nhất cũng là thêm được một đệ tử, không thể để chi phái khác nắm được cơ hội.

Vì có uy vọng tu hành của Đạo Huyền Chân Nhân, vốn chẳng ai dám tranh, đằng này Đạo Huyền tự nói là không thu nạp, chuyện tốt như vậy đời nào có thể bỏ qua?

Lúc ấy Thương Chính Lương vừa nói dứt câu, liền có thủ toạ của Lạc Hà Phong là Thiên Vân Đạo Nhân ở bên cạnh nói: "Thương sư huynh, môn hạ huynh đã có đến hai trăm đệ tử, nếu ai ai cũng có túc duyên với huynh, e rằng túc duyên của huynh khó tránh khỏi là quá nhiều đấy."

Thương Chính Lương đỏ lựng mặt, toan nói, Điền Bất Dịch đã tranh tiên: "Thiên Vân sư huynh nói rất đúng á! Luận về số lượng đệ tử, các vị ít nhất cũng trên trăm người, Đại Trúc Phong của ta lại chỉ có bảy người, chẳng ra cái thế thống gì. Chi bằng..."

Lúc ấy Thương Tùng Đạo Nhân lập tức ngắt lời lão: "Điền sư đệ, hai đứa trẻ này thân thể đáng thương như vậy, cần mang lại cho chúng sự chăm lo, chứ không phải là chú ý đến việc số người của chúng ta nhiều hay ít." Nói đoạn, ông ta ngoảnh đầu sang Đạo Huyền Chân Nhân, vòng tay nói: "Chường môn sư huynh, đứa trẻ này quả là một nhân tài, xin để đệ thu nạp nó làm môn hạ, đệ nhất định sẽ hết lòng dạy dỗ, giúp nó thành tài để an ủi những vong linh của thôn Thảo Miếu."

Đạo Huyền Chân Nhân trầm ngâm một lát, bọn Điền Bất Dịch, Thương Chính Lương trong lòng đều biết thế là thôi rồi, quả nhiên một lát sau, Đạo Huyền Chân Nhân bảo: "Thương Tùng sư đệ nói cũng có lý, vậy thì để nó đầu nhập môn hạ đệ đi!"

Thương Tùng khẽ mỉm cười đáp: "Đa tạ chường môn sư huynh."

Mọi người ở đây đã cùng Thương Tùng là đồng môn từ rất lâu, biết Thương Tùng ngày thường ít nói ít cười, hôm nay mỉm cười như vậy tức là trong lòng vô cùng hoan hỉ, ai nấy đều không nén được nổi ngấm ngấm tức tối. Chỉ có điều Đạo Huyền Chân Nhân đã nói ra lời, mà Long Thủ Phong của Thương Tùng thực lực lại lớn, đành phải nuốt nổi tức này xuống.

Đạo Huyền ngưng một lát, lại nói: "Thế còn đứa kia..."

Thương Chính Lương ho một tiếng, nhắm mắt lại; Thiên Vân ngẩng nhìn đỉnh trần đại điện, hình như đột nhiên phát hiện ra hoa văn trên ấy vô cùng đẹp đẽ; Điền Bất Dịch khục khục cười khan, tình linh cơn buồn ngủ ập đến, bèn ngủ say sưa; người ban nãy chưa kịp nói câu nào mà toàn bị kẻ khác cướp lời là Tăng Thúc Thường thủ toạ của chi phái Phong Hồi Phong thì quay ra nhập định, tựa hồ từ đầu đến giờ không chú ý gì đến sự việc nơi đây vậy.

Còn kẻ vừa giành được thắng lợi là Thương Tùng Đạo Nhân thì quét mắt khắp lượt một cách lạnh lẽo, nhưng sâu trong mắt lại có nét cười cợt.

Đạo Huyền Chân Nhân thốt không tránh khỏi chút lúng túng, nhưng bằng vào thân phận của ông ta, tất nhiên không thể nói những lời như lẽ nào chỉ vì đứa trẻ này tư chất kém mà các người lại không cần, chột trong lòng sực nhớ điều gì, lập tức tìm ngay ra được một kẻ thế mạng.

"Điền Bất Dịch." Khuôn mặt tươi cười của Đạo Huyền Chân Nhân bỗng đầy vẻ dịu dàng.

Điền Bất Dịch giật thót mình, đang định cất lời, Đạo Huyền Chân Nhân đã tranh tiên: "Chuyện của thôn Thảo Miếu vốn do môn hạ đệ là Tổng Đại Nhân phát hiện ra trước tiên, xem ra đứa bé này với Đại Trúc Phong của đệ rất có duyên phận đấy. Hà hà, hay là đệ thu nạp nó đi!"

Điền Bất Dịch luống cuống, Trương Tiểu Phàm tư chất tầm thường, nhìn một cái là nhận ra ngay, thu nạp làm môn hạ chỉ tổ nhục xác, lão tất nhiên chẳng vui vẻ gì. Lão muốn phân biện, nhưng Đạo Huyền lại giành lấy cơ hội, không cho lão nói: "Được rồi, chuyện này ấn định rõ ràng như vậy, các vị sư đệ cũng phải chú ý điều tra việc kia, hiểu cả chưa?"

Bọn Thương Tùng cùng đứng dậy, đồng thanh đáp: "Vâng."

Đạo Huyền Chân Nhân gật gật đầu, ho khẽ mấy tiếng, không nhìn đến thái độ của Điền Bất Dịch, bước mau vào hậu điện. Bóng ông ta khuất rồi, trên Ngọc Thanh Điện liền vang tiếng cười lớn.

Môn hạ đệ tử của Đại Trúc Phong là Tổng Đại Nhân vẫn đợi nãy giờ ngoài cửa Ngọc Thanh Điện, mãi mới thấy các vị sư trưởng bước ra, bèn tiến lên đón, thì thấy sư phụ Điền Bất Dịch trong tay ôm Trương Tiểu Phàm, bất giác đờ người, hỏi: "Sư phụ, thế nào rồi?"

Điền Bất Dịch nhìn ra là y, bỗng đâm tức giận, cúi kính quát: "Thế nào thế nào? Có ngọc không thế? Còn không mau đón lấy?!"

Tổng Đại Nhân vội vàng đón lấy Trương Tiểu Phàm vẫn đang say ngủ, Điền Bất Dịch nộ khí bùng bùng, khoé mắt cứ chĩa vào bọn Thương Chính Lương, Thiên Vân mấy người lúc ấy vừa đang bước ra vừa cười vụng, lòng càng thêm giận dữ, bèn hét bảo Tổng Đại Nhân: "Mau đi đi, còn ngây ra ở đó làm gì?"

Dứt lời, cũng không thèm để ý đến ai nữa, hữu thủ hư không vạch một đường, một làn xích quang loé sáng, rồi một thanh trường kiếm màu đỏ vút lên, chưa nhìn rõ động tác của lão ra sao, đã thấy lao tới kiếm rồi phá không bay vọt đi.

Tổng Đại Nhân nhất thời không nắm được đầu đuôi câu chuyện, nhưng ít nhất cũng hiểu rằng mình vừa có thêm một sư đệ. Y nhìn Trương Tiểu Phàm nằm trong lòng, thốt lên: "Tiểu sư đệ, ta còn chưa biết đệ tên là gì nữa!"

Trương Tiểu Phàm vốn vẫn ngủ say chưa tỉnh, hồn nhiên không biết rằng số mệnh của mình đã vô tình quành sang một khúc ngoặt lớn.

**

*

Hết chương 5

Alex chú:

1. *Niên ấu vô tri: tuổi nhỏ chẳng hiểu biết gì*
2. *Tổng Đại Nhân: là chữ Nhân 仁 trong nhân từ 仁慈*

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 6

Bái Sư

Trương Tiểu Phàm mãi mới tỉnh lại, đờ đẫn đến nửa ngày trời, nó từ từ ngồi dậy, việc đã qua như nước thủy triều, vụt lại ào vào trí não.

Kinh hoàng như ác mộng!

"Đệ tỉnh lại rồi à! Vậy thì tốt." Từ ngoài cửa vọng đến một giọng nói, rồi bước vào một người.

Trương Tiểu Phàm ngược mắt nhìn, nhận ra Tổng Đại Nhân, thân hình to cao, tướng mạo thô hào hôm đó đã gặp trên Thông Thiên Phong, với tâm trạng của nó hiện nay, chẳng biết sao nữa, gặp được người quen là cảm thấy mấy phần thân thiết.

"Tổng đại ca." Trương Tiểu Phàm thốt lên.

Tổng Đại Nhân tuy là một đại hán, lúc này trong lòng cũng bất giác thương xót, y đi đến trước giường, giơ tay xoa đầu Trương Tiểu Phàm, dịu dàng nói: "Tiểu sư đệ, đừng buồn bã quá, sau này chúng ta là người một nhà rồi." Trương Tiểu Phàm đờ ra một lúc, hỏi: "Người một nhà là thế nào?"

Tổng Đại Nhân mỉm cười đem chuyện Điền Bất Dịch thu nạp nó làm đồ đệ kể qua một lượt, đương nhiên mỗi tranh chấp nhỏ nhỏ xảy ra giữa các vị trưởng bối trong Ngọc Thanh Điện trên Thông Thiên Phong ngày hôm đó, y không hề hay biết.

Trương Tiểu Phàm lắng nghe, nhất thời hoang mang, trong mắt một con nhà nông gia như nó, Thanh Vân Môn gồm toàn những nhân vật như là thần tiên, nó chưa bao giờ dám vọng tưởng một sớm một chiều, lại có cơ hội được vào Thanh Vân Môn. Chỉ có điều, nó chẳng mong phải trả cái giá như thế này.

Nó nghiêng răng, rớt cục biết là nghĩ ngợi nhiều cũng vô ích, bèn cất giọng gọi: "Tổng sư huynh."

Tổng Đại Nhân mỉm cười gật đầu: "Tốt lắm, tiểu sư đệ, lần này đệ ngủ đến một ngày một đêm rồi đấy, chắc là đói lắm?"

Trương Tiểu Phàm vốn không có cảm giác gì, nay nghe y nhắc thế, bụng nó liền réo lên "lục bực" hai tiếng.

Tổng Đại Nhân cười: "Nào, tiểu sư đệ, chúng ta đi ăn cái gì đã, tiện thể ta nói cho đệ nghe qua tình hình bản môn, sau đó cùng đi bái kiến sư phụ sư nương, gặp qua các vị sư huynh khác."

Trương Tiểu Phàm gật gật đầu, tụt xuống giường, bây giờ mới chú ý thấy căn phòng nó nằm đây, có chút giống giống với căn phòng của đệ tử Thanh Vân trên Thông Thiên Phong, nhưng hình như rộng

hơn chút xíu.

Tổng Đại Nhân vừa dắt nó đi ra ngoài, vừa nói: "Đại Trúc Phong của chúng ta không bằng các chi phái đồng môn khác, người rất là ít, nếu tính thêm đệ vào, tổng cộng không quá mười người, vì thế phòng ốc đều rộng rãi."

Y vừa nói vừa bước ra ngoài, cũng là một tiểu viện tương tự, lại đi thêm mấy bước, ra ngoài sân, cũng là một hành lang lượn khúc, nhưng nhìn qua là nắm bắt được hết, chỉ có mười mấy phòng, kém xa quy mô bên Thông Thiên Phong.

Trương Tiểu Phàm cùng Tổng Đại Nhân đi xuống nhà bếp, nghe y nói, chi phái Đại Trúc Phong là do Trịnh Thông, toạ hạ tứ đệ tử của Thanh Diệp tổ sư khai sáng, truyền tới Điền Bất Dịch ngày nay là sáu đời, tình hình luôn luôn như vậy, lúc nào cũng neo người. Hiện giờ vào hàng sư trưởng ở đây, ngoài thủ toạ Điền Bất Dịch, còn có một vị sư thúc là Tô Như, cũng chính là thê tử của Điền Bất Dịch.

Họ chỉ sinh được một con gái là Điền Linh Nhi, năm nay 13 tuổi, hơn Trương Tiểu Phàm hai tuổi, vì vậy Trương Tiểu Phàm ở đây quả thực là một tiểu sư đệ.

Trong số đệ tử của Điền Bất Dịch thì Tổng Đại Nhân là đại sư huynh, tiếp theo có Ngô Đại Nghĩa, Trịnh Đại Lễ, Hà Đại Trí, Lữ Đại Tín, Đỗ Tất Thư.

Trương Tiểu Phàm dụng tâm ghi nhớ: "Ồ, Đại Nghĩa sư huynh, Đại Lễ sư huynh, Đại Trí sư huynh, Đại Tín sư huynh, Đại Thư sư huynh..."

Tổng Đại Nhân cười: "Là Đỗ Tất Thư sư huynh."

Trương Tiểu Phàm ngây người, rồi hiểu ra, buột hỏi: "Sao vị lục sư huynh này lại khác mọi người vậy?"

Tổng Đại Nhân đáp: "Vốn cũng kêu y là Đại Thư đấy, nhưng mà đệ thử gọi thêm hai tiếng nữa xem."

Trương Tiểu Phàm lẩm nhẩm gọi: "Đỗ Đại Thư, Đỗ Đại Thư, Đỗ Đại Thúc..." rồi vỡ lẽ, bèn phá ra cười. (1)

Tổng Đại Nhân cũng cười: "Đệ thấy đấy. Thực ra sư phụ cũng chẳng chú ý mấy, nhưng sư nương thì rất là bực, kêu tên mấy lần thì bảo Đỗ sư đệ chẳng tôn sư trọng đạo gì cả, bèn ra tay sửa trị một trận, dọa Đỗ sư đệ sợ gần chết, khiến y phải vội vàng xin sư phụ sư nương đổi tên cho, sau này sư nương bèn chọn cho y cái tên Đỗ Tất Thư, đệ lại đọc kỹ cái tên này xem."

Trương Tiểu Phàm khe khẽ đọc: "Đỗ Tất Thư, Đỗ Tất Thư, Đỗ Tất Thu... (2)" rồi lại phá ra cười gập cả bụng.

Tổng Đại Nhân vốn có ý muốn làm cho nó cười, mong giảm bớt phần nào nỗi bi thống, thấy Trương Tiểu Phàm cao hứng như vậy, trong lòng y cũng rất vui, bèn hân hoan bảo: "Lục sư đệ trước khi nhập môn vốn có thói xấu đánh bạc, sau này cơ duyên xảo hợp, được sư phụ độ hoá thượng sơn, tuy không đánh bạc ăn tiền nữa, nhưng bình thường cứ thích gạ người cá cược, sư nương làm thế là cũng có ý nhắc nhở y."

Trương Tiểu Phàm tính tình trẻ con, mặt mày tươi tắn rồi thì nổi bi thiết trong tim cũng giảm bớt, lại thấy đại sư huynh thân tình như vậy, nỗi e ngại khiếp sợ nung nấu về tương lai cũng dần dần được xoa dịu.

Ở nhà bếp ăn uống xong, Tống Đại Nhân bèn dẫn Trương Tiểu Phàm đến Thủ Tĩnh Đường, điện chính của Đại Trúc Phong. Lúc ấy tất thấy mọi người từ trên xuống dưới trong Đại Trúc Phong đều đang tập trung tại Thủ Tĩnh Đường, nhà lát gạch đỏ, mái tươi cột đá, nền đất có khắc hình Thái Cực rất lớn, trần thiết nói chung là khá giản dị.

Trước sảnh bày hai cỗ trường kỷ, trên có hai người ngồi, một người là Điền Bất Dịch, người kia là một thiếu phụ xinh đẹp đoan trang điềm đạm, khoảng hơn ba mươi tuổi, phong tư yếu điệu, đứng cạnh bà ta là một đứa bé gái, mặt mày thanh tú, đôi con ngươi long lanh, trông rất hoạt bát, đáng yêu.

Năm nam đệ tử kia, xếp thành hình chữ nhất, đứng ở bên dưới, hoặc cao hoặc thấp, hoặc béo hoặc gầy, lúc ấy ánh mắt đều tập trung vào Trương Tiểu Phàm.

Tống Đại Nhân đi đến trước sảnh, cung kính thưa: "Sư phụ, sư nương, đệ tử đưa tiểu sư đệ đến đây." Điền Bất Dịch hứ một tiếng, có vẻ sốt ruột, nhưng thiếu phụ xinh đẹp Tô Như thì nhìn kỹ Trương Tiểu Phàm, nói: "Đại Nhân, y ngu đã một ngày một đêm, e là đói lắm rồi, con hãy dắt y đi ăn gì đó."

Tống Đại Nhân thưa: "Hồi bẩm sư nương, con vừa mới đưa tiểu sư đệ lại nhà bếp ăn rồi ạ."

Tô Như khẽ gật đầu, liếc nhìn Điền Bất Dịch, không nói nữa. Điền Bất Dịch lại lạnh lẽo hứ một tiếng, bảo: "Bắt đầu thôi!"

Trương Tiểu Phàm chẳng hiểu mô tê gì, chỉ nghe Tống Đại Nhân đứng sau khẽ nhắc: "Tiểu sư đệ, mau quỳ xuống dập đầu bái sư."

Trương Tiểu Phàm lập tức quỳ xuống, dập đầu "cộc, cộc, cộc" mười mấy cái liền, vừa mạnh vừa vang. "Ha ha." Đứa bé gái Điền Linh Nhi không nhịn được phá ra cười. Tô Như cũng mỉm mỉm: "Hảo hài tử, dập đầu chín cái là được rồi."

Trương Tiểu Phàm "ó" một tiếng, rồi ngừng lại, ngẩng đầu lên nhìn, mọi người thấy trán nó đỏ bừng một khoảng, không nhịn được đều bật cười, trong mắt Điền Bất Dịch ngập tràn sự chán nản, nghĩ đến việc sau này phải dạy dỗ một đứa ngu ngốc như vậy, cái đầu đã to của lão dường như lại phình to thêm.

"Thôi được rồi, cứ như vậy đi!" Điền Bất Dịch chẳng còn chút tinh thần nào, vẫy tay bảo: "Đại Nhân, trước tiên con hãy diu dắt y, những quy giới của bản môn, đạo pháp nhập môn, đều để con truyền thụ." Tống Đại Nhân ứng tiếng: "Vâng." rồi sau trù trù, lại nói: "Có điều, thưa sư phụ, tiểu đệ tuổi hãy còn nhỏ, những bài đệ tử nhập môn này..."

Điền Bất Dịch trợn trắng con mắt, bảo: "Cứ theo thế mà làm." Dứt lời liền đứng dậy, chẳng ngoái đầu lại, bước ra sau hậu đường, chúng đệ tử cúi mình, hô: "Cung tiễn sư phụ." Điền Bất Dịch vừa đi khỏi, chẳng đợi ai mở miệng, đứa bé gái Điền Linh Nhi đã xẹt đến trước mặt Trương Tiểu Phàm, chằm chằm

ngắm nghĩa nó kỹ càng, Trương Tiểu Phàm thấy khuôn mặt cô bé đáng yêu như đoá phù dung lay động trước mắt, tuổi tuy còn nhỏ, nhưng đã có dáng dấp một mỹ nhân, khi nó còn ở thôn Thảo Miếu, chưa từng nhìn thấy đứa con gái nào cùng tuổi mà lại xinh đẹp như vậy, bất giác đỏ bừng mặt lên.

"Ha," Điền Linh Nhi như vừa phát hiện ra vật báu, chỉ vào Trương Tiểu Phàm cười lớn: "Su huynh, các huynh nhìn này! Nó vừa thấy muội là đỏ hết cả mặt!" Trên sảnh bật vang lên tiếng cười, Trương Tiểu Phàm mặt đã đỏ lại càng đỏ, Tô Như đi lại, mồm mím mắng: "Linh Nhi, không được bắt nạt sư đệ."

Điền Linh Nhi làm bộ mặt hề, rồi hoàn toàn chẳng chú ý gì đến lời mắng thân, cô bé nhồm mình dậy, nói với Trương Tiểu Phàm: "È, mau gọi ta là sư tỷ đi."

Trương Tiểu Phàm bỗng tức khí, nhưng trước mắt vụt thoáng qua cặp mắt sáng và hàm răng lóng lánh của Điền Linh Nhi, trong lòng chợt luống cuống, buột miệng: "Sư tỷ."

Điền Linh Nhi xưa nay toàn xếp hàng chót ở Đại Trúc Phong, tự nhiên lại có thêm một sư đệ còn bé hơn cả mình nữa, trong lòng rất lấy làm hoan hỉ, lúc ấy liền ra vẻ đạo mạo bảo: "Ngoan, tiểu sư đệ, sau này phải nghe lời sư tỷ nhé." Trương Tiểu Phàm lí nhí ứng tiếng: "Vâng."

Tô Như kéo con gái bảo: "Không được làm ồn nữa." lại nói với Tống Đại Nhân "Đại Nhân, tiểu sư đệ tuổi còn nhỏ, bài vở có lẽ hơi vất vả, con hãy chăm sóc y một chút."

Tống Đại Nhân cung kính thưa: "Vâng." Năm đệ tử kia đứng bên nhau, cùng cười hi hi, ánh mắt liếc đi liếc lại, vẻ hí ha hí hửng.

Đúng lúc ấy, Tô Như đột nhiên làm một động tác kỳ cục, tựa như là giãn gân cốt, cái đầu quay tít một vòng, khác hẳn với khí chất đoan trang từ nãy đến giờ của bà ta. Chỉ trong nháy mắt, tất thấy chúng đệ tử của Đại Trúc Phong, kể từ Tống Đại Nhân trở xuống, đang cười đùa đều bỗng nín bật, đều câm hầu tặc hống, trông y như thể sắp đương đầu với đại họa. Tô Như hắng giọng, nói: "Các con..."

"Sư nương," có tiếng ai đó, thì ra là Tống Đại Nhân trán lấm tẩm mồ hôi, vừa vội vàng kêu lên.

Năm sư đệ còn lại không hẹn mà cùng hét: "Đại sư huynh, huynh định làm gì?"

Tống Đại Nhân vội vàng thưa: "Sư nương, tiểu sư đệ vừa mới nhập môn, đệ tử phụng mệnh sư phụ, truyền cho y môn quy giới điều và nhập môn công khoá, cần thực hiện ngay." Tô Như trầm ngâm một lát, gật đầu bảo: "Nói cũng phải, con đi đi."

"Cái gì?" Năm đệ tử còn lại đồng thanh la lên.

Tống Đại Nhân cười khan hai tiếng, không nói một lời, tiến lên ôm lấy Trương Tiểu Phàm, rồi chẳng để ai cất tiếng hỏi han, lập tức quay ra ngoài đi mất, miệng nói: "Tiểu sư đệ, để sư huynh tìm một nơi yên vắng, dạy đệ môn quy của bản môn."

Điền Linh Nhi cười cười chạy theo, kêu lớn vẻ thú vị, chỉ nghe thấy sau lưng có người mắng vuốt: "Đại sư huynh, huynh thật là vô sỉ!"

"Đồ hèn!"

Trương Tiểu Phàm nghe rớt vào tai, ngờ vực không hiểu, nghĩ thầm đại sư huynh dạy ta môn quy sao lại có người mắng là đồ hèn?

Nó nghĩ ngợi mãi, thốt nghe tiếng Tô Như hét lên ngắt đoạn, âm thanh chói lói chọc vào tai, như chém băng phạt tuyết: "Câm mồm!"

Trên điện thốt bỗng lặng như tờ.

Rồi tiếng Tô Như nói: "Các con mấy đứa học hành chẳng ra gì, vừa thấy ta muốn kiểm tra xem tu luyện ra sao rồi thì sợ đến mức như thế đấy. Năm năm nữa là đến Thất Mạch Hội Võ của Thanh Vân Môn, một giáp mới có một lần, lần trước các con đã làm ta và sư phụ tức gần chết, lần này nếu không nỗ lực, hai ta còn xấu hổ chết với đồng môn! Mau lên, năm đứa cùng lên đây..."

Tổng Đại Nhân đi mỗi lúc một nhanh, sải bước thật rộng, ra khỏi cửa điện bèn nhằm thẳng hậu sơn mà tiến. Trương Tiểu Phàm nằm vắt trên vai y, cây cối hai bên cứ vùn vụt trôi lại đằng sau, tốc độ cực nhanh. Điền Linh Nhi phía sau lưng chẳng biết tự lúc nào đã vung ra một dải lụa ngọc đỏ thắm, vẩy lên một màu hồng phách, hầu như trong suốt, toả ráng hồng, hiển nhiên là pháp bảo của tiên gia.

Lúc ấy Điền Linh Nhi bèn thông dong đứng lên trên dải lụa đỏ, tiện tay bắt quyết, dải lụa ngọc bèn đẩy cô bé bay lên giữa không trung, sát lại sau lưng Tổng Đại Nhân.

Trương Tiểu Phàm nào đã nhìn qua những sự thần kỳ lạ lùng như thế, kinh ngạc quá đỗi, thấy Điền Linh Nhi cứ cười gió lướt tới, nhàn nhã vô cùng, trong mắt tức thời dấy lên niềm cảm phục vô bờ bến.

Điền Linh Nhi nhận ra vẻ mặt của Trương Tiểu Phàm thì cực kỳ đặc ý, bay trên dải lụa đến cùng đi bên cạnh nó, miệng hỏi: "Thế nào, thấy ta lợi hại không?" Trương Tiểu Phàm gật đầu thật lực, đáp: "Có, sư tỷ lợi hại quá, cười một dây vải đỏ mà cũng chạy nhanh thế!"

Điền Linh Nhi ngây người, rồi hiểu ra cái dây vải đỏ nó nhắc đến là cái gì, cô bé phì một tiếng, không nhịn được phá lên cười: "Đồ ngốc nghếch!"

Trương Tiểu Phàm chẳng hiểu gì hết, chỉ nghe Tổng Đại Nhân cười: "Tiểu sư đệ, nói năng linh tinh gì thế! Hồ Phách Chu Lăng đó là pháp bảo thành danh mà sư nương luyện được hồi còn trẻ, diệu dụng vô cùng, uy lực cực lớn, cũng là một tiên gia pháp bảo rất nổi tiếng trong Thanh Vân Môn chúng ta, mà đệ bảo là cái dây gì, vải đỏ gì?" Nói đoạn rồi phá ra cười lớn.

Trương Tiểu Phàm đỏ bừng mặt, len lén đưa mắt nhìn Điền Linh Nhi, thấy cô bé đang hi hi cười giễu, đôi má hiện ra hai lúm đồng tiền xinh xinh.

Chạy một hồi, ba người đã đến trước một trái đồi nhỏ đằng hậu sơn, Tổng Đại Nhân dừng lại, đặt Trương Tiểu Phàm xuống. Điền Linh Nhi cũng tiếp đất, thuấn quyết, Hồ Phách Chu Lăng dường như có linh tính, tự động cuốn lại, vòng quanh hông cô bé, nom như một dải đai lưng màu đỏ dễ thương.

Trái đồi này mọc đầy những trúc, có to có nhỏ, có thưa có mau, rất là um tùm. Nhưng nhìn kỹ, trúc nơi đây không giống với trúc bình thường, ở các ngấn đốt đều hiện sắc đen.

Tổng Đại Nhân chỉ một vạt rùng trúc, nói với Trương Tiểu Phàm: "Tiểu sư đệ, quy củ của Đại Trúc

Phong chúng ta là, đệ tử vừa nhập môn, mỗi ngày đều phải đến đây chặt trúc. Đệ tử còn nhỏ, ba tháng đầu mỗi ngày chặt một cây trúc thôi! Cây to hay bé đệ chọn cũng được."

Trương Tiểu Phàm ban đầu nghe nói đến bài tập nhập môn, Tô Như còn bảo Tống Đại Nhân phải chăm sóc một chút, cứ tưởng là chuyện khó thế nào, ai ngờ là cái việc đốn chặt bình thường này. Nó sinh ra ở thôn Thảo Miếu, con nhà nông dân, cũng đã theo người lớn lên núi mấy lần, chặt củi mấy lần, lúc này trong lòng rất thoải mái, hớn hờ nói: "Đại sư huynh, đệ đã từng chặt rồi, xin đừng bận tâm." Tống Đại Nhân thấy dáng điệu của nó, toan nói lại thôi, chỉ cười bảo: "Vậy thì tốt. Mình từ từ đi về, ta sẽ chỉ cho đệ xem đường đi lối lại, sau này đệ tự mình đến, tiện thể cũng nói qua một chút về môn quy giới điều."

Điền Linh Nhi ở bên cạnh cười bảo: "Đại sư huynh, sao phải vội vàng chạy xa thế mà nói toàn những chuyện chẳng đâu vào đâu, lại còn từ từ đi về nữa, hay là sợ mẹ muội đây?" Tống Đại Nhân đỏ mặt, phớt lờ cô bé, lại nói với Trương Tiểu Phàm: "Tiểu sư đệ, điều thứ nhất trong môn quy của bản môn là tôn sư..."

Điền Bất Dịch, thủ tọa của Đại Trúc Phong, vốn có tính lười biếng, rất ưa chuyện thể diện nhưng xưa nay luôn ngại quản giáo đệ tử, cứ truyền thụ đạo thuật pháp môn xong là không quan tâm gì nữa, mặc cho đệ tử tự hành tu tập.

Nhưng Tô Như, thê tử của lão, thì tính tình cứng rắn, hiếu võ, thời trẻ danh tiếng khá nổi, rất đổi phong quang. Sau khi thành hôn với Điền Bất Dịch, tính tình đã điềm đạm nhiều, nhưng một là xưa nay vẫn nóng nảy thiếu kiên nhẫn, hai là tọa hạ đệ tử không có chí phấn đấu, Thanh Vân Môn theo lệ mỗi giáp tổ chức một lần đại thí Thất Mạch Hội Võ, mà mấy kỳ liên tiếp, đệ tử của Đại Trúc Phong cứ tham chiến là thất bại, ngoài đại sư huynh Tống Đại Nhân thi thoảng thắng được một trận, những người còn lại toàn bại cáo chung, lâu dần trở thành một đề tài đàm tiếu cho mọi người trong Thanh Vân Môn.

Tô Như cả đời hiếu cường, làm sao mà chịu được điều tiếng ấy, bèn thường xuyên ra tay thay phu quân Điền Bất Dịch giáo hối đám đệ tử. Về ngoài của bà ta tuy nhu mỹ, nhưng tính tình thì rất nóng nảy, tu hành thì cực cao, hễ không cẩn thận là đánh cho đám đệ tử ôm đầu tháo chạy, thương tích cùng mình, đến nỗi mọi người sợ hãi vị sư nương diễm lệ tuyệt mỹ này còn hơn cả sư phụ béo lùn.

Lúc ấy về trời đã muộn, mặt trời đã ngã về tây, ráng tà xán lạn. Bóng tịch dương rọi lên Đại Trúc Phong, ba người một cao lớn hai bé nhỏ chậm rãi đi lên đằng trước núi, mãi xa ở các dãy nhà, chẳng biết tự nơi đâu đưa lại một tràng tiếng chó sủa, lẫn với tiếng la đau đớn của người nào nghe rất đáng thương.

**

*

Hết chương 6

Alex chú:

1. *Đỗ Đại Thư*: trong tiếng Trung, chữ *Thư* 書 (sách) và chữ *Thúc* 叔 (chú) đều phát âm là shū, dễ nghe nhầm.
2. *Đỗ Tất Thư*: nghĩa là đánh bạc nhất định thua, đọc na ná *Đỗ Tất Thư*.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 7

Sơ Sử (1)

Vào giờ ăn cơm tối, trời đã nhá nhem.

Trên Đại Trúc Phong, hậu sơn là toàn bộ cánh rừng trúc, đằng trước là phòng ốc của mọi người, lớn nhất là chính điện Thủ Tĩnh Đường, phu thê Điền Bất Dịch và con gái họ ở sau điện này.

Bên cạnh Thủ Tĩnh Đường chính là tiểu viện có hành lang uốn khúc, nơi ở của các đệ tử, do neo chiếc, số phòng còn nhiều hơn số người, nên mỗi người một gian, cả Trương Tiểu Phàm dù mới đến cũng có riêng một phòng. Điều kiện ăn ở là một điểm hiếm hoi mà Đại Trúc Phong trội hơn hẳn các chi phái đồng môn khác.

Còn lại là nơi luyện công tên gọi Thái Cực Động, nhà bếp và nhà ăn. Lúc này các đệ tử đều đã tụ tập trong nhà ăn, phụ trách việc ăn uống là lão lục Đổ Tất Thư, đang đưa từng khay cơm và thức ăn đặt lên bàn, phần lớn là đồ chay, rất ít đồ tanh mặn.

Bọn đệ tử lần lượt ngồi xuống bên phải chiếc bàn dài trong sảnh, Tống Đại Nhân ngồi phía đầu, Trương Tiểu Phàm lễ phép ngồi phía cuối. Ở đầu bàn và phía đối diện đặt một chiếc ghế lớn và hai chiếc ghế nhỏ hơn một chút, xem ra là dành cho mấy người trong gia đình Điền Bất Dịch.

Trương Tiểu Phàm thấy bên cạnh mình còn thừa ra một khoảng trống, đây là chỗ ngồi của lão lục Đổ Tất Thư, lúc này vẫn đang bận túi bụi, một lát sau, Đổ Tất Thư rút cục cũng thu vén xong cơm nước, rửa tay sạch sẽ, đi về chỗ ngồi, cùng mọi người đợi sư phụ.

Đổ Tất Thư nom còn khá trẻ, mặt gầy và nhọn, mắt tam giác, bộ dạng rất là tinh quái hiếu động, rất là nhanh nhẹn. Y ngồi xuống rồi, liếc nhìn Trương Tiểu Phàm, cười mỉm hỏi: "Tiểu sư đệ, đệ tên gì vậy?"

Trương Tiểu Phàm thật thà đáp: "Trương Tiểu Phàm."

Đổ Tất Thư gật gật đầu, chỉ tay vào mình, nói: "Ta là lục sư huynh của đệ, Đổ Tất Thư."

Trương Tiểu Phàm lễ phép gọi một tiếng: "Lục sư huynh."

Đổ Tất Thư khẽ hắng giọng, vỗ vỗ vai nó, cười: "Đệ đợi lát nữa rồi thưởng thức tài nghệ của sư huynh."

Trương Tiểu Phàm nhìn mâm bàn đầy ắp thức ăn thơm ngon, không nén được nuốt nước bọt đánh ực, rồi gật đầu thật mạnh.

Đổ Tất Thư thành linh bật cười, có vẻ rất ám muội, chỉ tay ra cửa sảnh nói: "Tiểu sư đệ, lát nữa sư phụ sư nương, cả tiểu sư muội nữa, sẽ đi từ hướng nào vào, chúng mình thử đánh cuộc xem nhé?"

Trương Tiểu Phàm ngậy ra, mấy người ngồi trên nhao nhao quay đầu lại, mặt mày đều có vẻ vui thích, ngồi trên Đỗ Tất Thư là lão ngô Lữ Đại Tín cười bảo: "Lão lục, đệ lại phạm thói nghiện cá cược rồi hử?"

Bên cạnh đó, Hà Đại Trí gầy đét cũng giễu: "Y lâu lắm rồi chưa thắng, bây giờ đi lừa trẻ con."

"Đi, đi, đi!" Đỗ Tất Thư vẫy tay lia lịa, phớt lờ mọi người, mặt mày hớn hờ, bảo Trương Tiểu Phàm: "Tiểu sư đệ, đệ đoán lát nữa ba người nhà sư phụ, ai sẽ là người đầu tiên đặt chân lên bậc cửa này? Ô, đệ vừa đến, để đệ đoán trước, khỏi nói là sư huynh bắt nạt đệ."

Lão nhị Ngô Đại Nghĩa ngồi mãi đằng xa cao giọng gọi: "Tiểu sư đệ, đã là đánh cược, đệ hãy hỏi y xem thua thì sao, thắng thì sao?"

Đỗ Tất Thư hừ một tiếng, đáp: "Các huynh sợ đệ trốn nợ chẳng? Đỗ Tất Thư này hành tẩu thiên hạ, đều dựa vào đồ phẩm hảo danh vấn giang hồ (2) (Mọi người cười ồ: đệ có thắng bao giờ đâu!), tiểu sư đệ, nếu đệ đoán trúng, ta sẽ giúp đệ chặt trúc mười ngày, nếu đệ thua, thì giúp ta rửa bát mười ngày, được không?"

Mọi người lại cười ồ, Tống Đại Nhân cười mắng: "Hết nói nổi."

Trương Tiểu Phàm nhìn các vị sư huynh ai nấy đều hớn hờ hoà mục, thái độ rất thân thiết, chẳng ai coi mình là người ngoài, trong lòng cảm thấy ấm áp, bèn nói: "Được."

Đỗ Tất Thư vỗ đùi, vẻ mặt hân hoan, dáng điệu hớn hờ, hỏi: "Tiểu sư đệ, vậy theo đệ rốt cục sẽ là sư phụ, sư nương hay tiểu sư muội đi vào trước?"

Ánh mắt mọi người đổ dồn vào Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm lặng lẽ tính toán, Thanh Vân Môn thủ trọng tôn sư, chắc Điền Bất Dịch sư phụ sẽ là người đầu tiên bước vào, bèn cất tiếng đồng thanh: "Đệ đoán nhất định là sư phụ sẽ vào đầu tiên."

Mọi người cười lớn, Lữ Đại Tín lắc đầu nói: "Không ngờ hôm nay quả thật là đệ đã bị lão lục lừa mà giành lấy phần thắng rồi."

Đỗ Tất Thư vui mừng khôn xiết, nhìn Trương Tiểu Phàm đang nghệt mặt không hiểu, cười hi hi nói: "Tiểu sư đệ, ta bảo cho đệ biết, thực ra lần nào, tiểu sư muội cũng là người đầu tiên trong gia đình sư phụ lao vào đây. Ha ha, lát nữa đệ đến giúp ta rửa bát nhé."

Trương Tiểu Phàm gãi gãi đầu, không nhìn được cũng bật cười, gật đầu đáp: "Vâng, lục sư huynh."

Trịnh Đại Lễ, người đứng vào hàng thứ ba, thân hình thấp lùn vạm vỡ, cười bảo: "Lão lục, đệ cũng dày mặt thật?"

Đỗ Tất Thư trợn mắt quái dị, nói: "Lão tam, huynh nói cái gì, đệ không ràng không buộc, mọi người muốn đánh cược thì phải nhận thua chứ, đúng không tiểu sư đệ?"

Trương Tiểu Phàm gật gù đầu, chợt nghe Tống Đại Nhân nói: "Sư phụ đến rồi."

Ai nấy nét mặt nghiêm trang, đều đứng cả dậy, hướng ra ngoài nghênh đón sư trưởng. Giây lát sau, thân hình béo lùn của Điền Bất Dịch xuất hiện ở cửa, kế đến đằng sau lưng lão là...

**

*

Chẳng có ai cả.

Lão đến một mình.

Mọi người chờ hết cả người ra, Đỗ Tất Thư không nén được bèn hỏi giạt: "Su nương, su nương và tiểu sư muội đâu ạ?"

Điền Bất Dịch ném cho y một cái nhìn, lạnh nhạt bảo: "Su nương người dẫn tiểu sư muội về nhà mẹ rồi."

Mọi người ngạc nhiên, nhưng thoáng chốc sau không nén được đều phá lên cười. Nhìn Điền Bất Dịch lắc lư bước vào, Trương Tiểu Phàm lúng túng, muốn cười rồi lại không dám cười, Đỗ Tất Thư thì tro mắt há miệng.

Điền Bất Dịch ngồi xuống cái ghế lớn của mình, vẫy tay bảo: "Ăn cơm thôi!"

Bọn đệ tử lúc này mới ngồi xuống, ai nấy nhìn Đỗ Tất Thư, vẻ cười mà không phải cười. Điền Bất Dịch liếc qua Trương Tiểu Phàm rồi hỏi Tổng Đại Nhân: "Người bảo cho y biết về môn quy và giới điều chưa?"

Tổng Đại Nhân gật đầu đáp: "Rồi ạ, 12 môn quy 20 giới điều, con đều đã nói với tiểu sư đệ. Còn về tu luyện đạo pháp cơ bản, đệ tử thấy tiểu sư đệ hôm nay mới đến còn hơi mệt nhọc, định là ngày mai bắt đầu chính thức truyền thụ."

Điền Bất Dịch gật gù đầu, có vẻ bằng lòng, nói với Trương Tiểu Phàm: "Lão thất này."

Trương Tiểu Phàm còn chưa hiểu ý, bị Đỗ Tất Thư bên cạnh huých một cái, mới nhận ra là sư phụ gọi mình liền vội vàng đứng dậy: "Có đệ tử."

Điền Bất Dịch lắc lắc đầu, lòng tin tưởng đối với đứa đệ tử phản ứng chậm chạp này lại giảm đi mấy phần, bảo: "Người trước tiên hãy theo đại sư huynh, nhớ là phải dụng tâm học, đạo hải vô nhai, cần lệ vi chu (3), tuy tư chất có kém một chút, nhưng chỉ cần người kiên nhẫn chịu khó, chưa chắc là không thể không học được, biết chưa?"

Trương Tiểu Phàm như phụng thánh chỉ, cung cung kính kính đáp: "Vâng."

Điền Bất Dịch khoát tay: "Ăn cơm."

Trương Tiểu Phàm tuổi nhỏ người thấp bé, bưng cái bát to ngồi lên ghế, thức ăn hơi xa, với mãi không tới, Đỗ Tất Thư bên cạnh rất tốt, gấp cho nó luôn, khe khẽ bảo: "Tiểu sư đệ, ăn nhiều một chút." Thấy y có vẻ hoàn toàn chẳng để ý gì đến việc cá cược bị thua, tư cách đồ phẩm quả không tệ.

Trương Tiểu Phàm xúc động, gật đầu lia lịa, ăn được một lúc rồi len lén gọi: "Lục sư huynh."

Đỗ Tất Thư quay đầu lại hỏi: "Gì thế?"

Trương Tiểu Phàm nói: "Làm sao mà sư nương lại còn có nhà mẹ nữa?" Trong cái đầu bé bỏng của nó, người trong Thanh Vân Môn thấy đều như thần tiên, lẽ nào vẫn vương vít những sự thế tục. Đỗ Tất Thư

phỉ ra: "Tất nhiên là có chứ, sư nương cũng là người mà. Nhưng sư phụ nói sư nương về nhà mẹ, không phải là nhà mẹ đẻ đâu, mà là về bên Thủy Nguyệt sư thúc ở Tiểu Trúc Phong."

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên: "Gì ạ?"

Đỗ Tất Thư thấp giọng bảo: "Sư nương hồi còn trẻ xuất thân ở Tiểu Trúc Phong, vốn là sư tử muội với Thủy Nguyệt đại sư thủ tọa bên ấy, tình cảm rất sâu sắc. Sau này không biết là vì chuyện gì, sư nương người đẹp như hoa thế ấy, lại lấy sư phụ nhà mình, nghe nói lúc ấy các vị nam sư thúc trong Thanh Vân Môn rất nhiều người không hiểu ra sao..."

"Pháp", một cây đũa bắn ngay vào trán Đỗ Tất Thư, lực đạo không nhẹ, làm lẫn đở lên một vệt. Hai người sợ giật thót, thấy Điền Bất Dịch mặt mày bừng giận, đôi đũa trong tay thiếu một chiếc. Đỗ Tất Thư quay đầu lè lưỡi với Trương Tiểu Phàm, cả hai không dám nói chuyện nữa, cắn đầu ăn thật lực. Lúc ấy, Tổng Đại Nhân hỏi Điền Bất Dịch: "Sư phụ, lần này chương môn chân nhân triệu tập thất chi phái, sao Thủy Nguyệt sư thúc lại không đến?"

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, cầm đôi đũa khác lên, nói: "Thì lão đạo cô ấy giả bệnh, phái người đến nói với chương môn sư huynh cái gì mà đau đầu phát sốt mãi, chương môn sư huynh cũng thật là, lại đi tin chứ. Hừ, hôm nay nếu muội ấy đến, ta cho dù không cướp được, cũng không phải..." Toạ hạ tứ đệ tử là Hà Đại Trí ho khan hai tiếng, khe khẽ nói: "Sư phụ, chi phái bên Thủy Nguyệt sư thúc xưa nay không thu nam đệ tử."

Điền Bất Dịch phát ghen, lắc đầu nói: "Lại được sư nương các người nữa, vừa nghe nói Thủy Nguyệt có bệnh gì đó, lập tức dẫn Linh Nhi đi sang thăm muội ấy, cứ làm như trời sập không bằng, đúng thật là." Bọn đệ tử nhìn nhau, nét mặt đều có vẻ mừng, Tổng Đại Nhân ngập ngừng một lát, mới dọ dẫm hỏi: "Sư phụ, thế không biết sư nương ở bên Thủy Nguyệt sư thúc bao nhiêu ngày?"

Điền Bất Dịch trợn mắt nhìn y, nói vẻ không vui: "Cái gì mà mấy ngày, ngày nay đi, tối nay là về." "Ồi!" Bọn đệ tử than thở, ai nấy lộ rõ sự thất vọng. Điền Bất Dịch nhìn tới nhìn lui, hừ một tiếng nói với Tổng Đại Nhân: "Hôm nay sư nương lại dạy dỗ bọn người phái không?"

Tổng Đại Nhân chưa cất tiếng, lão nhị Ngô Đại Nghĩa đã cướp lời: "Sư phụ khỏi phải hỏi y nữa, đại sư huynh hôm nay lâm trận bỏ chạy, thật là mất mặt."

Tổng Đại Nhân tức giận: "Nói bậy, ta phụng mệnh sư phụ giúp tiểu sư đệ..."

"Úi..." mọi người cùng thốt lên.

Bữa cơm kéo dài đến nửa canh giờ, sau khi mọi người đi cả, Trương Tiểu Phàm muốn nán lại giúp Đỗ Tất Thư rửa bát, Đỗ Tất Thư cười bảo: "Tiểu sư đệ, đa tạ đệ, có điều việc ở đây ta làm là được rồi. Đệ đánh cược thắng ta, ngày mai ta sẽ giúp đệ chặt trúc."

Trương Tiểu Phàm ngưỡng ngưỡng, đang định cất lời thì nghe thấy tiếng Tổng Đại Nhân: "Lão lục, đệ đừng giúp y." Lời vừa rót ra, đã thấy Tổng Đại Nhân từ ngoài cửa đi vào, nói với Trương Tiểu Phàm: "Tiểu sư đệ, lại đây, ta dẫn đệ đến phòng riêng." Trương Tiểu Phàm gật gật đầu, Đỗ Tất Thư ở bên

chạnh hỏi: "Đại sư huynh, huynh bảo gì?"

Tổng Đại Nhân đáp: "Tiểu sư đệ vừa nhập môn, chính là lúc phải rèn luyện căn bản, chưa đến lúc được lười biếng."

Đỗ Tất Thư gãi gãi đầu: "Nói cũng đúng, thế này vậy! Tiểu sư đệ, lần này coi như ta nợ đệ, ngày sau đệ có việc gì cần ta đỡ, cứ bảo nhé, được không?"

Trương Tiểu Phàm nói: "Lục sư huynh, hay là bỏ đi, đằng nào..."

Đỗ Tất Thư nghiêm mặt, hiên ngang nói: "Gì vậy, ta lẽ nào là loại thị phi bất phân, trung gian bất biện (4) ư, đã nhận lời đệ tất nhiên phải làm cho bằng được, nếu không thì sẽ trở thành trò cười, bị các vị sư huynh phỉ nhổ."

Trương Tiểu Phàm gật gật đầu, tuy thế trong lòng vẫn không rõ lắm việc này với thị phi bất phân, trung gian bất biện thì có liên quan gì?

Tổng Đại Nhân kéo tay Trương Tiểu Phàm dậy, bảo: "Tiểu sư đệ, nào, ta đưa đệ đi xem phòng mới của đệ nhé." Hai người ra khỏi nhà bếp, trời đã tối mịt, một vầng trăng sáng từ từ nhô lên, treo phía trời đông. Họ đi ngang qua Thủ Tĩnh Đường, Trương Tiểu Phàm ngoảnh nhìn vào trong, thấy đèn lửa đã tắt hết, một vùng đen ngòm, chỉ có ánh trăng chiếu trước điện, mang chút khí vị u ám.

Lại đi thêm một lúc, họ quay về khu hành lang lượn khúc nơi ở của bọn đệ tử, Tổng Đại Nhân đưa nó vào một gian tận cùng phía bên phải, nói: "Tiểu sư đệ, căn phòng mà đệ thức dậy lúc ban ngày đó là nơi ta ở, các sư đệ khác theo thứ tự mà xếp phòng, đều nằm bên phải, bảy căn bên trái kia không có người ở." Ngưng một lúc, y nhìn Trương Tiểu Phàm hỏi: "Đệ ở một mình, liệu có sợ không?"

Trương Tiểu Phàm lắc đầu.

Tổng Đại Nhân mỉm cười: "Vậy thì được rồi, nam tử hán đại trượng phu chúng ta sao có thể sợ cô đơn! Lại đây, chúng ta cùng vào!" Nói đoạn dắt Trương Tiểu Phàm đi vào. Trương Tiểu Phàm ngắm cái nơi bây giờ lạ lắm mà rồi sẽ phải kết bạn với nó lâu dài, cái sân nhỏ, bên trái có một cây tùng xanh, bên phải có năm thân trúc tía tốt, cao bằng hai ba người.

Trong sân đá mảnh lát thành lối đi nhỏ, hai bên là bờ cỏ, gió đêm thoảng tới, lá cây cành trúc khe khẽ khua động, hương cỏ dịu dàng đưa lại, rất đổi thanh tịnh.

Tổng Đại Nhân mở cửa phòng, đi vào thắp đèn, gọi: "Tiểu sư đệ, lại đây nào!"

Trương Tiểu Phàm bước theo, thấy bên trong sắp đặt giản dị y như phòng của Tổng Đại Nhân, chỉ có bàn ghế chần đệm, ngoài ra chẳng còn gì nữa.

Tổng Đại Nhân bảo: "Hôm nay ta đã quét tước qua chỗ này, đệ ở tạm vậy! Sống trên núi thanh bần, đệ tuổi lại nhỏ, có thể cảm thấy cô đơn, nhưng chúng ta là người học đạo, phải chịu đựng mọi sự rèn luyện, về sau những chuyện ăn ở sinh hoạt, đệ đều phải tự lo lấy."

Trương Tiểu Phàm đáp: "Đệ biết rồi, đại sư huynh."

Tổng Đại Nhân gật gật đầu, quay nhìn các phía, nói: "Thế nếu không có việc gì nữa thì ta về đây. Đệ

đã mệt nhọc suốt cả ngày cũng nên nghỉ sớm một chút!" Trương Tiểu Phàm vâng lời, tiễn đại sư huynh đến cửa, sực nghĩ ra một điều, liền hỏi: "Đại sư huynh, làm sao mà vừa sập tối, đã chẳng thấy vị sư huynh nào ló ra ngoài thế?"

Tổng Đại Nhân cười đáp: "Đệ không biết đâu, bọn chúng ta ở trên Đại Trúc Phong học đạo cũng được ít nhất mấy chục năm rồi, ngày thường hiếm khi ra ngoài, nơi này bước chân đã thuộc khắp, vì vậy lười đi lại. Như lão tứ thích xem sách, lão nhị thích ca hát, người cần mẫn hơn một chút như lão tam thì ngồi trong phòng tu luyện, thông thường đều không ra ngoài." Trương Tiểu Phàm giờ mới hiểu, Tổng Đại Nhân xoa xoa đầu nó, lại dặn dò vài câu, rồi quay mình bước đi.

Trương Tiểu Phàm trở vào phòng, đóng cửa lại, lúc ấy cảm thấy cả thế giới đột nhiên tĩnh lặng, chẳng có lấy một tiếng nói.

Nó sè sè bước lại trước bàn, đỡ đỡ ngòai xuống một lát; rồi chẳng biết làm gì, nó bèn thổi tắt đèn lửa, cởi bỏ áo ngoài, lên giường nằm, trần trọc trở mình, chẳng biết bao lâu thì mơ mơ hồ hồ ngủ thiếp đi. "Á!"

Trong bóng tối, Trương Tiểu Phàm kêu khẽ rồi lật mình ngòai dậy thở hỏn hên. Nó vừa mơ thấy mình quay lại thôn Thảo Miếu, gặp lại cha mẹ, gặp lại lũ bạn nhỏ vẫn thường chơi đùa, lại cả các chú bác cô dì khác rất là vui vẻ, nhưng đột nhiên họ đều biến ra tử thi, máu chảy thành sông, kinh khủng cùng cực. Nó run hết cả người, thế là thức giấc.

Nó ngòai trên giường một lúc lâu, hơi thở dần dần điều hoà, mắt cũng lần lần thích ứng với bóng tối, nhìn ra phen cửa mở hé, có ánh trăng nhàn nhạt xiên vào, rơi trên nền đất, mờ ảo như tuyết sương. Trương Tiểu Phàm không buồn ngủ, bèn bò dậy đi đến trước cửa, cọt kẹt một tiếng, kéo cửa bước ra ngoài.

Bốn bề tịch mịch lặng lẽ, từ nơi nào chẳng biết âm ý đưa lại tiếng côn trùng, một tiếng, hai tiếng, rử rả rử rả, ánh trăng long lanh như nước, rải xuống mình nó.

Nó ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy ngàn sao nhấp nháy, trắng giữa từng không, long lanh trong treo.

"Chẳng biết Kinh Vũ thế nào, có phải cũng đang mất ngủ không?" Nó khẽ thì thầm, rồi thở dài, xoay mình đi vào phòng, thỉnh linh trước ngực chùng lại, một vật từ trong áo lót sát mình lẩn ra, rơi xuống mặt đất.

Trương Tiểu Phàm giật bản mình, cúi xuống nhặt lên, thì ra là hạt châu tròn trặn tím sẫm ảm đạm vô quang nọ, chính giữa trên hạt châu có một lỗ nhỏ xíu, chắc là để Phỏ Trí xuyên vào chuỗi tràng hạt ngày hôm đó. Mấy buổi nay nó gặp toàn đại biến, đã quên bằng vật này, giờ mới nhớ lại khi ấy Phỏ Trí có dặn phải ném hạt châu đi.

Nghĩ đến đây, lòng nó chột trào nổi cay đắng, cha mẹ chẳng để lại gì, Phỏ Trí với nó là chút duyên tao ngộ, tuy chỉ gặp nhau một đêm, nhưng cũng đã như người thân, mà hạt châu xấu xí này là vật duy nhất Phỏ Trí để lại cho nó.

Trương Tiểu Phàm giơ tay, soi hạt châu lên giữa không trung, dưới ánh trăng rờ rờ sáng trong, chợt thấy màu sắc hạt châu bợt đi một chút, thành ra màu tím nhạt, nửa như trong suốt, lò mờ bên trong có một luồng khí loãng xoáy tròn không ngừng, hình như có linh tính, chỉ chực phá vỏ mà ra. Duy có điều mỗi lần luồng khí chạm được gần đến nơi nào trên bề mặt, nơi ấy lại sáng lên một chữ 卍 nho nhỏ, tròn nó quay lại.

Trương Tiểu Phàm ngấm mãi, lòng bất giác sinh niềm vui thích, lại nghĩ đây là vật duy nhất mà Phổ Trí di niệm, nên thực sự không nỡ vứt bỏ.

Nghĩ ngợi lâu lắc, lại từ trên cổ tuột xuống một sợi dây đỏ, đó là cái cha mẹ buộc cho để giữ gìn trường mệnh bình an. Con nhà bình thường đều có thể đeo thẻ vàng khoá bạc, nhưng gia đình nó nghèo nàn, đành lấy dây đỏ thay thế.

Nó bèn dùng dây đỏ xuyên vào hạt châu buộc kỹ lại, đeo lên trước ngực, sát da, bất giác lạnh buốt, nhưng vẫn cảm thấy khí vị ấm áp. Nó mỉm cười một mình, ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên cao, rồi quay gót bước vào phòng đi ngủ lại.

Ngày đầu tiên của nó ở Thanh Vân Môn, đã kết thúc như vậy đây.

**

*

Hết chương 7

Alex chú:

1. Sơ Sứ: 初始 bắt đầu
2. Đồ phẩm hảo danh vấn giang hồ: 賭品好名聞江湖, ai đấy phiên hộ tôi cái nghĩa, dịch mãi không xuôi
3. Đạo hải vô nhai, cần lệ vi chu: bể đạo không bờ bến, cần cù cố gắng là con thuyền.
4. Thị phi bất phân, trung gian bất biện: chẳng biết việc phải trái, không hiểu chuyện ngay gian.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 8

Truyện Nghệ

"Trương Tiểu Phàm!" một tiếng kêu lớn, âm thanh ngọt ngào, nhưng chấn động sém tét màng nhĩ.

Trương Tiểu Phàm tỉnh mộng, mở to hai mắt, đột nhiên thấy một cái miệng há rộng, rồi hai hàng răng nhọn hoắt ghé sát lại trước mặt, nó sợ phát khiếp la lên: "Ói!"

"Khách khách khách..." một tràng cười từ đằng sau vọng lại.

Trương Tiểu Phàm mãi mới hoàn hồn, lúc ấy nhìn rõ thì ra là một con chó vàng to tướng, cao đến nửa người ta, lông vàng láng mượt, nằm trên giường mình, đằng sau con chó là Điền Linh Nhi mặc bộ đồ đỏ bó sát, đang cười gập cả bụng.

Trương Tiểu Phàm len lén liếc con chó to, thấy mình nó thù lù, răng nanh nhọn hoắt, cái lưỡi dài ơ là dài thè lè ra ngoài, bộ dạng rất hung ác. Trương Tiểu Phàm chưa từng nhìn thấy con chó to như vậy, trong lòng có chút hoảng sợ, rồi thấy Điền Linh Nhi nét mặt tươi cười rạng rỡ, bèn lúng búng hỏi: "Su tử, chuyện gì vậy?"

"Chuyện gì ư?" Điền Linh Nhi đang cười nói, chợt nét mặt nghiêm lại, cau mày quát lớn: "Trời đã sáng rồi mà đệ còn hỏi ta chuyện gì? Dậy mau, ta và đệ đi lên núi chặt trúc." Trương Tiểu Phàm ngây ra, rồi lạ lùng hỏi: "Su tử cũng phải đi á?"

Điền Linh Nhi hét: "Còn phải nói, đệ tử nhập môn ở chi phái ta ba năm đầu đều phải lên núi chặt Hắc Tiết Trúc, ta mười tuổi mới bắt đầu, năm nay là năm cuối cùng rồi. Ê, đệ vẫn còn ý ra trên giường à?"

Trương Tiểu Phàm vội vàng vâng lời, cẩn thận dè dặt vòng qua con chó to, theo mé bên kia giường tụt xuống, háp ta háp tấp mặc quần áo.

Điền Linh Nhi hét: "Tiếp này." rồi ném một con dao chặt củi lại.

Trương Tiểu Phàm giơ hai tay đỡ lấy, đó là một con dao chặt củi thông thường, cầm thấy nặng nặng.

Chuẩn bị xong xuôi, nó hỏi Điền Linh Nhi: "Su tử, có phải gọi đại sư huynh cùng đi không?"

Điền Linh Nhi lườm nó một cái, bảo: "Đệ chưa nghe ta nói là riêng nhập môn đệ tử mới phải làm bài tập hả, bây giờ chỉ có ta và đệ đi chặt trúc thôi, đi nào!"

Nói rồi vẫy tay, Trương Tiểu Phàm còn chưa động đậy, đã thấy trên giường con chó vàng kia đột nhiên đứng phắt dậy, nhảy phốc xuống, ngoáy ngoáy cái đuôi, hướng về phía Trương Tiểu Phàm sủa mấy tiếng "oảng oảng", nghe răng làm bộ hung ác, rồi phóng ra ngoài.

Trương Tiểu Phàm nghe thấy quen tai, sức nhớ hôm qua lúc theo đại sư huynh quay về có nghe thấy hai

tiếng chó sủa, xem ra chính là con chó vàng to này, trong lòng bất giác ngấm ngấm tự nhủ: "Thanh Vân Môn thật là lợi hại, đến con chó nuôi cũng lớn hơn nhiều con chó ở thôn mình."

Nó theo Điền Linh Nhi rời khỏi phòng, trời còn chưa sáng tỏ, vẫn lờ mờ, đi ra khỏi hành lang lượn khúc nhìn về phía hậu sơn, đằng xa sương mờ mông lung lảng bãng trong núi.

Hai người và con chó cứ thế đi ra sau núi Đại Trúc Phong.

Hôm qua Trương Tiểu Phàm được Tổng Đại Nhân ôm lên đồi, thấy chẳng bao lâu là đến nơi, đường cũng dễ đi, chẳng dè hôm nay tự mình đến, mới đi được nửa đường, đã thấy độ dốc càng lúc càng lớn, lộ trình cũng xa hơn mình tưởng tượng rất nhiều.

Quay sang nhìn Điền Linh Nhi ở bên cạnh, hôm nay cô bé không dùng Hồ Phách Chu Lăng, nhưng vẫn bước đi nhẹ nhàng, thân hình nhỏ nhắn mặc bộ đồ đồ lót trên đường núi rất nhanh nhẹn. Con chó to màu vàng kia thì chẳng phải nói, chạy trước chạy sau, lúc thì xuyên lên, lúc thì lùi lại, có lúc còn luồn vào vạt rừng bên đường, chẳng biết để làm trò gì, lát sau, cây cỏ lao xao, lại thấy từ một chỗ khác chui ra, dáng điệu rất là hung phấn hoạt bát.

Đi tiếp chừng nửa canh giờ, Trương Tiểu Phàm mệt nhoài thở hồng hộc, hai chân đau mỏi, rã rời cả người.

Điền Linh Nhi đi trước, thấy bộ dạng nó như thế thì hừ một tiếng bảo: "Thật vô dụng, dừng lại nghỉ tý vậy!"

Trương Tiểu Phàm vội gạt đầu, đặt mông ngồi xuống, ra sức thở, con chó to màu vàng lúc ấy lại chẳng thấy đâu, không biết đã chui vào xó xỉnh nào rồi.

Trương Tiểu Phàm thở một lúc, hô hấp mới dần dần điều hoà. Nó ngồi trên sơn đạo, nhìn xuống dưới, thấy Đại Trúc Phong vươn cao sừng sững, trông có vẻ cô ngạo bên cạnh những dãy núi gần đó đều thấp hẳn xuống.

"Su tử, đệ có một việc muốn hỏi, không biết là..."

Điền Linh Nhi nghe giọng điệu nó có chút e dè bèn đưa mắt nhìn sang, trong lòng rất là đắc ý, lơ đãng dùng tay sửa lại mớ tóc, nét mặt ngay ngắn, nghiêm trang nói: "Đệ hỏi đi!"

"Tại sao chúng ta lại coi chặt trúc là bài tập! Đệ nghĩ bài tập phải là tu hành đạo pháp chứ?"

Điền Linh Nhi cong môi: "Đệ thì hiểu cái gì, với người tu chân sức khoẻ là quan trọng nhất. Mẹ nói nếu thể trạng không tốt, thì dù có diệu pháp vô thượng cũng khó mà tu tập được. Thanh Vân Môn chúng ta bắt nguồn từ Đạo giáo, rất coi trọng dưỡng sinh kiện thể, tu tập đạo pháp tới chỗ sâu xa, thể trạng càng quan trọng. Nói ngay như kỳ thuật tối cao của bản môn là Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết..."

Trương Tiểu Phàm chợt run bắn, mặt biến sắc.

Điền Linh Nhi lạ lùng hỏi: "Đệ làm sao vậy?"

Trương Tiểu Phàm hồi tâm, sắc mặt u ám bất định, lảm bảm nói: "Không, không có gì, đệ nghe cái tên này có vẻ dài dòng ghê gớm quá."

Điền Linh Nhi trợn mắt nhìn nó, bảo: "Đương nhiên là ghê gớm, đây chính là một trong những tuyệt kỹ trấn sơn của Thanh Vân Môn, chẳng có mấy người luyện được đâu. Nghe cha nói, thi triển chân quyết này, phải lấy chính thân mình để dẫn, rồi dùng thần binh lợi nhẫn, dẫn dụ cửu thiên thần lôi, thiên uy thần lực, làm đối phương tan tác, uy lực tuyệt luân." (1)

Trương Tiểu Phàm thờ dài, nói: "Thế à!"

Điền Linh Nhi lại tiếp: "Thì đệ thử nghĩ xem! Tuy có chân quyết hộ thân, nhưng những uy thế cửu thiên thần lôi, người thường hễ đụng phải là hoá ngay thành tro bụi, người thi triển thuật ấy cố nhiên tu hành cực thâm sâu, nếu thể trạng không tốt, một chốc một lát chỉ e là chính mình bị thần sấm vụt chết trước ấy chứ, còn nói gì đến đánh cho ai tan tác?" Cô bé liếc nhìn Trương Tiểu Phàm, nói: "Vì vậy cha bảo đệ làm bài tập này chính là vì muốn tốt cho đệ, thế mà đệ còn giữ cái thái độ không bằng lòng."

Trương Tiểu Phàm giật thót, nhẩy cẳng lên vội nói: "Làm gì có chuyện đó, đệ hoàn toàn, hoàn toàn không dám có chút ý bất kính nào với sư phụ, càng không có ý không bằng lòng. À! Đệ đã nghĩ đủ rồi, thôi đi, đi!"

Nói đoạn vung con dao chặt củi, khoa chân bước thình thịch, đi lên trên núi, tốc độ đã nhanh hơn. Điền Linh Nhi nhìn theo sau nó, khe khẽ mỉm cười, rồi cũng đi lên theo.

Khó khăn lắm mới bò lên đến sườn đồi, Trương Tiểu Phàm nhip thở đứt đoạn, thấy mé trước rừng trúc, con chó to màu vàng đỏ chẳng biết đã phục sẵn đây từ khi nào, trông thấy hai đứa lên tới nơi, nó chồm kêu "oảng oảng" mấy hồi, cũng không nhôm dậy, lại ngoảnh đầu đi.

Trương Tiểu Phàm ngây ra một lát, nói: "Nhanh quá nhỉ!"

"Đệ nói Đại Hoàng hả?" Điền Linh Nhi đi từ đằng sau lên, không đỏ mặt, không thở gấp, cất tiếng hỏi.

Trương Tiểu Phàm chỉ con chó to: "Nó tên là Đại Hoàng à?"

Điền Linh Nhi đáp: "Phải, đệ đừng coi thường nó, nó lợi hại lắm đó!"

Trương Tiểu Phàm lẩm bẩm: "Thì vậy, xem cái bộ dạng nó to như thế là biết, ít nhất cũng đã nuôi được cỡ hai chục năm."

Điền Linh Nhi xì một tiếng: "Đâu có!"

Trương Tiểu Phàm lạ lùng nói: "Nó chưa được hai chục năm à! Đại Hoàng quả là chóng lớn."

Lúc ấy Đại Hoàng ở đằng trước hướng về Trương Tiểu Phàm mà sủa rất là dữ dội.

Điền Linh Nhi bảo: "Ta nói đâu có ít năm như thế. Chà, để ta tính xem, hình như lúc tứ sư huynh đến đã có rồi, vậy là cỡ bảy mươi năm, không đúng, tam sư huynh nói lúc huynh ấy đến nó đã ở đây rồi, vậy thì phải đến chín mươi bảy năm. Á!"

Cô bé bỗng thốt lên, làm Trương Tiểu Phàm giật thót mình, vội vàng hỏi: "Sao vậy?"

Điền Linh Nhi vui hơn hẳn nói: "Ta nhớ ra rồi, lúc nhỏ có lần mẹ cãi nhau với cha, nói năng rất ghê gớm, bảo là sẽ đem con chó vàng mà cha nuôi từ bé đến lớn đem ra giết thịt nấu canh ăn, làm cha tức gần chết, Đại Hoàng cũng sợ đến nỗi mấy ngày liền không dám về nhà!"

Trương Tiểu Phàm tò mò hỏi: "Đại Hoàng không dám về nhà hử?"

Điền Linh Nhi đáp: "Đúng! Đại Hoàng sống đã rất nhiều rất nhiều năm, hiểu tính nết con người lắm, biết mẹ ghê gớm, sợ bị rơi vào tay mẹ thật, bèn chuồn mất. Thế nào, ghê không?"

"Ghê!" Trương Tiểu Phàm nói rất thật lòng, cũng không biết là nói Đại Hoàng, hay là nói sư nương. Nó nhìn kỹ con chó to ấy thêm một chút, Đại Hoàng chẳng thèm để ý, phì mũi một cái rõ to, quẫy quẫy đuôi, rồi nghiêng đầu, lười biếng ngả ra mặt đất.

Hai đứa lúc ấy đã đi đến trước rừng trúc, Trương Tiểu Phàm nói với Điền Linh Nhi: "Sư tỷ, lúc đệ vừa đến Thông Thiên Phong, còn nhìn thấy một con quái thú to hơn Đại Hoàng rất nhiều lần, nghe đại sư huynh gọi nó là Thủy Kỳ Lân, Đại Hoàng có phải là linh thú giống như thế không?"

Điền Linh Nhi đi vào rừng trúc, lắc đầu đáp: "Không phải, linh tôn là dị thú thời thượng cổ, là linh chủng hồng hoang, vượt xa Đại Hoàng, không thể so sánh được."

Trong lúc nói chuyện, cô bé đã dẫn Trương Tiểu Phàm đi xuyên qua rừng, lát sau tới một nơi tương đối nhiều thân trúc gầy, Hắc Tiết Trúc nơi đây đều chỉ lớn bằng cỡ cổ tay, rất là mảnh mai.

"Ở đây đây, đệ từ nay về sau, trong vòng ba tháng, mỗi ngày chặt một cây là được rồi." Điền Linh Nhi nghiêm trang bảo.

"Nhỏ thế này mà chỉ chặt một cây thôi ư?" Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên hỏi.

Điền Linh Nhi hừ một tiếng, bảo: "Đệ chặt thử xem."

Trương Tiểu Phàm gạt đầu, cầm con dao chặt củi lên đi đến trước một cây trúc mảnh mai, ước lượng hươ dao một phát là đốn ngã. Chỉ nghe một tiếng trong trẻo vang lên, con dao như chém phải đá, dội lại mạnh đến nỗi lòng bàn tay Trương Tiểu Phàm phát tê dại. Cây trúc gầy bị nó chặt nghiêng xéo về trước, tích tắc sau bật trở lại, Trương Tiểu Phàm không kịp tránh, bị cành trúc quật vào đầu đau điếng, để lại một vết đỏ bầm.

"Khách khách..." Điền Linh Nhi ôm bụng cười, một lát sau mới nhăn nhó bảo: "Đệ ở đây chặt nhé! Ta phải đi làm bài tập của ta đây." Nói rồi vừa cười vừa quay mình bỏ đi.

Trương Tiểu Phàm xoa xoa chỗ bị quật đau trên mặt, thấy trên thân trúc, nơi nó vừa chém phải, lộ ra một vết trắng trắng, bất giác thở ra một hơi lạnh buốt.

Sáng hôm nay, Trương Tiểu Phàm một mình ở đây đối mặt với cây Hắc Tiết Trúc, dùng đủ mọi cách chặt, chém, cưa, mài, đẽ, bẻ, đến hai canh giờ, mặt trời đã lên giữa thình không, toàn thân mồ hôi đầm đìa, chân tay mỏi như vô lực, cũng chỉ xẻ được một cái lỗ be bé chừng hai phân trên thân cây trúc.

Lúc ấy một tràng tiếng hát đưa tới, Điền Linh Nhi cất tiếng ca bài gì chẳng biết, nhảy chân sáo quay trở lại, thấy bộ dạng bối rối của Trương Tiểu Phàm, lại nhìn cây Hắc Tiết Trúc, lắc lắc đầu, vung con dao lên, có vẻ như định chặt.

Trương Tiểu Phàm vội vàng hỏi: "Sư tỷ, làm gì vậy?"

Điền Linh Nhi sốt ruột bảo: "Thì giúp đệ chặt chứ gì nữa!"

Trương Tiểu Phàm lắc đầu thật mạnh, thờ học ra: "Không cần đâu, đa tạ sư tỷ. Đây là bài tập của đệ, đệ sẽ tự mình hoàn thành."

Điền Linh Nhi hừ một tiếng, chỉ lên mặt trời, nói: "Đệ biết lúc này là lúc nào rồi không?" Trương Tiểu Phàm tính tình cứng cỏi, nghiêng răng đáp: "Dù phải chặt đến tói mịt cũng được..."

"Đồ ngu!" Điền Linh Nhi vụt chống nạnh mắng, Trương Tiểu Phàm kinh ngạc, nhất thời không thốt nên lời, chỉ ngây ra mà nhìn vị sư tỷ.

Điền Linh Nhi uy phong lẫm lẫm, rất có cái phong phạm của mẹ, nổi giận: "Người không xem thời gian, cũng không nghĩ gì đến người khác. Người chặt đến tói, chẳng lẽ muốn ta cũng phải đợi người đến tói hay sao? Nếu người thật sự cương quyết như thế, về sau mỗi ngày nên hết sức cố gắng, nghĩ cách nào để trong hai canh giờ có thể làm xong bài tập, khỏi phải nói ra những lời dấm dỏ chặt đến tói cái gì đó!"

Nói xong, cô bé vung dao lên, dao rít phá không, "phách phách phách phách" bốn tiếng, cây trúc theo tiếng rít đổ rạp, Trương Tiểu Phàm đứng trơ mắt trông.

Điền Linh Nhi liếc nhìn nó, lạnh lùng bảo: "Về thôi!" đoạn đi ra bìa rừng. Trương Tiểu Phàm trong lòng vừa thẹn vừa ngượng, âm thầm hạ quyết tâm, ngày sau nhất định phải hết sức cố gắng, làm bài tập thật tốt.

Nó lê tấm thân mệt mỏi về tới nơi ở trong Đại Trúc Phong thì đã là chính Ngọ, Điền Linh Nhi chẳng nói chẳng rằng đi vào hậu điện Thủ Tĩnh Đường.

Trương Tiểu Phàm ngây đuẫn, khó khăn lắm mới cất nổi bước chân về phía phòng riêng, đến lối vào hành lang uốn khúc thì gặp đại sư huynh Tống Đại Nhân đang đứng ở đó.

Tống Đại Nhân khoé miệng lộ nét cười, nói: "Sao rồi, tiểu sư đệ, mệt lắm hả?"

Trương Tiểu Phàm nhếch ra cười, lắc lắc đầu. Tống Đại Nhân thấy nó tuổi còn nhỏ mà tính tình cương nghị, bèn thôi cười, đưa nó về đến phòng, bảo: "Trong nhà bếp thường có sẵn nước nóng, sau này hễ đệ về thì hãy tự vào lấy nước rửa ráy. Lát nữa là ăn cơm rồi, đệ nghỉ ngơi một lúc đi, ta sẽ đến gọi đệ sau, ăn cơm xong chúng ta còn phải làm bài tập nữa!"

Trương Tiểu Phàm giật thót, hỏi: "Chiều vẫn còn bài tập nữa ư?" Tống Đại Nhân thấy nó phản ứng mạnh như thế thì sững ra một lát, rồi lập tức tỉnh ngộ, cười bảo: "Ồ, ta nói sai, chiều là lúc tu tập đạo pháp của đệ tử chi phái, từ hôm nay ta sẽ truyền thụ cho đệ nhập môn đạo pháp."

Trương Tiểu Phàm lúc này mới thở phào, lòng vừa mừng vừa sợ, khe khẽ hỏi: "Đại sư huynh, những đạo pháp ấy rất lợi hại, có khó học không?" Tống Đại Nhân mỉm cười: "Tu hành đến chỗ sâu xa, tất nhiên là lợi hại vô cùng. Còn có khó học hay không, thì phải tùy vào tư chất ngộ tính của từng người. Tư chất kém một chút cũng không sao, đệ nghe sư phụ nói tối hôm qua rồi đấy: Đạo hải vô nhai, Cần lệ vi chu. Chỉ cần đệ chịu khó kiên trì chăm chỉ, chuyên cần tu tập, thì dù có khó đến đâu đi nữa, cũng có thể luyện thành."

Trương Tiểu Phàm gạt đầu thật mạnh. Đến giờ cơm trưa hôm đó, Điền Bất Dịch hỏi qua về tình hình bài vở của Trương Tiểu Phàm, Điền Linh Nhi ngồi bên thêm mắm dặm muối kể xấu Trương Tiểu Phàm một thôi một hồi, đến nỗi thẳng bé đỏ hết cả mặt, không dám ngẩng đầu lên.

Điền Bất Dịch nghe con gái kể, lắc đầu hoài, cuối cùng khẽ phẩy tay, nói thon lỏn: "Ăn cơm."

Điền Bất Dịch chẳng buồn mắng Trương Tiểu Phàm, nhưng Trương Tiểu Phàm lại nghĩ, sư phụ rất quan tâm mình, mình làm ăn chẳng ra gì mà sư phụ không hề trách mắng, khoan hồng đại lượng đến như thế, đúng là một bậc ân sư hiếm thấy trên thế gian. Nó tự thẹn với lòng, không dám nói năng gì nữa, âm thầm phát thệ, sau này nhất định phải chuyên cần tu tập để đền ơn sư phụ.

Sau bữa cơm, Điền Bất Dịch lại theo cái lối đi chữ bát vốn có, lác la lác lư trở về Thủ Tĩnh Đường. Những đệ tử khác vội vàng đi đến Thái Cực Động, còn Tống Đại Nhân thì cùng Trương Tiểu Phàm về phòng, bảo: "Tiểu sư đệ này, bản phái đạo pháp rất trọng căn cơ, đệ mới nhập môn, ta hãy truyền cho đệ đạo thuật cơ sở, đệ nhớ kỹ rồi thì sau này phải tự hành tu luyện, nếu có chỗ nào chưa rõ thì hỏi ta, biết chưa?"

Trương Tiểu Phàm gạt đầu lia lịa, trong lòng xúc động.

Tống Đại Nhân nét mặt trang trọng, nghiêm nghị nói: "Còn một chuyện nữa, ta phải cảnh báo đệ: kỳ thuật bản môn tinh thâm thần diệu, tà ma yêu nhân lúc nào cũng rình mò. Đệ phải lập trọng thệ, sau khi đệ học xong, trừ phi là đệ tử bản môn, quyết không được truyền cho người ngoài."

Trương Tiểu Phàm giật mình hoảng hốt, nhưng lập tức hiểu ra, khuôn mặt bé nhỏ tỏ vẻ kiên quyết, đáp: "Dạ. Có trời xanh trên cao, đệ tử Trương Tiểu Phàm ngày sau nếu tiết lộ bí mật đạo pháp của Thanh Vân Môn, tất sẽ bị sét giáng đỉnh đầu, chết không có chỗ chôn."

Tống Đại Nhân mỉm cười gạt đầu, bảo nó ngồi xuống trước bàn, rồi dạy cách đá toạ, mặc tướng, lại nói sơ qua cách vận hành kinh mạch và tinh khí, cuối cùng là truyền cho nó pháp môn tu hành tầng thứ nhất của Thái Cực Huyền Thanh Đạo .

Thái Cực Huyền Thanh Đạo là căn bản của tất cả những diệu pháp kỳ thuật trong Thanh Vân Môn, cũng chính là điều mà Thanh Vân Tử đã ngộ ra từ cuốn cổ thư kia hai ngàn năm về trước, trải qua quá trình tinh nghiên của các tông sư Thanh Vân Môn, cho đến nay, đã trở thành một đạo pháp vô thượng, định đoạt được cả chuyện thiên địa tạo hoá.

Thái Cực Huyền Thanh Đạo gồm ba cảnh giới Ngọc Thanh, Thượng Thanh và Thái Thanh. Đệ tử Thanh Vân Môn, kể cả những người thông minh tài trí, suốt cuộc đời giỏi lắm là đột phá được đến Ngọc Thanh Cảnh, nhưng cũng chỉ loanh quanh tại đó, mà tu hành được đến tầng cao nhất của Ngọc Thanh Cảnh cũng đã là một việc hiếm thấy xưa nay.

Trong Thanh Vân Môn, người đông đến gần một nghìn, nhưng có thể đột phá được Ngọc Thanh Cảnh để tiến lên Thượng Thanh Cảnh, ngoài chương môn Đạo Huyền Chân Nhân, bất quá có chừng hơn mười người nữa mà thôi. Nhưng chỉ với mười mấy người này, Thanh Vân Môn đã đứng được vào hàng

những môn phái có thực lực mạnh nhất thâm ảo nhất trong giới tu chân ngày nay. Còn về Thái Thanh cảnh giới vô thượng trong truyền thuyết, nghe nói mới có mỗi Thanh Diệp tổ sư là tu tập tới.

**

*

Hết chương 8

Alex chú:

1. Nguyên văn: 听我爹說, 施展這個真訣, 必須要以自身為引, 舖以神兵利刃, 引下九天神雷, 煌煌天威神力, 真是當者披靡, 威力絕倫. (Chưa dịch thông)

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 9

Phật và Đạo

Tổng Đại Nhân lần đầu làm thầy, thấy Trương Tiểu Phàm hai tay chống má, lắng nghe chăm chú, bất giác cao hứng, ăn nói rất đĩnh đạc.

Quá trình tu tập Thái Cực Huyền Thanh Đạo là từ dễ tới khó, phần lớn mọi người ngay năm đầu tiên đều có thể tựu thành tầng thứ nhất của Ngọc Thanh Cảnh, nhưng sau đó trở đi bắt đầu đụng phải những chỗ thâm thúy khó hiểu; với tầng thứ hai, người bình thường phải tu tập mất năm năm; tầng thứ ba lại càng một trời một vực, người nào tư chất hơi kém thì cả đời sẽ dừng mãi ở chỗ này, người khá hơn một chút tu tập đến năm sáu mươi năm cũng không phải là chuyện lạ.

Trương Tiểu Phàm nghe mà há hốc miệng, Tổng Đại Nhân mỉm mỉm cười, lại giảng tiếp.

Pháp môn tu hành chủ yếu của Thái Cực Huyền Thanh Đạo, đến tầng thứ ba là hầu như truyền thụ hết, từ đó trở đi phần nhiều phải dựa vào tu vi và tư chất của bản thân, sư trưởng trình độ cao thâm có thể chỉ điểm chút ít, nhưng cũng chỉ là về mặt kinh nghiệm, để đệ tử tránh rẽ theo đường vòng mà thôi. Đương nhiên, cái gọi là đường vòng ở đây phải tính bằng đơn vị thời gian từ một trăm năm trở lên.

Trong Thái Cực Huyền Thanh Đạo, tu luyện đến tầng thứ tư của Ngọc Thanh Cảnh là tựu được căn bản của mọi pháp thuật, có thể bắt đầu đồng thời tu tập những kỳ thuật diệu pháp khác và rèn tập bảo bối của mình.

Bảo bối vốn có nguồn gốc lâu đời, trong thần thoại truyền thuyết, các vị thần linh phần nhiều đều có bảo bối riêng, uy lực tuyệt luân. Còn trong nhân gian, những người tu chân luyện đạo dùng nó để chế ngự dần thiên địa tạo hoá, uy lực cũng rất đáng kể, nhỏ thì có thể đằng không, cưỡi gió bạt mây mà đi, lớn thì có thể làm trời rung đất chuyển, phá được núi ngăn được sông.

Vật liệu để luyện bảo bối cũng lắm màu nhiều vẻ, thiên kỳ bách quái, nhưng có điều, vật liệu sẽ quyết định uy lực của bảo bối sau khi luyện thành, nếu lấy sắt thường để thi triển Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết, thì chưa kịp tấn công kẻ địch, kiếm đã cùng với chủ nhân biến thành tro bụi rồi.

Đôi với môn hạ Thanh Vân, nhớ chuyện xưa Thanh Diệp tổ sư lấy được cổ kiếm Tru Tiên trong Huyền Nguyệt Động Phủ rồi cùng nó tung hoành khắp nơi, thiên hạ hầu như không có địch thủ, bọn hậu bối ngưỡng mộ dư thế, thành ra quá nửa đều tu luyện tiên kiếm, mãi ngàn năm sau, kiếm khách vẫn không ngừng xuất hiện. Việc chọn kiếm làm bảo bối gần như là quy tắc bất thành văn của Thanh Vân Môn, nên có đổi tên thành Thanh Vân Kiếm Phái thì cũng không phải là bất khả.

Nói tới đây, lại phải nhắc một chút đến thủ toạ Đại Trúc Phong là Điền Bất Dịch, lão vốn luyện kiếm, pháp khí hộ thân Xích Linh cũng là một trong các danh kiếm của Thanh Vân Môn, nhưng chẳng hiểu sao, lão không hề có ý khuyến khích bọn đệ tử tu luyện tiên kiếm.

Không chỉ có vậy, lão còn thường xuyên "xui giục" mọi người rèn tập các loại pháp bảo khác, khiến dư luận trong Thanh Vân Môn dấy lên ít nhiều trách móc, nhưng một là chẳng có quy định nào nói rằng không được, hai là đệ tử của Điền Bất Dịch tư chất tầm thường, số lượng cũng ít, nên mọi người cứ để mặc lão.

Trong các đệ tử Đại Trúc Phong, đại sư huynh Tổng Đại Nhân tu hành súc tích nhất, đã luyện tới tầng thứ năm của Ngọc Thanh Cảnh trong Thái Cực Huyền Thanh Đạo, sát ngay sau là lão tứ Hà Đại Trí, luyện tới tầng thứ tư. Tuy thời gian y nhập môn ngắn hơn Ngô Đại Nghĩa, Trịnh Đại Lễ, nhưng trong số các đệ tử ở đây y thuộc hạng thông minh nhất, vì vậy tuy đi sau mà lại về trước.

Trong khi ấy, lão nhị Ngô Đại Nghĩa, lão tam Trịnh Đại Lễ, lão ngũ Lữ Đại Tín, lão lục Đỗ Tất Thư, đều đang chật vật ở tầng thứ ba Ngọc Thanh Cảnh.

Còn tiểu sư muội Điền Linh Nhi thì thông tuệ hơn người, từ nhỏ đã được cha mẹ hết lòng giáo hối, tuy mười tuổi mới bắt đầu bài tập chặt trúc, nhưng tu tập Thái Cực Huyền Thanh Đạo đã khá nhiều năm.

Cô bé còn nhỏ, nhưng năm mười ba tuổi đã luyện tới tầng thứ tư Ngọc Thanh Cảnh, có thể khu dụng pháp bảo, là một trong những hài đồng khôn sớm nổi tiếng ở Thanh Vân Môn, cha mẹ yêu chiều, các vị sư huynh quan tâm thương mến. Tô Như cũng đã đem dải Hồ Phách Chu Lăng trứ danh của mình tặng cho con gái làm pháp bảo phòng thân.

"Sư tỷ thật là giỏi!" Trương Tiểu Phàm nghe tới đây, bất giác thốt lên cảm thán.

Tổng Đại Nhân mỉm cười nói: "Không sai, tiểu sư muội rất thông minh, đối với việc tu chân lại có thiên phú, sư phụ sư nương truyền thụ điều gì, sư muội vừa nghe là nhớ liền, tư chất hơn hẳn bọn sư huynh, hiện nay chỉ vì thời gian tu đạo còn ngắn, hoả hầu chưa đủ, sau này có thêm thời gian, thành tựu của sư muội nhất định sẽ không thể tưởng tượng được, vượt xa bọn sư huynh. Chi phái Đại Trúc Phong phát dương quang đại hay không, là nhờ ở sư muội."

Nói đoạn, trong ánh mắt y khắp khởi hi vọng, hiển nhiên là rất yêu mến tiểu sư muội kiều mỹ dễ thương này.

Tiếp theo, Tổng Đại Nhân lại chỉ cho Trương Tiểu Phàm những điểm cần chú ý trong quá trình tu hành, sau đó nghiêm nghị bảo: "Tiểu sư đệ, cuối cùng có một chuyện, ta nhất định phải nói cho đệ hay: việc tu hành của bản môn quý là ở chỗ tuần tự nhi tiến, đi bước nào chắc bước đó. Nếu tham lam muốn vượt nhanh, chỉ e là lòng tham chưa được thoả mãn, đã phát sinh đại hoạ. Thành công hay thất bại là do số mệnh, không cần phải cưỡng cầu. Đối với yêu ma ngoại đạo, dị đoan tà thuật, ham muốn không được đáp ứng thì đều muốn tốc thành, cuối cùng quá nửa là bị trời phạt, bi thảm lắm. Đệ phải cẩn thận đấy."

Trương Tiểu Phàm kinh hãi, vội đáp: "Vâng, đại sư huynh, đệ hiểu rồi."

Tổng Đại Nhân gật gù đầu, đứng dậy nói: "Hăng như vậy đã! Thái Cực động đặng hậu sơn, chỉ có đệ tử đã tu tập Thái Cực Huyền Thanh Đạo từ ba tầng trở lên mới được bước vào. Trước đó, đệ hãy tạm ở phòng riêng rèn luyện! Chỗ này cũng rất thanh tịnh, sư phụ sư nương ít khi lại, đệ hãy tự mình cố gắng nhé."

Trương Tiểu Phàm đứng dậy đáp: "Đa tạ đại sư huynh."

Tổng Đại Nhân nhe răng cười, vỗ vỗ đầu nó, rồi quay mình bước đi.

Trương Tiểu Phàm tiễn Tổng Đại Nhân xong, trở vào trong phòng, đóng kỹ cửa lại, lòng mừng không nói hết được, đến những mệt nhọc lúc chập trức hồi sáng cũng chẳng biết đã tan biến đi đặng nào.

Nó hô hấp thật sâu, rồi tĩnh tâm, chậm chậm trèo lên giường, theo đúng tư thế đả tọa mà Tổng Đại Nhân vừa dạy, nhắm nghiền hai mắt, nhắm lại một lượt từ đầu đến cuối nội dung tầng thứ nhất trong Ngọc Thanh Cảnh của Thái Cực Huyền Thanh Đạo mà Tổng Đại Nhân vừa truyền thụ, đang lúc định theo đó tiến hành tu tập, thốt nhiên trong lòng chợt nhớ ra điều gì, hai mắt bừng mở, thất thanh la:

"Không phải rồi!"

Những gì mà Tổng Đại Nhân vừa dạy cho nó là pháp môn tu tập căn bản thô sơ nhất trong Thái Cực Huyền Thanh Đạo, công dụng chỉ nằm ở hai chữ: luyện khí. Người tu tập phải tĩnh tọa, mở rộng tâm niệm, khống chế những phiền não, dẫn linh khí của trời đất vào vận chuyển vòng tròn trong người, tiến tới cảm ngộ được thiên địa tạo hoá. Nếu có thể dẫn linh khí đó liên thông khắp ba mươi sáu huyết đạo, thì kinh mạch trong mình sẽ vững vàng, có thể tu luyện lên cảnh giới cao hơn.

Pháp môn tu tập này vốn đã trải qua mấy ngàn năm được Đạo giáo gọt giũa, tuyệt không có điểm nào sai sót đáng ngờ cả, nhưng giờ đây trong lòng Trương Tiểu Phàm như có phong ba bão táp và vũ không ngừng. Tất cả chỉ là vì những gì hôm nay nó nghe thấy trái ngược hoàn toàn với bộ khẩu quyết và phương thức tu hành mà Phổ Trí hoà thượng đã giảng cho nó ngày hôm đó.

Trong cái đêm trước khi xảy ra thảm án ở thôn Thảo Miếu, lúc Phổ Trí truyền khẩu quyết cho nó, đã dặn nó rõ ràng rằng, tu chân luyện khí nhất thiết phải tách hẳn mình khỏi mọi liên hệ với ngoại giới, để ngộ ra tự tính, cái đó gọi là: chư pháp không tướng, bất sanh bất diệt, bất cấu bất tịnh, bất tăng bất giảm, thị cố không trung vô sắc, vô thọ tướng hành thức, vô nhân, nhĩ, tử, thiệt, thân ý; vô sắc, thanh, hương, vị, xúc pháp; vô nhân giới, nãi chí vô ý-thức-giới, vô vô-minh, diệc vô vô-minh tận, nãi chí vô lão tử, diệc vô lão-tử tận; vô khổ tập diệt đạo; vô trí diệc vô đắc. (Chú: lời trích từ "Bát Nhã Tâm Kinh (1)") Cái đạo lý thâm thúy khô khan này, Trương Tiểu Phàm tức thời không thể lý giải cho mình bạch, nhưng nó nhận thấy rõ là hai loại pháp môn tu tập này căn bản hoàn toàn khác nhau, lòng dạ lúc ấy rối như tơ vò, không biết phải làm thế nào mới được.

Thực ra Trương Tiểu Phàm không hề biết, Thái Cực Huyền Thanh Đạo cố nhiên là diệu pháp vô thượng của Đạo gia, nhưng bộ khẩu quyết mà Phổ Trí đồn bao nhiêu ước nguyện to lớn, kỳ thác kỳ

vọng cả một đời để truyền cho nó lại cũng là pháp đạo chí cao của Phật môn, gọi là Đại Phạm Bát Nhã.

Nói đến hai loại đại pháp, hai cách tu tập hoàn toàn khác nhau này, phải bắt đầu từ căn nguyên.

Phật môn và Đạo gia, lịch sử đều lâu đời, nhưng trước sau không hề đi lại với nhau, thuật tu chân lại khởi nguồn từ trào lưu tư tưởng của mỗi nhà. Chẳng hạn như Đạo gia, tôn chỉ của nó nằm ở một chữ Đạo, diễn tả ra là: đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật. Vạn vật phụ âm nhi bảo dương, trung khí dĩ vi hoà. (Chú: lời trích từ chương 5 Đức Kinh thuộc "Đạo Đức Kinh")

Đạo giáo khởi nguồn từ tư tưởng Đạo gia, đến ba cảnh giới của Thái Cực Huyền Thanh Đạo cũng là lấy từ Tam Thanh gồm Ngọc Thanh, Thượng Thanh và Thái Thanh chỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn, Linh Bảo Thiên Tôn và Đạo Đức Thiên Tôn trong thần thoại Đạo gia. Tu chân của Đạo giáo chú trọng đến thiên địa nhất tức (2), thân thể hoà với tự nhiên, dùng thân mình để chế ngự tự nhiên tạo hoá, biến ra đại uy lực.

Đối với Phật môn, tôn chỉ của nó lại nằm ở chỗ "Sự ứng vô sở trụ nhi sinh kỳ tâm, nhất thiết vạn pháp, bất ly tự tính." Lại nói: Hà kỳ tự tính, bản tự sinh diệt; Hà kỳ tự tính, bản tự cụ túc; Hà kỳ tự tính, bản vô động dao; Hà kỳ tự tính, năng sinh vạn pháp! (3) (Chú: lời trích từ "Đàn Kinh, Hành Do Phạm Đệ Nhất") Tu chân của Phật giáo chú trọng đến lĩnh hội tự thân, nhận ra ngũ uẩn (4) chính là đạo lý "có thể lấy bát nhã mà độ ra trí tuệ bốn phương tám hướng". Tư tưởng đạo Phật khác hẳn, pháp môn tu tập tất nhiên cũng đi theo hướng ngược lại, chỉ có điều mấy nghìn năm nay nhà nào cũng giữ bí mật riêng, không để cho người ngoài biết. Giờ phút này thằng bé Trương Tiểu Phàm ở trên Đại Trúc Phong của Thanh Vân Môn, bị việc này làm cho đầu óc rối tinh rối beng.

"Rốt cục đằng nào là đúng đây?" Trương Tiểu Phàm nhảy xuống khỏi giường, đi đi lại lại trong phòng, nó thấy trong đầu ong ong, nghĩ ngợi lung tung, lại không dám hỏi ai, cuối cùng đành thờ thần ngồi ở mép giường, thờ dài rồi im lìm lặng lẽ.

Nó vốn chẳng phải là đứa thông minh, con nhà nông dân, tuổi lại còn nhỏ, không có gì là hiểu biết quyết đoán, những việc lớn như thế này nó nghĩ tới nghĩ lui, mất bao nhiêu thời gian vẫn không hiểu ra được tại sao lại như thế. Cuối cùng, Trương Tiểu Phàm tự nhủ với mình: "Thôi, đằng nào lúc đầu Phổ Trí sư phụ cũng chẳng nhắc gì đến tình huống này, ta luyện cả hai thứ vậy, cũng thế cả." Rồi không nghĩ ngợi nhiều nữa, trong lòng bỗng thấy thoải mái, lại trèo lên giường, đả tọa mặc tướng, trước tiên luyện tập Thái Cực Huyền Thanh Đạo.

Có điều nó nghĩ thì thấy dễ dàng, thực hành rồi mới thấy hoàn toàn là một cảnh khác hẳn. Luyện khí theo Thái Cực Huyền Thanh Đạo phải mở hết thất khiếu và các lỗ chân lông trên toàn bộ cơ thể, dẫn linh khí của trời đất nhập vào mình vận hành theo kinh mạch, việc luyện tập này sẽ củng cố nguyên khí thân thể và kinh mạch nội lạc; Đại Phạm Bát Nhã lại đòi hỏi phải nhập vào cảnh giới tịch diệt, phong bế ý tưởng và hành thức (4), để thân mình hoà vào với thế giới, tự mình ngộ ra mình, dùng chân

nguyên tâm tâm để cố bản bồi nguyên.

Hai bộ pháp môn hoàn toàn tương phản, làm Trương Tiểu Phàm khổ không nói hết. Trong vòng ba tháng sau đó, ngoài việc mỗi ngày bất kể mưa gió lên núi chặt trúc, nó đều dụng tâm tu luyện hai bộ đại pháp môn này. Chỉ có điều nó luyện Thái Cực Huyền Thanh Đạo vừa mới được chút thành tựu, không khiêu toàn thân vừa mới mở ra, linh khí nhập thể, thì tiếp ngay sau, Đại Phạm Bát Nhã lại đóng mạnh tất cả các chỗ đó lại, nhập vào cõi tịch diệt, làm cho bao nhiêu nỗ lực lúc trước, hầu như đều đổ sông đổ bể cả.

Sau ba tháng, đột nhiên một hôm Điền Bất Dịch chợt nổi hứng, hỏi han tình hình tu đạo của Trương Tiểu Phàm, ai ngờ mỗi lần hỏi mỗi lần đáp, đều khiến lão tức gần chết.

Cứ theo lẽ thường mà xét, người bình thường tu tập Thái Cực Huyền Thanh Đạo, với độ đơn giản của tầng thứ nhất, sau ba tháng đều phải có chút thành tựu, sơ bộ dẫn được linh khí trời đất nhập thể, vận hành được ba đến năm huyết đạo.

Ai dè cái kém cỏi của Trương Tiểu Phàm thật là hiếm có. Tu luyện đã ba tháng tròn, mà đến không khiêu toàn thân cũng không thể khống chế như ý, dẫn linh khí nhập thể thì gượng gạo, nói gì đến việc vận hành vài huyết đạo.

Điền Bất Dịch mở to mắt, bộ mặt giận dữ nhìn chăm chăm vào Trương Tiểu Phàm, chúng đệ tử bên cạnh đều có vẻ thông cảm, nhưng không dám nói gì, Tổng Đại Nhân vốn cũng muốn đỡ hộ Trương Tiểu Phàm một hai câu, nhưng thấy sư đệ do mình dạy dỗ lại luyện tập đến cái mức như thế này, mặt mày mất hết thần sắc, thành ra không dám mở miệng nữa, còn Điền Linh Nhi thì cười hi hi đứng cạnh xem chuyện vui.

Trương Tiểu Phàm mặt đầy nổi hổ thẹn, quỳ xuống trước Điền Bất Dịch, chẳng có chỗ nào để trốn tránh, trong lòng nghĩ bất luận sư phụ trách mắng thế nào, đều là phải lẽ cả. Ai ngờ đợi mãi một lúc lâu, sư huynh xung quanh không hé một tiếng, mà Điền Bất Dịch cũng chẳng thốt lời nào, nó lấy làm lạ, len lén ngừng đầu lên nhìn, thì thấy bộ mặt giận dữ của Điền Bất Dịch, không biết từ lúc nào đã biến ra bộ mặt thất vọng, thật ứng với câu nói: Đứng là chết cả cõi lòng! Điền Bất Dịch phát tay áo đứng dậy, lắc đầu, rồi lê cái thân hình béo lùn, chẳng nói chẳng rằng đi về phía hậu điện. Bọn đệ tử liếc nhìn nhau, chẳng hiểu thế là thế nào.

Tổng Đại Nhân ở với Điền Bất Dịch lâu nhất, ngấm ngấm đoán biết được những suy nghĩ trong lòng lão ta, hiểu rằng sư phụ đang muốn rũ bỏ tiểu sư đệ này.

Ba tháng nay, Trương Tiểu Phàm ngoài việc tu hành và làm bài tập, những lúc rỗi rãi thì tít ta tít tít vui vẻ giúp đỡ người khác, tính tình rất thực thà, mọi người ai cũng quý. Sống trong núi tịch mịch, Điền Linh Nhi xưa nay vốn ngạo túng, đột nhiên ở đâu nảy ra một người bạn vui đùa xấp xỉ tuổi mình, tuy ngoài mặt luôn chỉ trích quát mắng, nhưng trong lòng cũng thấy mấy phần ưa thích.

Tổng Đại Nhân chau mày, đi lên trước đỡ Trương Tiểu Phàm dậy, nói: "Tiểu sư đệ, sư phụ chỉ là giận

dữ nhất thời thôi, không sao đâu. Chỉ cần đệ tu tập chăm chỉ hơn, sớm muộn gì cũng có lúc lão nhân gia người chấp nhận."

Trương Tiểu Phàm hồ thẹn, gật đầu lia lịa, tự lúc ấy càng ra sức cố gắng.

Mỗi ngày từ sáng sớm nó cùng Điền Linh Nhi lên núi chặt trúc, đệ tử bình thường tu tập Thái Cực Huyền Thanh Đạo sau ba tháng đã có thể chặt gãy được Hắc Tiết Trúc, Trương Tiểu Phàm thì đến hơn nửa năm mới chặt được cây trúc đầu tiên. Có điều mỗi ngày bất kể mưa gió, thân thể nó nhờ rèn luyện mà trở nên khoẻ mạnh, ít nhất lên núi cũng không đến nỗi thở hồng hộc như trâu.

Từ lần đó trở đi, Điền Bất Dịch chẳng nghe chẳng hỏi gì đến Trương Tiểu Phàm nữa, Tổng Đại Nhân ban đầu còn xem xét tình hình tu tập của nó, có điều bao lâu trôi qua, tiến cảnh của Trương Tiểu Phàm vẫn chậm chạp đến nỗi không thể nào chậm chạp hơn, cuối cùng Tổng Đại Nhân cũng chán nản, không buồn hỏi.

Trương Tiểu Phàm thì chẳng để ý đến chuyện đó, biết mình tư chất không tốt, tuy đôi lúc cũng nghĩ có khi hai loại pháp môn này không thể nào cùng nhau tu luyện đến nơi đến chốn được, nhưng mỗi lần nhắc tới chuyện này, nó đều nhớ lại khuôn mặt và giọng nói của Phổ Trí hoà thượng, trong lòng chột bưng bưng, bèn kiên trì học tiếp. Tuy luyện tập theo kiểu này gian nan vô cùng, nhưng tính nó cứng cỏi quật cường, vẫn không hề buông xuôi. Nơi nó ở vắng vẻ yên tĩnh, ban ngày tu hành Thái Cực Huyền Thanh Đạo, đêm xuống lại luyện Đại Phạm Bát Nhã, thời gian dài lâu thấm thoát trôi, chẳng mấy chốc đã ba năm.

Chính vào khoảng thời gian này, Trương Tiểu Phàm cũng lập được một kỷ lục tột đỉnh nhất trong Thanh Vân Môn kể từ thời khai sáng: nó đã dùng đủ ba năm, tức là dùng gấp ba số thời gian cho một người bình thường, mới hoàn thành tầng thứ nhất trong Ngọc Thanh Cảnh của Thái Cực Huyền Thanh Đạo, tức là có thể tùy ý khống chế không khiêu toàn thân, dẫn linh khí trời đất nhập thể vận hành ba mươi sáu huyệt đạo. Nhưng điều mà mọi người không biết là đồng thời trong việc rèn tập Đại Phạm Bát Nhã, nó cũng đã mấp mé ở ngưỡng cửa không chế nội khí, tạo được một căn cơ vững chắc.

Một buổi tối lúc ăn cơm, khi Trương Tiểu Phàm rụt rè thông báo với mọi người chuyện này, tất cả đệ tử của Đại Trúc Phong đều há hốc miệng, như nhìn thấy một cây sắt ngàn năm nay nở hoa, rồi liền đó cùng phá lên cười rõ to, Tổng Đại Nhân thì ôm lấy Trương Tiểu Phàm giờ đã lớn ra nhiều tung lên không trung, liên tiếp mấy lần liền, rất là vui sướng. Nhưng Điền Bất Dịch ngồi đầu bàn chỉ lạnh lùng nhìn, hừ một tiếng, rồi khẽ chửi: "Đầu đất!"

Trong ba năm đó, Trương Tiểu Phàm đã được mười bốn tuổi, vì mỗi ngày đều đi chặt trúc nên thân hình rất khoẻ mạnh, tuy ít hơn sư tỷ Điền Linh Nhi hai tuổi, nhưng lại cao hơn đến một cái đầu. Điền Linh Nhi thì từ một cô gái nhỏ mười ba tuổi, đã lớn lên thành một thiếu nữ mười sáu, dung mạo thêm diễm lệ, lúc nói cười trông vẻ càng thanh tú. Điền Linh Nhi xưa nay đều cảm thấy sáu vị sư huynh lớn hơn mình nhiều quá, lại bản thân không sức sống, nên thường thích ở cùng với gã sư đệ ngớ ngẩn

nghech, ba năm qua, tình cảm thân mật vô cùng. Xưa nay lúc nào Điền Linh Nhi cũng chiếm thế thượng phong, Trương Tiểu Phàm cảm thấy sự tỷ quả thật hơn mình quá nhiều, tuy ngày thường hay đùa nghịch chọc phá, nhưng thi thoảng mình bị sư huynh trêu ghẹo, sự tỷ lại là người đầu tiên đứng lên bênh vực, ủng hộ mình.

Trong núi tịch mịch, nhưng cũng thanh tịnh, Trương Tiểu Phàm đã hỏi Điền Bất Dịch và Tổng Đại Nhân mấy lần về vụ thảm án thôn Thảo Miếu, nhưng chuyện đó đến nay chẳng còn tìm ra đầu mối, thời gian lâu dần, Trương Tiểu Phàm cũng lần lần bớt sốt sắng.

Sáng sớm hôm ấy, Trương Tiểu Phàm theo lệ thường cầm lấy con dao chặt củi, một thân một mình đi ra khỏi phòng, nhằm hướng hậu sơn mà bước. Điền Linh Nhi từ hai năm nay đã hoàn thành bài tập chặt trúc, không còn đi nữa, vì vậy Trương Tiểu Phàm thường lên núi một mình, có điều lúc nào rồi, Điền Linh Nhi cũng chạy lên theo chơi đùa với Trương Tiểu Phàm.

Hôm nay Trương Tiểu Phàm chẳng thấy bóng Điền Linh Nhi đâu, nhưng cũng không để ý lắm, cứ thế đi lên núi, thêm một tháng nữa là có thể kết thúc bài tập chặt trúc. Bây giờ mỗi ngày hắn đã chặt được hai cây Hắc Tiết Trúc, nhưng vẫn còn kém xa Điền Linh Nhi, hồi đầu Điền Linh Nhi đã kết thúc rất nhanh, một ngày có thể chặt đến mười mấy cây.

Một tháng trước, cuối cùng hắn cũng đã tu xong tầng thứ nhất trong Ngọc Thanh Cảnh của Thái Cực Huyền Thanh Đạo, kể đó Tổng Đại Nhân truyền thụ cho hắn yếu quyết của tầng thứ hai. Hắn tập được một tháng, tuy tầng thứ hai thâm ảo hơn tầng thứ nhất nhiều, nhưng chẳng hiểu tại sao, hắn ngấm ngấm cảm thấy còn dễ dàng hơn.

Chẳng hạn tầng thứ nhất cần khống chế không khiêu toàn thân, hắn luyện đủ ba năm mới có được chút thành tựu, nhưng tầng thứ hai yêu cầu "hoá khí vi tinh", tức là biến linh khí trời đất dẫn nhập vào cơ thể thành tinh khí trong kinh mạch. Theo như đại sư huynh nói, bài này khó hơn tầng thứ nhất không chỉ mười lần, nhưng Trương Tiểu Phàm tự thấy là nhẹ nhàng vượt xa tưởng tượng.

Xét đến căn nguyên, chắc có liên quan với bộ "Đại Phạm Bát Nhã", ba năm nay mỗi ngày hắn đều tu tập Đại Phạm Bát Nhã không hề gián đoạn, vận hành nội khí cũng đã hơi có hoả hầu, mà tinh khí thì thuộc nội khí, có căn bản ba năm rồi, tiến cảnh của Trương Tiểu Phàm thành ra cực nhanh.

Chỉ có điều hắn không tin lắm vào bản thân, lúc đầu người xung quanh luyện mất một năm thì hắn luyện mất ba năm, lần này chắc quá nửa là cảm giác sai rồi. Vì vậy hắn cũng chẳng để ý nữa, có điều mỗi ngày vẫn theo đúng giờ giấc tu tập, trước nay cũng chẳng có ai lai vãng làm phiền.

**

*

Hết chương 9

Alex chú:

1. *Bát Nhã Tâm Kinh: Bát Nhã Ba La Mật Đa Tâm Kinh* (tiếng Phạn gọi là *Prajnaparamitahridaya Sutra*) được gọi là *Bát Nhã Tâm Kinh*, hay *Tâm Kinh*. Đây là kinh ngắn nhất chỉ có khoảng 260 chữ của Phật giáo Đại thừa và Thiên tông. Nó cũng là kinh tinh yếu của bộ kinh Đại Bát Nhã gồm 600 cuốn.

2. *Bản dịch tiếng Việt cho phân trích kinh trên:*

3. *...tướng không của các pháp ấy chẳng sinh chẳng diệt, chẳng như chẳng sạch, chẳng thêm chẳng bớt. Cho nên trong cái không đó, nó không có sắc, không thọ tướng hành thức. Không có mắt, tai, mũi, lưỡi, thân ý. Không có sắc, thanh, hương vị, xúc pháp. Không có nhãn giới cho đến không có ý thức giới. Không có vô minh, mà cũng không có hết vô minh. Không có già chết, mà cũng không có hết già chết. Không có khổ, tập, diệt, đạo. Không có trí cũng không có đắc, vì không có sở đắc.*

4. *Nguồn: Wikipedia*

5. *Nhất tức 一息: Hơi thở, mũi thở ra hít vào một lượt gọi là "nhất tức"*

6. *Ung vô sở trụ nhi sinh kỳ tâm: một câu quan trọng của kinh Kim cương (tên gọi đầy đủ là Kim cương bát nhã ba la mật đa, tiếng Phạn là Vajraprajna - paramita - Sutra, tên kinh có nghĩa là bộ kinh giúp cho người ta phá bỏ mọi phiền não một cách nhanh chóng để đến bờ chính giác, thành Phật). Bộ kinh này vốn được viết bằng tiếng Phạn, Cưu-ma-la-thập (Kumara-jiva), đầu thế kỷ thứ năm sang Trung Quốc mới đem dịch ra tiếng Hán. Câu Ung vô sở trụ nhi sinh kỳ tâm được nhiều người đề cập đến, Lục tổ giảng như sau: "Hà kỳ tự tính? Bản tự thanh tịnh. Hà kỳ tự tính? Bản tự sinh diệt. Hà kỳ tự tính? Bản tự cụ túc. Hà kỳ tự tính? Bản vô động dao? Hà kỳ tự tính? Năng sinh vạn pháp. Thức đắc thử tâm, diệu trạm viên tịch, bất nệ phương sở, bản vô sở sinh."*

7. *Nghĩa là: "Thế nào là tự tính? Vốn tự nó thanh tịnh. Thế nào là tự tính? Vốn nó tự sinh ra và mất đi. Thế nào là tự tính? Vốn tự nó đầy đủ. Thế nào là tự tính? Vốn nó không lay động. Thế nào là tự tính? Nó có thể sinh muôn vạn sự vật. Phải hiểu cái tâm ấy kỳ diệu sâu sắc, tròn vẹn lặng lẽ, không lệ thuộc vào nơi chốn, không từ đâu sinh ra. "*

8. *Câu này muốn khuyên người học đạo phải hiểu được vạn vật là không, cái tâm là kỳ diệu, tự đầy đủ, trong sáng, trường tồn bất biến, không bị lệ thuộc vào một sự vật, nơi chốn nào.*

9. *Hành* 行: *tư duy*; *Thức* 識: *ý thức*

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 10

U Cốc

Trương Tiểu Phàm lên núi, đến chỗ cánh rừng trúc đã quen thuộc bấy nay, nhưng thấy màu xanh tươi tràn ngập, trùng trùng điệp điệp, gió núi lùa tới, rừng trúc xào xạc như sóng xô, vẻ rất lộng lẫy, trong lòng bỗng như mới mẻ..

Hắn hít thật sâu luồng không khí thanh tân, vận động thân thể một lát, rồi cầm con dao tiến vào rừng trúc. Chỗ hắn đến lúc này không phải là chỗ bắt đầu bài tập ba năm về trước nữa, mà ở tít mãi sâu trong rừng, nơi toàn trúc to, chất trúc cũng cứng rắn hơn nhiều.

Trong rừng, sương loãng ban sớm lờn vờn như sa mỏng, trên lá trúc xanh hai bên con đường nhỏ, móc đọng lóng lánh, đẹp long lanh.

Đi được một hồi, mình hắn chìm vào trong biển màu xanh lục, Hắc Tiết Trúc ở đây vươn cao sừng sững, lá cành rậm rạp xuyên thẳng lên trời, ánh sáng từ các khe kẽ rọi xuống, để lại từng mảng bóng sẫm trên mặt đất. Trương Tiểu Phàm nhìn trái nhìn phải, chọn một cây Hắc Tiết Trúc lớn, ước lượng một chút, rồi vung dao lên định chặt.

"Phụp", thốt nhiên vang lên một tiếng động buồn iu, Trương Tiểu Phàm cảm thấy trước đầu đau nhói, ra là bị một vật đập đúng vào trán. Hắn cúi đầu xuống nhìn, trên đất đang lách tách một quả thông. Trước sau trái phải ở đây đều là Hắc Tiết Trúc, trúc non rất nhiều, nhưng tuyệt nhiên không có cây thông.

Hắn nghĩ một lát, khoé miệng lộ nét cười, rồi dòm khắp bốn phía, kêu lớn: "Su tử, là tử phải không?" Giọng hắn truyền đi mãi xa trong rừng trúc, vang dội nhưng chẳng có ai đáp lời. Trương Tiểu Phàm biết su tử xưa nay nghịch ngợm thích lừa người ta, đang định kêu thêm lượt nữa, thốt nhiên trước đầu lại nhói lên, đau ơi là đau, ra là bị một quả thông nữa ném trúng, phía trên đỉnh đầu vẳng xuống tiếng kêu lanh lảnh "chí chí chí chí".

Trương Tiểu Phàm nén đau ngẩng nhìn, thì thấy trên cây Hắc Tiết Trúc, có một con khỉ lông xám chẳng biết đã trèo lên ấy từ khi nào, tay nó nắm mấy quả thông, đuôi treo vào cành trúc, đang cười lãnh lút "chí chí chí chí", bộ dạng hí hửng trông kẻ khác gặp nạn.

Trương Tiểu Phàm chờ người, ba năm nay hắn chưa từng nhìn thấy con khỉ nào trong rừng, trên Đại Trúc Phong hầu như toàn là trúc, mãi nơi hang động xa xôi phía bắc núi mới có một dải rừng hoang tung bách, xem ra con khỉ này chính là sống ở đằng đó, hôm nay chẳng hiểu thế nào lại chạy lên đây.

Đại Trúc Phong vươn thẳng và hiểm trở, tuy không cao vượt chân mây như Thông Thiên Phong, nhưng cũng ngập Vân Hải, từ chân núi leo lên trên, hầu như không có đường lối, phần lớn đệ tử Thanh Vân Môn đều đành không mà đi.

Trương Tiểu Phàm tu tập thô sơ, ngoài việc chặt trúc mỗi ngày ra, thường xuyên cũng nghe các sư huynh nói chuyện, trong thâm cốc ở hậu sơn Đại Trúc Phong loài tùng bách đại mộc thành rừng, thâm u khó lường, ít người lai vãng.

Năm xưa tổ sư của Đại Trúc Phong cũng đã từng có người chống kiếm đi vào thám thính thâm cốc, nhưng đó chỉ là rừng rậm nguyên thủy, chẳng có sự gì kỳ quái lạ lùng, thú dữ trùng độc tuy nhiều, nhưng cũng chẳng bao giờ ra khỏi cốc, vì vậy mấy năm lại đây tương đối bình an vô sự.

Hắn đang nghĩ ngợi, chợt thấy con khỉ giơ tay lên, hắn giật thót, vội vàng lách mình tránh, quả nhiên lại là một trái thông nữa ném xuống, nếu không né kịp, e lại dính vạ tiếp.

Con khỉ xám thấy hắn né ra, bèn kêu lanh lảnh hai tiếng, mặt mày giận dữ, tựa hồ trách Trương Tiểu Phàm không nên tránh đi vậy.

Trương Tiểu Phàm xông tới con khỉ làm bộ mặt hề, rồi không thèm để ý đến nó nữa dang ra bỏ đi, trong lòng nghĩ con khỉ này lấy việc chọi người ta làm vui, thật là ít thấy, đúng là súc sinh vô tri.

Hắn đi được hai bước, chợt nghe sau tai tiếng gió rít lên, tránh không kịp, rồi "phụp" một tiếng, sau đó lại bị quả thông cứng đập vào, lần này lực đạo không nhẹ, Trương Tiểu Phàm thấy mắt tối sầm, không kịp kêu thốt lên.

Chỉ thấy con khỉ đó ngồi trên cành trúc vỗ tay cười to, lắc la lắc lư, rõ là vui thích. Trương Tiểu Phàm bưng bưng nổi giận, xông lại lay cây trúc thật mạnh, cây Hắc Tiết Trúc to thế bị hắn lay rùng rùng nghiêng ngả, nhưng con khỉ xám chỉ dùng đuôi quấn vào cành trúc, đu đưa người theo nhịp hắn lay, chẳng tỏ vẻ sợ hãi, lại còn cười "chí chí chí" không ngừng.

Trương Tiểu Phàm thấy không làm gì được con khỉ, trong lòng càng thêm tức giận, rút dao ra chặt mạnh vào cây trúc. Con khỉ cũng chẳng sợ sệt, cứ ở trên cây trúc nhìn hắn với vẻ thú vị.

Trương Tiểu Phàm chặt đến đằm đìa mồ hôi, khó khăn lắm mới chặt được bảy tám phần, đã thấy thành công trước mắt, chợt nghe trên cây tiếng kêu lanh lảnh, liền ngẩng đầu nhìn, thì thấy con khỉ xám lắc đuôi, tung mình bay lên, rồi nhảy sang một cây Hắc Tiết Trúc bên cạnh, sau đó kêu "đoành", lại ném một quả thông xuống.

Trương Tiểu Phàm tức quá, cũng không thèm bận tâm xem nó có nghe hiểu không, chỉ tay quát lớn: "Mày có giỏi thì xuống đây!"

Con khỉ xám gãi gãi đầu, ngoẹo cổ nghĩ một lúc lâu, áng chừng không hiểu cái gì là giỏi hay không giỏi, nên chỉ há mồm cười to, làm mặt xấu với Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm bị nó hành cho tức gần chết, nhưng chẳng biết làm thế nào, ngày hôm ấy mãi mới làm xong bài tập, nhưng bị nó ném bảy tám phát vào đầu, đau không chịu nổi.

Trương Tiểu Phàm tức cảnh hông, bực bội xuống núi, không đếm xỉa gì đến con khi nữa. Ai dè nó nghịch thành quen, mấy sáng liền đều đợi trong rừng, hễ thấy Trương Tiểu Phàm đi đến chặt trúc, là chọi hấn làm vui, rồi thích thú ngó bộ dạng nổi giận của hấn.

Trước bữa cơm tối ngày hôm ấy, Điền Linh Nhi kéo Trương Tiểu Phàm qua một bên, khe khẽ hỏi: "Tiểu Phàm, đầu đệ sao vậy?"

Trương Tiểu Phàm mấy ngày liền bị con khi bắt nạt, đầu bị chọi đến mức chỗ thì xanh chỗ thì tím, đau đớn không chịu nổi, chỉ có điều hấn cảm thấy bị một con khi chọc ghẹo là chuyện rất mất mặt, nên chẳng nói với ai, lúc này nghe sư tỷ hỏi, trù trừ một lát, rốt cục cũng kể hết ra.

Điền Linh Nhi bĩu đôi môi hồng, không nín được bật cười, hai má hiện ra đôi lúm đồng tiền xinh xinh, túm mĩ quá đỗi. Trương Tiểu Phàm bị cô ta cười, lại giống như mọi khi, mặt mày đỏ ửng lên, cúi đầu nhìn xuống.

Điền Linh Nhi vỗ bồm bộp vào vai Trương Tiểu Phàm bảo: "Yên tâm đi! Tiểu sư đệ, mấy ngày nay mẹ muốn ta năng vào Thái Cực Động tu tập, chuẩn bị cho kỳ Thật Mạch Hội Võ hai năm tới, chẳng ngờ đệ bị một con khi bắt nạt. Đệ đừng lo, ngày mai ta đưa đệ lên núi, dạy cho nó một bài học."

Giọng điệu của cô ta ra vẻ già dặn, lại có ý như là dỗ trẻ con, nhưng Trương Tiểu Phàm từ nhỏ nghe đã quen, chỉ cười mếu mà không để tâm đến.

Sáng hôm sau, Điền Linh Nhi quả nhiên thức dậy rất sớm, cùng Trương Tiểu Phàm thẳng đường lên hậu sơn.

Trong núi gió mát, thổi tới hiu hiu, Điền Linh Nhi mặc bộ đồ đỏ, y như bóng dáng buổi đầu cùng Trương Tiểu Phàm lên núi chặt trúc, thoăn thoắt bước đằng trước.

Trương Tiểu Phàm theo sau, thấy người thiếu nữ xinh đẹp như một dải mây hồng phiêu phát thong dong trên núi, thoảng trong làn gió, dường như có một phiến u hương nhẹ thả đưa.

Trương Tiểu Phàm thốt bàng hoàng, chợt nhiên nảy sinh ước vọng là được đi mãi, đi mãi như thế này.

Trong lúc hấn nghĩ ngợi đến xuất thần, Điền Linh Nhi đã đi rõ xa, rồi ngoảnh đầu nhìn lại, gọi lớn:

"Tiểu Phàm, đệ làm sao mà chậm chạp thế!"

Trương Tiểu Phàm giật mình thức tỉnh, khuôn mặt chợt hồng, không dám nghĩ nhiều nữa, vội vàng rảo bước lên.

Hai người đến trước rừng trúc, Điền Linh Nhi bảo Trương Tiểu Phàm: "Tiểu Phàm, đệ một mình vào trước, ta sẽ theo sau."

Trương Tiểu Phàm gật gật đầu, cầm con dao đi vào, mới được vài bước, tình linh nhớ ra là cần dặn dò Điền Linh Nhi phải cẩn thận, bèn xoay mình nhìn lại, đã không thấy bóng dáng cô ta đâu nữa.

Hấn dờ ra, lòng trào lên một nỗi buồn nản mơ hồ, rồi khẽ lúc lắc đầu, rũ bỏ những suy nghĩ vô liêu, hướng về phía sâu trong rừng trúc cất bước. Đến nơi, thấy khắp rừng là một dải tịch mịch. Trương Tiểu Phàm giương mắt ngó quanh nhưng không tìm thấy con khi xám đâu cả. Hấn lẩm bẩm: chắc là con

khí đó có linh tính, biết rằng hôm nay hắn đưa thợ đến, nên không dám lại nữa.

Hắn vừa nghĩ ngợi, vừa ngó nghiêng khắp bốn xung quanh, nhưng không thấy tung tích con khí, hoài công vô ích, đành đi đến bên một cây Hắc Tiết Trúc, chuẩn bị đón chặt.

"Chí chí chí chí", thỉnh thoảng trên đỉnh đầu vang lên cái tiếng lanh lảnh quen thuộc.

Trương Tiểu Phàm lập tức nhảy ra như một phản xạ có điều kiện, nhưng đã thấy đầu đau nhói, thì ra lại không kịp nữa, bị một quả thông nện trúng, đau ối là đau. Trương Tiểu Phàm ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy con khí đó treo ngược lên cành trúc như mọi khi, cười mãi không thôi.

Hắn mừng rỡ, nhảy cẫng lên chỉ vào con khí cười lớn: "Ha ha, rốt cục mày cũng đến rồi!"

Hắn nói không to, nhưng con khí lại giật mình đánh thót, bụng nghĩ người này ngày thường bị chọi luôn nhảy lên như đĩa, lửa giận cứ sùng sục, sao hôm nay lại vui vẻ như thế, lẽ nào bị ta chọi mấy ngày, đâm ra nghiện rồi, không được chọi không chịu nổi, bị chọi đau lại cao hứng đây?

Chính lúc đó, trong rừng trúc bỗng xẹt đến một cái bóng đỏ, Điền Linh Nhi đạp trên Hồ Phách Chu Lăng, đằng không lướt tới, nhanh như chớp giật, năm ngón tay vung trao, tóm lấy con khí kia.

Ai ngờ con khí cực kỳ linh mãnh, mắt vừa liếc thấy là liền có phản ứng, cái đuôi đang quấn lấy cành cây lập tức lỏng ra, cả thân mình buông rơi xuống. Điền Linh Nhi đã tính kỹ cách vây chụp khắp các phương vị trước sau trái phải, nào ngờ con khí tự thả rơi, cô ta bất giác sững người, chụp trượt vào khoảng không.

Trương Tiểu Phàm ở dưới đất đang chuẩn bị hành động, thì lại thấy con khí nhẹ nhàng giơ cánh tay, níu lấy thân trúc bò lên, rồi dường như biết phía trên là cô gái áo đỏ lợi hại, nó chẳng chậm trễ, lập tức lác lác nhảy từ cây trúc này sang cây khác rồi lại sang cây trúc khác nữa, ra ý tìm cách đào thoát.

Điền Linh Nhi sinh lòng hiếu thắng, hét vang từ trên cao: "Đuổi theo!" Cô ta vẫy tay trái, Hồ Phách Chu Lăng phá không mà tiến, Trương Tiểu Phàm dưới mặt đất sải bước chạy.

Nếu ở trên đất trông, với tốc độ của Hồ Phách Chu Lăng, chưa đến một tích tắc là Điền Linh Nhi đã bắt được con khí xám, nhưng hôm nay lại là trong rừng trúc rậm rạp, thành ra gặp vô số chướng ngại.

Con khí xám vô cùng thông minh, nó không chạy trốn theo đường thẳng, mà luôn trái queo phải trong khu rừng, vòng tới ngoặt lui, tháo chạy về phía trước. Điền Linh Nhi vừa phải chú ý tông tích con khí, vừa phải đề phòng những cây Hắc Tiết Trúc nhan nhản khắp nơi ào đến trước mặt, thật là phiền phức.

Trương Tiểu Phàm thì chỉ có thể chạy dưới đất mà lo hã, không giúp được gì.

Hai người một con khí cứ đuổi chạy gấp gấp như thế, trong những tiếng "chí chí" lanh lảnh của con khí xám, cũng chẳng biết là trải qua bao lâu, Trương Tiểu Phàm hô hấp dần dần nặng nề, đã thấy mệt nhừ, có lẽ cũng chạy đuổi đến rất xa rồi.

Rừng trúc xanh tươi trước mặt dường như trải dài khôn cùng khôn tận, hết lớp này đến lớp khác ào tới trước mặt. Trương Tiểu Phàm lưỡi khô miệng khát, chợt thấy bóng con khí xám xẹt qua, rồi cứ tụt lại mãi. Hắn mừng rỡ, lập tức lấy lại tinh thần, một luồng sức mạnh trào lên, chợt trong tích tắc, Điền Linh

Nhi phía trên cao la hoảng: "Cẩn thận!"

Trước mặt Trương Tiểu Phàm bỗng hiện ra một vách đá dựng đứng. Hắn vội vàng thu bước, mắt đà ngã bở chừng. Định thần lại được, hắn thấy dưới vách đá là một thâm cốc, tí xa trong cốc có sương dày mù mịt, chẳng nhìn rõ gì cả, trên sườn vách gần đó không có Hắc Tiết Trúc, mà là các loại cây cối hoang dại, phần lớn là tùng bách, thì ra bọn họ đã vô tình đuổi tới u cốc xa mãi phía sau núi.

Trương Tiểu Phàm trông thấy con khỉ xám rơi xuống dưới, giữa không trung lại giở ngón cũ ra, nắm vào các cành cây đưa đẩy thân mình, rồi theo đà nhảy xuống, tháo chạy về phía trước.

Hắn đang băn khoăn, chợt nghe tiếng gọi xé màn không vắng tới, ngẩng đầu nhìn thì thấy Điền Linh Nhi tà áo đỏ phơ phất, đang lướt trên không, chia cánh tay ngọc về phía hắn: "Lên đây nào."

Trương Tiểu Phàm không kịp suy nghĩ nhiều, thò tay ra nắm lấy Điền Linh Nhi, Điền Linh Nhi dùng lực kéo, lôi hắn lên dải lụa đỏ, Hồ Phách Chu Lăng chợt trĩu xuống một chút, nhưng lập tức trở lại nguyên trạng.

Trương Tiểu Phàm lần đầu có trải nghiệm này, cứ luống ca luống cuống, Điền Linh Nhi đẩy hắn lại đằng sau, quát: "Ôm lấy eo lưng ta, mau."

Trương Tiểu Phàm y lời ôm lấy, Điền Linh Nhi vội vã thúc tấm lụa bay, ánh đỏ lướt tới, hai người ngự trên Hồ Phách Chu Lăng, nhào thẳng xuống thâm cốc, đuổi theo bóng con khỉ xám kia.

Gió rít căm căm, Trương Tiểu Phàm chỉ nghe tiếng vù vù, hai mắt nhắm nghiền chẳng mở ra, dưới chân hắn, Hồ Phách Chu Lăng mềm mà không phải mềm, e sơ sẩy là có thể rớt ra ngoài, khiến người ta cứ thấp tha thấp thỏm. Hắn cảm thấy rất là sợ hãi, bất giác giữ chặt Điền Linh Nhi thêm một chút, chỉ thấy tà áo hồng như mây, phiêu phất trước mắt, bóng hình sư tử tựa như tiên nữ trên chín tầng trời, thanh lệ vô song, lại thêm làn u hương nhẹ nhẹ, phả vào khứu giác, trong lòng hắn ngập niềm vui sướng, khắc khoải mong sao giờ phút này đừng mãi trôi đi.

Điền Linh Nhi hơi sức nào tưởng đến những suy nghĩ kỳ cục của thằng bé đằng sau lưng, một lòng một dạ đều hướng về con khỉ xám đang ở trước mặt. Cô ta thường ngày được cha mẹ và các vị sư huynh yêu thương khen ngợi, tính tình rất cao ngạo, hôm nay đuổi không nổi một con khỉ, thì làm sao mà chịu đựng nổi.

Thế là trong thâm cốc, giữa những tàng cây, chỉ thấy bóng con khỉ xám đằng trước, bóng đỏ theo sát sau, quanh tới quẹo lui, bay chạy vùn vụt.

Cứ thế chừng nửa canh giờ nữa, con khỉ xám đó chẳng biết là thứ dị chủng gì, hoàn toàn không tỏ ra mỏi mệt, vẫn chạy nhanh như cũ. Điền Linh Nhi thì đuổi bắt suốt quãng đường dài như vậy, đã dần quen với cách chạy xuyên qua rừng, thành ra càng đuổi càng thấy gần tới nơi.

Con khỉ chạy một mạch về mãi xa, Trương Tiểu Phàm từ sau lưng Điền Linh Nhi ngó lên, nom thấy cây cối trước mặt lần lần thưa đi, ánh sáng xuyên xuống, thấp thoáng đằng trước một dải đất trống, tựa hồ có tiếng nước chảy. Lúc này tiếng kêu lạnh lạnh của con khỉ xám càng thêm gấp gáp, tựa như bắt ngờ vì

hai người này đuổi cả ngày trời mà không bỏ cuộc, nhưng nó chẳng có đường rút nữa, đành cố sống cố chết tháo chạy.

Chẳng bao lâu, trước mặt bỗng sáng oà, quả nhiên là một vùng đất trống bao la, trên đất đầy đá vụn, ở giữa có một cái đầm nhỏ biêng biếc, sóng gợn dập dềnh, dòng nước chảy về phía tây. Con khi xám lảng mình đến đây, tỏ ra lúng túng, nhưng sau lưng tiếng gió rít thoát đã đến gần, nó bắt đắc dĩ phải nhảy xuống đất, chạy bộ về đằng trước.

Nhưng không hiểu tại sao, bước chân nó bỗng dừng chậm rì, chẳng giống chạy trốn, mà cứ như là tản bộ. Có điều, nó vẫn đi về phía trước, dẫu chỉ là từng bước, từng bước.

Trương Tiểu Phàm nom thấy, trong lòng lầy lăm lạp, nhưng Điền Linh Nhi vừa né tránh các chướng ngại, vừa chú ý theo dõi tung tích con khi, tất cả tư tưởng đều tập trung cao độ, chẳng chú ý nhiều đến thế. Trông thấy con nghỉ xám ngay trước mắt, cô ta mừng rỡ quá, quát lớn một tiếng, thúc Chu Lăng bay thẳng lên, xông đến giữa bãi đất trống, lao ập tới con khi xám nọ.

Đã thấy sắp bắt được con khi rồi, bỗng nhiên trong đầu Trương Tiểu Phàm nổ "rầm" một tiếng, thân mình chột nhiên rung lắc lia lịa, một cảm giác váng vất nôn nao từ ngũ tạng trào lên, xông đến đỉnh đầu, trong phút chốc toàn thân hấn run lẩy bẩy.

Trương Tiểu Phàm thất kinh, đang không biết làm thế nào, thì vừa lúc ấy, ngực hấn đột ngột nóng ran, một luồng khí âm áp tán phát toàn thân, bảo vệ tâm mạch, rồi đánh tan cái cảm giác nôn nao kia đi.

Trương Tiểu Phàm vô tình cúi nhìn xuống ngực, cảm thấy luồng khí nóng kia toả ra từ hạt châu tím sẫm mà Phổ Trí cho hấn ngày nào. Vừa lúc đó, Điền Linh Nhi phía trước thân hình cũng run rẩy, người chột mềm oặt, rồi ngã nhào.

Hai người bọn họ đang ở giữa không trung. Vừa mất đi sự điều khiển của Điền Linh Nhi, Hồ Phách Chu Lăng liền dừng ngay lại, hai người lập tức rút tòm xuống dưới.

Trương Tiểu Phàm lặn mấy vòng trên mặt đất, đau ơì là đau, nhưng hấn chẳng màng đến điều đó, còn chưa đứng vững đã hét toáng: "Sư tỷ, sư tỷ, tỷ không sao chứ?"

Chỉ thấy Điền Linh Nhi ngã lặn đằng trước, không hề động đậy, nét mặt trắng nhợt, mồ hôi lạnh toát ra đầy trán, đã ngất xỉu tự khi nào.

Trương Tiểu Phàm hoảng kinh thất sắc, đoán chừng quá nửa là có liên quan với cảm giác cổ quái vừa nãy, liền nén đau, bò dậy chạy tới bên mình Điền Linh Nhi, lay lay cô ta gọi thêm mấy tiếng, Điền Linh Nhi vẫn không có phản ứng gì.

Trương Tiểu Phàm ngoái nhìn bốn phía, thấy ở khu vực quanh cái đầm nước biếc này, trong vòng ba trượng, chẳng mọc đến một ngọn cỏ, nhưng ngoài ba trượng lại có cây cối um tùm. Hấn nghiến răng, trấn áp cảm giác váng vất không ngừng trào dậy trong đầu, cõng lấy Điền Linh Nhi, thu nhặt Hồ Phách Chu Lăng vút rơi một bên, đi ra phía ngoài.

Với khoảng cách một hai trượng này, nếu là lúc bình thường nào khác thì chẳng đáng mấy bước chân,

nhưng giữa lúc trong người nôn nao, đi đứng sao mà gian nan. Khó khăn lắm hấn mới ra khỏi ba trượng, đến dưới một cây thông lớn, cảm giác nôn nao kia quả nhiên lập tức tiêu tan không vết tích. Trương Tiểu Phàm đặt Điền Linh Nhi xuống, hồng học thở dốc, nhìn về phía đầm nước biếc, hấn thấy con khi vón đến đó từ nãy giờ đang đứng im, nét mặt đau đớn khôn cùng, hướng ra chỗ hấn, trong mắt đong đầy những lời cầu cứu.

Trương Tiểu Phàm chau mày, cuối cùng không nén được, bèn đứng lên đi vào trong. Mới có mấy bước, cảm giác nôn nao vánh vất đó liền xuất hiện, rồi luồng khí âm áp nơi ngực bỗng tràn dậy, chặn đứng nó lại.

Trương Tiểu Phàm chậm chậm đi đến bên mình con khi, đầu mặt đầm đìa mồ hôi, con khi thấy hấn đến gần, chẳng nhúc nhích được, xem ra đã bị nén đến nghẹn thở. Trương Tiểu Phàm hít hơi thật sâu, cúi xuống ôm con khi lên, quay mình bước ra ngoài. Con khi lúc này rất nghe lời, yên yên lặng lặng phục trong lòng hấn.

Khó khăn lắm mới bước nổi ra ngoài, đến bên mình Điền Linh Nhi vẫn đang hôn mê, cảm giác vánh vất cũng theo đó tiêu tán. Trương Tiểu Phàm thả con khi, đặt mông ngòi xuống, thở hỏn hển, con khi xám đó cũng thở phào, nằm lăn ra đất, mắt long lanh đưa đi đưa lại, nhưng không chạy trốn nữa, cứ chằm chằm nhìn Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm cởi vạt áo, lấy hạt châu xỏ ở sợi dây đỏ ra ngắm nghía kỹ càng, chỉ thấy bề ngoài tím sẫm của nó đã biến thành tím nhạt, luồng khí xanh bên trong tựa hồ bị kích thích, xoáy lông lốc không ngừng với tốc độ nhanh gấp mười lần, va đập vào khắp phía bề mặt hạt châu.

Cũng như lúc trước, cứ mỗi lần luồng khí xanh chạm vào bề mặt, thì chữ “卍” của chân ngôn nhà Phật lại hiện lên ngăn chặn. Cảm giác âm áp vừa giải cứu Trương Tiểu Phàm cũng chính là từ chân ngôn này toả ra.

Chỉ có điều Trương Tiểu Phàm nhận thấy rõ ràng, so với lần đầu hấn phát hiện ra hồi ba năm về trước, những chữ “卍” của chân ngôn nhà Phật này mỗi lần xuất hiện dù lớn hay nhỏ, thì độ long lanh cũng kém hơn khi xưa rất nhiều.

**

*

Hết chương 10

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 11

Dị Biến

Trương Tiểu Phàm ngắm hạt châu rất lâu, hơi thở dần dần điều hoà lại, nhưng ngoài việc độ sáng kém đi một chút, thì chẳng còn nhận thấy điều gì nữa cả, đành đặt nó trở vào trước ngực. Hắn nhìn sang Điền Linh Nhi ở bên cạnh, thấy cô ta vẫn hôn mê bất tỉnh, nhưng trên mặt đã dấy chút huyết sắc, tình trạng có vẻ khá hơn.

Hắn cầm dải Hồ Phách Chu Lăng lên, ngắm nghía kỹ càng, đây là lần đầu hắn được nhìn bảo vật này gần đến thế, chạm tay vào thấy rất mềm mại, rất khoan khoái, rồi nhớ tới phong tư ưu mỹ của Điền Linh Nhi ban nãy khi đang không lướt đi, trong lòng ngập tràn ngưỡng mộ.

Hắn nhìn một lát, tay cũng học theo Điền Linh Nhi làm hiệu, hô khẽ: "Lên!"

Hồ Phách Chu Lăng cứ như con rắn chết, chẳng thềm đếm xia, cũng chẳng thềm nhúc nhích.

"Khéc khéc khéc khéc," con khi xám ở cạnh đó hai tay ôm bụng, bò toài ra đất cười mãi không thôi.

Trương Tiểu Phàm trợn mắt nhìn con khi, nhưng vừa rồi đã cùng nó vượt qua hoạn nạn, bất giác cảm thấy mấy phần thân thiết, những sự thù địch lúc trước cũng tan thành mây khói cả. Hắn xông lại con khi thè lưỡi làm mặt hề, rồi không lý đến nó nữa, đặt Hồ Phách Chu Lăng xuống bên mình Điền Linh Nhi, đổi ánh mắt về phía đầm nước trong bãi đất trống.

Đầm nước ấy, phạm vi nhỏ nhoi, không nhìn thấy đầu nguồn, ước chừng là do một mạch suối ngầm trào lên. Nước trong đầm màu bích lục, ở đây nhìn sang chẳng rõ nông sâu, phía tây đầm có một cái khe, nước từ đó phun ra, tạo thành một con lạch nhỏ, quanh co chảy đi.

Chính giữa đầm nước chắt một đồng đá lô xô, kích thước không đều, nhiều hình nhiều vẻ, một phần lộ ra trên mặt nước. Trong đám loạn thạch có cắm xéo một cây gậy ngắn màu đen, nhô lên khỏi mặt nước chừng một thước, còn lại thì ngập trong đầm, trông đen ngòm, không nhìn rõ chất liệu, chỉ thấy rất là khó coi.

Trương Tiểu Phàm cảm thấy bất an, nghĩ rằng rời khỏi vùng đất cổ quái dị thường này càng sớm càng tốt, có điều Điền Linh Nhi tuy đã khá hơn, nhưng vẫn mê man, gọi thế nào cũng không tỉnh lại.

Trong khi đó, con khi xám lại rất phấn chấn, gãi tai béo má, cấu chí bất rận, chẳng ngồi yên lấy một phút, có lúc còn nhao lên tán rùng, bứt xuống mấy quả đại từ chỗ nào đấy, ném cho Trương Tiểu Phàm hai quả, sau đó tự mình cũng đặt đít ngồi phệt ra đất, nhồm nhoàm ăn một cách rất ngon lành.

Trương Tiểu Phàm cầm quả đại lên cắn một miếng, thấy nước tứa ra ngọt lịm bất giác thềm ăn. Hắn lên

núi từ sớm, rồi chạy đuổi suốt quãng đường, đến giờ đã gần chính Ngọ còn chưa được lấy ngụm nước, sớm đã đói meo.

Ngoạm hai ba miếng là ăn hết một quả, nhưng khi cầm quả thứ hai lên, bỗng hần lắc lắc đầu, nhẹ nhàng đặt xuống bên cạnh Điền Linh Nhi.

Quả đại vào đến bụng, cơn đói trong ruột cũng giảm đi một chút, tinh thần phấn chấn hơn lên. Hần đứng dậy vươn vai, nhìn khắp bốn xung quanh, chỉ thấy cỏ thụ rậm rạp, tiêu khê róc rách, cảnh sắc rất là ưu mỹ, ai ngờ lại có thể cổ quái đến thế này.

Đúng lúc đó, Trương Tiểu Phàm thốt thấy trước ngực nóng ran, phút chốc lại nghe mấy tiếng lách cách buồn thảm, dường như có vật gì đó đang vỡ vụn.

Hần thất kinh, vội vàng móc hạt châu ở trước ngực ra, nhất thời phát hoảng, chỉ thấy cả hạt châu l-ồ-n-g lộng thanh quang, luồng khí xanh bên trong l-ồ-n-g lộn như con hổ, va đập thật lực lên bề mặt, chân ngôn chữ "卍" vốn vẫn ngăn chặn nó càng lúc càng suy yếu, càng lúc càng ảm đạm vô quang, xem ra không thể cản được lâu nữa.

Trương Tiểu Phàm nào biết, hạt châu này trông thì bình thường chẳng có gì kỳ lạ, thực ra là vật chí hung danh động thiên hạ, gọi là Phệ Huyết Châu. Lai lịch của nó không được rõ ràng, lại có đặc tính kỳ dị, chỉ ưa hút tinh huyết sinh vật, nếu có loài vật sống hay hoạt động nào lại gần nó, một giờ ba khắc là bị Phệ Huyết Châu hút cạn tinh huyết mà chết, chỉ còn lại vỏ da không, thực là một tà vật đáng sợ.

Hơn một ngàn năm trước, trưởng lão của Ma giáo là Hắc Tâm Lão Nhân đoạt được hạt châu này, dựa vào khả năng hút máu dị kỳ của nó mà luyện thành pháp bảo, suốt một thời gian hoành hành, chẳng biết Phệ Huyết Châu đã giết mất bao nhiêu nhân sỹ chính đạo, tiếng tăm lừng lẫy, rồi trở thành một trong Ma giáo tứ bảo. Sau khi Hắc Tâm Lão Nhân chết, hạt châu không cánh mà bay, từ đó trở đi chẳng còn tung tích gì nữa.

Phổ Trí Thần Tăng của Thiên Âm Tự nhờ cơ duyên xảo hợp, ba mươi năm trước đã tìm thấy hạt hung châu này dưới một đầm lầy lớn ở Tây phương, lúc ấy trong vòng mười dặm quanh đấy, xương trắng chất ngất, chẳng còn sự sống, có thể nói là sinh linh làm than, oán khí ngất trời.

Phổ Trí động lòng từ bi, bèn dùng Phật môn đại pháp thu lấy nó, về sau mỗi ngày đêm đều thi triển Phật gia hàng ma mật pháp án lên nó, chấn nhiếp tà lực, suốt ba mươi năm không hề gián đoạn, đồng thời xỏ nó vào Phật môn chí bảo là Phi Thủy Niệm Châu, nhờ tịnh khí của tràng hạt át đi tà niệm, cuối cùng đã dồn nén được luồng hung linh này, nhốt kín nó vào trong hạt châu, dưới tầng tầng Phật lực, để nó không còn được nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

Không ngờ trong trận chiến ở thôn Thảo Miếu, Phổ Trí bị hắc y nhân thần bí liên tiếp tấn công, sức hao kiệt như đèn dầu sắp cạn, tuy cuối cùng hắc y nhân cũng thọ thương bỏ chạy, nhưng Phổ Trí biết hần chưa bị chạm vào căn nguyên, lại sợ hần nhằng nhẵng lần theo Phệ Huyết Châu, đành phục thuốc Tam Nhật Tất Tử Hoàn để kéo dài sự sống thêm ba ngày nữa.

Đến lúc tình trạng nguy kịch, lão bèn giao Phệ Huyết Châu cho Trương Tiểu Phàm, đồng thời dặn dò không được để lộ ra trước mặt người khác, khi có thể là phải ném ngay xuống hang sâu vực thẳm, tuy lại tổn thương đến sinh linh vô tội, nhưng so với việc để rơi vào tay tên yêu nhân kia thì vẫn còn tốt hơn.

Chỉ có điều Phổ Trí vạn lần chẳng ngờ, Trương Tiểu Phàm nghĩ đến ân tình của lão, đã giữ cái vật chí hung này lại làm kỷ niệm. Phệ Huyết Châu thoát khỏi sự áp chế bởi Phật gia đại pháp của Phổ Trí, lại không bị tịnh khí của Phi Thủy Niệm Châu ngăn chặn nữa, hung linh của nó bắt đầu gặm nhấm dần mọi vòng vây kim hãm.

Hàng ma đại pháp của Thiên Âm Tự chẳng phải tầm thường, những vòng vây kia tuy đã mất chủ nhân, nhưng vẫn trung thành với trách nhiệm của mình, đã trấn nhiếp hung linh suốt ba năm tròn. Tiếc là thời gian quá lâu, cuối cùng không còn ngăn chặn nổi nữa, dần dần lực bất tòng tâm, đến ngày hôm nay, có vẻ sắp bị Phệ Huyết Châu phá vỡ mà thoát ra, gây họa cho nhân gian.

Trương Tiểu Phàm tuy không biết lắm chuyện khúc mắc đến thế, nhưng lòng ngấm ngầm cảm thấy không ổn. Năm đó trong trận chiến ở thôn Thảo Miếu, khi Phổ Trí và hắc y nhân kia đấu phép, chân ngôn chữ “卍” đã hiện ra rất nhiều lần, lúc ấy hắc còn nhỏ, nhưng ấn tượng lưu lại vẫn rất đậm.

Lúc này thấy trên hạt châu tình trạng chân ngôn càng lúc càng nguy kịch, hắc bỗng lo âu, bèn nghiêng rặng, nắm chặt nó vào lòng bàn tay, vận dụng Đại Phạm Bát Nhã còn ở trình độ thô sơ, tập trung vào trong hạt châu.

Hai thứ vốn là đồng nguyên, chân ngôn chữ “卍” trên Phệ Huyết Châu sáng lên rất mạnh, nhưng không để Trương Tiểu Phàm kịp mừng rỡ, chớp mắt sau nó đã biến ra âm đạm, đồng thời một luồng khí lạnh băng thuận thế thâm nhập vào cơ thể hắc, phút chốc nửa người Trương Tiểu Phàm thấy đều tê dại.

Con khi xám ở bên thấy Trương Tiểu Phàm lộ nét đau đớn, trên mặt thanh khí ngợp phủ, thì kêu lên hai tiếng "chí chí", vẻ cực kỳ lo lắng. Nhưng Trương Tiểu Phàm chẳng còn chú ý được nhiều nữa, chỉ thấy tinh huyết toàn thân thấy đều dội ngược, ào ào tuôn về phía hạt châu cổ quái đang nắm trong tay phải. Đại Phạm Bát Nhã trong cơ thể vừa chạm đến đã bị phá tan, căn bản không phải là đối thủ của luồng khí lạnh băng, lúc ấy kinh mạch toàn thân hắc co rút, đau đớn không chịu nổi.

Hắc tập tễnh mấy bước, lui về đằng sau, bỗng nhiên toàn thân run lẩy bẩy, cảm giác váng vất nôn nao quen thuộc lại tràn lên, xông thẳng vào ngũ tạng, thì ra trong lúc sơ suất, hắc đã bước vào trong khoảng đất trống, nhưng lúc này, luồng khí ám áp kia chẳng còn thấy trời dậy ngăn cản nữa.

Con khi xám cuống quýt, kêu "chí chí" không ngừng, nhưng bất luận thế nào nó cũng không dám đặt chân vào vùng đất trống.

Trương Tiểu Phàm hồn xiêu phách lạc, không biết làm thế nào, chỉ thấy trong người nóng ran, như bị hàng vạn con kiến châm đốt, buồn nôn muốn ói, nhưng chẳng có gì để ói ra, đúng là khổ đến mức sống mà không bằng chết. Thần trí dần dần mơ hồ, hắc loạng choạng đi về phía trước, hoàn toàn không biết

mình đã đi sai hướng, chỉ thấy khí lực toàn thân dần dần bị rút cạn.

Toàn thân hấn run rẩy, tứ chi bải hoải, chân bước mềm nhũn rồi co quắp lăn ra đất. Lúc ấy đã đến bên đầm nước, hấn dùng hết hơi sức còn lại, vận Thái Cực Huyền Thanh Đạo, cố gắng dẫn linh khí trời đất nhập vào cơ thể, vào tới nơi lại biến thành Đại Phạm Bát Nhã, thành ra vừa hơi giải trừ được cơn đau thì trong tích tắc lại tiêu tán hết. Trương Tiểu Phàm chẳng để ý nhiều, cứ gượng lực thi triển, dễ chịu được phần nào hay phần ấy. Chỉ có điều luồng khí lạnh băng kia quá đổi mạnh mẽ, lại thêm cơn nôn nao váng vất kỳ dị, hầu như làm lục phủ ngũ tạng của hấn lộn nhào hết thảy, xông thẳng lên não. Mắt hấn nổ đom đóm, hô hấp rối loạn, bỗng dừng nơi cổ họng mẫn mẫn, rồi ộc , một ngụm máu lớn phún ra, hấn gần như mê man ngất xỉu đi.

Chính vào lúc ấy, chợt nghe thấy một tiếng buồn ỉu vang lên, trong khoảnh khắc trời đất như tối sầm lại, thanh quang trên Phệ Huyết Châu chiếu sáng rực rỡ, cả hạt châu biến ra màu xanh, một luồng kim quang âm đạm chớp lên nhấp nhánh, chân ngôn chữ “卍” của nhà Phật bị ép vỡ hoàn toàn, luồng khí xanh phủ chụp lấy Trương Tiểu Phàm, như ác quỷ hút máu vừa phục sinh.

Song chuyện lạ còn chưa kết thúc, hầu như cùng lúc luồng khí xanh giành lại được tự do, một tiếng động lớn vang lên, bắt nguồn từ giữa đầm nước, tức thời gió xô mây cuộn, loạn thạch trong đầm kích xạ tứ tung, dội lên những âm thanh âm ỹ. Nước đầm màu bích lục nổi sóng, cuộn lông lốc không ngừng nơi giữa đầm, tạo thành một xoáy nước lớn. Từ tâm xoáy nước, chính giữa đáy trôn ốc, dần dần nhô lên một vật, hắc khí đờng đờng, chính là cây gậy ngấn đen ngòm, dài hơn hai thước, vàng chẳng phải vàng, sắt chẳng phải sắt, phả ra một luồng hung sát. Trương Tiểu Phàm kêu lớn, lùi phất lại đằng sau, Phệ Huyết Châu tựa hồ dính chặt vào lòng bàn tay hấn, có thể lơ mờ nhìn thấy, huyết sắc nhàn nhạt từ thân mình Trương Tiểu Phàm đang chậm chậm chảy sang bên hạt châu.

Một tiếng hú rít, lẫn trong tiếng sóng nước, cây gậy ngấn đột ngột lao vụt ra, nhằm thẳng vào Phệ Huyết Châu đang tán xạ thanh quang, giầy lát một tiếng vang cực lớn, hai vật đại hung sát va vào nhau, Trương Tiểu Phàm như dính cơn cự chấn, cả người bị hất bắn lên cao hơn trượng, mảnh đất trống phía dưới hấn thì bị luồng đại lực ấy đánh hõm thành một cái hố lớn. Trương Tiểu Phàm rơi lại xuống đất, thất khiếu chảy máu, đầu óc choáng váng, nhưng cơn đau thể xác dường như có dịu đi. Hấn chỉ cảm thấy trước mắt một màn đỏ lờm, chính là hai mắt đang tứa máu, bèn dùng tay lau thật mạnh, chỉ thấy cây gậy đen kỳ dị kia quật lên Phệ Huyết Châu, hắc khí liên miên bất tuyệt, phóng thẳng ra đằng trước. Phệ Huyết Châu dường như có linh tính, biết gặp phải đại địch, liền thu hồi thanh quang dùng toàn lực kháng cự, hai bên giằng co không dứt, luồng khí lạnh băng và cảm giác nôn nao trong người Trương Tiểu Phàm dần dần lui đi.

Trương Tiểu Phàm thở hồng hộc, kinh hãi chưa nguôi, bất giác rẩy rẩy tay, nhưng hai thứ quái vật kia tựa như đã biến thành một phần của bàn tay hấn vậy, rẩy thế nào cũng không đi, hắc khí thanh quang vẫn ngạnh đấu mãi không thôi.

Trương Tiểu Phàm khiếp hãi, chỉ muốn tránh hai vật quái đản kia càng xa càng tốt, hấn dùng hết sức bò lên, nhưng chưa được một bước, đã cảm thấy đầu óc quay cuồng, cả người lắc la lắc lư, chân rã rời vô lực, thân hình nghiêng vẹo, lại ngã nhào ra đất. Hai thứ thanh châu hắc bạng kia xoắn chặt lấy nhau mà tương đấu, nhưng hắc khí toát lên ngùn ngụt, dường như đã chiếm thế thượng phong.

Chớp mắt sau, quả nhiên hắc khí ồ ạt thâm nhập, thanh quang liên tiếp thoái lui, dường như không còn sức chống đỡ, chính vào lúc ấy, Trương Tiểu Phàm thốt cảm thấy một cơn đau nhói nơi lòng bàn tay, hấn nhìn xuống, sợ đến mức tim suýt nhảy ra khỏi miệng. Trong lòng bàn tay, một vòng xung quanh Phệ Huyết Châu, máu tươi đỏ sậm thấm qua làn da chảy ra ngoài, ri ri không ngớt, dần dần đọng thành một giọt máu lớn.

Trương Tiểu Phàm toàn thân phát run, mặt cắt không còn hột máu, giữa lúc ấy, Phệ Huyết Châu đâm mình vào giọt máu, tức thời thanh quang đại thịnh, phản kích ạt ào, không chỉ lật lại được cục diện, mà còn dần dần áp đảo được hắc khí.

Máu trên tay càng chảy nhiều, Trương Tiểu Phàm càng mất đi tri giác. Máu đỏ cứ trào mãi lên, lần lần chảy đến chỗ tiếp giáp giữa cây gậy ngấn đen huyền và Phệ Huyết Châu thì không chảy nữa, mặc cho thanh quang hắc khí giao đấu không ngừng, thêm một lúc nó bèn ngấm luôn vào chỗ ấy, nhuộm đỏ dần chỗ tiếp xúc giữa đầu gậy và hạt châu.

Một mùi máu tanh lợm, bay đưa vào không khí.

Thời gian dần trôi, màu đỏ đó càng lúc càng đậm, về sau gần như tươi lên sắp nhỏ giọt, rồi không biết tại sao, thanh quang hắc khí vốn đang quần đấu đều tắt ngúm, thoạt tiên tỏ vẻ chán ghét giao tranh, sau dần dần đổi ra thái độ dung hợp.

Chẳng biết là trải qua bao lâu, sự thay đổi kỳ dị này rốt cục cũng kết thúc, hắc bạng thanh châu hoàn toàn tắt đi ánh rực rỡ, hoà vào với nhau, rồi rắc một tiếng, từ trên tay Trương Tiểu Phàm đang hôn mê rớt xuống đất. "Tiểu Phàm! Tiểu Phàm! Tiểu sư đệ!..." một loạt tiếng gọi lo lắng, vọng đến tai Trương Tiểu Phàm.

Trí óc Trương Tiểu Phàm hỗn độn, trong đầu thấy đau đớn vô cùng, đến mở mắt cũng phải dùng hết toàn bộ sức lực. Thấy khuôn mặt hoảng loạn của Điền Linh Nhi đang lo lắng, thoát ra xa thoát lại gần, rồi từ từ hiện lên rõ ràng, hấn động dậy đôi môi, khe khẽ gọi: "Sư tỷ."

Điền Linh Nhi mừng rỡ, hỏi: "Tiểu Phàm, đệ tỉnh rồi ư?"

Trương Tiểu Phàm gượng mỉm cười, đáp: "Đệ không sao đâu sư tỷ." Điền Linh Nhi dịu hấn ngồi dậy, Trương Tiểu Phàm nhìn ngay vào lòng bàn tay mình, thấy bàn tay phải da thịt chẳng hề sây sướt, ngoài một chút bọt bọt ra thì không có gì khác thường. Hấn thù người, trong lòng nhớ rõ ràng lúc nãy lòng bàn tay mình đã chảy rất nhiều máu tươi, sao bây giờ đến một chút dấu vết cũng không còn nữa?

Lẽ nào chỉ là một cơn ác mộng thôi ư? "Tiểu Phàm." Điền Linh Nhi thấy hấn ngồi dậy rồi thì lại đờ đẫn xuất thần, trông vẻ tiêu hồn lạc phách, trong lòng hơi lo lắng, bèn đẩy hấn một cái.

Trương Tiểu Phàm giật mình, toan nói với cô ta chuyện lạ vừa rồi, nhất thời không biết bắt đầu từ đâu, trong lòng lại cảm thấy chuyện này quái đản quá, đến mình cũng còn kinh nghi bất định, bèn dờ ra một lát, rớt cục lại nói: "Không, không có gì, sự tử." Điền Linh Nhi lúc này mới yên tâm, sau khi cô ta tỉnh dậy, thấy trời đã tối, mình đang nằm dưới một cây tùng lớn, sự đệ thì ngã mãi bãi đất trống phía xa, bất tỉnh nhân sự. Cô ta sợ hãi, vội vàng chạy đến bên Trương Tiểu Phàm, may mà chỉ lát sau là kêu được hẳn tỉnh lại.

Lúc ấy Điền Linh Nhi nhìn khắp bốn xung quanh, nói với Trương Tiểu Phàm: "Sự đệ, nơi này rất là cổ quái, chúng ta nên mau mau rời khỏi đây đi! Đợi mai ta mời mẹ lại xem sao hãy hay." Trương Tiểu Phàm gật gật đầu, đang định bò dậy, thốt nhiên toàn thân đau nhói, đầu đau mắt quáng, nếu không phải có Điền Linh Nhi nhanh tay đỡ lấy, chắc đã ngã nhào rồi.

Điền Linh Nhi thấy mặt hắc trắng bệch, đến một chút huyết sắc cũng không còn, trong lòng hết sức lo lắng, lập tức thận trọng diu hẳn dậy, Trương Tiểu Phàm định thần, lại nhìn xuống người, không thấy có vết thương nào, bèn nói: "Sự tử, đệ chỉ là nhức đầu tý chút, chẳng có gì to tát cả." Điền Linh Nhi xem xét kỹ càng, quả đúng như vậy, thì gật đầu bảo: "Vậy chúng ta mau mau quay về đi! Trời đã tối rồi, chỉ e là cha mẹ, lại cả các sư huynh nữa đều đang lo lắng đấy!"

Trương Tiểu Phàm đáp: "Vâng."

Điền Linh Nhi hít sâu một hơi, lại soát hết toàn thân một lượt không thấy có gì dị thường, trong lòng tự hỏi thế nào mà mình vô duyên vô cớ lại lăn ra ngất đi. Tiện tay vẫy một cái, Hồ Phách Chu Lãng chớp sáng đỏ, rít lên một tiếng, lao lại.

Điền Linh Nhi dắt Trương Tiểu Phàm toan đi, chợt nghe bên mình vang tiếng "chí chí", hai người ngoảnh đầu nhìn, thì ra là con khỉ xám đó, chẳng biết từ lúc nào đã lại đứng cạnh, nhếch mồm cười với bọn họ, trong tay nắm một cây gậy đen dài hơn một thước, không rõ là làm từ chất liệu gì.

Trước Thủ Tĩnh Đường, Điền Bất Dịch đi đi lại lại, lông mày nhăn tít, trên mặt có nét lo âu. Hôm nay con gái và gã đồ đệ thứ bảy chẳng ra cái hồn người ấy lên sau núi chặt trúc đùa nghịch từ sớm, giờ này tối mịt rồi vẫn chẳng thấy bóng dáng đâu.

Tô Như đã ra ngoài đi tìm từ lâu, đến lúc này các đệ tử cũng lần lượt bị lão phái đi, nhưng trên Đại Trúc Phong vẫn chẳng thấy tông tích, bốn bề núi non nhấp nhô, rừng cây rậm rạp, muốn tìm hai đứa nó thật chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Lão đang lo lắng, trên cao bỗng nghe có tiếng rít đưa xuống, Điền Bất Dịch ngẩng đầu nhìn, thì ra là Tô Như đang dẫn hai đứa oắt ấy trở về. Trông bộ dạng hai đứa trẻ vẫn bình thường, nhưng trên vai Trương Tiểu Phàm còn chễm chệ một con khỉ xám, cũng chẳng biết móc ở đâu ra. Điền Bất Dịch lúc này mới yên tâm, nhưng trên mặt tỏ ra giận dữ không chịu nổi. Trương Tiểu Phàm liếc nhìn sư phụ, lòng lo ngay ngáy, không dám động dậy, cúi gầm đầu xuống, nhưng con khỉ kia thì cứ đùa nghịch, lát lát lại thò tay vò bõn tóc tai Trương Tiểu Phàm, cứ như là muốn tìm ra vài con chấy vậy.

Điền Linh Nhi thu Hồ Phách Chu Lãng lại, khoé mắt liếc nhìn cha đang giận dữ đứng trước điện, con người long lanh, rồi nở nụ cười tươi như hoa, tỏ vẻ ngây thơ khả ái vô cùng, nũng nịu đi lại bên Điền Bất Dịch, kéo tay lão thưa: "Cha à, chúng con về rồi này."

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, hỏi: "Đi đâu vậy?"

Điền Linh Nhi cười hi hi nói: "Tiểu Phàm đi chặt trúc bị một con khỉ đến bắt nạt, con đi bắt nó giúp Tiểu Phàm xả giận, chính là con khỉ này đây." Nói đoạn, chỉ về phía Trương Tiểu Phàm. Con khỉ xám trên vai Trương Tiểu Phàm giật thót, quay ra kêu "chí chí" hai tiếng, ra vẻ dọa nạt, sau đó vò đầu, lại hướng sự chú ý vào tóc tai của Trương Tiểu Phàm.

Điền Linh Nhi làm mặt hề với nó, kể lại sơ qua tình hình đuổi bắt, rồi nói: "... sau đó đuổi đến trong cốc, con bỗng nhiên cảm thấy nôn nao, chẳng biết làm sao lại ngất đi, thức dậy thấy Tiểu Phàm ngã lăn trên đất, hôn mê bất tỉnh. Cũng may là bọn con đều không bị thương, khi sắp quay về, con thấy con khỉ này hình như rất quyến luyến Tiểu Phàm, bèn đưa nó theo."

Điền Bất Dịch chau mày, quay sang vợ hỏi: "Chuyện gì thế?"

Tô Như lắc đầu đáp: "Muội tìm thấy hai đứa nó trong hậu sơn rồi, bèn xuống dưới ấy xem qua, hoàn toàn chẳng có chuyện gì lạ cả. Muội nghĩ chắc là Linh Nhi tu hành chưa đủ, lại kéo cả Tiểu Phàm, hai đứa cùng ngồi lên Hồ Phách Chu Lãng lướt gió mà đi, cuối cùng đuổi sức."

Điền Linh Nhi nũng nịu nói: "Mẹ à, mẹ chỉ nói lung tung thôi, sao con lại tu hành chưa đủ. Tiểu Phàm, đệ nói xem có đúng không?"

Trương Tiểu Phàm vội vàng đáp: "Đúng đúng đúng!" Điền Bất Dịch lườm hấn một cái, lạnh lùng bảo: "Thân là đệ tử Thanh Vân Môn, lại bị một con khỉ bắt nạt, chuyện này mà truyền ra, thể diện của ta đều sẽ bị người làm mất hết."

Trương Tiểu Phàm đỏ bừng cả mặt, không dám hé răng, chỉ cúi gằm đầu xuống.

Tô Như đi lại, kéo tay Điền Linh Nhi dịu dàng hỏi: "Cả ngày chưa ăn uống gì, có đói không con?"

Điền Linh Nhi thè lưỡi, cười nói: "Đói quá đi! Mẹ!"

Tô Như lườm con gái, kéo tay cô đi về phía nhà bếp, miệng nói: "Người nhỏ mà nghịch gớm!" Trương Tiểu Phàm lúc ấy cũng cảm thấy trong dạ cồn cào, nhưng trước mặt Điền Bất Dịch, nào dám nhúc nhích, tai nghe Tô Như và Điền Linh Nhi đã đi xa, sư phụ cũng chẳng động tĩnh gì, bèn len lén nhìn lên, thì trước điện đã chẳng còn ai nữa, Điền Bất Dịch chẳng biết bỏ đi từ đời nào, chắc là trong lòng lão nghĩ, mắng gã đồ đệ ngu xuẩn này một câu cũng là phí công tốn sức.

Trương Tiểu Phàm nhất thời bối rối, đứng đực ra một lúc lâu, mãi đến khi trong bụng sôi lên, mới xoay mình, nhưng bất giác không muốn đi về phía nhà bếp, mà đi về phòng riêng. Vào đến phòng, hấn đóng kín cửa, con khỉ xám ngồi trên vai hấn dòm trái ngó phải, kêu "chí" một tiếng, tựa hồ biết là về đến nhà rồi, bèn tụt xuống, nhảy mấy bước lao lên giường, tung hê nhào lộn, lại nắm cái gối quật lung tung, ra ý rất vui vẻ.

Trương Tiểu Phàm nhìn con khỉ, khoé miệng cũng lộ nét cười, nhưng lập tức bị cơn đói hành hạ, hần ngồi lại bên bàn, cầm ấm trà rót ra một chén nước để suốt từ hôm qua đã nguội tanh, uống ừng ực.

Một nỗi lạnh buốt, thấu vào tận tim.

Hắn lại thừ ra một lúc, rồi thò tay vào bọc móc ra một vật, chính là cái gậy ngắn khó coi đó. Lúc này hạt châu mà Phở Trí cho hắn đã dính liền với cái gậy chẳng biết gọi là gì này, màu sắc cũng đã biến thành xanh đen, ở chỗ tiếp xúc có một vệt đỏ mờ, hình như kết đọng máu cục, không chỉ khó coi, mà còn có vẻ nanh ác.

Hắn nhìn một lúc lâu, thốt nhiên cười khở một tiếng, dùng lực rữ tay thật mạnh, lẳng cái gậy đi, nó đập vào tường, dội lên một tiếng vang lớn, rồi rớt xuống, rơi vào góc phòng.

Con khỉ xám giật thót, ngẩng đầu nhìn Trương Tiểu Phàm, chẳng biết tại sao hắn lại phát bắn. Trương Tiểu Phàm thở dài, tụt giầy trèo lên giường, đắp chăn trùm kín mặt ngủ. Con khỉ gãi gãi đầu, chẳng hiểu ra sao.

Tối ấy, Trương Tiểu Phàm trở mình trần trọc, bụng đói không chịu nổi, đến giữa đêm khuya, mới mơ mơ hồ hồ thiếp đi.

Hết chương 11

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 12

Trùng Phùng

Sau khi ở u cốc quay về, lại qua nửa tháng, Trương Tiểu Phàm vào Thanh Vân Môn đã vừa tròn ba năm, đồng thời đã kết thúc công cuộc chặt trúc, chỉ có đều đến lúc gần kết thúc hẳn lại lập được một thành tích, mà đến bản thân hẳn cũng phải hồ thẹn vì nó.

Trong vòng nửa tháng sau chuyển du hành đến u cốc hết sức bí hiểm đó, Trương Tiểu Phàm thường xuyên cảm thấy đầu vầng mắt hoa, khí huyết sút kém, cả người chốc bồng là thấy rã rời.

Hắn âm thầm đoán rằng, có lẽ tại máu chảy quá nhiều cái hôm thần trí lơ mơ đó. Nhưng hẳn soát toàn thân không có lấy một vết thương, ruột gan thấp thỏm, nhưng không dám đi hỏi sư phụ, đành chôn giấu trong lòng.

Hắn không nói, nhưng cơ thể lại cứ lộ ra những phản ứng. Bình thường kém đến đâu thì kém hẳn cũng có thể chặt gãy hai cây Hắc Tiết Trúc lớn, nhưng nay chặt chẳng bao lâu là thở hắt hà hắt hắt, mồ hôi lạnh toát ra, nửa ngày còn lại không sao chặt nổi một cây trúc nào nữa.

Thực ra điều này cũng khó trách, hôm đó trong u cốc, Phệ Huyết Châu gần như đã hút đến một nửa tinh huyết của hắn, nếu không phải là cơ thể hắn xưa nay vẫn khoẻ mạnh, chỉ e là sớm đã nằm liệt trên giường không dậy được rồi. Có điều Trương Tiểu Phàm nghĩ muốn chặt trúc được như xưa, cũng là vọng tưởng. Tình hình này cứ tiếp diễn mãi, đến nửa tháng sau Trương Tiểu Phàm thấy cơ thể hình như hơi có chuyển biến tốt, tinh thần khí lực đều khá hơn một chút. Bài tập chặt trúc đến lúc này cũng kết thúc.

Ngày cuối cùng, trước sự nghiêm thu của đại sư huynh Tống Đại Nhân và những người khác, Trương Tiểu Phàm dùng toàn lực chặt phát, rốt cục khi hết giờ đã hạ ngã một cây Hắc Tiết Trúc.

Bọn Tống Đại Nhân đưa mắt nhìn nhau, á khẩu không nói được gì, chỉ có Điền Linh Nhi đi lên, cười hi hi vờ vai hẳn bảo: "Tiểu Phàm à, cũng chẳng sao, đệ có bản lĩnh bằng một phần mười mấy ta cũng là không tồi."

Trương Tiểu Phàm cười khổ mãi không thôi.

Vào bữa cơm tối, mọi người trong Đại Trúc Phong tập trung lại trong nhà ăn. Đội phu phụ Điền Bất Dịch ngồi xuống rồi, Tống Đại Nhân trước tiên bẩm báo tình hình của Trương Tiểu Phàm, Điền Bất Dịch cười nhạt, cũng chẳng thèm nhìn Trương Tiểu Phàm lấy một cái.

Tô Như mỉm cười nói: "À! Tiểu Phàm con đến Đại Trúc Phong chúng ta cũng đã ba năm rồi nhỉ!"

Trương Tiểu Phàm vội đáp: "Vâng, sư nương."

Tô Như khẽ thở dài, than "Ôi! Thời gian trôi nhanh thật đó, chớp mắt ba năm đã trôi qua rồi." Nói đoạn, ngừng lại một lúc, rồi cao giọng nói với sáu đệ tử còn lại: "Các con có cảm thấy thế không?"

Chúng đệ tử Đại Trúc Phong nhất tề ngồi thẳng dậy, đáp: "Có ạ!"

Tô Như hừ một tiếng, nói: "Bây giờ đến tiểu sư đệ các con cũng đã lớn rồi, thế mà ba năm nay các con một chút tiến cảnh cũng không có, phải chăng là muốn làm cho ta và sư phụ tức chết!"

Mọi người không dám nói năng gì, nhưng đều hướng ánh mắt về phía Tổng Đại Nhân. Tổng Đại Nhân trước sự thôi thúc của các sư đệ, đành trăn mình thưa: "Sư nương yên tâm, chúng con lần này nhất định tỏ ra xứng đáng!"

Trên mặt Tô Như hiện ra rõ rệt hai chữ "không tin", nhưng vừa định nói, Diên Bất Dịch thốt nhiên xen ngang: "Lão lục."

Đỗ Tất Thư rùng mình, ngẩng đầu lên ngạc nhiên hỏi: "Sư phụ, người gọi con ạ?"

Diên Bất Dịch lãnh đạm nói: "Mấy ngày nay ta xem người những lúc rỗi đều ở trong bếp hoa chân múa tay với đám nồi bát muôi chậu, là chuyện gì thế?"

Đỗ Tất Thư đỏ mặt, há miệng chờ lưỡi, rồi lúng búng hỏi: "Sư phụ, người, người trông thấy ạ?"

Tô Như kêu "Í", hỏi: "Tất Thư, thế là thế nào?"

Đỗ Tất Thư do dự một lúc lâu, khe khẽ đáp: "Đệ tử muốn xem xem có thể làm những thứ đồ vật ấy động dậy không..."

Mọi người biến sắc, cảnh giới "Khu Vật" (1) là cơ sở căn bản để luyện thành pháp bảo trong Thanh Vân Môn đạo pháp, trừ phi đạt tới tầng thứ tư trong Ngọc Thanh Cảnh của Thái Cực Huyền Thanh Đạo thì không thể tưởng đến.

Diên Bất Dịch gật gật đầu, nét mặt thì chẳng lộ vẻ gì, nhưng trong mắt lướt qua một ánh hoan hỉ, hỏi: "Thế sao rồi?"

Đỗ Tất Thư khe khẽ đáp: "Hình như, hình như có động dậy chút xíu."

"Ồ", mọi người ồn ào, thấy đều kinh ngạc vui mừng, lão ngũ Lữ Đại Tín ngồi bên cạnh vỗ mạnh vào vai y, mặt mày tươi rói.

Tô Như ngồi đối diện đó cũng vui vẻ cười: "Hảo tiểu tử, không ngờ con lại hăng hái phấn đấu như vậy, chuyện từ khi nào thế?"

Đỗ Tất Thư lay cảm giác của mọi người, cũng thấy thoải mái, nói: "Chỉ mới gần đây, mấy ngày trước, con ở trong bếp tu hành, đột nhiên phát giác dưới sức mạnh của niệm chú, ly nước trên bàn lay động, con đoán chẳng thể nào con đã đột phá được tầng thứ ba." Nói đến đây, y cười ngượng, lại tiếp: "Có điều, trong lòng đệ tử ngờ ngợ, không dám tin, bèn thường xuyên thử xem, chẳng ngờ bị sư phụ phát hiện."

Diên Bất Dịch mỉm cười: "Là thế này, giữa tầng thứ ba và thứ tư của Ngọc Thanh Cảnh, tuy tác dụng

khác nhau một trời một vực, nhưng mới luyện thành thì tuyệt nhiên không có biểu hiện gì khác thường rõ ràng. Con là người nhanh nhẹn linh mẫn, nhập môn tuy muộn, nhưng chẳng ngờ đi sau lại về trước." Mọi người đều cười, nhao nhao chúc mừng, giữa đám ấy Điền Linh Nhi chen vào kêu lên: "Lục sư huynh, thế huynh đã quyết định là tu luyện pháp bảo gì chưa?"

Đỗ Tất Thư ngó ra một lát, đáp: "Chưa, ta cũng vừa nhờ sư phụ nói, mới khẳng định mình đã tu tập đến tầng thứ tư, còn chưa kịp nghĩ đến!"

Tô Như mỉm cười nói: "Không gấp, mấy ngày này con hăng từ từ nghĩ, có điều tính khí của sư phụ các con cũng biết rồi, từ xưa đến nay đều không ép các con phải tu luyện tiên kiếm, con thích cái gì, thì suy nghĩ cho kỹ rồi tìm chất liệu đi!"

Trương Tiểu Phàm đứng một bên ngưỡng mộ kinh khủng, thấy lục sư huynh cười ngoác đến cả mang tai, lại nghe Điền Bất Dịch nói: "Lão lục này."

Đỗ Tất Thư vội vàng đáp: "Sư phụ."

Điền Bất Dịch nói: "Theo tiền lệ của Thanh Vân Môn chúng ta, đệ tử tu hành đến tầng thứ tư Thái Cực Huyền Thanh Đạo, là phải hạ sơn ngao du thiên hạ, đồng thời tìm kiếm chất liệu tốt và linh vật để tu luyện bảo bối, ngoài ra may nhờ cơ duyên tạo hoá của con, còn có thể tìm được thần vật ngưng tụ linh khí của trời đất nữa. Con chuẩn bị đi, mấy ngày nữa hạ sơn!"

Đỗ Tất Thư ngây ra, trong mắt có mấy phần bịn rịn, lại có mấy phần hoan hỉ, khe khẽ thưa: "Vâng." Nói đoạn sực nghĩ ra điều gì, nói: "Có điều sư phụ ơi, việc ăn uống ở đây từ xưa tới nay đều do đệ tử đảm trách, nay đệ tử đi rồi..."

Lữ Đại Tín ngồi cạnh y ha ha cười to: "Đệ lo cái gì, thế trước khi đệ nhập môn chẳng phải là đã có ta hay sao, yên tâm đi, đói cũng chẳng chết người nào!"

Đỗ Tất Thư và mọi người đều bật cười, chỉ có Điền Linh Nhi đứng một bên chúm chím trêu: "Ngũ sư huynh nói mà không biết gương, cơm canh huynh nấu, muối từ nhỏ đã ăn qua, quả đúng là cơn ác mộng!"

Lữ Đại Tín đỏ mặt, mọi người cười vỡ cả nhà, đợt tiếng cười hơi ngớt, Điền Bất Dịch lãnh đạm bảo: "Từ nay về sau việc bếp núc giao cho lão thất làm!"

Mọi người lặng đi, Lữ Đại Tín ngạc nhiên nói: "Sư phụ, sư đệ y hãy còn nhỏ..."

Điền Bất Dịch liếc xéo, nhìn Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm vội thưa: "Sư phụ yên tâm, con thường giúp lục sư huynh ở nhà bếp, có thể làm được mà."

Điền Bất Dịch gật đầu, chẳng nói thêm gì nữa, phẩy tay: "Ăn cơm thôi!"

Ba ngày sau, Đỗ Tất Thư thu dọn xong xuôi, đem hết những việc cần làm trong bếp dặn dò Trương Tiểu Phàm thật kỹ càng, rồi hạ sơn ra đi.

Ba năm nay, trong các sư huynh ở đây, Đỗ Tất Thư tuổi trẻ nhất, tính tình lại hoạt bát, là người Trương Tiểu Phàm rất thân cận. Nay y đi rồi, Trương Tiểu Phàm quyến luyến không dứt, cảm thấy Đại Trúc

Phong tự dung quanh quẽ đi nhiều.

Sau đó, Trương Tiểu Phàm bắt đầu "bài tập" thứ hai trên Thanh Vân Môn - bài tập "bếp núc".

Hôm ấy là lần đầu tiên hắn chính thức nấu cơm làm thức ăn, một mình hắn loay hoay trong bếp suốt cả buổi sáng, vo gạo rửa rau bặt tít mít, nhóang một cái đến trưa, Điền Bất Dịch và mọi người vào nhà ăn, đã thấy trên bàn bày biện cơm canh xong xuôi y như mọi khi, Trương Tiểu Phàm thì ngồi cuối bàn, hai tay nắm vào nhau, khép na khép nép, ai cũng có thể nhận thấy là hắn rất căng thẳng.

Mọi người ngồi xuống, Điền Bất Dịch chẳng nói năng gì, nhưng Tô Như thì nhìn Trương Tiểu Phàm, trên mặt lộ nét tươi cười, hỏi: "Tiểu Phàm, lần đầu tiên nấu cơm thấy thế nào?"

Trương Tiểu Phàm mở miệng, nhưng không nghĩ ra là nên nói cái gì, Điền Bất Dịch hừ một tiếng, bảo: "Ăn cơm."

Chúng đệ tử ứng tiếng, cầm đũa lên gấp thức ăn, rồi lùa vào miệng.

Trong nhà ăn, một bầu không khí lặng lẽ. Trương Tiểu Phàm hồi hộp đến mức tim muốn nhảy vọt ra khỏi miệng, trên mắt trên trán lướt mướt mồ hôi lạnh, khe khẽ thưa: "Su phụ, sư huynh, đệ tử, đệ tử làm chẳng ra gì, người, mọi người..."

"Ồ, ngon quá đi chứ!" Điền Linh Nhi thốt vui vẻ reo lên, không kìm được lại gấp một miếng măng bỏ vào trong miệng. Trương Tiểu Phàm chờ người, thấy các sư huynh ai nấy đều rạng rỡ, gật đầu không ngớt, vung đũa gấp rào rào miệng khen lia lịa:

"Chẳng ngờ tiểu sư đệ lại có cái tài này, lợi hại, lợi hại!"

"Ừm, còn ngon hơn lão ngô, không, ngon hơn cả lão ngô và lão lục cộng lại, ha ha!"

Lúc ấy đến Điền Bất Dịch cũng gấp nhiều hơn mọi khi, gật gật đầu, ánh mắt có vẻ khoan khoái. Trương Tiểu Phàm cảm thấy rất hài lòng.

Từ đó trở đi, Trương Tiểu Phàm tiếp tục làm việc trong bếp. Về tu hành đạo pháp, hắn chẳng tỏ ra có chút tài hoa nào, nhưng khả năng bếp núc thì đúng là trời phú, nấu nướng chẳng cần thầy dạy mà tự vỡ vạc, cơm canh đưa ra thơm ngon tươi ngọt, vượt xa tất thảy mọi người. Mà trong lòng hắn, chỉ cần Điền Bất Dịch mỉm cười gật đầu chấp thuận, thì đã là một sự hoan hỉ lớn lao rồi.

Thời gian thấm thoắt, lại nửa năm nữa trôi qua, kỳ "Thất Mạch Hội Võ" của Thanh Vân Môn một giáp mới tổ chức một lần càng lúc càng đến gần, không chỉ Tô Như, đến Điền Bất Dịch cũng bắt đầu đôn đốc toạ hạ đệ tử. Mọi người chuyên tâm tu đạo, chẳng ai làm rộn đến Trương Tiểu Phàm, nói chung mọi người đối với hắn, cũng chẳng gửi gắm chút kỳ vọng nào.

Nhưng Trương Tiểu Phàm không mấy bận tâm, mỗi ngày bận bịu trong nhà bếp, hắn lại tìm thấy phần nào niềm vui từ đồng nội bát muôi chậu, những lúc rỗi rãi thì tự luyện đạo pháp, đến đêm khuya thì tu tập Đại Phạm Bát Nhã", ngày tháng trôi qua rất yên bình. Thời gian này, con khỉ xám mang từ u cốc về đã ở cùng với hắn được nửa năm, người và khỉ rất thân thiết, Trương Tiểu Phàm cũng đã tìm cho nó một cái tên, gọi là Tiểu Hôi (2). Cái tên này giống như tên hắn, bình đạm giản dị, không hề màu mè.

Từ khi hấn bắt đầu làm việc trong nhà bếp, Tiểu Hôi thành ra ở gần chùa được nhờ lộc phật (3), thường xuyên đi cùng Trương Tiểu Phàm, nhón khúc măng bên đông, vớ trái cây bên tây, ăn vụng cả ngày, nửa năm nay phát phì ra, có điều trên Đại Trúc Phong này, Tiểu Hôi lại có một đôi thủ, chính là con chó vàng to mà Điền Bất Dịch nuôi từ nhỏ tới lớn -- Đại Hoàng.

Chẳng biết vì chuyện gì, con chó vàng luôn thấy con khỉ xám rất là ngứa mắt, thời gian đầu mỗi lần gặp Tiểu Hôi đều gầm gừ không ngớt, làm nó sợ chết khiếp phải tránh tuốt lên nơi cao. Về sau lâu dần, cuối cùng đành miễn cưỡng coi Tiểu Hôi như một thành viên của Đại Trúc Phong, nhưng hễ chạm mặt là nhe răng ngoác miệng vẻ rất hung ác, đến lúc Tiểu Hôi sợ hãi kêu choe choe, Đại Hoàng mới oảng oảng sủa lên mấy tiếng, ngẩng cao đầu, ngúc ngoác cái đuôi, đi sang một bên.

Thu qua đông tới, thời tiết trên Đại Trúc Phong dần dần trở lạnh, ngoài phu phụ Điền Bất Dịch tu hành cao thâm, từ lâu đã không còn ngại những cơn buốt giá bình thường này nữa, các đệ tử còn lại đều phải khoác thêm quần áo.

Hôm ấy, ánh dương quang hiếm hoi rọi xuống ấm áp, Trương Tiểu Phàm xong xuôi việc bếp núc, bèn đi ra ngoài vươn vai, rồi ngồi xuống dưới tán tùng bên ngoài nhà bếp, dựa lưng vào thân cây, lim dim đôi mắt, khoan khoái tận hưởng hơi ấm mặt trời.

Ngồi một lúc, đang mơ màng muôn ngủ, Trương Tiểu Phàm chợt nghe thấy đằng trước vọng đến tiếng chó ông ổng, bèn mở bừng mắt nhìn, thì ra chính là Đại Hoàng đang bò toài ở khu đất phía trước, oằn oại sười nắng, còn Tiểu Hôi thì đang từng bước từng bước từ sau lưng nó đi lại.

Trương Tiểu Phàm lấy làm lạ, Đại Hoàng hàng ngày cũng thường tới nhà bếp để ăn uống, đã quen với hấn lắm rồi, vì thế sự hục hặc giữa con khỉ và con chó hấn rõ hơn ai hết, hôm nay hình như mặt trời mọc từ đằng tây, Tiểu Hôi lại chủ động tiếp cận Đại Hoàng! Trương Tiểu Phàm tỉnh táo hấn, chăm chú theo dõi phía trước.

Chỉ thấy Tiểu Hôi thoắt một cái đã đến gần Đại Hoàng, Đại Hoàng tuy không nhìn rõ phía sau, nhưng mũi khịt khịt, đánh hơi thấy có mùi lạ, bèn ngoái đầu lại nhìn, rồi lập tức há mồm, để lộ răng nanh nhọn hoắt, sủa oảng oảng liên tiếp mấy tiếng.

Tiểu Hôi hơi thu mình, xem ra vẫn rất sợ hãi, rồi con khỉ đảo mắt long lóc, giơ tay phải lên, lắc qua lắc lại trước mặt Đại Hoàng.

Đại Hoàng thoạt tiên chẳng hề chú ý, cứ chõ về Tiểu Hôi mà sủa liên hồi, ai ngờ một lát sau mũi hít hít, tựa như ngửi thấy cái gì, cứ nhìn tay Tiểu Hôi trân trân, không chớp mắt, không nhúc nhích, cũng không sủa nữa, miệng há ngoác để thò ra cái lưỡi dài thòng, rồi đuôi ve vẩy không ngừng, tỏ vẻ rất hữu hảo.

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên quá đỗi, phóng mắt nhìn tới, bất giác á khẩu tắt cười, thì ra trong tay Tiểu Hôi đang cầm một cục sườn, mùi thơm toả khắp phía, dù hấn đang ở rất xa mà cũng còn ngửi thấy. Đây vốn là cái hấn dùng để nấu canh, vì biết Đại Hoàng thích ăn thứ này nhất, nên nấu xong là

đem đây điệm kỹ rồi đặt ở nơi cao, ai ngờ Tiểu Hôi đã đánh cắp tự lúc nào, rồi chạy đến đây để bắt thân với con chó.

Lúc ấy chỉ thấy Tiểu Hôi lúc la lúc lắc, cầm cục sừng quăng lại trước mặt Đại Hoàng, mồm con chó từa đây nước miếng, lập tức ngoác miệng tấp luôn vào giữa cục sừng, rồi gặm soàm soạp. Tiểu Hôi nhìn bộ dạng của Đại Hoàng, kêu chí chí hai tiếng, thận trọng dè dặt đi lại gần, do dự chốc lát, rồi thò tay rờ lên đầu con chó.

Đại Hoàng thốt kêu khẽ, Tiểu Hôi vội vàng rút tay lại, một lát sau, không tìm được lại thò tay rờ đầu con chó. Lần này Đại Hoàng chẳng phản ứng gì hết, cứ mãi gặm cục sừng, Tiểu Hôi bèn đặt hẳn tay lên đầu nó, nhẹ nhàng xoa mó lông vàng mềm sáng bóng, Đại Hoàng lại tỏ ra dễ chịu, hơi co mình lại, kêu khe khẽ, nhưng chẳng có chút thù địch nào.

Tiểu Hôi bạo dạn hơn, cười lên hai tiếng, bắt đầu nghịch bới lông da con chó, như là tìm bắt rận bọ, nửa chừng Đại Hoàng quay đầu lại, dùng lưỡi liếm láp Tiểu Hôi, một chó một khi tỏ ra thân mật vô cùng, quan hệ thay đổi chóng cả mặt.

Trương Tiểu Phàm xem suốt từ nãy, bây giờ trơ mắt đờ miêng, bụng nghĩ Tiểu Hôi thực là thông minh, có điều xem ra cứ thế này, về sau sừng thịt phải cất giấu kỹ càng hơn một chút. Trong lòng hắn đang lẩn quẩn nghĩ, chợt trên đỉnh đầu có tiếng xé gió, rồi hai đạo bạch quang từ phía tây nhanh như cắt lao tới, Đại Hoàng giật thót, chồm về đạo bạch quang sủa vang, Tiểu Hôi thò tay vuốt lên đầu nó, như để trấn an, chẳng ngờ rất là hiệu quả, Đại Hoàng lập tức bình tĩnh lại.

Trương Tiểu Phàm nhìn hai đạo bạch quang hạ lạc trước chính điện Thủ Tĩnh Đường, làn ánh sáng lấp loá dịu đi rồi, thì hiện ra hai người, một người cao lớn ngay ngắn, tiêu sái bất quần, bạch y phiêu phát, trông thực tuấn tú. Người kia là một thiếu niên, thấp hơn một chút, chỉ chừng mười lăm, mười sáu tuổi. Trương Tiểu Phàm chợt nín thở, một nỗi bi thương đã dần phai từ sâu trong tâm khảm chầm chậm trôi đi, thiếu niên kia nhìn có vẻ cô đơn làm sao!

"Kinh Vũ?" Hắn đứng bật dậy, thốt lên, giọng nói bỗng nhiên nghẹn tắc.

Thiếu niên kia thân hình chấn động, lập tức xoay mình lại, hai con mắt tròn xoe, rồi cái miệng há hốc, tựa như muốn nói điều gì, nhưng đến phút cuối, thiên ngôn vạn ngữ chỉ bật ra hai chữ:

"Tiểu Phàm!"

**

*

Hết chương 12

Alex chú:

1. Khu Vật 驅物: Chữ Khu 驅 nghĩa là thúc, đánh cho vật chạy nhanh lên.

Khu Vật, đặt trong văn cảnh này, có thể hiểu đơn giản là làm cho vật động đây

2. *Tiểu Hôi 小灰: chữ Hôi 灰 nghĩa là tro, cũng có nghĩa là màu xám.*

3. *Nguyên văn: cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt 近水樓台先得月 nghĩa là, ở gần đài thủy tạ được thưởng trăng trước.*

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 13

Kỳ Tài

"Toạ hạ đệ tử của Thương Tùng Chân Nhân ở Long Thủ Phong là Tề Hạo, Lâm Kinh Vũ, bá kiến Điền sư thúc, Tô sư thúc."

Trong Thủ Tĩnh Đường, Điền Bất Dịch và Tô Như ngồi ghé trên, các đệ tử đều sắp hàng hai bên, ở giữa là hai bạch y nhân, cũng chính là Lâm Kinh Vũ và người thanh niên tuấn tú kia tên gọi Tề Hạo, đang hướng về Điền Bất Dịch làm lễ. Trương Tiểu Phàm sắp chót trong hàng đệ tử, nhìn Lâm Kinh Vũ đang đứng giữa sảnh.

Bao năm không gặp, ai nấy đều đã lớn cả rồi.

Lúc ấy, Lâm Kinh Vũ cũng quay đầu sang nhìn Trương Tiểu Phàm, ánh mắt gặp nhau, Lâm Kinh Vũ mỉm cười, Trương Tiểu Phàm nóng hết cả đầu, cảm động vô cùng, khẽ gật gật.

Ánh mắt Điền Bất Dịch xoáy lên xoáy xuống thân hình của Tề Hạo, lại liếc sang Lâm Kinh Vũ, vẻ mặt bỗng trầm xuống, hai người này phong thần tuấn lãng, cứ theo nhãn lực của lão, thoáng cái là nhận ra tư chất bọn họ vượt xa đám môn hạ đệ tử ở đây.

Tề Hạo thì chẳng cần phải nói, y đã sớm thành danh trong lớp trẻ của Thanh Vân Môn, nhưng Lâm Kinh Vũ còn ít tuổi, ban nãy lại ngự kiếm lướt tới, xem thế đủ biết ít nhất đã vượt qua tầng thứ tư của Thái Cực Huyền Thanh Đạo, mà gã nhập môn bất quá ba năm rưỡi chứ mấy, tư chất như vậy thật đáng kinh ngạc.

Nghĩ tới đây, Điền Bất Dịch vô tình nhìn lại Trương Tiểu Phàm đang đứng đằng cuối, ngấm ngấm so sánh, tâm tình bải hoải, lãnh đạm hỏi: "Sư phụ bảo các người đến làm gì?"

Tề Hạo vòng tay đáp: "Bẩm Điền sư thúc, gia sư Thương Tùng Chân Nhân được sự uỷ thác của chương môn Đạo Huyền Chân Nhân, bắt đầu chuẩn bị mọi việc cho kỳ đại thí Thất Mạch Hội Võ hai năm tới. Vì có chút ít thay đổi, nên đặc biệt lệnh cho con và Lâm sư đệ cùng đến trước thông báo."

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, nhìn lướt Lâm Kinh Vũ một lượt từ đầu tới chân: "Lão ấy cố ý muốn thi uy với ta đây!"

Tề Hạo và Lâm Kinh Vũ đều biến sắc, Lâm Kinh Vũ toan phản ứng, nhưng Tề Hạo giơ tay ngăn gã lại, mỉm cười thưa: "Điền sư thúc thật khéo nói giỡn, chúng ta đều là người của Thanh Vân Môn, Điền sư thúc lại đức cao vọng trọng, gia sư tuyệt không dám có ý bất kính."

Vẻ mặt Điền Bất Dịch tối sầm, chẳng mấy may thay đổi, nhưng Tô Như bên cạnh thì tươi cười hoà

nhã, dịu dàng hỏi rằng: "Các con bắt tất để ý, Điền sư thúc chỉ là nói đùa thôi mà. Phải rồi, con vừa nói cái gì thay đổi, là như thế nào?"

Tề Hạo cung kính đáp: "Hồi bẩm Tô sư thúc, chuyện là thế này ạ, Thất Mạch Hội Võ năm xưa, mỗi chi phái trong Thanh Vân Môn đều cử ra bốn người, riêng chi phái chính là Thông Thiên Phong lại đưa thêm bốn người nữa, tổng cộng là ba mươi hai, rồi rút thăm cặp đấu, người thắng vào vòng trong, cứ thế qua năm vòng, người chiến thắng cuối cùng chính là nhân tài kiệt xuất (1) trong thế hệ trẻ của Thanh Vân Môn, sẽ được các vị sư trưởng quan tâm bồi dưỡng."

Tô Như chum chim cười, phong tư đoan trang, nói: "Nhắc đến kỳ đại thí lần trước, con là nhân vật rất nổi, ta còn nhớ đến phút cuối con giành bằng nhân! Nếu không phải vì bên chi phái chính đưa gã Tiêu Dật Tài đó ra, chưa chừng chính con đã đoạt được giải võ trạng nguyên của Thanh Vân Môn rồi!"

Tề Hạo sắc mặt không thay đổi, cười đáp: "Tô sư thúc quá khen, trong kỳ đại thí lần trước Tiêu Dật Tài Tiêu sư huynh bên chi phái chính là kỳ tài trời phú, tu đạo tinh thâm, con đây kém xa, tâm phục khẩu phục nhận thua, chẳng có gì để nói nữa cả. Có điều kỳ Thất Mạch Hội Võ hai năm tới đây, gia sư và chương môn chân nhân sau khi bàn bạc, đã sửa đổi chút ít quy tắc, đặc mệnh con đến thông báo với hai vị sư thúc."

Điền Bất Dịch và Tô Như đều động dung, hỏi: "Sửa đổi thế nào?"

Tề Hạo đáp: "Gia sư Thương Tùng Chân Nhân cho rằng, đại thí Thất Mạch Hội Võ vốn là để phát hiện ra nhân tài trong số đệ tử của các chi phái, sau đó bồi dưỡng thêm. Đến nay, Thanh Vân Môn đệ tử đông tới gần một nghìn người, trong đó lớp đệ tử trẻ mới vào đặc biệt nhiều, không thiếu gì những nhân vật thiên tài xuất chúng. Với suy nghĩ như thế, xét thấy cơ hội sáu mươi năm mới có một lần, mà chỉ cho mỗi chi phái đưa ra vốn vẹn có bốn người, thật là ít quá. Vì vậy gia sư đề nghị, bảy chi phái đều đưa ra chín đệ tử, trong đó chi phái chính nhân số đông nhất, thì đưa thêm một người nữa, là thành sáu mươi tư người, trên cơ sở ấy lại bắt thăm cặp đấu như trước kia, trải qua sáu vòng, chọn ra người chiến thắng. Như thế khỏi phải nuối tiếc là để sót ngọc quý giữa lòng biển khơi. (2)"

Điền Bất Dịch và Tô Như đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt rất khó coi. Đại Trúc Phong bọn họ nhân số ít tư chất kém, thoát nhìn thì tưởng như là có ưu thế, nhưng thực tế chính những chi phái đông đúc nhiều người tài như Thông Thiên Phong chi phái chính và Long Thủ Phong của Thương Tùng lại có rất nhiều thuận lợi.

Tô Như thấy thần sắc của trượng phu rất khó coi, khe khẽ lắc đầu, đưa mắt ra hiệu. Điền Bất Dịch trong lòng làm gì mà không rõ ý tứ của thê tử, chuyện này đã do chương môn sư huynh và Thương Tùng thương nghị rồi, thì coi như đã được quyết định, có tranh biện cũng vô ích, bèn lạnh lùng bảo: "Như vậy càng tốt, ta chẳng có ý kiến gì cả."

Tề Hạo mỉm cười, đáp: "Thế thì hay quá. Ngoài ra trước lúc lên đường, gia sư có dặn con một chuyện, Lâm sư đệ đây và một vị Trương sư đệ là toạ hạ đệ tử của Điền sư thúc vốn là bạn cũ biết

nhau từ trước, hi vọng Điền sư thúc để bọn họ hàn huyên lại chuyện xưa."

Điền Bất Dịch trong lòng đang giận dữ, xoa tay sốt ruột nói: "Được rồi, được rồi."

Lâm Kinh Vũ đợi này giờ đã phát nóng ruột, hiềm nỗi đang ở trước mặt tiên bối trưởng lão, nên không dám phát tác, lúc này thấy lão đồng ý, bèn quay mình đi lại phía Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm bồi hồi, cũng bước ra.

Lâm Kinh Vũ đi đến trước mặt hắn, ngắm nghía kỹ càng một hồi, tròn mắt chột đờ lên, ngắc ngư nói:

"Mi lớn quá rồi, Tiểu Phàm."

Trong lòng Trương Tiểu Phàm chộn rộn bao cảm giác, chỉ biết gật đầu thật mạnh: "Mi cũng thế mà. Phải rồi, thăm án trong thôn năm xưa mi đã có manh mối gì chưa?"

Lâm Kinh Vũ lắc đầu: "Mấy năm nay ta đã hỏi sư phụ rất nhiều, nhưng đều chẳng có tiến triển gì cả, thế còn mi?"

Trương Tiểu Phàm cười khỏ: "Ta cũng vậy thôi."

Lâm Kinh Vũ kéo tay hắn, bảo: "Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi."

Trương Tiểu Phàm do dự, ngoảnh đầu nhìn Điền Bất Dịch và Tô Như, Điền Bất Dịch chẳng thêm lý đến, Tô Như thì mỉm cười nói: "Đi đi!"

Trương Tiểu Phàm mừng rỡ, gật đầu với bà ta, rồi hấp tấp cùng Lâm Kinh Vũ bước ra ngoài.

**

*

Trên đại điện, lúc này chỉ còn một người khách là Tề Hạo. Y phục trang toàn trắng, tiêu sái xuất chúng, thần sắc điềm đạm trầm tĩnh, chậm chậm nhìn khắp chúng đệ tử Đại Trúc Phong, cuối cùng mục quang rớt lại trên mình Tống Đại Nhân, vòng tay cười: "Vị này chắc là Tống Đại Nhân Tống sư huynh rồi! Kỳ đại thí trước chúng ta đã có gặp mặt."

Tống Đại Nhân vội vàng đáp lễ: "Tề sư huynh trí nhớ thật tốt, vẫn còn nhớ tay bại tướng này."

Lời vừa nói ra, chúng đệ tử thoát so vai tái mặt, Điền Linh Nhi đứng bên cạnh mẹ, hỏi thăm: "Mẹ ơi, đại sư huynh bại dưới tay y ư?"

Tô Như gật gật đầu, khe khẽ đáp: "Phải. Năm đó đại sư huynh con khó khăn lắm mới thắng được hai trận, ta và cha đều rất vui mừng, ai ngờ đến vòng thứ ba thì gặp phải người này, chỉ va chạm mấy lần là thua."

Điền Linh Nhi thè lưỡi, nói: "Thế chẳng phải là y rất lợi hại sao?"

Tô Như chưa trả lời ngay, mà quay đầu nhìn trượng phu, thấy Điền Bất Dịch mặt mày xanh tái, ngồi như không vững, đành lắc đầu nói: "Tu chất của Tề Hạo thực sự là vượt xa đại sư huynh con, hôm đó trong khi tỷ thí chẳng phải sử đến hư chiêu, đặc biệt là thanh tiên kiếm Hàn Băng của y là dùng băng tinh vạn năm trên Bắc Cực mà luyện thành, uy lực rất lớn, đại sư huynh của con chẳng thể nào bằng."

Lúc ấy, Điền Bất Dịch bỗng như là cảm thấy cái gì, bèn quay đầu nhìn sang Tô Như, ánh mắt hai người

gặp nhau, cùng nhận ra những lời chưa nói, ẩn kín trong cõi sâu thẳm của người kia, nếu môn hạ Đại Trúc Phong được một người tài như thế này, thì có phải là tốt biết bao!

Ở dưới điện Tề Hạo đang nói chuyện với bọn đệ tử, y tu hành có thành tựu, được sư trưởng tin tưởng và tôn trọng, thường đi khắp nơi trong thiên hạ, xem rộng biết nhiều, lại thêm miệng lưỡi linh lợi, nói năng như nhả ngọc phun châu, một lát sau đã khiến bọn đệ tử cảm thấy thân thiết, đến Tống Đại Nhân từng bại dưới tay y, cũng sớm xoá đi hết những cảm giác thù địch.

Một tràng cười vang lên, chẳng biết Tề Hạo nói chuyện khôi hài gì, mọi người đều phá lên cười lớn, sau đó, y vô tình đưa mắt về phía Điện Linh Nhi này giờ vẫn đứng sau lưng Tô Như, tức thời nhìn thấy Hồ Phách Chu Lãng quán quanh hông cô ta, ánh mắt liền sáng lên, mỉm cười nói: "Vị cô nương này chẳng hay có phải là Điện Linh Nhi Điện sư muội đại danh鼎鼎?"

Điện Linh Nhi nhướn mày, hỏi: "Huynh làm sao mà biết ta?"

Tề Hạo mỉm cười, đi lên mấy bước, nhìn cô nói: "Điện sư muội tuổi vừa mười sáu, tu tập Thái Cực Huyền Thanh Đạo đã đạt tới trình độ rất cao, chuyện này khắp bản môn đều biết, ta vốn ngưỡng mộ từ lâu. Hôm nay được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền."

Điện Linh Nhi đỏ hồng khuôn mặt, móc máy hỏi: "Huynh chưa từng nhìn thấy muội động thủ, sao biết muội danh bất hư truyền?"

Tề Hạo ngó ra một lát, rồi lập tức cười nói: "Điện sư muội không chỉ có dung mạo như hoa, mà tâm tư cũng rất mẫn tuệ, làm sư huynh ta phải hổ thẹn rồi."

Điện Linh Nhi thấy y đứng trước mặt, thân hình anh tuấn cao nhã, miệng thì tán dương mình xinh đẹp, trong lòng thốt nhiên cảm giác rất ngọt ngào, nhưng ngoài mặt lại tỏ ra giận dữ: "Chỉ giỏi linh tinh, chẳng giống sư huynh chút nào, không biết xấu!"

Điện Bất Dịch cau mày, Tô Như quát lên: "Linh Nhi, không được nói bậy."

Tề Hạo vội vàng nói với Tô Như: "Tô sư thúc ngàn vạn lần đừng nên trách cứ sư muội, đều là tại con nói năng không suy xét, mạo phạm sư muội." Nói tới đây, y hơi trầm ngâm, thò tay vào trong bọc lấy ra một cái hộp gấm, đưa cho Điện Linh Nhi, cười nói: "Điện sư muội, trong cái hộp nhỏ này là Thanh Lương Châu, do mấy năm trước ta theo gia sư Thương Tùng Chân Nhân hành hiệp, tiểu trừ một bọn hung đồ ma giáo mà tình cờ lấy được, tuy chẳng phải là vật gì kỳ trân dị bảo, nhưng mang bên mình có thể chống nóng phòng rét, ngoài ra nghe nói đối với nữ nhân, nó còn có tác dụng giữ gìn nhan sắc, bảo vệ làn da. Hôm nay xin tặng cho sư muội, tạm coi như là sư huynh tạ tội."

Khuôn mặt Điện Linh Nhi lại hồng lên, chưa kịp cất lời, Tô Như đã bảo: "Tê sư diệt, Thanh Lương Châu này cũng là một bảo vật, Linh Nhi không nhận nổi đâu, con mau mau thu lại đi."

Tề Hạo mỉm cười: "Tô sư thúc có chút không rõ, Thanh Lương Châu này đối với con không có tác dụng nhiều, chỉ như là gân gà (3) mà thôi. Nhưng Điện sư muội thanh xuân mỹ mạo, dùng thì rất phù hợp, cũng coi như một chút thành ý nhỏ nhoi của con, chỉ mong Điện sư muội đừng ghét bỏ."

Điền Linh Nhi nhìn Tề Hạo, vẻ mặt hết sức dịu dàng, giơ tay đón lấy cái hộp nhỏ, khe khẽ nói: "Đa tạ Tề sư huynh."

Tề Hạo dường như hết sức vui mừng, mặt mày rạng rỡ, nói: "Không cần đa tạ, không cần đa tạ, sư muội thiên tư thông tuệ, tương lai tiền đồ không thể tiên lượng. Kể ra trong Thanh Vân Môn, nhân tài tuy nhiều, nhưng có được tư chất như muội đây thì lại quá ít, ta cũng cam bái hạ phong thôi."

Điền Bất Dịch nghe lọt tai, khuôn mặt lần đầu tiên nở nụ cười, Điền Linh Nhi nói: "Sư huynh quá khen rồi."

Tề Hạo lắc đầu đáp: "Đâu có, ta từ nhỏ đã được ân sư độ hoá thượng sơn, nhưng khi bằng tuổi muội thì tu hành vẫn còn kém rất xa. Có điều..."

Điền Linh Nhi tâm tính thiếu nữ, nghe Tề Hạo khen ngợi trong lòng đã nảy sinh thiện cảm, nhưng thấy y nói đến chỗ: "Có điều...", không nén được liền sốt ruột truy vấn: "Có điều làm sao?"

Lúc ấy, đến Điền Bất Dịch và Tô Như cũng ngoảnh đầu lại, muốn nghe xem chữ "có điều" của y rốt cục là ý gì.

Chỉ nghe Tề Hạo nói: "Có điều nếu chỉ luận về tư chất, còn một người có thể sánh được với Điền sư muội."

Điền Linh Nhi ngây người, hỏi: "Ai thế?"

Tề Hạo mỉm cười chỉ ra ngoài Thủ Tĩnh Đường, nói: "Chính là vị Lâm sư đệ đó của ta. Ba năm trước y được gia sư Thương Tùng Chân Nhân thu nạp làm môn hạ, chỉ mấy năm ngắn ngủi tiến cảnh đã kinh người, là một kỳ tài trời phú trên con đường tu chân, chẳng ai trong bản chi phái có thể theo kịp, trong ba năm nay đã đột phá được tầng thứ tư của Ngọc Thanh Cảnh, ngàn năm trước cũng chưa từng nghe qua có nhân vật nào như thế." Nói đến đây, khuôn mặt y lộ đầy vẻ yêu mến, tiếp: "Gia sư khen ngợi Lâm sư đệ không ngớt, bảo là kỳ tài ngàn năm mới có một lần, hầu như có thể so sánh với Thanh Diệp tổ sư năm xưa!"

"Rắc!" một tiếng động khô khốc mọi người đều kinh ngạc, quay đầu về nơi phát ra, chỉ thấy Điền Bất Dịch khuôn mặt tái xanh, sắc diện rất khó coi, tay vịn ghế bằng gỗ đàn hương cứng đã bị lão bẻ gãy một đoạn.

Tề Hạo ngây người, thấp giọng hỏi Tô Như: "Tô sư thúc, có phải là con nói sai gì không?"

Tô Như gượng cười, đang định mở miệng, chợt nghe bên ngoài điện một tiếng hét lớn: "Ồi cha!"

Âm thanh chưa dứt, đã thấy một bóng người từ bên ngoài bắn vào, ngã đánh rầm xuống nền đất, dư thế còn mạnh, lại lăn long lóc về sau mấy vòng, đầu mặt lấm lem, luống ca luống cuống. Mọi người nhìn kỹ, chẳng phải Trương Tiểu Phàm thì còn là ai?

Tất thấy mọi người trong Đại Trúc Phong đều biến sắc, Điền Linh Nhi đối tốt với Trương Tiểu Phàm nhất, lao ngay lại đỡ hấn dậy, vội vàng hỏi: "Tiểu Phàm, đệ sao vậy?"

Trương Tiểu Phàm ngã một cú không nhẹ, trong đầu còn ong ong, nhưng miệng vẫn đáp: "Không, không

có gì, đệ không sao."

Vừa lúc ấy, Lâm Kinh Vũ cũng từ bên ngoài chạy tọt vào, mặt mày lo âu, hỏi: "Tiểu Phàm, mi không sao chứ, ta nhất thời lỡ tay..."

Điền Linh Nhi nghe qua là biết người này bắt nạt sư đệ, cơn giận trỗi lên, lại thêm vừa rồi Tề Hạo trước mặt mình tán dương Lâm Kinh Vũ, còn ngấm ngấm có ý nói mình không sánh được với gã, trong lòng vốn đã không mấy dễ chịu.

Lúc này cô ta càng không dẫn đo nhiều, bật dậy tức giận: "Người dựa vào cái gì mà ức hiếp người khác?" nói đoạn vung thủ quyết, lập tức ráng tà nhoang nhoáng, Hồ Phách Chu Lãng quấy lên, soạt một tiếng xông thẳng về phía Lâm Kinh Vũ.

Tô Như và Tề Hạo cùng hét: "Dừng tay!"

Nhưng Hồ Phách Chu Lãng nhanh như chớp xẹt, nháy mắt đã lao tới trước mặt Lâm Kinh Vũ. Lâm Kinh Vũ ngạc nhiên nhưng không bối rối, thấy trước mắt ngũ sắc rực rỡ, biết là pháp bảo của tiên gia, lập tức thoái lui ba bước, tay trái chĩa lên trời, tay phải chọc xuống đất, nắm kiếm quyết, hô lớn: "Lên!"

"Ừng oàng" tiếng rỗng găm tức thời vang dội trong Thủ Tĩnh Đường, chỉ thấy Lâm Kinh Vũ toàn thân bao bọc thanh quang, một đạo tiên kiếm xanh biếc, hào quang rọi xa vạn trượng xuất hiện, lưỡi kiếm lóng lánh như thu thủy, thủy khí cuộn cuộn, giây lát là chặn được luồng ráng tà đang ồ ạt lao đến từ Hồ Phách Chu Lãng, rọi ánh xanh biếc lên mặt tất cả mọi người đang đứng ở đây.

Điền Bất Dịch thốt nhiên hừ một tiếng, lạnh lùng nói: "Thương Tùng thật chẳng còn tiếc gì, lại đem cả Trảm Long Kiếm ra truyền cho y."

Tề Hạo thấy Lâm Kinh Vũ không bị thương thì yên tâm, đứng một bên mỉm cười: "Gia sư từng nói, sư đệ thiên tư hơn người, tất thành đại khí, vì vậy hết lòng dạy dỗ cũng là điều phải thôi."

Sắc mặt Điền Bất Dịch càng thêm khó coi.

Lúc này trong sảnh, Hồ Phách Chu Lãng và Trảm Long Kiếm đang gờm nhau chưa thôi, Điền Linh Nhi tròn đôi mắt đẹp, hai tay khẽ vẫy, hồng y phiêu phát, thân hình chậm chậm vút lên giữa không trung, hai tay trái phải bắt chéo trước ngực, làm thành cánh hoa lan, miệng hô: "Trói!"

Tiếng hô vừa dứt, chỉ thấy ráng tà trải mãi ra, Hồ Phách Chu Lãng dài chừng ba thước đang ở phía trên, thoát lụi lại, bay đến dừng trước Điền Linh Nhi, một tiếng lanh lảnh vang dội, ráng tà đại thịnh, gặp gió trương mãi ra, nhanh vô cùng, trong chớp mắt không biết là dài thêm biết bao nhiêu lần, ăm ắp quanh không gian Thủ Tĩnh Đường, lập tức áp đảo thanh quang của Trảm Long Kiếm, phút chốc, biến thành muôn vạn dải nhỏ lao đến Lâm Kinh Vũ, vây gã vào giữa, kín đến nỗi gió cũng không lọt.

Tô Như đứng dậy, hướng lên không trung la: "Linh Nhi, không được hỗn!"

Giữa tiếng la của bà ta, dải lụa đỏ vạn trượng đã vây chặt quanh Lâm Kinh Vũ, mọi người chẳng những không nhìn thấy Lâm Kinh Vũ đâu, mà đến bóng dáng Điền Linh Nhi đang lơ lửng trên không

cũng bị tầng tầng lớp lớp lụa đỏ che kín.

Trương Tiểu Phàm xem đến há hốc cả miệng, thật là thần kỳ, chột nghe sau lưng có tiếng người khen ngợi: "Hồ Phách Chu Lăng, quả thật danh bất hư truyền!"

Hắn ngoái đầu coi, thì ra chính là Tề Hạo đang nhìn không chớp mắt vào trong sảnh, miệng lẩm bà lẩm bẩm, nhưng chẳng có vẻ lo lắng.

Mọi người tưởng Điền Linh Nhi chắc thắng rồi, bỗng đâu nghe một tiếng "xoàn xoạt" chói tai, giữa tầng tầng lớp lớp lụa đỏ đột nhiên xuất hiện một lỗ hồng, rọi ra lấp lánh thanh quang.

Điền Bất Dịch và Tô Như cùng biến sắc.

"Ùm!" một tiếng vang cực lớn, như tiếng rống gào thét tức giận, động đến chín tầng trời, nháy mắt lỗ hồng kia rộng lên hàng trăm lần, thanh quang đại thịnh xé rách lụa đỏ phụt ra, Lâm Kinh Vũ người và kiếm hợp nhất, toàn thân phẳng phát long hình, như tên bật khỏi cung xông vào Điền Linh Nhi, uy thế không thể cản được.

Ai nấy thất sắc, Điền Linh Nhi kinh hãi nhưng không hoảng loạn, song thủ yểm hộ trước ngực, theo Thái Cực Đồ, hư không vạch xuống thật nhanh, nháy mắt tầng tầng lớp lớp lụa đỏ quay về trước mặt, biến thành vô số chướng ngại. Tiếng rách vỡ vang chói tai không ngớt, Trảm Long Kiếm của Lâm Kinh Vũ đâm toạc hết lớp lụa đỏ này tới lớp lụa đỏ khác, tốc độ hơi chậm đi, nhưng khí thế không hề sút giảm, xem ra hai người đang quyết phân tranh sinh tử thắng bại.

"Cạch!"

Một trận hàn ý lướt qua, Trảm Long Kiếm như trúng tà, bị chấn động dội lại. Lâm Kinh Vũ kinh hãi thất sắc, gương mặt lên nhìn, chỉ thấy trong giây lát, giữa gã và Điền Linh Nhi đã kết thành một bức tường băng, hàn khí ào ạt, Trảm Long Kiếm uy thế kinh nhân, mà không xông nổi qua bức tường băng đó. Tề Hạo thì chẳng biết tự lúc nào đã vượt lên trước, kéo gã lui lại ngoài một trượng.

Ở một bên, Điền Linh Nhi mặt mày trắng nhợt, Tô Như chớp mắt đã lao ra ôm con gái lại, rồi lùi về bên cạnh Điền Bất Dịch.

Trong sảnh, hai thứ tiên gia pháp bảo chẳng còn ai điều khiển, tắt dần hào quang, tự động bay về tay chủ nhân.

Thủ Tĩnh Đường, một bầu tịch mịch.

**

*

Hết chương 13

Hết tập 1

Alex chú:

1. Nhân tài kiệt xuất: nguyên văn dùng chữ Kiêu Sở 翹楚 (Kiêu 翹 đọc là qiào): được dùng trong câu 人中翹楚, 交網而現 Nhân trung kiêu sở, giao võng nhi hiện" Kiêu Sở ngầm chỉ một thứ gỗ tốt,

nguyên uỷ từ Thi Kinh: 翹翹錯薪, 言刈其楚 Kiêu kiêu thác tân, ngôn ngải kỳ sở. Người đời sau hay dùng 人中翹楚, 個中翹楚, 行業翹楚 để ví với nhân tài kiệt xuất.

2. Để sót ngọc quý giữa lòng biển khơi: nguyên văn dùng bốn chữ 滄海遺珠 thương hải di châu.

3. Gân gà: nguyên văn là chữ 鷄肋 Kê Lặc, chỉ một sự gì không có ý vị sâu xa. Còn viết là 雞肋 Kê lặc công danh 雞肋工名: chữ của Tào Tháo 曹操 (155-220) dùng khi đánh Hán Trung không được.

Tôi nghĩ là phần chú này của bạn có vấn đề(thiếu dẫn dắt). Nếu ai đã đọc đến điển Tào Tháo chém Dương Tu thì sẽ hiểu rất rõ ý vị (tôi dùng từ của bạn) của từ gân gà. Gân gà - nhai thì khó nhai mà bỏ đi thì phí .

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Tập II

Chương 14

Thần Thông

Điền Bất Dịch đứng dậy, nhìn Lâm Kinh Vũ một lượt từ trên xuống dưới, sắc mặt khó coi vô cùng, lạnh lẽo nói: "Hảo bản sự! Hảo sát khí!"

Tề Hạo khe khẽ bảo Lâm Kinh Vũ: "Su đệ, mau tạ lỗi đi."

Lâm Kinh Vũ tuổi nhỏ khí cường, chau đôi mày lại, đạp lên một bước, nhưng là để đối diện với Trương Tiểu Phàm đang đứng một bên: "Tiểu Phàm, vừa rồi là ta không đúng, chỉ nói là thử xem hai đứa tu hành đến thế nào, nhưng xuất thủ lại không cẩn trọng, xin lỗi mi."

Trương Tiểu Phàm trong lòng thực rất lo lắng cho bạn, nhưng miệng thì chỉ thốt được: "Không, không có gì."

Mọi người trong Đại Trúc Phong đều biến sắc, Điền Bất Dịch lòng ngập tràn giận dữ, thốt tiến lên một bước, một làn khí đỏ thoáng qua trên mặt.

Tề Hạo tái mét người, không như Lâm Kinh Vũ, y vào Thanh Vân Môn đã lâu, biết rõ thực lực của Đại Trúc Phong tuy kém xa sáu chi phái còn lại, nhưng thủ tọa Điền Bất Dịch và thê tử Tô Như thì đúng là thần thông quảng đại, các chi phái kia từ xưa tới nay chưa từng có ai dám xem thường họ. Thương Tùng Đạo Nhân nhìn xa trông rộng, trước lúc y lên đường đã dặn: Điền Bất Dịch khí lượng nhỏ nhen nhưng tu hành rất cao thâm, thêm phu nhân lão cũng là tài nữ nổi danh của Thanh Vân Môn, đến chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân còn phải kính phu phụ họ ba phần, vì vậy không đến mức vạ bất đắc dĩ thì tuyệt nhiên đừng trêu vào lão.

Nhưng Lâm Kinh Vũ thì hoàn toàn không hay biết việc này, có điều xem thái độ gã, thì dù có biết e là cũng chỉ để trong lòng, tuổi còn nhỏ, nhưng ngạo khí đã ngất trời, nghĩ lại phần lớn cũng là do quen được Thương Tùng Đạo Nhân nuông chiều quá.

Điền Bất Dịch thấy bộ dạng gã càng thêm tức giận, đang định xuất thủ, chợt một bóng người xẹt ra, Tô Như đã vụt đến bên mình trợ giúp, thò tay giữ lão lại, khoé miệng cười nhạt, thì thầm nói: "Tuổi tác thế này rồi lại va chạm với hậu bối của đồng môn, còn ra cái thể thống gì?"

Điền Bất Dịch sửng lại, dừng bước, Tề Hạo vội vàng án lên trước mặt sư đệ, cười vuốt: "Điền sư thúc đại nhân đại lượng, xin hãy nể mặt gia sư, đừng bận lòng đến đám vãn bối kém hiểu biết chúng

con."

Trương Tiểu Phàm thấy Lâm Kinh Vũ chọc giận sư phụ, lòng đầy lo lắng, Lâm Kinh Vũ đưa con cô cút của thôn Thảo Miếu, trong mắt hấn, cũng thân thiết như là huynh đệ ruột thịt vậy. Lúc này thấy Tề Hạo đứng ra xin cho Lâm Kinh Vũ, đầu hấn nóng lên, không nhịn được cũng chạy ra quỳ xuống trước mặt Điền Bất Dịch, nói: "Sư phụ, đều là đệ tử không ra gì, nhìn thấy Kinh Vũ, à không, nhìn thấy Lâm sư huynh ngự kiếm lướt tới, bèn muốn xem xem huynh ấy đã tu hành ra sao, thế là mới động thủ, tất cả là do đệ tử..."

Điền Bất Dịch trong lòng vốn đã buồn chán, cơn giận dữ không có cách nào phát tiết, đã phải miễn cưỡng nén xuống. Tề Hạo thì coi như thôi, nhưng thấy Trương Tiểu Phàm cũng quỳ xuống trước mặt, lấp ba lấp bấp, trông ngu không chịu được, lửa giận trong lòng bùng dậy, lão hét lớn: "Câm miệng, đồ vô dụng!"

Nói đoạn tụ bào phát lên, Trương Tiểu Phàm chỉ cảm thấy gió thốc vào mặt, đột nhiên người nhẹ hẫng đi, trước-sau, trái-phải, trên-dưới, đều ào ạt cuồng phong, không khí xung quanh dường như bị rút cạn hết, đầu nặng mà chân nhẹ. Tiếp đến một luồng đại lực bài sơn đảo hải ập đến, thân mình hấn không tự chủ được nữa bay vụt về sau, lao thẳng vào một bên Thủ Tĩnh Đường, bình một tiếng thật to, đâm sầm vào tường, rớt xuống, lúc ấy Trương Tiểu Phàm thấy đầu quay mòng mòng mắt nổ đom đóm, cổ họng mằn mằn, rồi ộc ra một ngụm máu tươi.

Trong Thủ Tĩnh Đường, ai nấy sững sờ.

"Cha!" Điền Linh Nhi là người đầu tiên kêu lên, xông lại đỡ Trương Tiểu Phàm, Lâm Kinh Vũ gần như cũng lao đến cùng lúc, vừa nhìn thấy Trương Tiểu Phàm ngực loang những máu đỏ, khí giận bốc lên, nếu là bản thân gã thọ thương chắc cũng không giận đến nổi thế, nghĩ Trương Tiểu Phàm vì xin hộ mình mà rơi vào cảnh ngộ này, Lâm Kinh Vũ bất chấp tất cả, quay bật mình về phía Điền Bất Dịch hét lớn: "Lão lùn béo ị, ngươi làm cái gì vậy?"

Cùng với tiếng hét, Trảm Long Kiếm như cảm ứng tâm sự chủ nhân, thanh quang dấy lên đại thịnh.

Điền Bất Dịch dựng ngược đôi mày, bị câu chửi lão lùn béo ị làm cho tức đến xịt khói tai, tay áo khe phất, phụp một tiếng biến mất trước mắt mọi người.

Tề Hạo vội hét lên: "Sư đệ, cẩn thận đó."

Lâm Kinh Vũ đã sớm gia tăng đề phòng, vừa thấy bóng Điền Bất Dịch vụt tan đi như hồn ma, lập tức vung Trảm Long Kiếm lên trước mình, dùng thanh quang kiếm khí bọc lấy thân.

Nhưng mắt gã bỗng hoa lên, Điền Bất Dịch coi đạo thanh quang dữ dội kia không là gì, chớp một cái bóng dáng béo lùn của lão đã hiện lên trước mặt Lâm Kinh Vũ, tất thấy những thanh quang kiếm khí còn cách mình lão đến ba thước bỗng không thể nào tiến lên được nữa. Lâm Kinh Vũ giật thót, thấy Điền Bất Dịch trợn mắt tức giận, tựa hồ như đã ghé sát đến mặt mình, trong lòng sợ hãi, thịch thịch thịch vụt lùi lại sau, dù vậy, Trảm Long Kiếm vẫn chẳng rối loạn, lẳng không hoành lên phía trước hộ

thân.

Điền Bất Dịch cười nhạt, hữu thủ thò ra, xuyên mạnh vào giữa làn kiếm khí, trên chưởng nổi lên một tầng ráng đỏ, chặn đứng thanh quang lại, chớp mắt đã đoạt được Trảm Long Kiếm vào tay.

Tề Hạo lập tức chạy ào ra giữa sảnh, kêu lớn: "Điền sư thúc, thủ hạ lưu tình!"

Điền Bất Dịch không truy kích, để mặc Tề Hạo che cho Lâm Kinh Vũ đằng sau, chỉ nắm thanh Trảm Long Kiếm. Lúc ấy hầu như mọi thanh quang kiếm khí đều đã tắt, nhưng Trảm Long Kiếm tựa hồ có linh tính, nằm trong bàn tay mập mập của Điền Bất Dịch vẫn loé lên, rồi quần quai không ngừng, rọi ánh xanh lè lên nửa thân lão, nhưng không làm sao thoát ra được.

Điền Bất Dịch ngược mắt trông về phía trước, lạnh lẽo nói: "Trảm Long Kiếm cố nhiên là cửu thiên thần binh, nhưng cũng chưa chắc là thiên hạ vô địch!" Tiếng nói vừa dứt, năm ngón tay lão vụt dụng lực, Trảm Long Kiếm như bị bóp mạnh quá, tức thời ngoan ngoãn nằm yên không động đậy, giây lát sau, cả thanh kiếm vụt lại dấy lên thanh quang, sáng loà chói mắt, chẳng biết là sáng hơn khi nãy lúc còn trong tay Lâm Kinh Vũ biết bao nhiêu lần.

Tề Hạo la lên thất thanh: "Điền sư thúc..."

Điền Bất Dịch nét mặt như hoá đá, không nói một lời, hữu thủ nắm chặt Trảm Long Kiếm, hướng về Tề Hạo và Lâm Kinh Vũ dụng lực lẳng không xả một đường từ trên xuống dưới, âm thanh sắc nhọn phá không rít lên, trong chớp mắt tiếng rít tiếng rung, ánh xanh loé lên chói loà, biến thành một cây cột lớn màu lục cao đến hai người, như sóng dữ xuyên không, kích xạ lao vụt ra.

Tề Hạo cắn chặt răng, song thủ cùng nắm kiếm quyết, soạt , một thanh tiên kiếm bạch sắc vụt bật lên, chính là thanh Hàn Băng nổi danh bấy lâu nay.

Nói thì chậm chứ lúc ấy lại quá nhanh, với công phu chỉ trong chớp mắt, kiếm khí màu xanh lè mà Điền Bất Dịch phát xuất phá không lao đến, Tề Hạo vừa che chắn Lâm Kinh Vũ vừa lùi liền mấy bước, tay phải liên tục bắt kiếm quyết, Hàn Băng Kiếm bạch quang chớp chớp, hàn khí đại thịnh, trong giây lát đã dựng thành bảy bức tường băng liên tiếp chắn trước hai người bọn họ.

Chỉ nghe bình, bình mấy tiếng vang liền nhau, lục mang kiếm khí đã va phải bức tường băng, nhưng không như bức tường băng mà Lâm Kinh Vũ ngự kiếm đụng phải lúc trước, lần này Trảm Long Kiếm thể như chẻ tre, tiếng phá băng vang lên rào rào, trong nháy mắt, bảy bức tường băng bị đánh cho vỡ vụn, mảnh băng toé ra bốn phía, mà kiếm khí xanh lè không hề giảm sút chút nào, thanh thể còn mạnh hơn, như nộ long cuồng hồng, nhe nanh múa vuốt xông vào Tề Hạo.

Tề Hạo mặt mày trắng nhợt, tránh cũng không thể tránh được nữa, đành dùng hết sức lực, mười ngón tay cùng sử ra, Hàn Băng Kiếm phát xuất vạn đạo bạch quang, ngưng kết thành một tấm khiên trước ngực.

Rầm , một tiếng vang cực lớn, lục mang kiếm khí quật lên bạch quang, tuy không lập tức đánh vỡ được tan tành, nhưng đã đẩy lui ánh trắng, Tề Hạo trợn tròn hai mắt, dùng hết khí lực toàn thân, cuối cùng

cũng gắng gương ngăn lục mang kiếm khí mà thoát nhìn tưởng như không thể ngăn chặn nổi kia dùng cách mình một thước. Lúc đó y chỉ cảm thấy trước mắt ánh xanh chói loà, tiếng gió gào rít, sát trong gang tấc, dường như phải đối mặt với một con thú hung ác, làm người ta sồn tóc gáy.

Không để y kịp định thần, ánh xanh cuồn cuộn mông mênh lại đổ tới nặng trĩu, Tề Hạo vận hết sức bình sinh giữ cho bạch quang khỏi tiêu tán, nhưng chân đứng đã chẳng vững nữa, bị một luồng đại lực đẩy bắn về phía sau.

Từ khi bắt đầu động thủ đến giờ, Điền Bất Dịch vẫn đứng nguyên một chỗ, chẳng hề xê dịch, nhưng lục mang kiếm khí kích phát từ Trảm Long Kiếm trên tay lão càng vung xa càng mạnh, Tề Hạo và Lâm Kinh Vũ bị luồng đại lực đó đẩy bật khỏi cửa Thủ Tĩnh Đường, còn chưa trụ vững, lại bị bật tiếp ra khoảng đất trống, ánh xanh càng lúc càng rực lên, nó lướt đến đâu, mặt đất như bị một lưỡi dao sắc cực lớn cày xuống đến đáy, vạch thành cái rãnh sâu đến một thước, nhìn mà kinh hồn.

Lục mang kiếm khí kinh người từ Thủ Tĩnh Đường bắn ra vùn vụt không hề đứt đoạn, bức Tề Hạo và Lâm Kinh Vũ thoái lui hẳn ba trượng. Lúc ấy bạch quang trước mình Tề Hạo đã bị ép xẹp lại chỉ cách thân chưa đầy nửa thước, hô hấp của y trở nên khó khăn, sắc mặt từ hồng chuyển sang xanh, hai chân chẳng biết đã lún lồm xuống đất tự bao giờ. Giây lát sau, Tề Hạo cuối cùng hét lên một tiếng, chi trì không nổi, ánh trắng tán phát, Hàn Băng Kiếm bị luồng đại lực đánh bật lên trên không, chẳng làm sao khống chế được nữa.

Tề Hạo và Lâm Kinh Vũ mặt cắt không còn giọt máu, chỉ thấy lục mang kiếm khí lao đến ầm ầm, thoáng cái đã ào tới trước mặt, đúng vào giây phút quyết định sinh tử, thì nó chợt đứng lại, lơ lửng giữa khoảng không.

Lòng bàn tay Tề Hạo rịn mồ hôi, chẳng dám cả động đậy.

Qua một lúc nữa, ánh xanh tựa hồ mất sự điều khiển, từ từ loãng đi.

"Keng!"

Một tiếng lanh lảnh vang lên, thì ra Hàn Băng Kiếm vừa rớt trở lại, cắm xuống trước mặt hai người. Tề Hạo còn chưa hoàn hồn, vội vàng hướng về phía Thủ Tĩnh Đường cung kính thưa: "Đa tạ Điền sư thúc thủ hạ lưu tình."

Lâm Kinh Vũ đứng bên cạnh, thấy Điền Bất Dịch tướng mạo tầm thường mà lại có được một thân thân thông như vậy, cũng bất giác cúi đầu xuống.

Soẹt lại một âm thanh phá không vang lên, hai người giật thót, thấy ánh sáng xanh lè chớp nháng, từ trong Thủ Tĩnh Đường bay vọt ra một vật, chính là Trảm Long Kiếm, nó lẳng không bắn lại, không nghiêng không ngã rơi xuống trước mặt hai người, cắm vào lòng đất, ngay bên cạnh Hàn Băng Kiếm, hai thanh va vào nhau, rung lên bần bật.

"Các ngươi đi đi!" Giọng Điền Bất Dịch đã khôi phục được vẻ bình tĩnh, tỏ rõ sự lãnh đạm, mãi từ xa trong Thủ Tĩnh Đường vọng lại.

Tề Hạo vội vàng ứng tiếng, kéo Lâm Kinh Vũ còn đang ngóng nhìn vào trong điện, hai người thu lại kiếm của mình, không dám dènh dàng thêm, lập tức đặng không đi mất.

Chúng đệ tử thấy Điện Bất Dịch nổi trận lôi đình, chẳng ai dám thở mạnh, nhất là Trương Tiểu Phàm, lần đầu được kiến thức thần thông diệu pháp của Điện Bất Dịch, kính phục vô cùng, hầu như quên bằng thương thế nơi ngực, thất thần đặng phải vết thương, đau quá kêu lên "Ồi da", răng nghiến cả vào môi.

Điện Bất Dịch nghe thấy tiếng kêu đau của Trương Tiểu Phàm, nhìn về phía hắn, Trương Tiểu Phàm nghiến chặt răng, cố gắng chịu đặng, cúi thấp đầu xuống. Điện Bất Dịch nhìn hắn một lát, nhưng chẳng nói năng gì, lại nhìn sang các đệ tử đang sắp hàng chữ nhất đứng ở một bên.

Mọi người đều cúi thấp đầu xuống, không dám nhìn lại lão.

Điện Bất Dịch thở dài nảo nuốt, khẽ lắc đầu, chấp hai tay lại sau lưng, đi về hậu điện. Tô Như đứng một bên nhìn theo bóng trượng phu, dịu dàng nói với bọn đệ tử: "Các con hãy lui ra đã."

Bọn đệ tử ứng tiếng, Điện Linh Nhi tiến lên dìu Trương Tiểu Phàm, cùng đi ra với mọi người. Khi tất cả đều đã rời khỏi Thủ Tĩnh Đường, Tô Như một mình đi vào hậu điện, bước qua ngạch cửa, nhìn thấy ngay Điện Bất Dịch đứng chỗ hành lang lượn khúc, đang ngắm mấy cây trúc xanh trong đình viện.

Tô Như đi lại gần, đến bên trượng phu, nhẹ nhàng hỏi: "Hôm nay làm sao mà nổi xung dữ như vậy?"

Điện Bất Dịch khẽ khẽ lắc đầu, không đáp mà hỏi lại: "Vừa rời lúc Linh Nhi và Lâm Kinh Vũ động thủ, Tề Hạo ngưng băng thành tường để cản Trảm Long Kiếm, muội nhìn có rõ không?"

Tô Như thở dài, đáp: "Y không hề rút Hàn Băng Kiếm ra."

Điện Bất Dịch hừ một tiếng, nói: "Kỳ đại thí Thất Mạch lần trước, Tề Hạo còn phải dựa vào sức của pháp bảo là tiên kiếm mới có thể ngưng kết thành tường băng, chẳng ngờ mới qua mấy chục năm ngắn ngủi y đã tu luyện đến cảnh giới này." Nói tới đây, lão ngoảnh đầu nhìn Tô Như, tiếp: "Muội khi nãy ở bên quan chiến, cảm thấy y đã tu tập tới bực nào rồi?"

Tô Như điềm đạm trả lời: "Y thi triển pháp thuật ung dung thong thả, lại có dư lực, ít nhất cũng đã tu tập tới tầng thứ tám Ngọc Thanh Cảnh."

Khoé miệng Điện Bất Dịch khẽ động, định nói lại thôi, Tô Như bèn nói thay lão: "Môn hạ Đại Trúc Phong, quyết chẳng có một ai là đối thủ của y."

Điện Bất Dịch nhìn thật sâu vào mắt thê tử, rồi chậm chạp ngoảnh đầu đi, ngắm trúc xanh đầy vườn, ngày đông đang đến gần, trúc cũng dần dần khô héo, ngả sang màu vàng.

Một lúc lâu, lão đột ngột hỏi: "Lão thất sao rồi?"

Tô Như nhìn lão, khoé môi lộ nét cười, đáp: "Còn làm sao, bị một đại tiên nhân như huynh đánh cho hộc máu ra còn gì!"

Điện Bất Dịch dường như hơi nghẹn lại, thân hình béo lùn khẽ rung, nhưng không ngoảnh đầu, lãnh đạm nói: "Tối hôm nay muội cầm một viên Đại Hoàng Đan lại thăm y, phòng hờ ngày mai y giả chết, làm cho chúng ta không còn cơm ăn."

Tô Như mỉm cười không nói.

**

*

Về đêm, sắc trời đen kịt lại.

Trương Tiểu Phàm chậm chậm quay về nơi ở, vừa đẩy cửa ra, con khỉ Tiểu Hôi vẫn đi sau lưng hắn liền xông vào phòng trước, Đại Hoàng kể từ công phu một ngày của Tiểu Hôi đã trở nên thân thiết với nó cũng đi theo vào. Một khỉ một chó ở trong phòng đùa nghịch mãi không thôi, oảng oảng oảng với chí chí chí cứ thoát lại vang lên.

Trương Tiểu Phàm khoé miệng lộ nét cười, đi đến bên bàn ngồi xuống. Trước ngực hắn vẫn ngậm ngậm đau, nhưng trong đầu thì tràn ngập những kỳ thuật diệu pháp mà Điền Bất Dịch và mấy người kia giờ ra lúc giao đấu, lòng hắn nghĩ mãi những chuyện đó, bất giác thờ dài.

"Làm sao mà lại thờ dài?" Một giọng ôn nhu bình hoà từ ngoài cửa vọng vào.

Trương Tiểu Phàm giật mình, ngoảnh đầu lại nhìn, thì ra là sư nương Tô Như đang đứng ở cửa, gió đêm hiu hiu, lay tà áo bà bay nhẹ nhẹ, khác nào tiên nữ. Hắn vội vàng đứng dậy chào: "Sư nương."

Tô Như đi lại trước mặt Trương Tiểu Phàm, đặt tay lên vai hắn, mỉm cười bảo: "Không sao đâu, con ngồi đi."

Trương Tiểu Phàm tự dung tâm lo, không dám trái lời, bèn ngồi xuống, Tô Như ngắm kỹ sắc mặt hắn, lại thò tay thăm vết thương trước ngực, gật gật đầu: "Hãy còn khá, không có vấn đề gì lớn." Nói rồi bèn thò tay vào trong bọc lấy một lọ nhỏ màu trắng, dốc ra một hoàn thuốc vàng óng chỉ bé bằng đầu ngón tay, đưa cho hắn bảo: "Con uống đi."

Trương Tiểu Phàm do dự một lát, đón lấy nuốt vào, giây lát sau cảm thấy một làn hơi ấm áp từ đan điền bùng dậy, rồi tán vãng ra khắp tứ chi và đỉnh đầu, toàn thân nóng lên rất dễ chịu, đến cơn đau âm ỉ ở ngực cũng biến mất chẳng thấy gì nữa.

Trương Tiểu Phàm vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, đứng dậy vận động thân thể một lát, quả nhiên tất cả lại như thường, linh dược thần hiệu, chẳng còn thương tích gì cả. Trong lòng hắn hoan hỉ, vội vàng nói với Tô Như: "Cảm ơn sư nương."

Tô Như mỉm cười gật đầu, thu bình thuốc lại, ngồi xuống một cái ghế khác, nói: "Không cần phải cảm ơn ta, là sư phụ con bảo ta cầm Đại Hoàng Đan lại cho con đấy."

Trương Tiểu Phàm sửng người, hỏi: "Sư phụ người không trách con chứ?"

Tô Như liếc nhìn hắn, mỉm cười đáp: "Sư phụ bảo ta đến thăm con, tất nhiên là không trách con rồi. Có điều ta lại không biết là con có oán trách gì không?"

Trương Tiểu Phàm giật thót, vội vàng thưa: "Làm gì có chuyện, sư nương, con nào dám..."

Tô Như giơ tay, ngắt lời Trương Tiểu Phàm, dịu dàng nói: "Tiểu Phàm, con nghe ta nói mấy câu, được không?"

Trương Tiểu Phàm bất giác giật mình, khe khẽ đáp: "Vâng, sư nương."

Tô Như nói: "Ban ngày sư phụ động thủ đánh con, là sư phụ không đúng. Ta ở bên trông thấy rất rõ, ông ấy động thủ rồi thì trong lòng hối hận. Chỉ là cái tính của ông ấy..." Khuôn mặt ôn nhu của bà thoáng một nỗi xót xa, nói tiếp: "Chỉ là con người ông ấy từ xưa tới nay rất hiếu cường, rất trọng thể diện, vì vậy tuy trong lòng ân hận, nhưng không thể nói ra, con đừng oán ông ấy."

Trương Tiểu Phàm lắc đầu, nói: "Sư nương, con không dám trách sư phụ, con chỉ trách bản thân ngu ngốc, làm sư phụ giận."

Tô Như liếc nhìn hắn, khe thở dài: "Thực ra không liên can gì đến con, tu chân luyện đạo, vốn phải xem tư chất từng người, tuy nói cần cù bù thông minh, nhưng xét đến cùng vẫn là kém. Điều này trong lòng sư phụ con cũng rõ, nhưng ông ấy phiền muộn không phải vì thế."

Trương Tiểu Phàm kinh ngạc hỏi: "Thế sư phụ phiền muộn vì cái gì?"

Tô Như cười buồn, trán hằn lên một nếp nhăn, nói: "Những nhân tài như Tề Hạo và Lâm Kinh Vũ, từ xưa đến nay gặp được mà không cầu được, hiện giờ trong Thanh Vân Môn, Đại Trúc Phong mỗi ngày một suy vi. Sư phụ con tu hành tuy cao, nhưng thường xuyên vì môn hạ đệ tử mà bị các sư bá sư thúc chê cười. Tính ông ấy lại hiếu cường, trong lòng rất là khó chịu, lại lo sau này cưới hạc tiên du rồi, Đại Trúc Phong sẽ vĩnh viễn chẳng có ngày nào thay đổi được, đây chính là điều có lỗi nhất với liệt vị tổ sư. Trọng trách nặng nề này đè trĩu lên vai một mình sư phụ, trong lòng ông ấy thực ra rất khổ đấy."

Trương Tiểu Phàm im lìm không nói, Tô Như chợt nhiên sực tỉnh, lắc đầu cười buồn: "Thật là, ta nói những điều này với đứa nhóc mười bốn tuổi như con làm gì kia chứ?" Nói đoạn đứng dậy, vỗ vai Trương Tiểu Phàm bảo: "Nghỉ sớm đi con."

Trương Tiểu Phàm ứng tiếng: "Vâng, sư nương, sư nương đi cẩn thận."

Tô Như gật gật đầu, bước ra ngoài. Trương Tiểu Phàm tiễn mãi đến cửa, đợi bóng Tô Như khuất đi rồi, mới trở vào phòng.

Hắn vừa quay lại, trước mắt chợt loé lên, thấy bên cái bàn đặt giữa phòng, dưới ánh nến lay lắt, một người con gái áo đỏ đang đứng đấy, gương mặt như đoá phù dung, đẹp tựa đào lý, thanh cao thoát tục.

Hắn ngây người ra nhìn, tim bỗng đập nhanh hơn, miệng khe khẽ gọi: "Sư tỷ!"

**

*

Hết chương 14

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 15

Tư Truyền

Người con gái ấy tất nhiên chính là Điền Linh Nhi, cô ta thấy Trương Tiểu Phàm thọ thương, trong lòng lo âu, nên lén chạy đến xem xét tình hình, chẳng ngờ mẹ cũng ở đây, bèn nấp ngoài cửa, đợi Tô Như đi rồi mới xuất hiện.

Thấy Trương Tiểu Phàm ngây đờn ra, cô ta không nhịn được trách: "Đệ đứng đó làm cái gì?"

Trương Tiểu Phàm sực tỉnh, mặt đỏ bừng lên, đang định kiếm cớ phân giải, vừa lúc thấy Điền Linh Nhi cúi đầu xuống, thì ra Đại Hoàng chạy lại, nó cọ cẫm vào chân cô ta ra chiều thân thiết.

Điền Linh Nhi cúi mình xuống, xoa đầu Đại Hoàng, con chó lè cái lưỡi, liếm vào bàn tay đẹp như ngọc.

Chí chí chí chí, tiếng con khi Tiểu Hôi vang lên, hai người và con chó cùng quay lại nhìn, thấy Tiểu Hôi đã chạy đến sau lưng Đại Hoàng, kéo cái đuôi to của nó, tựa hồ muốn Đại Hoàng tách xa khỏi Điền Linh Nhi. Cảm giác được ánh mắt kinh ngạc của Điền Linh Nhi, Tiểu Hôi ngẩng đầu lên, đột nhiên nhe răng ngoác miệng làm bộ hung dữ với cô.

Điền Linh Nhi chẳng giận, còn làm mặt xấu tươi lại nó. Từ bữa Tiểu Hôi cùng Trương Tiểu Phàm về đây, nó cư xử với mọi người đều được, riêng với Điền Linh Nhi, lúc nào cũng tỏ vẻ thù hận. Điền Linh Nhi thấy Đại Hoàng vốn vẫn bất hoà với Tiểu Hôi nay quay đầu lại thì cũng chẳng hề phật ý, song khi Tiểu Hôi thân thiết đùa nghịch âm ỹ quá, thì cô vẫn lấy làm ngạc nhiên.

"Chuyện gì thế này?" Điền Linh Nhi chỉ vào con khi con chó đang chơi với nhau mà hỏi Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm đem chuyện Tiểu Hôi dùng cục sừng đi bắt thân ra kể một lượt, Điền Linh Nhi cứ cười ré lên, mắng: "Chẳng ngờ con khi chết toi này lại biết cái chiêu ấy!" Nói đoạn liếc mắt, nhìn lướt Trương Tiểu Phàm từ trên xuống dưới, nói: "Phải rồi, hôm nay cha đánh đệ, còn thấy khó ở không?"

Trương Tiểu Phàm lắc đầu, đáp: "Ồn rồi, sư tỷ."

Điền Linh Nhi có vẻ bất bình: "Cha cũng thật là, trong lòng khó chịu tại sao lại trút giận lên đệ kia chứ!"

Trương Tiểu Phàm vội nói: "Không đâu, là đệ ngu ngốc mới làm sư phụ giận..."

Điền Linh Nhi nhìn hẩn chằm chằm, Trương Tiểu Phàm không sao nói tiếp được nữa, mồm cứ há ra, Điền Linh Nhi hừ một tiếng, nói: "Thực ra căn bản việc chẳng liên quan gì đến đệ, cha thấy hai người

đó tư chất tốt, tâm tình huyệt hắng, cho nên mới..." nói được một nửa, cô ta liếc nhìn Trương Tiểu Phàm, thầm nghĩ nói thế chẳng hoá ra bảo sư đệ ngốc nghếch hay sao, bèn đổi ý không nói nữa, lảng sang chuyện khác: "vừa rồi mẹ đến có chuyện gì đây?"

Trương Tiểu Phàm cứ trung thực đáp: "Sư nương cũng là đến thăm đệ, còn cho đệ hai viên Đại Hoàng Đan, hiệu nghiệm lắm, đệ vừa uống một viên là khỏi hết rồi."

"Đại Hoàng Đan?" Điền Linh Nhi có vẻ rất ngạc nhiên.

"Vâng," Trương Tiểu Phàm ngẩng đầu ngó cô ta, hỏi: "Sao kia?"

Điền Linh Nhi nhìn kỹ Trương Tiểu Phàm, đáp: "Đó là bảo bối của cha, nghe mẹ nói phải lựa hai mươi ba loại linh dược mới luyện chế được, công dụng thần diệu, các sư huynh, rồi cả ta nữa đều chưa có phúc được dùng đến bao giờ."

Trương Tiểu Phàm há hốc miệng, Điền Linh Nhi đảo mắt, lẩm bẩm: "Lẽ nào cha quả thực đối với đệ lại có biệt nhãn đến thế, nhưng xem ra cũng chẳng giống."

Trương Tiểu Phàm đáp: "Nhất định là sư phụ nhân từ, thấy đệ thọ thương, bèn ban cho linh dược. Lão nhân gia người tấm lòng thực rộng rãi quá!"

Điền Linh Nhi phì cười: "Cha có tấm lòng rộng rãi... Ha ha, thôi được, không nói với đệ nữa. Í, hình như có tiếng mưa?"

Trương Tiểu Phàm nghiêng tai lắng nghe, quả nhiên từ bên ngoài phòng âm âm truyền đến tiếng mưa lách ta lách tách. Điền Linh Nhi đi đến trước cửa sổ, đẩy cánh song, gió núi mát lạnh lập tức ủa tới, mang theo hạt mưa li ti buốt giá, phả vào mặt, lạnh tê đi.

Trương Tiểu Phàm bước lại, đứng bên cạnh Điền Linh Nhi, cùng trông ra ngoài.

Đêm đen và tĩnh mịch, giữa khoảng không mưa đang rơi. Cả đất trời một màn đen đặc, chỉ nhìn được đến tiểu viện bên ngoài, nơi lờ mờ những bóng trúc thanh thoát. Mưa lất tấp trong đêm đen mịt mù, đối với Trương Tiểu Phàm, lại phảng phất chút gì ôn nhu, thậm chí hẳn còn chợt cảm thấy, đêm này thật mỹ lệ, mưa này thật vắn vưng, đến hạt nước lạnh tanh rớt trên lá trúc, nghe cũng thật êm tai, vọng đến tận nơi sâu lắng nhất trong đáy lòng hẳn.

Chỉ vì ở bên cạnh, là người con gái mỹ lệ ấy, nàng khẽ cất đầu, liền rộn ràng vẻ đẹp mà bảy phần là sự thanh xuân, hai phần là sự hoan hỉ và một phần là sự thê lương, hẳn bèn cứ ngây ra mà nhìn.

Mưa!

Ở đằng sau, Đại Hoàng và Tiểu Hôi không biết đã lặng đi từ khi nào, Đại Hoàng uể oải nằm phục trên giường, cặp mắt nửa khép nửa hở, Tiểu Hôi hiếm khi trật tự đến như thế, nó ngồi sau lưng Đại Hoàng, hai tay lần nghịch mớ lông da dày ấm mềm mại của con chó.

Ngọn nến lay lắt, chợt sáng chợt tắt trong làn gió núi lùa tới, thi thoảng phát tiếng nổ lụp bụp.

"Mưa rồi." Điền Linh Nhi bỗng nhiên u uẩn nói.

Trương Tiểu Phàm ứng tiếng đáp: "Ừ."

Điền Linh Nhi lại nhìn chăm chăm vào bóng đêm một lát, rồi từ từ xoay mình lại, đến bên bàn, nói khẽ: "Tiểu Phàm, đóng cửa sổ vào đi, hơi lạnh rồi."

Trương Tiểu Phàm khẽ gật, đóng cửa sổ lại, rồi ngoảnh đầu nhìn Điền Linh Nhi đang ngồi bên bàn, cô ta có vẻ lơ đãng, lấy trong bọc một cái hộp nhỏ, mở nó ra dưới ánh đèn, rồi chăm chú nhìn kỹ.

Ánh nến hắt lên đôi mắt đẹp long lanh, như hai đốm lửa ôn nhu mà nồng nàn.

"Đệ xem, Thanh Lương Châu này có đẹp không?" Ánh mắt Điền Linh Nhi dừng lại trên hạt ngọc nhỏ đang toả những tia dịu dàng lấp lánh, giọng nói nàng như mơ màng, cõi lòng Trương Tiểu Phàm vụt trống rỗng, từ từ chùng xuống.

Hắn đi lại, lấy hết dũng khí và sức mạnh, gắng giữ vẻ thản nhiên như thường. Điền Linh Nhi ngẩng đầu nhìn, chợt nhận ra đôi mắt của người sư đệ chất phác trong khoảnh khắc long lanh, thậm chí có nét gì như cuồng nhiệt và thông khổ.

"Ừm," cô gái nhẹ nhàng đẩy hộp lại, dịu dàng hỏi: "Tiểu Phàm, đệ sao vậy?"

Trương Tiểu Phàm cúi đầu, trầm tư một lát, khẽ trả lời: "Đệ không sao, sư tỷ."

Điền Linh Nhi lấy làm lạ, nhưng cũng không bận tâm nhiều, đứng dậy bảo: "Thôi, đêm khuya rồi, ta cũng phải về đây."

Trương Tiểu Phàm thờ thẫn đứng lên, Điền Linh Nhi bước mấy bước, đột nhiên dừng chân, ngoái lại khẽ cười, vẻ mỹ lệ của nàng trong khoảnh khắc vụt đánh rúng trái tim Trương Tiểu Phàm: "Đệ xem trí nhớ của ta đấy, tối nay đến đây để làm gì cũng đã quên rồi." Nói đoạn, lấy từ trong bọc ra một tờ giấy mỏng, trên đó viết chi chít những chữ nhỏ xíu, đưa cho Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm đón lấy xem, đột nhiên biến sắc, thất thanh kêu: "Thái Cực Huyền Thanh Đạo pháp quyết! Sư tỷ, thế này..."

Điền Linh Nhi lườm hắn, trách: "Đệ hét lớn như vậy làm gì?"

Trương Tiểu Phàm vội vàng hạ giọng, nói: "Sư tỷ, đây chính là pháp quyết của tầng thứ ba, tỷ..."

"Ta?" Điền Linh Nhi hừ một tiếng, nói: "Ta tất nhiên là muốn truyền cho đệ."

Trương Tiểu Phàm thất kinh thốt: "Cái gì?"

Điền Linh Nhi nói: "Ta biết cha từ xưa tới nay rất xem thường đệ, hôm nay nổi giận với đệ lại càng chẳng ra làm sao. Hừ, cha tự mình dạy dỗ không tốt lại quay ra trách mắng đệ, ta thấy không được. Đệ cầm lấy pháp quyết này, âm thầm tu tập, lúc nào rèn luyện có thành tựu rồi thì đến cho cha xem, đừng bao giờ để mắt mặt như hôm nay nữa."

Trương Tiểu Phàm chau mày, nói: "Nhưng mà sư tỷ, vạn nhất bị sư phụ sư nương biết được, chẳng phải là sẽ trách mắng tỷ sao?"

Điền Linh Nhi sột ruột nói: "Đệ cũng nói là trách mắng rồi, cha mẹ cùng lắm chỉ mắng ta vài câu, cảm tức một thời gian, thế thì đã làm sao? Đẳng nào ta cũng không thể để đệ bị người ta bắt nạt thêm nữa!"

Trương Tiểu Phàm chấn động toàn thân, đầu óc phát sốt lên, nhìn mãi bóng dáng yêu kiều của Điền

Linh Nhi, chẳng thốt nổi lấy một lời. Giờ phút ấy trong tim hấn nhiệt huyết sôi trào, cho dù có bất hấn phải chết vì người con gái đang đứng trước mặt đây, hấn cũng quyết không do dự.

Điền Linh Nhi lại nói: "Đệ phải nhớ dụng công nhiều hơn, cố gắng sớm đánh ngang tay với cái gã Lâm Kinh Vũ thối tha kia, nhưng đệ có luyện nữa cũng không sánh được với Tề Hạo sư huynh, vì vậy không cần phải bận tâm đến điều ấy." Nói tới đây, cô ta vẫy tay, dặn: "Phải giữ bí mật đó." Nói xong đi ra khỏi phòng, rảo bước rồi khuất dần trong bóng tối âm u.

"Đệ có luyện nữa cũng không sánh được với Tề Hạo sư huynh!"

Câu nói mười ba chữ, mỗi chữ đều đâm mạnh vào trái tim Trương Tiểu Phàm, mặt hấn đột nhiên mất hết huyết sắc, bất giác nắm mạnh tờ giấy trắng trong tay.

Mưa núi hiu hắt, trời đất sục sùi, có ai thấy một thiếu niên trong bóng đêm mịt mù, cứ lang thang giữa mưa, ngửa mặt nhìn cao xanh!

**

*

Sáng sớm, sau cơn mưa, gió núi ẩm ướt kéo theo khí lạnh, thổi tới đỉnh ngọn Đại Trúc Phong. Trương Tiểu Phàm đến căn bếp quen thuộc, nhóm lửa đun nước.

Củ bập bùng tí ta tí tách trong lò, ngọn lửa vàng sáng như yêu linh cuồng vũ trên đầu ngọn cây, rọi ánh hồng lên khuôn mặt hấn. Trương Tiểu Phàm cầm một thanh củi nhỏ làm que cời, lát lát lại gảy đám lửa, ngơ ngẩn xuất thần.

"Đệ có luyện nữa cũng không sánh được với Tề Hạo sư huynh!"

Câu nói ấy, hấn đã nhảm lại trong lòng không biết mấy nghìn mấy vạn lượt, mỗi lần nhảm lại mỗi lần xót xa. Hấn biết thế này là ngốc, sư tỷ cũng chẳng có ác ý, chỉ là nói ra một sự thực mà ai nấy đều công nhận cả thôi.

Nhưng hấn vẫn không thể cầm lòng đừng nghĩ đến, nghĩ thật lực, trong lòng như có ngọn lửa cháy bùng cuồng dại, không ngừng thiêu đốt tâm can. Mãi cho đến kia lửa lò tấp nhot vào tay hấn.

"Úi chà!" Trương Tiểu Phàm giật mình kêu lên, nhảy bật lại sau, thì ra trong lúc xuất thần lửa lò đã đốt cháy cả thanh củi nhỏ hấn cầm, rồi theo đó lần lên làm bỏng tay hấn.

Hấn ôm tay thổi phù phù vào chỗ đau, chạy tới cái ang thọc vào trong nước mát, cảm giác lạnh buốt trào lên, Trương Tiểu Phàm khe khẽ cười khổ, giờ phút này hấn chẳng cần cái gì hết, cần mỗi một thanh que cời thôi.

Ư, ư, ư mấy tiếng sủa liên tiếp vang lên ngoài cửa, Trương Tiểu Phàm nghe ra là tiếng Đại Hoàng, chỉ không rõ là tại sao hằng ngày nó kêu oảng oảng oảng hôm nay lại đổi ra ư ư ư .

Hấn đi ra cửa ngó, bất giác phì cười, thì ra Đại Hoàng và Tiểu Hôi đang đùa nghịch, mõm con chó ngoạm một khúc gậy ngấn màu đen, đầu gậy bị Tiểu Hôi nắm lấy, kéo thật mạnh, hai bên tranh chấp mãi không thôi, Đại Hoàng sủa, nhưng do ngoạm cái gậy mà tiếng bật ra không rõ, nên biến thành

những tiếng ư ư ư là là.

Trương Tiểu Phàm tiến lên, thò tay nắm lấy cái gậy ngắn, gạt Tiểu Hôi và Đại Hoàng ra. Ai ngờ chúng nó không chịu, kêu oảng oảng oảng với chí chí chí liên hồi. Trương Tiểu Phàm xua tay quát: "Đi đi, đừng làm ồn lên ở đây nữa, nếu không trưa nay cho bọn mày nhin hết."

Đại Hoàng và Tiểu Hôi nhìn nhau, một con gầm gừ, một con làm mặt xấu, sau rồi Tiểu Hôi trèo lên lưng con chó, Đại Hoàng cũng nó nghênh ngang đi khỏi chỗ Trương Tiểu Phàm, có vẻ rất là khinh miệt, Trương Tiểu Phàm tức điên.

Chờ theo hai con súc sinh chửi một câu, Trương Tiểu Phàm lại quay mình trở vào nhà bếp, lúc ấy hắn mới kinh ngạc nhận ra, khúc gậy ngắn này bỗng đâu chính là khúc gậy ngắn màu đen kỳ cục trong u cốc nửa năm về trước, lại nghĩ Tiểu Hôi nghịch ngợm, chẳng biết đã lôi cái vật này ra từ xó xỉnh nào, đem đi đùa nghịch với Đại Hoàng.

Trương Tiểu Phàm thở dài, bỗng nhiên sức nghĩ ra điều gì, vội vàng đi đến bên lò, dùng luôn khúc gậy ngắn này làm que cời một lúc, ai ngờ lại cực kỳ tiện tay, cái gậy chẳng biết làm từ chất liệu gì, không bén lửa, cũng không dẫn nhiệt, đun cả nửa ngày trời vẫn lạnh ngắt. Trương Tiểu Phàm gạt đầu, nghĩ thầm dùng cái này thật là hợp.

Thương thay trưởng lão Ma giáo Hắc Tâm Lão Nhân, nếu biết Phệ Huyết Châu mà lão hao tâm tổn huyết cả một đời mới luyện thành, từng là Ma giáo chí bảo tung hoành thiên hạ, nay rơi xuống vị trí một que cời lửa, tất sẽ tức đến mức đội mồ bật sống dậy rồi lại chết tắc đi mất.

Trưa hôm đó, mọi người ở Đại Trúc Phong đợi trong nhà ăn, Điền Bất Dịch đến muộn nhất, ngồi vào chỗ mình rồi, lão ngược nhìn khắp lượt đệ tử, ánh mắt chạm đến Trương Tiểu Phàm thì dừng lại một lát, Trương Tiểu Phàm cúi đầu, Điền Bất Dịch lại đưa mắt đi chỗ khác.

"Chuyện ngày hôm qua, các ngươi đều thấy rõ cả chứ?" Điền Bất Dịch lãnh đạm hỏi.

Mọi người im lặng, chỉ có Tông Đại Nhân cười mơn: "Vâng, sư phụ đại triển thần uy, xuất thủ trừng phạt hai đứa..."

"Khốn kiếp!" Điền Bất Dịch vụt hét to, làm rung chuyển hết cả phòng, mọi người nín khe như ve sầu mùa đông, nghe Điền Bất Dịch quát tháo: "Chuyện ngày hôm qua, các ngươi phải thấy sư huynh đệ các chi phái khác tu hành thâm hậu như thế nào, đừng nói là Tề Hạo, ngay thẳng nhóc nhập môn mới có ba năm đã vượt xa hầu hết bọn các ngươi, chạy lên Đại Trúc Phong này mà làm loạn. Các ngươi biết không?"

Mọi người thấy đều im re, chỉ có Trương Tiểu Phàm đột ngột ngừng đầu lên.

Điền Bất Dịch lạnh lẽo tiếp: "Thất Mạch Hội Võ chớp mắt là đến rồi, mấy đứa chẳng ra hồn người các ngươi, từ hôm nay trở đi thấy đều phải bẻ quan, không tu tập được cho tử tế, thì đợi xem ta có lột da các ngươi ra hay không!"

Mọi người đều nhăn nhó, nhưng không dám thốt lấy một tiếng, Điền Linh Nhi thận trọng dè dặt hỏi:

"Cha ơi, thế con thì.."

"Người cũng vậy luôn!" Điền Bất Dịch cắt ngang.

Điền Linh Nhi bĩu khoé môi, đang định cất lời thì thấy mẹ ngấm ngấm ra hiệu. Cô ta ngoảnh đầu nhìn ánh mắt Tô Như, những lời chưa kịp thốt ra đều co rụt cả lại.

Giọng Điền Bất Dịch vang vọng khắp Thủ Tĩnh Đường: "Từ nay về sau, trừ lão thất phải đảm trách việc cơm nước, tất cả các người trong vòng một năm rưỡi, đều không được bước chân ra ngoài, phải bế quan tu tập, biết chưa?"

* *

*

Cứ như vậy, thời gian thấm thoát trôi, bầu không khí vốn yên lặng của Đại Trúc Phong lại phủ thêm một tấm màn căng thẳng chưa từng có, tất cả đệ tử đều chuyên tâm tu tập đạo pháp, trừ con chó vàng nhàn rỗi, con khi xám nghịch ngợm và người đầu bếp vô liêu.

**

*

Hết chương 15

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 16

Khu Vật

"Oảng oảng oảng!"

"Chí chí chí chí!"

.....

Tiếng chó sủa lẫn với tiếng khi kêu, vang dội khắp Đại Trúc Phong núi Thanh Vân, phá tan bầu không khí lặng lẽ nơi đây. Trương Tiểu Phàm tay cầm que cời màu đen, lao ra khỏi cửa nhà bếp, gào lên:

"Con chó chết giẫm! Con khi chết tiệt! Giỏi thì đứng lại đấy cho tao!"

Con khi Tiểu Hôi nhảy phắt lên lưng con chó vàng to, Đại Hoàng sớm đã chuẩn bị liền phóng bốn chân bỏ chạy, Trương Tiểu Phàm đuổi theo không kịp, đành trợn mắt nhìn theo Tiểu Hôi đang làm mặt xấu, cầm một khúc thịt sườn thơm phưng phức nhét vào miệng Đại Hoàng. Đại Hoàng hứng chí, cái mặt súc sinh của nó hơn hớn, nếu không phải là vì đang bận ngoạm khúc thịt sườn, e là nó đã cười đến rơi hết cả răng ra từ lâu rồi.

"Hù!"

Trương Tiểu Phàm mặt mày chán nản, bực bội quay vào nhà bếp. Từ cái năm hấn mười bốn tuổi, tiếp quản công việc ăn uống, tay nghề đã làm cho hết thảy mọi người phải nhìn hấn bằng đôi mắt khác, đến Đại Hoàng với đạo hạnh đặc đạo lão câu của nó, cũng không tìm được nước miếng trước những mùi vị thơm ngon từ tay Trương Tiểu Phàm, đặc biệt là món thịt sườn mà Trương Tiểu Phàm dùng để nấu canh, luôn tươi rói thơm ngọt, thì đúng là đại tiệc mà Đại Hoàng nằm mơ cũng không thấy được.

Nhưng Trương Tiểu Phàm nấu canh là để cho người ăn, Đại Hoàng tuổi tác tuy lớn (Điền Bất Dịch nuôi từ khi còn nhỏ), thân phận càng lớn, nhưng không được đãi ngộ như ý, thành ra nó luôn luôn rỏ dãi lòng thông mà chẳng được miếng gì cả. Mãi cho đến khi quen con khi Tiểu Hôi, trên Đại Trúc Phong mới thường xuyên diễn ra cái cảnh, đã kéo dài suốt hai năm nay, đó là bất kể Trương Tiểu Phàm có đem thịt sườn xương cất giấu kỹ lưỡng đến đâu, chỉ cần mũi Đại Hoàng đánh hơi được, cộng thêm cái linh hoạt của Tiểu Hôi, là cái cảnh tranh cướp thịt sườn mà phần thất lợi luôn thuộc về Trương Tiểu Phàm lại diễn ra.

Thời gian hai năm, hoặc nói cho chính xác là một năm rưỡi, vùn vụt trôi, Trương Tiểu Phàm trở thành một thiếu niên mười sáu tuổi, thân hình cao thêm, đã vượt sư tỷ Điền Linh Nhi hơn nửa cái đầu. Trong quãng thời gian này, vì nghiêm lệnh trước đây của Điền Bất Dịch, tất thảy đệ tử Đại Trúc Phong đều

bế quan khổ luyện, ngoài lão lục Đỗ Tất Thu hạ sơn ngao du ra, chỉ có mỗi tay đầu bếp Trương Tiểu Phàm này là rỗi rãi nhất.

Hai năm nay, trong hoàn cảnh chẳng ai chú ý đến, Trương Tiểu Phàm đã liên tục một mình tu tập, nhưng điều khiến hắn nghi ngờ là, theo đúng pháp quyết đại sư huynh Tống Đại Nhân truyền thụ mà hắn chỉ dùng có một năm đã hầu như hoàn thành tầng thứ hai của Ngọc Thanh Cảnh, đó là Luyện Khí .

Trong lòng hắn phân vân, nhưng rốt cục cũng chẳng hỏi Diên Bất Dịch. Còn Tống Đại Nhân, Diên Linh Nhi và những người khác cứ mãi chuyên tâm bế quan tu tập, không rỗi đâu để quan tâm đến chuyện của hắn, Đỗ Tất Thu mà hắn gần gũi nhất lại hạ sơn đi mất rồi, vì vậy hắn đành chôn sâu nghi ngờ trong lòng. Nhưng sau đó trước mắt hắn lại nảy sinh một vấn đề lớn khó khăn hơn nhiều, Diên Linh Nhi lên cho hắn pháp quyết của tầng thứ ba, hắn rất hiểu đây là điều đại phạm môn quy, nhưng mà, mỗi lúc nửa đêm, khi một mình đứng trong tiểu viện, ngừng mắt nhìn trời, thì hắn lại nhớ đến câu nói:

"Đệ có luyện nữa cũng không sánh được với Tề Hạo sư huynh!"

Qua mười đêm như vậy, hắn bắt đầu tu tập pháp quyết của tầng thứ ba!

Trong Thái Cực Huyền Thanh Đạo, từ tầng một đến tầng ba Ngọc Thanh Cảnh là tất thảy những căn cơ của thuật pháp, độ khó tăng dần. So với hai tầng Dẫn Khí và Luyện Khí , pháp quyết của tầng thứ ba Nguyên Khí lại chú trọng đến việc tu luyện Thái Cực nguyên khí. Pháp quyết nói rằng: Thái cực nguyên khí, hàm tam vi nhất. Cực, trung dã; Nguyên, sử dã, hành vu thập nhị thần... thử âm dương hợp đức, khí chung vu tử, hoá sinh vạn vật giả dã. (Chú thích: lời trích từ Hán Thư - Luật Lịch Chí)

Đệ tử trong Thanh Vân Môn, khi tu tập đến cảnh giới này, trình độ sẽ thể hiện rõ ràng, tư chất cao hay thấp chỉ nhìn là nhận ra được ngay. Người thông tuệ thì thể như chẻ tre, nhanh chóng đột phá tiến vào cảnh giới cao hơn gọi là Khu Vật , lập được cơ sở vững chắc trên con đường tu tiên luyện đạo. Còn đệ tử nào hơi kém thì chỉ dừng ở đó không tiến lên được nữa, rất nhiều người uổng phí cả đời ở đây.

Trương Tiểu Phàm nhập môn đến nay đã được năm năm, trong lúc nói chuyện với các sư huynh tất nhiên cũng nghe rất nhiều lần về những việc này, và một điều rất hiển nhiên là, tất cả các sư huynh đều xếp hắn vào loại hơi kém .

Hắn quay trở lại bếp, đến trước lò, đổ đầy nước, cho thêm củi, chuẩn bị đun ít nước sôi. Ngọn lửa vàng sáng lại cháy lên bùng bùng, Trương Tiểu Phàm cầm thanh cời lò đen đũi rất đáng thương mà hắn đã dùng suốt hai năm nay, khơi củi trong lò, đợi ngọn lửa bốc cao và đều rồi, ánh mắt hắn chậm chậm rơi xuống cái que cời đang nằm trong tay.

Chẳng phải là phát hiện gì mới mẻ, mà là một việc hết sức bình thường. Thế nhưng hắn bỗng ngây người ra.

Thanh cời lò đen ngòm, ngoài hạt châu gắn trên đầu ra, chỉ dài chừng một thước, điểm dị thường duy nhất là trên cái nền màu đen đó, lò mờ có những đường gân như mạch máu, đặc biệt là ở điểm tiếp xúc giữa hạt châu và cây gậy thì càng rõ rệt, có lúc nhìn vào người ta dễ dàng tưởng như hai vật này được

chấp nổi lại bởi máu con người vậy.

Trương Tiểu Phàm bắt giác run lẩy bẩy, cái ý nghĩ chấp nổi bằng máu loáng qua đầu làm hắn cảm thấy ghê sợ. Mấy năm nay, hắn đã dần quên chuyện đi vào u cốc ấy, chỉ là thi thoảng trong ác mộng giữa đêm khuya, lại đột nhiên mơ thấy những sự cố quái lúc đó, bất tỉnh dậy mà đầm đìa mồ hôi.

Lúc đó hắn cảm thấy rất cô đơn, một mình đối mặt với những sự độc ác chưa từng biết, một mình đối diện với sự chết chóc trong bóng đêm. Mỗi khi gặp ác mộng, hắn luôn khó khăn lắm mới ức chế nổi những cảm xúc lạ lùng, kèm theo nổi xung động cuồng nhiệt và cảm giác tàn sát đôi khi không nén được. Thậm chí, trong bóng đêm, hắn hồi tưởng chuyện nhiều năm về trước, Phổ Trí hoà thượng ở bên toà miếu cỏ rách nát, đôi mắt lão thi thoảng ánh lên những cuồng nhiệt dị kỳ!

Trương Tiểu Phàm không biết tại sao lại có những cảm giác kỳ quái như thế, nhưng cũng may là hắn hãy còn một phương pháp phần nào an định được nỗi sợ hãi của mình, đó là Đại Phạm Bát Nhã!

Bộ pháp quyết vô thượng của nhà Phật này có tác dụng diệu kỳ là trấn nhiếp tà linh, lọc sạch tâm cảnh, hắn tu tập đã năm năm, điểm có lợi nhất là dùng nó để đè nén những cảm xúc kỳ quái xuất hiện một cách bí hiểm suốt hai năm gần đây

"Bộp!"

Trương Tiểu Phàm bỗng thấy đầu đau nhói, rồi vật gì rớt xuống đất, thì ra là một quả thông, Trương Tiểu Phàm khí tức bốc lên ngàn ngạt, quay mình lại hét to: "Con khi chết tiệt, mày đừng để tao bắt được mà... Í, huynh là... A! Lục sư huynh!"

Trương Tiểu Phàm nhảy căng lên, chỉ thấy người đứng bên hậu cửa, thân hình tầm thước, nét mặt tinh nhanh, lưng khoác một cái dây nhỏ, chẳng phải là lão lục Đỗ Tất Thư đã bao lâu nay không gặp thì còn là ai?

Đỗ Tất Thư ngấm nghĩa Trương Tiểu Phàm từ đầu đến chân, miệng tấm tắc: "Ghê thật, mới có mấy năm, cái gã tiểu tử đệ đã cao lên bằng huynh rồi."

Trương Tiểu Phàm vội vàng chạy lại, bóp mạnh vào vai Đỗ Tất Thư, cười nói: "Lục sư huynh, làm sao mà đi lâu thế, mọi người đều nhớ huynh lắm đấy."

Đỗ Tất Thư cũng cười: "Ta chẳng phải là đã trở về rồi đây sao?"

Trương Tiểu Phàm liền hỏi: "Sư phụ sư nương biết huynh về chưa?"

Đỗ Tất Thư đáp: "Chưa, ta vừa về tới nơi, thấy từ nhà bếp có khói toả, bèn lại xem trước, ha ha, ta biết ngay là cái gã tiểu tử đệ đang làm ở đây mà. Mấy năm không gặp, có nhớ ta không?"

Trương Tiểu Phàm trong lòng phấn khởi, gật đầu lia lịa. Đỗ Tất Thư xoa đầu hắn, rồi thỉnh thoảng khẽ bảo: "Đi, đưa ta đi gặp sư phụ."

Trương Tiểu Phàm ngây người, hỏi: "Sao lại phải đưa đi?"

Đỗ Tất Thư nhăn nhó, nói: "Sư phụ lúc đầu cho ta hạ sơn, đã nói rõ rằng chỉ hạn cho một năm, nhưng ta rong chơi đông dài, ôi, không phải, ta đi tìm đi kiếm, cũng đã hết bég nửa năm, mới tìm thấy vật

liệu tốt để luyện pháp bảo, chỉ sợ là bị sư phụ người trách mắng. Đệ đưa ta đi đi."

Trương Tiểu Phàm trố mắt, bảo: "Thế mà huynh còn nói là lại thăm đệ trước, phải rồi, lục sư huynh, huynh luyện pháp bảo gì đó?"

Đỗ Tất Thư cười khan: "Hơ hơ, ta đương nhiên là đến thăm đệ trước mà lại, tiểu sư đệ, đi nào, đi nào." Nói rồi kéo Trương Tiểu Phàm đi.

Một lát sau, Đại Hoàng đang rúc trong một xó nào đó để đánh hơi thịt sườn và Tiểu Hôi đang nằm trên mình nó bắt rận, cùng lúc đều nghe thấy từ Thủ Tĩnh Đường văng lại một tiếng gầm giận dữ: "Đồ hư đốn, làm ta tức chết mất thôi!"

**

*

Vào giờ cơm tối, mọi người ở Đại Trúc Phong lần đầu tiên đoàn tụ kể từ hai năm nay, đều đang ngồi ở cái bàn lớn ăn cơm. Mọi người yên vị rồi, Điền Bất Dịch mặt mày vẫn bưng bưng giận dữ, bọn đệ tử và Đỗ Tất Thư cất tiếng mời xong, đều không nén được hỏi khế: "Lão lục, làm sao mà sư phụ gặp đệ lại sinh ra giận dữ như thế?"

Đỗ Tất Thư tỏ ra lúng túng, bên trái bên phải ai cũng đều đang chỉ trỏ y, còn Trương Tiểu Phàm ngồi ngay bên cạnh, thì mặt mày mუმ mუმ, chỉ có điều không dám bật cười, bộ dạng rất là kỳ cục.

Lúc ấy, Điền Linh Nhi ngồi ở phía đối diện rớt cục cũng không nén được, là người đầu tiên lên tiếng hỏi Điền Bất Dịch: "Cha ơi, lục sư huynh khó khăn lắm mới trở về được, sao cha lại tức giận như thế?"

Đỗ Tất Thư len lén ngược mắt lên nhìn Điền Bất Dịch, lão trợn mắt nhìn lại, làm y hoảng hồn vội vàng cúi đầu xuống. Điền Bất Dịch hừ một tiếng, nói: "Lão lục, đem cái pháp bảo của ngươi bày ra đây cho mọi người xem xem?"

Đỗ Tất Thư cứng miệng, lảm bảm không thốt nên lời, ngược mắt nhìn sư nương Tô Như, lại thấy Tô Như mỉm cười bảo: "Tất Thư, con lấy ra cho mọi người xem đi, cũng để mọi người biết được sư phụ con làm sao mà giận?"

Đỗ Tất Thư thấy không thể trù trù được, đành dùng dằng dằng lấy cái đĩa nhỏ của mình lại, run mất một lúc, rồi móc trong ấy ra vài thứ đồ vật, đặt lên mặt bàn.

Mọi người ai nấy ngẩn nhìn không chớp mắt, nhìn chằm chằm, chỉ sợ để sót cái gì, nhà ăn lặng lẽ mất một lúc. Chỉ thấy trên mặt bàn, đặt ba thứ bé bằng nửa nắm tay hình như là làm từ gỗ cứng, có sáu mặt hình vuông, toàn thị màu trắng, phía trên còn khắc chạm các chấm số, thì ra chính là ba con xúc xắc.

Mọi người ngây đờn như tượng gỗ, á khẩu không thốt được một tiếng, giây lát sau thì phá ra cười như vỡ chợ.

Đỗ Tất Thư mặt mày đỏ lựng, Điền Bất Dịch nhìn hấn, bưng bưng nộ khí, giận dữ bảo: "Đúng là củi mục không thể đẽo được cái gì cả!"

Tô Như thì chỉ cười, lắc đầu, nói: "Thôi đi, đây cũng chẳng phải việc to tát gì, xúc xắc thì xúc xắc, chẳng nào pháp bảo này cũng là thứ y chọn dùng."

Điền Bất Dịch trừng mắt nhìn đồ đệ, nói với Tô Như: "Muội làm sao chắc được là y không đem cái thứ này đi loè thiên hạ?"

Đỗ Tất Thư giật đánh thót, vội vàng thưa: "Su phụ, su nương, đồ nhi quyết không dám làm chuyện hạ lưu vô sỉ đó. Chỉ là năm trước bên bờ Xích Thủy ở phương nam, con tìm thấy một cây Tam Châu ngàn năm, rất có linh khí, bèn lấy tinh cốt của nó đẽo thành ba con xúc xắc, hoàn toàn là hứng khởi nhất thời, chưa hề nghĩ đến những sự khác..."

Điền Bất Dịch nộ khí bùng bùng, quát: "Người cao hứng, hừ, người tu luyện những thứ khác ta không nói, nhưng nay lại luyện ra một món dùng để đánh bạc, để một tháng nữa, đến kỳ tỷ thí Thất Mạch Hội Võ, người mang cái bộ dạng đó thượng đài, ta liệu còn mặt mũi nào không?"

Đỗ Tất Thư không dám nói gì nữa, Tô Như lắc đầu, khẽ bảo: "Bất Dịch, đây là món y rất yêu thích, đừng có ép y. Huynh có còn nhớ Vạn sư huynh..."

Điền Bất Dịch bỗng nhiên chấn động, ngoảnh đầu nhìn sang Tô Như, Tô Như khe khẽ thở dài, nói với Đỗ Tất Thư: "Tất Thư, con biết đấy, ta và su phụ từ trước tới nay cũng chẳng ép uổng các con nhất định phải luyện tiên kiếm như những chi phái khác, nhưng pháp bảo thường có quan hệ rất lớn, các con làm việc nên thận trọng."

Đỗ Tất Thư lén liếc nhìn Điền Bất Dịch, thấy su phụ sắc mặt phiến muộn không vui, nào dám nhiều lời nữa, vội vàng gật đầu đáp: "Vâng, vâng ạ."

Tô Như lại nhìn trượng phu, rồi nói với mọi người: "Thời gian trôi nhanh quá, tháng sau là đại thí Thất Mạch Hội Võ rồi. Đến lúc ấy chúng ta sẽ cùng sang bên chi phái chính Thông Thiên Phong, các con phải chuẩn bị sớm đi," tới đây, khuôn mặt đẹp dịu dàng của bà chợt nghiêm lại, nói nhanh: "Lần này không được để ta và su phụ thất vọng nữa đấy, biết chưa?"

Chúng đệ tử giật mình, đồng thanh hô: "Biết ạ!"

"Su, su nương." Lẫn trong tiếng hô vang của mọi người, một giọng nói rụt rè lạc điệu chợt cất lên, Tô Như nhìn lại, thì ra chính là lão thất Trương Tiểu Phàm đang ngồi đằng cuối, bèn cau mày, hỏi: "Sao thế, Tiểu Phàm?"

Trương Tiểu Phàm thận trọng dè dặt hỏi: "Như ý su nương vừa nói có phải là cả con cũng đi không ạ?"

Tô Như sửng người, rồi khẽ liếc Điền Bất Dịch, trên mặt nở nét cười, mồm mím đáp: "Đúng đấy, chẳng phải con cũng là đệ tử của Đại Trúc Phong hay sao?"

Trương Tiểu Phàm mừng rỡ, nhảy cẫng lên hoan hô, đấm tay chúc mừng với Đỗ Tất Thư ngồi bên cạnh, hoàn toàn chẳng để ý đến Điền Bất Dịch ở đằng kia lạnh lùng nói: "Dẫu sao cũng phải có chín người, tính thêm thằng thộn này, vẫn thiếu mất một người, không dùng cũng không được."

**

*

Đêm xuống, Trương Tiểu Phàm quay về phòng, đã thấy Đại Hoàng và Tiểu Hôi chạy lên giường mình nghỉ ngơi rồi. Từ một năm rưỡi nay, Đại Hoàng vì có thân mật với Tiểu Hôi, cũng chuyển đến ngủ ở phòng Trương Tiểu Phàm, mới đầu Điền Bất Dịch phát hoảng lên vì chẳng tìm thấy con chó cưng ở đâu cả, cuối cùng biết ra nguyên uỷ thì hừ một tiếng, chẳng nói năng gì bỏ đi. Trương Tiểu Phàm thấy sư phụ không trách cứ, cũng chẳng đuổi Đại Hoàng (thực ra thì đuổi không nổi, Đại Hoàng chiếm mất một nửa cái giường, Tiểu Hôi chiếm mất một nửa của một nửa còn lại, thế cũng đủ biết tâm trạng của chủ nhân căn phòng như thế nào.)

Có điều thời gian lâu dần, chật chội lẫn lộn mãi cũng thành quen, Trương Tiểu Phàm chẳng cần nhần gì về việc Đại Hoàng và Tiểu Hôi ngủ cùng mình nữa. Đêm nay tâm trạng rất vui vẻ, hấn vào phòng ngồi xuống bên bàn, đưa mắt nhìn, thấy Đại Hoàng đang nằm dài ra, Tiểu Hôi chẳng biết lại đằng nhà bếp đánh cắp que cời lò đen đui của hấn mang về đây từ lúc nào, đang dùng nó cào lên mình con chó.

Hấn sực nhớ ra, lò mờ cảm thấy Tiểu Hôi dường như rất có hứng thú với que cời lò này, nhưng hiện giờ chẳng có bụng dạ đâu mà nghĩ nhiều đến thế, lòng hấn đang tràn ngập vui sướng vì sư phụ đã bất ngờ cho phép cùng tới tham gia Thất Mạch Hội Võ tháng sau.

Nếu Đại Hoàng và Tiểu Hôi nhìn Trương Tiểu Phàm lúc này, sẽ thấy hai mắt hấn lấp lánh phát quang. Mắt Trương Tiểu Phàm ngó con chó con khi, nhưng miệng hấn thì nói với không khí: "Người xem, ta cuối cùng đã có cơ hội tham gia Thất Mạch Hội Võ, tuyệt quá. Sư phụ lão nhân gia người thật khoan hồng đại lượng, cho dù ta ngốc nghếch, người vẫn đưa ta đi để mở mang kiến thức, ôi, đến lúc đó không chừng còn có thể gặp Kinh Vũ nữa."

Nói tới đây, hấn như sực nhớ ra điều gì, lại thấp giọng lầm bầm: "Có điều nếu thực sự phải thương đãi tỷ thí, e là sẽ làm sư phụ mất mặt. Thôi, mặc ra sao thì ra. Đúng không, Đại Hoàng, Tiểu Hôi?"

Chí chí chí chí!

Trương Tiểu Phàm ngược trông, thấy Tiểu Hôi đang chú tâm vào mớ lông da của con chó, tỉ mỉ bắt rận, chỉ kêu lên mấy tiếng để trả lời hấn, còn Đại Hoàng thì càng chẳng buồn đếm xỉa, hai cái tai nó rũ xuống, mắt cũng chẳng hé ra nhìn.

"Con chó chết giẫm!" Trương Tiểu Phàm bất bình máng, đột nhiên trước mắt loáng đen, thì ra là Tiểu Hôi thỉnh linh ném cái que cời lò về phía hấn. Hấn giật đánh thót, vội vàng xẹt tránh, que cời lò đập vào bàn, nảy lên mấy cái, rồi rớt xuống đất.

Chí chí chí chí, oảng oảng oảng!" Đại Hoàng và Tiểu Hôi cùng kêu lên vui vẻ, Trương Tiểu Phàm xông lại hai con súc sinh làm mặt xấu, rồi hậm hực ngồi xuống, chẳng hiểu tại sao, trong đầu bỗng hiện lên phong tư anh tuấn của Tề Hạo trên Đại Trúc Phong hai năm về trước.

Ngưng băng thành tường à!" Trương Tiểu Phàm cúi đầu lầm bầm, không biết gì thì thôi, nhưng gần đây

hắn tu hành càng lúc càng sâu, mới thấm thía rằng muốn luyện đến cảnh giới như Tề Hạo quả thực gian nan và khó mà với tới.

Hắn lại nhớ đến đêm đó, Điền Linh Nhi, trong căn phòng này, dưới ánh nến này, đôi mắt ôn nhu mà nồng nàn làm sao!

Trái tim hắn giờ phút ấy như bị kim nhọn đâm xoáy vào.

Trên mặt đất thanh que cời nằm im lìm, ở đằng kia con khỉ và con chó đùa rờn vui vẻ. Trương Tiểu Phàm bất giác cảm thấy, mình và thanh que cời này giống giống nhau, nhìn nó nằm yên trên đất kia, phảng phất có cái vẻ cô đơn.

"Ừi", hắn thở dài, thử tưởng tượng mình có thể đạt đến cảnh giới đó, rồi lấy tư thế hoàn toàn ung dung, không có một chút vương bận nào, lần đầu tiên trong đời hắn làm một động tác mà các đệ tử Thanh Vân Môn đã làm không biết bao nhiêu lần - động tác Khu Vật : hướng về phía que cời lò trên mặt đất vẫy vẫy tay.

Chỉ chớp mắt thôi, mà hình như là vĩnh cửu.

Trương Tiểu Phàm vẫn bình thường, thậm chí chẳng hề có chút đau lòng, chuẩn bị đón chờ một sự thất bại rất đương nhiên, bỗng dung, que cời lò trên mặt đất nhúc nhích.

Chỉ thoáng nhẹ thôi, tí ti, hình như vừa thức tỉnh sau một thời gian ngủ sâu rất dài, nó nhúc nhích!

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 17

Phó Hội

Sáng hôm đó, trên Đại Trúc Phong, mọi người đều vui mừng phấn khởi, nhất là bọn đệ tử, ai nấy mặt mày tươi rói, tuy có chút căng thẳng, nhưng nỗi vui mừng đã át hết đi.

Trong tất cả mọi người, chỉ có đại sư huynh Tổng Đại Nhân, lão nhị Ngô Đại Nghĩa, lão tam Trịnh Đại Lễ và lão tứ Hà Đại Trí là đã từng tham gia kỳ Thất Mạch Hội Võ trước, còn lão ngũ Lữ Đại Tín, lão lục Đỗ Tất Thư đều là các đệ tử mới được Điền Bất Dịch thu nạp trong vòng mấy chục năm gần đây, thêm Điền Linh Nhi và Trương Tiểu Phàm tuổi còn rất trẻ, thì càng chưa được chứng kiến sự kiện quan trọng một giáp mới diễn ra một lần này bao giờ.

Điền Linh Nhi là cao hứng nhất, nhân lúc cha mẹ đang hoàn tất những chuẩn bị cuối cùng, cứ xoắn lấy Tổng Đại Nhân vốn nhiều kinh nghiệm, tí lia hỏi không ngừng: "Đại sư huynh, Thất Mạch Hội Võ quả thật có nhiều đồng môn đi như vậy ư?"

Tổng Đại Nhân mỉm cười, hiển nhiên là tâm trạng đang rất vui vẻ, đáp: "Không sai, Thất Mạch Hội Võ là sự kiện lớn nhất của phái ta, đồng môn ở các chi phái ai cũng coi nó như đại sự hàng đầu. Những người đại diện lên tỷ thí ai cũng là nhân vật nổi bật xuất chúng, còn cái vẻ tráng lệ lộng lẫy ở đó thì càng không phải nói."

Lúc đó lão tứ Hà Đại Trí đứng một bên nghe thấy, bèn bước lại, khẽ nháy mắt với Điền Linh Nhi, rồi cười: "Tiểu sư muội, muội có chút không rõ, kỳ thực đại sư huynh vẫn có chuyện chưa nói ra hết."

Điền Linh Nhi kêu "á", không để ý đến vẻ kinh ngạc của Tổng Đại Nhân, vội hỏi: "Là chuyện gì, tứ sư huynh?"

Hà Đại Trí mỉm cười: "Tại nơi diễn ra đại thí hội võ, giữa lớp lớp đồng môn vây quanh để đông tới hàng trăm, người thắng cuộc đứng trên đài cao tiếng vỗ tay như sấm động, tất nhiên là rất đặc ý rồi, nhưng nếu có vài vị sư muội trẻ tuổi xinh đẹp ở chi phái khác tiến đến tỏ vẻ hoàn toàn bị chinh phục trước đại sư huynh, rồi cất tiếng hoan hô, thế chẳng phải càng là một chuyện sung sướng lớn của đời người ư?" Nói đến đây, y lấy vẻ mặt đứng đắn nghiêm trang quay sang Tổng Đại Nhân, hỏi: "Đại sư huynh, huynh bảo có phải không?"

Khuôn mặt Tổng Đại Nhân chợt nhiên đỏ bừng.

Điền Linh Nhi trông thấy, rất lấy làm lạ, hỏi: "Đại sư huynh, sao bỗng dừng lại đỏ mặt?"

Tổng Đại Nhân lắc đầu như con rối, đáp vội vàng: "Không có, không có, ta đâu có đỏ..."

Hà Đại Trí ho một tiếng, thấy xung quanh các sư huynh đệ khác không biết đã xúm cả lại từ khi nào. Mấy người trẻ như Đỗ Tất Thu và Trương Tiểu Phàm thì chưa hiểu mô tê gì, nhưng Ngô Đại Nghĩa và Trịnh Đại Lễ đều đang mỉm cười, Hà Đại Trí bèn cười nói: "Ôi dà, nhị sư huynh và tam sư huynh cũng ở đây, độ này trí nhớ của đệ không được tốt lắm, hình như trong kỳ đại thí lần trước, lúc đại sư huynh thắng liền hai trận tiến vào vòng thứ ba, có một vị sư muội đồng môn trẻ trung kiều diễm, í, tên là gì quên bém mắt..."

Ngô Đại Nghĩa lập tức nói theo: "À, ta nhớ cũng không rõ lắm, nhưng hình như là một vị sư muội đồng môn bên Tiểu Trúc Phong, dung mạo rất là mỹ miều, có điều tên thì..."

Trịnh Đại Lễ vẻ mặt rất tươi, nói: "Tên, thì chúng ta đã quên cả, nhưng trong trận hôm đó người ấy vỗ tay to nhất, lại thêm cái vẻ đầu mày cuối mắt với đại sư huynh, chúng ta đều nhớ rành rành."

"Ồ!"

Lời vừa nói ra, mọi người ồn ào cả lên, Điền Linh Nhi tra khảo trước nhất: "Đại sư huynh, là vị sư tử đồng môn nào, lại đối xử tốt với huynh như vậy?"

Tổng Đại Nhân lúng ta lúng túng, lườm Hà Đại Trí một cách dữ tợn, rồi cười khan: "Không, làm gì có chuyện ấy, muội đừng nghe tứ sư huynh nói bậy. Văn Mẫn sư muội bên Tiểu Trúc Phong chỉ vì kính trọng sư nương mình, mới cố vũ chúng ta nhiệt tình hơn một chút mà thôi."

"Í?" Hà Đại Trí lập tức hét lên: "Đại sư huynh, thế thì lạ thật nhỉ, đệ và nhị sư huynh tam sư huynh đều không biết tên họ của người ấy, làm sao huynh lại đọc ngay ra được danh tính người ta? Nói gì thì cũng tại Văn Mẫn sư tử đối với đại sư huynh tốt thế kia mà..."

Mọi người cười ầm lên, Tổng Đại Nhân tự biết là lỡ lời, càng biết là luận về miệng lưỡi thì không sao theo kịp Hà Đại Trí vốn thông minh nhất ở Đại Trúc Phong này, càng nói nhiều càng sai nhiều, lập tức hừ một tiếng, làm mặt dầy, cười khan bảo: "Toàn những người vô tích sự, ha ha, ta đi xem sư phụ sư nương xong xuôi chưa?"

Điền Linh Nhi còn muốn truy vấn, nhưng Tổng Đại Nhân chuồn lẹ hơn gió, nháy mắt đã chẳng thấy bóng dáng đâu nữa, cô đành nắm lấy Hà Đại Trí, cặp mắt to long lanh đầy háo hức, hỏi: "Tứ sư huynh, huynh nói mau, Văn Mẫn sư tử đó rốt cục hình dáng ra sao?"

Hà Đại Trí cười đáp: "Tiểu sư muội, chẳng phải là muội thường cùng sư nương về bên Tiểu Trúc Phong thăm Thủy Nguyệt Đại Sư hay sao, chẳng lẽ từ xưa tới giờ chưa từng gặp qua Văn Mẫn sư tử, người ấy là đệ tử đặc ý nhất của Thủy Nguyệt Đại Sư đấy."

Điền Linh Nhi lắc đầu: "Khi muội và mẹ sang Tiểu Trúc Phong đều tìm thẳng đến Thủy Nguyệt Đại Sư, quen biết rất ít sư tử đồng môn, huynh nói mau đi!"

Hà Đại Trí cười đáp: "Vội gì, vội gì, hôm nay chúng ta tới chi phái chính Thông Thiên Phong tham gia Thất Mạch Hội Võ, chắc là muội sẽ gặp được người ấy thôi."

Điền Linh Nhi "ồ" một tiếng, đảo mắt, tựa hồ nhớ ra điều gì, nói: "Thảo nào vừa sớm đã thấy đại sư

huynh hơn ha hơn hờ, thì ra là trong lòng đã nuôi sẵn mưu đồ!"

Mọi người ngậy ra, rồi sực hiểu, cùng phá lên cười lớn, Điền Linh Nhi cũng cười, những căng thẳng về Thất Mạch Hội Võ theo đó đều tan biến cả. Ánh mắt cô chuyển từ người này sang người khác, thấy ai cũng rạng rỡ, tâm trạng rất tốt. Nhưng khi nhìn đến Trương Tiểu Phàm, lòng bỗng chững lại, Trương Tiểu Phàm tuy cười, nhưng mấy năm thân thiết với nhau giúp Điền Linh Nhi vừa nhìn là nhận ra ngay dáng vẻ hắc có chút lơ đãng.

Nhằm lúc mọi người cười nói âm ỹ, Điền Linh Nhi rón rén lại bên Trương Tiểu Phàm, khe khẽ hỏi: "Tiểu Phàm, đệ có chuyện gì à?"

Trương Tiểu Phàm ngậy người, khoé miệng mấp máy, tay phải vô tình xoa xoa ngực, rớt cục chỉ nói: "Không có đâu, sư tỷ."

Điền Linh Nhi nhìn hắc, hỏi thẳng: "Là vật gì, đưa ta xem?"

Trương Tiểu Phàm do dự một lát, lôi từ trong bọc ra một vật đưa cho Điền Linh Nhi, cô ta không xem còn khá, xem rồi thì rất đổi kinh ngạc, kêu lên: "Đệ mang cái que cời đen đúa này bên mình làm gì?"

Trương Tiểu Phàm thấy vẻ mặt Điền Linh Nhi kinh ngạc, pha lẫn chút trách móc, bèn ấp úng đáp: "Sư phụ ân điển, cho đệ đi cùng mở mang kiến thức, đệ tu tập nông cạn, không có pháp bảo gì, cũng không thể dùng..."

Điền Linh Nhi bỗng nhiên hiểu ra, không nhịn được bèn phá lên cười: "A, ha ha, như vậy đấy, đệ định mang cái, cái que cời lò này đi tham dự Thất Mạch Hội Võ? Thanh Vân Môn hơn hai ngàn năm nay, tòi ra lục sư huynh tu luyện pháp bảo xúc xác vốn đã là cổ quái rồi, chẳng ngờ, thật chẳng ngờ, đệ, đệ lại mang cái que cời đi... ha ha ha ha, ta, ta cười chết mất thôi."

Các đệ tử Đại Trúc Phong đứng bên kia thấy Điền Linh Nhi đột nhiên cười phá lên, bèn nhao nhao ủa tới, hỏi rõ sự tình, không nén được cũng lại cười âm ỹ, Trương Tiểu Phàm nhìn xung quanh sư huynh sư tỷ ai cũng mặt mày hả hê vui vẻ, trong lòng bất giác trào dâng một cơn phẫn nộ.

Cơn phẫn nộ trong đáy lòng hắc phút chốc cũng qua, nhưng quá dữ dội, gần như làm Trương Tiểu Phàm nghệt thở.

Hắc cúi thấp đầu, nắm chặt thanh cời lò xấu xí, cảm giác lạnh lẽo quen thuộc của nó thấm vào lòng bàn tay.

"Tiểu Phàm." Điền Linh Nhi đột ngột thu nụ cười, nghiêm chỉnh nói: "Xin lỗi đệ."

Trương Tiểu Phàm giật mình, ngừng đầu lên

Điền Linh Nhi nói: "Ta vốn đã muốn cho đệ một thứ bảo bối làm cảnh, để đệ ra ngoài khỏi bị các đồng môn khác chê cười. Nhưng những ngày này mẹ ép ta tu hành dữ quá, ta lại quên mất."

Trương Tiểu Phàm lơ đãng lắc đầu, nói: "Sư tỷ, tỷ chú ý tu hành, không cần phải nghĩ đến đệ."

Điền Linh Nhi vỗ vỗ vai hắc, mỉm cười nói: "Có điều cũng chẳng sao, mọi người đều biết bản lĩnh của đệ rồi, lần này đi là để mở rộng tầm mắt mà thôi." Cô ta hạ thấp giọng: "Nếu có người nào bắt nạt đệ,

đệ nhất định phải nói với ta, hừ, ta sẽ lập tức vì đệ mà ra mặt."

Trương Tiểu Phàm nhìn ánh mắt thân thiết của sư tỷ, không hoài nghi chút nào về lời hứa của nàng, thậm chí thiện ý của tất cả mọi người trong lúc nói cười, hẳn đều cảm thấy. Nhưng mà, nhưng mà, là tình cảm gì lại dào dạt lên như thế, là ngọn lửa nào đang hừng hực cháy trong tim, đến nỗi gần như làm hắn không còn thở được?

Điền Linh Nhi vẫn cười hi hi, vỗ vai tiểu sư đệ mà cô yêu quý nhất, khe khẽ nói: "Bảo cho đệ biết, trên Thông Thiên Phong rất nhiều nơi thú vị, lần này tới nơi chúng ta lên chạy đi chơi, nhé?"

Trương Tiểu Phàm thấy dung nhan mỹ lệ láy động trước mắt, bỗng nhiên không dám nhìn thẳng vào mặt nàng, hẳn cúi đầu, trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào, cũng rất phiền não, tâm sự thiếu niên, phảng phất trăm mối cảm xúc, khe khẽ đáp: "Vâng, sư tỷ."

Điền Linh Nhi tươi mặt mỉm cười, chợt nghe tiếng Hà Đại Trí sau lưng nói: "Sư phụ và sư nương đến."

Mọi người quay mình lại, thấy từ trong Thủ Tĩnh Đường, Điền Bất Dịch và Tô Như đi ra. Điền Bất Dịch toàn thân mặc trường bào màu thiên thanh, khí độ trang nghiêm, nếu không phải thân hình hơi thấp một chút, bụng lại hơi to một chút, thì đúng là có khí phái tông sư khiến người ta phải kính ngưỡng. Còn Tô Như thì nhìn mà loá mắt, vẫn đáng điệu và tư thái hơn người, hôm nay bà khoác tấm áo dài lục nhạt, trên đầu cài ngọc chạm hình hoa, kim thoa, hàng mi dôi phấn, làn da mỡ đông, ánh mắt như nước, bờ môi hàm tiếu, quả thật là khuynh đảo chúng sinh.

Tổng Đại Nhân đi phía sau họ, gương mặt trang nghiêm. Bọn sư đệ vừa nhìn thấy y, ai nấy trên mặt đều không thể giữ được sự ngay ngắn, có vẻ kỳ quái như cười mà không phải cười. Sau lưng Tổng Đại Nhân là con chó vàng và con khỉ xám. Tiểu Hôi bây giờ dường như đã quen với việc ngồi trên lưng Đại Hoàng, lúc này thấy Trương Tiểu Phàm đứng ở đằng trước, nó bèn kêu lên mấy tiếng chí chí chí chí, từ trên lưng Đại Hoàng tụt phắt xuống, chạy đến chỗ Trương Tiểu Phàm, lọ mà lọ mọ trèo lên vai hắn.

Điền Bất Dịch nhìn bọn đệ tử, gật gật đầu, nói: "Đi thôi." rồi lão phất tay phải, dẫn kiếm quyết, một luồng ánh đỏ loé sáng, thanh tiên kiếm Xích Linh nổi danh bấy lâu vút lên, xích quang rọi xa vạn dặm, đúng là tiên gia chí bảo. Điền Bất Dịch đang định đập lên trước, bỗng nhiên ông quần bị kéo lại, lão quay đầu nhìn, thì ra là bị Đại Hoàng ngoạm chặt lấy, con chó vàng lão nuôi từ nhỏ tới lớn cứ lắc đầu, mồm ư ừ (vì đang ngoạm ông quần) rên mãi không ngừng, đuôi thì ngoáy tít, hai con mắt không hề chớp, nhìn thẳng vào Điền Bất Dịch.

Điền Bất Dịch do dự một lát, miệng lẩm bậm gì không rõ, nhưng vẫn phất tay áo, cuốn Đại Hoàng lại, rồi chớp mình lên thanh Xích Linh, gọi Tô Như, phá không đi trước.

Tô Như lắc đầu khẽ cười, nói với mọi người. "Các con cũng đi luôn nhé." Ngừng một chút, lại nói với Tổng Đại Nhân: "Đại Nhân, Tiểu Phàm tu vi chưa đủ, con đưa y theo."

Tổng Đại Nhân gật đầu: "Vâng."

Tô Như gật gật đầu, không rõ động tác ra sao, rồi một luồng sáng màu lục nhạt chớp nháng, phảng phất như màu áo, đưa bà vọt lên giữa trời xanh, hướng theo đạo xích quang của Điện Bất Dịch mà đi.

Trong các đệ tử của Đại Trúc Phong, có Ngô Đại Nghĩa, Trịnh Đại Lễ và Lữ Đại Tín tu hành chưa tới tầng thứ tư, không thể khu ngự pháp bảo. Lúc ấy Tổng Đại Nhân đi về phía Trương Tiểu Phàm, còn lại Hà Đại Trí, Đỗ Tất Thu và Điện Linh Nhi cứ một người kèm một người khác, ai nấy lên đường. Pháp bảo của Điện Linh Nhi là Hồ Phách Chu Lăng, của Hà Đại Trí là Giang Sơn Bút, rất phù hợp với niềm yêu thích sách vở của y, buồn cười nhất là pháp bảo xúc xắc của Đỗ Tất Thu, vừa mới vút lên, bạch quang loé sáng, ba hạt xúc xắc xoay tít rồi phình lớn gấp mười lần, quay mãi giữa không trung, các chấm số luân phiên xuất hiện, nếu luận về dụng cụ đánh bạc trong thiên hạ, không thể có loại nào sánh bằng.

Lão ngũ Lữ Đại Tín dè dặt tiến lên nhìn kỹ, nhãn nhó nói với Đỗ Tất Thu: "Lão lục, cái vật này của đệ chắc không đến nỗi rớt từ trên trời xuống đấy chứ?"

Đỗ Tất Thu vuốt lông mày, tinh nghịch bảo: "Ngũ sư huynh, hay là chúng ta đánh cược, nếu nó rớt thì coi như huynh thắng, đệ sẽ..."

Lữ Đại Tín xì một cái: "Thế thì huynh đâu dám thắng ván cược này?"

Đỗ Tất Thu ngẩn ra, nói: "Cũng đúng!"

Tổng Đại Nhân đi đến trước mặt Trương Tiểu Phàm, mỉm cười hỏi: "Tiểu Phàm, đệ chuẩn bị xong chưa?"

Trương Tiểu Phàm toan gật đầu, thốt nhiên Tiểu Hôi trên vai kêu ré lên, hai người cùng ngạc nhiên, lại thấy Tiểu Hôi một lúc thì chỉ chỉ tay lên trời, một lúc lại quay sang Trương Tiểu Phàm tự chỉ chỉ vào mình, Trương Tiểu Phàm ngây người, hỏi: "Mày cũng muốn đi?"

Tiểu Hôi lập tức cười toét miệng, Trương Tiểu Phàm do dự một lát, nhìn Tổng Đại Nhân, Tổng Đại Nhân nghĩ ngợi, rồi cười: "Đằng nào sư phụ cũng đã mang Đại Hoàng đi rồi, chúng ta đưa Tiểu Hôi theo vậy."

Trương Tiểu Phàm mừng rỡ gật đầu, Tiểu Hôi còn mừng rỡ hơn.

Tổng Đại Nhân quay lại nói với những người khác: "Chúng ta cũng đi thôi, nếu không, đến muộn sư phụ lại mắng đấy." Mọi người ứng tiếng, ai nấy đều ngự lên pháp bảo đi, Điện Linh Nhi trước lúc xuất phát còn lại bên mình Trương Tiểu Phàm dặn: "Cẩn thận nhé, phải ôm chặt sư huynh đó."

Trương Tiểu Phàm gật đầu, nói: "Biết rồi, sư tỷ."

Điện Linh Nhi khẽ cười với hắn, dẫn pháp quyết, Hồ Phách Chu Lăng nổi rắng tà, phá không lướt đi. Tổng Đại Nhân cũng rút pháp bảo của mình là tiên kiếm Thập Hồ ra. Y là đại đệ tử của Đại Trúc Phong, tuy các sư đệ tu luyện nhiều loại pháp bảo khác nhau, nhưng y vẫn tu luyện tiên kiếm. Thập Hồ Kiếm toàn một màu vàng, dài bốn thước, rộng bằng ba ngón tay, về kích thước thì tương đối lớn trong

các loại tiên kiếm, đáng tiếc là uy lực của nó không tương xứng với kích thước ấy.

Tổng Đại Nhân kéo Trương Tiểu Phàm cùng lên, Trương Tiểu Phàm trước đây đã có kinh nghiệm cưỡi trên Hồ Phách Chu Lăng của Điện Linh Nhi, hấn đặt chân lên Thập Hồ, nó hơi trĩu xuống, rồi cân bằng lại ngay, hấn không còn kinh hoảng quá, nhưng Tiểu Hôi thì khác, nó ôm chặt lấy đầu Trương Tiểu Phàm.

Tổng Đại Nhân hơi mỉm cười, nói: "Tiểu sư đệ, chúng ta đi nào." Nói đoạn, tay phải trở pháp quyết lên trời, Thập Hồ phát tiếng rung khe khẽ, thanh kiếm vốn đang lơ lửng ngang mặt đất vọt bật cao lên ba thước, Trương Tiểu Phàm bất giác giữ chặt lấy Tổng Đại Nhân.

Lúc ấy, một cơn gió núi lửa tới, Thập Hồ từ từ hướng mũi kiếm chéch lên, khi nó nghiêng khoảng bảy mươi độ, Trương Tiểu Phàm hoàn toàn phải dựa sát ôm chặt lấy Tổng Đại Nhân mới không bị rớt xuống đất, một tiếng gió rít vang, Thập Hồ vọt thẳng lên trời.

Trương Tiểu Phàm đứng trên tiên kiếm, tay ôm đại sư huynh, lòng tuy hồi hộp, nhưng bất luận thế nào cũng không nỡ nhắm mắt lại. Chỉ thấy núi non xanh tươi nơi Đại Trúc Phong cách mình mỗi lúc một xa, hốt nhiên trước mặt loá sáng, họ xuyên vào một dải mây trắng mênh mang, dày đặc, không nhìn rõ gì nữa cả.

Lúc ấy trên-dưới, trước-sau đều là mây trắng bông bành, gió lớn rú gào không ngừng, thân hình Trương Tiểu Phàm hơi run rẩy, phần vì căng thẳng, phần vì xúc động. Đạp mây trắng giữa trời xanh, cứ như là giấc mộng cõi nào!

Mây ngập mênh mang, chẳng biết đã đi được bao lâu, chính vào lúc Trương Tiểu Phàm đang dần bình tĩnh lại, bỗng dưng thêm một phen kinh ngạc, Thập Hồ tiên kiếm giữa tiếng rít phá không lạnh lạnh, vọt ra khỏi biển mây mù.

Trời bao la như đại dương úp ngược, xanh trong thuần khiết, vô cùng vô tận, hùng vĩ tráng quan. Khi vọt ra khỏi biển mây mù, thấy mây trắng tuột khỏi chân như bọt nước, quyến luyến trải dài mãi theo đà lướt, lại như sóng nhỏ, gợn lên giữa tầng không.

Trời trong trẻo như vừa được gột rửa, Thập Hồ tiên kiếm vọt lên, đến độ cao cách biển mây mênh mang dưới chân chừng ba trăm trượng, Tổng Đại Nhân mới giữ thân kiếm theo phương ngang, nhằm thẳng hướng Thông Thiên Phong lướt tới.

Nơi xa, một ngọn núi cao ngập, không, một ngọn núi hùng vĩ cao ngập trong mây, ngạo nhiên sừng sững. Ở đó mây trắng thấp thoáng, văng vẳng có tiếng chuông ngân nga giữa trời đất. Thông Thiên Phong, đúng là ngọn thông đến thanh thiên.

Trương Tiểu Phàm nín thở, phóng mắt nhìn, dưới bầu trời xanh vô tận, bên ngọn núi hùng vĩ, vẩn vút bay lượn vô số vệt sáng nhiều màu sắc, càng đến gần Thông Thiên Phong, càng thấy những vệt sáng ấy dày đặc.

Trương Tiểu Phàm biết đó đều là pháp bảo do các đệ tử Thanh Vân Môn khu dụng, vì pháp bảo phân

theo ngũ hành nên sinh ra nhiều màu sắc khác nhau, trông rực rỡ rất đẹp. Những vệt sáng như mưa đá màu, chảy ào ào về phía ngọn núi, cảnh tượng thật tráng lệ. Họ và Thập Hổ tiên kiếm, cũng nhanh chóng hoà vào dòng màu rực rỡ này.

Kèm theo tiếng rít, Tổng Đại Nhân cùng Trương Tiểu Phàm ngự kiếm hạ xuống một quảng trường rất lớn. Vừa chạm đất, con khi Tiểu Hôi đã nghiêng đông ngó tây, rồi tụt khỏi vai Trương Tiểu Phàm, đi tới đi lui trên quảng trường, tỏ vẻ cao hứng. Trương Tiểu Phàm mặc kệ nó, phóng mắt nhìn, thấy nơi đây lan can bạch ngọc, tiên khí phảng phất, giữa quảng trường có chín cái đỉnh đồng lớn, xếp thành ba hàng, mỗi hàng ba cái. Điều khiến người ta kinh ngạc nhất là, nơi này rất nhiều mây, mây phủ quanh mỗi bước đi, khiến người ta có cảm giác như mình là tiên vậy.

Trương Tiểu Phàm ngắm cảnh, cảm thấy rất quen mắt, sực nhớ ra đây là Vân Hải thuộc Thanh Vân Lục Cảnh mà hắn đã từng đến trong ngày đầu lên núi Thanh Vân. Năm năm không gặp, nơi này vẫn như xưa, chẳng thay đổi gì, chỉ có điều cái vẻ mỹ lệ mơ màng ấy, hôm nay so với năm năm về trước thì nao nhiệt hơn nhiều.

Trên quảng trường lúc này sôi động vô cùng, những đệ tử đến tham dự Thất Mạch Hội Võ xưa nay chắc là dùng nơi này để tạm nghỉ chân, nhìn ra xa, thấy nhấp nhô toàn là đầu người, dễ phải có đến hàng trăm. Những người đứng nơi đây, phần lớn đều khoác trang phục Thanh Vân Môn, đạo có tục có, nam có nữ có, trong đó lớp trẻ tuổi tương đối nhiều, anh khí dào dạt, có thể thấy mấy năm nay Thanh Vân Môn rất chú ý gây dựng sự nghiệp, đã cất công bồi dưỡng đệ tử mới.

Quảng trường tụ tập hàng trăm người mà xem ra vẫn rất rộng rãi. Tổng Đại Nhân đưa mắt ngó quanh, chợt nghe đằng xa có tiếng gọi trong trẻo: "Đại sư huynh, bọn muội ở đây này."

Tổng Đại Nhân và Trương Tiểu Phàm nhìn về phía ấy, thì thấy mấy người của Đại Trúc Phong, người vừa cất tiếng gọi là Điền Linh Nhi, đứng bên một cái đỉnh đồng lớn giữa quảng trường, đang giơ tay vẫy.

Tổng Đại Nhân đáp lời, cùng Trương Tiểu Phàm đi lại. Trương Tiểu Phàm vừa đi vừa ngó bốn xung quanh, thấy đệ tử của các chi phái khác túm năm tụm ba thành từng nhóm, trông đều rạng rỡ và sôi nổi bàn tán, xem ra chẳng có ai lại không tràn ngập hi vọng về đại thí Thất Mạch Hội Võ sắp diễn ra.

Họ đi đến nơi, Hà Đại Trí đứng sau lưng Điền Linh Nhi cất tiếng hỏi trước: "Đại sư huynh, đi đường ổn cả chứ?"

Tổng Đại Nhân mỉm cười đáp: "Đến đây đâu phải lần đầu, còn có thể có chuyện gì được?"

Điền Linh Nhi liếc Trương Tiểu Phàm, cười hỏi: "Tiểu Phàm, cảnh sắc trên đường có đẹp không?"

Trương Tiểu Phàm hồi tưởng lại cảnh sắc tráng lệ đẹp mắt động lòng trên trời lúc nãy, thật thà đáp "Đẹp cực kỳ."

Điền Linh Nhi cười hi hi, vỗ vai hắn bảo: "Sau này đệ cố gắng lên một chút, đợi luyện xong pháp bảo có thể đằng không mà đi, đệ hãy tự mình bay trên trời cao xanh mà xem cho thoả."

Trương Tiểu Phàm không nói, nhưng mặt lộ nét cười, gật đầu thật mạnh.

Tổng Đại Nhân nhìn xung quanh, hỏi Hà Đại Trí: "Tứ sư đệ, sư phụ sư nương đến đây, thì đạo huynh lo việc tiếp tân của chi phái chính đã đưa sư phụ sư nương lên Ngọc Thanh Quán rồi, nói là thủ tọa trưởng lão của bảy chi phái gặp mặt trước một chút, cuối cùng sẽ thương nghị chi tiết về kỳ đại thí năm nay. Sư phụ dặn chúng ta chờ ở đây."

Hà Đại Trí đáp: "Mấy người bọn đệ theo sư phụ sư nương đến đây, thì đạo huynh lo việc tiếp tân của chi phái chính đã đưa sư phụ sư nương lên Ngọc Thanh Quán rồi, nói là thủ tọa trưởng lão của bảy chi phái gặp mặt trước một chút, cuối cùng sẽ thương nghị chi tiết về kỳ đại thí năm nay. Sư phụ dặn chúng ta chờ ở đây."

Tổng Đại Nhân khẽ gật đầu, rồi vẫy vẫy tay, gọi bọn sư đệ đến gần, nhìn khắp bốn xung quanh, thấp giọng khẽ bảo: "Ta thấy các chi phái khác có rất nhiều sư huynh đệ lạ mặt, các đệ hãy lại đây một lát, xem xem có tin tức gì không?"

Hà Đại Trí lắc lắc đầu, nói: "Đệ cũng có cảm giác như vậy, xem ra các chi phái đồng môn mấy năm nay thu nạp không ít người mới."

Lão nhị Ngô Đại Nghĩa nhìn quanh, nói: "Người mới thì không ít, nhưng ta đoán đến mai thượng đài tỷ thí, phần lớn vẫn là những sư huynh đệ đã tu tập tinh thâm trước đây, thêm nữa về mặt kinh nghiệm thì bọn họ vẫn..."

Tổng Đại Nhân thốt nhiên thở dài, nói: "Nhị sư đệ, chưa chắc đâu, đệ còn nhớ Lâm Kinh Vũ đệ tử trẻ tuổi của Long Thủ Phong đến truyền tin hai năm về trước không?"

Ngô Đại Nghĩa sững sờ, rồi trầm lặng hẳn, mọi người nhìn nhau, đều không nói gì, chỉ có Trương Tiểu Phàm trong lòng chột trào lên một thứ tình cảm phức tạp, tựa như vui mừng, tựa như ngưỡng mộ, lại phảng phất chút đố kỵ nữa.

"Gã đó tính làm quái gì?" bỗng nhiên một giọng lạnh lẽo vang lên.

Mọi người kinh ngạc, nhìn ra thì chính là Điền Linh Nhi, chỉ thấy khuôn mặt kiều diễm hơi ửng đỏ, đôi mắt đẹp tròn tròn, giọng nói thì hần học: "Y không đến tham dự lần tỷ thí này thì thôi, nếu dám đến, tốt nhất gọi y đến gặp muội, lúc đó muội sẽ cùng y tranh phân thắng phụ!"

Ai nấy nhìn nhau ngơ ngác, lão lục Đỗ Tất Thư xưa nay tinh nhanh, phản ứng mau lẹ, liền cười bảo: "Tiểu sư muội nói đúng lắm, nếu mà vừa khéo gặp nhau, ha ha, các vị sư huynh, hay là chúng ta đánh cược, xem ai thắng ai thua..."

"Đi đi đi!" lão ngũ Lữ Đại Tín đứng bên cạnh y giơ chân đá cho một cái.

Tổng Đại Nhân cười mát một lúc, đang định nói, chột nghe sau lưng tiếng ho khẽ, rồi một giọng con gái nhẹ nhàng cất lên: "Tổng sư huynh, lâu lắm rồi không gặp."

Tổng Đại Nhân vụt như bị giáng một đòn chí tử.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 18

Tương Phùng

Tổng Đại Nhân sững sờ, thanh âm này vương vấn bên tai, khác nào tiếng nhạc tiên, giây lát sau y như tỉnh từ cõi mộng, vụt quay mình lại, thấy sau lưng có năm, sáu người con gái, trông phục sức thì chính là môn hạ của Tiểu Trúc Phong, chi phái từ xưa tới nay chỉ thu nạp nữ đệ tử.

Người sắp hàng đầu trong bọn họ là một nữ nhân mỹ miều mặt trái xoan, tóc mềm như mây, da mịn như tuyết, khoé miệng gắn một nét cười dịu dàng. Trương Tiểu Phàm nhìn cô ta, đang định ngoảnh đầu lại hỏi xem là vị sư tỷ đồng môn của chi phái nào, ai ngờ vừa quay lại, là thấy từ Ngô Đại Nghĩa đến Trịnh Đại Lễ, lại cả Hà Đại Trí, ai nấy trên mặt đều đang cười một kiểu rất nguy dị. Hắn sực nhớ, lại xem dáng điệu Tổng Đại Nhân, thấy vị đại sư huynh ngày thường vẫn tinh anh tài giỏi bây giờ đang dờ ra cười một cách rất ngốc nghếch, tựa như chẳng biết nói gì cả vậy. Hắn nghĩ ngợi một lúc bèn đoán ra ngay thân phận của nữ nhân này.

Quả nhiên, bọn Hà Đại Trí đứng bên đang đợi để xem kịch hay, ai ngờ Tổng Đại Nhân thành linh rơi vào cảnh giới si dại, cái bộ dạng ngớ ngẩn không chỉ khiến chúng đệ tử Đại Trúc Phong không chịu nổi, mà đến mấy vị nữ đệ tử của Tiểu Trúc Phong đang đứng đối diện cũng che miệng cười thảm. Nữ nhân mỹ miều đứng trước mặt Tổng Đại Nhân mặt hơi ửng đỏ, khe khẽ gọi: "Tổng sư huynh."

Tổng Đại Nhân chẳng phản ứng gì hết, Hà Đại Trí sốt ruột phải lên tiếng: "Ha ha, Văn Mẫn sư tỷ, hai bên cũng đã nhiều năm không gặp rồi, gần đây vẫn tốt chứ?"

Đôi mắt đẹp của Văn Mẫn đưa sang thân hình gầy đét đó một lúc, rồi mỉm cười: "Vị này là Hà Đại Trí Hà sư huynh?"

Hà Đại Trí gật đầu lia lịa, đáp: "Chính là tại hạ, Văn sư tỷ trí nhớ tốt quá, hai bên chỉ gặp nhau một lần vào một giáp trước đây, thế mà vẫn nhớ ra tại hạ, quả thực là làm tại hạ ngạc nhiên."

Văn Mẫn mỉm cười nói: "Hà sư huynh lần trước khi tỷ thí, đã ra sức kháng địch, đại hiển thân thủ, ta tất nhiên là nhớ chứ."

Hà Đại Trí đỏ mặt, kỳ Thất Mạch Hội Võ trước, ngay trong vòng tỷ thí đầu tiên y đã gặp phải một tay cao thủ bên chi phái chính Thông Thiên Phong, tuy đã dốc toàn lực, vẫn bại trận, có điều y là người tinh nhanh, bèn cười ngay: "Những chuyện xưa năm cũ, không nhắc cũng được, tiểu đệ tu vi thô thiển, so với Văn Mẫn sư tỷ, lại cả đại sư huynh bọn đệ đây, thì kém rất rất xa. Nói đến mới nhớ, từ sau kỳ đại thí lần trước, đại sư huynh vẫn thường hoài niệm đến sư tỷ."

Văn Mẫn hơi đỏ mặt, nhưng không đáp lời, chỉ dùng khoé mắt liếc Tống Đại Nhân, có điều mấy vị sư muội trẻ trung sau lưng cô ta thì đã bật cười. Tống Đại Nhân một đại hán thô hào, giờ phút này bối rối y hệt một thiếu niên e thẹn, vội vàng lập bập mấy tiếng: "Không, không có, ta đâu có thường..."

"Cái gì?" Y chưa nói dứt lời, đã bị mấy nữ nhân trẻ tuổi đứng sau Văn Mẫn cắt ngang: "Thế huynh không hề nhớ tới Văn Mẫn sư tỷ của chúng tôi ư?"

Tống Đại Nhân giật thót, len lén liếc mắt ngó Văn Mẫn, chỉ thấy Văn Mẫn đang nghiêm nghị nhìn y, đôi mắt đẹp chăm chăm không chớp. Y cuống lên, vọt miệng đáp: "Không, không phải, ta có nhớ chứ.."

"Ha!"

Tất thấy mọi người của Đại Trúc Phong và Tiểu Trúc Phong đều phá lên cười, nhất là mấy nữ nhân trẻ tuổi sau lưng Văn Mẫn, cười điếc cả tai, làm cho đệ tử các chi phái khác đứng gần đấy cũng phải quay lại nhìn nhìn.

Hà Đại Trí đợi tiếng cười hơi ngớt, nghiêm túc nói với mấy nữ đệ tử Tiểu Trúc Phong: "Các vị sư tỷ, kỳ thực ý của đại sư huynh chúng tôi là như thế này, y không phải không hoài niệm đến Văn Mẫn sư tỷ, nhưng cũng không phải là thường..."

"Thế thì là cái gì?" Một nữ đệ tử Tiểu Trúc Phong cao giọng cười hỏi.

Hà Đại Trí liếc nhìn cô ta, mỉm cười nói: "Y cứ mỗi khắc lại nhớ đến Văn sư tỷ một lần, cứ mỗi khắc lại nhắm tên sư tỷ một lần, vì vậy mới nói không phải là thường."

Mọi người cười to, Tống Đại Nhân lườm Hà Đại Trí một cách dữ tợn, rồi mắt lại liếc sang Văn Mẫn, chỉ thấy khoé miệng nàng ẩn nụ cười, mà dường như không có chút tức giận nào hết, trong lòng bất giác ngấm ngấm hoan hỉ, miệng lúng búng: "Văn sư muội, bọn chúng thích nói đùa lắm, muội, muội đừng để ý."

Văn Mẫn cười mất một lúc, rồi quay đầu lại ngăn cái đám sư muội đang cười đến rung hết cả hoa lá, sau đó nhìn Tống Đại Nhân thật sâu, hỏi: "Thế trong lòng huynh thì nghĩ sao?"

Tống Đại Nhân nhăn nhó, miệng lúng búng ta, ta, ta mấy tiếng, nhưng không thốt được lời nào, nhìn bộ dạng hần, mấy nữ nhân kia không nhịn được lại cười phá lên. Văn Mẫn lắc lắc đầu, tròng mắt một cái, rồi không đếm xỉa gì đến y nữa, đi đến trước mặt Điền Linh Nhi, kéo bàn tay trắng như ngọc, chăm chú nhìn cô ta, hỏi: "Muội là Linh Nhi sư muội phải không?"

Điền Linh Nhi lạ lùng nói: "Phải ạ. Văn sư tỷ làm sao biết muội?"

Văn Mẫn cười đáp: "Muội thường cùng Tô Như Tô sư thúc lên Tiểu Trúc Phong bọn ta thăm sư phụ, ta đã biết muội từ lâu rồi. Mấy năm không gặp, thật là càng lớn càng đẹp quá."

Điền Linh Nhi nắm tay Văn Mẫn, cười nói: "Đâu có, muội làm sao mà sánh được với dung mạo như hoa của Văn Mẫn sư tỷ," nói đến đây, cô ta thấp giọng xích gần lên khe khẽ bảo: "Đại sư huynh của muội vì Văn sư tỷ mà điên đảo hết cả thần hồn rồi."

Văn Mẫn liếc Tống Đại Nhân, Tống Đại Nhân lập tức nở nụ cười ngớ ngẩn, cô ta lắc lắc đầu, thì thào:

"Đại sư huynh kia của muội, đầu óc thật như khúc gỗ."

Diên Linh Nhi phì cười, cảm thấy tiếc là mình gặp vị Văn Mẫn sư tử này hơi muộn, lập tức khe khẽ kéo Văn Mẫn, cùng cô ta đi vào giữa đám nữ đệ tử của Tiểu Trúc Phong kia, lảo xào nói chuyện một lúc, giây lát đã thấy thân thuộc vô cùng, tiếng nói tiếng cười thì thoảng từ trong đám con gái ấy vẳng ra, để mặc bọn Tổng Đại Nhân ở đằng này.

Tổng Đại Nhân đứng một bên, những muốn chạy lên trước nói chuyện với Văn Mẫn, nhưng nhất thời không biết mở miệng làm sao, đành đứng nguyên tại chỗ. Đừng nói người khác, đến cả Trương Tiểu Phàm chứng kiến từ đầu tới cuối, cũng phải lắc đầu.

Đúng lúc ấy, Trương Tiểu Phàm chợt nghe thấy Đỗ Tất Thư bên cạnh kêu í một tiếng, nói: "Lại đến bao nhiêu là người nữa này."

Trương Tiểu Phàm thấy lạ, ngoảnh mặt lại nhìn, cả người bỗng chấn động. Chỉ thấy từ xa đi lại một toán đông, đâu như ba mươi mấy người, ai nấy đều khoác bạch y, anh khí ngời ngời, nói là nghênh ngang tự đắc cũng không quá. Có điều mấy người đi đầu thì khí độ bất phàm, đặc biệt là người trước nhất, bạch y như tuyết, tuấn dật tiêu sái, không phải là Tề Hạo đó thì còn là ai nữa?

Tề Hạo!

Trương Tiểu Phàm nhìn chằm chằm đám người đang đi tới, trong lòng cứ lặp đi lặp lại cái tên ấy, cùng lúc nghe thấy tứ sư huynh Hà Đại Trí bên cạnh chợt nhiên cười, rồi khẽ nói: "Long Thủ Phong quả nhiên nhiều người đông sức."

Tề Hạo lúc ấy cũng nhìn thấy mấy người bên Đại Trúc Phong, lập tức đi lại, mọi người sau lưng y cũng bước theo. Đến nơi, y cung tay hướng về Tổng Đại Nhân cười: "Tổng sư huynh, chúng ta lại gặp nhau rồi."

Tổng Đại Nhân không dám chậm trễ, vội đáp lễ: "Tề sư huynh, huynh cũng đến rồi, lần đại thí này không biết huynh có tham gia không?"

Tề Hạo cười nói: "Tiểu đệ vốn không muốn, có điều gia sư cho rằng tiểu đệ tu hành vẫn còn cần cọ xát, lệnh cho phải tham gia, vì vậy đành mặt dày mà chiếm lấy một chỗ trong danh ngạch của bản chi phái."

Tổng Đại Nhân gật đầu cười: "Như vậy thì tốt quá, nhân tài như Tề sư huynh, người thắng cuộc lần này chẳng là huynh thì còn là ai nữa."

Tề Hạo lắc đầu lia lịa, khiêm tốn đáp: "Đâu có đâu có, Tổng sư huynh quá khen rồi."

Hai người bọn họ cứ nói mãi những câu khách sáo, Trương Tiểu Phàm mở to mắt tìm kiếm sau lưng Tề Hạo, quả nhiên chỉ giây lát sau, trông thấy Lâm Kinh Vũ cũng đang đưa mắt quét tới quét lui, hiển nhiên cũng đang tìm kiếm cái gì. Ánh mắt hai người gặp nhau, vui mừng hết sức, liền cùng chạy ra, người nọ nắm chặt tay người kia, dường như có cả ngàn lời vạ lời, nhưng nhất thời không sao thốt được.

Lâu lắc, Lâm Kinh Vũ mới hỏi: "Tiểu Phàm, mi có tham dự lần đại thí này không?"

Trương Tiểu Phàm gật gật đầu, cười: "Có, sư phụ đối với ta rất tốt, khai ân cho ta tham gia, mi thì sao?"

Lâm Kinh Vũ đáp: "Ta cũng có tham gia, hừ, lão sư phụ lùn ấy của mi thì có cái gì tốt, hai năm trước ta đến đây, lão đối xử với mi..."

Trương Tiểu Phàm vội vàng gạt: "Không, ngày thường người không như thế đâu, hôm đó vì người giận quá."

Lâm Kinh Vũ hiềm hoi lắm mới gặp lại được bạn thân, không muốn vì mấy cái đề tài vô vị này mà làm hỏng tâm trạng của cả hai. Bèn lảng sang chuyện khác, cười nói: "Gã tiểu tử mi, hai năm không gặp, đã cao thế này rồi kia à?"

Trương Tiểu Phàm đám gã một cái, cười mắng: "Sao, mi thì có thể lớn, ta lại không được phép cao à?"

Lâm Kinh Vũ cười to, hai người đứng sang một bên nói chuyện riêng, lần này chẳng có sư trưởng nào ở cạnh cả, chuyện gì cũng nói được ra một cách thống khoái, chẳng ai để ý. Nhưng trong lúc nói chuyện, Trương Tiểu Phàm vô tình quay đầu lại nhìn, thấy Tề Hạo không biết đã trông thấy đám con gái trong ấy có Điền Linh Nhi và Văn Mẫn từ lúc nào, đang đi sang để chào, bỗng nhiên tim hắn nhói lên, sắc mặt cũng biến hẳn.

Lâm Kinh Vũ nhận thấy, kinh ngạc: "Sao vậy, Tiểu Phàm?"

Trương Tiểu Phàm lắc lắc đầu, miễn cưỡng cười đáp: "Không sao." Tuy nói như vậy, nhưng mắt hắn vẫn nhìn về phía Tề Hạo.

Tề Hạo lúc này đã tới trước mặt Điền Linh Nhi và Văn Mẫn, trước tiên y cười chào Điền Linh Nhi, rồi hỏi: "Điền sư muội, còn nhớ ta không?"

Điền Linh Nhi vốn vẫn cao hứng nói chuyện sôi nổi nãy giờ với Văn Mẫn và đám con gái bên Tiểu Trúc Phong, lúc này chợt thấy Tề Hạo thành linh xuất hiện, chẳng hiểu tại sao, mặt hồng lên, tiếng nói cũng nhỏ dịu hẳn đi: "Có, chào Tề sư huynh."

Từ đằng xa nhìn lại, khuôn mặt thanh lệ của Điền Linh Nhi khẽ ửng hồng, cặp mắt to long lanh chom chớp đẹp như mộng. Dung nhan mỹ miều ấy ánh vào tận đôi mắt ở mãi đằng xa của Trương Tiểu Phàm, như dao cắt xuống, đau tận đáy con tim.

"Tiểu Phàm, mi sao thế, làm sao mà sắc mặt tự nhiên trắng bợt ra thế?" Lâm Kinh Vũ không hiểu chuyện gì, sốt sắng hỏi: "Hay là bệnh rồi?"

"Không, không sao, ta rất khỏe." Trương Tiểu Phàm lầm bầm đáp.

Ở đằng kia, Văn Mẫn tâm tư rất bén nhay, vừa nhìn thấy dáng vẻ của Điền Linh Nhi, trong lòng đã phần nào hiểu rõ, bèn nói với Tề Hạo: "Tề sư huynh, làm sao mà huynh chỉ nhận ra Điền sư muội, trong mắt chẳng có tý muội nào của Tiểu Trúc Phong hả?"

Nghe cô ta nói vậy, đám con gái sau lưng đều cười phá lên, Tề Hạo vội vàng đáp: "Văn sư tử nói gì vậy, ta nào dám thờ ơ với các vị sư tử của Tiểu Trúc Phong?"

Văn Mẫn cười nhẹ, hỏi: "Tề sư huynh lần này lại tham dự Thất Mạch Hội Võ, tất là đặt mục tiêu rất cao?"

Tề Hạo mắt chớp tinh quang, nói: "Văn sư tử trong đại thí lần trước, qua liền ba cửa, đáng tiếc lại bại dưới tay Tiêu Dật Tài sư huynh bên chi phái chính, làm người ta phải tiếc nuối. Trải qua một giáp tinh tu, lại được Thủy Nguyệt Đại Sư hết lòng dìu dắt, hôm nay với thân phận đệ nhất cao thủ của Tiểu Trúc Phong, chắc cũng đang nhắm tới vòng hoa danh dự của kỳ đại thí này."

Văn Mẫn mỉm cười: "Không dám, không dám, ta nào dám tranh với Tề sư huynh, mà đệ nhất cao thủ Tiểu Trúc Phong, danh xưng này ta thật đảm đương không nổi."

Tề Hạo chau mày: "Văn sư tử khách khí quá rồi..."

Văn Mẫn cười đáp: "Không đâu, gia sư Thủy Nguyệt Đại Sư học cứu thiên nhân, ta tư chất ngu độn, không lãnh hội được chút chân truyền nào của lão nhân gia người, bản chi phái còn một tỷ muội kỳ tài khác, Tề sư huynh nên thận trọng."

Tề Hạo mắt rục lên, nhưng vẫn mỉm cười: "Thế thì càng tốt, người khiến Văn sư tử cam bái hạ phong, nhất định cũng là một kỳ tài bất thế xuất, tiểu đệ thật muốn sớm được kiến thức."

Văn Mẫn cười khẽ, gật đầu làm hiệu, không nói thêm nữa, kéo Điền Linh Nhi từ nãy đến giờ không chú ý lắng đến câu chuyện đi sang một bên.

Đúng lúc đó, bỗng vẳng lại một tiếng hú, to như tiếng sấm, chấn động cả quảng trường. Máy trăm đệ tử Thanh Vân Môn đều ngừng đầu nhìn, chỉ thấy một làn chớp đỏ bắn xuống, trong nháy mắt dừng lại ngay trên đầu, một thanh kiếm hồng sắc tán phát tiên khí, lơ lửng giữa không trung, đứng trên nó là một đạo sỹ Thông Thiên Phong, cất tiếng sang sảng nói với đệ tử các chi phái đang đứng trên quảng trường:

"Chư vị sư huynh, chương môn chân nhân và các vị thủ tọa có lệnh, mời các vị sư huynh tham dự đại thí Thất Mạch Hội Võ lên Ngọc Thanh Điện nói chuyện."

Gió núi thổi tới, mây trắng phiêu diêu, hàng trăm đệ tử Thanh Vân trên quảng trường xao động, rồi lục tục có người đi ra, có người lại tiến đến đầu đằng kia của quảng trường.

Trương Tiểu Phàm cứ tưởng các đệ tử tu vi cao thâm có thể trực tiếp tung pháp bảo lên ngự không mà đi, chẳng ngờ mọi người tựa hồ không hề có ý đó, ai nấy đều đơn giản là đi bộ. Hấn và Lâm Kinh Vũ sánh bước, nhìn trái nhìn phải, chỉ thấy Điền Linh Nhi và đám con gái Tiểu Trúc Phong đi cùng nhau, mặt mày hớn hờ, xem ra tâm trạng rất vui vẻ, bọn Tổng Đại Nhân đệ tử Đại Trúc Phong thì đi đằng sau.

Còn bên Long Thủ Phong, từ đám đông lúc đầu đi cùng Tề Hạo giờ tách ra bảy, tám người, đi riêng tới chỗ khác, chào hỏi mấy đệ tử các chi phái đồng môn cũng tách ra như vậy, nhất là Tề Hạo, y quen thuộc gọi tên rất nhiều người, hỏi han vồn vã, tay bắt mặt mừng, mà đệ tử các chi phái khác cũng chẳng

có ai là không cười đáp lại, xem ra y giao du rất rộng.

"Tề sư huynh có nhiều bằng hữu lắm," nhận thấy Trương Tiểu Phàm cứ dõi ánh mắt theo Tề Hạo, Lâm Kinh Vũ đi bên cạnh hẳn thỉnh linh bảo: "mà huynh ấy tu vi cao thâm, được sư tôn Thương Tùng Chân Nhân tin tưởng và tôn trọng lắm, nên trong Thanh Vân Môn, mọi người đều nể huynh ấy."

Trương Tiểu Phàm nghe thấy, nhưng mặt chẳng có chút biểu lộ gì, chỉ chậm chậm gật đầu.

Đi hết quãng trường, chính là Hồng Kiều trong Thanh Vân Lục Cảnh, năm năm trước khi được cứu lên núi Thanh Vân, Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ đều đã từng đi qua chỗ này, giờ đặt chân lên nơi cũ, trong lòng bất giác xúc động trào dâng.

Bước lên Hồng Kiều tinh xảo, nhìn làn nước trong suốt chảy lướt thướt hai bên, bảy sắc cầu vồng vẫn tán xạ một cách mê hoặc mỹ lệ như thế, hai thiếu niên chưa hiểu chuyện thế sự năm năm về trước, hay đã là đệ tử môn hạ Thanh Vân Môn. Đi cuối cùng trong dòng người, Lâm Kinh Vũ chợt khe khẽ thốt:

"Năm năm rồi!"

Trương Tiểu Phàm im lìm không nói, cứ cắm đầu đi về phía trước. Cảnh sắc trước mắt vẫn như ngày nào, Hồng Kiều càng vươn lên cao, mây trắng càng tuột xuống thấp, tầng không trong suốt như được gột rửa, trải ngang đỉnh đầu.

"Sao mi không ngự kiếm mà lên?" Trương Tiểu Phàm chợt hỏi.

Lâm Kinh Vũ hơi có vẻ kinh ngạc, đáp: "Mi không biết sao, hàng đệ tử chúng ta khi ở gần chính điện Thông Thiên Phong không được ngự kiếm lẳng không mà đi. Ta từng nghe Tề Hạo sư huynh nói, đây một là để biểu lộ lòng tôn trọng chi phái chính, ở thánh địa Ngọc Thanh Quán đều phải tản bộ mà lên; hai là nghe nói khi mới lập điện khai phái, Thanh Vân tổ sư vì bảo vệ khu vực này, đã ở trên đỉnh Thông Thiên Phong đặt ra một vòng cấm rất lợi hại, gọi là Tru Tiên Kiếm Trận, bất kỳ ai chỉ cần tự ý ngự không bay lên khoảng trời của Thông Thiên Phong, tất sẽ bị Tru Tiên Kiếm Trận tru sát."

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên, nói: "Thảo nào nhiều cao thủ như thế, lại chẳng có ai ngự kiếm mà đi. Phải rồi, Tru Tiên Kiếm Trận đó lợi hại lắm sao?"

Lâm Kinh Vũ hướng ánh mắt về đỉnh núi cao sừng sững trước mặt, đáp: "Ta cũng chưa từng nhìn thấy, có điều nghĩ đến cũng thật lợi hại. Nghe nói Tru Tiên Kiếm Trận này truyền từ Thanh Vân tổ sư, đến Thanh Diệp tổ sư một ngàn năm trước lại được hoàn thiện thêm, uy lực tuyệt luân, từ đó trở đi, chẳng từng nghe nói có người nào bạo gan đến núi Thanh Vân chúng ta làm loạn nữa."

Trương Tiểu Phàm nhìn theo ánh mắt gã về phía ngọn núi cao lớn hùng vĩ, cảm thán nói: "Ghê gớm thật!"

Hai người bọn họ cứ vừa đi vừa nói chuyện, cùng với mấy chục người khác vượt qua Hồng Kiều. Trên đường, Trương Tiểu Phàm nhìn lớp đệ tử tinh anh trẻ tuổi của Thanh Vân Môn, thấy trong hơn sáu chục người này, hơn một nửa là nam tử, nữ đệ tử ước chỉ mười ba, mười bốn người, trong đó phần lớn phục sức theo lối của Tiểu Trúc Phong. Có điều bất luận là nam hay nữ, xem ra khí độ đều hơn người, nam

thì khí vũ hiên ngang, nữ thì kiều lệ trang nhã, toàn là tuấn nam mỹ nữ. Dù là ai trông thấy, cũng phải thừa nhận rằng, lớp hậu nhân kế tục của Thanh Vân Môn, tiền đồ thật tươi sáng.

Qua khỏi Hồng Kiều, là đến đầm nước màu Bích Lục nơi ngụ cư của Thủy Kỳ Lân, linh thú trấn sơn núi Thanh Vân. So với lần đầu Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ đến đây năm năm về trước thì có điểm khác, dị thú thượng cổ mà đệ tử Thanh Vân Môn vẫn cung kính gọi là linh tôn hôm nay không nấp trong đầm, mà đã bò lên chỗ trống cạnh bờ nằm phục sẵn sưởi nắng. Có điều cái bộ điệu uể oải của nó chẳng khác chút nào với năm năm trước đây.

Đệ tử Thanh Vân xuống khỏi Hồng Kiều, lần lượt hướng về con vật khổng lồ hành lễ, sau đó đặt chân lên bậc thềm bên đầm nước, đi lên chính điện Ngọc Thanh Quán cao cao tại thượng. Lâm Kinh Vũ cùng Trương Tiểu Phàm đi sau mọi người, khe khẽ nói: "Mi còn nhớ cuộc tao ngộ khi chúng ta mới đến đây không?":

Trương Tiểu Phàm gật gật đầu, trong lòng bồi hồi bảo: "Nhớ, mình mảy ước nhẹp, có điều cũng xong, nhìn thấy con quái thú to lớn này, thật là làm ta sợ chết khiếp."

Lâm Kinh Vũ khoe miệng lộ nét cười, nói: "Phải đấy, trước đây khi mình còn ở thôn Thảo Miếu, có bao giờ đã gặp qua những giống loài như thế, ta còn cho rằng, động vật to nhất trên thế gian này là con gấu chó trên núi Thanh Vân."

Trương Tiểu Phàm cười sặc sụa, mọi người đi trước nhao nhao quay đầu lại, Trương Tiểu Phàm giật thót, vội vàng nín cười. Lâm Kinh Vũ cũng ngại, ho khan mấy tiếng, sắc mặt hơi đỏ lên.

Những người khác nhìn nhìn, rồi quay đầu tiếp tục đi, Trương Tiểu Phàm mới thở phào, đưa mắt liếc Lâm Kinh Vũ, ánh mắt gặp nhau, cả hai đều mỉm cười.

Mấy chục người đi đầu bước rất mau, Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ xuống khỏi Hồng Kiều, đến bên đầm nước, hướng về Thủy Kỳ Lân cung cung kính kính hành lễ. Từ đầu tới giờ Thủy Kỳ Lân vẫn ngủ say như chết, ai đến chào nó cũng chẳng phản ứng, lúc này đang vùi đầu thật sâu, ngáy to như sấm, hoàn toàn chẳng biết hai đứa tiểu bối Thanh Vân Môn đang hành lễ với mình.

Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ cũng chẳng mong đợi Thủy Kỳ Lân sẽ đáp lại bọn chúng, hành lễ xong, cả hai bước lên bậc thềm. Trương Tiểu Phàm bảo: "Kinh Vũ, lần trước mi tới Đại Trúc Phong vội vàng quá, ta chưa kịp chúc mừng. Chẳng ngờ có mấy năm công phu, đạo hạnh đã cao như vậy."

Lâm Kinh Vũ cười cười, nói: "Đó đều là nhờ ân sư Thương Tùng Chân Nhân và các vị sư huynh hết lòng dạy dỗ," nói tới đây, gã chột ngừng bật, giọng nói nén thấp xuống: "Thực ra mấy năm đầu, mỗi lần ta dụng công, đều nghĩ tới những thi thể đầm máu trong thôn Thảo Miếu, lòng rất đau đớn, vì vậy hạ quyết tâm nỗ lực tu hành, hi vọng có một ngày sẽ báo đại thù cho cha mẹ và mọi người khác."

Trương Tiểu Phàm chua xót, thò tay vỗ lên vai bạn. Lâm Kinh Vũ định thần, chỉnh đốn tâm trạng, rồi gượng cười nói: "Được rồi, không bàn chuyện xưa nữa. Mi thì sao, tu luyện thế nào rồi?"

Trương Tiểu Phàm lắc đầu, đáp: "Mi biết ta từ nhỏ đâu có được thông minh như mi, mấy năm nay trên

Đại Trúc Phong, sư phụ và các sư huynh đối xử rất tốt, nhưng ta ngốc quá, tu chân tiến triển rất chậm, thật có lỗi với sư phụ và các sư huynh."

Lâm Kinh Vũ hừ một tiếng, nói: "Người ngốc đâu mà ngốc, ta xem phần lớn là do cái lão sư phụ lùn tịt đó cố ý làm khó ngươi, không truyền cho ngươi đạo pháp tu chân chân chính của Thanh Vân Môn."

Trương Tiểu Phàm chẳng ngờ đến nay Lâm Kinh Vũ vẫn nung nấu bên lòng mối tranh đoan hai năm về trước, liền cười bảo: "Không đâu, sư phụ ta chẳng phải là hạng người ấy. Thôi, đừng nhắc đến ta nữa, phải rồi, pháp bảo của mi vẫn là thanh Trảm Long Kiếm đó hả?"

Lâm Kinh Vũ gật đầu, mỉm cười đáp: "Thanh thần kiếm này là chí bảo của Long Thủ Phong, được ân sư hậu ái truyền cho, ngoài uy lực to lớn ra, nó còn có linh tính, rất hữu ích cho việc tu chân của ta."

Niềm ngưỡng mộ trong lòng Trương Tiểu Phàm đều lộ hết ra mặt, hần nói: "Thế thì tốt quá rồi."

Lâm Kinh Vũ mỉm cười hỏi vặn: "Thế còn mi, Tiểu Phàm, mi có pháp bảo gì?"

Trương Tiểu Phàm sửng người, bất giác thò tay vào trong bọc chạm lên thanh Thiêu Hoả Côn đen sì sì. Một tia buốt giá, như có như không xuyên qua lòng bàn tay.

"Không có", hần thấp giọng, "Ta tu hành chưa đủ, còn chưa khu dụng được pháp bảo."

Lâm Kinh Vũ cũng không để ý, tựa như sớm đã liệu biết, bèn an ủi: "Không sao đâu, Tiểu Phàm, chỉ cần mi cần mẫn tu hành, nhất định sẽ thành công, đằng nào chúng ta cũng còn trẻ, coi như lần này là đi xem cho biết."

Trương Tiểu Phàm khẽ mấp máy khoé môi, nhìn khuôn mặt êm ái, nghe lời nói ôn hoà của người bạn cũ, nhưng lòng chẳng có chút cảm giác vui vẻ yên tâm nào.

Xem cho biết?

Ai cũng cho rằng hần đến chỉ là để xem, nghĩ tới đây, lòng chột sôi lên một cơn giận không nói ra được, rồi giống như ngọn lửa thiêu đốt trong tim, nhoáng cái cũng tiêu tan mất. Hần cúi đầu, không nói gì, thậm chí một chút trách cứ cũng chẳng có, vì hần phát hiện ra rằng đến bản thân hần, cũng còn thấy như vậy.

Dường như cảm được nỗi niềm đó, Thiêu Hoả Côn trong bọc vẫn tiếp xúc với bàn tay hần từ nãy tới giờ, chột dấy lên một thoáng phản ứng, trong khoảnh khắc hàn khí đại thịnh, từ lòng bàn tay lan thẳng lên vai.

Trương Tiểu Phàm kinh ngạc, nhưng rồi phát hiện ra, cảm giác này đối với cơ thể hần hoàn toàn không nguy hại, hơi lạnh tê tê lại mang đến chút dễ chịu. Hần nhìn sang bên, thấy Lâm Kinh Vũ chẳng hề nhận ra điều gì.

Trương Tiểu Phàm thờ phào, đột nhiên một tiếng gầm rống như xé toang màng nhĩ từ đằng sau hai người vang lên. Trương Tiểu Phàm thì thôi không nói, nhưng đến Lâm Kinh Vũ tu hành đã vượt hần rất xa cũng chấn động toàn thân, tai cứ lùng bùng, ù ù không ngừng, những đệ tử Thanh Vân Môn đi trước mặt họ xem ra cũng rơi vào tình trạng tương tự.

Mọi người kinh ngạc đến cực độ, trên thánh địa Thanh Vân Môn, sao lại có thứ quái thanh như thế, bèn nhao nhao quay lại, vừa nhìn thấy, ai nấy càng thêm kinh hãi không hiểu ra sao.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 19

Rút Thăm

Chỉ thấy bên đầm nước màu bích lục, cự thú Thủy Kỳ Lân vốn vẫn ngủ say, giờ bỗng nhiên thức giấc. Nó ngoảnh đầu lại một cách hung dữ, đôi mắt cò cộ chiếu ra hung quang vô tận, lông tóc trên lưng đều dựng đứng hết cả lên, rồi nó ngoác cái mồm to như cái chậu máu, để lộ hai ngọn nanh dài nhọn hoắt, đáng vẻ như sắp tấn công. Mục tiêu của nó, chính là bọn đệ tử Thanh Vân Môn đang đứng trên bậc thềm.

Thủy Kỳ Lân là linh chủng hồng hoang, dị thú thượng cổ, nhìn nó ra uy, phong vân biến sắc, thiên không cao xanh phút chốc tối sầm. Khi nó đạp bước chân đầu tiên về phía bậc thềm, gió núi êm dịu chợt đổi thành cuồng phong, rú gào hung hãn, cuộn lông lóc lên đỉnh Thông Thiên. Trong cái đầm cong cong màu bích lục, mặt nước cũng vụt thay đổi, đang êm ái phẳng lặng như gương bỗng nhiên dậy sóng, âm âm chuyển động, nước trong đầm xoay tròn cực nhanh, ở giữa xuất hiện một xoáy sâu hun hút, từ đó vọng ra tiếng ùng ùng. Phút chốc, nghe nổ bùng, một cột nước từ sâu dưới xoáy thành linh vọt lên trời, lớn bằng vòng tay ba người ôm, ngưng đọng không hề vỡ, cột nước xoay vọt một cái trên cao, rồi quành xuống, tựa hồ bị sai khiến, nhào tới trước mặt Thủy Kỳ Lân, mạnh mẽ như rồng lượn, long lanh chói mắt, du động vòng vòng trong khoảng không.

Lúc ấy, tất thấy những người đang đứng trên bậc thềm, kể cả tu vi tinh thâm như Tề Hạo, vẫn chưa trấn tĩnh nổi, ai nấy đều biến sắc, có người còn trắng nhợt mặt, lại hơi run rẩy nữa.

Thủy Kỳ Lân sở dĩ có thể trở thành cánh tay đắc lực giúp Thanh Diệp tổ sư trừ yêu phục ma ngàn năm trước, rồi lại được Thanh Vân Môn tôn sùng suốt ngàn năm nay, là vì nó có thực lực, thực lực ấy giờ phút này đang được hiển lộ hết cả ra. Trong ngũ hành, Thủy Kỳ Lân là cực phẩm linh vật thuộc Thủy, nó chỉ dùng tay không, chẳng hề mượn lực từ nơi đâu khác mà gọi được nước, triệu lên một cái cột to ngưng kết như vậy, thậm chí còn xoay trong không trung, du động liên tục mà chẳng có chút vấp vả nào, sức mạnh của linh lực, tính thuần của niệm lực, sớm đã vượt xa những kẻ tu chân. Tuy Thanh Vân Môn cao thủ như mây, nhưng đừng nói là chỉ dùng niệm lực, thậm chí mượn pháp bảo để khu vật đến trình độ này cũng chẳng có mấy người.

Lúc ấy, trời đất u ám, mây gió cuộn trôi, chúng đệ tử Thanh Vân Môn nhìn linh tôn Thủy Kỳ Lân đột nhiên nổi trận lôi đình chưa từng thấy trong suốt hơn ngàn năm nay, đều trơ mắt há mồm, không biết làm thế nào. Nói thì chậm chớ lúc ấy lại rất nhanh, Thủy Kỳ Lân cứ giận dữ gầm thét không ngừng, hai

mắt tròn, cơn cuồng nộ căm hận mỗi lúc một dữ dội, như vừa gặp phải kẻ thâm thù đại hận hoặc hờn ghét cực độ, muốn cùng nó quyết chiến đến chết mới thôi. Cột nước khổng lồ xoay lông lốc trước mặt con cự thú càng lúc càng nhanh, bỗng nhiên một tiếng rầm cực lớn, với thanh thế vô tận, nó đánh ụp xuống đám đệ tử Thanh Vân đang đứng trên bậc thềm.

Chính vào giờ phút quyết định ấy, không trung chợt vọng tới một tiếng kêu gấp gáp: "Linh tôn bốt giận!"

Một bóng xanh đen, như vừa biến thân, đột nhiên xuất hiện trong khoảng không giữa Thủy Kỳ Lân và các đệ tử Thanh Vân, đó chính là chương môn Đạo Huyền Chân Nhân. Năm năm không gặp, cái vẻ hạc cốt tiên phong của ông ta chẳng hề thay đổi, có điều lúc này lông mày cau rúm lại, rõ ràng cũng hoàn toàn không hiểu nguyên do khiến Thủy Kỳ Lân tự dung nổi dậy. Tình hình cấp bách, sau lưng ông ta là mấy chục đệ tử trẻ trung ưu tú nhất của Thanh Vân Môn, trước mặt là cột nước lấp lánh ánh sóng đang rú rít ập tới, trong đó lơ mờ hiện bóng các loại cự thú hung ác, hiển nhiên là những loài mà Thủy Kỳ Lân từng tru sát, sau khi chết đã nhiếp nhập vào trong mình Thủy Kỳ Lân, không sống lại được, lúc này bị khu dụng vào luồng nước để tăng thêm uy thế, Đạo Huyền Chân Nhân tuy thông thiên triệt địa, cũng không thể không lấy làm kinh hãi.

Trông thấy cột nước đã áp lại gần, muốn tránh cũng không thể tránh được nữa, Đạo Huyền bèn hít một hơi thật sâu, miệng lầm nhảm: "Vô lượng thiên tôn!" hai tay giơ cao, biến ra kiếm chỉ pháp quyết, như chậm mà kỳ thực lại rất nhanh, vắn thành khối tròn trong không trung, tạo nên trước mặt một hình thái cực. Chỉ chốc lát, thái cực lẳng không phát sáng, bạch quang dồn dập, thuy khí bùng bùng, Đạo Huyền lật mình, tám đạo bào hắc lục không có gió mà căng phồng lên, pháp phối tuột ra, thái cực đồ như bị sai khiến, liền lao đến trên đạo bào, rồi choàng vào nó, đạo bào hắc lục tựa hồ cũng là bảo vật tiên gia, sau khi thụ được thái cực đồ, bèn kêu hú một tiếng, đón gió trương lên, trong nháy mắt lớn thêm gấp mười lần, trải ngang khắp vòm trời.

"Oàng" một tiếng vang nặng nề, cột nước va phải đạo bào hắc lục, tức thời gầm rú liên hồi, như tiếng hòn phách yêu thú điên giận gào thét, hắc lục đạo bào bị tấn công mạnh, lập tức bật lùi ra xa mấy trượng, nơi bị cột nước bắn trúng lõm xuống sâu hoắm, xem ra thụ lực rất lớn.

Đám đệ tử trẻ tuổi đang ngơ ngác đứng trên bậc thềm, chỉ thấy đột nhiên một cơn gió lớn ào tới, ai nấy chân đứng không vững, ngoài mấy người tu hành cao thâm miễn cưỡng chi trì được, phần lớn còn lại đều liêu xa liêu xiêu. Mọi người bất giác thất sắc, nếu không có Đạo Huyền Chân Nhân xuất thủ ngăn trận tấn công lôi đình này của Thủy Kỳ Lân, thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Trương Tiểu Phàm mặt mày nhợt nhạt, đứng cũng không vững, ngã xiên sang một bên, Lâm Kinh Vũ liếc thấy, vừa định giơ tay đỡ, ai ngờ thân hình gã cũng nghiêng đi, lại ngã nhào sang một bên khác, lo cho mình còn chưa xong.

Trương Tiểu Phàm kinh hãi thất sắc, cánh tay vẫn đang thò trong bọc nắm chặt thanh Thiêu Hoả Côn

vô tình buông lỏng, rút ra cố tìm một nơi để bầu víu. Hắn hoàn toàn chẳng để ý thấy, tay vừa mới rời khỏi Thiêu Hoả Côn, luồng cảm giác lạnh băng đó lập tức tiêu tan không còn vết tích.

Lơ lửng trên cao, Đạo Huyền Chân Nhân sắc mặt nghiêm trang, sẵn sàng chờ đợi, phía sau chột vang tiếng soạt, soạt, soạt, lại xuất hiện mười mấy bóng người nữa lảng không đến gần, dẫn đầu là Thương Tùng Chân Nhân, còn lại là thủ toạ và trưởng lão của các chi phái, trong đó có cả Điền Bất Dịch và Tô Như, ai nấy mặt mày nghiêm trọng.

Cao thủ Thanh Vân Môn giờ phút này đều tập trung tại đây, thấy tình thế như vậy, ai cũng e ngại, còn Thủy Kỳ Lân, giữa những ánh mắt quan sát của chưong môn, thủ toạ, trưởng lão đạo hành cao thâm, thì lại không hề sợ hãi. Mọi người chăm chú nhìn, bỗng nhiên đôi mắt đang bùng cháy nộ hoả của Thủy Kỳ Lân chột bình hoà trở lại, rồi lộ nét lạ lùng, vẻ như nghi hoặc không hiểu, cột nước thanh thế cực lớn cũng theo đó từ từ thu nhỏ, cuối cùng không còn ai điều khiển, nó đổ ập xuống, làm mặt đất ướt lênh láng.

Lúc này thanh thế của Thủy Kỳ Lân chẳng còn gì cả, nhưng thân hình khổng lồ của nó cứ sừng sững nguyên chỗ cũ, vẫn hơi có vẻ đáng sợ, nhưng nó chẳng thèm quan tâm đến đám trưởng lão trong không trung, chỉ nhìn chăm chăm về phía những đệ tử trẻ tuổi đang đứng trên bậc thềm, ánh mắt quét đi quét lại, rồi dùng mũi hít hít trong không khí, tựa hồ cũng chẳng đánh hơi ra mùi vị gì. Qua một lúc lâu, sau rất nhiều lần lặp lại những động tác cổ quái, Thủy Kỳ Lân cuối cùng cũng bỏ cuộc, nó lắc lắc cái đầu to ù, rồi quay mình, lặc lè đi về một mảnh đất trống khác, nằm phục xuống, tựa đầu lên chân, híp đôi mắt, không lâu sau, tiếng ngáy lại vang lên.

Chúng nhân Thanh Vân Môn, ai nấy ngẩn người nhìn nhau.

Thương Tùng Đạo Nhân là người định thần nhanh nhất, ông ta lặng lẽ di chuyển đến bên Đạo Huyền Chân Nhân, khẽ bảo: "Chưong môn sư huynh, đừng để các đệ tử phải đợi ở đây lâu nữa."

Đạo Huyền sực tỉnh, nhìn Thương Tùng, gật gật đầu, nói: "Dẫn các đệ tử lên trước đi, ta lại xem xem linh tôn có chuyện gì?" Nói xong, ông ta nghiêng mình, bay về phía Thủy Kỳ Lân.

Thương Tùng quay lại, cất giọng sang sảng nói: "Vừa rồi là linh tôn đùa thôi, mọi người đừng căng thẳng, bây giờ các đệ tử tham gia đại thí hội võ, hãy theo thứ tự đi vào Ngọc Thanh Điện."

Bọn đệ tử đồng thanh ứng tiếng, phục hồi lại trật tự, đi lên phía trên. Có điều trong lòng, nhìn thấy trận tấn công kinh tâm của Thủy Kỳ Lân vừa rồi, chắc chẳng có mấy người tin đó là trò đùa.

Theo sau đám người, Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ đi vào Ngọc Thanh Điện rộng rãi to lớn. Đứng trong điện này, Trương Tiểu Phàm thốt nhiên cảm thấy, ký ức năm năm trước lần lần gỡ lại.

"Kinh Vũ." Trương Tiểu Phàm thốt nhiên khe khẽ gọi.

"Gì thế?" Lâm Kinh Vũ nhìn sang.

Trương Tiểu Phàm chùng giọng bảo: "Ta bỗng nhớ lại một chuyện, mấy năm nay, mi có gặp Vương nhị thúc không?"

Lâm Kinh Vũ chột ảm đạm, lắc đầu nói: "Không gặp, hôm nay cũng là lần đầu tiên ta quay lại đây. Ba năm trước ta đã hỏi Tề Hạo sư huynh tình hình của Vương nhị thúc, nghe nói chú ấy vẫn điên điên dại dại như thế, cả ngày chạy tới chạy lui trên Thông Thiên Phong, nhưng được các sư huynh của chi phái chính chăm nom, có lẽ cũng chẳng vấn đề gì."

Trương Tiểu Phàm trầm ngâm một lát, hỏi: "Đội tỷ thí lần này kết thúc, ta muốn đi thăm chú ấy, mi đi không?"

Lâm Kinh Vũ gật gật đầu, đáp: "Được, ta cũng muốn gặp chú ấy."

Lúc ấy, trên đại điện, bỗng nhiên có một bóng xanh xẹt qua, chính là Đạo Huyền Chân Nhân từ bên ngoài băng mình vào, ánh mắt của các trưởng lão Thanh Vân Môn đều hướng về ông ta, Thương Tùng Đạo Nhân đi lên hỏi: "Chương môn sư huynh, linh tôn..."

Đạo Huyền giơ tay ngăn lại, đưa mắt ra hiệu, Thương Tùng Đạo Nhân tức khắc hiểu ý, ngậm miệng không nói nữa. Sau đó Đạo Huyền Chân Nhân vẻ như không có chuyện gì bèn xoay mình lại, khuôn mặt hoà nhã tinh anh hướng về mấy chục đệ tử trẻ tuổi đang đứng trên đại điện nói: "Mọi người đều tới cả rồi à, tốt, tốt."

Bọn đệ tử khom mình hành lễ, đáp: "Bái kiến chương môn chân nhân."

Đạo Huyền Chân Nhân mỉm cười, đi về chỗ ngồi, đưa mắt cho Thương Tùng Đạo Nhân, Thương Tùng Đạo Nhân bèn đi lên trước, cất giọng sang sảng nói: "Chư vị, các vị đều là những người nổi bật trong lớp trẻ của Thanh Vân Môn. Phái chúng ta từ thuở khai lập tới nay, đã trải qua hơn hai ngàn năm, là đạo gia chính thống, lãnh tụ của chính đạo. Nhưng cổ nhân có câu: nghiệp hưng ư cần, hoang ư hỉ (1). Lại có nói: nghịch thủy hành chu, bất tiến tắc thoái (2). Phái ta tổ sư các đời đều vì khuyến cáo người sau, nhắc nhở đệ tử trẻ, nên đã truyền lại sự kiện lớn Thất Mạch Hội Võ này, đến nay vừa đúng hai mươi kỳ."

"A", đám đệ tử Thanh Vân Môn kêu lên kinh ngạc, hai mươi kỳ, một giáp mới có một lần, vậy là đã diễn ra được một ngàn hai trăm năm.

Thương Tùng Đạo Nhân hài lòng nhìn phản ứng của mọi người, lại tiếp: "Cho đến hôm nay, Thanh Vân Môn dưới sự dẫn dắt của chương môn sư huynh Đạo Huyền, hưng vượng phồn vinh vượt xa các đời trước, trong lớp trẻ những người kỳ tài xuất chúng nhiều không đếm được. Vì vậy lần này chương môn sư huynh và thủ toạ các phái sau khi thương nghị, đã đặc cách tăng số người tham gia đại thí lên thành sáu mươi tư người, để tránh khỏi tiếc nỡ thương hải di châu."

Nghe tới đây, Trương Tiểu Phàm không nén được nhìn sang Điền Bất Dịch, chỉ thấy Điền Bất Dịch ngồi dưới Đạo Huyền Chân Nhân, mặt mày chẳng lộ vẻ gì, nhưng trong mắt thì có chút cáu kính, việc tăng số người dự thí, nói là đã cùng các thủ toạ thương lượng, thực ra chỉ do Đạo Huyền Chân Nhân và Thương Tùng Chân Nhân quyết định.

Lại nghe Thương Tùng Đạo Nhân tiếp: "Lần đại thí này, người nhiều gấp đôi, vì vậy việc rút thăm

cũng có chút thay đổi. Các vị hãy xem đây," nói đoạn, ông ta chỉ tay vào chỗ trống bên phải điện, mọi người nhìn sang, thấy nơi đó đặt một cái hòm gỗ tử đàn lớn, bốn bề vuông vức, phía trên có lỗ nhỏ vừa đủ đưa lọt một cánh tay.

"Trong hòm này, có tất thảy sáu mươi ba hạt sấp tròn, mỗi hạt bọc một mảnh giấy, trên đánh số từ 1 đến 63," bọn đệ tử bỗng ồn ào cả lên, Thương Tùng Đạo Nhân chẳng để ý, lại tiếp: "Sau khi rút thăm xong, căn cứ vào số thứ tự đó tiến hành tỷ thí, số 1 đấu với số 64, số 2 đấu với số 63, số 3 đấu với số 62, cứ như thế, vào tới vòng hai, thì người thắng trong cặp 1 và 64 sẽ gặp người thắng trong cặp 2 và 63, cứ như thế, mãi cho tới trận quyết chiến cuối cùng. Các vị đã hiểu cả chưa nào?"

Bọn đệ tử lặng lẽ một lúc, chợt có người hỏi to: "Xin hỏi Thương Tùng sư thúc, rõ ràng là có sáu mươi tư người, tại sao lại chỉ có sáu mươi ba hạt sấp?"

Thương Tùng Đạo Nhân dường như đã có chuẩn bị trước cho câu hỏi này, bèn ho khan một tiếng, đáp: "Quy tắc của lần tỷ thí này là mỗi chi phái đưa ra chín người, riêng chi phái chính đưa thêm một người, nhưng mà, e hèm, có một chi phái chỉ đưa ra cả thảy tám đệ tử, vì vậy lại thiếu đi một người nữa, nên tổng cộng chỉ có sáu mươi ba người thôi."

Ngay lập tức, ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn về Điện Bất Dịch thủ tọa Đại Trúc Phong, nét mặt lão thoảng qua một tia giận dữ, nhưng vẫn ngồi ngay ngắn tại chỗ, không mấy may động đậy. Phía dưới đệ tử Thanh Vân Môn nhao nhao hết cả lên, bàn tán xôn xao.

Đợi mọi người yên lặng đi một chút, Thương Tùng Chân Nhân mới nghiêm nghị bảo: "Có điều đây cũng chẳng phải là chuyện gì khó, trong sáu mươi ba hạt sấp, chỉ cần có vị nào rút được số 1, thì rất là may mắn rồi, vì không hề có đối thủ số 64, nên sẽ qua luôn vòng đầu mà không cần đấu."

Lời vừa nói ra, bọn đệ tử lại thêm một phen nhao nhao bàn tán, nhưng Thanh Vân Môn rốt cục vẫn là một danh môn đại phái, gia giáo nghiêm minh, cách này xem ra tuy hơi có vẻ buồn cười, nhưng cũng không ai dám phản đối.

Đạo Huyền Chân Nhân đứng dậy, ngoảnh nhìn bốn phía, dưới cái uy chưởng môn của ông ta, tức thời bốn bề lặng ngắt. Đạo Huyền Chân Nhân gật gật đầu, nói: "Đã như vậy rồi, mọi người hãy rút thăm đi."

Trong đại điện, ánh mắt tất thảy mọi người đều đổ dồn về hòm gỗ tử đàn. Đầu tiên là mười đệ tử của chi phái chính bước ra, theo thứ tự đi đến bên cái hòm, mỗi người rút một hạt sấp, sau đó đến lượt các đệ tử của Long Thủ Phong.

Lâm Kinh Vũ chào Trương Tiểu Phàm, rồi cũng bước ra, Trương Tiểu Phàm dõi theo bóng gã, sau lại đưa mắt nhìn bảy vị thủ tọa và các trưởng lão đang ngồi phía trên. Trong những người này, từ Đạo Huyền Chân Nhân trở xuống, Thương Tùng Đạo Nhân, Thiên Vân Đạo Nhân, cả Thương Chính Lương, Tăng Thúc Thường thủ tọa các chi phái hẳn đều đã gặp năm năm về trước, chỉ có nữ đạo cô ngồi trên cái ghế tận cùng bên phải thì chưa từng nhìn thấy, chắc là thủ tọa Tiểu Trúc Phong đại danh đỉnh đỉnh,

Thủy Nguyệt Đại Sư.

Trương Tiểu Phàm bình thường cũng nghe các sư huynh nhắc tới vị sư thúc này, Tiểu Trúc Phong là chi phái duy nhất trong Thanh Vân Môn thu nạp nữ đệ tử, Thủy Nguyệt Đại Sư đạo hạnh cao thâm, rất có danh tiếng. Đệ tử của Tiểu Trúc Phong trải qua các kỳ Thất Mạch Hội Võ cũng có những biểu hiện xuất sắc.

Trương Tiểu Phàm quan sát Thủy Nguyệt Đại Sư, thấy dung mạo chỉ ước trên dưới ba mươi, xấp xỉ sư nương Tô Như, mặt trái xoan, mày nhỏ mũi thanh, cặp mắt hạnh long lanh có thần, mình khoác tấm đạo bào xanh lơ, phong tư tha thướt. Sau lưng bà chẳng có một vị trưởng lão nào, chỉ có một nữ đệ tử đứng thị hầu, y phục trắng như tuyết, cực kỳ xinh đẹp, lưng đeo một thanh trường kiếm, vỏ và chuôi lò lỏ màu da trời, rực rỡ lấp lánh, lò mờ còn có ánh sáng tản mát, nhìn là biết ngay bảo vật của tiên gia.

Hắn cứ nhìn đến xuất thần, nữ tử trẻ trung kia dường như cảm thấy ánh mắt hắn, bỗng nhiên ngoảnh đầu lại, mục quang như chớp loé, lạnh lẽo rơi vào Trương Tiểu Phàm. Trương Tiểu Phàm giật thót tựa hồ bị sét đánh, hai mắt đau nhói như bị đâm. Hắn thẳng thốt, hơi nóng mặt, thấy nữ tử đó chẳng lộ vẻ gì, nhưng mắt thì loé lên khinh miệt, hắn vội cúi đầu xuống. Còn đang lúng túng, bên cạnh bỗng có người nào thò tay kéo một cái, rồi giọng Điền Linh Nhi vang lên: "Tiểu Phàm, sao đờ đẫn ra đấy, đến lượt chúng ta rút thăm rồi."

Trương Tiểu Phàm vội vàng nói: "Vâng vâng." đoạn không dám liếc về phía Thủy Nguyệt Đại Sư nữa, quay mình theo Điền Linh Nhi đi đến hòm gỗ tử đàn. Lúc ấy trên đại điện chỉ còn hai chi phái Đại Trúc Phong và Tiểu Trúc Phong là chưa rút thăm, đệ tử Đại Trúc Phong do Tông Đại Nhân dẫn đầu theo thứ tự đến bên cái hòm, mỗi người rút một viên sấp, rồi lại trở về dưới sảnh. lát sau, khi họ đang xôn xao xem mình bắt được thăm số mấy, bên Tiểu Trúc Phong bước ra tám người, bao gồm cả Văn Mẫn. Bạch y nữ tử đang đứng sau lưng Thủy Nguyệt Đại Sư cúi đầu nói gì đó, Thủy Nguyệt gật đầu bảo: "Con cũng đi đi."

Bạch y nữ tử ứng tiếng, bước vào hàng Tiểu Trúc Phong, cười với bọn Văn Mẫn, rồi cùng đi đến bên hòm gỗ tử đàn, rút ra chín viên sấp cuối cùng.

Lúc này trên đại điện, chúng đệ tử đang nhao nhao xem viên sấp, các vị trưởng lão thủ tọa ngồi ghế trên cũng bất giác căng thẳng, ánh mắt chăm chăm nhìn đệ tử của mình, mong chúng rút được cái thăm tốt, nếu rơi vào thăm số 1, tất nhiên lại càng tốt nữa.

Dường như cảm ứng được tâm trạng của các vị sư trưởng, bọn đệ tử dưới sảnh cũng nhao nhao xướng lên: "A, ta là 26".

"Ta số 33, í, người số bao nhiêu?"

"Ồ, ta số 47, không biết đôi thủ là số mấy đây, để tính xem..."

.....

Bọn đệ tử ríu ran rất lâu, nhưng chẳng có ai nói mình rút được cái thăm quý báu số 1 cả.

Thương Tùng Đạo Nhân chau mày, ho lên hai tiếng, rồi cất giọng sang sảng hỏi: "Là ai bắt được thăm số 1 đây?"

Tiếng ông ta vang vọng, nhất thời đã át đi mọi âm thanh khác, đại diện tức khắc lặng thinh. Giữa đám đông, chợt có một tiếng nhỏ riu, lẫn với chút dè dặt kinh ngạc, tựa hồ đến bản thân mình cũng chưa tin tưởng lắm, cất lên: "Hồi, hồi bẩm Thương Tùng sư bá, là, là con."

Mọi người nhất tề ngó nhìn, bất giác ngạc nhiên, chỉ thấy giữa đám đông, tay thì đang giơ một mảnh giấy, người thì dờ dẩn đứng tại chỗ, ánh mắt thì liếc về phía Điền Bất Dịch, miệng vừa nhút nhát cất lời, đó là: Trương Tiểu Phàm.

Alex chú:

Nghiệp hưng u cần, hoang u hỉ: Sự nghiệp hưng thịnh là do chăm chỉ, lụn bại là do phóng túng
Nghịch thủy hành chu, bất tiến tắc thoái: Thuyền lộn ngược dòng, không tiến được tức là lùi.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 20

Ma Tung

Trong khoảnh khắc, ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn vào gã đệ tử Đại Trúc Phong vốn rất mờ nhạt, Điền Bất Dịch và Tô Như nhìn nhau, Tô Như mỉm cười, khẽ gật đầu.

Đám đệ tử Đại Trúc Phong đều vui mừng hơn hở, xúm xít cả lại, Lữ Đại Tín vỗ mạnh lên vai Trương Tiểu Phàm, cười bảo: "Xú tiểu tử, chẳng ngờ số đệ may như vậy!"

Trương Tiểu Phàm gãi đầu, thè lưỡi, trong lòng sự kinh ngạc ban đầu đã trở thành nỗi vui mừng. Đỗ Tất Thư ở một bên đột nhiên tấm tức vỗ vỗ đầu, nói: "Sớm biết ban nãy ai là người rút trúng thăm số 1 thì đã đánh cược rồi, hầy, đúng là sơ suất quá, đáng chết!"

"Thôi thôi thôi," Điền Linh Nhi gắt lên với y, rồi ngoảnh đầu bảo Trương Tiểu Phàm: "Tiểu Phàm, đừng nào đệ vào vòng hai cũng chẳng để làm gì, hay là cho ta cái thăm này đi!"

Trương Tiểu Phàm chẳng ngờ sư tỷ lại nói như vậy, hấn đờ ra một lát, rồi bảo Ủ , và đưa mảnh giấy có ghi số 1 ra.

Tổng Đại Nhân hơi biến sắc, nhìn xung quanh rồi thấp giọng bảo: "Tiểu sư muội, đừng làm bậy."

Điền Linh Nhi cười phì , tươi như hoa đào, khuôn mặt ngọc hồng hồng, cô ta thò ngón tay trắng như ngọc cần di nhẹ lên trán Trương Tiểu Phàm, bảo: "Ngốc ạ, ta đùa với đệ thôi."

Trương Tiểu Phàm chớp chớp mắt, rồi cũng bật cười.

Ở chỗ các trưởng lão, Thương Tùng Đạo Nhân cau mày, lát sau cất tiếng sang sảng nói: "Được rồi, đã rút thăm xong, chút nữa các đệ tử hãy đến chỗ ta báo danh theo số thăm, khi kết quả dán lên bảng, mọi người sẽ biết ai là đối thủ của mình. Bây giờ mời chương môn sư huynh có lời."

Đám đệ tử vốn đang huyền não, vừa nghe nói Đạo Huyền Chân Nhân sẽ có lời, đều yên tĩnh lại. Đạo Huyền Chân Nhân đứng lên khỏi chỗ ngồi, chậm rãi bước đến trước mặt mọi người, ánh mắt đưa khắp lượt các đệ tử, rồi cất tiếng: "Các con đều là tinh hoa trong thế hệ trẻ của Thanh Vân Môn, có tư chất, có tài năng. Trong tương lai, thủ toạ, trưởng lão của các chi phái, kể cả vị trí chương môn ta đang nắm đây, đều có khả năng là sẽ do những người xuất sắc trong các con đảm nhận."

Đám đệ tử Thanh Vân khẽ so mình, nhiều người lắng nghe rất chăm chú.

Đạo Huyền Chân Nhân mỉm một nụ cười ôn hoà, nói: "Đương nhiên, để đến mức đó, để ngồi vào chỗ các thủ toạ, trưởng lão sau lưng ta đây, các con còn phải ra sức cố gắng."

Mọi người đồng thanh đáp: "Vâng."

Đạo Huyền Chân Nhân vuốt chòm râu dài, khẽ gật đầu, nghiêm trang nói: "Thanh Vân Môn chúng ta, từ khi Thanh Vân Tử tổ sư bắt đầu lập phái, luôn luôn là một danh môn chính đạo, hiện tại đã trở thành lãnh tụ chính đạo tu chân trên thế gian. Thiên hạ ngày nay, chính đạo hưng thịnh, tà ma tránh lui, thế nhân an hưởng thái bình. Nhưng những dư nghiệt của ma đạo gian hiểm tàn độc, không nguôi dã tâm, mấy năm gần đây lại ngo ngoe ngóc đầu dậy, giữa lúc như thế, càng cần chúng ta giữ đạo trừ gian. Vì vậy các con phải chuyên chú tu đạo, kiên định tâm chí, chỉ cần chúng ta kiên cường đứng vững, thì tà ma ngoại đạo không còn chỗ để ẩn náu!"

Chúng đệ tử đáp lớn: "Xin tuân lời chương môn giáo hối!"

Đạo Huyền Chân Nhân mỉm cười bảo: "Tốt, tốt. Còn một việc nữa, ta nay tuyên bố: để cổ vũ đệ tử Thanh Vân Môn ra sức hướng về đạo, kiên chí tu hành, ta cùng các vị thủ toạ, trưởng lão thương nghị, đã quyết định là từ kỳ Thất Mạch Hội Võ này trở đi, sau mỗi lần đại thí kết thúc, sẽ tặng cho người thắng cuộc cuối cùng một giải thưởng."

"Ồ!" đệ tử Thanh Vân Môn lại một phen xôn xao.

Đạo Huyền Chân Nhân nhìn các đệ tử trẻ trung, mỉm cười nói: "Giải thưởng lần này, chính là Lục Hợp Kính."

"Cái gì?" Trương Tiểu Phàm ngậy ra, chưa từng nghe nói đến vật này, hấn không nén được nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy Điền Linh Nhi, Đỗ Tất Thư và mấy người kia cứ lơ nga lơ ngơ, đệ tử của các chi phái khác xung quanh dường như cũng không rõ lắm, nhưng những người nhập môn đã khá lâu như bọn Tề Hạo, Tống Đại Nhân, Văn Mẫn thì biến sắc, trên mặt lộ vẻ kích động và chăm chú ít thấy.

Bọn Điền Linh Nhi lúc này cũng để ý đến mấy người giống như đại sư huynh, hình như có biết chút gì đó, bèn nhoài sang khe khẽ hỏi: "Đại sư huynh, Lục Hợp Kính là cái gì vậy?"

Tống Đại Nhân thấp giọng đáp: "Lục Hợp Kính là pháp bảo truyền từ tổ sư đời thứ mười Vô Phương Tử Chân Nhân, hình dáng cụ thể của nó ta cũng chưa từng nhìn thấy, nhưng trước đây đã nghe sư phụ nói đến, đó là một trong các kỳ trân của bản môn, uy lực cực lớn, điều kỳ diệu là, chỉ cần người khư dụng nó linh lực đủ mạnh, Lục Hợp Kính có thể dội ngược lại tất cả mọi sự công kích, đưa chủ nhân nó đứng vào cái thế bất bại."

Mọi người nghe mà há hốc miệng, Đỗ Tất Thư lấp bắp nói: "Vậy, vậy chẳng phải là sẽ trở thành thiên hạ vô địch sao?"

Tống Đại Nhân nhún vai, đáp: "Ta nào đã thấy cụ thể nó ra làm sao, có điều sư phụ nói tất không thể sai được, lần này, " y liếc nhìn Đạo Huyền Chân Nhân, hạ thấp giọng: "Xem ra lần này chương môn và các sư trưởng đã bỏ vốn lớn đấy!"

Ai nấy trên mặt đều có vẻ kỳ dị, phần lớn còn ngấm ngấm nuốt nước bọt, xem ra trước vật quý, kể cả người tu đạo, cũng khó tránh động lòng phàm.

Đạo Huyền Chân Nhân dừng một lát, mỉm cười nhìn bọn đệ tử đang nhón nháo bàn tán, mãi mới nói

tiếp: "Được rồi, đại thể là như thế, các con về nghỉ ngơi đi, sáng sớm ngày mai, Thất Mạch Hội Võ bắt đầu thi đấu."

Đệ tử Thanh Vân Môn cùng hành lễ, đồng thanh nói: "Vâng, chường môn chân nhân."

Đạo Huyền Chân Nhân gật đầu: "Các con đi đi."

Chúng đệ tử dần dần lui ra, đại diện chỉ còn thủ toạ của bảy chi phái và mười mấy vị trưởng lão, Đạo Huyền Chân Nhân quay đầu lại, cười với đám trưởng lão: "Các vị sư huynh, cũng về sớm nghỉ ngơi đi, ngày mai bắt đầu, còn cần các vị nhọc sức nhiều."

Mấy trưởng lão, người thì tóc bạc phơ, mặt mày nhăn nheo, người thì trông còn rất trẻ trung nhờ có thuật trụ nhan, lúc này nghe lời Đạo Huyền Chân Nhân, không ai nói thêm gì nữa, đều lần lượt đi ra. Cuối cùng, trong Ngọc Thanh Điện, chỉ còn lại bảy vị thủ toạ.

Đạo Huyền Chân Nhân từ từ thu lại nụ cười diêm đạm gắn trên mặt ông ta từ nãy tới giờ, ánh mắt quét suốt lượt sáu người kia đang ngồi trên ghế, lạnh lùng bảo: "Được rồi, bây giờ chỉ còn bảy người chúng ta."

Thương Chính Lương, thủ toạ Triều Dương Phong, đang ngồi phía bên phải khế cau mày: "Chường môn sư huynh, có điều gì cần nói với bọn đệ chằng?"

Đạo Huyền Chân Nhân gật đầu, nét mặt không lộ vẻ gì, chậm rãi bảo: "Ta vừa đi xem xét linh tôn."

Lời vừa nói ra, ai nấy biến sắc mặt.

* *

*

Xuống dưới bậc thềm, chúng đệ tử khi đi qua đầm nước xanh biếc vẫn run run, có điều lần này Thủy Kỳ Lân ngủ rất yên lành, không có động tĩnh gì cả.

Qua khỏi Hồng Kiều, là quay trở về Vân Hải, quảng trường rộng lớn đẹp như tiên cảnh, Lâm Kinh Vũ nói mấy câu với Trương Tiểu Phàm, rồi đến nhập bọn với đám đệ tử của Long Thủ Phong. Trương Tiểu Phàm nhìn gã đi xa rồi, mới quay lại với mấy người trong Đại Trúc Phong, thấy Tổng Đại Nhân đang dặn vài điều cần chú ý và tình hình nơi ở trong hội võ, Trương Tiểu Phàm nghe một lúc, thốt nhiên nhớ lại chuyện gì, thất thanh kêu lên: "Ồi chà, chết rồi!"

Mọi người lạnh toát người thất kinh, Điền Linh Nhi đứng ngay bên mình hắn, lạ lùng hỏi: "Tiểu Phàm, sao vậy?"

Trương Tiểu Phàm ngó bốn xung quanh, vội vã nói: "Đệ ban nãy chỉ mãi nói chuyện với Kinh Vũ, quên bẵng mất Tiểu Hôi, giờ không biết nó chạy đi đâu rồi?"

Mọi người lúc này mới nhớ, quả nhiên chẳng ai chú ý đến tung tích con khỉ lông xám, bèn nhón nhào toả ra bốn phía tìm kiếm, chỉ thấy mây trắng bồng bênh, đệ tử các chi phái đã tản đi hết, tuyệt nhiên không thấy bóng dáng Tiểu Hôi đâu cả.

Trương Tiểu Phàm lo lắng, hai năm nay, kể từ ngày đưa Tiểu Hôi rời u cốc về, lúc nào cũng một người

một khi (đợt sau này thêm cả con chó vàng Đại Hoàng) ở cùng một nơi, tình cảm rất sâu sắc, thấy Thông Thiên Phong cao ngập chân mây, rộng rãi đến chẳng biết đâu là cùng, chẳng may Tiểu Hôi chạy đi mót quả đại ăn, thì làm sao mà tìm thấy nó?

Đang lo lắng, Trương Tiểu Phàm thốt nghe Điền Linh Nhi ở một bên kêu Í , bèn ngoảnh đầu lại nhìn, thấy Điền Linh Nhi tươi cười, trở tay ra phía trước, mồm mím nói: "Mọi người trông."

Ai nấy trông theo, bất giác phì cười, Tiểu Hôi đang chễm chệ trên lưng con chó Đại Hoàng của Điền Bất Dịch, miệng kêu chí chí chí chí , vung tay về phía Trương Tiểu Phàm, còn Đại Hoàng đang nín khe chạy tới, mồm ngậm một khúc sườn không biết moi từ đâu ra.

Qua một lúc lâu, Đại Hoàng cũng Tiểu Hôi chạy tới nơi, Tiểu Hôi lọ mọ trèo lên vai Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm liền vò đầu nó, làm vẻ giận mà rằng: "Mày chạy đi đâu vậy?"

Tiểu Hôi chẳng hề sợ sệt, nó cười hi hi chỉ vào Đại Hoàng đang phục xuống gặm khúc sườn trên mặt đất, vừa kêu chí chí vừa hoa tay múa chân miêu tả, Trương Tiểu Phàm ngó một lúc lâu, đột nhiên hỏi: "Khúc sườn lấy ở đâu ra?"

Tiểu Hôi nghe hỏi, bèn miêu tả thêm một hồi, lại trở về phía cuối quảng trường, Trương Tiểu Phàm nhìn Tổng Đại Nhân, chỉ thấy Tổng Đại Nhân liếc nhanh bốn xung quanh, nét mặt hơi có vẻ lúng túng và buồn cười, rồi hạ thấp giọng, khe khẽ bảo: "Chỗ đó là nhà bếp ăn cơm của đệ tử chi phái chính."

Mọi người sững sờ, rồi cùng bật cười, lắc đầu, Tổng Đại Nhân dẫn mọi người đi sang chỗ khác, nói: "Chúng ta cũng đi về nhà khách nghỉ đi, phải rồi, tiểu sư muội, muội là con gái, xếp cho muội ở cùng với các vị sư muội bên Tiểu Trúc Phong đấy, không có ý kiến gì chứ?"

Điền Linh Nhi lắc đầu: "Muội vốn còn muốn chuyện trò với Văn Mẫn tý tý, rồi còn nói tốt giúp đại sư huynh thêm vài câu."

Mọi người phá lên cười, Tổng Đại Nhân đỏ mặt, làm ra vẻ không nghe thấy, sải bước thật rộng, đằng sau ai nấy cười nói mãi, Trương Tiểu Phàm đi cuối cùng không dự phần, mà cứ trợn mắt nhìn con khỉ đang ngồi trên vai: "Con khỉ chết tiệt, sau này cứ chạy đi làm trò trộm cắp, để xem tao trị mày thế nào!"

Tiểu Hôi kêu chí chí chí chí mấy tiếng, ngoác miệng cười, chẳng biết nghe có hiểu không, nhưng vẫn ghi nhớ lời Trương Tiểu Phàm vào trong lòng.

Trương Tiểu Phàm mắng mỏ thêm vài câu, đi lên phía trước, được mấy bước, lại nhớ ra điều gì, bèn ngoái đầu lại quát to: "Đi mau, con chó chết giẫm, chỉ biết ăn thôi!"

Đại Hoàng vẫn đang nằm trên đất gặm khúc sườn, mãi mới ngẩng được đầu lên, thấy mọi người đi đã xa, nó bèn nhồm dậy, ngoạm khúc sườn vừa gặm được một một nửa lên rồi uể oải chạy theo.

* *

*

Trên Ngọc Thanh Điện, nơi thủ tọa của bảy chi phái đang tụ họp, lúc này ai nấy đều hướng sự chú ý

vào Đạo Huyền Chân Nhân.

Thiên Vân Đạo Nhân, thủ toạ Lạc Hà Phong đứng lên đầu tiên, hỏi: "Chương môn sư huynh, thế huynh có nhận ra linh tôn vừa rồi rốt cục là bị làm sao không?"

Đạo Huyền Chân Nhân thở dài, chậm rãi đáp: "Ta đã xem kỹ rồi, linh tôn chẳng hề có gì khác lạ cả."

"Sao cơ?" Trên mặt các vị thủ toạ đều hiện lên vẻ kinh ngạc.

Đạo Huyền Chân Nhân nhìn các sư huynh đệ đồng môn, bảo: "Thực ra là, ta đã quan sát nhiều lần, linh tôn hoàn toàn bình thường, không thể hiểu cơn đại ngộ đột nhiên nổi lên, rồi sao lại tan biến đi nhanh như thế!"

Điền Bất Dịch trầm ngâm một lát rồi nói: "Đệ thấy mục tiêu công kích của linh tôn dường như là đám đệ tử trẻ tuổi kia, lẽ nào có người chọc giận nó?"

Thủy Nguyệt Đại Sư, thủ toạ của Tiểu Trúc Phong liền bảo: "Không thể nào, nếu quả thực là đệ tử chọc giận linh tôn, sao nó tự nhiên lại bỏ dở không công kích nữa?"

Thủy Nguyệt tướng mạo đẹp đẽ, nhưng giọng thì lạnh như băng, phảng phất có chút hàn khí, Điền Bất Dịch nhìn bà ta, rồi ngâm miệng không nói gì nữa.

Đạo Huyền Chân Nhân lắc đầu: "Linh tôn là linh thú thượng cổ, vốn dĩ thông linh, ngàn năm nay chưa từng xảy ra tình huống thất thường đột ngột như vậy, bên trong nhất định là có nguyên nhân."

Tăng Thúc Thường, thủ toạ Phong Hồi Phong, ngồi bên trái, tóc mai bạc trắng, nhìn có vẻ già nua nhất trong bảy người, cất tiếng hỏi: "Phải chăng trong lòng chương môn sư huynh đã có định luận?"

Đạo Huyền Chân Nhân thở nhẹ, nói: "Chẳng giấu gì các vị, ta cũng vô đầu bút tai đối với chuyện này. Nhưng linh tôn là linh thú trấn sơn của Thanh Vân Môn, vai trò của nó rất lớn, ta vốn muốn dùng một phương pháp bí truyền là Thông Linh Thuật để cứu xét, không ngờ..."

Nói tới đây, Đạo Huyền Chân Nhân đột ngột ngừng lại, mọi người đang nghe, chợt thấy ông ta không nói nữa, Điền Bất Dịch là người đầu tiên cất tiếng truy vấn: "Chương môn sư huynh, sao thế?"

Đạo Huyền Chân Nhân lộ rõ vẻ lúng túng, nói: "Thông Linh Thuật là một tiểu xảo bàng môn, dùng nó có thể giao tiếp được với linh tôn, không ngờ lúc ta định sử dụng cách ấy, linh tôn lại ngủ mất rồi, chẳng thể nào thi triển được."

Mọi người im phăng phắc.

Đạo Huyền Chân Nhân ho khan mấy tiếng, rồi nghiêm chỉnh nói: "Việc này không phải lo, đợi linh tôn tỉnh dậy, chúng ta sẽ bàn bạc cho kỹ. Trước mắt có một chuyện, ta muốn cùng các vị sư huynh thương nghị."

Mọi người nhìn Đạo Huyền Chân Nhân vẻ mặt nghiêm túc, xem ra không phải là chuyện nhỏ, đều thu nét cười, sửa tư thế lại cho ngay ngắn.

Đạo Huyền Chân Nhân trở về chỗ ngồi, trầm ngâm một lúc mới nói: "Các vị, các vị có biết khoảng ba ngàn dặm về phía đông có một ngọn núi gọi là Không Tang Sơn (1) không?"

Ai nấy ngẩn ra, Thương Tùng Đạo Nhân là người đầu tiên định thần lại, cất tiếng hỏi: "Không Tang Sơn mà chương môn sư huynh nhắc đến đó phải chăng là nơi có Vạn Bức Cổ Quật?"

Đạo Huyền Chân Nhân gật đầu đáp: "Đúng."

Tăng Thúc Thường cau mày: "Nghe nói Vạn Bức Cổ Quật là một cái hang tự nhiên rất lớn, ăn xuống lòng đất, sâu không thể đo lường, trong ấy lạnh lẽo âm u, chỉ toàn dơi là dơi trú ngụ, dễ phải đến hàng triệu con. Nơi cần cỗi như vậy, sao sư huynh bỗng dưng lại nhắc tới?"

Đạo Huyền Chân Nhân chậm rãi đáp: "Các vị có chỗ chưa rõ lắm, Vạn Bức Cổ Quật này tưởng rằng không có người và vật nào lai vãng, nhưng trước đây lại chính là một cứ điểm quan trọng của Ma giáo. Hang sâu lạnh lẽo ẩm ướt ấy, vừa hay là nơi thích hợp để bọn tà ma ngoại đạo tu luyện yêu pháp. Sau đó bị nhân sỹ chính đạo chúng ta bao vây diệt trừ, nghiệt chương ma giáo thất bại bỏ chạy, nơi này dần dần hoang phế trở lại."

Thủy Nguyệt Đại Sư lạnh lùng hỏi: "Lúc này chương môn sư huynh tự dưng nhắc đến, vậy là ý gì?"

Thủy Nguyệt nói năng với Đạo Huyền như vậy, thái độ hơi thiếu chút thân thiện, nhưng những người đang ngồi ở đây đều biết Thủy Nguyệt Đại Sư nói chuyện xưa nay đều như vậy, Đạo Huyền Chân Nhân cũng chẳng để ý, lại thờ dài bảo: "Thủy Nguyệt sư muội không biết đâu, nửa năm về trước, ta nhận được truyền thư của Phần Hương Cốc, nói là gần đây ở vùng phụ cận Vạn Bức Cổ Quật, hình như lại có dư nghiệt của Ma giáo hoạt động trở lại. Phần Hương Cốc hỏi ý kiến của chúng ta, ta cân nhắc rồi, bèn lệnh cho nhị sư đồ Dật Tài gấp đi Không Tang Sơn tra xét."

Thương Chính Lương của Triều Dương Phong nghe rồi, cười bảo: "Thế thì tốt quá, Tiêu Dật Tài sư điệt giỏi giang hơn người, tu hành tinh thâm, thực là nhân vật xuất chúng trong Thanh Vân Môn, kỳ đại thí Thất Mạch Hội Võ trước đã giành được vòng nguyệt quế. Có y đi, còn gì mà không làm được nữa?"

Đạo Huyền Chân Nhân mỉm cười nói: "Thương sư huynh quá khen. Dật Tài đi Không Tang Sơn, mấy tháng sau gửi thư về, nói rằng đã phát hiện ra đúng là có người của Ma giáo hoạt động ở vùng phụ cận Vạn Bức Cổ Quật, mục đích của bọn chúng thật khủng khiếp."

Mọi người giật mình, Tăng Thúc Thường hỏi: "Sao?"

Đạo Huyền Chân Nhân sắc diện trầm tĩnh, không lộ vẻ gì, đáp: "Nghe Dật Tài nói, y đã bắt giữ một giáo đồ Ma giáo, ép hắn cung khai, thì ra tám trăm năm về trước, Vạn Bức Cổ Quật là tổng bộ chi phái Luyện Huyết Đường của Ma giáo. Lúc ấy Luyện Huyết Đường rất mạnh, là một trong ngũ đại thế lực Ma giáo. Nhưng sau khi bị lớp tiền bối chính đạo chúng ta dẹp tan, thì kiệt quệ không chấn hưng được nữa, Vạn Bức Cổ Quật cũng trở nên hoang phế. Nhưng chẳng biết tại sao mấy năm gần đây, Luyện Huyết Đường suy vi lâu nay dường như đang ngóc đầu trở dậy. Tương truyền năm xưa trong đại chiến Vạn Bức Cổ Quật, tuy những kẻ chủ chốt của Luyện Huyết Đường đều bị giết chết dưới kiếm của nhân sỹ chính đạo chúng ta, nhưng trong Vạn Bức Cổ Quật vẫn còn một mật động bầu vật, chứa rất nhiều kỳ

trần dị bảo, yêu thư tà quyền, chưa ai phát hiện ra."

Nghe tới đây, mọi người đều đã hiểu rõ, Thương Tùng Đạo Nhân cười lạnh, nói: "Tà ma oai đạo, si tâm vọng tưởng!"

Đạo Huyền Chân Nhân lắc đầu: "Khoan bàn xem tin tức này thật hay giả, theo như ta biết, sau trận chiến tám trăm năm trước, nhân sỹ chính đạo quả thực chưa hề phát hiện ra mật động bảo khổ nào trong Vạn Bức Cổ Quạt cả. Những cái khác thì thôi, nhưng nếu đúng là có mật động như vậy, e rằng trong đó sẽ chứa một vật đại hung, mà chúng ta không thể không đề phòng."

Mọi người đều hướng về Đạo Huyền Chân Nhân. Thiên Vân Đạo Nhân hỏi: "Su huynh, huynh rốt cục là nhắc đến vật đại hung nào, có khả yếu không?"

Đạo Huyền nhìn khắp lượt, trầm giọng đáp: "Phệ Huyết Châu!"

Mọi người rùng mình biến sắc, Thương Tùng Đạo Nhân kinh ngạc hỏi: "Hung vật này chẳng phải đã biến mất sau khi Hắc Tâm Lão Nhân chết rồi sao?"

Đạo Huyền Chân Nhân lắc đầu đáp: "Không, Hắc Tâm Lão Nhân tuy chết, nhưng Phệ Huyết Châu chưa chắc là không còn trên thế gian. Vật hung sát như vậy, những kẻ kém cỏi tầm thường không thể nắm giữ được, yêu nhân ma giáo tu luyện chưa đủ, thu lấy nó đem cất đi rồi cũng chưa biết chừng. Hắc Tâm Lão Nhân vốn xuất thân từ Luyện Huyết Đường, theo ta ước đoán, có khả năng là Phệ Huyết Châu vẫn còn trong mật động."

Mọi người nghe Đạo Huyền Chân Nhân nói một hồi, nhất thời đều lặng lẽ, lâu lắm, lại chính là Thủy Nguyệt Đại Sư lạnh lẽo mở lời: "Thế ý của chương môn sư huynh ra sao?"

Đạo Huyền Chân Nhân nói: "Ta nhận được thư Dật Tài rồi, bèn thông báo cho Phần Hương Cốc và Thiên Âm Tự, không lâu sau, hai đại môn phái này cũng gửi phúc đáp, nói là sẽ phái những đệ tử đắc ý đi Không Tang Sơn, ngăn chặn bọn ác đồ Ma giáo, trừ gian, duy trì chính đạo."

Điền Bất Dịch cau mày nói: "Ý của chương môn sư huynh như vậy là..."

Đạo Huyền Chân Nhân mỉm cười: "Thực ra đây cũng là một cơ hội trải nghiệm hiểm có, nhân tài trẻ tuổi trong Thanh Vân Môn chúng ta tuy nhiều, nhưng đa số đều chưa từng ra ngoài tu luyện, mấy năm nay thiên hạ an định, không có va chạm gì với ma giáo yêu nhân. Nhân dịp Thất Mạch Hội Võ lần này, ta định phái bốn đệ tử đứng đầu đi lên Không Tang Sơn, một mặt là ngăn chặn Ma giáo hành động ngang ngược, một mặt cũng để cọ xát, mở mang kiến thức. Mà," ông ta thu nụ cười, nét mặt trở nên nghiêm trang, tiếp: "mà ta nghe nói trong một trăm năm trở lại đây, Thiên Âm Tự và Phần Hương Cốc đều đào tạo ra những đệ tử kiệt xuất, có thiên tư, chúng ta thì cứ ngồi lì ra mà nhìn, e là sau này khó mà giữ được địa vị lãnh tụ của chính đạo. Nếu như vậy, Đạo Huyền ta thật không còn mặt mũi nào đi gặp liệt đại tổ sư nữa!"

Mọi người đều gật đầu, Thương Tùng Đạo Nhân nói: "Chương môn sư huynh nhìn xa trông rộng, nói rất phải."

Đạo Huyền nhìn các thủ toạ hỏi: "Như vậy, các vị đều không có ý kiến gì chứ?"

Mọi người đều gật đầu tán đồng.

Đạo Huyền Chân Nhân nói: "Được, quyết định như thế. Trong Ngọc Thanh Điện đã sắp xếp nơi nghỉ cho các vị sư huynh rồi, mời các vị đi nghỉ sớm." Nói đoạn, ông ta vỗ tay ba tiếng, ngoài cửa có mấy đạo đồng bước ngay vào."Các ngươi hãy dẫn chư vị thủ toạ về phòng nghỉ ngơi."

Bọn đạo đồng ứng tiếng tiến lên trước, các thủ toạ đều đứng cả dậy, hướng về Đạo Huyền Chân Nhân hành lễ, rồi theo chúng đi ra.

Alex chú:

Ma: ma quỷ; Tung: tung tích

Tác giả - chú thích:

注1: 出自《山海经》第四卷《东山经》: 东次二经之首, 曰空桑之山, 北临食水, 东望沮吴, 南望沙陵, 西望泯泽

Không Tang Sơn: xuất xứ từ Sơn Hải Kinh - quyển 4 Đông Sơn Kinh, viết rằng Không tang chi sơn, bắc lâm thực thủy, đông vọng tự ngô, nam vọng sa lăng, tây vọng mẫn trạch

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 21

Đêm Đen

Thất Mạch Hội Võ là sự kiện lớn của Thanh Vân Môn, một giáp mới tổ chức một lần, Thông Thiên Phong thoát cái có đến mấy trăm người, chuyện nơi ở tất nhiên trở nên rất căng. Đệ tử Đại Trúc Phong muốn được sống cảnh tiêu dao mỗi người một phòng như ở bên nhà, quả thực đúng là vọng tưởng. Ngoài Điền Linh Nhi đến ở chung với đám con gái Tiểu Trúc Phong, còn thì từ Tống Đại Nhân trở xuống, cả thầy bảy nam đệ tử, đều chen chúc vào một phòng.

Thông Thiên Phong từ xưa tới nay vốn sắp xếp bốn người một phòng, lúc này trải thêm ba cái đệm, cố gắng cũng nhét vào được, nhưng chật chội là điều không sao tránh khỏi. Thành ra có người lớn tiếng oán thán: "Đúng là, suốt ngày nói chi phái chính tốt thế nào thế nào, bây giờ lại đem nhồi bảy người chúng ta vào một phòng, đúng là keo kiệt mà!"

"Lão lục, đệ đừng than vãn đi, nếu để các sư huynh đệ chi chính nghe thấy, thì không hay đâu."

"Nhị sư huynh, huynh ngủ trên giường, tất nhiên là thoải mái dễ chịu, sao chẳng nhìn sư đệ nằm dưới đất lạnh giá này, hay là ta đổi chỗ đi."

"Khò khò khò khò....."

"Không phải chứ, thoáng một cái đã ngủ cò quay rồi, lại còn ngáy nữa?"

"Khò khò khò khò....."

"Hừ, a, tứ sư huynh, huynh từ xưa tới nay anh tuấn tiêu sái phong lưu hào sảng thiên tư hơn người tài hoa đường hoàng..."

"Khò khò khò khò....."

"Làm cái trò gì vậy ta, lúc này hình như rất thịnh hành cái lối đặt mình là ngủ ngay? Í, đại sư huynh tâm lòng lương thiện, sao nỡ nhìn sư đệ..."

"Khò khò khò khò....."

"Huynh ----- a, tam sư huynh..."

"Khò khò khò khò....."

"Rầm rầm rầm rầm..."

Mọi người giật mình, bên kia vách đột nhiên dội thành thành, rồi có người giận dữ hét lên: "Ôi, bọn Đại Trúc Phong các ngươi tối đi ngủ sao lại ngáy âm ỹ làm vậy?"

Trong phòng tức thì lặng như tờ, mãi lâu sau, chẳng biết có ai khe khẽ bật cười, lại một lúc nữa, âm

thanh ban này thỉnh linh cất lên, như nhớ ra điều gì: "A, ngũ sư huynh..."

"Huynh, huynh, huynh cái gì, ta ngủ ngay bên cạnh đệ, cũng trên mặt đất đây này, muốn đổi chỗ phòng, chả sao hết!"

"Khục khục, chẳng có gì. Ồi, cái đệm này lạnh băng cũng đành, nhưng nó ngăn một mẩu như vậy, ngủ chẳng thoải mái gì hết, xem ra thì tiểu sư đệ vẫn dễ chịu nhất, thân mình vừa vặn."

"Lục sư huynh, nhắm mắt nói chuyện à, chẳng thấy đệ bên này còn một con chó to lại một con khi tranh giành chăn đệm đây sao? Chật chội nhất là đệ đấy, huynh còn nói?"

"...có điều ta vẫn..."

"Im đi lão lục!" Mấy người trong phòng đồng thanh kêu lên.

Rất nhiều đệ tử lên Thông Thiên Phong lần này là lần đầu. Trời tối rồi, họ vẫn còn ra ngoài tản bộ, ngắm nghía cảnh vật một cách ngạc nhiên, thích thú và tò mò, nhưng về khuya, ai nấy đều trở lại phòng ngủ.

Khi bóng đêm dần buông, vàng trắng lạnh hiện ra trên vòm trời, rải ánh sáng xanh xuống ngọn núi cao ngập chân mây.

Trương Tiểu Phàm đang ngủ rất say, trong lúc mơ màng bỗng dưng có cái gì đụng vào mình, hắn kèm nhèm mở cặp mắt ngái ngủ, Tiểu Hôi và Đại Hoàng đã biến đâu mất. Hắn nhòm hắn dậy nhìn xung quanh, thấy cái bóng vàng của Đại Hoàng vừa ngoặt khỏi nơi bậu cửa, trên lưng cũng một cái bóng nhờ nhờ, chắc là Tiểu Hôi.

Trương Tiểu Phàm lấy làm lạ, khuya khoắt thế này rồi, con chó với con khi còn đi đâu, hắn bèn rón rén bò dậy, quàng quàng mặc quần áo, bước lại bên cửa, chỉ thấy trong ánh trăng thanh lạnh, Đại Hoàng đang cõng Tiểu Hôi chạy phăm phăm về phía Vân Hải.

Trương Tiểu Phàm nhìn theo hướng chúng chạy, nghĩ ngợi một lúc, rồi nhớ ra sáng nay Tổng Đại Nhân bảo mình nơi đó là nhà bếp của Thông Thiên Phong, hắn vừa tức vừa buồn cười. Đại Hoàng chẳng biết đã được Điền Bất Dịch nuôi mấy trăm năm, cũng coi như một con chó lên bậc lão làng rồi, ai ngờ vẫn còn tham ăn như vậy. Hắn định mặc kệ quay lại ngủ tiếp, nhưng sự nghĩ ra, chẳng may có ai đó trông thấy chó với khi của Đại Trúc Phong đang ăn trộm đồ, thì thật khó coi lắm, phải lừa chúng nó về mới được.

Hắn trong lòng đã quyết, bèn ngược mắt nhìn, thấy Đại Hoàng với Tiểu Hôi lúc này chỉ còn là một cái bóng lờ mờ, bèn vội vã đuổi theo.

Hắn chạy khê khàng, e làm kinh động đến đồng môn ở các phòng khác, tới Vân Hải rộng rãi mênh mông, đã chẳng thấy Đại Hoàng và Tiểu Hôi đâu nữa, chỉ thấy dưới ánh trăng lạnh, mây bồng bênh trôi nổi, như sương như khói, đẹp không tả xiết.

Hắn ngắm một lúc, sau chẳng còn tâm tư đâu để ngắm tiếp nữa, ngảnh đầu ngó nhìn bốn phía, rồi nhắm hướng nhà bếp chạy đi, đột nhiên, tim hắn nhảy đánh thót.

Mãi nơi xa của Vân Hải, ở một hướng khác với hướng nhà bếp, trong đám mây trắng phiêu diêu, lơ mơ một bóng hình yếu điệu, dường như người đó, đang đi về phía Hồng Kiều.

Trương Tiểu Phàm cứ trông theo sững sờ, cho dù khoảng cách rất xa, nhưng bóng dáng ấy đã in sâu trong lòng, hần vừa nhìn là nhận ra ngay, sư tử Điền Linh Nhi.

Đêm, khuya như thế này!

Nàng tại sao lại ra ngoài một mình, rồi muốn đi đâu một mình đây?

Trương Tiểu Phàm đứng ngây ra tại chỗ, nhất thời chẳng biết nên làm thế nào, chỉ cảm thấy trong đầu trăm ngàn ý nghĩ dồn dập đến, lòng rối như tơ vò, rồi cũng hơi hơi đoán ra, nhưng trái tim lại không chịu thừa nhận.

Hắn quay đầu, mắt trông về hướng nhà bếp mà Đại Hoàng và Tiểu Hôi vừa chạy đi, dần lòng bước theo hướng ấy, rồi tự nhủ với mình rằng: "Trương Tiểu Phàm, người bớt quan tâm đến chuyện người khác đi! Bớt quan tâm đến chuyện người khác đi!"

Cứ thế đi được bảy bước, ánh trăng như nước, rõ xuống thân mình gã thiếu niên, cô đơn. Hắn dừng lại, ngửa mặt nhìn, chỉ thấy một vầng trăng lạnh treo bên trời. Miệng hắn mấp máy, giây lát sau, hắn quay phắt mình, nghiêng chặt răng, lao theo hướng vừa khuất bóng người.

Trăng soi trên mình hắn đang chạy, có chút dịu dàng thê lương.

Một lúc sau, bóng Điền Linh Nhi đã biến khỏi Vân Hải, nhưng Tiểu Phàm vẫn chẳng ngó đến nơi nào khác, cứ một mạch nhằm hướng Hồng Kiều mà chạy. Rất nhanh, hắn lên đến nơi, gió núi thổi tới, nước hai bên cầu tuôn đầm đìa, phản chiếu ánh trăng, đẹp lạnh lẽo, nhưng Trương Tiểu Phàm không hề chú ý, cứ chạy hết tốc lực.

Chạy, chạy, chạy mãi!

Chạy qua Hồng Kiều, vẫn chẳng nhìn thấy Điền Linh Nhi đâu cả. Mãi đến lúc xuống khỏi nhịp cuối, hắn mới dừng lại, dưới ánh trăng thanh lạnh, đầm nước biếc sáng rõ như ban ngày, và một hình bóng yếu điệu đang đứng cạnh bờ, chăm chú ngắm mặt nước gợn sóng lăn tăn, ngơ ngẩn xuất thần.

Trương Tiểu Phàm đột nhiên phát sợ, một nỗi sợ không sao diễn tả thành lời, chỉ biết tuyệt đối không thể để sư tử phát hiện. Hắn đảo mắt nhìn khắp xung quanh, thấy bên tay phải nơi gần Hồng Kiều có một lùm cây nhỏ, bèn khễ khàng đi tới, ẩn mình vào đó, rồi từ trong bóng âm thầm, len lén quan sát Điền Linh Nhi.

Một khoảnh khắc, mà như là vĩnh viễn!

Dưới ánh trăng, bên đầm nước biếc, cô gái trẻ hơi âu sầu, hơi mong ngóng, cặp mày rủ thấp, ánh mắt thấp thoáng một làn sáng ảm đạm, tựa hồ đang chờ đợi điều gì. Gió núi hiu hiu lướt qua mặt nước, lướt qua bên mình nàng, cũng nín cả thở, im cả tiếng, nhẹ nhẹ lùa vào vạt áo, vào mớ tóc đẹp của nàng, mơn lên làn da mịn màng như tuyết.

Từ đáy sâu tâm hồn Trương Tiểu Phàm bỗng trào dâng một niềm dịu dàng khó nói, có lẽ, người con

gái kia chính là người hấn sẽ dành cả đời để bảo bọc, dẫu vì nàng mà phải chịu trăm cay nghìn đắng, hấn cũng quyết không do dự, quyết không hối hận.

Giờ khắc này, mong sao là mãi mãi!

"Linh Nhi sư muội." bỗng nhiên một tiếng gọi, từ Hồng Kiều vẳng tới, Điền Linh Nhi quay ngay người lại, ánh mắt lập tức ngập đầy niềm vui, khoé miệng nhoẻn cười tươi tắn.

"Tề sư huynh, huynh đến rồi đấy ư."

Cõi lòng Trương Tiểu Phàm hình như vỡ tan, nhưng hấn chẳng thấy đau đớn, trái tim rộng tuếch, chỉ đập mỗi một nhịp: "Tề sư huynh, Tề sư huynh, Tề sư huynh..."

Hấn khó nhọc quay đầu lại, thấy trên Hồng Kiều mau mắn đi tới một người, mày kiếm mắt sao, khí độ xuất chúng, chẳng phải Tề Hạo thì còn là ai nữa.

Tề Hạo đi rất nhanh đến bên Điền Linh Nhi, dịu dàng nói: "Xin lỗi muội nhé, mấy huynh đệ chỗ ta làm rộn, mãi khuya mới chịu đi ngủ, vì vậy ta đến muộn thế này, khiến muội đợi lâu."

Điền Linh Nhi trong lòng vốn có chút hờn trách, nhưng chẳng biết tại sao, vừa trông thấy Tề Hạo, những hờn trách ấy đều tan biến cả. Nàng lắc lắc đầu, mỉm cười: "Không có gì, muội đến cũng chưa lâu." rồi ngừng một lát, nàng đưa mắt liếc đăm nước bên cạnh, hỏi: "Nhưng sao lại hẹn gặp mặt ở nơi này, ban ngày linh tôn thành linh nổi giận, đến giờ muội hãy còn sợ hãi!"

Tề Hạo cười đáp: "Chuyện có gì đâu, ta nghe sư phụ nói, linh tôn vẫn như thường, chỉ là muốn đùa một chút với bọn đệ tử chúng ta, hôm nay ban ngày linh tôn làm náo loạn lên, đến tối lại càng thấy yên vắng hơn, chẳng phải ư?"

Điền Linh Nhi đỏ mặt, cúi đầu nói: "Mình lén gặp nhau như vậy, không biết là hay hay dở?"

Tề Hạo ngắm khuôn mặt kiều diễm dịu dàng của nàng, nhỏ nhẹ bảo: "Linh Nhi sư muội, hai năm nay, kể từ lần đầu gặp gỡ trên Đại Trúc Phong, ta đã không thể nào thôi niệm nhung nhớ, thôi nổi tương tư, đêm khuya chẳng bao giờ ngon giấc, đầu óc lúc nào cũng chỉ vẩn vít mỗi hình bóng muội."

Điền Linh Nhi bất giác mím chặt môi, mặt đỏ bừng lên, nhưng không hề tỏ vẻ giận, trong lòng lan dần những ngọt ngào.

Tề Hạo lại nói: "Linh Nhi sư muội, ta..."

Điền Linh Nhi đột nhiên ngược lên: "Tề sư huynh, huynh kêu muội là Linh Nhi là được rồi." Nói tới đây, nàng chột cúi mặt xuống, thỏ thẻ: "Cha, cha và mẹ muội đều kêu muội như vậy."

Tề Hạo mừng rỡ, dường như còn chưa tin vào tai mình, y e dè một lúc rồi hỏi dồn: "Thật thế ư, Linh, Linh Nhi?"

Điền Linh Nhi liếc y, rồi thò tay vào trong bọc khế rút ra một cái hộp gấm nhỏ, ánh mắt nhìn xuống đất, lát sau hình như đã đủ dũng khí, nàng mới thì thầm: "Thanh Lương Châu này, hai năm nay muội chưa từng rời xa."

Nàng nói xong, thì không dám nhìn thẳng vào Tề Hạo nữa, chẳng ngờ mãi một lúc lâu, vẫn không thấy

Tề Hạo cất tiếng. Điền Linh Nhi nẩy tính hiếu kỳ, bèn len lén ngược lên, chỉ thấy Tề Hạo ánh mắt ngập niềm vui sướng, khuôn mặt rạng rỡ, vẻ hạnh phúc không sao nói hết được.

Hai người nhìn nhau thật lâu, vòng tay bỗng nhiên rộng mở, và họ ôm nhau.

Ánh trăng lạnh lạnh, rải xuống mình họ, rải xuống cả lùm cây kia, nhưng rọi không tới những góc u tối. Chẳng biết là đã bao lâu, đôi tình nhân cứ nói những chuyện nong nàn đầm thắm, mãi cho đến khi Tề Hạo nhìn sắc trời, thấy trăng đã lụi về phương đông, mới bảo: "Linh Nhi, chẳng còn sớm sửa gì nữa, chúng ta nên về thôi, nếu để người ta trông thấy thì không hay lắm."

Điền Linh Nhi ngẫm nghĩ rồi gật đầu. Cả hai lại nhìn nhau, cùng mỉm cười, Tề Hạo nắm tay Điền Linh Nhi, thong thả đi về phía Hồng Kiều, dưới ánh trăng, cặp uyên ương thân mật dìu nhau bước. Một lúc sau, bóng họ khuất dần trên cầu.

Đêm hôm nay, sắc trời thêm vẻ thê lương.

Trong lùm cây, dưới bóng âm thầm, Trương Tiểu Phàm chậm chạp lê ra, thờ thẫn bước đến bên đầm nước, nhìn sóng gợn lăn tăn, nhìn trăng lạnh phản chiếu dưới đáy, đang nhẹ nhẹ rung rinh theo sóng nước dập dềnh.

Bỗng dung hấn muốn khóc.

Chỉ có điều, hấn khóc không được, nỗi đau đớn khó hiểu như dã thú cuồng nộ cắn xé khắp phía, làm tim hấn chỗ nào cũng hấn đầy vết thương.

Nhưng hấn nghiến chặt răng, chẳng thốt một lời.

Hấn mơ hồ nhớ lại năm năm về trước, lúc ấy hấn mất tất cả, ngoài Lâm Kinh Vũ bên cạnh ra, thế gian đã hoàn toàn biến đổi.

Như tối hôm nay, ngay lúc này, chỉ có hấn cô độc, đối diện với chính mình.

"Ừm", một tiếng khe khẽ vang, như tiếng khịt mũi của một loài dã thú nào, chợt vẳng lên từ sau lưng hấn. Trương Tiểu Phàm đang cơn mê loạn vụt sực tỉnh, ngoảnh đầu lại nhìn, liền kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh.

Chỉ thấy Thuỷ Kỳ Lân, linh thú trấn sơn của Thanh Vân Môn, con vật khổng lồ vẫn được mọi người xưng tụng là Linh Tôn, lặng lẽ mà thành linh, xuất hiện sau lưng hấn. Nó đã áp đến rất gần, cúi thấp đầu xuống, đôi mắt cò cộ như dán chặt lên mình Trương Tiểu Phàm. Không biết nó to lớn như vậy, làm sao mà giữ yên lặng được đến thế, cũng có thể vì Trương Tiểu Phàm lòng dạ như đã chết, nên chẳng phát hiện ra sớm hơn.

Tim Trương Tiểu Phàm dường như muốn vọt ra khỏi miệng, thấy trước mắt thân hình khổng lồ như quả núi, mồm to như cái chậu máu, răng nanh dài nhọn hoắt đang lấp lánh ánh trăng, hấn sợ hãi lùi liên mấy bước, chân bỗng vướn quíu, thì ra vấp phải một hòn đá to, ngã lộn nhào.

Khi nãy hấn chạy khỏi phòng áo quần vốn xốc xếch, chỉ mặc tạm vào người, lúc này thân hình xiêu vẹo, chợt nghe tang một tiếng, vật gì đó rơi xuống đất.

Tiếng động lập tức lan ra trong cảnh tịch mịch, vọng đến trên mặt nước.

Trương Tiểu Phàm và Thủy Kỳ Lân cùng cúi nhìn, thì thấy dưới đất, bên bờ đầm, giữa Trương Tiểu Phàm và Thủy Kỳ Lân, chính là thanh Thiêu Hoả Côn đen thùi lùì, đang nằm yên lặng.

Trong đôi mắt to cô cộ của Thủy Kỳ Lân, phản chiếu cả khuôn mặt xanh lét của Trương Tiểu Phàm và thanh Thiêu Hoả Côn xấu xí kia. Trương Tiểu Phàm thấy họng khô ran, mồ hôi riu riu nhỏ xuống, trong lòng gào lên trời chết: "Chạy, chạy mau!"

Nhưng trước mặt Thủy Kỳ Lân, mặc kệ những vọng tưởng trong lòng, hắn thấy hai chân hình như chẳng phải là của mình nữa, không sao nhúc nhích nổi. Thủy Kỳ Lân hơi lấy làm lạ, thoát tiên ngắm kỹ Trương Tiểu Phàm, rồi sự chú ý dần bị hút sang thanh Thiêu Hoả Côn. Nó nhìn chăm chăm, ngược lên, ngó xuống, cái đầu ù cứ chuyển tới chuyển lui, cuối cùng cũng chẳng nhận thấy gì. Giây lát sau, nó trù trù, rồi thò vuốt trước ra, e dè đụng vào Thiêu Hoả Côn.

Trương Tiểu Phàm đứng một bên cứ ngây người ngó, tuy trong lòng vẫn vô cùng khiếp sợ, nhưng tính hiếu kỳ cũng cùng lúc nổi lên. Hắn nghĩ Linh Tôn này sống mấy ngàn năm rồi mà vẫn hồ đồ, y như con chó vàng to trên Đại Trúc Phong, trẻ chẳng ra trẻ, già chẳng ra già, nếu không sao lại thấy hứng thú với cái que cời lò ấy?

Móng vuốt to lớn của Thủy Kỳ Lân nhẹ nhàng đẩy vào Thiêu Hoả Côn, rồi lập tức rút lại, trông dáng điệu thì hình như là rất e dè, Thiêu Hoả Côn bỗng động đậy, lăn đi mấy vòng, rồi nằm yên như cũ, không nhúc nhích.

Trong mắt Thủy Kỳ Lân hiện lên nỗi nghi hoặc, nhưng không chịu bỏ cuộc, cái đầu ù của nó lắc lư, rồi thỉnh thoảng nhìn sang Trương Tiểu Phàm, từ cái mồm to như chậu máu truyền ra một tràng những tiếng gầm gừ khe khẽ. Trương Tiểu Phàm giật đánh thót, cơ bắp toàn thân căng cứng, đến hơi thở cũng ngưng ngang.

Nhưng Thủy Kỳ Lân chỉ liếc hắn một cái, rồi lại nhìn sang Thiêu Hoả Côn, lần này nó cúi thấp đầu, rên mũi lên cái que, tí mĩ người hít. Trương Tiểu Phàm tim vẫn đập thình thịch, nhưng quan sát hành vi cổ quái của con thú to lớn trước mặt, bất giác thấy rất giống Đại Hoàng, nếu không phải vì đang quá căng thẳng, chắc hắn đã phá ra cười.

Thủy Kỳ Lân đánh hơi một lúc, rõ ràng là vẫn không thu được kết quả gì, nó bèn ngẩng dậy, cái đầu ù quay ngó khắp phía, hình như cũng không thể làm rõ hơn sự việc. Linh thú ngàn năm rốt cục vẫn là linh thú ngàn năm, sau khi nghĩ ngợi một lúc, bèn quyết định buông xuôi, nó khịt khịt mũi rõ to, đôi mắt cô cộ ngó Trương Tiểu Phàm, lại khiến hắn sợ gần chết, rồi lắc đầu vẩy đuôi xoay mình lội xuống đầm, lát sau, bọt nước sủi tung lên, thân mình không lộ chìm xuống.

Trương Tiểu Phàm lúc này mới hơi hoàn hồn, bèn từ từ bò dậy, thấy lưng áo đã ướt đẫm cả, trên trán mồ hôi lạnh cũng tuôn như mưa. Hắn đi lại bên thanh Thiêu Hoả Côn, nhặt nó lên, ngắm nghía một lượt, chẳng thể nào nhận ra điểm gì khác lạ, bất giác than thở: "Đi đời nhà ma!"

Than thở chưa dứt, chợt nghe tiếng động bên đầm, một bóng nước to tướng trôi lên, trong hoa sóng bạc trắng, lò mờ trông thấy cái đuôi thù lù của Thủy Kỳ Lân quẫy lên mặt nước.

Trương Tiểu Phàm thất kinh, lập tức nhét Thiêu Hoả Côn trở vào trong bọc, rồi vất chân lên cỏ mà chạy, trên đường chỉ nghe sau lưng tiếng sục nước không ngừng, hấn cũng chẳng dám ngoái đầu lại nhìn, cứ chạy trôi chết, gắng rời nơi đó càng xa càng tốt. Chẳng bao lâu là đến được Hồng Kiều, rồi chạy một mạch, tới khi không còn nghe tiếng động truyền lại, thì đã lên đến đỉnh cầu, mới dám dừng bước, thở hổn hển.

Hộc, hộc, hộc!..."

Trương Tiểu Phàm hô hấp dần dần điều hoà trở lại, mới cảm thấy rã rời, một nỗi mệt nhọc trào lên trong người, hấn cúi đầu xuống, dưới ánh trăng, cái bóng cô đơn nhằng nhẵng đi theo.

Hấn đột nhiên ngược lên, ngửa mặt nhìn trời, chỉ thấy cao xanh lạnh lùng, vàng trắng nhạt treo cao. Hấn ngây dại ngấm, đờ đẫn cả người.

* *

*

Sáng sớm, mọi người thức dậy.

Đỗ Tất Thư vắn lưng, lớn tiếng than thở: "Thật là, ngủ một tối mà lưng sắp gãy rồi, hôm nay làm sao thi đấu được đây?"

Lão ngũ Lữ Đại Tín cau mày bảo: "Lão lục, đừng có kêu ca nữa, ta cũng ngủ một tối, mà chưa thấy lưng có vấn đề gì."

Tổng Đại Nhân đứng bên cũng bảo: "Đúng đó, lão lục tối qua than vãn suốt, còn chưa đủ sao? Đệ không thấy lão ngũ và tiểu sư đệ đều chẳng nói năng gì ư?"

Đỗ Tất Thư đảo mắt hỏi: "Ngũ sư huynh da dày thịt đầy, chẳng có cảm giác gì hết, không tin huynh hỏi tiểu sư đệ, xem xem. Í, tiểu sư đệ, làm sao mà mắt đầy tia máu thế này, tối qua quả thật không ngủ nghê gì được à?"

Trương Tiểu Phàm đã thu dọn xong chăn đệm, lúc ấy đang ngồi trên một cái ghé dài, thần thờ trông ra ngoài cửa sổ, chẳng có phản ứng gì. Đại Hoàng thì nằm bên chân hấn, Tiểu Hôi lật nghịch móng lông da của con chó, hình như tìm bắt rận.

Đỗ Tất Thư bước qua, vỗ mạnh lên vai hấn. Trương Tiểu Phàm giật mình, nhảy bắn lên, làm Đại Hoàng và Tiểu Hôi sợ thót, hấn ngoảnh đầu nhìn bốn xung quanh, hỏi: "Chuyện, chuyện gì thế?"

Đỗ Tất Thư cau mày: "Tiểu Phàm, đệ làm sao mà chẳng còn tí hồn vía nào nữa vậy, đêm qua không ngủ được à?"

Trương Tiểu Phàm ngây người, lắc đầu nói: "Đâu, đâu có."

Đỗ Tất Thư hỏi: "Làm sao mà mắt đầy tia máu, đỏ cả lên thế kia?"

Trương Tiểu Phàm toan nói, Hà Đại Trí từ bên kia đã đi lại chen ngang: "Lão lục, khỏi lo chuyện tầm

phào nữa, tiểu sư đệ tinh thần không tốt cũng không sao, đằng nào hôm nay y cũng không đấu mà qua vòng, nhưng đệ mà chậm đi rửa mặt súc miệng, để lỡ giờ thi đấu, thì đừng có trách ai cả."

Đỗ Tất Thư sực nhớ, chẳng hỏi Trương Tiểu Phàm ngủ có ngon không nữa, xông lại cướp lấy chậu, bắt kẻ Lữ Đại Tín, Trịnh Đại Lễ đang rửa mặt, làm nước bắn tung toé, miệng bô lô ba la: "Hừ, tiểu sư đệ số tốt quá, các huynh nhìn cái vẻ muốn chết mà không chết được của y kia, thật là... A, ngũ sư huynh, mau đưa trả chậu rửa cho đệ, đệ muộn mất rồi đây này!"

"Phì, ta còn chưa rửa cơ!"

Trương Tiểu Phàm nhìn mấy vị sư huynh ở bên kia phòng tranh luận không ngớt chỉ vì một cái chậu, trong lòng cảm thấy chán ngấy, bèn đứng dậy đi ra ngoài. Vừa đến bậu cửa, Tống Đại Nhân đột nhiên từ đằng sau gọi vói theo: "Tiểu sư đệ, đã rửa mặt chưa đấy?"

Trương Tiểu Phàm ngoái đầu đáp: "Rửa rồi, đại sư huynh."

Tống Đại Nhân gật đầu nói: "Thế thì tốt, đệ đi ra ngoài trước cũng không sao, có điều lát nữa phải đến nhà ăn dùng cơm sáng nhé, biết chưa?"

Trương Tiểu Phàm ứng tiếng: "Biết rồi." Nói đoạn bước ra, Tiểu Hôi cất tiếng chi chi gọi, rồi chạy lại lao lên vai hắn, Đại Hoàng thấy Tiểu Hôi đi, cũng uể oải bò dậy, ngúc ngoắc cái đuôi theo ra. Trên hành lang, Trương Tiểu Phàm thấy hai bên đầy những đệ tử các chi phái vừa mới ngủ dậy đang tíu ta tíu tít, hẳn cứ chậm rãi bước, vô tình đưa chân đến Vân Hải.

Lúc này trời hãy còn sớm, chỉ có vài đệ tử Thanh Vân đang đi lại trên quảng trường. Gió núi trong lành thổi tới, lướt qua khuôn mặt Trương Tiểu Phàm, để lại chút cảm giác lành lạnh.

Giống như đêm qua!

Trái tim Trương Tiểu Phàm nhói đau, năm nay hắn là một thiếu niên 16 tuổi, đã chớm biết yêu. Sống trên Đại Trúc Phong năm năm, cùng Điền Linh Nhi sớm chiều bên nhau, từ nhỏ hắn đã nuôi trong lòng một mầm tình ái đối với vị sư tỷ mỹ lệ hoạt bát này. Chẳng ngờ đêm qua, chính mắt nhìn thấy Điền Linh Nhi và Tề Hạo lén gặp nhau, hết như sét đánh ngang tai, tâm tư rối loạn.

Lúc ấy trong đầu hắn rối bời bời, những cảnh đêm qua làm hắn đau muốn chết cứ giờ đi giờ lại từng màn, người hắn vô định dật dờ, bước đi không mục đích.

"Í?" thốt nhiên, một tiếng kêu kinh ngạc vang lên bên cạnh, làm Trương Tiểu Phàm giật thót, sực tỉnh từ giữa mơ tâm tưởng mê loạn. Hắn ngoảnh nhìn sang, thì ra là một đệ tử trẻ trung, ngũ quan thanh tú, mình mặc trường bào, khoảng trên dưới 20 tuổi, tay cầm một cái quạt thép vàng dường như có vẽ núi non sông hồ, lúc ấy đang đi lại, có điều cặp mắt to sáng chẳng liếc Trương Tiểu Phàm lấy một cái, mà cứ nhìn chăm chăm vào con khỉ Tiểu Hôi đang vắt vẻo trên vai.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 22

Tỷ Thí

Tiểu Hôi thấy người ta cứ nhìn mình chằm chằm, ánh mắt lại rất là cổ quái, thì phát bực, soạt một tiếng lật tay lên cào vớ sang, người đó bối rối không kịp tránh, sém chút nữa là mặt bị rách toạc rồi, cũng may y phản ứng lanh lẹ, hất mạnh đầu về phía sau, chỉ trong tích tắc là tránh được qua.

Trương Tiểu Phàm kinh hãi, vội vàng quát Tiểu Hôi, rồi ngoảnh đầu lại nhìn người đó, thấy y giật mình thon thót, tay vuốt mặt, miệng lẩm nhẩm: "Hiểm quá, hiểm quá."

Trương Tiểu Phàm trong lòng áy náy bèn bảo: "Su huynh này, rất xin lỗi!"

Chẳng ngờ người đó không bực bội, lại mỉm cười xua xua tay: "Không sao, là ta nhất thời sơ ý, quên bẵng đi mất Tam Nhãn Linh Hầu (1) tính vốn rất nóng nảy, dễ làm người khác bị thương."

Trương Tiểu Phàm ngây ngô hỏi: "Tam Nhãn Linh Hầu?"

Người kia rất ngạc nhiên: "Sao, người không biết con khỉ này là Tam Nhãn Linh Hầu ư?"

Trương Tiểu Phàm rất lấy làm lạ: "Tam Nhãn Linh Hầu là cái gì?"

Người kia mở to mắt, nhìn Trương Tiểu Phàm một lượt từ trên xuống dưới, hỏi: "Tam Nhãn Linh Hầu người cũng không biết, thế làm sao mà có được nó?"

Trương Tiểu Phàm đáp: "Ta trước đây chặt trúc trong rừng gặp phải nó, bị nó chọi quả thông mấy lần, sau đó nó theo ta về."

Gã đệ tử Thanh Vân trẻ tuổi kia trông như sắp rơi tuột cả hàm dưới, lắp ba lắp bắp: "Chọi mấy quả thông rồi theo về, chọi mấy quả thông rồi theo về..."

Trương Tiểu Phàm thấy thần sắc y kỳ quái quá, bèn lắc lắc đầu, xoay mình bỏ đi, chẳng ngờ mới đi được mấy bước, đã thấy người kia chạy lên theo, cười đưa đẩy, khe khẽ nói: "Vị sư đệ này, à, không, sư huynh, huynh..."

Trương Tiểu Phàm lần đầu trong đời được người ta kêu là sư huynh, mà trông y ít nhất cũng phải trên hai mươi rồi, liền vội vàng đáp: "Ồ, không dám, có chuyện gì huynh cứ nói đi."

Người kia dừng một lát, cười đưa đẩy, nói: "Ha ha, sư đệ thật là giản dị dễ gần, à, thế này đi, ta xin tự giới thiệu, ta họ Tăng, thảo tự Thư Thư, là đệ tử Phong Hôi Phong. Chẳng hay sư đệ tên là..."

Trương Tiểu Phàm đáp: "Đệ là Trương Tiểu Phàm bên Đại Trúc Phong, Tăng Thư Thư sư huynh... ồ, Thư Thư ư? (4)"

Người kia ngây ra, rồi tức thời mặt hơi đỏ lên, cười lúng túng đáp: "Dào, cũng chẳng phải ta cố ý làm

ra vẻ đứng trên đê, chữ Thư Thư của ta là chỉ sách trong sách vở, không phải là chú trong cha chú. Cái này đều tại cha ta, năm đó mẹ đã đặt tên cho ta là Anh Hùng, đê thử gọi Tăng Anh Hùng mà xem, nghe có khí phách làm sao. Nhưng cha thấy ta từ nhỏ ham đọc sách, bèn khăng khăng đặt tên là Thư Thư, cứ như trò đùa, đúng thật là."

Trương Tiểu Phàm không nhịn được phì cười, trong bụng nghĩ người này tên tuổi sao lại gây hiệu quả y như tên lục sư huynh. Từ lúc bị y đến làm rộn, nổi sầu khổ khi nãy trong tim hấn cũng vội bốt rất nhiều, tự dưng thấy gần gũi với y hơn, bèn hỏi: "À, Tăng sư huynh rất thích đọc sách ư?"

Tăng Thư Thư cười: "Ừ, cái này ta cũng chẳng cần khiêm tốn, trong Phong Hồi Phong, không có ai đọc sách nhiều hơn ta, nhưng sách ta xem phần lớn đều là những thứ nhất nhạnh kỳ lạ ít người đọc, thường làm cha tức điên lên. À, nói lại chuyện ban nãy, đê quả thực không biết con khi này là Tam Nhãn Linh Hầu sao?"

Trương Tiểu Phàm lắc lắc đầu nói: "Không biết, đê cứ tưởng nó là con khi bình thường."

Lúc ấy, hình như nghe hiểu lời hấn nói, Tiểu Hôi đang ngồi xồm trên vai bỗng dưng ré lên chí choé rồi bứt mạnh một sợi tóc của Trương Tiểu Phàm, làm hấn đau nhói kêu lên: "Ôi chà, con khi chết tiệt này!"

Tăng Thư Thư lại mở to mắt đầy ngưỡng mộ: "Ôi, thật là thông minh."

Trương Tiểu Phàm nén đau hỏi: "Con khi chết tiệt này ư đánh người lắm, huynh còn bảo nó là thông minh ư?"

Tăng Thư Thư nói: "Trông nó chẳng có gì đặc biệt, nhưng rất có linh tính, là linh vật hiếm thấy trên thế gian. Đê nhìn trên trán, giữa khoảng hai con mắt mà xem, chẳng phải là có một hần dọc nho nhỏ đấy sao?"

Trương Tiểu Phàm ngoảnh đầu sang sẫm soi, quả nhiên phát hiện ra dưới lớp lông xám, có một hần dọc rất mờ, nếu không nhìn kỹ thì quyết chẳng thể nhận ra, bất giác sinh lòng bội phục Tăng Thư Thư: "Nhỏ thế này mà huynh cũng nhìn thấy, lợi hại, lợi hại!"

Tăng Thư Thư nghiêm trang nói: "Đê đừng xem thường nó, ta đọc cuốn Thần Ma Chí Dị phần Linh Thú Thiên thì được biết, Tam Nhãn Linh Hầu là thông linh kỳ thú, lúc nhỏ bề ngoài chẳng khác gì với khi bình thường cả, nhưng khi nó lớn lên, trên trán sẽ mở ra con mắt thứ ba, linh tính cũng sẽ tăng lên rất nhiều, không chỉ thông hiểu những thuật tiên trong ngũ hành, mà còn có thể nhìn được vật xa ngoài ngàn dặm, người xưa có nói Thiên Lý Nhãn chính là để chỉ con mắt thứ ba của Tam Nhãn Linh Hầu đấy."

Trương Tiểu Phàm ôm con khi xuống, đưa mắt quan sát tỷ mỉ, nhất thời không dám tin con khi vẫn ở với mình hai năm nay lại lịch lại lớn đến thế. Có điều nhìn đi nhìn lại, vẫn cứ thấy nó là một con khi bình thường, lại còn béo nữa, bết trên tay cảm thấy nặng nặng, tựa hồ qua một tối trên Thông Thiên Phong, đã tăng lên mấy cân.

Tiểu Hôi lấy làm lạ, hôm nay sao ai cũng cứ nhìn nó chằm chằm không ngớt, bèn kêu chí chí chí chí ,

vẻ rất là bực bội. Trương Tiểu Phàm làm mặt xấu với nó, rồi tiện tay buông ra, lẳng lên lưng Đại Hoàng. Con chó giật mình toan chạy, lát sau nhìn kỹ ra là Tiểu Hôi thì thở phào. Tiểu Hôi hoa chân múa tay với Trương Tiểu Phàm, trông như thị uy, rồi lại chí choé lên mấy tiếng nữa mới thôi, dựa vào mình Đại Hoàng, lát sau sự chú ý của nó lại hướng hết sang đám rận bọ trong mớ lông da của con chó. Tăng Thư Thư thích thú nhìn Tiểu Hôi, lát sau ngoảnh đầu hỏi Trương Tiểu Phàm: "Trương sư đệ cũng lên Thông Thiên Phong tham dự Thất Mạch Hội Võ đấy à?"

Trương Tiểu Phàm gật gật đầu, rồi hỏi: "Tăng sư huynh thì sao?"

Tăng Thư Thư cười đáp: "Ta cũng vậy, hôm qua rút thăm phải số 33, không biết đệ số mấy, có khi trùng hợp, lại là đối thủ hôm nay chăng?"

Trương Tiểu Phàm cười: "Đệ số 1."

Tăng Thư Thư ngạc nhiên hỏi: "Đệ là đệ tử của Đại Trúc Phong hôm qua đấy?"

Trương Tiểu Phàm đỏ mặt, gật gật đầu.

Tăng Thư Thư cười đáp: "Số đệ tốt thật," Nói đoạn lẩm nhẩm tính, rồi nói: "Chúng ta có khi đến tận vòng quyết chiến cuối cùng mới chạm mặt, xem ra khó gặp lắm."

Trương Tiểu Phàm cười: "Đệ mới tu hành có chút xíu, vòng một..., ha ha, vòng hai lập tức là bị đào thải thôi, đâu dám vọng tưởng."

Tăng Thư Thư thề lưỡi đáp: "Ta thì chỉ sợ là đến vòng một cũng qua không nổi."

Hai người nhìn nhau, đều phá lên cười lớn. Đương lúc định trò chuyện thêm một chút, thì nghe từ xa vẳng tiếng Tống Đại Nhân gọi: "Tiểu Phàm, ăn cơm rồi."

Trương Tiểu Phàm ứng tiếng, nói mấy câu với Tăng Thư Thư, rồi chạy về, Đại Hoàng cũng cõng Tiểu Hôi theo sau. Chạy đến chỗ Tống Đại Nhân, hai anh em cùng đi, Tống Đại Nhân hỏi: "Vừa rồi đệ ở đằng ấy nói chuyện với ai đó?"

Trương Tiểu Phàm đáp: "À, vừa rồi làm quen được với một vị sư huynh bên Phong Hội Phong, nghe huynh ấy giới thiệu là Tăng Thư Thư."

Tống Đại Nhân có vẻ ngạc nhiên, hỏi: "Tăng Thư Thư?"

Trương Tiểu Phàm lầy lăm lạ: "Sao thế, đại sư huynh?"

Tống Đại Nhân ngoảnh đầu trông lại, nói: "Người ấy là con trai duy nhất của Tăng Thúc Thường Tăng sư bá, thủ toạ Phong Hội Phong, nghe nói thiên tư hơn người, đọc nhiều hiểu rộng, trí nhớ tốt, tu hành rất cao thâm, là một trong những người đáng chú ý của lần đại thí này đấy."

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên, nhất thời không nói nên lời.

Ăn xong cơm sáng, chúng đệ tử Thanh Vân Môn đều đến Vân Hải. Trên quảng trường cơ man nào là người chen vai thích cánh, nhìn nhân khí cường thịnh, có thể thấy sự hưng vượng của Thanh Vân Môn. Trên quảng trường rộng mênh mông, trong khi ai nấy còn đang dùng cơm, người ta đã dựng lên tám khu đài khổng lồ, ghép từ những cây gỗ to bằng thân người, mỗi đài cách nhau chừng mười mấy trượng, đặt

theo phương vị bát quái, giờ đã đông đặc người đứng phía dưới, phía trước và phía sau. Khu đài lớn nhất nằm ở quẻ Càn, nơi đây còn dựng thêm một tấm bảng cao, trên đó khảm những chữ vàng, cỡ bằng cái bát, viết tên và số thăm của tất cả các đệ tử tham gia tỷ thí. Tên của Trương Tiểu Phàm trông rất nổi, sắp ở vị trí số 1, bên phần đối thủ là một khoảng trống.

Trương Tiểu Phàm đỏ mặt, len lén nhìn các sư huynh đang đứng kè bên, ai cũng mỉm cười, riêng lục sư huynh Đỗ Tất Thư vẫn cứ than vãn: "Bất công, bất công, bất..."

"Im đi!" một tiếng gắt khế, từ bên cạnh vắng tới, mọi người giật mình, ngoảnh đầu nhìn, thì ra là Điền Bất Dịch, Tô Như và Điền Linh Nhi đang cùng đi lại. Bọn đệ tử Đại Trúc Phong vội vàng tham kiến:

"Sư phụ, sư nương!"

Điền Bất Dịch gật đầu, không nói gì, Tô Như thì bảo: "Lát nữa là bắt đầu thi đấu rồi, các con phải gắng sức lên, biết chưa?"

"Dạ biết." Mọi người đồng thanh đáp.

Tô Như quay nhìn Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm thì chỉ liếc Điền Linh Nhi sau lưng sư nương, thấy cô ta hôm nay dường như đẹp hơn mọi ngày, vẻ mặt hân hoan, cặp mắt hạnh tươi long lanh, rõ ràng tâm trạng rất phấn khởi.

Trương Tiểu Phàm lòng như muối xát, bất giác cúi đầu xuống.

"Tiểu Phàm," Tô Như thấy thần sắc đồ đệ không được bình thường, bèn bước lại gọi.

Trương Tiểu Phàm vội vàng ngẩng đầu thưa: "Dạ, sư nương."

Tô Như ngấm hấn, hỏi: "Con không sao chứ?"

Trương Tiểu Phàm vội lắc đầu: "Không sao, sư nương."

Tô Như nhìn kỹ hấn, bảo: "Tiểu Phàm, con may lắm đấy, thế là qua được vòng hôm nay rồi, nhưng vẫn cần chú ý quan sát các vị sư huynh và sư tỷ thi đấu, cơ hội này rất hiếm, cũng rất có ích đối với con, biết không?"

Trương Tiểu Phàm gật đầu: "Dạ biết, sư nương."

Tô Như nhìn sang Điền Bất Dịch, lão gật gật đầu, quay mình bước xuống dưới đài, bọn đệ tử đi theo, một lát sau cùng hoà vào dòng người đông đúc.

"Coong," một tiếng chuông trong trẻo vang lên, ngân nga khắp Vân Hải mây trắng mịt mù, làm tất cả mọi người giật mình, quảng trường đang huyền ảo bỗng lặng ngắt đi.

Rồi thấy trên khu đài lớn ở chính giữa, Đạo Huyền Chân Nhân và Thương Tùng Đạo Nhân cùng xuất hiện, Đạo Huyền Chân Nhân tiến lên một bước, nhìn khắp lượt đệ tử đang đứng phía dưới, cất giọng sang sảng nói: "Bắt đầu thi đấu."

Nói đoạn, ông ta phát tụ bào, tiếng chuông liền dóng dả, coong coong coong coong vọng đến tận trời, Trương Tiểu Phàm nghe lòng bùng, thốt nhiên cảm thấy nhiệt huyết trào sôi, hấn len nhìn sang phía Điền Linh Nhi, thấy cô ta mặt mày tươi tắn, vẻ háo hức chờ lúc dự thi.

Hắn khẽ nhìn một cái, mà rồi không sao rời mắt đi được nữa, vì vậy cũng chẳng còn nghe rõ Đạo Huyền Chân Nhân trên đài kia đang nói những gì. Lát sau Thương Tùng Đạo Nhân lại tiến ra thêm vài câu. Cuối cùng một hồi chuông trong trẻo chói tai ngân lên, giật Trương Tiểu Phàm khỏi cơn mê hoảng, lúc đó hắn mới nhận ra, các lượt thi đấu đã bắt đầu rồi.

Sáu mươi ba người dự thi, tám đả lôi đài, phân thành bốn lượt. Lượt đầu tiên trong 16 người, đệ tử Đại Trúc Phong chỉ có mỗi Điền Linh Nhi thượng đài tỷ thí. Trận đấu này diễn ra trên lôi đài ở vị trí quẻ Ly phía tây, người của Đại Trúc Phong bèn ùn ùn kéo nhau sang đó.

Đối thủ của Điền Linh Nhi là một đệ tử Triều Dương Phong, họ Thân tên Thiên Đầu, lúc ấy vừa nhảy phát lên lôi đài, thân hình rất ngay ngắn, phía dưới lan tiếng xì xào khen ngợi. Trương Tiểu Phàm đưa mắt nhìn, thấy quanh đài quẻ Ly này, dễ phải đến hơn một trăm người, trong đó phần lớn là đệ tử Triều Dương Phong, cả thủ toạ là Thương Chính Lương cũng đến xem, trên mặt lộ nét cười đầm đạm, hiển nhiên là rất coi trọng Thân Thiên Đầu.

Điền Bất Dịch và mọi người đến dưới đài, lập tức cả bọn chìm lìm luôn trong đám đệ tử Triều Dương Phong, trước sau trái phải chỗ nào cũng thấy người mặc trang phục Triều Dương Phong. Điền Bất Dịch chẳng thèm để ý, đưa mắt liếc Thương Chính Lương đứng mãi đằng xa, đúng lúc ông ta cũng đang đưa mắt liếc lại. Ánh mắt hai người gặp nhau, phảng phất có tia lửa nhàn nhạt, nhưng họ đều mỉm cười, như không có chuyện gì.

Lúc ấy bọn đệ tử cũng vừa đưa ghé tới cho mấy vị trưởng bối, Điền Bất Dịch và Tô Như ngồi xuống, Điền Linh Nhi tiến đến trước mặt, thưa: "Cha, mẹ, con lên đài đây."

Điền Bất Dịch nhìn con gái: "Đi đi."

Tô Như nói đầy thương yêu: "Cẩn thận nhé."

Điền Linh Nhi liếc lên phía trên đài, mặt lộ nét cười, ung dung thư thái: "Cha mẹ hãy đợi tin tốt lành của con."

Nói đoạn cô ta xoay mình, vẫn tươi cười như thế, tay trái dẫn pháp quyết: "Lên!"

Tiếng hô vừa dứt, ráng tà nhoang nhoáng, Hồ Phách Chu Lăng bên hông bật ra, lượn xuống dưới chân, đẩy Điền Linh Nhi lên, thân hình thon mảnh giữa vùng ráng đỏ trông như tiên nữ, bay về phía lôi đài.

Một chiêu này hiển lộ, đã vượt xa Thân Thiên Đầu vừa phóc như con khỉ lên đài, lại thêm Điền Linh Nhi dung mạo đẹp đẽ, bọn đệ tử phía dưới, kể cả đám con trai đông đảo bên Triều Dương Phong, tức thì vỗ tay như sấm động, đến nỗi rất nhiều người ở những sán đấu xa xa cũng ngoảnh đầu nhìn sang.

Trương Tiểu Phàm và mấy đệ tử Đại Trúc Phong đứng xúm xít sau lưng sư phụ sư nương, nghe thấy Tô Như mỉm cười nói với Điền Bất Dịch: "Xem ra Linh Nhi tu hành có tinh tiến."

Điền Bất Dịch khẽ cười, tuy không nói gì, nhưng vẻ mặt rất phấn chấn.

Lúc ấy Điền Linh Nhi đã bay đến lôi đài, dừng cách Thân Thiên Đầu chừng một trượng, vòng tay nói: "Mong Thân sư huynh tứ giáo."

Thân Thiên Đầu thấy Điền Linh Nhi khu dụng pháp bảo ngự đài, lại thấy pháp bảo ấy ráng quang chớp chớp, tiên khí bùng bùng, chắc là Hồ Phách Chu Lăng nổi tiếng của trưởng lão Tô Như bên Đại Trúc Phong, cũng là thứ mà ân sư y đã dặn hễ gặp phải cẩn thận đối phó. Y không dám chậm trễ, liền vòng tay đáp: "Mong Điền sư muội thủ hạ lưu tình."

Nói đoạn, y lùi lại một bước, tay phải dẫn kiếm quyết, bật lên một thanh tiên kiếm dài ba thước, toả ánh xám mờ, hoành lên trước thân mình.

Dưới đài Tô Như cau mày, khe khẽ nói với Điền Bất Dịch: "Thanh kiếm này giống Hồ Phách Chu Lăng của Linh Nhi, đều thuộc Thổ trong ngũ hành, thế này thì đành phải xem hai đứa chúng nó ai tu luyện cao thâm hơn."

Điền Bất Dịch mỉm cười, nói: "Trong các pháp bảo thuộc Thổ của Thanh Vân Môn, có thứ nào vượt nổi Hồ Phách Chu Lăng của muội? Theo ta thấy, thanh kiếm kia còn kém Hồ Phách Chu Lăng của muội đến mười vạn tám ngàn dặm."

Tô Như khẽ gật: "Chỉ giỏi nói linh tinh."

Lúc này trên đài gióng lên một hồi chuông, trận đấu giữa Điền Linh Nhi và Thân Thiên Đầu chính thức bắt đầu.

Điền Linh Nhi tỏ rõ tuổi trẻ sức mạnh, tiếng chuông vừa dứt, tay đã trở về phía trước, trong nháy mắt ráng tà nhoang nhoáng, nhanh như chớp động, Hồ Phách Chu Lăng cuộn gió, thổi đến rát cả mặt, xông thẳng vào Thân Thiên Đầu.

Thân Thiên Đầu chẳng ngờ Điền Linh Nhi nói đánh là đánh, trông thấy Hồ Phách Chu Lăng chớp mắt đã lao đến nơi, y lùi vội hai bước, song thủ rung lên, tiên kiếm loé sáng nghênh đón.

Ráng đỏ và ánh xám đụng nhau giữa đài, chỉ nghe bình một tiếng, Điền Linh Nhi và Thân Thiên Đầu cùng lắc lư, nhưng vẫn đứng vững, còn hai món pháp bảo thì gờm nhau giữa không trung.

Dưới đài, Điền Bất Dịch cau mày, Tô Như cũng kinh ngạc: "Í, Thân Thiên Đầu tu hành cũng không tệ đâu." Cùng lúc ấy, bọn đệ tử Triều Dương Phong đồng thanh hò lên: "Hay quá!"

Tiếng hò của hơn một trăm cái mồm, quả nhiên không phải tầm thường, lập tức át bặt đi tiếng la khen ngợi của mấy người bên Đại Trúc Phong, lão lục Đỗ Tất Thư hừ một tiếng, nói: "Thế này chả phải là ồn ã quá ư? Có khác gì đấu võ hòng không?"

Lúc ấy trên lôi đài, hai thứ pháp bảo lại gờm nhau thêm một lúc, không phân cao hạ, đồng thời quay về với chủ nhân, Thân Thiên Đầu đáp theo thất tinh, mặt mày nghiêm trang, miệng lẩm nhẩm, rồi hét to: "Nhanh!"

Thanh tiên kiếm ánh xám của y từ giữa không trung vọt lên trời, rồi nhanh như chớp, bỏ thẳng xuống đỉnh đầu Điền Linh Nhi, kiếm chưa chạm đất, chỉ thấy vạt áo Điền Linh Nhi phơ phất bay, bốn bề nổi gió lớn.

Điền Linh Nhi không hề bối rối, cũng không mảy may muốn thoái lui, tay trái đón Hồ Phách Chu Lăng

đang bay trở lại, rồi phát lên đỉnh đầu, lập tức rảng tà dàn như sa mông, Hồ Phách Chu Lăng thoát trải rộng ra nhiều lần, dẹt thành một tấm bình phong trên đỉnh đầu. Nói thì chậm chứ diễn biến lại quá nhanh, Thân Thiên Đầu mặt mày nghiêm trọng, thanh tiên kiếm bỏ xuống một lần nữa, va phải rảng tà, keng , màn đỏ lay động, nhưng vẫn vô sự bình an.

Tô Như lúc này mới thở phào, khe khẽ nói với Điền Bất Dịch: "Con bé Linh Nhi này, huênh hoang quá."

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, lắc đầu.

Tiên kiếm ánh xám của Thân Thiên Đầu sau đòn tấn công vô hiệu, lại bật lên. Không chậm trễ, Hồ Phách Chu Lăng cũng chớp động, rồi trương dài ra gấp mười lần. Điền Linh Nhi khẽ hô, dải lụa đỏ từ hình dáng mềm mại, chợt biến thành một cây gậy lớn rất dài, phóng thẳng ra, một đầu nắm trong tay Điền Linh Nhi.

Người xem dưới đài xôn xao, thốt lên ngạc nhiên không ngớt.

Điền Linh Nhi nhanh nhẹn vung tay phải, cây gậy lớn vạch vút một đường trong khoảng không, giáng thẳng xuống đầu Thân Thiên Đầu.

Thân Thiên Đầu cau mày, sắc mặt nghiêm trọng, lúc này tiên kiếm lại bay trở về tay, y nghiêng chặt răng, tay phải nắm chắc tiên kiếm, tay trái co duỗi, mắt nhìn cây gậy to sắp giáng xuống đầu. Người dưới đài đều nín thở. Thốt nhiên một tiếng vang lớn, sàn đấu phía trước vốn lát gỗ phẳng bỗng vỡ nát, chỉ thấy năm, sáu tảng nham thạch đột nhiên phá đài bay ra, chắn trước mặt y.

Phía dưới, Điền Bất Dịch và Tô Như đều biến sắc, trong khi đó, thủ tọa Thương Chính Lương của Triều Dương Phong thì gật gật đầu.

Chỉ nghe vang lên rầm rầm , cây gậy nhoang nhoáng rảng tà và nham thạch va mạnh vào nhau, tức khắc bụi đất bay tung, mịt mù khắp lôi đài. Điền Linh Nhi thấy người chấn động, không thể phá nổi Ngũ Nham Thuật vững vàng của đối phương, Hồ Phách Chu Lăng đội ngược trở lại.

Bụi đất còn chưa lắng xuống, Thân Thiên Đầu mặt đã hơi tái đi, nhưng không ngừng nghĩ, y rống to, thân hình phiêu phát bay lên trên đống nham thạch, hai tay cùng nắm lấy chuôi kiếm, ánh xám loé rực, rồi đâm phập vào lòng nham thạch cứng rắn, thế như chẻ tre.

Rắc rắc rắc!" mấy tiếng rạn vỡ, đùng đục mà khàn đặc vang lên. Điền Linh Nhi biến sắc mặt, chỉ thấy đất dưới chân rung chuyển không ngừng, đột nhiên lại mấy tiếng động lớn, ván gỗ nơi cô đang đứng gãy vụn, giữa những tiếng rầm rầm , vô số đá to và sắc cạnh vụt ra. Chỗ đứng ấy chỉ còn là một đám tơi bời tan nát.

"Á!" Trương Tiểu Phàm ở dưới la lên thất thanh, rồi tức khắc ngậm chặt miệng, thấy phu phụ Điền Bất Dịch cũng trở nên nghiêm trọng, Tô Như còn thêm vẻ căng thẳng. Ngược lại, đệ tử Triều Dương Phong thì khen ngợi âm ỹ, vỗ tay rào rào.

"Thân sư huynh, giỏi quá!"

"Thật lợi hại!"

"Chắc thắng rồi!"...

Tiếng hò la dập dồn, lời đài vẫn cứ mịt mù bụi đất, rất khó nhìn rõ. Thân Thiên Đầu đứng sừng sững trên đồng nham thạch cao cao không có vẻ ung dung một chút nào, hai mắt y tròn tròn, kỹ càng ngó tìm bốn phía. Quả nhiên, chỉ giây lát sau, trong đám bụi đất mờ mịt trên đồng đá ở đằng trước, ráng tà nháng lên, nháy mắt ánh sáng bùng rộ, chỉ thấy Điền Linh Nhi như phượng hoàng lửa bay vút ra, Hồ Phách Chu Lãng di chuyển rõ nhanh, lượn vòng vòng bên mình cô ta.

Điền Linh Nhi vẻ mặt nghiêm trang, cặp mắt hạnh chiếu ra những tia lạnh băng, song thủ cùng nắm pháp quyết, gạt xuống, chỉ thấy Hồ Phách Chu Lãng thoát dưng, rồi như một con rắn độc xuyên thẳng vào lòng đất, hùng hục rúc vào đám nham thạch cứng chắc kia.

Thân Thiên Đầu tái mét mặt, không kịp nghĩ ngợi gì, vội bay vụt về sau. Quả nhiên ngay nơi y vừa rời khỏi, Hồ Phách Chu Lãng vốn trông như con rắn độc, liền chui vọt lên như con rồng đỏ khổng lồ, chỗ Thân Thiên Đầu vừa đứng giờ toàn cát bay đá chạy, phá thành một cái lỗ lớn, thanh thế hung mãnh, làm người ta rùng mình.

Điền Linh Nhi đang lơ lửng trên không, hai tay bắt thành hình hoa lan, giao chéo trước ngực, miệng hô: "Trói!"

Hồ Phách Chu Lãng khẽ ngừng, rồi một tiếng lạnh lạnh vang dội, ráng tà đại thịnh, gặp gió trái mãi ra, trong chớp mắt không biết là dài thêm bao nhiêu lần, phủ kín trời, lao đi cực nhanh, lúc cuộn tròn lên, lúc luồn xuống dưới, lại phá đất chui ra, muôn vạn dải nhỏ lao đến Thân Thiên Đầu, vây y vào giữa.

Mấy người trong Đại Trúc Phong bất giác đưa mắt nhìn nhau, hai năm trước khi đấu với Lâm Kinh Vũ, Điền Linh Nhi đã dùng đến phép Trói này, hôm nay xem ra, uy thế của nó lớn thêm rất nhiều, ngập ăm ắp cả trên trời dưới đất, chỉ không biết Thân Thiên Đầu so với Lâm Kinh Vũ năm đó thì thế nào?

Điền Linh Nhi niệm chú, Hồ Phách Chu Lãng liền biến thành một quả cầu đỏ cực lớn, bóp dần vào, loáng thoáng qua khe hở, lẫn trong ráng tà, lờ mờ còn trông thấy ánh xám, xem ra Thân Thiên Đầu vẫn kiên cường chống đỡ, khiến hàng lụa đỏ giảm đôi chút tốc độ, nhưng rồi nó vẫn cứ bóp vào với một sức mạnh không thể kháng cự.

Dưới đài một bầu tịch mịch, đệ tử Triều Dương Phong nín khe, căng thẳng ngó lên quả cầu lớn màu đỏ trên đài, ai cũng biết, nếu không chặn được áp lực của thứ tiên gia pháp bảo này thì hậu quả sẽ ra sao. Lụa đỏ giờ đã thu vào chỉ còn độ sáu thước, ráng tà rục rĩ, đè bẹp hoàn toàn ánh xám, thi thoảng vẳng ra tiếng bóp răng rắc. Lúc này không ai còn nhìn thấy bóng Thân Thiên Đầu đâu nữa, Điền Linh Nhi thì vẫn lơ lửng trong không trung, khuôn mặt hồng hồng, hai tay trái phải đang nắm pháp quyết hoa lan rung khe khẽ.

Lát sau, Hồ Phách Chu Lãng lại từ từ ép vào thêm một thước, mọi người căng thẳng đến mức nghẹt thở, chính lúc ấy, chợt nghe một tiếng hét Á , rồi Thân Thiên Đầu thế như mãnh hổ, tay cầm kiếm phá

cầu lụa xông ra, có điều sắc mặt đã tái mét.

Đệ tử Triều Dương Phong hoan hô như sấm động, nhưng thủ toạ Thương Chính Lương thì nhắm mắt thờ dài, còn phu phụ Điền Bất Dịch ngồi bên kia thì mỉm cười nhìn nhau.

Quả nhiên, đó chỉ là cú giãy giữa cuối cùng của Thân Thiên Đẩu, Điền Linh Nhi vọt lên trên không, tay phải khế trở, Hồ Phách Chu Lãng lao đi như mũi tên, đánh tới sau lưng Thân Thiên Đẩu. Thân Thiên Đẩu lúc này đến xoay mình cũng hết sức khó khăn, chỉ hơi động đậy, không tránh được, bị Hồ Phách Chu Lãng thúc nhẹ một cái, cả người bay vù về phía trước, bình một tiếng, ngã xuống dưới đài.

Bọn đệ tử Triều Dương Phong quá nửa đều xô lại, rồi đột nhiên như á khẩu, lặng ngắt cả. Thương Chính Lương đứng lên, lắc lắc đầu, nói với gã đệ tử đứng bên cạnh: "Còn không mau đi đỡ Thân sư huynh dậy?"

Bọn đệ tử Triều Dương Phong lúc này mới sực tỉnh, nhao nhao chạy đến dìu Thân Thiên Đẩu. Điền Linh Nhi thu pháp bảo lại, đi xuống dưới đài, tươi tắn nói với y: "Đa tạ Thân sư huynh thủ hạ lưu tình."

Thân Thiên Đẩu liếc nhìn cô ta, cười khỏ: "Điền sư muội kỳ tài trời sinh, bội phục, bội phục." Nói rồi để người bên cạnh dìu đi.

Thương Chính Lương lại gần, ngắm nghía Điền Linh Nhi, rồi bảo phu phụ Điền Bất Dịch cũng vừa đi tới: "Điền sư huynh, diệt nữ tuổi còn nhỏ, nhưng tu chân lại có tư chất thiên phú thể này, quả thực làm người ta phải ngưỡng mộ."

Điền Bất Dịch có vẻ đắc ý, nhưng miệng chỉ cười bảo: "Quá khen, quá khen rồi."

Tô Như cũng cười: "Môn hạ Thương sư huynh nhân tài đầy rẫy, tin là vẫn còn những cao thủ xuất sắc hơn chưa ra mặt."

Thương Chính Lương cười trừ, Điền Bất Dịch chẳng nói năng thêm nữa, quay mình trở về. Lúc ấy Điền Linh Nhi đã chạy đến với mấy đệ tử Đại Trúc Phong, lập tức bị mọi người vây chặt lấy. Ai cũng rạng rỡ hân hoan, chỉ tiếc là không thể nói hết được những lời khen ngợi. Điền Linh Nhi vui mừng hơn hở, Trương Tiểu Phàm còn vui mừng hơn hở hơn. Thấy phu phụ Điền Bất Dịch lại gần, Điền Linh Nhi ùa tới bên mẹ, kéo tay bà cười: "Sao mẹ, thấy con lợi hại không?"

Tô Như lườm một cái, cuối cùng vẫn phải bật cười: "Lợi hại, lợi hại!"

Điền Bất Dịch cũng tươi cười, thấy con gái đã tạo nên một khởi đầu tốt đẹp, mặt lão rạng rỡ, càng thêm hỏi lòng hỏi dạ với đồng môn. Lão thò tay xoa đầu con gái, tỏ ý khen ngợi, rồi ngoảnh đầu, bảo mấy đệ tử: "Lát nữa đến lượt các ngươi, nhìn Linh Nhi đây, có thể thấy đệ tử các chi khác cũng chưa chắc đã giỏi đến mức không thể đánh bại được, các ngươi đều phải cố lên."

Mọi người đồng thanh hô: "Vâng!"

Trương Tiểu Phàm cùng hô lên theo mọi người, thậm chí còn hô đặc biệt to. Ai nấy rục rịch chuẩn bị, trong tám trận tiếp theo, Đại Trúc Phong có ba người thượng đài, vì vậy Điền Bất Dịch và Tô Như

chia nhau ra xem. Lúc sắp đi, Tô Như thấy Trương Tiểu Phàm vẫn đứng nguyên chỗ cũ, bèn dặn: "Con phải quan sát kỹ nhé!" Trương Tiểu Phàm nghĩ một lát, định kiếm Điền Linh Nhi cùng đi lại một lồi đài nào đó cổ vũ cho sư huynh, nhưng vừa ngược mắt trông, đã thấy cô ta chạy rõ nhanh, lẫn trong đám đông đang tiến về phía trước. Và đứng ở tận đằng xa kia, là Tề Hạo đứng đặc hiên ngang, đang mỉm cười chào đón.

Trái tim Trương Tiểu Phàm thoát bỗng chìm xuống.

Điền Linh Nhi đến bên Tề Hạo, cười hi hi nói gì đó, Tề Hạo mặt mày rạng rỡ, ghé vào tai cô ta thì thào thì thào, Điền Linh Nhi cũng cười mãi không thôi. Về mặt hai người vô cùng cao hứng. Nói cười một lúc, họ dắt nhau cùng đi, chắc là đi kiếm một lồi đài để xem tử thí.

Trương Tiểu Phàm vẫn đứng nguyên chỗ, hấn ngơ ngẩn thấy một nỗi bi thương thất vọng trào dâng trong lòng, tất cả những nhiệt huyết sôi sục ban nãy đều nguội lạnh cả, lạnh tới tận đáy con tim.

Tác giả - chú thích

"Thần Ma Chí Dị - Linh Thú Thiên" nói: Tam Nhãn Linh Hầu xuất thân từ núi Tu Di ở phương Tây, thông tuệ hoạt bát, tuổi thọ nghìn năm, dần dần mọc ra con mắt thần, nhìn xa ngàn dặm, có thể ngự trên cỏ cây đất đá, là toạ hạ hộ pháp của Nhiên Đăng Cổ Phật.

"Thần Ma Chí Dị": là thượng cổ kỳ thư, ghi chép những quái tượng, kỳ trân dị bảo, trân cầm dị thú, yêu ma thần thánh, tương truyền là do kỳ nhân thời thượng cổ là Tiêu Đỉnh trứ tác. Sách này gồm mười thiên, ngày nay phần lớn đã thất truyền, chỉ còn lại bốn thiên.

Lại chú: Tiêu Đỉnh, không được ghi chép trong sử sách, chỉ có bút ký "Sơn Hà Ký" của Cửu Thiên Sơn Nhân trong dã sử viết: Tiêu Thị người xưa, không rõ năm sinh năm mất. Lúc nhỏ thông tuệ, đã xem qua cái gì là không bao giờ quên. Thường ngao du thiên hạ, đến thăm hết những danh sơn cổ trạch, soạn cuốn "Thần Ma Chí Dị" gồm mười thiên, kỳ ảo quý lệ, là thiên hạ đệ nhất kỳ thư, thế mà mất gần hết, đáng tiếc thay!

(Alex chú) Nguyên văn nói: Ồ, Thúc Thúc ư? Như khi giới thiệu về Đỗ Tất Thư đã giải thích, chữ Thư và chữ Thúc đều đọc là shū. Nhưng nếu ở đây tôi dịch là Tăng Thư Thư sư huynh...Ồ, Thúc Thúc ư? thì nghe rất lạc điệu, nên tôi dịch là Thư Thư, chỉ đủ để nhấn mạnh nỗi ngạc nhiên của Trương Tiểu Phàm về sự phát âm trùng hợp mà thôi.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 23

Thần Kiếm

Ha ha, Trương sư đệ!"

Thình lình có ai đó vỗ mạnh vào vai Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm mãi dỗi theo Điền Linh Nhi đang dần dần khuất xa, hoàn toàn không chú ý gì đến tình hình xung quanh cả, bất giác giật thót, nhảy vọt sang bên, rồi đưa mắt trông lại, thì ra chính là Tăng Thư Thư vừa mới quen hồi sáng.

Tăng Thư Thư tươi cười hớn hở, nét mặt ung dung, ngắm nghía Trương Tiểu Phàm, rồi ánh mắt lại rời sang con khi Tiểu Hôi đang đứng bên cạnh hắn.

Tiểu Hôi thấy cái gã đáng ghét này lại đến nữa, tỏ ra rất không hài lòng, nó nhe răng nhách miệng làm mặt xấu, rồi xoay mình nhảy lên lưng Đại Hoàng, vỗ vào đầu nó, Đại Hoàng hướng về Trương Tiểu Phàm và Tăng Thư Thư sủa hai tiếng, rồi cất chân chạy đi.

Trương Tiểu Phàm cau mày, gọi: "Tiểu Hôi, quay lại đây, không được chạy lung tung đâu đấy!"

Tăng Thư Thư cười bảo: "Đừng lo đừng lo, Tam Nhãn Linh Hầu thông minh lắm, không chạy mất đâu!"

Trương Tiểu Phàm nhún vai, quay lại, toan nói chuyện với Tăng Thư Thư, bỗng nhiên giật mình đánh thót, hấn ngoái đầu trông, thấy Đại Hoàng quả nhiên lại cõng Tiểu Hôi chạy về nhà bếp, tim hắn đập thình thình, thất thanh la: "A, con khi chết tiệt mày lại..."

Tăng Thư Thư lấy làm lạ: "Sao thế?"

Trương Tiểu Phàm hắng giọng, rồi cười khan: "Không, không sao. Ồ, Tăng sư huynh chẳng phải là còn tham gia thi đấu sao, thế nào mà lại có thời gian rồi đến tìm đệ?"

Tăng Thư Thư cười đáp: "Ừm, ta thi xong rồi, nhàn nhã vô sự, trông thấy đệ ở đây, bèn lại chào."

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên hỏi: "Cái gì, huynh thi xong rồi, kết quả ra sao?"

Tăng Thư Thư gập soạt cái quạt, gãi nó lên mớ tóc đen nhánh, nói: "Ừi, bất cẩn nên thắng một trận, hà hà."

Trương Tiểu Phàm nhìn dáng điệu dửng dưng lơ đãng của y, vẻ như chưa hề trải qua một trận đấu lớn, bèn dè dặt hỏi: "Tăng sư huynh, huynh tu hành hình như rất cao thâm?"

Tăng Thư Thư lắc đầu quầy quậy: "Ôi dà, Trương sư đệ nói gì vậy, ta tu hành được một chút xíu, đâu có đủ để thượng đài? Nếu không phải vì cha cứ ép buộc, ta đời nào đi tu chân luyện đạo, mỗi ngày cứ

trồng hoa nuôi chim đọc sách, sống những ngày tháng tiêu dao! Có điều nói đi cũng phải nói lại, "Y thò tay đặt lên vai Trương Tiểu Phàm, dắt hẳn đi lên phía trước, khe khẽ bảo: "Ta thật chẳng ngờ, trong đại thí Thất Mạch Hội Võ lần này, lại có người kém hơn cả ta!"

Trương Tiểu Phàm cười khỏ: "Người kém huynh nhiều lắm đó!"

Tăng Thư Thư nhún vai, mặt tỏ vẻ bất cần: "Nhiều thì làm sao, ta có tham lam nữa cũng không dám vọng tưởng thắng được đến vòng chót, có điều ta lại rất quan tâm đến Tam Nhãn Linh Hầu của đệ, hà hà, Trương sư đệ, hay là đệ đem nó..."

Trương Tiểu Phàm thấy y đầy vẻ gian thương, lập tức bảo: "Tăng sư huynh, đừng có nhắm vào Tiểu Hôi của đệ!"

Tăng Thư Thư ghen lại, đảo mắt nói: "Thế ta đổi với đệ nhé! Đệ không biết đâu, ta ở Phong Hội Phong nuôi rất nhiều loài thú vị hiếm thấy, kiểu như con thỏ ba chân, không tước trắng đen, con rùa không mai, lại còn cả con rắn có cánh nữa..."

Trương Tiểu Phàm không nén được hỏi: "Quả thật là có nhiều loài lạ lùng như vậy sao?"

Tăng Thư Thư dương dương tự đắc: "Còn phải nói, để thu thập những thứ bảo bối ấy ta phải dành ra rất nhiều tâm tư, còn bị cha đánh chửi không biết bao nhiêu lần, có điều ta vẫn cứ thích Tam Nhãn Linh Hầu của đệ, sao sao, đệ thích thứ gì ta đem ra đổi với đệ?"

Trương Tiểu Phàm lắc đầu: "Không, đệ nuôi Tiểu Hôi chỉ vì cái duyên với nó, hơn nữa huynh cho đệ những con thỏ đen trắng, không tước không mai..."

Tăng Thư Thư lập tức sửa: "Là con thỏ ba chân, không tước đen trắng, con rùa không mai!"

Trương Tiểu Phàm thè lưỡi: "Ồ, vâng, vâng, có điều đệ không thích những thứ ấy, không đổi đâu!"

Tăng Thư Thư đảo mắt, lôi Trương Tiểu Phàm ra một góc khuất, ngó nghiêng bốn xung quanh, mặt đầy vẻ nguy dị, thì thào bảo: "Trương sư đệ, thế ta cho đệ xem một thứ hay hơn, đệ xem có thích không?"

Nói đoạn lôi từ trong bọc ra một quyển sách bìa xanh dây cộp, đưa cho Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm đón lấy, sách không có nhan đề, lại cũ rích, xem ra niên đại rất xa xưa. Lại thấy Tăng Thư Thư vẻ như không có chuyện gì, nhưng cặp mắt linh động thì cứ liếc quanh cảnh giác, khuôn mặt vốn thanh tú giờ lại có mấy phần xảo trá và thô tục. Xem ra quyển sách này không phải là ghi chép những tuyệt thế pháp quyết, thì cũng là loại hiếm thấy trên đời.

Trương Tiểu Phàm lắc đầu, nói: "Tăng sư huynh, sách quý thế này đệ không chịu nổi đâu, tư chất đệ kém lắm, lấy cũng vô dụng, mà cũng không muốn dùng Tiểu Hôi để đổi chác, huynh cầm lại đi."

Tăng Thư Thư trợn mắt, khe khẽ bảo: "Đệ chưa xem mà đã nói thế rồi, xem đi đã, mau lên!"

Trương Tiểu Phàm thấy dáng điệu y cổ quái, bất giác cũng nảy lòng hiếu kỳ, bèn lật ra xem, lập tức ngây cả người, đổ mắt tía tai, thấy trong quyển sách dày đó, ngoài một số lượng lớn những chữ viết, còn có rất nhiều hình vẽ, vẽ toàn những trai gái loã lồ ôm ấp quán riết, thì ra là một bộ Xuân Cung Đồ.

Trương Tiểu Phàm lần đầu tiên trong đời trông thấy một vật như vậy, lại thấy nét bút trơn mịn, khắc

hoa nhân vật sống động như thật, tim hấn giật thon thót, bất giác thất thanh la: "Tăng sư huynh, huynh, huynh, huynh sao lại có thứ này?"

"Hừ!" Tăng Thư Thư giật mình, vội vàng giăng lại quyển sách nhét vào trong bọc, rồi thận trọng liếc ra các đệ tử đồng môn đang đi đi lại lại xung quanh, trùng mắt bảo Trương Tiểu Phàm: "Đừng có lớn tiếng như vậy!"

Trương Tiểu Phàm sực tỉnh, nhưng vẫn còn kinh hồn, hạ giọng hỏi: "Tăng sư huynh, huynh làm sao mà có, ồ, làm sao lại xem thứ sách này?"

Tăng Thư Thư nhếch mép: "Xem thì làm sao, bảo cho đệ biết, đây đúng là kỳ thư, nghe nói chỉ có độc một quyển thôi! Ta đã phải bỏ ra biết bao tâm huyết mới lòng được, bảo đảm đệ xem hết, từ giờ trở đi có thể vầy hoa giỡn nguyệt, chiếm được trái tim của mọi nữ nhân trên thế gian. Sao sao, dùng nó đổi lấy Tiểu Hôi nhé..."

Trương Tiểu Phàm lập tức lắc đầu: "Không được!"

Tăng Thư Thư phát bực: "Cái này không được, cái kia không được, thế đệ nói xem rốt cục đệ muốn cái gì?"

Trương Tiểu Phàm thật thà đáp: "Đệ chẳng muốn cái gì cả."

Tăng Thư Thư không biết làm thế nào, càu nhàu: "Cái con người đệ sao cứ như súc gỗ?"

Trương Tiểu Phàm bật cười, cũng không để tâm, nhưng ánh mắt bất giác lảng ra phía khác, giữa mây trắng phiêu diêu, lơ mơ trông thấy bóng dáng mỹ lệ thoát ẩn thoát hiện.

Tăng Thư Thư thất vọng, cất quyển sách lại, rồi mở soạt cái quạt, phe phẩy một lúc, chợt nghe đằng xa tiếng chuông ngân nga, xem ra một trận đấu khác lại sắp bắt đầu.

Y dõi trông, rồi mỉm cười, kéo Trương Tiểu Phàm bảo: "Đi, ta dẫn đệ đi xem nhân vật nổi nhất trong lần đại thí này!"

Trương Tiểu Phàm ngây người, kinh ngạc hỏi: "Là ai đó?" Dừng một lát, trên mặt chợt có nét u ám, nói: "Phải chăng là Tề Hạo sư huynh của Long Thủ Phong?"

Tăng Thư Thư "Í" một tiếng, ngó bộ dạng kỳ lạ của Trương Tiểu Phàm, rồi lắc đầu bảo: "Tề sư huynh tất nhiên rất nổi tiếng, nhưng đệ chưa nghe nói sao, người được dõi theo nhiều nhất lần này lại là một người khác."

Trương Tiểu Phàm suy nghĩ hồi lâu, hỏi: "Là ai?"

Tăng Thư Thư hình như quên bằng mắt vụ tranh chấp không thành vừa rồi, mặt mày tươi rói, bí mật bảo: "Đệ theo ta đi thì biết!" Nói đoạn kéo Trương Tiểu Phàm lên phía trước, Trương Tiểu Phàm không tự chủ được, mà bất giác cũng sinh ra tò mò về nhân vật thần bí kia, bèn bước chân theo.

Tăng Thư Thư dắt Trương Tiểu Phàm đi thẳng đến lôi đài lớn nhất, nằm ở quê Càn, Trương Tiểu Phàm theo sau, đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy đệ tử Thanh Vân Môn xúm đông xúm đỏ, chen chúc chật chội đến nước cũng không lọt, ít nhất phải đến bốn năm trăm người, Trương Tiểu Phàm nhẩm tính, để

đến một nửa số người của Thanh Vân Môn có mặt trên quảng trường đều tụ lại đây, nhất là đám nam đệ tử trẻ tuổi thì đặc biệt nhiều.

Hai người lại gần, chỉ nghe thấy tiếng huyền não mỗi lúc một to, xung quanh các đệ tử Thanh Vân đang sôi nổi cao hứng bàn tán.

"Tiểu Trúc Phong từ xưa tới nay sản sinh ra rất nhiều người đẹp, nghe nói Lục Tuyết Kỳ lần này còn được tán dương là mỹ nữ nổi trội nhất trong suốt năm trăm năm gần đây!"

"Cái đó đâu cần người nói, hôm ấy ta đã trông thấy nàng trong Ngọc Thanh Điện, đúng là nghiêng nước nghiêng thành.... Ồi da, ai đánh vào đầu ta vậy... Í, sư thúc?"

Đứng bên cạnh người vừa nói là một lão nhân râu bạc phơ đang nổi giận: "Tiểu tử này, ngươi là người tu chân, lẽ ra lòng phải tĩnh như nước, sao còn tham luyến nữ sắc như vậy? Nếu để người thượng đài, có khi chỉ ngắm cái mặt ấy, chưa động thủ đã thua rồi!"

"....dạ."

"Hừ, vì vậy ta vẫn nói với thủ toạ sư huynh, hồng nhan hoạ thủy, Thanh Vân Môn chúng ta lẽ ra không nên thu nạp nữ đồ."

.....

"He he, sư thúc lão nhân gia người đúng là, ồ, là anh minh thần võ thông tuệ sáng suốt, có điều giọng người nói phải chăng là hơi to quá?"

"Sao, ta nói sai sao?" Lão nhân râu bạc vênh râu trợn mắt, giọng nói lại vang to lên thêm mấy phần.

"Không phải không phải," Bọn đệ tử trẻ tuổi kia vội vây xúm lại lão, cười mơn rồi khe khẽ bảo: "Sư thúc, Thủy Nguyệt Đại Sư ngồi trong kia kia!"

"....." Hạ giọng xuống, lão nhân bảo: "Hừ, nếu không phải vì ở trước mặt đồng môn, ta đã..."

Đám đệ tử nhất tề dạ ran, cùng xung tưng lão tiên sinh tu vi cao thâm tấm lòng rộng mở không đôi co bọn hậu sinh tiểu bối. Tăng Thư Thư và Trương Tiểu Phàm nhìn nhau, Tăng Thư Thư khẽ nhún vai, Trương Tiểu Phàm thấp giọng hỏi: "Người mà huynh nói đó phải chăng là một sư tử của Tiểu Trúc Phong?"

Tăng Thư Thư gật đầu, nhìn lên trên lôi đài, nói: "Bây giờ còn chưa bắt đầu, đợi lát nữa đệ sẽ thấy danh khí của cô ta. Có điều, ôi, chỗ này sao đông người quá!"

Trong lúc nói chuyện, hai người cứ lách lên lách xuống, nhưng vẫn loay hoay mãi ngoài vòng đám đông, bên trong thì đã bị tầng tầng lớp lớp đệ tử Thanh Vân lèn kín đặc rồi, đến cái kim cũng không chen lọt. Trương Tiểu Phàm càng lúc càng tò mò, xem ra nhân vật thần bí này quả là rất nổi, bao nhiêu người đều bị hút đến đây.

Tăng Thư Thư lo lắng, miệng cứ lầm bầm: "Chết rồi, chết rồi, không có chỗ tốt rồi, sớm biết thế này thì tối hôm qua đã đến xếp hàng sẵn!"

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên, còn chưa kịp nói, thốt nhiên thấy Tăng Thư Thư sáng mắt lên, ở đằng

trước có mấy chục đệ tử Phong Hồi Phong. Tăng Thư Thư không nói nhiều nữa, bèn kéo Trương Tiểu Phàm xông lại, bọn đệ tử Phong Hồi Phong nhao nhao vui vẻ, một hán tử cao lớn trong bọn mỉm cười: "Ha ha, đến muộn vậy!"

Tăng Thư Thư chẳng đếm xỉa gì đến hán tử nọ, cứ kéo Trương Tiểu Phàm len vào trong, đệ tử Phong Hồi Phong hiển nhiên rất tốt với Tăng Thư Thư, đều giãn sang nhường chỗ, nhường cho cả Trương Tiểu Phàm đi theo y. Không lâu sau, hai người đã chen được vào giữa, ở đây quả nhiên tầm nhìn rất tốt, thấy bảy tám người đang ngồi sát lòì đài, có cả chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân, thủ toạ Long Thủ Phong Thương Tùng Đạo Nhân và thủ toạ Tiểu Trúc Phong Thủy Nguyệt Đại Sư, những người còn lại phần lớn là trưởng lão có danh vọng của các chi phái. Ngay sau lưng họ là san sát các đệ tử Thanh Vân. Đám mỹ nữ quyền rũ chói lọi của Tiểu Trúc Phong thì đứng sau Thủy Nguyệt Đại Sư, trong số đó có Văn Mẫn mà Trương Tiểu Phàm quen, người đứng gần Thủy Nguyệt nhất là một thiếu nữ mặc áo xanh, hần đã trông thấy trong Ngọc Thanh Điện hôm qua, ở lễ rút thăm, lúc này cô ta vẫn lạnh như băng tuyết, vẫn thanh lệ vô song, thu hút biết bao ánh mắt của mọi người.

"Nhìn thấy chưa, chính là người ấy đấy!" Tăng Thư Thư dùng tay huých Trương Tiểu Phàm, háy mắt về phía lam y thiếu nữ. Trương Tiểu Phàm nhìn kỹ cô ta, thấp giọng hỏi: "Đó là người huynh bảo là điểm nóng của đại thí lần này đấy hả?"

Tăng Thư Thư có vẻ mê mẩn, đáp: "Điểm nóng thì chưa chắc, nghe nói Lục Tuyết Kỳ nhập môn chưa lâu, tu vi chẳng biết đã đến mức nào, nhưng người ta đều nói, nếu luận về nhan sắc, thì chẳng ai hơn cô ta được!"

Trương Tiểu Phàm chau mày bảo: "Tăng sư huynh, cái bộ dạng nhều nước miếng của huynh trông thật là thô tục!"

Tăng Thư Thư: " .... He he, ta, ta có nhều nước miếng sao, ha ha, đệ nhất định là trông nhầm đó! Ồ, đệ nhìn đám sư huynh đệ đồng môn quanh đây đi!"

Trương Tiểu Phàm phóng mắt nhìn quanh, chỉ thấy hầu hết đám đệ tử trẻ tuổi của Thanh Vân Môn ở xung quanh đang đổ dần ánh mắt lên đám nữ đệ tử xinh đẹp của Tiểu Trúc Phong, lam y thiếu nữ Lưu Tuyết Kỳ quả nhiên là nổi bật. Nhưng xem ra, những mỹ nữ này đã sớm quen với chuyện này, ai nấy đều ứng xử rất điềm tĩnh, Lưu Tuyết Kỳ trên mặt không hề biểu hiện tình cảm, lạnh tựa băng giá, đã quá quen với việc các nam đệ tử đồng môn nhìn lên phía sau mình.

Tăng Thư Thư nuốt nước miếng, khẽ nói với Trương Tiểu Phàm: "Nói điều này cũng chẳng phải quá đáng, Thanh Vân Môn chúng ta trong những năm gần đây thu nạp đệ tử trẻ tuổi một cách bừa bãi, đệ nhìn quanh xem, số thiếu niên bằng tuổi ta và đệ cỡ cũng đến ba bốn trăm người, hê hê, chúng ta tu hành chưa sâu, tự nhiên rất dễ dàng bị dụ dỗ"

Trương Tiểu Phàm nghiêng mình ngó qua, chỉ thấy tướng mạo vốn dĩ thanh tú của Tăng Thư Thư trông như đã thay đổi, liên tưởng đến cuốn sách lúc nãy, hần cho rằng đầu óc Tăng Thư Thư đã quen với chữ

”Sắc”

Tăng Thư Thư chột quay đầu lại, ngạc nhiên hỏi “Trương sư đệ, sao đệ không ngắm nhìn cô ấy mà lại ngắm ta, ... đệ thử xem trong số họ ai cô nào có vóc dáng đẹp nhất?”

Trương Tiểu Phàm lập tức quay đầu đi, trong thâm tâm sự đánh giá về Tăng Thư Thư lại thêm một chữ “Lang”

Lúc này, xung quanh vốn dĩ tràn ngập tiếng huyên náo, đột nhiên yên ắng trở lại. Dưới ánh mắt mọi người Lục Tuyết Kỳ tiến lên một bước, hướng về phía Thủy Nguyệt Đại Sư đang ngồi trên ghế vải chèo, Thủy Nguyệt Đại sư khẽ gật đầu nói “Đi”.

Lục Tuyết Kỳ chỉnh lại quần áo, tay phải nhẹ nhàng nắm pháp quyết, đôi mắt xinh đẹp sáng ngời hướng lên phía trên đài. Lúc này từ chỗ phiến đá bạch ngọc dưới chân thiếu nữ một làn khí mỏng xuất hiện, đột ngột từ bốn phương tám hướng xoay xung quanh nàng rất nhanh rồi tụ lại, trong nháy mắt một vầng mây trắng đã hình thành dưới chân Lục Tuyết Kỳ, quện lấy nàng, chỉ thấy Lục Tuyết Kỳ như một tiên nữ, thân hình ẩn hiện trong đám mây trắng, từ từ bay lên võ đài.

Gió núi thổi tới, đám mây trắng tinh đó bay lên trông như một dải lụa đẹp đẽ và mềm mại nhất. Y phục của Lục Tuyết Kỳ bay phấp phới, nước da trắng như tuyết, xinh đẹp không bút nào tả xiết, giống như cửu thiên tiên tử lạc xuống phàm trần, khiến cho người ta vừa yêu mến ngưỡng mộ lại vừa phải có phần kính sợ.

Tức thì, phía dưới lôi đài tiếng vỗ tay hoan hô vang lên như sấm, thanh âm vang dội. Trương Tiểu Phàm trong lúc không chú ý đã bị âm thanh đó làm cho ù hết cả tai, trong lòng rất ngạc nhiên không hiểu tại sao Lục Tuyết Kỳ lại được hoan nghênh như vậy, tuy nhiên lúc bản thân nhìn thấy hình dáng tuyệt đẹp đang bay trong không trung thì tự nhiên trong lòng phát sinh một tình cảm khó kìm nén được, quả nhiên là một thiếu nữ xinh đẹp hiếm có trên thế gian.

Ngồi phía dưới đài, Thủy Nguyệt Đại Sư từ trước đến giờ vẫn tỏ ra lãnh đạm, lúc này cũng đã nở một nụ cười.

Qua giây lát, trên đài đã có một nam đệ tử không biết bước lên từ phía nào (bởi hoàn toàn không có ai để ý đến), mặt vuông mày rậm, cốt cách đơan chính, chỉ có điều dáng vẻ ra chiều rất phân khích. Ngay khi lên đài, liền hướng về phía Lục Tuyết Kỳ nói “Lục sư muội, tại hạ là Phương Siêu môn hạ đệ tử Long Thủ Phong, hôm nay may mắn được giao đấu cùng sư muội, quả là tam sinh hữu hạnh”

"Huýt!" Tiếng huýt gió nổi lên khắp bốn phía dưới đài

Lục Tuyết Kỳ trên mặt không hề biểu lộ tình cảm, vẫn đứng trên không nói lạnh lạnh “Phương sư huynh đa lễ, bát đại đệ tử Tiểu Trúc Phong Lục Tuyết Kỳ hôm nay xin Phương sư huynh chỉ giáo”

Trương Tiểu Phàm đứng phía dưới đài ngắm nhìn Lục Tuyết Kỳ như một tiên nữ đang lơ lửng trên không trung, trong tim chợt nhói lên một nỗi buồn vô cớ, lúc trước, Linh Nhi sư tỷ cũng không đứng dưới đất mà bay lên trên không bằng một dáng điệu duyên dáng như vậy, trong lúc đang lơ đãng nhìn

chợt thấy dáng điệu của Điền Linh Nhi và Lưu Tuyết Kỳ giống nhau đến không ngờ.

Lúc này trên đài Phương Siêu vẫn đang nói thao thao bất tuyệt, trông dáng vẻ hẳn ta có vẻ chỉ thích nói chuyện chứ không thích tỷ thí, thật không may cho hẳn trên đài này có rất nhiều người chống lại hẳn, không đợi để hẳn nói thêm câu nữa, trong số hàng nghìn người đang vây quanh lôi đài, Tăng Thư Thư đang đứng cạnh Trương Tiểu Phàm lớn tiếng hét “Không thi đấu đi sao?”

“Háo sắc”

“Đồ chết nhất, giống như một mù đàn bà” Ôi, vị sư muội bên phái Tiểu Trúc Phong đừng để tâm, ta hoàn toàn không có ý gì khác.”

"Đánh đi!"

Cuối cùng hồi chuông của trận quyết chiến cũng đã ngân vang, Lưu Tuyết Kỳ sắc mặt lạnh lùng, nhìn thẳng về phía Phương Siêu. Ngay khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của nàng, Phương Siêu có cảm giác ớn lạnh toàn thân, mặc dù đứng từ xa nhìn cũng có thể thấy khuôn mặt lạnh lùng của Lưu Tuyết Kỳ vẫn vô cùng lạnh lẽo, hẳn ta không còn dám tán gẫu với nàng thêm nữa, vội vã ngừng cười đùa, tâm í đoán chính, hữu thủ dẫn pháp quyết bật ra một thanh tiên kiếm màu trắng bạc.

Trương Tiểu Phàm khẽ nhíu mày, bất giác lại nhớ đến thanh tiên kiếm Hàn Băng của Tề Hạo, lúc này hẳn chợt nghe thấy Tăng Thư Thư ở bên cạnh đang bực tức nói nhỏ “Đám người của Long Thủ Phong đều bắt chước Tề Hạo, ai ai cũng thích tu luyện loại tiên kiếm này”

Trương Tiểu Phàm mục quang nhấp nháy, quay ra nhìn bốn xung quanh, chỉ thấy người người đang chen vai thích cánh, tuyệt nhiên không thấy bóng dáng của Tề Hạo ở đâu cả, không cần phải nói trong thâm tâm cũng phỏng đoán được, nhưng đó cũng là điều mà hẳn không thể suy đoán được nhất ngay trong lúc này.

Họ đã đi đâu? Trương Tiểu Phàm cúi thấp đầu xuống hơn nữa, trong tìm trần ngập đầu khổ.

Đột nhiên, Tăng Thư Thư kéo giật cánh tay của nó, reo lên thích thú “Tiểu Phàm, coi kìa, đã bắt đầu rồi”

Trương Tiểu Phàm đưa mắt nhìn lên phía trên đài, chỉ thấy khi thanh tiên kiếm của Phương Siêu được bật ra, trên đài lập tức đã tràn ngập hàn khí, tuy nhiên trong mắt của Trương Tiểu Phàm, thực ra trực giác mạch bảo nó, trình độ điều khiển Hàn Băng Tiên của Phương Siêu hoàn toàn kém xa một bậc so với Tề Hạo trong cuộc đấu phép năm xưa với Điền Bất Dịch

Phía bên kia Lưu Tuyết Kỳ vẫn ngự trên đỉnh đám mây đang bồng bênh, sắc mặt vẫn không biểu lộ điều gì, nhìn xuống phía trước thấy Phương Siêu đã vận khí thành băng, dường như có ý định tấn công. Phía sau lưng nàng có mang một thanh tiên kiếm có vỏ màu da trời, mặc dầu vậy thanh tiên kiếm này quả là khác biệt so với những thanh kiếm mà đại đa số mọi người tu luyện, nó có thể hợp thể với chủ nhân của nó, từ Phương Siêu trên đài đến đám người của Thanh Vân Môn ở dưới đài không có ai là dám khinh thường nó.

Trên con đường tu chân, các món pháp bảo thông linh thường thường được chủ nhân của chúng tu luyện trong một thời gian dài, có thể hợp thể với chủ nhân của chúng, đem ra sử dụng lúc này quả là thập phần tiện lợi. Tuy nhiên có những món pháp bảo kỳ lạ, bởi vì tính thông linh của chúng rất mạnh, khiến cho thân thể không thể chịu đựng được, vì thế khi phép thuật không đạt đến mức độ nhất định thì chủ nhân của nó chỉ có thể mang theo bên mình. Thế nhưng loại pháp bảo này chủ yếu là các bảo vật của tiên gia, uy lực vô cùng to lớn, khi chủ nhân tu đạo cao thâm có tạo ra một uy thế kinh hồn bạt vía. Thanh cổ kiếm “Tru Tiên” báu vật bậc nhất của Thanh Vân Môn thuộc vào loại pháp bảo này.

Lúc này phía trên đài, trong phạm vi ba thước xung quanh Phương Siêu mặt đài đã được bao phủ một lớp băng mỏng, phía dưới những đệ tử đứng gần lối đài như Trương Tiểu Phàm, Tăng Thư Thư đều cảm thấy có luồng lãnh khí thổi thốc vào mặt. Nhưng chỉ thấy Lưu Tuyết Kỳ vẫn đứng nguyên trên không trung làm như không quan tâm đến điều gì xung quanh, chỉ có ánh mắt lạnh lạnh đang nhìn Phương Siêu.

Phương Siêu độc diễn dưới bao ánh mắt trừng trừng của chúng nhân, tiên kiếm bay lượn, phát xuất hàn khí nhưng xem ra còn thua ánh mắt lạnh lẽo của Lục Tuyết Kỳ, lạnh thấu đến tim, cho ta cảm giác toàn thân băng đọng.

Phương Siêu trong lòng hơi chút lo lắng, tức thì tay phải trở kiếm quyết, thanh tiên kiếm màu trắng bạc lao vút lên phía trên nhằm đánh Lưu Tuyết Kỳ, đồng thời miệng hô lớn “Lưu sư muội, hãy cẩn trọng” Đám đông dưới đài phá lên cười khi nhìn bộ dạng của Phương Siêu, tuy nhiên ai nấy đều lo lắng thanh kiếm đó có thể đả thương Lưu Tuyết Kỳ. Ngồi dưới đài, sắc mặt của Thương Tùng Đạo Nhân trông vô cùng khó coi, liên tục tỏ ý không bằng lòng.

Người ngồi bên cạnh đã nghe thấy thanh âm bực bội mang thái độ khinh khỉnh của Thương Tùng Đạo Nhân, liền đứng dậy hỏi “Sao vậy, Thương Tùng sư huynh có điều gì bất mãn chẳng?”

Thương Tùng Đạo Nhân không quay đầu lại, khẽ đáp “Thuỷ Nguyệt sư muội, môn hạ đệ tử của muội quả nhiên ai ai cũng xinh đẹp hơn người!”

Thuỷ Nguyệt Đại Sư sắc mặt lập tức thay đổi, trong lúc tỉ thí đấu phép này, Thương Tùng Đạo Nhân không hề khen ngợi trình độ tu hành của môn hạ đệ tử của bà mà lại tán dương vẻ đẹp nữ sắc, hiển nhiên có ẩn chứa ý chế nhạo, coi Thuỷ Nguyệt Đại Sư chẳng ra gì, lập tức hai mày dựng ngược nói: “Ta không biết trong môn hạ tu chân của Thanh Vân Môn, không ngờ lại có nhiều kẻ hoang tàn, háo sắc lên đài như vậy”

Thương Tùng Đạo Nhân hết sức tức giận, vừa định trả miếng, thì Đạo Huyền Chân Nhân đang ngồi giữa hai người đưa tay lên mỉm cười nói “Thôi mà, thôi mà, các người đều mấy trăm tuổi cả rồi lại đi cãi nhau trước mặt đám đệ tử như vậy không sợ mất thể diện sao. Thôi xem thi đấu đi, xem thi đấu đi” Hai vị thủ tọa vẫn chưa hết bực bội liền quay đầu đi.

Thanh tiên kiếm màu trắng bạc của Phương Siêu lúc này đã lao thẳng đến chỗ vàng mây dưới chân của

Lưu Tuyết Kỳ. Trên khuôn mặt lãnh đạm này giờ của Lưu Tuyết Kỳ vẫn không có gì thay đổi, không ai nhìn thấy động tác của nàng thế nào, vầng mây dưới chân lập tức mang Lưu Tuyết Kỳ bay lùi lại, nhưng thanh tiên kiếm của Phương Siêu liền ra tăng tốc độ, trong chớp mắt đã lao theo truy kích, lập tức khắp bốn phía dưới đài vang lên tiếng la hét xen lẫn tiếng thở dài.

Thoáng một cái, tay trái Lưu Tuyết Kỳ vung lên, đã thấy cầm trên tay thanh bảo kiếm màu xanh đeo phía sau lưng, chỉ thấy khuôn mặt ngọc ngà của nàng như phủ một làn sương khói, kiếm vẫn chưa rút khỏi vỏ, nàng chỉ dùng thanh bảo kiếm màu xanh này đưa ra trấn giữ trước mặt.

“Keng!”

Một âm thanh trong trẻo ngân nga vang vọng trên quảng trường, nghe rất vui tai.

Thanh tiên kiếm màu trắng bạc của Phong Siêu dường như bị đập rất mạnh, lập tức dội ngược trở lại, Phương Siêu trên đài cũng như Thương Tùng Đạo Nhân ở phía dưới sắc mặt đại biến. Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người chỉ thấy Lưu Tuyết Kỳ không chút nao núng, trên khuôn mặt trắng như tuyết thoáng có nét ửng hồng, tay phải vung lên, bất ngờ cả vỏ lẫn thanh bảo kiếm sắc xanh bay vút ra, đồng thời năm ngón tay trái xoè ra, nắm chặt pháp quyết, lập tức thanh bảo kiếm sắc xanh trong không trung phát kiếm quang rực rỡ, thanh quang bao phủ khắp cả khu lôi đài rộng lớn, tiên khí ngùn ngụt, quả nhiên là một vật phi phàm.

Phương Siêu không dám sao lãng, đưa mắt nhìn thanh quang rực rỡ che kín bầu trời đang tiến lại, trong lòng lấy làm rất kinh ngạc, ngay lúc đó Lưu Tuyết Kỳ vẫn không có ý định rút thanh tiên kiếm khỏi vỏ, khiến cho hắn thấy hết sức căm phẫn về sự khinh thường này. Nhưng tay hắn vẫn điều động thanh tiên kiếm, trong chớp mắt phía trước mặt đã hình thành lên ba bức tường băng, hàn khí bay ra ngùn ngụt.

Trên không trung, Lưu Tuyết Kỳ cặp đồng tử sáng như sao, tà áo màu đen bay phấp phới trong gió, phong thái tuyệt thế, rung động lòng người. Miệng nàng lẩm rầm niệm chú, trên khuôn mặt băng giá vẫn không biểu lộ một chút tình cảm nào. Dõi theo ánh mắt của nàng, mọi người nhìn thấy lúc này thanh tiên kiếm sắc xanh trên không trung đã vọt lên cao vạn trượng gây ra một âm thanh vang dội, tựa như tiếng gầm rú của một con quái thú, thanh âm trấn động bốn phương, trong phút chốc thanh quang đại phát, thanh tiên kiếm lao lên như thể xuyên thủng bầu trời, cuồn long xuất động, toàn bộ vân khí có trong phạm vi 10 trượng xung quanh trong phút chốc đã tan biến hoàn toàn, không để lại một chút dấu vết.

Chỉ thấy trong hàng vạn đạo thanh quang, xanh như bầu trời xanh thẳm, thanh tiên kiếm từ trên trời bay xuống, bắn thẳng về phía Phương Siêu, thanh thế thật là hung hãn, có một không hai.

Phương Siêu sắc mặt nghiêm trọng, trên trán mồ hôi chảy dòng dòng, quả nhiên là thất kinh trước uy thế dũng mãnh vô cùng của thanh tiên kiếm sắc xanh của Lưu Tuyết Kỳ. Chỉ thấy trong phút chốc, thanh tiên kiếm này đã lao ngay đến trước mặt.

"Keng, Keng, Keng!"

Hàng trăm đệ tử Thanh Vân Môn chết lặng người, ba bức tường băng Phong Siêu tạo nên chỉ giống như mấy miếng đậu hũ, đã bị thanh tiên kiếm sắc xanh đó hầu như san phẳng và chặt nát ra từng mảnh nhỏ. Phương Siêu kinh hãi, bằng sức lực của hắn không có cách nào có thể đông kết thêm bức tường băng để phòng ngự nữa, vốn dĩ hắn nghĩ chỉ cần ba bức tường băng là quá đủ, thế nhưng hắn không ngờ Lưu Tuyết Kỳ tu đạo lại cao thâm đến vậy, thanh tiên kiếm màu xanh quả thật lợi hại không ngờ, trong chớp mắt đã bay đến ngay bên cạnh.

Trong lúc sinh tử chi giới, Phương Khởi bất đắc dĩ bình tâm trở lại, thanh tiên màu trắng bạc toả sang, một chiếc khiên ánh sáng màu trắng bay vọt ra phía trước bảo vệ thân thể. Sau giây lát, thanh tiên kiếm sắc xanh của Lưu Tuyết Kỳ đã lao vào giao tranh dữ dội với tấm khiên ánh sáng màu trắng.

“Bình”

Một thanh âm lớn tựa sấm, âm âm vang lên, một làn sóng không khí vô hình mạnh mẽ lấy vị trí hai thanh tiên kiếm là trung tâm nhanh chóng lan toả ra bốn phía xung quanh, chúng đệ tử Thanh Vân Môn đứng ngay phía dưới đài tức thì cảm thấy một luồng gió mạnh thổi cửa vào mặt, tất cả mọi người không thể tự chủ được bất giác đều thối lui một bước, thế nhưng bao chung quanh toàn người là người, bất giác cả vòng người đồng thời giãn ra.

Tất cả mọi người đều biến sắc, choáng váng trước uy lực to lớn chưa từng thấy của pháp bảo tiên gia. Chỉ một lát sau sự hoảng hốt qua đi, mục quang của mọi người đổ dồn lên trên lôi đài, chỉ thấy Lưu Tuyết Kỳ không biết từ bao giờ đã đáp xuống mặt đài, thanh tiên kiếm đã bay về nằm gọn trong tay nàng, thanh quang và bạch quang từ từ tách nhau ra, nhưng tất cả mọi người đều nhận thấy sắc mặt Phương Siêu xám ngắt như hòn than đã tắt lửa.

Chỉ thấy Phương Siêu từ từ ngẩng đầu lên, tay trở vào Lưu Tuyết Kỳ, thanh âm không hiểu tại sao lại biến thành khàn khàn, rít lên một tiếng “Cô...”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, không hiểu chuyện gì đã xảy ra, đột nhiên lại phát sinh một biến cố khác, thanh tiên kiếm màu trắng bạc từ lúc bắt đầu đến giờ vẫn lơ lửng trước mặt Phương Siêu đột nhiên phát ra một loạt âm thanh nghèn nghẹn trên thân kiếm, sau đấy, trong lúc vô số các đạo mục quang đang nhìn vào nó, trên thân kiếm đột nhiên xuất hiện vết nứt, rồi lan rộng ra rất nhanh, chỉ giây lát sau từ thanh tiên kiếm phát ra một âm thanh đau đớn “Rắc”, rồi gãy làm hai đoạn rơi xuống mặt đài. Trên đài dưới đài, im phăng phắc, tất cả mọi người đều dường như nín thở.

Một thanh tiên kiếm tu luyện lâu năm đối với một người tu chân rất có ý nghĩa, những người có mặt trên Vân Hải này, không ai là không rõ điều này.

“Ah”, trên đài, Phương Siêu thổ ra một ngụm máu tươi, tay ôm lấy ngực, sắc mặt vô cùng đau đớn, không thể chịu đựng thêm được nữa, ngã lảo ra ngất xỉu ngay tại chỗ.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 24

Bất Ngờ

Mấy người bên Long Thủ Phong lập tức lao lên đài, đỡ Phương Siêu dậy, trông thấy tiên kiếm của y gãy làm hai đoạn rơi trên mặt đất, ai nấy đều lộ vẻ tức giận, trừng mắt nhìn Lục Tuyết Kỳ, chỉ hận là không thể ăn tươi nuốt sống được cô ta.

Phía dưới, Thương Tùng Đạo Nhân nắm chặt tay, lạnh lùng nói: "Thuỷ Nguyệt sư muội, đệ tử này của muội quả thật tâm địa tàn nhẫn, rõ ràng là thắng rồi mà vẫn chưa thấy đủ, còn dùng pháp bảo thần khí để huỷ hoại tiên kiếm của người ta, lý lẽ ở đâu thế?"

Thuỷ Nguyệt Đại Sư vẻ mặt lãnh đạm, thờ ơ đáp: "Tuyết Kỳ tu hành nông cạn, đạo hạnh chưa sâu, không không chế nổi thần vật như thanh Thiên Gia này, có gì lạ đâu!"

Thương Tùng Đạo Nhân nộ khí xung thiên, toan phát tác, chợt thấy một cánh tay đặt lên vai, vỗ vỗ, thì ra là Đạo Huyền Chân Nhân, chẳng biết đã tiến lại gần từ khi nào.

Thương Tùng Đạo Nhân nhìn ông ta, miễn cưỡng nén nổi tức giận xuống, phì mũi, rồi sai bước bỏ đi. Đạo Huyền Chân Nhân ngoái theo bóng dáng cao lớn của Thương Tùng, lắc lắc đầu, rồi cười khỏ, quay lại toan nói, thì thấy Thuỷ Nguyệt Đại Sư cũng đã rời khỏi bên mình tự khi nào.

Lúc này Lục Tuyết Kỳ từ trên đài đi xuống, tới trước sư phụ. Thuỷ Nguyệt ngấm nàng, trên mặt lộ nét cười, gật gật đầu. Lục Tuyết Kỳ chẳng nói năng gì, nhẹ nhàng thi lễ, rồi bước lại sau lưng Thuỷ Nguyệt, theo bà ta khinh khinh bỏ đi.

Trương Tiểu Phàm đứng một bên, lúc này mới hoàn hồn về cuộc đấu phép kinh khiếp, nhìn sư đồ Thuỷ Nguyệt và Lục Tuyết Kỳ mỗi lúc một xa, đột nhiên nhận thấy hai người này vẻ ngoài đều lạnh lẽo như băng giá, y như từ một khuôn đúc mà ra.

Hắn đang nhìn đến xuất thần, chợt nghe Tăng Thư Thư bên cạnh thở dài nói: "Thật không ngờ Thiên Gia lại xuất thế rồi!"

Trương Tiểu Phàm ngơ ngác, hỏi: "Thiên Gia là cái gì kia?"

Lúc này các đệ tử Thanh Vân đã dần dần tản mát, Tăng Thư Thư chào bọn đồng môn Phong Hồi Phong, rồi dắt Trương Tiểu Phàm, vừa đi vừa nói: "Thiên Gia chính là thanh tiên kiếm đệ vừa nhìn thấy Lục Tuyết Kỳ sử dụng đấy. Trước đây ta xem cuốn Dịch Bảo Thập Thiên, được biết Thiên Gia đã xuất hiện từ nghìn năm trước, do một vị tản tiên là Khô Tâm Thượng Nhân, ngẫu nhiên gặp ở băng nguyên Bắc Cực thứ sắt lạ từ chín tầng trời rơi xuống trần gian, đem tu luyện mà thành.

Năm xưa chính tà quyết chiến, chính đạo tất nhiên là do Thanh Diệp tổ sư của phái ta đứng đầu, nhưng Khô Tâm Thượng Nhân cũng là một người rất nổi danh, nhất là khi ông ta dùng thanh Thiên Gia thần kiếm này, kịch đấu với Hắc Tâm Lão Nhân hung tàn của ma giáo suốt ba ngày ba đêm, cuối cùng đánh trọng thương Hắc Tâm Lão Nhân, trừ đi mối ung nhọt cho chính đạo. Nghe nói lúc ấy chỉ có thần kiếm Thiên Gia mới khắc chế nổi chí hung chi vật là Phệ Huyết Châu, về sau Thiên Gia danh động thiên hạ, trở thành thần vật pháp bảo mà nhân sỹ tu chân nằm mộng cũng không có được. Sau khi Khô Tâm Thượng Nhân toạ hoá, Thiên Gia bỗng mất tăm mất tích, không ngờ lại rơi vào tay Tiểu Trúc Phong." Nói tới đây, Tăng Thư Thư lắc đầu: "Tiểu Phàm sư đệ, Lục Tuyết Kỳ có được thần vật, chỉ e chúng ta lần đại thí này chẳng còn hi vọng gì nữa rồi."

Trương Tiểu Phàm không mấy may thất vọng, đằng nào hấn cũng chưa từng tưởng qua mình có thể làm nên trò trống gì, nhưng thấy bộ dạng chán nản của Tăng Thư Thư, hấn kinh ngạc hỏi: "Í, Tăng sư huynh, chẳng phải huynh bảo đệ rằng không hứng thú gì với lần đại thí này sao? Thế nào mà lại có vẻ thất vọng như vậy?"

Tăng Thư Thư đỏ mặt đáp: "Nhưng nếu quả thật có thể đứng trên lôi đài đến phút cuối cùng, thì cũng rất uy phong đấy, đệ không thấy thế sao?"

Trương Tiểu Phàm phì cười.

Tăng Thư Thư thấy bộ dạng cổ quái của hấn, trong lòng hơi ngượng, bèn giơ tay đấm, miệng hỏi: "Đệ cười cái gì?" chưa dứt lời, cũng bật cười theo.

Hai người vừa cười vừa đi về phía một lôi đài khác, xem một trận đấu khác.

***

Ngày hôm ấy, Đại Trúc Phong không kể Trương Tiểu Phàm, trong bảy đệ tử xuất kích, thì có bốn người thắng ba người thua. Tống Đại Nhân, Điền Linh Nhi, Hà Đại Trí và Đổ Tất Thư đều tiến vào vòng trong.

Thêm Trương Tiểu Phàm tốt số, vậy là trong tám đệ tử Đại Trúc Phong, đã có đến năm người tấn cấp, lập nên một thành tích tốt hiếm thấy suốt mấy trăm năm qua, làm Điền Bất Dịch vui đến mức không khép nổi miệng.

※ ※

※

Ngày hôm sau.

Ánh mặt trời ban sớm uể oải tia ra khắp Vân Hải, đệ tử Thanh Vân Môn lại tập trung đến quảng trường như buổi đầu, tiếp tục chứng kiến kỳ đại thí Thất Mạch Hội Võ một giáp mới có một lần.

Người của Đại Trúc Phong đứng trước tấm bảng ngày hôm qua, thấy một nửa danh sách đã bị gạch bỏ, bên cạnh tên Trương Tiểu Phàm, đã hiện lên đối thủ hôm nay: Sở Dự Hồng.

Từ sáng sớm, Trương Tiểu Phàm đã bắt đầu hồi hộp, tuy hấn xác định rõ ràng mình đến đây gần như

chỉ là để mở rộng kiến thức, nhưng trong lòng vẫn cứ căng thẳng, tim đập mỗi lúc một nhanh, miệng khô lưỡi khát, đến cơm sáng cũng chỉ lùa được hai miếng là đã thấy mất ngon rồi.

Lúc này hắn đang thầm thì hỏi đại sư huynh Tông Đại Nhân đứng bên cạnh: "Đại sư huynh, Sở Dự Hồng này là người như thế nào, có lợi hại không?"

Tông Đại Nhân nhíu mày, lắc đầu đáp: "Ta cũng chẳng rõ, chưa nghe thấy tên bao giờ, trên bảng chỉ viết y là đệ tử Triệu Dương Phong, nhưng đạo hạnh ra sao, thì ta không biết."

Nói đến đây, Tông Đại Nhân nhìn Trương Tiểu Phàm, thấy bộ dạng hắn căng thẳng quá, bèn mỉm cười bảo: "Tiểu sư đệ, đừng lo lắng, ta lần đầu tham gia đại thí cũng hồi hộp muốn chết, lên võ đài rồi thì ổn cả."

Trương Tiểu Phàm lẩm nhẩm: "Vâng."

Lúc ấy Đỗ Tất Thư đứng bên cạnh cũng vừa đi lại, cười khó hiểu: "Ồi, các vị sư huynh, hay là chúng ta đánh cược đi, xem tiểu sư đệ lần này thắng thua thế nào..."

"Được đó được đó! Ta cược tiểu sư đệ thua!"

"Ta cũng vậy!"

"Ta cũng vậy... à phải rồi, ta bắt gấp đôi!"

"Tính ta một nút đi."

Tông Đại Nhân tức giận, trở mọi người bảo: "Các đệ làm gì vậy, tiểu sư đệ sắp tử thí đến nơi rồi, các người còn đả kích y nữa hả?"

Trương Tiểu Phàm cảm kích khôn nguôi, khẽ gọi: "Đại sư huynh..."

Tông Đại Nhân: "Lão lục!"

Đỗ Tất Thư thè lưỡi nói: "Đại sư huynh, đệ vừa rồi chỉ là đùa thôi, xin huynh đừng mách sư phụ."

Tông Đại Nhân: "Không phải, đằng nào đệ cũng đã đả kích rồi, món cược khi nãy của đệ ta bắt năm nút!"

Đỗ Tất Thư, Trương Tiểu Phàm: "..."

Lúc này Điền Bất Dịch và Tô Như đi lại, chúng đệ tử Đại Trúc Phong tiến lên đón, Điền Bất Dịch nhìn suýt soát, nói: "Hôm qua các con thể hiện rất tốt, nhưng hôm nay vào vòng hai, những người còn lại hầu như đều là tinh hoa của các chi phái, các con phải hết sức cẩn thận."

Tô Như liếc nhìn Trương Tiểu Phàm, bước lại bảo: "Tiểu Phàm, hôm nay là lần đầu con thi đấu, phải thận trọng nhé, biết chưa?"

Trương Tiểu Phàm thấy ấm lòng, khe khẽ thưa: "Vâng, sư nương!"

Tô Như gật đầu, hình như còn định nói thêm, đột nhiên nghe nhiều tiếng chuông cùng ngân lên, tử thí đã chính thức khai cuộc. Điền Bất Dịch và Tô Như nhìn nhau, gật đầu nói: "Các con đều biết chỗ thi đấu rồi, trên bảng đã ghi hết sức rõ ràng, ta và sư nương cũng sẽ đến lồi đài xem các con thi đấu, đừng để chúng ta phải mất mặt đấy!"

Mọi người dạ ran, Điền Bất Dịch gật đầu, khẽ nói nhỏ với Tô Như rồi cùng rời đi. Điền Linh Nhi vừa nãy theo cha mẹ đến, giờ đưa mắt trông bốn xung quanh, rồi đi lại phía Trương Tiểu Phàm, tìm Trương Tiểu Phàm bỗng dưng nhảy lô tô.

Đi đến trước mặt, Điền Linh Nhi nhìn thẳng vào Trương Tiểu Phàm, rồi chột bặt cười khanh khách, ngoảnh đầu nói với mọi người: "Các huynh xem Tiểu Phàm căng thẳng ghê chưa! Trán mướt mồ hôi!"

Mọi người đều cười, Tống Đại Nhân cũng cười: "Ta vừa rồi đã an ủi tiểu sư đệ, nhưng xem ra chẳng tác dụng gì, có khi tiểu sư muội xuất mã mới thành công!"

Điền Linh Nhi phì một cái, quay lại bảo Trương Tiểu Phàm: "Tiểu Phàm, ta lát nữa cũng phải thi đấu, không thể đi cổ vũ đệ được, đệ phải tự mình cố gắng, còn nữa, phải hết sức thận trọng nha!"

Trương Tiểu Phàm thấy gương mặt đẹp của nàng gằn sát trong gang tấc, hơi thở thanh khiết, thoang thoang vương vất chút u hương, hấn không nén được xúc động, gật đầu lia lịa, rồi không hiểu tại sao, nói chẳng nên lời.

Điền Linh Nhi rõ ràng chẳng để tâm nhiều thế, cô ta cười với Trương Tiểu Phàm, rồi đi lại nói với các sư huynh vài câu, giây lát sau, mọi người tản dần ra, ai phải thi đấu thì đến lôi đài, ai không thi đấu thì theo cổ vũ.

Nhưng mà, không một người nào đi cùng Trương Tiểu Phàm, có lẽ, ai nấy đều cho rằng, hấn là kẻ chẳng có hi vọng gì cả!

Trương Tiểu Phàm đứng nguyên chỗ cũ, nhìn mấy vị sư huynh đi xa dần, trong lòng trào lên nỗi u uất khó nói, rồi hấn chậm rãi đến trước cái bảng, xem lại kỹ càng một lượt.

Hấn và Sở Dự Hồng đệ tử Triều Dương Phong được sắp xếp thi đấu ở lôi đài xa nhất, nằm vào vị trí quẻ Chấn .

Trương Tiểu Phàm cười khô, bước lên phía trước. Trên đường, thấy đệ tử Thanh Vân đi tới đi lui, nói cười loáng thoáng, Trương Tiểu Phàm lắng nghe, phần lớn đều là bàn luận về kết quả thi đấu ngày hôm qua.

Ngày hôm qua, mấy nhân vật được mọi người công nhận là điểm nóng đều đã chiến thắng một cách dễ dàng, rất nhiều người nhắc đến đệ tử Long Thủ Phong, ngoài Tề Hạo ra, tựa hồ mới xuất hiện một cao thủ trẻ tuổi, Trương Tiểu Phàm nghe họ miêu tả, đoán chắc đó là Lâm Kinh Vũ.

Nhưng hầu hết là nói về Lục Tuyết Kỳ của Tiểu Trúc Phong. Thiếu nữ xinh đẹp có thân kiếm Thiên Gia này, đạo hạnh cao thâm hơn người ta tưởng thì đã đành, nhưng hôm qua trước con mắt chứng kiến của bao nhiêu người, lại đương nhiên đánh gãy tiên kiếm của đối thủ, điều này làm công chúng bất mãn, nhưng lại là một nguyên nhân khiến càng nhiều người hơn muốn đi xem nàng thi đấu, nhân khí vì vậy chỉ có tăng mà không có giảm.

Ngoài ra, thanh Thiên Gia thất tung đã lâu cũng đang thu hút sự chú ý, vô khối người muốn đi xem thân vật trong cuộc đại chiến chính tà ngàn năm trước, kể cả trưởng lão một số chi phái trong Thanh Vân

Môn cũng không là ngoại lệ.

Trương Tiểu Phàm vừa đi vừa lắng nghe, lòng bất giác nghĩ đến về băng giá của người đẹp Lục Tuyết Kỳ, hần lắc đầu. Chợt từ đằng trước vẳng lại tiếng gọi: "Tiểu Phàm!"

Thanh âm này nghe rất quen thuộc, Trương Tiểu Phàm ngẩng đầu nhìn, liền cười toe, thấy Lâm Kinh Vũ đang rảo bước đi tới, Trương Tiểu Phàm tiến lên đón, cười bảo: "Ta đang nghĩ làm sao mãi không tìm thấy mi! Thì ra đã chạy lại đây rồi!"

Lâm Kinh Vũ trở tay ra sau, nói: "Hôm nay ta còn phải thi đấu, ở đài quẻ Khảm, tất nhiên nên đến sớm để chuẩn bị." Nói đoạn ngắm nghía Trương Tiểu Phàm, cười hỏi: "Giờ cũng đến lượt mi rồi! Ở đài nào vậy?"

Trương Tiểu Phàm đáp: "Ta ở đài Chấn, sắp khai cuộc rồi, không thể lại kia cổ vũ mi được, mi phải cẩn thận nhé!"

Lâm Kinh Vũ cười đáp: "Mi cũng vậy, í, sao mà sư huynh đồng môn rồi trông bói đâu chẳng đến xem vậy?"

Trương Tiểu Phàm sững người, cười gượng đáp: "Mi chẳng phải không biết chi ta đơn chiếc, hôm nay lại rõ lắm người thi đấu, sư phụ sư nương đều tới chỗ đại sư huynh và sư tỷ rồi!"

Lâm Kinh Vũ liếc Trương Tiểu Phàm, thờ dài, rồi vỗ vỗ lên vai bạn.

Trương Tiểu Phàm phấn chấn, cười nói: "Không thành vấn đề, đằng nào ta cũng chỉ là đến để mở rộng tầm mắt, chẳng sao đâu. Nhưng mi thì phải gắng sức lên, đừng để người khác chê dân thôn Thảo Miếu bọn mình không có tiền đồ."

Lâm Kinh Vũ gật đầu, đang định nói nữa, chợt từ đằng sau vọng đến tiếng chuông ngân nga, gã ngoảnh đầu nhìn, rồi bảo: "Trận đấu của ta bắt đầu rồi, không nói chuyện với mi nữa, lát sau nếu còn kịp, ta sẽ lập tức lại xem mi thi."

Trương Tiểu Phàm gật đầu nói: "Mau đi đi!"

Lâm Kinh Vũ xoay mình chạy, Trương Tiểu Phàm ngóng theo bóng gã xa dần, bụng bảo dạ: "Nếu mi kịp lại, và ta vẫn còn trụ được trên võ đài, đó mới là chuyện lạ!"

Hắn tự giấu mình như vậy, rồi chậm chạp đi đến bên đài quẻ Chấn, nơi này nằm mãi đầu phía đông của Vân Hải, nhìn quanh đây, chỉ có mười mấy đệ tử Thanh Vân, phần lớn là môn hạ Triều Dương Phong, so với số người ở đài quẻ Càn xem Lục Tuyết Kỳ, thì đúng là một trời một vực.

Dưới đài đặt một cái ghế, chễm chệ ngồi một lão đầu tử râu bạc phơ phơ. Trương Tiểu Phàm liếc nhìn lão, cảm thấy rất quen, nghĩ một lúc, mới nhớ ra chính là vị trưởng lão trước cuộc tỷ thí của Lục Tuyết Kỳ hôm qua, đứng giữa đám người mà mắng đệ tử háo sắc, lại oán thán bản phái vì nổi thu nạp nữ đồ. Chẳng biết lão là môn hạ của chi nào.

Đại thí Thất Mạch Hội Võ diễn ra ở tám lô đài, nếu không có gì đặc biệt, thì mỗi lô đài đều sắp xếp một vị trưởng lão ngồi trông, phòng hờ bọn đệ tử trẻ tuổi máu nóng, cao hứng quá lại khó khống chế.

Trương Tiểu Phàm đi lại, đến trước mặt lão già râu bạc, khom mình thi lễ: "Su bá, con là Trương Tiểu Phàm, môn hạ đệ tử Đại Trúc Phong, hôm nay thi đấu ở đài quẻ Chấn".

Lão già râu bạc ngoảnh đầu, dừng dung liếc Trương Tiểu Phàm rồi bảo: "Ồ, con đến đây à, sắp bắt đầu rồi, con lên đài đi!"

Trương Tiểu Phàm ứng tiếng, nhìn lên trên đài, thấy tịnh không một bóng người, xem ra đệ tử Triều Dương Phong tên là Sở Dự Hồng vẫn còn chưa đến.

Hắn trù trù một lát, cuối cùng vâng lời lão già râu bạc, theo bậc thêm bước lên đài cao. Từ trong đám đệ tử Triều Dương Phong ở đằng sau, phía dưới, tức thời vẳng lại tiếng rủ rì xì xào, rõ ràng là đang bàn luận về hắn.

Lúc ấy, vầng thái dương buổi sáng đã lên cao, tia nắng đầu tiên của Thông Thiên Phong rọi vào mình hắn, mang theo chút ý vị ấm áp.

Trương Tiểu Phàm đứng trên đài, ngắm về bầu trời đông, nơi ấy, vầng triêu dương mới chớm đang từ từ nhô lên, bùng đỏ, ánh sáng nhu hoà mà không chói loá, phả ráng hồng lên chân trời mãi phía xa.

Trương Tiểu Phàm thốt thấy cảm khái, năm năm trước, hắn còn là một đứa bé nhà quê không hiểu thế sự, chưa từng mộng tưởng có một ngày đứng trên ngọn Thông Thiên ngắm bình minh, không, không phải là chưa từng mộng tưởng, mà căn bản là không hề biết, trên thế gian lại có cảnh bình minh đẹp đến như thế này.

Nháy mắt thôi, nhân sinh mờ mịt như mây.

Trong lòng gã thiếu niên 16 tuổi, lúc này lại đượm nỗi sầu khổ như một ông già 60.

Hắn giơ tay, lần vào trong bọc, chạm lên thanh Thiêu Hoả Côn giá lạnh. Một tháng trước đây, trong khi tất cả mọi người đều không biết, cũng không hề chú ý, Trương Tiểu Phàm đã kinh ngạc phát hiện ra mình có thể điều khiển được thanh Thiêu Hoả Côn đen thùi lùi này, lúc ấy, hắn cơ hồ không dám tin vào đôi mắt.

Sau rồi, hắn đợi lúc đêm khuya người vắng thử lại rất nhiều lần, dưới sự khu động của niệm lực, thanh Thiêu Hoả Côn quả thực đã di chuyển.

Khu Vật, là một từ vang như sấm trong đạo pháp tu chân của Thanh Vân Môn, nó biểu hiện rằng đã luyện được Thái Cực Huyền Thanh Đạo đến cảnh giới thứ tư của Ngọc Thanh Cảnh, là điều tâm niệm, mong ngóng, cố gắng trong thâm tâm mỗi đệ tử mới nhập môn, và theo họ suốt nhiều năm trong cuộc đời tu hành. Đối với Trương Tiểu Phàm, hắn thậm chí chỉ dám nghĩ đến trong giấc mơ, mơ mình đạt được đến cảnh giới đó, thể hiện được trước mặt sư phụ, để thấy sư phụ mỉm cười.

Nhưng mà, có thể được chăng?

Trương Tiểu Phàm cố gắng kìm nén bản thân, không đem việc ấy đi nói với bất kỳ ai, đồng thời, hắn tập dùng niệm lực khu động những vật thể khác, chẳng hạn như đám nồi bát muôi chậu trong nhà bếp, nhưng không có động tĩnh gì cả, điều này giáng mạnh vào lòng tự tin của hắn.

Suy nghĩ thế nào cũng không hiểu được, tại sao lại nảy ra tình huống kỳ quái như vậy chứ?

Ra khỏi mộng寐 nhiều đêm khuya, hấn bò dậy, ngưng thần nhìn thanh Thiêu Hoả Côn dị hợm mà số phận cứ để vương vít với hấn không rời, bỗng nhiên cảm thấy một tia lạnh lẽo, từ từ lần chuyển trong người.

"Coong!" một hồi chuông lạnh lạnh ngân lên, làm Trương Tiểu Phàm giật thót, bừng tỉnh. Hấn ngoảnh đầu trông, thấy mười mấy đệ tử Triệu Dương Phong vẫn ở dưới đài, lão già râu bạc vẫn lơ đờ ngu gật, nhưng đối diện hấn, trên sàn đấu, chẳng biết tự lúc nào đã xuất hiện một nam tử, tuổi ước ba mươi, đang ngó hấn mỉm cười.

Trương Tiểu Phàm đỏ mặt, vội vàng hành lễ: "Trương Tiểu Phàm đệ tử Đại Trúc Phong, mong Sở sư huynh chỉ giáo."

Sở Dự Hồng mỉm cười nói: "Không dám không dám, đất nước đời nào cũng có nhân tài, Trương sư đệ tuổi còn nhỏ, mà trước kỳ đại thí, vẫn giữ được thần sắc ung dung, không mấy may lo lắng, càng không có vẻ nhút nhát e dè, so với ta năm xưa thì vượt xa nhiều lắm, bội phục, bội phục!"

Trương Tiểu Phàm ngây sững, lẩm bẫm nói: "Không giấu gì sư huynh, đệ vừa rồi thực ra là đờ dẫn cả người đây!"

"Ha," dưới đài bật lên một tràng huyên náo, mười mấy đệ tử Triệu Dương Phong chẳng ai là không cười đến nghiêng ngả, Sở Dự Hồng ngây ra, cuối cùng không nhịn được cũng bật cười, rồi lại cảm thấy thế là không ổn, bèn nén mình bảo: "Trương sư đệ khéo nói đùa, ờ, đã đến giờ, ta xin được thỉnh giáo đệ!"

Trương Tiểu Phàm giật thót, hồi hộp, lắp bắp nói: "Mong Sở sư huynh thủ hạ lưu tình!"

Sở Dự Hồng chỉ cười không đáp, có vẻ đã sắp đặt sẵn sàng, chỉ thấy tay phải khẽ lắc, loảng xoảng một tiếng, tiên kiếm hắt ánh vàng nhạt bật lên.

"Kiếm này tên là Thiếu Dương, Trương sư đệ, xin mời!"

Trương Tiểu Phàm nhìn thanh Thiếu Dương, thấy ánh vàng thuần chính ôn hoà, lay động tinh thần, xem ra không phải là vật tầm thường.

Hấn khẽ nuốt nước bọt, bất giác mặt nóng bừng, nhưng rốt cục vẫn thò tay vào trong bọc, nắm lấy Thiêu Hoả Côn, rồi rút ra.

Tất cả mọi người, từ Sở Dự Hồng cho đến mười mấy đệ tử Triệu Dương Phong ở dưới đài, đều đổ dồn ánh mắt lên thanh Thiêu Hoả Côn đen sì sì.

Im ắng.

Rồi, "ha ha ha ha..." chẳng biết ai là người đầu tiên cười vang, phá tan bầu không khí im lặng, lát sau tiếng cười dất nhau thành một tràng, lẫn vào cái giọng khó khăn lắm mới thốt được ra của ai đó: "Kia, kia là gì?"

"Ta đã nói rồi mà, Đại Trúc Phong toàn những kẻ cổ quái, khoan, hôm qua thì cái gã gầy gò dùng pháp

bảo xúc xác, đã gây nên một trò cười, thật không ngờ đến hôm nay, hôm nay lại có người dùng que cười lò, đúng, đúng là làm người ta cười vỡ bụng mất! Ha ha ha ha..."

Giờ thì đến cả Sở Dự Hồng đứng trên võ đài cũng nhịn không được, cười mấy tiếng mới khò sở nén lại, nói: "Trương sư đệ, đây là, ha ha, là, ha ha, xin lỗi, ta nhịn không được, a! Đây là pháp bảo của đệ hả?"

Trương Tiểu Phàm thấy người xung quanh cười mãi, mặt mày đỏ lựng, không thốt lấy một câu. Hắn vốn biết rằng dùng thanh Thiêu Hoả Côn này thật rất khó coi, nhất định là sẽ chọc người ta cười vỡ ruột, nhưng khổ một nỗi những thứ khác thì hắn không tài nào khu dụng nổi.

Nhưng sâu trong lòng, hắn lại lờ mờ cảm thấy một tia hi vọng nhỏ nhoi, mỏng mảnh, hi vọng Thiêu Hoả Côn sẽ giúp hắn chứng tỏ được mình, vì vậy đến phút cuối cùng cứ mang nó theo.

Nhưng giờ đây, Thiêu Hoả Côn vẫn chỉ đem lại cho hắn sự miệt thị và chế nhạo của mọi người. Xung quanh người ta cười vang, Trương Tiểu Phàm cúi thấp đầu, ánh mắt nhìn xuống, thấy cả thế giới này, chỉ còn mỗi một thanh Thiêu Hoả Côn đen đũi khó coi trong lòng bàn tay.

Họ cười, cười to, y hệt đám sư huynh đồng môn cười hắn trước lúc lên đường, đến cả Linh Nhi hắn nhớ nhưng sâu sắc cũng cười như vậy.

Hắn cúi đầu, nhắm chặt mắt.

Cảm giác lạnh lẽo cơ hồ từ nơi sâu thẳm trong thân thể u uất vọng lên, chậm chậm du động trong người hắn.

Một mình, khi nào cảm thấy cô độc nhất?

Có phải là khi một mình đối mặt với sự lãnh đạm của thế gian, có phải là khi một mình đối mặt với tất cả những sự chế nhạo?

Máu của một người, là lạnh băng hay là sôi bỏng?

Hắn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng ra phía trước.

Lúc ấy, ánh nắng chiếu loá mặt hắn, chẳng ai nhìn rõ xúc cảm của hắn ra sao.

Tiên kiếm Thiếu Dương trong tay Sở Dự Hồng, giữa những tiếng cười và tiếng reo từ phía dưới đài, chói sáng gần như có thể sánh với ánh nắng sớm đang lên, rực rỡ huy hoàng, chính khí lẫm lẫm.

Y dẫn pháp quyết, hô lên một tiếng, tiên kiếm Thiếu Dương theo đó toả sáng như mặt trời, lồng lộng áp xuống.

Một luồng nhiệt khí phả vào mặt Trương Tiểu Phàm, nhưng trái tim hắn thì lạnh như nước đá.

Không hiểu tại sao, nhìn vàng sáng ập đến đằng trước, chỉ trong nháy mắt, hắn bỗng nhớ tới một buổi sáng từ rất lâu rồi: hắn và Lâm Kinh Vũ trải qua ngoài đồng một đêm kinh tâm động phách, khi trở lại thôn Thảo Miếu, thì đã thấy máu chảy thây phơi. Chính trong buổi sáng ấy, những hạnh phúc của hắn đều mất hết, thậm chí còn cảm thấy mình bị chôn sâu dưới biển máu kia, bèn cố sức giãy giụa, những mộng tưởng tìm được người thân cuối cùng không sao thực hiện được, cứ xoáy mãi vào tâm can.

Luồng nhiệt khí cơ hồ sắp làm bỏng rộp làn da, trước mắt hấn lại hiện lên một đêm u tịch, bên đầm nước biếc, người con gái mỹ lệ, và người yêu của nàng, ôm chặt lấy nhau.

"A!" Gã thiếu niên 16 tuổi khe khẽ thốt lên, nỗi thống khổ không diễn tả được càng thêm cường liệt, đến nỗi hấn hoàn toàn quên hẳn luồng sáng đang ập đến trước mặt, cứ cắn chặt môi, máu tươi đỏ sẫm, theo đó từ từ rớt xuống.

Rớt xuống thanh Thiêu Hoả Côn màu đen, trong nền đen thẫm lại điểm những dòng nhỏ hồng như máu. Chỉ một tích tắc, hấn bị luồng sáng chói lọi tựa mặt trời phủ chụp, nuốt chửng lấy.

Dưới đài lan tiếng hoan hô, đệ tử Triệu Dương Phong chẳng ai là không mừng ra mặt, đây đó lẫn vào những tiếng la kinh ngạc, nghe rất rất tai.

Đột nhiên Tăng Thụ Thụ xuất hiện, chẳng may bận tâm đến mùi máu ánh mắt thù địch bên cạnh, y kêu hò, thương cho người bạn mới kết giao, tiếc là quy định của đại thí không cho phép giúp đỡ, nếu không, với dáng vẻ căm phẫn sôi sục của y, chắc chắn đã nhào lên võ đài rồi.

Đến lão già râu bạc ngồi bên cạnh tựa hồ cũng bị Tăng Thụ Thụ làm kinh động, bèn liếc mắt nhìn qua. Trên võ đài, ánh sáng vàng kim chói lọi đan rợp ánh nắng mới lên, huy hoàng loá mắt, Sở Dự Hồng rất lấy làm đắc ý, y cảm thấy tu vi của mình đã lên đến đỉnh cao xưa nay chưa từng đạt tới, sau khi chiến thắng đối thủ không đáng nhìn không đáng động tay này, tất sẽ hát vang tiến mạnh, có khi cuối cùng lại giành được vòng nguyệt quế cũng chưa biết chừng! Qua được hôm nay, chỉ phải thắng thêm bốn trận nữa thôi!

Nghĩ tới đây, khoé miệng y không nén được toét ra nụ cười, Thiếu Dương tiên kiếm càng toả lan rực rỡ, thấy trong vầng sáng bóng rãy, gã thiếu niên kia đang đau đớn nhăn mặt, thậm chí còn nhăn nát cả môi.

Đột nhiên, chính lúc ấy, tim gan y bỗng quặn thắt, dường như có ai đang cầm búa nện mạnh bên trong. Dương khi tất cả mọi người đều chẳng nhìn rõ Trương Tiểu Phàm đâu nữa, thì Sở Dự Hồng, người đang đứng đối diện với Trương Tiểu Phàm, xuyên qua làn ánh sáng rực rỡ toả ra từ Thiếu Dương tiên kiếm, thấy hấn ngẩng đầu lên, trợn to mắt.

Đôi mắt vằn máu đỏ, đầy hung khí ác sát!

Một luồng băng lạnh vô hình không biết từ đâu nhanh chóng lan rộng ra, Sở Dự Hồng thấy thanh Thiêu Hoả Côn đen đũi kia bỗng như sống dậy, hắc khí đằng đằng, hạt châu gắn đầu gậy toả rực thanh quang, chiếu lên mình Trương Tiểu Phàm, dựa hồ hấn đã hoàn toàn biến ra một người khác.

Thấy những sự biến hoá ấy đều chỉ diễn ra trong vòng hào quang của Thiếu Dương tiên kiếm, ngoài Sở Dự Hồng ra, chẳng còn ai nhìn thấy.

Sở Dự Hồng kinh hãi, nhưng không đợi y kịp phản ứng, luồng khí lạnh đã luồn dưới ánh sáng Thiếu Dương, quán lấy người y. Sở Dự Hồng lập tức cảm thấy trời xoay đất chuyển, toàn thân quay cuồng muốn nôn ói.

Giây lát sau, ánh xanh nhàn nhạt toả ra từ hạt châu trên đầu Thiêu Hoả Côn rọi lên mình y.

Dưới đài, Tầng Thư Thư căng thẳng trông Trương Tiểu Phàm bị quang sáng kia chụp lấy, chợt nghĩ chắc giờ này hẳn đã giống như một con khi quay (lẽ ra phải nghĩ là con lợn quay, nhưng không biết tại sao trong đầu Tầng Thư Thư chỉ xuất hiện ý nghĩ về con khi), y hầu như không muốn xem tiếp nữa.

Ngược lại, bọn đệ tử Triều Dương Phong lại vỗ tay hoan hô, vui mừng khôn xiết kể.

Chính trong lúc ấy, đột nhiên mọi người nghe thấy trên đài Sở Dự Hồng rống to một tiếng, Thiêu Dương tiên kiếm bay lật lên, hào quang tiêu tán, để lộ ra bóng dáng Trương Tiểu Phàm.

Sở Dự Hồng như bị trúng thương rất nặng, liên tục thoái lui, giây lát sau, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, thất khiếu trên mặt y đồng thời rỉ máu, tay phải run lẩy bẩy trở Trương Tiểu Phàm, dường như định nói gì đó, nhưng không thể thốt ra được.

Giây lát sau, cả thân mình y rung lắc một hồi, rồi ngã vật ra đất, ngất xỉu đi.

Trên đài dưới đài, một bầu tịch mịch, mọi người ngơ ngác nhìn nhau, kinh hãi không nói được thành tiếng.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 25

Vận May

Một lúc lâu, lão già râu bạc là người đầu tiên khôi phục lại phản ứng, lão chớp mình lên lôi đài, đến bên Sở Dự Hồng, tử tử xem xét một hồi, thấy y mình mây vẫn nguyên vẹn, cũng không có dấu vết trúng độc, tình trạng hiện thời có lẽ là do bị tiên gia pháp bảo bảo đảm thương, gây tổn hại vào nội phủ.

Lão nhíu mày, đứng dậy, ngó lại Trương Tiểu Phàm, bất giác nhìn hắn bằng cặp mắt khác, ánh nhìn theo đà trượt xuống thanh Thiêu Hoả Côn màu đen hắn đang nắm chặt trong tay.

"Con thắng rồi!" Lão nén nổi nghi hoặc, bình tĩnh nói.

Đệ tử Triệu Dương Phong phía dưới nhón nháo cả lên, nhưng sự thực bày ra trước mắt, chẳng thể nói gì được, chỉ có điều Sở Dự Hồng bị đánh bại một cách quá khó hiểu, vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ, rõ ràng phần thắng đang nắm chắc trong tay, đột nhiên rống lên một tiếng lại biến thành thua, quả thực là làm người ta không tài nào chấp nhận nổi.

Lúc đó Tăng Thư Thư cũng đang nhìn đến đờ đẫn, nhưng nghe thấy lão già râu bạc nói ba tiếng ấy, y liền xông lên, chạy tới bên Trương Tiểu Phàm, vỗ thật mạnh vào vai hắn, cười lớn: "Hảo tiểu tử, thì ra đệ giấu tài nhé!"

Trương Tiểu Phàm vụt ngoảnh đầu lại, nét mặt đông cứng, lạnh lùng nhìn Tăng Thư Thư.

Đôi con ngươi đen láy, nhưng giá buốt!

Tăng Thư Thư chợt thấy ớn lạnh, kinh ngạc kêu lên: "Tiểu Phàm, sao thế?"

Trương Tiểu Phàm nghe hỏi, chợt rùng mình, tựa như nhớ ra điều gì, ánh mắt lập tức nhu hoà trở lại, vẻ băng sương kỳ dị cũng theo đó tan biến mất, khôi phục cảm giác bình thường, nhưng gợn thêm một chút thắc mắc: "Không, không sao, đệ không việc gì, huynh làm sao thế?"

Tăng Thư Thư trợn mắt bảo: "Đệ còn hỏi ta làm sao, đệ hỏi ta cái gì, đệ không biết rằng đệ đã thắng trận này rồi ư?"

Trương Tiểu Phàm giật thót, kinh ngạc: "Cái gì, đệ thắng rồi ư, đệ đã thắng rồi?"

Tăng Thư Thư phát hoảng, mặt mày trắng bệch, vội vàng thò tay ướm lên trán Trương Tiểu Phàm, nói: "Khô, chắc không phải là vừa rồi bị ánh lửa nung mà thành ra ngớ ngẩn chứ?"

Trương Tiểu Phàm gãi đầu, dõi trông mấy đệ tử Triệu Dương Phong ở góc đài đằng kia đang khiêng Sở Dự Hồng hôn mê đi xuống, vài người trong bọn họ còn nhìn lại hắn một cách hết sức hần học.

Dõi theo những người đó đi mỗi lúc một xa, trong đầu Trương Tiểu Phàm nổi lên rất rõ rệt từng cảnh

từng cảnh trường đấu pháp vừa rồi. Hắn bắt giác cúi đầu, nhìn thanh Thiêu Hoả Côn đen sì đang cầm nơi tay. Cây gậy ngắn xấu xí nằm yên lặng, không hề động đậy, nhưng đối với Trương Tiểu Phàm, trong suốt hai năm cùng bầu bạn, chưa bao giờ nó có vẻ lạ lẫm đến thế này, hắn thấy như quay lại u cốc nhiều năm trước, quay lại cơn ác mộng kinh hoàng.

Bộp, Tăng Thư Thư đứng bên, thấy Trương Tiểu Phàm ngây ngô đờ đẫn, bèn giơ cái quạt gõ vào đầu hắn, hỏi: "Đệ đang nghĩ gì đó?"

Trương Tiểu Phàm lắc đầu, thở dài, cất Thiêu Hoả Côn vào trong bọc, đáp: "Chẳng có gì, bọn mình đi thôi. Ở phải rồi, huynh sao lại chạy tới coi đệ thi đấu vậy?"

Tăng Thư Thư liếc nhìn Thiêu Hoả Côn mà Trương Tiểu Phàm đang nhét vào trong bọc, nói: "Trận của ta chưa bắt đầu, ta không có việc gì làm bèn chạy tới xem đệ thi, chẳng ngờ lại được coi một màn kịch hay thế, í, hôm nay Tam Nhãn Linh Hầu của đệ, đệ gọi là gì ấy nhỉ..."

Trương Tiểu Phàm nhắc: "Tiểu Hôi."

Tăng Thư Thư nói: "Đúng rồi, Tiểu Hôi, hôm nay sao chẳng thấy Tiểu Hôi đâu cả?"

Trương Tiểu Phàm lắc đầu: "Từ sớm tinh mơ đã chẳng thấy bóng dáng nó, có lẽ cùng Đại Hoàng rúc vào chỗ nào đây chơi rồi!"

Tăng Thư Thư thốt lên "Ôi chà!", mặt đầy vẻ nuối tiếc, Trương Tiểu Phàm ngó thấy, bắt giác đoán cái gã này đến đây xem mình tỷ thí, không chừng chỉ là vì muốn gặp Tiểu Hôi?

"Oa!"

Mãi đằng kia thốt nhiên đưa lại một tràng huyền não rộn rã, hai người đứng ở rất xa cũng nghe được hết sức rõ ràng, bèn ngược mắt nhìn, thấy ở chính giữa, đệ tử Thanh Vân Môn lớp lớp vây quanh lôi đài quẻ Càn, dập dồn tiếng hò reo kinh ngạc

Trương Tiểu Phàm còn chưa có phản ứng gì, Tăng Thư Thư đã choáng váng kêu: "Chết rồi chết rồi, mãi đi xem đệ, nên quên hẳn cả chuyện quan trọng nhất!." Nói đoạn y kéo Trương Tiểu Phàm rảo cẳng chạy.

Trương Tiểu Phàm ngơ ngác, vừa chạy vừa hỏi: "Là chuyện gì?"

Tăng Thư Thư mặt đầy vẻ rầu rĩ, đáp: "Là Lục Tuyệt Kỳ đang thi đấu đằng kia kia!"

Trương Tiểu Phàm không nén được mỉm cười, trong lòng bất giác trỗi niềm cảm động, ngược mắt nhìn người bạn mới quen được hai ngày ngắn ngủi. Vừa rồi dưới võ đài quanh quẽ, không có trưởng bối và các sư huynh đồng môn, chỉ có người này lẫn trong đám đông đệ tử Triều Dương Phong, một mình đứng về phía hắn.

Cảm giác âm áp từ trái tim dần dần dâng lên.

"Tăng sư... Thư Thư, đa tạ huynh vừa rồi đã lại với đệ!"

Tăng Thư Thư đang chạy rất nhanh bỗng dừng sững lại, bước chân chậm hẳn, ngoảnh đầu liếc Trương Tiểu Phàm, rồi cười bảo: "Ha ha, chuyện nhỏ chuyện nhỏ, nếu đệ cảm động quá, hay là đem Tiểu

Hồi..."

"Thôi mình chạy mau lên!"

Tăng Thư Thư chao người, lắc lắc đầu, rời giường chân theo Trương Tiểu Phàm đang chạy nhanh như gió, miệng còn lẩm bà lẩm bầm.

※ ※

※

Hai người chạy tới gần, chỉ thấy đệ tử Thanh Vân đã tản ra từng nhóm, đa số có vẻ kích động, tranh luận hết sức sôi nổi với nhau. Hai người nhóng về phía đài, thấy chẳng có ai, nhưng sàn gỗ vết rạch chi chít, xem ra đã thi đấu xong rồi.

Tăng Thư Thư đảo mắt, kéo Trương Tiểu Phàm rẽ trái quẹo phải, luồn qua luồn lại trong đám đông, chỉ giây lát sau, đã tìm ra mục tiêu, đó là bọn đệ tử Phong Hồi Phong.

Tăng Thư Thư mãi một đi lên, đám đệ tử Phong Hồi Phong trông thấy y, đều mỉm cười, Trương Tiểu Phàm còn nhớ rõ một hán tử cao lớn trong đó, lúc này cũng đang cười: "Su đệ, chẳng phải đã bảo là sẽ đến xem Lục Tuyết Kỳ sao, thế nào mà chạy mất biển?"

Tăng Thư Thư ho khan, đáp: "Đệ là, ờ, có chút chuyện, phải rồi, mau nói xem kết quả ra sao?"

Một nam tử lông mày rất rậm, đứng bên trả lời: "Chẳng cần nói cũng biết, có Thiên Gia, thì Đoàn Lôi sư huynh của chi chính cũng không phải là đối thủ!"

Tăng Thư Thư kinh ngạc: "Đến Đoàn sư huynh cũng thua cô ta ư?"

Trương Tiểu Phàm hỏi Tăng Thư Thư: "Đoàn Lôi sư huynh đó lợi hại lắm sao?"

Tăng Thư Thư gật đầu: "Ừ, Đoàn Lôi mấy năm gần đây là nhân vật rất xuất sắc bên chi chính, nhiều khả năng đoạt quán quân trong kỳ Thất Mạch Hội Võ lần này."

Hán tử cao lớn nọ lắc đầu nói: "Thế thì có tác dụng gì, đệ chưa trông thấy đâu, uy lực của Thiên Gia lớn lắm, ánh xanh chỉ chớp lên mấy lần, dội lên mấy tiếng là Đoàn Lôi sư huynh thua liền." Nói đến đây, y có vẻ do dự, rồi thở dài: "Nói ra đệ cũng không tin, đến phút cuối, Lục Tuyết Kỳ vẫn chưa hề tuốt kiếm khỏi vỏ."

Tăng Thư Thư sững sờ kêu: "Thế thì còn thi đấu cái gì, còn ai là đối thủ của cô ta đây?"

Hán tử cao lớn nọ lắc đầu: "Đúng vậy, dù Thiên Gia là thần vật, nhưng kiếm không tuốt ra khỏi vỏ thì uy lực cũng chỉ tầm tầm, đủ biết đạo hạnh tu hành của Lục Tuyết Kỳ ghê gớm đến mức nào!"

Tăng Thư Thư nhìn y, hỏi: "Cao sư huynh, sao huynh biết?"

Trương Tiểu Phàm khẽ liếc hán tử cao lớn đó, thầm nghĩ, người này danh quả xứng với thực, lại thấy y tiếp: "Ta cũng chỉ nghe sư phụ nói mà thôi!"

Tăng Thư Thư ngạc nhiên: "Cha đệ hả?"

Cao sư huynh đáp: "Ừ, vừa rồi lúc đệ chưa đến, sư phụ cũng lại xem, xem xong có nói, cô gái này chắc đã luyện qua tầng thứ tám của Ngọc Thanh Cảnh trong Thái Cực Huyền Thanh Đạo, mà chưa biết

chùng đã đến tầng thứ chín rồi."

Tăng Thư Thư biến sắc, ngậy ra tại chỗ, nhất thời không thốt nổi một tiếng nào, Trương Tiểu Phàm rất lấy làm lạ, rõ ràng ban đầu Tăng Thư Thư đã nói chẳng hề quan tâm gì đến kết quả thi đấu, thế mà bây giờ trông lại có vẻ hết sức bần lòng.

Lúc này từ đằng xa đưa lại tiếng chuông ngân nga, người của Phong Hồi Phong, do Cao sư huynh dẫn đầu hình như cũng phải thi đấu, liền nhao nhao hướng theo phía tiếng chuông đổ mà đi, Trương Tiểu Phàm thấy Tăng Thư Thư vẫn ngậy ra tại chỗ, bèn bước lại kéo kéo y.

Tăng Thư Thư giật mình sực tỉnh, rồi cười xoa: "Hồng rồi hồng rồi, lần này chúng ta thực chẳng còn mấy may hi vọng!"

Trương Tiểu Phàm nào có để ý đến việc ấy, nói: "Hồng thì hồng, ờ, huynh chẳng phải là vẫn chưa thi đấu sao?"

Tăng Thư Thư trông về phía xa: "Trận của ta vẫn chưa bắt đầu mà, nhưng cũng nên lại đó thôi, đệ thi sao, định đi đâu?"

Trương Tiểu Phàm nghĩ một lúc rồi đáp: "Đệ phải lại tìm sư phụ sư nương bẩm báo, mặc dù chỉ là may mắn thủ thắng."

Tăng Thư Thư gật đầu bảo: "Thế rồi thì lại tìm ta nhé!"

Trương Tiểu Phàm nhận lời, rồi hai người chia tay.

Trương Tiểu Phàm xoay mình, đi về đám đông ở một phía khác, nghe thấy đệ tử Thanh Vân qua lại phần lớn đều đang bàn tán về trận đấu giữa Lục Tuyết Kỳ và Đoàn Lôi. Tìm kiếm lâu lắc, rốt cục Trương Tiểu Phàm cũng gặp được người của Đại Trúc Phong ở phía tây Vân Hải, từ xa trông lại, thấy Điền Bất Dịch đầy vẻ giận dữ, mặt mày tái xanh, Trương Tiểu Phàm lâu nay vẫn khiếp nhược trước sư phụ, lúc này len lén đi lại, Điền Bất Dịch trông thấy hắn, nhưng nhìn ngay sang chỗ khác, thậm chí không hỏi một lời kết quả thi cử của hắn ra sao.

Tô Như, Điền Bất Dịch và các đệ tử khác đều đang đứng ở đây, chỉ thiếu mỗi đại sư huynh Tống Đại Nhân. Trương Tiểu Phàm liếc nhìn suốt lượt mọi người, thấy Điền Linh Nhi còn đỡ, chứ các vị sư huynh ai nấy đều có vẻ buồn rầu chán nản, bèn khe khẽ hỏi Đỗ Tất Thư đang đứng ngay bên: "Lục sư huynh, sao thế?"

Đỗ Tất Thư liếc Điền Bất Dịch, thấy lão không ngó lại đằng này, bèn thì thào bảo: "Vừa rồi ngoài đại sư huynh ra, chúng ta đều dự đấu, kết quả là có mỗi tiểu sư muội thắng, nên sư phụ đang tức giận."

Trương Tiểu Phàm dò người, nhất thời không biết nên nói sao mới được.

Tô Như đứng một bên, nhìn đám đệ tử rón rén sợ sệt, nhìn Điền Bất Dịch xanh xám mặt mày, lắc đầu thở dài, dịu dàng hỏi Trương Tiểu Phàm: "Tiểu Phàm, con về rồi đấy ư, kết quả ra sao?"

Trương Tiểu Phàm trù trù một lúc, khẽ khàng thưa: "Sư nương, con, con may mắn thủ thắng ạ!"

Tô Như: "Ồ, cũng không sao, thua thì thua, coi như là mở rộng..." giọng bà chột nhỏ đi, ngó Trương

Tiểu Phàm, kinh ngạc hỏi: "Con vừa nói gì kia?"

Mọi người, kể cả Điền Bất Dịch, cùng quay đầu lại phía Trương Tiểu Phàm. Trương Tiểu Phàm đỏ mặt, nhưng lần đầu tiên đứng trước nhiều ánh mắt chăm chú, nhất là trước ánh mắt kinh ngạc của Điền Linh Nhi lúc này đang ở bên cạnh Tô Như, hấn chợt cảm thấy một nỗi hưng phấn hư vinh, bèn cất cao giọng, nhìn Điền Bất Dịch nói: "Su phụ, su nương, con vừa rồi, đã may mắn thủ thắng!"

Tất cả ô lên.

※ ※

※

Người của Đại Trúc Phong giờ đến tụ tập dưới đài quẻ Khôn, xem Tổng Đại Nhân, người cuối cùng trong ngày hôm nay thi đấu. Trên đài, Tổng Đại Nhân và đối thủ đang kịch chiến, tiên kiếm Thập Hồ như hoá ra vô số hồ to hung tợn trong không trung, phát ra tiếng vang làm đất chuyển núi rung, kiếm nào cũng phách thẳng vào đối thủ, hoàn toàn chiếm được ưu thế.

Ở dưới đài mọi người vui mừng quá, nhưng vẫn không có cách nào tiếp nhận nỗi sự thực mà Trương Tiểu Phàm vừa kể ra.

"Tiểu sư đệ, đệ bảo là trong trận đấu ban nãy, đệ vốn sắp thua rồi, không ngờ cái gã đối thủ tên là Sở Dự Hồng gì đó bỗng nhiên phát bệnh, từa máu đầy mặt mà ngắt đi phải không?"

"Vâng ạ, tứ sư huynh, huynh và nhị, tam, ngũ sư huynh đã hỏi đệ đến hai mươi hai lần rồi, còn gì mà hỏi nữa? Lục sư huynh, mau bảo bọn họ đi, những điều đệ nói đều là sự thực đấy!"

Đỗ Tất Thư: "...Tiểu sư đệ, đệ bảo là trong trận đấu ban nãy, đệ vốn sắp thua rồi, không ngờ cái gã đối thủ tên là Sở Dự Hồng gì đó bỗng nhiên phát bệnh, từa máu đầy mặt mà ngắt đi phải không?"

Trương Tiểu Phàm ôm đầu rên siết: "... vâng, lần thứ hai mươi ba!"

Điền Linh Nhi ở bên cạnh trách cứ: "Các huynh đừng có ép y, Tiểu Phàm đâu thể nào nói dối?" đến đây, cô ta lắc lắc đầu: "Có điều Tiểu Phàm ạ, số đệ tốt như vậy, phải chăng là hơi thái quá, trách nào người ngoài chẳng tin!"

Trương Tiểu Phàm á khẩu tắt tiếng.

Mặc đám đệ tử lao xao không ngớt đằng sau lưng, Điền Bất Dịch và Tô Như vẫn cứ nhìn thẳng lên lôi đài. Giây lát, Tô Như chợt thấp giọng hỏi: "Huynh thấy thế nào?"

Điền Bất Dịch cau mày, hỏi lại: "Nếu nói y nhờ vào bản lĩnh mà thắng, mọi người có tin không?"

Tô Như cười cười: "Gã đồ đệ này của chúng ta, số mệnh tốt lạ lùng!"

Điền Bất Dịch khẽ hừ.

"Rầm rầm!" một tiếng vang cực lớn, Tổng Đại Nhân bỗng nhiên gầm lên, chỉ thấy Thập Hồ tiên kiếm toả ánh vàng ngợp trời, sáng chói đến mức khiến người ta cơ hồ không mở nổi mắt, kéo theo thanh thế hung mãnh như chém núi bạt sông, đối thủ cuối cùng không đương cự nổi, bị đánh gục, miệng phun máu tươi bay vọt ra sau.

Người của Đại Trúc Phong hoan hô như sấm dậy, khuôn mặt Điền Bất Dịch rớt cục cũng rạng một nụ cười.

Tổng Đại Nhân rời khỏi võ đài, quay về với đồng môn, trước hết đến gặp qua Điền Bất Dịch và Tô Như, sau đó là sự chúc mừng chan chứa nhiệt thành của các sư đệ sư muội.

※ ※

※

"Ha ha, may quá may quá! Lục sư đệ đừng có nịnh cái kiêu khiến người ta lộn mưa lên thế! Í, tiểu sư đệ cũng về rồi à, hôm nay kết quả ra sao, không bị thương chỗ nào đấy chứ, nhìn cái bộ dạng đệ kia, nghe đại sư huynh nói này, đệ tu chân chưa được bao lâu, cơ hội sau này còn nhiều, đừng để tâm gì một trận thắng bại... Hả, các đệ làm sao đều nhìn ta vậy?"

Điền Bất Dịch quay mình bước tách ra, Tô Như cười cười với đại đồ đệ, rồi cũng bỏ đi theo trưởng phu, Tổng Đại Nhân vò đầu, nhìn mọi người hỏi: "Chuyện gì thế?"

Điền Linh Nhi lại gần kể với y một lượt, Tổng Đại Nhân ngoảnh đầu nhìn, không thể tin nổi, Trương Tiểu Phàm sợ hãi co rút người lại, nói: "Đại sư huynh, đệ biết số đệ tốt quá thật chẳng hay ho gì, nhưng sự thể nó đã như thế, đệ cũng chẳng có cách..."

Tổng Đại Nhân mở to mắt: "... Tiểu sư đệ, đệ bảo là trong trận đấu ban nãy, đệ vốn sắp thua rồi, không ngờ cái gã đối thủ tên là Sở Dự Hồng gì đó bỗng nhiên phát bệnh, từa máu đầy mặt mà ngất đi phải không?"

Trương Tiểu Phàm tuyệt vọng ngã nhào.

※ ※

※

Ngày tiếp theo, Thất Mạch Hội Võ sẽ chỉ còn 16 người dự đấu, trong đó, thật vượt xa sự dự liệu của nhiều người, Đại Trúc Phong vốn thoi thóp từ xưa tới nay lại chiếm đến ba chỗ, hơn hẳn tất cả các kỳ đại thí trước. Bất kể nội bộ như thế nào, Điền Bất Dịch ngoài mặt vẫn rất hớn hờ, suốt ngày hôm đó cứ cười ha ha, làm bọn đệ tử phải lào xào bàn tán.

Đỗ Tất Thư: "Mọi người xem cái bộ dạng cao hứng của sư phụ kia, cứ hí ha hí hửng!"

Ngô Đại Nghĩa: "Còn gì nữa, đại sư huynh và tiểu sư muội quả thực đã làm lão nhân gia người được mở mày mở mặt!"

Hà Đại Trí: "Nói ra quả là xấu hổ, tiểu sư muội tuổi còn nhỏ, mà chí khí đã vượt xa tứ sư huynh ta đây, sau này tiền đồ thật không thể tiên lượng!"

Trịnh Đại Lễ: "Các người đừng có quên mất tiểu sư đệ chứ, y cũng vào được vòng ba đó!"

Đỗ Tất Thư: "Hay là chúng ta lại đánh cược, xem khả năng tiểu sư đệ xông được qua cửa nữa bao lớn, các huynh có dám tham gia không?"

Ngô Đại Nghĩa, Hà Đại Trí, Trịnh Đại Lễ, Lữ Đại Tín: "Ta cược y thua! Đặt gấp đôi!"

Đỗ Tất Thư: "... He he, í, thoáng một cái đại sư huynh đã biến mất tăm! Á, tiểu sư đệ? Tiểu sư muội? Thế quái nào ấy nhỉ, người đi đâu hết cả rồi?"

Hà Đại Trí nghĩ một lúc, nói: "Tiểu sư đệ và tiểu sư muội thì ta đây không biết, nhưng đại sư huynh, ta đoán chắc đến mấy phần là đã tới chỗ..."

Mọi người nhìn nhau, đồng thanh kêu: "Văn Mẫn sư tỷ bên Tiểu Trúc Phong!"

※ ※

※

Tổng Đại Nhân thân hình cao lớn, bỗng dừng lại run lên vô cớ, Văn Mẫn ngó thấy, rất lấy làm lạ, bèn hỏi: "Huynh sao vậy?"

Tổng Đại Nhân chau mày đáp: "Không biết, bỗng dừng thấy lạnh!"

Văn Mẫn liếc y, trách: "Không phải là có tật giật mình sao!"

Tổng Đại Nhân vội lắc đầu quày quẩy, bảo: "Đâu có chuyện ấy, đâu có chuyện ấy!"

Văn Mẫn nét mặt giãn ra, nhưng vẫn hừ một tiếng: "Thế huynh lén lút một mình chạy đến phòng nữ đệ tử Tiểu Trúc Phong của bọn muội đây để làm gì?"

Bên cạnh vắng lại một tràng cười, Tổng Đại Nhân lúng túng nhìn xung quanh, lúc này thi đấu kết thúc, đệ tử của Tiểu Trúc Phong đều đã về cả rồi, ai nấy cười cười, nhìn y với vẻ rất thú vị. Tổng Đại Nhân hơi đỏ mặt, nói lảng: "Ồ, ... sao mà chẳng thấy tiểu sư muội của ta đâu nhỉ?"

Văn Mẫn mỉm cười: "Tiểu sư muội của huynh, trời sinh mỹ lệ, tất nhiên là sớm đã có người hẹn hò rủ ra ngoài rồi!"

Tổng Đại Nhân ngạc nhiên hỏi: "Cái gì, có người hẹn hò rủ ra ngoài?"

Văn Mẫn lắc đầu không đáp, chỉ nói: "Nếu gặp sư muội Linh Nhi của huynh, khuyên cô ấy ngày mai phải cẩn thận đấy!"

Tổng Đại Nhân nhắc đến Điền Linh Nhi, tự nhiên không thấy lúng túng như khi nói chuyện về một mình Văn Mẫn nữa, lời lẽ vì thế cũng trở nên mạch lạc hơn nhiều, y chau mày bảo: "Ta biết tiểu sư muội ngày mai sẽ tỷ thí cùng Lục Tuyết Kỳ Lục sư muội, sư trưởng hai chi chúng ta xưa nay giao hảo, chắc sẽ không có chuyện gì, hơn nữa Thất Mạch Hội Võ chẳng qua cũng chỉ là thi đấu cọ xát chút thôi!"

Văn Mẫn liếc nhìn y, lạnh nhạt bảo: "Tô sư thúc sư nương của huynh tất nhiên là rất thân với sư phụ muội, nhưng sư phụ muội lại thấy sư phụ huynh rất là chướng mắt, đến nay vẫn oán sư phụ huynh đã dụ dỗ Tô sư thúc đem đi!"

Tổng Đại Nhân nghẹn họng, đang định nói, lại thấy Văn Mẫn nhìn đám nữ đệ tử đồng môn xung quanh, bọn họ đều đang im lặng, chăm chú ngó lại đây. Tổng Đại Nhân kinh ngạc hỏi: "Sao thế?"

Văn Mẫn nhìn y, có vẻ do dự, rồi nói: "Tổng sư huynh, Lục sư muội không giống với bọn muội, tính tình cô ta rất cổ quái, nhưng sư phụ lại thập phần sủng ái. Đã bước lên đài rồi, không có gì là nói chắc được đâu!"

Tổng Đại Nhân đôi hắt sắc mặt, hỏi: "Là sao?"

Văn Mẫn khép miệng, không nói gì thêm nữa.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 26

Tự Tôn

"Tiểu Phàm, đệ nói là đi tìm Tiểu Hôi và con chó to vàng ấy cơ mà, sao lại dẫn ta đến nhà bếp?" Tăng Thu Thu đi theo sau lưng Trương Tiểu Phàm, tiến vào nhà bếp, miệng làu bàu không ngừng.

Trương Tiểu Phàm nhìn ngó kỹ càng, thấy nơi đây rộng rãi gấp nhiều lần bếp bên Đại Trúc Phong, ánh sáng cũng đầy đủ hơn, hắn vừa chú ý tìm kỹ, vừa lẩm bẩm: "Tuy đệ từ sáng tới giờ chưa nhìn thấy bọn chúng, nhưng chắc quá nửa là chúng ở trong này!"

Tăng Thu Thu nhún vai, nói: "Không thể nào, đệ coi Tam Nhãn Linh Hầu là cái gì, đấy là linh vật trời sinh, so với người chỉ có hơn chứ không có kém, thế mà đệ xem nó như đạo tặc, lại còn là thứ đạo tặc tham ăn... Á!"

Trước bộ mặt ngạc nhiên sững sốt của Tăng Thu Thu, Trương Tiểu Phàm chui vào sau một cái vại đằng góc bếp, xách Tiểu Hôi ra, con khỉ bị xách bổng lên kêu chí chóe liên hồi, Đại Hoàng cũng chạy theo, hướng về hai người sửa rất dữ dội.

Trương Tiểu Phàm nhìn Tăng Thu Thu, thấy y dở khóc dở cười.

Hắn ôm Tiểu Hôi vào lòng, rồi mắng Đại Hoàng: "Con chó chết giẫm, đừng ầm ỹ nữa, muốn có người đến bắt chúng ta sao?"

Đại Hoàng dường như nghe hiểu, nhìn Tiểu Hôi đang nép vào lòng Trương Tiểu Phàm, miệng chỉ khe khẽ kêu lên oảng oảng nhưng không ra tiếng. Trương Tiểu Phàm ngó nghiêng, thấy mọi vật vẫn có vẻ nguyên vẹn không xê xích, chắc hai tên trộm này chưa đắc thủ, bất giác vui vẻ, vội vàng ôm Tiểu Hôi đi ra, được hai bước, thấy Đại Hoàng không cùng theo, hắn ngoảnh đầu nhìn, con chó cụp đuôi chạy vào sau cái vại ban nãy lục đục một hồi, rồi ngoạm ra một khúc sườn to tướng.

Trương Tiểu Phàm trợn mắt nhìn con khỉ trong lòng, Tiểu Hôi nhách miệng, cười ha ha. Tăng Thu Thu ở bên ngó thấy, lắc đầu.

Hai người dẫn theo con chó và con khỉ rón rén rời khỏi nhà bếp, chỉ sợ có người phát hiện thì nỗi ô danh này cả đời không sao rửa sạch được, chạy xa rồi, họ mới thở phào.

Trương Tiểu Phàm hần hển một lúc, mới bảo: "Ồ, vừa rồi còn chưa chúc mừng huynh, lại thắng một trận nữa!"

Tăng Thu Thu chẳng để tâm, đôi mắt cứ soi mói Tiểu Hôi đang nằm trong lòng Trương Tiểu Phàm: "Thế thì đã là gì, sớm muộn rồi cũng bại dưới tay người khác thôi... Tiểu Hôi sao mình mảy mèm lem

vây nè, mấy ngày rồi đệ chưa tắm cho nó?"

Trương Tiểu Phàm sờ người, đáp: "Có tắm bao giờ đâu?"

Tăng Thư Thư choáng váng, giơ tay gõ vào trán hắn: "Đệ, đệ, đệ sao lại đối xử với nó như vậy!"

Trương Tiểu Phàm nghĩ không cần thiết, con khi này leo trèo cả ngày, tắm kiểu gì cho sạch được, nhưng thấy bộ dạng xót xa của Tăng Thư Thư, biết có nói y cũng không thông cảm, bèn cười khan, lảng sang chuyện khác: "Phải rồi, huynh biết không, ngày mai trong lượt thi đấu thứ ba, đối thủ của Lục Tuyết Kỳ là sư tử Điền Linh Nhi của đệ đấy!"

Tăng Thư Thư hơi sững người, hỏi: "Sư tử đệ, là Điền Linh Nhi dùng Hồ Phách Chu Lăng đó hả?"

"Vâng!" Trương Tiểu Phàm thò tay xoa đầu Tiểu Hôi đang bám trên vai: "Hai ngày nay Lục Tuyết Kỳ tỏ ra rất lợi hại, đệ hơi lo cho sư tử!"

Tăng Thư Thư gật đầu đáp: "Cũng phải, đừng nói gì khác, riêng thanh Thiên Gia đó của Lục Tuyết Kỳ đã khiến người ta không chịu đựng nổi rồi."

Trương Tiểu Phàm lo lắng bảo: "Thư Thư, huynh nói sư tử đệ liệu có gặp nguy hiểm không, Lục Tuyết Kỳ trong trận thứ nhất đã huỷ hoại tiên kiếm của đối thủ, trận thứ hai nghe nói Đoàn Lôi sư huynh bên chi chính bị thương cũng không nhẹ đâu!"

Tăng Thư Thư trợn mắt nhìn hắn: "Đệ thật đa sự, ta thấy sư tử đệ đạo hạnh cao hơn đệ nhiều, đệ còn không tự lo cho bản thân đi, đối thủ về sau càng lúc càng lợi hại, như đệ nói thì đến trận thứ ba của Ngọc Thanh Cảnh đệ còn chưa luyện tới, lúc thi đấu lại không bị người ta cho một kiếm chết tươi ấy à!..... Đưa Tiểu Hôi ta bế nào!"

Trương Tiểu Phàm do dự, rồi đưa Tiểu Hôi qua, Tăng Thư Thư thích thú ôm nó vào lòng, Tiểu Hôi bất bình, kêu la chí chóe.

Trương Tiểu Phàm thở dài bảo: "Huynh nói đúng quá, sư tử đạo hạnh cao thâm, lại xinh đẹp, có nhiều người, nhiều người yêu mến, đời nào đến lượt đệ lo lắng quan tâm?"

Tăng Thư Thư ôm Tiểu Hôi thật chặt, mắt cứ ngắm mãi nó, cứ như là sợ ngắm ít đi chút nào thì thiệt thòi chút ấy vậy, miệng lơ đãng nói: "Đệ biết thì tốt, hãy suy nghĩ xem ngày mai làm sao giữ được tính mạng. Ta đã bảo đệ rồi, đối thủ sắp tới của đệ, là Bàn Xương sư huynh của Phong Hồi Phong bọn ta, tuyệt đối không như cái gã Sở Dự Hồng hôm nay đâu, nhất là pháp bảo tiên kiếm Ngô Câu của huynh ấy, được luyện từ đồng đỏ ngàn năm, thì lợi hại lắm!"

Trương Tiểu Phàm nhăn nhó rầu rĩ: "Các huynh ai nấy pháp bảo giắt đầy mình, đệ biết làm thế nào?"

Tăng Thư Thư không ngược mắt lên, vẫn ngắm nghía Tiểu Hôi, chậm chậm đi lên phía trước, bảo: "Tiểu Hôi này, theo tao về nhé, tao sẽ cho mày hai buồng chuối tiêu, có thích không? À, Tiểu Phàm, đệ vừa bảo gì ấy nhỉ?"

Trương Tiểu Phàm kè vai cùng bước với y, than thở: "Thật ngỡ ngàng mộ các huynh có thể khu dụng được pháp bảo, cảm giác nó như thế nào?"

Tăng Thư Thư nhún vai, đáp: "Có gì đâu, tu luyện tiên kiếm lâu ngày, tự nhiên pháp bảo sẽ cảm ứng được với đệ, theo đó, dùng niệm lực linh lực mà khu động, lên trời xuống đất, xẻ núi phá sông đều là tùy đệ cả!"

Trương Tiểu Phàm ngây người hỏi: "Cảm ứng hả, có phải là một thứ cảm giác lạnh tê không?"

Tăng Thư Thư đôi mắt chăm chú nhìn Tiểu Hôi, lơ đãng trả lời: "Không nhất thiết, còn phải tùy vào chất liệu của pháp bảo."

Trương Tiểu Phàm nghĩ ngợi, rồi lắc lắc đầu, rũ bỏ mộng tưởng đang nhen lên trong óc: "Thư Thư này, huynh bảo thần vật như Thiên Gia, ban đầu lúc rèn ra thì nó như thế nào, chắc là huy hoàng lắm?"

Tăng Thư Thư lạ lùng liếc nhìn Trương Tiểu Phàm: "Ta làm sao mà biết được? Ta mới lần đầu nhìn thấy thứ thần vật trong truyền thuyết đó thôi!" Nói xong lại cúi đầu ngắm Tiểu Hôi, bất kể con khi đang bùng bùng tức giận, y cứ vui vẻ vuốt bộ lông của nó, miệng bảo: "Còn về cảm ứng, ta đã từng đọc trong một cuốn cổ thư, có nói pháp bảo mà thật sự tâm ý tương thông với người tu chân, thì không phải là những thứ được xưng tụng thần vật kỳ trân kiêu ấy đâu!"

Trương Tiểu Phàm kinh ngạc: "Vậy là gì?"

Tăng Thư Thư đáp: "Là những thứ mà chủ nhân dùng tinh huyết của mình luyện thành, khi máu là vật dẫn, pháp bảo thường sẽ có ma khí, nhưng cũng nhờ đó mà gây được cảm giác huyết nhục tương liên với chủ nhân. Sách nói, tuy làm như thế là tà môn, toàn tạo ra những thứ hung sát ma quỷ, không phải là chính đạo, nhưng những pháp bảo này, chỉ có chủ nhân đổ máu huyết cho nó mới khu dụng được, không như mấy loại pháp bảo chúng ta đang dùng, hễ rơi vào tay tiên bối đạo hạnh cao thâm là chịu hàng phục... Í!"

Tăng Thư Thư ngừng bước, nhận ra bên cạnh mình không có một ai, bèn ngoảnh đầu coi, chỉ thấy Trương Tiểu Phàm đã dừng lại từ khi nào, đứng phía sau sững sờ nhìn y, nét mặt rất là cổ quái.

Tăng Thư Thư lầy lăm lầy, hỏi: "Sao thế Tiểu Phàm?"

Trương Tiểu Phàm giật mình, miễn cưỡng mỉm cười đáp: "Không, không sao!"

Tăng Thư Thư nhìn kỹ, cho rằng hẳn đang lo đến trận đấu ngày mai, bèn mỉm cười đi lại vỗ vai bảo: "Đệ cứ yên tâm, ta đã nói với Bành sư huynh rồi, ngày mai tỷ thí, huynh ấy sẽ không quá nặng tay với đệ, đệ đệ đấu thua cũng còn chút thể diện, không đến nỗi khó ăn khó nói với sư phụ sư nương."

Trương Tiểu Phàm có vẻ đang nghĩ tộn đầu đầu, nhưng vẫn gật đầu nói: "Ừ, đa tạ huynh!"

Hai người đi thêm mấy bước, Tăng Thư Thư mãi nhìn Tiểu Hôi trong lòng, Trương Tiểu Phàm thì đầy một bụng tâm tư, trầm ngâm không nói. Một lát sau, Tiểu Hôi dường như không chịu nổi ánh mắt dị hợm của Tăng Thư Thư, bèn giận dữ hét lên, thò tay cào y. Tăng Thư Thư thấy từ đầu tới giờ Tiểu Hôi có vẻ rất thực thà, nhất thời lơ lửng cảnh giác, không đề phòng nên khi bị nó tấn công, quả thực tránh không kịp nữa, khuôn mặt trắng muốt bị cào liền mấy nhát, đau đến mức buông thõng tay ra.

Tiểu Hôi được trả tự do, cao hứng nhảy vọt đi, nhưng không lại bên cạnh Trương Tiểu Phàm, mà lao

xuống đất chạy như bay lên phía trước, chỉ mấy bước đã nhào đến trước mặt hai người đang đi ngược lại, rồi soạt , leo lên mình một người.

Trương Tiểu Phàm ngây sững, ngược mắt nhìn, thấy một cô gái tươi tắn như hoa, đứng lẫn trong mây trắng phiêu diêu, tà áo lay động, bên hông thắt dải lụa hồng, thanh lệ vô song, thì ra chính là Điền Linh Nhi. Lòng Trương Tiểu Phàm thót trào lên niềm vui sướng, hấn mở miệng toan nói, bỗng nhiên máu nóng toàn thân lạnh ngắt đi, lạnh thấu vào tim, bên cạnh Điền Linh Nhi là một nam tử tiêu sái hiên ngang đĩnh đạc, chẳng phải là Tề Hạo thì còn là ai?

Điền Linh Nhi thì giật thót, ngày thường Tiểu Hôi toàn quán quýt với Trương Tiểu Phàm, chẳng ngờ hôm nay đột nhiên đổi tính, lại thân thiết với cô ta, đúng là lạ! Thực ra Điền Linh Nhi cũng rất ưa con khi thông minh lanh lợi, bèn vỗ về nó, rồi mỉm cười: "Tiểu Phàm, sao lại ở đây?"

Trương Tiểu Phàm mặt mày vô cảm, khẽ nói: "Đệ cùng bạn đi dạo!"

Tề Hạo liếc thấy Tăng Thư Thư, vội mỉm cười, vòng tay chào: "Tăng sư đệ, lại gặp nhau!"

Tăng Thư Thư không dám chậm trễ, liền đáp lễ: "Tề sư huynh, chào huynh!"

Điền Linh Nhi nhìn bọn họ, ngạc nhiên hỏi: "Hai người quen nhau ư?"

Tề Hạo mỉm cười: "Tăng sư đệ là ái tử của Tăng sư thúc bên Phong Hồi Phong, gia truyền uyên bác, là đối thủ rất lớn của chúng ta trong kỳ Thất Mạch Hội Võ này!"

Tăng Thư Thư cười cười: "Tề sư huynh nổi tiếng, đệ tử trẻ tuổi của Thanh Vân Môn tất nhiên đều rất kính huynh, đệ đâu dám vô lễ!"

Tề Hạo cả cười: "Tăng sư đệ quá khen rồi, không dám, thật không dám!"

Điền Linh Nhi thấy thần sắc Trương Tiểu Phàm hình như không bình thường, bèn đi lại hỏi: "Tiểu Phàm, đệ làm sao vậy?"

Trương Tiểu Phàm lắc đầu: "Sư tử, ngày mai đấu với Lục Tuyết Kỳ bên Tiểu Trúc Phong, nhất định phải cẩn thận đây!"

Điền Linh Nhi mỉm cười, quay đầu liếc Tề Hạo, Tề Hạo cười không nói, Điền Linh cũng cười đáp, rồi ngoảnh lại nhìn Trương Tiểu Phàm: "Ta biết, cái này, Tề sư huynh đạo hạnh cao thâm, lại nhiệt tình, vì có chút quan tâm tới ta, nên đã hẹn ra để chỉ điểm mấy chỗ cho trận thi đấu ngày mai!"

Trương Tiểu Phàm cúi đầu, rất lâu sau mới khò khè bảo: "Sư tử, ngày mai khi sư tử thi đấu, đệ cũng phải gặp Bành sư huynh bên Phong Hồi Phong, không đến cổ vũ được, sư tử phải tự mình cẩn thận!"

Điền Linh Nhi hờ hững đáp: "Không sao, Tiểu Phàm, cha mẹ đều nói muốn đến xem ta thi đấu, ngoài ra," cô ta nòng nản liếc nhìn Tề Hạo, rồi lại tiếp: "Tề sư huynh cũng đến nữa, huynh ấy đạo hạnh cao thâm, có huynh ấy chỉ điểm cho, ta nhất định sẽ không thua đâu!"

Tề Hạo đứng đằng kia nói: "Điều ấy thì ta không dám chắc!"

Điền Linh Nhi ngoảnh đầu lại lờm y, rồi không nhịn được cười phá lên, làn da bạch ngọc trắng hơn sương hơn tuyết, phơn phớt nét hồng, diễm lệ tươi tắn quá, làm người ta nhìn đến ngây hết cả người ra.

Tăng Thư Thư đứng một bên, thấy rõ ánh mắt nét mặt Trương Tiểu Phàm xám xịt lại, tựa hồ mất hết sinh khí, y bất giác chau mày.

※ ※

※

Đêm đã về khuya, trăng lạnh treo cao bên trời.

Vân Hải tịnh không tiếng nói. Một bóng hình cô đơn, khắc khoải dưới ánh trăng suông, vờ vẩn bước mãi, bước mãi, trong mây mù thăm thẳm hư vô.

Hắn vô tình đi lên Hồng Kiều, rồi lại tới bên đầm nước biếc. Mặt đầm phẳng lặng như gương, sóng không đung diêng, bóng sao đầy trời lạc hết vào lòng nước.

Đêm lành cảnh đẹp..

Nhưng người này tựa hồ chẳng hề chú ý đến những thứ ấy, chỉ dờ dẫm bên bờ đầm, nhìn mặt nước, vẻ như đang nghĩ ngợi một sự gì, lâu lắm, thân hình hắn bỗng run rẩy, hai tay nắm chặt, dáng điệu thống khổ.

Sau đó, hắn chầm chậm quay đầu, nhìn sang lùm cây nhỏ âm u bên Hồng Kiều, rồi từ từ đi lại.

Trăng soi lên mặt Trương Tiểu Phàm sâu thẳm.

Có nên không, nếu mãi mãi đứng trong góc tăm tối này, lặng lẽ, ngắm nhìn người ta hạnh phúc, rồi gặm nhấm nỗi đau đón riêng mình!

Từ xa hình như vọng lại tiếng bước chân.

Bóng âm u im lìm ngủ mãi trong dải cây nhỏ.

"Muộn thế này rồi, chương môn sư huynh còn gọi bọn ta đến đây làm gì?" Cùng với tiếng nói, sáu bóng người xuất hiện, Trương Tiểu Phàm ả vào bóng tối, kinh ngạc, đó là thủ toạ sáu chi phái, không kể Thông Thiên Phong, Điền Bất Dịch cũng có mặt, người vừa nói chính là Thương Chính Lương thủ toạ Triều Dương Phong.

Thương Tùng Đạo Nhân đi đầu đáp: "Nghe nói hôm nay chương môn sư huynh đã dùng Thông Linh Thuật để thử với linh tôn, chắc là có phát hiện, muốn chúng ta đến thương nghị."

'Linh Tôn' Thủy Kỳ Lân là linh thú trấn sơn của Thanh Vân Môn, quan hệ rất lớn, mọi người nghe vậy đều im lặng không nói gì nữa, nét mặt ngưng trọng, giây lát sau bóng họ khuất dần.

Đội mấy cao nhân đi được một lúc lâu, Trương Tiểu Phàm mới dám ra khỏi lùm cây nhỏ, lơ đãng nhìn sang cái đầm biếc, chỉ thấy mặt nước vẫn tĩnh lặng như thường, linh tôn chắc đã ngủ yên dưới đáy.

Hắn ngẩng đầu dăm dăm nhìn trăng lạnh treo cao, đang định quay về, bỗng lại thò tay vào bọc lấy thanh Thiêu Hoả Côn đen đưa đó ra. Những lời Tăng Thư Thư nói hồi ban ngày làm hắn chân động ghê gớm, kinh nghi bất định, nhưng giờ đây đầu hắn hoàn toàn chẳng có ý niệm gì khác, ngoài hình ảnh Linh Nhi sư tỷ và Tề Hạo đứng sánh đôi.

Lòng hắn vốn đau như muối xát, nhưng đến lúc này, chợt đổi ra hững hờ, rỗng không, hình như ba hồn

bảy vía đã tan biến đi đâu mất.

Hắn chậm chậm đưa thanh Thiêu Hoả Côn lên, dưới bề mặt đen thẫm, có thể thấy rõ từng gân nhỏ li ti màu đỏ, y như mạch máu, chạy khắp trên thân gậy, chạy lên cả hạt châu gắn nơi đỉnh đầu.

Đây có phải là máu của ta không?

Trương Tiểu Phàm lãnh đạm nghĩ ngợi, lúc nghe Tăng Thu Thu nói, lòng hắn đã tràn ngập một cơn xung động, gần như muốn ném Thiêu Hoả Côn đi ngay lập tức, song Tề Hạo và Điền Linh Nhi đến liền sau đó làm hắn choáng váng, hoàn toàn quên bẵng cái thứ gọi là tà vật này đi.

"Hừ!" Hắn khe khẽ cười gằn, "cứ cho là tà vật, thì cũng là pháp bảo uy lực tuyệt luân, sao ta lại tốt số đến thế, gặp ngay được những thứ này, ở cùng ta, chính là một que cời lò xấu xí."

Cảm giác băng giá từ Thiêu Hoả Côn chậm chậm trôi dậy, lần chuyển trong người, tựa như an ủi hắn.

"Pháp bảo ư? Pháp bảo ư?"

Trương Tiểu Phàm nghiến chặt răng, "Ta là cái thứ gì, mà dùng được pháp bảo?" Nói tới đoạn cuối, giọng hắn pha lẫn ghen ngào, làn khí băng giá dường như bị nổi bi thương của hắn kích động, nó trào lên, ào ạt..

Trương Tiểu Phàm cảm thấy, nhưng hoàn toàn không để ý, lại nghĩ là gió núi lửa tới lạnh lẽo. Hắn từ từ ngẩng đầu, nhìn Thiêu Hoả Côn trong tay, nhớ lại lúc cùng Điền Linh Nhi vào u cốc năm đó, bỗng nhiên hình dung xa vời như ở cõi nào.

Trên nền đen thẫm của Thiêu Hoả Côn, những tia máu đỏ dần dần rực sáng như đang cảm ứng. Trương Tiểu Phàm vô tình liếc thấy, tim đập thình thịch kinh hãi, lại nhớ đến lời Tăng Thu Thu lúc ban ngày, lòng chợt trào nổi xung động không tài nào kìm nén nổi.

Hắn nhắm chặt mắt.

Trong khoảnh khắc, cảm giác băng giá lướt dọc toàn thân, mà tuyệt nhiên không có một chút hàn ý. Bốn bề tĩnh lặng, nhưng sâu trong lòng hắn, nghe thấy rất rõ tiếng gầm rống điên cuồng, như phát ra từ những hòn oan dưới chín tầng địa ngục, oán khí vô tận ngùn ngụt nổi lên.

Xương trắng, máu tươi, rú gào, tanh tươi!

Trương Tiểu Phàm bỗng mở bừng đôi mắt, thở hỏn hển, song, chỉ giây lát sau, hắn nín thở.

Hắn xoè tay ra, các ngón hoặc co hoặc duỗi, nắm thành hình pháp quyết, Thiêu Hoả Côn đen đũi rời lòng bàn tay bay lên, lơ lửng trong không, hắc khí đằng đằng, thanh quang đại thịnh.

Phía trước Thiêu Hoả Côn, ở hàng đầu rặng cây nhỏ, đối diện với hắn, có một cái cây xanh tươi, giờ bỗng hoàn toàn khô héo, cành lá tàn lụi, sự sống như bị hút cạn trong nháy mắt

Trương Tiểu Phàm lần đầu tiên trong đời, cảm thấy hết sức gần gũi với Thiêu Hoả Côn, mặc dù nó đang ở trong không, nhưng bất kể khoảng cách ấy, hắn lại nhận biết rõ ràng mình đang nắm được nó, làn hơi lạnh lẽo quen thuộc trào lên mạnh mẽ chưa từng thấy, và, hình như còn một dòng khí thanh tân lạ lùng, từ cây gậy hút đến, chạy suốt toàn thân.

Đúng lúc ấy, từ phía xa sau lưng Trương Tiểu Phàm chợt dội vang một tràng hú hét trầm trầm, hấn kinh hãi ngoảnh đầu, thấy sóng trong đầm đột nhiên ào ào, dường như có vật gì bị kinh động. Hấn không kịp nghĩ ngợi, bất giác co chân chạy, chạy thật nhanh lên Hồng Kiều, vẫn không ngoảnh đầu, cứ hướng về phía trước, mãi tới khi qua cầu, đến được Vân Hải, không cảm thấy điều gì bất thường sau lưng nữa, mới dừng lại thở hồng hộc.

Mãi lâu sau, hấn ngưng thần nhìn lại Thiêu Hoả Côn, lúc ấy, thanh còi lò đen đúa đã như bình thường, lặng lẽ, xấu xí, và an phận, nằm trong lòng bàn tay hấn.

※ ※

※

Hôm sau, Thất Mạch Hội Võ của Thanh Vân Môn bước vào vòng thứ ba.

Mười sáu đệ tử, vừa vặn chia đều ra tám lôi đài, thi đấu cùng một lúc. Trong ba người của Đại Trúc Phong, thì Trương Tiểu Phàm thi ở đài quẻ Khảm, Tổng Đại Nhân ở đài quẻ Ly, Điền Linh Nhi ở đài quẻ Càn, chính là đài to nhất, nổi bật nhất, đấu với Lục Tuyết Kỳ.

Theo cách nói của Tăng Thư Thư, người bạn mà Trương Tiểu Phàm mới quen biết được có ba ngày nhưng đã trở nên hết sức thân thuộc, ngay ở việc sắp xếp lôi đài, mấy lão già trong Thanh Vân Môn cũng tỏ ra rất có vấn đề.

Căn bản là trận đấu giữa Lục Tuyết Kỳ và Điền Linh Nhi vốn đã thu hút nhiều người, Lục Tuyết Kỳ với thanh Thiên Gia thì khỏi phải nói, mấy ngày nay đám đệ tử trẻ tuổi hễ thấy nàng lên đài thi đấu, là lại vây kín lớp ngoài lớp trong, đến nước cũng không lọt. Còn Điền Linh Nhi của Đại Trúc Phong thì vốn nổi danh từ lâu, hai ngày nay càng đại hiển thân thủ, liên tiếp khắc chế được cường địch, ai nấy đều chú ý, lại thêm dung mạo cũng xinh đẹp, cũng rực rỡ như Lục Tuyết Kỳ, những kẻ hiếu sự đều xi xào bàn tán.

Họ là hai nữ đệ tử xuất sắc nhất trong vòng một trăm năm nay ở Thanh Vân Môn, hôm nay gặp nhau, kẻ là quá sớm, trong hàng trưởng bối có người tỏ vẻ tiếc rẻ, nhưng đám đệ tử trẻ tuổi thì ai cũng mừng rỡ nhảy cẫng lên, từ sớm đã đến đài quẻ Càn vây kín như nêm.

Tổng Đại Nhân và Trương Tiểu Phàm đứng trước mặt Điền Bất Dịch, chào biệt lão, Điền Bất Dịch nhìn Tổng Đại Nhân bảo: "Hôm nay đối thủ của con là Thường Tiễn bên chi chính, người này tính tình kiên nhẫn, tu đạo nhiều năm, khả năng phòng ngự rất tốt, hoàn toàn trái ngược với tiên kiếm Thập Hồ mà con tu luyện, phải cẩn thận đó!"

Tổng Đại Nhân cung cung kính kính đáp: "Vâng, sư phụ."

Trương Tiểu Phàm giật mình, cảm thấy cái tên này hình như rất quen tai, nghĩ một lúc mới nhớ ra đó chính là người đã dẫn hấn và Lâm Kinh Vũ lên Ngọc Thanh Điện năm năm về trước, khi hấn thượng sơn lần đầu tiên. Nhớ đến đây, hấn bất giác lại hoài niệm Lâm Kinh Vũ, nghe nói giờ này hôm qua người bạn thân đã thắng trận thứ hai, thực lực xuất chúng, được coi như một nhân tài, tiếc là hấn không

rồi để chạy qua chúc mừng.

Điền Bất Dịch đưa mắt nhìn sang Trương Tiểu Phàm bên cạnh Tống Đại Nhân, gã tiểu đồ đệ xuất sắc hơn tưởng tượng đang cúi đầu đứng đó, không hé một tiếng. Điền Bất Dịch cau mày bảo: "Lão thất, con cũng phải cẩn thận, nếu không chịu nổi thì nhận thua cũng không sao, đừng để bị thương là được rồi!"

Trương Tiểu Phàm giật mình, nhưng người bên cạnh không nhận ra cảm giác nội tâm của hắn, hắn chỉ khe khẽ đáp: "Vâng, sư phụ!"

Tống Đại Nhân dỗi mắt về phía xa, nói với Điền Bất Dịch: "Sư phụ, không còn sớm nữa, con và tiểu sư đệ đi đây!"

Điền Bất Dịch gật đầu, Tô Như cũng mỉm cười: "Chú ý cẩn thận!"

Tống Đại Nhân ứng tiếng, cùng Trương Tiểu Phàm chen ra ngoài vòng người, trên đường đi, y lờ mờ cảm thấy hôm nay tiểu sư đệ hình như hơi lạ, âm thầm lặng lẽ khác hẳn ngày thường, bèn hỏi Trương Tiểu Phàm: "Tiểu sư đệ, sao chẳng nói gì cả, có phải là căng thẳng quá không?"

Trương Tiểu Phàm liếc nhìn đại sư huynh, gượng cười, nhưng không trả lời.

Tống Đại Nhân cười mở bảo: "Đệ đừng nghĩ ngợi nhiều, đừng quá xem nặng chuyện thắng bại, tuy sư phụ sư nương rất trọng thể diện, nhưng nhất định sẽ không trách mắng đệ đâu, biết chưa?"

"Đệ biết." Trương Tiểu Phàm ứng tiếng, lòng âm thầm tự nhủ: "Bọn họ chẳng hề kỳ vọng gì ở ta, tất nhiên trách mắng ta sao được!"

Tống Đại Nhân gật đầu, lúc này hai người đã thoát khỏi đám đông, chen vào thật không dễ, đi ra lại thành thoi, Tống Đại Nhân cười ha ha, bảo: "Tiểu sư đệ, chúng ta chia tay thôi, chúc đệ may mắn, hi vọng lát nữa đệ lại thắng." Nói xong không đợi Trương Tiểu Phàm kịp phản ứng, y lại phá lên cười lớn.

Trương Tiểu Phàm khẽ thở dài, đi về phía lôi đài nơi mình thi đấu.

Dưới đài quẻ Khảm, tập trung phần lớn đệ tử Phong Hồi Phong, Trương Tiểu Phàm cũng nhìn thấy đám người trong đó có vị sư huynh họ Cao. Phong Hồi Phong là một chi phái lớn của Thanh Vân Môn, đệ tử hơn hai trăm người, chỉ xếp sau chi chính Thông Thiên Phong và Long Thủ Phong. Rõ ràng mấy đệ tử này đã nghe Tăng Thư Thư kể chuyện, ai nấy thần sắc đều rất thoải mái, nhìn thấy Trương Tiểu Phàm lại còn gật đầu mỉm cười thân thiện.

Không hiểu tại sao, Trương Tiểu Phàm đột nhiên cảm thấy tất cả những kẻ đang mỉm cười thân thiện kia đều thật là đáng ghét, đều đang miệt thị hắn. Hắn đi lên lôi đài, nét mặt vô cảm, đằng sau hắn, phía dưới đài, đều là người bên phe đối lập, lần này, cả Tăng Thư Thư cũng không đến, vì y còn bận bịu với trận thi đấu của chính mình.

Nhưng cho dù y có đến, chắc cũng phải cổ vũ cho sư huynh đồng môn chứ!

Cối lòng Trương Tiểu Phàm bỗng ngập nổi cô quạnh khôn tả, đứng trên đài cao này, nhìn xuống nhiều

ánh mắt thế kia, mà đến một người bạn cũng chẳng có!

Rốt cục là vì sao, vì sao, luôn luôn phải một mình đối mặt với tất cả, nào thấy bạn bè ở đâu!

Gã thiếu niên mười sáu tuổi, trái tim căm lạng gào thét, môi nghiêng chặt quật cường, hấn cúi đầu xuống.

Gió núi lảng vảng tới, vờn qua khuôn mặt.

"Cooong!"

Chuông gằn chuông xa theo nhau ngân lên, vọng quanh đỉnh Thông Thiên Phong, rồi văng vẳng truyền đi. Trương Tiểu Phàm giật mình, ý nghĩ đầu tiên là: Linh Nhi sư tỷ có lẽ cũng bắt đầu thi đấu rồi, nhất định không được để bị thương.

Ngay lập tức hấn chua xót tự nhủ: "Nàng có bị thương hay không, đâu đến lượt ta lo lắng, đừng kể sư phụ sư nương đã ở đằng đó, đến Tê Hạo cũng nói là sẽ giải quyết nhanh đối thủ để đến mà. Hà hà, giải quyết nhanh đối thủ, uy phong lắm, tự tin lắm, đúng là coi đối thủ chẳng ra gì..."

Hấn miên man suy nghĩ, quên hẳn mất mình cũng đang ở trên võ đài, mãi cho đến khi đối thủ ở trước mặt hét lớn đến lần thứ ba: "... Trương sư đệ!"

Trương Tiểu Phàm kinh tỉnh, ngẩng đầu nhìn, thấy đằng kia chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện vị sư huynh của Phong Hồi Phong, thân hình cao lớn, thần sắc ôn hoà, có điều nhìn Trương Tiểu Phàm cứ ngây sững, nét mặt y bất giác lộ vẻ lạ lùng.

Trương Tiểu Phàm đỏ mặt, nghe dưới đài vọng lên một trận cười lớn.

Bành Xương mỉm mỉm vòng tay chào: "Tại hạ Bành Xương đệ tử Phong Hồi Phong, mong Trương sư đệ tứ giáo."

Trương Tiểu Phàm vội vàng đáp lễ: "Trương Tiểu Phàm môn hạ đệ tử Đại Trúc Phong, bái kiến Bành sư huynh."

Hai người thi lễ xong, Bành Xương mỉm cười, nhìn lướt Trương Tiểu Phàm, rồi hạ giọng bảo: "Trương sư đệ, chuyện của đệ Tăng Thư Thư đã nói với ta rồi, ta..."

Trương Tiểu Phàm phát run, đột ngột vọt miệng nói: "Bành sư huynh, xin huynh cứ tự nhiên cho!"

Bành Xương sững người, ngắm nghía Trương Tiểu Phàm, một lát sau, thu lại nụ cười, gật đầu, tay phải vạch lên trước mặt, keng , một thanh kiếm toả ánh hồng như được bọc trong lửa thiêu bật lên.

"Kiếm này là Ngô Câu , rèn từ đồng đỏ ngàn năm, mong Trương sư đệ tứ giáo!" Không hiểu tại sao, Bành Xương thần sắc tỏ vẻ trang trọng, khí độ hết sức oai nghiêm, như nói với một đại địch ngang tài ngang sức.

Trương Tiểu Phàm cách một khoảng xa, mà vẫn cảm thấy khí nóng thiêu đốt thốc vào mặt, cường mãnh cương liệt vô cùng, khác hẳn chính khí ôn hoà của Thiếu Dương tiên kiếm trong tay Sở Dự Hồng ngày hôm qua, thậm chí còn có vẻ bá đạo hơn nhiều.

Tim Trương Tiểu Phàm bỗng đập nhanh hơn, nghĩ đến tình cảnh sắp phải chịu đựng, hấn căng thẳng

đến mức toàn thân run lên, nhưng rồi hần nhiên răng, gắng sức chế ngự bản thân, thò tay vào bọc rút thanh Thiêu Hoả Côn đen đưa ra.

Dưới đài vang lên một trận cười chói tai.

Trương Tiểu Phàm như bị kim đâm, thân hình run khẽ.

Nhưng Bành Xương đứng đối diện hần thì không cười, y liếc thanh Thiêu Hoả Côn đen đưa, nghiêm trang nói: "Trương sư đệ, mời!"

Trương Tiểu Phàm nhìn đối thủ, sau ngọn lửa ngùn ngụt thiêu rọi, Bành Xương trông như một hoả thần thời thượng cổ, nom khác hần đi, ngọn lửa rùng rục làm không khí ngùn khói mù mịt, khuôn mặt y thành ra mờ mờ ảo ảo.

Nắm chặt cây gậy đen, Trương Tiểu Phàm lại một lần nữa cảm thấy mỗi huyết nhục tương liên. Hình như biết được tâm trạng của chủ nhân, cảm giác băng giá bắt đầu trở dậy.

Thiêu Hoả Côn đen dài và xấu xí, từ từ đằng không cất lên, rời khỏi lòng bàn tay hần, toả ra ánh sáng đen xanh, tuy yếu ớt, nhưng đứng rất thẳng. Trước ngọn lửa mạnh mẽ dường như không thể kháng cự kia, nó, và chủ nhân nó, chẳng may may có ý muốn thoái lui.

Một người, một que còi lò, đối mặt với cả thế giới!

Dưới đài, tiếng cười dần dần lặng đi, ai nấy không hiểu tại sao, đều nín thở.

Ngọn lửa khổng lồ mỗi lúc một rục rỡ, không biết nó cháy nhờ cái gì, đệ tử Phong Hồi Phong dưới đài đều cảm thấy nóng rát, những người tu vi còn nông cạn thậm chí phải lùi lại sau, Cao sư huynh và một vài người giao hảo với Tăng Thư Thư biết rõ nội tình, giờ đều biến hần sắc mặt, ai cũng nhận ra đáng điếu của Bành Xương lúc này đâu phải là thủ hạ lưu tình nữa, mà đang dốc toàn bộ sức lực để quyết phân sinh tử.

Luồng lửa càng lúc càng lớn, nhe nanh múa vuốt như sắp phủ chụp lấy cả lôi đài. Từ xa nhìn lại mà rùng mình, Trương Tiểu Phàm đứng đó, áo, quần, thậm chí cả ngọn tóc đuôi mày cũng đều cháy xém, có thể tưởng tượng được chỗ hần đứng lúc này nóng bỏng đến thế nào.

Song, gã thiếu niên cứ đứng đó, mặt có nét đau đớn nhưng không lùi bước, mắt có nét sợ hãi nhưng vẫn cuồng nhiệt, ngọn lửa trong tim dường như đang bốc lên hai con người.

Một tiếng hét vang, ngọn lửa khổng lồ tấp lại, nuốt chửng cả thế gian.

Hình như chỉ tích tắc, mà ngưng kết thời gian suốt cuộc đời.

Trương Tiểu Phàm ngửa mặt hú dài, Thiêu Hoả Côn thanh quang dào dạt, lao vút vào trong ngọn lửa.

Tiếng hét tiếng gào, từ luồng lửa rùng rục thiêu đốt, vang ra chấn động cả màng nhĩ.

Dưới đài, bọn Cao sư huynh đưa mắt nhìn nhau, một lát sau, họ lão đảo thét lên: "Sao lại thành ra thế này!"

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 27

Kiên Tri

"Hay quá!"

Tiếng vỗ tay như sấm động, dưới đài quẻ Càn, hoàn toàn là một thế giới khác. Tất cả mọi người đều hô vang, đăm đuôi vì hai bóng hồng diễm lệ trên sàn đấu.

Ráng tà vạn trượng từ Hồ Phách Chu Lăng, ánh xanh mênh mông từ Thiên Gia thần kiếm, làm nơi nhân gian đây nhuộm màu tiên cảnh, lộng lẫy lạ lùng. Nhưng lộng lẫy hơn, chính là hai thiếu nữ trẻ tuổi đang bay qua bay lại. Trận đấu bắt đầu từ sáng, đến nay đã quá một canh giờ, hai bên vẫn bất phân thắng phụ. Nhất là Điền Linh Nhi đệ tử Đại Trúc Phong, trước thần kiếm Thiên Gia, vẫn công vẫn thủ được lâu như vậy mà chưa hề có dấu hiệu thua sút, thì càng làm người ta phải kinh ngạc.

Đến dự khán, ngoài các cao nhân tiền bối của hai chi phái như Điền Bất Dịch, Tô Như và Thủy Nguyệt Đại Sư, còn có cả chưông môn Đạo Huyền Chân Nhân. Ông ta ngồi trên ghế xem trận đấu sôi nổi, khoe miệng lộ nét cười, đầu gật gù, vẻ mặt rất phấn chấn.

Đối với Điền Bất Dịch và Tô Như, người đang thi đấu không chỉ là đệ tử, mà còn là con gái, nên họ càng thêm căng thẳng, nhưng thấy Điền Linh Nhi đạo pháp linh động, không mảy may rơi vào thế hạ phong, trong lòng cũng thư thái một chút. Điền Bất Dịch liếc thê tử ngồi bên cạnh, thấy bà ta có vẻ hồi hộp quá, thì khe khẽ bảo: "Thoải mái đi, Linh Nhi không sao đâu."

Tô Như ngoảnh sang nhìn trượng phu, hơi mỉm cười, rồi lại ngược về phía lôi đài. Điền Bất Dịch lắc đầu, đột nhiên nhận ra đám đệ tử vây quanh sau lưng, rồi cả đệ tử các chi khác đứng ở xa hơn, bỗng dung xông xáo hẳn lên.

Lão ngoái đầu nhìn, và rồi, mặc dù tu vi cao thâm, lão cũng ngây sững cả người.

Đám đông tự động giãn tách, dành ra một lối đi hẹp, Trương Tiểu Phàm theo đó chậm chậm bước vào, y phục toàn thân cháy sém, có chỗ còn ngùn khói mờ, trên mặt, trên tay, trên mình, khắp nơi là những mảng bóng đen, mùi khét phả lên nồng nặc. Mọi người nhận thấy hẳn di chuyển rất khó khăn, dường như mỗi bước đều phải vận dụng hết sức lực, nhưng không hiểu tại sao hẳn cứ gắng lê mãi, lê mãi lên phía trước.

Điền Bất Dịch nhìn đệ tử nhỏ nhất của mình chân thì chậm chậm đi lại, miệng thì im lìm không hé một tiếng, thân hình béo lùn của lão bật lên khỏi ghế. Tô Như cảm thấy có chuyện, kinh ngạc liếc sang trượng phu, phát hiện vấn đề không phải là từ đó, bèn dõi theo ánh mắt lão, nét mặt tức thời trắng

bệch, rồi cũng đứng lên.

Nhiều người ngoảnh lại trông.

Trương Tiểu Phàm đi đến trước mặt sư phụ. Điền Bất Dịch nhìn gã đệ tử ngày thường lão vẫn khinh thị, nhận ra vẻ quật cường lạ lùng của hắn, lòng bỗng nổi cơn phẫn nộ không thể nào kiềm chế, dù lão đã cố gắng nén lại, nhưng ai nấy vẫn nghe thấy văng lên giọng nói giận dữ: "Lão thất, là kẻ nào đã thương con đến mức này, chẳng lẽ y thấy thắng vẫn còn chưa đủ sao?"

Tô Như giật mình. Thấy trượng phu bỗng dừng động đến tâm can chỉ vì gã tiểu đệ tử mà hàng ngày lão vẫn xem nhẹ, bà ta lo lắng, khẽ kéo Điền Bất Dịch, rồi ánh mắt chuyển sang thân thể Trương Tiểu Phàm.

Chúng đệ tử Đại Trúc Phong ở hai bên, vì đang quá kinh hãi, đều đứng đực ra tại chỗ, quên hẳn cả việc chạy lại đỡ tiểu sư đệ.

Trên kia, Lục Tuyết Kỳ và Điền Linh Nhi vẫn đang giao đấu kịch liệt, pháp bảo bay lượn trong không, tiên khí tràn ngập.

Trương Tiểu Phàm nhìn đăm đăm lên võ đài, sau đó nhìn lại sư phụ đang đứng đối diện, thấy khuôn mặt béo tròn của lão tuy đầy vẻ phẫn nộ, nhưng phần nào phảng phất nét thương xót quan tâm.

Hắn thu chút sức cùng lực tận, lắc lắc đầu, thều thào nói: "Không đâu sư phụ, con thắng mà!"

Nói xong, hắn thấy đầu choáng mắt hoa, trời đất bỗng dung sầm tối, hắn ngã nhào ra đất, ngất xỉu đi.

Trương Tiểu Phàm lặn ra đất, bất tỉnh nhân sự, nhưng lời hắn nói trước khi ngất đi, thực đã làm cho cả Đại Trúc Phong, từ Điền Bất Dịch đến bọn đệ tử đều sửng sờ, một lúc sau, họ mới định thần lại được, đến vực Trương Tiểu Phàm dậy.

Điền Bất Dịch xem xét kỹ càng, phát hiện thấy trên mình tiểu đồ đệ vết thương chi chít, hình như bị lửa thiêu rất rát, nhưng lục phủ ngũ tạng không mảy may hề hấn, hôn mê có lẽ chỉ do dùng sức quá độ, chẳng biết ở trận đấu vừa rồi đã xảy ra chuyện gì. Lão trầm ngâm một lát, liếc thấy càng lúc càng có nhiều người nhìn lại phía này, lão không muốn ở lâu dưới những con mắt soi mói, bèn ôm lấy Trương Tiểu Phàm, khẽ bảo Tô Như: "Ta đưa lão thất về, mọi người ở lại xem Linh Nhi."

Tô Như cau rúm mày, nhưng vẫn gật đầu, thấy Trương Tiểu Phàm hai mắt nhắm nghiền, mặt bà không giấu được vẻ lo lắng. Người của Đại Trúc Phong ở bên cạnh cũng vây cả lại, Đỗ Tất Thư bảo: "Sư phụ, con theo người đi."

Điền Bất Dịch lắc đầu: "Khỏi!"

Lúc ấy, Đạo Huyền Chân Nhân cũng chú ý thấy, bèn hỏi: "Điền sư đệ, là môn hạ đệ tử của đệ hã, y làm sao vậy?"

Điền Bất Dịch lãnh đạm trả lời: "Y học nghệ chưa tinh, bị thương nhẹ, đệ đưa y đi chữa trị, xin phép vắng mặt!"

Đạo Huyền Chân Nhân gật gật đầu, xoay mình về xem tiếp trận đấu sôi nổi trên lôi đài. Điền Bất Dịch

ôm Trương Tiểu Phàm đi khỏi đám đông, chuyện theo đó cũng nhanh chóng bị dẹp xuống, mọi người lại náo nức với hai thiếu nữ đang tỷ thí, chỉ có số ít đệ tử trẻ tuổi đứng ở vòng ngoài vô tình phát giác, người của Phong Hội Phong đều xanh mặt, túm năm tụm ba đi về phía xa.

Nếu Trương Tiểu Phàm ở đây, hẳn nhất định sẽ nhận ra, phía đó là nơi Tăng Thư Thư đang thi đấu.

※ ※

※

Dưới chín tầng địa ngục, diêm la điện phủ, chỗ nào cũng rùng rùng lửa thiêu, người bị quay nướng la hét khóc than, máu tanh xộc vào mũi, người phải muốn phát ói, Trương Tiểu Phàm cảm thấy trời xoay đất chuyển, nhưng trong khoảnh khắc, hắn thốt nhiên quay trở về nhiều năm trước, nơi sơn thôn nhỏ bé bình yên, gió mát hây hây, trong lành nhẹ nhõm.

Bỗng, một tiếng sấm kinh khiếp rền vang thấu trời, mây đen vần vù, như sóng dữ cuộn cuộn mông mênh, chỉ trong nháy mắt, dân thôn hiền hoà thân thiện biến thành cây chết chất cao như núi, làng xóm nhỏ bé bình yên biến thành địa ngục trần gian!

"Không!"

Hắn hết sức gào thét, cơ bắp co rút, nỗi đau đớn xuyên thấu tim từ ngực lan lên, làm khí lạnh chạy ngược, toàn thân run rẩy rồi bưng tỉnh.

"A, tỉnh rồi, Tiểu Phàm tỉnh rồi!" một thanh âm quen thuộc như đã khắc vào đáy tim vang lên, vừa lo lắng vừa vui mừng. Trương Tiểu Phàm mở mắt, nhìn thấy ngay Điền Linh Nhi.

Hắn tưởng như trở lại ngày xưa, nàng khoác bộ y phục màu đỏ, Hồ Phách Chu Lăng vẫn quấn nơi eo lưng, mái tóc đen mềm xoã xuống cần cổ trắng muốt, làm nổi bật khuôn mặt xanh tái, cặp mắt sáng bừng, trong trẻo, Trương Tiểu Phàm thậm chí soi được cả bóng mình trong đó.

Sư tỷ! Tim hắn kêu lên.

Trương Tiểu Phàm nhìn nàng, mắt không nháy chớp, nếu giờ khắc này là mãi mãi, thì tốt biết bao!

Trong phòng, người của Đại Trúc Phong quây cả lại, Điền Bất Dịch tiến lên bắt mạch cho hắn, gật đầu bảo: "Ổn rồi, không việc gì nữa!"

Mọi người thở phào, ai nấy mỉm cười yên tâm.

Trương Tiểu Phàm ngó xung quanh, thấy cả nhà đều ở đây, mình thì nằm trên giường, các sư huynh đứng dưới đất, Điền Bất Dịch và Tô Như ngồi trên ghế phía đầu giường.

"Sao, sao thế?"

Điền Linh Nhi mỉm mỉm: "Đệ đừng có mà quên nhanh thế chứ, ban ngày đệ tỷ thí với Bành Xương bên Phong Hội Phong, trở về là xỉu đi, làm mọi người sợ hãi, cũng may là không việc gì."

Trương Tiểu Phàm động dậy thân mình, quả nhiên ngoài cảm giác mệt mỏi ra, chỉ thấy hơi đau nơi ngực, những chỗ khác đều bình thường, bất giác kinh ngạc hỏi: "Sao lại thế này, trên người đệ rõ ràng..."

Điền Bất Dịch ngắt lời: "Những chỗ bỏng cháy đó chẳng qua là thương ngoài da, thoa linh dược mật chế của Thanh Vân Môn chúng ta là ổn cả, người con bây giờ chỉ có nơi ngực bị đánh hơi mạnh, nhưng phần xương không tẹo lệch, nghỉ ngơi vài hôm sẽ bình phục!"

Tô Như ngồi bên mím cười bảo: "Tiểu Phàm, còn không mau tạ ơn sư phụ, lần này nếu không có sư phụ tự tay cứu chữa, thì riêng vết thương ngoài da của con cũng phải điều dưỡng mất nửa năm!"

Trương Tiểu Phàm giật thót, lòng kinh ngạc, niềm cảm kích tràn ngập khuôn mặt, hấn khe khẽ nói: "Đệ tử vô năng, làm sư phụ phải nhọc công rồi!"

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, mặt bỗng lạnh đi: "Con mà vô năng, người có khả năng nhất Đại Trúc Phong bây giờ chính là con đó!"

Trương Tiểu Phàm phát hoảng, không biết Điền Bất Dịch nói vậy là ý gì, chỉ dám đáp: "Sư phụ, con, không, như sư tử, à, còn đại sư huynh, các sư huynh đều vượt xa con, con đâu dám..." Hấn nói càng lúc càng nhỏ rí, trông thấy đám sư huynh và Điền Linh Nhi ở trước mặt đều lộ vẻ rất kỳ cục, nhất là đại sư huynh đang đứng hàng đầu, sắc diện vô cùng nhợt nhạt, chẳng còn đâu sinh khí dồi dào thường nhật, ngược lại trông như lão đảo sắp ngã.

Tô Như thở dài bảo: "Đại Tín, đem ghế lại cho đại sư huynh con ngồi!"

Lữ Đại Tín vội vàng vâng lời, lấy từ bên cạnh một cái ghế đặt xuống cạnh Tổng Đại Nhân, Tổng Đại Nhân định từ chối, nhưng thân hình liêu xiêu, cuối cùng đành ngồi xuống, thở hồng hộc.

Trương Tiểu Phàm trở mắt hỏi: "Đại sư huynh, huynh làm sao thế?"

Tổng Đại Nhân nhăn nhó, nhưng không trả lời. Lão tứ Hà Đại Trí ở một bên nói: "Tiểu sư đệ, Thất Mạch Hội Võ giờ bước vào vòng thứ tư, Đại Trúc Phong chúng ta chỉ còn mình đệ tiếp tục." Tới đây, y bất giác liếc nhìn xung quanh.

Trương Tiểu Phàm sững sờ, rồi như nhớ ra điều gì, ngoảnh đầu nhìn Điền Linh Nhi ngồi phía đầu giường: "Sư tử, thế tử thì.."

Điền Linh Nhi thần sắc u ám, hạ giọng đáp: "Ta cũng thua rồi!"

Trương Tiểu Phàm nhìn dáng điệu thất vọng của cô ta, lòng chột nhối đau, nhưng giờ này phút này, không thể nghĩ ngợi lung tung vớ vẩn.

Điền Bất Dịch nhìn Trương Tiểu Phàm một lượt, sầm mặt gọi: "Lão thất!"

Trương Tiểu Phàm giật thót, nghe giọng Điền Bất Dịch như chứa nộ ý, lại thấy sắc diện sư phụ cực kỳ khó coi, bất giác khiếp hãi, đáp: "Dạ, sư phụ, có gì..."

Không đợi hấn nói hết, Điền Bất Dịch trợn mắt, cắt ngang: "Một thân đạo pháp tu hành của con, là từ đâu ra vậy?"

Trong đầu Trương Tiểu Phàm nổ một cái rầm, hấn cứng miệng, nhất thời không biết nói thế nào. Hấn từ từ nhìn từng người trong phòng, chỉ thấy các sư huynh ngày thường quen thân hoà thuận giờ đây đều có vẻ trầm mặc, ánh mắt lộ đầy vẻ nghi hoặc.

Nói ra cũng khó trách, một tiểu sư đệ ngày thường hết sức ngu xuẩn bỗng chốc nổi bật, nhất thời ai nấy đều thấy không thể chấp nhận được.

Trước luồng mắt rùng rục thúc ép của Điền Bất Dịch, Trương Tiểu Phàm thấy trán lã chã mồ hôi, có một lúc, hần suýt vọt miệng bảo sư phụ rằng đã lén lút tu luyện một dạng công pháp của phái khác, song, khi lời ra đến môi thì hần kìm lại được.

Hần đâu còn là một thiếu niên vô tri không hiểu thế sự như năm năm về trước, ngày thường nghe sư huynh đồng môn nói chuyện, hần đã biết đến đại danh鼎鼎 của Thiên Âm Tự, cũng đã biết thân phận thật sự của lão hoà thượng khô gầy, tên gọi Phổ Trí trong cái đêm đó. Mấy năm nay, tuy hần một mình tu hành công pháp Đại Phạm Bát Nhã, nhưng sâu trong lòng, niềm cảm kích với Phổ Trí chưa hề mờ phai.

"Con, không, đệ tử ngu độn, mấy năm nay tu chân tiến triển rất chậm," Trương Tiểu Phàm cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt Điền Bất Dịch, vừa cân nhắc vừa nhấn nhá nói: "Vài hôm trước, đệ tử đột nhiên phát hiện ra là có thể khu động được một số vật, nhưng nhất thời chưa thể tin tưởng, vì vậy, vì vậy không dám bảm cáo sư phụ sư nương, chẳng ngờ..."

Điền Bất Dịch cười lạnh: "Chẳng ngờ lần này bỗng chốc nổi danh, đại xuất phong đầu!"

Trương Tiểu Phàm vội vàng: "Không, không phải đâu, sư phụ..."

Điền Bất Dịch đời nào dễ bị đánh lừa cho qua, lại lạnh lùng tiếp: "Người nói người có thể khu động pháp bảo, nhưng ít nhất cũng phải tu hành tới tầng thứ tư Ngọc Thanh Cảnh, ta đã hỏi Đại Nhân, y chỉ truyền cho người pháp quyết của tầng thứ hai, thế người có thể bảo cho cái lão sư phụ cô lậu quả văn này biết, rốt cục người làm sao mà vòng qua tầng thứ ba để tu luyện đến cảnh giới tầng thứ tư được chẳng?" Lão nói đến phần cuối, giọng điệu đã lạnh như băng đá, lại chứa mấy phần ác sát, mọi người nghe thấy đều biến sắc mặt.

Trương Tiểu Phàm im lặng. Trong phòng một bầu tịch mịch.

※ ※

※

Rất lâu, sắc mặt Điền Bất Dịch càng lúc càng khó coi, mọi người càng lúc càng khiếp đảm, Trương Tiểu Phàm bỗng lạng lẽ bò dậy, trông dáng vẻ vẫn hết sức mệt nhọc, nhưng hần gắng gượng tụt khỏi giường. Sau đó, trước mặt mọi người, trước cặp mắt long lanh chăm chú của Điền Linh Nhi, hần quỳ xuống chân Điền Bất Dịch.

Điền Bất Dịch chẳng hề động sắc mặt, lạnh lẽo hỏi: "Sao nào?"

Trương Tiểu Phàm gục đầu, nhìn lom lom vào khoảng nền sát ngay bên dưới, không dám liếc đi đâu, khẽ khàng thưa: "Sư phụ, xin người trách phạt con đi!"

Mọi người rùng mình biến sắc, Điền Bất Dịch càng thêm tức giận, Tô Như cau mày bảo: "Tiểu Phàm, nếu con có chuyện gì khó khăn, hãy nói thẳng ra với sư phụ, hà tất phải thế?"

Trương Tiểu Phàm quỳ dưới đất, không hề nhúc nhích.

Điền Bất Dịch cười lạnh hai tiếng, tức quá mà phải cười: "Tốt tốt tốt! Người cứng cỏi lắm, ta thu nạp được một đệ tử tốt thật!"

Trương Tiểu Phàm run rẩy lồm cồm trên mặt đất, không biết tâm trạng và sắc diện hẳn ra sao, trong phòng hình như có người thở gấp. Trương Tiểu Phàm hạ giọng nói: "Tất cả là do đệ tử sai, xin sư phụ trách phạt!"

Điền Bất Dịch đột ngột đứng dậy, rắc rắc một tiếng, cái ghế lão vừa ngồi gãy sụm thành mấy mảnh, ai nấy tái mặt, chỉ thấy lão giận dữ bảo Trương Tiểu Phàm: "Đều là do người sai, hà hà, người có biết lén thầy học nghệ là điều đại kỵ của Thanh Vân Môn chúng ta không, nhẹ thì quay mặt vào tường mấy chục năm, nặng thì bị phế hết đạo pháp tu hành rồi trục xuất khỏi môn, người rõ chứ?"

Trương Tiểu Phàm ngẩng phắt đầu, nhìn Điền Bất Dịch, thấy mặt sư phụ bùng bùng nộ khí, nhưng tuyệt không có vẻ gì là nói quá cả, lòng bất giác trĩu xuống.

"Sao lại như vậy kia?" Hắn khỏ sở làm bầm, ban đầu Điền Linh Nhi lén truyền cho hắn pháp quyết, chẳng hề nhắc đến điều này.

Nhưng hắn không ngoái đầu nhìn nàng.

Trong phòng lặng lẽ như chết, chẳng ai mở miệng nói một câu.

Chỉ dập dồn tiếng thở lo lắng hoặc trầm hoặc bổng.

Trong lòng một người, giữa bầu không khí tịch mịch này, lặng lẽ, lạnh lẽo, điên cuồng nhưng tỉnh táo nhìn lại bản thân, Trương Tiểu Phàm nhắm mắt, gục đầu xuống, như một kẻ tuyệt vọng đặt bước chân sau cuối:

"Đệ tử hư đốn, xin sư phụ trách phạt!"

"Bình!" một luồng đại lực bài sơn đảo hải ập tới, cả người Trương Tiểu Phàm bật tung ra phía sau, đập mạnh vào tường, làm bụi đất bay mù, rồi rớt xuống nền, ộc ra một bùm máu lớn.

Mọi người biến sắc, đầu tiên là Tổng Đại Nhân lấy bà bầy bầy, theo sau là những đệ tử khác, cùng quỳ xuống trước mặt Điền Bất Dịch kêu van: "Sư phụ, xin tha cho tiểu sư đệ!"

Tổng Đại Nhân nói: "Sư phụ, con, khục khục, con, là con dạy dỗ không ra gì, mới để tiểu sư đệ làm sai, lỗi tại con, xin người bỏ qua cho tiểu sư đệ!"

Giữa những lời kêu cầu ai oán của mọi người, Điền Linh Nhi vẫn đứng nguyên chỗ cũ không nhúc nhích, đờ đẫn nhìn Trương Tiểu Phàm máu thấm ướt áo đang giãy giữa đau đớn trong góc tường, mặt cô ta tái nhợt, không còn chút huyết sắc.

Điền Bất Dịch ngó đăm đăm đệ tử quỳ dưới chân, lại trừng mắt ngó Trương Tiểu Phàm trong góc tường, mặt mày vẫn giận dữ không nguôi, rồi hừ một tiếng, phất tay áo đi ra. Tô Như liếc nhìn mọi người, lắc đầu thở dài, nói với bọn Tổng Đại Nhân: "Các con đều đứng dậy đi." Đoạn ngảnh trông Trương Tiểu Phàm ở đằng kia, bảo Tổng Đại Nhân lúc đó đang được Hà Đại Trí dìu bên cạnh: "Các con chăm sóc

Tiểu Phàm, ta phải đi xem sư phụ thế nào."

Bọn Tổng Đại Nhân vội vàng đáp: "Vâng, sư nương."

Tô Như lại thở dài một tiếng, rồi bước ra ngoài.

Trong phòng, ai nấy nhìn nhau, rất lâu sau, Điền Linh Nhi chậm chậm bước qua, xoay lưng lại phía mọi người, đỡ Trương Tiểu Phàm dậy, Trương Tiểu Phàm khoé miệng ứa máu tươi, nằm trong vòng tay của nàng, lại mỉm cười.

Chớp mắt, một hạt lệ châu trong vắt, lặng lẽ rơi xuống khuôn mặt tái mét của hắn.

※ ※

※

Lúc ấy đêm đã về khuya, trên Vân Hải, mây trắng vẫn bồng bênh bàng lảng, cảnh đẹp như ở cõi tiên.

Điền Bất Dịch đứng trên quảng trường, ngửa mặt nhìn trời.

Chỉ thấy trời đêm ngàn sao nhấp nháy, trăng lạnh như sương.

Sau lưng chợt có tiếng bước chân quen thuộc vọng lại, Tô Như đi đến bên cạnh lão, ngẩng nhìn tinh không, điềm đạm cười hỏi: "Tâm trạng khá hơn chút nào chưa?"

Điền Bất Dịch khẽ hừ, nhưng không nói gì.

Tô Như mỉm cười bảo: "Huynh lừa được Đại Nhân, Linh Nhi mấy đứa chúng nó, nhưng không giấu nổi muội. Cái phát áo đó, chắc là cố ý làm chấn động kinh mạch nơi ngực Tiểu Phàm, để trục hết ứ huyết ra khỏi cơ thể, phải không nào?"

Điền Bất Dịch ngấm trời, không hé răng.

Tô Như lắc đầu: "Đã mấy trăm tuổi rồi, mà vẫn cứ mãi sĩ diện như vậy!"

Điền Bất Dịch ngoái cổ trừng trừng nhìn lại: "Muội chẳng phải là không trông thấy, gã xú tiểu tử đó cứ Sư phụ, xin trách phạt đệ tử! " Lão bắt chước miệng lưỡi Trương Tiểu Phàm học lại một lượt, rồi giận dữ bảo: "Rõ là y sai rồi, lại làm ra bộ đáng thương tủi thân, cứ như cái lão sư phụ ta đây ức hiếp y, bức bách y không bằng? Đúng là, lý lẽ ở đâu thế!"

Tô Như ngoái trông về phía khu nhà ở, bảo: "Muội không tin là huynh không nhìn ra?"

Điền Bất Dịch hỏi: "Gì?"

Tô Như điềm đạm nói: "Dáng vẻ Linh Nhi rất kỳ lạ, huynh không thấy ư?"

Điền Bất Dịch hừ một tiếng.

Tô Như cười: "Huynh cũng nhận ra rồi. Tiểu Phàm năm năm nay ở lỳ trong Đại Trúc Phong không hề ra ngoài, khả năng là chỉ có môn hạ đệ tử của chúng ta lên truyền cho y. Linh Nhi xưa nay rất tốt với Tiểu Phàm, ngày thường ỷ được cha mẹ yêu chiều, nó dám đem pháp quyết tầng thứ ba truyền cho Tiểu Phàm lắm. Mà trong lòng nó nếu không có mưu mô, cứ nhìn cái thói hàng ngày có việc gì cũng giơ đầu ra chịu thay cho Tiểu Phàm, sao hôm nay lại không nói lời nào? Chẳng phải nó thì còn là ai?"

Điền Bất Dịch dường như sớm đã nghĩ đến những điều đó, mặt không lộ vẻ kinh ngạc, nhưng vẫn có

nét giận, rồi không chịu được lại tiếp: "Cứ cho là Linh Nhi sai, nhưng muội nhìn cái gã tiểu tử ấy đứng trước mặt bao nhiêu đồ đệ, vẫn cứng đầu cự lại ta, thật đáng chết!"

Tô Như phì cười, khe khẽ vỗ lên vai trượng phu, trách: "Huynh chẳng phải cũng có cái tính chết không chịu nhận sai ấy ư, còn đi cẩu thả nhỏ. Hơn nữa, Tiểu Phàm làm những điều này đều là vì Linh Nhi, tấm lòng ấy hiếm có lắm!"

Điền Bất Dịch đảo mắt, nhưng không nói gì.

Tô Như liếc nhìn lão bảo: "Thế huynh định sau này trở về sẽ xử lý như thế nào? Lên thầy học nghệ, tội danh vừa lớn vừa nhỏ, hay là chúng ta nể mặt Linh Nhi, đừng quá mạnh tay, ngày mai để Tiểu Phàm về Đại Trúc Phong, ở hậu sơn quay mặt vào tường độ năm ba chục năm là được rồi."

Điền Bất Dịch hơi sững lại, hừ một tiếng bảo: "Khó khăn lắm môn hạ đệ tử của ta mới xuất hiện một, một, một... tài năng kỳ lạ, để ý quay mặt vào tường chẳng phải là làm cho bọn Thương Tùng, Thương Chính Lương thoải mái lắm sao, không phải nói nhiều, ngày mai bất luận sống chết, cứ để ý tiếp tục tham gia thi đấu."

Tô Như mỉm cười quyến rũ, phong tư rung động lòng người, đi lên dặt tay trượng phu, bảo: "Muội biết huynh là người miệng thì cứng tim thì mềm mà."

Khuôn mặt béo tròn của Điền Bất Dịch thoáng đỏ lên, nhưng lập tức trở lại như thường, ngó nhìn bốn xung quanh: "Vợ chồng già cả rồi, muội không sợ người ta cười cho à!"

Tô Như liếc xéo lão, mắt lấp lánh: "Sao, huynh giờ làm thủ toạ thì lại sợ à? Ba trăm năm trước, cũng trong kỳ Thất Mạch Hội Võ, trên Thông Thiên Phong này, huynh đêm khuya lên chạy đến chỗ muội gọi muội ra đây, lúc ấy sư phụ Chân Vu Đại Sư và sư tỷ Thủy Nguyệt đều ở ngay bên, mà có thấy huynh sợ đâu!"

Điền Bất Dịch hà một tiếng, cười: "Sư phụ Chân Vu lúc ấy hơn sáu trăm tuổi, sớm đã hồ đồ, ta mới không sợ; còn mục sư tỷ hung thần ác sát của muội vốn đã làm ta rất ngứa mắt, tự mình muốn cô độc trên đời thì thôi, lại khăng khăng lôi kéo muội không rời, ta hận mục ấy còn chưa hết, đời nào sợ mục ta!"

Tô Như trừng mắt: "Không cho phép huynh nói xấu ân sư với sư tỷ muội! Họ đối với muội nghĩa nặng tình sâu!"

Điền Bất Dịch nhún nhún vai, không nói gì. Dưới ánh trăng sáng, thân hình béo lùn của lão rung lên, hơi có vẻ hoạt kê, dáng điệu dương dương tự đắc, như ngầm ý bảo dù họ tốt với muội đến ngàn nào đi nữa, thì muội cũng đã gả cho ta rồi.

Tô Như trông thấy, không nén được trách: "Chẳng đứng đắn gì cả!"

Điền Bất Dịch tâm trạng vui vẻ, nắm bàn tay ngọc mịn màng như lụa của vợ, chậm rãi sánh bước đi trong Vân Hải.

.....

"Ồ phải rồi, ta lại quên mất một việc quan trọng."

“Sao?”

"Gã xú tiểu tử đó dùng thanh cời lò làm pháp bảo mà khiến gió nổi nước trào, vừa rồi mãi tức giận nên quên lấy nó ra xem."

"Tiểu Phàm rốt cục vẫn là tự mình tu hành, e rằng hiểu biết về không chế vận dụng pháp bảo không nhiều, huynh xem có nên sắp xếp lúc nào chỉ điểm cho y một chút?"

"Hừ, để sau hãy hay. Đêm qua chương môn sư huynh gọi mấy thủ toạ chúng ta tới, bảo là đã dùng Thông Linh Thuật nói chuyện với linh tôn, hình như linh tôn cảm thấy có một thứ hung vật sát khí nào đó động đậy, nhưng sau lại không tìm thấy đâu cả."

"Vậy thì làm thế nào?"

"Còn làm thế nào được, không tìm thấy tức là không tìm thấy, linh tôn ít nhất cũng sống được sáu ngàn năm rồi, sư phụ muội sáu trăm tuổi đã hồ đồ, linh tôn bây giờ hồ đồ một chút thì cũng không có gì lạ!"

“ ... ”

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 28

Tứ Cường

Hôm sau, mặt trời lại nhô lên như thường, người của Đại Trúc Phong đến quảng trường, mới phát hiện ra tám lô đài đã dỡ bớt đi bốn, bốn đài còn lại sắp theo vị trí các phương Đông Nam Tây Bắc.

Điền Bất Dịch và Tô Như đi đầu tiên, Trương Tiểu Phàm thương thế qua một đêm cũng có vẻ đỡ hơn, đi giữa mọi người. Hắn từ xưa tới nay chưa từng được coi trọng như thế, bộ dạng thành ra e dè, ngoảnh đầu lại nhìn, khe khẽ hỏi Đỗ Tất Thư bên cạnh: "Lục sư huynh, đại sư huynh bị thương có nặng không, sao lại đến nỗi đi không nổi vậy?"

Đỗ Tất Thư lắc đầu nói: "Sư phụ sáng nay khám cho đại sư huynh, có nói do hôm qua thi đấu quá kịch liệt với Thường Tiên sư huynh bên chi chính, một người chuyên tấn công một người lại chuyên phòng ngự, đấu đi đấu lại đấu đến lưỡng bại câu thương, tổn hại hết kinh mạch, e là sẽ ảnh hưởng không ít đến sự tu hành."

Trương Tiểu Phàm thất kinh nói: "Đến đại sư huynh cũng đấu không lại, đệ hôm nay gặp Thường Tiên sư huynh, chẳng phải là càng bị y đánh cho tan tác ư?"

Đỗ Tất Thư lờm: "Nếu theo lẽ thường thì đúng như thế đó, nhưng chính là vì theo lẽ thường, hai ngày trước đây lúc đệ tỷ thí, phần lớn các vị sư huynh đã cược là đệ thua!"

Trương Tiểu Phàm á khẩu tắt tiếng, đành ngậm chặt miệng.

Lô đài lớn nhất nằm ở phía Bắc, người chen chặt như nêm, chẳng cần nói cũng biết chính là nơi Lục Tuyệt Kỳ thi đấu, Điền Bất Dịch liếc về đằng ấy, hừ một tiếng, tất nhiên chẳng thiện cảm gì với kẻ đã đánh bại con gái mình, lập tức dẫn môn hạ đi về lô đài phía Tây.

Mới đi được mấy bước, Trương Tiểu Phàm thân hình bỗng dừng chân động, thấy một toán người từ mé bên đi ngược lại. Dẫn đầu là một lão nhân dáng vẻ già nua, đi song song bên lão chính là Tăng Thư Thư, sau lưng hai người có hơn một trăm đệ tử Phong Hồi Phong. Trương Tiểu Phàm trông thấy nhóm của Cao sư huynh, nhưng không thấy Bành Xương.

Dường như cảm nhận được ánh mắt tìm kiếm của Trương Tiểu Phàm, lúc người hai bên đi ngang qua nhau, Tăng Thư Thư đột nhiên nói: "Bành sư huynh không đến, đang ở phòng dưỡng thương!"

Trương Tiểu Phàm cười gượng, thấy sắc mặt Tăng Thư Thư nghiêm ngặt, ánh mắt chiếu ra lạnh băng.

Lão nhân già nua dẫn đầu, tất nhiên chính là Tăng Thúc Thường thủ tọa Phong Hồi Phong. Ông ta liếc nhìn Trương Tiểu Phàm, cái nhìn tuy không sắc nhọn, nhưng thâm thúy cùng cực, hình như chỉ bằng một

cái nhìn ấy đã soi thấu hẳn, đến tận ruột gan.

Trương Tiểu Phàm bắt giác co mình lại, thình lình nghe tiếng Điền Bất Dịch: "Tăng sư huynh mạnh giỏi a!"

Tăng Thúc Thường đáp lễ: "Chào Điền sư huynh, nghe nói môn hạ quý chi phái mới xuất hiện một kỳ tài tên gọi Trương Tiểu Phàm, đạo pháp độc đáo, hôm qua đấu với gã đệ tử vô dụng Bành Xương của ta, đánh cho y trọng thương gần chết rồi!"

Trương Tiểu Phàm biến sắc, thất thanh kêu: "Cái gì, Bành sư huynh thương nặng đến thế kia ư?"

Lời vừa thốt ra, môn hạ đệ tử Phong Hồi Phong lập tức nhao nhao, bảo gã này thật là ác độc, đã thương người ta rồi lại còn giả bộ kinh ngạc, nếu không phải là vô tâm thì cũng là chế nhạo.

Ánh mắt Tăng Thúc Thường thoáng qua một tia giận dữ, nhưng không tiện phát tác với hậu sinh tiểu bối, chỉ cười nhạt bảo Điền Bất Dịch: "Điền sư huynh, huynh dạy được đồ đệ giỏi lắm!"

Điền Bất Dịch vốn đã cau mày, nghĩ bụng gã xú tiểu tử này quá kém giao tiếp, nhưng nghe Tăng Thúc Thường nói như hàm ý móc má, sẵn tính hiếu cường bảo thủ, lão lập tức cười đáp: "Đâu có đâu có, Tăng sư huynh quá khen rồi. Tiểu Phàm, lại bái kiến Tăng sư thúc đi!"

Trương Tiểu Phàm dờ người, Tăng Thúc Thường đổi sắc mặt, tụ bảo khễ phẩy, lạnh lùng bảo: "Khỏi cần!" đoạn phất tay áo mà đi.

Tăng Thư Thư liếc Trương Tiểu Phàm, lạnh nhạt bảo: "Ta không nhìn ra tuyệt nghệ thâm tàng của đệ, thật xấu hổ, lại còn xin với Bành sư huynh thủ hạ lưu tình, không ngờ là làm hại huynh ấy!"

Trương Tiểu Phàm cuống quýt kêu: "Đệ không có..."

Hắn nói chưa hết, Tăng Thư Thư đã lắc đầu bước đi, người của Phong Hồi Phong cũng theo liền, ánh mắt nhìn lại thấy đều băng giá. Trương Tiểu Phàm đang buồn rầu, bỗng liếc thấy trong đám người, Cao sư huynh lướt qua trước mặt, đột nhiên nháy nháy mắt.

Trương Tiểu Phàm còn sững sờ, Cao sư huynh đã rời đi xa.

Điền Bất Dịch ngó đám người Phong Hồi Phong, cười nhạt, khoát tay dẫn chúng đệ tử hướng về lối đài phía Tây, điểm thi đấu ngày hôm nay. Đến nơi, họ trông thấy xung quanh đã có hơn hai trăm người vây kín, chen vai thích cánh, xem ra ngoài đài của Lục Tuyết Kỳ, đây chính là chỗ náo nhiệt nhất trên quảng trường Vân Hải.

Trương Tiểu Phàm thở ra một hơi lạnh, khe khẽ hỏi mấy sư huynh bên cạnh: "Nhiều người thế, vị Thường Tiển sư huynh đó hẳn lợi hại lắm?"

Mọi người đều cười, Hà Đại Trí nghiêm chỉnh đáp: "Thường sư huynh đạo hạnh cao thâm khỏi cần phải nói, nhưng ta thấy những người ở đây phần lớn là đến xem đệ đó, tiểu sư đệ a!"

Trương Tiểu Phàm thất kinh, ngạc nhiên hỏi: "Sao, sao có thể thế được?"

Hà Đại Trí khà một tiếng: "Đến hôm nay, Thất Mạch Hội Võ chỉ còn có 8 người, trong đó người nổi nhất là đệ, ai mà không muốn đến xem đệ rốt cục có mấy đầu mấy tay?"

Trương Tiểu Phàm á khẩu.

Điền Bất Dịch dẫn đệ tử đến phía dưới đài. Trên đường, trông thấy sư đồ Đại Trúc Phong, mọi người nhao nhao tránh ra nhường lối. Điền Bất Dịch nhìn bốn xung quanh, thấy đệ tử của chi chính không phải là ít, chắc vì hôm nay có Thường Tiễn thi đấu, nên họ tới xem cũng đông hơn, nhưng trưởng lão chi chính thì chẳng có mấy vị, chương môn Đạo Huyền Chân Nhân cũng không đến.

Điền Bất Dịch cau mày, khẽ nói với Tô Như bên cạnh: "Chương môn sư huynh làm sao lại chưa đến, trong chi chính còn có đệ tử khác thi đấu ư?"

Tô Như lắc đầu: "Không, năm nay chẳng hiểu tại sao, đệ tử chi chính tư chất không tốt lắm, đến lúc này chỉ còn mỗi Thường Tiễn thôi."

Điền Bất Dịch trầm ngâm, bước lại nơi chính giữa dưới đài, thấy đặt năm sáu cái ghế, nhưng chỉ có một lão già râu bạc đang ngồi. Trông thấy bọn Điền Bất Dịch đi đến, lão cũng đứng dậy.

Trương Tiểu Phàm chờ người, nhận ra lão già râu bạc đó chính là người ngồi dưới đài lúc hắn tỷ thí với Sở Dự Hồng hôm kia.

Lão già râu bạc hiển nhiên cũng nhớ Trương Tiểu Phàm, ánh mắt lướt về phía hắn, rồi nói với Điền Bất Dịch: "Điền sư huynh, thật không ngờ môn hạ huynh năm nay lại xuất hiện một nhân tài."

Điền Bất Dịch có vẻ cũng thân với lão già, bèn cười ha ha, nói: "Phạm sư huynh quá khen rồi, mời ngồi mời ngồi!"

Lúc ấy, sau đài tiếng chuông nổi lên, Điền Bất Dịch ngoảnh đầu bảo Trương Tiểu Phàm: "Lão thất, con lên đài đi!"

Mấy trăm ánh mắt tức thời soàn soạt quét tới, đổ lên mình Trương Tiểu Phàm. Hắn chưa bao giờ bị nhiều người nhìn đến như vậy, mặt mày phát nóng, ứng tiếng: "Vâng." Nói đoạn quay đầu không dám liếc lại phía sau nữa, cứ đi một mạch lên sàn đấu.

Được mấy bước, bỗng nhiên bị Tô Như nắm lại, Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên: "Sư nương, sao ạ?"

Tô Như mỉm cười, mặt có vẻ quan hoài, hỏi: "Các vết thương trên mình còn đau không?"

Trương Tiểu Phàm lắc đầu: "Sư phụ tự tay chữa cho con, gần như khỏi hết rồi!"

Tô Như cũng lắc đầu nói: "Thương thế bên ngoài thì đơn giản, chứ bên trong không nhanh như vậy đâu. Tiểu Phàm, hôm nay người cùng con tỷ thí là Thường Tiễn, bản lĩnh không phải tầm thường, đại sư huynh con tu vi như vậy mà cũng bại dưới tay y, tuy đại sư huynh con nói y thắng được cũng khá chặt vật, nhưng con mới tu hành lõm bõm e là vẫn chưa đủ, lát nữa đây đừng có sính cường, nếu không được thì nhận thua, nhất định đừng mạo hiểm để thọ thương, biết chưa?"

Trương Tiểu Phàm thấy ấm lòng, nhưng không gật đầu, chỉ lẩm bẩm: "Nhờ... sư phụ giận..."

Tô Như mỉm cười khẽ lắc đầu: "Con ngốc ạ, yên tâm đi, sư phụ xót con còn chưa hết nữa là!"

Trương Tiểu Phàm trong lòng hân hoan, lập tức ngoảnh đầu về phía Điền Bất Dịch, thấy lão đang trò chuyện say sưa với lão già râu bạc họ Phạm, mắt chẳng hề nhìn đến phía này.

Tô Như vỗ nhẹ lên đầu hấn: "Đi đi!"

Trương Tiểu Phàm chậm chậm bước lên đài, người thì đứng đấy, nhưng đầu óc thì quay lại chỗ Tô Như nói: "Su phụ xót con còn chưa hết nữa là!"

Hấn thấy rối bời, từ nhỏ tới lớn, rồi vào nhập môn Thanh Vân, Điền Bất Dịch trong mắt hấn chẳng khác gì thần nhân, tuy Điền Bất Dịch cư xử với hấn không tốt lắm, nhưng được su phụ khen ngợi là tâm nguyện lớn nhất của thiếu niên Trương Tiểu Phàm.

Lúc này, đột nhiên nghe su nương nói như vậy, hấn nhất thời không dám tin.

Hấn đứng trên đài suy nghĩ lâu lắc, phía dưới người ta bàn tán xôn xao. Một lúc nữa, cuối cùng Trương Tiểu Phàm cũng cảm thấy hơi lạ: đối thủ của hấn mãi đến lúc này vẫn chưa tiến ra.

Dưới đài, người của chi chính tỏ ra lo lắng, đa số đều ngoảnh đầu nhìn ngó khắp nơi, đúng lúc ấy, từ xa chạy lại một đệ tử Thông Thiên Phong, sắc mặt e ngại, không để ý gì đến những ánh mắt lạ lùng chĩa vào mình, lao đến bên lão già râu bạc, vội vã thì thầm mấy câu.

Lão già râu bạc biến sắc mặt, dường như không tin nổi, hỏi dồn: "Thật sao?"

Đệ tử đó ai oán ngược nhìn lên đài, rớt cục nặng nề cúi đầu xuống. Lão già râu bạc mặt xám như tro, vẻ rất tang thương, ngồi phịch xuống ghế. Điền Bất Dịch trông thấy, rất lấy làm lạ, hỏi: "Phạm su huynh, xảy ra chuyện gì?"

Lão già râu bạc uể oải nhìn Điền Bất Dịch, thở dài thườn thượt, trấn định lại tinh thần, đứng lên nói to: "Thường Tiễn đệ tử chi chính, vì hôm qua tỷ thí thọ thương quá nặng, không thể nhắc mình dậy được, trận đấu hôm nay bãi bỏ."

Trên đài dưới đài, một bầu tịch mịch.

Giây lát sau, mọi người nhón nháo! Dù cho đệ tử Thanh Vân Môn đa phần tu đạo, nhưng vẫn có không ít người thô hào vọt miệng chửi bới. Đối với môn hạ Đại Trúc Phong, phản ứng đầu tiên hoàn toàn không phải là vui mừng kinh ngạc, mà ai nấy sắc mặt kỳ quái, lom lom nhìn nhau, mãi lâu sau, từng người một mới cảm khái lắc đầu hoặc cười khổ.

Thấy ở sau lưng, đám đông nảy sinh đủ thứ thái độ, tiếng bàn tán ồn ào rối loạn, Điền Bất Dịch và Tô Như chậm chậm đứng lên. Nhìn tiểu đồ đệ vẫn ngây đẫn trên võ đài, Tô Như mỉm cười, khe khẽ nói với Điền Bất Dịch: "Muội đã bảo mà, tiểu đồ đệ này của huynh, số mệnh thực là tốt đến lạ lùng!"

Điền Bất Dịch im lặng, cười khổ.

Trương Tiểu Phàm trải qua ngày hôm ấy trong ánh mắt lạ lùng của người xung quanh, các đệ tử Thanh Vân khi đi qua hấn đều ngó kỹ hơn bình thường, tuồng như hấn là một thứ kỳ trân dị thú gì không bằng. Giữa khi ấy, kết quả thi đấu cũng đã có rồi, Trương Tiểu Phàm may mắn cùng Tề Hạo, Lục Tuyết Kỳ, Tăng Thư Thư xếp vào hàng tứ cường.

Tề Hạo vốn là người có nhiều khả năng đoạt giải quán quân, Lục Tuyết Kỳ mấy ngày nay nhân khí đỉnh thịnh, nhưng Tăng Thư Thư và Trương Tiểu Phàm mà cũng đứng vào nhóm bốn người mạnh nhất thì

thật là vượt ra ngoài dự liệu của hầu hết các trưởng lão trong Thanh Vân Môn. Lâu nay, Tăng Thư Thư với thân phận là con trai duy nhất của Tăng Thúc Thường, tuy được công nhận là tuổi trẻ tài cao ở Phong Hội Phong, nhưng chẳng có danh tiếng mấy trong toàn môn phái, lần này qua ải chém tướng, đạo pháp tinh diệu, làm người ta phải loá mắt mà nhìn theo. Nhưng so ra, Trương Tiểu Phàm đứng trong hàng bốn người là có vẻ kém thuận mắt nhất.

Trên lôi đài, bốn người bọn họ đứng sắp hàng, trước mặt là chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân và thủ toạ Long Thủ Phong Thương Tùng Đạo Nhân. Khuôn mặt Đạo Huyền Chân Nhân vẫn gằn nụ cười, chẳng nhận thấy ông ta có vẻ gì là không hài lòng về sự sút kém ngoài tưởng tượng của đệ tử chi chính trong kỳ đại thí này.

Dưới đài, gần một nghìn người của Thanh Vân Môn đứng vây quanh, ngồi hàng đầu là thủ toạ và trưởng lão của các chi phái. Tô Như nhìn lên đài, khẽ bảo Điền Bất Dịch: "Tiểu Phàm có vẻ căng thẳng quá nhỉ!"

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, không nói năng gì. Trước ánh mắt chằm chằm của mọi người, thê tử lão nhìn ra, thì sao lão lại không nhìn ra, bốn người trên đài, Tề Hạo tiêu sái đường hoàng, Lục Tuyết Kỳ lạnh lẽo băng sương, Tăng Thư Thư tươi tắn đĩnh đạc, duy chỉ có Trương Tiểu Phàm đứng đực một chỗ, cặp mắt dôi xuống đất, đôi tay dường như không biết đặt vào đâu cho khỏi thừa, vẻ rất lúng túng.

Đạo Huyền Chân Nhân nhìn bốn người, khoé miệng lướt qua nụ cười, rồi xoay mình nói vọng xuống dưới đài: "Thưa các vị, cho đến ngày hôm nay, Thất Mạch Hội Võ đã chọn ra được bốn đệ tử hàng đầu, thiên tư hơn người, đạo pháp tinh diệu, đúng là anh hoa của Thanh Vân Môn chúng ta, sẽ gánh vác trọng trách phát dương quang đại ngày sau của bản phái.." Ông ta nói chưa hết, đã thấy dưới đài vắng lên tiếng phì phì, giây lát sau, đám đông đệ tử Thanh Vân Môn cùng phá lên cười như vỡ chợ.

Đạo Huyền Chân Nhân chau mày, vô tình liếc mắt trông Trương Tiểu Phàm ít tuổi nhất trong hàng bốn người đứng sau lưng, khe khẽ lắc đầu. Lúc ấy, tiếng cười dưới đài vẫn rộn rã, khung cảnh trang nghiêm tự dung biến ra hoạt kê, Thương Tùng Đạo Nhân lạnh mặt, tiến lên một bước, ánh mắt như đao, quét suốt lượt dưới đài.

Tiếng cười vụt nhỏ lại, Thương Tùng Đạo Nhân nhìn đến đâu, tiếng cười tắt đến đấy, chẳng bao lâu, không khí trở lại yên tĩnh. Thương Tùng chấp chưởng hình phạt nhiều năm, uy phong rất ghê gớm, thậm chí còn vượt chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân.

Đội trưởng đấu hoàn toàn im lặng, Thương Tùng Đạo Nhân mới lùi lại sau, nói: "Chưởng môn sư huynh, xin mời!"

Đạo Huyền Chân Nhân mỉm cười đáp: "Ta cũng chẳng có gì cần nói nữa, Thương Tùng sư đệ, đệ nói đi!"

Thương Tùng Đạo Nhân gật đầu, ngoảnh xuống dưới đài, sang sảng nói: "Ngày mai tử thí, Tề Hạo Long Thủ Phong gặp Tăng Thư Thư Phong Hội Phong, Lục Tuyết Kỳ Tiểu Trúc Phong gặp Trương

Tiểu Phàm Đại Trúc Phong..."

Thương Tùng vẫn tiếp tục nói, ánh mắt mọi người đều dồn cả vào ông ta, Trương Tiểu Phàm lúc này mới thở phào, vừa rồi dưới đài người ta nhìn ghê quá, làm hấn gằn như ngừng cả thở.

"Đệ làm sao mà chảy ra quá trời mồ hôi vậy nè?" Tăng Thư Thư đứng bên cạnh bỗng nhiên thở thè hỏi.

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên, từ hôm qua, sau khi hấn bất ngờ chiến thắng Bành Xương, Tăng Thư Thư ở trước mặt mọi người luôn tỏ ra lạnh nhạt với hấn, chẳng ngờ bây giờ lại chủ động bắt chuyện. Tuy mới quen chưa quá ba ngày, nhưng lòng Trương Tiểu Phàm đã coi Tăng Thư Thư như bạn thân. Hấn len lén nhìn Tăng Thư Thư, chỉ thấy y ngay ngắn đứng bên cạnh, mắt không liếc xéo, mặt ung dung nhìn xuống dưới đài, hình như vừa rồi chưa hề hé răng nói gì hết.

"Ngốc ơi, đừng có ngoảnh đầu sang đây!" Tăng Thư Thư không đổi sắc mặt, chỉ hơi mấp má môi "Đệ làm ta bị cha chửi mắng gằn chết còn chưa đủ sao?"

Trương Tiểu Phàm trong lòng áy náy, vội vàng rời ánh mắt đi, cũng khe khẽ nói: "Xin lỗi, đệ lúc ấy, lúc ấy... Ôi, Bành sư huynh có sao không?"

"Bành sư huynh thọ thương tuy nặng, nhưng không đáng ngại lắm, điều dưỡng mấy ngày là ổn thôi, nếu không ta đòi nào thôi giận đệ? Có điều thật chẳng ngờ đệ thâm tàng tuyệt nghệ."

"Không phải đâu, ôi, lúc ấy đệ cũng chẳng biết đã xảy ra chuyện gì, chắc là Bành sư huynh nhường đệ, đệ thấy đầu óc phát nóng bỗng rồi..."

"Ta đã hỏi Bành sư huynh, huynh ấy tuy thua, nhưng rất tán dương đệ, còn nói huynh ấy cũng đã thi triển toàn lực, đệ không cần bận tâm nữa!"

Trương Tiểu Phàm lại kinh ngạc, nói: "Thế huynh bảo bị cha mắng là chuyện..."

"Hừ, cũng chỉ tại bọn Cao sư huynh ngu ngốc lắm mồm, đem kể những lời ta xin với Bành sư huynh lúc đầu, tuy Bành sư huynh có nói đỡ cho ta, nhưng vẫn bị cha mắng một trận, nếu không ta cũng chẳng làm ra vẻ này nọ trước mặt đệ!"

"... Thư Thư, thật tình xin lỗi!"

"Chuyện nhỏ, chẳng bỏ mặc rằng, đằng nào ta từ bé bị chửi mắng cũng đã quen. Nhưng số mệnh cái gã tiểu tử đệ thật là... có điều ta nghĩ đệ cũng phải chú ý đó, trận sau đấu với người đẹp băng giá bên Tiểu Trúc Phong, cẩn thận kẻo bị Thiên Gia chém phải!"

Trương Tiểu Phàm nhăn nhó, khe khẽ nói: "Đệ biết chứ, nếu đấu với huynh có phải tốt không..." nói được một khúc hấn ngừng bật, hai người cùng cảm thấy ớn lạnh, không nhìn được bên liếc sang bên, chỉ thấy Lục Tuyết Kỳ cặp mắt băng giá không biết đã chĩa lên người bọn họ từ lúc nào.

Trương Tiểu Phàm run như ve sầu mùa đông, Tăng Thư Thư cũng thở ra một hơi lạnh lẽo, hai người không dám nói nữa, đều giả bộ đang chăm chú lắng nghe những lời Thương Tùng Đạo Nhân giáo huấn. Mãi ông ta mới kết thúc diễn văn, mọi người tản đi, chuẩn bị ngày mai tiến vào đại võ hội. Trương

Tiểu Phàm và Tăng Thư Thư bước xuống dưới đài, vẫn cảm giác sau lưng tê tái, bất giác cùng nhau lè lưỡi, chẳng biết Lục Tuyệt Kỳ có phải là sinh ra từ băng nguyên Bắc Cực không, nhìn người ta một cái mà lạnh thấu vào tim.

Hắn đang định từ biệt Tăng Thư Thư, bèn liếc nhìn sang, thấy y bỗng đứng nghiêm mặt, mắt nhìn hắn đầy vẻ miệt thị, sau đó hừ một tiếng như không thèm để ý, cất đầu, kiêu ngạo bước đi, không xa đằng kia, với một đám đệ tử Phong Hồi Phong xúm quanh, cha y đang đứng trông lại.

Trương Tiểu Phàm cười khỏ, quay mình đi đến chỗ đứng của Đại Trúc Phong, Điền Bất Dịch nhìn hắn, bảo: "Về đi!" nói đoạn liếc Điền Linh Nhi: "Linh Nhi, con lại đây, cha và mẹ có chuyện muốn nói!"

Điền Linh Nhi vâng lời, trước khi chạy đi còn ghé cười với Trương Tiểu Phàm.

Mọi người quay về nơi nghỉ, vừa vào đến phòng là âm ỹ cả lên, bọn Ngô Đại Nghĩa vội vã đem tin tức tốt lành kể cho Tổng Đại Nhân đang nằm trên giường nghe, Lữ Đại Tín còn xóc Trương Tiểu Phàm lên, ha ha cười mãi, chỉ có Đỗ Tất Thư đứng ở bên cạnh lắc đầu lia lịa: "Chẳng công bằng gì cả, chẳng công bằng!"

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 29

Kỳ Thuật

Đêm đã về khuya.

Trương Tiểu Phàm trăn trở không tài nào ngủ được, con khi Tiểu Hôi ở bên trợn to đôi mắt, chớp chớp nhìn hấn, về phần các sự huynh của hấn tất cả đầu đã ngáy vang, ngay cả Đại Hoàng, lúc này cũng đã nằm sấp trên mặt đất ngủ say.

Ánh trăng loang loáng như nước, rọi vào từ phía cửa sổ, lung linh trên mặt đất, như sương như tuyết.

Trương Tiểu Phàm khe khẽ bò dậy, Tiểu Hôi lập tức chui tọt vào trong lòng hấn, Trương Tiểu Phàm ôm lấy nó, xoa xoa đầu nó, bước ra bên ngoài.

Hành lang trống trơn, không một tiếng người.

Hấn kín đáo cười khổ, từ sau khi đến Thông Thiên Phong, hấn gần như không có một đêm nào được ngủ yên ổn, nghĩ đến ngày mai phải tử thí với Lục Tuyết Kỳ, trong lòng hấn đột nhiên thấy căng thẳng không sao diễn tả được.

Thế rồi vào lúc này, con khi Tiểu Hôi trong lòng hấn bỗng nhiên ngộ ngộ một cách bất an, Trương Tiểu Phàm nhìn nó, chỉ thấy dưới ánh trăng, đôi mắt lạnh lợi của Tiểu Hôi đang nhìn thẳng ra khoảng tối ngay phía trước mặt.

Trong bóng tối, dường như có một bóng người lướt qua

Trương Tiểu Phàm giật mình một cái, lập tức bám theo

Bóng người này chạy không quá nhanh, hơn nữa vừa chạy hai vai vừa rung lên không ngừng, hình dáng giống như là đang khóc nức nở. Trương Tiểu Phàm nhìn từ phía xa, nhận ra đó là Điền Linh Nhi, trong lòng lấy làm kỳ quái, đồng thời nhìn dáng vẻ đang nức nở của sư tỷ, trong tim lại có một thoáng buồn không tên.

Điền Linh Nhi chạy một mạch đến Vân Hải, tới khu vực lõi đài trung tâm, nhìn bốn xung quanh không một bóng người, dường như không chịu đựng được hơn nữa, ngồi bệt xuống đất oà khóc.

Trương Tiểu Phàm chưa từng nhìn thấy sư tỷ đau buồn như vậy bao giờ, trong đầu hốt hoảng, từ từ bước đến bên cạnh nàng ta, khe khẽ gọi: “Sư tỷ, tỷ ...”

Điền Linh Nhi sợ hãi giật bắn cả mình, nhảy xoay mình lại, nhìn thấy đó là Trương Tiểu Phàm liền bình tâm trở lại, tức thì trong tim lại thấy đau xót, không kìm chế được nữa lao vào trong lòng Trương Tiểu Phàm, gục mặt vào vai hấn khóc oà lên.

Trương Tiểu Phàm mình mẩy tức thì cứng đờ, toàn thân tựa như hoá đá, không thể nào cử động lại được.

Tiếng nước nở của nàng vang vang bên tai, trên vai cảm thấy hơi ấm phảng phất lan toả từ cơ thể của nàng, dường như cảnh tượng hần thường thường nhìn thấy trong giấc mơ hôm nay đột nhiên đã trở thành sự thật. Như có một mùi hương tinh tế, phảng phất lan tới.

Trương Tiểu Phàm cứ đứng như vậy, mắt nhìn xa xa, mặc dầu trong tim hần có vô vàn mong ước được ôm chặt lấy thiếu nữ này, nhưng cuối cùng thì hần lại không dám.

Có lẽ, nếu ta ôm nàng thật, cuộc đời ta rồi đây sẽ khác đi chăng?

Lúc này Điền Linh Nhi đã rời khỏi vai của hần. Trương Tiểu Phàm tâm tư trống rỗng, trong lúc đang lơ mơ, cảm thấy bản thân đã đánh mất đi một điều gì đó.

Trên vai hần, đã ướt đẫm nước mắt.

Điền Linh Nhi lấy tay lau lau đôi mắt đỏ hoe, nhìn thấy vai của Trương Tiểu Phàm đã ướt đẫm nước mắt của mình, thì mặt đỏ bừng lên, nói: “Xin lỗi, Tiểu Phàm”

Trương Tiểu Phàm lắc lắc đầu đáp: “Su tử, tử có chuyện gì vậy”

Điền Linh Nhi vừa định nói, chợt nghe dưới chân có hai tiếng kêu “chí chí”, cúi đầu nhìn xuống, thì ra là Tiểu Hôi. Nàng khẽ cúi người xuống, bế Tiểu Hôi vào lòng.

“Không có gì, Tiểu Phàm, không có gì”. Cô gái này đứng dưới ánh trăng trong đêm tối, xinh đẹp thê lương, mang đến cho Trương Tiểu Phàm một thoáng đau buồn, nói: “Cha và mẹ chưa từng bao giờ mắng ta cả”

Nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp trong đau khổ ấy, Trương Tiểu Phàm trong lòng thấy đau xót tê tái, dường như là bản thân mình đã gây ra cho nàng sự bi thương này vậy. Hần cố gắng ổn định tâm tư, nhẹ nhàng hỏi “Su tử, sao vậy? Tại sao su phụ và su nương lại mắng tử”

Điền Linh Nhi ngập ngừng một lát, ngẩng đầu lên nhìn Trương Tiểu Phàm, từ nhỏ đến lớn, ngoài cha mẹ ra thì người tiểu sư đệ này luôn luôn là người thân thiết nhất, lúc này trong lòng nàng, tựa hồ có một suy nghĩ lờ mờ không rõ ràng: Từ khi nào Tiểu Phàm sư đệ bắt đầu dịu dàng đối với ta vậy?

Tuy nhiên, ý niệm này thực chỉ là thoáng qua mà thôi, trong tim nàng lúc này đầy ắp nỗi buồn, cuối cùng bật khóc nói với Trương Tiểu Phàm: “Là vì Tề Hạo đại ca!”

Trương Tiểu Phàm sắc mặt trắng bệch, bất giác nắm tay lại, hần nắm rất chặt, đến nỗi móng tay cắm sâu vào trong lòng bàn tay.

“Đệ không biết sao” Điền Linh Nhi khởi đầu câu chuyện, hoàn toàn không có chút phòng bị nào đối với gã tiểu sư đệ, thế nhưng quả thật trong tim Trương Tiểu Phàm đang điên cuồng gào thét: “Ta biết chứ, ta biết chứ, ta đã sớm biết rồi”

Ánh trăng lạnh lạnh, trải khắp nhân gian.

“Tề Hạo sư huynh và ta đều thích nhau, ta nói với họ chuyện đó, ta quả thật, quả thật rất thích huynh ấy.” Điền Linh Nhi dừng lại một chút, quả thật không hề nhận thấy, sau mỗi một câu nói của nàng, sắc mặt của Trương Tiểu Phàm lại trắng bệch hơn.

“... Thế nhưng cha thực đã lớn tiếng mắng mỏ ta, nói ta không biết phải trái, mẹ thường ngày luôn yêu quý ta cũng thay đổi sắc mặt, đứng về phía cha ta. Tại sao như vậy, Tiểu Phàm?”

Trương Tiểu Phàm cúi thấp đầu, để cho Điền Linh Nhi không nhìn thấy mặt của mình, thấp giọng nói:

“Làm thế nào mà sư phụ sư nương lại biết chuyện đó?”

Điền Linh Nhi trong lúc tâm tình kích động, chẳng hề phát giác trong lời nói của Trương Tiểu Phàm có lộ vẻ khác thường, khoé miệng nhảnh ra, chỉ chút nữa lại bật khóc “Ta vốn dĩ không nghĩ đến chuyện đó, chỉ sau đó mới biết, đó là sư tỷ Văn Mẫn bên Tiểu Trúc Phong ở cùng với ta đã nói với Thủy Nguyệt sư thúc. thế rồi Thủy Nguyệt sư thúc nói lại với mẹ của ta. Ta với bọn Văn Mẫn sư tỷ vốn rất tốt với nhau, đã kể cho họ nghe rất nhiều, bọn họ nói ra, ta, ta .....”

Khoé mắt nàng cay xè, nước mắt cuối cùng lại trào ra

Trương Tiểu Phàm cười đau khổ nói “Có lẽ sư phụ sư nương họ chỉ muốn tốt cho tỷ thôi, họ là cha mẹ của tỷ mà, không thể nào không đối tốt với tỷ!”

Điền Linh Nhi lau khô giọt lệ trên khoé mắt, cười lớn :”Họ chẳng hiểu gì hết! Họ chỉ biết mỗi danh dự môn phái, chỉ biết Tề Hạo đại ca là đệ tử đặc ý của Long Thủ Phong Thương Tùng sư thúc, chỉ biết nếu ta và Tề Hạo đại ca thích nhau thì môn phái của họ không thể ngẩng đầu lên được trong Thanh Vân Môn, chẳng hề nghĩ gì đến ta cả”.

Nàng nói với giọng pha chút thương tâm lẫn chút phẫn nộ, thậm chí quả quyết: “Nếu phải cân nhắc giữa danh dự của họ và hạnh phúc của ta, ta thực sự ngờ rằng họ sẽ coi trọng bộ mặt họ hơn là coi trọng ta, cô con gái của họ?”

Trương Tiểu Phàm đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn sự thay đổi kỳ lạ đột ngột của sư tỷ.

Đó là một cái nhìn đầy thương tâm!

Bàng hoàng không sự giúp đỡ, cảnh tượng một con chim nhỏ cô đơn mất hết cha mẹ đứng chờ đợi trong mưa gió, trong bi ai có một nỗi kinh hoàng, như một con dao đâm sâu vào trong tâm trí hần!

Trương Tiểu Phàm gằn như ngay lập tức bị đánh gục bởi cái nhìn này, một sự bi thương trước đây chưa từng có trỗi dậy từ trong tim, lúc này nếu có thể để hần chịu đựng sự thống khổ này vì nàng, hần sẽ bất chấp tất cả các sự gian khổ nguyện ý gánh vác hết, thế nhưng hần chẳng biết phải nói thế nào cho đúng, chỉ có thể khê khê nói một câu:

“Sư tỷ!”

“Ta phải ở cùng với huynh ấy” Điền Linh Nhi nói quả quyết, tưởng chừng nàng nói điều này với Trương Tiểu Phàm, thế nhưng không nàng không nói với hần, mà nói với chính nội tâm của mình, nói với vợ chồng Điền Bất Dịch lúc này không có mặt ở đó: "Con nhất định sẽ phải ở cùng Tề Hạo sư

huynh, chúng con đã thề non hẹn biển rồi, dù cha mẹ có phản đối lần nữa, dù cho bể cạn đá mòn, chúng con sẽ ở bên nhau.”

Nàng ngược lên nhìn bầu trời đêm, hướng lên vàng trắng sáng phát thệ. Ánh trăng vằng vặc lạnh lẽo yên lặng tưới trên mình nàng, hình ảnh xinh đẹp của nàng như một đoá hoa bách hợp sâu thẳm nở bung trong đêm., khiến người ta phải sửng sờ kinh ngạc với vẻ đẹp của nàng mà quên đi mất là đang ở bên cạnh nàng, là hình ảnh của niềm hy vọng đã tan biến.

※ ※

※

Đứng trên đài cao, những tia nắng ban mai ấm áp rơi trên người Trương Tiểu Phàm, làm ấm thân thể nhưng không hề làm ấm lòng hấn chút nào. Hấn đứng trên lô đài mặt lạnh tanh, đối diện đang đứng ngay trước mặt hấn là Lục Tuyết Kỳ đẹp như thiên tiên.

Trong con mắt băng sương của nữ lang này rõ ràng có sự khinh miệt, trên quảng trường, tất cả mọi người đều biết, hấn chủ yếu dựa vào vận khí chứ không phải dựa vào thực lực để tiến vào nhóm tứ cường.

Phía sau lưng nữ lang, Thiên Gia đang tán phát ra những tia sáng xanh nhàn nhạt. Trương Tiểu Phàm ngấm nhìn thần vật trong truyền thuyết, loáng thoáng nghĩ: Lại gặp nữa rồi, mình đang đối diện với nó sao?

Sau đó, trong giây lát hấn đã quên luôn câu hỏi vừa rồi, sau khi trở về đêm qua, tinh thần của hấn có điều gì đó hoảng hốt không yên.

Trên Vân Hải, lúc này chỉ còn lại hai khu lô đài lớn, thế nhưng bàn về số đệ tử Thanh Vân Môn bao quanh, thì số người xem cuộc đấu Tề Hạo Tăng Thư Thư tại đài phía tây chỉ sợ không bằng ba thành ở đây, gần như tất cả mọi người bị hấp dẫn bởi Lục Tuyết Kỳ vô cùng mạnh mẽ cũng như Trương Tiểu Phàm cực kì may mắn, ngay đến các trưởng lão, tuyệt đại đa số là ngồi dưới lô đài này kể cả trưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân.

Chỉ là, đám khán giả sau khi thấy Lục Tuyết Kỳ bay lên lô đài, sau khi trong đám người vang lên một trận hoan hô, đa phần đều thảo luận về việc Trương Tiểu Phàm sẽ bị đánh bại trong chốc lát.

Dưới đài, Điền Bất Dịch nhíu chặt đôi mày, mặc dầu lão biết rất khá rõ thực lực của Trương Tiểu Phàm, thế nhưng những lời khinh miệt của đám người phía sau vẫn làm cho lão không thấy thoải mái chút nào. Tố Như ngồi ngay bên cạnh lão đưa mắt nhìn bốn xung quanh để tìm kiếm cô con gái, sau cuộc tranh cãi to tiếng tối qua, Điền Linh Nhi đã khóc chạy ra ngoài, hôm nay ngay từ sáng sớm đã không thấy bóng dáng đâu cả, là người mẹ bà hiểu được con gái mình, chỉ sợ đưa con gái ương ngạnh này đã chạy đến chỗ lô đài Tề Hạo thi đấu mất rồi.

Bà lắc lắc đầu, mặc dầu bà rất thương yêu cô con gái duy nhất này, thế nhưng lần này bà hoàn toàn đứng về phía trọng phụ, có lẽ hành động lần này là do bản năng của người mẹ, bà luôn nghĩ rằng, tất

cả đám người Long Thủ Phong đều không tốt đẹp gì.

Bà ngoảnh đầu lại, nhìn lên trên đài, cùng lúc này, trên đài Trương Tiểu Phàm khuôn mặt nhìn lạnh tanh, mục quang của họ bắt gặp nhau trong không trung, sau giây lát, Trương Tiểu Phàm nhìn về phía bà, dường như không hề tìm thấy người mình muốn tìm, lại lẳng lẳng thu hồi mục quang rồi quay đi.

Tổ Như hơi nhíu lông mày, nói với Điền Bất Dịch: “Tiểu Phàm hôm nay thần sắc có chút gì đó không ổn, trông giống như một kẻ mất hồn”

Điền Bất Dịch khe khẽ đáp “Nó căng thẳng quá mà, tiểu hài từ chưa hiểu việc đời lắm, không có gì là lạ”

Tổ Như liền im lặng, rồi không nói thêm gì nữa.

Trương Tiểu Phàm thu hồi mục quang, nhìn lên khuôn mặt của Lục Tuyết Kỳ ở đối diện, trong ánh nắng ban mai khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng quả thực rất tươi tắn và lộng lẫy, ánh sáng rạng ngời, rất nhanh, Lục Tuyết Kỳ nhận thấy mục quang của Trương Tiểu Phàm đang nhìn mình, trong mắt một lần nữa xuất hiện ý khinh thường.

Thế nhưng lần này, Trương Tiểu Phàm quả thật không hề tránh né nữa, hẳn thậm chí chẳng cảm thấy ánh mắt giễu cợt của đối phương, dung nhan mỹ lệ ấy lúc này đối với hắn bất giác không hề có chút ý nghĩa gì, chỉ có trong thâm tâm hắn, sâu sâu thẳm, nổi thống khổ đang gào lên: “Nàng không có ở đây, nàng đã đi xem Tề Hạo thi đấu mất rồi!”

Thông minh như Lục Tuyết Kỳ, ngay lập tức nhận thấy đối thủ này mặc dù mục quang đang nhìn mình, thế nhưng trong nhãn thần trông rõ ràng đang nghĩ đến chuyện khác chứ hoàn toàn không lý gì đến sự tồn tại của nàng. Đây dường như là lần đầu tiên nàng gặp phải trong đời, trong con mắt nàng thoáng xuất hiện một đôi kinh ngạc.

“Bắt đầu!”

Tiếng chuông nhất tề vang lên, vang vọng trên khắp Thông Thiên Phong. Bốn bề ngay lập tức yên ắng trở lại.

Lục Tuyết Kỳ vươn mình, hít sâu một hơi, chỉ cần thắng thêm hai trận, chỉ hai trận, thì có thể thực hiện được mơ ước của bản thân cũng như kỳ vọng của ân sư. Thiên Gia phía sau lưng nàng, dần dần tỏa ánh sáng sắc xanh.

“Lục Tuyết Kỳ đệ tử Tiểu Trúc Phong, xin tứ giáo”

Trương Tiểu Phàm như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, phản ứng đầu tiên không phải là đáp lễ, mà chỉ là nhìn xuống phía dưới đài với một chút hy vọng mong manh, một rừng người, vạn con mắt đang ngấm nhìn, quả thực không hề có bóng dáng người mà bản thân đang trông ngóng.

Lục Tuyết Kỳ vẻ mặt biến sắc, dưới đài Thanh Vân đệ tử la ó rầm rĩ, đây là người đầu tiên thất lễ với Lục Tuyết Kỳ, Điền Bất Dịch và Tổ Như đưa mắt nhìn nhau, cả hai đồng thời nhận thấy, hôm nay gã tiểu đồ đệ này quả thật có gì đó không bình thường.

Trương Tiểu Phàm từ từ ngẩng đầu lên, sắc diện xám xịt như hòn tắt lửa, chậm chậm đáp: “Tại hạ Đại Trúc Phong Trương Tiểu Phàm, xin sư tỷ bất tất phải hạ thủ lưu tình”

Lục Tuyết Kỳ hơi run, mặc dù chỉ là câu nói khách sáo trước trận đấu, thế nhưng gã Trương Tiểu Phàm này thực sự trông vô cùng cổ quái, ở đâu mà có người có thể nói câu bất yếu lưu tình, dường như có vẻ rất nhạo báng, thế nhưng nhìn diện mạo hắn lại không giống như vậy.

Thế nhưng Lục Tuyết Kỳ vốn là đệ tử đặc ý của Thủy Nguyệt Đại Sư, tâm lực kiên định, trên mặt thần sắc không chút thay đổi, không nói thêm gì nữa, hữu thủ giơ lên, “Thiên Gia” phía sau lưng nàng từ từ bay lên.

Trương Tiểu Phàm nhìn tia sáng sắc xanh phát ra mỗi lúc một dày đặc, mỗi lúc một lan rộng, lam sắc bao trùm thân thể hắn, quả thực không hề cảm thấy một chút căng thẳng nào, thay vào đó sâu bên trong tim, loáng thoáng có chút mong đợi.

Hắn rút ra thanh que cời lò đen xịt xấu xí.

Dưới đài vang lên một trận cười, sơ với “Thiên Gia” đường hoàng cao quý tiên khí vạn phương, thì hình ảnh thanh que cời lò chỉ như một con côn trùng thô lậu

Thế nhưng giây phút này, nó là một con côn trùng với trái tim như đã chết.

Cảm giác lạnh lẽo băng giá, một lần nữa lại tràn đầy cơ thể, không biết tại sao, hôm nay trên thanh que cời lò, dường như có linh tính đặc biệt hưng phấn, cảm giác lạnh lẽo băng giá ấy du động với tốc độ nhanh hơn hẳn mấy ngày trước. Trương Tiểu Phàm thậm chí cảm nhận được, nếu không vì cảm giác huyết nhục tương liên giữa bản thân hắn với thanh que cời lò, nếu không vì bản thân hắn đang nắm chặt thanh qua cời lò ấy, chỉ sợ nó đã sớm lao vào Lục Tuyết Kỳ rồi.

Không, nó không nên hướng về Lục Tuyết Kỳ, mà là hướng về Thiên Gia, đó là một thứ cảm giác không sao giải thích được, tựa như hai thứ đó là cừu nhân có mối thâm thù đại hận.

Lúc này, Lục Tuyết Kỳ sắc mặt cũng đột nhiên thay đổi liên tục, Thiên Gia kiếm quang đại phát, tựa hồ bản thân nàng cũng thấy hết sức kì quái.

Nhưng chỉ Trương Tiểu Phàm, quả thật không hề có ý tứ sâu xa, hắn nhìn ngắm nữ lang xinh đẹp bên trong lam sắc rục rờ, thốt nhiên phát hiện ra, nàng ta giống với sư tỷ, thế nhưng là “sư tỷ” với mục quang băng giá, đang lạnh lạnh nhìn hắn.

Trên lôi đài, phát sinh một sự việc ngoài dự kiến của mọi người, hai người Trương Tiểu Phàm và Lục Tuyết Kỳ, không ngờ vẫn chưa động thủ, chỉ đứng nhìn đối phương, toàn thân bất động.

Phía dưới náo động, phân vân bàn tán.

Lục Tuyết Kỳ giật mình choảng tỉnh, lúc ban nãy Thiên Gia vốn linh tính tương thông với nàng đột nhiên xuất hiện chuyển động lạ thường chưa từng có mấy ngày trước đây, khiến trong lòng nàng thấy kinh ngạc, liền dùng niệm lực dò xét Thiên Gia, vẫn tịnh không thấy điều gì khác lạ, chỉ cảm giác thấy dường như là Thiên Gia hơi có một chút kích động muốn thi đấu.

Cảm thấy phía dưới đài có vô số đạo mục quang khác thường, Lục Tuyết Kỳ nhíu đôi mày, định thần, hừ lên một tiếng lạnh lẽo, gạt bỏ hết tạp niệm khỏi đầu óc, quát khẽ một tiếng, Thiên Gia bùng sáng sắc xanh, bắn vọt lên trời, thế nhưng kiếm vẫn chưa rút khỏi vỏ.

Từ khi bắt đầu cuộc tỷ thí Thất Mạch Hội Võ, Thiên Gia đã trở thành mục tiêu chú ý của mọi người, thế nhưng đến tận lúc này, Lục Tuyết Kỳ vẫn đả bại tất cả đối thủ mà kiếm vẫn không ra khỏi vỏ, điều này làm mọi người suy đoán, kết cục ai có đủ khả năng buộc nàng phải rút thần kiếm ra, lần này, tất cả mọi người đều phỏng đoán nhất định phải đến trận quyết chiến cuối cùng, bởi tài năng, tu vi tầm cỡ Tề Hạo của Long Thủ Phong đạt đến cỡ đó.

Lam quang, chiếu lên gương mặt của Trương Tiểu Phàm, vẫn không soi ra được bất cứ biểu hiện tình cảm nào. Thanh Thiêu Hoả Côn đen xì phát xuất thanh quang nhàn nhạt, từ từ rời khỏi lòng bàn tay của hắn, rồi dừng lại trước mặt hắn.

Mặc dầu sớm đã nhìn thấy thanh Thiêu Hoả Côn hắn cầm, thế nhưng đám người Đại Trúc Phong bên dưới đài, và hầu hết mọi người đang bao quanh đài, lần đầu tiên nhìn thấy Trương Tiểu Phàm thi pháp. Đỗ Tất Thư hừ một tiếng, nói: “Nếu không chính mắt nhìn thấy, ta thật không thể tin gã tiểu sư đệ ngu ngốc hai năm trước đột nhiên biến thành kỳ tài thiên bẩm.”

Trên đài, Lục Tuyết Kỳ sắc mặt nghiêm nghị, pháp quyết nắm chắc như sơn, chỉ thấy trong không trung quang mang vạn trượng Thiên Gia chợt chuyển động, nhanh như tia chớp, lao thẳng về Trương Tiểu Phàm với khí thế khai sơn trảm hải.

Thiêu Hoả Côn lập tức lao ra nghênh đón, ánh sáng màu xanh đen khởi một trận giao tranh với lam sắc muôn trượng đó trên lưng chừng trời, trận thế này, kết cục tựu hồ không hề có chút gì sợ hãi.

Một khắc sau, trong ánh mắt trừng trừng ngậy dại của mọi người, chỉ thấy bộ dạng Trương Tiểu Phàm hết chịu nổi sự tấn công, hình như đã thụ trọng thương, toàn thân bay vọt về phía sau, Thiêu Hoả Côn quang mang vọt tắt, sắc đen hốt nhiên xoay chuyển trên không truug bay về phía chủ nhân.

Trong giây lát, đám người Đại Trúc Phong đứng bật cả dậy, những kẻ nóng vội như Đỗ Tất Thư hét lên thất thanh.

Trương Tiểu Phàm đập vào cột của lôi đài ở phía sau lưng, ngã vật xuống, yết hầu thấy ngòn ngọt, thế rồi ộc ra một ngụm máu, phun lên thanh Thiêu Hoả Côn vừa bay về, huyết sắc lấm tẩm, thế rồi, trong tình trạng không ai nhìn thấy, máu tươi của Trương Tiểu Phàm chảy ra ào ào.

Thiên Gia uy thế dường như cực kỳ to lớn, khiến cho những người có mặt thấy kinh hoàng!

Lục Tuyết Kỳ mặt lạnh như sương, không hề do dự, lam quang như chớp, Thiên Gia trên cao chém xuống một cách vô tình. Vào lúc này, trên Thiêu Hoả Côn đột nhiên hắc khí ngùn ngụt bốc lên, đặc biệt ở đầu cây gậy, thanh quang đại phát, Trương Tiểu Phàm bên mép lòng thòng một vệt máu, từ từ đứng dậy, sắc diện trắng xanh thế nhưng vành mắt lại đỏ như máu, tướng mạo đột nhiên có vài phần hung tợn.

Nói thì lâu nhưng thật ra rất nhanh, Thiêu Hoả Côn bên trong thanh quang hắc khí một lần nữa lao vọt đến Thiên Gia, hai món pháp bảo gặp nhau trên không trung, tức thì xông vào đánh nhau, đứng phía sau thân hình Lục Tuyết Kỳ và Trương Tiểu Phàm chấn động dữ dội

Trên trời, lam quang chói lọi, thanh quang xán lạn, bay qua bay lại, trên đài các cây gỗ lớn vốn dĩ vô cùng rắn chắc đã bị bay toán loạn ra bốn phía giống như những mẩu giấy vụn, âm thanh vang ầm như sấm sét giữa trời xanh, nổ muốn điếc tai. Chung quanh gần nghìn người Thanh Vân Môn tất thấy đều biến sắc, từ khi khai mạc đại hội, chưa từng có trận đấu nào giống như ngày hôm nay, kịch liệt ngay từ lúc bắt đầu, cảnh tượng hôm nay không hùng vĩ, chỉ trong chốc lát, một lôi đài rộng lớn như vậy đã bị hai pháp bảo uy lực tuyệt luân phá tan thành nhiều mảnh nhỏ.

Dưới đài, tất cả mọi người vốn vây quanh đều đã lùi lại đằng sau cách một đoạn xa, chỉ thấy Trương Tiểu Phàm với Lục Tuyết Kỳ hai người lúc này đang lơ lửng trong không trung, Lục Tuyết Kỳ song thủ nắm pháp quyết, dùng toàn lực để không chế, trong tư thế nghiêm túc vẫn có nét tiêu sái, nhưng ngược lại Trương Tiểu Phàm, vẫn tựa hồ có gì đó cổ quái, Thiêu Hoả Côn uy lực mặc dầu to lớn vượt quá ý nghĩ của mọi người, thế nhưng hắn ta vẫn tịnh không nắm pháp quyết giống như Lục Tuyết Kỳ, thay vào đó người trong không trung, tay múa chân đạp, mà thanh Thiêu Hoả Côn ấy vẫn thuận theo tâm ý của hắn, nháng lên như chớp giật, say sưa chiến đấu với Thiên Gia.

Mặc dầu vậy, thế nhưng trong lòng Trương Tiểu Phàm có nỗi khổ không nói ra, Thiên Gia uy lực cực lớn, vượt xa so với sự tưởng tượng của hắn, Thiêu Hoả Côn mỗi một lần đánh phải Thiên Gia, kinh mạch toàn thân hắn bị chấn động kịch liệt, nếu không phải là hắn từ bé đến lớn ngoài Thái Cực Huyền Thanh Đạo còn bí mật tu tập công pháp “Đại Phạm Bát Nhã” của Thiên Âm Tự, kinh mạch vững chắc, lại có được Đại Phạm Bát Nhã hộ thân, miễn cưỡng kháng cự với Thiên Gia thần lực, thì sớm đã thổ huyết mà bại vong rồi. Thế nhưng nhìn về phía trước Lục Tuyết Kỳ may mắn không có chút gì khác lạ, Thiên Gia dưới sự điều khiển của nàng, lam quang mỗi lúc một thịnh, uy thế mỗi lúc một lớn mạnh, dần dần trấn áp thanh quang hắc khí của Thiêu Hoả Côn.

Lúc này, Trương Tiểu Phàm luôn miệng kêu khổ, phía bên kia Lục Tuyết Kỳ trong lòng kinh hãi không ít, không kể pháp bảo Thiêu Hoả Côn hình thù kỳ dị của đối phương không ngờ có được linh lực đối kháng với Thiên Gia, hơn nữa tựa hồ ẩn chứa khả năng hút sinh lực, liên tục hút lấy tinh huyết niệm lực bên trong bản thân mình, nếu không có một căn bản vững chắc, chỉ sợ không kiềm chế được bầu nhiệt huyết sục sôi trong cơ thể mất rồi.

Nghĩ đến đây, trong tim Lục Tuyết Kỳ lại dâng lên một trận huyết khí, bồng bềnh trong không trung, thân thể gần như mất hết thăng bằng, tâm trạng của nàng vô cùng lo lắng và tức giận, nhìn vào tình trạng giao thủ, trực giác của nàng mách bảo đối thủ tu hành Thái Cực Huyền Thanh Đạo kì thực không hề cao thâm, còn kém xa bản thân mình, thế nhưng không hiểu tại sao lại có thể vận dụng được pháp bảo cổ quái uy lực to lớn không ngờ như vậy, ngay cả Thiên Gia cũng chỉ có thể chiếm được chút ít thương

phong bề ngoài.

Lục Tuyết Kỳ rặng ngà nghiêng lại, mặt phần lộ sát khí, y phục toàn thân không có gió mà vẫn bay phấp phới, chỉ thấy sau khi Thiên Gia trên trời liên tục tấn công Thiêu Hoả Côn, Trương Tiểu Phàm toàn thân rung động mạnh, Thiêu Hoả Côn chậm lại một chút.

Trong lúc đó, Thiên gia đột ngột bay trở lại, Lục Tuyết Kỳ vội vàng vung tay phải ra, nắm lấy Thiên Gia, đúng lúc bàn tay ngọc ngà của Lục Tuyết Kỳ chạm vào Thiên Gia, trong giây lát vạn đạo lam quang, lập tức bao trùm lấy thân ảnh của nàng, thân kiếm rung động, phát ra âm thanh to lớn tựa long ngâm, vang vọng đến tận trời cao, Lục Tuyết Kỳ tựa như nhân kiếm hợp nhất với Thiên Gia, bắn vọt lên cao, thẳng đến trời xanh.

Trương Tiểu Phàm lúc này trong lòng nhanh chóng quên hết toàn bộ các việc ngoại thân, chỉ nghĩ đến việc ra tăng hơn nữa thứ cảm giác huyết nhục tương liên giữa bản thân và thanh Thiêu Hoả Côn đang bay trước mặt, thậm chí nghĩ Thiêu Hoả Côn giống như một sinh vật, lúc này chưa hoàn toàn bị kích động, có một luồng sát khí vô danh bốc thẳng lên não hấn

Hấn đứng trong không trung, ngửa cổ lên trời hú một tràng dài.

Âm thanh động bốn cõi, thiên địa biến sắc!

Hắc sắc thanh quang, thẳng đến tận trời, cuồng phong đại tố, vân khí sục sôi!

Đột nhiên, lam quang như chớp, một tiếng hú nhọn hoắt vang từ xa đến gần, từ mức lặng yên không thể nghe thấy gì rồi tăng lên rất nhanh, đến mức làm điếc cả tai, khiến cho người ta không nghe được bất cứ âm thanh nào khác nữa. Vạn đạo lam quang, lúc này bất ngờ đã hợp lại làm một, biến thành một cột sáng cực lớn đang đánh xuống, nhìn khí thế tựa hồ như muốn xé Thanh Vân Sơn thành hai nửa.

Trương Tiểu Phàm mặt mũi méo mó, ngũ quan thất khiếu lúc này đột nhiên tắt cả đều chảy máu, thế nhưng nhìn trong thần sắc của hắn, không hề có một chút gì kinh sợ, ánh mắt sáng rực, đưa tay ra nắm lấy Thiêu Hoả Côn, tức thì thanh quang hắc khí ngập trời như được nắm trong tay hắn, đường hoàng nghênh đón cột sáng lam sắc đang lao xuống.

Xung quanh, đám Thanh Vân đệ tử trẻ tuổi gần như ngừng thở, mắt nhìn thẳng, không một ai có ý dám khinh thường Trương Tiểu Phàm thêm một lần nữa, đến cả hàng ngũ trưởng lão thủ tọa tiền bối, sắc mặt cũng thay đổi rất nhiều.

Cuộc tỷ thí này, không ngờ đã biến thành một trận thi đấu sinh tử.

Thế nhưng không biết tại sao, không có một ai đứng ra ngăn cản?

“Oành”, như tiếng sấm ngang trời, nổ vang khắp nhân gian, dường như tất cả mọi nơi trên Thông Thiên Phong đều rung động kịch liệt, lam quang bị đánh bật ngược trở lại, Lục Tuyết Kỳ hiện ra ngang trời, nắm chặt Thiên Gia, thế nhưng bên mép đang từ từ chảy ra một dòng máu tươi.

Dưới đài, Thủy Nguyệt Đại Sư vọt đứng bật dậy.

Trên không trung, Trương Tiểu Phàm bên tai chỉ còn lại thanh âm cuồng phong đang gào thét, trước

mắt chỉ thấy mờ mờ, máu tươi màu đỏ sẫm hầu như đã phủ kín con mắt hắn. Nếu hắn nghe được tiếng la hét bên ngoài, hắn sẽ nghe thấy hiện tại bên dưới hắn, đám người Đại Trúc Phong đang hét lên kinh hoàng.

Môi của Tô Như xám xịt, nhìn thấy trong không trung gã tiểu đồ đệ gần như đã biến thành một con người máu, hướng về Điền Bất Dịch khẽ nói rất nhanh: “Bất Dịch, bảo Tiểu Phàm nhận thua đi, mau bảo hắn nhận thua đi.”

Điền Bất Dịch thân hình rung động, ngoan cổ nhìn lên không trung, từ từ lắc đầu.

Không cảm thấy đau đớn chút nào, trong không trung biến đổi vô cùng nhanh chóng đó, Trương Tiểu Phàm trong tim chợt loé lên một ý niệm, hắn thậm chí đột nhiên nghĩ, sau khi ta chết, sư tỷ cô ấy có thể không đến gặp ta nhỉ, nhiều năm sau, vào ngày cô ấy đạt được hạnh phúc, liệu có quên ta không nhỉ?

Hắn đưa tay lên khoé mắt để lau máu, hoà lẫn với nước!

Lục Tuyết Kỳ chỉ thấy đau đớn dữ dội toàn thân, khí huyết trong cơ thể đang nhộn nhạo bên trong các kinh mạch vừa bị chấn động dữ dội, tựa như muốn phá cơ thể lao ra ngoài, hoan hô loài ác ma dữ tợn bên trong luân thanh quang hắc khí khủng bố đang xông tới trước mặt.

Đây đã là thời khắc sinh tử!

Đây đã là giây phút vĩnh hằng!

Nữ lang xinh đẹp ấy, đứng lặng im kiêu ngạo trong cuồng phong, mặc cho phong lực như đao, vẫn không hề chịu thối lui nửa bước. Nàng ngửa mặt lên, ngắm trời.

Gió, đột ngột dừng hẳn, ngưng đọng lại trong không trung!

Đất trời, đột nhiên tĩnh lặng, dừng lại thời khắc đó!

“Xoảng” một thanh âm trầm thấp tựa như từ trên trời truyền xuống, vang vang khắp đất trời.

Lục Tuyết Kỳ tay trái, đã rút ra “Thiên Gia Thần Kiếm”.

Tức thì, lam quang tiêu tán đầy trời, rồi co lại, tựa như một làn thu thủy bị một con rồng lớn hút lại đọng trên lưỡi kiếm.

Trên Thông Thiên Phong, một bầu tịch mịch!

Thiên Gia truyền thuyết nghìn năm cuối cùng đã ra khỏi vỏ!

Lục Tuyết Kỳ mặt như sương giá, tay nắm chặt kiếm quyết, thốt nhiên trong trạng thái đang lơ lửng trên không chân đạp bộ thất tinh, bước liền bảy bước trên không, trường kiếm đột ngột đâm thẳng lên trời, mặt ngọc trong giây lát lại không có một chút huyết sắc, miệng niệm chú:

“Cửu Thiên Huyền Sát, Hoá Vi Thần Lô, Hoàng Hoàng Thiên Uy, Dĩ Kiếm Dẫn Chi”

Trong phút chốc, bầu trời vốn trong xanh trở nên đen xịt, ngang trời mây đen đột nhiên ùn ùn xuất hiện, tiếng sấm đi đùng, bên rìa đám mây đen chớp nháng xoẹt không ngừng, rạch ngang đất trời, cuồng phong nổi lên âm ầm.

Gió lớn đập vào mặt, Trương Tiểu Phàm hơi hơi mở miệng, cảnh tượng này, tựa như từng đã xuất hiện

một lần trong quá khứ xa xôi trước đây. Trên mặt đất, đến cả Đạo Huyền Chân Nhân trưởng lão thủ tọa chi phái chính, ai nấy trên mặt đều có nét kinh hãi không tên nhất loạt đứng hết cả lên, rồi thì đưa mắt nhìn Tiểu Trúc Phong Thủy Nguyệt Đại Sư.

Một lát, Điền Bất Dịch giọng rít lên: “Người dạy được đồ đệ tốt quá a!”

Thủy Nguyệt Đại Sư vẫn hoàn toàn không lý gì đến mọi người, trên khuôn mặt luôn lạnh nhạt lần đầu tiên thấy xuất hiện sự lo lắng, nhìn về phía hai người đó trong không trung.

“Thần Kiếm Ngự Lô Chân Quyết!” Đạo Huyền Chân Nhân từ từ thu hồi mục quang, trong lòng chấn động vô cùng, không ngờ Thanh Vân môn hạ, trong lớp hậu bối tuổi trẻ, lại có một tài năng bất lộ như vậy.

Chỉ một nỗi, nhìn sắc diện của nữ đệ tử ấy, mặc dầu gắng sức thi triển kỳ thuật cái thể đó, thể nhưng thân thể rung động, mặt trắng như giấy, chỉ sợ lực bất tòng tâm mà thôi.

Trong không trung, tiếng sấm càng lúc càng nhanh, Trương Tiểu Phàm cảm thấy rõ ràng, từ lúc Thiên Gia được rút ra, Thiêu Hoả Côn trong tay lập tức vọt lên tạo ra một thứ lực lượng hùng hậu vô song, giống như pháp bảo có mối liên hệ huyết nhục này đang từ nơi sâu thẳm bên trong reo hò trợ oai cho hắn.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 30

Hoài nghi

Tựa như đường hầm u minh, một cơn lốc xoáy cực lớn đen xì và sâu hoắm không thấy đáy đang treo ngược ngang trời, như thể là yêu ma dưới chín tầng địa ngục đang há ngoắc cái miệng lớn đầy khùng bổ ra, như muốn nuốt trọn cả nhân gian. Cuồng phong lẫm liệt, gió cuốn tung mây. Sấm nổ đùng đùng, chớp giật liên hồi.

Trương Tiểu Phàm lựa thể bay lên, ánh sáng xanh đen của Thiêu Hoả Côn chớp lên loe loé, dưới bầu trời đầy mây đen quả là thu hút được sự chú ý của người khác. Lục Tuyết Kỳ nhìn thân ảnh của Trương Tiểu Phàm ẩn sau đám thanh quang đang lao tới, mặt ngọc trắng bệch

“Thần Kiếm Ngự Lô Chân Quyết” là kỳ thuật vô thượng trong phép tu tiên của đạo gia, dùng thân thể phàm nhân để dẫn phát uy lực của trời đất, khả dĩ có thể tương đương thân thể của Lục Tuyết Kỳ lúc này đang phải chịu một áp lực vô cùng lớn.

“Thiên Gia” là thần binh bất xuất thế, vốn dĩ chính là một cây kiếm rất thích hợp dùng để thi triển “Thần Kiếm Ngự Lô Chân Quyết”, thế nhưng so với nó, trình độ tu hành đạo pháp của Lục Tuyết Kỳ vẫn chưa đủ.

Lúc này, nàng chỉ nhận thấy bên trong mây đen giăng ngang trời, có một sức mạnh lớn lao vô hạn như cơn sóng hung dữ mênh mông sôi réo ập đến thân thể nàng, toàn thân trên dưới người ngoài không thấy chút gì khác lạ, thế nhưng bên trong khí huyết đang sôi lên, tựa hồ muốn luồng đại lực này phá banh ra. Nếu không có Thiên Gia không ngừng hút lấy sức mạnh to lớn sục sôi ngày càng tụ đến này, Lục Tuyết Kỳ chỉ sợ đã sớm không miễn cưỡng chống giữ được

Tiếng gió gào thét, sấm vang chớp giật, nàng bay lên trên cao, trong lúc hoảng hốt tựa hồ thấy mình như một cọng cỏ nhỏ vô lực trong bão táp, một khắc sau, nàng nhớ lại lời của sư phụ Thủy Nguyệt khi truyền kỳ thuật này cho nàng: “Tuyết Kỳ, con tư chất rất quý, ta bình sinh mới thấy qua, thế nhưng chân quyết này uy lực vô cùng lớn, vì thế cái uy thế phản hồi lại của nó là không thể chống đỡ được, con tu đạo vẫn còn nông cạn, mặc dầu miễn cưỡng hiểu được, thế nhưng dù sao đi nữa không được tùy ý thi pháp, tránh gặp phải cái nạn huỷ diệt”

“Oành”

Một tiếng sấm nổ, tựa hồ nổ rách bầu trời phía trên Thông Thiên Phong, mỗi người đều lò mò cảm thấy đất dưới chân nhè nhè rung động, tựa như lôi thần thượng cổ bị con người quấy phá giấc ngủ say,

cuồng nộ rống lên.

Trong nhất thời, mọi người biến sắc!

Trương Tiểu Phàm lúc này chỉ cách xa Lục Tuyết Kỳ có hai trượng, nhìn thấy uy thế này, ai cũng biết Lục Tuyết Kỳ đã thi pháp xong một nấc, chỉ sợ hấn bị tiêu diệt thành tro bụi. Chỉ là hấn toàn thân đột nhiên căng lên, thân hình bất ngờ như đụng phải một bức tường mềm khựng lại, không thể tiến lên được.

Trương Tiểu Phàm trong giây lát mặt xám như tro. “Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết” quả là một kỳ thuật trấn sơn của Thanh Vân Môn, thần diệu vô song, vào lúc thi pháp thông qua thần binh tự nhiên xung quanh người thi pháp có một lớp vô hình bảo hộ, Trương Tiểu Phàm bất giác không thể tiến lên được.

Thiên Hoả Côn quang mang thêm thịnh, một lần nữa vẫn vô pháp không tiến thêm được một bước. Có lẽ về mặt uy thế linh lực, Thiên Hoả Côn của Trương Tiểu Phàm tịnh không hề kém Thiên Gia, thế nhưng về mặt công pháp quả thực còn kém xa, hấn chỉ dùng linh lực bản thân phát huy uy lực Thiên Hoả Côn, quyết nhiên không sánh được với kỳ thuật vô thượng của Lục Tuyết Kỳ đã được các đời tổ sư Thanh Vân Môn tinh luyện nhiều lần qua hàng vạn năm.

Thế nhưng trong thời khắc tuyệt vọng này, thấy trên không trung cơn lốc xoáy khổng lồ ấy vụt quay nhanh hơn, sấm chớp nổi lên âm ầm, Thiên Gia thần kiếm quang mang mỗi lúc một sáng, vào lúc tuyệt thế tiên pháp này cần phải thi triển hết, Lục Tuyết Kỳ đột nhiên thân hình run lên một cái, khuôn mặt vốn dĩ trắng như tuyết trong chốc lát đã căng lên đỏ rực, “Oe” một tiếng phun ra một ngụm lớn máu tươi, tựa hồ tạo ra trước mặt một đạo huyết vụ.

Thiên Gia thần kiếm kiếm quang tức thì lay động, tựa như có gì bất ổn, Lục Tuyết Kỳ răng ngà nghiến chặt, hai mắt nhắm nghiền, hướng toàn bộ tâm lực linh tính toàn bộ tập trung lên Thiên Gia, chỉ sau giây lát, Thiên Gia kiếm quang ổn định trở lại, rực rỡ chói mắt, không thể nhìn thẳng vào được.

Trong đám mây đen một âm thanh vang rền, tại nơi trong cùng của cơn lốc xoáy khổng lồ tựa như xuất hiện một đạo ánh sáng, vô số các tia chớp ấy quyện lại hợp nhất thành một, mờ mờ chiếu lên Thiên Gia thần kiếm trên tay Lục Tuyết Kỳ

Chỉ là, Lục Tuyết Kỳ tâm lý rất tuyệt vọng, trong tiếng gió, quả nhiên truyền đến một hồi tiếng rít sắc nhọn. Nàng dùng toàn lực hộ vệ Thiên Gia, một lần nữa không có sức đoái đến bảo hộ thân mình, Trương Tiểu Phàm hết sức vui mừng, cùng với Thiên Hoả Côn hoá thành một cột sáng màu xanh đen, rạch ngang bầu trời, lao thẳng tới nữ lang xinh đẹp đang đứng đưa trong gió.

Như vậy chăng?

Nhất thiết đến mức đó sao?

Trong tim nàng đột nhiên bình tĩnh lại, thoáng trong giây phút ấy trong tim loáng thoáng có ý nghĩ này.

Trong chớp mắt, trong chớp mắt rất ngắn, trời đất yên tĩnh, ngưng đọng, mọi thứ đều vẫn ở đó, chỉ có nàng đứng trong gió, quần áo phần phật, mái tóc tung bay, mở to đôi mắt đang nhắm, nhìn hướng về phía trước nơi đạo thanh quang ấy đang lao vụt tới.

Một khắc ấy tựa như vĩnh hằng!

Trương Tiểu Phàm nhìn thấy nàng, thấy cái nhìn của nàng!

Nàng một mình đứng chờ trong gió trong mưa, bình thản đối diện với uy lực to lớn của trời đất, chỉ phải một nỗi sắc mặt nàng hơi chút trắng xanh, trong mắt bất giác có phần buồn bã, lại có cả một chút kinh hoàng.

Gió mưa gào thét, trời đất thê lương, nữ lang xinh đẹp này và hắc yên lặng nhìn nhau.

Đó là cái nhìn của ai đó, buồn bã và khổ sở, tựa như đêm qua, người ấy tình cảm tổn thương! Nỗi đau ấy, đâm thật sâu vào trong xương tủy, đâm thật sâu vào trong tâm trí.

Thật sâu! Thật sâu!

Là người, một người yêu thương người con gái của kẻ khác?

Người tuyệt đối cả đời không hề hối hận nghĩ đến cô ta?

Trương Tiểu Phàm đột nhiên cười rồi lại cười, lại thấy một chút buồn và thất vọng, hoảng hốt giống đêm qua.

Thiên Hoả Côn lao vào trong kiếm quang của Thiên Gia thần kiếm, những người có mặt một lần nữa lại không nhìn rõ bóng dáng của hai người bọn họ, cũng không nhìn thấy ánh sáng của Thiên Hoả Côn đột nhiên ảm đạm. Lúc này, nổ vang lưng trời, một cột sét to lớn vô song từ trên trời đánh xuống, đậu trên Thiên Gia.

Tất cả trời đất, thần phật đầy trời, tựa như tại cùng một thời khắc, đồng thời ngâm xướng.

Cột ánh sáng khổng lồ chiếu xạ ra từ Thiên Gia, khí thế hủy thiên diệt địa, lao thẳng tới Trương Tiểu Phàm, sinh tử quan đầu, Thiên Hoả Côn bay vọt lên, bảo vệ trước mặt chủ nhân.

Một khắc sau, Trương Tiểu Phàm đã bị ánh sáng nuốt chửng.

※ ※

※

Rất lâu! Rất lâu! Rất lâu!

Mây đen trên trời tan biến, quang mang tắt hẳn.

Mọi người run run nhìn lên trên trời, trông thấy gã thiếu niên ấy, tay nắm chặt cứng Thiên Hoả Côn đen xì, giống như một hòn đá trên mình chịu đầy những vết thương, rơi phịch thẳng xuống,

Hắn ta chưa kịp rơi xuống mặt đất, Điện Bất Dịch đã như ma quỷ xuất hiện ngay dưới mình hắn, đỡ lấy hắn. Chỉ thấy Điện Bất Dịch sắc mặt nghiêm trọng, xuất thủ như gió, lập tức cạy miệng Trương Tiểu Phàm lúc này đã bất tỉnh, lấy từ trong ngực ra một bình nhỏ, không cần biết nhiều ít, cầm đồ hết những viên thuốc màu vàng thảng vào miệng của Trương Tiểu Phàm.

Những viên thuốc ấy vào miệng lập tức tan ngay, Điền Bất Dịch không thốt ra một lời nào, tung người nhảy lên, một đạo xích quang lập tức vọt ra, mang ông ta bay xoẹt đi, nhìn dường như là không quay lại nơi này, ngó về phía ấy, thì đó là hướng quay về Đại Trúc Phong.

Tô Như cùng mọi người chi phái Đại Trúc Phong, rồi rít bám theo.

Lúc này, Lục Tuyết Kỳ sắc diện trắng xanh đang hạ xuống, lập tức bị đám người Tiểu Trúc Phong đang hân hoan vui sướng bao lấy, đứng trong đám sư tử muội, nàng lẳng lặng ngàng đầu lên, nhìn theo luồng ánh sáng đỏ ấy đang dần dần bay xa rồi biến mất trên trời, run run không nói.

※ ※

※

Hắn phảng phất như chìm trong bóng tối triền miên ngàn năm, muốn tỉnh lại mà mắt lại không thể mở, thăm thẳm nơi hắc ám ấy, hắn chỉ đơn độc một mình.

Hắn không cam lòng cô đơn độc hành nơi đen tối, nhưng muốn ly trừ bóng đen ấy lại không một con đường để đi.

Hắn bi phẫn, tận sâu nơi thâm tâm, ngọn lửa bi phẫn bùng bùng không ngớt, hắn hướng tới cửu u ma thần lập trọng thệ: Dù cho thân thể hồn phách hắn có hóa ra tro bụi, chỉ cần một điểm ánh sáng nhỏ nhoi thì cho dù phải táng thân cùng tất cả mọi vật trên thế gian này cũng được.

Bỗng từ đâu có một làn lệ khí khởi đến như ngựa bất kham!

Trương Tiểu Phàm từ từ mở mắt tỉnh dậy, ánh sáng nhu hoà tỏa khắp gian phòng quen thuộc.

Hắn từ từ ngồi dậy lấy tay lau mồ hôi trên trán, nơi bắp vai, trước ngực cùng bụng dưới chột cảm thấy đau kịch liệt, hắn liền hít một hơi dài nhưng cũng bị đau đến tái mặt.

Hắn ngồi yên trên giường không dám cử động nữa, mãi một hồi sau cơn đau mới dịu đi từ từ.

Giờ cũng đã quá trưa, cửa phòng đóng hờ, cửa sổ hé mở, thấp thoáng bên ngoài đình viện là bóng trúc xanh rì. Hắn loay hoay ngó tìm tiểu hôi cùng đại hoàng nhưng không thấy đâu, hai con vật này không phải liền nhau như ruột thịt sao?

Hắn cười cười, nhìn khoảng trống trong nhà rồi lại tự mình cười với mình.

Có tiếng cửa mở ra "kéo kẹt", Tô Như, vị sư nương đoan trang mỹ lệ của hắn tiến vào. Trương Tiểu Phàm hơi động thân mình kêu lên: "Sư nương", nhưng hắn không cách nào đứng dậy, gương mặt thì co rút lại vì đau.

Tô Như liền bước đến bên giường đặt ngồi xuống rồi nhẹ nhàng bảo: "Tiểu Phàm, con đừng cử động."

Trương Tiểu Phàm đợi nỗi đau dịu đi, hướng về Tô Như nói: "Đệ tử không biết sư nương đến thăm..."

Tô Như cau mắt nhìn hắn: "Mạng con còn không tới một nửa mà vẫn còn để ý tới lễ nghi thường tình! Bỏ đi, con ngồi được à?"

Trương Tiểu Phàm cười khan một tiếng, Tô Như nhìn hắn như dò xét rồi gật đầu: "Ngoại thương của

con không đáng kể nhưng kinh mạch bên trong thì tổn thương khá nặng, nếu không an tâm tịnh dưỡng thì không ổn đâu."

Trương Tiểu Phàm đáp: " Dạ, đồ nhi làm cho sư phụ sư nương mất mặt, thật là... "

Tô Như cắt ngang: " Con làm cho sư phụ nở mặt nở mày lắm đó, ba trăm năm nay đổ lại, không kể chính bản thân sư phụ con tham gia thất mạch hội võ, đại trúc phong ta một mạch không có đệ tử nào xuất sắc như con đây."

Trương Tiểu Phàm mặt mày ửng đỏ, cúi đầu đáp: "Là, chỉ là đệ tử may mắn thôi."

Tô Như mỉm cười, vỗ nhẹ vào vai hắn. Trương Tiểu Phàm bừng tỉnh, hỏi: "Sư nương, cuộc tỷ thí kết thúc rồi chưa, ai là người thắng, là Lục sư tỷ chăng?"

Tô Như khẽ lắc đầu: " Không phải, kẻ thắng là Long Thủ Phong Tề Hạo."

Trương Tiểu Phàm không biết sao lại thấy chua xót trong lòng, thấp giọng rằng: "Thì ra là Tề sư huynh, thiệt là lợi hại, Lục sư tỷ có Thiên Gia trong tay mà cũng thua cho huynh ấy."

Tô Như nghe hắn nói xong, phảng phất như xúc động tâm tư, thở dài nhẹ nhẹ rồi chuyển sang chuyện khác: "Con bị thương không nhẹ, sư phụ con phải bỏ biết bao tâm sức mới cứu chữa được, nghe ông nói rằng dùng Thiên Gia thần kiếm thi triển Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết, mặc dù Lục Tuyệt Kỳ tu hành chưa đủ nhưng nếu không có thiêu, thiêu... pháp bảo của con đỡ giùm thì dù là thần tiên cũng không thể nào toàn vẹn về trời nổi đâu."

Trương Tiểu Phàm nghe sư nương nói thế, đột nhiên bừng tỉnh, ngó dáo dác bốn phía nhưng không tìm thấy thanh thiêu hỏa còn đen đui quen thuộc.

Tô Như thấy bộ dạng hắn như vậy liền từ tốn bảo: "Sư phụ con đang tạm giữ lấy pháp bảo của con rồi."

Trương Tiểu Phàm nao nao trong dạ, thấp giọng: "Dạ". Rồi thì hắn nhin không được liền hỏi một câu: "Sư phụ, lão nhân gia người... .."

Tô Như đáp: "Con hôn mê năm ngày năm đêm, thương thế cũng mới vừa ổn định lại, hồi sớm này bên Thông Thiên Phong, chưởng môn sư huynh có nhắc lời bảo sư phụ con phải lập tức qua bên đó ngay."

Trương Tiểu Phàm gật đầu chậm chậm, trong lòng không biết mùi vị thế nào, bản thân hắn cũng không rõ vấn đề gì, trong hai năm qua, thiêu hỏa còn lần thứ nhất là xa hắn, hình như thấy thiếu đi thứ gì đó.

Tô Như nhìn hắn, trong mắt phảng phất một tia nhìn cổ quái, sau đó lại nói: "Con vừa mới tỉnh lại, đừng suy nghĩ mông lung mà cần nghỉ ngơi nhiều một chút. Ta đã căn dặn các sư huynh con không được quấy rầy, lát sau Tất Thư sẽ đến coi chừng con."

Trương Tiểu Phàm đáp: "Đa tạ sư nương."

Tô Như gật đầu: "Con nghỉ ngơi đi, lát sau, khi ta rời khỏi, Tất Thư sẽ mang cơm đến cho con."

Sau khi nói xong liền chuyển mình bước ra ngoài, khi sắp ra khỏi cửa phòng thì nghe Trương Tiểu Phàm gọi lại từ phía sau:

"Sư nương."

Tô Như, xoay người hỏi: "Chuyện gì?"

Trương Tiểu Phàm nhìn sư nương rồi nghĩ ngợi chút, đoạn hỏi: "Sư nương, con có chuyện muốn thưa, không biết Long Thủ Phong Lâm Kinh Vũ tử thí kết cuộc thế nào? Lúc con còn ở Thông Thiên Phong không có cách nào hỏi chuyện cùng hẳn được."

Tô Như nhìn lại Tiểu Phàm: "Hẳn tại vòng tám bị thua cho đồng môn sư huynh của mình là Tề Hạo."

Trương Tiểu Phàm hơi run người: "Thì ra hẳn cũng... cảm ơn sư nương."

Tô Như khẽ lắc đầu: "Con nghỉ ngơi đi." Nói đoạn chuyển mình đi ra ngoài.

Trương Tiểu Phàm từ từ nằm xuống, nhìn vân hoa trên tấm ván trong phòng, trầm ngâm không nói.

※ ※

※

Trên ngọn Thông Thiên Phong núi Thanh Vân, trong điện Ngọc Thanh, Đạo Huyền chân nhân ngồi giữa còn sáu vị thủ tọa sáu mạch ngồi xung quanh, bên ngoài đại điện không một bóng người.

Mọi người đều trầm ngâm không nói, Đạo Huyền chân nhân châu mày nhìn xuống thanh thiêu hỏa còn đen đui đang nằm trong tay mình.

"Điền sư đệ", Đạo Huyền chân nhân lên tiếng phá tan bầu không khí trầm lặng: "Đệ thấy thế nào?"

Điền Bất Dịch lặng yên một chút đoạn nói: "Trương Tiểu Phàm không mang theo vật gì khi lên núi nhập môn, phần nhiều là trong những năm tu học tại đây do cơ duyên xảo hợp mà ngẫu nhiên được bảo vật."

Thương Tùng đạo nhân ngồi kế bên cất giọng lạnh lạnh: "Thanh côn này có thể ngang sức đối cự cùng Thiên Gia thì cũng thuộc loại thần binh, nhưng nhìn khắp thiên hạ lại chưa nghe nói về bảo vật này."

Điền Bất Dịch trầm sắc mặt, lạnh lùng đáp: "Thần Châu đất rộng bao la, không biết bao nhiêu là kỳ trân dị bảo còn chưa xuất thế, huynh và đệ bất quá chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi."

Thương Tùng đạo nhân mặt lộ sắc giận, chưa kịp phát tác thì nghe tiếng của Tiểu Trúc Phong, Thủy Nguyệt đại sư lạnh băng băng: "Chúng ta tuy là ếch ngồi đáy giếng nhưng khi thanh hắc côn nọ thi pháp thì yêu khí trùng trùng, rõ ràng là tà vật, không hiểu sao Điền sư huynh lại nhìn không ra sao?"

Điền Bất Dịch hừ một tiếng: "Bộ phát ra khí đen thì là yêu khí sao? Có những lần đỏ hồng hồng thì là tà vật ư? Nếu vậy thì ta về bôi mặt cho đen ra rồi các người có bắt đem chém vì là yêu nhân ma giáo không?"

Đạo Huyền chân nhân cau mày: "Điền sư đệ, đệ đâu cần phải nói oang oang cho mình là ma giáo yêu nhân chứ!"

Điền Bất Dịch hừ lạnh một tiếng, quay đầu sang chỗ khác không nói gì thêm.

Đạo Huyền chân nhân thở một hơi dài, đem để thanh thiêu hỏa còn lên trên kỷ trà, nói: "Hôm nay mời các vị đồng môn đến là để thương nghị, một là về vụ thất mạch hội võ kỳ này, Đại Trúc Phong đệ tử

Trương Tiểu có một pháp bảo cổ quái, lai lịch không rõ ràng mà oai lực cực lớn, hai là về chuyện trước đây ta có nói rằng sẽ phái bốn người đệ tử bốn môn đến Không Tang Sơn, Vạn Bức Cổ Quật để tra xét, riêng ba người đệ tử đầu thì không vấn đề gì, duy chỉ có Trương Tiểu Phàm... .."

Điền Bất Dịch càng nghe thì càng giận, lão vốn đối với chuyện tu hành của Trương Tiểu Phàm đột nhiên tiến bộ đã lấy làm lạ, đối với thiêu hỏa côn cũng đem lòng ngờ vực, giờ ở trên điện Ngọc Thanh, không ai nói gì đến đệ tử họ mà toàn nhắm tên đệ tử lão chỉ trích, hỏi sao lão không giận cho được chứ. Lão trầm mặt lại, đứng lên lớn tiếng rằng: "Chương môn sư huynh, huynh muốn xử thế nào đây?"

Đạo Huyền chân nhân không nghĩ Điền Bất Dịch lại phản ứng mạnh đến vậy, nhất thời lấp bắp, còn mọi người thì dáo dác nhìn nhau, Phong Hồi Phong thủ tọa, Tăng Thúc Thường ngồi kế bên Điền Bất Dịch, giao tình không nhạt, liền kéo tay áo lão: "Bất Dịch, chương môn sư huynh chưa nói gì cả, đệ ngồi xuống trước đi."

Đạo Huyền chân nhân sắc mặt trầm ngâm: "Điền sư đệ, chuyện này có nhiều chỗ cổ quái, ta thân là chương môn tự biết phải xử lý công bằng, đệ hay yên lòng đi."

Điền Bất Dịch trên mặt vẫn còn sắc giận, song nhìn mặt Đạo Huyền chân nhân cùng nghe vài lời khuyên nhủ của Tăng Thúc Thường bên cạnh nên cũng ngồi xuống.

Đạo Huyền chân nhân chậm rãi nói: "Các vị cũng đã xem qua thanh côn này rồi, bên ngoài bình thường không chút biểu lộ gì nhưng bên trong lại ẩn hiện sát khí, đến như ta đây tu hành như vậy mà cũng không sai khiến được nó thì một tên đệ tử mới bước vào Ngọc Thanh Cảnh, tầng thứ tư sao lại có thể sử dụng được, thế là sao?"

Mọi người đều im lặng, bao gồm cả Điền Bất Dịch, bọn họ ai cũng là cao nhân trong giới tu chân sao lại không biết nguyên do, chỉ là không một ai muốn nói mà thôi.

Cuối cùng thì Đạo Huyền chân nhân cũng nói tiếp: "Theo ta thấy thì thanh hắc côn này chính là vật do "huyết luyện" mà thành."

Dù là đã chuẩn bị tâm lý nhưng các vị thủ tọa ngồi đó không ai là không biết sắc. Bởi vì huyết luyện vật là do người luyện dùng chính máu bản thân hòa nhập vào bảo vật để luyện. Phương pháp của kỹ thuật này quý dị gian hiểm vô cùng, chất liệu của pháp bảo phải lựa chọn kỹ càng, nếu rủi như bất cẩn khi đang luyện đến quá trình hung hiểm nhất thì dòng khí hung sát huyết lệ trong pháp bảo sẽ phản ngược lại người luyện, chết thảm khôn cùng.

Đương nhiên, nếu như thành công thì pháp bảo oai lực tuyệt luân, còn có thêm lợi thế là cùng chủ nhân huyết khí liền nhau, chỉ có người luyện nó mới sai sử được chứ còn người khác thì không sao sử dụng được, tuy nhiên dùng máu làm vật dẫn thì thường có những luồng khí ác sát.

Theo truyền thuyết thì pháp huyết luyện truyền từ thượng cổ ma thần, ma giáo từ xưa luôn luôn truyền từ đời này sang đời khác song vì phương pháp tập luyện quá nguy hiểm nên không ai dám xem mà luyện, thành thử không nghe nói đến huyết luyện pháp bảo xuất sắc nào cả.

Chỉ là hôm nay, trong Thanh Vân môn ta lại thấy thứ pháp bảo này trên người một đệ tử nhỏ.

Đạo Huyền chân nhân nhìn về phía Điền Bất Dịch, gương mặt Điền Bất Dịch cứng xanh, từ từ đứng lên, thốt: "Su huynh, huynh nói nghe có lý nhưng theo đệ thì Trương Tiểu Phàm chỉ mới mười sáu tuổi hơn, làm sao mà biết được thuật huyết luyện chứ? Hơn nữa, từ khi hắn lên núi tới giờ, năm năm ròng không rời núi, thân không vật gì, ở đâu mà tìm được chất liệu luyện pháp bảo chứ?"

Thương Tùng đạo nhân bỗng lạnh lùng nói: "Biết đâu hắn là do ma giáo sai phái trà trộn vào Thanh Vân môn ta đây, đó cũng đâu có gì lạ!"

Điền Bất Dịch giận dữ: "Nếu hắn như huynh nói thì trong cuộc thi thất mạch hội võ sao lại đem vật như vậy ra dùng trước bao nhiêu con mắt của mọi người? Hơn nữa, nếu hắn là ma giao gian tế, hắc hắc, Thương Tùng sư huynh, môn hạ huynh là Lâm Kinh Vũ cũng không thoát khỏi liên hệ."

Thương Tùng đạo nhân bị trả đũa một đòn đau như vậy liền giận dữ đứng lên: "Đệ nói gì, làm sao có thể gộp Lâm Kinh Vũ cùng môn hạ đệ mà nói chung được?"

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, gương mặt xám xịt, trừng mắt nói: "Đúng rồi, đồ đệ ta thì ngu ngốc nên chỉ vào được đến tứ kết còn môn hạ của Thương Tùng sư huynh là kỳ tài Lâm Kinh Vũ không biết vào đến vòng thứ mấy?"

Thương Tùng sùng sộ: "Là hắn không may, gặp phải sư huynh hắn là Tề Hạo, nếu không thì nào phải chỉ ở vòng tứ kết thôi!" Nói xong, cười lạnh một tiếng, đoạn tiếp: "Hắn không gặp may như ai đó chỉ nhờ kẻ khác rút lui hoặc hủy bỏ trận đấu nên mới vào đến tứ kết, vậy mà còn lớn lời không biết hổ thẹn."

Điền Bất Dịch la lớn: "Ai dám nói là trong trận đấu với Lục Tuyết Kỳ là đệ tử ta chỉ nhờ may mắn?"

Thương Tùng đạo nhân tiếp: "Không sai, do bởi không còn may mắn nên hắn mới bại mà còn thảm bại đến gần như mất mạng!"

Điền Bất Dịch nổi giận đùng đùng, lão miệng lưỡi không được linh hoạt nên nói không lại Thương Tùng, trong lòng giận cảnh hông, mặt đỏ bừng bừng, hét rằng: "Huynh thế nào, có xem ta đây có phải cũng chỉ là hư danh thôi không?"

Thương Tùng đạo nhân không có chút gì là nhượng bộ, liền đứng dậy, bộ dạng khinh khỉnh: "Nay xin được lãnh giáo xích mang tiên kiếm của Điền sư huynh!"

Điền Bất Dịch không nói tiếng nào, bước lên một bước, tay phải bắt kiếm quyết, không khí bên trong tòa đại điện như ngưng đọng hẳn lại.

"Dang ra!", một tiếng rầm vang lên, thì ra là Đạo Huyền chân nhân đập mạnh tay vào bàn trà, gương mặt tràn đầy sắc giận, tức thì đứng dậy: "Hai người coi chừng môn ta đã chết đâu mất rồi phải không?"

Đạo Huyền giữ chức chương môn đã ba trăm năm nay, đức cao vọng trọng, ngày thường hòa nhã nhưng nay nổi giận khiến cho Điền Bất Dịch và Thương Tùng đạo nhân kinh sợ không ít, trong lòng chán

động, lập tức lui ra, cùng thấp giọng: "Dạ, chưởng môn sư huynh bớt giận."

Đạo Huyền chân nhân nhìn các vị thủ tọa, sắc giận trên mặt từ từ dịu lại, trầm ngâm bảo: "Điền sư đệ."

Điền Bất Dịch bước lên một bước, đáp: "Chưởng môn sư huynh."

Đạo Huyền chân nhân nhìn lão: "Bất luận thế nào, thanh hắc côn này lai lịch cổ quái, nếu là vật của ma giáo thì Trương Tiểu Phàm khó thoát khỏi liên quan, phái ta khó có thể dung được, đệ hiểu chứ?"

Điền Bất Dịch từ từ cúi đầu, lặng yên nghe rồi đáp: "Vâng."

Đạo Huyền chân nhân nói tiếp: "Điền sư đệ, ta biết đệ tâm tình không tốt nhưng đây là chuyện hệ trọng nên không thể không cẩn thận được. Sau khi trở về đệ trước tiên coi bệnh tình Trương Tiểu Phàm thế nào, sau thì từ từ mà tra xét, xong rồi trở lại đây ta thương nghị tiếp, thế nào?"

Sắc mặt Điền Bất Dịch lúc trắng lúc hồng, lão đột nhiên trầm trọng cất bước lại ngưng, vừa đi vừa gật đầu, không nói một câu, sau thì xoay người lui ra. Bước tới ngoài cửa thì hô to một tiếng rồi ngự kiếm bay đi mất.

Bên trên điện lớn, Tăng Thúc Thường nhìn Đạo Huyền chân nhân nói: "Chưởng môn sư huynh, Điền Bất Dịch sư huynh là nhân tài khó gặp của Đại Trúc Phong một mạch, có sự thế này nên huynh ấy không vui trong lòng, xin chưởng môn sư huynh đừng để bụng."

Đạo Huyền chân nhân thở dài, lắc đầu: "Ta đương nhiên hiểu được Điền sư đệ như thế nào thì đương nhiên cũng tin tưởng đệ ấy."

Nói đoạn lại ngưng, hình như suy nghĩ điều gì, rồi xoay qua nhìn Tiểu Trúc Phong, Thủy Nguyệt đại sư: "Thủy Nguyệt sư muội, mấy ngày qua đệ tử của muội là Lục Tuyết Kỳ... .."

Thủy Nguyệt nhạt nhẽo đáp: "Cám ơn sư huynh lo lắng, Tuyết Kỳ thân thể, kinh mạch đã khôi phục. Nếu không phải là môn hạ Điền Bất Dịch sư huynh có một người kỳ lạ cùng pháp bảo kỳ quái như vậy đấu với Tuyết Kỳ khiến y hao tổn nguyên khí thì y đã không thua cho người khác đâu!"

Thương Tùng mặt hơi biến sắc nhưng Đạo Huyền chân đã chặn trước rằng: "Ái dà, chuyện đến nước này thì đừng nên nhắc lại nữa."

Thương Tùng cùng Thủy Nguyệt trừng mắt nhìn nhau rồi xoay qua chỗ khác, Đạo Huyền chân nhân thấy vậy thì thở dài trong dạ, ánh mắt tự nhiên hướng về bàn trà, chỉ thấy thanh thiêu hỏa côn đen đũi khó coi nằm thẳng nhiên tại đó.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 31

Chính Đạo

Đại Hoàng nằm dài trên đất, ánh mắt lim dim, đuôi thì nhip nhàng ngoe ngoáy lên xuống. Còn Tiểu Hôi thì nằm trên mình Đại Hoàng, đôi mắt sáng rực đang nhìn lên khuôn mặt tiêu tụy của Trương Tiểu Phàm. Trương Tiểu Phàm trừng mắt nhìn lại, không chút khách khí: "Người nhìn cái quái gì?"

Tiểu Hôi tự nhiên không thể đáp lời cùng Trương Tiểu Phàm, chỉ kêu lên hai tiếng "khẹt khẹt", trên gương mặt khỉ của nó, thấy chủ nhân bị thương mà không chút lo lắng, có phần giống như vui mừng khi thấy người khác gặp nạn vậy.

Trương Tiểu Phàm trong lòng thấy phiền, bực bội bảo: "Đi, đi, đi, đi qua bên kia đi!"

Lúc đó liền có tiếng chân bước đến cửa, Trương Tiểu Phàm dĩ nhiên nghe được, cười nói: "Lục sư huynh, huynh sao lại đưa cơm đến sớm thế... .."

Thanh âm hần đột nhiên ngưng lại, chỉ thấy thân hình béo lùn của Điền Bất Dịch từ từ tiến vào từ cửa phòng. Trương Tiểu Phàm giật mình kinh sợ, hồi sớm này Tô Như chỉ bảo hần yên tâm dưỡng thương còn các vị sư huynh hần, bao gồm cả Điền Linh Nhi cũng chỉ thăm hần có một lần, thời gian còn lại là do Đỗ Tất Thư mang cơm ba bữa cho hần, căn bản hần không nghĩ tới chuyện Điền Bất Dịch đột nhiên lại xuất hiện.

Hần ở trên giường đang sừng sốt thì hốt nhiên tỉnh ngộ, liền lập tức leo xuống giường làm đại lễ, Điền Bất Dịch tâm tư nặng nề, sắc mặt luôn biến đổi, khoát tay bảo: "Bỏ đi."

Trương Tiểu Phàm đáp một tiếng rồi đứng dậy, nhìn Điền Bất Dịch đến ngồi bên cạnh bàn, mà ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Điền Bất Dịch nhìn tên đồ đệ mình như muốn dò xét lại, song nhìn cách nào đi nữa cũng không thấy hần giống một kẻ tài năng tiềm ẩn so với người bình thường thì hình như còn kém chút, thế nhưng...

Điền Bất Dịch lắc đầu, thở dài: "Lão thất, con qua đây ngồi."

Trương Tiểu Phàm sừng sốt thêm lần nữa, Điền Bất Dịch vốn chưa từng đối xử với hần như vậy thế mà hôm nay lại hòa nhã vô cùng, hần cũng không dám tin vào những gì hần nghe được.

Điền Bất Dịch ngồi đợi nhưng chỉ thấy Trương Tiểu Phàm thần sắc sừng sốt không rõ rệt lại hoàn toàn không chút phản ứng nào, trong lòng lão liền phát giận: "Có cần phải đợi ta mời người ngồi không?"

Lão mắng một câu, đầy đủ khí thế, Trương Tiểu Phàm liền cảm nhận được cái oai nghiêm thường ngày của lão nên lập tức phản ứng, bước qua ngồi đối diện với lão.

Điền Bất Dịch nhìn bộ dạng hẩn mà thấy bức tức không nhìn được lại nhìn thêm lần nữa rồi cười khổ một tiếng đoạn lắc đầu hỏi: "Con thấy thân thể thế nào?"

Trương Tiểu Phàm cung cung kính kính đáp: "Hồi bẩm sư phụ, sau khi trở về từ Thông Thiên Phong cho đến nay, nhờ sư phụ sư nương cứu trị và các vị sư huynh chăm nom, thương thế con đã đỡ nhiều rồi."

Điền Bất Dịch nhìn hẩn, nhẹ nhàng bảo: "Thất mạch hội võ đã xong cả tháng nay rồi, thương thế con cũng hồi phục không ít, ta có mấy lời nay muốn hỏi con."

Trong lòng Trương Tiểu Phàm như có vật gì đè nặng, cảm giác như cuối cùng thì chuyện mà hẩn sợ rất cuộc cũng đến rồi, song hiện tại trước mắt chỉ còn nước đáp rằng: "Dạ, xin sư phụ cứ nói."

Điền Bất Dịch từ từ nói: "Thanh hắc côn của con từ đâu mà có vậy?"

Tim Trương Tiểu Phàm nhảy mạnh một cái, không nhìn được ngẩng đầu lên nhìn Điền Bất Dịch, chỉ thấy lão nhìn thẳng vào hẩn, gương mặt hơi căng ra nhưng không có sắc gì khác, ánh mắt sáng lòe, thần quang lấp lánh, không giận mà oai.

Trong một giây đó, có biết bao nhiêu là ý niệm thoáng hiện trong lòng hẩn nên nhất thời không nói nên lời, sắc mặt Điền Bất Dịch từ từ chìm xuống, khó coi vô cùng, lão trầm giọng thúc: "Con nói đi!"

Trương Tiểu Phàm bị lão hỏi thúc, môi hơi ra đầy trán trong tích tắc. Hẩn tuy hiểu biết không bao nhiêu, nhưng chuyện xảy ra nhiều năm trước tại u cốc, phê huyết châu và thanh hắc bổng kỳ dị đấu nhau kịch liệt rồi sau đó hợp làm một, cổ quái quá đi, lại còn hung hiểm vô cùng, hơn nữa còn có khả năng thu hút tinh huyết. Ngày thường nghe các sư huynh nói chuyện thì hẩn biết những việc đó chánh đạo không thể chấp nhận được, nếu như để Điền Bất Dịch biết sự thật thì chỉ sợ hậu quả không thể nào lường.

Hơn nữa, sâu thẳm trong lòng hẩn luôn luôn có một chuyện lúc nào cũng úy kị, nhất là từ khi hẩn biết Phổ Trí hòa thượng là một trong tứ đại thần tăng của Thiên Âm Tự, nghĩ đến chuyện lão hòa thượng truyền thụ cho hẩn khẩu quyết... ..

Trong khoảng thời gian đó, hẩn hạ quyết tâm rằng bất luận thế nào cũng không thể nói ra chuyện Phổ Trí, dù chỉ một chút liên hệ cũng không thể nào nói ra.

Điền Bất Dịch nhìn hẩn trừng trừng.

Trương Tiểu Phàm dưới ánh mắt bức người như thế, đứng lên rồi quỳ xuống.

"Sư phụ!"

Điền Bất Dịch cau mày, hừ một tiếng, lạnh lùng: "Nói."

Trương Tiểu Phàm cúi đầu xuống, từ từ nói: "Thanh hắc bổng đó là do đệ tử nhặt được từ nhiều năm trước trong lúc đi vào u cốc phía sau núi cùng với sư tỷ."

Điền Bất Dịch hơi run run, nghĩ lại, hai năm trước quả nhiên có chuyện đó, Điền Linh Nhi đi vào u cốc thì tự nhiên bị hôn mê, Tô Như đi dò xét thì không thấy nơi đó có gì khác lạ, sau đó chính bản thân

lão cũng đi xem vẫn không thấy gì khác, chuyện đó khiến ai nấy đều mê hồ nhưng theo ngày tháng cũng dần trôi vào lãng quên, bây giờ ngẫm lại, quá nửa là có liên quan đến cây hắc bổng này rồi.

Nhưng thanh hắc bổng không ai sai sử được cùng chuyện Điền Linh Nhi hôn mê có thể cho thấy đó là một vật hung sát, nếu như vậy thì Trương Tiểu Phàm làm sao có khả năng thu dụng mà dùng được chứ? Điền Bất Dịch nghĩ đến đây thì nghi vấn trong lòng càng thêm nhiều, lão trầm giọng: "Con làm thế nào mà lấy được hắc bổng?"

Trương Tiểu Phàm không dám ngẩng đầu lên, sợ bị Điền Bất Dịch nhìn thấy biểu tình trên mặt hắn. Hắn vốn không phải là kẻ khéo léo biến trá nên lúc này bồn chồn không yên, nghĩ cách nào cũng không nghĩ ra một giải thích hợp lý nào cả.

Điền Bất Dịch nhìn hắn trù trù thì làm sao mà lão không hiểu chuyện chứ, lão liền quát lớn: "Nói."

Trương Tiểu Phàm bị lão quát như vậy thì mồ hôi liền chảy đầm đề, tâm thần rối loạn, không dám đối trá, nghĩ một lượt về sự tình hôm đó đành kể ra nhưng lời sắp ra khỏi miệng thì liền giấu lại chuyện liên quan đến phệ huyết châu mà chỉ kể chuyện xảy ra tại u cốc.

Hắn nhìn thấy hắc bổng thì hiếu kỳ nhất thời đến xem, kết quả là bị hắc bổng hút lấy tinh huyết (kỳ thật là phệ huyết châu), cảm giác ghê tởm như muốn thổ ra, sau đó thì hắn ngất đi, trong lúc hôn mê, có cảm giác là hắc bổng đem tinh huyết của hắn hút vào chứa trong thân bổng.

Hắn nói xong vẫn chưa dám ngẩng đầu lên, không dám nhìn Điền Bất Dịch một cái, Điền Bất Dịch cau mày suy nghĩ: "Nhìn tên tiểu đồ đệ không giống nói láo, hơn nữa dị năng pháp bảo này hắn quyết không thể nào tự tạo nên được. Pháp bảo kỳ dị như vậy lão bình sanh cũng chỉ mới nghe lần đầu, nếu như có vật nào tương tự như thanh hắc bổng thì chỉ có một vật đại hung của ma giáo thuộc ngàn năm trước là "Phệ Huyết Châu" mà thôi.

Nhưng rõ ràng là hắc bổng và phệ huyết châu không đồng dạng.

Điền Bất Dịch đứng lên, đi đi lại lại trong phòng, trầm ngâm cả nửa ngày rồi quay đầu lại nhìn Trương Tiểu Phàm bảo: "Con đứng lên trước đi."

Trương Tiểu Phàm thấp giọng đáp lời rồi đứng lên, đầu vẫn cúi xuống đứng yên một bên.

"Nếu tính ra như vậy thì pháp bảo đó cùng con huyết khí tương thông, là vật huyết luyện... .."

Trương Tiểu Phàm lạ lùng: "Su phụ, cái gì là đồ huyết luyện vậy?"

Điền Bất Dịch run người một cái rồi như bực bội nói: "Con không biết chuyện thì ta nói con cứ nghe đi."

Trương Tiểu Phàm lập tức cúi đầu, thấp giọng: "Dạ."

Điền Bất Dịch nhìn hắn: "Xem ra thì hắc bổng là dị bảo chưa xuất thế, chỉ là nhìn con bất quá tu luyện đến cảnh giới thứ tư của Thái Cực Huyền Thanh Đạo, Ngọc Thanh Cảnh thì làm sao thu dụng... .."

Trương Tiểu Phàm mặt hơi biến sắc.

Điền Bất Dịch từ từ tiếp: "Hôm đó tại Thông Thiên Phong, ta đã hỏi con rồi, hôm nay lại hỏi nữa, cuối

cùng thì ai đã dạy riêng cho con pháp quyết tu luyện vậy?"

Trương Tiểu Phàm toàn thân rung động, hẳn tự biết chuyện hắc bổng vô danh kia đã phiền hà lắm rồi nay lại thêm chuyện tự tu tập pháp quyết nữa thì không biết là sẽ bị trừng phạt như thế nào, chỉ sợ không cách nào tưởng tượng nổi.

Chính trong phút giây đó, hắn thấy phảng phất trước mắt là hình bóng của Điền Linh Nhi: hình ảnh hồi nhỏ cùng nhau lên núi chặt trúc, đêm tối bên ánh đèn một dung nhan ôn nhu mỹ lệ, nào ngày trước ánh mắt trêu ghẹo rượt đuổi nhau nơi Đại Trúc Phong, phảng phất trong ký ức hắn còn mùi thơm nhàn nhạt nơi thân thể vị sư tử mỹ miều, mọi cảnh đều hiện rõ ràng trong khoảnh khắc.

Từng chút từng chút, hiện qua trong đầu!

Hắn lại quỳ xuống, rạp đầu xuống đất thật mạnh, rồi không nói một lời nào cả.

Hắn quỳ mọp trên đất không chút động đậy, trên thân thể gầy mòn vì mới hồi phục có mấy phần kiên cường, song cũng không thiếu phần thể lương.

Điền Bất Dịch trầm ngâm nhìn hắn, mãi cả nửa buổi mới thở ra một hơi dài rồi nói: "Con đứng lên đi, theo ta qua bên Thông Thiên Phong, chỉ là con có còn mạng trở về hay không thì phải coi tạo hóa của con ra sao.

※ ※

※

Mây trắng bao phủ, tiên khí quán quanh, quả thật là một nơi tiên cảnh yên tĩnh tốt lành giống như trong giấc mơ của con người vậy.

Thanh Vân Sơn, Thông Thiên Phong, Ngọc Thanh Điện.

.

Các vị thủ tọa của bảy chi phái Thanh Vân Môn đang ở đó, ánh mắt đều nhìn vào gã thiếu niên đang quỳ dưới điện.

Đạo huyền chân nhân nhìn Trương Tiểu Phàm đang quỳ tại đó, trong đầu bất giác hiện lên hình ảnh hai đứa trẻ con ấy được cứu đem lên núi năm năm về trước, bạch vân thương cầu, thế sự lưu chuyển, tựa như trong chớp mắt, bọn chúng đều đã trưởng thành.

Trong thâm tâm ông khe khẽ thở dài, ánh mắt dời khỏi Trương Tiểu Phàm, quay sang các vị thủ tọa nói: "Chư vị, đối với chuyện Trương Tiểu Phàm nói lúc nãy, ý kiến các vị thế nào?"

Mọi người trầm ngâm, lát sau, chợt thanh âm của Thương Tùng Đạo Nhân vang lên, nói một cách kiên quyết: "Lời nói của gã ấy, quyết không tin được."

Trương Tiểu Phàm đang quỳ trên mặt đất thân hình run lên, vẫn không ngẩng đầu lên.

Đạo Huyền Chân Nhân nhíu đôi mày, nói "Thương Tùng sư đệ sao lại khẳng định như vậy?"

Thương Tùng Đạo Nhân nhìn Trương Tiểu Phàm một cái, nói "Huyết luyện chi pháp, âm tà ác độc, trừ phi được ma giáo yêu nhân chỉ điểm, hẳn thế nào có được kiến thức pháp lực đến mức luyện thành

pháp bảo như vậy, bởi vậy người này nhất định là gian tế của ma giáo, không thể tha tính mạng hắn được:

Thương Tùng đạo nhân vốn chấp chương việc hình phạt của Thanh Vân Môn, quyền cao chức trọng, lời ăn tiếng nói kiên quyết cương ngạnh, Trương Tiểu Phàm nghe thấy, trên mặt cắt không còn hạt máu, tựa hồ như nghệt thờ.

Mọi người không ai nói gì, Điền Bất Dịch mặt vẫn trầm ngâm, thông thả nói: “ Nếu hắn quả thực lao tâm khổ tứ trà trộn vào Thanh Vân Môn chúng ta như lời người nói, lẽ nào có thể cố ý thi triển pháp bảo ngay dưới mắt của mọi người?”

Thương Tùng Đạo Nhân hừm một tiếng nói: “Ma giáo yêu nhân, vốn dĩ hành vì khó đoán, tâm tư không lường được, làm ra chút ít sự việc cổ quái cũng không có gì là lạ.”

Điền Bất Dịch tức giận nói: “Người há có thể dựa vào sự nguy hiểm ấy, cường từ đoạt lý?”

Thương Tùng Đạo Nhân lạnh lạnh nói: “Ta cường từ đoạt lý? Xin hỏi Điền sư đệ, huyết luyện chi pháp ấy, người nào trong chính đạo có được?”

Điền Bất Dịch tắc tịt, sắc mặt bừng đỏ, lúc này ai cũng trông thấy, Điền Bất Dịch đã xuống phía dưới đứng bên cạnh đồ nhai của ông ta, trong lúc còn đang lung túng, chợt một thanh âm lạnh lẽo truyền đến, nghe ra thì là thủ tọa Tiểu Trúc Phong Thủy Nguyệt Đại Sư: “Xin hỏi Thương Tùng sư huynh, huynh luôn miệng nói Huyết Luyện Chi Pháp âm tà ác độc, xin hỏi một câu, nó âm tà như thế nào, ác độc như thế nào?”

Thương Tùng Đạo Nhân há miệng muốn nói, chợt lại bị chặn họng, chỉ nói được: “Ma giáo yêu thuật, cần gì phải nhiều lời?”

Thủy Nguyệt lạnh lẽo nói ”Như đã nói, Thương Tùng sư huynh không biết chút gì về Huyết Luyện Chi Pháp, thế nào lại cho là phép ấy âm tà ác độc, lại đòi tru sát gã thiếu niên ấy?

Thương Tùng Đạo Nhân nhìn Thủy Nguyệt Đại Sư, ánh mắt sang rực, khí thế bức nhân, nói “Ta, Thủy Nguyệt sư muội, người có ý gì vậy?”

Thủy Nguyệt Đại Sư lạnh nhạt đáp “Chư vị sư huynh, vấn đề ở đây, điểm thứ nhất ta không biết gì nhiều về Huyết Luyện Chi Pháp, tuy đã nghe nói tới nhưng phần nhiều là suy đoán, nếu vạn nhất cái gọi là Huyết Luyện Chi Pháp sau này quả thật có sự dối trá, chúng ta há không giết nhầm người tốt sao? Điểm thứ hai gã thiếu niên này chỉ mới 16 tuổi, thân thể lai lịch vốn rõ ràng minh bạch, cứ khăng khăng nói hắn là người trong ma giáo, chỉ sợ không hợp lý thôi.

Thương Tùng Đạo Nhân nhíu mắt lại, trong kẽ mắt lộ ra một tia sang sắc nhọn, nói "Thủy Nguyệt sư muội tại sao hôm nay lại khác mọi khí, cứ nhất mực bênh vực cho gã thiếu niên này, quả thật khiến người ta không hiểu nổi?"

Trên khuôn mặt tao nhã của Thủy Nguyệt thoáng có ý nổi giận, tức khắc đáp lời “Ta đây chỉ bàn luận công việc, quyết không giống một số người, thấy không có được nhân tài như của chi phái khác, ghen

ghét sợ uy hiếp địa vị bản thân, rồi dựa vào chuyện nhỏ cuối cùng giết tuyệt, chẳng chút nhân tính!”

Nếu luận về miệng lưỡi sắc bén, sáu người đàn ông trong số bảy người ngồi đây, tuyệt không có một ai có thể hơn được Thủy Nguyệt Đại Sư, Thương Tùng Đạo Nhân chạm nọc sắc mặt trắng bệch, lập tức đứng phất dậy.

Đạo Huyền Chân Nhân liền vội vàng nói chen vào “Được rồi được rồi, nói thì cứ nói tại sao lại sinh sự với nhau, ngồi xuống, ngồi xuống.”

Thương Tùng Đạo Nhân không dám không tuân theo lời nói của chương môn, chỉ ngậm đắng nuốt cay ngồi về chỗ cũ, bên kia Thủy Nguyệt, mặt vẫn như không có chuyện gì, đường đường chính chính ngồi trên ghế của mình.

Đạo huyền chân nhân lắc lắc đầu, chuyển hướng sang những người khác nói “Chư vị, ý các vị thế nào?”

Các vị thủ tọa các chi phái trầm ngâm một hồi, Tăng Thúc Thường thủ tọa Phong Hội Phong nói trước: “Chương môn, đệ thấy Thủy Nguyệt sư muội nói có lý. Gã thiếu niên này lai lịch trong sạch, sau khi nhập môn lại không hề hạ sơn, chỉ sợ đúng là cơ duyên xảo hợp mà có được bảo vật này, nói đi nói lại đó là phúc của Thanh Vân chúng ta.”

Đạo Huyền Chân nhân vuốt râu khe khẽ gật đầu, đưa mắt nhìn sang Thiên Vân Đạo Nhân thủ tọa Lach Hà Phong, Thiên Vân ngập ngừng nhìn Thương Tùng, nói “Việc này, đệ đồng ý với cách làm của Thương Tùng sư huynh.”

Thương Tùng Đạo nhân có được một đồng minh, nhìn sang Thiên Vân Đạo Nhân gật gật đầu.

Sau cùng chỉ còn lại mỗi mình Thương Chính Lương thủ tọa của Triều Dương Phong, ông ta hết nhìn bọn Điện Bất Dịch, rồi lại nhìn Thương Tùng Đạo Nhân và Thiên Vân Đạo Nhân, cuối cùng dư quang nơi khoé mắt lại kỹ lưỡng nhìn Đạo Huyền Chân Nhân một cái, trầm ngâm một chút, rồi nói: “Đệ thấy Thủy Nguyệt sư tỷ nói có lý.”

Điện Bất Dịch khuôn mặt dần ra, Thương Tùng đạo nhân hừm một tiếng, Đạo Huyền Chân Nhân lập tức gật đầu nói: “Mọi người đã nói cả rồi, vậy ta không khách khí nữa,” nói đến đây, ông ta quay ra phía trước nói với Trương Tiểu Phàm vẫn đang quỳ dưới đất, “Tiểu Phàm, con đứng dậy đi thôi.”

Trương Tiểu Phàm thân hình rúng động, ngẩng đầu lên nhìn khắp các vị sư trưởng, từ từ đứng lên.

Đạo Huyền Chân Nhân nhìn thật lâu vào hai mắt hắn, tựa như muốn hắn nhìn thấy sự trong sạch, sau đó nói với các vị thủ tọa “Chư vị, kì thật ta cũng cho rằng Trương Tiểu Phàm không giống với người trong ma giáo. Cây thiết côn này tuy có khí hung sát thể nhưng chỉ là ẩn chứa bên trong, tịnh không giống với hung vật của ma giáo mà bọn chúng ta đã thấy trước đây, sát khí đờ đờ, hung tướng lộ hết ra ngoài ....”

Thương Tùng Đạo Nhân nghe thấy không ổn, không đành được kêu lên một tiếng: “Chương môn sư huynh, ma giáo yêu nhân hung hiểm ác độc, tà rằng giết nhằm, chứ không thể thả được!”

Đạo Huyền Chân Nhân biến sắc, nhìn hẳn một cái, quát mắng “Thương Tùng sư đệ, đệ có biết đệ đang nói cái gì không?”

Thương Tùng tự biết mình lỡ lời, cúi đầu không nói.

Đạo Huyền Chân Nhân sắc mặt nghiêm nghị, thế nhưng sắc giọng hơi trầm xuống, từ từ nói ‘Thương Tùng sư đệ, đệ chấp chương việc xử phạt trong môn phái chúng ta đã trên hai trăm năm, công chính liêm minh, vi huynh thập phần khâm phục. Thế nhưng ta thấy mấy chục năm gần đây, lệ khí ngày càng nặng, sát khí ngày càng nhiều, khiến vi huynh trong tim vô cùng lo âu, buồn phiền, đệ có biết không?’

Thương Tùng đạo nhân khẽ đáp: “Dạ, sư huynh”

Đạo Huyền Chân Nhân oai nghiêm nói: “Thà giết nhầm không tha, đó là hành vi của những kẻ trong ma giáo, Thanh Vân Môn ta vốn ở chính đạo, luôn quang minh chính đại, nếu gặp sự việc khó khăn thì thà tha, chứ quyết không giết nhầm, nếu không chúng ta chẳng có gì khác biệt so với người trong ma giáo? Thương Tùng sư đệ, đệ đạo hạnh tuy sâu, nhưng vẫn phải ngẫm tu đạo nghĩa, tham ngộ đạo pháp.”

Thương Tùng Đạo Nhân một tay dựng lên, nói “Đa tạ sư huynh chỉ điểm, Thương Tùng xin nghe”

Đạo Huyền Chân Nhân sắc mặt dần ra, nói tiếp: “Đệ biết là tốt rồi.” Nói rồi quay sang nhìn mọi người, tất cả mọi người cùng nói “Xin chương môn sư huynh làm chủ cho”

Đạo Huyền Chân Nhân gật gật đầu, nói với Trương Tiểu Phàm “Con đã nghe hết chưa?”

Trương Tiểu Phàm trong lòng cảm động, vội vàng đáp “Dạ, đa tạ, đa tạ chư vị sư thúc, sư bá”, nói rồi quay sang Điền Bất Dịch, trong giọng nói có pha chút ghen ngào, nói: “Đa tạ sư phụ.”

Điền Bất Dịch xua xua tay, vẫn không nói câu nào.

Đạo Huyền Chân Nhân cầm lấy cây gậy ngắn màu đen trên bàn uống trà bên cạnh tay mình lên, quăng cho Trương Tiểu Phàm, khẽ cười nói: “Trên đời này phi người không ai khu dụng được, người lấy lại đi.”

Trương Tiểu Phàm vươn tay bắt lấy cây gậy, ngay sau khi vào tay lập tức cảm thấy hơi thở lạnh lẽo và quen thuộc lại trôi dạt, chạy khắp toàn thân, tựa như là tính thông linh có một nỗi vui sướng vô tả. Hắn cúi rạp xuống hành lễ với Đạo Huyền Chân Nhân “Đa tạ chương môn sư bá.”

Đạo Huyền Chân Nhân mỉm cười, vỗ tay ba cái, từ phía sau điện lập tức có một đạo đồng chạy lại, Đạo Huyền Chân Nhân dặn bảo mấy câu, đạo đồng gật đầu dạ một tiếng, chạy biến đi, chẳng bao lâu sau dẫn ba người nữa tới. Trương Tiểu Phàm nhìn ra, tức thì nhận ra đó là: Tề Hạo và Tăng Thư Thư đang chạy đến trước mặt, Tăng Thư Thư thừa dịp cha hẳn là Tăng Thúc Thường không chú ý, nhanh như cắt hướng sang Trương Tiểu Phàm làm mặt nhát ma một cái. Chạy đằng sau cùng, là một nữ lang quả thật xinh đẹp, lạnh lùng, chính là Lục Tuyết Kỳ của Tiểu Trúc Phong.

Ba người này cộng thêm Trương Tiểu Phàm, là bốn danh đệ tử của Thanh Vân Môn Thất Mạch Hội Võ kỳ này.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 32

Hạ sơn

Tề Hạo và Tăng Thu Thu nhìn thấy Trương Tiểu Phàm ở đó, không ít thì nhiều đều mỉm cười chào hỏi, chỉ có Lục Tuyết Kỳ mặt mũi vẫn mặc nhiên như không, nhưng ánh mắt vẫn nhìn về phía hắn, nơi sâu thẳm trong mắt tựa như có một tình cảm không tên thoáng qua, thế nhưng trong chớp mắt đã tan biến không nhìn thấy nữa.

Đạo Huyền Chân Nhân nhìn bốn người dưới điện, mỉm cười nói “Hôm nay cho gọi bốn người các con đến đây, là vì có một chuyện, muốn cho các người hạ sơn rèn luyện học tập một phen.”

Đám Tề Hạo ai nấy vẻ mặt đều nghiêm trang.

Đạo Huyền Chân Nhân nhân tiện nói luôn một lượt về chuyện Không Tang Sơn “Vạn Bức Cổ Quật” hôm trước, lại nói: “Việc lần này quan hệ trọng đại, bốn người các con đều là tinh anh của môn phái chúng ta, sở dĩ vậy nên có thể cử các con đi điều tra một lượt. Thế nhưng ma giáo yêu nhân gian hiểm ác độc, các con mọi việc đều phải cẩn thận.”

Bốn người đồng thanh đáp: “Dạ”

Đạo huyền chân nhân gật gật đầu nói: “Ngoài ra, bên cạnh Thanh Vân Môn chúng ta, Phần Hương Cốc và Thiên Âm Tự cũng có phái đệ tử xuất sắc của họ đi trước cùng nhau điều tra, các con trước mặt người ta không được thất lễ, thế nhưng cũng không thể làm nhục khí thế của Thanh Vân Môn chúng ta. Còn nữa, Tiêu Dật Tài Tiêu sư huynh của chi phái chính đã sớm đến Không Tang Sơn điều tra sự việc, các con nếu gặp huynh ấy, mọi việc phải cùng nhau thương nghị”

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, rồi đồng thanh dạ ran.

Đạo huyền chân nhân kỹ lưỡng quan sát bốn nhất đại đệ tử trẻ tuổi ấy, sau cùng mục quang dừng trên mình Tề Hạo, đưa tay ra nói: “Tề Hạo, con lại đây.”

Tề Hạo hơi run, bước lên phía trước, Đạo Huyền Chân Nhân ngắm nghía hắn một lượt, ngoảnh đầu lại nói với Thương Tùng Đạo Nhân: “Su đệ, Long Thủ Phong của đệ có người kế nghiệp rồi!”

Thương Tùng Đạo Nhân từ lúc bắt đầu ban nãy đến giờ sắc mặt không thấy vui vẻ gì, lúc này cuối cùng đã xuất hiện vẻ tươi cười, cười nói “Su huynh chê cười rồi”

Đạo Huyền Chân Nhân mỉm cười, lấy từ trong ngực ra một vật, đưa cho Tề Hạo, nói: “Nhận lấy đi.”

Tề Hạo tiếp lấy rồi nhìn qua, thì là một tấm gương nhỏ, hình dạng cổ xưa, mép viền đồng xanh, phía trên khắc rồng, phía dưới khắc hổ, trên gương khắc phương vị bát quái, mặt gương không phải là

gương đồng bình thường, trông màu vàng tối tối không thật rõ lắm.

Tề Hạo vẫn chưa phản ứng gì, Thương Tùng Đạo Nhân bên cạnh đã rất vui mừng sung sướng, quát lên “Tên tiểu tử ngốc, còn sợ run lên làm gì, mau quì xuống tạ ơn đi”

Tề hạo lập tức tỉnh ngộ, biết rằng trong tay là một vật mà khắp thiên hạ không thể tìm đâu thấy, pháp bảo “Lục Hợp Kính”, vội vã quì xuống nói: “Đa tạ chưởng môn sư bá”.

Đạo huyền chân nhân mỉm cười đáp:”Thôi khỏi, thôi khỏi, đứng dậy đi.” Nói rồi quay sang những người khác nói: “Các con đi ra trước đi”

Mọi người biết ông ta muốn truyền thụ cho Tề Hạo bí quyết của Lục Hợp Kính, liền cùng nhau bước đi.

Đi đến ngoài điện, Trương Tiểu Phàm đi đầu cùng với Điền Bất Dịch đi bên cạnh, Điền Bất Dịch nhìn hẩn một cái, lãnh đạm nói: “Con hiện nay thân đang mang trọng trách, vậy không cần phải quay về Đại Trúc Phong, bây giờ hãy cùng ba người bọn chúng hạ sơn, về Đại Trúc Phong ta sẽ nói thay cho con.”

Trương Tiểu Phàm lấp bắp kinh ngạc, lập tức cúi thấp đầu xuống, giọng khẽ đáp “Dạ , sư phụ”

Điền Bất Dịch nói:”Con dưỡng thương mới được một tháng, ta nghe nói sư nương đã truyền thụ cho con ngự kiếm pháp môn và bí quyết đạo pháp, con đã nhớ kỹ chưa?”

Trương Tiểu Phàm gật đầu nói: “Dạ, đệ tử đã nhớ kỹ rồi”

Điền Bất Dịch di chuyển thân mình, từ từ nói “Vậy là tốt, mặc dù tư chất của con không tốt, thế nhưng thủy chung vẫn là môn hạ Đại Trúc Phong của ta, ra ngoài không được làm xấu mặt ta.”

Trương Tiểu Phàm lập tức đáp: “Dạ, sư phụ, đệ tử quyết không thể làm mất mặt lão nhân gia.”

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, đứng phía sau lưng, Trương Tiểu Phàm không nhìn thấy mặt ông ta, không biết biểu hiện tình cảm của ông ta thế nào, thế nhưng chỉ nghe thanh âm của ông ta, không hề thấy có chút gì tức giận cả. Một lúc sau, Điền Bất Dịch tựa như thở dài một tiếng, quay đầu lại nhìn Trương Tiểu Phàm, không nói thêm gì nữa, vẫy vẫy tay chào hẩn, rồi té khởi tiên kiếm phá không đi mất.

Trương Tiểu Phàm đang run run nhìn theo thân ảnh sư phụ đã hoá thành một luồng ánh sáng đỏ, biến mất trên bầu trời, chợt bị người ta vỗ thẳng vào vai một cái, giật mình đánh thót, vội vàng xoay mình lại, hoá ra là Tăng Thư Thư đang cười hì hì, nhìn quanh quẩn xung quanh, thủ toạ của các chi phái khác đã đi hết, còn lại chỉ có hai người bọn hẩn đang đứng đó, xa xa Lục Tuyết Kỳ đang đứng một mình.

Tăng Thư Thư cười ha hả nói: “Quả người mệnh lớn, ta vốn lo người không qua nổi cửa ải đó rồi!”

Trương Tiểu Phàm và hẩn ở cùng một chỗ, tức thì liền cảm thấy cảm giác thư thái đi rất nhiều, nói đùa: “Đúng rồi, ta rất sợ chết.”

Tăng Thư Thư vỗ vỗ vai hẩn, nhìn ra phía đằng sau lưng hẩn, khẽ giọng nói: “Sao không đem Tiểu Hôi đi theo cùng?”

Trương Tiểu Phàm vẻ mặt đau khổ nói: “Ta lúc sớm bị sư phụ đưa đến đây, không hề nghĩ đến có thể

lập tức hạ sơn, thứ gì cũng chẳng mang theo, còn chỗ nào mà nghĩ đến được Tiểu Hôi?”

Tăng Thư Thư cười nói ”Không việc gì, y phục ta cho người mượn, hoặc là đến thành Hà Dương dưới chân núi chúng ta sẽ mua một ít” Nói rồi hấn nháy nháy mắt với Trương Tiểu Phàm, nói rất khẽ, “hì hì, chúng ta lần này lời rồi.”

Trương Tiểu Phàm không hiểu ý hấn, hỏi :”Cái gì?”

Tăng Thư Thư nhướn mày, liếc một cái về phía sau, cười nói :”Có mỹ nữ cùng đi đó!”

Trương Tiểu Phàm vừa thấy vui vừa thấy buồn cười, thế nhưng vẫn nhìn về chỗ Lục Tuyết Kỳ một cái, cùng lúc này, dường như Lục Tuyết Kỳ cũng có cảm ứng, nhìn hướng về chỗ hấn, ánh mắt hai người nhìn nhau từ xa xa, Trương Tiểu Phàm chỉ cảm thấy ánh mắt của nàng như sương, giật mình đánh thót, vội tránh đi chỗ khác.

Hai người cười cười nói nói, Tăng Thư Thư thì thầm kể cho hấn nghe lúc sau này đi với Lục Tuyết Kỳ ra làm sao làm sao, hốt nhiên phát hiện thấy trên khuôn mặt đang mỉm cười của Trương Tiểu Phàm đột nhiên cương ngạnh, ánh mắt thành ra nhìn thẳng, nhìn chòng chọc về phía sau lưng của hấn.

Tăng Thư Thư có chút nghi hoặc, quay đầu lại nhìn, quả nhiên thấy phía bên dưới bậc thang dài, có một người đàn ông đang xiên xiên xẹo xẹo đi tới, khoảng trên 40 tuổi, y phục trên mình hoàn toàn sạch sẽ, thế nhưng khuôn mặt thất thần, ánh mắt ngây dại, trong miệng đang nói loạn lên mấy câu chẳng có đầu có đuôi:

‘Mưa rơi, bóng tối,..... mùi hôi ..... mẹ ơi ..... thần tiên, thần tiên, ha ha, thần tiên .....

Trong sự chú ý của Tăng Thư Thư và Lục Tuyết Kỳ đứng từ đằng xa nhìn lại, Trương Tiểu Phàm bước đi, bước chầm chậm chầm chậm, tựa như trải qua một lúc rất lâu, hấn mới tới được bên cạnh người đàn ông ấy.

Dường như, bước đến bên cạnh một thân hình quá khú!

“Vương nhị thúc, thúc có khoẻ không?” hấn cố gắng áp chế tâm tình đang kinh động, khe khẽ hỏi.

Trong mắt người đàn ông ấy tựa hồ hoàn toàn không có sự tồn tại của Trương Tiểu Phàm, trong miệng vẫn thản nhiên lảm nhảm mấy câu, bỏ Trương Tiểu Phàm đấy rồi bước đi, không lâu sau, biến mất ở phía sau đại điện.

“Người đó là ai thế?” Tăng Thư Thư bước tới bên cạnh hấn, hỏi.

Trương Tiểu Phàm nhìn về chỗ mà Vương Nhị Thúc đã mất dạng, thê lương nói: “Một người điên!”

Tăng Thư Thư nhìn sắc mặt hấn, không còn chút hứng thú nào để hỏi thêm lần nữa. Một lát sau, Tề Hạo khuôn mặt đầy mãn nguyện bước ra từ phía trong đại điện, hướng tới ba người bọn hấn chào hỏi.

Trương Tiểu Phàm trong lòng vẫn còn ngẩn ngơ cùng với Tăng Thư Thư bước đi, mọi người thương nghị một lát (Trương Tiểu Phàm run run xuất thần, không nói câu nào), quyết định sau khi hạ sơn sẽ đi đến thành Hà Dương.

Tăng Thư Thư cười nói với Tề Hạo: “Tề sư huynh, Lục Hợp Kính do chương môn sư bá truyền cho

huynh có lợi hại không?”

Tề Hạo cười đáp: “Lục Hợp Kính vốn là bảo vật của Thanh Vân Môn chúng ta, tự nhiên là lợi hại, chỉ sợ ta tu hành chưa đủ mà thôi! À, đúng rồi, trên đỉnh núi này, ngoại trừ thủ toạ của bảy chi phái không một đệ tử nào có thể ngự kiếm, chúng ta đi xuống Vân Hải, rồi từ chỗ đó ngự kiếm bay đến thành Hà Dương.”

Lục Tuyết Kỳ trên mặt vẫn vô cảm, Trương Tiểu Phàm ngây ngô gật đầu, chỉ có Tăng Thư Thư mặt tươi roi rói, xem ra việc hạ sơn đối với hắn là một dịp tốt để vui chơi, có thể xem là một chuyện vui.

※ ※

※

Bốn vị đệ tử xuất sắc nhất của Thanh Vân Môn đang ngự kiếm đi từ Thanh Vân môn đến thành Hà Dương, những người khác ai nấy đều tự nhiên thư thái, chỉ Trương Tiểu Phàm không tránh được có đôi chút vất vả.

Hắn mới dưỡng thương được một tháng, Tố Như tựa hồ đã sớm liệu đến hắn sẽ không xảy ra chuyện gì cả, đã truyền cho hắn bí quyết đạo pháp của Thanh Vân Môn, nhân tiện truyền thụ cho hắn phương pháp khu dụng pháp bảo ngự không vi hành. Quả thật nói thì đơn giản, chỉ cần đạo hạnh đủ sâu, pháp bảo không quá thấp kém, lấy Thanh Vân đạo pháp cộng thêm niệm lực là có thể khu động được pháp bảo. Thế nhưng Trương Tiểu Phàm tu hành chưa sâu, pháp bảo vốn dĩ không tòi, lại vô cùng cổ quái, đối với đạo pháp Thanh Vân Môn mới học tương đối lạ lẫm, việc đem ra ứng dụng quả là vô cùng vất vả.

Ban đầu Tố Như không hề nghĩ rằng hắn lên Thông Thiên Phong rồi lập tức phải hạ sơn, thế nên đầu tiên chỉ nghĩ đến việc làm cho hắn ghi nhớ pháp quyết, sau khi quay về Đại Trúc Phong sẽ lại cho hắn luyện tập nhiều hơn, các thủ toạ của các chi phái khác đương nhiên không biết rõ gã tiểu tử cổ quái này, xem biểu hiện của hắn trong các trận đấu tại kỳ thất mạch hội võ, đương nhiên đều nghĩ rằng hắn biết đạo pháp ngự kiếm, đạo pháp căn bản nhất. Quả thực không hề biết Trương Tiểu Phàm lén học đạo pháp, ló nga ló ngớ luyện đến cảnh giới “Khu vật”, vẫn không biết chút gì về việc ngự kiếm.

Nhìn những người khác tề khởi tiên kiếm, Tề Hạo dùng tiên kiếm “Hàn Băng” màu trắng, Lục Tuyết Kỳ dùng tiên kiếm “Thiên Gia” màu xanh, Tăng Thư Thư dùng tiên kiếm “Hiên Viên” giống một cái đai lưng sắc tía. Trương Tiểu Phàm trong lòng căng thẳng, miễn cưỡng tế khởi “Thiên Hoả Côn”, thế nhưng cảm giác tựa hồ có chút khác biệt, không có cảm giác tùy tâm vận dụng như hôm Thất Mạch hội võ.

Vượt núi xuyên mây, mặt đứng nửa ngày trời, ngay vào lúc mặt trời xuống núi bốn người mới đến được thành Hà Dương. Trương Tiểu Phàm và ba người kia để tránh bị để ý, hạ xuống mặt đất tại một nơi vắng vẻ phía bên ngoài thành Hà Dương, hắn toạ thân ướt đẫm từ đầu đến chân, sắc mặt trắng xanh, trông tình cảnh tựa hồ còn khổ sở hơn so với hôm thi đấu.

Lúc bay ở trên trời, hắn một vài lần đã nắm chặt lấy Thiêu Hoả Côn không rời, nếu không phải bọn người Tề Hạo ngay bên cạnh hắn nhìn thấy, đã không dám bay cách quá xa hắn, kịp thời ra tay giúp đỡ, chỉ sợ hắn một “đệ tử xuất sắc” vừa mới đây của Thanh Vân Môn không cưỡng được đã ngã từ trên trời cao xuống tan xương nát thịt mà chết, hơn nữa đã phá huỷ mất danh tiếng của sư môn lưu tiếng xấu đến vạn năm sau, làm cho Thanh Vân Môn hoàn toàn mất thể diện. Đám người Tề Hạo quyết định dừng xuống bên ngoài thành, đi bộ vào trong thành, mặc dù có ý để tránh sự nghi ngờ, thế nhưng cũng có chút sợ hãi vạn nhất bên trong thành náo nhiệt, dưới ánh mắt của bao nhiêu con người, Trương Tiểu Phàm vụng về hạ xuống, thì uy tín cao quý mà Thanh Vân Môn đã lao tâm khổ tứ gây dựng trong suốt hai nghìn năm nay tất sẽ bị huỷ trong một sớm tối, than ôi tiếc lắm thay!

Nghỉ ngơi chốc lát, đợi Trương Tiểu Phàm lấy lại hơi thở, bốn người trong ánh chiều tà, hướng về phía thành Hà Dương to lớn rảo bước. Trương Tiểu Phàm đi sau cùng, cảm giác thấy phía trước Tề Hạo và Lục Tuyết Kỳ thường xuyên ném ra những cái nhìn đầy nghi hoặc, hiển nhiên bọn họ không sao lý giải nổi tại sao trong kỳ thi Thất mạch hội võ lại nảy ra một con người lạ thường, không ngờ không sử dụng thành thạo thuật ngự kiếm vi hành thông thường. Đến cả Tăng Thư Thư trước đây hay đi cùng Trương Tiểu Phàm cười cười nói nói, tuyệt không nhắc gì đến chuyện ban nãy, mồm miệng thao thao bất tuyệt giới thiệu cho Trương Tiểu Phàm về thành Hà Dương.

“Trong vòng trăm dặm quanh đây, chỗ này là chỗ to lớn và phồn hoa nhất đấy. Bách tính ở tại thành này, ít thì cũng có hai, ba vạn người, do có vị trí địa lý tốt, khách thương qua lại cũng đông, thực là náo nhiệt ....”

Trương Tiểu Phàm nghe vậy, trong lòng thấy thật bội phục Tăng Thư Thư học rộng biết nhiều, bèn nói: “Thư Thư, người làm sao biết được những chuyện đó?”

Tăng Thư Thư mặt lộ vẻ đắc ý, nói “Có gì đâu, xem nhiều sách tự nhiên biết thôi.” Nói rồi trên mặt hắn lộ nét cười láu cá, kín đáo ghé vào bên tai Trương Tiểu Phàm, thấp giọng nói: “Kì thật ta đã đến chỗ này nhiều lần rồi, đều là lén lút hạ sơn thôi.”

Trương Tiểu Phàm giật mình đánh thót, nói “Người, người ...”

Tăng Thư Thư nhếch mép một cái, nói: “Xem cái bộ dạng sợ hãi của người kìa? Có gì đâu. Từ khi ta tu tập thuật ngự kiếm, tự nhiên phải thường xuyên luyện tập, bay đi bay lại bay đến chỗ này, muốn nghĩ ngơi hạ xuống lang thang trên phố có chuyện gì xảy ra đâu!”

Trương Tiểu Phàm phá lên cười.

Nghe thấy hai người bọn họ phía đằng sau đang thì thà thì thụt, Tề Hạo mỉm cười, nói với Lục Tuyết Kỳ ở bên cạnh “Lục sư muội, trời đã tối rồi, tối nay chúng ta nghỉ một đêm tại đây, ngày mai lại đi tiếp nhé.”

Lục Tuyết Kỳ khuôn mặt lạnh tựa băng sương, không có một chút xíu biểu hiện tình cảm, chỉ lạnh đạm gật gật đầu.

Đi đến bên trong thành, bọn họ để tránh gặp phiền phức, nhanh chóng thay đổi trang phục của đệ tử Thanh Vân Môn ra nhằm không tạo ra bất cứ sự hoài nghi nào, thế nhưng Lục Tuyết Kỳ tướng mạo tuyệt mỹ, quả thật là sẽ tạo ra sự kinh động không nhỏ, khiến cho không ít người đi đường dừng chân ngắm nhìn. Trương Tiểu Phàm ở bên cạnh ngắm Lục Tuyết Kỳ một cái, thấy nàng tuy vậy mặt vẫn lạnh tanh, thế nhưng đôi mắt trong sáng quả thực có chút tức giận thoáng qua, bất giác thấy hơi lo cho những qua đường ấy, vạn nhất Thiên Gia ra khỏi vó, chỉ sợ cô thành lịch sử huy hoàng này sẽ bị huỷ trong vòng nửa ngày.

Thế nhưng công phu hàm dưỡng của Lục Tuyết Kỳ hiển nhiên tốt hơn hẳn những gì Trương Tiểu Phàm suy đoán, một mạch tới đằng sau khách sạn “Sơn Hải Uyển” mà họ trọ lại, Lục Tuyết Kỳ vẫn chẳng có chút động tĩnh gì. Tề Hạo là người lịch duyệt nhất trong đám người, bốn người đều ngắm ngàng coi hẳn là trưởng nhóm, chẳng hạn như việc trọ lại này đều do hắn lo liệu, cuối cùng bọn họ được điểm gia an bài cho chỗ nghỉ thuộc loại tốt nhất phía hậu viên.

Quy mô của nhà Sơn Hải Uyển này rất to lớn, trong hậu viên cả thấy có bốn khu nhà riêng biệt, bốn người bọn họ trú tại khu nhà phía tây, mỗi người một gian phòng. Sau khi nghỉ ngơi chốc lát, Tề Hạo liền kêu mọi người, đi ra tửu lâu phía đằng trước ăn cơm.

Tửu lâu của Sơn Hải Uyển, nằm trên con phố lớn náo nhiệt nhất thành Hà Dương, thế nhưng tại phòng thượng khách trên lầu ba, vẫn rất yên tĩnh, trong căn phòng to lớn rộng rãi chỉ bày không đến mười cái bàn, hiện tại đại khái có năm bàn đang có khách ngồi ăn cơm. Tề Hạo kêu tiểu nhị, lựa chọn một vài món rau, nhìn dáng vẻ tinh tường của hắn đối với nơi này, chắc hẳn đã là khách quen rồi.

Trương Tiểu Phàm trong lòng chột nghĩ, hắn xuất thân nông dân, chưa từng đến những nơi xa hoa như Sơn Hải Uyển, lúc trước khi đi qua tầng lầu thứ hai nhìn thấy đại sảnh lộng lẫy rực rỡ, thế nhưng khi đến tầng lầu thứ ba thì thấy chạm rồng vẽ phượng, hồng mộc làm xà, cổ hương cổ sắc, hai tầng lầu hai phong cách hoàn toàn khác nhau. Hắn tự nhiên không biết người trong thiên hạ khi đạt được phú quý rồi, lại quay trở lại tìm kiếm thân phận phàm vị, mặc dầu có người thích sự hoan hỉ rực rỡ xa hoa. thế nhưng để người ta nói mình là có tu dưỡng, phong nhã cũng là chuyện thường gặp.

Bốn người bọn họ ngồi ở chiếc bàn nhỏ cạnh cửa sổ, Tăng Thu Thu nhìn qua cách bố trí trên lầu, rồi nói với Tề Hạo: “Tề sư huynh, chỗ này chắc giá cả không rẻ đâu nhỉ?”

Tề Hạo mỉm cười, nói: “Chỗ này là tửu lâu tốt nhất thành Hà Dương, không phải tự nhiên mà có được, tuy nhiên Thanh Vân Môn chúng ta rất có danh tiếng ở đây, chủ ở đây còn mong chúng ta đến, không dám lấy của chúng ta một xu.”

Tăng Thu Thu gật gù “à” lên một tiếng, một lát sau, điểm tiểu nhị mang đến trên bàn mấy đĩa nhỏ rau xào, cuối cùng có một đĩa cá tươi hấp cách thủy, nhìn thấy mình cá dài, phần đầu hơi tròn, đuôi nhỏ, thân nâu xám, có hai râu đối nhau, dày và dài. Quan trọng nhất là chất thịt trắng ngần, hương thơm ngào ngạt, tức thì khiến người ta muốn ăn ngay.

Trương Tiểu Phàm vốn có hứng thú đối với việc nấu nướng, mà chưa từng nhìn thấy loại cá này bao giờ, không kìm nổi tò mò quay sang hỏi điểm tiêu nhị:” Tiêu nhị ca, cá này gọi là cá gì, và nấu nó thế nào?”

Điểm tiêu nhị cười ồ lên một tiếng, nói: “Khách quan quả thực là biết đánh giá, đây là “Thanh Đôn Mị Ngư”, là món làm nên tiếng tăm của Sơn Hải Uyển chúng tôi, thanh hương hoạt nộn, đưa vào miệng thấy thơm ngọt, trong vòng một trăm dặm của thành Hà Dương này, quả là vô cùng nổi tiếng ...”

Trương Tiểu Phàm nuốt nước miếng, cầm đôi đũa gấp một miếng đưa lên miệng, lập tức nhắm mắt gật gù mãi không thôi: “A, thịt cá quả thật là ngon, hơn nữa được nấu rất khéo, có chút vị ngọt của đường, cho thêm mấy lát gừng để khử mùi tanh, à, có cả hương vị của hành đập dập, nhất định dùng củ hành tươi nhỏ, à, có cả loại hạt tiêu rất khó kiếm, ngũ hương, chao ôi .... Đúng rồi, lại còn trộn với vị dầu vừng để được ngon đến vậy, lợi hại, lợi hại!”

Hắn vẽ mặt đầy mê mẩn, nhìn Tề Hạo, Tăng Thư Thư đang mồm miệng há hốc, Lục Tuyết Kỳ nhìn hắn, trên mặt lộ ra thần sắc cổ quái, thế nhưng gã điểm tiêu nhị đứng bên cạnh đúng là vô cùng bội phục, cười to nói: “Khách quan quả thật là chuyên gia, sành quá!”

Trương Tiểu Phàm lúc bấy giờ mới chú ý đến dáng vẻ của mọi người xung quanh mình, mặt mũi đỏ bừng, vội vã bỏ đũa xuống, thế nhưng vẫn dò hỏi thêm một câu: “Xin hỏi tiêu nhị ca, loại mị ngư này ở đâu mà có vậy?”

Điểm tiêu nhị vẫn còn chưa kịp nói, chợt nghe tại cái bàn to phía bên kia có giọng một nữ lang cất lên: “Mị ngư (1) vốn là đặc sản của núi Chư Câu tại phương nam, cách xa nơi này cả nghìn dặm, làm sao mà vận chuyển đến được, cửa hàng của ngươi há chẳng lừa người sao?”

Mọi người giật mình, đưa mắt nhìn, chỉ thấy tại chiếc bàn to ấy, có tám người ngồi, sáu người là nam mình mặc áo vàng, chỉ có hai người là nữ, một nữ trên mình mặc quần áo màu tím nhạt, mặt che tấm mạng mỏng, không nhìn rõ được dung nhan, thế nhưng lộ ra vài phần da dẻ thực trắng như tuyết, nữ lang còn lại chính là người mới nói câu vừa rồi, tuổi tác không lớn, nhìn chỉ khoảng độ mười sáu mười bảy, trên mình mặc quần áo màu xanh nước biển, tướng mạo xinh đẹp lạ thường, lông mày nhỏ, cặp mắt to sáng ngời vô cùng linh động, khiến cho người ta mắt phải sáng lên, so với Lục Tuyết Kỳ thì chẳng hề thua kém chút nào.

Trương Tiểu Phàm à lên một tiếng, nhìn thấy nữ lang đó nói xong câu đầu tiên, ánh mắt đang rọi lên trên mình Lục Tuyết Kỳ bên bàn hắn, hình như có chút kinh ngạc vì dung mạo của Lục Tuyết Kỳ. Nữ lang vốn ưa đẹp, ngay cả Lục Tuyết Kỳ thường ngày là một nữ lang lạnh lẽo như băng sương, lúc này cũng không kìm chế được hơn nữa đưa mắt nhìn nữ lang ấy một cái.

Điểm tiêu nhị lập tức cười nói :”Vị khách quan này nói rất đúng, thế nhưng ngài có chỗ chưa biết đây thôi, một trăm năm về trước mị ngư đúng là chỉ có ở núi Chư Câu phía nam, thế nhưng sau này Thanh Vân Môn Đạo Huyền Chân Nhân đi qua núi Chư Câu, đã mang loài cá mị ngư này về, thả ở sông lớn ở

phía bắc Thanh Vân Sơn, đến nay không chỉ sống sót, mà còn ngày càng sinh sôi nảy nở.

Chúng ta tất cả đều nhận cái phúc tiên nhân Đạo Huyền tiên nhân trên Thanh Vân Sơn, nên may mắn có được món ngon để ăn!" hần vừa nói trên mặt vừa lộ ra dáng vẻ vô cùng sùng kính.

Nhìn Trương Tiểu Phàm và đám người Thanh Vân Môn, tự nhiên ai nấy đều cao hứng, mặt lộ nét tươi cười, thế nhưng thiếu nữ ấy nghe xong, quay đầu lại nhìn nữ lang chur mặt một cái, rồi ngồi xuống, trong miệng hứ lên một tiếng.

**

*

Ăn xong bữa cơm tối ngon miệng, đám người Trương Tiểu Phàm tâm ý mãn nguyện quay trở về phòng, Tề Hạo ở tại cửa Tây Uyển nói với mọi người rằng: "Tối nay chúng ta trước ở lại đây nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai sẽ lên đường đi Không Tang Sơn."

Trương Tiểu Phàm cùng Tăng Thư Thư đồng thanh đáp một tiếng, Lục Tuyết Kỳ không nói tiếng nào, cứ hướng thẳng về phòng của mình mà đi, rồi thì "rầm" một tiếng như tiếng đóng cửa. Tề Hạo tro người ra, đoạn nhìn bọn Tăng Thư Thư cùng Trương Tiểu Phàm cười khỏ một tiếng: "Hai vị sư đệ cũng nên về nghỉ ngơi đi."

Trương Tiểu Phàm nhìn gương mặt anh tuấn của Tề Hạo, chỉ thấy dưới ánh tà dương dáng dấp tiêu sái không hề thuyên giảm xem ra còn có mấy phần thoát tục, xét lại mình hần đột nhiên thấy chán nản trong lòng, tinh thần sa sút, miễn cưỡng đôi lời cùng Tăng Thư Thư, không để ý tới Tề Hạo nữa, rồi tự mình quay bước về phòng.

Tăng Thư Thư cười "a a" một tiếng, cùng Tề Hạo chuyện vãng đôi lời rồi hai người chia tay ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Đây là đêm đầu tiên mà Trương Tiểu Phàm rời xa Thanh Vân Sơn trong suốt năm năm qua, không biết sao cứ trần trọc ngủ không yên. Mãi cho đến nửa đêm hần mới mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, vừa ngủ thì lại mơ thấy một thân vương đầy máu tanh, gương mặt hung tợn đứng giữa núi thây biển máu, đồng thời từ sâu nơi tâm khảm, một luồng sát ý không biết nguyên do, ùng ùng bộc phát, màu máu đỏ hồng trước mắt hần phảng phất như biến thành nước suối ngon ngọt, hấp dẫn hần, mời gọi hần, khiến hần nhin không được mà muốn chém nát hết những gì xung quanh.

"A... !"

Trương Tiểu Phàm giựt mình tỉnh giấc, lật đật ngồi dậy, hơi thở gấp rút, mồ hôi ra đầy mình, mắt một lúc lâu sau tâm trạng kích động mãnh liệt của hần mới từ từ bình phục lại.

Trương Tiểu Phàm thân mình run lẩy bẩy vì sợ, hần cứ ngồi mãi như thế trong bóng đêm không biết đến bao lâu, tay hần vô tình sờ trúng thanh thiêu hỏa còn để ở bên gối, một luồng cảm giác băng lạnh liền bao trùm lấy hần. Giác mộng này không khác gì các cơn ác mộng mà hần vẫn nằm mơ thấy trong những năm qua, đều chung một tình cảnh không khác, một kẻ hung ác khát máu ở trong mơ, khiến hần tự

cảm thấy ghê sợ.

Bốn bề vắng lặng, màn đêm bao bọc khắp chung quanh.

Hắn xếp chân lên ngồi ngay ngắn trong bóng đêm, hít thở thật sâu, hai mắt nhắm lại, hai tay khoanh chéo lại ở trước thân.

Đêm đen như một người con gái ôn nhu, nhẹ nhẹ ôm lấy thân thể hắn, một lớp ánh sáng vàng nhạt khi ẩn khi hiện phát ra từ thân thể Trương Tiểu Phàm. Dưới lớp ánh sáng nhạt nhòa phản chiếu, trên gương mặt hắn, tựa như có nét trang nghiêm không hợp với nét trẻ con của hắn.

Không biết trải qua bao lâu, vòng ánh sáng màu vàng ấy dần dần tan mất, Trương Tiểu Phàm trong đêm đen mở mắt nhìn ra, tâm tính bình hòa. Sau mỗi lần ngồi như thế, hắn đều đặc biệt tưởng nhớ đến vị hòa thượng hiền từ Phổ Trí.

Trương Tiểu Phàm không cảm thấy buồn ngủ nữa, hắn tiến lên mở cửa phòng rồi bước ra ngoài. Các phòng bên đều tối đen, chắc rằng đám người Tề Hạo cũng đã ngủ say rồi.

Hậu viên của Sơn Hải Uyển được xây dựng trong một hoa viên, đông tây nam bắc bốn phương vị đều có bốn đình viện khác nhau. Trương Tiểu Phàm đi ra từ nơi ở của bản thân ở Tây Uyển, rồi đi đến hoa viên nơi chính giữa.

Lúc này đêm đã khuya, ngược lên nhìn trời, lấp lánh đầy sao, một vầng trăng tròn treo nơi góc trời khuya. Gió đêm vi vút, thoang thoang mang đến một chút hương thơm. Đường mòn quanh co mờ mịt không biết trải dài đến tận đâu. Ven đường, cỏ cây từng bụi xanh um, sắc hoa các loại nở đầy trên đất.

Trương Tiểu Phàm trong lòng chán nản, cứ thuận theo con đường nhỏ mà đi, gió thổi trên mặt mang theo cảm giác mát mẻ.

Trong đêm thanh vắng và cô quạnh như thế này, một chàng thiếu niên lẻ loi bước đi trong hoa viên hiu quạnh, nhớ lại những chuyện đã trải qua.

Bên đường, một đóa hoa nhỏ lay nhẹ theo gió đêm, lóng lánh hạt sương khuya bám đọng trên cánh hoa trắng, lung linh trong suốt, Trương Tiểu Phàm ngừng bước, bất giác ngắm cảnh đó đến si ngốc.

Thoang thoang u hương từ đâu truyền tới.

Hốt nhiên, một cánh tay ngọc nho nhỏ vươn đến cành hoa, cánh tay ấy phảng phất như từ bóng đen vĩnh hằng mà duỗi ra, đẹp đến não hồn, làm lu mờ cả ánh sáng trăng sao trên trời.

Bẻ đi nhánh hoa!

Nơi phút giây đó, trong đầu Trương Tiểu Phàm "oanh" vang lên một tiếng, ánh trăng đầy trời như lu mờ hẳn đi, cả hoa viên như chìm trong bóng đen.

Hắn xoay đầu lại, nhìn ra sau, tràn đầy một ý hận không tên.

Một thiếu nữ trẻ tuổi mình bận áo màu xanh biếc, đang đứng tại đó, toàn thân như thu hút hết ánh sáng nơi trời cao, nàng nhẹ nhàng đưa nhánh hoa lên mũi, ngửi một hơi thật sâu.

Chú thích:

: "Sơn hải kinh - sơn kinh quyển thứ tư - chư câu sơn": Ở phía nam nước chảy năm trăm dặm, rằng thế núi cong hình móc câu, không cỏ cây, nhiều cát. Ở núi đó, đất rộng trăm dặm, nhiều mị ngư.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 33

Vạn Bức

Trương Tiểu Phàm run lên một cái khi nhận ra đó là thiếu nữ xinh đẹp đã tranh luận về chuyện mì ngư trong buổi cơm tối vừa qua, cô ta vẫn bận bộ đồ màu xanh nước biển, ở dưới ánh trăng làn da trắng như tuyết, không chút tì vết, đẹp không thể bì, như là một nàng tiên lạc bước.

Thiếu nữ nọ cầm đóa hoa vừa hái cứ để ngay mũi, hít ngửi thật sâu, trên mặt lộ vẻ nhớ nhung say đắm, nét đẹp khiến cho người ta phải mê hồn lạc vía. Đóa hoa kia như hấp thụ thêm nét rực rỡ khi kề bên gương mặt kiều mi của nàng.

Chỉ là tận nơi đáy lòng của Trương Tiểu Phàm, một ngọn lửa giận không tên bỗng bùng cháy, hấn cau đôi mày lại: "Đóa hoa đó nở nhìn đẹp như vậy sao cô lại nỡ ngắt nó đi?"

Thiếu nữ áo xanh nọ lưu chuyển ánh mắt mềm mại như nước liếc nhìn Trương Tiểu Phàm một lượt rồi cất giọng nhàn nhạt: "Ta hái đi đóa hoa này thì đó là phúc đức của nó, đóa hoa này phải có duyên tu ba kiếp mới được ta ngửi hương thơm, người là người trần tục thì làm thế nào biết được?"

Trương Tiểu Phàm ngăn người ra, bình sanh mới nghe một chuyện hoang đường như vậy, chỉ lắc đầu bảo: "Đóa hoa này bị cô hái đi thì đâu còn sinh mạng nữa, làm sao mà cao hứng được chứ?"

Thiếu nữ áo xanh nọ ngấm nhìn Trương Tiểu Phàm rồi nói: "Người không phải là hoa thì làm sao biết hoa không cao hứng?"

Trương Tiểu Phàm nghe lời ngang bướng của thiếu nữ nọ thì trong lòng không ưa, đáp: "Cô cũng không phải là hoa, làm sao biết là hoa nhi cao hứng chứ? Nói không chừng đóa hoa này đang đau khổ đây chỉ là, A, cô nhìn kìa, có giọt nước trên cánh hoa, không phải là đau quá mà rơi lệ sao?"

Thiếu nữ áo xanh nọ trơ người ra một lúc rồi cười khúc khích, nhìn nàng như muôn hoa đua nở, đẹp đến mê người, khiến Trương Tiểu Phàm nhìn đến ngây dại.

"Hoa lệ?... .. Khách khách, hoa lệ, ta lần đầu tiên trong đời mới nghe thấy một người đem hạt sương đọng trên hoa nói thành nước mắt của hoa, cười chết ta được... .."

Trương Tiểu Phàm đỏ mặt, ấp úng không nói nên lời, nhìn thiếu nữ nọ cười đến cong cả lưng mà thấy nóng trên mặt, hỏi lớn: "Này, này, làm sao rồi?"

Không biết thiếu nữ nọ có nghe lời nói của hấn không mà tiếng cười như lớn hơn, tiếng cười trong trẻo vang dội khắp hoa viên yên vắng lặng lẽ làm cho nó ấm cúng hơn.

Trương Tiểu Phàm nổi giận không xong lại không nghĩ ra được lời gì để mở miệng, nhìn gương mặt

tươi cười của thiếu nữ nọ chỉ còn nước trút giận lên đất, giậm chân xoay mình bước đi.

Đi hơn hai bước thì đột nhiên nghe thiếu nữ phía sau nín cười mà kêu gọi mình, trong lời kêu có mấy phần tiếu ý: "Ê, người đợi một chút."

Trương Tiểu Phàm tâm tình vốn an hòa khi bước ra hoa viên nhưng từ lúc chạm mặt thiếu nữ nọ thì tâm tình phiền muộn, nay nghe cô ta gọi mình, trong lòng lại thêm phiền não, không nhìn được quay đầu đáp: "Ta không phải tên Ê, cô kêu ai vậy?"

Thiếu nữ nọ hơi run lên một chút, nét cười trên mặt liền thu lại, quét mắt nhìn Trương Tiểu Phàm, ánh mắt phảng phất đôi phần lạnh lẽo, tựa hồ như dò xét hẩn. Một lúc sau, cô ta như nghĩ ngợi xong điều gì, tuy nhiên vẫn không khôi phục lại nét mặt tươi cười rạng rỡ lúc trước, cất giọng ôn hòa hỏi: "Ồ, người tên gọi là gì?"

Trương Tiểu Phàm thuận miệng đáp: "Ta tên... .." rồi lập bấp thấp giọng hỏi: "Ta sao phải nói cho cô biết chứ?"

Gương mặt thiếu nữ áo xanh bỗng nhiên nghiêm lại, nhìn tựa hồ như muốn nổi giận, nàng nhìn nét ương ngạnh của Trương Tiểu Phàm giống như một đứa bé trai đang giận lẫy, nhìn không được liền bật cười khúc khích.

Sắc khí nặng nề trên gương mặt nàng như theo tiếng cười đó mà tan biến đi mất, trắng sáng trên cao, hương thơm đầy vườn, trên mặt thiếu nữ nọ tràn đầy tiếu ý, hình như cũng biết vậy là không phải nên nàng lắc đầu ráng nín cười nhưng chung quy vẫn nhìn không nổi.

Nét ngây thơ ngày xưa, trong đêm nay như phảng phất sống lại ở trước mắt.

Ánh trắng như nước, nhẹ nhẹ trải dài trên đầu vai và bên mặt nàng, óng ánh vẻ đẹp rung động hồn người.

Trương Tiểu Phàm không biết vì sao mà nhìn đến mê mẩn cả người ra.

Thiếu nữ nọ cười xong một trận thì phát hiện Trương Tiểu Phàm nhìn mình chòng chọc, hứ một tiếng, không những không đỏ mặt như những thiếu nữ khác mà còn thẳng thẳng hỏi rằng: "Ta nhìn có đẹp không?"

Trương Tiểu Phàm bị thiếu nữ nọ hỏi thẳng như vậy thì giật mình lúng ta lúng túng, y như kẻ trộm nhất thời bị người ta bắt gặp, bên trong ánh mắt nhu hoà của nàng khiến hẩn có cảm giác không thể trốn tránh: "Ta..... Cô..... Ách (tiếng nắc), cô, đẹp lắm!"

Lời rời khỏi miệng, Trương Tiểu Phàm thấy mình ngây dại ra, trong lòng lại cảm thấy có một tư vị kỳ lạ không nói nên lời, thiếu nữ nọ như không để ý đến hẩn, miệng hơi mỉm cười: "Ta cũng nghĩ vậy, từ nhỏ tới lớn, ai cũng bảo ta thế, đàn ông các người đó, toàn là cá mè một lứa."

Cô ta trông còn trẻ như vậy nhưng qua lời nói, nghe ra tựa hồ như đã từng trải qua tang thương trong đời. Trương Tiểu Phàm lại thấy bực bội, đang tính phản bác nhưng vô ý nhìn qua, thấy nàng, mắt trong, răng trắng, một mình trong ánh trăng, thấp thoáng có mấy phần quen thuộc. Hẩn tức thì liền tưởng đến

tình cảnh trên núi Thanh Vân, bên bờ đầm trong xanh, như chính mắt trông thấy thân ảnh mỹ lệ của sư tử hấn, một khắc thời gian đó, hấn đột nhiên mất hết hứng thú, không cách chi lấy lại tinh thần, thoáng nhìn thiếu nữ nọ, cúi đầu thờ dài, không nói một lời, quay người bước đi.

"Ê, " bước được mấy bước thì nghe có tiếng kêu vọng lại ở phía sau, Trương Tiểu Phàm cau mày quay lại, nhìn thấy thiếu nữ áo xanh nọ.

Nàng nheo nheo mắt, đôi vành môi uơn uớt hơi mím lại, bộ dạng như suy nghĩ điều gì, cả không gian bỗng yên lặng hẳn đi.

"Người tên gọi là gì thế?" nàng lập lại câu hỏi khi nãy, ánh mắt phản chiếu hình bóng hấn.

Trương Tiểu Phàm bỗng nhiên lùi bước, mọi bực bội đều tiêu tán trong phút giây, hình như trước mặt nàng hấn không cách nào mà giận được. Hấn không dám nhìn vào ánh mắt nhu hòa ấy, bản thân thấy có điều bất ổn xen lẫn chút khiếp nhược, nói gọn một câu: "Trương Tiểu Phàm."

Sau đó liền nhanh bước lùi ra sau mà đi, có mấy phần giống như là đang chạy trốn ai đó.

Hấn cúi đầu rộng bước mà đi, bước đến khúc quanh của con đường mòn thì thỉnh thoảng phát hiện một bóng đen nơi tối tăm của khu vườn, nếu như không đến gần thì chẳng tài nào phát hiện được.

Hấn xem chút là không dừng lại kịp, cũng may là thân thể phản ứng nhanh nhẹn nên không đụng vào người nọ. Trong bóng tối trước mặt hấn liền xuất hiện một đôi mắt sáng, lạnh lẽo nhưng sâu thẳm.

Cự ly hai người quá gần nhau, Trương Tiểu Phàm thất kinh kêu lên một tiếng rồi bước lui một bước, nhìn rõ lại thì ra đó là nữ lang bịt mặt ngồi bên thiếu nữ áo xanh trong buổi cơm tối vừa qua. Lúc này nàng vẫn che mặt bằng tấm mạng mỏng song trên người đang bận quần áo màu đen, trong đêm tối thế này nhìn tựa như một u linh.

Trương Tiểu Phàm định thần lại, hít thở điều hòa, một mùi hương thoang thoang bay vào mũi, không biết là hương thơm gì ở trong vườn, chỉ phát ra từ khi đứng gần nữ lang nọ.....

Tim hấn đập loạn, cảm giác rằng hấn rời phòng đêm nay là hoàn toàn sai lầm, tức thời hàm hồ nói: "Xin lỗi.", rồi vòng qua người nữ lang che mặt mà đi về hướng phòng mình ở.

Từ đầu đến cuối, nữ lang che mặt đó không nói qua một câu nào, chỉ đứng im lìm một chỗ, nhìn chàng trai trẻ ấy. Khi Trương Tiểu Phàm bước qua đằng sau lưng nàng thì nàng mới từ từ xoay người lại nhìn thân ảnh hấn dần rời xa.

Một hồi sau, bóng hình nàng tựa như hòa nhập hấn làm một vào bóng tối nơi hoa viên, nàng mới xoay người lại, hướng về phía trước hoa viên mà đi. Nàng nhanh chóng nhìn thấy thiếu nữ áo xanh nọ vẫn đứng y nguyên tại chỗ, nơi tay còn cầm nhánh hoa mới hái hồi nãy.

Thiếu nữ áo xanh ngừng đầu lên không chút kinh ngạc, mỉm cười nói: "U di, đi về rồi à."

Nữ lang che mặt nhìn đóa hoa trong tay nàng áo xanh, khăn che mặt hơi động, nhìn lại thì nàng đang gật gật đầu nói: "Bốn người nọ là Thanh Vân môn hạ." Âm thanh nàng lan truyền trong hoa viên, nghe nhẹ nhàng mà xa xôi, phảng phất đôi phần quý khí, "Đứng đầu là Tề Hạo, thuộc chi phái Long Thủ Phong,

ba người còn lại chưa từng gặp qua, nhìn thấy chỉ là lớp đệ tử trẻ tuổi, không biết danh tính."

Thiếu nữ áo xanh mỉm cười nói: "Con biết, người mới vừa đi khỏi đó kêu là Trương Tiểu Phàm, tên thật quê mùa."

Nữ lang che mặt liếc nhìn nàng rồi nhàn nhạt bảo: "Bích Dao, lâu rồi không thấy con thương hoa."

Thiếu nữ áo xanh, kêu là Bích Dao, hơi run thân mình, chỉ một lát, trên gương mặt đẹp đẽ của nàng lại lộ ra nét cười, đáp: "Vâng ạ, u di, lâu lắm rồi."

Nàng nâng nhành hoa lên, nhìn chăm chú. Sau đó dưới ánh mắt chú thị của nữ lang che mặt, nàng cười cười, nắm chặt tay lại, bóp đóa hoa đẹp đẽ kia đến nát vụn.

※ ※

※

Ngày hôm sau, bốn người Thanh Vân Môn thức dậy, sau khi rửa mặt chải đầu, Tề Hạo tụ tập bốn người lại thương nghị "Không Tang Sơn cách xa nơi này 3000 dặm về phía đông, quãng đường không hề gần, chúng ta trên đường không thể chậm trễ". Ba người còn lại không chút dị nghị, định tính tiền xong sẽ lên đường.

Chủ nhân của Sơn Hải Uyển, đối với Thanh Vân Môn, quả nhiên kính mộ vô cùng, vốn dĩ là phòng hạng sang không ngờ giảm giá một nửa, tựa hồ chỉ bằng tiền phòng loại bình thường. Trong lúc Tề Hạo cười nói tính tiền với ông chủ, Trương Tiểu Phàm đưa mắt ngấm nhìn bốn phía xung quanh, thế nhưng đến tận lúc đi, hẳn không hề nhìn thấy thiếu nữ áo xanh tối qua cùng đám người ấy thêm lần nữa.

Đám người bọn họ ngự kiếm mà đi, quãng đường 3000 dặm này mất trọn mười ngày trời, lúc đầu, Trương Tiểu Phàm tự nhiên được đi rất nhiều, thế nhưng chỉ sau vài ngày, Trương Tiểu Phàm đạo pháp dần dần thuần thực, đi bằng "Thiên Hỏa Côn" đã thấy quen thuộc, bất giác bay lượn đâu ra đấy, cái cảm giác xuyên qua trời xanh mây trắng mỗi ngày lúc bay ngang dọc trên trời cao, quả thực khiến cho hẳn vô cùng thích thú suốt mấy ngày này.

Cuối cùng cũng đã đến được Không Tang Sơn, bọn họ hạ xuống một đám mây, tất cả đều kinh ngạc, chỉ thấy, trong vòng 100 dặm xung quanh, một toà núi lớn hiểm trở cao chót vót, thế nhưng đa phần là đá rất ít cây cỏ, dưới núi không có dấu hiệu nào cho thấy là đã từng có người ở, một vùng hoang lương.

Lúc này đã sắp xế chiều, mặt trời đang ngả về phía tây, ánh tịch dương vàng vọt chiếu trên đỉnh Không Tang Sơn, tựa hồ mang đến một chút gì thê lương lại có đôi phần đáng sợ. Mọi người hạ xuống dưới chân núi, thu hồi pháp bảo, tiên kiếm. Tề Hạo nhìn trời, nói: "Ta xem chỗ này không có nhà dân nào có thể tá túc được, chẳng thà chúng ta lập tức lên núi, một mặt tìm kiếm 'Vạn Bức Cổ Quật', một mặt xem thử có chỗ nào thích hợp để nghỉ ngơi đêm nay."

Tăng Thư Thư gật đầu nói: "Tề Hạo sư huynh nói có lý, chúng ta lên núi thôi." Trương Tiểu Phàm nhìn Tăng Thư Thư đáp lời, bản thân chẳng có chút ý kiến gì cả, Lục Tuyết Kỳ nhìn trời, không nói một câu, thế nhưng lại là người đầu tiên tiến bước đi lên phía đỉnh núi.

※ ※

※

Không Tang Sơn tuy không sánh được với Thông Thiên Phong của Thanh Vân Sơn về độ cao, thế nhưng nó không hề thấp, hơn nữa vách núi dựng đứng, không hề có đường đi, bốn người từ chân núi đi lên, chỉ mới đến ngang lưng núi, trời đất đã hoàn toàn tối om.

Bốn người nhanh chóng đi đến một khoảng đất bằng, Tề Hạo kêu mọi người dừng lại, lấy từ trong bọc ra một miếng kính nhỏ bằng đồng, ba người nhìn thấy nhận ngay ra đó là “Lục Hợp Kính”, vật chí bảo của Thanh Vân Môn, nhất thời tất cả đều ngây hết cả ra, không hiểu Tề Hạo muốn làm gì.

Chỉ thấy Tề Hạo cầm Lục Hợp Kính trong tay, trong miệng lẩm nhẩm niệm mấy câu thần chú, Lục Hợp Kính vốn ảm đạm không một chút ánh sáng tựa như có cảm ứng, từ từ tỏa sáng, nhẹ nhàng bay lên khỏi lòng bàn tay của Tề Hạo rồi dừng cách đỉnh đầu hẳn hai trượng, mỗi lúc một sáng, tạo ra một quang sáng màu vàng nhạt chiếu soi khắp khoảng đất chu vi sáu trượng xung quanh bốn người bọn họ, khiến cho họ được bảo vệ ở ngay giữa.

Tề Hạo lúc này mới nói: “Tại Không Tang Sơn tám trăm năm về trước, là nơi tập trung của bọn ma giáo yêu nhân, hơn nữa ta thấy dường như núi này hoang lương quỷ dị, chỉ sự có nhiều sơn tinh yêu quái. Lục Hợp Kính có công năng bảo vệ chủ nhân, tuy nhiên chúng ta vẫn phải cảnh giác”

Trương Tiểu Phàm đưa mắt nhìn Lục Hợp Kính đang lơ lửng trên không trung, chỉ thấy miếng kính nhỏ ấy bề ngoài tựa như không làm người ta kinh ngạc, thế nhưng trong nét cổ kính thô lậu lại ẩn chứa điềm lành, không thể coi thường. Đúng lúc này, mọi người bỗng nghe thấy một âm thanh vang rền từ xa vọng đến, sau đó là âm thanh “răng rắc răng rắc” vang lên, thanh âm dần dần mau hơn, cuối cùng không chỉ âm thanh mỗi lúc một vang đến gần hơn, mà tựa hồ còn loáng thoáng nghe thấy nhịp điệu, rồi chỉ còn lại tiếng tạp âm to lớn “ào ào” vang vọng khắp vùng núi non hoang dã này, phía đằng xa, trong lúc mọi người đang nhờ vào chút ít ánh sáng do Lục Hợp Kính phát ra trong đêm đen, kích động nhìn về nơi xa xa ở phía sau lưng núi, đột nhiên bốc lên một đám mây khói màu đen, trong đêm tối trông nó thêm phần quỷ dị, từ đó phát ra những tiếng kêu vang vọng.

Tất cả mọi người đều biến sắc, Tăng Thư Thư con mắt chuyển động, bỗng la lên thất thanh: “Lục Hợp Kính”

Hắn vừa dứt lời, trong lúc mọi người vẫn chưa có phản ứng gì, thì trong không trung đám mây đen ngày một lớn hơn ấy quả thực đã cảm giác thấy chuyện gì đó, liền di chuyển, hướng về chỗ họ, một khắc sau, một tiếng kêu chói tai tựa như truyền đến từ trong đám mây đen, trong chốc lát toàn bộ đám mây đen ấy đều di chuyển, hướng tới chỗ bốn người, xông thẳng vào điểm sáng duy nhất trong đêm tối.

Chỉ nháy mắt, bầu trời đêm vốn dĩ nhấp nháy ánh sao bỗng chốc đen kịt, tựa như bị một cái gì đó che khuất. Mọi người chỉ cảm thấy một mùi tanh hôi trong chớp mắt đã tràn ngập trong không gian, bọn Trương Tiểu Phàm kinh hãi thất sắc. Duy chỉ Tề Hạo là còn trấn tĩnh, thế nhưng sắc mặt đã trắng bệch,

vội vàng nói: “Không được loạn động, bất cứ có chuyện gì cũng không được rời khỏi phạm vi vòng sáng của Lục Hợp Kính”.

Lại một khắc nữa trôi qua, tiếng âm thanh kêu ầm ì ã ngay cạnh bên tai, trong ánh sáng do Lục Hợp Kính chiếu ra, mọi người cuối cùng đã nhìn rõ đám mây đen ấy, vô số cánh dơi màu đen nhiều đến choáng ngợp, dày đặc đông đảo, hơn nữa nhìn thân hình chúng, so với các con dơi đã thấy trước đây đều to lớn hơn, mỗi một con đều há ngoác miệng, trên thân mình màu đen cái miệng đỏ lòm trông thực khủng bố dữ tợn. Thế nhưng ánh sáng màu vàng nhạt do Lục Hợp Kính phát ra, vào lúc này quả thực đã hiển lộ tác dụng, chỉ thấy đám dơi đang có mặt bị ngăn lại bên ngoài vòng sáng ấy, mặc kệ chúng có đánh đập xô đẩy thế nào đi nữa, vòng sáng ấy không lay động mảy may nào hết. Ngược lại, những con dơi khi chạm vào vòng sáng vàng nhạt ấy, thân thể màu đen phát ra âm thanh “tư tư”, giây lát sau đã ngã lăn ra đất gần ngay vòng sáng, không còn vùng vẫy nữa, nhìn ra đã không còn động đậy được nữa. Chỉ là đám dơi ấy quả thật quá nhiều, nhìn thoáng qua, cả bầu trời sao cao vợi vợi hoàn toàn bị che khuất, dễ chừng số lượng có đến hàng triệu con. Số lượng bị chết nằm trên mặt đất có lẽ bất quá chỉ đến một phần triệu mà thôi, thế nhưng nhìn vô số con dơi con sau nối tiếp con trước, vỗ cánh bay đến, bốn người bị bao vây ở giữa, mặc dầu tạm thời vô sự, nhưng trước sau trái phải đâu đâu cũng là những cái miệng to như chậu máu vô cùng khủng bố, mùi tanh hôi gần như làm người ta nôn mửa.

Thế nhưng Lục Hợp Kính vốn là đạo gia chí bảo, dưới sự tấn công của vô số lũ súc sanh hung ác, không hề có chút suy yếu lay động nào cả, vòng sáng vàng ấy trông nhàn nhạt, vẫn đứng thẳng như núi, không hề tan ra, bên ngoài vòng sáng thi thể của lũ dơi mỗi lúc một cao.

Lúc này, không biết có bao nhiêu con dơi đen ở trên trời phía bên trên vòng sáng ấy, Ở đâu ra mà có đến ba tầng rồi lại ba tầng, chỉ sợ có đến ba trăm tầng rồi lại ba trăm tầng. Thế nhưng sự công kích của lũ súc sanh ấy với vòng sáng tựa hồ đã dần dần chậm lại, hình như chúng biết rằng tổn công vô ích, nên không làm lại cái việc vô dụng ấy nữa. Chỉ là đám súc sanh ấy có lẽ không bỏ được miếng ngon đã gần đến miệng, vẫn bay lượn xung quanh không chịu bỏ đi.

Trương Tiểu Phàm tâm thần hỗn loạn, hấn bình sinh chưa từng nhìn thấy vật nào hung ác như vậy. Đến tận lúc này vẫn còn một chút khản trương sợ hãi, hấn thở gấp gấp rời mắt khỏi lũ dơi phía bên ngoài, dư quang nơi khoé mắt liếc thấy Lục Tuyết Kỳ đứng bên cạnh mình sắc mặt đã trắng xanh.

Tựa như ngay lúc này, Lục Tuyết Kỳ cảm thấy ánh mắt của hấn, liền đưa mắt nhìn về chỗ Trương Tiểu Phàm. Ánh mắt hai người gặp nhau trong không trung. Lục Tuyết Kỳ đột nhiên quay đầu đi, gương mặt trắng xanh tựa hồ lại trắng thêm một chút, thế nhưng không quay đầu lại nữa.

‘Roạt ...’

Đột nhiên, lũ dơi ở đó đều vỗ cánh bay lên, Tăng Thư Thư nhìn bọn chúng, vừa mới thốt lên một câu : “Khó khăn lắm mới .....”

Lời nói chưa dứt, hấn cũng không nói được hết câu, chỉ thấy đầy trời mây đen, vô số con dơi bay lên

cao, đột ngột quay mình trở lại, chỉ loạt đầu đã như mưa đá trút xuống, đánh vào phía trên vòng sáng của Lục Hợp Kính, bị vòng sáng Lục Hợp Kính phản chấn bật văng ra, ngay sau đó một vòng huyết vụ bắn toé lên, dưới ánh sáng màu vàng nhạt, những thân hình nát bấy, xương gãy tan tành rơi đầy trên mặt đất.

Máu bắn chảy tràn trên mặt đất, mùi máu tanh phả cả lên mặt, vô số huyết hoa khủng bố xuất hiện rục rờ trong sắc đêm rồi ngay lập tức rơi xuống đất, thế nhưng lũ dơi phía đằng sau thật không ngờ tựa như đứng vững với cái chết của đồng loại ở phía trước, vẫn lao xuống tấn công không ngừng. Bốn người Thanh Vân Môn ai nấy mặt mày xanh lét, ngấm nhìn loài vật kỳ dị hung ác đã man hiêm thấy trên thế gian.

Chẳng bao lâu, xung quanh vòng sáng, đông xác dơi đã chất cao ngang thắt lưng.

Trương Tiểu Phàm đột nhiên phát hiện, lưng áo của mình, đã bị mồ hôi lạnh làm cho ướt đẫm.

Cảnh tuồng khủng bố này không biết còn kéo dài bao lâu nữa, đến tận lúc khi mà xác dơi bên ngoài vòng sáng ấy đã chất cao ngang đầu người, lũ dơi cuối cùng mới chịu ngừng cuộc tấn công mãnh liệt, hung tợn đã man đó lại, lúc này vòng ánh sáng do Lục Hợp Kính phát ra độ sáng có ảm đạm đi đôi chút, thế nhưng vẫn loé sáng trong đêm đen, vẫn đứng vững không hề đổ.

Ngập trời mây đen, vây quanh điểm sáng duy nhất trong đêm tối ấy, quả thực vẫn không có ý định bỏ đi.

Bốn người mắt không lúc nào dám nhắm lại, trong tay nắm chắc tiên kiếm pháp bảo của bản thân, không dám có một chút sao nhãng.

Chỉ là, bày dơi khổng lồ này quả thực hình như vẫn chưa có thêm một phương pháp tốt nào khác, chỉ vây xung quanh chứ không chịu rời đi, nhưng vẫn chưa tái phát động một cuộc tấn công nào nữa.

Tình trạng này cứ kéo dài đến tận tờ mờ sáng.

Vào lúc những tia sáng mặt trời đầu tiên ửng lên ở phía chân trời, tựa hồ trong bóng tối mờ mờ có tiếng hô hoán, lũ dơi ở đó đột nhiên vỗ cánh bay lên, lượn vòng giãy lất trong không trung, ngay sau đó bay quay trở lại chỗ hôm qua chúng đã bay ra, đến rất nhanh, đi cũng rất nhanh, chưa đầy một khắc, lũ dơi đông vô số ấy đã biến mất không thấy đâu nữa.

Bốn người Thanh Vân Môn từ từ trùng xuống, thế nhưng một lúc lâu sau, đến tận lúc hoàn toàn xác định rõ lũ dơi ấy không thể xuất hiện lần nữa Tề Hạo mới thu hồi Lục Hợp Kính.

Vòng ánh sáng biến mất.

Một âm thanh ngọt ngào vang lên, xung quanh bốn người xác lũ dơi trông như một hòn núi nhỏ, chợt đổ ập xuống từ bốn phương tám hướng, nhấn chìm bốn người trong dòng sông khủng khiếp kinh tởm ấy. Trương Tiểu Phàm vào giây phút đó, tim đập thành thịch, tựa hồ chút nữa thì tự mình ngừng thở, thế nhưng cũng trong lúc đó, hần nghe thấy bên cạnh mình truyền đến một tiếng kêu lạnh lạnh, một cánh tay ngọc vươn ra, quắp chặt cứng lấy cánh tay hắn. Dùng sức rất mạnh tuy cách một lớp vải mà móng tay

như xuyên suốt vào da thịt của hắn.

Nỗi đau đón ấy khoan tận vào trong tim, hắn quay đầu lại, nhìn thấy một nữ lang xinh đẹp đang hoảng sợ, khuôn mặt trắng xanh của nàng trong ánh nắng ban mai hiện lên một nét kinh hoàng, khiến người ta trong tim nhói lên một nỗi đau khôn tả.

Bất chợt, nỗi sợ hãi khủng khiếp hiện hữu trong tim hắn tiêu biến mất tăm, mặc dù vẫn còn một chút căng thẳng, thế nhưng sự chú ý của hắn đã bị Lục Tuyết Kỳ lôi cuốn hết mất rồi, tựa như trước mặt nàng, hắn có cảm giác quyết không hề nao núng.

Hắn bước lên một bước, chắn trước thân thể của nàng.

Tiếng thở gấp gấp của Lục Tuyết Kỳ dần dần bình tĩnh trở lại, nàng khe khẽ ngẩng đầu, đôi môi khẽ mấp máy, sâu kín nhìn gương mặt Trương Tiểu Phàm một cái, rồi buông lỏng tay ra.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 34

Cổ Quật

Bốn người khó khăn lắm mới ra khỏi được đồng thây dơi chát cao như núi, nhưng trông thảm hại cùng cực, trên mình thấm đầy những máu ô uế như nhớp đã đành, lại còn bốc lên một mùi thối hoắc.

Họ là người của Thanh Vân Môn, xưa nay quen sạch sẽ, nhất là Lục Tuyết Kỳ bên Tiểu Trúc Phong, bình sinh rất yêu sự tinh khiết, tình cảnh lúc này đối với nàng quả thực còn khó chịu hơn là bị đao chém ba nhát.

Bốn người vội vàng đi ra thật xa, chỉ muốn rời khỏi đồng thây dơi kinh tởm kia càng xa càng tốt. Họ đi một mạch, tới một phiến đá khá bằng phẳng, mới rũ đập y phục, chỉnh trang lâu lắc, chỉ có thể phủ đi những vật bám, còn vết máu dơi thối hoắc tanh lợm, thì không cách nào có thể gột sạch được.

Trương Tiểu Phàm và hai người kia là nam nhân còn đỡ, chứ Lục Tuyết Kỳ ngày thường khuôn mặt lạnh lẽo như băng giờ này bọt bọt, luống cuống phủi rũ xiêm áo, tìm mọi cách vò, chà, xem ra cũng không thể khử được mấy thứ kinh khủng trên mình nàng đi.

Những bọt máu này rất quánh rất đặc, Tề Hạo, Tăng Thu Thu và Trương Tiểu Phàm mau chóng từ bỏ những cố gắng để gột tẩy, chỉ có Lục Tuyết Kỳ là vẫn khăng khăng tiếp tục. Ba chàng trai nhìn nhau, người từng trải nhất như Tề Hạo lúc này cũng có vẻ lúng túng, chẳng biết nói thế nào mới phải.

Trong lúc bốn người đang im lìm lặng lẽ, và Lục Tuyết Kỳ thì cứ cau mày vò xát áo quần, không trung bỗng nhiên vẳng lại mấy tiếng hú huyết, ai nấy ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy bên trời ẩn hiện bốn đạo hào quang, hai vàng một trắng một xanh, giây lát sau, bốn đạo hào quang ấy hạ xuống trước mặt họ, lấp loé một hồi, hiện ra bốn làn thân ảnh.

Mé tả là hai hoà thượng, người hơi khuất về đằng sau thân hình cao lớn, mày rậm mắt to, bộ mặt dữ tợn, không giận mà có uy, nếu không phải vì đang khoác cà sa, dễ làm người ta tưởng là thổ phỉ chặn đường cướp bóc. Phía trước y là một hoà thượng trẻ trung, thấp hơn độ một cái đầu, trông tương phản hoàn toàn, làn da trắng trẻo, luồng mắt long lanh, mình khoác cà sa màu nguyệt bạch, trông có vẻ hơi gầy yếu, nhưng bất luận thế nào, không ai nhìn y mà dám có cảm giác coi thường.

Mé hữu là hai người trẻ tuổi, một nam và một nữ, nam thì tuấn dật, nữ thì tú mỹ, đứng bên nhau trông rất đẹp đôi, tựa một cặp kim đồng ngọc nữ nơi thần tiên toạ cảnh.

Bốn người đó nhìn bốn người của Thanh Vân Môn, thấy trên mình họ máu huyết dơ bẩn, đều cau mày, hoà thượng trẻ trung trắng trẻo là người đầu tiên lên tiếng, y tuyên niệm phật hiệu, hỏi: "A di đà phật,

thỉnh vấn bốn vị thí chủ có phải là môn hạ Thanh Vân?"

Người của Thanh Vân đưa mắt nhìn nhau, rồi Tề Hạo bước lên trước, đáp lễ: "Chính thi, tại hạ Tề Hạo, thỉnh vấn chư vị là..."

Hoà thượng trẻ trung khe khẽ mỉm cười: "Tiểu tăng là Pháp Tướng bên Thiên Âm Tự, vị này là sư đệ Pháp Thiện. Hai vị cạnh đây là các đệ tử kiệt xuất của Phần Hương Cốc, tên gọi Lý Tuân, Yến Hồng."

Pháp Thiện thân hình cao lớn còn ồm ồm hỏi thăm mấy câu, chứ Lý Tuân, Yến Hồng bên Phần Hương Cốc kia thì thân tình ngọt ngào, chỉ hơi gật đầu, coi như là đã chào bọn họ.

Tề Hạo chau mày, rồi lập tức không lý đến hai người đó nữa, chỉ nói với Pháp Tướng: "À, cửu ngưỡng đại danh của Pháp Tướng sư huynh bên Thiên Âm Tự, là nhân tài ngàn năm có một trong giới chính đạo tu chân, hôm nay diện kiến, quả là phong thái hơn người!"

Pháp Tướng mỉm cười: "Tề sư huynh thực đã quá khen, tiểu tăng tư chất ngu độn, may có ân sư Phổ Hoằng thương đến, truyền cho chân pháp, chỉ mong vì dân chúng trong thiên hạ mà làm được chút chuyện tốt, chứ không dám sắp ngang hàng với các vị sư huynh của Thanh Vân Môn."

Tề Hạo cả cười, xua tay lia lịa nói: "Pháp Tướng sư huynh quá khiêm cung rồi, nào, xin để dẫn kiến mấy vị sư đệ sư muội của ta." Nói đoạn giới thiệu bọn Trương Tiểu Phàm với họ, Trương Tiểu Phàm cũng theo sư huynh hành lễ, nhưng không hiểu tại sao, hấn cảm thấy khi Tề Hạo giới thiệu đến hấn, ánh mắt Pháp Tướng chợt sáng lên, và có vẻ nhìn kỹ hấn hơn mọi người một chút.

Lúc đó, người từ khi bắt đầu câu chuyện đến giờ vẫn bị gạt qua một bên là Lý Tuân của Phần Hương Cốc sắc mặt đã rất khó coi, đợi Tề Hạo giới thiệu xong, y bỗng nhiên mở miệng lạnh lẽo hỏi: "Tề sư huynh, Thanh Vân Môn các vị từ xưa đến nay tự giữ địa vị lãnh tụ chính đạo, chân pháp đạo gia độc bộ thiên hạ, sao hôm nay vừa gặp, mà ai nấy thăm hại thế này?"

Bốn người Thanh Vân Môn đều biến sắc mặt, Trương Tiểu Phàm ngó bộ dạng mục hạ vô nhân của y đâm ra ác cảm, khoé mắt liếc qua, lại thấy Lục Tuyết Kỳ không biết đã dùng rũ phủi quần áo tự lúc nào, gương mặt ngọc như ngậm sương, lạnh lùng nhìn hai người bên Phần Hương Cốc, nhất là nữ tử mỹ lệ tên gọi Yến Hồng kia.

Tề Hạo vốn từng trải nhân tình thế thái, lòng tuy hơi giận, nhưng mau chóng lấy lại bình tĩnh, cười bảo: "Không giấu gì các vị, tại hạ và ba vị đồng môn đêm qua tới nơi đây, vốn muốn đi tìm Vạn Bức Cổ Quạt, chẳng ngờ đụng ngay phải bao nhiêu là dơi..."

Pháp Tướng và mấy người kia nghe vậy, sắc mặt đại biến, Pháp Thiện mở to mắt, ồm ồm nói: "Ồ, đây là cái thứ súc sinh nhiều vô số kể trong Vạn Bức Cổ Quạt, hung ác dữ dằn, khó đối phó lắm đó."

Tề Hạo vô cùng nhay bén, nghe vậy là hiểu ra ngay bốn người này đến sớm hơn mấy ngày, chắc cũng đã đụng phải cái thứ tội nợ khiến người ta đau hết cả đầu óc. Tâm tư y xoay chuyển rất nhanh, chợt nghe đằng sau Tăng Thư Thư bật lên một tràng cười dài, rồi bước lên phía trước, mỉm cười bảo Pháp Thiện: "Pháp Thiện sư huynh, nói như vậy, các vị cũng đã gặp phải đám dơi hút máu kia đúng không?"

Pháp Thiện gật đầu, có vẻ là một người rất thẳng thắn, y bảo: "Vâng, đám dơi ấy nhiều quá, bọn ta đành phải lui chạy."

Tăng Thụ Thụ kêu A một tiếng, thờ dài nói: "Chẳng giấu gì các vị, đêm hôm qua chúng ta cũng gặp đàn dơi đó, vốn muốn vì dân mà trừ hại, ai ngờ giết từ tối đến sáng, dù có ra sức thế nào, dù đã diệt được nhiều không đếm xuể, cuối cùng cũng chỉ có thể đánh đuổi được đám hung dữ đó chạy về hang ổ, mà thân mình thì thấm đầy bọn máu, ôi dà, thật đáng thẹn, đáng thẹn!"

Y ngoảnh đầu về phía Tề Hạo, hai người nhìn nhau cười, cùng thốt: "Thật đáng thẹn! Đáng thẹn!"

Ai nấy đổi sắc mặt, nhưng phản ứng khác nhau, Lý Tuân của Phần Hương Cốc thì hừ một tiếng, mặt có vẻ chẳng quan tâm, nữ tử mỹ miều Yên Hồng kia có chút e dè, nhưng nét mặt tỏ ra không tin, Pháp Tướng của Thiên Âm Tự mỉm cười im lặng, Pháp Thiện thì lộ vẻ bội phục vô cùng, Trương Tiểu Phàm đờ ngây ra, liếc mắt nhìn hai người kia đang cười hề hả.

Giây lát sau, Pháp Tướng mỉm mỉm bảo: "Chuyện của Không Tang Sơn lần này, trưởng lão ba phái muốn lớp trẻ chúng ta được trải nghiệm một chút, hôm nay mọi người đều đã đến đủ, có điều các vị sư huynh của Thanh Vân Môn đường xa mệt nhọc, hay là chúng ta nghỉ ngơi một buổi, sáng sớm mai, sẽ vào Vạn Bức Cổ Quật tìm hiểu xem sao?"

Lúc ấy Lý Tuân đứng bên cạnh hừ lạnh một tiếng: "Pháp Tướng sư huynh nói cũng phải, chứ nếu vào ngay, lại có người viện lý trấu lý do."

Mấy người xuất thân từ Thanh Vân Môn danh tiếng, trừ Trương Tiểu Phàm ra, còn bọn Tề Hạo, Tăng Thụ Thụ và Lục Tuyết Kỳ đều được sư trưởng chi phái sủng ái, cốt cách có phần cao ngạo, nghe vậy, Tề Hạo cũng hừ lạnh một tiếng: "Lý Tuân sư huynh nói có lý, bây giờ bọn tại hạ thân thể mệt nhọc, lúc lâm sự nếu muốn ứng cứu huynh, e là sẽ không còn đủ sức!"

Lý Tuân rõ ràng không ngờ môn hạ Thanh Vân Môn ai nấy đều có ngạo khí như vậy. Y xuất thân từ Phần Hương Cốc, từ nhỏ đã được sư trưởng xem trọng, về sự tu chân đạo pháp, vượt xa phần lớn đồng bạn cùng lứa, vô tình đã hình thành một tính cách tự đại, nhìn người bằng nửa con mắt, coi trời bằng vung. Lúc này y biến sắc mặt, chịu không nổi lời nói ấy, bèn trừng trừng nhìn Tề Hạo bảo: "Nếu đã nói vậy, Tề sư huynh tu hành chắc phải vượt xa ta, tại hạ thật sự muốn thỉnh giáo một phen."

Chuyện đã liên quan đến thể diện sư môn, Tề Hạo ưỡn mình, toan bước lên, chợt thấy Lục Tuyết Kỳ từ đằng sau đi ra, kiêu hãnh đứng vào giữa, lạnh lẽo thốt: "Khỏi phiền Tề sư huynh đại giá, để muội lĩnh giáo tiên pháp của Phần Hương Cốc xem sao."

Lý Tuân bỗng đờ người, thấy Lục Tuyết Kỳ tuy thân mình máu me dơ hầy, nhưng da mặt trắng trong như tuyết, tuy thân tình lạnh lẽo oai nghiêm, nhưng phong thái kiêu sa thoát tục. Y xưa nay chưa từng thấy ai tuyệt sắc như thế, nhất thời đâm ra ngẩn ngơ.

Đúng lúc ấy, Pháp Tướng của Thiên Âm Tự bước lên, giấu nụ cười bảo: "Các vị sư huynh, chúng ta đến đây là để tra xét dư đảng ma giáo, trước lúc lên đường chắc hàng sư trưởng tiền bối đều đã giáo

hỏi qua. Nếu để họ biết chúng ta ở đây hành sự theo tình cảm định kiến cá nhân, e rằng lúc về chẳng tránh khỏi cơn trách phạt, hơn nữa đây cũng là chuyện nhỏ, mọi người nên nhường bộ nhau một chút, được không?"

Lý Tuân định thần lại, ừ hử, ngẩng mặt nhìn trời, tuy không nói ra nhưng ý tứ đã hết sức rõ ràng. Tề Hạo lúc này cũng nhớ tới lời dặn dò của Đạo Huyền Chân Nhân trước lúc lên đường, trong lòng cũng hơi hối hận, bèn nhân cơ hội này thoát khỏi thế khó xử, đứng phía sau nói vọng lên: "Lục sư huynh, Pháp Tướng sư huynh nói phải đó, chúng ta dĩ hoà vi quý thôi!"

Lục Tuyết Kỳ nhìn mọi người, hừ một tiếng, bước quay trở lại, thấy Trương Tiểu Phàm đang ngó về phía mình, bèn đưa mắt lướt qua mặt hắn, rồi đứng tách riêng sang một bên.

Dưới cái lướt mắt của nàng, tim Trương Tiểu Phàm bỗng dưng lạnh buốt, đầu óc tràn ngập một cảm xúc mơ hồ, lúc ấy lại nghe Pháp Tướng nói: "Rồi, chúng ta hãy hạ sơn trước đã, sáng sớm ngày mai lại lên núi thám xét tình hình."

Không ai còn ý kiến gì khác nữa, Pháp Tướng dẫn đường, mọi người ngự kiếm theo y, đến một ngọn núi nhỏ cách Không Tang Sơn chừng ba mươi dặm, gặp một dòng suối trong, đúng là thứ mà mấy đệ tử Thanh Vân đang cần. Lập tức họ dừng lại bên bờ nước chải gột một lượt, lại tìm nơi kín đáo thay đổi y phục, rồi mới bước ra diện kiến cùng bọn Pháp Tướng.

Lục Tuyết Kỳ thân là nữ nhi, không được tiện lắm, phải tìm đến chỗ xa nhất để thay xiêm áo, vì vậy là người cuối cùng bước ra. Mọi người nhìn xem, nhận thấy sau khi gột rửa xong, dung quang nàng rực rỡ, trong nét thanh tú chứa đựng vẻ nhu mì, thấy đều sáng mắt, bọn Tăng Thư Thư, Lý Tuân thì khỏi phải nói, mục quang lấp loé, nhưng ngay cả Yến Hồng của Phần Hương Cốc, vốn vẫn trầm lặng nãy giờ, nay cũng phải ngấm nàng chăm chú.

Tám đệ tử ưu tú nhất của tam đại môn phái chính đạo ngồi quây lại bàn bạc, Trương Tiểu Phàm nghe bọn Pháp Tướng nói chuyện mới biết, đàn dơi trong Vạn Bức Cổ Quật của Không Tang Sơn là dị chủng do Ma giáo xưa kia nuôi trữ để làm trợ lực, hung dữ tàn độc, tính ưa hút máu. 800 năm trước, sau khi Ma giáo bị huỷ diệt, cứ điểm này vẫn còn sót lại một số ít dơi. Ngày qua tháng lại, chúng sinh sôi nảy nở, phát triển đến quy mô khổng lồ như hiện nay, mỗi khi bay ra ngoài kiếm ăn là làm cho một dải suốt năm trăm dặm quanh đây bóng người thưa vắng.

Có điều đàn dơi này dường như e sợ ánh mặt trời, vì vậy chỉ hoạt động về đêm, ban ngày chúng đậu nghỉ trong Vạn Bức Cổ Quật, thành ra đêm qua người của Thanh Vân Môn mới tình cờ đụng phải, chứ nếu lên núi vào ban ngày, chắc đã không gặp chuyện gì.

Nghe đến đây, Tăng Thư Thư cau mày, hỏi Pháp Tướng: "Pháp Tướng sư huynh, những giống súc sinh ấy đã ở trong Vạn Bức Cổ Quật, thì chúng ta làm sao vào thám xét được?"

Pháp Tướng trù trù một lát rồi nói: "Theo như sự quan sát của tiểu tăng mấy ngày hôm nay, đám súc sinh ấy ban ngày chỉ treo ngược trên đỉnh vòm Cổ Quật, không hề động tịnh, có khi chúng ta vẫn vào

được chưa biết chừng."

Tăng Thư Thư im lặng, Trương Tiểu Phàm vọt miệng: "Vậy tức là Pháp Tướng sư huynh cũng không chắc chắn, có thể cái giống tội nợ ấy trông thấy chúng ta vào sẽ ồ cả lại, lúc ấy phải làm thế nào mới được?"

Pháp Tướng nhìn hấn, trong mắt tựa hồ loé qua một tia sáng, nhưng thần thái vẫn ôn hoà, nói: "Đúng như vậy. Tiểu tăng kỳ thực không chắc chắn hoàn toàn, nhưng thọ mệnh sư môn, vẫn phải đi làm chứ, đẳng nào cũng nên thử xem, cùng lắm thì chúng ta rút lui. Hôm nay ta, Pháp Thiện sư đệ và hai thí chủ của Phần Hương Cốc vốn là muốn vào thám thính một phen, chẳng ngờ gặp mấy vị, vậy cũng tốt, người nhiều cũng dễ tiếp ứng hơn!"

"Hừ," lại là Lý Tuân ở bên lạnh lùng thốt tiếng, bốn người của Thanh Vân Môn cùng nhìn sang phía y, Lý Tuân không chút e dè, nhưng khi chạm phải ánh mắt Lục Tuyết Kỳ đưa lại, thần tình y hơi biến đổi đôi chút.

Tề Hạo chẳng thèm đếm xỉa, ngoảnh đầu nói với Pháp Tướng: "Còn một chuyện nữa, muốn thỉnh giáo Pháp Tướng sư huynh."

Pháp Tướng đáp: "Tề sư huynh xin cứ nói!"

Tề Hạo hỏi: "Ba tháng trước đây, đệ tử chi chính của Thanh Vân Môn là Tiêu Dật Tài sư huynh đã đến đây, chẳng hay các vị có biết hiện nay huynh ấy ở đâu không?"

Pháp Tướng lắc đầu, đáp: "Chúng ta và hai vị bên Phần Hương Cốc cùng đến một lượt, chưa hề gặp Tiêu sư huynh."

Tề Hạo chau mày, trầm ngâm không nói.

***

Hôm sau, ánh triêu dương vừa hé, tám người đã lên đến Không Tang Sơn, chỉ thấy cảnh tượng hoang vu, sa thạch đầy mặt đất, ngọn núi lớn là vậy, mà đến tiếng chim hót bình thường cũng chẳng nghe thấy, nếu không phải sớm đã trở thành món điểm tâm của đàn dơi hung tợn kia, thì chắc cũng di cư khỏi đỉnh núi này từ lâu rồi.

Bọn Pháp Tướng đến đây đã được một vài ngày, nên đã tìm thấy vị trí của Vạn Bức Cổ Quật. Mọi người theo nhau đi, dè dặt thận trọng, cuối cùng cũng đến cửa hang.

Nơi đây là một hang động cực lớn, nằm lưng chừng núi, mặt quay về hướng bắc, lưng ở phía nam Không Tang Sơn, hơi dốc xéo xuống dưới, chỉ ở nơi cửa hang mới có nhiều ánh sáng, nhìn sâu vào một đoạn thấy đen kịt. Còn cách cửa hang chừng năm sáu trượng, mọi người đã cảm thấy từng đợt từng đợt âm phong từ phía trong lùa ra, thốc qua mặt, lạnh thấu xương. Cùng lúc loáng thoáng văng đến tiếng xào xạc, trầm trầm, như tiếng quỷ khóc, làm đầu óc người ta rối loạn.

Tề Hạo nhìn kỹ hang động, rồi ngoảnh đầu lại gượng cười: "Đã đến rồi, chúng ta vào thôi!"

Mọi người im lìm, Pháp Tướng gật đầu: "Được, có điều bên trong nguy hiểm khó lường, các vị nên

chuẩn bị sẵn tiên khí, đề phòng bất trắc."

Việc liên quan đến sự sống chết, ai nấy đều không dám chậm trễ, cùng rút pháp bảo ra cầm nơi tay. Thấy Trương Tiểu Phàm lấy ra một que còi lò đen dài, bọn Lý Tuân, Yên Hồng và hai nhà sư của Thiên Âm Tự đều chờ người vì kinh ngạc. Trương Tiểu Phàm hơi đỏ mặt, lúng ta lúng túng, vừa may lúc ấy, Lục Tuyết Kỳ lạnh lẽo cất tiếng nói dưới ánh lam quang của Thiên Gia: "Đi nào!". Nói đoạn hướng về phía hang động đen ngòm, mọi người vội vàng theo sau, Trương Tiểu Phàm mới được giải vây.

Sắp tới cửa hang, luồng âm phong càng lúc càng lạnh giá, Pháp Tướng không biết là vô tình hay hữu ý, khễ tựa vào Trương Tiểu Phàm. Trương Tiểu Phàm cảm thấy, mỉm cười nhìn y, Pháp Tướng mỉm cười đáp lại, rồi thì thầm bảo: "Trương sư đệ, trước mặt toàn những gian hiểm, đệ hãy theo sát sau lưng ta." Trương Tiểu Phàm ngây sững, nhưng thấy Pháp Tướng đã bước vào vùng bóng tối, không kịp nghĩ ngợi nhiều nữa, những người khác cũng đã vào cả rồi, liền vội vàng bám theo.

Mới đi vào được mấy bước, Trương Tiểu Phàm đã cảm thấy dưới chân mềm nhũn, cả người lún xuống. Hấn thất kinh, nhưng cũng may chỉ lún đến mắt cá chân là dừng lại. Lúc này mọi người đã hoàn toàn chìm trong vùng hắc ám, ai nấy vung pháp bảo tiên khí, ráng hồng và hào quang vụt bùng lên, Trương Tiểu Phàm nhìn xuống, tức thì nhả mặt, hoá ra chân đang dẫm lên lớp phân dơi dày đặc, bình thường đã thối, nay bị chân sục vào càng thối tha khó ngửi hơn. Hấn ngược mắt nhìn lên, thấy mọi người cũng đều tỏ thái độ như vậy, nhất là Lục Tuyết Kỳ và Yên Hồng bên Phần Hương Cốc, hai nàng cau mày, mặt mũi trắng nhợt.

Trương Tiểu Phàm lúc lắc đầu, miễn cưỡng trấn định tâm trí. Mọi người quen với hoàn cảnh rồi, lại theo nhau đi sâu vào trong, lúc ấy, tiếng xào xạc như ma quỷ rì rầm cũng vang to hơn, phảng phất như từ nơi xa, lại như sát ngay bên cạnh, trước sau trái phải, chỗ nào cũng có.

Cứ thế đi thêm được ba, bốn trượng, Tề Hạo đi đầu bỗng kêu khẽ: "Chậm thôi!"

Mọi người lập tức dừng cả lại, chỉ thấy Tề Hạo chậm chậm giơ Hàn Băng tiên kiếm lên, hào quang dần dần rực sáng, soi rõ một khoảng rộng phía trước, tức thời ai nấy nín thở.

Đây là một hang động to lớn, đỉnh vòm cách mặt nền rất xa, dưới làn bạch quang chiếu rọi từ Hàn Băng tiên kiếm, ai nấy đều nhìn thấy trên cao, chi chít dơi đen lủng lẳng treo ngược, hầu như không lộ ra một phiến nham thạch nào. Thanh âm xào xạc chính là xuất phát từ sự va cọ và tiếng kêu rì rầm của đám súc sinh đó.

Thấy vùng hắc ám tự nhiên bị soi sáng, đàn dơi hình như cảm thấy bất an, từng con một bắt đầu cựa quậy, nhưng không bay lên, mà cào cào móng vuốt trên nền nham thạch để di chuyển về phía tối tăm hơn, có con còn cắm vuốt vào mình đồng loại. Những cảnh đó trong khoảng hôn ám càng lúc càng tỏ ra khủng khiếp nanh ác, khiến mọi người hãi hùng.

Ai nấy không dám thở mạnh, ngừng lại một chốc, họ phát giác ra, giữa không gian đen kịt, ánh sáng loé

lên trông đặc biệt chói mắt, nhưng đàn dơi tựa hồ không có động tĩnh, cũng không tấn công. Nhận biết điều này, mọi người ít nhiều đều thở phào, Pháp Tướng khe khẽ bảo: "Cũng may tiểu tăng phán đoán không sai, các vị, chúng ta tiếp tục đi nào."

Mọi người quay đầu, lại đi tiếp vào sâu trong cổ quật, nơi bóng tối càng thêm âm thâm. Theo bước chân họ, phân dơi càng lúc càng dày. Dưới ánh sáng bạch quang từ Hàn Băng tiên kiếm, trông đàn dơi trên đỉnh hang như vô cùng vô tận, mỗi lúc một nhiều, răng nhọn nanh sắc, cứ kêu rì rầm gần sát ngay bên. Nếu không phải là tám người bọn họ thân hoài chính đạo tiên pháp, tâm trí kiên cường bình tĩnh, mà là người thường, thì có khi đã sợ đến phát điên rồi.

Cứ đi như thế chẳng biết bao lâu, Trương Tiểu Phàm ở giữa đoàn, Pháp Tướng thủy chung luôn đi trước hẳn. Nhìn hoà thượng trẻ tuổi khoác tấm tăng bào nguyệt bạch đã dính chút lem nhem, Trương Tiểu Phàm bỗng nhiên nhớ tới Phổ Trí.

Con người trong hồi ức sâu thẳm đó, có phải đến từ cùng một nơi với vị hoà thượng này không?

Phía trước đột nhiên vẳng lại tiếng kêu khẽ của Tề Hạo: "Ôi!"

Trương Tiểu Phàm còn chưa kịp tĩnh trí, đã thấy dưới chân có sự khác lạ, hình như vừa dẫm lên một vùng đất cứng.

Alex chú

(*) Cổ Quật: 古窟 Quật có nghĩa là cái hang. Vạn Bức Cổ Quật là cái hang cổ có nhiều dơi.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 35

Yêu nhân

Pháp Tướng đi đầu niệm một câu phật hiệu, sau một khắc, ánh sáng tỏa ra rạng ngời từ một viên châu tròn vàng óng ánh bay lên từ trong bàn tay, ban đầu ánh sáng này còn quyến luyến bên Pháp Tướng, rồi với sự thúc giục của ông ta, trong một chớp mắt kim quang đại thịnh, với viên châu làm trung tâm, ánh sáng vàng như một đợt thủy triều tràn ngập bốn phương. Trương Tiểu Phàm đứng nguyên tại chỗ, bên tai nghe như có tiếng hú vang, màu vàng rực lướt qua người hắn một cách nhẹ nhàng và nhanh chóng. Mỗi người ở đó đều bị ánh sáng vàng phản chiếu trên khuôn mặt, đồng thời cảm thấy thư thái sung sướng, lại thấy như phần khản trương trong lòng trong một khoảnh khắc đã nhẹ nhàng đi. Một không gian rộng lớn rực sáng như ban ngày, nếu không kể bọn dơi hung tợn lay động trên quái thạch, gần như khiến người ta có cảm giác đang ngoạn cảnh nơi cửa phật.

Lý Tuân nhìn thấy vậy, có phần kinh dị, thốt lên với người đi đầu: “Luân hồi châu”

Pháp Tướng nhìn qua hắn ta, nói : “Lý sư huynh quả có con mắt tinh tường”.

Lý Tuân lời nói tựa hồ đột nhiên khách khí “Không dám, Pháp Tướng sư huynh thật là đạo hạnh cao thâm”

Trương Tiểu Phàm lúc này nhờ vào ánh sáng của luân hồi châu, đã nhìn rõ dưới chân thì ra đang đứng trên một cái sàn cứng và sạch, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trên đầu là nham thạch động, những con dơi đen không biết tại sao đã biến mất cả, nhưng âm thanh sột soạt thật ra vẫn còn nghe rõ gần quanh tai.

Hắn cẩn thận nhìn lại lần nữa, thì phát hiện, tại phần huyết động sau lưng, vô số dơi đen vẫn đang tụ tập trên trần động, nhưng tại phần đất cứng chỗ mọi người đang đứng, trên nham thạch của động, có một vòng màu đỏ vượt lên đến trần động, dường như sinh từ trong mạch đá mà ra.

Lấy đường vòng màu đỏ này làm ranh giới, vô số dơi tụ tập ở một đầu, không ngờ lại không hề vượt qua đường màu đỏ, nhưng khoảng cách rất gần, vẫn nghe mùi hôi của dơi nồng nặc.

Pháp Tướng nhìn một vòng, trầm giọng: “Ở đây nhiều chuyện cổ quái, chư vị hãy thận trọng”

Mọi người sau khi đã khó khăn đến vậy mới đặt chân lên được một chỗ sạch sẽ, nhìn quanh thấy rõ mọi thứ, bất giác cử động đầu tiên là chỉnh trang lại y phục. Bên cạnh Trương Tiểu Phàm, Tăng Thư Thư cởi giày, trút những thứ dơ bẩn bên trong ra, nói nhỏ với Trương Tiểu Phàm “Cả đời đệ lần đầu mới biết, hóa ra bước trên đường sạch sẽ lại là một chuyện dễ chịu đến vậy”

Trương Tiểu Phàm cười, nhanh chóng rũ sạch người, cả thân thể cũng cảm thấy thật thoải mái. Nhìn

qua một lượt, Tề Hạo thấy mọi người đã gần như ổn cả, bèn nói: “Đi thôi”. Vừa nói vừa bước trước tiên vào sâu trong hang động.

Mọi người rất nhanh đã cất bước về phía trước, bỏ lại sau lưng một vùng bóng tối thăm thẳm vô tận. Phía trước mặt, bóng tối như yêu ma, giương vuốt nhe nanh hoan nghênh họ đến.

Trong bóng tối chỉ có một đốm sáng, chầm chậm dẫn đường.

Cứ như vậy chẳng biết bao xa, cái hang động cổ không ngờ lại có vẻ như vô tận, tuy nhiên có vẻ rộng rãi, quanh co khúc chiết, trừ một điểm đại khái là hướng xuống phía dưới, còn lại gần như làm người ta không phân biệt được phương hướng.

Tiếng sột soạt của bầy dơi tại cửa động đã không còn nghe thấy nữa, bây giờ trong bóng tối không còn âm thanh nào ngoại trừ tiếng bước chân của mọi người. Trương Tiểu Phàm càng đi càng có cảm giác ẩm ướt, cũng không biết đã đi sâu vào lòng đất bao xa.

Luân hồi châu vẫn tiếp tục phát tán ánh Phật quang vàng chói lọi, chiếu sáng mọi người, chỉ có ở hàng đầu Tề Hạo vì muốn đề phòng vạn nhất, đã dùng thêm Lục Hợp Kính. Hai bảo vật làm tăng thêm ánh sáng của nhau, mọi người quanh co đi mãi, đột nhiên Tề Hạo đang đi bỗng dừng lại, giơ tay ngăn những người phía sau: “Chậm lại”

Mọi người tức khắc đồng loạt dừng lại.

Chung quanh hoàn toàn yên lặng, không có lấy một âm thanh.

Luân hồi châu và Lục hợp kính tỏa sáng rạng ngời, trước mắt mọi người, phần hang động phía trước đột nhiên tách ra hai hướng, u u thâm thâm, một màu tối đen, không biết là dẫn đến đâu, phẳng phất như có yêu ma mở miệng chờ đợi. Nhưng giữa đường, ngay giữa hai hướng đi, sừng sững một tấm bia cao bằng sáu người, trên đó khắc bốn chữ đỏ như máu:

Thiên đạo ở đây!

Phản Hương Cốc Lý Tuân nổi giận, quát lên: “Ma giáo yêu nhân, sao dám tự xưng là thiên đạo”

Pháp Tướng nhú mày, nhìn kỹ bia đá, đoạn thốt “Ta có nghe ân sư Phổ Hoàng nói, 800 năm trước ma giáo đích thực tại hang động này đã để lại một khối bia đá, lúc đó bị chính đạo tiên nhân một kiếm chém vỡ, sao hôm nay nhìn thấy, lại không có vết sứt mẻ gì?”

Lúc này, Phản Hương Cốc Yến Hồng từ đầu đến giờ vẫn im lặng, đột nhiên mở miệng nói “Nhìn bốn chữ trên tấm bia này, không phải là có một vết đứt ngang hay sao?”

Thanh âm êm dịu, đi vào lòng người như một làn gió, thêm vào đó mấy người Thanh Vân Môn lần đầu tiên nghe Yến Hồng nói, trong lòng đột nhiên có cảm xúc lạ lùng. Mọi người bước lên nhìn kỹ, quả nhiên thấy một vết mờ, hướng xéo lên trên, chia tấm bia làm hai nửa, nơi chỗ đứt gãy có ẩn hiện sắc hồng nhạt, nhưng nếu không nhìn kỹ thì không thấy được.

Tề Hạo gật đầu nói với Yến Hồng: “Yến Hồng cô nương thật tinh tế”

Yến Hồng hơi mỉm cười, rồi cúi đầu, không nói gì nữa.

Tề Hạo nhìn tấm bia, rồi quay lại nói với mọi người: “Tấm bia này đã được sửa lại bởi một kẻ nào đó, phần nhiều chắc là ma giáo yêu nhân, ít nhất thấy được một điều, là chúng ta đi đúng hướng”

Pháp Tướng nói tiếp: “Sur huynh nói có lý, nhưng bây giờ trong huyết động này bốn phía nguy cơ, trước mắt vấn đề nan giải, có hai đường, ta nên chọn đường nào đây?”

Tề Hạo trầm ngâm thốt: “Pháp Tướng sư huynh, khi nãy huynh nói là lệnh sư Phổ Hoàng thần tăng đã có đề cập với huynh về hơi này, vậy ông ấy có nói gì về ngã rẽ này không?”

Pháp Tướng gật đầu nói: “Ân sư quả thật có nói, nhưng ông ấy cũng chỉ nghe lại từ đại tổ sư, rằng trong thời chính đạo và ma đạo đại chiến, cuối hai đường nhánh này là sào huyết của ma giáo yêu nhân, nhưng cụ thể là thế nào thì ông ấy không rõ”

Mọi người im lặng, nhìn nhau, Tề Hạo nhìn ba người còn lại trong nhóm, nói với Pháp Tướng: “Như vậy thì, tại hạ thấy không có cách nào hơn là mình chia làm hai nhóm đi hai đường, bốn người Thanh Vân môn chúng tôi sẽ đi xem xét đường bên trái, Pháp Tướng sư huynh cùng các huynh đệ còn lại và hai người Phần Hương Cốc đi theo đường bên phải tìm kiếm thử, nếu gặp ma giáo yêu nhân thì báo động, vậy có được không?”

Pháp Tướng cũng công nhận điều đó, tuy nhiên biết rằng chuyện chia ra như vậy tịnh không tốt lành gì, hang động u thâm, cũng không biết là hai nhánh dẫn đi bao xa, vạn nhất không quay lại được, chỉ sợ là quyết định sai lầm. Nhưng hiện tại thấy người phái nào cũng tinh anh, mỗi người ở đây đều là đệ tử xuất chúng của môn hộ, vị tất đã không có khả năng tự bảo vệ mình. Ông quay đầu nhìn Phần Hương Cốc Lý Tuân, Yên Hồng thấy họ cũng không phản đối gì, bèn nói “Vậy cứ làm như huynh nói, chớ vị nhớ cẩn thận”

Trong lúc nói, không biết là hữu ý hay vô ý mà mắt nhìn về phía Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm giật mình, hiểu ra Pháp Tướng này tựa hồ quả có chút tâm ý riêng với mình, mỉm một nụ cười rất khế đáp lại.

Tề Hạo gật đầu, hướng về Pháp Tướng ôm quyền chào, rồi dẫn Trương Tiểu Phàm cùng mấy người kia vào nhánh đường bên trái, chưa đi hết một bộ, ánh sáng sau lưng đã dịch chuyển, cũng đồng thời biến mất, vẻ như Pháp Tướng và những người đồng hành cũng đã bước vào nhánh bên phải rồi.

Tề Hạo đi trước, Lục Hợp Kính lơ lửng trên đầu, không ngừng phát ra tiên lực, ánh sáng vàng nhạt của Lục Hợp Kính tỏa xuống bao bọc bốn người ở giữa.

Nhánh này của hang động so với phần đường họ đi hồi nãy hẹp hơn nhiều, đồng thời hai bên nham thạch đột nhiên nhọn hoắt, Trương Tiểu Phàm có lúc vô ý suýt nữa thì va phải. Duy nhất một điểm tương đồng là chung quanh bóng tối vĩnh hằng, ở đây dường như chưa bao giờ có chút ánh sáng nào rọi đến.

Bốn người Thanh Vân Môn đều không muốn mở miệng, Tề Hạo đi đầu càng đặc biệt chú tâm đề phòng những nguy hiểm phía trước.

Đi thế này, sau một thời gian dài, trong lòng Trương Tiểu Phàm không khỏi lấy làm hoài nghi, tự hỏi nếu mình gặp ma giáo yêu nhân, có báo động đi nữa, nhưng Pháp Tướng và đồng đạo chắc không nghe được.

Thì ngay lúc đó sự tình đột ngột thay đổi, bốn người đang đi trên đường, dường như bóng tối vĩnh hằng bao phủ bốn bề, chợt khắp chung quanh nghe có tiếng như ma kêu quỷ khóc ai oán làm điếc tai, giật mình.

Bốn người cùng kinh hoảng, Tề Hạo mở miệng định trấn an, thì thân hình chợt chấn động, chỉ thấy bốn phương từ trong bóng tối vô tận có những tia sáng nhiều màu lao về phía bốn người đang đứng, đánh vào vùng ánh sáng của Lục Hợp Kính.

Sức mạnh quá lớn, thêm vào đó Lục Hợp Kính qua một trận đã yếu đi, Tề Hạo thân mình chấn động mạnh, lời định nói ra không nói nổi, liền vội vã trấn định tâm thần, tăng thêm lực duy trì sự bảo vệ.

Tiếng ma kêu quỷ khóc càng lúc càng to, người nghe đầu váng mắt hoa, Tăng Thu Thu, Lục Tuyết Kỳ, Trương Tiểu Phàm và Tề Hạo ở giữa, chỉ thấy vô số đạo ánh sáng bị Lục Hợp Kính phản chấn ngược lại, giữa không trung quay đầu, cố tâm tấn công lần nữa, trong bóng tối không biết là đang ẩn chứa bao nhiêu kẻ thù, giữa không trung không biết là đang lơ lửng bao nhiêu pháp bảo.

Tề Hạo mặt trắng bệch, tay vội vã bắt pháp quyết, mặc dù bên ngoài pháp bảo bao vây dòn dập, Lục Hợp Kính từ từ trở nên ổn định, ánh sáng lại mạnh lên, ngay khi bốn người Thanh Vân Môn chuẩn bị lấy lại hơi thở, Trương Tiểu Phàm phát giác chỗ đất mình đang đứng đột ngột chuyển động.

Tâm vừa động, chưa kịp phản ứng, đã nghe Tăng Thu Thu hô hoán thất thanh “Cẩn thận, dưới chân có...”

Chưa kịp nói xong, một tiếng động lớn phát ra, cảm thấy chung quanh tiếng gào rú tràn ngập không gian, trong một tích tắc mọi người cảm thấy như có một cơn địa chấn đột nhiên phát ra rất mạnh dưới chân, không cần nói là xé nát mặt đất, bốn người Thanh Vân Môn nhảy vọt bốn hướng đông tây, Lục Hợp Kính không bảo vệ được chung quanh nữa, cũng không thể phòng được chỗ đặt chân, tự nhiên nguy hiểm trùng trùng, đồng thời ánh sáng tan rã, Lục Hợp Kính rơi xuống phía Tề Hạo lúc ấy đã vọt ra ngoài.

Trong bóng tối vô số đạo ánh sáng hú lên, tựa hồ đang đắc ý mà cười cuồng dại, chia ra tấn công về hướng bốn người.

Trương Tiểu Phàm hạ xuống trước, chân bị chấn động, cả thân người không tự chủ được bay về phía trước, may mà đã tu hành nhiều năm tại Thanh Vân Môn, nên tâm động nhưng không loạn, tay đã nắm lấy Thiêu hỏa côn trên ngực, một cảm giác lạnh lẽo dịch chuyển toàn thân. Thiêu hỏa côn giữa không trung phát xuất một làn ánh sáng xanh đen mờ ảo, chống lại vô số đạo ánh sáng đang truy đuổi tới.

Sau một khắc, một đạo ánh sáng đỏ đã ập đến trước mặt, Trương Tiểu Phàm ngay lập tức nghe mùi tanh của máu, chỉ muốn nôn mửa, vội vã nín thở, huy động Thiêu hỏa côn, ánh sáng xanh đen mạnh lên

để chống lại đạo ánh sáng đỏ, cũng chẳng hiểu tại sao mà đạo ánh sáng đỏ lại đột ngột mờ đi rất nhiều. Từ trong bóng tối không tên, đột nhiên truyền đến một âm thanh trầm trầm đáng ngờ.

Lúc này, hai đạo ánh sáng một vàng một xám cũng đã lao đến, cùng đánh vào Thiêu hỏa côn. Trương Tiểu Phàm nhờ ánh sáng này, thấy đạo ánh sáng đỏ khi này là một cây tiểu xoa, phía trên loang lổ vết máu, trong khi ánh sáng vàng hóa ra là một thanh bảo kiếm dài ba thước, đạo màu xám nhìn hết sức cổ quái, vừa tròn vừa to giống như cái răng nanh của một con thú hoang không biết tên.

Trương Tiểu Phàm thân hình đang lơ lửng giữa không trung, vốn dĩ đang đứng yên, không ngờ bị ba pháp bảo tấn công, tuy nhiên có Thiêu hỏa côn bay lên không chống đỡ, nhưng lực đạo quá mạnh xông thẳng vào hắn, ép hắn vào tường đá, không thể tiến lùi qua lại được.

Trương Tiểu Phàm trước mắt hoa lên, sau lưng nghe một cơn đau trời dậy nhập vào phủ tạng, nhưng biết đây là giờ khắc sinh tử, lấy hết sức mình nghiêng răng chịu đau, rơi lên mặt đất, mắt thấy ba pháp bảo trên không trung xoay vòng, hung hiểm lao xuống tấn công.

Trong bóng tối, cũng không thể biết được người đang điều khiển những pháp bảo này đang đứng nơi nào.

Trương Tiểu Phàm phải trái không cử động được, chỉ kêu to lên pháp quyết, Thiêu hỏa côn bay lên không trung, giữa không trung lao vào đối kháng với thanh phi kiếm màu vàng và chiếc răng nanh dã thú, tạo nên một âm thanh lớn, cả ba đều chấn động, bay vụt ngược về phía sau, riêng cây tiểu xoa màu đỏ bầm không thu thế kịp, lao vào tảng đá nơi hắn vừa đứng khi này, vụn đá bay tung toé, phá vỡ một lỗ to trên mặt đá.

Nhưng lúc này chiếc răng nanh xám đã quay lại, lao xuống đương đầu, tại đầu nhọn của chiếc răng nanh lóe lên một chớp sáng lạnh, trong bóng tối trông như một ánh mắt, thấy cái thanh thế đó, Trương Tiểu Phàm cũng không muốn biết hậu quả của pháp bảo cổ quái này lên mình nữa.

Trương Tiểu Phàm nghiêng chặt răng, hai tay khoa trong không gian, Thiêu hỏa côn tùy ý chuyển động, ánh sáng xanh tỏa rạng, đương cự với chiếc răng nanh, trong không trung, chỉ nghe một tiếng trầm trầm, phần bên trên của chiếc nanh hiện ra một vết nứt lớn.

Từ xa truyền lại một tiếng thét thất thanh, mang ý kinh ngạc.

Chỉ là Trương Tiểu Phàm cơ bản không có đủ thời gian tận hưởng chút niềm vui thắng lợi nào, thanh phi kiếm sắc vàng đã lao đến, Trương Tiểu Phàm không phản ứng kịp, trán đổ mồ hôi, phát ra một tiếng kêu nguy cấp, hai tay run lên, cả người bay lên trên, nhập vào ánh sáng đen của Thiêu hỏa côn.

Thanh phi kiếm sắc vàng không ngờ không hề mất thời gian, giữa không trung quay lại, lao thẳng từ dưới lên, bên trên là chiếc nanh, bên dưới là phi kiếm, Trương Tiểu Phàm toàn thân rung động khê, không kịp suy nghĩ, người tự nhiên co lại, đọc nhanh một câu chú, Thiêu hỏa côn tỏa ra một ánh sáng xanh mạnh mẽ, bao phủ chung quanh hắn.

“Ầm”, hai âm thanh đồng thời vang lên trên đầu và dưới chân Trương Tiểu Phàm, hai pháp bảo đối

địch bị bắn ngược lại. Thiêu hỏa côn chiến đấu trong không trung một trận như vậy, Trương Tiểu Phàm thờ phào một cái, trong một khắc tim gần như ngừng đập, ý thức được suyt nữa thì Thiêu hỏa côn đã bị xé nát từng mảnh rồi.

Nhưng may sao, không biết là Thiêu hỏa côn làm bằng vật liệu gì mà mặc dù xấu xí nhưng lại cứng rắn không ngờ, không bị tổn thương gì, lại nhìn phi kiếm và chiếc nanh, ánh sáng âm đạm, hư hại hơn phân nửa. Bất quá mà nói, Thiêu hỏa côn bị đánh một đòn mạnh, ánh sáng xanh bảo hộ Trương Tiểu Phàm cũng đã thất tán mất.

Trương Tiểu Phàm mừng quá, định triệu hồi Thiêu hỏa côn, bất chợt nghe vai mình đau nhói, nửa thân yếu đi, trong đầu rỗng không. Nhìn xuống dưới, hắn chỉ thấy ở bả vai không ngờ đang ló ra một đầu tiểu xoa, xuyên từ sau ra trước, máu bắn tung toé không dứt.

Không ngờ thanh tiểu xoa nhân lúc Trương Tiểu Phàm không chủ tâm phòng bị, đã lén lút tập kích một đòn nặng.

Trương Tiểu Phàm chỉ nhìn thấy bên trên thanh tiểu xoa, màu đỏ bầm vốn lặn sâu vào trong lúc này như nổi lên sáng rực, tựa như nghe mùi máu tanh mà thức dậy. Hắn rên khe khẽ một tiếng, ban đầu định đưa tay rút thanh tiểu xoa ra, bất chợt ngay lúc đó, từ những vết đỏ máu trên thân tiểu xoa, phảng phất sinh ra một đạo hắc ám, cùng lúc thanh tiểu xoa nhích lên, nhanh chóng bám chặt vào vai Trương Tiểu Phàm.

Chủ nhân của thanh tiểu xoa hắn có một con mắt theo dõi đặt phía trên pháp bảo này.

Trương Tiểu Phàm thấy mắt hoa lên, không còn sức mà rút bỏ nó đi. Nhưng trên vết thương ngoại trừ cơn đau kịch liệt, còn có một cảm giác ngứa ngáy, chỉ sợ đa phần là có tẩm chất kịch độc. Bằng một chút nhãn lực còn lại, qua khoé mắt Trương Tiểu Phàm nhìn thấy sau lưng mình một khuôn mặt yêu nhân, chỉ thấy hắn chộp lấy vai mình bằng cả hai tay, vừa dơ bản, vừa hôi hám không chịu được.

Từ xa truyền lại một trận cười điên cuồng, nhưng sau lưng, cũng nghe thấy một thanh âm bùi ngùi: “Tên tiểu tử thôi của Thanh Vân Môn, người đến đây là tìm đường chết, ta đã nghe mùi máu rồi đây.”

Trương Tiểu Phàm cũng không kịp phản ứng nghĩ ngợi xem hắn nói gì, nhưng minh bạch được qua động tác của hắn, chỉ thấy cái bóng yêu nhân không ngờ đang mở to miệng, cắn vào bên trái cổ hắn, miệng hút máu, cùng lúc thanh tiểu xoa màu đỏ không ngờ cũng sáng lên, tựa như cũng đang uống máu hắn vậy.

Trương Tiểu Phàm sợ đến cùng cực, cảm thấy máu huyết toàn thân đang chảy về cổ họng, nghe thân mình nhẹ bổng đi, khí lực toàn thân tản mát, Thiêu hỏa côn cũng không còn được giữ lơ lửng giữa không trung nữa, lung lay rơi xuống.

Tình cảnh này, đang lúc hoảng hốt, đột nhiên trong đầu hắn hiện ra một bức tranh cũ, trong một u cốc.

Bức tranh trong cơn ác mộng!

Thiêu hỏa côn rơi xuống đỉnh đầu hắn, lặn qua mặt, tỏa ánh sáng xanh nhợt nhạt, như là đang triệu hồi

ma quỷ. Trương Tiểu Phàm một vai bị giữ chặt, chỉ tức thời cảm thấy trên Thiêu hỏa côn một cảm giác băng lạnh mênh mông, như là cuồng nộ.

Trong người hắn máu huyết không ngừng chảy ra, bị yêu nhân hút lấy, Trương Tiểu Phàm lúc này không còn nghe thanh âm nào bên ngoài nữa, chỉ thấy trong toàn thân dậy lên một chút khí lực cuối cùng, như con thú đến đường cùng, nắm lấy thanh Thiêu hỏa côn loé sáng xanh dùng lực đâm vào yêu nhân đằng sau.

Thiêu hỏa côn không có mũi nhọn, nhưng lúc này không ngờ coi máu thịt như là đậu hũ, đâm vào nhẹ như không.

Yêu nhân đằng sau cả thân mình run lên, ngưng hút máu, như là không tin được, quay đầu nhìn Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm cũng đồng thời nhìn hắn.

Trong u ám, phảng phất như có yêu ma nơi địa ngục cười lạnh, lại như có tiếng tim đập trong bóng tối, Trương Tiểu Phàm cầm Thiêu hỏa côn trong tay, cảm thấy một làn sóng âm thanh của tiếng tim đập vang lên, tựa như là huyết mạch đang lưu động, lại như yêu ma đang hoan hô.

Ánh sáng trên thân thanh tiêu xoa đỏ nhanh chóng mờ đi, sau đó là bóng tối tràn ngập.

Trong một chớp mắt Trương Tiểu Phàm và yêu nhân chìm đắm trong bóng tối, Trương Tiểu Phàm nửa hôn mê, thần trí giảm sút, trước mắt như có một tấm màn mỏng che phủ, nhưng vẫn nhìn thấy cảnh tượng trước mặt.

Trên mặt yêu nhân đầy những vết nhăn nhúm ngang dọc, rồi bỗng khô đi, máu thịt chuyển thành da khô bám trên xương.

Một khắc sau, bóng tối vây quanh hắn.

Sức mạnh bị mất đi lại quay về, dào dạt không ngừng truyền qua thân Thiêu hỏa côn, vào thân thể Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm tỉnh lại, run rẩy tại chỗ, vết thương trên vai vẫn còn đau đớn, nhưng dưới tác dụng của sức mạnh không biết là gì này, máu trên vết thương đã ngừng chảy, nhưng gã thiếu niên trong lúc này không hề nhận thấy điều đó. Trong đầu hắn chỉ xoay chuyển một ý nghĩ duy nhất:

Ta đã làm gì thế? Ta đã làm gì?

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 36

Quái Mục

Từ mãi xa đằng sau, tiếng hò hét giao tranh liên hồi vẳng đến, ánh sáng lấp lánh, hiển nhiên ba người của Thanh Vân Môn đang tương đấu kịch liệt với những yêu nhân khác trong vùng hắc ám, nhưng ở chỗ Trương Tiểu Phàm, bỗng nhiên chìm vào một thứ tĩnh lặng quái dị.

Trương Tiểu Phàm đờ dại xuất thần. Trong bóng tối chủ nhân của phi kiếm sắc vàng và răng nanh xám xịt đã chính mắt chứng kiến cái màn quái đản vừa rồi, thất kinh quá độ, nhất thời không biết làm thế nào mới phải?

"Dã Cầu, ta có nhìn nhầm không, Khương lão tam hút máu người cơ mà, sao giờ lại bị người ta hút lại?"

Trong vùng hắc ám một người khác gào to: "Đi đời nhà ma rồi, Thanh Vân Môn lại có kẻ luyện được Hấp Huyết Đại Pháp, chẳng lẽ cha này là môn hạ đệ tử của Tiên giáo chúng ta?"

Người nói lúc trước bỗng phi một tiếng, nhưng không thốt nổi lời nào, mãi một lúc mới ảo não than: "Hồng hồng, thằng cha này lai lịch cổ quái, nhất định phải hỏi cho cặn kẽ!"

Hai đạo hào quang rực lên trước mặt Trương Tiểu Phàm, dần dần hiện ra hai thân ảnh, Trương Tiểu Phàm sực tỉnh, giật thót mình, vội vàng loại bỏ tạp niệm, ngưng thần đối địch.

Trong vầng ánh sáng, phi kiếm sắc vàng và răng nanh xám xịt bay về tay hai người đó, người mé tả bắt lấy phi kiếm, là một nam tử cao gầy, diện mạo hư nhược, mũi điều râu mắt bé xíu, con ngươi đen trắng phân minh, lập loè hung quang; người bên cạnh càng thêm cổ quái, Trương Tiểu Phàm vừa ngó sang, lập tức phát kinh, chỉ thấy người y rất to cao, nhưng bộ dạng quái dị, mí mắt sùm sụp, mũi gồ ghề, tai vĩnh, mồm đỏ ngầu, một cái lưỡi dài thật dài, thi thoảng thò thụt, trông giống một con chó. Chiếc nanh xám xịt lúc này đã bay về trong tay y, Trương Tiểu Phàm bất giác nghĩ, hay đây là răng của con chó to nào?

Người được gọi là Dã Cầu thấy Trương Tiểu Phàm cứ ngó y trừng trừng, mắt lộ vẻ kinh dị, thì tức bực hét: "Ô! Thằng quỷ này, tại sao nhìn Dã Cầu Đạo Gia của mi như vậy?"

"Dã Cầu Đạo Gia?" Trương Tiểu Phàm cau mày, lúc ấy mới nhận thấy người có bộ dạng chó hoang đó trên mình khoác tấm đạo bào đen thui đen thui, xem ra cùng một tông phái tín ngưỡng với Thanh Vân Môn, chẳng biết lần ngược lại ba trăm năm trước liệu có chút uyên nguyên nào không.

Người tự xưng là Dã Cầu Đạo Nhân ấy thấy Trương Tiểu Phàm nhìn y với vẻ khinh miệt rõ ràng thì

càng thêm cấu kính: "Tiểu quý, đạo gia đang hỏi người sao lại giết Hấp Huyết Quý?"

Trương Tiểu Phàm ngây người hỏi: "Cái gì mà Hấp Huyết Quý?"

Người cao cao bên cạnh tức giận nói: "Là kẻ mà người đang cõng trên vai đó!"

Trương Tiểu Phàm lúc này mới nhớ ra mình vẫn cõng cái thi thể nọ, tức thì cảm thấy nơi cổ lạnh tê, hần kinh hãi nhảy vọt lên, rẩy cái thân chết xuống. Bình một tiếng, cái gã đã biến thành túi da bọc xương lăn đùng xuống đất, Trương Tiểu Phàm ngó mà phát buồn nôn, ngoảnh phắt đầu đi.

Dã Cầu Đạo Nhân và nam tử cao cao nọ dõi trông theo đồng xương khô, rồi nhìn nhau, đều đọc thấy trong mắt người kia nỗi kinh hoàng nghi ngại. Hấp Huyết Đại Pháp tàn nhẫn nguy dị, tuy rằng ghê gớm, song cũng rất tổn hại tới bản thân, đã luyện nó là người chẳng ra người, quý không thành quý. Bọn họ tuy thuộc Ma giáo, nhưng đối với thứ công pháp thần bí này xưa nay đều kính nhi viễn chi, chỉ hiểu biết một cách sơ lược.

Cái thân đang nằm lăn dưới đất, hiệu xưng Hấp Huyết Quý, vốn là truyền nhân duy nhất về Hấp Huyết Đại Pháp. Trông thấy tình trạng y bị kẻ khác hút cạn tinh huyết toàn thân, hai người kia hiểu rằng, đạo hạnh ấy không chỉ vượt rất xa bản thân Hấp Huyết Quý Khương lão tam đã chết khô đây, mà đến Hấp Huyết Lão Yêu ngày xưa, e rằng cũng chưa chắc đạt được đến trình độ ấy. Nhưng nhìn gã tiểu tử Thanh Vân Môn trước mặt, bất luận thế nào cũng không nhận thấy ở hần cái khí chất quái lạ của một đệ tử hấp huyết.

Dã Cầu Đạo Nhân liếc Trương Tiểu Phàm: "Người là môn hạ của Hấp Huyết Lão... lão tiên bối hả?"

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên: "Cái gì mà Hấp Huyết lão tiên bối?"

Dã Cầu Đạo Nhân ngoác mồm, cái lưỡi dài thò ra ngoài, Trương Tiểu Phàm trông thấy, bất giác nhớ tới con chó to Đại Hoàng trên Đại Trúc Phong núi Thanh Vân. Hắn còn đang suy niệm thì chợt nghe thấy từ phía sau vẳng tới tiếng hú lạnh lạnh, phi kiếm nhoang nhoáng, một người mặc áo đen từ bóng tối lao vọt ra, máu chảy đầy mặt, giãy giụa dưới đất một lúc, trông là biết không sống được nữa rồi.

Trương Tiểu Phàm sực tỉnh, bạn bè đồng môn còn đang chiến đấu một mất một còn, mình lại đứng đây trò chuyện với mấy yêu nhân Ma giáo, lập tức đăng thân, toan bay qua tương trợ.

Dã Cầu Đạo Nhân và người cao cao kia thấy Trương Tiểu Phàm hốt động thân mình, đều giật bắn, cho rằng hắn định phản kích, liền vội vàng giới bị, nhưng chỉ thấy Trương Tiểu Phàm vừa bật lên, bỗng nhiên nhẩn nhó rơi trở lại, quy sụp xuống mặt đất, hít vào một luồng khí lạnh buốt, trán vã mồ hôi.

Nguyên là vì Trương Tiểu Phàm trong lúc sốt ruột, quên băng thanh tiểu xoa màu đỏ mờ vẫn cắm sâu vào da thịt trên vai. Hắn vừa nhúc nhích thân mình, cơn đau đã nhói vào tận tâm phế, sau khi rút xuống, dòng máu vốn mới tạm ngưng, lúc này từ vết thương há hoác lại tuôn ra ào ạt.

Thấy cơ hội tốt, Dã Cầu Đạo Nhân và người cao cao kia đời nào chịu bỏ lỡ, thà giết nhầm chứ không để sót, hai người mắt lộ lộ hung quang, phi kiếm và răng nanh trong tay lại rực lên ánh sáng.

Đúng lúc ấy, đột nhiên từ đằng sau vẳng tới tiếng thét lạnh lạnh, chỉ thấy trong bóng tối nhấp nhoáng

nhều màu, một đạo hào quang lam sắc rực rỡ chói mắt vọt bật lên, huy hoàng lấp loá, tức thời đánh bật tất cả các làn sáng màu kia đi. Trong vầng hào quang lam sắc, là Thiên Gia ngoạn nhiên đã thoát ly khỏi vỏ, và phía sau nó, trên cao, Lục Tuyệt Kỳ phong tư tuyệt thế đang lửng không mà đứng, xiêm áo toàn thân rần rạt, phiêu vũ theo gió bay

Dã Cầu Đạo Nhân và người cao cao kia ngậy sững, Thiên Gia thần kiếm toả lam quang chói chang, biến ra một thanh kiếm sáng xanh khổng lồ, xả xuống bóng tối, lập tức rất nhiều ánh sáng đa sắc trỗi lên đối kháng, nhưng vừa chạm vào vầng lam quang rộng lớn thuần khiết là tán bay tiêu biến. Bỗng nghe có tiếng hét quái dị dồn dập, năm sáu bóng người từ khoảng âm u nhảy vọt ra, rầm rầm, làn kiếm sáng xanh bổ lên tường đá, vụn vỡ tung loạn, uy thế kinh nhân. Mấy người vừa nhảy ra tựa hồ bị thương, đúng lúc ấy, hào quang bạch sắc trên Hàn Băng kiếm của Tề Hạo từ một bên lao xéo lại, ánh lên rực rỡ, kiếm quang chạm đến đâu, chúng đồ Ma giáo bị đông thành băng đến đấy. Tăng Thu Thu ngự kiếm bay tới, theo chém những cột băng đó nát tan tành.

Đứng trước mặt Trương Tiểu Phàm, người cao cao kia và Dã Cầu Đạo Nhân đưa mắt nhìn nhau, rồi mặc Trương Tiểu Phàm đó, cùng vung phi kiếm sắc vàng và răng nanh xám xịt lên, chống lại thế tấn công của bọn Tề Hạo.

Hai người đó đạo hạnh có vẻ cao hơn chúng nhân Ma giáo một bậc, lập tức chặn được Tề Hạo và Tăng Thu Thu, nhưng trong lòng thì ngấm ngấm kêu khổ.

Đêm qua họ đã lên quan sát bọn Tề Hạo lúc bị đàn dơi tấn công, rồi trở về thiết lập mai phục trong hang sâu, định sẽ đột ngột đánh úp để phá vỡ vòng sáng hộ thân kiên cố của Lục Hợp Kính, sau đó sẽ tập kích từng người trong nhóm. Kế hoạch này quả thực đã tiến hành như dự tính, ai ngờ bọn đệ tử đó đạo hạnh lại cao thâm hơn tưởng tượng, đối phó thật khó khăn.

Đợt mai phục này do Dã Cầu Đạo Nhân, nam tử cao lớn và Hấp Huyết Quỷ Khương lão tam dẫn đầu, họ nhận thấy Trương Tiểu Phàm là người yếu nhất trong nhóm, mới ước hẹn cả ba cùng ra tay, định rằng nhanh chóng giải quyết Trương Tiểu Phàm xong sẽ chia nhau đối phó với ba người kia. Ai ngờ sự biến nguy dị, Trương Tiểu Phàm tuy thọ thương, nhưng Hấp Huyết Quỷ Khương lão tam lại bị hút sạch tinh huyết một cách mờ mờ ám ám.

Lúc này bọn họ tuy tạm thời kháng cự được Tề Hạo và Tăng Thu Thu, nhưng thấy một bên vẫn còn nữ tử mỹ miều ngự trên kỳ kiếm lam sắc, sau lưng là gã xú tiểu tử tuy thọ thương song cổ quái kia, vạn nhất cả hai người đó cùng lên, tình hình thập phần bất diệu. Đấu thêm hai hiệp, trông thấy Lục Tuyệt Kỳ liên tiếp đã thương mấy chúng đồ Ma giáo, đang quay trở lại, Dã Cầu Đạo Nhân vọt lên trước hét: "Chạy!"

Người cao cao bên cạnh với y dường như tâm ý tương thông, cùng lúc thu hồi pháp bảo, ghép lên thân mình, soạt soạt hai tiếng, hoá thành hai đạo dị quang lao vút vào sâu trong hang. Chúng đồ Ma giáo trông thấy, la hét thảng thốt, tháo chạy tán loạn.

Tề Hạo quyết đoán hô: "Đuổi theo hai tên đó!" Đoạn ngự kiếm vút lên, nhắm hướng đuổi tới. Tăng Thụ Thụ liền bám sát, Lục Tuyết Kỳ lay chuyển hào quang của Thiên Gia, toan rượt theo, chợt nghĩ ra điều gì bèn ngoảnh đầu lại, thấy Trương Tiểu Phàm ngự trên Thiêu Hoả Côn lấp lánh ánh xanh đen vừa dang không vọt lên, đầu vai máu trào ra như suối, nhưng thanh tiểu xoa đỏ mờ găm trên đó đã được rút ra.

Trương Tiểu Phàm bay về phía trước, Lục Tuyết Kỳ nhìn theo bóng hắt, hình như hơi sững sờ, rồi cũng lao theo.

Lần này rượt đuổi vào sâu trong sơn động, có mấy phần giống giống tình cảnh Trương Tiểu Phàm và Diên Linh Nhi truy bắt Tiểu Hôi năm xưa ở hậu sơn Đại Trúc Phong, khúc khuỷu li kỳ, thoát rẽ trái, thoát rẽ phải, thoát lao lên trời, thoát nhào xuống đất, cuối cùng là một con đường chia ba ngã, nhưng bốn đệ tử Thanh Vân đều không để ý nhiều đến thế, chỉ thấy đằng trước hai đạo dị quang một vàng một xám, liền cứ bám sát không rời.

Trong động đá lạ lỏn nhổn, mồm nhọn lô nhô, Trương Tiểu Phàm theo sau đồng môn, tập trung chế ngự Thiêu Hoả Côn, cuối đường có mấy chỗ hẹp đến mức chỉ len nổi một người, Trương Tiểu Phàm không kịp cả nghĩ đến sự sợ hãi, hét lên một tiếng, rồi cũng vọt được qua. Trước sau sáu người chạy đuổi, hoá ra sáu đạo quang mang trong hang động âm u, tốc độ nhanh khủng khiếp, Trương Tiểu Phàm cảm thấy cuồng phong và bóng đen cứ cuốn lấy nhau, ùn ùn tấp lại.

Đuổi hoài đuổi mãi được hơn một canh giờ, Dã Cầu Đạo Nhân và người cao cao nhờ quen thuộc địa hình, xuyên trái queo phải, tuy không tách rời được hẳn bốn kẻ tội nợ như âm hồn bất tán đằng sau lưng kia, nhưng cũng không bị họ rút ngắn khoảng cách quá.

Đột nhiên, đằng xa trước mặt le lói một tia sáng, Dã Cầu Đạo Nhân và người cao cao lập tức dốc sức bay về phía ấy, bọn Tề Hạo bám sát không rời, Trương Tiểu Phàm theo sau, thấy vết nhứt nhối nơi vai dần dần thuyên giảm. Vừa rồi hẳn cần răng chịu đau rút thanh tiểu xoa ra để theo cùng mọi người, hành động ấy khiến hắn cũng phải tự bất ngờ. Đầu vai tuy đau, nhưng trong người khí huyết sôi sục, có cảm giác bèn bỉ lạ kỳ, song liên tưởng đến cảnh lúc nãy, rồi nhớ lại hai chữ hấp huyết Dã Cầu Đạo Nhân nói, đầu óc hắn lạnh buốt, lạnh thấm vào xương tủy.

Đốm sáng phía trước càng lúc càng gần, càng lúc càng rục rỡ, sáu người như tên bật khỏi cung, lao vút theo hướng đó.

Vàng ánh sáng, như đoá hoa yêu dị đột ngột xoè cánh trong bóng đêm, soi tỏ mặt người. Trương Tiểu Phàm theo đồng môn lao vào quầng sáng, mắt bỗng loé lên, trông thấy tình cảnh trước mặt mà kinh hồn táng đờm.

Nơi cuối cùng họ vừa vượt qua là một thông đạo rộng rãi mà thẳng tắp, còn bên ngoài thông đạo này, là khoảng không gian bao la mênh mông, trên cao trăm trượng là đỉnh động, dưới chân mười trượng là mặt đất, không xa phía trước, đột nhiên hiện ra lù lù một khối cự thạch, đang phát tán những làn sáng

dữ dội, chiếu rọi khắp nơi.

Nhưng làm người ta hãi hùng, không phải là khối cự thạch đó, mà là đằng sau nó, nơi mờ mịt xa xôi, có một hõm sâu không lồ há ra toang hoác, khối cự thạch tán phát ánh sáng chiếu lên đỉnh vòm hang động, nhưng cơ hồ không có cách gì thâm nhập vào vùng sâu thẳm đằng sau nó đến nửa phân, phóng mắt từ trên cao xuống là một khoảng đen ngòm, không tài nào nhìn thấy đầu bên kia, chỉ thấy một màn hắc ám, tử khí rùng rùng, âm phong phàn phật.

Trước khối cự thạch, lúc này có ba người đang đứng, một đại hán râu ria, một thiếu phụ kiều diễm, và một thanh niên khoác bạch y, mặt mày xanh tái, tà khí lờn vờn. Dã Cầu Đạo Nhân và gã đồng bạn cao lớn hạ xuống, dừng trước cự thạch. Tề Hạo trông xem, thấy ba người nọ ai nấy tướng mạo kỳ dị, không dám sơ suất, bèn gọi các sư đệ sư muội, cùng hạ xuống một nơi cách đám người đằng cự thạch kia chừng năm trượng.

Trương Tiểu Phàm đứng vững rồi, phóng mắt nhìn ra, thấy trên khối cự thạch phát quang rờn rợn khác ba chữ lớn theo lối cổ triện:

Tử Linh Uyên!

Trông thấy bốn đệ tử Thanh Vân Môn đáp xuống, ba người đứng trước khối cự thạch không hề tỏ động tĩnh gì, chỉ có đại hán râu ria khe khẽ cau mày: "Dã Cầu, Lưu Cảo, các người kém cỏi quá, gặp có mấy đứa tiểu bối Thanh Vân mà lúng túng như vậy sao, lại còn dẫn chúng đến Tử Linh Uyên này nữa!"

Dã Cầu Đạo Nhân đỏ mặt, đang định phân biện, thì trung niên thiếu phụ đứng sau lưng đại hán kia liếc bợn y một cái, rồi the thé hỏi: "Khương lão tam đâu?"

Dã Cầu nhìn về phía đám đệ tử Thanh Vân Môn nói: "Chết trong tay bọn chúng rồi!"

"Cái gì?" Mấy người đang trầm ổn như Thái Sơn bỗng nhao nhác động dung, có điều tựa hồ không phải vì đám đệ tử Thanh Vân đạo hạnh cao thâm đến nỗi giết được Khương lão tam, chỉ thấy thiếu phụ sững sờ một lúc, lắc lắc đầu, thốt: "Hấp Huyết Lão Yêu mà truy cứu đến, chúng ta thật khó bề ăn nói rồi!"

Đại hán râu ria trầm ngâm giây lát, xoay mình nhìn đám người của Thanh Vân Môn, nói: "Vậy chúng ta bắt lấy mấy đứa tiểu bối này, đến lúc đó giao cho Hấp Huyết tiên bối là được!"

Những người khác gật gù khen phải. Tề Hạo thấy bọn họ ngạo mạn như vậy, càng thêm thận trọng, trầm giọng bảo ba sư đệ muội đồng môn đang đứng sau lưng: "Xem ra chúng là những nhân vật đầu não của Ma giáo nơi đây, chắc đạo hạnh còn cao hơn mấy kẻ vừa rồi, mọi người phải cẩn thận đối phó!"

Trương Tiểu Phàm ứng tiếng, ngoảnh đầu trông lại, chợt thấy Lục Tuyệt Kỳ nhìn lướt qua vết thương nơi bả vai mình, hần hơi sừng sốt, Lục Tuyệt Kỳ lập tức rời ánh mắt đi.

Lúc này, đại hán nọ bước lên một bước, nói với đám đệ tử Thanh Vân Môn: "Ta khuyên mấy người các ngươi nên thúc thủ chịu trôi, tránh để chúng ta phải xuất thủ, xương tan thịt nát sẽ khó chịu lắm đấy!"

Tề Hạo hừ khế, chưa kịp cất lời, đã nghe thấy giọng Lục Tuyết Kỳ phía sau lạnh lẽo vang lên: "Yêu ma tiểu xú còn dám càn rỡ, hôm nay là ngày chết của ngươi đó!"

Tề Hạo và Tăng Thu Thu đồng thời đập tay: "Lục sư muội nói phải lắm, đúng là như vậy!"

Đại hán nọ biến sắc, mặt lạnh cứng, nhặt nhẹo bảo: "Là các ngươi tự tìm lấy cái chết nhé!"

Rồi chẳng rõ động tác ra sao, chỉ thấy y trừng trừng nhìn bốn người trước mặt, Trương Tiểu Phàm ngưng thần giới bị, chợt nhận ra trong hai con mắt vốn rất bình thường của đại hán kia, bỗng dung mắt bên phải trương to lên gấp đôi, chuyển sang màu đỏ. Con mắt lộ lộ trên bộ mặt ấy, trông vừa đáng sợ vừa hoạt kê.

Hắn còn đang lấy làm lạ, đột nhiên con mắt to màu đỏ xạ ra một đạo hồng quang, lao tới mau lắm. Máy đệ tử Thanh Vân Môn thấy y bộ dạng cổ quái, sớm đã lưu tâm, Tề Hạo lập tức vung Hàn Băng tiên kiếm, keng keng hai tiếng, tụ kết lên trước mặt hai bức tường băng.

Không ngờ đạo hồng quang tốc lực hung sát, nháy mắt đã đục chảy một lỗ nhỏ trên mặt tường băng rồi xuyên vọt qua, vô thanh vô tức mà khí thế như chẻ tre phá trúc.

Tề Hạo kinh hoảng, không kịp dựng tiếp tường băng, lập tức vung ngay tiên kiếm chặn lên trước mặt mọi người, đạo hồng quang bật tới trên thân kiếm, chớp chớp, rồi tan biến trong vùng hào quang bạch sắc của Hàn Băng. Nhưng Tề Hạo cũng phát run, liếc thấy trên Hàn Băng tiên kiếm, giữa nền trắng thuần chất giờ đã có một đốm màu đỏ sẫm tối.

Thân kiếm rung khế, dường như vừa bị tà vật xâm hại, Tề Hạo nhìn mà lòng đau xót. Là người tu đạo, ai chẳng trân trọng quý pháp bảo của mình. Nhưng lúc này đâu có thời gian cho y nghĩ ngợi nhiều đến thế, đạo hồng quang trước vừa tiêu tán, con mắt đỏ cỡ cổ của đại hán đằng kia lại phát xạ ra một đạo hồng quang khác, trong khoảnh khắc đã tới, đâm vào hai bức tường băng, vẫn vô thanh vô tức mà xoi thủng hai lỗ, nhưng uy lực không hề giảm sút, cứ thế lao tới bốn người.

Tề Hạo cau mày, Hàn Băng kiếm lấp lánh ánh trắng, lẳng không lên nghênh đón, nháy mắt đã đánh tan biến hồng quang, nhưng trên thân kiếm lại xuất hiện thêm một lần rạn đỏ.

Ở đằng xa, đại hán kia không hé một lời, con mắt to đỏ lia lịa tia ra những đạo hồng quang như tên bắn, tốc độ rất nhanh, cứ thoáng chốc là tới, Tề Hạo liên tục chặn đỡ, những làn sáng đỏ càng lúc càng nhiều, sắc trắng của Hàn Băng tiên kiếm cũng càng lúc càng xỉn lại.

Ba người kia đều nhận thấy sự không hay, Tăng Thu Thu là người đầu tiên từ bên cạnh xông ra, ngự trên tiên kiếm pháp bảo Hiên Viên. Ai ngờ đại hán nọ vừa khế xoay đầu, con mắt to đỏ màu đã bắn ra một đạo hồng quang nhằm hướng y lao tới. Tăng Thu Thu không kịp tránh, đành vung Hiên Viên tiên kiếm lẳng không đón đỡ, chặn làn sáng đỏ cỡ quái đó lại.

Hiên Viên tiên kiếm trỗi lên sắc tím chói loá giữa không trung, lập tức đánh tan đạo hồng quang, nhưng trên thân kiếm, cũng liền xuất hiện một hằn đỏ như bị dùi đục, cả thanh kiếm run run khe khế.

Tăng Thu Thu cảm thấy từ thân kiếm đột ngột lan tới một luồng sát khí, dường như định thâm nhập vào

cơ thể mình, nhưng may nó còn cách khá xa, uy lực không lớn, lại thêm Hiên Viên tiên kiếm cũng tự trời dấy một luồng thủy khí, đẩy bật luồng sát khí kia đi.

Nhưng y cũng chẳng tiến thêm được một bước nào, ở đằng xa đại hán nọ vẫn ung dung đứng nguyên tại chỗ, đầu hơi lúc lắc, con mắt to đỏ không ngừng tia ra những đạo hồng quang, bắn chi chít về phía Tăng Thư Thư và Tề Hạo, hồng quang càng nhiều, hai người càng cảm thấy rõ rệt luồng sát khí lan dần trên thân kiếm, rồi dùng tiên kiếm làm vật dẫn, từ từ xâm nhập vào cơ thể mình.

Alex chú

(*) Quái Mục: con mắt quái dị

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 37

Tử Linh Uyên

Trương Tiểu Phàm không thể tránh được nữa, tuy đã chứng kiến tình trạng của Tề Hạo và Tăng Thu Thu, nhưng việc đến trước mắt hắn vẫn không thấy có cách gì ứng phó, đành trăn mình giao Thiêu Hoả Côn lên đỡ.

Thiêu Hoả Côn toả những ánh đen xanh nhàn nhạt trong không trung, hồng quang lao đến và phải nó lập tức tiêu tán, Trương Tiểu Phàm chỉ cảm thấy một luồng đại lực truyền tới, thân hình run khẽ, ngoài ra chẳng có cảm giác gì kỳ lạ nữa. Hắn vội vàng nhìn Thiêu Hoả Côn, thấy nó vẫn đen kịt như thường, không có hần đỏ nào hết.

Mặc dù Thiêu Hoả Côn vẫn xấu xí khó coi, nhưng Trương Tiểu Phàm lại vui mừng quá đỗi, liền khoa chân bước lên trước. Bọn người ma giáo ở đằng xa kia đều thất kinh, nhao nhác nhìn ngó, đại hán nọ Ỉ một tiếng, từ con mắt to lại xạ ra một đạo hồng quang.

Thiêu Hoả Côn nghênh đón, hai luồng sáng xanh đỏ lao vào nhau, giây lát sau, hồng quang tiêu biến. Thiêu Hoả Côn rung lên, nhưng vẫn như cũ an nhiên vô sự. Trương Tiểu Phàm bình tâm, nghĩ bụng thanh còi lò này khó coi thì vẫn khó coi, nhưng tục ngữ chẳng nói người kém mệnh lớn đó sao, xem ra loại pháp bảo này đúng là thuộc dạng như vậy, tiên kiếm của hai vị sư huynh đẹp đẽ tôn quý, lại không cứng mạnh bằng cái vật hạ tiện của mình đây.

Trong lòng hắn cứ vụt qua những ý nghĩ lộn xộn, chân thì cứ bước không ngừng, tiến dần về phía đại hán đó. Lúc này vẻ ung dung vốn có của lão ta (chỉ vì có con mắt to đáng sợ trên mặt, vẻ ung dung trông cũng thật là khủng khiếp) đã tan biến, phần lớn sự chú ý đều hướng về gã tiểu tử tưởng rằng yếu ớt nhất kia. Đối với Tề Hạo và Tăng Thu Thu, cứ cách một lúc lão mới bắn một đạo hồng quang, chỉ để ngăn chặn họ tiến bước, còn đối với Trương Tiểu Phàm thì cứ bắn phụt phụt phụt không ngừng.

Mỗi đạo hồng quang xạ ra, lại một lần Trương Tiểu Phàm vất vả chật vật, nhưng cây gậy đen đúa kia không hề bị xâm hại, mà những hung sát trong luồng hồng quang cũng không ảnh hưởng được đến Trương Tiểu Phàm. Dưới sự chăm chú của mọi người, hắn cứ từng bước, từng bước áp lại.

Chỉ nháy mắt, trên trán đại hán nọ đã lấm tấm mồ hôi, trong lòng lão, nghĩ thế nào cũng không hiểu nổi, mình phí tâm huyết suốt ba trăm năm mới tu luyện thành Xích Ma Nhãn, đối với các thứ tiên gia trọng bảo đều có hiệu quả kỳ lạ, tại sao đối với thanh còi lò trông rất bình thường này lại vô năng đến vậy?

Thực ra lão làm sao hiểu được, Xích Ma Nhãn cố nhiên uy lực rất lớn, khí huyết tan tưởi của nó đánh

lên tiên kiếm của bọn Tề Hạo, đúng là có thể làm ô úé tiên khí, đồng thời dùng luôn kiếm làm đường dẫn, từ từ đẩy sát khí vào cơ thể bọn họ, vừa khai cuộc đã biết là chắc thắng. Nhưng thanh Thiêu Hoả Côn xấu xí của Trương Tiểu Phàm, lại là kết hợp giữa chí hung chi vật Phệ Huyết Châu của Ma giáo năm xưa và cây gậy đen lai lịch bất minh trong u cốc đằng sau Đại Trúc Phong, được dung luyện bởi tinh huyết của Trương Tiểu Phàm mà thành. Chỉ luận về sát khí, nguyên Phệ Huyết Châu cũng đã hơn hẳn Xích Ma Nhân không biết bao nhiêu lần, huống hồ còn có cây gậy bí ẩn mà hung khí của nó cũng một chín một mười với Phệ Huyết Châu kia.

Hai thứ đại hung sát này dung hợp làm một, khiến chế lẫn nhau, khí chất hung sát ẩn vào trong, lại thấm đẫm tinh huyết của Trương Tiểu Phàm, cũng chỉ có Trương Tiểu Phàm mới thúc động nổi nó, chính vì vậy, mới qua mắt được các tiên bối trưởng lão Thanh Vân Môn, và Trương Tiểu Phàm mới có thể từ quý môn quan quay đầu trở về.

Lúc này, đại hán nọ muốn dùng Xích Ma Nhân phát xuất hồng quang để tấn công Trương Tiểu Phàm, tất nhiên đã không hiệu quả nữa. Mà đây vẫn là do Trương Tiểu Phàm còn ít tuổi vô tri, thân mang trọng bảo nhưng không hề hay biết, nếu đổi lại là Hắc Tâm Lão Nhân của Ma giáo ngàn năm trước đây, thì dựa vào một mình Phệ Huyết Châu, chỉ cần vũ động vài lần, là sẽ hút đại hán kia cạn máu khô thịt, cả người sẽ chỉ còn mỗi con mắt quý to đỏ quay lông lóc mà thôi.

Những người có mặt ở đó, chẳng ai ngờ đến chuyện nguy dị ngoài sức tưởng tượng này, đại hán nọ ngưng thần đối địch, nhưng không sao cản nổi bước chân của Trương Tiểu Phàm mỗi lúc một lại gần. Người thanh niên mặt đầy tà khí, từ đầu tới giờ vẫn đứng một bên im lìm không nói, lúc này bỗng cười nhạt bảo: "Niên lão đại, Xích Ma Nhân của ông xem ra không hiệu dụng nữa rồi, có mấy tên tiểu bối Thanh Vân cũng đối phó không nổi, thế mà vừa nãy còn quở trách Dã Cầu, ta nghĩ hay là địa vị Tôn chủ ông hãy nhượng lại cho ta đi!"

Thiếu phụ đứng bên kia đại hán chợt biến sắc mặt, thị chau mày: "Lâm Phong đạo hữu, lúc này đang phải đối phó với đại địch, sao ông lại nói ra những lời như thế?"

Lâm Phong mặt đầy tà khí, liếc mắt về phía đám đệ tử Thanh Vân, lúc nhìn đến Lục Tuyết Kỳ bỗng chăm chú hơn một chút, sau đó cười nhạt bảo: "Mấy tiểu tử non tơ này cũng coi là đại địch, thế thì Luyện Huyết Đường chúng ta còn dựa vào cái gì để đứng vững trong Tiên giáo Thánh môn, còn nói gì đến khôi phục được đại nghiệp do Hắc Tâm Lão Nhân gây dựng ngàn năm về trước?"

Đại hán họ Niên bắn một đạo hồng quang về phía Trương Tiểu Phàm, tạm thời chặn được bước tiến của hắn, rồi tức giận bảo Lâm Phong: "Người ngoài cái việc đứng đó ba hoa thiên địa thì còn làm được gì nữa, sao không cùng lên mà thử một chút đi?"

Khuôn mặt xanh tái của Lâm Phong bỗng trở lên một nét cười nguy dị, y nói: "Được, ta để ông khâm phục khẩu phục."

Y rút từ trong bọc ra một tấm kim phiến, phe phẩy quạt.

Người của Thanh Vân Môn đều nghe rõ cuộc đối thoại của bọn họ, càng tăng cường cảnh giác với gã thanh niên đáng vẻ đầy tà khí kia, nhưng một lúc lâu, thấy y cứ thông dong quạt, ung dung tiêu sái chẳng nhúc nhích gì hết, ai nấy đều ngạc nhiên.

Phải chăng Lâm Phong quả thật chỉ biết ba hoa khoác lác mà thôi?

Niên lão đại càng bị y chọc cho tức thêm, cái kính nói: "Lâm Phong, nếu người không có bản lĩnh, hãy đứng qua một bên, mấy tên tiểu bối Thanh Vân này ta tự có cách đối phó, người chọc ngoáy mà chẳng tự xét xem mình có bản lĩnh gì?"

Lâm Phong đổi sắc mặt, hừ lạnh một tiếng, nói: "Ta vốn không muốn liên thủ cùng ông, thắng cũng chẳng vẻ vang gì, nhưng nay nếu không hiển lộ một hai chiêu, ông lại cứ nghĩ ta lừa ông không bằng."

Vừa nói vừa tiện tay ném một cái, tấm kim phiến bay lên không trung, phát xuất kim quang nhàn nhạt, rồi soạt một tiếng, xoè tung ra.

Trên mặt lá phiến thép vàng, người ta dùng công bút hoạ pháp (*) vẽ núi, vẽ sông, vẽ chim bằng giang cánh, bút pháp tinh tế, sống động như thật.

Gió nổi, mây trôi, sấm động, chớp nháng.

Nơi đây sâu thẳm dưới lòng đất, trong cỗ quạt, vốn không thể có những hiện tượng kỳ dị như vậy, nhưng lúc này trước mắt bên tai bốn đệ tử Thanh Vân, những hiện tượng ấy đang diễn biến. Còn đang bàng hoàng, thốt nhiên một tiếng vang lớn, chỉ thấy tấm bảo phiến kia rung bần bật lên trong không trung, giây lát sau, đại sơn vẽ trên mặt phiến hùng dũng tách ra, gặp gió trương lớn lên, giữa những tiếng rầm rầm nó biến thành một ngọn núi cao đến trăm trượng, cơ hồ chẹn tắc cả không gian rộng lớn nơi đây, rồi với khí thế Thái Sơn áp đỉnh, nó bắt đầu đè xuống bốn đệ tử Thanh Vân Môn.

Trương Tiểu Phàm kinh hoàng thất sắc, vật thể khổng lồ ấy chụp xuống, căn bản là vô phương đối kháng, không suy nghĩ lâu, hấn vận toàn lực bay giật về phía sau, trông thấy ngọn núi lớn hạ xuống rồi, mà một nửa người hấn vẫn còn trong phạm vi của nó. Trương Tiểu Phàm sắp bị nghiền thành hai mảnh, thì bỗng có người nắm lấy cổ áo hấn, lôi lại thật mạnh.

Trương Tiểu Phàm xoay đầu nhìn lại, thì ra kẻ cứu hấn chính là Tề Hạo, giữa lúc sống chết thế này, trong lòng lại dâng lên một niềm chua xót không sao kể xiết, hấn thấp giọng nói: "Đa tạ Tề sư huynh."

Tề Hạo nào biết được nỗi lòng của hấn, trên mặt y đầy vẻ trầm trọng chỉ hơi gật đầu đáp lại, chẳng qua Tề Hạo đứng gần đó, trong lúc thối lui trông thấy Trương Tiểu Phàm nên tiện tay lôi hấn theo.

Chỉ thấy ngọn núi cao đột nhiên xuất hiện trước mắt, khiến cho bọn họ phải nhúc nhúc tìm cách đối phó, ngọn núi đó âm âm giáng xuống, tức thì mặt đất rung động, vách núi rung chuyển, liền đó những nham thạch trên vòm động cao trăm trượng bị sức chấn động làm vỡ ra, rơi xuống như mưa, uy thế rất lớn khiến mọi người kinh sợ.

Tăng Thư Thư cũng lùi lại, mặt mày kinh dị, ngạc nhiên thốt: "Sơn Hà Phiến! Là pháp bảo của Phong Nguyệt Lão Tổ tại Kiệt Thạch Sơn, sao lại lạc vào tay người khác thế này?"

Đám người bọn họ nhất thời kinh sợ, Trương Tiểu Phàm cũng đã quay trở lại chỗ cũ, Tề Hạo là người lịch duyệt nên biết qua Phong Nguyệt Lão Tổ thanh tu trên ngọn Kiệt Thạch Sơn ở phía đông, đạo hạnh cao thâm, rất có tiếng trong giới tu chân, hành sự ở giữa chính tà, tuyệt không phải là kẻ ác lại vô tranh với đời, chính tà hai đạo đều kiêng nể, chỉ là không tưởng được người thanh niên trước mặt, thân mang pháp bảo của Phong Nguyệt Lão Tổ lại là người trong ma giáo.

Bọn Tề Hạo hoang mang chưa biết tính sao thì ngọn núi nọ không chút dung tình lại từ dưới đất bay lên, cũng không biết rằng muốn cử động một vật lớn như vậy thì phải cần có tài năng và đại pháp lực.

Phía sau bọn họ là vách đá nên muốn lui cũng không xong, trên ngọn núi lớn ấy, loạn thạch như mưa, sét chớp sấm động. Trong phút giây sinh tử, đám người Thanh Vân Môn cảm thấy lo lắng thì Tề Hạo cắn răng bước ra dùng Lục Hợp Kính bảo vệ cho cả bọn, ý muốn chống đỡ hòn núi to lớn ấy với khí thế như vạn quân. Một luồng ánh sáng xanh biếc thình lình chớp lên, Lục Tuyết Kỳ đột nhiên xuất hiện ở phía trước ba người bọn họ, kêu lên một tiếng, liền thấy luồng sáng màu xanh tỏa rộng ra, "Thiên Gia" thần kiếm rời vỏ, tiếng như rỗng ngậm, tiên khí vạn đạo, vọt thẳng lên đỉnh động.

Tiếng sấm vang lên liên hồi trong không trung, tòa núi to với khí thế vô địch từ trên đầu úp xuống, nhìn như muốn đè bốn người bọn họ nát thành bột. Lục Tuyết Kỳ sắc mặt như sương, tóc mây tung bay trong gió dữ, giọng giống cửu thiên tiên tử! Thân kiếm "Thiên Gia" hơi rung lên tựa như cảm ứng cùng tấm lòng của chủ nhân nó, như nô long được thiên, cùng phóng thẳng lên trời, vạn đạo lam quang chiếu sáng cả tòa huyệt động rộng lớn trong nháy mắt, ở nơi không trung hợp lại làm một, hướng thẳng ngọn núi to kia chém tới một kiếm!

"Choang!"

Cát bay đá rơi, cuồng phong rầm rú, mọi người đều nhìn lên trên không, chỉ thấy một luồng hơi rộng lớn, tựa như vật hữu hình, hướng bốn phía khắp nơi ồ ạt xô tới, Lục Tuyết Kỳ người ở lưng chừng không trung, mặt mày đỏ lợt, cả người bị luồng phản lực to lớn nọ chấn thẳng vào vách đá.

Ngọn núi khổng lồ đang đà hạ xuống, bị cột sáng lam sắc chém phải, nó ngừng lại một chút, lắc la lắc lư trong không trung, tiếng động rầm rầm tan đi, ngọn núi thu nhỏ lại, chưa đầy một khắc, giữa luồng cát bay đá chạy, nó bỗng biến mất, rồi xuất hiện lại trên Sơn Hà Phiến.

Lâm Phong, gã thanh niên mặt đầy tà khí, liếc nhìn quạt Sơn Hà, đầu mày thoát cau rúm lại, chỉ thấy trên bức vẽ, toà đại sơn uy thế hùng vĩ đã nứt một đường lớn từ đỉnh ngọn xuống đến sườn núi, mặt phiến vốn ôn hoà thư thái, giờ bỗng trở nên cứng nhắc.

Thiên Gia thần kiếm như có linh tính, quay trở lại bên phía mấy người Thanh Vân Môn, Lục Tuyết Kỳ trượt khỏi tường đá, gục xuống mặt đất, chỉ thấy dưới chân mềm nhũn, cơ hồ không thể nào đứng dậy được, cũng may những người khác đã sớm chạy lại, Trương Tiểu Phàm trông thấy, bèn đỡ lấy nàng.

Lục Tuyết Kỳ thở hồng hộc, nhưng bản tính hiếu cường, nằng toan ỷ Trương Tiểu Phàm đi, có điều vừa giờ tay, đã cảm thấy khoe miệng nóng bỏng, rồi máu tươi trào ra.

Máu tươi rùng rùng chảy trên làn da mịn màng như mỡ đông, màu đỏ in màu trắng, lại có vẻ diễm lệ kinh hồn.

Trương Tiểu Phàm đang ngây người, bỗng nghe thấy Lâm Phong ở đằng xa trở tay chửi mắng: "Giỏi cho con xú nha đầu kia, dám tổn hại pháp bảo của ta, dù có chết mười lần cũng không đủ thưởng mạng đâu!" Vừa nói, con người mặt mũi đáng vẻ ngùn ngụt những tà khí đó vừa đằng thân bay lên, Sơn Hà Phiến lấp loé kim quang, tuy không có tà khí như thân thể y, nhưng cứ vừa xoè vừa cụp, lao lại thật nhanh.

Đằng sau, Niên lão đại vẫn đứng nguyên chỗ cũ. Lão đã ngừng bắn hồng quang từ lâu, Xích Ma Nhân cũng đã trở lại hình dạng bình thường. Thiểu phụ kiêu diễm bước lên một bước, liếc trông Lục Tuyết Kỳ, rồi khe khẽ hỏi: "Huynh nhìn rõ không?"

Niên lão đại nét mặt trầm trọng, đáp: "Là Thiên Gia!"

Thiểu phụ hừ một tiếng: "Không ngờ thần vật như vậy, lại rơi vào tay bọn tiểu bối!"

Niên lão đại nhìn Lâm Phong lúc đó đang quần đấu với bốn đệ tử Thanh Vân, lẩm bẩm nói: "Thiên Gia thần kiếm là cửu thiên thần binh, năm xưa tổ sư Luyện Huyết Đường của chúng ta là Hắc Tâm Lão Nhân đã bại dưới thanh kiếm này, hôm nay bất luận thế nào, cũng phải đoạt lấy nó!"

Thiểu phụ kiêu diễm gật đầu: "Vậy Lâm Phong..."

Niên lão đại cười nhạt: "Tiểu tử đó cậy có quan hệ thân thiết với Phong Nguyệt Lão Tổ, xưa nay mục hạ vô nhân, nếu bây giờ không phải là lúc cần người, ta đã không dung y từ lâu rồi. Cứ để y đánh trận đầu, chúng ta chờ đúng cơ hội, sẽ ra tay đoạt lấy thần kiếm!"

Thiểu phụ gật đầu, ngưng thần quan sát trận đấu.

Sơn Hà Phiến cứ quạt một cái, bão lại nổi lên ầm ầm, gió cuốn hất đá về phía bốn đệ tử Thanh Vân, nhưng mỗi khi đến gần, đều bị Tề Hạo và Tăng Thu Thu cản lại. Vừa rồi ngọn núi lớn thành linh vọt ra, hai người lúng túng không kịp đề phòng, nên đành chịu bó tay, lúc này mới là lúc thấy được đạo hạnh cao thâm của họ.

Tề Hạo thì khỏi phải nói, Hàn Băng tiên kiếm bạch quang rực rỡ, chống đỡ lại hết thủy mọi trận cuồng phong, nhưng Tăng Thu Thu đứng một bên giờ mới hiển lộ bản lĩnh thật sự. Hiên Viên tiên kiếm tán phát ánh sáng tím nhạt, dưới sự yểm hộ của Tề Hạo, tử quang lấp lánh, như độc xà xuyên đi qua những khe hở của trận cuồng phong, tới đả thương Lâm Phong ngay khi y vừa xao nhãng, khiến y phải lưu tâm ứng phó. Ba người nhất thời giao tranh ngang ngửa, không phân cao hạ.

Trương Tiểu Phàm đứng đằng sau, tay vẫn dìu đỡ Lục Tuyết Kỳ, mắt chòng chọc nhìn mấy người đang tỷ đấu, thấy Tề Hạo động tác ung dung, sử tiên kiếm đến mức xuất thần nhập hoá, khả năng vận dụng tiên pháp đạo gia thì trên mình rất xa, bất giác nảy lòng kính ngưỡng. Từ trước tới nay, những thứ hấn tu tập đều chỉ là công pháp cơ bản của Thái Cực Huyền Thanh Đạo, mãi tới trước lúc hạ sơn, Tô Như mới đem đạo pháp thực sự truyền đạt nguyên vẹn cho hấn, tất nhiên không thể nào sánh được với Tề

Hạo.

Hắn đang chăm chú quan sát, bỗng thấy bên mình chùng lỏng, thì ra Lục Tuyết Kỳ nghỉ ngơi một lúc, tinh thần đã hơi hồi phục, bèn tự đứng dậy, rời khỏi vòng tay hắn.

Trương Tiểu Phàm nhìn gương mặt vốn mịn màng như ngọc của nàng giờ đã xanh tái, vọt miệng hỏi: "Không sao chứ, Lục sư tỷ?"

Lục Tuyết Kỳ liếc nhìn hắn, giơ tay chùi vết máu bên khoé môi, lắc lắc đầu, nhưng không nói gì cả.

Từ hồi quen biết mỹ nhân băng giá này tới nay, Trương Tiểu Phàm đã quá quen với tác phong của nàng, nên cũng chẳng hỏi han gì thêm nữa, cộng với sự e ngại vốn có với người con gái xinh đẹp ấy, hắn liền ngoảnh đầu nhìn ngay ra trường đấu.

Chẳng ngờ hắn vừa ngoảnh đi, đã nghe thấy Lục Tuyết Kỳ kêu lên thảng thốt, bèn kinh hãi ngó lại, chỉ thấy bức tường nơi hắn và nàng vừa đứng, đột nhiên mọc ra một sợi dây đen, nhanh như cắt trời chặt quanh người nàng, làm nàng không sao nhúc nhích nổi, giây lát sau trong tường lại mọc ra một người đàn bà, chính là thiếu phụ kiêu diễm vừa nãy còn đứng ở đằng xa kia.

Thị cười khanh khách: "Tiểu muội muội, trông muội mới xinh đẹp làm sao, đúng là làm cho ta nhìn mà phải thương xót! Sợi Phọc Tiên Tác này là tỷ tỷ chuẩn bị riêng cho mấy vị tiên gia chính đạo đây!"

Trương Tiểu Phàm thấy nét mặt Lục Tuyết Kỳ lộ vẻ thống khổ, lại thấy Phọc Tiên Tác trong nháy mắt đã ăn sâu xuống da thịt nàng, nỗi đau đớn nhìn là có thể tưởng tượng được. Hắn chưa kịp phản ứng, trong không trung đã vang một tiếng hú hét, rồi Niên lão đại từ trên cao bổ xuống, thò tay nắm lấy Thiên Gia thần kiếm sau lưng Lục Tuyết Kỳ.

Trương Tiểu Phàm đâu thể để lão tự tung tự tác, Thiêu Hoả Côn thoát đằng không bay lên, nhắm thẳng về phía Niên lão đại. Niên lão đại trông ra, lại là cây gậy ngấn màu đen rất ư cổ quái, trong lòng bất giác có chút e dè, lão khẽ chao mình, dừng lại, rồi hạ xuống đất.

Ở phía trước, Tề Hạo và Tăng Thư Thư nghe thấy tiếng động, bèn ngoảnh đầu lại nhìn, thấy đều kinh hãi thất sắc, đang định quay về cứu viện, thì Lâm Phong nhận thấy họ có biểu hiện khác lạ, nghĩ bụng nếu ta để các người nói đến là đến, nói đi là đi, thì còn mặt mũi nào trước Niên lão đại. Sơn Hà Phiến liền rít lên một trận gió, luồng này theo sát luồng kia, Tề Hạo và Tăng Thư Thư nhất thời không thể thoát ra được.

Trương Tiểu Phàm tạm thời đẩy lui được Niên lão đại, không dám chậm trễ, liền nghiêng mình qua, Thiêu Hoả Côn bèn lao về phía thiếu phụ kiêu diễm, ai ngờ thị chỉ cười nhạt, lắc sợi dây đen trong tay, Lục Tuyết Kỳ không cự lại được, bất giác bị lôi lên, chặn trước mặt y thị.

Trương Tiểu Phàm hoảng hốt, vội vàng ghìm thế, Thiêu Hoả Côn lao đến trước mặt Lục Tuyết Kỳ, còn cách ba phân thì nó dừng lại được, hắt ánh xanh tái lên khuôn mặt ngọc của nàng.

Trương Tiểu Phàm chưa kịp thở, lại nghe sau lưng hai luồng gió rít, bèn vội vã lao mạnh lên phía trước, liêu xa liêu xiêu, tránh thoát được trong gang tấc. Hắn ngoảnh đầu lại nhìn, thì thấy Dã Cầu Đạo

Nhân và người đồng bạn cao lớn của y, Lưu Cảo, cũng đều đã xông lại, định thừa cơ đục nước béo cò. Trương Tiểu Phàm lấy một địch ba, chiến đấu rất vất vả. Cũng may Niên lão đại vốn e ngại Thiêu Hoả Côn, lại thêm Dã Cầu, Lưu Cảo ban nãy trong bóng tối đều đã chứng kiến cảnh hút máu đáng sợ của nó, đâm ra khiếp nhược, xuất thủ không dám thái quá, nếu không Trương Tiểu Phàm sớm đã bại rồi.

Dẫu vậy, qua mấy hiệp ba thứ pháp bảo giáp công trong không trung, Trương Tiểu Phàm đã rơi vào cảnh nguy hiểm đầy rẫy, mà đáng ngại nhất vẫn là thiếu phụ kiều diễm đang đứng một bên, hễ Trương Tiểu Phàm có ý định tấn công, y thị lại lắc khuỷu tay, lôi Lục Tuyết Kỳ vào làm bia chắn, Trương Tiểu Phàm luống cuống, liên tiếp gặp cản trở, xem ra sắp sa cơ trong tay ba tên yêu nhân.

Lục Tuyết Kỳ gắng sức giãy giụa khỏi Phọc Tiên Tác, nhưng không hiệu quả, thấy thiếu phụ sau lưng mím miệng cười, lại thấy Trương Tiểu Phàm trong trường đấu vì lo mình bị thương mà liên tiếp rơi vào thế nguy hiểm, sắc mặt nàng càng trắng bệch. Tâm tư kích động, cổ họng mằn mằn, Lục Tuyết Kỳ phún ra một bùm máu, bắn đầy lên y phục, tằm tằm đỏ tươi, trông rất kinh hãi.

Trương Tiểu Phàm nghe thấy tiếng động, tưởng Lục Tuyết Kỳ bị Phọc Tiên Tác đả thương, hấn lo sợ không nghĩ ngợi nhiều nữa, Thiêu Hoả Côn lập tức rùng rùng hắc khí, nhanh như chớp xẹt, bắn vù lại phía thiếu phụ kia.

Thiếu phụ chẳng ngờ Trương Tiểu Phàm bất chấp an nguy của bản thân mà tấn công đột ngột, thị không kịp giới bị, thấy Thiêu Hoả Côn đã xông đến trước mắt mới vội vàng bật lên, tránh thoát trong gang tấc.

Nhưng đồng thời Trương Tiểu Phàm cũng để trống một khoảng rất lớn sau lưng, hồng quang từ Xích Ma Nhãn của Niên lão đại, pháp bảo răng nanh của Dã Cầu và phi kiếm sắc vàng của Lưu Cảo cùng đánh tới bói tâm hấn.

Trương Tiểu Phàm thấy mất mũi tối sầm, chỉ muốn ngất đi, toàn thân đau đớn, rồi tê dại, cả người lao vọt về phía trước, máu từ trong miệng hấn phun thành vòi, bắn vào khoảng không.

Lục Tuyết Kỳ thấy vậy, hàm răng nhằn sâu vào môi, bỗng sợi dây trói trên mình nàng lỏng đi, thì ra thiếu phụ kiều diễm kia bị Trương Tiểu Phàm làm cho phân tâm, tạm thời đã quên bẵng việc khống chế Phọc Tiên Tác.

Lục Tuyết Kỳ thét lên lanh lảnh, song thủ co duỗi trong một khoảng hẹp, làm thành chỉ quyết hoa lan, Thiên Gia thần kiếm tự động rời khỏi vỏ, lam quang lướt qua khoảng không, phập phập hai tiếng, lập tức đẩy rộng Phọc Tiên Tác ra một vòng. Dưới uy phong của Thiên Gia, sợi dây nom rất bình thường đó lại mềm dai vô cùng, bị chặt mà không đứt, chỉ vang lên những tiếng kin kít mà thôi.

Thiếu phụ vừa xót xa bảo vật, vừa kinh hãi thần uy của Thiên Gia, vội vàng thu hồi Phọc Tiên Tác. Lục Tuyết Kỳ thoát ra được, tuy cơ thể vẫn còn tê nhức, nhưng đã lập tức đằng không bay lên, đón lấy thân hình Trương Tiểu Phàm đang lao tới.

Không để nàng và Trương Tiểu Phàm kịp thở, bọn ba người bên Niên lão đại đã bám sát theo.

Thiên Gia láy động lam quang, bay về trước mặt Lục Tuyết Kỳ, bảo vệ cho chủ nhân, nhưng Lục Tuyết Kỳ mặt đã tái nhợt như tờ giấy, thân mình lảo đảo không còn vững nữa.

Đúng lúc đó, chợt nghe đằng xa vang lên Ui , rồi một tràng tiếng kêu đau đớn, Lâm Phong giận dữ hét to: "Bọn tiểu bối Thanh Vân kia, dám đả thương ta, xem pháp bảo đây!"

Âm thanh rầm rầm tức thì vang dội đến từng góc ngách trong sơn động dãy núi lớn này.

Ai nấy đều sợ hãi, Niên lão đại dừng lại, ngoác miệng hét to: "Lâm huynh, không được..."

Lời nói còn chưa dứt, mọi người đã cảm thấy dưới chân núi rung đất chuyển, trong tay Lâm Phong, dòng nước lớn trên mặt Sơn Hà Phiến đã biến mất.

Oàng! cùng với tiếng động đình tai nhức óc, chỗ đứng dưới chân mọi người nứt toác cả ra, nháy mắt từ sâu trong lòng đất trào lên một cột nước lớn, sức mạnh hùng hậu khôn tả, đến những tảng đá lớn cũng bị đẩy văng lên trên không, chỉ có khối cự thạch khắc ba chữ Tử Linh Uyên là trầm tĩnh không lay chuyển.

Bốn đệ tử Thanh Vân Môn bị cột nước khủng khiếp đó đẩy văng ra tứ phía, Lục Tuyết Kỳ hơi lỏng tay, trong khoảnh khắc đột nhiên cảm thấy trái tim mình như chìm xuống.

Trương Tiểu Phàm thân hình máu me bê bết, đang phiêu dạt trôi đi, đằng trước, chính là vùng sâu thăm tối đen thân bí!

Nàng nhìn thật sâu vào khoảng không, trong khoảnh khắc, những chuyện cũ dường như lần giở lại từng cảnh: chàng thiếu niên đỏ mặt nhìn nàng trong lễ rút thăm trên đỉnh Thông Thiên núi Thanh Vân, đôi thủ mà đôi mắt chợt lộ vẻ yếu mềm trong cuộc tỷ thí sấm chớp cuồng phong; người vừa rồi đã vì nàng mà thổ huyết, bất chấp tính mạng lao lại cứu trợ!

Một tảng đá to đang chùng chình lao lại, Lục Tuyết Kỳ nghiêng răng, nét mặt lạnh băng, dùng hết chút sức lực cuối cùng, ấn tay mượn lực từ tảng đá, xoay đổi phương hướng, bay về phía Trương Tiểu Phàm.

Đá bay túi bụi, nước phun hung dữ, trên cao Thiên Gia thần kiếm toả lam quang nhàn nhạt, phóng theo chủ nhân.

Tránh được mấy luồng đá bắn, Lục Tuyết Kỳ đã bám kịp Trương Tiểu Phàm, liền nắm lấy tay hắn, đang lúc định kéo lại gần, chợt nàng cảm thấy chút khí lực cuối cùng cũng đã rời bỏ cơ thể mà đi.

"Cô ta đến cứu mình sao?" Trương Tiểu Phàm mơ mơ màng màng thấy Lục Tuyết Kỳ trước mắt, trong lòng chỉ làm bầm được mỗi câu đó, rồi đột nhiên nhận ra, cả hai đã vượt qua khối cự thạch tỏa hào quang dữ dội, trên có khắc ba chữ Tử Linh Uyên , rơi vào vùng thăm sâu không đáy.

Rồi, rơi mãi xuống dưới.

Lục Tuyết Kỳ dường như đã mất hết tri giác, đôi mắt nhắm nghiền, thân hình lật sang bên, khuôn mặt trắng nhợt lúc này phẳng phất vẻ bình thản.

Trương Tiểu Phàm trước khi rơi xuống vùng thăm sâu không đáy, có lẽ là nơi bóng tối ngự trị vĩnh

hàng, còn kịp nghe thấy, trong khoảnh khắc ánh sáng sau cuối, loáng thoáng nơi xa có tiếng niệm phật hiệu, rồi một vầng kim quang theo đó rục lên.

Giây lát thôi, hấn rơi tồm vào bóng tối.

Bóng tối không bờ không bến, bóng tối hình như vĩnh hằng, đến người con gái ở sát ngay bên, hấn cũng chẳng mảy may nhìn thấy.

Có điều, vào giây phút cuối cùng, trước khi mất hết ý thức, hấn vẫn cảm nhận được, tay hấn và tay nàng, đang nắm chặt lấy nhau, rất chặt.

Thậm chí hấn vẫn lờ mờ cảm thấy, bàn tay đó, lúc này mới băng giá, mới lạnh buốt làm sao.

Bóng tối bao la, nuốt chửng lấy tất cả.

Alex chú

(*) Công bút hoạ pháp:Lối vẽ tế vi trong tranh Trung Quốc.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 38

Thâm Uyên (Vực Sâu)

Theo truyền thuyết, thế gian này vốn một màn đen tối, trải qua bốn mươi tám ngàn năm mới có cự thần Bàn Cổ khai thiên địa, hóa núi sông; lại qua bốn mươi tám ngàn năm nữa mới có Nữ Oa tạo nên con người.

Cũng theo truyền thuyết, ánh sáng đầu tiên trong trời đất vốn là sanh ra từ nơi tối tăm.

Trương Tiểu Phàm chỉ cảm thấy toàn thân giá lạnh, buốt đến tận xương tủy, cái lạnh này không chỉ phảng phất nơi thân thể mà còn lan tỏa vào trong tim hấn, cảm giác như đang chết đi từ từ.

Trong những lo lắng vô thức của hấn hoàn toàn không có một chút gì sợ hãi, chỉ là không tưởng được lại mệt mỏi đến như vậy, ngay cả hé mắt cũng không có sức mà làm. Thật là quái lạ, mặc dù thân thể hấn vô lực và mỗi mệt tận cùng song thần chí thì từ từ tỉnh táo.

Tựa hồ như có vật gì bao bọc lấy hấn, rất dịu dàng mà cũng rất thận trọng, lại lạnh lạnh như băng, từ từ hút lấy hơi ấm nơi thân thể, đồng thời lại đem đến một cảm giác thích thú kỳ lạ, khiến cho người ta nhịn không được mà muốn ngủ một giấc cho thoải mái.

Nếu như không có một luồng khí mát lạnh đầy quen thuộc vì bảo vệ cho chủ nhân mà phát ra từ tay phải hấn; nếu như hấn không cảm giác được là mình đang nắm một bàn tay mềm mại và mát dịu nơi tay trái thì hấn đã ngủ mất rồi.

Hấn trong lúc mệt mỏi tận cùng như thế, ráng từng chút từng chút mở mắt ra!

Trong bóng tối vĩnh hằng, một chùm ánh sáng!

Nơi đen tối vô cùng tận ấy, nhen nhúm lên một chút ánh sáng mờ mờ trắng, ấm đạm và quý mị, ở trước mắt Trương Tiểu Phàm, nhúm ánh sáng đó cứ lơ lửng bất định trong bóng tối, quán lấy hấn như một người con gái rất mực dịu dàng đang níu kéo người tình, quán quýt cùng hấn.

Nhúm ánh sáng đó tựa một làn khói nhẹ, như có như không ở giữa không trung, đến bên người Trương Tiểu Phàm, từ từ hóa thành một gương mặt đẹp đẽ mà thê lương, hướng đến đôi môi hấn mà hôn!

Đôi môi đó, đượm hương thơm nhàn nhạt, xen lẫn chút vụng về, nhưng rốt cuộc chỉ còn đọng lại cảm giác lạnh lẽo!

Cái lạnh rét buốt xâm nhập vào tim!

Thiên Hỏa Côn bỗng nhiên xông lên, ánh sáng xanh đen che chở phía trước thân người Trương Tiểu Phàm, gương mặt mỹ nhân do làn khói trắng nhạt ấy biến thành coi bộ có phần ái ngại, bất đắc dĩ phải

lùi ra sau. Thân mình Trương Tiểu Phàm rung động, trở người bật dậy, hấn lập tức tỉnh ra, hét lên thất thanh: "Âm Linh!"

Xa xưa truyền lại, người sanh già chết, chỉ có hồn phách không mất, sau khi chết rồi, thì hồn phách rời thân mà đi đầu thai, đời đời kiếp kiếp, luân hồi không ngừng. Tuy nhiên trong thế gian còn có oán linh, lầy tham, sân, si ba độc, lầy úy, ác, phạ*, những điều sợ, đem quyến luyến trần thế, ôm lầy quá khứ, không muốn vãng sanh, đó gọi là "Âm Linh".

Nghĩ nên biết rõ rằng âm linh là phần vĩa thuộc âm, tự nhiên là vui vẻ ở nơi tối tăm ẩm ướt, Tử Linh Uyên là nơi như thế nên có những thứ quý quái như vậy cũng không có gì lạ. Bình sanh Trương Tiểu sao lại thấy qua những thứ đó, chỉ là khi nhỏ ở Thảo Miếu thôn nghe người lớn kể rằng đó là ma quỷ, sau đó đến Đại Trúc Phong nghe các vị sư huynh nói qua đây là âm linh, sợ thẳm trong bụng từ đó, nay đột nhiên gặp phải nên phát lạnh từ đầu đến chân.

Tiếng hét của Trương Tiểu Phàm vang đi xa xa trong bóng tối, ở trong một nơi tối tăm thế này, âm thanh của hấn nghe như bong bênh trôi đi, qua một lúc sau mới thấp thoáng nghe tiếng hồi âm vọng lại. Hình như tiếng la của hấn đã kinh động thứ gì, một màu đen dày đặc xung quanh hấn, im lìm không tiếng động.

Tim Trương Tiểu Phàm đập loạn một nhịp rồi thì như ngưng hấn lại trong ngực, hấn nín thở, nhìn đám âm linh kia hoàn toàn giống nhau, cùng một màu trắng nhạt ảm đạm, phát sáng ở phía trước.

Sau đó thì trái một nhúm ánh sáng, phải một nhúm ánh sáng, trước một nhúm ánh sáng, sau một nhúm ánh sáng, thậm chí ngược đầu lên cũng thấy một nhúm ánh sáng bên trên, ảm đạm trắng nhạt.

Thình lình có vô số âm linh phảng phất như vừa thức giấc từ một giấc ngủ triền miên vì cảm giác được hơi ấm từ thân thể con người nay đều tụ tập lại.

Từng làn khói trắng nhàn nhạt ấy, lơ lửng trôi nổi, hoá thành vô số dung mạo, nam nữ, già trẻ, xấu đẹp đều có, song giờ phút này, trong mắt Trương Tiểu Phàm chỉ có một cảm giác duy nhất: băng lạnh.

Nghĩ đến tình cảnh vô số âm linh đang lớp lớp vây tròn quanh bản thân, hấn sờn hết cả tóc gáy, thế nhưng quả thật may mắn, sau khi sự kinh sợ ban đầu qua đi, hấn tức thì nhận thấy, đám âm linh này hình như rất úy kỵ thanh Thiêu Hoả Côn đang chắn trước bản thân hấn, không dám tiếp cận ánh sáng màu xanh đen do Thiêu Hoả Côn phát ra. Thế nhưng chẳng để cho Trương Tiểu Phàm kịp thở, đám âm linh đang lượn lờ phiêu đảng trong không trung ấy tự hồ phát hiện ra điều gì đó, nối đuôi nhau bay về phía bên trái Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm sợ run, tức thì mặt mũi trắng bệch, tay trái hấn đang nắm chặt một cánh tay mềm mại, lúc này đã từ từ lạnh đi. Hấn vội vã dùng lực kéo một cái, một loạt âm thanh lồm bồm vang lên, Lục Tuyết Kỳ bị hấn kéo đến sát bên mình, nhờ vào đám ánh sáng lơ mơ đang bao xung quanh ấy, Trương Tiểu Phàm chỉ thấy Lục Tuyết Kỳ sắc mặt nhợt nhạt, hai mắt nhắm nghiền, nhưng xem ra hơi thở vẫn hoàn toàn bình thường, nhìn thoáng qua thì trên mình nàng dường như không hề bị ngoại thương

một chút nào cả, hắn cảm thấy yên tâm, đưa mắt nhìn ra bốn xung quanh, quan sát kỹ lưỡng hoàn cảnh chung quanh.

Hai người hắn và Lục Tuyết Kỳ vẫn còn đang hôn mê, lúc này không biết tại sao họ lại nằm bên bờ của một vũng nước, trong bóng tối không nhìn rõ được mặt nước to nhỏ mức nào, không biết nó là một đầm nước nhỏ, hay là một cái hồ lớn, hay là biển rộng lớn nằm sâu trong lòng đất được kể trong truyền thuyết. Trương Tiểu Phàm không biết tại sao bản thân hắn đột nhiên lại có thể có ý nghĩ này, tuy vậy hắn ở trong làn nước, vẫn cảm thấy mặt nước này quả thật không hề tĩnh lặng, từng đợt từng đợt sóng thủy triều buổi tối vỗ vào hắn, giống như một bàn tay ôn nhu vỗ về thân thể hắn.

Thế nhưng, làn nước này quả thực lãnh lẽo thấu xương!

Trương Tiểu Phàm khó nhọc đứng dậy, nếu cứ ở nguyên tại đó, hoàn toàn chưa bị đám âm linh ấy làm hại, chỉ sợ hai người bọn hắn sẽ chết cóng trong làn nước này rồi. Hắn đứng thẳng mình dậy, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, thân thể không thể chịu được chao đảo một hồi.

Khi hắn ở trên bình đài, phía sau lưng đã bị Niên Lão Đại cùng với Dã Cầu Đạo Nhân, Lưu Hạo đồng thời đánh trúng, thương thế thật không hề nhẹ. Cùng lúc đó, ánh sáng xanh đen của Thiêu Hoả Côn giống như có cảm ứng gì đó, cũng đã tới lại. Gần như cũng ngay lúc đó u quang của vô số âm linh vây xung quanh đồng thời sáng lên, trên các khuôn mặt người được biến hoá thành đó, lộ rõ ra niềm khát vọng vô hạn.

Trương Tiểu Phàm lắp bắp kinh sợ, lập tức ổn định tinh thần, ánh sáng của Thiêu Hoả Côn lại sáng bừng lên, chân trụ đám âm linh ấy. Trương Tiểu Phàm cật lực kéo Lục Tuyết Kỳ đi về phía bờ, chỉ một đoạn rất ngắn này, vẫn khiến hắn cảm thấy đó là một quãng đường vô cùng dài.

Cuối cùng, họ cũng đã tới được khu đất cứng, Trương Tiểu Phàm ngồi xuống mặt đất, há miệng thở hổn hển..

Chung quanh, vô số âm linh đang bay nhảy lượn lờ bên ngoài vòng ánh sáng màu xanh đen của Thiêu Hoả Côn..

Trương Tiểu Phàm run run nhìn đám u quang đang phiêu du ấy, nhớ lại cái hồi ức cuối cùng trong đầu trước khi hôn mê, nhớ lại việc Lục Tuyết Kỳ bay đến bên cạnh, kéo tay hắn lại, nhớ lại vực thăm tối om vô biên vô tận phía bên dưới thân hình khi hai người họ bị rơi xuống, hắn thậm chí vẫn lơ mơ nhớ rằng, trước lúc hắn hôn mê, đã có một tiếng niệm phật hiệu quen thuộc, vang lên ở trên bình đài đó.

Đó chắc hẳn là bọn Pháp Tướng sư huynh bốn người đã đến rồi

Trương Tiểu Phàm trầm nghĩ trong đầu, có bốn người đó trợ lực, cộng thêm đạo pháp tu hành của bản thân Tề Hạo và Tăng Thư Thư, chắc không thể gặp chuyện gì cả. Tề sư huynh nếu bình an vô sự, cô lẽ Linh Nhi sư tỷ sẽ không phải đau khổ?

Thế nhưng, thế nhưng, Trương Tiểu Phàm gần như cùng lúc đó đã tự hỏi bản thân hắn một câu, nếu như ta chết, Linh nhi sư tỷ có thấy thương tâm không? Có lẽ nàng cũng sẽ thương tâm một chút, xét cho

cùng mấy năm qua, bản thân và nàng sớm tối bên nhau, hiểu rõ rằng sư tử bề ngoài xinh đẹp ương ngạnh, kỳ thật nội tâm lại tôn nhu và mềm yếu.

Nếu nàng biết tin người sư đệ chơi đùa vờ nhau từ nhỏ đến lớn Trương Tiểu Phàm không may đã chết, nhất định sẽ nhỏ lệ chứ? Nhất định sẽ thương tâm chứ? Nhất định dù không thể tìm thấy thi thể, vẫn lập một ngôi mộ cho hắn trên đỉnh Đại Trúc Phong chứ?

Không biết trong những năm tháng sau này, nàng có thể đến thăm trước mộ mấy lần?

Nếu như vậy, bản thân có thể sẽ giống như những âm linh bao xung quanh này, quyến luyến nàng, không muốn được vãng sinh, chỉ nấn ná bên ngôi mộ ấy, lặng lẽ mong đợi một thân ảnh trong ký ức.

Thiếu niên trong bóng tối yên tĩnh, thật nhẹ nhàng, kín đáo thờ dài!

“Ái”

Nàng phát ra một tiếng kêu khe khẽ, từ từ tỉnh dậy, rồi mở mắt ra.

Trong vòng 1100 năm, từng có câu hỏi người xưa truyền lại rằng: Nếu người vừa mới tỉnh lại sau khi đã chìm vào trong giấc ngủ thật lâu, khi đó người đầu tiên người nghĩ đến, có thể là ai?

Không ai biết được Lục Tuyết Kỳ đã từng nghe qua câu hỏi xem qua có vẻ ngu ngốc này chưa, nhưng lúc này, phản chiếu trong đôi mắt nàng, trong bạch quang mờ mờ, là nhãn thần quan tâm đến Trương Tiểu Phàm.

Sự ám áp duy nhất trong bóng tối ấy!

Trương Tiểu Phàm thấy hạnh phúc, vui vẻ nói “Đã tỉnh rồi à, Lục sư tử!”

Lục Tuyết Kỳ vẫn không lập tức hồi đáp, nàng nhìn gần như sững lại một lúc, thế nhưng rất nhanh, nàng lấy lại dáng vẻ bình thường, khuôn mặt từ chỗ ban đầu có chút bối rối, đã trở lại vẻ băng sương có chút lãnh đạm. Thế nhưng trong lúc đưa mắt nhìn bốn xung quanh, nàng quả thực không kiềm chế nổi mặt lại biến sắc một lần nữa.

“Âm linh!” Lục Tuyết Kỳ giống như Trương Tiểu Phàm lúc trước, hét toáng lên.

Trương Tiểu Phàm gật gật đầu, an ủi nàng :”Đúng vậy, thế nhưng không cần phải sợ, bọn chúng hình như có đôi chút sợ hãi Thiêu Hoả Côn của ta, tạm thời vẫn chưa có chuyện gì cả.”

Lục Tuyết Kỳ lúc này cũng đã nhận thấy, chung quanh vô số âm linh đang trôi nổi chẳng có sự tấn công gì, chỉ bay lượn vòng bên ngoài, hình như thập phần ỷ kỵ cây đoản côn Thiêu Hoả Côn của Trương Tiểu Phàm, sau khi bình tâm trở lại không kiềm chế được nữa liền hỏi: “Người, pháp bảo này gọi là gì, tại sao lợi hại như vậy?”

Trương Tiểu Phàm mặt mũi đỏ bừng, đáp :” gọi là, gọi là, ta gọi nó là .... Thiêu Hoả Côn, hơn nữa ta cũng không biết tại sao nó có thể lợi hại như vậy.”

Lục Tuyết Kỳ ngạc nhiên hỏi: “Thiêu Hoả Côn?”

Trương Tiểu Phàm ngấm nhìn nữ lang trước mặt trong bạch quang mờ mờ, da trắng như tuyết, mặc dù có chút nhợt nhạt vẫn có vẻ mỹ lệ, không tự chủ được cúi đầu thấp xuống, nói “Đúng, ta hàng ngày phụ

trách việc nấu nướng trên Đại Trúc Phong, dùng nó để làm que cời lò.”

Lục Tuyết Kỳ nhất thời không biết nói sao, run run nhìn lên thanh đoản côn đen xi xấu xí ấy trong không trung, một lúc sau khe khẽ nói: “Thiên Hoả Côn! Ta nghe ân sư nói rằng, ta tu hành gian lao vất vả, lại có Thiên Gia thần kiếm, lẽ nào vẫn bại trước một thanh Thiên Hoả Côn?”

Trương Tiểu Phàm đột nhiên giật nảy mình, chỉ cảm thấy sắc mặt Lục Tuyết Kỳ trong giây phút lại trắng bệch ra, gần như chẳng thấy tí huyết sắc nào, không nén được nói: “Sư tử, lúc đó mặc dù tử thủng, thế nhưng, ta nghe nói nếu không phải tử tổn thương quá nhiều nguyên khí khi tử đấu với ta, trận chung kết nhất định không thua dưới tay Tề Hạo sư huynh...”

Hắn càng nói giọng càng nhỏ, về sau dần dần trở thành câm bặt, chỉ vì Lục Tuyết Kỳ lẳng lẳng ngẩng đầu lên, lạnh lạnh nhìn hắn, khiến cho hắn không nói thêm được gì nữa.

Bạch quang mờ mờ, chiếu lên thân ảnh của hai người bọn họ.

Lục Tuyết Kỳ nặng nề cúi đầu xuống, thở dài thườn thượt, nói :”Tại sao chúng ta lại có thể may mắn thoát chết được?”

Trương Tiểu Phàm lặng đi một lát, tâm trạng vô cùng mê hoặc, nói: “Ta không biết.” lập tức nghĩ đến chuyện gì đó, dùng tay chỉ về bên bờ vũng nước, nói: “Khi ta vừa mới tỉnh dậy, hai người chúng ta nằm bên bờ nước đó, có thể chúng ta đã may mắn rơi xuống chỗ nước đó nên không chết, rồi bị sóng thủy triều đánh dạt vào đến bờ?”

Lục Tuyết Kỳ nhìn hướng về phía hắn chỉ, trong bạch quang mờ mờ do các âm linh phát ra, quả nhiên trông thấy có một vùng nước ở phía xa, loáng thoáng vọng đến âm thanh “ì oạp” do sóng thủy triều vỗ vào bờ . Quay nhìn lại bản thân, y phục mặc dù phần lớn đã khô, thế nhưng vẫn có phần còn ướt, dính vào da thịt thập phần lạnh giá, có thể hình dung được, nếu Trương Tiểu Phàm không kéo mình lên trên bờ, chỉ sợ vẫn còn mê man sau đó lạnh cóng mà chết rồi.

“Đa tạ người” Lục Tuyết Kỳ thốt nhiên khẽ nói.

Trương Tiểu Phàm ngẩn ra một chút, vội vã xoa tay cười nói: “Không có gì, không có ....”

Đột nhiên, hai người bọn họ đều sững sốt.

Giữa hai người, hai tay của họ, đến tận lúc này, vẫn nắm chặt lấy nhau.

Dường như là máu thịt nối liền, dường như đã như vậy nhiều năm rồi, quả thực chẳng có một chút cảm giác, quả thực cứ như thể là vốn đã như vậy, quả thực giống như hai người đã hoàn toàn quên mất!

Lục Tuyết Kỳ từ từ rút tay lại, Trương Tiểu Phàm cười ngượng ngập, tay bên thân mình đung đưa sang trái sang phải, quả thực chẳng biết để đâu.

Nhìn nhau một lúc, Lục Tuyết Kỳ cất lời hỏi :”Trước khi người rơi xuống, đã bị ma giáo yêu nhân đánh trọng thương, hiện tại cảm giác như thế nào?”

Trương Tiểu Phàm như được đại xá, nghe thấy nữ lang băng sương này dường như tuyệt không có ý gì trách tội gì hắn, lập tức nói “Vẫn tốt, vẫn tốt.”

Lục Tuyết Kỳ hỏi : ”Người có thể ngự kiếm được không?”

Trương Tiểu Phàm khẽ vận khí, liền cảm thấy trong người đau đớn như kim châm, cười khổ lắc đầu.

Lục Tuyết Kỳ nhìn hắn một cái, nói: “Ta cũng không được, chúng ta dậy tìm kiếm một vòng chung quanh, xem thử có lối thoát nào không, mặt khác nếu cứ tiếp tục ngồi đây, bị đám âm linh này bao vây xung quanh, không sớm thì muộn sẽ bị chúng hút khô người mất”

Trương Tiểu Phàm hít một hơi khí lạnh, gật đầu nói: “Được”

Lục Tuyết Kỳ đứng dậy, kiểm tra toàn bộ chung quanh mình, hoàn toàn không có chút ngoại thương nào lớn cả, thế nhưng bên trong kinh mạch khí huyết vẫn có chút rối loạn. toàn thân vô lực, hình như là do ra lực phản chấn quá mạnh của thần chú lên Sơn Hà Phiến gây ra. Lúc này Thiên Gia thần kiếm mà nàng quan tâm nhất, đã quay trở lại nằm yên trong vỏ kiếm phía sau lưng nàng.

Nàng lại ngừng đầu nhìn Trương Tiểu Phàm một cái, nhưng thấy hắn đứng lên có phần khó nhọc. thân hình vẫn rất không linh hoạt, hiển nhiên thương thế vẫn còn khá nặng, đồng thời cũng biết lúc trước hắn đã kéo bản thân nàng ra khỏi vũng nước, đã hao tổn khá nhiều tinh thần khí lực.

“Thái cực huyền thanh đạo của người tu luyện đến tầng thứ mấy rồi?” Lục Tuyết Kỳ đột nhiên hỏi Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm gật mình, không nói câu nào, Lục Tuyết Kỳ vẫn nghĩ rằng hắn không có ý muốn trả lời, quay đầu đi, lạnh nhạt nói: “Người không nói thì thôi, tuy nhiên ta nghe sư phụ nói qua người tu hành chỉ đến tầng thứ tư, hôm đó tất cả là do pháp bảo cổ quái lợi hại, lúc đó ta hoàn toàn không tin. Hôm nay chính mắt nhìn thấy, nếu không phải người tu hành cao, kinh mạch căn cơ kiên cố, sớm đã ngã ngục dưới tay của đám ma giáo yêu nhân ấy rồi.”

Trương Tiểu Phàm gãi gãi đầu, nhất thời không biết nói sao cho phải, bởi vì bản thân hắn đối với việc tu hành của bản thân lúc này cũng vẫn thấy mơ hồ, bèn hàm hồ cho qua. Kì thật Lục Tuyết Kỳ biết rằng, nếu nói riêng về tu hành Thái Cực Huyền Thanh Đạo, Trương Tiểu Phàm lúc này đúng thật mới chỉ có tu vi đến tầng thứ tư, cũng là cảnh giới đúng vừa đủ khả năng vận dụng pháp bảo, thế nhưng bên trong cơ thể Trương Tiểu Phàm, tuy nhiên lại có một loại phật môn vô thượng chân pháp khác “Đại Phạm Bát Nhã”, đó chính là chìa khoá của sự thật này.

Phật môn tu chân, vốn dĩ chú trọng đến thể ngộ tự tính nhiều hơn so với đạo gia, Trương Tiểu Phàm sau năm năm liền tu hành Đại Phạm Bát Nhã, mặc dù tu hành còn nông cạn, thế nhưng bên trong thân thể kinh mạch căn cơ ổn định vững chắc, quả thật trong lúc hắn ngày đêm tu tập tuyệt thế chân pháp của cả hai nhà Phật Đạo, đã vượt xa mức độ tu vi chung của lớp đệ tử trẻ tuổi đồng môn. Cũng chính vì vậy, hắn nhận mấy đòn đánh mạnh của ma giáo yêu nhân, Thái Cực Huyền Thanh Đạo đã ngăn chặn một phần, đồng thời Đại Phạm Bát Nhã cũng ngăn chặn một phần, cuối cùng đã may mắn thoát chết.

Ngay khi hai người vừa đứng dậy, Trương Tiểu Phàm liền triệu hồi thanh Thiêu Hoả Côn về cầm trong tay, quang mang màu xanh đen nở bung ra, bao quanh lấy hai người bọn họ. Lục Tuyết Kỳ hơi chút

trầm ngâm, chỉ tay ra hướng ngược lại với hướng mép nước ấy, hai người liền hướng về phía chỗ bóng tối thăm thẳm vô tận ấy cất bước.

Cứ đi vậy, cũng chẳng biết đã đi được bao lâu, hướng này quả thật như là không có biên giới, qua một lúc lâu sau, hai người vẫn bước đi trên khu vực trống rỗng, nằm phía bên dưới Tử Linh Uyên, ngoại trừ rộng lớn kinh người, quả thật chẳng có một chút dấu vết của sự sống.

Có chăng, chỉ là đang bay lượn thờ thần xung quanh họ, các âm linh vẫn bám diết lấy mùi vị huyết nhục không chịu rời đi, phiêu đảng lên xuống không một tiếng động.

Trương Tiểu Phàm với Lục Tuyết Kỳ hai người càng đi sắc mặt càng trầm trọng, đồng thời cảm giác xung quanh âm khí như nước thủy triều, Trương Tiểu Phàm lúc này chỉ cảm thấy khí huyết sôi lên, bất giác có một cơn choáng váng ập đến. Kì thật hấn mặc dù căn cơ vững chắc, nhưng tu vi chung quy chưa cao, đồng thời bị Niên Lão Đại, Dã Cầu Đạo Nhân và Lưu Cảo đánh trúng, thương thế đối với kinh mạch trong cơ thể nên rất nặng.

Giây lát sau, Lục Tuyết Kỳ cũng phát hiện ra Trương Tiểu Phàm không còn gượng được nữa, ngạc nhiên hỏi: “Ngươi sao vậy?”

Trương Tiểu Phàm cười miễn cưỡng, nói: “Ta không sao, đi thôi”

Lục Tuyết Kỳ nhìn hấn một cái, nói “Phải nghỉ . . .”

Nàng chưa kịp nói hết câu, đã thấy Trương Tiểu Phàm đột nhiên thân hình chao đảo, thân thể mềm nhũn, bất giác đổ vật xuống. Thiêu Hoả Côn hấn cầm trong tay, ngay khi hấn đổ mình xuống, tức tốc trở nên âm đạm.

Lục Tuyết Kỳ lấp bắp kinh hãi, vôi vàng đỡ hấn dậy, lòng bàn tay lạnh như băng, kinh hãi nhận ra rằng Trương Tiểu Phàm quả thật đã hôn mê. Trong giây phút này, nàng vốn được tiếng bình tĩnh hơn người trong đám đồng môn sư tử muội, quả thật cũng có chút khẩn trương hoảng hốt.

Tức thì, nàng nghĩ đến một vấn đề khác còn đáng sợ hơn.

Thiêu hoả côn đã mất hết tác dụng rồi, biết dùng thứ gì để ngăn chặn vô số âm linh xung quanh?

Gần như trung cùng lúc Lục Tuyết Kỳ nghĩ đến câu hỏi này, hết thấy vô số âm linh đang tỏa ra bạch quang mờ mờ hình như cũng giạt mình, sau đó, nhận ra phía trước mặt chúng, hai thân thể huyết nhục còn đang sống, một lần nữa lại đứng đó không có chút gì bảo vệ.

Trong bóng tối, dường như đồng thời có vô số âm thanh đặc ý cười điên dại, gầm rống tức giận, vô số âm linh dường như trong giây lát đã ken đặc trên không trung, sau đó, chúng như những con dã thú tham lam, lao thẳng tới hai người đang đứng trong bóng tối không có gì tương trợ.

Tham, sân, si: tham, giận, mê; theo nhà Phật đó là ba độc khiến con người trầm luân.

Úy: sợ, lo.

Ác: ác, xấu.

Phạ: sọ.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 39

TRÙNG PHÙNG

“Xoảng”

Một âm thanh giòn tan vang lên trong bóng tối!

Lục Tuyết Kỳ mặt lạnh như sương, đứng chắn trước Trương Tiểu Phàm, gắng sức rút kiếm.

Thiên Gia xuất hiện

Lam quang đột khởi, một cột sáng thanh khiết và rực rỡ, chiếu sáng cả thế giới đen tối ấy.

Trong giây lát u quang của các âm linh đang có mặt tức thì đã tiêu tán trước lam quang này, mặt dầu vậy, những âm linh này tựa hồ không có chút gì ứ ứ, vẫn xông đến từ bốn phương tám hướng.

Lục Tuyết Kỳ khẽ hô một tiếng, trên khuôn mặt nhợt nhạt thoáng hiện một nét đau đớn, nhưng ngay lập tức đã bị thay thế bằng thần sắc kiên cường hơn.

Thiên Gia thần kiếm dưới sự thúc giục của chủ nhân, lam quang đại thịnh, quang mang vạn trượng, quét sạch hết các âm linh đang lao đến ở phía trước.

Chỉ thấy đúng vào giây phút lam quang tiếp xúc với đám âm linh đó, lập tức vang lên âm thanh ‘lục bục’ gần giống tiếng dầu sôi, mấy chục âm linh dẫn đầu tức thì tan biến mất, hồn phi phách tán.

Âm thanh ấy cứ vang vọng trong không gian tối đen và mênh mông, khiến người ta kinh hãi đến tận xương tuỷ.

Chỉ là Thiên Gia thần kiếm uy lực cố nhiên cực kỳ to lớn, vẫn không ngăn trở được các âm linh còn lại, đúng lúc Lục Tuyết Kỳ xuất thủ, có một số đạo âm linh từ phía sau lưng đánh tới thân hình của Trương Tiểu Phàm đang nằm hôn mê trên mặt đất

Lục Tuyết Kỳ liếc thấy, xoay mình trở lại, Thiên Gia thần kiếm chỉ quét qua phía trên thân mình của Trương Tiểu Phàm, đã xua đuổi được những đạo âm linh đó.

Thế nhưng số lượng âm linh xung quanh quả thật quá nhiều, giết không thể hết được, Lục Tuyết Kỳ lúc trước lại đã thụ thương, xoay đi xoay lại chưa được vài vòng thì mồ hôi thom ngát đã đầm đìa, hơi thở khó nhọc. Thế nhưng cảm thấy các bộ mặt cực kỳ ghê tởm ở xung quanh đang nhẩy múa kêu khóc, nhe nanh múa vuốt, Thiên Gia quang mang dần nhạt đi, Lục Tuyết Kỳ nghiến chặt hàm răng, cuối cùng chân cẳng cũng mềm nhũn, ngã ngối xuống bên cạnh mình Trương Tiểu Phàm.

Âm linh đầy trời trong tiếng hú hét loáng thoáng truyền đến tiếng qui khóc vô cùng đặc ý, bạch quang mờ mịt khắp nơi, âm linh như sóng. Lục Tuyết Kỳ quay đầu lại, nhìn Trương Tiểu Phàm một cái.

Gã thiếu niên ấy lúc này mặc dù hôn mê, trên mặt quả thật có nét thống khổ, tuy nhiên hẳn đang nghĩ đến chuyện gì thương tâm chẳng?

Lục Tuyết Kỳ khẽ khẽ nói một câu: “Không ngờ hôm nay ta có thể chết cùng chỗ với ngươi!”

Nàng ngồi thẳng mình dậy, lúc này trên mặt đã không còn chút huyết sắc nào, thế nhưng nàng vẫn không chịu buông xuôi, ngón tay bên tay phải cong lên, tạo thành lan hoa pháp quyết, tuân theo thế tay của nàng, Thiên Gia thần kiếm trên không trung khẽ dừng lại giây lát, đột nhiên lộn ngược lại cắm xuống, “Phập” một tiếng, đã cắm xuống đất phía trước mặt Lục Tuyết Kỳ, liền đó quang mang lại bùng lên, phía trên mặt đất lấy Thiên Gia thần kiếm làm trung tâm, xuất hiện một vòng ánh sáng bao bọc lấy Lục Tuyết Kỳ và Trương Tiểu Phàm vào bên trong.

Đám âm linh chung quanh mắt trông thấy thân thể huyết nhục ngon lành đang ở ngay trước mắt, làm sao có thể quản được đám đông ấy, từng đạo từng đạo lao đến, nhưng sau giây lát, trên mặt đất vòng sáng ấy đột nhiên trương lên, cúi nhìn thấy lam quang đằng khởi, khí lạnh ùn lên, chỉ thấy lam quang ấy như có linh tính, tạo ra hình một cung tròn vọt qua đầu hai người, tức thì đẩy âm linh ra bên ngoài.

Thế nhưng nếu ai tinh mắt nhìn, vẫn trông ra vàng quang mang ấy rất yếu ớt, trong thực khí tuy có khí nhưng lại vô lực, chỉ là Lục Tuyết Kỳ liều chết tranh đấu mà thôi.

Mắt nhìn thấy bữa ăn đẹp mắt ngon miệng lại bị chặn mất, âm linh đầy trời vô cùng phẫn nộ, tiếng quỷ khóc mỗi lúc một to, vô số âm linh gắng sức đánh đập vòng sáng mong manh yếu ớt ấy, sau mỗi lần công kích, Lục Tuyết Kỳ thân hình lại rung lên một cái, sắc mặt thêm phần nhợt nhạt, độ rực rỡ của Thiên Gia thần kiếm cũng thêm phần ảm đạm, vàng sáng vốn dĩ cao hơn hai người, trong thời gian rất ngắn, đã bị ép xuống chỉ cao không quá một người.

Lục Tuyết Kỳ mặt trắng như giấy, mắt nhìn thấy những bộ mặt do đám âm linh ấy bên ngoài vòng sáng huyền hoá thành đang lộ ra nét cười kinh hãi ghê tởm, mắt trông thấy những cái miệng lớn trông huếch của chúng đang há ra, toàn thân nàng giống như bị vùi vào trong một hầm băng.

Đúng lúc này, nàng đột nhiên nghe thấy, trong miệng của Trương Tiểu Phàm đang nằm hôn mê bất tỉnh bên cạnh, chợt hàm hồ thốt lên một câu không rõ lắm.

Lục Tuyết Kỳ nhanh chóng quay sang, không có một thứ ngôn ngữ nào khả dĩ có thể diễn tả tâm tình của nàng lúc này, từ lúc nàng liên tục một mình chiến đấu với đám âm linh ấy, đột ngột nghe thấy thanh âm của đồng bạn, bất giác trong tim dâng lên một nỗi hoan hỉ trước đây chưa từng có.

Thế nhưng chẳng cần đợi đến lúc nàng nhìn rõ diện mạo của Trương Tiểu Phàm, dị biến bỗng phát sinh, dưới mặt đất chỗ hai người nàng đang ngồi, vốn là một mặt đất cứng, tuy vậy lúc này đột nhiên chỗ Trương Tiểu Phàm đất nứt toác ra không một tiếng động mở ra một cái hang lớn, Trương Tiểu Phàm lập tức ngã nhào xuống.

Lục Tuyết Kỳ toàn thân lặng đi giây lát, chỉ thấy trong hang đó một màu đen kịt, quả thật không nhìn rõ nông sâu bao nhiêu, chỉ có ở sâu bên trong, có một cặp mắt to lớn và khủng bố đỏ rực màu máu, chớp

chớp chớp chớp!

Một khắc sau, không một chút do dự, vầng ánh sáng do Thiên gia thần kiếm tán phát liền tiêu tán, trong tiếng kêu thét của đầy trời âm linh, Lục Tuyết Kỳ vung tay bạt khỏi Thiên Gia, không chút chần chừ, tiến đến cái động tối đen ấy, quăng mình nhảy vào trong!

Giây lát sau, đám âm linh có mặt trên không trung, cũng lập tức bám theo, hú lên điếc tai, âm vang khắp trong động.

Âm thanh tấn công ngọt ngào vang lên trong động, giây lát sau, trong tiếng hú hét kích động của đám âm linh, thốt nhiên vang lên một tiếng rống dài sắc nhọn điếc tai.

“Ngao...”

Tiếng kêu đau đớn, nghe có phần giống như tiếng rống cuồng nộ của dã thú bị trọng thương, giây lát sau, đầu tiên là một đạo thân ảnh vô cùng to lớn lao vọt ra khỏi hang, theo sau là vô số các âm linh thoát ra, bay lượn đầy trời.

Lục Tuyết Kỳ trong đám u quang ấy, tay trái đỡ Trương Tiểu Phàm nhảy lên mặt đất, trên khoé miệng đang chảy ra một dòng máu tươi màu đỏ sẫm, nửa bên trái người đã nhuộm đỏ một mảng lớn, xem ra cũng đã bị thương.

Trương Tiểu Phàm lúc này chỉ có thể đứng được nhờ dựa vào Lục Tuyết Kỳ, thế nhưng cặp mắt hấn đã mở ra, Thiêu Hoả Công lại bùng lên đọt sáng mới, mặc dù hơi yếu, tuy nhiên vẫn phát ra quang mang màu xanh đen.

Một nam một nữ trẻ tuổi này, trong thế giới đen tối ấy, họ nâng đỡ lẫn nhau, họ nương tựa lẫn nhau.

Lục Tuyết Kỳ nhìn đám âm linh phần nộ bay lượn đầy trời tuy nhiên vẫn chưa dám đánh xuống, trong lòng đột nhiên có một nỗi vui sướng không diễn tả được, mặc dù vẫn chưa thoát khỏi hiểm cảnh, thế nhưng có một người đứng bên cạnh, thực là rất tốt.

Chẳng mấy chốc sau, ánh mắt của hai người rơi lên một thân hình to lớn phía trước mặt, nhờ bạch quang do đám âm linh phát ra, họ sau khi ngửi thấy một mùi hôi thối vô cùng nồng nặc, nhìn thấy một thân hình yêu thú.

Đó là một yêu thú to lớn cao bằng hai người, đầu lợn mình chó, răng nanh dài và sắc nhọn, toàn thân đỏ sậm, lông dựng tua tủa như cương châm, đôi mắt to lớn trong bóng tối hiện ra sắc đỏ như máu, đến có vài phần giống như xích ma nhãn của ma giáo yêu nhân Niên Lão Đại. (Chú 1)

Lúc này con yêu thú ấy nằm cách xa thờ hộc lên từng hồi, bên dưới lớp lông da bản thiêu tối màu, nơi chân trước bên trái máu thịt toé ra, xem ra đã bị Lục Tuyết Kỳ đả thương. Nhưng nó cũng nhìn chòng chọc hai con người đã thương nó, trong mắt phát ra sự cừ hận ăn vào xương tủy, chỉ muốn nuốt sống họ mới hả!

Âm linh bay lượn trên không trung, cũng có bay qua bên mình con yêu thú ấy, thế nhưng vẫn không tấn công nó, hiển nhiên giữa chúng có mối quan hệ nước sông không phạm đến nước giếng.

Lục Tuyết Kỳ chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn mệt mỏi, gần như chỉ muốn lăn ra ngủ, chẳng phải lo nghĩ chuyện gì cả, thế nhưng sau mấy trận giao tranh, vẫn cứng cỏi chống giữ, nàng khẽ nói với Trương Tiểu Phàm: “Nơi này yêu thú âm linh quá nhiều, vì thế không biết có thể xảy ra chuyện gì nữa, chúng ta trước hết hãy thoái lui”

Trương Tiểu Phàm làm sao có thể có ý kiến, gật đầu đồng ý. Hai người lùi về phía sau, bước từng bước một, đám âm linh trên không trung cũng bám theo từng bước, con yêu thú đầu lợn tự hồ cũng không muốn buông tha, thỉnh linh cũng đuổi theo. Đi rồi lại dừng, đám âm linh thấy e dè trước Thiêu Hoả Côn của Trương Tiểu Phàm, yêu thú đầu lợn hình như đối với hai người cũng có phần kiêng sợ, nhưng lại không hề dừng lại.

Trương, Lục hai người vốn thân thể đã bị thương, tại Tử Linh Uyên tối tăm ẩm ướt, lại trải qua liên tiếp mấy trận kịch đấu, sớm đã hoàn toàn kiệt sức, lúc này nếu không phải là âm linh và yêu thú cùng nhau truy bức gay gắt, chỉ sợ hai người họ đã buông lỏng tinh thần, rồi cùng nhau ngã lăn ra mê man rồi.

Thế nhưng lúc này hai người bọn họ đang đối diện với cửa ải sinh tử, trong thân thể cũng không biết ở đâu ra lại có dũng khí và khí lực, không ngờ vật vả chống giữ được đến tận lúc này.

Tử Linh Uyên mà nhân sĩ chính đạo chưa từng biết đến này, quả thật là một vực thẳm to lớn khiến người ta vô cùng kinh hãi, hai người họ rút lui khỏi chỗ đó đã nửa ngày trời, không ngờ vẫn chỉ đi trên vùng đất trống, vẫn không có chút ít bóng dáng của vách núi, cũng không biết đương thời khi lúc bị rơi xuống, tại sao lại lạc đến một nơi xa như vậy?

Chỉ là hai người họ hiện tại cũng không nhận rồi để nghĩ đến câu hỏi đó, phía trước xung quanh toàn là âm linh yêu thú đang đau đáu nhìn một cách hung tợn thèm thuồng, sinh tử quả thật chỉ trong giây lát. Trương Lục hai người đúng là thúc thủ không có kế sách gì, Trương Tiểu Phàm đột nhiên cảm thấy đau nhói sau lưng, đúng là đã va phải vật cứng gì đó.

Suốt từ lúc trước hai người họ đều không dám có một chút lơ lỏng nào đối với yêu thú ấy, sở dĩ tất cả là vì phách sau còn đường lui, đột nhiên va phải một cái, Trương Tiểu Phàm giật mình, vội vã quay đầu lại, ngạc nhiên không ngờ nhìn thấy một cây đại thụ, thân cây to lớn xù xì, xem ra cỡ ba người ôm mới hết.

Trương Tiểu Phàm lúc này đã bình tâm trở lại, bên kia Lục Tuyết Kỳ tự mình nhìn ra phía sau rồi nói: “Không có gì, một cái cây mà thôi ...”

Nói chưa hết câu, Trương Tiểu Phàm đột nhiên cảm thấy thanh quản đau nhói, cái cổ bị một vật hình sợi dây quấn chặt, toàn thân bị vặn xoắn bởi một sức mạnh ghê gớm.

Lục Tuyết Kỳ vô cùng kinh hãi, quay đầu lại nhìn, thất thanh nói: “Ma cây!” (Chú 2)

Chỉ thấy độc một cây đại thụ trơ trọi mọc lên tại vùng đất trống ấy, lúc này đang làm các cành cây vốn dĩ tĩnh tại khua khoáng lên giống như cánh tay của con người, quấn chặt Trương Tiểu Phàm trong đám

cành cây to lớn xù xì. Trong bóng tối, thân hình đột ngột múa may của ma cây ấy, phảng phất như là ác ma chôn chử u.

Trương Tiểu Phàm chỉ cảm thấy đám cành cây trên cổ mỗi lúc một xiết chặt, dần dần hẳn không thể thở được nữa, Lục Tuyết Kỳ vừa toan định cứu viện, bỗng nghe thấy phía xa có một tiếng rống lớn kinh thiên động địa, Con yêu thú đầu lợn ấy nắm lấy cơ hội, nhảy bổ đến, móng vuốt to lớn loé lên lục quang mờ mờ, nhằm đầu đánh xuống, chỉ sợ có mang theo cả chất kịch độc.

Lục Tuyết Kỳ miễn cưỡng phải quay ra kháng cự, thế nhưng thân hình bị nó cản trở, thành ra vài lần muốn cứu viện Trương Tiểu Phàm cũng không thể được, trái lại ngay cả bản thân cũng gặp nguy hiểm.

Trương Tiểu Phàm bị ma cây ấy túm chặt, cổ họng vô cùng đau đớn, thế nhưng vẫn thấy ma cây ấy phát ra những tiếng kêu khó nghe, tỏ ý rất là hoan hỉ, cành cây đang quấn trên cổ tự co lại về phía sau hướng đến thân cây, đồng thời lại có một vài cành cây khác vươn tới xiết chặt lấy toàn bộ thân hình hẳn, ngoại trừ hai tay còn có thể múa may được, còn đầu đều không thể vùng vẫy được nữa.

Trương Tiểu Phàm lòng như lửa đốt, nhìn về Lục Tuyết Kỳ nhận thấy nàng không có cả thời gian để chiếu cố cho chính bản thân, liền quay đầu nhìn lại thì kinh hãi mất hồn, chỉ thấy trên thân cây, từ từ mờ ra một cái miệng rất lớn, chỗ đó đang phun ra một mùi tanh hôi nhức hết cả mũi, trong khí đó đám cành cây đang nắm hẳn kéo vào trong cái miệng lớn ấy, chỉ sợ đó chính là cái miệng lớn của ma cây.

Trương Tiểu Phàm toàn thân run lên, đánh chết thì hẳn cũng không từng nghĩ đến bản thân có một ngày lại có thể trở thành phân bón cho một cái cây, cái chết như thế này quả thật khiến người ta khó mà chấp nhận được. Tuy nhiên lúc này tên đã lên cung, hẳn đích xác đang từ từ di chuyển về phía cái miệng lớn đang há ngoác ra ấy, mùi tanh hôi mỗi lúc một nặng, trong nháy mắt Trương Tiểu Phàm trên trán mồ hôi lạnh đã ướt đẫm như mưa.

Chẳng bao lâu sẽ đến bên cạnh cái miệng lớn ấy, Trương Tiểu Phàm cũng không biết khí lúc từ đâu ra, gắng sức vùng vẫy, dùng chân đạp lên thân cây không cho tiến lên, thật đáng tiếc ma cây sức lực mạnh hơn hẳn nhiều, đám cành cây cứ thế kéo vào, Trương Tiểu Phàm tức thì kiệt sức, bị tổng đến sát cái miệng lớn ấy, mùi tanh hôi nồng nặc phả thẳng vào mặt. cũng không biết cái cây ma ấy từng hại chết bao nhiêu sinh linh rồi, Trương Tiểu Phàm tại ranh giới sống chết mỏng manh này, liệu chết vùng vẫy, gắng sức dơ tay lên, nắm trong tay vũ khí duy nhất là Thiêu Hoả Côn, đâm vào bên cạnh cái miệng to lớn của cây ma ấy.

Trên Thiêu Hoả Côn, đặc biệt là trên viên châu gắn phía đầu, bùng lên một ánh sáng xanh mờ mờ. Thiêu Hoả Côn vốn dĩ không sắc nhọn, bị Trương Tiểu Phàm vung lên đánh vào trên mình cây ma, không ngờ như lưỡi đao sắc bén của thần binh, dễ dàng đâm thẳng vào bên trong thân cây vô cùng cứng rắn như là bồ dưa thái rau vậy. Đám cành cây đang vũ động đầy trời trong chớp mắt, đột nhiên cứng đờ hết cả lại rồi bất động.

Trương Tiểu Phàm bản thân cũng kinh ngạc, đồng thời trong tim, đột nhiên dậy lên một tâm trạng sợ

hãi.

Một thứ cảm giác lạnh lẽo, quen thuộc chạy khắp toàn thân, sau đó nó mang đến hơi thở mới mẻ, một luồng cảm giác ấm nóng từ Thiêu Hoả Côn, chảy vào trong nội thể của Trương Tiểu Phàm, tình cảnh giống như lúc trước, khi Trương Tiểu Phàm đấu phép với Hấp Huyết Quỷ Khương Lão Tam tại Vạn Bức Cổ Quật.

Trương Tiểu Phàm toàn thân lơ lửng trên không!

Hắn trợ trợ nhìn mọi việc phát sinh trước mắt, ma cây vốn dĩ kiêu ngạo không thể chịu được, lại rất to lớn hung hãn, sau khi mới chỉ bị một thanh Thiêu Hoả Côn xấu xí đâm vào trong thân, thân thể to lớn hoàn toàn không thể đem sánh với thanh Thiêu Hoả Côn đó đã nhanh chóng héo quắt lại, đám cành cây ở đó thậm chí cả thân cây giống như bị nhỏ khỏi chỗ có nước vậy, khô héo, co quắp lại, lá cây rụng xuống như mưa rào, sau khi phát ra một tiếng gầm lớn sau cùng trong cuộc đời, toàn bộ cây đại thụ rầm rầm đổ xuống, sau đó, hoá thành tro bụi.

Trương Tiểu Phàm rơi xuống mặt đất, kinh hãi xuất thần, hắn thậm chí không cần đến vận may cũng biết rằng, luồng cảm giác ấm nóng mà Thiêu Hoả Côn hút được đối với thân thể hắn có lợi ích to lớn, lúc này kinh mạch vốn dĩ thọ thương tiếp nhận hơi thở nóng ấm mới mẻ này để bồi bổ, đã tốt lên rất nhiều. Hắn nhìn thanh Thiêu Hoả Côn đang nằm trong tay, chỉ thấy trong quang mang màu xanh đen đang khe khẽ chuyển động, nó dường như là một người đã no say, Thiêu Hoả Côn phát ra hào quang hoàn toàn thoải mãn, đặc biệt trên mình thanh côn, các mạch máu li ti vốn dĩ rất khó nhìn thấy, lúc này như hút được một thứ máu tươi, sáng bừng lên, đỏ rực, mang đến đôi chút dữ tợn.

“Keng”, Thanh thiêu hoả côn nhìn có vẻ có vài phần khùng bỏ này trượt khỏi tay Trương Tiểu Phàm, rơi xuống đất, nảy lên hai cái, rồi nằm yên bất động.

Bàn tay của Trương Tiểu Phàm đã mở ra, thanh hắc côn thần kỳ ấy không ngờ cũng giống như đánh mất người chủ để ăn bám, tất cả quang mang hiện thời lập tức biết mất, hoá thành một thanh một thanh hắc côn bình thường xấu xí.

Trương Tiểu Phàm hít một hơi thật sâu, tâm thần náo động, trong đầu chỉ vang lên một thanh âm: Nó là cái gì, nó là cái gì?

Lúc này, đột nhiên đằng xa truyền đến tiếng kêu đau đớn của Lục Tuyết Kỳ, Trương Tiểu Phàm lập tức thức tỉnh, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Lục Tuyết Kỳ bị vô số âm linh và con yêu thú đầu lợn ấy vây công, toàn thân như bị đánh trúng rất nặng, bắn vọt về phía sau, quần áo đỏ lỏm, nhìn qua cũng biết thụ thương khá nặng.

Trương Tiểu Phàm toàn thân kích động, còn chỗ nào mà quản chuyện đông tây này nọ, nắm chặt Thiêu Hoả Côn trong tay, rồi bay về hướng Lục Tuyết Kỳ.

Trong không trung, Thiêu Hoả Côn trong tay hắn, dường như có chút mỉm cười, lại bừng sáng lên một đạo quang mang màu xanh đen, chiếu sáng khuôn mặt của hắn.

Chỗ Trương Tiểu Phàm đi qua, vô số âm linh nối đuôi nhau lẩn tránh, tản ra bốn phía trốn mất, trong nháy mắt Trương Tiểu Phàm đã bắt kịp Lục Tuyết Kỳ, tuy nhiên con yêu thú đầu lợn trước mặt ấy đối với Thiêu Hoả Côn không hề kinh hoàng sợ hãi, rống to lên một tiếng rồi đánh tới.

Trương Tiểu Phàm có chút nôn nóng, lo lắng cho thương thế của Lục Tuyết Kỳ, lại không chịu thoái lui, cũng hét to lên một tiếng giống vậy, vận dụng đạo pháp sư nương Tố Như truyền cho trước khi xuống núi, Thiêu Hoả Côn đột nhiên rời khỏi tay, như tên rời khỏi cung, lao vút về phía con yêu thú đầu lợn ấy.

Con yêu thú đầu lợn ấy nhìn thấy một thanh hắc côn nhỏ lao đến, vung móng vuốt to lớn phía trước lên, muốn gạt cái vật đáng ghét ấy sang một bên, sau đó xông đến vồ lấy hai con người đáng ghét nhưng ngon lành ấy nuốt thẳng vào bụng ăn một bữa no nê ngon lành.

Không ngờ bàn tay khoa lên, lại cảm thấy lòng bàn tay lạnh buốt, một giây sau, trên ngực cuối cùng cũng lạnh buốt, con yêu thú đầu lợn này ngậy ra một lúc, cúi đầu xuống nhìn, thấy trên lòng bàn tay xuất hiện một lỗ nhỏ, và trên ngực chỗ trái tim, cũng đã xuất hiện một lỗ nhỏ, toàn thân nó, không ngờ đã bị thanh Thiêu Hoả Côn nhìn rất tầm thường đâm xuyên qua.

“Ngào ..!

Con yêu thú đầu lợn điên cuồng rống lên một tiếng tê tâm liệt phổi, thân hình to lớn đứng đờ, như thoi sơn đảo trụ, nặng nề ngã vật ra đất, cát bụi bay mù mịt, sau đó, nó gãy giữa một lúc trên mặt đất, bên mép chảy ra huyết dịch màu đỏ sậm, cuối cùng không cử động gì nữa.

Lúc này Trương Tiểu Phàm đã ở bên Lục Tuyết Kỳ, thấy nàng toàn thân lạnh như băng, dĩ nhiên không tiếp tục trụ được nữa, hôn mê mất rồi. Thiêu Hoả Côn lại vừa giết chết một sinh linh nữa loé sáng quang mang màu xanh đen, ánh sáng lấp lánh bay trở về, rơi vào trong tay Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm lúc này chỉ cảm thấy thần sung khí túc, thương thế trong cơ thể phần lớn đã khỏi hẳn, kiểm tra lại lần nữa hơi thở của Lục Tuyết Kỳ, phát hiện thấy nàng hơi thở gấp rút, cúi đầu nhìn xem, chỉ thấy nơi miệng vết thương trên vai trái của nàng da thịt đã biến thành màu đen, hiển nhiên đã trúng phải kịch độc.

Trương Tiểu Phàm lòng như lửa đốt, thế nhưng vẫn e sợ xung quanh mặc dù hai con yêu thú đã chết, thế nhưng vẫn còn vô số âm linh, nên phải xoay mình kiểm tra, không ngờ khi nhìn ra, đã thấy đám âm linh ấy không biết từ lúc nào, tất cả đã lần lượt bỏ đi, ẩn vào trong trong bóng tối. Trương Tiểu Phàm vô cùng choáng váng, đúng là một việc tốt cầu mà còn chẳng được, lẽ nào lại mong muốn gì nhiều hơn, lập tức quay lại chăm sóc Lục Tuyết Kỳ.

Kì thật Trương Tiểu Phàm không biết rằng, tất cả chúng kính trọng “Phế Huyết Châu” trên thanh Thiêu Hoả Côn của hắn. Tám trăm năm trước, Hắc Tâm Lão Nhân quang đại ma giáo “Luyện Huyết Đường”, danh động thiên hạ, trong mê cung dưới đáy vạn bức cổ quạt, sáng lập ra căn cứ cơ sở của Huyết Luyện Đường.

Hắc Tâm Lão Nhân là một con người hung tàn, năm đó luyện chế Phế Huyết Châu này đã giết chết vô số sinh linh, trong đó không biết có bao nhiêu oán linh bị hại chết tụ tập dưới Tử Linh Uyên, không được vãng sinh.

Năm đó bọn họ bị hại bởi Phế Huyết Châu này, mặc dù lúc này ngày hôm nay, Phế Huyết Châu và cây hung bông vô danh hợp lại thành một, hình dáng thay đổi rất nhiều, sát khí hung khí ẩn vào bên trong, thế nhưng vào lúc Trương Tiểu Phàm thi pháp, Phế Huyết Châu tức thì xuất lộ cái hung khí ấy ra, đám âm linh ấy con nào con nấy kinh hãi vô cùng, hầu hết tin rằng hung thần năm xưa Hắc tâm lão nhân một lần nữa sống lại.

Trương Tiểu Phàm từ từ đặt Lục Tuyết Kỳ xuống đất, do dự một lát, nhìn miệng vết thương đã biến thành màu đen ấy, thở dài một tiếng.

Dường như bóng tối vĩnh cửu, lại đã lấy lại sự yên tĩnh, vô cùng tịch mịch.

Trương Tiểu Phàm hơi hơi cảm thấy choáng váng, thế nhưng nhìn thấy trên mặt của Lục Tuyết Kỳ, sau khi vết thương được băng bó cẩn thận, đã không còn hắc khí nữa, hần thở phào một tiếng.

Hần ngồi đó yên lặng bảo vệ bên cạnh nữ lang đang hôn mê ấy.

Thiên hỏa côn phát ra ánh sáng xanh mờ mờ, bao trùm lấy họ.

Bốn bề tịch mịch!

Yên lặng!

Thậm chí tiếng kêu của côn trùng, cũng chẳng có, dưới Tử Linh Uyên này, dường như ngoài âm linh yêu thú ra, quả thật chẳng có một sinh vật sống nào khác.

Tuy nhiên, vào lúc này, Trương Tiểu Phàm đột nhiên nghe thấy, có một tràng tiếng bước chân, đột ngột vang lên.

Tiếng bước chân trong bóng tối này, nhẹ nhàng hài hoà, thế nhưng trong tai Trương Tiểu Phàm, giống như sấm động giữa trời xanh. Hắn đột ngột đứng dậy, quay đầu nhìn ra chỗ tiếng bước chân phát ra, đồng thời nắm chặt lấy Thiên Hỏa Côn.

Đằng xa, chỗ bóng tối, có một ánh sáng, di chuyển lại gần, thế rồi, tại chỗ sáng đó xuất hiện một nữ nhân, y phục toàn thân màu xanh của nước, tề mi tú mục, da thịt ngọc ngà khi sương trắng tuyết, trong bóng tối này dường như mang đến một vẻ đẹp yêu dị, quả là sự mỹ lệ quý dị, làm người ta phải động tâm phách.

Trương Tiểu Phàm đột nhiên há hốc mồm, kinh ngạc không nói lên lời, nữ nhân ấy chính là thiếu nữ áo xanh gặp trong Sơn Hải Uyển thành Hà Dương khi hắn vừa hạ sơn.

Chú 1: “Thần ma chí dị, Thiên Yêu Thú “Xích nhãn trư yêu: đầu lợn mình chó, thân thể to lớn, lông đen, cứng sắc, mắt đỏ, có thể nhìn trong đêm tối, thích ăn xác thối, thích sống ở những nơi tăm tối ẩm

uớt.

Chú 2: “Thần ma chí dị, Thiên Tinh Quái” Ma cây: là cây nghìn năm, đồn rằng có thể hút lấy linh khí của trời đất, lại truyền tại nơi âm uế hút được oán linh yêu lực, do đó mà thành tinh. Hình dáng cây đại thụ, thích ăn sinh vật, có lời đồn khác là tự di chuyển được.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 40

Hắc thủy huyền xà

Lúc này, thiếu nữ nhìn thấy Trương Tiểu Phàm đang đứng cạnh Lục Tuyết Kỳ vẫn còn hôn mê bất tỉnh, rõ ràng không nghĩ dưới vực sâu này còn có người sống, sắc mặt biến đổi, lại hơi giật mình.

Ngay sau đó, cô thấy rõ mặt mũi Trương Tiểu Phàm, ngẩn ra, trên mặt thoáng qua một chút ngạc nhiên thích thú, rồi mỉm cười.

“Quả là nhân sinh hà xứ bất tương phùng!” (trên đời không có gì không gặp lại được) Trong bóng tối cô xinh đẹp như một đóa hoa bách hợp nở rộ, ưu nhã chạy băng đến.

Trương Tiểu Phàm đứng dậy, không biết hữu ý hay vô ý nhìn qua Lục Tuyết Kỳ, rồi sau đó, chẳng thấy một con yêu thú âm linh nào từ đáy động xuất hiện, mà lại là một người bình thường.

Thiếu nữ đến gần, Trương Tiểu Phàm cuối cùng đã thấy rõ, trên tay phải thon thon như ngọc của cô đang cầm một đóa hoa nhỏ màu trắng, tỏa ra ánh sáng trắng nhạt, chiếu sáng vùng đất xung quanh cô, không biết là loại hoa gì.

Nhưng Trương Tiểu Phàm không có thời gian để xem xét đóa hoa này, đôi mắt với thiếu nữ kỳ lạ, trong lòng đương nhiên có chút đề phòng, bất quá vô luận thế nào, nơi đáy vực tối đen cô độc hoang vắng này thấy có người chạy đến, cảm giác lập tức như có mấy phần thân tình.

“Chào cô”, Trương Tiểu Phàm định nói một lời chào hỏi khách sáo, nhưng mở miệng ra, chỉ nói được có hai chữ đó.

Thiếu nữ nhìn hần mỉm cười: “Đây không phải là Trương Tiểu Phàm thiếu hiệp của núi Thanh Vân hay sao? Sao lại đến cái nơi quỷ khí âm đạm này? Đây chắc không phải là nơi nên đến đâu.”

Trương Tiểu Phàm hơi hoảng, hỏi: “Sao cô biết ta là môn hạ Thanh Vân?”

Thiếu nữ chỉ cười mà không trả lời.

Trương Tiểu Phàm cau mày, chỉ nghĩ thiếu nữ này tuyệt không đơn giản, lại nghĩ về nơi đây, nghe thiếu nữ cười nhẹ hỏi: “Cho hỏi Trương thiếu hiệp, tới đây đã lâu chưa, có đi qua “Tích huyết động” không?”

Trương Tiểu Phàm ngây ra hỏi: “cái gì là Tích huyết động?”

Cô gái hừ nhẹ trong miệng, nụ cười trên mặt dần dần tắt, nhưng vẫn bình thản hỏi: “Trương thiếu hiệp quả là khéo giả vờ, môn giáo của người ít nhất cũng là nhân sĩ chính đạo, nếu mà không đi qua Tích huyết động, làm sao mà đến được nơi đen tối dơ bẩn này?”

Trương Tiểu Phàm bị cô nói là giả vờ, nhưng lờ mờ hiểu ra Tích huyết động mà cô nói chính là cái động đáng sợ khi này, lại nhớ lời sư phụ và Chương môn sư bá dặn dò trước lúc xuống núi, là để cho những lúc thế này, nghe ý tứ của cô gái, trầm giọng: “Cô nói môn giáo của ta không phải là chánh đạo, chứ còn cô là gì?”

Thiếu nữ toàn thân y phục màu xanh như nước, đóa hoa cô cầm trên cánh tay ngọc tỏa ra một làn ánh sáng trắng, vạch lên một đường trong không trung, quỳện trong bóng tối, lưu lại một khoảnh khắc, rồi chậm chậm biến mất.

“Ta không phải là yêu nữ ma giáo độc ác sao?” cô cười tinh quái.

Trương Tiểu Phàm nghe lòng chùng xuống, tự nhiên có cảm giác như là mát mát, nhưng cảm giác này nhanh chóng biến mất, không còn dấu vết gì, hừ một tiếng, ngưng thần đề phòng.

Từ lúc hấn gia nhập Thanh Vân Môn, nghe các vị sư trưởng sư huynh nói về ma giáo yêu nhân như là tai họa của nhân gian, tàn nhẫn vô đạo, môn quy của Thanh Vân Môn nghiêm cấm lai vãng kết giao với người trong ma đạo, hơn nữa phải là kẻ thù sống chết, không đội trời chung.

Bất quá thiếu nữ đó từ đầu đến giờ không có một chút thù hằn nào, tự nhiên có ý động thủ, mắt nhìn phía sau lưng Trương Tiểu Phàm, dòm một cái, đột ngột cười nói: “Vị tỉ tử kia hình như tỉnh rồi”.

Trương Tiểu Phàm quay đầu nhìn, quả nhiên thấy Lục Tuyết Kỳ khẽ trở mình, môi mấp má, chậm chậm mở mắt. Trương Tiểu Phàm mừng quá quay đầu hỏi “Sư tỉ tỉnh rồi à?”

Không ngờ Lục Tuyết Kỳ đột nhiên trên mặt hiện nét hoảng sợ, cổ la lên: “Cẩn thận!”

Trương Tiểu Phàm chưa kịp phản ứng, đã nghe một mùi hương ủa đến, ánh sáng trắng loáng lên, đóa tiên hoa màu trắng xuất hiện trước mắt.

Trong bóng tối, nơi đáy vực sâu này, sao lại có loại hoa như vậy? Trương Tiểu Phàm kinh hãi lùi lại một bước, mắt thấy đóa hoa tự chuyển động, tựa hồ giữa không trung đang nhìn hấn mà cười khe khẽ, gật đầu nhẹ nhẹ, trong một khoảnh khắc, đóa hoa bung tách ra, những cánh hoa trắng muốt khả ái, bên rìa lóe lên chút ánh sáng xanh lạnh lẽo, nhằm về phía hấn mà lao đến.

Vốn không hiểu thân phận của thiếu nữ ma giáo thế nào, chỉ thấy cô phát động đóa hoa tập kích mới hiểu ra, Trương Tiểu Phàm đột nhiên bị tập kích, tay rời chân loạn, lui liên tục mấy bước, trong lúc hoang mang cầm lấy Thiêu hỏa côn đưa chắn trước người, những cánh hoa đang bắn tới tiếp xúc với ánh sáng xanh đen của Thiêu hỏa côn, phần lớn rơi xuống, nhưng cũng còn một số hung hiểm lao vút qua, suýt nữa thì đả thương Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm vẫn còn hoảng hồn, trong lòng nguyên rửa ma giáo yêu nhân quả nhiên nguy hiểm gian trá, lời của sư phụ, sư nương và các sư huynh trong giáo quả nhiên đúng đắn, không có một chữ nào sai. Bất quá lúc này lướt mắt nhìn qua, thấy thiếu nữ đã động thân, bay về phía Lục Tuyết Kỳ.

Trương Tiểu Phàm kinh hoảng, mắt thấy Lục Tuyết Kỳ mới bị trọng thương, không có sức đánh trả, bản thân mình thì đang ở xa, vội vã quăng Thiêu hỏa côn bay về phía thiếu nữ áo lục.

Nghe tiếng gió lại gần, thiếu nữ áo lục điềm nhiên mỉm cười, tay phải giơ lên đón, trong một tích tắc những cánh hoa bay nhanh như chớp ngược trở về, tụ tập quanh đài hoa như cũ, đóa hoa nhỏ lại tỏa ánh sáng trắng nhạt bay lên nghênh chiến, ánh sáng trắng của đóa hoa và ánh sáng xanh đen của Thiêu hỏa côn chạm nhau, cùng khựng lại giữa không trung, cố chống chọi nhau, rồi biết không phân thắng bại được, mỗi vật tự bay trở về.

Trong bóng tối, chợt nghe một tiếng kêu nhỏ ngạc nhiên.

Nắm lấy cơ hội, Trương Tiểu Phàm một mặt đón lấy Thiêu hỏa côn, một mặt vội vã quay lại bên Lục Tuyết Kỳ, đứng chắn trước mặt cô, không cho yêu nữ ma giáo gian hiểm quý dị kia thi hành gian kế một lần nữa.

Bất quá yêu nữ “gian hiểm quý dị” lúc này bất chợt lùi về, không tiến lên nữa, mặc cho Trương Tiểu Phàm quay về bên Lục Tuyết Kỳ, nhìn Trương Tiểu Phàm với ánh mắt đầy kinh ngạc.

Lần giao thủ vừa rồi, cô hoàn toàn nghĩ là Thương tâm kỳ hoa trong tay mình có thể thắng Trương Tiểu Phàm một cách dễ dàng, không ngờ được Thương tâm kỳ hoa gặp Thiêu hỏa côn giữa không trung bị chặn đứng, năng lượng còn truyền theo vật đi thẳng vào tâm, làm người tê liệt một thoáng, bất giác giật lùi, hơn nữa còn hơi cảm thấy nhụt chí giao tranh, làm cô không khỏi kinh hoàng.

Trương Tiểu Phàm đứng bên Lục Tuyết Kỳ, giúp cô đứng dậy, hỏi nhỏ: “Không sao chứ Lục sư tỉ?”

Lục Tuyết Kỳ nhè nhẹ lắc đầu, Trương Tiểu Phàm cuối cùng cũng nhẹ người, quay đầu giận dữ quát: “Yêu nhân vô sỉ, thừa cơ đánh lén!”

Ánh ngạc nhiên trong mắt thiếu nữ lập tức biến mất, thay vào đó là thoáng giận dữ, hừ một tiếng, thốt: “Tốt, để ta cho ngươi thấy thế nào là lợi hại của yêu nhân”

Vừa nói vừa ra hiệu, Trương Tiểu Phàm vội vã đề phòng, nhưng trong lòng thầm kêu khổ, Lục Tuyết Kỳ lúc này đang tựa vào người hắn, yếu đuối vô lực, rõ ràng là bị thương nặng, đa phần có vẻ như trúng độc, trước mặt là ma giáo yêu nữ quý dị khôn lường, khi động thủ chỉ sợ không kịp bảo vệ Lục sư tỉ.

Tiếc thay sự đời thường không như ý muốn, Trương Tiểu Phàm trong đầu ý nghĩ vừa xoay chuyển, đã phát hiện sự tình đang càng lúc càng tệ đi.

Trong bóng tối lóe lên một đốm sáng, ánh sáng ấy so với ánh sáng tỏa ra từ thiếu nữ áo lục lại có chỗ bất đồng, mặc dù vẫn tỏa sáng nhưng màu rất thẫm, trong bóng tối tựa hồ khiến người ta nghĩ đó là một ánh sáng màu đen. Trong ánh sáng đó, một đạo nhân ảnh âm u bước lại, dừng cạnh thiếu nữ áo lục, nhìn rõ ra là một nữ tử, mình mặc hắc y, trên mặt che mạng, chính là người đồng hành với thiếu nữ áo lục tại Sơn Hải Uyển ngày hôm đó.

Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh hãi của Trương Tiểu Phàm, trong bóng tối hết ánh sáng này đến ánh sáng khác lóe lên, đại khái là xuất hiện năm người, mình mặc áo vàng, chính thị là những người tùy tùng của thiếu nữ áo lục tại Sơn Hải Uyển hôm ấy, lúc này không ngờ toàn bộ đã đến đây.

Trương Tiểu Phàm chỉ thấy cổ họng khô rang, bị bảy nhều ánh mắt nhìn chăm chăm, không khỏi toàn thân phát lạnh. Lúc này, bên tai hắn đột nhiên nghe giọng nói nhỏ xíu vô lực của Lục Tuyết Kỳ: “Người chạy đi, mấy người này đạo hạnh không kém ta và người đâu, bây giờ mình không chống nổi”

Trương Tiểu Phàm quay đầu lại, chỉ thấy khuôn mặt trắng xanh mỹ lệ ấy ghé sát bên mình, trên mặt không có nét sợ hãi, phảng phất lại quay về vẻ bất cần thường lệ. Trương Tiểu Phàm ngây ra, lắc đầu, bậm môi, rồi quay đầu lại, đối địch với toàn đám người ma giáo vừa xuất hiện.

“Bích Dao, cẩn thận đấy!”, nữ nhân che mặt nhìn hai người trước mặt, ánh mắt cuối cùng dừng lại ở Thiêu hỏa côn trong tay Trương Tiểu Phàm, giọng trầm xuống: “Cây hắc bổng đó có vẻ cổ quái”

Bích Dao, tức là thiếu nữ áo lục đó, hỏi: “U di, di thấy gì à?”

Nữ nhân che mặt được gọi là U di không cho thấy cảm xúc nào, nhưng trong giọng nói có phần ngờ vực: “Có vẻ như là ... cái hung khí vừa rồi, làm sao người trong chính đạo lại có thứ đó, mà làm sao lại không chế được hạt châu đó, vả lại, cái gậy ngấn đó nữa, không biết là thứ gì?”

Bích Dao hừ một tiếng, nói: “Con phải coi thử nó lợi hại sao mới được”, nói xong liền bước lên một bước, cùng lúc những người mặc áo vàng sau lưng cô ta cũng đồng thời bước lên. Trương Tiểu Phàm thoát nhìn không chống lại, tuy là chủ tâm đối địch, nhưng địch nhân mạnh quá, chỉ có thể đỡ Lục Tuyết Kỳ lùi về phía sau.

Nữ nhân đeo mạng che mặt toàn thân toát ra quý khí dày đặc, người ngay ngắn nhẹ nhàng tiến lên thẳng phía trước, dừng gót cạnh Bích Dao, tựa hồ một bóng u linh, nói nhỏ chỉ đủ cho hai người nghe: “Cây gậy ngấn trong tay thiếu niên đó hung khí rất mạnh, cháu không cảm thấy sao?”

Bích Dao ném một cái nhìn cảnh giác về phía Trương Tiểu Phàm, gật đầu.

Nữ nhân đeo mạng che mặt nói: “Tuy vậy, ta có cảm giác cái gậy ngấn này chỉ sợ chưa phát xuất hết hung lực, giống như là bị cái gì đó ức chế, theo ta thấy, chỉ sợ cái gậy ngấn ấy có quan hệ gì đó với thánh giáo của chúng ta, tên thiếu niên này thân phận có vẻ khả nghi quá, con phải cẩn thận trước khi hành động.”

Bích Dao cau mày: “U di, di nói con nên làm thế nào?”

Nữ nhân đeo mạng che mặt hơi trầm giọng thốt: “Bắt lấy bọn chúng, mang về cho cha cháu xem thử, Tông chủ mưu trí cao ngang trời đất, tất nhiên nhìn là biết vật ấy là gì”.

Bích Dao ngẫm nghĩ, nói: “Tốt đấy”.

Trong lúc nói chuyện như vậy, chân họ không hề ngừng, cứ bước dần lên, hai người còn chưa bằng lòng thì dĩ nhiên là những người mặc áo vàng bên cạnh không động thủ, hai bên một tiến một lùi, trong thời gian nói chuyện ấy đã được một quãng đường.

Trương Tiểu Phàm đỡ Lục Tuyết Kỳ, tâm tình càng lúc càng khẩn trương hơn, bên tai dần nghe tiếng sóng vỗ vang đến, có vẻ như đã quay về bờ nước ban đầu đã gặp.

Bích Dao có chút lo sợ, quay đầu về phía nữ nhân đeo mạng che mặt hỏi: “U di, hình như đó là Vô

tình hải phải không?”

Nữ nhân đeo mạng che mặt hơi trầm ngâm, tuy nhiên vẫn cứng giọng nói: “Si tình chỉ vi vô tình khổ (Vô tình khổ, đa tình càng khổ - vivi). Không sai, đó là cái biến thần bí nhất trong ngũ hải, Vô tình hải” “A!”, dường như tuổi trẻ nông nổi, Bích Dao căn bản không quan tâm đến ý tứ cay đắng của nữ nhân được gọi là U di, tỏ ra hết sức hưng phấn: “Hồi nhỏ con có nghe phụ thân nói, sâu trong lòng Vô tình hải có Cửu u chi hải, con còn nghe người nói Tử linh uyên và Tích huyết động gặp nhau tại bờ Vô tình hải, có vẻ như môn phái của chúng ta tìm kiếm bao lâu, giờ đã gặp rồi.”

Tuy nhiên nữ nhân đeo mạng che mặt trở nên trầm mặc, không nói một lời.

Bích Dao thấy hơi kỳ lạ, nhìn nàng ta một chút, rồi như để giải tỏa căng thẳng, quay đầu nói: “Tốt, bây giờ ta bắt các ngươi trước, xong rồi sẽ tìm đến Tích huyết động”.

Vừa nói vừa phát tay một cái, năm người áo vàng đồng thời bước lên, chuẩn bị động thủ. Trương Tiểu Phàm phía sau là Vô tình hải đen tối không thấy đâu là bờ bến, trước mặt lại bị đám người ma giáo bao vây, đúng là phía trước không có lối, muốn lùi cũng chẳng thể lùi, đã đến đường cùng.

Lục Tuyết Kỳ cảm thấy sau lưng mình, trên mặt nước của Vô tình hải thổi đến một trận hàn phong, lạnh thấu tâm can, đã vậy trong người đang yếu đuối vô lực, càng thấy trong lòng phảng phất một cảm giác hôn ám, chỉ sợ là hậu quả của chất độc.

Nàng vốn thông minh, cũng hiểu được trong tình cảnh này, Trương Tiểu Phàm nếu cứ cố gắng bảo vệ nàng thì chỉ có thể cả hai người cùng chết.

Nàng quay đầu, nhìn Trương Tiểu Phàm, thiếu niên đó lúc này có vẻ hết sức lo lắng, cả người căng lên, cả cánh tay đang đỡ nàng cũng đang nắm chặt vì lo lắng, thậm chí trong mắt hấn, còn có khát vọng sinh tồn lẫn với nỗi úy kỵ cái chết.

Chỉ là hấn chưa thể nghĩ ra phải làm gì, nên cứ thụt lùi.

“Trương sư đệ”, nàng gọi nhỏ, Trương Tiểu Phàm nghe thấy, đầu vai hơi động, tựa hồ sắp sửa quay lại, nhưng rồi không biết tại sao lại không hề quay nhìn nàng.

“Lục sư tỉ, trên bình đài đó, tỉ đã cứu và bảo vệ đệ, đệ ... đệ ... không chạy”, Trương Tiểu Phàm tâm tình vụt trở nên phấn khích, muốn nói những lời hào ngôn tráng ngữ, nhưng lời nói ra đến đầu lưỡi thì như biến đâu mất, cuối cùng chỉ thốt ra được hai chữ “không chạy”.

Lục Tuyết Kỳ không nói gì.

Trương Tiểu Phàm tâm lý đột nhiên trở nên bất an, tự hỏi không biết những gì mình nói có làm phật lòng nàng không? Không biết vì sao, từ lần đầu tiên gặp Lục Tuyết Kỳ, hấn đã cảm thấy hơi sợ người con gái lúc nào cũng lạnh lùng băng giá này.

Ngọn gió lạnh như băng lướt trên mặt sóng Vô tình hải, thổi bay những sợi tóc dài của người con gái đang trầm mặc, nhẹ nhàng lướt qua cổ và gò má hấn.

Sóng nước Vô tình hải dường như đột nhiên cuộn cuộn dâng trào.

Miền đất tối tăm, mơ hồ như thoảng qua một tiếng thở dài, ngọn gió lướt qua, lại như Vô tình hải cười ngạo nghễ, chê trách những việc thế gian.

Bích Dao cười nhẹ, dẫn năm người bao vây xung quanh.

Trương Tiểu Phàm thụt lùi một bước, nhưng chỉ thấy chân mình hạ xuống lạnh ngắt, không ngờ đã bước vào dòng nước lạnh thấu xương của Vô tình hải.

Rồi ngay lúc đó, trên mặt Vô tình hải đang âm ỉ sóng, đột nhiên, một con sóng dâng cao, tiếng sóng dậy điếc tai, mắt thấy cao hàng mấy trượng, cuồng phong rất mật, những người bên bờ biển đều biến sắc, chân bước hồ như không còn vững.

Nữ nhân đeo mạng che mặt đứng cuối cùng hốt nhiên biến sắc, vội vàng la to: “Bích Dao, quay lại nhanh!”

Bích Dao trong lòng hoảng hốt, biết U di có nhiều kinh nghiệm, cả phụ thân cũng rất mực nghe theo nàng ta, bây giờ không nghĩ nhiều, bèn quay lui.

Thân hình nàng vừa động, năm người áo vàng cũng đồng thời lùi về, ven bờ biển chỉ còn Trương Tiểu Phàm với Lục Tuyết Kỳ hai người, bối rối không kịp đề phòng, lúc này bị ngọn sóng lớn đó đổ sầm xuống đầu, cả người ướt đẫm thì không nói gì, cái lạnh vào đến cốt tủy mới là khổ không chịu được.

Sau đó, mọi người nhìn về phía Vô tình hải đột nhiên nổi sóng, chỉ thấy trên mặt biển toàn một màu đen, từ từ lóe lên ánh sáng màu xanh lục sẫm của hai ngọn đèn rất lớn, nhưng nhìn kỹ, ngọn lửa đèn đó thật kỳ quái, không phải hình tròn thường thấy, thay vào đó có hình dạng dài thẳng đứng, đặc biệt ở giữa chừng có hai lỗ hồng đen ngòm, phát ra hung khí lạnh lẽo.

“Là rắn, Là rắn” nữ nhân đeo mạng che mặt run lên, “con súc sanh này không ngờ vẫn chưa chết”

Bích Dao hoảng hốt hỏi: “Súc sanh? U di, nó là gì vậy?”

Nữ nhân đeo mạng che mặt nhìn hai vòng sáng trên mặt Vô tình hải cuộn cuộn sóng đang càng lúc càng tiến gần bờ, trong giọng nói có vẻ sợ hãi, “Đó là Hắc thủy huyền xà” (Con rắn đen vùng Hắc Thủy).

Bích Dao kinh sợ, không dám tin, hỏi lại một cách ngờ vực: “Không phải con ma thú này một ngàn năm trước ở phía tây Đại Chiểu Trạch đã bị con chim thần Hoàng Điều giết chết rồi sao?”

Nữ nhân đeo mạng che mặt vội vàng đáp: “Nghe phong thanh là vậy, nhưng hôm nay nó lại xuất hiện ở đây, ta cũng không biết là thế nào. Bích Dao, Hắc thủy huyền xà là con ma thú từ thời thượng cổ, hung hãn không kể xiết, trừ Hoàng điều là kẻ địch trời sinh thì không gì loại trừ nó được, chúng ta rút lui mau.”

Bích Dao lùi về sau hai bước, đột nhiên quay đầu hỏi: “Nhưng còn tiểu tử kia?”

Nữ nhân đeo mạng che mặt liên tục lắc đầu, nói: “Ta không lo quá nhiều chuyện được đâu, lui mau thôi”

Bích Dao vẫn còn do dự, nhưng tại bờ biển Trương Tiểu Phàm và Lục Tuyết Kỳ hai người đang ướt mèm, trong một chớp mắt tựa hồ ngừng thở.

Đến gần hơn, hai người có thể nhìn rõ được, hai ngọn đèn sáng rực cao bằng hai người ấy, không ngờ là một cặp mắt khổng lồ. Lại nói từ lúc bước chân vào Vạn bức cổ quật, Trương Tiểu Phàm không ngừng thấy những cặp mắt kỳ quái hoặc to lớn, như Xích ma nhãn của Tòng niên lão đại hay cặp mắt lớn của con yêu thú đầu lợn, nhưng vô luận thế nào, với cặp mắt đang nhìn thấy đơn giản là không thể so bì được.

Gió biển thốc vào mặt, mang đến không ngờ không phải là vị mặn của biển, mà là mùi tanh bao trùm trời đất, xốc thẳng vào mũi.

Một con rắn khổng lồ to không gì sánh nổi, chậm chậm xuất hiện trước mặt họ. Nửa mình dưới của nó uốn khúc tiến lên, thân rắn chìm trong nước biển, mọi người nghĩ là cả mình con rắn còn có thể to hơn vậy đến ba lần, nhưng chỉ phần trên đang ngóc lên không trung và cái đầu của con Hắc thủy huyền xà thôi, không ngờ là đã mấy chục trượng cao, mắt rắn phát tán ánh sáng xanh thẫm, lúc này đang từ trên ngó xuống, nhìn mọi người như nhìn một đám kiến vậy. (1)

Trương Tiểu Phàm trước giờ không hề biết, trên thế gian này còn có sinh vật lớn như vậy, thậm chí hẳn từng nghĩ, Linh tôn Thủy kỳ lân ở Thông Thiên phong tại Thanh Vân Sơn là con linh thú lớn nhất thiên hạ. Nhưng giờ so với con Hắc thủy huyền xà trước mắt, Thủy kỳ lân về kích thước không khác một con chó con.

Không nói chi hẳn, mà cả Lục Tuyết Kỳ bên cạnh, thậm chí Bích Dao thuộc ma giáo và những người còn lại, tuy đã từng thấy những con thú to đến khó hình dung, lúc này thấy vậy cũng lặng như tờ.

-----
(1) Trong Sơn Hải Kinh, Đại Hoang Nam Kinh: “Ở vùng Hắc Thủy phía nam có con Huyền xà, là loài ăn thịt. Ở Vu Sơn, phía tây có Hoàng điều. Để được, bát trai (hiểu chít liền – dzitcon), Hoàng điều ở Vu san là đại địch của Huyền xà”

Lại nói: “Hắc thủy huyền xà là thần ma dị thú: rắn khổng lồ, thân đen, bụng trắng, mắt xanh, thân rắn to 4 trượng, dài hơn trăm trượng. Ăn thần tiên được nên bất tử, thọ hơn vạn năm, sống ở phía tây Đại Chiểu Trạch. Sau này nghe nói sống trong lòng biển.”

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 41

TUYẾT ĐỊA

Sóng lớn trên Vô Tình Hải, đã dần dần lặng xuống, thế nhưng sự kinh hãi trong lòng mọi người, vẫn không hề giảm chút nào, thân hình khổng lồ của Hắc Thủy Huyền Xà, thật giống như yêu ma từ ngàn xưa đứng tại chỗ đó.

Và cái đầu rắn khổng lồ này khẽ đu đưa, hình như vẫn không ngờ rằng lại bắt gặp hơi thở của con người tại Tử Linh Uyên này, cứ đảo mắt nhìn mọi người, nhất thời vẫn chưa có hành động gì.

Lục Tuyết Kỳ ứng xử điềm tĩnh, phản ứng đầu tiên là quay đầu lại nhìn Trương Tiểu Phàm lúc này vẫn đang hết sức kinh hãi ngẩng đầu nhìn Hắc Thủy Huyền Xà, rồi khẽ khẽ kéo tay áo hắt. Trương Tiểu Phàm giật mình, quay đầu lại, Lục Tuyết Kỳ vội vã nói: “Chúng ta lùi lại”.

Trương Tiểu Phàm tức khắc tỉnh ngộ, gật đầu lia lịa, đỡ Lục Tuyết Kỳ lùi lại phía sau. Nữ lang che mặt đứng phía đằng sau bên cạnh Bích Dao liếc thấy, thất thanh nói: “Không được cử động....”

Trương Tiểu Phàm và Lục Tuyết Kỳ đều kinh hãi, thế nhưng chỉ trong chớp mắt, trong đôi mắt to lớn của Hắc Thủy Huyền Xà, ánh sáng xanh bùng lên, giống như bị cái gì đó làm kinh động, cuồn cuộn gầm lên một tiếng long trời lở đất, mọi người có mặt đều đưa tay lên bịt chặt lấy tai, tuy nhiên vẫn cảm thấy trong tai vang lên những tiếng kêu o o.

Trương Tiểu Phàm đang lúc vô cùng kinh hoàng, đưa mắt nhìn thân thể Hắc Thủy Huyền Xà đang chuyển động, cái đuôi to lớn vốn dĩ ngập trong nước biển quét ngang một cái, trong giây lát làm tung lên một bức tường nước cao thực đến mấy trượng, rộng mấy chục trượng, bao trùm đất trời, và trong đám nước bắn toé lên, có một đuôi rắn màu đen ẩn chứa bên trong, mang theo một sức mạnh vô biên ập tới.

Cách bức tường nước ấy vài trượng, cuồn phong đã đập vào mặt, gần như khiến người ta chân đứng không vững, nếu đứng bị bức tường nước như hải khiêu này đánh trúng, đụng phải cái đuôi rắn to lớn ấy, chỉ sợ không thịt nát xương tan mới lạ. Trương Tiểu Phàm cố nhiên không thể chần chừ, tay phải ôm lấy Lục Tuyết Kỳ, tế khởi Thiêu Hoả Côn toàn lực bay vút về phía sau.

Nhưng bức tường nước ấy quả thật đuôi nhanh như gió, mặc cho động tác nhanh chóng, Trương Tiểu Phàm vẫn không bay thoát ra ngoài một trượng, vẫn bị bức tường nước ấy bám theo. Tiếng nước như sấm động, hầu như vẫn ngay ở bên tai. Trương Tiểu Phàm toàn thân căng ra, trong đầu gần như không có một ý niệm nào, giữa lúc sống chết, Trương Tiểu Phàm hô lớn một tiếng, toàn lực bay vút lên trên,

nhưng chỉ bay ra được hơn một trượng, Trương Tiểu Phàm chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt.

“Rầm rầm”

Hắn không cưỡng được, hắn bị cuốn vào trong con sóng khổng lồ, trong chớp mắt toàn thân đã ướt sũng, rồi nghe thấy bên mình Lục Tuyết Kỳ kinh hãi kêu lên thất thanh, tay hắn lỏng ra, dưới sức mạnh to lớn không thể kháng cự này, hắn và Lục Tuyết Kỳ bị đánh tơi tả.

Trương Tiểu Phàm vô cùng kinh hãi thất sắc, chỉ muốn vùng vẫy để kéo giữ Lục Tuyết Kỳ, thế nhưng con sóng khổng lồ này uy lực vô song, chỉ trong nháy mắt hai người đã bị cuốn ra cách xa nhau đến mấy trượng.

Chẳng mấy chốc con sóng khổng lồ hung hãn âm âm diên cuồng sục sôi, Lục Tuyết Kỳ vừa nãy vẫn còn ở bên cạnh trong chớp mắt đã biến mất trong bóng tối đang sôi réo âm âm, Trương Tiểu Phàm toàn thân chấn động, đầu óc hỗn loạn, toàn thân bị con sóng khổng lồ đẩy lên, vùn trong đám bọt nước đang hướng về phía trước.

Trong âm thanh âm âm long trời này, Trương Tiểu Phàm chỉ cảm thấy xung toàn thân trên dưới đầu đầu cũng bị một lực cực lớn đẩy ra gần như muốn rách ra từng mảnh, hắn đột nhiên ngó thấy, trong bọt nước, nơi tạo ra tiếng động âm âm, thoáng hiện lên một bóng đen, cái đuôi rắn màu đen của Hắc Thủy Huyền Xà to lớn vô song, như núi đập tới

Bên ngoài nơi màu đen ấy, bọt nước bắn tung toé, trong chốc lát quả thực không biết vì sao lại có cát đá bắn tung lên từng mảng lớn, thanh thế vô đối, đánh chết Trương Tiểu Phàm hắn cũng không tin bản thân có thể còn toàn mạng nếu bị cái đuôi to lớn ấy đánh trúng.

Thế rồi vào lúc sóng chết mong manh này, Trương Tiểu Phàm gắng chút sức lực còn lại, bên trong cơ thể không hiểu từ đâu lại khí lực lại ào ạt tuôn ra, trong đám bụi nước, chỉ thấy quang mang màu xanh đen lại một lần nữa bùng lên, Trương Tiểu Phàm bảo vệ lấy đầu, chối chết chạy trốn, lao vọt lên trời, không ngờ đã vọt lên cao hơn con sóng khổng lồ hung hãn đó một trượng có dư.

Hắn trong lòng tự thấy vui mừng, đột nhiên liền cảm thấy một thứ sức mạnh to lớn vô song quét ngang thân mình, trong thoáng giây toàn thân run rẩy, dù là mới chỉ bị dư lực này quét trúng, nhưng mắt mũi đã tối sầm, chút nữa muốn ngất đi. nếu không phải hắn biết lúc này đúng là cửa ải sinh tử, miễn cưỡng duy trì sự tỉnh táo, quả thật đã gần như táng mạng nơi này rồi.

Mặc dù vậy, thế nhưng lực quét đuôi của Hắc Thủy Huyền Xà, uy lực vô song, Trương Tiểu Phàm toàn thân chấn động mạnh, xương cốt đau đớn muốn gãy rời, gần như toàn thân muốn rách ra thành bốn năm mảnh, hơn nữa trong con sóng khổng lồ ấy, lại chẳng còn chút dư lực nào để chống cự, bị sức mạnh to lớn đó đánh văng ra tít đằng xa.

Thân thể hắn trên không trung, không làm chủ được bay thẳng về phía bóng tối vô biên trước mặt, trong lúc lập mình lại nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy con sóng khổng lồ to tựa núi hoà với cái đuôi rắn to lớn ấy trong chớp mắt cũng đã nuốt chửng đám Bích Dao. Bọn người mặc áo vàng bay tản ra, thế

nhưng lập tức toàn bộ bị con sóng khổng lồ đánh gục.

Nữ lang áo xanh ấy tung mình bay lên, song thủ lấy thế, chỉ thấy bạch quang sáng lên, đoá hoa màu trắng trong tay nàng té khởi trước mặt nàng, trong giây lát hoá thành đoá sáu đoá kỳ hoa, bao lấy bông hoa ấy vào giữa, mỗi một đoá hoa lại có quang mang màu trắng thanh khiết liên kết với nhau, trông thành một vòng ánh sáng màu trắng.

Tức thì nhìn thấy sắc mặt Bích Dao nhợt nhạt, thế nhưng trong thần sắc vẫn dường như không hề hoảng loạn. Vòng sáng trắng vừa hình thành, liền tức tốc xoay tròn, chiếu ra ánh sáng trắng nghênh đón con sóng khổng lồ hung hãn, không ngờ đã lì lợm chặn đứng con sóng khổng lồ ấy, trên không trung trong giây lát, các con sóng to lớn như núi dồn đóng lại, thanh thế rầm rầm, vài phần đáng sợ.

Lợi dụng giây phút trì hoãn này, Bích Dao bay vọt lên, thế nhưng đúng lúc này, chỉ thấy trong con sóng khổng lồ một tiếng thanh âm rầm rĩ đột ngột vang lên, ùng oang vang dội, cái đuôi rắn màu đen to lớn ấy bất ngờ vào lúc này, đã quét tới.

Trong giây lát vòng sáng màu trắng đó đã tan tác mất, quả thực không thể ngăn giữ được, mắt thấy nữ lang trẻ tuổi xinh đẹp như hoa ấy sớm muộn sẽ bị cái đuôi to lớn đó quật trúng, chọt từ trong đám bụi nước, nữ lang che mặt đột ngột hiện ra, trên tay một vật mềm mại hình cầu màu vàng nhạt chớp chớp lên trong không trung, lao xẹt đến, chắn trước cái đuôi rắn to lớn, nhắc bổng thân hình Bích Dao lên.

Bích Dao mặc dù khó khăn tránh khỏi vật đoạt mệnh ấy, thế nhưng vẫn bị dư lực quét trúng, toàn thân nhẹ bẫng, trôi nổi ra xa xa nơi bóng tối phía đằng sau. Trong giây lát, thân ảnh của nữ lang che mặt, cũng lại bị nhấn chìm trong con sóng khổng lồ tiếp theo.

Lực quét ở đuôi của Hắc Thuỷ Huyền Xà, uy lực quả nhiên to lớn không thể tưởng tượng được. Trương Tiểu Phàm thân đang trên không, thế nhưng cảm thấy bên tai vang vọng tiếng gió ù ù, hét lên, toàn thân bay vọt về phía sau.

Nếu đột nhiên va vào cái gì đó, ví như một vách đá cứng chẳng hạn, thì xương cốt toàn thân sẽ gãy hết, thế nhưng biết là biết vậy thôi, Trương Tiểu Phàm đã vô lực khống chế bản thân, toàn bộ thân thể không theo ý muốn, cũng chỉ nghe theo mệnh trời mà thôi.

Ai biết được Tử Linh Uyên này quả thật to lớn đến kỳ lạ, bay mãi một hồi, không ngờ chẳng hề va vào thứ gì cả. Ngay cả Trương Tiểu Phàm tự bản thân cũng cảm thấy tốc độ dần dần chậm lại, và rồi từ từ rơi xuống, hình như dư lực dần hết.

Mặc dù rơi xuống mặt đất bằng phẳng thì không còn gì bằng, thế nhưng nền đất bản thủ so với va phải bức tường cao còn tốt hơn nhiều, đúng lúc Trương Tiểu Phàm trong lòng đang tự hoan hỉ, đột nhiên, chỉ cảm thấy bóng tối phía trước mặt bất giác rắn chặt lại như núi.

Vách đá như núi, chắn ngang phía trước, Trương Tiểu Phàm ôm đầu co mình, va đánh huých vách đá.

“Bình”

Vụn đá tung bay, mắt nổ đom đóm, Trương Tiểu Phàm toàn thân chấn động mạnh, hự lên một tiếng rồi

phun ra một ngụm máu tươi, tươi lên vạt áo phía trước. Trong giây phút này, hắn chỉ cảm thấy toàn thân rã rời, nếu không phải trong thân thể chân pháp hộ thể của hai nhà Phật Đạo, lúc này đã chẳng thể giữ được tính mạng.

Mặc dù như vậy, hắn cũng hoàn toàn không cảm thấy tốt, toàn thân lúc va phải vách đá, cứ vô lực mà trôi xuống, thân thể trong khi trượt xuống đó, vài lần va trúng tường đá cứng rắn, trong tiếng “bình bình”, toàn thân đau đớn kịch liệt, cũng không biết đã gãy mất bao nhiêu xương cốt, trái lại hắn chỉ cảm thấy toàn thân không có chỗ nào là lành lặn cả.

Lúc rơi xuống, sau khi lại va thêm một lần nữa, Trương Tiểu Phàm lật mình ra phía ngoài, lúc này hắn gần như đã từ bỏ hy vọng, nhưng trong khi lật mình, nhờ ánh sáng yếu ớt do Thiêu Hoả Côn ở trước ngực phát ra, mơ hồ nhìn xuống phía dưới thấy cách không xa có một bóng đen, hình như là một thân cây già mọc trên vách đá.

Trong thời khắc nguy cấp này, hắn cũng không ngờ rằng dưới nơi chết chóc như Tử Linh Uyên này, trên thạch bích cứng rắn làm sao lại có thể có cây mọc, theo bản năng hắn vươn tay ra, quờ quờ về hướng cái cây già ấy.

Tiếng gió mau lẹ, thể rơi xuống của hắn rất nhanh, thế nhưng cuối cùng trong lúc điện quang hoả thạch ấy, đã nắm trúng cái cây già đó.

Lúc chạm tay vào, quả nhiên không có cái lạnh lẽo của vách đá, trái lại có chút cảm giác ấm áp, thế nhưng thể rơi xuống của hắn mạnh mẽ vô song, cái cây già ấy hình như cũng đó long cả gốc rễ, Trương Tiểu Phàm mặc dù đã nắm được cành cây, thế nhưng thân cây chấn động dữ dội, đất đá đua nhau rơi xuống, đúng đưa một lúc, trong tiếng âm thanh rầm rĩ, cả cây và người cùng rơi xuống.

Lúc lắc lư rơi xuống, Trương Tiểu Phàm chỉ cảm thấy tâm tư chìm xuống, trái tim như đang rơi xuống vực thẳm không đáy, trong lúc lo lắng sợ hãi, thân thể tuy vẫn tiếp tục rơi xuống, thế nhưng nhờ cái cây ngăn trở, tốc độ có chậm lại đôi chút, chỉ nghe thấy vang lên một âm thanh to lớn, rơi mạnh xuống đất, thế rồi hôn mê.

Cũng chẳng biết trôi qua bao lâu, Trương Tiểu Phàm từ từ tỉnh dậy, hai mắt vẫn chưa mở ra, rồi chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn vô cùng, như tan ra thành mấy mảnh. bất quá có đau đớn, nhưng xem ra vẫn còn sống, tâm tư cũng không hoàn toàn thấy tuyệt vọng.

Hắn mở mắt ra, cảnh vật trong mắt, quả thực khiến hắn không dừng được lặng đi một lúc.

Lúc này, chỗ hắn nằm là một nơi kín bưng và ẩm ướt, xem hình dáng chắc hẳn là một thạch động, trần động cao cỡ hai đầu người, hai bên chỉ rộng khoảng ba thước, vô cùng chật hẹp, thành động toàn là tảng đá rắn chắc lạnh lẽo, xem ra cùng loại với vách đá ban nãy, chỉ sợ không là vách đá ấy, thì cũng là ngay gần vách đá đó.

Tuy nhiên đá trong động này dường như có chứa chất gì đó phát quang, trông thì không nhiều ghê gớm

nhưng quả thật là nhiều, mỗi viên mỗi viên phát ra tia sáng nhu hoà, làm cho động này được chiếu sáng khá rõ.

Trương Tiểu Phàm cẩn thận đánh giá một lượt tình hình trong động, cảm thấy dường như có một thông đạo phía trên, một đầu là một đồng loạn thạch, bít chặt đạo lộ, đầu còn lại thông lên phía trên, nhưng cách không xa lại cong đi, nhìn không rõ được tình hình bên trong.

Hắn lặng đi trên mặt đất một lát, rồi muốn đứng dậy, không ngờ thân chuyển động, tay trái chống lên mặt đất một cái, bất giác toàn thân đau buốt, thất thanh kêu lên “ôi!”, thân thể run lên, đặc biệt nơi tay trái thương thế rất nặng.

“Hừ” một tiếng hừm lạnh lẽo, đột nhiên từ sâu trong động truyền đến, Trương Tiểu Phàm thất kinh, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tại chỗ góc đó hiện ra một nữ lang, y phục toàn thân màu xanh, khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, không phải là ma giáo tiểu yêu nữ thì là ai?

Hai người họ vừa lúc trước vẫn còn trong thế đối đầu, lúc này Trương Tiểu Phàm đột nhiên nhìn thấy người trong ma giáo này, theo bản năng cầm Thiêu Hoả Côn giơ lên, ngưng thần giới bị, trong nhất thời bất giác đau đớn trên thân thể cũng quên đi.

Không ngờ thiếu nữ tên gọi Bích Dao trùng trùng nhìn hắn, tuyệt nhiên chẳng hề có ý động thủ, nhìn thần sắc cổ quái và mê man của hắn, giống như toàn thân chẳng đưa ra nổi chút sức lực nào, không nhin được nói : “Được rồi, được rồi, nhìn cái bộ dạng ngu ngốc của người kia, xương cốt trên thân thể đã gãy bầy, tám chỗ, không ngờ lại có tinh thần!”

Trương Tiểu Phàm nhú mày, nhưng nhìn Bích Dao dường như không hề có ý động thủ, mặc dù thấy kỳ quái, nhưng vẫn từ từ buông Thiêu Hoả Côn, không ngờ vừa mới trùng người xuống, lập tức cơn đau đớn lại lan ra, chịu không nổi lại kêu lên một tiếng.

Bích Dao nhìn thấy thiếu niên chính đạo này dáng điệu cổ quái mặt mày nhăn nhó đau đớn, không nén được cười phì lên một tiếng, bầu không khí lập tức trở nên hoà hoãn, thế nhưng tiếng cười vừa qua, nàng lại thở hắt một tiếng, hơi có ý đau buồn.

Trương Tiểu Phàm hừ một tiếng, hắn tính khí quật cường, bị nữ lang trẻ tuổi này cười cợt, cảm thấy rất bẽ mặt, hơi tức nói: “Cô cười cái gì?”

Bích Dao nhìn hắn một cái, đáp “Ta cười ngươi”

Trương Tiểu Phàm nghe thấy cô ta nói thẳng như vậy, chẳng còn mặt mũi nào, liền tức khí, quát :”Có gì mà cười, cô bị đánh một cái xem nào?”

Bích Dao biến sắc, nhìn dáng điệu nàng như muốn xuất thủ để giáo huấn cái tên tiểu tử chẳng biết trời cao đất dày này, không ngờ tay vừa mới cử động, đột nhiên tâm tư thấy chán nản, thở dài nói : “Chúng ta mệnh không còn bao lâu nữa, ta hơi đâu đi tranh cãi với ngươi nữa?”

Trương Tiểu Phàm đúng lúc muốn giới bị, chợt nghe thấy nữ lang ấy nói ra một câu như vậy, không ngăn được khỏi thần thờ, ngạc nhiên hỏi: ‘Cô nói gì?’

Bích Dao nhìn hấn một cái, nói: “Nơi này là một cái động, người không nhìn ra sao?”

Trương Tiểu Phàm nói :”Đúng vậy!Thế thì sao?”

Bích Dao hừm một tiếng tay chỉ về chỗ đám loạn thạch, nói “Chỗ này chỉ duy nhất có một cửa ra, hiện tại bị đóng đá như núi bịt mắt rồi, người có khả năng mở núi phá đá để ra à!”

Trương Tiểu Phàm há hốc miệng, nhìn về phía đám loạn thạch ấy, chỉ thấy cửa động bị tảng đá khổng lồ bít thật chặt, chẳng để lại một chút xíu lỗ hổng nào, hấn tự lượng sức mình, nếu để nói chuyện với địch nhân, cây Thiêu Hoả Côn này và đạo hạnh bản thân, dù sao còn có chỗ mà dùng, thế nhưng dùng để làm các việc ngu ngốc như phá núi đào đất, quả thật đúng là chẳng có chút tác dụng gì.

Ngăn ra một lúc, hấn đột nhiên nghĩ đến một việc quan trọng, liền vội vàng quay đầu lại nói: “Ta nhớ rằng ta bị đánh đập vào vách đá bên trên rồi rơi xuống đất, làm sao lại có thể đến sơn động này?”

Bích Dao khe khẽ nó “Là ta kéo người đến”

‘Cái gì?’ Trương Tiểu Phàm trở nên buồn rầu.

Bích Dao nhìn hấn, nói “Ta rơi xuống cách nơi người hôn mê không xa, vừa đủ để nhìn thấy người, lúc này con Hắc Thủy Huyền Xà ấy lại đuổi theo chúng ta, ta ngẩng đầu nhìn, thấy chỗ cái cây già mà người nhờ bật ra không ngờ có một sơn động, bên trong lại có ánh sáng phát ra, hơn nữa cửa động lại không quá lớn, bèn ẩn vào bên trong, trước khi bỏ đi ta thấy thương hại người, bèn nắm lấy người kéo vào, đồ ngốc!”

Trương Tiểu Phàm cau mày hỏi: "Cửa động làm sao mà bị bịt kín vậy?"

Bích Dao rung rung đôi vai, mặt mày rầu rĩ đáp: "Hắc Thủy Huyền Xà chui vào không được nên tức giận dùng đuôi quét một cái đập vào phía trên vách vực, kết quả làm cho đá sạt đất lở, lấp lấy chỗ này, lấp luôn chúng ta, thành ra là bị chôn sống."

Trương Tiểu Phàm nhìn nàng cả nửa ngày, nửa tin nửa ngờ hỏi: "Thiệt sao?"

Bích Dao hiển lộ nét giận nơi mặt, thuận tay nắm một hòn đá lớn ném qua, "Ta đi lừa người? Nếu sớm biết vậy thì để người chết tốt hơn!"

Trương Tiểu Phàm né không kịp, chỉ còn nước lấy tay che đầu, không ngờ hòn đá đó lại chọi trúng tay trái hấn, cơn đau tức thì ập đến tận tim gan, mắt nỏ đom đóm, xem chút là ngất đi.

Bích Dao ở đằng này nhìn thấy sắc mặt Trương Tiểu Phàm đột nhiên tái mét, ôm lấy chỗ bị viên đá chọi trúng nơi cánh tay trái bộ dạng đau đớn lắm, liền bị động lòng nhưng lập tức lãnh đạm nói rằng: "Người đừng giả chết, ha ha, người như người ta đã thấy nhiều rồi."

Giờ phút này Trương Tiểu Phàm lại còn chút sức lực nghe lọt lời nàng nói gì là "giả chết", liền nghĩ đến mình quả là đau đến chết được, cảm giác đau đớn nơi tay đều cảm nhận rõ ràng.

Bích Dao nhìn một hồi, thấy hấn coi bộ không giống như đang vờ vịt, liền tiến bước đến bên người Trương Tiểu Phàm, nhìn đôi lượt rồi không để ý đến sắc mặt hấn mà nấn bóp, nắm kéo cánh tay của Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm đau đến đổ mồ hôi lạnh đầy mặt trong phút chốc, giận dữ hỏi: "Cô làm gì vậy?"

Bích Dao không chút tức giận, trên mặt thoáng nét hối lỗi, nói: "Tay người bị gãy rồi."

Trương Tiểu Phàm rên lên một tiếng song tính hấn quật cường, đáp cộc lốc: "Là do ta bị Hắc Thủy Huyền Xà làm gãy, không liên can đến cô. Cô tránh ra đi."

Bích Dao nhìn hấn, hứ một tiếng, thế nhưng lại không nói lời nào, bước lui ra, đứng đó lạnh lùng nhìn, bộ dạng giống như coi diễn trò.

Trương Tiểu Phàm vốn đau đớn cùng cực nhưng làm cách nào cũng không thể để mắt mặt trước yêu nữ được nên gắng gượng đứng thẳng dậy, tự mình xem xét coi vết thương trên người, phần nhiều là ngoại thương, chỉ có tay trái bị gãy, coi như trong cái rủi còn có cái may.

Bất quá chỉ là nỗi đau bị gãy xương khó mà nhẫn chịu hơn nữa hấn đã xoay chuyển mấy lần làm động đến thương thế khiến mồ hôi lạnh ra đầy trên mặt.

Trương Tiểu Phàm cắn chặt răng lại, khi đến ở ngọn Đại Trúc Phong trên núi Thanh Vân hấn có học qua cách trị thương nên tính sửa lại chỗ xương gãy trên tay, thế nhiên nhìn qua nhìn lại, chỉ thấy nơi đây toàn là đá, đủ thứ hình thể, tuyệt không có một khúc cây hay thanh gỗ nào để bó chỗ tay gãy, bất giác để lộ nỗi lo rầu trên mặt.

Bích Dao đứng gần bên đột nhiên lên tiếng: "Cây côn của người đó."

Trương Tiểu giật mình tỉnh ngộ, cây cời lò dùi một thước, dùng vào chuyện này quả là tốt, chuyển mắt nhìn thiếu nữ nọ muốn nói lời cảm ơn nhưng thấy mặt nàng có vẻ khinh khỉnh nên lời ra đến miệng thì liền nuốt xuống, gằn bướng rằng: "Tôi cũng đã nghĩ qua, cần gì cô phải nhiều lời."

Bích Dao bủ môi: "Vậy người nhìn khắp nơi là để tìm vật gì?"

Trương Tiểu nói lớn: "Tôi tìm lối ra không được sao? Không tìm lối ra để bị nhốt ở đây đến bực chết à?" Nói đoạn hấn đột nhiên nghĩ đến một chuyện, thân người rung động, xoay đầu đối diện với Bích Dao, hỏi: "Đúng rồi, cô có thấy vị đồng môn sư tử của tôi không?"

Bích Dao nhìn bộ dạng nóng nảy của hấn, thân mình rung lên nhưng lập tức lắc đầu đáp: "Lúc đó thì ai ai cũng lo lấy thân mình đâu còn thì giờ để ý đến kẻ khác?"

Trương Tiểu Phàm lặng yên, trong lòng buồn rầu, Lục Tuyệt Kỳ vốn bị trúng độc chưa giải giờ lại gặp phải nạn lớn, chỉ sợ tính mạng nguy hiểm. Nghĩ đến đây, hấn thở dài rồi cúi đầu xuống.

Gương mặt Bích Dao trở lại sắc thái bình thường, nhìn gã thiếu niên đương cúi đầu, cánh tay bị thương được giữ thẳng bởi thanh cời lò xấu xí, không ngăn được hỏi: "Người và sư tử người tốt lắm hả?"

Trương Tiểu Phàm hơi giật mình, lắc đầu đáp: "Không có, nhưng cô ta vẫn là... .. tôi tại sao phải nói cho cô biết chứ!" Hừ một tiếng, đột nhiên hấn nhớ lại là mình đã không thêm lý tới cô ta nữa, xé y phục trên người, dùng miệng và tay phải băng bó tay trái cho chắc lại, nhìn đến đồng loạn thạch ở nơi ra vào không khỏi thở dài, xoay người bước đi vào phía trong động.

Nhìn theo hướng Trương Tiểu Phàm đi, Bích Dao không nhịn được hỏi: "Người đi đâu thế?"

Trương Tiểu Phàm vừa đi vừa nói: "Tôi bị chôn sống nơi đây, nghĩ cũng nên coi tình huống xung quanh thế nào!"

Bích Dao hừ một tiếng nhưng không biết sao, ở trong sơn động đầy tử khí này, nàng cũng cất bước đi tới, hai người cùng bước đi, không có chút gì là vội vàng.

Qua một khúc quanh, một thông đạo như hành lang hiện ra trước mặt Trương Tiểu Phàm, nhìn cũng giống như đoạn vừa rồi chỉ là cao rộng hơn, ánh sáng phát ra trên vách đá hai bên có phần sáng hơn, song dưới chân thì phủ đầy bụi bặm, mỗi bước chân đều để lại dấu vết rõ ràng.

Trên đường có một hàng dấu chân chạy dài đến phía trước, coi bộ là do Bích Dao để lại khi đi dò xét lúc trước.

Đi một hồi thì đến cuối đoạn hành lang nhưng phía trước lại có một khúc quanh nữa, cùng lúc có tiếng nước văng vẳng truyền lại.

Lúc này Bích Dao đang đi sau lưng Trương Tiểu Phàm bỗng kêu lên: "Trương Tiểu Phàm."

"Cái gì?" Trương Tiểu Phàm trả lời theo tiềm thức rồi quay đầu lại tức thì hỏi: "Cô làm sao biết tên tôi?"

Bích Dao cười khúc khích, đáp: "Lúc ở Hà Dương thành người nói ta biết đó mà!"

Trương Tiểu Phàm nhớ lại cảm thấy lúng túng, xoay đầu tiến về phía trước đồng thời nói: "Phía trước sao lại có tiếng nước chảy?"

Bích Dao rầu rĩ đáp: "Ở phía cuối đầu con đường này có một thác nước nhỏ chảy xuống, song rất cuộc lại không có lối ra. Ai! Không tưởng nổi là ta lại chết đi ở một thế này."

Trương Tiểu Phàm không để ý đến nàng ta, cứ hướng phía trước mà đi, đi được một lúc thì tiếng nước chảy "róc rách" càng rõ hơn. Không lâu lắm thì quả nhiên có thể thấy được đoạn cuối con đường, một thác nước chảy xuống từ trên đỉnh động, nước bắn tung tóe khắp nơi, đẹp đẽ trong suốt, chảy đến cuối thông đạo thì vào một cái đầm nhỏ, nếu như không phải đang nơi tuyệt địa thế thì quyết không thể bỏ qua một phong cảnh như vậy.

Bất quá trong giờ phút này bất cứ là ai cũng không có tâm tình để mà ngắm cảnh nữa. Trương Tiểu Phàm đi theo lần theo làn thác nước đến phía trước, nhìn coi kỹ càng một lượt, lòng liền chùng xuống. Phía sau thác nước là vách đá cứng rắn không khác gì hai vách của thông đạo, đầm nhỏ nước trong thấy đáy song lại không thấy chỗ thoát nước, ở một nơi nhỏ như vậy chắc là do thấm vào đất mà thoát đi.

Ở phía trên vách đá nơi đỉnh động là nơi nước không ngừng chảy xuống song không biết do lối nào chảy ra.

Trương Tiểu Phàm quay lại, bắt gặp ánh mắt của Bích Dao, hai người nhìn nhau đồng im lặng.

Cả tòa sơn động nhất thời chìm ngập trong yên lặng.

Trương Tiểu Phàm cảm thấy rối loạn vô cùng, mắt nhìn mình ở nơi tuyệt địa, lại lo âu về việc Lục

Tuyết Kỳ bị thất tung, lòng bối rối phiền muộn không sao kể xiết, vết thương nơi tay trái không biết đã bết đến đâu rồi mà vẫn nhói đau từng chập, khó chịu khôn cùng.

Bích Dao nhìn thấy bộ dạng của hắn, không hiểu sao trong lòng lại thấy bất nhẫn, thấp giọng nói: "Người trước hết hãy ngồi xuống nghỉ một lát đi! Rồi từ từ chúng ta sẽ nghĩ cách thoát khỏi nơi đây."

Ở nơi tuyết địa này, địch ý ban đầu của Trương Tiểu Phàm đối với nàng tựa hồ đã giảm bớt đi. Nếu là ở bên ngoài thì hắn tự nhiên cùng ma giáo yêu nữ không đội trời chung, nhưng giờ này nơi đây, hai người không chóng thì chày cũng sẽ chết, còn đâu để ý đến thành kiến về môn phái nữa chứ?

Trương Tiểu Phàm im lìm ngồi xuống, run run nhìn xung quanh, sau đó nhìn đến chỗ nước chảy ở tường đá, nghĩ thầm rằng: không ngờ lần đầu mình xuống núi đã gặp trở ngại thế này, nay thân ở chỗ chết, nếu như sư phụ biết được chắc sẽ mắng cho tên đệ tử không ra gì này một trận! Nếu như Linh Nhi sư tỷ biết được, không hiểu sư tỷ... .. Bích Dao nhìn sang, thấy thần tình của Trương Tiểu Phàm bỗng có chút kỳ lạ, không nhịn được hỏi: "Người đang nghĩ gì thế?"

Trương Tiểu Phàm giựt mình, mặt đỏ lên, nhưng làm sao nói thật được, đưa mắt nhìn rồi thuận miệng lái sang chuyện khác: "Ở Tử Linh Uyên này thật nhiều chuyện lạ, cô nhìn xem tường đá nơi đỉnh động có nhiều chỗ màu hồng, khi dòng nước chảy qua, bị chiếu soi nhìn y như máu... .."

Bích Dao bỗng nhiên nhảy bật lên, mắt mở to ra, thần sắc khẩn trương, hỏi gấp: "Người vừa nói gì?"

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 42

Tích huyết động

Trương Tiểu Phàm không lường được Bích Dao lại có phản ứng mạnh như vậy, bị cô dọa cho giật thót người lên, chỉ trần động nói: “Có nhiều khối đá màu đỏ lắm...”

Bích Dao lập tức chạy lại gần, quan sát trần động kỹ lưỡng, quả nhiên nhìn thấy qua những giọt nước, trên nền đá của trần động có bảy khối đá màu đỏ gộp lại to bằng cỡ bàn tay dính vào, chất đá vân đá so với đá chung quanh thì giống hệt nhau, chỉ có màu sắc khác biệt.

Trương Tiểu Phàm nhìn Bích Dao thần sắc khẩn trương, mắt chăm chú nhìn trần động, trong lòng lại thấy hơi tò mò, bèn đứng dậy nhìn vào chỗ đó, chỉ thấy bảy khối đá màu đỏ ấy xiên xiên bày trên trần động, nhìn ngược lên thấy hình dạng thật kỳ quái.

Màu sắc càng lạ hơn, không biết trong lòng động này đã bị nước ăn mòn bao nhiêu năm, mà vẫn đỏ thẫm như máu, thậm chí khi những giọt nước trong suốt chảy qua đá đỏ, cũng ánh lên một màu đỏ máu rục rỡ, rồi rơi xuống, cứ như máu từ trần động nhỏ ra. Bất quá khi rời xa khỏi những khối đá đỏ ấy, những giọt nước khôi phục lại sắc trong suốt ban đầu.

Hắn nhìn mãi, đột nhiên nghe Bích Dao bên cạnh mình lẩm bẩm trong miệng: “Tích huyết động, Tích huyết động, Tích huyết ... ha!”. Bích Dao thốt nhiên trở nên vui vẻ, tay phải dụng lực vỗ vai Trương Tiểu Phàm, vẻ mặt Trương Tiểu Phàm liền trắng bệch, sức mạnh của chưởng này đương nhiên không nhẹ.

Trương Tiểu Phàm trong lòng rất giận, muốn quát hỏi, nhưng nhìn thấy thiếu nữ mỉm cười tự nhiên, không để ý gì hết, vẻ mặt đầy hưng phấn, nói: “Cái lão quỷ đó đúng là tâm địa đen tối, không ngờ đã xây dựng Tích huyết động ở cái nơi ma quỷ này, thảo nào môn phái của ta tìm kiếm suốt 800 năm mà không ra”. Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên, rồi trong đầu một ý nghĩ nảy sinh, liền liên tưởng đến việc lúc mới gặp hắn Bích Dao từng hỏi một câu về Tích huyết động, trong lòng mau chóng minh bạch, hừ khế: “Yêu ma tà đạo!”. Bích Dao lúc này đang rất vui, nên không thấy bực mình, cười một cách yêu kiều: “Ta là yêu ma tà đạo đó, thì đã sao? Ta cũng muốn tạ ơn người đã giúp ta tìm được chỗ này”. Trương Tiểu Phàm vốn không tình nguyện chút nào, lạ lùng nhìn Bích Dao đang nở nụ cười mỹ lệ, trong thâm tâm trời lên một cơn giận không tên, hiểu ra mình đã vô tình giúp cho yêu nữ ma giáo một việc lớn, chỉ sợ sau này các trưởng bối trong sư môn mà biết được thì không khỏi bị trách phạt.

Bất quá nghĩ đến đây, liền có một ý nghĩ khác nảy sinh, mình bây giờ muốn thoát cũng không được, còn

lo gì chuyện mai này, thế là trong lòng nguội lạnh, không nói tiếng nào lặng lẽ ngồi xuống.

Bích Dao lúc này đang vui quá, nên không hề để ý đến thần tình kỳ cục của Trương Tiểu Phàm. Ma giáo lịch sử lâu đời, các môn trung pháp hệ số lượng cũng nhiều, có lúc thịnh lúc suy.

800 năm trước Hắc tâm lão nhân tại Luyện huyết đường hệ thứ nhất, xưng danh là ma giáo đệ nhất phái hệ thời đó, thực lực quả rất mạnh, cao thủ nhiều như mây ngàn, Hắc tâm lão nhân bản thân cũng là lão tổ tông tu đạo. Rồi sau đó tuế nguyệt xoay vần, cùng chánh đạo mấy phen tranh đấu, Luyện huyết đường từ từ yếu đi, bị thay thế bằng những chi phái khác.

Hiện thời, trong ma giáo có tứ đại phái hệ tồn tại song song, gồm có Hợp hoan phái, Vạn độc môn, Trường sanh đường, Quỷ vương tông, nhưng nói về thanh thế, không thể sánh bằng Luyện huyết đường cực thịnh một thời.

Thêm nữa trong ma giáo, 800 năm đó, có một truyền thuyết về sau cuộc chiến giữa chánh phái và ma giáo, những kẻ đầu não của Luyện huyết đường tuy đã tử chiến hết, vẫn còn một bảo pháp bí mật chôn giấu tại mảnh đất căn cứ của Luyện huyết đường bên dưới Vạn bức cổ quật, chính là Tích huyết động.

800 năm trôi qua, không biết đã có bao nhiêu người trong ma giáo lén lút tìm vào Vạn bức cổ quật, thậm chí cả Tử linh uyên cũng đã được lục soát hết, mà vẫn trở về tay trắng.

Bích Dao tuy tuổi còn trẻ, nhưng đã là nhân vật trọng yếu trong chi hệ thứ nhất của tứ đại phái Quỷ vương tông, lần này đến vùng đất đại hung hiểm Tử linh uyên, là nhận trọng trách từ chính Tông chủ Quỷ vương tông. Vùng đất mà suốt 800 năm qua đến nay vô số người đi trước đã không tìm được, bây giờ lại ở trước mắt, nàng mừng rỡ quá, nhất thời hoàn toàn quên mất bản thân mình đã lâm vào tuyệt địa.

Bích Dao trong lòng hoan hỉ, mắt không rời trần động, cất người bay lên, cẩn thận khẽ chạm vào những khối đá đỏ, nhưng cảm thấy đầu ngón tay lạnh buốt, tịnh không khác gì những phiến đá chung quanh. Nàng lại nhẹ nề gõ vào những khối đá đỏ, không thấy có phản ứng gì, thế là bên cạnh vẻ hưng phấn ra còn có mấy phần lo lắng.

Chỉ thấy nàng thử kéo, gõ, nhấc, nện, đẩy... dùng đủ mọi thủ pháp, thiếu điều muốn đập luôn mấy viên đá đỏ, nhưng vẫn y như vậy, chẳng có gì bất thường xảy ra hết.

Trương Tiểu Phàm ngồi nhìn, trong lòng tự nhiên cao hứng, không dừng được cười bảo: “Ta nghĩ đây không phải là Tích huyết động đâu, ngươi đoán sai rồi.” Bích Dao dừng tay, hạ xuống đất, tức giận nhìn trừng trừng Trương Tiểu Phàm, trong lòng không khỏi không nghi hoặc, có phải mình đã đoán sai rồi không?

Rồi cả một lúc lâu sau đó, Trương Tiểu Phàm ngồi dưới đất, nhìn Bích Dao toàn thân y phục xanh biếc như nước, mây cau lại, thả bước loanh quanh, khỏ sở nghĩ ngợi, thỉnh thoảng bay lên dùng cách mới nghĩ ra để đối phó với mấy khối đá đỏ ấy, nhưng chả có một chút kết quả nào.

Nhìn mãi nhìn mãi, Trương Tiểu Phàm hốt nhiên nghe bụng kêu rột rột hai tiếng, hóa ra là đã đói. Hắn

đặt tay lên bụng, định lấy lương khô giắt theo để ăn tạm, không ngờ chẳng có gì hết, chắc là khi này rơi xuống nước đã lạc đâu mất. Tức thời trong lòng kêu khổ không dứt, bụng thì đói, trong sơn động này chả có gì ăn được, trước mặt là cái Hồ nhỏ nước trong veo, nhưng nghe chừng một chút cá tôm cũng không có.

Cơn đói trong bụng càng lúc càng tăng, càng lúc càng thấy không chịu nổi, Trương Tiểu Phàm vô kế khả thi, chỉ biết kê miệng xuống uống nước, thật ra hoàn toàn chả giúp được gì.

Hắn thở dài thảm thương, chỉ sợ rồi sẽ chết đói ở đây mất.

Lúc này Bích Dao hoàn toàn không thấy đói, mọi tâm tư đều đặt trên mấy viên đá đỏ, nhưng đã một lúc lâu, cuối cùng vẫn chẳng thu được gì, bắt đắc dĩ ngồi xuống, mắt vẫn nhìn về phía đá đỏ, ngơ ngẩn xuất thần.

Trương Tiểu Phàm liếc một bên thấy cô như vậy, không chịu được bèn nhắc: “Cô nhìn thì được gì đâu, chúng ta mà không nghĩ được cách nào thoát ra, chỉ sợ sẽ chết đói ở chỗ này”. Bích Dao hơi giật mình, cuối cùng dường như cũng đã nhớ ra bên mình còn có một tên tiểu đệ tử chánh đạo, quay đầu qua nhìn hắn một cái, hốt nhiên hỏi: “Người đói à?”. Trương Tiểu Phàm đâu có muốn mất mặt trước cô, lập tức thẳng người lên, nói: “Không hề”. “Rột rột”, bao tử hắn như thể phản đối lại, sau khi hắn nói xong, lập tức phát ra hai tiếng.

Bích Dao không nén được cười “hihi” hai tiếng, Trương Tiểu Phàm mặt đỏ lên, mắc cỡ vô cùng, chỉ giận không có cái lỗ nào để chui xuống.

Bích Dao cười hai tiếng, nhưng vẫn lấy lương khô trong bọc ra đưa cho Trương Tiểu Phàm, nghiêm mặt nói: “Ta thấy người nên nhanh chóng giúp ta suy nghĩ ra phương pháp mở cửa Tích huyết động thì hơn!”. Trương Tiểu Phàm hừ một tiếng, quay đầu đi, không nhìn miếng lương khô, quả quyết nói: “Người muốn mua chuộc ta bằng một miếng lương khô hả, đừng vọng tưởng!”

Bích Dao giật mình, tròn mắt đảo một cái, cười thốt: “Người lầm rồi, ta muốn nói hiện giờ chúng ta thân tại tuyệt địa, nếu không tìm được đường ra thì chắc chắn sẽ chết tại nơi này. Nhưng trước mắt có Tích huyết động, chúng ta tìm ra cái động đó rồi, biết đâu ở đó sẽ có đường ra.”. Trương Tiểu Phàm nghe vậy ngẫm nghĩ, thấy cũng có mấy phần đạo lý, cố tìm đường sống, trước tiên tìm Tích huyết động biết đâu lại có đường ra, còn hơn là đợi chết ở đây.

Nhưng tính hắn ương ngạnh, vẫn bướng bỉnh phớt lờ miếng lương khô Bích Dao đưa sang, bèn đứng dậy, nhìn về phía mấy khối đá đỏ, Bích Dao không giận, chỉ nhìn hắn, mồm mỉm cười, rồi cũng đứng dậy, nhìn về phía đỉnh động.

Bảy viên đá đỏ sắp hàng trên đỉnh thạch động, trừ màu đỏ sẫm ra, còn thì với những phiến đá xung quanh hoàn toàn không chút khác biệt, Trương Tiểu Phàm nhìn một lúc, nhưng hoàn toàn không thu được gì, định tiến lên gõ thử xem, nhưng nhớ ra Bích Dao mới đây cách nào cũng thử qua rồi, đành từ bỏ ý định.

Hai người ngẩng đầu quan sát một hồi, rồi cũng mệt mỏi ngồi xuống, sau đó Trương Tiểu Phàm cũng chẳng câu nệ gì lễ nghi nữa, như người chết rồi, thản nhiên nằm dài ra đất, nhìn về phía đỉnh động, cũng không biết bao lâu, vẫn không có phát hiện gì, cuối cùng không ngờ hôn hôn trầm trầm ngủ luôn trên mặt đất.

Giấc ngủ ấy mơ mơ hồ hồ không biết kéo dài bao lâu, Trương Tiểu Phàm tỉnh lại, mở mắt nhìn, thấy Bích Dao vẫn ngược đôi mắt sáng, đờ đẫn nhìn bảy viên đá đỏ.

Trương Tiểu Phàm trong lòng đối với thiếu nữ trước mặt mình lúc này có mấy phần bội phục, bèn ngồi dậy, không ngờ thân vừa động, bất ngờ bụng lại réo lên mấy tiếng “rột rột”, có vẻ như cơn đói vẫn ngoan cố, căn bản không nể mặt chủ nhân.

Trong sơn động này trừ tiếng nước chảy ra không còn âm thanh nào khác, tiếng “rột rột” vang lên, lập tức đến tai Bích Dao, nàng quay đầu nhìn.

Trương Tiểu Phàm xấu hổ muốn chết, lại không thể nào làm mất mặt được, lập tức xoay mình tránh qua một bên, không nhìn Bích Dao, nhưng vẫn thấy mặt nóng bừng lên, cười khan hai tiếng, bước đến bờ cái đầm nước nhỏ, định uống một chút nước đỡ khát.

Nước đầm trong vắt, có lẽ từ trong lòng núi trào ra, vừa lạnh ngắt như băng, lại trong vắt ngon lành, còn phảng phất chút vị ngọt, nhưng Trương Tiểu Phàm uống hai ngụm, cảm giác đói trong bụng lại càng tăng lên.

Xét cho cùng thì nước cũng không thay thế được thức ăn, Trương Tiểu Phàm khẽ thở dài, ngây ngây nhìn mặt nước, lại thấy những giọt nước trên đỉnh động rơi xuống, lay động mặt nước, rung lên từng gợn sóng lăn tăn, từng vòng từng vòng nhẹ nhàng lan ra. Mà dưới mặt nước, phản chiếu hai gò má tiều tụy của hắn, hơi hơi đỏ lên.

Hơi hơi đỏ lên?

Trương Tiểu Phàm đột nhiên giật mình tự hỏi, sao lại có sắc đỏ xuất hiện trong hình ảnh phản chiếu trong nước, vội vã ngưng thần quan sát, quả nhiên thấy trong bóng mình có những vệt đỏ, nhưng kẻ đó lại thấy không hợp lẽ, quan sát kỹ lại, rồi ngẩng đầu nhìn vách động phía trên, nguyên lai đá đỏ trên thạch động phản chiếu xuống mặt nước, hòa lẫn với bóng của hắn, gây nên tình trạng này.

Trương Tiểu Phàm cuối cùng thở ra, nhưng rồi ngay lúc đó, trong lòng chợt động, bước lùi một bước, chăm chú nhìn xuống nước, quả nhiên dần dần trên mặt nước đầm từ từ hiện ra hình ảnh phản chiếu của bảy khối đá đỏ. Bởi vì sự phản chiếu ngược lại ấy, lúc này cách sắp xếp của chúng không phải là hình dạng kỳ quái nữa, mà thay vào đó là hình một bàn tay nhỏ.

Trương Tiểu Phàm đứng sững tại chỗ, nhất thời không nói được lời nào, trong một khắc hắn đột nhiên do dự, giống như bất ngờ cảm thấy đứng ở một ngã ba, không biết nên đi theo đường nào.

Cảm giác đó trong một thoáng đã qua đi, hắn chuyển mình, quay đầu gọi: “Ê!”. Bích Dao vẫn nhìn chỗ vách động trên đầu, buông một câu: “Ta không phải tên Ê, lúc chúng ta mới gặp ngươi chả nói vậy

sao!”. Trương Tiểu Phàm cứng miệng, những lời ra đến đầu môi hồ như quay lại hết, nhưng không biết thế nào, hần nhìn cô gái đang tỏ ra bất cần, lại có vẻ nhẫn nhịn, nói: “Vậy cô gọi là gì?”. Bích Dao quay đầu lại, trên mặt xuất hiện một nét cười: “Ta tên gọi Bích Dao”.

Trương Tiểu Phàm nhảm trong bụng hai chữ này, ngoắc ngoắc đầu, nói: “Cô qua đây xem thử!”. Bích Dao hơi lầy làm lạ, đi đến hỏi: “Gì thế?”

Trương Tiểu Phàm chỉ lên mặt nước, Bích Dao cúi người nhìn, chỉ thấy trên mặt nước sóng gợn lăn tăn, nhưng sau khi tập trung tinh thần, thì từ từ thấy ảnh phản chiếu của bảy khối đá đỏ trông như một bàn tay.

Bích Dao rùng mình, vội quay mình hỏi: “Đây là...”. Trương Tiểu Phàm lắc đầu nói: “Ta cũng vô ý nhìn thấy, không biết có phải là ...”

Lời hần nói chưa xong, Bích Dao đã cắt ngang: “Không cần biết thế nào, chúng ta phải thử xem sao”. Lời còn chưa dứt, ùm một tiếng đã nhảy xuống nước.

Trương Tiểu Phàm hoảng hồn, chỉ thấy trong một khắc, những giọt nước nhỏ xuống đã rơi trên áo Bích Dao, nhưng cô không hề chú ý, chỉ nín thở nhìn.

Mặt nước bị cô làm động, dần dần phẳng lặng trở lại, Bích Dao đứng yên đọt trên mặt nước xuất hiện lại ảnh phản chiếu của bảy khối đá đỏ. Trương Tiểu Phàm nhìn từ trên bờ, chỉ thấy từng giọt từng giọt nước trong suốt như trân châu từ không trung nhẹ nhàng rơi xuống, đậu lên tóc lên vai của người con gái xinh đẹp kia, rơi trên má trên áo nàng.

Những giọt nước trong vắt, theo những lọn tóc đen óng của cô lăn lăn xuống, chậm chậm chảy qua làn da trắng như tuyết, phảng phất như gò má xinh đẹp của cô cũng trở nên trong suốt.

Trương Tiểu Phàm hốt nhiên nhìn như si ngốc, chỉ thấy tiếng nước chảy róc rách trong động bỗng trở nên xa xăm, trong mắt hần chỉ còn người con gái thanh lệ đang đứng trong nước như một đóa phù dung mọc từ nước mà ra, đẹp đến nao lòng.

Ảnh phản chiếu của bảy khối đá đỏ chậm chậm hiện trở lại, như hình một bàn tay, yên ả nổi trên mặt nước. Bích Dao nhìn và xác định vị trí, rồi thong thả giơ tay mặt, tại đúng vị trí của bàn tay đó, áp tay mình xuống.

Cánh tay ngọc của cô xuyên qua sóng nước ôn nhu, đi xuống dưới, ảnh phản chiếu của đá đỏ trong nước âm u lay động, sóng trên mặt nước sáng lấp lánh, không biết là phản xạ ánh sáng đó hay sao, khuôn mặt xinh đẹp của cô dịu dàng tỏa sáng.

Hồ nước rất nông, tay Bích Dao nhanh chóng chạm đáy, có một lớp cát mỏng mảnh nằm phơi tại đó, lúc chạm tay, Bích Dao liền có cảm giác dưới năm ngón tay mình có cái gì đó nhô lên, chính xác là ở năm đầu ngón tay. Nàng trong lòng vui sướng, dùng tay gạt khê, quả nhiên bên dưới lớp cát, có năm khối đá nhỏ, ần ần hiện hiện sắc hồng.

Bích Dao không suy nghĩ nhiều, năm ngón tay dụng lực, ần xuống, rồi ngẩng đầu nhìn.

Không có một chút động tĩnh nào.

Nét hoan hỉ trên mặt Bích Dao ngưng lại, ánh mắt cô gặp phải Trương Tiểu Phàm trên bờ trong một khắc, rồi quay đi.

Trương Tiểu Phàm định nói với cô vài câu an ủi, đột nhiên thấy Bích Dao dường như nghĩ ra điều gì đó, ngưng thần nhìn mặt nước, riêng tại hai điểm phụ cận của ảnh phản chiếu của đá đỏ mà tra xét kỹ lưỡng, quả nhiên thấy hai khối đá nhỏ nữa xuất hiện, cô như vội vã hơn, cẩn thận dùng tay trái chậm chậm đặt xuống, sau đó, đồng thời ấn cả bảy khối đá nhỏ xuống.

Trong một thoáng, Trương Tiểu Phàm và Bích Dao đều nghĩ chắc là thất bại rồi, trong động thấy đều yên lặng, trừ tiếng nước chảy ra không có một thanh âm nào khác.

Tuy nhiên, họ chờ một khắc dài thăm thẳm, sau đó tai nghe một âm thanh “cách cách” nặng nề vang lên trong động.

Bích Dao và Trương Tiểu Phàm đồng thời nhìn, chỉ thấy phía sau thác nước, vốn không hề có tí vết nào, chỉ là một vách đá vô cùng cứng rắn, đột nhiên một khối đá thụt lùi vào trong, tuy chậm, nhưng cuối cùng cũng làm lộ ra một cửa động.

Trương Tiểu Phàm ngây người nhìn bí động khai mở, vừa cảm thấy kích động, vừa úy kỵ, nhưng trong thâm tâm, phảng phất một điều chính hắn cũng không muốn thừa nhận, hắn cũng có phần hiếu kỳ.

Trọng địa 800 năm của ma giáo này, thật ra có gì bên trong?

Bích Dao chậm chậm bước lên bờ, dừng lại bên cạnh hắn, sóng mắt lưu động, nét cười rục rờ, Trương Tiểu Phàm nhìn cô một cái, thấy cô da trắng như tuyết, thanh lệ vô song, trên gò má vẫn còn những giọt nước trong suốt nhẹ nhàng lăn lăn, rơi xuống, tựa hồ hắn nhận một cú đánh vào lòng.

Hắn rùng mình, không dám nhìn lần nữa, quay đầu đi nơi khác, trầm giọng: “Chúc mừng cô”

Bích Dao có vẻ hơi giật mình, nhưng trong ánh mắt vẻ vui sướng không hề giảm đi, thanh âm đã trở nên mấy phần ôn nhu, nói: “Tất cả là nhờ sự tinh tế của ngươi”. Trương Tiểu Phàm không hiểu tại sao, miệng cứng lại, trên má lại nóng lên, bước sang bên một bước, vô ý thức tránh xa cô, nói: “Cô không đến xem thử à?”. Bích Dao nhìn nhìn hắn, đột nhiên cười mím: “Hình như ngươi sợ ta à?”

Trương Tiểu Phàm tức khắc vai run lên như dây đàn, nói: “Không hề, không hề...”

Bích Dao nhìn hắn một thoáng, gật gật đầu, trên mặt vẫn còn nguyên nét cười, bảo: “Vậy chúng ta cùng vào chứ?”

Trương Tiểu Phàm giật mình, hơi do dự, đoạn thốt: “Không, không tốt, đó là nơi chốn của ma giáo, sao ngươi muốn ta ...”. Bích Dao hừ một tiếng, nói: “Nếu quả nhiên trong đó có đường ra, ngươi có chắc không muốn vào không?”

Trương Tiểu Phàm ngây ra, gãi gãi đầu, rồi nói: “Nếu vậy thì... thì... thì chúng ta đi!”

Bích Dao lại cười, gật gật đầu, kể đến lại bước xuống nước, đi qua thác nước, vào trong cái động đó, Trương Tiểu Phàm hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn theo gót cô.

Đó là một đường hầm sâu và tối, số vật phát quang trên thành đường hầm so với trên vách động bên ngoài rõ ràng ít hơn, tuy vẫn miễn cưỡng thấy được đường đi, nhưng hôn ám phi thường.

Trương Tiểu Phàm và Bích Dao bước đi hết sức cẩn thận, xét cho cùng 800 năm rồi lần đầu tiên có người đặt chân đến đây, ai biết được lão quái vật của Luyện huyết đường có lưu lại cấm chế lợi hại nào không.

Nhưng con đường này, trái lại hết sức bình yên, không hề có gì phát sinh ngoài ý muốn, chỉ là thông đạo khá khúc chiết, lại dài và sâu, thêm nữa hơi hơi hướng lên, Trương Tiểu Phàm tính sơ trong bụng, chỉ sợ hấn với Bích Dao hai người lại đi sâu vào trong lòng núi.

Hắn vừa nghĩ, Bích Dao đang đi trước đột nhiên dừng bước, nhỏ giọng nói: “Đến đây”

Trương Tiểu Phàm tim đập mạnh, nhìn về trước, chỉ thấy tại đầu đường hầm phía trước có một ánh sáng nhỏ xíu chiếu ra, ở đó mờ mờ thấy một thạch thất lớn. Hai người nhìn nhau, Bích Dao bước lên trước tiên, bước về phía đó.

Từ từ tiếp cận, hai người rồi cũng nhìn rõ tình trạng trong thạch thất, toàn bộ thạch thất hình tròn, đường hầm đi vào ngay chính giữa, nhưng ở phía đối diện của nó cũng có một đường hầm nữa kéo dài ra, có vẻ như đây không phải là điểm cuối duy nhất.

Bên trái thạch thất đặt hai pho tượng đá khổng lồ, một pho mặt mũi hiền từ, miệng mỉm cười, y phục trên người được khắc như đang bị gió tung bay sống động như thật, giống như tượng Quan âm bồ tát của Phật môn.

Pho tượng kia lại hoàn toàn khác biệt, hung ác dữ tợn, mặt đen sừng quỷ, tám tay bốn đầu, thậm chí tại khoe miệng có khắc một vết máu nhỏ chảy xuống, làm người nhìn phải sợ run.

Ngoài ra trước mặt hai pho tượng đó, còn có một cái bàn thờ đá, bên trên có một bát nhang, bên cạnh đặt khá nhiều bao nhang và nến, đều đã bị phủ đầy bụi trần, ước đoán từ 800 năm không hề có chút hương hỏa.

Về phía đầu kia của thạch thất, chỉ có một cái bồ đoàn đặt tùy tiện trên mặt đất, không có gì khác nữa.

Trong mắt Trương Tiểu Phàm, đây quả là một chỗ lạ lùng, nhưng thấy Bích Dao thần sắc trịnh trọng, bước đến nhắc bồ đoàn lên, rũ cho sạch bụi rồi mang đến đặt trước thạch tượng, sau đó cầm nhang nến trên mặt bàn thờ, dùng đá lửa của cô mà đốt lên, cắm vào bát nhang, rồi quay về trước bồ đoàn, nét mặt cung kính quỳ xuống.

Trong thạch thất, lại thấy khói nhẹ từ từ bốc lên, cô thì rập đầu dưới đất.

Trương Tiểu Phàm đứng sau lưng cô, nghe giọng cô vang vọng trong thạch thất.

“U minh thánh mẫu , Thiên sát minh vương , thánh giáo tứ thập tam đại đệ tử Bích Dao thành tâm bái kiến . Thánh giáo gặp nạn, suy vi đã lâu, vô số giáo chúng can đảm trung thành, vi hưng thánh giáo , kế thừa đời trước. Chỉ mong thánh mẫu minh vương rủ lòng thương xót chúng sinh, ban cho phúc phần, tái hưng thánh giáo , độ hóa chúng sanh , cùng lên cõi trường sanh bất tử cực lạc hoan hỉ!”

Trương Tiểu Phàm nghĩ một chút, liền thấy mình bạch, hai pho thần tượng đó chắc là tà thần mà những người trong ma giáo thờ cúng, không khỏi cười lạnh, quay đầu, không thèm nhìn nữa.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 43

Thiên thư

Chỉ thấy Bích Dao vô cùng nghiêm trang, vẻ mặt cung kính cúi đầu lạy ba cái, rồi đứng dậy, ngó Trương Tiểu Phàm một cái, chỉ thấy hắn đang đứng bất động ở đó mắt nhìn đi chỗ khác, lông mày nhíu lại, tuy nhiên cũng chẳng nói gì, chỉ khe khẽ nói: “Đi thôi”.

Trương Tiểu Phàm vốn dĩ lúc cùng với nàng tiến vào bên trong đường hầm này, trong lòng đối với nữ lang này đã có chút cảm giác thân cận, thế nhưng lúc này nhìn thấy hai tượng tà thần ấy, tức thì nghĩ đến việc môn phái khác biệt, nghĩ đến lời giáo hối của sư trưởng chi phái mình, thần sắc tự nhiên lạnh lùng trở lại, khe khẽ gật đầu, nói :”Được.”

Bích Dao nhìn hắn một cái, rồi hướng về phía sâu bên trong tiến bước, Trương Tiểu Phàm đi đằng sau nàng, đi chẳng bao xa, lại tiến vào một nơi rộng rãi, thế nhưng nơi này vẫn quả thật không giống với bên ngoài, thạch thất này đã được tu sửa lại, và là một sơn động có những quái thạch như cái chuông cao chót vót, trong động các nhũ đá màu sắc thiên hình vạn trạng, màu sắc cũng rực rỡ dị thường, trước mặt hai người, nơi cửa động tám bia đá to lớn đứng sừng sững, bên trên khắc mười chữ lớn như rồng bay phượng múa:

TRỜI ĐẤT BẤT NHÂN, COI VẠN VẬT NHƯ CỎ RÁC (*)

Mười chữ lớn ấy, mỗi chữ dường như cao bằng nửa người, bút ý vung vè, bút thế mạnh mẽ, chạy xuống như rồng như rắn, nổi hẳn lên trên mặt bia, thế như chế nhạo trời xanh.

Trương Tiểu Phàm nhìn sơ qua thì không có chuyện gì, thế nhưng sau khi chú tâm nhìn kỹ, bỗng cảm thấy đầu óc mê man, toàn thân bất giác không tự chủ được lùi lại phía sau một bước. Hắn trong lòng kinh hãi vô cùng, vội vàng định thần, thế nhưng nhìn thấy những chữ đó vẫn ở trên tám bia, hoàn toàn bất động, chỉ là quỷ khí ấy quả thật ghê gớm.

Trương Tiểu Phàm trong lòng kinh hãi, nhìn thấy Bích Dao đã đi vòng qua tám bia, tiến về phía sâu bên trong sơn động, liền cũng đi theo, vòng qua tám bia, chỉ thấy phía đằng sau, tất cả mọi nơi đều là các khối thạch nhũ hình thù kỳ quái, hai người đi vòng vèo bên trong thạch lâm, Bích Dao đi phía trước đột ngột dừng lại, thất thanh kêu lên kinh hãi.

Và gần như ngay lúc đó, Trương Tiểu Phàm đột nhiên phát giác, Thiêu Hỏa Côn bản thân dùng để bó cánh tay, đột nhiên bùng lên ánh sáng kỳ dị, đặc biệt là hạt châu gắn ở đầu thanh Thiêu Hỏa Côn, hơn nữa thanh quang phát ra lại không giống với thường ngày, thế nhưng là thứ ánh sáng nhu hoà, giống như

gặp lại người bạn già, một người quen lâu năm đã nhiều năm nay không gặp, tỏ ra tình cảm nhớ nhung triu mến bất tận.

Trương Tiểu Phàm bối rối đưa mắt nhìn về phía trước, ánh mắt xuyên qua bên cạnh thân hình của Bích Dao, hần nhìn thấy ở đằng trước cảnh tượng đã khiến Bích Dao kinh hãi: ở cuối động có một bức thạch bích bóng loáng, hai bên thạch bích mỗi bên có một đường hầm, không biết thông đến tận chỗ nào, thế nhưng phía dưới thạch bích, là một phiến đá phẳng màu xanh, trên mặt có một bộ xương khô, trong tư thế ngồi thẳng, yên lặng ngồi ở đó.

Và hạt châu trên Thiêu Hoả Côn, lúc này lên hướng về bộ xương khô ấy, phát ra ánh sáng màu xanh nhu hoà.

Bích Dao đứng trước mặt, không hề chú ý đến biểu hiện kỳ quái của Trương Tiểu Phàm và sự biến hoá của Thiêu Hoả Côn trên tay hần, sau khi nổi kinh sự ban đầu qua đi, nàng tức tốc trấn định trở lại, xét cho cùng nàng là người trong ma giáo, lại há có thể sợ một bộ xương khô, lập tức đi đến phía trước, xem xét kỹ lưỡng, nhưng cũng chẳng nhìn thấy điều gì khác thường, quay hần đầu lại cười, nói với Trương Tiểu Phàm: “Có lẽ đây đúng là quần áo của Hắc Tâm Lão Ma uy chấn thiên hạ tám trăm năm về trước.

Trương Tiểu Phàm tự nhiên đối với người trong ma giáo không hề có chút hảo cảm nào, hừ một tiếng, nói: “Chúng ta vẫn phải nhanh chóng tìm kiếm xem có đường nào thoát ra hay không?”

Bích Dao lờm hần một cái, mím môi, nói: “Cần tìm thì ngươi tự mình tìm đi.”

Trương Tiểu Phàm ngẩn người ra, mặt hơi vênh lên, hừ một tiếng, bất giác quay mình rồi hướng về đường hầm bên trái tiến bước, đi chưa được hai bước, hần thềm lắc đầu đối với bản thân, chỉ cảm thấy bản thân tại sao lại mất bình tĩnh đối với nữ nhân ma giáo ấy như vậy, vừa mới bị kích động đã phản ứng mạnh như vậy, chỉ sợ lúc này nàng đang nhìn theo, trong mắt đang cười giễu cợt cũng không chừng.

Thế nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, đã cất bước đi rồi thì không thể quay đầu trở lại, đi được vài bước, phía sau lưng vẫn không có động tĩnh gì, xem ra Bích Dao không đi theo, Trương Tiểu Phàm không biết làm sao, trong lòng dường như có chút gì mất mát, nhưng tức thì thềm mắng mình một tiếng “Không phải nhọc sức”, lấy lại tinh thần, thềm trọng tiến vào phía sâu bên trong đường hầm ấy.

Đường hầm Trương Tiểu Phàm đang đi lúc này chẳng hề có chút gì khác biệt với đường đi phía bên ngoài, thế nhưng quả là u thâm tĩnh mịch hơn nhiều, nhìn xa xa phía sâu bên trong, phần lớn là một bầu hôn ám, hơn nữa đường đi dường như cũng khá dài, không thể tưởng được năm đó đám người của Ma Giáo Luyện Huyết Đường ấy làm thế nào lại gây dựng được công trình lớn đến như vậy.

Đi được một lúc, Trương Tiểu Phàm đột nhiên phát hiện, trước mặt dần dần sáng dần lên, hần trong lòng vui mừng, gia tăng cước bộ tiến lên phía trước, chỉ thấy phía trước ở cuối con đường phát ra vàng ánh sáng nhu hoà, trong bóng tối vô cùng sáng sủa, giống như cái chạm tay ôn nhu, cảm dỗ con

người ta.

Trương Tiểu Phàm hít sâu một hơi, bước vào bên trong vầng sáng ấy.

Bích Dao nhìn thấy thân ảnh Trương Tiểu Phàm biến mất bên trong đường hầm đó, kinh hãi một chút, sắc mặt trầm xuống, phụ thân nàng là một nhân vật có quyền cao chức trọng trong ma giáo, bản thân từ bé đã như một công chúa, chẳng có người nào dám trái ý nàng, không ngờ hôm nay, tại tuyệt địa này, bất ngờ gặp một thằng cha trong chính đạo tuổi thì không cao nhưng gan lại không nhỏ, khiến nàng không thể không nổi giận.

Mặc dù khi ở Thanh Vân Sơn, Trương Tiểu Phàm cũng là một thiếu niên hiền lành, vì sao khi ở chung với Bích Dao liền va nhau chan chát, ngoại trừ môn hộ khác nhau, chỉ sợ hấn bản thân cũng chẳng thể nói rõ được.

Những chuyện đó Bích Dao tự nhiên không biết được, nhưng thấy Trương Tiểu Phàm năm lần bảy lượt xung đột với mình, trong lòng rất khó chịu, thế nhưng trước mắt cả hai người đang lâm vào tuyệt địa, cũng không tiện động thủ giáo huấn tên tiểu tử này, hừ một tiếng, ghi vào trong lòng, tuy vậy bảo Bích Dao dẹp bỏ tự ái đi theo Trương Tiểu Phàm thì tuyệt nhiên là không thể, chỉ thấy nàng dường như chẳng hề suy nghĩ gì, xoay mình, rồi tiến vào đường hầm phía bên phải.

Đi được mấy bước, Bích Dao liền cảm thấy đạo lộ này chẳng khác so với đường hầm bên ngoài là mấy, thế nhưng ánh sáng do thạch bích hai bên phát ra thì yếu ớt hơn một chút, đường hầm dường như có chút hôn ám. Tuy nhiên cũng may, đường hầm này không quá dài, Bích Dao chẳng mấy chốc đã đi đến cuối đường hầm, một lần nữa lại đặt chân vào bên trong một gian thạch thất.

Gian thạch thất này kích thước vừa phải, một bên có đặt rất nhiều những cái giá, nhưng bên kia chỉ có một đống chông chát, phần nhiều là các đồ bằng sắt như đao, kiếm, thương, đại đa số đều gãy nát không dùng được, phía trên có một chiếc rìu lớn được quăng tùy ý trông khá lạ thường, toàn thân gỉ sét, và vẫn còn nguyên vẹn, xem ra hình như được đúc toàn bằng sắt.

Bích Dao nhìn qua rồi chẳng có chút hứng thú, quay mình đi đến bên cạnh mấy cái giá, kiểm tra sơ qua một lượt, trên khuôn mặt ban đầu lộ vẻ rất vui mừng, thế nhưng chỉ một lát sau lại không ngăn chuyển thành vẻ thất vọng. Chỉ thấy trên mỗi giá đều có dán nhãn, phía trên có mấy chữ đã mờ từ lâu, thế nhưng vài chữ vẫn miễn cưỡng có thể nhìn rõ, khiến người ta thấy kích động trong lòng, đó là “Ngũ Nhạc Thần Kích”, “Quan Nguyệt Sách”, “Ly Nhân Truy”.

Bích Dao từ nhỏ đã ở Ma Giáo, hơn nữa phụ thân là một kỳ tài thông kim bác cổ, gia học uyên bác, tự nhiên biết mấy thứ đó đều là bí bảo pháp khí thuộc hàng nhất đẳng lưu truyền trong Ma Giáo, tại sao lại không vui? Đáng tiếc trên những cái giá ấy, tất cả đều trống rỗng có nhãn mà không có vật, một nỗi sự hoan hỉ hão.

Nàng thở dài một tiếng, tuy nhiên vẫn muốn cầu may, xem xét cẩn thận từng chiếc giá ấy, chỉ thấy cái nào cái nấy trống rỗng như nhau, thế nhưng đến cuối cùng, có lẽ trời cao không phụ lòng người, không

ngờ trên ô cuối cùng nàng phát hiện thấy có đặt một hộp sắt nhỏ, tuy nhiên cái giá đó lại không có nhãn, nên cũng chẳng biết bên trong là vật gì.

Bích Dao trong lòng vui sướng, thận trọng đưa tay ra nắm lấy chiếc hộp đó, chỉ cảm thấy nó cầm khá nặng, khe khẽ lắc thử vài cái, nhưng chẳng có âm thanh nào phát ra. Bích Dao hơi chút trầm ngâm, liền đặt chiếc hộp ấy xuống đất, hít sâu một hơi, ngưng thần giới bị, hữu thủ vung lên, lập tức trong thạch thất bùng lên ánh sáng màu trắng, một đoá hoa như ngọc hiện ra trong không trung, đồng thời toả ra một mùi u hương thoang thoảng.

Bích Dao thần sắc nghiêm nghị, hữu thủ phát ra, đoá hoa nhỏ đang lơ lửng trên không quang mang đại thịnh, bay đến phía trên chiếc hộp sắt ấy, quang mang màu trắng bao trùm toàn bộ chiếc hộp sắt. Sau đó, Bích Dao hết sức thận trọng đưa tay ra mở chiếc hộp sắt. Tay vừa chạm vào chiếc hộp, Bích Dao liền cảm thấy chiếc hộp ấy dường như không bị khoá, nàng nhíu mày, trong mắt vô cùng cảnh giác, bắm chặt vào khe hở, nghiêng răng mở chiếc hộp sắt ra.

Chỉ nghe thấy một tiếng “cách” khe vang lên, vẫn chưa trông thấy rõ vật gì bên trong chiếc hộp sắt, một luồng hắc khí xông ra. Bích Dao khuôn mặt biến sắc, gần giống như điện giật ngã lăn ra, nhưng đoá hoa nhỏ màu trắng phía bên trên chiếc hộp sắt tức thì lao xuống, hắc khí ngay tức khắc bị bạch quang bao phủ, kích động mấy lần tuy nhiên không thể thoát ra được. Giấy lát sau, thì thấy hắc khí dần dần co lại, và đoá hoa nhỏ trắng như ngọc ấy dần dần chuyển thành màu đen, không ngờ nó đã hút lấy hắc khí ấy.

Ngay sau khi hắc khí hoàn toàn tiêu tán, Bích Dao đợi một lát rồi mới tiến lại, nàng ngưng thần nhìn về hướng đoá hoa nhỏ của mình, nó vốn dĩ là kỳ bảo “Thương Tâm Kỳ Hoa” do phụ thân nàng phí bao nhiêu tâm huyết chế tạo riêng cho nàng. Lúc này cánh hoa vốn như bạch ngọc đã hoàn toàn biến thành màu tím đen, trông có đến mấy phần hung dữ.

Bích Dao mặt mày biến sắc, nói nhỏ: " Cỗ Thi độc ! Hắc Tâm lão quỷ quả thật là tim đen nên mới luyện ra thứ quỷ quái này!"

Nàng vừa thấp giọng trừ rủa ma giáo tiên bồi Hắc Tâm lão nhân, vừa nhìn vào trong chiếc hộp sắt. Lòng hộp đơn sơ, chỉ chứa đúng một vật: Là một cái chuông nhỏ vẫn còn nguyên vẹn như thứ dùng cho cúng bái, chỉ là vàng óng một màu.

Bích Dao ngây người ra, không tưởng rằng bên trong chiếc hộp sắt này thiết kế chất kịch độc hiểm có là "Cỗ Thi độc" chỉ để bảo vệ cái chuông nhỏ kia, nàng nhìn tới nhìn lui vẫn không thấy gì quái lạ, trầm ngâm một lúc rồi từ từ đưa tay cầm lấy cái chuông nhỏ kia lên.

"Đinh đang".

Một âm thanh trong trẻo vang lên, như vọng ra từ lòng người, vang vọng khắp nơi ở trong thạch thất bí mật và yên tĩnh của tám trăm năm trước này.

Bích Dao cầm cái chuông lên thấy quả lắc bên trong làm rất tinh xảo, một sợi dây sắt rất nhỏ thòng

xuống từ nóc chuông, mỗi lần rung lên, quả lắc nhẹ nhàng đánh vào thân chuông, âm thanh từ đó mà ra.

"Đình... .. Đình đang."

Nhìn ở nơi mắt Bích Dao đầy vẻ thích thú, đúng là tâm tính thiếu nữ, những thất vọng khi nãy đã tan biến khá nhiều, lúc này nàng xem xét kỹ lưỡng cái chuông đó, quả thật không có gì khác lạ, nhìn rất giống một cái chuông nhỏ bình thường được làm tinh xảo mà thôi.

Nhưng mà Hắc Tâm lão nhân đem cất dấu cẩn thận và bí mật thế thì cái chuông này tất có chỗ diệu dụng, để khi rời khỏi nơi đây rồi sẽ hỏi phụ thân sau.

Bích Dao nghĩ đến đó thì quyết định vậy nhưng càng nhìn cái chuông nhỏ thì càng thấy thích, nàng liền buộc nó vào bên hông, khi chuyển động thân mình quả nhiên phát ra từng đợt âm thanh trong trẻo, rất vui tai, Bích Dao vừa ý vô cùng cứ gật gù không ngớt.

Sau đó, nàng lại kiểm tra qua gian thạch thất lần nữa, song không có thu hoạch nào khác, thậm chí cả những đồng phế dụng đầy bụi bặm nàng cũng xem qua, vẫn không có vật gì đáng chú ý để từ đó tìm ra lối thoát.

Sau một lúc bận rộn tra xét, Bích Dao từ từ đứng lên, nhìn qua phía tên tiểu tử khờ kia xem tình huống thế nào.

Trước khi đi ra phía trước của thạch thất nàng còn quay đầu lại nhìn lần cuối, chỉ thấy bên trong thạch thất, mọi vật vẫn lộn xộn, đồng đồ phế dụng nàng đã lục lợi qua cũng trở nên hỗn loạn, các loại binh khí nằm rải rác trên đất, ngay ngọn búa lớn nàng cũng tùy ý quăng ở góc tường.

Sau đó, nàng bước ra khỏi gian thạch thất.

Trương Tiểu Phàm khi nãy đi vào đường hầm bên trái, so với đường hầm bên phải mà Bích Dao đi coi bộ dài hơn, Bích Dao đi một hồi thì thấy ánh sáng mập mờ, nhưng không nhìn rõ được tình huống bên trong, thế nhưng không hiểu sao ngay cả một chút động tịnh cũng chẳng có, trong lòng nàng cảm thấy có chút lo lắng, ở nơi mờ mịt đầy những thứ cổ quái tàn nhẫn này, quỷ dị khó lường, có thể nào... ..

Nàng bước nhanh hơn theo tiềm thức, đi vào trong gian thạch thất nọ, nhìn kỹ một lượt rồi thấy yên lòng, chỉ thấy Trương Tiểu Phàm đứng giữa gian thạch thất, nhìn lên trên vách đá, ngẩn ngơ xuất thần.

Bích Dao thở phào một hơi nhẹ nhõm, giờ đây mới quan sát căn thạch thất này kỹ càng hơn, chỉ thấy căn phòng đá này không lớn hơn căn phòng nàng đã xem qua bao nhiêu, tuy nhiên nơi đây lại trống không, chẳng có một thứ gì. Thế nhưng trên tường đá cứng rắn của thạch thất lại khắc chi chít đầy chữ, Trương Tiểu lúc này cau mày nhìn xem cẩn thận những văn tự ấy.

Bích Dao chau mày lại, tiến về phía trước nhìn xem, tức thì lộ nét vui mừng trên mặt, chỉ thấy ở phần đầu của đoạn văn tự khắc trên đá là hai chữ to lớn.

Thiên Thư!

"Thiên thư, đây là thiên thư á!" Bích Dao không nhịn được reo lên mừng rỡ.

Trương Tiểu Phàm rung động thân mình, lúc này phát giác Bích Dao đã đến cạnh bên mình, thế nhưng

hắn tựa hồ như chỉ chú ý đến lời nói vừa rồi của nàng: "Thiên thư? Cô biết Thiên thư là thứ gì ư?"

Bích Dao nhìn hắn chằm chằm, nói: "Ta làm sao lại không biết, Thiên thư này là kinh điển thánh giáo bọn ta, tương truyền từ xưa tới nay, tất cả thần thông đại pháp của đệ tử thánh giáo đều là từ Thiên thư này mà lĩnh ngộ ra cả."

Toàn thân Trương Tiểu Phàm lại rung động lần nữa, trên mặt lộ rõ vẻ mâu thuẫn làm mê, xoay đầu đầu nhìn chòng chọc vào chỗ khắc trên tường, hơn cả nửa buổi mới nói lẩm bẩm rằng: "Không thể nào, không thể nào được!"

Sắc mặt Bích Dao chìm xuống, nói: "Đây là kinh điển của thánh giáo ta, là điều tối mật của đạo ta, không phải người nói bọn ta là tà ma ngoại đạo ư? Thế sao giờ lại coi trộm?"

Trương Tiểu Phàm tựa hồ như không nghe những lời đó, trong mắt chỉ có những chữ khắc trên tường.

"Thiên thư đệ nhất quyển"

Phù thiên địa tạo hóa, cái vị hỗn độn chi thời, mông muội vị phân, nhật nguyệt kì huy, thiên địa hỗn kì thể, khuếch nhiên kí biến, thanh trọc nãi trần.

Thiên địa sở dĩ năng trường thả cửu giả, dĩ kì bất tự sanh, cố năng trường cửu. Nhiên thiên địa vạn vật, giai hữu kì tướng, chúng sanh trầm mê, hoặc vu ngã tướng, nhân tướng, chúng sanh tướng, thọ giả tướng, dĩ vi chúng tướng cố, tâm sanh tam độc tam cụ tam khủng bố, bất khả cửu hĩ.

Thiên tượng vô hình, đạo bao vô danh, thị cố thuyết vô ngã, vô nhân, vô chúng sanh, vô thọ giả, tức đạt quang minh. Trì nhất chánh đạo, nội thể tự tính, thiên địa dĩ bản vi tâm giả dã.

Cố động tức địa trung, nãi thiên địa chi tâm kiến dã.

Cố vô thật vô hư dã.

Cố thiên địa nhậm tự nhiên, vô vi vô tạo dã.

Cố vật bất cụ tồn, tắc bất túc dĩ bị tai !

Bích Dao hứ một tiếng, vốn tưởng phát giận nhưng lại thay đổi ý niệm, không nói thêm gì nữa, rồi cũng nhìn lên tường song chỉ đọc được mấy câu thì thấy đầu óc choáng váng nên ngược lại lấy làm bội phục

Trương Tiểu Phàm, không ngờ những văn tự khô khan thế này mà hắn vẫn nuốt nổi.

Nhưng khi xoay đầu qua nhìn Trương Tiểu Phàm thì lấy bầy giật mình, chỉ thấy trên mặt hắn đầy vẻ mâu thuẫn, làm mê, thống khổ, nguyên cả người cứ run lên nhẹ nhẹ, cảm giác quý dị không thể nói được.

Thật ra nếu đổi lại là một người nào khác, chỉ sợ không có được tình cảnh kích động như Trương Tiểu Phàm vào lúc này. Cái gọi là "Thiên thư", kinh điển của ma giáo, cái đoạn gọi là tổng cương của văn tự, ở trong mắt Trương Tiểu Phàm, cứ từng chữ từng chữ như những nhát dao đâm thẳng vào đáy lòng của hắn, thậm chí so với lúc nhỏ khi hắn phát hiện ra sự tương phản rõ ràng giữa pháp môn tu chân của Thanh Vân môn đạo gia và "Đại Phạm Bàn Nhược" pháp môn tu tập của Phật môn do Phổ Trí truyền thụ, theo hắn thì sự kích động này mãnh liệt hơn cả trăm lần.

Theo trong đoạn văn tự kia, hấn đột ngột phát hiện ra; lúc nhỏ hấn nghĩ thầm rằng pháp môn tu chân của Đạo, Phật hai nhà vốn hoàn toàn khác biệt song giờ đây tự chung hình như đều dẫn đến cùng một cảnh giới. Mặc dù là vậy, hấn vẫn thấy sững sốt song vẫn có thể tiếp nhận được, nhưng khi đọc tiếp xuống dưới thì sắc mặt hấn từ từ tái ra, bởi vì từ trong cái gọi là "Thiên thư", kinh điển của ma giáo mà hấn phát hiện ra một bí mật to lớn.

Tất cả thần thông dị pháp trong ma giáo, vô cùng đặc dị, thế nhưng về căn bản, đều từ trong ‘Thiên Thư’ này cả. Đạo Gia giảng giải nghiên cứu về việc bản thân chế ngự tự nhiên tạo hoá, Phật Môn chú trọng tới thể ngộ tự tính, nhưng trong Thiên Thư, dường như lại động chạm đến tất cả các khía cạnh, vừa có tư tưởng của Đạo Gia, lại cũng bao hàm cả đại pháp Phật Môn.

Nếu là người khác tử như Bích Dao, nhìn những văn tự ấy tự nhiên chẳng có khái niệm gì, luôn nghĩ rằng đó là đại thần thông do tổ sư của mình lưu lại, thế nhưng dưới mắt của Trương Tiểu Phàm, người duy nhất trên thế gian này thông hiểu chân pháp của cả hai nhà Đạo Phật, sự việc này lại vô cùng kinh hãi.

Một ý nghĩ từ trước đến nay chưa từng có, cứ lớn vồn mãi không thôi xoắn xít trong đầu hấn:

Cuối cùng thì cái gì là đúng đây?

Hấn không tự chủ được tiếp tục xem, sắc mặt nhợt nhạt, tâm tư kích động, tỏ rõ ham muốn hiểu biết một cách cuồng nhiệt và kỳ dị, chỉ lờ mờ cảm thấy rằng một sự bí mật to lớn đang ở ngay trước mắt mình, thế nhưng thủy chung lại tìm không ra, nhìn không thấy thì lại càng lôi kéo bản thân chạy theo mục đích ấy.

Chỉ là, trong lòng hấn, cũng đã có vài phần sợ hãi, chuyện này có nên làm hay không?

Bích Dao nhìn Trương Tiểu Phàm một hồi lâu, thấy hấn vẫn toàn tâm tập trung nhìn lên các chữ khắc trên tường, nét mặt cổ quái, gần như quên hẳn mình đang đứng ngay bên cạnh hấn, trong lòng bùng lên một cơn tức giận vô cớ, hứ lạnh một tiếng, không ngờ Trương Tiểu Phàm lập chột tai chẳng nghe, cũng chẳng có động tĩnh gì cả.

Bích Dao khoé miệng mím chặt, vô cùng tức giận, nhưng không biết tại sao không muốn xuất thủ giáo huấn con người đó, tức tốc quay lưng đi thẳng, hơn nữa khi bước đi còn giẫm chân cho kêu thật to, tiếc là tiểu tử ngọc đó chẳng hề có chút phản ứng.

Bích Dao nộ khí trùng trùng bước ra khỏi thạch thất, quay trở lại nơi động có các nhũ đá hình chuông, đối với bộ khô lâu ở đó sinh ra ý bức tức, vốn tưởng cũng chẳng có gì, thế nhưng nhìn tiểu tử ấy thế nào cũng không thuận mắt, càng nghĩ càng tức, lại nhìn thấy bên cạnh tay mình đoá “Thương Tâm Kỳ Hoa” vốn dĩ đẹp đẽ lúc này đã đen xì, tức thì trút nỗi tức giận lên đầu Hắc Tâm Lão Nhân, chỉ tay vào bộ xương khô ấy mắng mỏ: “Ngươi cái lão quỷ chết toi này, chết đã 800 năm rồi vẫn muốn hại người hại ta, hại đoá ngọc hoa của ta biến thành ... biến thành ...”

Chưa nói xong hết một câu, Bích dao lửa giận mỗi lúc một lớn, rồi chẳng nói năng nhiều, tụ bàu vung

lên, “Thương Tâm Kỳ Hoa” bay ra lượn một vòng phía trên bộ khô lâu ấy, giây lát sau, chỉ nghe vang lên tiếng xương vỡ điếc tai, kêu “răng rắc”, bộ xương khô ấy cuối cùng gãy vụn thành bốn năm mảnh. Xuất thủ xong, Bích Dao tâm tư nhẹ nhàng đôi chút, trong lòng cũng không ngăn được có một chút hối hận, không biết bản thân ở đâu ra lại có sự nóng giận đó. Đưa mắt nhìn qua, liền thấy giạt mình, trên bức tường vốn bị bộ xương khô che khuất, không ngờ có một vài hàng chữ, lập tức bước đến gần xem kỹ, chỉ thấy trên tường đó viết bốn hàng chữ:

Chuông nhỏ tắt lịm, trăm hoa héo tàn
Nhân ảnh dần gầy mòn tóc mai như sương,
Thâm tình khổ, suốt đời khổ
Si tình chỉ vì vô tình mà khổ.

Chú giải: Đoạn trên là trích ra từ các sách tham khảo sau: "Đạo Đức Kinh", "Kim Cương Kinh", "Đàn Kinh", "Tân Thư Kỉ Chiêm Truyện", "Chu Dịch Phục Quái Thoán Truyện Chú"

Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu (Lão Tử Đạo Đức Kinh)

Trời đất bất nhân, coi vạn vật như chó rơm. Con chó rút bằng rơm bằng cỏ (sô cầu) ý nói vật bỏ đi.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 44

KIM LINH

Bích Dao kinh ngạc, lại nhìn kỹ thêm một lượt, chỉ thấy bốn hàng chữ bút thể mạnh mẽ khá tinh tế, so với những chữ khắc trên Thiên Thư trong gian thạch thất ban nãy thì hoàn toàn khác biệt, xem ra là tuồng chữ của một người khác.

Nhưng nhìn ý tứ trong đó, lại giống như lời nói u oán của một nữ nhân si tình, chỉ là không biết tại sao lại xuất hiện trong “Tích Huyết Động” trọng địa của Ma Giáo, quả thật kì quái.

Nàng ngẫm nghĩ hồi lâu, nhưng vẫn chẳng nghĩ ra được kết quả gì, tức thì lắc lắc đầu, chẳng buồn nghĩ ngợi thêm, bất giác xoay mình lại, giật mình nhìn thấy Trương Tiểu Phàm chẳng biết từ bao giờ, đã lặng lẽ rời khỏi gian thạch thất đó, đang đứng ngay sau lưng mình, hơn nữa trên mặt hắn lộ ra nét cổ quái, vừa đau khổ lại vừa mơ hồ, giống hệt như có gì đó khó hiểu, nhìn lông mày hắn nhíu chặt, mặt mũi hơi nhăn nhó, thực có vài phần hung ác.

Bích Dao sợ giật bản mình, không nén được hét lên một tiếng “ôi”, rồi lùi lại một bước. Chiếc chuông nhỏ tinh xảo bên hông nàng khe khẽ chấn động, phát ra một âm thanh trong trẻo vui tai ‘ding dang’, vang vọng khắp trong sơn động.

Trương Tiểu Phàm nghe thấy tiếng chuông ấy, rùng mình một cái, dường như đột ngột choàng tỉnh, sắc mặt cũng dần dần bình tĩnh trở lại, tuy nhiên vẫn còn vẻ ngơ ngác.

Ban nãy đúng lúc hắn đang ở trong gian thạch thất nghĩ ngợi miên man về Thiên Thư, đột nhiên Thiêu Hoả Côn bên tay như bùng tỉnh, toả ra ánh sáng, cái cảm giác băng lạnh ấy gàn như ngay lập tức lan khắp toàn thân hắn, sau đó, hắn dường như bước đi một cách vô thức, đến tận lúc nhìn thấy bộ khô lâu gãy nát ấy.

Trương Tiểu Phàm đưa mắt nhìn thanh Thiêu Hoả Côn buộc bên tay mình, chỉ thấy nó vẫn toả sáng, phát ra thanh quang mờ mờ, đúng là đối với bộ khô lâu đã nát vụn đổ vật dưới đất ấy, giống như là có phần thương tiếc cố nhân.

Trương Tiểu Phàm không biết tại sao bản thân đột nhiên có thể có ý nghĩ đó, nhưng nhìn bộ khô lâu ấy, trong thâm tâm hắn quả thật cũng có chút thương cảm, mặc dù biết rõ ràng người chết ở chỗ này, nhất định là nhân vật quan trọng trong Ma Giáo Luyện Huyết Đường, có thể chính là Hắc Tâm Lão Nhân đúng như Bích Dao đã nói, thế nhưng không hiểu tại sao, hắn lại còn có vài phần cảm giác thân cận đối với bộ khô lâu ấy .

Ánh sáng của Thiêu Hoả Côn dần tắt, trở lại một màu đen xì xấu xí, im lìm, Trương Tiểu Phàm vẫn đang chăm chú nhìn bộ khô lâu, sau đó từ từ bước tới dưới ánh mắt nhìn chăm chặp của Bích Dao.

Bích Dao hứ một tiếng, nhảy ra chắn trước mặt hắn, cười lạnh nói “Mặc dù ta đối với Hắc Tâm Lão Quỷ không có chút hảo cảm, hơn nữa hệ phái khác nhau, nhưng chúng ta đều là Thánh Giáo đệ tử, đều đã lập trọng thệ trước U Minh Thánh Mẫu Thiên Sát Minh Vương, nếu ngươi vô lễ với pháp thân của hắn, ta chẳng thể thuận theo được.”

Trương Tiểu Phàm nhìn nàng, không nhịn được bật lại: “Hắn hiện tại thân thể xương cốt nát vụn, chỉ sợ là do ngươi ban cho đó!”

Bích Dao khuôn mặt đỏ bừng, thế nhưng lời nói chẳng nhượng bộ chút nào, quả quyết nói :”Ta tự nhiên có thể sám hối trước Minh Vương Thánh Mẫu, nhưng quyết không để ngươi cũng vô lễ”

Trương Tiểu Phàm nhìn nàng, bất chợt nói : “Ta không có ý định đó”

Bích Dao ngậy người ra, nhìn hắn sắc mặt hiền lành, tịnh không có chút cừ hận, chỉ cảm thấy rằng thiếu niên Thanh Vân Môn này dường như không giống với phần lớn các nhân sĩ chính đạo luôn miệng nói chuyện nhân nghĩa đạo đức mà nàng đã từng gặp trước đây, trong khi nàng đang do dự, bị Trương Tiểu Phàm lách qua bên cạnh người đi tới. Nàng lưỡng lự giây lát, rồi quay mình nhìn theo hắn.

Trương Tiểu Phàm đi đến trước mặt bộ khô lâu ấy, chỉ thấy khô lâu tuổi tác đã rất lâu rồi, trên bộ xương trắng đã lên nước bóng loáng màu hơi xanh mờ mờ, dưới cú đánh mạnh ban nãy của Bích Dao, phần xương phía dưới phần ngực đều đã gãy nát, chỉ có xương đầu vẫn còn nguyên vẹn, nằm ở phía trên cùng, giương đôi mắt rỗng không, chiếu thẳng vào Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm chân tay run lập cập, lờ mờ cảm thấy, trong đôi mắt đó dường như vẫn có tồn tại một thứ hồn phách, chăm chú nhìn hắn, thế nhưng cuối cùng hắn vẫn bước tới, từ từ đưa tay ra gom bộ xương đang toán loạn ấy thành một đống, cảm giác băng lạnh từ bộ xương truyền sang, nhưng hắn không hề có cảm giác ghê sợ, khủng bố.

Dường như là một người bạn già lâu năm!

Trương Tiểu Phàm trong thâm tâm, giống như tràn đầy cảm giác muốn nói, một thứ tâm trạng muốn thoát khỏi việc hắn đang làm, mặc dù kỳ lạ, nhưng hắn đúng là có thứ cảm giác đó, trong lòng kín đáo nghĩ rằng: Thiêu Hoả Côn này thật là vô cùng kỳ quái, nếu bây giờ toàn mạng quay về, xem ra nhất định cần phải hỏi sư phụ cho rõ.

Hắn làm xong việc, đang chực đứng thẳng dậy, thì ngay lúc đó, hắn liếc thấy chỗ ban nãy bộ khô lâu đó ngồi, không ngờ do hắn gom xương lại, dần dần làm hiện ra dấu tích mấy chữ, không kiềm chế được hắn kêu “ồ” lên một tiếng.

Bích Dao đứng một bên vốn dĩ lạnh lùng nhìn Trương Tiểu Phàm làm cái việc cổ quái đó, đột nhiên nghe thấy hắn kêu khẽ một tiếng giống như có phát hiện gì đó, long hiều kỳ nổi lên, cũng bước lại, nhìn xuống chỗ đó, chỉ thấy ở đó quả thật cũng có khắc mấy hàng chữ

Trái tim thiếu nữ đau khổ, cố không nhớ về ngày xưa

Hồi cũng đã muộn, khó mà có thể bên nhau.

Kim linh ngân nga, phê huyết hững hờ

Cả cuộc đời ....

Đến câu thứ tư, bút thế mỗi lúc một vô lực, đặc biệt chữ “cả” ở vị trí thứ ba, chữ viết ngoạch ngoạch, gần như không nhận ra được, cuối cùng chỉ là một nét bút, rồi thì dừng lại, xem ra đến đây, người viết cũng đã không còn sức lực để viết tiếp.

Trong sơn động, Trương Tiểu Phàm và Bích Dao đều trầm ngâm không nói, cả hai lờ mờ cảm thấy, trong mấy hàng chữ này, chỉ sợ chứa đựng một câu chuyện tình thương tâm, nữ nhân đau khổ, nam nhân cũng hối hận không nguôi.

Trương Tiểu Phàm hơi chút xuất thần, mặc dù chưa hề gặp qua đôi tình nhân vô danh này, thế nhưng không hiểu tại sao, một nghìn năm sau nhìn thấy những dòng tuyệt bút không chút toan tính này, hẳn vẫn có chút đau buồn.

Tuy nhiên Bích Dao đứng ở bên cạnh thì lông mày nhíu chặt, mắt dán vào mấy hàng chữ đó, miệng lầm nhảm :”Kim linh thanh thủy phê huyết ngộ, kim linh thanh thủy phê huyết ngộ .... Kim linh ? Thôi! Đúng rồi, kim linh!”

Nàng hình như nghĩ ra chuyện gì đó, hét lên sung sướng, trông rất vui vẻ. Trương Tiểu Phàm bị giật mình bởi tiếng kêu của nàng, ngạc nhiên nói : ”Kim linh là sao?”

Bích Dao dường như vô cùng hưng phấn, mặt mày hớn hờ, nói “Đó là Kim Linh Phu Nhân! Người không biết sao?”

Trương Tiểu Phàm ngây ngô lắc đầu, Bích Dao hứ một tiếng, trừng mắt nhìn hắn, rồi vui vẻ nói: “Kim Linh Phu Nhân là đại nhân vật của thánh giáo chúng ta một nghìn năm trước! Tương truyền bà ấy thông tuệ tuyệt đỉnh, đạo hạnh tinh thâm, có hiểu biết sâu sắc về thánh giáo kinh điển thiên thư, một mình sáng lập ra “Hợp Hoan Phái” trong thánh giáo, là nhân vật nữ thuộc hàng nhất đẳng trong giáo của ta!”

Trương Tiểu Phàm lập tức chẳng có chút hứng thú, nghe nàng nói thì biết rằng Kim Linh Phu Nhân là một nhân vật trong ma giáo một nghìn năm trước, dường như rất là lợi hại, thế nhưng nghe nói bà ấy sáng lập ra một hệ phái gọi là “Hợp Hoan”, liền biết rằng lão bà đó không phải là người tốp đẹp gì cả, xem ra Bích Dao có vẻ rất sùng bái cái bà Kim Linh Phu Nhân nào đó.

Trương Tiểu Phàm hừm một tiếng, không muốn nghe tiếp câu chuyện của nàng, quay mình ngắm nghĩa bộ khô lâu đã được xấp sếp nghiêm chỉnh trở lại, trong lòng xuất hiện một ý nghĩ cổ quái: Xem ra người cũng là một kẻ si tình, có lẽ cũng đã chết vì một nữ nhân nhỉ!

Cố nhiên không phải người chết nói với hắn, chẳng qua Trương Tiểu Phàm tự tưởng tượng ra như vậy, rồi không ngờ lại có đến mấy phần cảm tình đối với bộ khô lâu ấy.

Bích Dao ở bên cạnh vui thích hồi lâu, tự lẩm bẫm một mình :”Không ngờ Kim Linh Phu Nhân và Hắc

Tâm Lão Quỷ đáng chết này lại có tình ý, hừ, nhất định Hắc Tâm Lão Quỷ phụ bạc, là người vô tình, sống ắt bị sét đánh! Chết là đáng kiếp”

“Cô ăn nói quàng xiên!” Trương Tiểu Phàm ở bên cạnh đột nhiên quát to

Bích Dao ngậy người ra, nhất thời chẳng nói được gì, một lúc sau mới có phản ứng, tức thì nhìn hẩn hồi lâu, ngạc nhiên nói “Người nói cái gì?”

Trương Tiểu Phàm nói ra khỏi miệng, liền biết rằng mình không phải, hẩn một người trong chính đạo, không ngờ thật kỳ quặc lại mở mồm biện hộ cho một tên ma giáo hung nhân cùng hung cực ác 800 năm trước, nếu chuyện này truyền đến tai sư trưởng Thanh Vân Môn, lập tức sẽ bị trừng phạt rất nặng, thế nhưng ban nãy cũng không biết tại sao, hẩn trong lòng kích động buột nói ra miệng, lúc này bị Bích Dao hỏi ngược lại một câu, xấu hổ chẳng nói được gì.

Bích Dao kinh ngạc nhìn hẩn, đột nhiên nghĩ đến một việc, tức thì quên luôn Trương Tiểu Phàm, túm lấy cái chuông vàng đang đeo ở bên hông, kích động không ngừng, cười lớn nói: “A! Cái này há không phải là “Hợp Hoan Linh” của Kim Linh Phu Nhân sao?” trong lúc đang nói liền cầm cái chuông vàng ấy đưa lên, xem xét kỹ cặn, quả nhiên trên thành chuông phía bên trong, nhìn thấy ba chữ nhỏ.

Hợp Hoan Linh!

Trương Tiểu Phàm thấy Bích Dao gương mặt hết sức vui sướng, chỉ thiếu nước cười rung cả người lên mà thôi, xem ra nó là thứ pháp bảo vô cùng lợi hại, được nàng ta vô tình lấy được, trong lòng thấy khó chịu, lạnh lạnh nói: “Cô tìm được đường ra chưa?”

Trong mắt Bích Dao chỉ có mỗi chiếc chuông nhỏ xinh xinh đang ở trước mặt, nàng liền đáp: “Vẫn chưa!”

Trương Tiểu Phàm quay đầu sang, lạnh nhạt nói: “Vậy tốt rồi cô cứ cầm chiếc chuông vàng ấy rồi chết tại sơn động này nhé”

Bích Dao sững người, nghĩ quả nhiên như vậy, bây giờ điều quan trọng hơn cả là cần phải tìm ra đường thoát khỏi chỗ này, lập tức hỏi: “Người tìm thấy rồi à?”

Trương Tiểu Phàm khe khẽ lắc đầu, hai người nhìn nhau, Bích Dao không cười nữa, nghiêm mặt nói: “Chúng ta trước hết tìm đường đã!”

Sinh tử trước mặt, Trương Tiểu Phàm lặng yên gật đầu. Lập tức hai người cùng nhau tìm kiếm trong sơn động đó, từng li từng tí xem xét mỗi một bức tường, mỗi một khe hở, Trương Tiểu Phàm thậm chí bất chấp Bích Dao phản đối kịch liệt, tiến hành kiểm tra một lượt cả hai pho thần tượng tôn kính U Minh Thánh Mẫu và Thiên Sát Minh Vương, thế nhưng cũng vẫn chẳng phát hiện ra điều gì.

Đến khi bọn họ gặp lại nhau phía trước bộ khô lâu, nhìn thấy đối phương khuôn mặt lộ vẻ buồn rầu, sắc mặt âm đạm, Bích Dao giọng chua chát nói: “Lẽ nào chúng ta phải chết ở chỗ này sao?”

Trương Tiểu Phàm cúi đầu, không nhìn rõ sắc mặt hẩn ra sao, Bích Dao cũng trầm ngâm, đột nhiên, hình bóng của cái chết bao trùm lên tính mạng của hai người trẻ tuổi bọn họ.

Rất lâu, trong bầu không khí tịch mịch, trong khi hai người chẳng ai nói gì, Trương Tiểu Phàm đột ngột đứng phắt dậy, xoay mình bước đi, Bích Dao kinh hãi, nói: "Người làm gì thế?"

Trương Tiểu Phàm nghiêng răng nói :”Ta tìm lại một lần nữa, nhất định phải có đường ra, chúng ta nhất định không thể chết ở nơi này!”

Và trong lòng hắn, còn có một câu vẫn chưa nói ra, vang vọng mãi trong đó không thôi : Ta nhất định phải gặp lại Linh Nhi sư tỷ, dù có chết, cũng phải được chôn trên Đại Trúc Phong!

Bích Dao chẳng hề động đậy, chỉ ngồi trên bình đài, nhìn Trương Tiểu Phàm gương mặt nghiêm trọng, vào giây phút sinh tử này trên đó bùng lên đầy ham muốn được sống rất mãnh liệt, đang không ngừng tìm kiếm khắp nơi.

Một lần.

Hai lần.

Ba lần.

Bốn lần.

Bích Dao không nhớ rõ Trương Tiểu Phàm quả thật đã ra vào gian thạch thất này bao nhiêu lần, lần nào hắn cũng hoài công vô ích, thế nhưng hắn không ngờ vẫn chẳng nản lòng, cũng không biết tại sao tính khí hắn quật cường đến thế, có lẽ ý chí cầu sinh của hắn rất là mạnh mẽ, hắn liên tục không ngừng tìm kiếm lối ra, liên tục, liên tục.....

Đến khi, cước bộ của hắn bắt đầu loạng choạng, đến khi hắn chẳng còn khí lực, đến khi hắn đi đến bên cạnh Bích Dao, thân hình run run, nặng nề ngã vật xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Bích Dao run run nhìn coi, lưỡng lự một lúc rồi bước qua, lật người hắn lại, thăm dò một lượt, biết không đáng ngại, chỉ là hắn mệt mỏi quá độ, lại thêm đói khát cho nên mới ngất đi, nàng thấy nhẹ nhõm trong lòng.

Thế nhưng nàng lại đột nhiên ngẩn người ra, đối với chính mình, ở sâu trong lòng tự hỏi một câu: "Ta vì cái gì mà thấy thanh thản, vì sao hắn vô sự thì ta thờ phào nhẹ nhõm?"

Ý niệm này như lửa chớp điện xẹt, thoáng qua trong đầu nàng.

Nàng nhìn hắn triu mến, giờ đây trên khuôn mặt non trẻ của thiếu niên này do bị thương cộng thêm đói khát mà trở nên tiều tụy, đôi môi khô đến nứt nẻ.

Bích Dao nhẹ nhàng đặt hắn xuống, chằm chằm nhìn hắn một lúc lâu, khe khẽ nói: "Đã như chúng ta nhất định phải chết cùng ở nơi đây, ta không tưởng là chỉ còn một người sớm vậy, ít ra có một người bầu bạn cũng tốt chứ."

Nàng bước ra, đi qua cửa động đến bên cái đầm nhỏ lấy ít nước rồi trở lại, rồi đem ra chút lương khô hoà vào nước rồi cho vào miệng Trương Tiểu Phàm.

Không ngờ Trương Tiểu Phàm có lẽ do hôn mê, ngay cả một chút lương khô cũng không ăn, chỉ là mơ mơ hồ hồ uống một chút nước bên trong túi nước của Bích Dao, thế nhưng vẫn không hề tỉnh lại..

Hơn nửa ngày bận rộn, Bích Dao cũng thấy mệt, nhìn thấy tình trạng của Trương Tiểu Phàm hình như đã ổn định lại, nàng cũng từ từ nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ.

Ngủ một giấc không biết bao lâu đến khi Bích Dao tỉnh lại, phản ứng đầu tiên là nhìn về hướng Trương Tiểu Phàm nằm khi nãy, chỉ thấy hắn yên ổn nằm đó, không chút động đậy, đang ngủ ngon giấc, nên nàng thấy yên lòng, không kìm được nói nhỏ trong miệng một câu: "Không khác nào một con heo chết!" Nói xong cũng không khỏi tủm tỉm cười, hình như tâm tình nàng cũng tốt hơn khi nhìn thiếu niên này, ngay cả cái chết chóc đang đợi phía trước không xa nàng cũng tạm thời quên mất.

Chỉ là nàng đột nhiên phát giác rằng Trương Tiểu Phàm tuy đang ngủ say nhưng sắc mặt lại đỏ lên, có gì đó không phải, nàng liền đưa tay ra dò xem, vừa đụng vào liền cảm thấy rất nóng, tức thì kêu lên một tiếng, nàng không nghĩ nổi rằng Trương Tiểu Phàm sớm không bệnh, muộn không bệnh, lại ngay lúc này phát sốt.

Những người trong đạo tu chân nói chung, thân thể tự nhiên cường tráng, lúc thường thì bách bệnh bất sinh nhưng Trương Tiểu Phàm mấy ngày liền thọ trọng thương, tâm lực hao tổn vô cùng, thân thể cũng bị yếu đi rất nhiều, cuối cùng thì ở trong Tích Huyết động lại không màng thân thể tính mạng để tìm lối ra, kiệt sức mà ngất đi nên phát sốt.

Nhìn bệnh tình của hắn quả không nhẹ, qua một thời gian lâu cũng chưa bớt sốt (trong sơn động, Bích Dao không biết đã qua bao nhiêu ngày rồi), Bích Dao bó tay vô cách, chỉ biết lấy nước lạnh làm giảm nhiệt cho hắn song lại không tác dụng.

Về sau, Trương Tiểu Phàm vẫn không bớt sốt, thỉnh linh mở miệng nói nhảm, Bích Dao nóng nảy lo rầu trong lòng, nghĩ tới sau này chỉ còn lại một mình cô lẻ đợi chết trong hang động tịch mịch này, gần như khiếp sợ đến cùng cực, một câu nói nhảm của Trương Tiểu Phàm lúc này, nào sợ một tiếng khò khè, so với ngày sau khi sắp chết thì hồ như một tiếng tiên nhạc.

Nhưng bất cứ phương pháp nào Bích Dao cũng đã nghĩ hết, kì thật cũng đã lấy nhiều nước đem lại, ở trong hang động này, một không thầy thuốc hai không dược thảo, làm sao mà chữa trị được, bệnh tình Trương Tiểu Phàm mỗi ngày càng thêm nặng, mức độ nói nhảm càng nhiều hơn.

Một ngày nọ, Bích Dao canh chừng ở bên mình Trương Tiểu Phàm đang hôn mê bất tỉnh, lòng nóng như thiêu, đột nhiên thấy hắn trở mình, toàn thân co rút lại, trong cơn mê sáng la lên rằng: "Quý, quý, quý... .." rồi chột nghiêng răng: "Người giết cha mẹ ta, giết hết toàn bộ người trong thôn của ta, ta liều mạng với người!"

Bích Dao la hoảng lên, lập tức ôm chầm lấy hắn, luông miệng nói: "Không có, không có đâu! Nơi đây không có quý!"

Cũng không biết có phải là do lời nói của nàng có tác dụng mà Trương Tiểu Phàm từ từ yên tĩnh lại, nét sợ hãi trên mặt cũng dần dần tan mất, nhưng theo đó lại biểu hiện thần sắc đau lòng tuyệt vọng.

Hai mắt hắn cứ nhắm chặt, miệng nói nho nhỏ: "Sur tử, sur tử, người không hề để ý tới đệ, đệ, đệ nghĩ..."

... không thèm để ý tới đệ.... .."

Bích Dao ngẩng người ra: Trong lòng bỗng nhiên chua chát, song cũng không biết dừng khí ở đâu ra, dịu dàng nói: "Không đâu á! Sư tỷ đệ ở đây này, không thể nào không để ý tới đệ."

Trương Tiểu Phàm nở nụ cười trên mặt tức thì, phảng phất như lúc này là lúc hân hạnh phúc nhất, miệng không ngừng kêu: "Sư tỷ, sư tỷ... .."

Bích Dao nhìn gương mặt hạnh phúc nhưng suy nhược của hắn trong lúc đau ốm thế này, trong lòng nàng có một chút đau khổ thoáng qua.

Người con gái được hắn yêu nhớ trong lòng, ngay cả khi hoàn toàn bất tỉnh cũng không quên được vị sư tỷ này, rốt cuộc là một người như thế nào?

Nàng bỗng nhớ đến ngày nọ ở dưới Tử Linh Uyên, Trương Tiểu Phàm hết mình bảo vệ nữ đệ kia của Thanh Vân Môn, nơi tay cầm lam sắc tiên kiếm, lẽ nào, lại là nàng ta?

Bích Dao cau mày, nàng nhớ rất rõ, người con gái đó có một gương mặt tuyệt đẹp, nói là khuynh quốc khuynh thành cũng không phải là quá, đâu lạ gì Trương Tiểu Phàm vì nàng ta mà điên đảo thần hồn! Chỉ là dù Bích Dao có thông minh thế nào đi nữa, tự nhiên cũng không thể biết được người mà Trương Tiểu Phàm không lúc nào quên đó là Điền Linh Nhi, hiện đang ở tại Đại Trúc Phong trên núi Thanh Vân.

Suốt ngày hôm đó, Bích Dao luôn túc trực bên mình Trương Tiểu Phàm, từ những lời nói nhảm mà biết được sự việc của hắn, nàng biết hắn sinh ra tại một nơi gọi là "Thảo Miếu Thôn", biết được thảm họa diệt thôn đáng sợ kia, cũng biết được người con gái hắn thương nhớ trong lòng là sư tỷ của hắn ở Đại Trúc Phong, bất quá nàng không chắc là vị sư tỷ kia có phải là thiếu nữ tay cầm lam sắc tiên kiếm ngày nọ hay không thôi.

Chỉ là, ở những ngày gần đây chăm sóc cho Trương Tiểu Phàm, chính bản thân Bích Dao cũng cảm giác được rằng nàng đối với thiếu niên này có một chút cảm giác kỳ lạ, mỗi ngày nhìn lấy dung nhan tiều tụy của hắn, đối với nàng như là một cách giết thời gian duy nhất.

Nàng thường thường ngưng đọng nhìn hắn, rất lâu rất lâu, mà chưa từng nghĩ qua, ở trong căn phòng đá bên kia, còn có ma giáo kinh điển kỳ thư, "Thiên Thư".

Có lúc, sau khi nàng nghỉ ngơi bên Trương Tiểu Phàm, chậm chậm bước đi đến trước nơi Kim Linh phu nhân để lại văn tự, nhìn xem cả nửa ngày, sau đó run run nói: "Phu nhân, người xưa trong giáo truyền lại, phu nhân người từng dạy rằng, thế gian nam nhân, đều là kẻ phụ lòng, nhưng nay người cũng thấy đó, nam nhân gọi là Trương Tiểu Phàm này, thực ra rất mực si tình!"

Ở trong hang núi lặng yên này không ai hồi đáp lời nàng, chỉ là trong lúc nàng chuyển mình, cái chuông vàng nhỏ kia, phát ra tiếng chuông trong trẻo vui tai, ở bên cạnh nàng, trong lòng hang động, nhẹ nhàng vang lại, như thuật lại chuyện gì.

Hình như ở trong bóng tối, một đôi mắt dịu dàng, một làn u hồn quán quýt chưa tan, chầm chầm nhìn

bọn họ, ràng rịt lấy bọn họ.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 45

Đau thương

Kể từ lần nói mê đó, không biết là do thân thể Trương Tiểu Phàm vốn khỏe mạnh, hay là sự chăm sóc của Bích Dao có hiệu quả, cơn sốt kéo dài liên tục của Trương Tiểu Phàm từ từ giảm đi, Trương Tiểu Phàm nhờ vậy dần dần khôi phục thần trí, người cũng tỉnh lại, bất quá bệnh tình quả thật không nhẹ, đa phần vẫn còn phải nằm yên nghỉ ngơi.

Một ngày nọ, Bích Dao rảnh rỗi đi tới đi lui trong lòng động, cuối cùng lại đi về phía 4 câu nói của Kim Linh phu nhân lưu lại, cẩn thận nhìn xem, không khỏi khe khẽ thở dài. Trương Tiểu Phàm ngồi cạnh không nhịn được hỏi: “Cô thờ than cái gì thế?”

Bích Dao hứ một tiếng, bảo: “Ta thấy buồn cho phu nhân, người tài sắc vẹn toàn như vậy, mà bị tên nam nhân xấu xa của môn phái ta phụ rẫy, một đời đau khổ, mới thấy trên đời biết thế nào là đủ”

Trương Tiểu Phàm bật cười khan.

Bích Dao chú tâm nhìn hoài mấy câu thoại đó, đột nhiên kêu “Ôi chao!” lên một tiếng, phát hiện một chỗ kỳ quái, từ cuối cùng trong câu cuối cùng của bốn câu đó là “khổ” (苦), chữ “口” ở góc dưới không ngờ ăn sâu vào trong, khác hẳn cái chữ khác, mắt cô đảo quanh một lượt, tựa hồ lập tức nghĩ ra điều gì đó, lấy cái chuông đeo bên hông ướm thử, quả nhiên vừa khít, không nhịn được reo lên một tiếng.

Trương Tiểu Phàm đằng sau lấy làm lạ hỏi: “Gì thế?”

Bích Dao quay đầu về phía hắn cười mà nói: “Có cách thoát rồi!”

Trương Tiểu Phàm kinh ngạc, lập tức lấy lại tinh thần, vui vẻ hỏi: “thật chứ?”

Bích Dao cầm cái chuông đặt vào hốc, không thấy có phản ứng nào, rồi đột nhiên thấy nó xoay chuyển tả hữu, một khắc sau, trong thạch động vang lên tiếng âm âm, vách đá chấn động, Bích Dao kinh hoảng, tóm lấy cái chuông vội vã lùi lại, chỉ nghe một tiếng “Ầm” rất lớn, một lớp vách đá vốn nguyên lành chợt sập xuống, làm lộ ra một lớp nữa, bên trên có khắc những văn tự giống như thiên thư trong nội thất.

Trương Tiểu Phàm mới đầu vui sướng, nhưng sau đó xem xét kỹ tả hữu vách đá đó, sắc mặt lại dần dần xấu đi, có vẻ như cơ quan này được thiết lập chỉ vì Kim Linh phu nhân muốn giấu những văn tự trên vách đá, không hề có đường ra, trong một lúc cảm thấy buồn bã thất vọng vô cùng.

Tuy vậy Bích Dao lại ngưng thần nhìn kỹ văn tự trên vách đá, thứ do Kim Linh phu nhân lưu lại, cất

giấu kỹ thể này, nhất định không phải vật tầm thường. Một lúc lâu, trên mặt cô thần sắc âm tình bất định, nhưng phần lớn là cảm thán, nhỏ giọng nói: “Nguyên lai đây là “Si tình chú”.”

Trương Tiểu Phàm bên cạnh mắt kiên nhẫn, bước lại nhìn, chỉ thấy những câu đầu như sau:

Cửu u âm linh , chư thiên thần ma

Lấy máu thân mình, ta nguyện hy sinh

Ba kiếp bốn đời, mãi đày diêm la

Chỉ bởi vì tình, chết không hối tiếc

... ..

Hắn nhìn qua đã thấy đó là chú ngữ ác độc của tà đạo, nhưng nhìn thần sắc Bích Dao, nhiều phần hoan hỉ, không nhịn được hừ một tiếng, bảo: “Trong này lối ra ở chỗ nào đâu?”

Bích Dao thần thờ nói: “Không có”

Trương Tiểu Phàm nhạt nhẽo nói: “Vậy cô nghiên cứu nó làm cái gì?”

Bích Dao vẫn không nói, một lúc lâu sau mới bảo: “Người không biết lai lịch của Si tình chú này, nó được truyền lại trong thánh giáo ta từ xưa đến giờ, nhưng theo truyền thuyết thì chưa có ai nguyện ý thừa qua.”

Trương Tiểu Phàm nghe vậy, trong lòng hiếu kỳ trỗi dậy, hỏi: “Sao vậy?”

Bích Dao giọng buồn bã, nói: “Đoạn chú văn này trong truyền thuyết kể lại là do một vị nữ tổ sư thông tuệ đã lĩnh ngộ Thiên thư mà viết ra, nhưng chỉ cho phái nữ tu luyện, nghe nói là lấy tinh huyết từ người của nữ tử, hóa thành lệ chú, uy lực tuyệt luân...”

Cô chưa nói xong, Trương Tiểu Phàm đã ngắt lời, trong mắt tràn ngập vẻ khinh thường, nói: “Vậy sao không gọi là “Lệ huyết chú”, lại gọi là “Si tình chú” cái gì đó, tà ma ngoại đạo, giả làm phong nhã”

Bích Dao mặt biến sắc, nhưng liền đó giật mình, hạ giọng nói: “Người nói vậy cũng đúng, cứ nhìn Kim Linh phu nhân lão nhân gia, cuối cùng không phải là đã không có công dụng gì sao?”

Trương Tiểu Phàm không cãi lại cô.

**

*

Hai người ở lại đó mấy ngày, Trương Tiểu Phàm giải khuây bằng cách đọc Thiên thư, nhưng Bích Dao lại cứ hay ngơ ngẩn xuất thần nhìn văn tự trên vách đá mà cô gọi là Si tình chú.

Trong Thiên thư đệ nhất quyển, kỳ thật không có phương pháp tu luyện thực sự nào, chỉ có văn tự thâm sâu khó hiểu ngút trời, có thể coi như phần tổng cương. Nhưng Trương Tiểu Phàm đã học được chân pháp của hai nhà Phật Đạo, với văn tự này lại hiểu được, bất quá chỉ là hiểu mà thôi. Về học thuyết trong Thiên thư để hợp nhất Phật đạo thành một cảnh giới, Trương Tiểu Phàm tuy nhiên suy nghĩ hoài

vẫn không giải thích được, làm sao mà Thái cực huyền thanh đạo với Đại phạm bát nhã hai đại chân pháp lại có thể đồng thời dung hòa thi triển?

Hy vọng sống sót chẳng còn lại bao nhiêu, nhưng vẫn còn vương vấn dụ hoặc trong lòng hấn, Trương Tiểu Phàm cũng đã thử ngồi xuống đất đối chiếu với phương pháp trong Thiên thư mà tu luyện, nhưng đồng thời vận dụng hai đại chân pháp, ban đầu thì cũng dễ, nhưng hấn cứ thấy khí huyết mạnh lên chưa được một khoảnh khắc lại tản mát đi. Liên tục như vậy cả ngày, một chút tiến triển cũng không có.

Tiếp đó, không ngờ trước mắt hai người lại nảy sinh một vấn đề nan giải – hết thức ăn.

Những người tu chân luyện đạo, tuy là lên trời xuống biển được, nhưng cuối cùng cũng là xác thịt người phàm, thuật bẻ quan của những tiên bối đạo hạnh cao thâm trong truyền thuyết, không ăn không uống, thật ra đâu có ai thấy. Từ sau lúc vào động này, lương khô của Trương Tiểu Phàm bị rơi đâu mất, tuy là may mắn trong động có nước trong có thể uống được, nhưng lương khô của Bích Dao chỉ để một người dùng được vài ngày, dù là hai người ăn dè dặt đi nữa, thì cũng đã hết nhanh chóng.

Cứ như thế Trương Tiểu Phàm và Bích Dao ngây ngây dại dại nhìn cái túi thức ăn trống không, ở trong động không biết đã được bao lâu, chỉ sợ bất quá mới được hai ngày.

“Ôi!” Bích Dao ngồi trên bình đài, bên cạnh đồng xương khô đã được gom lại, tuy nhiên không có cảm giác sợ hãi nào, xem chừng nữ tử ma giáo quả nhiên không giống lắm với người bình thường. Bất quá trong lúc này, toàn bộ dáng dấp của cô đều buồn bã thảm đạm.

Bệnh tình của Trương Tiểu Phàm đã nhanh chóng khá lên, cơn sốt cũng hạ rồi, trừ thân người vô lực ra, còn không có gì đáng ngại. Lúc này hấn nghe tiếng thở dài của Bích Dao, quay đầu nhìn cô gái ma giáo đó. Soi vào trong mắt hấn, người con gái toàn thân mặc y phục xanh biếc như nước ngồi trên mép bình đài, hai chân vắt vẻo trong không trung, thỉnh thoảng lại đung đưa, làm Hợp hoan linh bên hông cô cũng vang lên đình đình đang đang, nếu không phải trong hoàn cảnh này và không biết thân phận cô, Trương Tiểu Phàm chắc đã tưởng cô là một thiếu nữ ngây thơ vô hại.

Chỉ là nhìn kỹ, Bích Dao tuy nhiên so với lúc mới vừa gặp đã tiều tụy đi nhiều. Cô gái ấy, mỗi ngày đều ra ngoài thác nước tắm rửa chải đầu, cho nên dung mạo vẫn đoan lệ, tịnh không có chút cảm giác dơ bẩn nào, chỉ là ngày qua ngày, cô cứ gầy mòn đi thấy rõ. Nghĩ đến đây, Trương Tiểu Phàm giật mình, từ lúc ấu thơ đã nghe sư phụ sư huynh giáo huấn, những người trong ma giáo ai ai cũng tự tư tự lợi, tâm hận thủ lật. Nhưng bây giờ trong lòng động này, vì cái gì, cô gái ma giáo ấy vẫn chia sẻ với hấn từng mẩu thức ăn?

Trương Tiểu Phàm nghĩ đến xuất thần, không chú ý Bích Dao đang nhìn sang, thấy Trương Tiểu Phàm không biết tại sao lại ngây ngây ngốc ngốc nhìn nàng, mặt đột nhiên đỏ lên, cúi kính hỏi: “Người nhìn cái gì?”

Trương Tiểu Phàm giật bắn mình, vội vã quay đầu đi nơi khác, bối rối nói: “Đâu... đâu có gì”

Bích Dao sau lưng hấn, tuy vậy không hề to tiếng mắng mỏ gì hấn như hấn tưởng tượng, một lúc rất lâu,

thay vào đó lại nghe một tiếng thở dài, nói: “Chúng ta bị vây khốn trong động này, cái chết cũng không còn xa, người bắt tất phải câu thúc như vậy nữa”

Trương Tiểu Phàm ngẩn người, từ từ quay mình, nhìn về phía Bích Dao, chỉ thấy trên khuôn mặt gầy mòn nhưng vẫn rất đôi xinh đẹp của cô, có một nụ cười nhẹ bất cần, không nhìn được mở miệng: “Kỳ thật ta sau khi bị trọng bệnh, cô bắt tất phải mang phần lớn lương khô chia cho ta, như vậy cô có thể trụ thêm nhiều ngày, nói không chừng ...”

“Nói không chừng thế nào?” Bích Dao đột ngột ngắt lời hẳn.

Trương Tiểu Phàm nao nao trong lòng, lắc lắc đầu, hạ giọng: “Nói không chừng cô có thể được cứu thoát”

Bích Dao nhẹ lắc đầu, trên mặt hiện lên một thoáng cười, nói: “Ta không nghĩ đến chuyện chết, càng không muốn trong lòng động này, đối mặt với bộ xương khô và cùng với một cái tử thi từ từ thối rữa khác mà từ từ chờ chết, nếu như vậy mà vẫn không có ai lại cứu ta, chỉ sợ ta hóa điên trước.”

Trương Tiểu Phàm nghe cô hình dung cảnh tình đó, không chịu được cũng phát rét run, ngày tháng như thế quả thật không phải là con người nữa.

Bích Dao nhìn hẳn một cái, nhạt nhẽo nói: “Sao thế, người sợ à?”

Trương Tiểu Phàm tức khắc vươn thẳng vai lên, cao giọng nói: “Đâu có!”

Bên khóe miệng của Bích Dao đã hé một nụ cười, nhìn nhìn hẳn rồi từ từ trong mắt có một chút ôn nhu mơ hồ như có như không, nói dịu dàng: “Người đáp ứng ta một việc, được không?”

Trương Tiểu Phàm nhíu mày hỏi: “Việc gì?”

Bích Dao cười nhẹ, nói: “Chúng ta hiện tại đã ăn hết toàn bộ lương khô, trừ nước lã ra còn không có gì để ăn nữa, chỉ sợ không quá bảy ngày đã chết đói rồi”

Trương Tiểu Phàm mặc nhiên không nói gì.

Bích Dao sắc mặt bình tĩnh, nhưng khi nói tiếp những lời sau đó, lại làm Trương Tiểu Phàm như nhìn thấy ma quỷ, kinh hãi thất sắc: “Đến ngày nào đó, người thấy ta không ổn nữa, thì giết ta trước nhé.”

Trương Tiểu Phàm há hốc miệng, chỉ nhìn cô nhất thời không thốt được lời nào, không có ý nghĩ nào trong đầu, Bích Dao thì sắc mặt vẫn bình tĩnh nói như không hề nghĩ những lời kinh thiên phá thạch: “Sau khi ta chết rồi, xác ta còn đó, nếu như người nhất tâm muốn sống, thì ăn luôn thịt của ta, đại khái có thể sống sót được ít ngày giờ”

Trương Tiểu Phàm gần như té nhào tại chỗ.

Một lúc rất lâu sau, thần trí hẳn mới hồi tỉnh lại sau cú chấn động khủng khiếp, lập tức trong lòng tự nói với mình: “Bọn người ma giáo này quả nhiên ai nấy đều là yêu nghiệt, những việc như vậy cũng làm được”. Nhưng nhìn thần sắc Bích Dao vẫn hết sức bình tĩnh, trong lòng không ngờ phát lạnh, không tìm được thụt lùi một bước, trở về phía nàng mà vẫn như còn run lập cập: “Cô, cô nói gì?”

Bích Dao nhìn nhìn hẳn, nét dịu dàng trong mắt phẳng phát đậm dần, nhưng trong mắt Trương Tiểu

Phàm, lại tựa hồ độc địa đến nỗi không có một độc vật nào trên đời so sánh được.

“Người không phải là muốn quay lại Đại Trúc Phong của Thanh Vân Sơn để gặp lại vị sư tử đó sao, người còn có mấy vị đồng môn trong Vạn bức Cổ quạt, họ nhất định sẽ đến đây tìm người, người sống sót được càng lâu chừng nào, thì hy vọng họ đến tìm càng nhiều chừng đó không phải sao?” Bích Dao hơi hơi cúi đầu, trong giọng nói lại trở về vẻ bình đạm cũ.

Nhưng Trương Tiểu Phàm lúc này không những không đoái hoài gì đến giọng nói của cô, thậm chí còn không hề chú ý đến chuyện cô nhắc đến sư tử, chỉ nhìn cô mà giận dữ nói: “Cô ... Cô không ngờ lại bảo ta ăn ... ăn ... ăn... Môn giáo của cô tà ma ngoại đạo, đơn giản là không có đạo lý gì! Vô sỉ, ác tâm, ta, ta... cô, cô ....”

Hắn càng nói càng giận, nhưng không biết cách nói, “ta ta ta” “cô cô cô” một hồi thì không nói được gì nữa. Bất quá phản ứng của hắn như vậy, tựa hồ cũng đã nằm trong tường liệu từ trước của Bích Dao, cô không nổi giận, cũng không chê trách giễu cợt gì, chỉ lặng lặng nhìn hắn một lúc lâu, chờ Trương Tiểu Phàm đang thở hồng hộc vì tức giận nguôi bớt đi, mới chậm chậm nói: “Ăn thịt ta hay không, cái đó tùy người, bất quá người nhất định phải giết ta trước”

“Lại vậy nữa”, Trương Tiểu Phàm lại bất ngờ nổi giận đùng đùng: “Người đừng vọng tưởng ta cũng ô hợp với tà ma đồng đạo của môn giáo người, người cho ta lương khô, ta sẽ dùng thân xác này trả lại cho người còn hơn, muốn kéo ta xuống nước cùng với người hả, không thể nào!”

Bích Dao chậm chậm lắc đầu, nói: “Không phải vậy, ta chỉ sợ hãi thôi”

Trương Tiểu Phàm nói theo quán tính: “Nói nhảm, ta đã nói là người ..., Á, người nói cái gì?”

Hình như tại ngưỡng cửa sanh tử này, tâm tình của Bích Dao có biến hóa trước giờ chưa từng có, chỉ thấy cô tựa hồ rơi vào một hồi ức xa xăm, trên mặt hiện lên một nỗi sợ mà Trương Tiểu Phàm từ lúc gặp cô đến giờ chưa hề thấy, sau đó, cô lắc mạnh đầu, tựa hồ rũ bỏ một ý nghĩ nào đó.

“Người không biết cái tư vị một người đợi chết nó như thế nào phải không?” Cô nhỏ giọng hỏi.

Trương Tiểu Phàm giật mình, mơ hồ phát giác, cô tựa hồ có ẩn tình gì, trong lòng nổi hiếu kỳ, hỏi: “Thế nào?”

Bích Dao khước mắt phảng phất có một chút co giật, trên mặt có nét chết chóc, nhìn lại một tuổi thơ chỉ có đối mặt với tử vong làm bạn, cô không ngờ không khống chế nổi những hoài ức của mình, thậm chí cả trong giọng nói cũng vương mang một khoảng trống mông lung: “Lúc ta sáu tuổi, mẹ ta mang ta về Lục hồ động ở Hồ kỳ sơn để gặp bà ngoại, không lường được đó là lúc chánh đạo đến tập kích môn giáo của ta, Phương ác tăng của Thiên Âm tự vận dụng pháp bảo Phù đồ kim bát, làm Lục hồ động đang vững vàng phải chấn động mà sụp đổ, khiến ta, mẹ ta với bà ngoại ba người bị chôn sống trong lòng đất.”

Trương Tiểu Phàm bỗng rùng mình, có một chút dự cảm không lành, thậm chí một cảm giác lạnh lẽo nào đó từ trong lòng trời dậy, lạnh xuyên từ đầu đến chân.

Bích Dao lúc này phảng phất đã hoàn toàn lạc trong hồi ức thống khổ ngày xưa, mắt đăm đăm nhìn xa xôi phía trước, hư hư không không, nhất là giọng nói của cô, bình đạm và trống rỗng, vương vất một nỗi đau sâu hút: “Lúc đó, ta sợ hãi gào khóc, kinh hoàng vô cùng. Đó quả là một cái sơn động rất nhỏ, nhân vì một khối đá lớn chống giữ, mà chúng ta có thể chui nhủi sống sót được. Nhưng bà ngoại ta thương thể nặng quá, không lâu thì mất. Mẹ ta ôm ta khóc một hồi trong bóng tối mịt mù nơi đó, rồi mai táng bà ngoại.”

“Chúng ta bị vùi sâu trong lòng đất, trừ những giọt nước đọng từ nham thạch nhỏ xuống, chung quanh chỉ thấy toàn nham thạch lạnh lẽo. Ta sợ quá chừng, nhưng mẹ ta một mực khuyên nhủ: “Tiểu Dao đừng sợ, nhất định rồi phụ thân sẽ đến cứu chúng ta”

Trương Tiểu Phàm lúc này ngưng thần nín thở, chăm chú lắng nghe, lại mơ hồ có một chút sợ hãi lạ lùng không nói được, phảng phất cảm giác có chuyện gì đó sẽ phát sinh.

“Nhưng mà, cái nơi vĩnh viễn tối tăm đó, cha ta vẫn không hề đến, ta ở trong lòng động mịt mù, sợ hãi cùng cực, bụng thì lại đói, không ngừng gào khóc. Ta còn nhớ, mẹ ta bên cạnh thở dài, ôm ta thật chặt vào lòng, không ngừng thủ thủ: “Tiểu Dao đừng sợ, Tiểu Dao đừng sợ, mẹ không để cho cái gì xảy ra với con đâu, cha con nhất định sẽ lại cứu chúng ta mà!”

Sắc mặt Bích Dao từ từ biến thành màu trắng thảm, nhưng vẫn nói tiếp: “Nhưng mà, cha vẫn chưa đến, ta thì đã đói đến mức không thể làm gì được nữa, chỉ mãi nhìn mẹ mà khóc đòi ăn. Mẹ ta tìm kiếm trong động hết lần này đến lần khác, nhưng vẫn không tìm được thứ gì. Rồi sau đó, ta đói quá khóc đến nỗi kiệt sức, chỉ nằm trong lòng mẹ mà rên rỉ. Đột nhiên có một lần, mẹ ta tìm được một miếng thịt!...”

Trương Tiểu Phàm tựa hồ cùng lúc với lời Bích Dao nói, thấy thân mình cô run lên.

“Ta đói quá rồi, cái gì cũng chẳng chú ý nữa, ăn liền, sau đó hình như thư thái nằm xuống đất ngủ thiếp đi, hình như lúc đó nghe tiếng mẹ cười trong bóng tối. Cứ như vậy, mẹ ta cứ cách một thời gian lại tìm ra một miếng thịt cho ta, ta nhờ vậy mà sống sót, nhưng mẹ ta thì nghe giọng càng ngày càng yếu ớt. Cuối cùng một ngày, ta gọi mẹ, bà không hề đáp lại, từ đó về sau, ta còn lại trong bóng tối, một mình chờ chết.”

Bích Dao chậm chậm quay đầu, nhìn chăm chăm Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm bị ánh mắt cô chiếu đến, không dừng được sợ run lên: “Ngươi có biết cái tư vị của một mình chờ chết không? Ngươi có hiểu cái khí vị khi mà thi thể của mẹ bên cạnh ta từ từ thối rữa không? Ngươi có biết sống một mình trong nỗi lo sợ khủng khiếp, vĩnh viễn không nghe một âm thanh nào chung quanh, nó như thế nào không?”

Mỗi câu hỏi của cô, Trương Tiểu Phàm toàn thân lại run bắn lên một lượt.

Bích Dao trở nên trầm mặc, Trương Tiểu Phàm liền cảm thấy không khí nặng nề không thở nổi, cuối cùng, cô dường như tỉnh ra dần từ trong mộng mị, rồi như choàng tỉnh, hoảng hốt nói tiếp những lời dở dang: “Cuối cùng có một ngày, đột nhiên, trên trần động rọi xuống một luồng ánh sáng, ta hoảng sợ kêu

to, trốn vào góc tối tăm nhất, sau đó, ánh sáng ấy càng lúc càng tăng, lỗ hổng trên cao càng lúc càng to, ta nghe tiếng cha gọi to tên mình và mẹ, rồi tiếp đó, thấy cha nhảy xuống, đứng trước mặt ta”

“Ông ấy không hề nhìn ta trước, mà nhìn mẹ ta, lúc ánh sáng mới lóe lên ta chỉ chú ý nhìn lên phía trên, không ngờ quên mất không nhìn mẹ. Ta còn nhớ lúc đó ta bị cha che khuất, không thấy được thi thể mẹ, nhưng vẫn thấy rõ ràng cha ta thân mình run lên một lượt, rồi cả người dường như hóa đá, sau đó, tiếp tục thấy Thanh thúc thúc, Bạch Hồ thúc thúc và Huyền Vũ thúc thúc nối gót nhảy xuống, ai ai cũng đều bàng hoàng tại chỗ, không hề động đậy một cái.”

“Ta đột nhiên hoảng sợ, thậm chí so với lúc đợi chết trong bóng tối còn sợ hãi hơn, ta gọi nhỏ: “Cha!”. Cha ta chậm chạp quay lại, ba vị thúc thúc làm thành một hàng, đứng sau lưng ông, che mắt thi thể mẹ ta, ta vẫn không thể nhìn thấy mẹ. Ta hỏi nhỏ nhỏ: “Cha ơi, mẹ sao vậy?”

Trương Tiểu Phàm thấy rõ rõ ràng ràng, Bích Dao lúc này mỗi một lời nói ra, thân mình lại run lên một lượt, phảng phất như chính là đứa bé gái ngày xưa đang đứng trước mặt hắn mà cất lời hỏi.

“Cha không nói lời nào với ta, nhưng sắc mặt rất đáng sợ, ta dù nhỏ tuổi, nhưng ta biết, ta biết, lúc đó ông thật sự muốn giết chết ta, muốn giết chết đứa con gái do chính mình sinh ra! Nhưng mà, ông cuối cùng không hề động thủ, ông đã cứu ta, ôm ta vào lòng mà ly khai sơn động đen tối mịt mù đó. Ngay trước lúc đi ra, ta len lén nhìn qua bên hông cha mà ngó lại phía sau, thi thể của mẹ đang được ba vị thúc thúc chôn cất, chỉ lộ ra một cánh tay, nhưng không hiểu sao, cánh tay đó, cánh tay đó, cánh tay đó...”

Giọng nói của Bích Dao đột nhiên lặng đi, Trương Tiểu Phàm hoảng hồn, nhìn về phía cô, thấy mặt cô trắng toát như đã chết, hai mắt nhắm chặt, cả người không ngờ cứ thế quy xuống đất, không ngờ đã ngất đi. Ý thức của Trương Tiểu Phàm lúc đó mới bừng dậy, vội đỡ lấy cô, chỉ thấy tay chạm vào lạnh ngắt, tựa hồ không phải là người còn sống.

Sau khi hắn khỏi bệnh, thân thể vô lực, cô hết sức đặt Bích Dao nằm ngay ngắn trên bình đài, nhìn khuôn mặt trắng xanh của cô, Trương Tiểu Phàm đột nhiên kinh hoàng hiểu ra, toàn thân hắn từ trên xuống dưới hoàn toàn bị một cơn lạnh xuyên thấu.

Đêm đó (kỳ thật không biết có phải là đêm hay không, nhưng theo trực giác của Trương Tiểu Phàm thì đã muộn rồi), Bích Dao cứ thế hôn mê, nhưng trong giấc mơ bất thành linh kê lên những tiếng “Mẹ”, “Cha”, hai người không ngờ lại đổi vị trí cho nhau, biến thành Trương Tiểu Phàm phải chăm sóc cho cô.

Nhưng thấy Bích Dao sâu thẳm trong lòng chôn giấu những chuyện quá đau thương đã qua, trong lúc hôn mê, mấy lần kê hoảng, mồ hôi ướt đẫm, Trương Tiểu Phàm bó chân bó tay không làm gì được, mãi đến khi cuối cùng, Bích Dao vô ý quơ tay loạn, nắm lấy vai hắn, tựa vào sau eo lưng hắn, phảng phất như tìm được cái gì đó để nương tựa, dần dần bình tĩnh lại, an tĩnh ngủ thiếp đi trên nền đất. Nhưng hai bàn tay ấy, không ngờ lại vẫn nắm chặt lấy áo Trương Tiểu Phàm, thậm chí móng tay

đâm vào da thịt hấn, Trương Tiểu Phàm đau đến cắn nát môi, nhưng không biết tại sao, nhìn khuôn mặt trắng bệch của Bích Dao, hấn không ngờ không thể bất nhẫn mà ly khai, lại càng cố chịu đựng, để cho cô tựa vào người mình mà ngủ yên lành.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 46

Thoát nạn

Những việc xảy ra trong quá khứ này đã để lại một vết thương sâu hoắm trong lòng Bích Dao, cô tự nhủ với bản thân, những năm tháng đó mãi mãi sẽ vùi chôn trong tâm khảm. Nhưng không hiểu sao trong những giờ phút đối mặt với sinh tử, lại hồi tưởng về những chuyện xưa cũ, có lẽ do tâm thần kích động, cộng thêm với mấy ngày thiếu ăn, tinh thần và thân thể cũng yếu đi nhiều, nửa mê nửa tỉnh mà nói ra hết.

Trương Tiểu Phàm cầm chặt tay Bích Dao, thiếu nữ ma giáo này trong nhất thời vẫn chìm trong giấc ngủ say, bất giác lắc đầu cười khỏ, chỉ mấy phút trước, bản thân hắn vừa từ Quỷ Môn Quan trở về sau cơn bệnh, vậy mà lần này không ngờ lại đến lượt Bích Dao. Hai kẻ trong hang động, người nọ nói tiếp người kia lâm bệnh, thực sự không chết đã là may lắm rồi.

Trương Tiểu Phàm qua hết mấy cơn dồn dập, tự nhiên mắt cũng díp lại, song không thể ngủ được, hắn phải giữ tư thế ngồi thẳng cứng đờ cả người chỉ vì Bích Dao đang nằm dài ra tựa vào người hắn, nhìn cô ấy với gương mặt tiều tụy nhợt nhạt lại pha lẫn vẻ đau khổ bi thương, Trương Tiểu Phàm thật không muốn rời xa chút nào. Nhưng ngồi như thế chẳng phải dễ dàng gì, hắn ngồi trên sàn một chân co lại một chân duỗi ra, ngồi nghiêng mà thân thẳng như một cây bút dựng đứng, chẳng phải chỗ đó khó ngồi, vì ngồi lâu quá mà mỗi chỗ trên người trở nên tê buốt, đau đớn không nói nên lời, lại thêm Bích Dao nắm chặt người hắn, ngón tay ấn mạnh, trong giấc ngủ liên tưởng tới quá khứ đau thương của mình, sức mạnh ấy không những giảm mà còn tăng lên bội phần, Trương Tiểu Phàm bất giác cảm thấy đau nhói tận xương tủy. Chỉ vì hắn bản tính vốn là người kiên nhẫn giỏi chịu đựng, hai hàm răng cắn chặt mà chịu đau, chứ đổi lại là người khác, chắc nhảy dựng lên từ lâu rồi. Bất quá vì lòng khoan dung mà phải thế, nhưng tự nhiên nhận lấy đau khổ vào mình thật không phải nhẹ nhàng gì cho cam, Trương Tiểu Phàm trong lòng kêu khổ, song không chịu rời đi mà vẫn ngồi yên ở đó, giây lát sau, cơn buồn ngủ mạnh mẽ ập tới cùng với cái tê cứng của toàn thân, vẫn trong tư thế như vậy, Trương Tiểu Phàm từ từ chìm vào giấc ngủ...

**

*

“ Ahhhh...”

Trương Tiểu Phàm duỗi người thức dậy, thấy toàn thân đau nhức, bất giác thở dài một cái, đột nhiên

nhận ra rằng bản thân mình không biết từ lúc nào đã nằm dài ra trên sàn, còn Bích Dao bên cạnh đã biến mất không một dấu vết. Trương Tiểu Phàm vô cùng kinh ngạc, quay người nhìn khắp bốn phương tám hướng, tuy nhiên một cái bóng của Bích Dao cũng không thấy, cả cái sơn động trống rỗng, nhất thời cả một tiếng động cũng không nghe. Trương Tiểu Phàm đột nhiên rúng động, trong đầu xuất hiện ý nghĩ rất đáng sợ, có khi nào bộ xương khô trong sơn động tự nhiên sống lại hay không? Hắn nhú mày lại, cố không nghĩ tới chuyện đó nữa, đoạn đứng dậy đi tìm Bích Dao. Hắn tìm trong “Thiên Thư” thạch thất, rồi cả đến gian bảo thất cất giấu kho tàng, cũng không thấy bóng Bích Dao đâu. Trương Tiểu Phàm dừng lại nghĩ ngợi một lúc rồi đi ra phía ngoài, quả nhiên như dự đoán, đến nơi đặt hai bức tượng tà thần của Ma giáo thì thấy Bích Dao đang ở đó.

Cô đang quỳ trước bức tượng U Minh Thánh Mẫu gương mặt hiền từ và Thiên Sát Minh Vương nhe nanh múa vuốt, đôi vai đang rung lên bần bật, tuy đã hết sức kìm nén song không khỏi phát ra những tiếng nấc nghẹn trong cổ. Hình như là đang khóc rất nhiều.

Trương Tiểu Phàm đứng ở bên cạnh, dù cho có trí tưởng tượng phong phú thế nào, cũng không dám nghĩ cô gái ma giáo nhất mực kiên cường, háo thắng trước mặt mà hắn gặp lúc trước, lại gục đầu khóc than không dứt như vậy. Hắn đứng ở bên cạnh, phút chốc cũng không biết phải làm gì nhưng cũng từ từ bước lại, ngại ngừng cất lời : “ Cô, híc, cô, cô đừng... đừng khóc nữa mà !”

Trương Tiểu Phàm nói chưa hết câu, Bích Dao nghe mấy lời đó của hắn, tận sâu trong cõi lòng đau khổ cố nén bấy lâu đột nhiên vỡ òa, tuôn trào hết ra bên ngoài, tiếng nấc mỗi lúc một nhiều, rồi bắt chợt khóc to lên thành tiếng, vô cùng bi thương. Khuôn mặt Bích Dao vốn đã đẹp như ngọc, trong giây phút này những giọt nước mắt đọng lại trên đó là không khác gì những hạt châu long lanh. Trương Tiểu Phàm trơ mắt nhìn ngây dại, hắn về tuổi tác vốn chỉ là một gã thiếu niên, làm sao hiểu được hết tâm tư của người con gái, tự nhiên tinh thần bấn loạn, nghĩ rằng Bích Dao vì sự xuất hiện của hắn mà khóc to thêm, liền nói bằng một giọng lắp bắp : “ Cô, cô không muốn, cái, cái này... ta, ta, cô, cô không, ý ta là ta...”

Bích Dao nước mắt rùng rùng, nhìn bộ dạng lúng túng của Trương Tiểu Phàm, khẽ lắc lắc đầu, miệng cắn chặt không nói một lời nào, song nỗi thương tâm đã vượt ra ngoài giới hạn của sự chịu đựng, những giọt nước mắt dường như nén lại cả vạn năm rồi, nội trong một lúc đó thôi, tuôn trào hết ra ngoài, trong lúc đó buộc miệng nói : “ Có phải ta, phải chăng chính ta đã giết hại mẫu thân ta ? “ Vết thương dường như đã hằn sâu trong quá khứ của Bích Dao làm cho lời nói trở nên thương tâm một cách kì lạ.

Trương Tiểu Phàm lập tức lắc đầu, nhìn thấy bộ dạng vừa suy nhược vừa đau khổ của Bích Dao, trong lòng chợt thấy hoảng hốt, hình ảnh của quá khứ chợt hiện, tự nghĩ không biết có giống với thời khắc này hay không, liền nói : “Không có đâu...”. Hắn bước đến gần bên Bích Dao, nói bằng một giọng nhẹ nhàng và sâu lắng : “Mẫu thân là người thương cô nhất trên đời, vả lại lúc ấy cô còn bé quá, chưa hiểu

biết nhiều, làm sao có thể đả thương người khác được ?”

Bích Dao nức nở : “ Nhưng, cha ta hận ta vô cùng, ta biết ông ấy hận ta sao không chết đi, mà lại hại chết thân mẫu ta...”

Trương Tiểu Phàm khẽ nói : “ Không có đâu, cô đừng nghĩ quẩn, nếu cha cô trách hận cô, ông ấy đã chẳng cứu cô làm gì, mấy năm qua, ông ấy đâu có lần nào đối xử tệ với cô, đúng không ? “

Cả người Bích Dao run lên, gương mặt bỗng trở nên trắng bệch, Trương Tiểu Phàm đứng yên nhìn Bích Dao, tự nhiên thấy cô đẹp một cách lạ lùng, như hoa như ngọc, lại thêm nét thương tâm phảng phất trên mặt, thật là làm xúc động lòng người. Đến khi Bích Dao ngược lên, bằng đôi mắt ướt đẫm nhìn Trương Tiểu Phàm, hấn không dám nhìn thẳng vào mặt cô, mới liếc đi chỗ khác.

Một lúc lâu sau, Bích Dao đột nhiên mở lời, bằng một giọng xa xôi : “Ngươi thật là một người tốt...”

Trương Tiểu Phàm nếu không chìm trong suy tư, nhất thời có lẽ đã nhảy cẫng lên rồi, nhưng hấn lập tức trấn tĩnh, cười nói : “Không có đâu, chỉ vì chúng ta sớm muộn gì rồi cũng sẽ chết tại nơi đây, tại lúc này trước khi đối diện cái chết, ít nhiều ta chỉ muốn làm an lòng cô nương, thật không có tính toán chi cả”

Bích Dao ngưng thôi không khóc nữa, từ từ đưa tay lên gạt nước mắt, đoạn thở dài nói : “Chúng ta thật phải chết ở nơi này sao...”, nói đến đây, Bích Dao đột nhiên như nhớ ra điều gì đó, liền hỏi Trương Tiểu Phàm : “Ta và ngươi cùng chết tại nơi này, trong lòng người có chút nuối tiếc gì không ?” Trương Tiểu Phàm khẽ run lên, trong tâm tưởng thoáng qua không biết bao nhiêu hình ảnh đẹp của quá khứ, tựa hồ trong giây phút, hấn được trở về lại Thanh Vân Sơn, Đại Trúc Phong : “Ta tự nhiên thấy có chút nuối tiếc”, hấn nói bằng một giọng vừa nhẹ lại vừa rất sâu thẳm.

Nghe những lời đó, phản ứng của Bích Dao lập tức chùng xuống, cô nói : “Hừm, trong Thánh giáo, thiết không biết bao nhiêu người muốn được cùng chết với ta, ngươi thật không biết mình là ai ?”

Trương Tiểu Phàm nộ khí xung thiên, nhưng liếc nhìn Bích Dao một cái, cơn giận tự nhiên tiêu biến đi đâu mất, vừa thở dài vừa lắc đầu : “ Có lẽ chỉ cần được chôn trên Đại Trúc Phong , thật sự chết không hối tiếc”

Bích Dao vẻ mặt thâm trầm, đưa mắt nhìn Trương Tiểu Phàm, im lặng một lúc lâu rồi nói : “ Ngươi làm việc cùng với Linh Nhi sư tỷ của ngươi trong đó à ?”

Trương Tiểu Phàm nhảy dựng lên, tay chỉ vào Bích Dao, hỏi bằng giọng vô cùng kinh ngạc : “Cô, làm sao mà cô biết ?”

Bích Dao quay đầu lại nói : “Thì ngươi trước đây ít lâu, trong lúc trọng bệnh nói mơ nên ta nghe được”

Trương Tiểu Phàm mặt mày ngây dại, muốn nói lời cải chính với Bích Dao, song nghĩ thầm sớm muộn gì hấn cũng chết tại nơi này với cô ta, lúc đó chẳng những không có cơ hội nào gặp lại sư tỷ, chỉ sợ sau khi chết đi, biến thành oan hồn rồi, chẳng có mắt để nhìn lại Đại Trúc Phong lần nữa. Cũng chẳng

biết rằng, sự tỷ lệ rồi có còn nhớ đến hần nữa hay không ?

Trương Tiểu Phàm nghĩ đến đây, tự nhiên trong lòng trống vắng, thở dài một cái, tâm hồn đau khổ không gì vơi đi được, bèn quay đầu bỏ đi. Nhìn theo sau lưng Trương Tiểu Phàm, Bích Dao bản thân không biết phải nói gì. Phải một lúc sau, cô mới từ từ quay đầu lại, nhìn hai bức tượng tôn thần, lạy rồi khấn rằng : “ Thánh mẫu nương nương, rủ lòng tha tội nhân gian, xin bảo vệ và giúp đỡ cho hần, Minh Vương tôn thượng, người nắm giữ quyền lực của trời, xin cứu...” Lời Bích Dao nói ra đến đây đột nhiên đứt đoạn, cô bất động quỳ trên mặt đất, giây phút đó tưởng chừng như bốn phương tĩnh lại, nhưng trong đầu cô như giữa biển rộng, sóng to gió lớn, song hình như có một tia sáng lóe lên giữa đầu ngọn sóng ấy, thoát ẩn thoát hiện, Bích Dao muốn nắm chặt và ghi lấy nó bằng tất cả sức mạnh ý chí. Đoạn cô ngược đầu lên, nhìn chăm chú vào cánh tay phải của bức tượng Thiên Sát Minh Vương, nhìn tới rồi lại nhìn lui, trong đầu như có ai nói lớn : “ Không đúng, không đúng trên tượng thần hình như thiếu mất cái gì đó...”

Bích Dao nhìn chằm chằm xuống đất, không khí chợt trở nên nặng nề khó thở, cuối cùng, cô đưa mắt nhìn lên bức tượng thần thiếu mất cánh tay phải. Đột nhiên đôi chân mày của cô dựng ngược lên, không kèm nổi nói thật to : “ Cây búa Khai Thiên, đúng rồi, cây búa Khai Thiên biến đâu mất rồi ?”

Vốn trong ma giáo truyền thuyết, U Minh Thánh Mẫu tạo ra vạn thiên thần linh, còn Thiên Sát Minh Vương khởi tạo ra trời đất, là hung thần nắm giữ hình phạt, so với thuyết thần Bàn Cổ khai thiên lập địa truyền lại cho đến ngày nay thật khác nhau nhiều lắm. Tục truyền rằng Thiên Sát Minh Vương tay phải cầm một cây búa rất lớn gọi là “Khai thiên cự phủ”, cố nhiên sau đó đời sau tạc tượng tạc tượng phải theo hình dạng cây búa đó mà làm. Nhưng tức thời bức tượng tôn thần đó, cánh tay phải lại hoàn toàn trống. Bích Dao ở trong ma giáo đã lâu, Thiên Sát Minh Vương là đệ nhị tôn thần một trong hai tôn thần lớn nhất, quyết không thể có ý bất kính được. Song người xây dựng nên Tích Huyết Động và Luyện Huyết Đường cũng là một phái hệ của ma giáo, tất nhiên phải có cùng tính ngưỡng.

Trương Tiểu Phàm trở về động, ngồi lại xuống sàn, yên lặng không nói một lời nào, trong lòng đang nhớ về cố nhân nơi Đại Trúc Phong, chợt thấy Bích Dao chạy vội vào, mặt đầy vẻ vui mừng, nhìn thấy Trương Tiểu Phàm ngồi đó liền nói lớn : “Nếu người còn muốn sống, thì phải nhanh nhanh lên”

“Cái gì thế ?” Trương Tiểu Phàm nói bằng một giọng rất kinh ngạc, ngược nhìn Bích Dao như một cơn gió lao vào gian Tàng Bảo Thất, hần nhất thời do dự, nhưng vì khát vọng muốn sống mà phải đứng dậy. Vừa vào đến gian thạch thất, đã nghe thấy tiếng Bích Dao reo lên, chỉ thấy cô đang cố gắng nhặt lấy một cây búa lớn từ trong đồng binh khí rỉ sét, nhìn bộ dạng Bích Dao cố sống cố chết, cây búa đó chắc phải nặng lắm.

Trương Tiểu Phàm vội chạy lại, giúp Bích Dao đỡ cây búa lớn đó lên, quả nhiên nó nặng ghê gớm, cả hai người liên thủ chỉ có thể nhắc lên từ từ mà thôi, “Cô định làm gì thế ?”, Trương Tiểu Phàm hỏi Bích Dao. Cô chẳng thềm nhiều lời, chỉ nói : “Nếu người còn muốn sống, mau giúp ta khiêng cái búa

này đến chỗ hai tượng thần đằng kia đi”

Trương Tiểu Phàm hít vào một cái mạnh, đoạn nói : “Cô, cô làm cái gì thì phải nói chứ ?”

Bích Dao chẳng nói chẳng rằng, chỉ vừa kéo lê cây búa vừa đi, nhưng chỉ bước được vài bước thì thấy đã mệt nhoài, dừng lại thở dốc, Trương Tiểu Phàm lắc đầu thở dài, chẳng muốn nghĩ đến mấy chuyện trong quá khứ nữa, hai người hợp sức, bằng một sức mạnh ghê gớm, cuối cùng cũng kéo được cây búa đến trước hai bức tượng tà thần. lát sau Trương Tiểu Phàm khinh khỉnh nhìn Bích Dao, trăm ngàn lần chẳng muốn nghe cô nói gì hết, chỉ im lặng gắn cây búa nặng khủng khiếp lên cánh tay bức tượng.

Vốn rằng Trương Tiểu Phàm trong lòng đã hoài nghi, nay vạn bất đắc dĩ phải làm theo những việc của ma giáo, tự nhiên thấy giận điên lên, nhưng chẳng muốn trách Bích Dao, lại thấy cô ấy một mình nỗ lực như thế, lòng bỗng chùng xuống, nghĩ rằng trước sau gì cũng chết nơi đây chi bằng hoàn thành tâm nguyện của Bích Dao cũng tốt, nghĩ đoạn bước lên trước, tận tình giúp sức.

Cây búa đó đặc biệt to lớn, lại phải kéo đi một đoạn dài, sức nặng không tưởng tượng nổi, cộng thêm cả hai người đã mấy bữa không ăn, hoàn thành việc này có thể nói đã là một kì tích, nhìn lại tưởng chừng như là một nhiệm vụ bất khả thi. Sau khi gắn cây búa lớn lên cánh tay bức tượng, Trương Tiểu Phàm ngồi bệch xuống, thở dốc : “ Cô, học học, cô, nếu cô không xuất hiện, học học, ta khả dĩ có thể sống thêm được ba ngày nữa, hiện tại sống được ba giờ cũng nhiều lắm rồi”

Bích Dao miệng cũng há miệng thật to mà thở, vẻ hưng phấn trong ánh mắt phần nào lịm đi vì đuối sức, nghĩ một lát, cô di đến bên cạnh bức tượng tôn thần, cẩn thận nhìn ngắm kĩ càng, chỉ thấy bức tượng Thiên Sát Minh Vương sau khi đã gắn cây búa lên, quả nhiên nhìn rất uy phong, khí thế bừng bừng. Bích Dao đứng trước bức tượng cung kính hành lễ, khấn rằng : “Minh Vương Tôn Thương, xin tha thứ cho đệ tử vô lễ...”

Nói xong, cô đưa tay nắm lấy cán búa, thử lay động xem sao, kéo lên kéo xuống, chẳng có tí động tĩnh nào. Cây búa to thế này, Bích Dao tự nhủ, nếu có động tĩnh gì thì phải có rồi chứ. Trương Tiểu Phàm ngồi dưới đất, nhìn thấy hành động kì lạ đó của Bích Dao, chỉ biết lắc đầu.

Bích Dao núm mào, thấp giọng nói : “ Không đúng rồi, cơ quan ở đây đúng ra phải...” Lời nói khiến lòng càng lúc càng nóng nảy, khí lực tập trung hết ở tay, kéo mạnh chiếc búa một cái, đột nhiên tay phải của Thiên Sát Minh Vương dịch chuyển một bên, mấy giây sau, từ trong thạch thất vang lên những âm thanh hết sức kì lạ.

Trương Tiểu Phàm nhảy dựng lên, còn Bích Dao mặt mày hoan hỉ, hai người bốn mắt nhìn nhau, Tiểu Phàm chạy đến hợp sức cùng Bích Dao, dùng lực kéo mạnh, chỉ thấy cây búa khổng lồ nơi cánh tay phải của bức tượng dịch chuyển đến giữa không trung thì ngừng, giây lát sau, từ trong động vang ra những âm thanh đinh tai nhức óc.

Cả hai người vô cùng ngạc nhiên , tưởng như sấm nổ chớp giạt, cảm thấy hai tai đau nhói không chịu

được, liền đưa tay bịt chặt lại. Giây phút sau, âm thanh sấm động đó chỉ tăng mà không giảm, nhưng đằng sau hai bức tượng tôn thần, hai phiến đá cứng đột nhiên tách ra hai hướng, để lộ một thông đạo, những bậc đá tạo thành những bậc thang nối dài, dẫn thẳng lên phía trên như muốn chọc thủng vào bóng tối.

Lúc này, hai bức tượng tôn thần trong thạch động bỗng rung lên giữ dội, đầu tượng vỡ toang rơi xuống cùng với những khối đá khác, hai người chẳng nói với nhau lời nào, nhất thời đồng lòng chạy về phía những bậc thang đá, mất hút vào trong bóng đêm.

Kì thực là tám trăm năm trước, ma giáo Luyện huyết đường xây dựng Tích huyết động, nghĩ rằng ngày sau nhờ xảy ra biến cố, trong tình cảnh bị quân địch bao vây tấn công vạn nhất không biết thoát thân thế nào, nên cố tình xẻ trong lòng núi mà xây nên thông đạo này, lúc địch tấn công vào, chính là con đường thoát thân, chỉ lát sau đó, tích huyết động sẽ tự động sụp đổ, đem vô số những bí mật của Luyện Huyết Đường cùng kẻ địch chôn vùi mãi mãi.

Trương Tiểu Phàm với Bích Dao hai người chạy trong thông đạo, đằng sau không ngừng gia tăng những âm thanh dữ dội, đất đá trên đầu ầm ầm rơi xuống, nếu chạy chậm một bước, chắc đã bỏ xác ở lại, thực sự đem hết sức lực còn sót trong người mà chạy thật nhanh. Phía trước hai người là một màu đen như mực, đường hầm vừa hẹp lại vừa tối, cả hai không biết đã té ngã bao nhiêu lần, phải chững lại bao nhiêu lần, chỉ nghe bốn bề ầm ầm sấm động, cát vỡ đá bay, như thể cả ngọn Không Tang Sơn đột nhiên nổi cơn thịnh nộ, rung lên liên tục, Rồ cuối cùng bằng một thứ khát vọng sinh tồn mãnh liệt, cả hai người từ phía cuối đường hầm nhìn thấy một tia ánh sáng le lói.

Nơi thông đạo mở ra là giữa lưng chừng Không Tang Sơn, ăn sâu vào phía dưới một ghè đá nhô ra, phía trên cây mọc um tùm, cực kì bí ẩn, quả nhiên vì thế mà tám trăm năm nay không ai tìm thấy, đến cả con cháu đời sau của Ma giáo cũng không hay không biết.

Trương Tiểu Phàm với Bích Dao loạng choạng té ngã cùng một lúc, người này đè lên người kia, chỉ nghe một tiếng “Ầm ầm...” thật lớn, những phiến đá ngàn cân rơi từ trên cao xuống, bụi bay mù mịt, bịt kín lối vào thông đạo, từ nay về sau sẽ chẳng ai có thể nhìn thấy hang động bí mật giữa lưng chừng núi này nữa.

Trương Tiểu Phàm bò lồm cồm trên mặt đất, miệng há to thở dốc, ngón tay bám chặt đám cỏ xanh ẩm ướt, vừa chạy thoát khỏi lằn ranh giữa sự sống và cái chết, ai mà không thở gấp cho được ! Giây lát sau, tinh thần hấn dụi xuống, ngược lên nhìn xung quanh, nhìn thấy Bích Dao bên cạnh, mặt dính đầy bụi đất, hình như cảm giác được Trương Tiểu Phàm đang nhìn, cũng từ từ ngược lên nhìn hẳn.

Cảm giác như được tái sinh từ từ hiện lên trên mặt hai người, đôi môi Bích Dao khẽ lay động, phảng phất trong ánh mắt dường như có dòng nước đang tuôn chảy, mờ mờ ảo ảo như châu ngọc, cô thở ra một tiếng hoan hỉ, cảm thấy giải thoát khỏi thứ áp lực tưởng chừng như vô hạn, nhất thời chẳng muốn nhớ lại gì cả, chỉ thấy trước mắt bầu trời sao mà xanh quá, núi kia sao cao quá, gió thổi ào ào, núi non

ánh lên một màu xanh biếc hiền hòa như chứa đầy châu ngọc, cảnh đào khê rung động trong gió, khắp thế gian đâu cũng nhìn thấy những cảnh đẹp mỹ lệ xúc động lòng người.

“Chúng ta, chúng ta sống rồi !” Bích Dao sung sướng hét lên giữa những ngọn núi xanh thẳm cùng bầu trời cao vợi. Trương Tiểu Phàm bên cạnh cười lớn, nhìn Bích Dao hét lên sung sướng, bất giác như nhìn thấy nụ cười đẹp nhất thế gian.

**

*

“Lép lép...”

Ngọn lửa bốc lên từ đồng củi khô, phát ra tiếng kêu lép lép, khói bay mù mịt, Bích Dao ngồi cạnh đồng củi chất cao, nhìn Trương Tiểu Phàm dùng rế cây cột chặt con thỏ rừng vừa mới bắt vào một cành cây to, đoạn vùi vào đồng lửa đang cháy. Từ từ quay trên lửa nóng, thịt thỏ chuyển sang màu vàng, mỡ chảy ra ngoài đọng lại thành từng giọt, rơi xuống như nước. Thịt thỏ quay mùi thơm nức mũi, tỏa ra bốn phương tám hướng.

Lúc còn trong sơn động đã đói ngấu đói nghiêng, Bích Dao ngồi yên không hé môi, cố ngăn không cho nước bọt chảy ra, nuốt vào ừng ực, chỉ thấy Trương Tiểu Phàm động tác chả lấy gì làm vội vàng, đang tính toán thời gian và độ chín của thịt, cánh tay như thói quen đặt ở ngang hông, đột nhiên sắc mặt trở nên hoan hỉ...

Bích Dao liền hỏi : “Thế nào rồi ?”

Trương Tiểu Phàm hài lòng, lấy ra một túi nhỏ đeo ở lưng, vừa cười vừa nói : “Không thể tin được cái đói khát đã biến đi rồi, thứ này bên ta đã lâu, nhưng chẳng thèm chú ý, nay lại đem ra dùng”

Bích Dao chồm tới nhìn cái túi nhỏ đó, chỉ thấy Trương Tiểu Phàm mở túi ra, để lộ bên trong một cái bình nhỏ xíu, trong lòng vô cùng tò mò, nhòm dậy để nhìn cho rõ, Trương Tiểu Phàm nói không ra hơi : “Cái này, cái này chính là gia vị...”

Trương Tiểu Phàm mãn nguyện cười nói : “Ta xuống núi vốn mang theo thứ này bên mình, nhớ như có lúc phải qua đêm ngoài trời, thì cũng có đồ ăn ngon mà thưởng thức, không ngờ ngày hôm nay lại dùng đến”

Bích Dao nhìn chăm chăm Trương Tiểu Phàm, chỉ im lặng nhìn hẩn cẩn thận rắc đều lên thịt thỏ thứ bột không biết là ngũ vị hương hay muối, đoạn từ từ quay con thỏ trên đồng lửa, mùi hương mỗi lúc một nhiều thêm. Cô chưa từng thấy qua chánh đạo nhân sĩ ra ngoài mà mang theo gia vị nấu ăn, nhìn bộ dạng hẩn, chắc chắn trong danh môn chánh phái là đệ tử chuyên lo việc bếp núc.

Một lát sau, Trương Tiểu Phàm cúi đầu ngửi ngửi, vui mừng nói : “Được rồi, có thể ăn được rồi”

Bích Dao ngồi bên cạnh chờ mãi không được cảm thấy buồn bực, mùi thơm như tô như vẽ xộc vào mũi, bất giác nổi cả da gà khắp người, ngửi thấy mùi thơm ấy, cả người bủn rủn, như nhẹ đi mất mấy phần, Bích Dao ngồi im không nói, nếu không cẩn thận che giấu chỉ sợ Trương Tiểu Phàm nghe thấy

bụng nàng đang sôi lên ùng ục.

Đúng lúc đó thì nghe Trương Tiểu Phàm bảo rằng đã ăn được rồi, trước mắt Bích Dao là một con thỏ quay vàng rục, mùi thơm không ngừng bốc lên, tí nữa là nước bọt trào hết ra ngoài, chịu không nổi thò tay chụp lấy, tức thì rút tay lại kêu lên một tiếng “Á...” rất to, do quá nóng vội mà bị bỏng.

Trương Tiểu Phàm thấy thế phì cười : “Đừng vội vàng chứ...”, đoạn lấy thịt thỏ ra khỏi đồng lửa, lắc qua lắc lại cho mỡ chảy ra hết, thịt cũng từ từ nguội lại, rồi cẩn thận xé một cái đùi thỏ đưa cho Bích Dao : “Cô ăn đi”. Bích Dao lập tức xòe bàn tay ra, đón lấy miếng thịt bỏ ngay vào miệng, bất chợt nhìn thấy Trương Tiểu Phàm nở một nụ cười thâm, ánh sáng xuyên qua những kẽ lá trên cao, nhảy múa trên gương mặt Tiểu Phàm, trông xinh xắn vô ngần.

Không hiểu vì sao, mặt Bích Dao trở nên đỏ lựng, nàng xoay người ra phía sau, không nhìn Trương Tiểu Phàm nữa. Tiểu Phàm bụng đói cồn cào, chẳng thèm để ý làm gì, liền xé một cái chân thỏ ăn ngấu nghiến. Mới ăn được phân nửa, hắn đã thấy Bích Dao xoay người lại nhìn hắn, ngạc nhiên nói : “Nhà ngươi làm sao, làm sao mà thịt này lại ngon vậy ?”

Trên gương mặt Bích Dao ánh lên một màu hồng hồng, ánh sang phát ra từ đồng củi khô đang cháy lép lép, nhẹ nhàng lướt trên mái tóc dài mềm mại của cô, Bích Dao hạ giọng : “Nó ngon lắm...”

“Sao thế?” Tiểu Phàm ngạc nhiên hỏi.

“Ta, ta đã ăn xong rồi...” gương mặt Bích Dao trở nên ôn nhu, vừa pha chút ngại ngùng e thẹn, Trương Tiểu Phàm miệng há hốc, nhất thời im lặng không biết nói gì. Bích Dao cuối đầu, cũng im lặng mất một lúc lâu, giây lát sau, Trương Tiểu Phàm như choàng tỉnh, á lên một tiếng. Hắn ngẩng đầu lên, gương gạo lấp lấp, nói không thành câu : “Ta, ta không nhìn cô, cô, cô nhìn ta... cái này cho cô nè” vừa nói tay vừa chìa cái đùi thỏ ra, hai mắt vẫn nhắm chặt. Giây lát sau, Bích Dao dường như không động đậy gì, Trương Tiểu Phàm thu hết can đảm, mở mắt ra, chỉ thấy Bích Dao đang nhìn hắn, vẻ mặt hình như đang cười, hai mắt dịu dàng, bất giác hắn cảm thấy có gì đó thật nhẹ nhàng thoáng qua trong tim, cúi đầu thấp giọng, vừa nói vừa nở một nụ cười : “Cô ăn giúp ta hết phần này đi nhé...”

Trương Tiểu Phàm không biết phải giải thích sao, chỉ biết chìa miếng đùi thỏ ra, mặt đỏ lên như trái gấc, cảm thấy vô cùng xấu hổ, thật ra cánh tay mà hắn chìa ra cho Bích Dao là tay phải, vốn đang cầm miếng đã ăn một nửa, phần thịt còn lại thì cầm phía tay trái. Trương Tiểu Phàm lí nhí : “Không phải...” rồi bẽn lễn đổi tay, đưa phần thịt mới cho Bích Dao, miệng lấp lấp : “Ta, ta nghĩ là, rằng...”

“Ta biết...” Bích Dao nói rồi nhận lấy miếng thịt quay, xé ra bỏ vào miệng nhai ngon lành : “Ngon quá, trong đời ta món ngon nhất mà ta đã từng ăn chính là miếng thịt thỏ mà ngươi làm cho ta hôm nay”

Trương Tiểu Phàm trong lòng sung sướng tột cùng, ngược nhìn Bích Dao gương mặt thanh tú mỹ lệ, nửa vì nụ cười của nàng, nửa vì lời khen chân thành mà trái tim đột nhiên xao động, chẳng dám nhìn nàng lâu, há miệng ngọam cái đùi thỏ nhai ngấu nghiến.

Con thỏ xấu số, gặp hai kẻ đói ăn lâu ngày, chẳng cần nói nhiều trong phút chót đã biên mất sạch sẽ

không còn dấu tích. Được ăn no thỏa thích sau mấy ngày đói lả, thật là niềm hạnh phúc lớn lao. Bích Dao tìm thấy giữa lưng chừng núi một cái khe nước nhỏ, cả hai người bên cái khe đó tắm rửa sạch sẽ (!!!) , giây lát sau buồn ngủ không chịu nổi. Căn nguyên vì mấy ngày qua trong sơn động thân kinh căng thẳng quá độ, luôn nghĩ rằng bản thân đang vật lộn giữa lằn ranh của sự sống và cái chết, đến khi thoát ra rồi, cả cơ thể và tinh thần đều thư giãn, cơn buồn mạnh mẽ ập đến không một lời báo trước.

Bích Dao nằm trên bãi cỏ xanh xanh bên khe nước, ngủ trước tiên, Trương Tiểu Phàm cũng thấy buồn ngủ dữ dội, nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh Bích Dao, ánh mặt trời chói loáng, nhảy múa lấp lánh trên thân thể hai người. Tiểu Phàm bất chợt quay sang nhìn mái tóc và gương mặt nàng sau khi tắm gội sạch sẽ, tóc nàng xỏ tung ra, lò xo phủ lên gương mặt dần dần sáng lên như ngọc, nước da nàng trắng hơn cả tuyết, nguyệt thẹn hoa nhường. Nàng nhắm nghiền đôi mắt, bình yên nằm trên thảm cỏ xanh vờ vờ, gió nhẹ nhẹ lay, mái tóc cũng vì thế mà xao động, dưới ánh mặt trời lấp lánh, trông lại càng rực rỡ diễm lệ hơn bội phần.

Bất thần trong giấc ngủ của mình, Bích Dao hình như mơ thấy điều gì, chân mày nhíu lại, tay phải như quán tính duỗi thẳng ra, nắm lấy bờ vai Trương Tiểu Phàm, bầu vú vào người hắn, giây lát sau, đôi môi nàng nở một nụ cười mãn nguyện, như thể đã tìm thấy cho bản thân nàng sự bình yên tĩnh tại vậy.

Trương Tiểu Phàm cả người ngây dại, nhìn sang gương mặt Bích Dao tuy tiêu tụy vì mấy ngày gian khổ nhưng vẫn ngời ngời vẻ mỹ lệ vô ngần, biết bao nhiêu chuyện đã xảy ra nhưng hắn chưa lần nào đủ dũng khí cầm lấy bàn tay nàng, giờ chỉ biết nằm yên nơi đó, bất động, cơn buồn ngủ phút chốc ập tới, mắt hắn díp lại, tựa hồ như quên hết những gì xảy ra chung quanh, trong phút chốc chẳng còn phiền não gì nữa.

Giữa khu rừng, những cơn gió vẫn không ngừng chơi đùa, thổi rì rào qua những tán cây, qua đầu ngọn cỏ xanh rì, lướt trên mặt nước trong vắt đang lững lờ trôi, phát ra những tiếng rít nhẹ nhẹ, giây lát sau, chính ngọn gió ấy đến phảng phất đùa chơi trên thân mình của hai người trẻ tuổi đang chìm đắm trong ngủ bình yên nhất thế gian.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 47

Văn Sĩ

Khi Trương Tiểu Phàm tỉnh lại, trời đã tối, chỉ sợ hắn đã ngủ ít nhất năm sáu canh giờ. Bích Dao vẫn chưa dậy, hai tay đang nắm chặt cứng áo của hắn, trông giống như là một đứa trẻ bẽn lẽn nhút nhát, lúc này không ai có thể nghĩ nàng lại là một nhân vật quan trọng của ma giáo.

Trương Tiểu Phàm gồi đầu lên tay, lắng nghe tiếng “xào xạc” vang lên trong rừng mỗi khi gió núi thổi qua, đột nhiên, tự hỏi không phải rừng trúc bạt ngàn trên Đại Trúc Phong cũng phát ra thứ âm thanh này sao?

Mấy ngày nay, ta mất tích bên dưới Vạn Bức Cổ Quạt, tin tức sợ rằng đã truyền về Đại Trúc Phong rồi, không hiểu Linh Nhi sư tỷ biết được, nàng có chút thương tâm nào không nhỉ? Thế nhưng, nếu ta đột ngột xuất hiện trước mặt, nàng nhất định sẽ vui vẻ vô cùng, nhất định sẽ nắm chặt lấy tay ta, cao hứng mãi không thôi, cười mà mắng ta rằng: Tiểu tử thôi, ta biết ngươi không dễ dàng chết như vậy đâu!

Trên mặt hắn, trong bóng đêm dần dần trở nên đen kịt, hiện lên một nụ cười, thế rồi đôi mắt hắn, trong đêm tối ấy, cũng sáng bừng lên. Nhưng hắn không nhìn thấy, bên cạnh hắn, có một đôi mắt long lanh khác chẳng biết từ bao giờ đang mơ màng nhìn hắn.

* * *

Trời đã sáng, khắp trên núi vang lên tiếng chim hót ríu rít, trong trẻo vui tai.

Trương Tiểu Phàm đi đến bên khe nước nhỏ, hai tay chụm lại, vục nước lên rửa mặt, cảm giác mát lạnh, ngấm thẳng đến tâm can. Hắn xem xét cánh tay bên trái, tháo băng tay ra, đoạn xương gãy ấy không ngờ cũng đã lành lại rất nhiều, trong lòng cao hứng, cầm lấy thanh Thiêu Hoả Côn buộc ở trên tay giắt vào bên hông, dùng sức cử động tay trái một chút, quả nhiên không có gì quá đáng ngại.

“Tay khỏi rồi à?” Bích Dao từ phía sau bước đến, nhìn hắn một cái, sau đó cúi xuống dùng nước trong khe rửa mặt.

“Khỏi rồi.” Trương Tiểu Phàm cao hứng nói, “Không còn trở ngại gì, không đau đớn nữa rồi.”

Bích Dao dùng ống tay áo khe khẽ lau những giọt nước bám trên mặt, căn dặn: “Ngươi cũng không được loạn động, ảnh hưởng đến gân cốt, nghỉ ngơi thêm mấy ngày sẽ khoẻ hẳn.”

“Biết rồi” Trương Tiểu Phàm thuận miệng đáp lời, ngay sau đó nhìn Bích Dao, do dự một lúc, rồi nói:

“Bích Dao tiểu thư, lúc này chúng ta may mắn giữ được tính mệnh, thoát được khỏi lòng núi, cô và ta

cũng tính, tính giao kết bằng hữu, nhưng dù sao đi nữa con đường không giống nhau không thể đi chung, chúng ta hôm nay chia tay nhau ở đây thôi.”

Bích Dao ngồi bên cạnh khe nước, vẫn chưa đứng dậy, nhưng thân hình dường như rung lên, Trương Tiểu Phàm không nhìn thấy sắc mặt của nàng, một lúc sau, mới nghe thấy nàng trầm tư nói: “Ồ, con đường không giống nhau ư?”

Trương Tiểu Phàm gật đầu đáp: ”Đúng, ta là chính đạo, cô thuộc ma giáo, từ nhỏ sư trưởng dạy ta, chính tà không thể đứng chung, lần tới gặp lại, chỉ sợ cô và ta đã là kẻ địch chứ không còn là bạn nữa. Lúc bên trong lòng núi cô đã chiếu cố ta, cứu ta, ta trong lòng vô cùng cảm kích, phần ân tình này, ngày sau có duyên, ta tự nhiên có thể báo đáp cho cô.”

Bích Dao run run nhìn bóng dáng lờ mờ của mình đang phản chiếu dưới làn nước trong vắt, khe khẽ lẩm bẫm :”Báo đáp ta ư?”

Trương Tiểu Phàm đáp :”Đúng, chúng ta ân oán phân minh. nếu không phải cô cứu ta, ta nhất định không thể còn sống, mai này nếu có chỗ nào ta làm được, ta tự khắc hết sức báo đền.” nói đến đây, hắn đột nhiên cảm thấy bất an, vội vàng nói thêm một câu: “Tuy nhiên cô không được yêu cầu ta làm những việc trái với sư môn đạo nghĩa.”

Bích Dao đột ngột đứng phắt dậy, quay đầu lại, nói: “Ta xem người cũng là một nhân tài, tốt hơn là gia nhập thánh giáo chúng ta, ta sẽ tiến cử ngươi cho phụ thân đại nhân, lão nhân gia rất trọng người tài, chắc chắn sẽ trọng dụng ngươi, còn hơn ngươi là một tên nấu bếp vô danh tiểu tốt trên Đại Trúc Phong.”

Trương Tiểu Phàm tức thì sắc mặt sầm xuống, nói :’Bích Dao tiểu thư, cô không cần phải nói lảng nhãng, ta là người trong chính đạo, thà chết chứ không nhập vào ma đạo, ta dù chỉ làm một tên nấu bếp nhỏ nhoi trên Đại Trúc Phong, cũng còn tốt hơn nhiều so với việc hô phong hoán vũ trong ma giáo của cô.”

Bích Dao khoé miệng hiện ra một nụ cười lạnh lẽo, lời nói cất lên cũng chua cay lãnh đạm : “Người trong chính đạo? Tội ác do người trong chính đạo bọn ngươi gây ra cũng không bằng một phần nhỏ so với người trong ma đạo chúng ta ư, năm xưa chính ma đại chiến, các thần tiên tổ sư của người chẳng cần phân biệt thấy người là giết, già trẻ lớn bé, phụ nữ trẻ con cũng đều giết hết chẳng tha!

“Nói láo!” Trương Tiểu Phàm phùng phùng tức giận “Những việc tốt đẹp do ma giáo của ngươi làm, ngươi đừng tưởng ta không biết, năm xưa các ngươi giết người vô số, sinh linh đồ thác...”

Bích Dao tức giận nói: “Những việc ấy người đều tận mắt nhìn thấy hay sao? Hay chỉ là sư trưởng của ngươi nói vào tai ngươi, bọn họ vì giữ thể diện, làm sao lại nói thật với ngươi?”

Trương Tiểu Phàm cười lạnh một tiếng nói: “Thế ngươi đã từng nhìn thấy tận mắt rồi sao? Ngươi ở đây nói với ta vốn dĩ chính đạo là tà, ma giáo là chính, lại há chẳng phải là lời nói trượng bối ngươi

tự tô vẽ cho tổ bối của người ư!”

Bích Dao lặng đi một lát, nhất thời chẳng nói được câu nào, Trương Tiểu Phàm nhìn hai mắt nàng, nhớ lại mấy ngày trước cùng nàng sống chết, trong lòng dịu lại, hạ thấp giọng, nhẹ nhàng nói :”Bích Dao tiểu thư, không cần biết tiền nhân như thế nào, chúng ta không đề cập tới họ thì hơn, chỉ là Thanh Vân Môn môn qui khắc khe, nghiêm cấm đệ tử qua lại với người trong ma giáo, ta ở Thanh Vân đã lâu, không dám làm trái, hôm nay chúng ta từ biệt, sau này có duyên sẽ gặp lại, nếu cô có thể hỏi ngộ, bỏ chỗ tối theo chỗ sáng, ta Trương Tiểu Phàm nhất định lấy tính mạng nhà mình ra bảo đảm cho cô, để cô có thể nhập chính đạo ...” hần nói một thôi một hồi, nhưng cứ nói cứ nói đến khi dừng lại, chỉ thấy Bích Dao mặt đầy chế nhạo, cười khẩy mãi không thôi :”Chính đạo thối tha của các người, có cầu xin ta cũng không vào, nói gì là bỏ chỗ tối theo chỗ sáng, thôi, ta chỉ cho người một con đường sáng mà người không đi, hãy làm nhân sĩ chính đạo của người đi nhé. Ngày khác gặp lại, ta trước hết sẽ lấy đầu của người đó!”

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên, cảm thấy rằng nữ nhân này trở mặt còn nhanh hơn trở bàn tay, nhưng chung quy chẳng có lòng dạ nào mà tranh luận, hơn nữa đối với Bích Dao, hần thủy chung cảm thấy có chỗ mang ơn nàng, tức thì chấp tay nói: “Bảo trọng” nói xong quay mình đi thẳng, đầu không hề ngoảnh lại.

Bích Dao nhìn hần đi xa, chẳng thèm quay đầu lại lấy một lần, sau khi bóng dáng hần biến mất trong rừng cây, đột nhiên, trong lòng trống trải vô cùng, giống như đánh mất một thứ gì đó rất quan trọng, toàn thân chẳng có một chút ít tinh thần, uể oải ngồi xuống. Ánh mắt lơ đãng nhìn trời nhìn đất, tình cờ nhìn thấy đồng tro tàn tối qua Trương Tiểu Phàm đốt lên để nướng con thỏ, vẫn còn nguyên đó, bất giác nước mắt tuôn trào.

Nàng nhìn đồng tro than ấy, ngồi lặng đi, cũng chẳng biết bao lâu đã trôi qua, đến khi nàng chợt phát hiện, tiếng chim hót ngân nga trong khu rừng phía sau mình đột nhiên đã hoàn toàn câm bặt, dường như cảm thấy một mùi vị đại hung nào đó, nên không dám cất tiếng.

Sau đó nàng cảm thấy một bóng đen, di chuyển chậm chạp từ phía sau lưng nàng, bao phủ lấy nàng. Mặc dù đang giữa ban ngày, nhưng không hiểu tại sao, trời cũng dương như trở nên u ám.

Bích Dao vội vã quay đầu lại, run run nhìn người phía sau lưng mình, một lúc lâu sau, đột nhiên tức tưởi kêu lên :”Cha!.....” rồi lao vào trong lòng người đó. Âm ảnh đó hình như cũng ngạc nhiên, như thể là vốn không nghĩ rằng Bích Dao có thể có hành động như vậy, chỉ là ông ta nhìn thấy con gái thoát khỏi đại nạn, nổi vui sướng ấy quả thật cũng không giấu được nữa.

※ ※ ※

Trương Tiểu Phàm đi trong rừng núi suốt một ngày trời, mới ra khỏi địa giới của Không Tang Sơn, tất nhiên nếu hần ngự không vi hành, thì chưa đến nửa ngày đã có thể ra được, thế nhưng hần ngại thương thế bên tay trái, nên vẫn đi bộ thêm mấy đoạn đường, chỉ là Không Tang Sơn không có người ở, suốt

quãng đường đó chẳng hề thấy một bóng người.

Sau một đêm nghỉ nơi hoang sơn dã lĩnh, Trương Tiểu Phàm đi đến đường cái quan, đạo lộ rộng rãi khỏi phải nói, người đi lại cũng dần dần nhiều hơn. Hắn hỏi thăm khách bộ hành trên đường, rồi nhắm hướng bắc mà đi.

Lúc giờ ngo, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, vô cùng nóng bức, Trương Tiểu Phàm đi trên đường đã nửa ngày, trong bụng rất đói và khát, nhìn thấy bên đường có một quán trà nho nhỏ, nằm dưới một bóng cây to ven đường, bên trong đã có năm, sáu người khách đang ngồi. Hắn thấy râm mát, bèn tiến lại, mua một bát nước trà để uống, tiện thể cũng để ngồi nghỉ một lát.

Cúng nói thêm, nước trà của cái quán nho nhỏ này không ngờ thật là sạch sẽ mát mẻ lại giải khát, Trương Tiểu Phàm uống một bát, tức thì toàn thân thư thái, giống như ngày hôm nay chẳng lấy gì làm nóng, trong lòng liền cân nhắc nghĩ ngợi, nhìn thương thế trên tay đã khỏi hẳn, quá trưa định bụng sẽ kiếm một chỗ nào đó vắng vẻ không người, rồi ngự không bay về, đi nhanh một chút, sẽ sớm được gặp lại sư phụ.

Nghĩ vậy, hắn tự nhiên nghĩ rằng cần phải đi gấp để gặp sư tử Điền Linh Nhi, không nén nổi sự sốt ruột. Đúng lúc đó, nghe thấy bên cạnh đường cái, truyền đến một âm thanh ôn hoà : “Chủ quán, cho ta một bát nước trà.”

Một cơn gió nhẹ hiem có vào lúc ban trưa thổi qua, làm lay động cành lá trên cây đại thụ, mấy tia nắng mặt trời xuyên qua, nhảy nhót trên mặt đất. Chủ quán trà chạc độ trên 50 tuổi đáp lời, nghiêng mình rót trà. Trương Tiểu Phàm trong lúc vô tình đưa mắt nhìn ra, rồi cũng chẳng quay đi. Một văn sĩ trung niên, mày mỏng mặt vuông, mặt mũi trông nho nhã, nhưng đôi mắt sáng rực, trán cao, trong cái vẻ văn nhã ấy tự có khí thế không giận mà có uy, bên ngoài mặc nho bào, bên hông đeo một miếng ngọc bội màu tím nhạt, lung linh trong suốt, ẩn hiện khí lạnh, mới nhìn đã biết là vật không tầm thường.

Trương Tiểu Phàm nhìn một lúc lâu, đột nhiên cảm thấy kinh ngạc, bản thân quả thật bị phong độ của người văn sĩ trung niên ấy bẻ gãy, chỉ cảm thấy từ lúc người đó bước vào, vốn dĩ năm sáu người khách kể cả hắn đang ngồi uống trà trong quán, đều im lặng không thể nói được, bị khí thế của người ấy áp chế.

Trương Tiểu Phàm thu hồi mục quang, nhưng trong lòng quả thật khe khẽ kêu lên kinh ngạc, đồng thời hết sức bội phục khí độ của văn sĩ trung niên ấy. Mặc dù nhìn người đó cũng chẳng hề tuấn tú chút nào, nhưng khí chất phát ra từ bên trong đúng là hiem có.

Văn sĩ ấy tiến đến bên quầy, nhận lấy nước trà do chủ quán đưa cho, tùy tiện ngồi xuống, rồi bắt đầu chậm chậm nhấp nước trà. Xung quanh đám khách vốn đang huyên náo đàm tiếu, hiện giờ ai nấy đều trầm ngâm không nói, bên trong quán trà, không khí nhất thời yên tĩnh và có đôi chút kỳ quái, thế nhưng văn sĩ trung niên ấy điềm tĩnh tự nhiên, chẳng hề phát hiện tình trạng xung quanh mình, một mình ngồi đó uống trà nghỉ chân.

Qua một lúc sau, những người khách khác hoặc là đã nghỉ ngơi đủ, hoặc là đã uống hết trà, từng người từng người đứng dậy thanh toán rồi đi, chủ quán bước lại thu dọn các chiếc bát nhỏ uống trà, dưới cây đại thụ ấy, lúc này chỉ còn hai người Trương Tiểu Phàm và văn sĩ trung niên ấy.

Trương Tiểu Phàm chẳng hề cảm thấy có gì bất tiện cả, nhưng ngồi thêm một lúc nữa, liền cảm thấy bản thân nghỉ ngơi đã đủ rồi, đang lúc định thanh toán tiền rồi đi, bất chợt nghe thấy sau lưng mình đột ngột có một âm thanh vang lên:

“Tiểu huynh đệ”

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên, nghe âm thanh ấy ôn hoà quen thuộc, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy văn sĩ ấy đang cười hoà nhã với hắn, kinh ngạc nói: “Vị tiên sinh này, gọi ta hả?”

Văn sĩ ấy vẫn cười gật đầu đáp: “Đúng rồi.”, nói rồi đứng dậy, chậm rãi bước tới, Trương Tiểu Phàm đứng dậy theo, đợi ông ta đi đến gần, vòng tay nói: “Xin hỏi tiên sinh có chuyện gì?”

Văn sĩ trung niên ấy nhìn Trương Tiểu Phàm từ trên xuống dưới, nói: “Không có, chỉ là đi một mình buồn chán, lại thấy tiểu huynh đệ thuận mắt, đến để nói chuyện mấy câu, tiểu huynh đệ không phiền chứ.”

Trương Tiểu Phàm vội vàng lắc đầu, nói “Không vấn đề gì, tiên sinh mời ngồi”

Văn sĩ ấy cười gật đầu, nói: “Tiểu huynh đệ người cũng ngồi xuống đi.”

Hai người ngồi xuống, văn sĩ ấy nhìn Trương Tiểu Phàm, nói “Xin hỏi tôn tính đại danh của tiểu huynh đệ?”

Trương Tiểu Phàm hồi nhỏ ở thôn Thảo Miếu, sau lại được Thanh Vân Môn thu lưu, vài năm gần đây ngoại trừ đồng môn Đại Trúc Phong, gần như không hề nói chuyện với người ngoài, đương nhiên, không kể mấy ngày vừa rồi bị khốn đốn dưới Tử Linh Uyên cùng với Bích Dao thiếu nữ ma giáo. Lúc này nói chuyện với văn sĩ ấy, hắn trong lòng không biết tại sao, đối với với người văn sĩ ấy có mấy phần kính trọng, lập tức cung cung kính kính nói: “Không dám, tại hạ Trương Tiểu Phàm, xin hỏi đại danh của tiên sinh?”

Văn sĩ ấy mỉm cười nói: “Trương Tiểu Phàm” gật gật đầu, cười tủm tỉm, nói: “Ta họ Vạn, tên là Nhân Vãng”

“Vạn Nhân Vãng!” Trương Tiểu Phàm nhủ thầm trong bụng, cái tên này đọc lên thì bình thường, nhưng khiến người ta có cảm giác kim qua thiết mã. Trương Tiểu Phàm không nén được nhìn về phía người đó, khuôn mặt Vạn Nhân Vãng hết sức ôn hoà, thế nhưng uy thế giữa hai chân mày dường như do trời sinh, thực là cực kỳ to lớn, phối hợp với cái tên ấy, ẩn chứa cái ý cai trị vạn người.

Vạn Nhân Vãng nhìn Trương Tiểu Phàm khắp một lượt, cười mỉm nói: “Thứ lỗi cho ta nhiều lời, xin hỏi Trương tiểu huynh nếu không nhầm chắc là người tu chân phải không?”

Trương Tiểu Phàm kinh ngạc, hắn và đám Tề Hạo bốn người sau khi hạ sơn, để tiện đi đường, tất cả đã thay đổi y phục của Thanh Vân bằng quần áo thông thường, nhìn chẳng có chút gì khác người bình

thường, cũng không biết người trung niên này tại sao lại nhìn ra được.

Đúng lúc hần đang kinh ngạc, định hỏi người trung niên ấy tại sao lại biết, thì lại nhìn thấy người đó tùm tùm cười, chỉ tay về hướng bắc, nói: “Xin hỏi Trương tiểu huynh, chắc là môn hạ Thanh Vân Sơn đệ nhất chính đạo đại phái ngày nay?”

Trương Tiểu Phàm càng ngạc nhiên hơn, không kịp đứng bật dậy, nhìn Vạn Nhân Vãng, kinh ngạc hỏi: “Xin hỏi Vạn huynh, huynh, huynh tại sao lại biết vậy?”

Vạn Nhân Vãng vừa cười vừa vẫy vẫy tay, nói “Mời ngồi xuống, mời ngồi xuống”

Đội Trương Tiểu Phàm từ từ ngồi xuống, Vạn Nhân Vãng mỉm cười nói: “Ta thấy Trương tiểu huynh thần khí sung túc, đi đường chẳng có chút mệt mỏi, nhìn tuổi còn rất trẻ, thế mà hơn hẳn những người tráng niên. Trong thiên hạ thời nay, phong trào tu đạo đang thịnh hành, nghĩ rằng các hạ nhất định là người thân mang tuyệt kĩ.”

Trương Tiểu Phàm cúi đầu khiêm tốn đáp lễ, nhưng lại không nén được hỏi: “Về môn phái của ta, tiên sinh tại sao lại cũng biết vậy?”

Vạn Nhân Vãng thích chí cười đáp: “Không có gì lạ, ta thấy tiểu huynh đệ cũng đã sương gió vất vả, nhưng không thôi nhìn về hướng bắc, trên mặt có ý nhớ nhung, giống như mũi tên bay về đích, mà ở phương bắc, môn phái tu chân nổi tiếng và gần đây nhất, chính là Thanh Vân Môn. Nói vậy chứ, tại hạ cũng phỏng đoán bừa bãi, thuận miệng nói đùa, đã làm trò cười cho Trương tiểu huynh rồi.”

Trương Tiểu Phàm vội đáp: “Đâu có đâu có, tiên sinh xét rõ tận chân tơ kẽ tóc, tiên sinh và ta vốn chưa hề gặp nhau, chỉ nhìn một cái đã trông ra, quả thật bội phục, bội phục!”

Mấy câu nói của hần hết sức thành thực.

Vạn Nhân Vãng tùm tùm cười, nói “Thanh Vân Môn, nổi danh đã lâu trong giới tu chân đạo, uyên nguyên lưu trường, đạo pháp tinh thâm, làm người trong thiên hạ ngưỡng mộ, tiểu huynh đệ tuổi còn rất trẻ đã ra nhập danh môn, tương lai tiền đồ, không sao lường được!”

Trương Tiểu Phàm nghe thấy bốn chữ “không sao lường được” ấy, trong lòng rung động, chẳng hiểu sao nghĩ đến Tề Hạo của Long Thủ Phong, sau đó trong đầu thoáng hiện ra hình ảnh của Lâm Kinh Vũ, lắc đầu nói: “Tiên sinh quá khen rồi, đệ tử trong Thanh Vân Môn ngoạ hổ tàng lòng, tại hạ chẳng qua chỉ là thứ gốc cây mục nát, chẳng dùng được việc gì.”

Vạn Nhân Vãng ngạc nhiên, ngừng cười nói: “Không ngờ Trương tiểu huynh cũng khéo nói đùa.”

Trương Tiểu Phàm không muốn tranh luận với người đó về chủ đề ấy, bèn hỏi người đó: “Vạn huynh đáng vẻ vất vả phong trần, không biết định đi đến nơi nào?”

Vạn Nhân Vãng buồn bã đứng dậy, hai tay chấp sau lưng, ngửa mặt nhìn trời, nói: “Thiên hạ này rộng lớn, mệnh mỏng bát ngát vô biên, ta đi du lịch thế gian, đại sơn cổ trạch, tùy ý mà đi.”

“Ồ!” Trương Tiểu Phàm kinh ngạc kêu lên một tiếng, nói “Hoá ra là vậy”

Vạn Nhân Vãng quay đầu nhìn Trương Tiểu Phàm, đột nhiên trên mặt thoáng hiện một nét cười kỳ dị,

nói: “Trương tiểu huynh đã là Thanh Vân môn hạ, chắc hẳn đạo pháp cao thâm.”

Trương Tiểu Phàm vội vàng lắc đầu, nói “Không có, không có, tại hạ là một người chẳng ra gì trong Thanh Vân Môn, có chỗ nào để nói là đạo pháp cao thâm đâu.”

Vạn Nhân Vãng cười mỉm, nói: “Trương tiểu huynh khách khí rồi, tại hạ có một yêu cầu quá đáng, đóai mong Trương tiểu huynh thành toàn cho.”

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên, nói “Vạn huynh cứ nói”

Vạn Nhân Vãng đáp: ‘Tại hạ từ nhỏ đã ngưỡng mộ các cao nhân tu chân giống như các hạ, khổ nỗ lực chuyên không đủ, không thể gia nhập kì môn, hơn nữa tại hạ đối với việc bọn cao nhân có thể ngự pháp bảo đi trên chín tầng mây, vẫn ngày đêm mơ ước, mấy chục năm nay, không ngày nào không khát vọng được nhìn thấy pháp bảo tiên gia. Trương tiểu huynh là danh môn đệ tử, không biết có thể hoàn thành cái tâm nguyện nho nhỏ ấy cho ta không?’ nói xong, hắn ta cúi rạp xuống, hành một đại lễ.

Trương Tiểu Phàm lẳng lặng không nói gì, thấy Vạn Nhân Vãng hành lễ, tay chân luống cuống, liền vội vàng đỡ dậy. Hắn trong lòng quả thật khó xử, do dự một lát, nhìn thấy Vạn Nhân Vãng vẻ mặt mong đợi nhìn mình, bèn thở dài nói: “Không sợ Vạn huynh chê cười, tại hạ lẽ nào không muốn đưa cho huynh xem, chỉ là, chỉ là pháp bảo không lên được sảnh, e rằng có trở ngại...”

Vạn Nhân Vãng lập tức nói: “Thế thì có gì đâu, tiên gia pháp bảo, đương nhiên đáng mặt thượng đài chứ”

Trương Tiểu Phàm trên mặt hơi ửng đỏ, cuối cùng vẻ mặt miễn cưỡng, rút thanh Thiêu Hoả Côn từ bên hông ra, đưa cho người đó, trong lòng cảm thấy rất xấu hổ. Nhìn cây côn hắn đưa ra, Vạn Nhân Vãng trên mặt cũng thoáng hiện một nét kinh ngạc, nhưng tức thì biến mất, trịnh trọng tiếp lấy.

Trương Tiểu Phàm nhìn thần sắc người đó, cười khổ nói: “Chẳng cần nói gì huynh, ngay cả mọi người trong sư môn ta, cũng thường hay chê cười ta.”

Nói xong câu này, Trương Tiểu Phàm đột nhiên thấy kinh ngạc trong lòng, chỉ cảm thấy bản thân hôm nay thật là kì lạ, trước mặt một người bình sinh chưa gặp bao giờ, tại sao hắn lại tự nguyện nói chuyện thân mật với người đó.

Vạn Nhân Vãng chẳng hề chú ý đến Trương Tiểu Phàm, ánh mắt tập trung cả vào thanh Thiêu Hoả Côn, khuôn mặt ông ta vẫn trịnh trọng, nhưng trong mắt có nét hài lòng, tuy nhiên dần dần, ông ta hình như nhìn thấy cái gì đó, không chỉ sắc mặt trầm xuống, mà cặp mắt dán chặt vào cái gậy đen xì xấu xí ấy.

Trương Tiểu Phàm ở bên cạnh nhìn thấy, chỉ cảm giác rằng Vạn Nhân Vãng trông rất kỳ quái, cầm thanh Thiêu Hoả Côn dài một thước đưa lên trước mặt, xem xét kỹ càng, tay phải nâng thanh côn, năm ngón tay mảnh khảnh bên tay trái khẽ khàng vuốt ve trên thân cây gậy, khe khẽ gõ gõ, vô cùng cẩn thận, hắn nhin không được bèn hỏi “Vạn huynh, xin hỏi có chuyện gì không ổn sao?”

Vạn Nhân Vãng như bừng tỉnh khỏi cơn mơ, do dự một lát, cầm thanh Thiêu Hoả Côn ấy trả lại cho Trương Tiểu Phàm, rồi nói: ‘Trương tiểu huynh, tại hạ nhân vì ngưỡng mộ tiên đạo, vì thế về phương

diện này cũng có nghiên cứu đôi chút, có mấy lời, muốn thỉnh giáo Trương tiểu huynh”

Trương Tiểu Phàm nói :”Xin huynh cứ nói.”

Vạn Nhân Vãng nhận quang chiếu vào Thiêu Hoả Côn, nói: “Xin hỏi Trương tiểu huynh, trong pháp bảo này, phải chăng có chứa tinh huyết của các hạ?”

Trương Tiểu Phàm hết sức kinh ngạc, trong giây lát trong đầu hiện lên hình ảnh đáng sợ năm đó dưới u cốc phía sau Đại Trúc Phong, vụt đứng dậy, chỉ Vạn Nhân Vãng nói: “Huynh, huynh nói cái gì?”

Vạn Nhân Vãng nhìn hẳn, chạm rãi nói: “Xin hỏi Trương tiểu huynh, pháp bảo này có phải do hai vật hợp lại thành một không?”

Bí mật Trương Tiểu Phàm chôn chặt ở nơi sâu thẳm nhất trong lòng, hôm nay cuối cùng đã bị người này nói ra, nỗi kinh hãi không hề nhỏ, chỉ cảm thấy trong đầu o o, quả thật không nói được câu nào cả.

Vạn Nhân Vãng nhìn thấy nét mặt sừng sốt của Trương Tiểu Phàm, tự nhiên biết rõ sở liệu của bản thân quả không sai, chỉ thấy ông ta dường như hơi cúi đầu, có vẻ nghĩ đến chuyện gì đó, rồi kín đáo thở dài, nói: “Người không biết à, cái hạt châu trên cây gậy đó, vốn là tà vật của ma giáo.”

Trương Tiểu Phàm mỗi lúc một kinh hãi, gần như ngay cả đến hơi thở cũng ngưng lại, nhưng trong thâm tâm có một âm thanh, dường như đang cười lạnh lạnh nói: ‘Người đã sớm biết rồi, người đã sớm biết rồi, thanh côn này tà khí ấy, tự nhiên là tà vật của ma giáo.’

“Huynh, huynh nói cái gì?” Trương Tiểu Phàm thở gấp từng hồi, nhìn thẳng vào Vạn Nhân Vãng, nói từng tiếng một.

“Hạt châu ấy là di vật của Hắc Tâm Lão Nhân Ma Giáo tổ sư tám trăm năm trước.” Vạn Nhân Vãng nói, mỗi chữ mỗi chữ giống như từng chiếc đinh cắm sâu vào trong tim Trương Tiểu Phàm, “tên gọi là Phệ Huyết Châu”.

Trương Tiểu Phàm toàn thân ngậy ra, quên cả thở, trong đầu hẳn muôn vàn ý niệm đang quay cuồng, nhưng thuỷ chung có một hình ảnh mãi không tan biến: Bộ khô lâu trong mật động bên trong lòng núi Không Tang Sơn!”

Vạn Nhân Vãng trông bộ dạng chấn động kinh hãi của hẳn, ngưng lại một lát, rồi lại lãnh đạm nói tiếp: ‘Trương tiểu huynh, người không biết lai lịch của viên châu ấy, không biết người có muốn biết lai lịch của cây gậy ngấn màu đen đó không?’

Trương Tiểu Phàm thân hình run lên, chẳng nói được câu nào, chỉ là chăm chăm nhìn thẳng vào Vạn Nhân Vãng.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 48

Tiểu Trấn

Trương Tiểu Phàm chăm chăm nhìn văn sĩ trung niên tên gọi Vạn Nhân Vãng, trong lòng trào dâng một dự cảm không tốt, thế nhưng đồng thời nơi sâu thẳm trong tim, lại có một sự thúc dục khác, khiến hắn không kìm được nói: “Xin tiên sinh chỉ giáo”

Vạn Nhân Vãng nhìn hắn đầy thâm ý, thong thả nói: “Cây hắc bồng đó sát khí cực kỳ trầm trọng, hắc quang ản vào bên trong, con người nếu đến gần, trong vòng ba trượng, khí huyết toàn thân nhất định sẽ bị sát khí đó bức bách, chạy ngược vào tim mà chết”

Trương Tiểu Phàm trong lòng rúng động, buột miệng nói: “Không sai, lúc ta gặp nó, từ xa thân thể đã cảm thấy nặng nề, ác tâm nổi lên, suýt nữa đã hôn mê rồi.”

Vạn Nhân Vãng khẽ thở dài, nhìn hắn nói: “Đúng rồi, quả là như vậy”, nói rồi đôi mày hình như hơi nhíu lại, rồi khẽ than thở: “Người không ngờ không chết, quả thật là kỳ lạ”

Trương Tiểu Phàm không nghe rõ câu nói sau của ông ta, liền hỏi: “Cái gì?”

Vạn Nhân Vãng hơi mỉm cười, nhưng không trả lời hắn, chỉ chỉ vào thanh Thiêu hoả Côn nói: “Cây hắc bồng này, vốn là một đại hung vật trời sinh, tên gọi “Nhiếp Hồn”, nhưng không phải là vật của ma giáo, mấy nghìn năm nay chưa hề xuất thế, chỉ thấy duy nhất có ghi lại trong sách cổ, Trương tiểu huynh phúc duyên thâm hậu, không ngờ có được hai vật chí bảo của thế gian.”

“Nhiếp hồn!” Trương Tiểu Phàm sắc mặt đờ đẫn, khe khẽ lẩm bẩm một câu.

“Đúng vậy” Vạn Nhân Vãng khuôn mặt đã khôi phục vẻ bình tĩnh, nói “Trong cổ thư [Dị Bảo Thập Thiên] từng có ghi lại: Kì thiết trên trời, rơi xuống chốn cửu u, được u minh quý hoả đốt cháy âm linh lệ phách để tôi luyện, một nghìn năm mới nóng đỏ, một nghìn năm thành hình, một nghìn năm tụ khí quý lệ, một nghìn năm sau mới có khả năng nhiếp hồn, quả là một vật hung sát, người sống vốn không thể cầm được nó, không ngờ Trương tiểu huynh ....”

“Keng.....” một âm thanh trong trẻo vang lên, thanh Thiêu Hoả Côn màu đen trượt khỏi tay Trương Tiểu Phàm rơi xuống dưới đất, Trương Tiểu Phàm chân tay mềm nhũn, chỉ cảm thấy trong tim phiền muộn vô cùng, loạng choạng lùi lại mấy bước, mắt dán chặt vào thanh Thiêu Hoả Côn luôn kề cận bên mình suốt mấy năm trời, miệng chẳng thể nói được câu nào.

Vạn Nhân Vãng nhìn thần sắc kinh hãi của hắn, trên mặt đột nhiên thoáng hiện một nụ cười lạnh, nói: “Trương tiểu huynh, người sao vậy?”

Trương Tiểu Phàm cố gắng lắc đầu, gần như lời nói cũng cảm thấy vạn phần thống khổ, lẩm bẩm nói: “Tại sao, tại sao lại có thể như vậy, ta là Thanh Vân môn hạ, làm sao có thể sử dụng tà vật này được?” Hần lúc này cũng nhớ lại hôm đó dưới Tử Linh Uyên, đám quái vật âm linh đó cũng e dè cây Thiêu Hoả Côn của hắn, chỉ sợ phần nhiều là do chúng sợ cây “Nhiếp hồn” này.

Vạn Nhân Vãng nhìn bộ dạng hắn, biết rằng gã thiếu niên này ở trong Thanh Vân Môn đã lâu, chưa từng biết qua các việc trên thế gian, hôm nay bất ngờ gặp đại biến, dường như là rất hoang mang, chỉ là nhìn dáng điệu ông ta, dường như chẳng hề có ý muốn an ủi, chỉ lãnh đạm nói: “Tà vật? Người nghĩ cái gì là tà vật?”

Trương Tiểu Phàm hình như có chút thất hồn lạc phách, run run nhìn thanh Thiêu Hoả Côn dưới đất nói: “Cái, cái thứ này không biết đã làm hại bao nhiêu sinh linh, không phải là tà vật sao?”

Vạn Nhân Vãng cười lạnh một tiếng: “Giết chết nhiều người, thì là tà vật hả?”

Trương Tiểu Phàm gần như không cần suy nghĩ, đáp :”Đúng vậy.”

Vạn Nhân Vãng trên mặt hiện lên nét nhạo báng, vẻ uy sát giữa hai chân mày dần dần lộ ra, toàn thân trông như biến đổi thành một con người khác, thế nhưng Trương Tiểu Phàm trong lòng đang tạp loạn, nên không hề chú ý gì cả. Chỉ nghe Vạn Nhân Vãng nói :”Xin hỏi các hạ, lợn đực lợn cái, lợn đen, lợn trắng, có phải là lợn không?”

Trương Tiểu Phàm không ngờ Vạn Nhân Vãng đột nhiên phun ra câu đó, ngạc nhiên nói: “Tự nhiên là phải”

Vạn Nhân Vãng lại hỏi: “Thế sư tử tàn sát sơn dương, mãnh hổ giết thỏ, có coi là sinh linh không? Có phân được chính tà không?”

Trương Tiểu Phàm loáng thoáng cảm nhận được ý tứ ông ta muốn nói, tuy nhiên trong lòng vẫn chưa thấy minh bạch, chỉ nói: “Đúng”

Vạn Nhân Vãng hừm một tiếng, nói “Vậy lại xin hỏi các hạ, người nói xem chính đạo tà đạo, có phải là người không?”

Trương Tiểu Phàm ngăn người ra một lát, trong lòng muốn phản bác, nhưng đến miệng thì chẳng phát ra được câu nào, lại chỉ nói được mỗi câu: “Đúng vậy”

Vạn Nhân Vãng sắc mặt nghiêm nghị, thâm trầm nhìn hắn, đến mức Trương Tiểu Phàm trong lòng thấy e ngại, chỉ nghe thấy ông ta chậm rãi nói: “Trương tiểu huynh, Thanh Vân môn của ngươi có một vật danh vang thiên hạ, kì bảo trấn sơn nổi tiếng xưa nay – Tru Tiên cổ kiếm, người chắc có biết?”

Trương Tiểu Phàm lúc này tâm trạng gần như đã bị cho con người mới gặp lần đầu Vạn Nhân Vãng này làm cho rối tung cả lên, cứ thế gật đầu đáp :”Biết”

Vạn Nhân Vãng khuôn mặt đột nhiên trầm xuống, giọng giận dữ nói: “Vậy người có biết, Tru Tiên Kiếm ấy trong cuộc đại chiến chính ma tám trăm năm trước, đã giết chết bao nhiêu sinh linh, đã làm hại bao nhiêu tính mạng không? Nếu nói trong thiên hạ ngày này, thế gian pháp bảo giết người nhiều

nhất, lệ khí nặng nề nhất, chỉ sợ chẳng có thứ gì qua mặt được Tru Tiên cổ kiếm vốn được xưng tụng là thần minh của môn phái nhà ngươi!”

Trương Tiểu Phàm hai tai ù đi, không tự chủ được lùi lại đằng sau một bước, giống như bị người đằng trước mặt giáng cho một quyền rất nặng, đồng thời, hấn dường như cảm thấy tại nơi sâu thẳm trong tim, loáng thoáng có điều gì đó, nơi mà từ nhỏ thần thánh cũng không thể xâm phạm được, giờ đây sau khi hồi âm thanh vắng vắng đó vang lên, lần đầu tiên xuất hiện những vết rạn nứt nho nhỏ.

Ánh mặt trời rực rỡ, từ phía trên cây đại thụ chiếu xuống, xuyên qua đám lá cây rậm rạp, làm thành rất nhiều điểm sáng nho nhỏ rơi trên mặt đất, mỗi khi đám lá cây đu đưa, thì lại khe khẽ nhảy nhót giống như một đóa trẻ nghịch ngợm.

Tình cờ có mấy điểm sáng rơi trên người gã thiếu niên.

Trương Tiểu Phàm đang quỳ trên mặt đất, phía trước mặt là thanh Thiêu Hoả Côn nằm lặng lẽ, trong bóng cây, hiện ra vẻ xấu xí khó coi. Lời nói ấy của Vạn Nhân Vãng, về mặt ý tứ quả thật không có gì quá khác biệt so với điều Bích Dao đã nói bên trong Không Tang Sơn hôm đó, thế nhưng khi do miệng ông ta nói ra, Trương Tiểu Phàm cảm thấy vô cùng khác biệt, nơi sâu thẳm trong lòng, lờ mờ có một thân ảnh, khe khẽ cười lạnh nói : Ông ta nói đúng, ông ta nói đúng.

Vạn Nhân Vãng bình tĩnh ngồi xuống bên cạnh, uống nốt chỗ trà sớm đã nguội lạnh, lão chủ quản trà già nua từ đằng xa bước lại chỗ đó đưa mắt nhìn, rồi lại quay đi, hoàn toàn không biết trong lòng gã thiếu niên đang ngồi đó cơn giận đang trào dâng như những cơn sóng hung dữ.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, sắc mặt của Trương Tiểu Phàm vốn đang từ vẻ lo lắng, vật lộn, thông khổ dần dần bình tĩnh trở lại, hấn chậm chậm đưa tay ra, nắm lấy thanh Thiêu Hoả Côn trên mặt đất, rồi đứng dậy đối diện với Vạn Nhân Vãng, lạnh lẽo nói: “Ngươi thực ra là ai?”

Vạn Nhân Vãng lúc này cũng đã khôi phục lại phong cách tùy ý, sát khí vốn xuất hiện giữa hai chân mày đều đã biến mất, lạnh đạm cười khẽ trả lời: “Ta ư? Ta là Vạn Nhân Vãng, một kẻ phàm phu tục tử đi du lịch thiên hạ thế thôi.”

Trương Tiểu Phàm nhìn thẳng vào ông ta, từ từ nắm chặt Thiêu Hoả Côn trong tay, nói:

”Phàm phu tục tử tại sao lại có thể biết nhiều chuyện như vậy? Người chẳng phải là yêu nhân của ma giáo sao?”

Vạn Nhân Vãng chẳng hề phản ứng lại, chỉ nhìn hấn, vẫn lãnh đạm nói: “Việc phân rõ chính tà, đối với người mà nói, quả thật quan trọng vậy sao?”

Trương Tiểu Phàm hít thật sâu một hơi, nói chắc nịch : “Đúng”

Vạn Nhân Vãng đột nhiên cười lạnh, hỏi “Đã như vậy, ngươi vì sao lại dùng tà vật vốn có nguồn gốc từ ma giáo?”

Trương Tiểu Phàm thân hình rung động, nhưng thần sắc cứng rắn, đáp: “Thiêu Hoả Côn này có thể là một vật tà ma, nhưng ta dùng nó để trừ yêu trừ ma, đó là chính đạo, ta không hề thẹn với lương tâm,

nó cũng giống như Tru Tiên cổ kiếm của môn phái chúng ta mà người đã nói đến.

Vạn Nhân Vãng hơi chút rối trí, từ từ đứng dậy, nhìn Trương Tiểu Phàm một lượt, giống như nhìn nhận lại con người này, bên khoé miệng bất giác hiện ra một nét mỉm cười, nói: “Người không ngờ có thể tự suy nghĩ đến mức đó, hiếm có, hiếm có, chỉ là cái thứ ý nghĩ này chẳng qua chỉ đúng với Thanh Vân của người thôi, không dùng cho đại đa số người trong thiên hạ đâu!”

Trương Tiểu Phàm không hề lý gì đến, chỉ chăm chăm nhìn ông ta hỏi: “Người thực ra là ai?”

Vạn Nhân Vãng không trả lời hấn mà hỏi ngược lại: “Người đang nhắm hướng bắc mà đi, có phải muốn quay về Thanh Vân Sơn của người không?”

Trương Tiểu Phàm hơi ngạc nhiên, lại hỏi: “Người có ý tứ gì?”

Vạn Nhân Vãng tùm tùm cười, nói: “Người vẫn không biết sao, ngày nay ma giáo đã lại quật khởi lần nữa, thế lực lan rất rộng, gần đây đã tụ họp trên Lư Ba Sơn ở Đông Hải, Thanh Vân của người đã đi không ít người, cùng với các môn phái khác hội họp ở đó, sợ rằng đã có một trường đại chiến rồi, người tại sao không đi mà xem?”

Trương Tiểu Phàm ngây ra một lúc, nói ”Thực có chuyện đó?” nhưng hấn tức thì ngẩng đầu lên, trong miệng nói: “Điều đó chẳng quan hệ đến ta, ta hỏi lại người một lần ...” lời chưa nói hết đã đứt ngang, Đó là một công phu khiến người ta thất thần, Vạn Nhân Vãng quả thật đã biến mất tựa như qui mị, thậm chí ông chủ quán trà ở đằng xa cũng chẳng thấy bóng dáng đâu cả, trong quán trà lè loi ấy, chỉ còn lại mỗi mình Trương Tiểu Phàm

Trương Tiểu Phàm run run nhìn xung quanh, ngay dưới ánh mặt trời ban ngày,

không hiểu tại sao, hấn vẫn cảm thấy ớn lạnh

Hấn đứng nguyên đó một hồi lâu, cuối cùng thấy hấn cất bước, đi khỏi chỗ cây đại thụ, rồi nhắm hướng đông bỏ đi.

Trương Tiểu Phàm bỏ đi chưa lâu, từ sau cây đại thụ xuất hiện ba bóng người, người đi đầu là Vạn Nhân Vãng, một người là ông chủ quán trà, người còn lại là người sẽ khiến Trương Tiểu Phàm nhất định sẽ hết sức kinh ngạc khi nhìn thấy, ma giáo thiếu nữ - Bích Dao.

Vạn Nhân Vãng nhìn về hướng đông, khe khẽ gật gù, khoé miệng lộ ra nét mỉm cười, nói: “Gã thiếu niên này tính cách quật cường, tâm chí kiên định, có mấy phần giống ta khi còn trẻ.”

Ông chủ quán trà đứng bên cạnh ông ta, lúc này sớm đã không còn trong bộ dạng của một ông lão nữa, hai mắt xạ tinh quang, thần thái uy mãnh, nói : ”Tông chủ, vật hấn cầm trong tay vốn là trọng bảo của ma giáo chúng ta, tại sao không lưu hấn lại?”

Vạn Nhân Vãng đối với việc bị người ta gọi là ‘Tông chủ’ thì hết sức thản nhiên, chỉ lãnh đạm nói: “Phệ Huyết Châu và Nhiếp Hồn chẳng biết vì lý do gì, không ngờ đã bị tinh huyết của gã thiếu niên ấy dung hợp, trở thành một vật huyết luyện. Ngoại trừ thiếu niên ấy, ngày nay chẳng có ai khác có thể khu dụng pháp bảo ấy, chúng ta có chiếm lấy cũng vô dụng mà thôi.”

Bích Dao ở bên cạnh hứ lên một tiếng, nói: “Ta đã nói rồi hôm đó dưới Tử Linh Uyên cây gậy đó trông cổ quái thế nào ấy, hoá ra là có lai lịch lớn như vậy.”

Vạn Nhân Vãng quay sang nhìn Bích Dao, thần sắc trên khuôn mặt vô cùng nhu hoà, nói: “Bích Dao, con thấy gã thiếu niên ấy thế nào?”

Bích Dao mặt đỏ bừng, hờn dỗi nói: “Cha, hôm nay con nhường cho cha đấy!”

Vạn Nhân Vãng cười ha hả, rồi nói: “Gã thiếu niên ấy rất được, chỉ là từ bé đã nhiễm nặng cái thói của Thanh Vân Môn, muốn hấn ra nhập thánh giáo chúng ta, với bản tính quật cường của hấn, chỉ sợ khó khăn vô cùng.”

Bích Dao sắc mặt tức thì ảm đạm, lặng lẽ thở dài.

Vạn Nhân Vãng đưa tay ra khe khẽ xoa đầu con gái, mỉm cười nói: “Tuy vậy hấn đã giải khai được tâm sự chất chứa trong lòng con bao nhiêu năm, khiến cho cha con chúng ta lại hoà thuận, mối ân tình đó, chúng ta nhất định phải trả”

Bích Dao thần sắc thay đổi, vui mừng hỏi: “Cha, cha có biện pháp?”

Vạn Nhân Vãng ngửa mặt nhìn trời, cái uy thế từ từ toả ra chứng tỏ ông ta là một nhân vật nắm giữ quyền uy đã lâu, thế nhưng không hiểu tại sao, nhìn thần sắc của ông ta lại dường như có mấy phần bi sảng, chỉ nghe thấy ông ta chậm rãi nói: “Cần phải cải biến cải biến tính cách con người đó, mặc dù không dễ, nhưng cũng không phải là không có biện pháp.”

Bích Dao mặt mũi sung sướng, Vạn Nhân Vãng quay đầu nhìn vào mắt con gái rồi mỉm cười, nét mặt đó giống hệt những người cha khác khi thấy con gái mình hạnh phúc. Bích Dao hân hoan vì nụ cười của cha, chẳng hề chú ý đến người ở bên cạnh đang nhíu mày, khẽ nói với Vạn Nhân Vãng: “Tông chủ, chỉ là một tên tiểu tử vô danh của Thanh Vân Môn, chúng ta có đáng hao tổn nhiều công sức như vậy không?”

Vạn Nhân Vãng lắc đầu đáp: “Gã thiếu niên ấy trong tay có pháp bảo đại hung chưa từng có xưa nay, hơn nữa xem ra hấn lại có thể điều khiển một cách thoải mái, tương lại nhất định không ở mãi trong ao tù đâu, một nhân tài như vậy, nếu thu dụng được, nhất định sẽ giúp ích rất nhiều cho bá nghiệp của ta, vả lại chẳng cần nói thì hấn cũng sẽ đỡ cho cha con ta rất nhiều bận rộn.”

Bích Dao gật đầu lia lịa, nói “Đúng vậy, con hôm đó cũng đã nói với hấn, nếu hấn gia nhập thánh giáo chúng ta, cha nhất định xem trọng hấn, hấn lại không chịu nghe.”

Vạn Nhân Vãng ngưng cười, hỏi: “Hấn tại sao không chịu nghe? Với tính cách của hấn, lại từ nhỏ ở Thanh Vân môn đã lâu, sớm đã căm ghét thánh giáo chúng ta vô cùng. Mỗi tội, khả khả, Phệ Huyết Châu và Nhiếp Hồn đều là vật chí hung trong thiên hạ, mặc dù ngày nay bị gã thiếu niên ấy không biết bằng cách nào luyện thành huyết luyện pháp bảo, lệ khí ẩn vào trong không lộ ra ngoài, nhưng mang hai vật đại hung ấy bên cạnh, há chẳng bị ảnh hưởng sao? Theo ta thấy, gã thiếu niên ấy tu hành chưa sâu, sớm tối ở bên cạnh những vật đại hung ấy, lâu ngày sẽ bị lệ khí bên trong pháp bảo xâm nhập, tính tình

tất nhiên thay đổi, trở nên hiếu sát, đến lúc đó chính đạo tất không dung hấn, chúng ta lại thi hành một kế sách nhỏ, hấn không muốn gia nhập thánh giáo chúng ta cũng không được.” nói xong liền cười khanh khách.

Bích Dao ngăn người ra, tuy không nói ra nhưng nhất thời trong lòng vừa vui mừng lại vừa băn khoăn lo lắng, cuối cùng chẳng nói câu nào, run run nhìn về phía đông, nhưng chỉ thấy ánh nắng rực rỡ, trời đang lúc chính ngọ, trên cổ đạo bóng dáng của gã thiếu niên ấy sớm đã mất dạng.

Trương Tiểu Phàm rời khỏi quán trà đó, một thân một mình nhằm hướng đông mà đi.

Lúc này đã đúng giờ ngọ, ánh nắng tràn ngập mặt đất, vượt qua sơn khu của Không Tang Sơn là một cánh đồng màu mỡ, bát ngát và có đôi chút vết tích con người sinh sống. Chỉ có đúng một cổ đạo, không biết in dấu bao nhiêu vết chân của người xưa kẻ nay, như một đường kẻ trên cánh đồng bằng phẳng ấy kéo dài về phía trước.

Trương Tiểu Phàm không ngại không phi hành, một mình lặng lẽ bước đi trên cổ đạo, cuộc nói chuyện ban nãy với Vạn Nhân Vãng quả là một cú đánh mạnh vào trong lòng hấn. Mặc dù lời nói của hấn khi ở trước mặt Vạn Nhân Vãng thì chính nghĩa cứng rắn, nhưng giờ này phút này, khi chỉ có độc một mình, hấn không nén được tự hỏi bản thân : Ta thực sự đúng sao?

Thieu Hoả Côn màu đen vẫn yên lặng nằm sát bên hông hấn, lúc có lúc không, từ trên thân cây gậy truyền ra cảm giác lạnh lạnh.

Bước đi, bước đi, bước đi .....

Dưới bầu trời, trên cổ đạo, thiếu niên trong lòng đầy tâm sự đột nhiên dừng bước, ngửa mặt nhìn trời.

Bầu trời xanh thẳm, cao vời vợi, nhìn thấy đúng là cao không thể với tới được.

Trương Tiểu Phàm run run đứng nhìn, khoé miệng khe khẽ giật giật, chân mày chụm lại một chỗ, nhìn hướng lên bầu trời, dường như cũng là hướng về thâm tâm của ai đó, nói khẽ:

“Con người sống ở trên đời, cuối cùng là vì cái gì chứ?”

Trên đường đi, Trương Tiểu Phàm màn trời chiếu đất, trên mình mặc dù chẳng có nhiều tiền bạc, nhưng khi đói thì bắt lấy dã điều dã thảo để ăn, mệt mỏi thì chọn lấy một góc cây để nghỉ ngơi. Dù sao ngày trước trên Đại Trúc Phong hấn đã từng trải qua khoá học chặt trúc, thân thể cũng cường kiện, vì vậy nên cũng không cảm thấy mệt nhọc.

Kì thật nếu hấn ngại khởi Thieu Hoả Côn rồi ngại không mà đi, tự nhiên sẽ nhanh hơn rất nhiều. Nhưng không hiểu tại sao, hấn lại không hề có ý như vậy, luôn cảm thấy trong lòng phiền muộn, luôn có một nỗi ám ảnh rành rọt trong tâm trí, nên thà cứ từ từ mà đi, hy vọng sẽ làm rõ được nhưng nghi vấn trong đầu mình.

Nhưng nếu đề cập đến chỗ này, vấn đề trong lòng Trương Tiểu Phàm hiện giờ, một thiếu niên như hấn làm sao có thể hiểu rõ được. Dù có nghĩ nát óc, hấn luôn cảm thấy những lời dạy dỗ của sư môn trước đây là bất khả xâm phạm, sinh ra phải đúng như vậy, tuyệt nhiên không thể sai được, nhưng lại nghĩ

đến những lời nói của Văn Nhân Vãng, dường như cũng có mấy phần đạo lý, hẳn chẳng biết đường nào mà lần, nên quả là cứ bối rối mãi không thôi.

Nếu đổi lại là người khác, chẳng hạn Đỗ Tất Thư lục sự huynh của hắn, thì sẽ cười láu cá một tiếng, rồi gác chuyện đó ngay sang một bên, dù sao ta là Thanh Vân môn hạ nên tự nhiên nghe theo lời nói của Thanh Vân Môn; nhưng nếu là đại sư huynh hắn Tống Đại Nhân, tính cách nghiêm khắc, căn bản chẳng tin vào cái thứ gọi là tà ma ngoại đạo, thậm chí việc nghĩ ngợi đến ý nghĩ đó cũng không thể có. Duy nhất Trương Tiểu Phàm, tính khí quật cường hơn ai hết, gặp phải vấn đề gần như phủ nhận hoàn toàn niềm tin trước đây của bản thân, thì cứ muốn suy nghĩ, muốn hiểu cho rõ ràng.

Cứ như vậy, hắn vùi đầu trong những suy nghĩ đau khổ, đi đã ba ngày, nhưng vẫn chẳng nghĩ ra được kết quả gì.

Ngày hôm nay, Trương Tiểu Phàm đột nhiên cảm thấy trên đường người bộ hành dần dần nhiều hơn, liền ngưng mắt nhìn về phía đằng trước, phía cuối cổ đạo, có một thị trấn nhỏ, trông qui mô mặc dù không lớn, nhưng nằm trên cổ đạo này, nên khả năng người cũng không ít.

Trương Tiểu Phàm trong lòng vô cùng hoan hỉ, tạm thời cũng muốn quên đi những nỗi phiền não, suốt ba ngày đi đường vừa rồi chẳng thấy mấy bóng người, lúc này nhìn thấy một tiểu trấn như vậy, cũng khiến cho con người tinh thần phấn chấn.

Đi tới gần, nhìn thấy bên cạnh con đường dẫn vào trấn, có dựng một tấm bia đá, trên đó khắc ba chữ “Tiểu Trì Trấn”, có lẽ đó là tên gọi của tiểu trấn này.

Trương Tiểu Phàm thông dong tiến bước, chỉ nghe thấy tiếng người mỗi lúc một huyên náo. Cổ đạo đi xuyên qua tiểu trấn này, bên đường có nhà cửa phòng ốc, cũng có một số cửa hiệu buôn bán, nhưng chủ yếu vẫn là những người bán hàng rong bày sạp hàng ra ngay hai bên đường, đi dọc theo phố, tiếng rao bán nghe liên miên bất tuyệt, đúng là một bức tranh sống động.

Trương Tiểu Phàm đi trong đám đông, trên miệng dần nở nụ cười, hắn nhớ lại lúc còn sống ở thôn Thảo Miếu thời còn bé, tình cảnh cũng ang ang giống như vậy. Cuộc sống nhân gian, so với những năm tháng tu chân trên Thanh Vân Sơn, dường như cũng có chút tư vị khác biệt trong lòng.

“đang đang đang đang đang đang .....”

Đúng lúc Trương Tiểu Phàm đang chìm ngập trong những hồi ức quá khứ, đột nhiên từ con đường phía trước mặt truyền đến một hồi thanh la vang dội, làm hắn giật nảy mình, sau đó thấy dân trấn xung quanh ai nấy đều ra tăng cước bộ, lục tục chạy về phía trước, lại nghe thấy một vài người vừa chạy vừa nói chuyện: ”Chạy nhanh lên, trưởng chân triệu tập để nói chuyện.”

“Ta thấy hình như có chuyện gì thì phải?”

“Đúng rồi, nghe nói tối qua trưởng trấn và Lý bảo trưởng, Phạm tú tài bọn họ đã thương lượng suốt cả đêm, không biết thương lượng có đưa ra được biện pháp nào không?”

“Hy vọng là có biện pháp, nếu không thì hôm nay chẳng có cách nào qua được!”

.....

Trương Tiểu Phàm nghe thấy thế, nổi lòng hiếu kỳ, liền cũng hoà theo dòng người chạy về phía trước, chỉ thấy dòng người lục tục kéo đến, chẳng bao lâu sau đã có hai ba trăm người vây xung quanh một cái thạch đài ở giữa trần.

Trương Tiểu Phàm đứng trong đám đông hướng mắt nhìn về phía trung tâm, chỉ thấy cái đài đó cao ngang lưng người, trông khá bằng phẳng, phía trên có ba người đang đứng. hai già một trẻ, chắc là ba người nghe nói lúc nãy - trấn trưởng, Lý bảo trưởng và Phạm tú tài.

Trông thấy mọi người đến đã đông, một người lớn tuổi nhất trong ba người trên thạch đài tiến ra, đưa tay vẫy vẫy đám người ở phía dưới, tức thì đám dân trong trần dần dần yên lặng

Đến khi xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, lão nhân đó nhìn xung quanh một lượt, giọng trầm trọng nói: "Chư vị hương thân, hôm nay triệu tập mọi người đến đây, chắc hẳn mọi người cũng đều đã biết vì chuyện gì. Từ ba tháng trước, yêu nghiệt chiếm lấy "Hắc Thạch Động" cách trần ta mười dặm, từ đó liên tục quấy nhiễu bản trấn, đến một tháng gần đây, lại càng hoành hành hơn, tối nào cũng cướp bóc trâu bò gia cầm vô số, hơn nữa ba ngày trước đây cha con họ Vương vì con trâu cuối cùng trong nhà nên đã phản kháng lại, không ngờ bị .... ôi, bất hạnh bị chết dưới tay yêu nghiệt ấy"

Đám dân xung quanh đông loạt thở dài, một số ít người còn buột miệng chửi bới.

Trương Tiểu Phàm trong lòng đã minh bạch quá nửa, nhưng vẫn chưa biết yêu nghiệt ấy cuối cùng là cái thứ gì.

Lúc này lại nghe trấn trưởng nói: "Lão phu thân là trấn trưởng, nhưng lại không thể bảo vệ sự bình an cho trấn, thực vô cùng hổ thẹn. Tôi qua sau khi bàn bạc với Lý bảo trưởng và Phạm tú tài, thấy rằng vì yêu nghiệt không giống chúng ta, lẽ nào chúng ta lại trông chờ vào sức người thường để chống lại, chỉ bằng dán cáo thị, mời mấy người cao nhân tu đạo đến trừ yêu, chi phí cho việc đó, rất mong chư vị cùng nhau đóng góp."

Ông ta nói xong, đám dân dưới đài nhao nhao tiếp lời: "Trấn trưởng nói có lý, phải mời cao nhân đến bắt yêu."

"Còn chần trừ nữa, chỉ sợ chúng ta đều bị yêu nghiệt ăn thịt hết cả, vậy còn lo lắng đến tiền nong làm gì?"

"Đúng, đúng ...."

Ba người trên đài thấy dân chúng đều đồng ý, trấn trưởng dường như cũng thở phào nhẹ nhõm, nói: "Vi vậy, tối qua ta cũng đã yêu cầu Phạm tú tài viết bản cáo thị, giờ sẽ đem nó dán lên." Nói xong quay sang gật gật đầu với người trẻ tuổi có bộ dạng tú tài. Tú tài đó lập tức đáp lời, lấy từ trong ngực ra một tờ giấy trắng trên đó có ghi mấy chữ, rồi đi xuống dưới thạch đài, đem dán lên trên bức tường gạch cao ở bên cạnh.

Dân trấn lập tức vây quanh, Trương Tiểu Phàm cũng đi theo để xem, chỉ thấy trên tờ giấy đó có ghi:

Hiện nay yêu nghiệt hồ ly ba đuôi, ở trong “Hắc Thạch Động” cách trấn mười dặm, ngày trốn đêm ra, quấy nhiễu bản trấn, cướp bóc gia cầm trâu bò, lại hại cả người, yêu pháp vô cùng lợi hại, nay đặc thỉnh hữu đạo cao nhân, vì dân mà trừ hại, Tiểu Trì Trấn nguyện dâng 520 lượng bạc để tạ ơn.

Trương Tiểu Phàm mắt trông thấy dân Tiểu Trì Trấn đóng góp khoản tiền đó, tai nghe thấy dân chúng xung quanh ai nấy đều biểu lộ vẻ tán đồng. Hắn do dự một lát, cũng muốn làm một việc thiện, nhưng nghĩ đến lời nói ban nãy của trấn trưởng với dân chúng, thì sợ rằng yêu nghiệt này lợi hại vô cùng, bản thân pháp lực thấp kém, đánh không lại yêu nghiệt chỉ là chuyện nhỏ, nhưng không cẩn thận sẽ mất mạng làm hại đến thể diện sư môn, trách nhiệm đó hẳn gánh vác không nổi.

Hắn đang trù trù do dự, bỗng nghe thấy dân chúng xung quanh đột nhiên ồn ào huyên náo, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, tức thì vô cùng kinh ngạc, chỉ thấy một đại hán to lớn từ phía bên ngoài đang bước đến, tới chỗ đó, chỉ dùng tay phất nhẹ một cái, đám đông như nước rẽ hết cả sang hai bên. Đại hán to lớn đó đi đến gần, Trương Tiểu Phàm quan sát thật kỹ, chỉ thấy người này xem ra tuổi cũng không cao, cùng lắm chỉ trên dưới hai mươi, lông mày rậm mắt to, mặt vuông tai rộng, kết hợp với vóc dáng to lớn kinh nhân của người đó làm toát ra một khí thế uy mãnh.

Trong đám đông, người cao nhất cũng chỉ đứng đến ngang vai hắn ta, khí thế đúng là như hạc giữa bầy gà.

Chỉ thấy người đó bước dài mấy bước đến bên bức tường, xem xét kỹ càng bản cáo thị một lượt, chẳng nói năng câu nào, bắt ngờ cầm xé toạc nó ra.

Trong đám đông vang lên những hô kinh ngạc, đại hán to lớn ấy xoay mình lại, quét mắt nhìn đám người xung quanh, tức thì đám trấn dân im bật cả lại, chỉ nghe đại hán to lớn ấy giọng ồm ồm nói: “Ta là Thạch Đầu truyền nhân duy nhất của “Kim Cương Môn” môn chủ “Đại Lực Tôn Giả”, phụng sự mệnh ra ngoài tu hành, hôm nay đến đây, vì chư vị mà làm một việc công đức.”

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên, lục tìm khắp trong đầu, cũng chưa từng nghe nói đến môn phái tu chân nào là Kim Cương Môn.

Mọi người xung quanh đều dán mắt vào người đó, lúc này đám người trấn trưởng cũng vội vã bước lại, đến trước mặt của đại hán to lớn tự xưng là Thạch Đầu ấy, trấn trưởng thận trọng nói “Vị... tráng sĩ này, yêu nghiệt đó thập phần lợi hại, trừ phi, khụ khụ, trừ phi khí lực mạnh mẽ thì còn khả dĩ, bằng không sẽ nguy hiểm đến tính mạng, ngài đã nghĩ kỹ chưa?”

Đại hán to lớn ấy gật gật đầu, nhìn trấn trưởng, rồi ồm ồm nói: “Ông không tin tưởng ta sao?”

Trấn trưởng bị con mắt to lớn của người đó nhìn chòng chọc, trong lòng bất giác có chút run sợ, lập tức gãi đầu nói: “Không, không có, ta chỉ muốn nhắc nhở ngài thôi.”

Đại hán to lớn quay đầu nhìn xung quanh, giây lát sau, ánh mắt dừng lại tại bức tường gạch dán cáo thị. “Bức tường kia các người dùng để làm gì?”

Trấn trưởng bối rối giây lát, ngạc nhiên nói: “Bình thường chỗ đó cũng chẳng dùng làm gì cả, chỉ là để

dán cáo thị mà thôi.”

Đại hán to lớn tên gọi Thạch Đầu ấy cười ha hả, đột nhiên quát to một tiếng: “Tránh ra”

Thanh âm như sấm, Trương Tiểu Phàm trong tai thành linh vang lên những tiếng kêu vo vo, chẳng cần phải nói những người dân khác, ai nấy mặt mày thất sắc, chưa đầy một khắc, nhanh chóng dạt hết cả ra tạo thành một khoảng trống lớn, trên đó chỉ có mình đại hán to lớn đó đứng.

Chỉ thấy người đó ngưng mi hoành thủ, đột nhiên chân phải đạp mạnh xuống đất, đơn thủ kết ấn, miệng lầm nhảm đọc mấy câu chú ngắn, rồi hô to một tiếng “Lên!”

“Ào”, một trận cuồng phong thành hình xuất hiện quanh người hắn ta, rít lên bên tai mọi người, gần như khiến người ta không đứng vững. Mọi người thất sắc, thối lui liền mấy bước. Chỉ thấy kim quang tràn ngập, đại hán to lớn ấy đã oai vệ tể xuất một thanh lang nha bổng to lớn toàn thân màu vàng, nằm ngang trên không trung, kim quang rực rỡ, bên trên có khắc hai chữ “Phá Sát”, trông ra có vài phần trang nghiêm.

Mọi người lập tức hoan hô, Trương Tiểu Phàm đứng trong đám đông, cau mày, hắn năm đó được Phổ Trí truyền cho “Đại Phạm Bát Nhã”, mấy năm gần đây mặc dù không ai chỉ dạy, nhưng bản thân vào lúc đêm tối tu tập không hề trễ nải, đối với pháp môn tu chân của phật môn hắn cũng hiểu đôi chút. Nhìn thấy đại hán to lớn tên gọi Thạch Đầu tể xuất cây lang nha bổng, sắc vàng trang nghiêm lại trông thể tay thi pháp của hắn ta, có vài phần giống với Phổ Trí năm đó, chỉ sợ hắn là có cùng gốc gác Phật môn tu chân.

Cây lang nha bổng màu vàng kim quang rực rỡ ấy, cực kì to lớn nhìn dường như còn to hơn chủ nhân của nó một chút, lúc này đang bị Thạch Đầu cầm giữ trên không trung, kim quang đại thịnh, chỉ thấy Thạch Đầu đảo đôi mắt, pháp quyết chỉ ra một cái, lang nha bổng trên không rít lên một tiếng, đâm đầu giã xuống.

Mọi người kêu lên kinh hãi!

“Uỳnh uỳnh”, trong âm thanh vang dội bụi bay mù mịt, bức tường vốn đang nguyên đang lành, giây lát, dưới pháp lực của hắn ta, đã vụn ra như cám.

“Oa...” Đám trần dân có mặt sững sốt chưa từng thấy, sau đó ai nấy mặt mũi hớn hở, đại hán to lớn ấy có pháp lực mạnh mẽ như vậy, việc diệt trừ con hồ ly ba đuôi đó tự nhiên rất dễ dàng. Trần trưởng là người đầu tiên bước lại, miệng cười ha hả không thôi, nói: “Thạch Đầu tráng sĩ giỏi quá, việc này xin nhờ tráng sĩ.”

Thạch Đầu gật đầu.

Trần trưởng cúi xuống vái một vái, trên mặt đột nhiên thoáng có chút do dự, rồi lập tức nói: “Chỉ có một chuyện, hy vọng Thạch tráng sĩ có thể hiểu cho.” Tráng hán tên gọi Thạch Đầu ấy lời ăn tiếng nói sang sảng, lúc này vẫn nói bằng giọng đó: “Lão nhân gia xin cứ nói.”

Trần trưởng liền nói: “Về phần khoản thù lao đó, bởi vì đều là tiền mồ hôi nước mắt của dân trong

trần, sở dĩ hy vọng bậc tráng sĩ sau khi trừ yêu nghiệt xong, sẽ lại ...”

Không ngờ Thạch Đầu nghe đến đó, liền xua tay nói : “Không phải cuống lên thế, ta trước khi xuất môn, sư phụ đã ra lệnh cho ta, chúng ta là nhân sĩ chính đạo, nếu gặp yêu nghiệt gây hại, thì vì nghĩa không được từ nan mà phải đem thân ra gánh vác, xem việc cọ sát bản thân là việc tu hành. Về chuyện tiền nong gì đó, bất tất nói lại làm gì, mọi người chỉ cần cho ta ăn no một bữa, ta ăn no rồi sẽ có khí lực để trừ yêu.”

Trần trưởng nghe vậy vui vẻ vô cùng, có được tiện nghi như vậy, tự nhiên còn gì tốt hơn, lập tức nói liền một mạch: “Điều đó tự nhiên là được, tự nhiên là được, mời tráng sĩ theo ta, nhất định sẽ làm tráng sĩ hài lòng.”

Trương Tiểu Phàm ở bên cạnh nghe thấy lời nói của Thạch Đầu, trong lòng không hiểu tại sao, kích động vô cùng, lập tức thấy hổ thẹn, chỉ cảm thấy ngày trước sư phụ sư nương cũng đã từng giáo đạo đồng môn sư huynh đệ, lúc gặp bất cứ chuyện gì, bản thân sợ sệt không dám hành động, thì đúng là đã làm mất mặt sư phụ.

Nghĩ đến đạo lý ấy, hấn nhiệt huyết dâng trào, chỉ cảm thấy bản thân cũng là danh môn chính phái, há có thể không quan tâm đến chuyện này sao, nghĩ vậy rồi muốn bước ra mở miệng nói rõ thân phận, và cùng với Thạch Đầu đi diệt trừ yêu nghiệt.

Không ngờ chân hấn chưa nhấc lên nổi ba phần, chỉ mới nhấc khỏi mặt đất một chút, đột nhiên nghe thấy bên cạnh mình có một giọng nói, mang theo mấy phần lo lắng, mấy phần nôn nóng: “A, vị tiểu ca này, trên đầu có mây đen, ấn đường hơi tối, trên mặt có tử khí, đại sự không được tốt lắm!”

Trương Tiểu Phàm vốn dĩ lòng đầy tâm sự, lời nói mới đến ngang cổ họng, đúng lúc muốn nói ra mấy lời để làm một việc chính nghĩa, đột ngột bị người ta nói vào tai mấy câu đó, kinh hãi giây lát, vội vã nén lời, chẳng hề chú ý dưới chân nên bị loạng choạng một bước, đạp nhầm sang chỗ khác, không ngờ đâm trúng một đồng phân chó.

Cái đồng ấy chẳng hề nhỏ, Trương Tiểu Phàm vội nhảy dựng lên, nhưng nhận thấy dưới chân mùi bốc mùi xú uế, mặc dù còn cách một lớp đế giày, vậy mà trong lòng vẫn thấy kinh tởm, cảm giác toàn thân run lên. Hấn tức giận quay ngoắt đầu lại, muốn xem người nói câu đó là ai?

Chỉ thấy một ông lão đứng bên cạnh mình, râu tóc bạc phơ, khuôn mặt hoàn toàn tầm thường, không ngờ nhìn lại có mấy phần tiên phong hạc cốt, có dáng dấp của một cao nhân đắc đạo, khiến người ta mới nhìn qua đã có mấy phần kính trọng. Bên cạnh lão nhân còn có một tiểu nữ hài khoảng bảy tám tuổi, trên đầu có hai bím tóc vĩnh ngược lên trời, bảm sinh hoạt bát khả ái, trên tay cầm một cây kẹo đường, đang ăn một cách thích thú.

Trương Tiểu Phàm nhất thời bị phong thái của lão nhân đó trấn trụ, thành ra những lời xỉ vả chẳng thể nói ra miệng, đúng lúc đang định nói điều gì đó, nhưng chỉ thấy lão nhân đó nhìn xuống dưới chân hấn, không những không có vẻ gì hối tiếc, mà vẻ mặt còn tỏ ra rất khẩn cấp, nói “Ngươi xem, ngươi xem,

đó không phải là điềm rất đáng kể là gì?”

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên hỏi: “Cái gì?”

Lão nhân nhìn hắn, thật thà nói: “Người chưa từng nghe câu nói thông tục: dẫm phải phân chó, vận đen bức thân, mười người chết chín, bất hạnh đầy trời?”

Trương Tiểu Phàm cứng miệng, rồi run run nói: “Chưa từng nghe, trước đây ta chỉ nghe sư huynh nói qua, khi một người gặp vận đạo cực tốt, mọi người có thể nói anh ta dẫm phải phân chó nên vận đến ...”

Lão nhân ngậy người ra một lúc, rồi lắc đầu quây quây nói: “Hồ đồ, hồ đồ, đúng là chuyện vợ vẩn.”

Trương Tiểu Phàm hỏi: “Tại sao vậy?”

Lão nhân giải thích ”Bởi vì nói vậy thì người bình thường có cố ý dẫm vào phân chó không?”

Trương Tiểu Phàm giật mình, nghĩ đến ngày trước khi ở trên Đại Trúc Phong, do thân phận mình nhỏ nhất, nên thường phải làm mấy việc bẩn thỉu, và sư phụ Điền Bất Dịch có nuôi nuôi con chó Đại Hoàng rất to .....

lập tức lắc đầu quây quây.

Lão nhân gật gù hỏi tiếp: “Người có nhìn thấy người khác cố ý dẫm vào phân chó chưa?”

Trương Tiểu Phàm lắc đầu đáp: “Ở đâu mà có chuyện đó”

“Đúng rồi!” Lão nhân đó vỗ tay, nói: “Nếu dẫm phải phân chó mang lại vận may, há mọi người lại tránh né sao; vả lại, phân chó là vật ô uế cực lâu, xú khí ngập trời, mọi người nghe tởm, chẳng may dẫm phải, khó nói không gặp vận rủi, ngược lại chẳng có gì may mắn?”

Trương Tiểu Phàm nghe một lúc, cảm thấy câu nói đó rất có đạo lý, lại thấy lúc nãy bản thân quả thật sai lầm, lại nghĩ đến lời nói ban nãy của lão nhân, đúng là nói ra những điều làm người ta kinh sợ, không kìm được đỏ mỗi hôi lạnh, nói: “Lão nhân gia ban nãy nói ta ....”

Lão nhân đó nhíu chặt đôi mày, nhìn Trương Tiểu Phàm một lượt khiến Trương Tiểu Phàm trong lòng rối tung lên, rồi cuối cùng nói: “Hình như người quả nhiên có tai nạn đại hung, tốt hơn là mời đi đến bên kia, đợi ta xem tướng cho người, thế nào?”

“Xem tướng?” Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên, bây giờ hắn mới chú ý đến cây gậy tre lão nhân đang cầm trên tay, bên trên có treo một tấm vải trắng, có viết bốn chữ: Tiên nhân chỉ lộ.

Vốn dĩ chỉ là coi tướng đoán mệnh, tuy nói như vậy nhưng Trương Tiểu Phàm trong lòng chẳng hề có ý dám khinh thường, nguyên nhân không phải là hắn, năm xưa Thanh Vân tổ sư sáng lập ra Thanh Vân Môn, cũng đã từng là một tướng sư giang hồ, đương nhiên bây giờ trong Thanh Vân Môn không có ai theo nghiệp này, nhưng Thanh Vân đối với tướng sư thập phần thân thiện, nếu không thì há chẳng khi sư diệt tổ sao?

Trương Tiểu Phàm do dự một chút, nhưng nhận thấy rằng trong lúc hắn và lão nhân đó nói chuyện, đám dân trong trấn đã bao quanh đại hán to lớn tên gọi Thạch Đầu rồi đã đi xa rồi. Hắn lập tức trấn tĩnh

tình thần, trong lòng muốn trước hết để lão nhân đó xem cho một lượt, cũng không có gì là không nên, dù sao ban nãy trấn trưởng cũng đã nói, muốn mời đại hán to lớn ấy ăn no rồi mới đi trừ yêu, xem ra vẫn còn thời gian.

Nghĩ đến đây, hắn quay đầu lại, nhìn lão đầu đó nói: “Được, phiền lão nhân gia xem tướng giúp ta.”

Lão đầu ấy cười ha hả, lấy tay chỉ vào một cây đại thụ ở bên đường, nói: “Chúng ta đến chỗ đó nói chuyện nhé.” Nói xong quay mình bước đi.

Trương Tiểu Phàm đang định đi theo, đột nhiên nghe thấy bên mình có một giọng nói trong trẻo: “Đại ca ca.”

Trương Tiểu Phàm ngẩn người, nhìn thấy tiểu nữ hài ban nãy đứng bên cạnh lão đầu ăn kẹo đường, lúc này chẳng hiểu vì sao cất tiếng gọi hắn. Trương Tiểu Phàm nhìn thấy khuôn mặt hồng hào của cô bé vô cùng khả ái, thì mỉm cười cúi xuống hỏi: “Có chuyện gì thế, tiểu muội muội?”

Cô gái nhỏ ấy khoé miệng chớp chớp, phun ra mấy cái hạt, nhìn Trương Tiểu Phàm, trên mặt cười nhăn nhó, nói: “Dưới chân người có phân chó, rất là thối!”

“À!” Trương Tiểu Phàm tức thì mặt mũi đỏ bừng, nhảy vọt lên, vẫy vẫy chân thật mạnh, cố giữ bỏ uest vật dính trên giày.

Tiểu nữ hài ấy nhìn dáng điệu chật vật của hắn, khẽ cười a ha, rồi quay mình, nhảy nhót đi đến đứng dưới bóng cây bên cạnh lão nhân đó.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 49

Xem Tướng

Phải khó khăn lắm mới rũ bỏ được chất bản dĩnh vào chân, Trương Tiểu Phàm lúc đó mới quay đầu lại, chỉ nhìn thấy tiểu hài nữ đó đã đi đến bên lão nhân, lúc này đang nói nhỏ với lão nhân điều gì đó. Lão nhân lắng nghe, khẽ gật đầu, khoé miệng mỉm cười.

Trương Tiểu Phàm mặt đỏ lên, không biết hai người đằng kia đang đùa cợt gì hấn, lưỡng lự bước tới hỏi "Lão tiên sinh, xin hỏi vừa rồi nói tôi sắp gặp đại hung, điều đó có nghĩa gì?"

Lão nhân nheo mắt nhìn vào hai mắt hấn, mỉm cười đáp "Tiểu huynh đệ thiên đình đầy đặn, nhưng hai má hơi gầy, chắc chắn không phải là người sống trong phú quý, phải chăng?" Trương Tiểu Phàm trong lòng đột nhiên thấy tin tưởng ông ta đến ba bốn phần, gật đầu thốt "Lão tiên sinh nói phải lắm, tôi xuất thân từ gia đình nông dân"

Lão nhân nở một nụ cười, khẽ vỗ vỗ nhẹ vào áo choàng, vẻ mặt bình thản "Lão phu cũng thấy lông mày cậu dày, rậm, và thẳng, nhưng phía cuối lông mày bên phải có một nốt ruồi nhỏ. Đây là chỗ chủ về cha mẹ. Sợ rằng song thân cậu không còn tại thế?"

Trương Tiểu Phàm giật mình, trong mắt tin tưởng thêm ba phần nữa, lại gật đầu "Lão tiên sinh quả thật có tuệ nhãn, song thân đã mất từ hồi tôi còn niên thiếu"

Lão già lại mỉm cười, nói "Mạo muội hỏi tiểu huynh đệ có thể cho lão phu xem tay được không?"

Trương Tiểu Phàm lúc này đã tin tưởng đến bảy, tám phần, nghe nói liền đưa tay ra. Lão nhân vừa định xem thì tiểu hài nữ ở bên cạnh bỗng nhiên xoè một tay ra nắm lấy tay hấn. Trương tiểu phàm giật mình, cô gái nhỏ này định học gia gia của mình chăng? Chỉ thấy cô cười ha ha rồi chạy đi, để lại trên tay hấn vài viên kẹo trơn dính, rất là khó chịu

Trương Tiểu Phàm không đuổi theo, ngây người giây lát, nhưng đối với trẻ con lại không thể mở miệng thóa mạ, tự cho rằng mình không gặp may. Lão nhân mỉm cười đưa cho hấn chiếc khăn lau: "Cháu gái lão phu nghịch quá, tiểu huynh đệ đừng trách".

Trương Tiểu Phàm cười khỏ, lấy khăn lau sạch tay xong, ngoảnh đầu lên đã thấy lão nhân và cháu gái đang cười cười nói nói với nhau, không biết lại nói chuyện gì nữa đây. Lão nhân ngó thấy Trương Tiểu Phàm đang nhìn mình, cười vui vẻ nói "Tốt rồi, hãy để lão phu xem chỉ tay cho tiểu huynh đệ?"

Trương Tiểu Phàm tuân lời đưa tay cho lão, nhưng mắt vẫn nhìn thẳng vào tiểu hài nữ, sợ bị trêu lằn nữa, nhưng tiểu nữ đó giờ lại rất yên lặng, chỉ đứng đó nhìn hấn cười, cũng không hiểu là cười hấn

điều gì?

Lão nhân nhìn vào tay hắn, bỗng nhiên thần sắc biến đổi, "Ồ"

Trương Tiểu Phàm thất kinh hỏi "Có chuyện gì sao?"

Lão nhân cũng không nói nhiều, chỉ vào lòng tay Trương Tiểu Phàm, đáp "Tiểu huynh đệ, cậu có nhìn thấy đường bản mệnh này không?"

Trương Tiểu Phàm nhìn xuống, tự nhiên là không biết có gì bí ẩn, ngây ngô thốt "Gì cơ?"

Lão nhân thần sắc nghiêm trọng đáp "Lão phu nhìn đường bản mệnh của cậu, không giống với người bình thường, bắt đầu từ chỗ này, sau đó một đường bị đứt. Điều đó cho thấy thời niên thiếu của cậu chắc chắn trải qua một trường đại nạn, chỗ đứt rất sâu, chứng tỏ còn ảnh hưởng đến cả thân nhân, đường sống không rõ ràng! Nhìn vào đó, chỉ sợ lệnh tôn và lệnh đường đã qua đời ở trường kiếp nạn này"

Trương Tiểu Phàm trong lòng đau đớn, lúc này đã hoàn toàn tin tưởng vào lão nhân, se miệng nói "Lão tiên sinh, thật là còn hơn cả thần tiên, lời nói không hề sai trật"

Lão nhân thở dài, tức khắc trả lời: "Nguyên gặp đại nạn, lại thoát ra được, cậu bản mệnh có phúc, ở chỗ này thiếu nét, chính là tướng Ngọc Tân Cách, tiếp nối đường bản mệnh của cậu, vậy mới nói trong hung có phúc".

Trương Tiểu Phàm lúc này trong tâm lại hiện lên hình ảnh của Phổ Trí, im lặng hồi lâu, cắn chặt răng lại: "Vừa nãy, lão tiên sinh nói tôi sẽ gặp đại nạn, không hiểu họa phúc thế nào, xin được nghe thêm"

Lão nhân cười nhẹ, tự nhiên ho lên hai tiếng, đáp lời "Điều này, điều này ...."

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên hỏi "Thế nào, lão tiên sinh?"

Lão nhân cười cười thốt "Không cần tiểu huynh đệ phải hỏi, lão phu đương nhiên phải nói, chỉ là ngày xưa đã định, phải có quy củ, xem tướng phải thu tiền, nên ..."

Trương Tiểu Phàm tỉnh ngộ "Lão tiên sinh hãy nói rõ, phải hết bao nhiêu tiền?"

Lão nhân mỉm cười nhìn hắn đáp lời: "12 lạng bạc."

Trương Tiểu Phàm đang định thò tay vào túi, nghe xong, thốt "Đắt quá nhỉ, nhưng tôi chỉ có cả thầy 42 phân bạc thôi"

Lão nhân khẽ nhíu mày, tiếp ngay lời "Không sao, không sao, lão phu và tiểu huynh đệ cũng được coi là có duyên, có gì cũng phải tương trợ cho nhau thôi"

Trương Tiểu Phàm trong lòng cảm kích vạn phần, không kể đến việc sau này không có tiền để dùng, ngay lập tức đưa hết 42 phân bạc cho lão nhân.

Lão nhân thu tiền, chỉnh lại sắc mặt, cẩn thận nhìn vào khuôn mặt Tiểu Phàm, nói "Tiểu huynh đệ, ta thấy ấn đường cậu có màu đen, hắc khí hiển hiện, chắc chắn vận đạo không tốt, tiền đồ sắp tới sẽ gặp khó khăn và nguy hiểm, chẳng thà tự quay về, như vậy mọi hung kiết đều được hoá giải hết.

Trương Tiểu Phàm giật mình hỏi "Phải làm thế ư?"

Lão nhân gật đầu: "Không thể khác được."

Trương Tiểu Phàm suy tư đáp "Nhưng tôi có việc gấp phải đi về hướng đông..."

Lão nhân khuyên nhủ: "Tiểu huynh đệ, có điều gì quan trọng hơn mạng sống của mình, quay về đi thôi" nói xong, hai tay lão chấp lại "Giang hồ gặp gỡ, quả là có duyên, hôm nay chia tay, có ngày gặp lại, chúng ta xa nhau ở đây"

Trương Tiểu Phàm nhíu chặt đôi mày, thần thờ gật gật đầu, nhìn theo bóng một già một trẻ đi xa dần, đứng đực ở chỗ bao người đang đi lại, dường như mất hết phương hướng, chẳng biết đi đâu.

Ngay khi đi khuất sau góc phố, lão nhân và tiểu hài nữ lập tức ẩn thân, ngoảnh đầu lại quan sát chỗ Trương Tiểu Phàm đứng, chỉ thấy chàng trai đó ở giữa dòng người qua lại, nét mặt thần thờ, một lúc lâu sau mới chuyển thân mình đi thẳng về phía trước

"Ha-ha, thế là có 42 phân bạc vào tay" Lão nhân đột nhiên thay đổi thái độ, thò tay vào túi lấy tiền ra cẩn thận ngắm nhìn, miệng không ngớt mỉm cười. Tiểu hài nữ nét trấn tĩnh, mắt nhìn lão nhân hỏi "Gia gia, người làm sao kiếm tiền được vậy?"

Lão nhân vẫn mỉm cười, cất tiền đi, ngoảnh nhìn tiểu hài nữ "Tiểu hoàn, ta đúng là không phải sống vô vọng khi có đứa cháu thế này, chưa đến 10 tuổi, không ngờ có thể đọc được quá khứ của người, chịu khó học hỏi, nhất định sẽ thành một nhân tài kiệt xuất trong giới tướng học của ta".

Tiểu hài nữ được gọi là tiểu hoàn chán nản đáp lời "Những quyển sách thô thiển đó có gì mà khó hiểu, rõ ràng là ông hàng ngày chẳng chịu khó nghiên cứu, không ngờ vẫn giảng giải ý nghĩa được"

Nguyên là trong hai người này, người thực sự biết được chuyện của Tiểu Phàm là tiểu hài nữ, chỉ trong vài phút đã biết được về tướng mệnh của hắn, rồi nói lại với gia gia của mình.

Lão nhân hiển nhiên rất sủng ái tôn nữ, bị cháu gái châm chọc cũng không hề phật ý, cười nói "Cháu không nên khinh thường mấy quyển sách tướng số gia gia đưa cho cháu, "Mệnh lý cửu toán" và "Ngọc trụ tướng học" là từ lão tổ sư thanh vân của chúng ta truyền lại, cũng là cháu vốn thông minh, đối với tướng học lại có tài năng thiên phú, nếu là người thường, ha ha chẳng hạn như gia gia, dù có nghiên cứu cả đời cũng không hiểu được!"

Tiểu hoàn dẫu môi, ngoảnh đầu thì không còn thấy bóng Tiểu Phàm đâu, quay lại hỏi "Vừa rồi ông nói tiền đồ hắn rất khó khăn và nguy hiểm, thế nghĩa là thế nào?"

Lão nhân lại cười đáp "Hiển nhiên là ta lừa gạt hắn rồi, thế cháu nhìn tướng mạo hắn thế nào, có thật sự sẽ gặp tai hoạ không?"

Tiểu hoàn lắc đầu nói "Cháu chỉ có thể xem tiền vận của người ta, còn về hậu vận chỉ biết sơ sơ một chút thôi, không thể xem rõ được"

Lão nhân gật đầu: "Tốt, xem được tiền vận của người ta là nói được những cái đã xảy ra rồi, không thể nói bừa được, hậu vận là những thứ chưa đến chưa biết chưa định rõ, là cảnh giới tối cao của môn tướng học chúng ta, đâu có dễ dàng xem được như vậy"

Tiểu Hoàn nhún vai, vừa bước đi cùng với gia gia vừa nói: “Tuy nhiên theo con thấy, hấn ta sắc mặt mệnh lí dường như thập phần quý dị, đó là kiểu mệnh số vô cùng khó đoán “loạn ma mệnh” mà trong sách tướng có nói đến, tướng này rất hiếm khi gặp”

"Kệ gã đó đi, tiền đã vào tay rồi, lại đây, gia gia đưa người đi ăn"

"Khoan đã, gia gia, người vừa nói về tổ sư Thanh Vân Tử của mình, thường thì gia gia không nói chúng ta với thanh vân môn là đồng tông, tại sao chúng ta không nhận thanh vân môn, với địa vị hiện tại của họ, thêm vào thứ bậc của gia gia, chẳng nổi tiếng, oai phong hơn sao, gia gia định liệu thế nào?"

"Hừ...", Lão nhân khẽ hoảng sợ, nhìn quanh, thấy không ai chú ý tới mình, hạ giọng nói nhỏ "Tiểu nha đầu người biết gì, thanh vân môn giờ là một đại phái tu chân vang danh thiên hạ, cái chúng ta có chỉ là một chút ít ỏi kiến thức tướng học ban đầu của tổ sư từ xa xưa, nay tới nhận đồng tông, chỉ sợ sẽ bị họ coi là mạo nhận lừa đảo để dựa dẫm vào thanh vân môn, để 200 năm nữa thì may ra"

Lão lại mỉm cười, vẻ mặt trở lại đạo mạo giống như lúc nãy nói chuyện với Tiểu phạm, rất tiên phong đạo cốt: "Ta, Chu nhất tiên há lại là kẻ sống nhờ vào thế lực của người sao"

Tiểu hoàn cười nói "Gia gia, không ngờ người cũng có phong thái này, thật sự rất khó..."

"A!"

Lời chưa kịp nói hết, thốt nhiên thấy Chu Nhất Tiên mắt sáng lên, bước vội đuổi theo một một phu nhân khuôn mặt đầy đặn, người đeo đầy trang sức vàng bạc, nghiêm mặt nói: "Phu nhân, lão thấy sắc diện phu nhân mây đen bao phủ, ấn đường đầy hắc khí, mặt có tử khí, đại sự thật không tốt! Để lão xem qua bản mệnh cho, phu nhân thấy thế nào?"

Tiểu hoàn không nhịn được bật cười, nhưng nhìn thấy gia gia liên tục kín đáo nháy mắt, buộc lòng bước tới, trung ra dáng vẻ ngây thơ đáng yêu, cẩn thận nhìn vào sắc diện phu nhân giàu có ấy.

* * *

Trương Tiểu Phạm cứ đi trên đường, vô tình đã đi ra khỏi tiểu trấn, nhưng do mất thời gian nán lại trò chuyện, vả lại bản thân hấn cũng có tâm sự, giờ mới nhận ra rằng chiều đã hoàng hôn.

Tịch dương in lên chân trời một rặng chiều đỏ rực xiên xiên chiếu xuống làm cho bóng hấn đổ dài trên mặt đất. Đã đến giờ quây quần ăn tối, mọi người đều đã trở về nhà của mình sum họp, bên ngoài tiểu trấn không một bóng người, chỉ có cô độc một mình hấn, vô cùng lẻ loi.

Hấn nhìn vào bóng của chính mình, tự nhiên trong lòng thấy thật chán nản.

Kể từ khi nghe Vạn nhân vãng nói các phái chánh đạo tụ họp tại núi lưu ba phía đông hải, chắc chắn sư phụ Điền bất dịch sẽ có ở đó, hấn lại rất muốn gặp lại mọi người, không ngờ hôm nay gặp một "lão thần tiên", khuyên rằng hấn không nên đi mà nên trở về núi thanh vân, nhưng vạn nhất mà quay trở lại đó, mọi người lại đi rồi thì biết làm thế nào?"

Từ khi hấn thoát khỏi nguy hiểm ở Tử linh uyên, thâm tâm muốn sớm được gặp sư phụ, sư nương, báo tin rằng mình vẫn bình an, chẳng qua mấy ngày nay lòng đầy tâm sự, thành ra chậm trễ. Nhưng bây giờ

đột nhiên hẳn phải quay về, vì vậy trong chốc lát chẳng thể quyết ngay được.

Trong lúc còn do dự chưa quyết, tự nhiên hẳn nghe thấy âm thanh của một người bước tới, quay đầu lại nhìn, hoá ra là gã Thạch đầu to lớn lúc nãy đang một mình hăm hở đi ra khỏi tiểu trấn.

Chi thấy gã đã bước đến gần, nhìn thấy Trương Tiểu Phàm, cũng không thèm để ý, ngoảnh về phía mặt trời lặn đằng tây, tự nói một mình: "Mặt trời đang ở phía tây, trường trấn nói rằng hắc thạch động ở phía bắc trấn 10 dặm, chính là hướng này rồi", nhìn lại phương hướng lần nữa, xem bộ dạng hẳn dường như muốn bỏ đi.

Trương Tiểu Phàm nghe vậy tự nhiên trong tâm khê động, cất giọng hỏi "Thạch đầu.... tráng sĩ, tráng sĩ phải đi đến hắc thạch động hay sao?"

Thạch đầu ngạc nhiên dừng bước, quay đầu nhìn Trương Tiểu Phàm đáp "đúng vậy, các hạ là ai?"

Trương Tiểu Phàm trong đầu suy tính: Do ta không thể đi về phía đông, chi bằng đi cùng với người này trừ yêu quái, rồi sẽ gặp sư phụ sau, đó cũng là làm được một việc tốt, sau này có thể thuật lại với sư phụ.

Ý đã quyết, Tiểu Phàm cười đáp: "Tại hạ cũng là người tu đạo, ban sáng tại Tiểu Trì Trấn đã chứng kiến mọi việc, vốn dĩ cũng muốn cùng tráng sĩ trừ hại cho dân, nhưng do có việc nên bị chậm trễ, giờ mọi việc đã ổn, không hiểu đạo huynh có thể cho đi cùng được chăng?"

Thạch đầu mở to mắt nhìn Trương Tiểu Phàm: "Đây chẳng phải chuyện đùa, việc đó rất là nguy hiểm, ta thấy tuổi của các hạ cũng không phải nhiều, không hiểu các hạ thuộc môn phái nào?"

Trương tiểu phàm gật gật đầu ngạc nhiên, nhìn thấy Thạch đầu tuổi cũng không nhiều lắm, bộ dạng bảnh sinh trung thực, thật thà, nghe thấy hỏi vậy chẳng nghĩ ngợi gì liền lập tức mỉm cười: "Tiểu đệ là môn hạ tại thanh vân môn, đại trúc phong, sư phụ là Điền bất dịch, đạo hạnh còn kém cõi, dám mong thạch huynh chiếu cố cho"

Thạch đầu giật mình, mở to mắt ngạc nhiên thốt: "Gì cơ, các hạ đúng là môn hạ của thanh vân?"

Trương Tiểu Phàm gật đầu: "đúng vậy"

Trong mắt Thạch đầu ánh lên nét coi trọng: "Thất kính, thất kính, Thanh vân môn hiện giờ là đại phái đứng đầu chính đạo, vẫn thường được nghe rằng đạo pháp thanh vân vô cùng thần diệu, mọi người rất chi ngưỡng mộ, chẳng may mạo phạm, xin thứ lỗi cho."

Trương Tiểu Phàm hơi dờ ra, trong tâm vô cùng cao hứng, không ngờ sư môn lại có danh tiếng lớn như vậy ở bên ngoài, lập tức mỉm cười đáp "Thạch huynh quá lời, vậy hãy cùng đi với nhau, tiêu diệt yêu quái vì dân trừ hại"

Thạch đầu cười ha hả đáp "Được chứ"

.....

Hắc thạch động nằm ở giữa rừng phía bắc tiểu trấn 10 dặm, trên đường đi. Trương tiểu phàm và Thạch đầu hỏi han tên họ của nhau, rồi cùng đàm đạo. Tiểu phàm tính tình chất phác, thạch đầu thân thể cao

lớn, cũng là một người tính nết đơn giản, hai người nói chuyện rất hợp, chẳng mấy chốc đã trở nên thân thiết.

Lúc này trời cũng đã dần tối dần, ánh nắng tàn dần, yếu ớt soi trên mặt đất. Trương tiểu phàm nhìn về phía trước thấy cây cối dần rậm rạp, trong tâm đoán rằng sắp gần đến rừng, mở miệng thốt: "Thạch đại ca."

Thạch đầu đứng ngay gần hẳn hỏi "Gì vậy?"

Trương tiểu phàm đáp: "Tiểu đệ ban ngày chứng kiến đại ca thi triển pháp bảo kim sắc lang nha bổng, khí độ nghiêm trang, ra pháp quyết tựa như của phật pháp, tuy nhiên tiểu đệ không nghe thấy rằng phật gia có một pháp khí là lang nha bổng, nhưng cảm thấy nó giống như bảo vật nơi Phật môn, không biết có đúng hay không?"

Thạch đầu trong mắt ánh lên nét bội phục nói: "Tiểu phàm, đệ thật sự xứng đáng là môn hạ thanh vân, đệ tử đại phái, quả thật kiết thức rất sâu rộng."

Trương Tiểu Phàm nghe vậy đỏ cả mặt lên.

Thạch đầu nói tiếp, "Kim cương môn ta người rất ít ỏi, mấy thế hệ đều chỉ truyền cho một người, sư phụ ta năm đó gặp ta ở một làng nhỏ heo lánh, nói rằng ta bản chất chất phác, cương mãnh hồn hậu, chính là nhân tài để tu luyện đạo pháp của kim cương môn, do đó đã độ ta vào con đường tu luyện. Lão nhân gia có nói, kim cương môn ban đầu, đích xác là một chi phái của phật môn, nhưng thời gian đã trôi qua lâu rồi, chẳng ai còn nhớ được, vả lại pháp quyết truyền qua nhiều thế hệ, giờ đã trở nên hoàn toàn khác biệt, so sánh với phật môn tu chân chính tông ngày nay là Thiên Âm Tự quả thật rất khó."

Nói tới đây, Thạch đầu liền cúi đầu xuống, khuôn mặt chất phác mỉm cười nói: "Chỉ là sư phụ của ta thường dạy rằng, mặc dù đạo hạnh của chúng ta không cao, nhưng luôn phải tuân theo giới điều của phật môn, là người tu đạo, tự nhiên phải tạo đức cho dân, gặp yêu nghiệt hoành hành, chắc chắn phải tiêu diệt."

Trương tiểu phàm trong tâm bội phục đáp "Sư phụ đại ca dạy chí phải"

Thạch đầu gật đầu: "Sư phụ ta đúng là người thuộc chánh đạo"

Trương Tiểu Phàm mỉm cười không nói, tự nhiên trong tâm chột động, chẳng hiểu sao lại nhớ lại câu chuyện nói với Vạn Nhân Vãng hôm đó, thầm nghĩ: nếu sư phụ Thạch huynh biết được rằng ta đang sử dụng pháp bảo tà hung cùng cực, không hiểu có cho phép đồ đệ của mình đi cùng với ta không? Nghĩ đi rồi lại nghĩ lại, các vị trưởng lão thủ toạ thanh vân môn ghét cay ghét đắng pháp bảo hung tà! Giờ ta có thể sử dụng pháp bảo này không? Hay là ta đã bước chân vào ma đạo rồi...

Trương Tiểu Phàm trầm ngâm suy nghĩ, Thạch đầu tưởng hẳn muốn đến hắc thạch động thật nhanh, cũng không để ý nữa, giới bị toàn thân, chuẩn bị đại chiến với yêu nghiệt

Trời cuối cùng đã tối. Khi ngôi sao đầu tiên mọc lên ở trên đầu, hai người đã đến bìa ngoài khu rừng.

Thạch đầu hít thở thật sâu, rồi nói với Trương Tiểu Phàm: "Như Trương trấn nói lại, hắc thạch động ở giữa khu rừng này, trong đó có rất nhiều đá đen, khi xưa người trong trấn vẫn đến đó lấy đá về để làm đường, giờ tự nhiên không dám đến nữa, nghe nói rằng động này sâu khó lường, chúng ta phải rất cẩn thận"

Trương Tiểu Phàm gật đầu, nghĩ bụng: có sâu cũng chẳng thể sâu hơn Tử Linh Uyên dưới Vạn Bức Cổ Quật ở Không Tang Sơn được. Hai người chỉnh đốn lại hành trang, chuẩn bị bước chân vào vùng đất nguy hiểm, đột nhiên ở khoảng cách 10 trượng, truyền lại một âm thanh sợ hãi "Ôi"

Hai người cùng nhìn quanh, Trương tiểu phàm chợt giật mình, nhìn thấy từ bên phải có hai người đang chạy tới, một già một trẻ, chính là lão nhân và tiểu hài nữ ban ngày đã xem tướng cho hắn. Chỉ thấy tiểu hài nữ mặt mũi bình thường, còn lão nhân thì tái mét mặt thở hổn hển, chẳng còn thấy dáng vẻ tiên phong đạo cốt ở đâu?

Trương Tiểu Phàm bước tới trước mặt bọn họ hỏi "Hai vị, có chuyện gì vậy?"

Lão nhân là Chu nhất tiên đang lo lắng, tự nhiên thấy có người tới gần, vô cùng hoảng sợ, định thần nhìn lên, hoá ra là tên ngọc ban nãy, ngoảnh đầu ra sau thấy mọi thứ im ắng, không có bóng ai, cuối cùng cũng lấy lại bình tĩnh, dừng chân nhìn tiểu hài nữ "Tiểu hoàn, đừng chạy nữa, có lẽ bọn chúng không đuổi theo nữa rồi".

Tiểu hoàn há to miệng thở, trên tay vẫn đang giữ chặt 1 bình kẹo, có vẻ như cô bé rất thích ăn kẹo, nghe thấy lời Chu Nhất Tiên, cuối cùng giờ cũng đã dừng lại, thở dồn dập, hổn hển.

Thạch đầu cũng đã bước tới, đứng cạnh Tiểu phàm, nhìn thấy bộ dạng khốn khổ của hai người một già một trẻ, ngạc nhiên hỏi "có chuyện gì thế?"

Trương Tiểu Phàm cũng đang định hỏi han, nhưng chưa kịp mở mồm thì đã nghe thấy Tiểu hoàn ngoác miệng oán thán: "Tất cả đều tại gia gia, đã lừa được mẹ béo ấy còn chưa thấy đủ, lại còn cố xem cho nữ nhân trẻ tuổi ấy, cháu đã sớm biết, cô ta tinh tế vô cùng, làm sao chúng ta lừa được chứ?"

Chu Nhất Tiên cũng bực tức nói "Sao người không nói sớm, làm hại ta bị con bé ấy đánh cho một chưởng, đến giờ vẫn còn đau, chẳng thà ta biết đến kỳ thuật của tổ sư thì giờ đã không bị thế này..."

Lời nói chưa hết, tự nhiên nghe thấy trong bầu trời ban đêm, truyền đến một tiếng gọi: "Lão lừa lọc kia, lão chạy đi đâu!"

Mọi người kinh ngạc, chỉ thấy từ trên không trung có một luồng sáng trắng nhanh như điện lao tới hướng thẳng về phía Chu Nhất Tiên. Chu nhất tiên vốn không phải là người tu luyện đạo pháp, lại đang lúc không phòng bị gì, mặc dù có một chút bàng môn tả đạo thì cũng không kịp thi triển được, mắt nhìn thấy rõ ràng là mình sẽ luồng sáng đánh trúng.

Trương Tiểu Phàm ở bên cạnh nhìn thấy, dù sao hai bên cũng đã biết nhau nên không thể không cứu, tình thế lúc này lại rất khẩn trương, mặc dù qua câu chuyện ban nãy, lờ mờ cảm thấy bản thân cũng bị

hai người họ lừa, nhưng lúc này chẳng có thời gian để nghĩ ngợi nhiều, lập tức xuất thủ, thiêu hoá cơn vọt lên cao nhanh như điện ngăn cản luồng sáng trắng.

Chỉ thấy ầm lên một tiếng âm thanh vang động, luồng sáng trắng bị đánh bật trở lại, từ trên không trung truyền lại một giọng nữ kêu lên kinh ngạc, khi luồng sáng tắt đi, trước mặt mọi người hiện ra một người con gái.

Kế đó, Trương Tiểu Phàm ngậy người ra, mắt nhìn thấy cô gái toàn thân mặc áo màu xanh, eo lưng đeo chiếc chuông nhỏ màu vàng xinh xinh, đang ngân lên trong trẻo, tay cô gái thì cầm một đoá hoa sắc trắng, long lanh như ngọc. Lúc này đang nở một nụ cười trên môi, không thèm lý gì đến lão già Chu nhất tiên, đôi mắt đen láy chăm chăm nhìn vào Tiểu phàm, mỉm cười nói nhẹ: “Trương tiểu phàm, thật là trùng hợp”

Đây không phải chính là tiểu nữ ma giáo Bích dao thì là ai chứ?

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 50

Yêu Hồ

Trương Tiểu Phàm ngây người ra, vạn lần không hề nghĩ rằng sẽ gặp lại nàng nhanh thế này, có ý không muốn nhận nhưng đã từng cùng nhau trải qua sóng chết nơi Tích Huyết Động ở dưới Tử Linh Uyên, vẫn mang canh cánh trong lòng một tâm trạng kỳ diệu khó tả, chỉ đành lúng túng cười nói: "Sao cô lại tới chỗ này thế?"

Thạch Đầu ở bên cạnh nhìn thấy hình dung cổ quái của Trương Tiểu Phàm, lấy làm lạ hỏi: "Tiểu Phàm, cô nương này là ai vậy?"

Trương Tiểu Phàm vọt miệng nói: "Cô ta là... ..." thì sực nhớ lại, nếu để người khác biết được thân phận của Bích Dao, cộng thêm sự quan hệ giữa mình và nàng, chỉ sợ phiền toái không ít, lời ra đến miệng lại nuốt trở vô.

Thạch Đầu trong lòng thấy kỳ vì Trương Tiểu Phàm rõ là muốn nói song lại thôi, Bích Dao đứng đó mỉm cười đỡ lời: "Người đừng hỏi hấn, ta và hấn chỉ mới biết, bất quá gặp nhau một lần, hấn cũng không biết lai lịch của ta."

Thạch Đầu giờ mới hiểu ra nhưng thấy thần sắc trên mặt Trương Tiểu Phàm, bỗng dung cười lên cổ quái, kề sang tai Trương Tiểu Phàm nói nhỏ: "Trương huynh đệ, ta thấy đệ mặt mày kỳ lạ, có phải là đã có ý với vị cô nương này rồi?"

Trương Tiểu Phàm hoảng hốt không ít, mặt mày trắng bệch, nói lẹ: "Huynh ngàn lần không thể nói bậy bạ vậy, đệ, đệ cùng cô ta ngay cả một chút quan hệ cũng không có!"

Bích Dao vốn đứng đó mỉm cười nhìn hấn, khi nghe xong mấy câu nói đó, sắc mặt sụ xuống, hừ một tiếng, cười lạnh rằng: "Không sai, ta làm sao mà có quan hệ với một người vô sỉ và ti tiện như hấn chứ?"

Mọi người đều sững sốt cả ra, nhớ lại mới đây khi nàng vừa gặp Trương Tiểu Phàm, rõ ràng là ngạc nhiên mừng rỡ, không ngờ giờ đây trở mặt nhanh như trở trang sách, lại thêm hai câu nàng nói "vô sỉ, ti tiện" khiến cho mọi người đều lộ ánh mắt cổ quái, cùng lúc nhìn sang Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm cực kỳ bối rối, không biết phải biện bạch làm sao, liền cười băng quơ một hồi, nhưng trong mắt mọi người tình cảnh nhìn giống như một đôi tình nhân trẻ đang hờn giận cãi nhau.

Thạch Đầu nhìn sắc trời, đối diện Trương Tiểu Phàm nói: "Trương huynh đệ, thời gian không sớm nữa, chúng ta lên đường thôi."

Trương Tiểu Phàm mong cho thoát khỏi cục diện khó xử này còn chưa kịp nên liền đáp ứng, ngay lúc nói chuyện, thành linh, Bích Dao ở cạnh bên quát lên: "Lão lừa bịp, ngươi hãy đứng lại cho ta!"

Hai người xoay mình nhìn lại, nguyên lai là Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn thừa lúc mọi người không chú ý định chuồn đi, nhưng bị Bích Dao bắt gặp, mắt nhìn đóa Thương Tâm Hoa lại tỏa sáng trong tay Bích Dao, phát ra từng làn hàn khí, Trương Tiểu Phàm giựt mình, lập tức ngừng chân lại, nói: "Đợi chút, bọn họ đã làm gì chọc giận đến cô vậy?"

Bích Dao liếc nhìn Trương Tiểu Phàm, nét giận vẫn chưa tan, lạnh lùng nói: "Không liên quan đến ngươi!"

Trương Tiểu Phàm bị một câu chặn họng, trong lòng sàu muộn, nhưng Chu Nhất Tiên vừa rồi đã lãnh giáo lợi hại của Bích Dao, chịu khổ không ít, nay có người thấy bất bình mà đứng ra tương trợ nhưng lại sắp bỏ cuộc thì gấp rút nói: "Tiểu huynh đệ, ngươi phải cứu ta đó. Khi nãy ta ở phía trên tiểu trấn, có lòng tốt vì cô nương này mà coi tướng, nào ngờ cô ta lời thật không nghe lọt tai, trái ngược với mong muốn của mình, thì liền động võ cùng hai ông cháu ta... .."

Bích Dao giận dữ: "Nói bậy, lão lường gạt ngươi, toàn nói lời bậy, chuyên đi lường gạt, lừa tiền người khác, bây giờ dám đồ cho ta, coi chiêu!"

Dứt lời, trên tay lại bắt pháp quyết, Thương Tâm Hoa tỏa phát bạch quang, trong vòng xung quanh sáng lên như ban ngày, mắt thấy nàng lại muốn ra tay, Trương Tiểu Phàm nói gấp: "Bích Dao, đợi một chút."

Ngờ đâu Bích Dao như không nghe thấy, chẳng nói lời nào, ở khoảng thời gian đó, Thương Tâm Hoa đã rời tay bay ra, chớp lên một cái ở không trung, chớp lần thứ hai lại chớp thêm cái nữa, chỉ nghe "bách" một tiếng nhỏ, trong thời gian ngắn, bạch quang chói mắt, trăng sao trên trời như mờ hẳn đi, chỉ thấy hoa bay đầy khắp, rực rỡ đẹp mắt, hương thơm nức mũi, xé gió lao đến.

Đây vốn là một cảnh lạ hiếm thấy, song không ngờ trong mắt Chu Nhất Tiên lại như thấy quỷ quái, sợ đến biến sắc, lão chụp lấy Tiểu Hoàn xoay đầu bỏ chạy, tay phải cho vào trong túi, móc ra một tờ giấy vàng rục, ở xa nhìn lại, trông giống như một loại giấy bùa mà đạo sĩ nhân gian dùng để bắt quỷ.

Trương Tiểu Phàm ở dưới Tử Linh Uyên đã lãnh giáo qua sự lợi hại từ pháp bảo của Bích Dao, lại thấy Chu Nhất Tiên như là không biết đạo pháp, bất nhẫn trong lòng, cuối cùng cũng chuyển mình phóng ra, ngăn ở phía trước người ông cháu Chu Nhất Tiên, Thiêu Hỏa Côn đưa lên, ý muốn giúp Chu Nhất Tiên ngăn đỡ trận này.

Chỉ là Bích Dao thấy Trương Tiểu Phàm đột nhiên nhảy ra, đầu mày nhăn lại, trên gương mặt như ngọc tựa như thoáng qua một nụ cười nhẹ, hoa bay đầy trời, bỗng dừng dừng lại giữa không trung, múa lượn ở cách thân hình Trương Tiểu Phàm một trượng, chẳng hề tiến tới. Chỉ thấy sắc mặt nàng vẫn nghiêm lại, hỏi giọng lạnh lạnh: "Ngươi làm gì?"

Trương Tiểu Phàm nhìn nàng, lòng trống rỗng trong giây phút, thận trọng nói: "Họ không phải là người

tu đạo, cô làm khó họ chi, thôi đi nha?"

Bích Dao hừ lạnh rồi lắc tay một cái, hoa bay khắp trời bất chợt đều quy tụ trở về một cách nhanh chóng, ở dưới ánh sáng của trăng sao, kết tụ thành một đóa hoa trắng, bay trở lại trong tay nàng: "Sao ngươi lại không hỏi lão, để biết sự tình thế nào?"

Trương Tiểu Phàm cũng lấy làm lạ trong lòng, liền xoay đầu về hướng Chu Nhất Tiên mà hỏi, Chu Nhất Tiên vốn đang đợi chuyện phải trái mơ hồ này, ngờ đâu Bích Dao ở bên nào vô hỏi những câu lạnh lùng, toàn là chỗ then chốt, qua lại một hai câu, Trương Tiểu Phàm và Thạch Đầu đều nghe rõ câu chuyện, căn nguyên là Chu Nhất Tiên sau khi thuận lợi gạt tiền của một phụ nhân đẩy đà thì lòng tham không đáy, lại thấy Bích Dao ăn mặc cao quý, không màng để ý đến Tiểu Hoàn dùng mắt ngăn trở, tiến lên kiếm ăn.

Nhưng Bích Dao rất mực thông tuệ, phàm phu tục tử há có thể bì, lẽ nào lại bị lường gạt bởi ba bốn lời nói của lão. Mới đầu vì Tiểu Hoàn coi trúng, nhắm vào chuyện đã qua của Bích Dao mà nói bảy tám lời, nhưng Bích Dao truy hỏi kỹ càn, Tiểu Hoàn ở cạnh bên lại nhắc bảo Chu Nhất Tiên không được tốt, Chu Nhất Tiên miệng nói lộn xộn, tức thời bị lộ mách khoe, Bích Dao tức giận liền muốn ra tay giáo huấn hai tên lừa bịp một già một trẻ này.

Chu Nhất Tiên thấy tình thế bất lợi, bỗng dưng rước lấy phiền não, lão đối với đạo pháp tu chân một khiêu cũng chẳng thông, song năm xưa khi Thanh Vân Tử hành tẩu giang hồ có truyền lại một chút bản sự để bảo mệnh, là thuật độn thổ ở trong các đạo gia phù chú hữu dụng, lúc đó tạm thời chạy thoát đi được. Nào ngờ thời gian truyền đạt tu hành không đủ, không thể nắm lấy phương hướng, khéo thay lại lạc tới gần chỗ Trương Tiểu Phàm và Thạch Đầu.

Vừa mới bắt đầu Bích Dao không ngờ tới lão lại có chiêu này, nhưng nàng lại là con gái một của ma giáo Quỷ Vương Tông tông chủ, một tiểu đạo giang hồ cỡ này sao làm khó được nàng, chỉ dùng dị thuật tra xét khắp nơi, lập tức tìm ra lão lừa gạt hạ lạc chỗ nào, chớp mắt đã đuổi tới nơi.

Trương Tiểu Phàm ngây người trong khoảnh khắc, đưa mắt nhìn dính lấy Chu Nhất Tiên, hỏi: "Hồi sáng này lão nói cho ta biết tiền đồ gian hiểm, cũng là giả hả?"

Chu Nhất Tiên đảo mắt một lượt, chưa trả lời thì nghe ở bên này Bích Dao nhin không được đã bật cười: "Thì ra không ngờ ngươi cũng giúp vốn cho lão à!"

Nở nụ cười này rồi thì thần tình lạnh như băng sương của nàng tức thời tan mất, Trương Tiểu Phàm cảm thấy lúng túng vô cùng, tim muốn nhảy ra khỏi đầu một lượt, thật không cảm động, đối diện với Bích Dao, cảm thấy mất mặt. Nhất thời mặt mày đờ đẫn, lại muốn bỏ đi.

Chu Nhất Tiên hoảng sợ thiếu điều muốn nhảy dựng lên, lòng thầm kêu khổ, Thạch Đầu ở kế bên nhìn thấy cục diện khó xử, liền đề tỉnh Trương Tiểu Phàm: "Trương huynh đệ, hay là chúng ta tiến vào đi, làm việc chính cần gấp."

Trương Tiểu Phàm gạt đầu cho là phải, rồi thì không quản chuyện người nữa, chuyên mình cùng Thạch

Đầu đi vào khu rừng, Bích Dao cảm thấy nao nao, ở kế bên nói: "Khu rừng này tràn đầy yêu khí, hai người đây vào đó làm gì?"

Trương Tiểu Phàm đáp: "Chúng tôi vào đó là muốn trừ yêu."

Nói xong thì kéo Thạch Đầu một cái, rồi mau bước vào trong rừng. Thạch Đầu liếc nhìn hai ông cháu cùng Bích Dao ở sau lưng rồi cũng bước theo. Quang cảnh lập tức trở nên vắng vẻ, Bích Dao mặt mày lạnh lùng, xoay đầu nhìn lại, Chu Nhất Tiên liền cung tay thủ ở trước ngực, làm thế như muốn ngăn cản, chỉ là có ngăn đỡ được không lại là chuyện khác.

Nào ngờ Bích Dao lại không động thủ, trầm ngâm giây lát, lại đối cùng Chu Nhất Tiên nói: "Bọn họ vào đó làm gì, lão biết không?"

Chu Nhất Tiên lo sợ, hồi sáng lão cũng ở trên Tiểu Trì Trấn, tự nhiên biết rõ nguyên do sự tình, liền nói: "Biết chứ, khu rừng đó có cái hắc thạch động, do tam vĩ hồ ly chiếm cứ, bọn họ vì Tiểu Trì Trấn đi trừ yêu, thế nào?"

Bích Dao hứ một tiếng, ánh mắt rũ xuống từ từ, lẩm bẩm trong miệng: "Bản thân chỉ có chút đạo hạnh, không ngờ... .."

Chu Nhất Tiên thấy nàng đứng đó tựa hồ như phát ngây dại, thâm bảo trong bụng đây là một cơ hội tuyệt hảo, làm sao có thể bỏ qua, lập tức kéo tay Tiểu Hoàn, rón rén chuồn đi. Đợi khi Bích Dao định thần trở lại thì hai người đã đi xa rồi, chỉ còn thấy phía sau lưng.

Nhưng với bản lãnh của Bích Dao, muốn đuổi theo vốn là chuyện dễ dàng, chỉ là nàng tựa hồ như lại không có ý đó, ngược lại chuyển xoay thân mình, nao nao xuất thân trông về hướng rừng sâu dần dần âm u trong ánh trăng.

Trương Tiểu Phàm cùng Thạch Đầu đi vào trong khu rừng, chỉ thấy cây cối cao thẳng, cành lá sum sê, che khuất ánh trăng, rừng cây một màn u tối. Bước đi từng bước, bốn bề vắng lặng, từ nơi sâu thẳm trong rừng, phảng phất một màn sương mỏng chập chờn phiêu đảng.

Hai người nhìn nhau một lượt, Thạch Đầu nói nhỏ: "Cẩn thận."

Trương Tiểu Phàm gật đầu, hai người đều lấy ra pháp bảo của mình, nâng cao tinh thần phòng bị, đi về phía trước.

Đi một hồi lâu, chỉ thấy cỏ thụ vươn cao che trời, âm khí trùng trùng, coi bộ đã đến nơi sâu thẳm của khu rừng. Ở vào lúc ấy, họ bỗng nhiên nghe tiếng một người con gái vọng lại từ trong màn sương mênh mông ở phía trước, âm thanh nhu hòa mà thê lương nào nề:

Tiểu tùng cương, nguyệt như sương,

Nhân như phiêu như hoa diệp thương.

Thập số tái, tam thiên niên,

Đã nguyện tương biệt bất tương vong.

Tạm dịch:

Tiểu tùng cương, trắng như sương,
Người như cỏ hoa phiêu dạt cũng đau.
Trải mười kiếp, ba ngàn năm,
Chỉ nguyện xa nhau đừng quên nhau.

Giọng người con gái đó uyển chuyển, nhẹ nhàng ngâm nga, tuy không nhìn thấy người song lại vương đầy hơi hám đau thương, thoang thoang truyền lại. Trương Tiểu Phàm cùng Thạch Đầu nhìn nhau, sắc mặt đều biến đổi, đêm hôm khuya khoắt thế này, lại ở nơi hoang vắng không người, chỉ sợ phần nhiều là yêu ma quỷ quái. Trong khoảnh khắc hai người càng thêm cẩn thận, theo hướng tiếng ngâm nọ tiến tới.

Sương mỏng bông bành, từ từ bó lấy hình bóng hai người bọn họ, bao bọc hẳn đi.

Hai người đi khỏi không bao lâu, một bóng xanh chớp lên, Bích Dao xuất hiện ở chỗ bọn họ vừa đứng khi nãy, trông về phía trước trong nơi sương khói u ám, đầu mày cau lại, ngưng thần suy nghĩ hồi lâu rồi thì phóng mình tiến tới.

Trong rừng đêm, u ám mờ mịt, chợt có vài ánh trăng len lỏi theo kẽ hở qua tàn lá trên cao chiếu xuống bụi cây, đung đưa nhẹ nhẹ.

Bốn bề, dường như chỉ có tiếng côn trùng rên rĩ truyền lại từ xa.

Bỗng nhiên, Thạch Đầu kéo Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm giật mình, hỏi: "Thế nào?"

Thạch Đầu nói nhỏ: "Đệ nghe coi."

Trương Tiểu Phàm ngưng thần nghe ngóng, chỉ nghe thấy tiếng than thở vắng vắng, từ phía trước nhẹ nhàng trôi đến.

Ánh trăng một luồng, như ánh sáng hỏa đặng tỏa soi trong bóng tối, xuyên qua một dãy sương đọng, lung linh chiếu xuống, phản soi mù sương đặng đó, mênh mông phiêu hốt. Trong nơi tối tăm sâu thẳm, một người con gái áo trắng bỗng từ từ bước ra, đứng tại nơi ánh sáng lung linh đó, hướng về bọn họ, nhẹ nhàng nhìn lại.

Trương Tiểu Phàm cùng Thạch Đầu đều nín thở.

Người con gái đó nhu mì quá, mái tóc dài mượt không một chút rối, mềm mại như nước, xỏa tung trên vai; trên làn da trắng ngần, một đôi mày đều đặn, một chiếc mũi nhỏ nhắn xinh xinh, một đôi môi phớt hồng, ánh mắt như nước, trông qua nhìn lại, quả thật trong suốt như làn nước biếc, nhìn thấu đến tận nơi sâu thẳm trong lòng đám người Trương Tiểu Phàm.

Kẻ khác nhìn vào đều thấy nàng là một người con gái mang đầy đau khổ trong lòng, yếu ớt đứng đây, ở dưới ánh trăng, ngưng vọng nhìn bọn họ.

Thời gian, phảng phất cũng ngừng lại trong khoảnh khắc đó.

"Các người, có phải là đến giết ta chăng?" Giọng nàng xa xôi hỏi.

Trương Tiểu Phàm cùng Thạch Đầu đều rung động, Thạch Đầu cắn vào môi dưới, trấn định tâm chí,

quát lên một tiếng, nói: "Người có phải là con yêu nghiệt tam vĩ yêu hồ đó chăng?"

Ánh mắt trong như làn nước của nàng quét qua nhìn Thạch Đầu một lượt, lại nhìn đến trên mặt Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm ở tại phút giây ấy, cảm giác phảng phất như có một bàn tay dịu dàng đang xoa trên gương mặt hắn.

Hắn giật mình, không nghĩ nổi rằng trên thế gian này lại có người con gái hồ mị như thế, quả nhiên không giống loài người.

Nàng không hồi đáp, chỉ hơi cau mày, phảng phất như có nỗi lo rầu, khắc đọng ở khoảng mày của nàng. Nàng ngẩng đầu nhìn trắng, chỉ thấy trăng sáng hờ hững, treo ở lưng trời.

"Chính là ta đây." Nàng xa xăm đáp.

※ ※ ※

Đêm đen sâu thẳm, bóng tối sau lưng nàng, dường như có vật gì, lúc nhúc chuyển động.

Thạch Đầu trầm mặt lại, trong tay là cây lang nha bổng sắc vàng to lớn "Phá Sát", từ từ phát quang, chiếu soi chu vi khu rừng, tự như biến thành màu vàng. Trương Tiểu Phàm ở bên cạnh Thạch Đầu, cũng hít một hơi thật sâu.

Chỉ là người con gái nọ lại tựa hồ như không có một chút phản ứng nào, nhìn bọn họ một cái, cất chân nhẹ bước, đi đến bên cạnh, tay áo trắng như tuyết nhẹ nhàng lay động, hai người chỉ thấy bụi cây dờn đi, để lộ một miệng giếng. Xa xa nhìn lại, rêu xanh bám đầy trên những hòn đá cũ kỹ quanh thành giếng, xem ra đã trải qua rất nhiều năm tháng.

Nàng đến bên bờ giếng, trông xuống dưới, dùng tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc mượt mà rủ xuống.

Hai người thấy nàng hành vi cổ quái, nhất thời đều không dám khinh động.

Chỉ nghe thấy âm thanh của người con gái nọ dập dềnh phiêu hốt trong khoảng rừng trống, nói: "Đây là giếng cổ ba ngàn năm, truyền rằng, vào đêm trăng tròn, lấy lòng thành kính nguyện cầu, cuối đầu nhìn xuống, nhất định sẽ được toại nguyện." Trong tiếng nói của nàng, phảng phất có mấy phần ảo não mê hoặc, "Thế mà, đi đến nơi này, coi cũng đã coi ba bận rồi, tại làm sao, bệnh tình của chàng vẫn không chút nào thuyên giảm?"

Trương Tiểu Phàm và Thạch Đầu đều thấy ngạc nhiên, nhìn thần sắc ngôn ngữ của nàng, rõ ràng là một người con gái ai oán đau khổ vì tình, nhưng Thạch Đầu đối với chuyện trước mắt lại kiên định hơn Trương Tiểu Phàm nhiều, đầu mày cau lại, bước lên một bước, tức thì có tiếng gió vang lên trong rừng cây, hét lớn: "Yêu nghiệt vô si, không ngờ còn dám mê hoặc thế nhân, mau mau qua đây chịu chết!"

Người con gái nọ xoay đầu lại, ánh mắt như làn nước biếc trông qua hai người họ, không để ý tới Thạch Đầu, chỉ nhìn vào hai mắt Trương Tiểu Phàm, chợt thỏ thẻ nói: "Trong lòng người, không phải là luôn thắc thỏm về một người con gái sao? Hãy qua đây nhìn xem nào."

Gió lùa qua rừng cây, hơi lạnh chợt dâng.

Cành lá trên cây, phảng phất vang lên xào xạc.

Trong lòng Trương Tiểu Phàm mê mang, không thể tự chủ liền cất bước tiến tới.

Thạch Đầu giật mình, không tiện nhiều lời, thân mình bay bổng lên, chỉ thấy ánh vàng của Phá Sát tỏa rộng, trong không trung hô lớn một tiếng "Ha", hướng về phía người con gái nọ áp xuống, thanh thể nhanh mạnh, đừng nói là một người con gái yếu đuối mà ngay cả một tráng hán cũng nhất định bị đập nát như tương.

Chỉ là thân mình người con gái nọ như lá cây rơi rụng, bị cường phong từ Phá Sát thổi bay lên, nhẹ nhàng trôi dạt về phía sau, tránh khỏi một chiêu long trời lở đất. Theo đó, thân nàng lơ lững ở giữa không trung, hai tay áo tung lên, đột nhiên mở rộng, ngay lúc đó, yêu khí trong rừng trào dâng lên, âm thanh yêu quái vang dội, từ bóng tối sau lưng nàng, cùng một lúc đó, vô số ánh mắt to lớn dữ tợn đồng thời trùng lên.

Thạch Đầu ngưng thần để ý, chỉ nghe vô số tiếng gầm rú, một màn đen hung tợn đè áp tới, từ trong bóng tối bay vọt ra, vượt qua khỏi thân ảnh của người con gái áo trắng, "Rầm rầm rầm" giương nanh múa vuốt nhắm hướng Thạch Đầu vọt tới. Người con gái nọ, lúc này lại không nhìn gì đến phía Thạch Đầu, đôi mắt nhu mì chỉ nhìn thấy Trương Tiểu Phàm từng bước từng bước tiến đến gần bên miệng giếng cổ kia.

Ánh trăng trải trên thân thể hần, như sương, như tuyết.

Sâu tận đáy lòng, có phải là có một hình bóng khắc khoải không quên?

Hần như mê như say.

"Tiểu Phàm!" một tiếng hô hoảng vang lên từ phía sau vọng lại, Bích Dao chớp người xuất hiện, cấp tốc bay lại, miệng thì nói gấp: "Không thể nhìn!"

Trong giây phút đó, Trương Tiểu Phàm phảng phất run lên nhẹ nhẹ, một người con gái dịu dàng tươi đẹp lơ lững giữa khoảng không chú thị nhìn hần, sắc mặt nàng cũng biến đổi nho nhỏ.

Nhưng ngay lúc ấy, hần lại đã nhìn xuống rồi.

Cứ thế đó, sâu thẳm nhìn xuống.

Tiếng gió chợt ngừng, mọi người nín thở.

Hần, cuối cùng đã nhìn thấy gì?

Thạch Đầu hét lớn một tiếng, chấn mở thế công của đám yêu ma, tay nắm chặt lấy pháp bảo Phá Sát trụ lại thân hình to lớn của mình, trên mặt ần hiện màu đỏ một lượt hai lượt rồi ba lượt, trong khoảnh khắc sắc mặt đỏ như máu. Chỉ thấy Thạch Đầu vọt lên giữa lưng trời, chợt rơi tụt xuống, thân như tên rời khỏi cung, "Phụt" một tiếng, Phá Sát cắm sâu vào trong đất, đồng thời miệng hét lớn một tiếng chấn động thiên không:

"Phá!"

Nguyên cả thế giới, phảng phất như ngưng lặng hần trong phút giây.

Chu vi đất đai trong vòng hai trượng, đột nhiên toàn bộ hũm xuống, ngay cả cây cối phía trên cũng

giống như bị một cây búa lớn vô hình, đập lún xuống đáy hố sâu. Chỉ có cây cối đất đai quanh miệng giếng cổ nơi Trương Tiểu Phàm đứng là không hề hấn gì.

Phá Sát cắm vào trong đất, bỗng nhiên như hút lấy thứ gì, nguyên cả thân trượng sáng rực chói mắt, theo tiếng hét "Phá" phát ra từ miệng Thạch Đầu, vô số luồng ánh sáng cướp đường phóng ra, nhanh như điện xẹt, nhắm vào hướng mảng đen yêu quái đang nhảy múa trên không bắn tới, trong một lúc, những tiếng gào rú đau đớn vang lên không ngớt, đám yêu quái bị bắn trúng hoặc rơi nhào xuống đất, hoặc vỡ tan rồi biến mất như những làn hơi bốc thẳng lên.

Người con gái nhu mì nọ biến sắc, sắc mặt đã trắng như lại càng trắng hơn, nói: "Hút lấy tinh hoa của thổ mộc hóa làm sát lực diệt ma, Phá Sát Pháp Trượng!"

Thạch Đầu giải quyết đám yêu quái bên mình xong, trước tiên là nhìn về hướng Trương Tiểu Phàm, Bích Dao cũng ngưng bước, trông về hướng hắn.

Chỉ thấy Trương Tiểu Phàm thong thả ngược đầu lên, sắc mặt tựa hồ như không một chút gì khác thường, chỉ là ẩn hiện nét phức tạp khó hiểu, song ngay lập tức hồi tỉnh như thường, hít thở thật sâu, đi đến đứng bên cạnh Thạch Đầu, đối mặt nhìn người con gái nhu mì đang lơ lửng giữa chừng không.

Người con gái nọ nhìn hắn chăm chăm, bỗng nhiên nói: "Người đã nhìn thấy gì?"

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 51

Huyền Hỏa Giám

Từ xa, trong bóng tối của rừng cây, Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn nhẹ nhàng rón rén trốn đằng sau một cái cây vừa to vừa cao, trong bóng tối, quan sát đám người tại hiện trường.

Tiểu Hoàn nhíu mày nhẹ giọng hỏi: “Gia gia, Gia gia không chạy thoát thân đi, lại còn quay lại cái nơi nguy hiểm này để làm cái gì?”

Chu Nhất Tiên mắt vẫn nhìn về phía bọn Tiểu Phàm, đáp khẽ: “Gia gia từ lâu đã nghe nói trong cái hang ổ yêu quái này có nhiều tài sản ngọc ngà châu báu, chỉ vì hàng ngày ko có cách nào, hôm nay không dễ gì có nhiều người đến giúp chúng ta mở đường như thế, lẽ nào lại có thể ko đến xem xem, nói không chừng có thể có được món gì đó béo bở cũng nên!”

Khuôn mặt trắng hồng của Tiểu Hoàn chẳng có chút gì là hiếu kì, đáp: “ nếu như chúng ta chẳng có được thứ gì béo bở lại gặp phải yêu quái thì làm thế nào?”

Chu Nhất Tiên quay đầu cười hà hà nói: “Không sao không sao, Gia gia năm đó được Thanh Vân tổ phụ mật truyền cho bí thuật tuyệt đỉnh độn thổ, độn thủy, độn cả nghìn dặm, nhất định là không có vấn đề gì đâu...”

Tiểu Hoàn nói nhỏ: "thế rõ ràng là đồ lừa tiền không thành chạy trốn, lại còn nói là cái gì bí thuật tuyệt đỉnh"

Chu Nhất Tiên không chú ý lời cháu gái nói, vẫn dương dương tự đắc đáp: "Hơn nữa, chẳng phải cháu đã xem tướng cho Gia gia rồi đó sao? Nói rằng gia đình Gia gia sung túc, giữa đôi chân mày còn có nét tiền bạc mà, hơn nữa trong tướng tay còn có đường tài vận vừa thẳng vừa rõ , đúng là tướng đại phú, hà hà, tối này đúng là phải kiểm nghiệm mới được, Tiểu Hoàn, Gia gia vẫn còn tin vào tướng thuật của cháu lắm!

Tiểu Hoàn: "...."

"ôi chao?" Chu Nhất Tiên bỗng dừng như là quá ngạc nhiên quay đầu quan sát về phía đường, chỉ nhìn thấy Trương Tiểu Phàm lúc đó đã lách thân vào, Cây Thiêu Hoả Côn tỏa ra hắc quang, bắn vọt về người con gái mềm mại đáng yêu đó."

"Thái cực huyền thanh đạo! không ngờ người thiếu niên này lại là đệ tử Thanh Vân."

"sao cơ ạ?", Tiểu Hoàn vừa nghe, chợt cảm thấy hứng thú, cũng quay ra giữa đường quan sát, chỉ nghe thấy âm thanh kì lạ, hai bên đang đấu pháp không ngừng, bèn hỏi Chu Nhất Tiên; "Thì ra là cùng một tổ

sư với chúng ta, anh ta liệu có đáng ngại không?"

Chu Nhất Tiên ngưng thần một lúc, nét mặt tham tiền đùa bỡn khi nãy chợt biến mất, thần sắc dần dần trở lên nghiêm túc, nhíu mày đáp: "Người thiếu niên này tuổi không lớn, mà Gia gia xem pháp lực của anh ta dường như đã đến cảnh giới thứ năm của Ngọc Thanh cảnh, có phải là kì lạ không?"

Tiểu Hoàn nhìn Gia gia một cái, người khác không biết, nhưng cô biết Chu Nhất tiên tuy tính cách rất hám tiền, nhưng một đời phiêu bạt kiến thức lịch duyệt tuyệt đối không nhỏ, bèn đáp " Thật nhìn không ra người này lại là một kì tài."

Chu Nhất Tiên trầm ngâm giây lát, lại nhẹ nhẹ lắc đầu đáp: " ông xem chừng tư chất của người thiếu niên này thấp thì không thể nói là thấp, nhưng cao nhất thì cũng chỉ là bậc trung trở lên, tuyệt không thể sánh với thiên tài Thanh Diệp tổ sư khai thiên tịch địa năm đó, theo lý mà nói, với tư chất của anh ta, tu chân đạo pháp không thể tiến bộ nhanh như thế được! "

Tiểu Hoàn ngẩn người ra một lúc, nhất thời không biết nói sao cho phải, đành tiếp tục quay đầu quan sát.

Chỉ thấy Thạch đầu đứng dưới đất tức giận quát mắng, kim quang sáng loé, đẩy lũ yêu mị dạt ra bốn phía. Trương Tiểu Phàm nhảy lên trên không, Thiêu hoả Côn thanh quang và hắc quang thay nhau, lao về phía người thiếu nữ nhu mì.

Người con gái đôi mắt trong như nước chỉ nhìn chàng, đưa cánh tay trắng muốt ra, như muốn nắm lấy thanh thiêu hoả côn, hai người lao lên phía trước, trong chớp mắt, không hiểu vô tình hay hữu ý, cuối cùng đã tiến sát đến nhau. Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên, chỉ thấy người con gái kiều mị nét gương mặt lúng túng ngay sát mình, u hương thoang thoảng, kín đáo lan tới. Trong bóng đêm dường như có con mắt làm động hồn phách con người, đẹp như mã não phi thủy, có thể nhìn thấy cả bóng mình trong đó, Trương Tiểu Phàm nhất thời không kìm được, tâm ý lay động.

"Anh nhìn thấy gì trong giếng vậy?" đây có vẻ như là mấu chốt, là yếu tố hệ trọng của cuộc đấu phép này. Giọng nói người con gái càng phảng phất nét dịu dàng mang theo sự quyến rũ mê hoặc, êm ái rót vào tai.

Trương tiểu Phàm tâm ý bị lay động, tinh thần dường như muốn cưỡng đoạt, đang lúc cấp thiết trên mặt bỗng có một tia kim quang vụt qua, bèn lập tức bình tĩnh trở lại.

Tam Vĩ Yêu Hồ nhăn mặt, chỉ nghe Trương tiểu Phàm quát một tiếng, lẳng không bay xa vài trượng, đáp xuống đất đứng cạnh Thạch đầu.

Thạch Đầu nhìn hấn, lòng có chút lo lắng nói: "Yêu pháp của hồ ly rất lợi hại, phải cẩn thận!"

Trương tiểu Phàm trong lòng vẫn còn sợ hãi, gật gật đầu, hai người nhìn về phía xa trên không trung, chỉ thấy Tam Vĩ Yêu Hồ vẫn còn ở trên không, xiêm áo bay theo gió tựa như người trong tranh, đẹp đẽ vô cùng."

Từ xa Chu Nhất Tiên nhíu mày nhạc nhiên nói:

"Người thiếu niên này định lực quả cao cường, trước yêu thuật của Tam Vĩ Yêu Hồ tu hành 500 năm mà vẫn còn giữ vững được tâm trí!"

Tiểu Hoàn đáp: "thế thì có gì? Gia gia không thấy người to lớn đó dường như không sao à?"

Chu Nhất Tiên đáp: "cháu thì biết gì, người to lớn đó học vấn Phật pháp có vẻ uyên thâm lắm, hơn nữa Phật môn chính đạo thực ra là con đường tu thân tĩnh tâm, đối với những yêu thuật của Tam Vĩ Yêu Hồ này tự sinh ra sức kháng cự. Tuy nhiên Thanh Vân môn vẫn chỉ là đạo gia, ở điểm này càng có phần kém cỏi, với sự tu hành của người thiếu niên này, định lực cao như thế, quả là hiếm thấy, hiếm thấy!"

"thật vậy sao?" Tiểu Hoàn nghiêng đầu nghĩ một lúc, lại nhìn vào quan sát.

Tam Vĩ Yêu Hồ thông thả từ trên không đáp xuống đất, trên mặt vẫn nở nụ cười, nhưng nhãn thần dần dần trở nên nghiêm túc.

Chỉ trong một lúc công phu khi nãy, Yêu Hồ và hai người đã trải qua một cuộc đấu pháp, nhận ra hai người này tuy tuổi không lớn nhưng đạo hạnh không hề thấp, người to lớn thậm chí dường như Phật pháp còn cao hơn một bậc, thật khiến người ta đau đầu.

Người thiếu niên kia, tinh thần còn kiên định ngoài sức nghĩ của con người, tự mình đối kháng lại yêu thuật của Tam Vĩ Yêu Hồ, xem ra yêu nghiệt khó có thể làm chủ cục diện.

Bích Dao đứng ở một bên, thực ra là đang muốn động thủ, nhưng nhìn thấy Trương Tiểu Phàm đã khôi phục lại được như thường, bèn dừng tay, lặng lẽ chú ý quan sát.

Ánh trăng lạnh lùng, chiếu xuyên qua lá cây, rớt trên người mỹ nữ nhu mì đó, trông xem ra dáng hình có chút cô đơn, có vài phần thê lương...

Nàng cúi đầu mỉm cười, hàng mi dài và nhỏ dường như che đi tâm tư yếu đuối của mình, lại dường như đang nghiêng tai nghe những âm thanh bí ẩn của rừng sâu, nhẹ nhàng đáp: "Thiếp và các chàng không thù không oán, vậy hà cớ gì cứ phải giết thiếp?"

Thạch đầu bước lên một bước, cả người trông giống như một con mãnh hổ, quát lên; "Yêu quái hồ ly nhà ngươi, đem họa cho nhân gian, quấy rối lòng người, còn không đáng chết hay sao?"

Mỹ nữ ngược mắt nhìn, có cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, làm tà áo mỹ nữ bay phát phới. "Chàng giết thiếp, vì thiếp là yêu quái sao?" Mỹ nữ hướng về phía

Trương Tiểu Phàm, nhìn sâu vào mắt chàng hỏi; "còn chàng, chàng vì cái gì?"

Trương Tiểu Phàm chẳng hề nghĩ ngợi, đáp: "Người gieo họa cho nhân gian, ta là người trung nghĩa, vì dân diệt ác, thấy ác không thể tha, nhất định phải phát sạch, đúng không?"

Tam vĩ hồ trầm mặc một hồi, cười nhạt, bỗng nói: "Chàng thiếu niên này, chàng bao nhiêu tuổi rồi?"

Trương Tiểu Phàm ngẩn ra một lúc, nhíu mày đáp: "Ngươi hỏi điều này làm gì?"

Mỹ nữ nhẹ nhàng đưa tay lên, vuốt mái tóc mai loà xoà, bàn tay trắng như thanh ngọc nổi bật trên mái tóc đen huyền.

"Những lời này, chắc là những lời chính nghĩa mà sư phụ chàng nói cho chàng, rằng những yêu quái

như thiếp, thì luôn luôn hại người?”

Trương Tiểu Phàm nhú mày, những lời răn dạy của sư môn quả thực là như thế. Chỉ nghe tiếng Tam Vĩ Yêu Hồ tiếp tục nói: “Nếu như thiếp nói, những lời nói đó đều là giả dối, thì chàng sẽ nghĩ sao?”

Trương Tiểu Phàm hừ lên một tiếng, không thèm để ý đến ả nữa, đang định động thủ nhưng bỗng nhiên vào giây phút điện quang hoả thạch, trong lòng hấn, bỗng nhiên vụt hiện ra câu chuyện đã đàm luận với Vạn Nhân Vãng hôm đó, tức thì người như bị điện giật, khựng lại giây lát.

“Chẳng lẽ tất cả những gì mà ta biết đều đã là đúng cả hay sao? Cuối cùng thì đâu mới là lẽ trời? Đâu mới là chính nghĩa?”

“Cẩn thận!”, đột nhiên, Thạch Đầu ở bên cạnh kêu lên một tiếng, vừa kêu lên một tiếng, đã có yêu thanh nổi lên.

Nguyên Tam Vĩ Yêu Hồ lợi dụng lúc Trương Tiểu Phàm trong lúc tâm thần lo lắng, không ổn định, đột nhiên quay người bay lên, ngọc thủ bung ra, năm ngón tay như hoa thảo, lẳng không hét lên một tiếng lao tới. Thạch Đầu la lên, bất quyết ngự pháp, đúng trong lúc điện quang hoả thạch đó, xung quanh, trên, dưới, trái, phải đều vang tiếng yêu thanh, trong không gian âm u đó, vô số đôi mắt ma quái loé sáng, tiếng gió như chích vào tai, không biết có bao nhiêu yêu quái hợp lại, nhât thời trông như thuật phân thân.

Tam Vĩ Hồ nhận định rằng Trương Tiểu Phàm là người yếu đuối hơn trong hai người, trong lòng quyết định, trước hết điều động lũ yêu vật bao vây giữ chân Thạch Đầu, bên cạnh đó bản thân sẽ dốc toàn lực giải quyết Trương Tiểu Phàm.

Mắt nhìn gió vờn chớp giật, bèn lập tức tung thảo về phía người thiếu niên trước mặt, bỗng nghe từ xa, dường như có những tiếng reo hò mơ hồ truyền lại. Lại đột nhiên thấy Trương Tiểu Phàm ngẩng đầu lên, Tam Vĩ Yêu Hồ chột chạ mắt Trương Tiểu Phàm, trong lòng bỗng dao động, nhât thời không kịp suy nghĩ nên phải làm gì, chỉ nhìn thấy giữa mình và Trương Tiểu Phàm đột ngột xuất hiện một thanh hắc côn, ánh lên sắc đen tuyền.

Trong khoảnh khắc đó, chưởng của Tam Vĩ Hồ và cây côn chạm nhau.

Không ai có thể hình dung ra cảm giác đó ra sao, người ngoài nhìn vào, thậm chí không thể tưởng tượng ra cảnh kinh thiên động địa ấy, lúc đó dường như thời khắc ngưng đọng lại, chỉ thấy thân thể cô gái đang ở trên không, xiêm y bay nhẹ nhàng, năm ngón tay thành hình thảo, đã nắm lấy thanh Thiểu Hoả Côn đen tuyền.

Thịt vốn da trắng ngần của mỹ nữ đột nhiên dường như mất hết máu, ngày càng trắng một cách lạnh lẽo, đến gần như là trong suốt.

Chỉ thấy phía trước, như có dòng suối ác ma sâu thẳm không thể dò đáy, chảy mãi không ngừng trong đêm tối, đang cười gằn như muốn nuốt chửng mỹ nữ vào trong.

Mỹ nữ ngẩng đầu, kêu lên thanh âm thê lương, cả thân người bay vụt lên trên, thân hình biến hoá, cuối

cùng cũng lộ ra sắc xanh của loài yêu quái, văng tuốt ra phía sau.

Tam Vĩ Hồ quay đầu lại, gương mặt nửa kinh ngạc, nửa mang đầy sát khí, nhìn trân trân vào người thiếu niên và cây Thiêu Hoả Côn vẫn đang từ từ chuyển động trên không.

Từ xa, Tiểu Hoàn vô cùng ngạc nhiên, nói khẽ: “ Pháp bảo này thật lợi hại, đây là thứ gì thế Gia gia ơi?”

Tiểu Hoàn hỏi hai lần, nhưng phát giác ra Chu Nhất Tiên căn bản không hề có câu trả lời, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Chu Nhất tiên nhíu mày, cũng là một bộ mặt vô cùng kinh ngạc.

Tiểu Hoàn lại càng ngạc nhiên, đưa tay lay Chu Nhất Tiên, nói: “ông à, Gia gia sao thế?”

Chu Nhất Tiên tinh thần phấn chấn, dường như vừa từ những chuyện xảy ra tỉnh lại, nhưng nét mặt vẫn còn đọng lại sự nghi hoặc, ngập ngừng đáp: “Người thiếu niên này là người nào vậy? Thanh Vân Môn sao lại có người đệ tử cổ quái đến thế này?”

Tiểu Hoàn nhìn Gia gia, nói: “sao ạ?”

Chu Nhất Tiên nhìn về phía trước, đáp: “Pháp bảo trong tay người thiếu niên này thật cổ quái, vừa bay lên, sát khí còn mạnh hơn sát khí của Tam Vĩ Hồ, tà vật như thế này, tại sao lại...”

Tiểu Hoàn há hốc miệng, nhìn về phía trước, đột nhiên nhìn thấy điều gì, nhẹ nhàng nói với Chu Nhất Tiên: “Gia gia, người nhìn người con gái kia”

Chu Nhất Tiên hơi run rẩy, nhìn theo tay chỉ của Tiểu Hoàn, chỉ thấy toàn thân xiêm áo màu thủy lục của Bích Dao đang trầm mặc đứng một bên, bên cạnh là

Thạch Đầu đang tài tình chiến đấu với bao nhiêu bọn yêu quái, chân thiên động địa, nhưng nàng có vẻ không xem bọn chúng ra gì, chỉ nhìn về phía Trương Tiểu Phàm. Đặc biệt là sau khi nhìn Trương Tiểu Phàm nâng thanh Thiêu Hoả Côn lên, nét mặt càng kì dị, dường như vui mừng, cũng dường như lo âu, phảng phất như vẫn còn do dự, trên mặt thần sắc tâm tình bất định.

Chu Nhất Tiên nhìn Bích Dao, nói: “Người con gái đó đối với cây Thiêu Hỏa Côn như có ý gì, tiểu nha đầu người nhìn gì mà nhìn?”

Tiểu Hoàn thấy kì quặc, nói: “ ý gì với Thiêu Hỏa Côn?”

Chu Nhất Tiên đáp: “Chính là tên thiếu niên đó”.

Tiểu Hoàn không phục, nói: “Thật kì lạ, tại sao cô ta lại có ý với người thiếu niên đó, có gì mà cháu lại ko được xem?”

Chu Nhất Tiên trừng mắt, đang định dạy dỗ đứa cháu không nghe lời này một phen, thì đột nhiên nghe thấy hiện trường lại có động tĩnh, bèn vội vàng quay đầu lại nhìn, không quan tâm đến Tiểu Hoàn nữa.

Trên sân, Trương Tiểu Phàm thấy yêu quái đang vội thoái lui, cảm thấy đây là một cơ hội tốt, không thể bỏ qua, trong chớp mắt đã lách thân tiến vào, Thiêu Hoả Côn rít lên một tiếng rồi bay đến, Tam Vĩ Yêu Hồ nhíu mày, mặt trắng ra vài phần.

Mắt nhìn thấy Trương Tiểu Phàm đang tiến gấp tới, sắc đêm càng đậm hơn, tiếng gió càng gấp hơn,

người con gái nhu mì đó gương mặt lại càng rói bời, hai hàng lông mi thanh tú dường như cũng khép lại. Chỉ nghe thấy cô quát nhẹ một tiếng, tay áo phất lên, bàn tay như bạch ngọc cong lại, ngón tay như đao, từ trên không đáp xuống.

“Ya!”

Một tiếng hét nặng như núi, đột nhiên vang lên, như kim chích vào tai những người ở đó.

Trong rừng cây tối đen, đột nhiên phát ra vô số những u mang sắc bén, để ý kỹ thấy như là từ màn đêm đằng sau người con gái đâm ra, lại như dòng nước tuôn ra vô vàn yêu vật, đếm mãi không hết, nhìn thấy đã sợ, tuôn về phía Trương Tiểu Phàm.

Chỉ trong một chớp mắt, Trương Tiểu Phàm dường như bị lũ yêu vật này nhấn chìm mất.

Mọi người thất sắc, nhưng trong khoảnh khắc, lại thấy Trương Tiểu Phàm lách mình giơ cây côn đi lên, phá vỡ đám đông những yêu vật ở gần đang định áp lại.

Ánh sắc của Thiêu Hoả Côn vụt quét qua, ngoài những yêu vật có thể hình to một chút còn có vẻ dám kháng cự, còn lại đều không dám tiến lên nữa.

Lúc này mọi người đều thấy kinh hãi, nhưng trong lúc Trương Tiểu Phàm toàn lực thi pháp, trong lòng bỗng chợt cảm thấy khổ tâm: “Cây Nhiếp Hồn này đã đốt cháy các yêu vật âm linh lệ pháp, xem chừng lúc những yêu vật này đối mặt với Thiêu Hoả Côn bản năng đã sợ, chỉ e rằng những lời mà người Vạn Nhân Vãng vẫn nói, đa phần đều là sự thật.

Tam vĩ hồ nhìn vô số những yêu vật này, cảm thấy không thể cản trở Trương Tiểu Phàm, nét mặt càng trở lên nhợt nhạt. Đúng lúc đó, ở phía xa Thạch Đầu hét lên một tiếng, Kim quang sáng rực, ánh mắt trang nghiêm, nhìn ra phía xa, dường như đang biến hóa Phục Ma Đại Năng Kim Cương. Thân hình bay lên, trừng mắt nhìn xuống Phá Sát Pháp Trượng lại một lần nữa mọc trên đất.

Trong tiếng rầm rĩ, kim quang đại thịnh, lần này phạm vi vùng đất trũng bị vùi lấp lại càng to hơn, phải đến ba trượng chứ không ít, Kim Quang Diệt Ma phát ra ngày càng mạnh mẽ, rực sáng, như sấm động chớp lóe.

Những yêu vật bao quanh Thạch Đầu có một nửa là do quạ (ô hữu) biến thành, phát ra tiếng kêu đau đớn, ngoài số còn đang kinh ngạc thì đa phần đã chạy trốn.

Thạch Đầu đáp xuống đất, khi thân thể đã đứng vững, bèn thở mạnh, hiển nhiên với uy lực của pháp thuật này, pháp lực của anh ta cũng tiêu hao rất nhiều.

Nhưng anh ta vốn dĩ thân thể cường tráng, trong chốc lát dường như hơi thở đã điều hoà trở lại, tuy cũng vẫn còn chút mệt nhọc. Thạch Đầu quan sát xung quanh rồi đi về phía Trương Tiểu Phàm.

Tam Vĩ Yêu Hồ nhìn thấy Thạch Đầu tiến đến trước mắt, Trương Tiểu Phàm cũng tiến đến không xa, bèn quay thân lại ẩn vào bóng tối.

Không ngờ đúng vào lúc đó, trong bóng tối bỗng loé lên một ánh chớp, đột nhiên bay ra một phi hoa màu trắng, tiếng gió thập phần khoáng mãnh, Tam Vĩ Yêu Hồ giật mình, nhất thời không dám manh động,

chỉ dám đứng yên một chỗ.

Định thần xem lại, thì ra lại là người con gái trẻ mặc áo thủy lục này giờ vẫn đứng ở bên, không biết từ lúc nào đã chặn mất đường thối lui của yêu hồ, chỉ thấy hoa bay đầy trời như phi tuyết, lúc này mới từ từ thu lại, quay về bên người của cô gái trẻ, dưới ánh trăng lạnh lẽo, dần dần tụ thành một bông hoa nhỏ rất đáng yêu, kẹp trên những ngón tay đẹp đẽ của cô.

Sau lưng, có tiếng bước chân vang lên, ả quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Trương Tiểu Phàm và Thạch đầu đã kịp tới, tạo thành một thế tam giác, vây lấy ả.

Những yêu quái nhỏ bé trước đó, lúc này đều đã không biết đi đâu hết, cũng chỉ còn lại một mình ả, phảng phất thật cô đơn, trầm mặc đứng trước sự bao vây của nhân loại.

Ả há miệng nhưng không thốt ra được câu nào, có vẻ như có chút gì ân hận. Mặc dù trong thời khắc đó, gương mặt kiều mỹ của ả vẫn còn nét dịu dàng đẹp đẽ, nhưng đã mất hẳn khí thế rồi.

Ả nhìn tới nhìn lui Bích Dao, lại nhìn tới nhìn lui Thạch Đầu, cuối cùng, ánh mắt của ả, ánh mắt mềm mại dịu dàng như nước, lại nhìn vào Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm định thần phòng bị.

Nhưng ả lại chẳng làm gì cả, hơn nữa, lại dịu dàng hỏi: “chàng thiếu niên, vừa lúc này, trong giếng, chàng rút cục đã nhìn thấy gì vậy? có thể cho thiệp biết không?”

Những người xung quanh đều ngẩn người, không nghĩ ra rút cục thì con yêu hồ này vì cái gì, mà lại quan tâm đến vật hay cảnh mà Trương Tiểu Phàm nhìn thấy trong giếng đến vậy. Trương Tiểu Phàm vẫn không nói gì, Thạch Đầu đã ở bên cạnh, lớn tiếng đáp: “Trương Huỳnh đệ, đừng có mắc lừa ả”.

Trương Tiểu Phàm gạt đầu, không nói gì, đưa tay phải lên, như định động thủ.

Tam Vĩ Yêu Hồ nhìn chàng, đột nhiên chột thờ dài.

Trương Tiểu Phàm chột cảm thấy trong lòng có đôi chút khó xử.

Ánh trăng như dòng nước, nhẹ nhàng chiếu xuống vạn vật.

Người con gái đó cúi đầu, hàng lông mi nhỏ khép hờ trên đôi mắt kiều mỹ của cô gái.

Sóng mắt như nước, dáng vẻ yêu kiều kia...

Lát sau, cô gái ngẩng đầu, đưa tay vào lòng, nhẹ nhàng lấy ra một vật.

Mọi người đều định thần nhìn xem.

Đây là một vật to bằng nửa nắm tay, có hình tròn, bên ngoài là một viên ngọc màu xanh biếc, như giọt nước màu thanh thủy, vừa nhìn đã biết không phải là vật phàm, nhưng bên trong viên ngọc có một tấm nhỏ giống như gương mà không phải là gương màu đỏ, chính giữa có khắc một hình vòng lửa hình dáng cổ kính.

Nhìn toàn bộ vật đó thì viên ngọc chiếm hơn nửa, nhưng ở hai bên mép lại có một đường vân màu đỏ nhỏ xíu, gắn ở trên viên ngọc.

Chu Nhất Tiên ngẩn ra, thực sự đờ đẫn cả người, Tiểu Hoàn cảm giác được Gia gia của mình từ trước

đến nay chưa hề như thế bao giờ, ngay cả đầu cũng không nhúc nhích.

Cô trong lòng có chút lo sợ, nhẹ nhàng lay nhẹ tay áo Chu Nhất Tiên.nói: “ông à,Gia gia sao thế?”

“Sao lại có thể? Sao lại có thể?” Chu Nhất Tiên ngẩng người nhìn trêntròn, cứ đưa mắt nhìn pháp bảo kì quái trong tay Tam vĩ Yêu Hồ, giọng nói dường như có chút rên rỉ, đáp: “vật này chẳng phải là bảo vật trấn cốc của Phần Hương Cốc -Huyền hoả Giám sao! Pháp bảo này là vật Chí Dương trên thế gian, lại là lợi khí trừ yêu phục ma bậc nhất nghìn năm nay của Phần Hương Cốc, tại sao, tại sao lại có thể nằm trong tay của con yêu hồ này?”

Tiểu Hoàn thoáng chút run rẩy, bất giác nhìn lại chiếc Huyền Hoả Giám đó, nói: “Pháp bảo lợi hại thế sao?”

Chu Nhất Tiên đột nhiên thở ra một hơi dài, cẩn thận nói: thế đạo này thật sự thay đổi rồi, trong tay một đệ tử danh môn chính phái lại là một tà vật sát khí bức người, trong tay yêu hồ lại là một thần khí vô thượng!”

“cháu vẫn nghĩ rằng chẳng việc gì Gia gia phải bùi ngùi như vậy? “ Tiểu Hoàn cười nhạt.

Chu Nhất Tiên nạt: “Người nói gì?”

Tiểu Hoàn đáp: “đây là lời của người xưa,Gia gia nói ra miệng mà không đỏ mặt sao, đã từng này tuổi rồi, vẫn còn quan tâm đến sự khác nhau của chánh đạo tà đạo thời đó”

Chu Nhất Tiên nhìn thẳng, cứng lưỡi, nhất thời nói không lên lời.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 52

Hắc Thạch Động

Tại hiện trường, mọi người không khỏi cau mày, chỉ thấy nữ nhân đầy vẻ yêu mị, từ giữa vòng vây rút ra một thứ pháp bảo kì dị, đa phần mọi người đều cảm thấy đây là một con vật rất khó đối phó, tất cả mọi người đều ngưng thần phòng bị, duy chỉ có Thạch Đầu quát lên một tiếng lớn, Phá Sát Pháp Trượng, lẳng không bay tới phía trước.

Trương Tiểu Phàm đứng phía sau không kịp tiếp ứng, kêu lên một tiếng: “Cẩn thận”, chỉ thấy Tam Vĩ Yêu Hồ đưa cặp mắt nhu mị liếc về phía Thạch Đầu đang tiến tới, hai tay nắm chặt lấy đường vân trạm trở màu đỏ bao quanh viên ngọc, từ từ nâng lên ngang mặt.

Viên ngọc nhẹ nhàng xoay chuyển, tựa hồ phản chiếu dung nhan ả.

Ánh trắng lạnh lẽo chiếu lên Huyền Hoả Giám, chẳng hiểu tại sao những nét chạm khắc trong giây phút đó bỗng trở lên sống động vô cùng, giống như đang thật sự bốc cháy.

Thạch Đầu lẳng mình lên không, Phá Sát Pháp Trượng mãnh liệt phá không bay tới, miệng hét lớn: “Yêu nghiệt, mau nạp mạng”.

Đúng lúc ấy, chính giữa Huyền Hoả Giám những hoạ đồ chạm khắc đột nhiên cùng phát ra ánh sáng, vốn từ đỏ mờ nhưng chỉ trong giây lát lại chuyển thành màu đỏ tươi toả ánh hồng trong suốt. Nháy mắt, những đường hoạ đồ tựa như bị cửu thiên thần hoả nung cháy hừng hực, bỗng chốc trở thành những ngọn lửa mạnh mẽ, biến hoá vô cùng.

Lấy nữ yêu hồ đó làm trung tâm, một luồng khí nóng vô hình, xoẹt một tiếng nhanh chóng và mạnh mẽ toả ra tứ phía. Ngoài khoảng cách vài thốn quanh yêu nữ, thảo mộc trong vòng ba trượng đều bị cháy sém. Chỉ có điều không hiểu tại sao tuyệt không thấy có ngọn lửa nào.

Trương Tiểu Phàm với Bích Dao cùng thất sắc, thật không thể ngờ Tam Vĩ Yêu Hồ lại có trong tay thứ pháp bảo uy lực tuyệt luân như vậy. Thạch Đầu đang lẳng không lao về phía yêu hồ, mắt thấy cảnh tượng vừa rồi, tuy ngạc nhiên về uy lực của Huyền Hoả Giám nhưng không hề sợ hãi. Hữu thủ lẳng không đưa ra phía trước, cây Lang Nha Bồng trong tay phát ra ánh kim qua rục rờ, gió rít ào ào, từ trong không trung hét lên một tiếng lớn, múa tít cự bồng nhắm đầu Tam Vĩ Yêu Hồ đánh xuống.

Thân bồng còn đang trên không trung, trên mặt đất đã ầm ầm cát bay đã chạy, Tam Vĩ Yêu Hồ xem chừng yếu thế, thân hình tựa hồ muốn bị gió thổi bay đi. Nhưng chỉ thấy ả ta cười nhạt, ngón tay bấu chặt lấy đường hoạ đồ, thân hình khẽ uốn, nghênh tiếp lấy đòn của Thạch Đầu.

Ánh sáng của Huyền Hoả Giám in vào đôi mắt nhu mì của yêu hồ, dường như xuất hiện thêm hai Huyền Hoả Giám đang cháy hùng hực.

“Dùng!”

Một tiếng nổ lớn vang lên trong không trung, từ giữa những hoả đờ của Huyền Hoả Giám đột nhiên phun ra một con hoả long uy mãnh, nhe nanh múa vuốt, thanh thể kinh thiên, toàn thân trên dưới rùng rục lửa cháy khiến cả khu rừng sáng bừng lên như ban ngày.

Thạch Đầu cả kinh, chỉ thấy con hoả long nhanh chóng biến thành to lớn vô cùng. Khi mới xuất hiện thì chỉ là một đường lửa nhỏ nhưng chỉ loáng cái đã to gấp hai người thường. Hơi nóng phả vào mặt khiến người ta tưởng như đang ở trong hoả lò.

Ở phía dưới, Trương Tiểu Phàm nhìn lên chỉ thấy Thạch Đầu nằm trong tâm của hoả long đánh xuống, chưa hề giao thủ mà hai bên râu tóc đã cháy sém. Không cần nghĩ cũng hiểu Thạch Đầu đang trong tình cảnh thế nào.

Nhưng xem chừng Thạch Đầu vẫn không hề run sợ, tuy kinh ngạc nhưng không rối loạn. Phá Sát Pháp Trượng dưới pháp lực của Thạch Đầu tiếp tục lún xuống, kim quang càng thịnh nghênh đón con hoả long đang lao xuống.

Hoả long trong không trung gầm lên một tiếng, từ hai con mắt lớn phun ra hai luồng hoả diễm, há miệng đỏ rực ngoạm vào thanh Lang Nha Bổng.

Sắc vàng sắc đỏ hoà quyện vây quanh, nhanh chóng lan rộng, chớp giật vang lừng. Trong giây phút đó, Thạch Đầu tự cảm thấy cây Phá Sát Pháp Trượng khó bề giữ vững, kinh ngạc giây lát, rồi khuyếch động thân lực, kéo tuốt “Phá sát” pháp trượng khỏi miệng của hoả long.

Chỉ thấy hoả long bay lượn trên trời, gầm rú không ngừng gấp khai đại khẩu phun ra một cột lửa lớn hướng thẳng về phía Thạch Đầu.

Thạch Đầu gầm lên một tiếng, hai tay nắm chặt pháp quyết, Phá Sát Pháp Trượng hoành ngang trước mắt, ánh vàng chớp chớp, lập lên một bức tường ánh sáng ngăn chặn cột lửa đang giáng xuống nhưng thân hình không thể tự chủ được bị một luồng mãnh lực đẩy lui về phía sau.

Trương Tiểu Phàm mắt thấy Thạch Đầu lâm vào thế hạ phong, trong lúc nguy hiểm, vội vàng xuất thủ. Thiêu hoả côn âm thầm bay lên từ một phía đánh vào hoả long. Chẳng ngờ hoả long như có linh tính, tuy không nhìn thấy nhưng vẫn nhận biết, quay đầu trở lại trừng mắt há mồm lại phun ra một cột lửa lớn.

Trương Tiểu Phàm không kịp phòng bị, mắt thấy cả núi lửa thế như bài sơn đảo hải lao tới không thể né tránh đành cắn răng thi triển pháp lực chống lại. Thiêu hoả côn phát khởi thanh quang bay lên phía trước ngăn chặn lấy cột lửa.

Đúng lúc đó, lại thấy Tam Vĩ Yêu Hồ cười lên một tràng dài, lẳng thân bay lên, Huyền hoả giám trong tay phát ra ánh sáng rực rỡ hướng về phía hai người. Trương Tiểu Phàm và Thạch Đầu đang lúc chống

trả với hoả long, thấy vậy cả kinh. Ngay cả Bích Dao đang đứng sau lưng Tam Vĩ Yêu Hồ cũng kinh hãi không kém. Trong lúc cấp bách, miệng quát lên một tiếng lăng không bay lên, hữu thủ như ngọc, ngón tay co duỗi. Thương Tâm Hoa biến ra vô số cánh hoa bay lên đầy trời hướng thẳng về phía sau lưng Tam Vĩ Yêu Hồ đánh tới.

Tả thủ của Bích Dao kín đáo đưa ra sau lưng, nhẹ nhàng rút lấy Hợp Hoan Linh.

Tam Vĩ Yêu Hồ dường như biết Thương Tâm Hoa lợi hại không dám nghênh tiếp, chớp thân tránh ra phía sau. Bích Dao cũng không truy đuổi, lăng thân lao tới đứng cạnh Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm ngẩng đầu nhìn qua đúng lúc sóng mắt Bích Dao nhìn lại.

Trương Tiểu Phàm chẳng hiểu sao lập tức quay đầu ra chỗ khác.

Chỉ thấy hoả long vẫn đang diểu vũ dương oai trên không trung, Tam Vĩ Yêu Hồ sau khi thấy Bích Dao lao đi, không có nửa phân do dự, vung tay xuất chiêu. Huyền Hoả Giám bay vòng trở lại trong tay, toàn thân hoá thành một đạo bạch quang, Biến mất trong bóng tối của rừng cây.

Bọn Trương Tiểu Phàm ba người bất giác khẽ run lên.

Từ xa, Chu Nhất Tiên thờ dài, nói: “Vẫn may, vẫn may, nhìn con Tam Vĩ Hồ kia đạo hạnh còn chưa đủ, không thể phát huy được uy lực thực sự của Huyền Hoả Giám, chỉ có thể hù dọa mấy kẻ trẻ tuổi. Nếu không, chỉ cần dựa vào uy lực của Huyền Hoả Giám thì ba người này hẳn đã nguy rồi.”

Tiểu Hoàn đứng tại một bên không phục nói: “sao Gia gia biết đạo hạnh của ả chưa đủ? Cháu thấy dù một chọi ba, ả ta vẫn không bị rơi vào thế hạ phong.”

Chu Nhất Tiên trừng mắt nói: “Cháu thì hiểu cái gì, Huyền Hoả Giám vẫn là thần vật thượng cổ, uy lực tuyệt luân. Truyền thuyết kể rằng, nếu phát huy tới mức lợi hại nhất, Huyền Hoả Giám có thể xuất ra tới tám con hoả long, thiêu đốt hết vạn vật trên thế gian. Thế chẳng lẽ chưa đủ khiến mấy kẻ không biết trời cao đất dày kia đến mảnh tro tàn cũng chẳng còn hay sao”.

Tiểu Hoàn kêu ứ một tiếng, không để ý đến, quay đầu quan sát hiện trường, bất giác nhíu mày nói: “Gia gia, người xem bọn họ hình như lại thế rồi!”

Chu Nhất Tiên kinh ngạc, vội nhìn xem, quả nhiên thấy bọn Trương Tiểu Phàm đang quay lưng vào bóng tối đen thẫm, cũng là chỗ khi nãy yêu hồ tháo lui, dường như vừa thương lượng vài câu. Trong khi Thạch Đầu đã tiến lên trước, Trương Tiểu Phàm bước lên hai bước, chợt phát hiện Bích Dao không hề chuyển động, bèn quay đầu lại đối mặt với Bích Dao, dường như muốn nói điều gì, nhưng không hiểu vì sao, không cất lên lời, mặt bỗng đỏ dần lên.

Nhưng Bích Dao bỗng nhiên lại mỉm cười, định nói gì đó nhưng dường như lại quên mất, nhìn Trương Tiểu Phàm hơi run rẩy, lắc đầu, rồi cũng bước lên phía trước.

Chu Nhất Tiên ngăn người ra một lúc, nói: “Mấy tên thiếu niên này thật không biết sống chết, con yêu hồ có Huyền Hoả Giám trong tay, mà còn dám truy đuổi?”

Tiểu Hoàn ở bên cạnh một miếng kẹo hồ lô bọc đường, (từ lúc bắt đầu đến giờ vẫn chưa hề vát cái thứ

này đi), nói không thành tiếng: “Không phải ông đã nói rồi đó sao, Tam Vĩ Yêu Hồ này đạo hạnh chưa đủ, không thể phát huy hết uy lực thực sự của Huyền Hoả Giám, Đã như vậy, ả có Huyền Hoả Giám trong tay cũng bằng không có, những người này có gì phải sợ nữa?”

Chu Nhất Tiên cứng họng, dường như bị nghẹn, một chốc không thể nói nên lời, phải qua một lúc lâu sau, đột nhiên như chợt nhớ ra điều gì, vội vàng nói: “Nhanh, Chúng ta đi thôi!”

Tiểu Hoàn giật mình, nói: “Đi? Đi đâu ạ?”

Chu Nhất Tiên bước dài về phía trước, nói: “Tất nhiên là đi trừ yêu quái rồi.”

Tiểu Hoàn cười nhạt, đuổi theo nói: “Từ trước đến nay gặp bao nhiêu là yêu quái, to có nhỏ có, không to có, không nhỏ cũng có, sao lần nào cũng thấy ông chạy mất, chưa hề thấy ông tiến lên diệt trừ yêu quái bao giờ?”

Chu Nhất Tiên đỏ bừng mặt, đáp: “Chúng ta hành tẩu giang hồ, điều quan trọng nhất chính là phải tự biết đâu sáng đâu tối... ôi chao?”

Đang nói dở chừng, đột nhiên Chu Nhất Tiên dừng bước, mục quang bị sự vật khác thu hút. Tiểu Hoàn ở bên, theo hướng mắt của lão nhìn theo, thấy cái mà Chu Nhất Tiên đang nhìn lại là một vật từ đầu đến giờ im lặng đứng yên, một chút động tĩnh cũng không hề có – Cái giếng cổ.

Lúc này bọn Trương Tiểu Phàm đã biến mất vào trong bóng đêm, lũ yêu vật đông nghịt lúc trước bây giờ cũng đã hoàn toàn không còn thấy bóng dáng đâu nữa. Trong rừng cây chỉ còn lại Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn hai người, ánh trăng lạnh lẽo, chiếu lên miệng giếng hiện lên sắc rêu xanh, có những dấu vết cổ sơ, phô bày những nét thô lương.

Chu Nhất Tiên hít một hơi thở sâu, đi lại gần. Tiểu Hoàn đi ngay phía sau, bất giác có chút run rẩy, lo lắng, nói: “Gia Gia, người muốn làm gì vậy?”

Chu Nhất Tiên nhíu mày đáp: “Gia gia chỉ muốn xem một chút, xem bên trong cái giếng này rút cục có cái gì cổ quái, vì sao Tam Vĩ Yêu Hồ cứ một mực truy hỏi người thiếu niên đó cuối cùng đã nhìn thấy vật gì?”

Tiểu Hoàn đến chỗ cách cái giếng cổ vẫn còn ba bước thì dừng lại, trong lòng có chút sợ hãi lo lắng, chỉ cảm giác thấy cái tĩnh mịch của bóng tối xung quanh, nhưng trong bóng đêm dường như có gió thổi qua, không biết là trong bóng tối có bao nhiêu là con mắt đang dõi theo mình.

Chu Nhất Tiên đi đến cái giếng cổ đó, ngẩng đầu nhìn về phía bốn hướng, nhìn thấy không có điều gì dị thường, bèn nhìn xuống dưới. Tiểu Hoàn ở phía sau bỗng dung thoáng run rẩy, gọi: “Gia gia, cẩn thận.”

Chu Nhất Tiên nhìn Tiểu Hoàn, mỉm cười đáp: “Không sao.” Nói xong, lại nhìn xuống dưới, nhìn xuống phía trong cái giếng đó.

Tiểu Hoàn nhìn chăm chặp vào sắc mặt của ông, đột nhiên nhìn thấy trên gương mặt vốn có chút lo sợ mà nghiêm túc của Chu Nhất Tiên, xuất hiện một nét biểu cảm ngạc nhiên, sau đó thì trong chớp mắt

bồng chuyển thành vui vẻ, hân hoan, lại biến thành nghi hoặc, ngẩng đầu trầm tư suy nghĩ.

Tiểu Hoàn tiến lên phía trước, nói nhỏ: “Gia gia, người nhìn thấy cái gì vậy?”

Chu Nhất Tiên nhíu mày đáp: “Gia gia nhìn thấy một cái gì đó như là cả một núi vàng bạc.”

Tiểu Hoàn : “...”

Chu Nhất Tiên lẩm bẩm nói: “bóng nước của cái giếng này, lẽ ra phải là bóng người, thật là kì quái...”

“A!” đột nhiên, ở bên Tiểu Hoàn bỗng truyền đến một tiếng reo nhẹ, Chu Nhất Tiên giật mình, vội quay đầu nhìn, lại nhìn thấy Tiểu Hoàn, không biết từ lúc nào cũng đến bên miệng giếng, và cùng nhìn xuống dưới rồi, lúc đó đang ngẩng đầu lên.

Chu Nhất Tiên ngẩn người ra một lúc, nói: “cháu nhìn thấy cái gì vậy?”

Vai Tiểu Hoàn nhún vai, đáp: “ Giống như cả một núi kẹo đường hồ lô.”

Chu Nhất Tiên vội nhảy đến bên Tiểu Hoàn.

Một lúc sau, cả hai người bọn họ nhìn về phía rừng cây thăm thẳm, Chu Nhất Tiên nói với Tiểu Hoàn: “Gia Gia nghĩ tới nghĩ lui , cái miệng giếng cổ này chỉ e rằng chính là cái giếng “Mãn Nguyệt Giếng” trong truyền thuyết nói tới. Chính là cái giếng mà vào lúc trăng tròn, nếu người nhìn xuống, sẽ nhìn thấy vật hoặc người mà mình yêu thích nhất. Chỉ có điều, gia gia vẫn chưa rõ, Tam vĩ yêu Hồ tại sao lại cứ truy hỏi người thiếu niên đó đã nhìn thấy gì? Nhưng bây giờ, chính Gia gia lại rất muốn biết, rốt cuộc chàng thiếu niên đó đã nhìn thấy cái gì mới được chứ?”

※ ※

※

Rừng cây đó nhìn từ ngoài vào dường như là rất lớn, nhưng bọn Trương Tiểu Phàm vào bên trong rồi, trong bóng đêm lại có một cảm giác hư ảo ...

Ba người ngự khởi Pháp bảo của mình, trong bóng đêm đuổi theo đạo bạch quang phía trước, dấu vết của Tam Vĩ Hồ lúc chạy trốn để lại.

Không ngờ đạo bạch quang ấy đang loé sáng trước mặt mọi người, đột nhiên chẳng rõ duyên cớ biết mất không thấy đâu nữa. Bọn Trương Tiểu Phàm tế ngự pháp bảo, trong nháy mắt đã đi đến chỗ tia sáng biến mất. Chỉ thấy trong khu rừng cổ thâm sâu này, trên bãi đất trống giữa rừng, lại có một gò đất nhỏ, và ở một bên nổi lên một động khẩu, nham thạch ở bên động khẩu tất thấy đều một màu đen.

Không cần nói cũng biết, đây chính là Hắc Thạch Động rồi.

Ba người dừng lại bên miệng cái động, nhìn nhau, rồi nhìn vào bên trong Hắc Thạch Động. Chỉ cảm thấy, tuy miệng động không lớn, nhưng bên trong toàn một màu đen sẫm, khiến cho người ta có cảm giác sâu không biết đâu là đáy. Từng trận gió lạnh lẽo thổi qua thân người, làm cho người ta bất giác nổi da gà.

Bích Dao nhíu mày nói: “Cái động này nguy hiểm khó lường, không biết nông sâu thế nào, hơn nữa pháp bảo vừa nãy ở trong tay yêu hồ uy lực rất lớn, chúng ta không cần mạo hiểm đi vào trong đó.”

Trương Tiểu Phàm nhìn Bích Dao, vẫn không nói gì cả, Thạch Đầu đã ở bên, nói to: “ Trương huynh đệ, trừ yêu là việc phải làm hết sức, chúng ta hôm nay bỏ qua dễ dàng, sau này con yêu hồ này lại xuất hiện, chỉ sợ họa lại càng lớn.”

Trương Tiểu Phàm lập tức gật đầu, đáp: “Thạch đại ca nói rất có lý, chúng ta vào trong thôi”.

Bích Dao biến sắc mặt, đang định nổi giận, thì Trương Tiểu Phàm lại quay đầu lại, nét mặt thành khẩn, hạ thấp giọng nói: “trong đó quả thật là nguy hiểm, Ta biết Thạch Đại ca là danh môn chính đạo, việc nghĩa không dễ từ. còn cô ...” Chàng dừng lại, quay đầu đi, nhưng mà âm thanh vẫn còn truyền lại: “ sự an toàn là quan trọng, không cần thiết phải đem thân mạo hiểm”

Bích Dao tuy không nhìn thấy sắc mặt của Trương Tiểu Phàm, nhưng nghe giọng nói cũng biết là trong đó có vài phần quan tâm, trong lòng cũng cảm thấy ngọt ngào, nhưng mà miệng lại lạnh lùng nóiL “Ta muốn vào thì sẽ vào, người quản lý được hay sao?”

Trương Tiểu Phàm ngó ra một lúc, nhất thời không nói lên lời.

Thạch Đầu ở bên nhìn thái độ hai người kì quái, lắc đầu nói : “Trương Huỳnh đệ, chúng ta vào thôi”

Trương Tiểu Phàm khẽ đồng tình, không cưỡng được lại liếc nhìn Bích Dao một cái, chỉ thấy Bích Dao

“hú” lên một tiếng, thân hình chuyển động, lại vượt lên trước hai người, nhảy vào cái động tối sẫm giờ bàn tay không nhìn thấy năm ngón đó. Trương Tiểu Phàm hốt hoảng, vội vàng theo sau, bên tai vẫn nghe thấy tiếng gió rít, nghĩ rằng chắc là Thạch Đầu cũng vào theo rồi.

Trong bóng tối, Thương Tâm Hoa trong tay Bích Dao bỗng phát sáng, ánh sáng dịu dàng chiếu sáng chung quanh phạm vi khoảng 5 thước. Trương Tiểu Phàm nhìn về bốn phía, chỉ thấy trên tường nhám thạch đều là hình thù cổ quái đen xì như mực, có vẻ như là loại đá cứng và kiên cố, thập phần lạnh lẽo.

Cái động lạnh lẽo này, cùng với Vạn Bức Cổ Quật ở Không Tang Sơn ngày đó không khác nhau là mấy, vừa vào trong động, đường đã như là hướng thẳng xuống lòng đất, nhưng độ nghiêng dốc lại còn vượt hơn cả Vạn Bức Cổ Quật, lại cũng không biết cuối cùng thì do đám dân làng khai thác đá mà thành, hay là do thiên nhiên tạo ra đã vốn như thế.

Ba người đi vào bên trong, dần dần đi sâu vào trong lòng đất, nhưng bốn bên đều không có động tĩnh gì, không hề có chút sinh vật sống nào, không giống như trong Vạn Bức Cổ Quật có vô số những con dơi hút máu người đáng sợ. Trương Tiểu Phàm đi mãi, tinh thần không kiên nhẫn được nữa, nhớ lại cảnh của Vạn Bức Cổ Quật khi đó, lại tự nhiên nghĩ đến những ngày mình và Bích Dao bị vây khốn trong Tích Huyết Động dưới Tử Linh Uyên.

Đúng lúc đó, Bích Dao đi trước bỗng dừng lại, miệng thốt lên một tiếng kêu khê. Trương Tiểu Phàm cho rằng đã có gì nguy hiểm, trong lòng hốt hoảng, vội vàng tiến lên phía trước, đứng ở bên Bích Dao. Bích Dao ngó người ra một lúc, quay mắt ra nhìn Trương Tiểu Phàm.

Trước mặt không còn đường đi nữa.

Một bờ vực(*) chắn ngang trước mặt cắt mất con đường, dưới vực toàn là một màu đen thẫm, nhưng từ xa nhìn lại, trong một màu đen thẫm đó, lại phảng phất như vẫn có vật gì đó phát ra những ánh lửa ma quái không ngừng. Trương Tiểu Phàm hơi chút sợ hãi, ngăn người, trong lúc hoảng hốt tưởng như mình đã quay lại Tử Linh Uyên ngày trước.

Nhưng rõ ràng là nơi này so với Tử Linh Uyên khác rất nhiều, cả không gian và ánh sáng đều nhỏ hơn đến trăm lần.

Trương Tiểu Phàm nhíu mày, quay lại nhìn Thạch Đầu. Thạch Đầu lúc đó cũng đã đi đến bờ vực, xem xét một hồi, trầm ngâm nói: “Trương huynh đệ, xem ra chúng ta chỉ có cách đi tiếp mà thôi.”

Trương Tiểu Phàm gật đầu, nói: “Thạch Đại ca, huynh cũng tự mình phải cẩn thận mới được.”

Thạch Đầu sắc mặt ngưng trọng, nói: “Đệ cũng thế nhé”

Nói xong giơ tay bắt quyết, Phá Sát Pháp Trượng toả sắc vàng nâng lên ngang mặt, Thạch Đầu nhảy lên phía trước, hít một hơi thật sâu, rồi từ từ hạ xuống.

Trương Tiểu Phàm quay lại nhìn Bích Dao, nhưng lần này cũng không nói gì, té khởi Thiêu Hoả Côn rồi cũng đi theo Thạch Đầu.

Bích Dao ở ngay phía sau đột nhiên cười lên, trong tiếng cười ẩn chứa bao nhiêu là vui mừng.

Vàng, xanh trắng ba sắc màu kết hợp, theo vách đá từ từ hạ xuống, xung quanh vẫn còn là một màu nham thạch đen thẫm. Ngoài ra cũng chẳng thấy có âm thanh sự vật gì. Chỉ là cảm thấy kì quái, càng nhìn xuống dưới, nhiệt độ xung quanh dường như càng tăng lên.

Như thế cứ hướng xuống phía dưới một đoạn, Trương Tiểu Phàm dựa vào ánh sáng Pháp Bảo của ba người, dần dần nhìn rõ cảnh vật xung quanh, chỉ thấy dưới vực quả thật không có đường đi nữa, mà chỉ là chập trùng toàn những loại đá cổ quái. Từ chỗ ba người nhìn bao quát, cảm giác như chính là chiếc giếng cổ phóng đại gấp trăm nhìn lần, cứ hướng mãi xuống dưới.

Đột nhiên, Thạch Đầu xuống trước bỗng vội nói: “Cẩn thận”

Trương Tiểu Phàm và Bích Dao cả kinh, vội vàng phòng bị, chỉ thấy phía dưới không xa trên bức tường đá có một hang đá nhỏ, trong hang có hai con mắt phát ánh sáng u ám, đang nhìn về phía họ.

Thạch Đầu hướng về phía đó thủ thế, từ từ tiến đến. Trương Tiểu Phàm và Bích Dao bình trụ hơi thở, cẩn thận nhìn vào trong.

Khi tiếp cận lại gần rồi, không hiểu là đã bao nhiêu lâu không có ánh sáng chiếu đến nơi đen tối này, đương lúc kim quang của Phá Sát Pháp Trượng chiếu sáng, bọn họ cùng nhìn thấy sự vật bên trong té ra là một con chuột rất to. Lão thử (chuột già) này vốn lấy cái hang nhỏ này làm tổ, lúc đó đang trừng mắt nhìn ba người.

Thạch Đầu lắc đầu quay lại, cùng bọn Trương Tiểu Phàm, Bích Dao nhìn nhau, cả ba cười khỏ, sau đó tiếp tục đi xuống.

Tuy nhiên, cảnh vật ở ngay phía dưới quả thật họ không thể nào ngờ tới.

Một điềm, hai điềm, ba điềm... Trong bóng tối nhập nhoạng lúc âm u tranh tối tranh sáng, phía trước phía sau phía trên phía dưới bọn họ, lại từ từ sáng dần lên. Ẩn trong bóng tối, dường như có vô số tiếng thở gấp to nhỏ truyền lại. lại dường như là những tiếng gầm gừ nho nhỏ.

phía bên trên của Hắc Thạch Động dường như là nơi đất đai cằn cỗi, chẳng hề có chút sự sống nào, nhưng phía dưới vách đá này nơi không hề có ánh mặt trời chiếu tới, thật không ngờ, lại có vô số sinh vật sinh sôi nảy nở.

Bóng tối dường như đang kéo lên trước mắt họ một bức màn cổ kính, mang theo một nỗi hồi hộp vô danh, từ chỗ cái hang chuột hướng xuống dưới, những động đá trên vách núi càng ngày càng nhiều lên, về sau chỉ mấy cách thước là lại có một cái động. Nhưng trong động đó, có vô vàn các loại sinh vật: chuột, dơi, hắc tinh tinh, báo... sống hoang dã chẳng hiểu hàng ngày chúng kiếm ăn như thế nào.

Những loại động vật này họ đã có biết qua rồi. Nhưng sau đó đi xuống thêm một đoạn nữa, họ càng tròn mắt há hốc miệng ngạc nhiên, nhìn những con cua vốn sống dưới nước lại bò trên vách đá, mà những con cua này lại có đến bốn cái càng, chưa hết, còn có thêm bốn cái chân ly miêu, hình dạng vô cùng đáng yêu không biết phải gọi tên như thế nào nữa. Trên đầu lại có một vân hình chữ "Vương" trông giống đầu con lợn quái dị có hai sừng, những loại này ở đây nhiều vô cùng, đếm mãi không hết.

Vô số những con mắt, dường như hội tụ thành một biển u quang, từ trong tối nhìn chằm chằm vào ba người đang giữa chỗ sáng.

Trương Tiểu Phàm càng nhìn càng ngạc nhiên, trong lòng không sao ngăn nổi liên tưởng đến Tăng Thư Thư sư huynh. Nếu nhìn thấy những thứ này, với niềm yêu thích những sinh vật kì lạ của sư huynh, chỉ sợ anh ta sẽ cười đến không ngậm miệng lại được.

Qkamejoko chú:

(*)一道断崖, 横在眼前 (nhất đạo đoạn nhai, hoành tại nhãn tiền). Chữ “nhai” ở đây không biết dịch thế nào cho phải, nghĩa là bờ núi thấp mà trong văn cảnh thì nửa giống vực, nửa giống thung lũng sâu, thấy có đoạn sau so sánh với Tử Linh Uyên nên tạm dịch là “vực”.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 53

Hỏa Long

Trong bóng tối, vô số những cặp mắt đang nhìn chằm chằm vào hào quang của cả ba người. Không hiểu vì sao, Trương Tiểu Phàm trong lòng cảm thấy một chút lo sợ, nhìn qua bên cạnh, Bích Dao và Thạch đầu vẫn điềm nhiên không chút mảy may chú ý, tựa hồ như hai người đã từng kinh qua những cảnh tượng này rồi. Tuy nhiên, những sinh vật chung quanh không tỏ vẻ gì như muốn tấn công bọn họ. Ngoài việc thỉnh thoảng phát ra những tiếng gầm rú như hổ báo, bọn chúng tuyệt nhiên không có động tĩnh nào, chỉ im lặng ngược nhìn và chờ đợi.

Cả ba người họ vẫn tiếp tục đi xuống, có lẽ đã đi được bốn năm trượng nữa, Trương Tiểu Phàm đột nhiên phát hiện, số lượng những cặp mắt phát sáng chung quanh dường như dần dần giảm đi, song cảm giác rờn rợn thì vẫn y như cũ, ông cảm giác mỗi cặp mắt ấy dường như lớn hơn rất nhiều so với những cái nhìn thấy lúc nãy. Tiểu Phàm khẽ nhíu mày, bay về phía vách đá trước mắt, quả nhiên, qua ánh sáng mờ mờ phát ra từ Thiêu Hỏa Côn, trên bức tường đá tối đen số lượng hang động giảm đi rất nhiều. Những hang động này to gấp đôi so với những cái ở trên, cao chùng qua đầu người một chút. Như tương thích, những sinh vật trong động rõ ràng đặc biệt hung ác, con nào con nấy vừa to lại vừa lớn, răng cở lồm chồm, mặt mũi dữ tợn, khiến người ta trong lòng phải khiếp sợ.

Bỗng nhiên một con quái thú trước mặt Tiểu Phàm, thấy hấn đến gần liền gầm lên một tiếng thực to, con thú ấy vô cùng to lớn, mình như mình heo rừng, đầu to như con gấu khổng lồ, bàn tay to lớn quét ra, chút nữa đã đánh trúng mình Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm giật mình thất kinh, vội ngự pháp bảo, nhanh chóng lùi về sau tránh được. Cùng lúc, Bích Dao và Thạch Đầu nghe thấy tiếng gầm liền bay lại xem chuyện gì, Tiểu Phàm thấy thế nói luôn : “Nơi đây sinh vật toàn là những thứ quay thú hung ác, mọi người hãy cẩn thận”

Cả hai người gật đầu đồng ý, ra sức phòng bị, tập trung cảnh giác. Nhưng trừ phi đến gần quấy rầy chúng, bọn họ không gặp bất cứ sự xâm phạm nào của bọn quái thú ấy. Hình như tuy to lớn hung ác, song bọn chúng đều không biết bay. Vì thế chúng chỉ đứng yên trong động nhìn ra. Trương Tiểu Phàm vừa cẩn thận điều khiển đường bay của pháp bảo, vừa nghĩ thầm : “Bọn quái thú này không thể bay được, không hiểu trên tuyệt bích này chúng kiếm ăn thế nào nhỉ? ?”

Cứ thế, ba người bay xuống hơn vài trượng nữa, so với miệng hang, tổng cộng đã xuống được độ sâu gần trăm trượng. Nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy độc một vực thẳm đen ngòm, trừ ánh sáng phát ra từ

mắt những con dã thú, ánh sáng mặt trời tuyệt nhiên không thể chiếu được tới đây.

Nhưng kì lạ ở chỗ, hang động này không vì thế mà trở nên lạnh lẽo, ngược lại, nhiệt độ ở đây thậm chí còn cao hơn trên mặt đất nhiều, Trương Tiểu Phàm thậm chí còn cảm thấy nóng đến đổ mồ hôi hột. Nhìn chung quanh chỉ thấy toàn những phiến đá đen, không có khối nham thạch nào đủ nóng, thật là hết sức kì quái.

Thạch Đầu đang ngự trên cây pháp trượng Phá Sát của mình, thông thả bay chập lại rồi nói : “Cha mẹ ơi, chỉ có con hồ ly chết tiệt này mới chọn một nơi kì dị như thế này để sinh sống”

Trương Tiểu Phàm chẳng hề quan tâm, nhưng nghe thấy bên cạnh mình cách không xa lắm tiếng Bích Dao khe khẽ cười khúc khích. Tiếng cười trong trẻo vui tai, mặc dù nàng đã thấp giọng xuống, nhưng giữa bốn bề yên lặng, tiếng cười thực vang đi rất xa. Trương Tiểu Phàm nhìn nàng, chỉ thấy Thương tâm Kỳ hoa phát ra một màu trắng nhẹ nhẹ, Bích Dao mặt cười như hoa, vẻ ngoài nhất mực dịu dàng. Cùng lúc đó, Bích Dao dường như cũng cảm giác được điều gì đó, quay đầu nhìn Tiểu Phàm, hai luồng mục quang chạm nhau, Tiểu Phàm tim muốn rớt ra ngoài, liền vội vã quay đầu bỏ đi.

Phía bên dưới, tình cảnh nảy sinh rất nhiều sự biến hóa, những hang động càng lúc càng to ra, những sinh vật so với phía trên cũng có kích thước lớn hơn rất nhiều, xem ra chúng còn to hơn một người bình thường. Lúc ấy, ba người bọn họ chợt phát hiện ra một nửa thạch động dường như là trống rỗng, phẳng phất đâu đó một mùi máu tanh tươi. Ba người im lặng nhìn nhau, trong mắt hiện lên vẻ cảnh giác thận trọng, nhưng không vì thế mà giảm tốc độ bay xuống. Trong bong tối vô cùng dưới chân bọn họ, có cái gì như ánh sao, như đốm lửa nhỏ, lặng lẽ phát sáng mà không một ai hay biết...

※

※ ※

Phía trên mặt đất, l dưới ánh sáng của ngọn đuốc, Chu Nhất Tiên và cháu gái Tiểu Hoàn khó khăn lắm mới dò dẫm đến được bờ vực ban nãy đám người Trương Tiểu Phàm đã nhảy xuống. Nhìn thấy phía trước vách đá dựng đứng không có lối đi, dưới chân là vực sâu thẳm không đáy, Chu Nhất Tiên chỉ biết im lặng, không nói được lời nào. Tiểu Hoàn tuổi hãy còn nhỏ, dù cho đã đi chu du nhiều nơi với gia gia, nhưng trong tình cảnh đứng giữa hang động bốn bề yên lặng, trong lòng không khỏi mười phần khiếp sợ. Cô bé hò cổ nhòm xuống bên dưới vách đá, nhưng vội vã rụt cổ lại tức thì, lặng lẽ đến bên cạnh Chu Nhất Tiên hỏi : “Gia gia, chúng ta có đi xuống dưới đó không ?”

Chu Nhất Tiên đảo tròn mắt qua lại mấy lần, rồi nói : “Chúng ta không có đạo pháp, lại không có dây nhợ, làm sao mà xuống được ?”

Tiểu Hoàn nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, tay vỗ vỗ ngực nói : “Thế thì tốt, thế thì tốt...”

Chu Nhất Tiên trừng mắt nhìn Tiểu Hoàn : “Tốt cái gì mà tốt, ai biết ở dưới đó có núi vàng, núi bạc, ngọc ngà, châu báu đang đợi chúng ta, nhưng mà, nếu đi xuống thì quả là ngu xuẩn” giọng nói giọng nói đau đớn tiếc nuối mãi không thôi

Tiểu Hoàn hừ một tiếng, hươ hươ cánh tay phải đang cầm cây kẹo đường hồ lô, nghiêng răng nói : “Núi vàng núi bạc nào, nói không chừng là núi xác núi xương ở đó chờ ông đó. Vậy cũng tốt, nếu không xuống đó, chúng ta mau mà đi chỗ khác. Vạn nhất có gì xảy ra, có hai con yêu quái tấn công, chỉ sợ ông nội đỉnh đỉnh đại danh là đệ tử đời thứ mười ba của Thanh Vân tổ sư, lại làm tổ sư gia mất hết thể diện”

Chu Nhất Tiên nổi giận : “Nói xàm, Chu Nhất Tiên ta mà là loại người đó à, làm sao làm nhục sư môn được...” nói chưa hết câu, từ trong sơn động yên lặng, phát ra hai tiếng “Toa toa...”, liền tức thì bắn ra hai luồng đạo quang, nhanh như điện xẹt, chỉ trong chớp mắt, bắn đến ngay trước mặt hai người.

Chu Nhất Tiên kinh hoàng hét lên, kéo theo Tiểu Hoàn, tay phải móc ra đạo chỉ phù màu hàng, định động thổ chạy trốn. Nhưng không ngờ tiếp sau hai luồng đạo quang, hai bóng người nhảy ra, động tác nhanh như ma quỷ, chẳng đợi Chu Nhất Tiên thi triển đạo chỉ phù, chỉ nghe thấy hấn phát ra một tiếng “te”, Chu Nhất Tiên sau gáy lạnh toát, hình như bị vật gì từ bên hông đâm trúng, toàn thân lão lông tóc dựng đứng, trong lòng kêu khổ không dứt. lát sau định thần nhìn lại, Chu Nhất Tiên phát hiện ra đối phương không muốn lấy tính mạng lão, nhưng vật kia vẫn dính trên gáy lão. Thu hết can đảm đưa mắt nhìn hai bóng người đó, thì thấy một nam một nữ tuổi còn trẻ, nam nhân mặt sáng như ngọc, cực kì anh tuấn, nữ nhân mặt đẹp như đóa phù dung, kiều diễm vô song.

Lúc này cả hai người còn cách Chu Lão Tiên đến hơn mười thước, đoạn nam nhân hươ tay một cái, trong tay cầm món đồ nhìn như cây thước bằng ngọc, món pháp bảo nhẹ nhàng bay tới kề lên cổ Chu Nhất Tiên, đồng thời nữ nhân đồng thời điều khiển thanh tiên kiếm màu xanh, chĩa thẳng vào Tiểu Hoàn.

Tiểu Hoàn sợ đến mặt trắng bệch không còn giọt máu, tay trái vẫn nắm chặt thanh kẹo hồ lô, vừa khóc thật to vừa nói : “Yêu quái ca ca, yêu quái tí tí, đừng ăn thịt ta, thịt ta ít lắm, không ngon đâu, có ăn thì ăn gia gia ta kìa”

Chu Nhất Tiên gằn như nằm lãn ra đất, giận dữ hét lên : “Con nha đầu đáng chết, lão già này nuôi người từ nhỏ tới lớn, thường ngày không có gì bạc đãi người, vậy mà đến lúc sống chết này, người lại phản bội gia gia người thế sao ?”

Tiểu Hoàn càng khóc to hơn : “Gia gia, đừng trách con, ít nhất sau khi lão chết đi, còn có con đem kẹo hồ lô ngào đường cho lão...”

Chu Nhất Tiên giận dữ nói : “Hàm hồ, lão già bình sinh cần gì cái thứ ngọt ngọt dính dính đó chứ, có đem thì phải đem gà, cá chung cá hấp, hiểu chưa ?”

Tiểu Hoàn gật đầu nói : “Gia gia, con đã ghi nhớ rồi, ông cứ yên lòng”

Chu Nhất Tiên thở phào nhẹ nhõm : “Thế cũng tốt rồi, vậy ta ra đi cũng cảm thấy thanh thản...” Ông ta đột nhiên giât mình, lông mày dựng đứng : “ Con nha đầu đáng chết, dám lừa gạt ta, người biến đi đâu rồi. Ta sẽ...”

Chu Nhất Tiên kêu gào liên tục không dứt, đầy vẻ đau xót trước mấy lời nhẩn tâm của Tiểu Hoàn, hơn nữa nhìn lão dáng điệu ngây ngô, nói năng không đầu không đuôi, cả hai người lạ mặt không hẹn mà cùng nhíu mày, nhìn nhau im lặng một lúc lâu, đoạn cùng lúc thu hồi pháp bảo. Nữ nhân bèn nói : “Su huynh, muội thấy gã này trên người không toát ra yêu khí, chắc không phải loài yêu nghiệt”

Nghe vậy nam nhân liền nói : “Thế thì tốt rồi” đoạn hấn quay đầu về phía Chu Nhất Tiên, cất giọng nói lớn (cốt để cắt ngang mấy lời dài dòng vô bổ của lão) : “Người là ai ? “

Chu Nhất Tiên thờ phào, lập tức lấy lại thái độ bình tĩnh, điềm đạm : “À à, lão phu và đứa cháu nội biết nơi đây có bọn yêu nghiệt hoành hành, nên đặc biệt đến để hàng yêu, vì dân trừ đi đại nghịch”

Tiểu Hoàn trong bụng cười sặc sụa, đưa mắt liếc gia gia một cái, liền thấy Chu Nhất Tiên hành động thần nhiên, thần sắc như thường. Không ngờ nam nhân vừa nghe thấy như thế, liền đỡ hai ông cháu họ dậy, lạnh lùng cười một cái : “Ta nghĩ đạo pháp các người hãy còn thô thiển, chỉ sợ gặp tiểu yêu đã không phải là đối thủ, không ngờ lại dám đến nơi hung hiểm thế này, tốt hơn nên đi về cho sớm”

Chu Nhất Tiên mặt đỏ lên vì ngượng, nói lấp bắp : “Dạ, dạ...”

Vừa nói vừa đưa tay kéo theo Tiểu Hoàn, quay đầu bước ra ngoài.

Nhìn theo hai người một già một trẻ dắt tay nhau đi khỏi nơi hung hiểm tối tăm, nam nhân quay đầu nhìn vách đá phía trước rồi nói : “Su muội, xem chừng chúng ta phải đi xuống đó rồi”

Nữ nhân mỹ lệ liền nói : “Đúng. Thật là trời giúp chúng ta, từ cái trần nhỏ đỏ cho ta biết con yêu nghiệt Hồ Ly đang đang ẩn náo bên trong thạch động tối tăm này. Nếu có thể trừ được loài yêu quái, thu hồi Huyền Hòa Giám, cóc chủ nhất định vô cùng vui mừng”

Nam nhân tự nhiên nở một nụ cười, rồi nói : “Vậy thì không được chậm trễ, chúng ta đi thôi” Nói đoạn, quang mang lượng khởi, hai người một nam một nữ, như hai luồng điện cùng nhau bay thẳng vào hang động sâu hoắm ấy, như muốn xé toang bóng tối...

Phía trên hang động, trong bóng tối cũng bập bùng một ánh lửa, hai ông cháu Chu Nhất Tiên đang chạy bỗng nhiên dừng lại, thực ra cả hai người đi cũng không được bao xa. Chỉ thấy Chu Nhất Tiên khẽ nhíu mày, ngần ngại trong giây lát, quay lại nói : “Cả hai thiếu niên đó tư chất cực tốt, đạo hạnh cao thâm, lúc nãy ta nhìn thấy trên viền áo của họ có vẽ hình một ngọn lửa, chỉ sợ đó chính là đệ tử của Phần Hương Cốc”

Tiểu Hoàn giật mình thất kinh : “Phần Hương Cốc ?”

Chu Nhất Tiên gật đầu nói : “Phần Hương Cốc thế lực cực lớn, tu tập đạo pháp giống với Thanh Vân Môn, cùng với Thiên Âm Tự là ba môn phái lớn nhất của chính giáo, môn hạ cao nhân cực nhiều. Gần đây nghe nói gửi đi hai đệ tử xuất sắc nhất, một nam một nữ, nam nhân tên là Khiếu Lý Tuân, nữ là Hoàn Yên Hồng, nhìn thấy hai người lúc nãy sử dụng pháp bảo, đích thị là đệ tử Phần Hương Cốc không thể nào sai”

Tiểu Hoàn hướng về phía bờ núi, nói bằng giọng điệu lo lắng : “Hồi nãy ba người cũng đã xuống dưới

đó rồi...”

Chu Nhất Tiên hai vai khẽ rung rung, đoạn nắm lấy tay Tiểu Hoàn, kéo ra ngoài, miệng nói rằng : “Vậy chúng ta ở lại đây cũng không làm được gì, đêm nay ở dưới đó nhất định là đánh yêu quái nào nhiệt lắm, chúng ta tuyệt nhiên không có chút tiện nghi nào, ái dà, thật là đáng tiếc, đáng tiếc”

Tiểu Hoàn nhếch mép cười nhẹ, chẳng nói gì nhiều, chỉ yên lặng theo gia gia đi ra ngoài. Phía dưới vách đá tĩnh mịch kia, hình ảnh của Lý Tuân và Yến Hồng đã biến mất vào trong bóng tối vô cùng...

※

※ ※

Trương Tiểu Phàm hiện thời ở trong thạch động, càng lúc càng thấy chung quanh nóng lên, nhưng lâu lâu cũng còn thấp thoáng những ánh mắt của loài dã thú, trong thâm tâm thoáng chút hồi tưởng về Tử Linh Uyên trước đây. Kích thích của sơn động mỗi lúc một lớn hơn, nơi này chiều cao ước chừng gấp rưỡi tới gấp đôi người bình thường, vì thế mà loài dã thú lại càng hung hãn bội phần, kích cỡ thì khỏi phải nói, rõ ràng là to lớn hơn bình thường rất nhiều. Nhưng trong không khí, mùi tanh của máu càng lúc càng nặng.

Trương Tiểu Phàm đang bay lượn, nghe thấy từ nơi nào đó không biết, vọng lại những tiếng nhai rạo rạo, tựa hồ như có con thú khổng lồ nào đó, đang xé thịt nhai nuốt, người nghe quả nhiên sợ đến nổi gân cốt bủn rủn.

Hết thấy bọn họ cảm thấy toàn thân căng lên, không ai nói lời nào, tựa hồ có thể nghe được từng tiếng tim đập thành thạch, bỗng nhiên, trong cái bóng tối mịt mù dưới chân, Trương Tiểu Phàm cảm thấy có một luồng gió mạnh vô cùng thổi qua. Dường như có linh tính điều gì, tim hắn đập liên hồi, Thiêu Hỏa Côn gặp luồng gió mạnh ấy, tức tốc bị dạt qua một bên đến ba thước.

“Bịch...”

Âm thanh khô khốc vang lên, ánh sáng chớp qua một cái, ở nơi tối tăm này, hình như có cái gì đó như xúc tu của một con vật khổng lồ, quất vào Trương Tiểu Phàm như một cây roi, làm hắn bay dạt qua một bên đập vào vách đá. .

Vách đá xung quanh cũng vì thế mà chấn động, bụi đất bay lên tứ tung, vô số đá to đá nhỏ ùng ùng rơi xuống. Giây lát sau, một âm thanh ai oán thê lương từ dưới vực sâu cất lên, trên vách đá cũng đột nhiên phát ra thứ âm thanh ấy, điên cuồng gào thét. Tiểu Phàm và mọi người vô cùng ngạc nhiên, quay đầu nhìn lại phía sau, chỉ thấy vật gì như một con ác quỷ có xúc tu cực lớn đang xông vào một cái hang động gần đó, cả người uốn éo, chuyển động không ngừng.

Trương Tiểu Phàm hít vào một luồng khí lạnh, chỉ thấy trận gió to khi nãy đã thổi thốc đến mặt, kèm theo là sự xuất hiện của một con cạp răng kiếm năm mắt khổng lồ, phút chốc con cạp ấy đã bị cái xúc tu quán chặt, từ từ kéo lê về phía hang động trống không đó. Dù cho con cạp ra sức nhe nhanh múa vuốt, gầm thét liên hồi, nhưng thân thể con cạp dù to lớn cách mấy song so với kích thích của cái xúc

tu ấy, hệt như một đũa bé nhỏ xíu, hoàn toàn vô vọng. Cái xúc tu quấn lấy toàn bộ con cạp, nhanh chóng rúc xuống dưới bóng tối, từ trong sâu thẳm, còn vang lên tiếng la hét ai oán trong tuyệt vọng của con cạp xấu số.

Cả ba người đứng sững lại, nhìn nhau thất sắc, nhất là Bích Dao, gương mặt nhất thời trở nên trắng bệch. Dưới chân bọn họ là một màu tối đen như mực, sâu đến không thể nhìn thấy đáy, thật sự không biết đang ẩn tàng biết bao nhiêu thứ đáng sợ.

Giây lát sau, Thạch Đầu ho lên một tiếng to, muốn mở miệng nói điều gì đó, nhưng không ngờ Bích Dao hai mắt tinh tường hơn mình, la lên hốt hoảng : “Phía dưới kia. Cần thận !”

Tiểu Phàm với Thạch Đầu vội vã quay lại, nhìn xuống bên dưới, chỉ thấy giữa bóng tối sâu thẳm, có một ngọn lửa đang ngùn ngụt bốc lên. Trong giây lát, nhiệt độ chung quanh đột nhiên tăng lên vùn vụt, chỉ thấy ngọn lửa ấy lập tức biến thân thành một con rồng lửa lớn, ra sức gào thét, theo luồng gió mà bay lên, trong phút chốc đã tiến đến gần bọn họ. Ba người nhìn thấy cảnh đó, tất cả đều biến sắc, con rồng lửa gầm lên một tiếng dữ dội, gạt phăng tất cả những chướng ngại vật, cùng với tiếng gầm khủng khiếp, trùng trùng tiếng lên.

Nhìn hình dạng của con hỏa long, đích thị là do Tam Vĩ Yêu Hồ sử dụng Huyền Hỏa Giám mà tạo ra, nhưng không biết vì sao, kích thước và uy lực của hỏa long lúc này còn lớn hơn rất nhiều so với lúc trước nữa.

Tuy cả ba người trong lòng đều có chung sự nghi vấn, song trong giây phút này không còn lòng dạ mà nghĩ ngợi lung tung nữa, nhìn thấy con hỏa long mặt mũi dữ tợn, sóng nhiệt đầy trời, âm âm tiến tới, bất giác cùng thở dài một cái. Đoạn cả ba người nhanh nhẹn tách ra, ngự trên pháp bảo, chuẩn bị đối phó. Ba món pháp bảo phát ra ba đạo quang cực mạnh, bảo vệ chủ nhân bên trên, tuy nhiên uy lực của hỏa long quá lớn, nếu đem ra so sánh với mấy món pháp bảo, ưu thế tuyệt nhiên vượt hơn bội phần. Cả bọn Trương Tiểu Phàm cùng một lúc bị ngọn lửa hỏa long đẩy lùi về phía sau một cái thật mạnh, đập vào vách đá phát ra mất tiếng “Ầm ầm...”

Hỏa Long vẫn tiếp tục lao về phía trước, uy thế kinh người, Trương Tiểu Phàm hai vai đập mạnh vào vách đá, đau tới mặt tối mũi. Nhưng hắn cũng còn may mắn, định thần nhìn lại, thấy vách đá nhọn hoắt nhô lên sừng sững ở bên cạnh, nếu không rơi trúng vào cái thạch động này, có lẽ đã bị đá xuyên qua người. Bất chợt, từ trong động vang lên một tiếng gầm dữ dội, không cần nói cũng biết nó phát ra từ mấy con mãnh thú sống trong động...

Trương Tiểu Phàm giật mình thất kinh, định mở miệng kêu cứu thì nghe Thạch Đầu gầm lên một tiếng rất lớn, trong hang động không ngừng vang những tiếng “Rột rết..”, lát sau, một đạo hào quang vụt lóa, từ trong động một thân hình đồ sộ bay thẳng ra ngoài, nhìn kỹ lại chính là một con quái thú mình mẩy to lớn kì lạ hết sức, Tiểu Phàm thấy thế, trong lòng cảm thấy phần nào nhẹ nhõm. Hắn thầm nghĩ người này tên gọi Thạch Đầu thật là không đúng, so với đá xanh thực tình cứng hơn rất nhiều mới phải.

Lúc này, con hỏa long trên cao cuộn lại thành một vòng lửa lớn, điên cuồng gầm thét, uy thế hết như sấm sét trên trời, cùng một lúc, tất cả từ trên cao đánh xuống, thực khiến người ta thất điên bát đảo. Trương Tiểu Phàm hai hàm răng nghiến chặt, nhanh chóng niệm pháp quyết, đảo người qua bên cạnh mùi trượng, tránh luồng lửa của hỏa long đang ào ào đánh tới, tay phải hươ ra một cái, Thiêu Hỏa Côn nhằm thẳng cổ con rồng mà phăng phăng lao đến.

Hỏa long thét lên một tràng kinh người, hai mắt phát ra hai luồng lửa sang rực, long trảo khổng lồ giơ lên, định gạt ánh sang màu xanh của Thiêu Hỏa Côn sang một bên, Trương Tiểu Phàm mặt mày trắng bệch, thấy trước mắt mấy luồng lửa đỏ rực, cuộn cuộn lao tới, chỉ còn biết cắn răng mà chịu đựng.

Lúc này bỗng nhiên vang lên một tiếng quát lớn, loang loáng qua ánh sáng phát ra từ mình con hỏa long, một bóng nhân ảnh xanh lục vút qua, đích thị là Bích Dao, y phục màu lục hết như đang trôi bập bềnh trong gió. Đóa Thương Tâm Hoa phát ra một đạo bạch quang, những cánh hoa tung bay như đang khiêu vũ giữa không trung, mang vẻ đẹp trầm buồn như đang ướt sũng dưới cơn mưa, pháp bảo nhắm thẳng dưới nách hỏa long mà tiến tới, một tay phò trợ cùng với Thiêu Hỏa Côn của Trương Tiểu Phàm.

“Grururùrù....”

Trong ánh lửa cuồng lên như điên dại, hỏa long gầm một tiếng long trời lở đất, hai chân quào quào trong không khí, khắp bầu trời ập xuống một cơn mưa hoa trắng, hỏa long thấy thế liền lùi lại ba thước né tránh. Nhưng Bích Dao cùng Tiểu Phàm liên thủ, pháp lực mạnh mẽ vô bờ, áp chế sức mạnh của hỏa long, buộc nó phải thối lui thêm mười thước nữa, cũng trong lúc ấy, bất ngờ từ trong thạch động tối tăm, một bóng người âm âm lao ra, khí thế như thác đổ, trông ra mới hay đó chính là Thạch Đầu.

Thạch Đầu hai mắt nhìn chằm chằm Tiểu Phàm và Bích Dao, chỉ thấy hai người toàn lực chống lại hỏa long, hai người đang bị bao vây bởi những ngọn lửa dữ dội chung quanh, tuy có hai món pháp bảo hộ thân, song gương mặt mỗi lúc một đỏ lên do sức nóng của lửa.

Thạch Đầu hai mắt không chớp lấy một cái, nhảy lên thật mạnh, lơ lửng giữa không trung, bèn đổi tư thế hai chân ngồi xếp bằng, hai tay nắm chặt Phá sát pháp trượng, phút chốc phóng kim quang mạnh mẽ phóng ra, cả thanh Lang Nha Bổng sáng rực lên sắc vàng, tựa hồ như có thể nhìn xuyên qua được, hiển nhiên là bị pháp lực dồn vào, còn con người Thạch Đầu thì vốn còn trang nghiêm hơn cả Pháp Tướng nên từ xa nhìn lại, thật chẳng khác gì cao tăng Phật môn là mấy.

Nhìn vào đôi mắt trợn trừng dữ dội của y, hết như đôi mắt của diệt ma Kim Cang, uy thế bức nhân, thân lơ lửng giữa không trung phát ra kim quang rực rỡ như tia điện, rạch một nhát ngang trời, phát ra một tiếng nổ dữ dội, cây trượng Phá sát vươn thẳng lên trời, tua tủa những gai nhọn như đá cứng. Tức thời, lao xuống mạnh mẽ như sắt như đá, tron vòng bốn mươi thước chung quang đều bị ảnh hưởng.

Gương mặt Thạch Đầu căng ra, gân xanh nổi lên chi chít, trông hết sức đáng sợ, thậm chí hai bên khóe môi dần dần nổi lên những tia máu đỏ ngầu, hai tay nắm chặt pháp trượng mà lao xuống. Chỉ nghe y thét lên một tiếng, đạo kim quang tập trung lại cực lớn, nhằm vào đầu con hỏa long mà đánh thẳng tới.

Uy lực tuyệt đối không nhỏ, không hỏi cũng biết Thạch Đầu tập trung hết sức lực toàn thân mà xuất chiêu, dù cho hỏa long hung mãnh không ai bì kịp, song đương đầu với đòn tấn công mạnh mẽ ấy, lại thêm Tiểu Phàm và Bích Dao ở hai bên hợp sức giáp công, ra sức gia tăng áp lực, hỏa long phát ra một tiếng rống thật dài, vang động bốn phía, toàn thân không còn chút sức lực chống đỡ, trúng đòn rơi xuống, nhanh chóng biến mất giữa bóng tối đen ngòm.

Thạch Đầu xuất kích thành công, nhưng toàn thân rung động, trên gương mặt vẻ dửng dưng mãnh dữ tợn chợt biến mất, cảm thấy chân đứng không vững, chỉ chực rơi xuống. May sao Tiểu Phàm nhận thấy Thạch Đầu có biểu hiện bất thường, bèn vội vã chạy đến bên cạnh mà đỡ lấy vai y, giây lát sau Thạch Đầu đã có thể tự mình đứng được...

Nhưng ko đợi cho hai người bọn họ kịp thở, từ phía trên Bích dao kêu to lên một tiếng kinh hoàng, dải áo xanh đang cuộn lên trong gió tự nhiên rũ hết xuống. Trương Tiểu Phàm thoáng mắt nhìn thấy, trong lòng kinh sợ, nhìn rõ vừa rồi có một thứ tựa như cái xúc tu vô cùng to lớn như một con ác quỷ, từ trong hang động vùn vụt lao ra, vừa ở trên quạt xuống rồi lại vọt lên cao, đổi hướng nhằm trực tiếp về phía đầu của hai người đánh xuống.

Âm thanh theo gió âm âm vang lên, Thạch Đầu hơi thở còn chưa định thần, Trương Tiểu Phàm lại đang lúc ko đề phòng, chỉ biết giương mắt nhìn thấy cả hai sắp bị cái xúc to lớn này đập nát, đoạn thấy Bích dao mặt mày dù tái nhợt đi, thân hình vẫn như điện xẹt, nhân ảnh di động ngay lập tức đến chắn trước mặt Tiểu Phàm. Thương tâm kỳ hoa trong tay đồng thời xuất phân ra làm sáu phần, quây lại xung quanh, mỗi đóa hoa toả ra một luồng sáng thanh khiết cùng tụ vào nhau, chút chốc hợp thành một vòng sáng trắng luân chuyển, Trương tiểu phàm thấy thế, tức thì nhớ lại ngày đó ở Tử Linh Uyên chống lại Hắc Thủy Huyền Xà Bích dao cũng đã từng sử dụng pháp thuật này

Nhưng hiển nhiên cái sinh vật bí ẩn trong bóng đen này cũng giống như con Hắc thủy huyền xà đạo nọ, đều là những sinh vật cực kỳ hung hãn và to lớn, tuy ko thể bì được với Hắc Thủy Huyền Xà, nhưng khi đòn đánh ập tới, đạo bạch quang của Bích Dao mặc dù ko bị tản mất giống như khi trước chạm trán với Hắc Thủy Huyền Xà, nhưng cả thân mình bị rung động dữ dội, ngay lập tức bị quất trúng, cả người bị nhân chìm giữa bóng đêm sâu thẳm.

Trương tiểu phàm trong đầu kêu ôi lên một tiếng, chứng kiến những gì xảy ra trước mặt, chẳng hiểu sức lực lấy ở đâu ra, ko kịp nghĩ ngợi gì, liền rời bỏ Thạch Đầu lúc này đã tạm ổn định, thân hình vọt vãng lao xuống, Thiêu Hoả Côn phát sáng xanh rực rỡ, nhanh chóng bay vọt vào không trung tấn công cái xúc tu to lớn kia, trợ giúp Bích dao lúc này đang miễn cưỡng chống đỡ một cách tuyệt vọng.

Bích Dao cố gắng chịu đau, thấy áp lực ập đến như núi đè, đang sắp sửa ko thể không chế nổi nữa, tự nhiên thấy Trương Tiểu Phàm đột nhiên xuất hiện bên cạnh, trong lòng kinh sợ, hét lên thất thanh : "Người mau chạy nhanh đi..."

Lời nói chưa dứt, đã thấy Trương Tiểu Phàm nương thân theo Thiêu Hoả Côn bay lên, ánh xanh chớp

loé, nhanh chóng tiến tới, đánh mạnh vào cái xúc tu vĩ đại đang ở trước mặt Bích dao. Cái xúc tu bị thiêu hoá còn đánh vào một phát, đột nhiên teo lại, đang từ chỗ to lớn có da có thịt, không ngờ ngay lập tức khô quắt vào, nhăn nhó teo tóp như một cái quạt lớn.

Chiếc xúc tu tựa như bị thương, lập tức thu ngay về, áp lực lên Bích Dao cũng biến mất. Chứng kiến Trương tiểu phạm ko màng đến sống chết cứu viện mình, trong lòng Bích dao vừa hoan hỉ, vừa phiền não, nhưng chưa kịp mở miệng nói gì, sắc mặt lại trở lên trắng bệch.

Từ trong bóng tối, một chiếc xúc tu vĩ đại lại hiển nhiên tái hiện, lần này ko hề phát ra chút âm thanh nào, hướng thẳng vào chân của Tiểu phạm, hấn lúc này ko kịp đề phòng, chỉ thấy toàn thân đau nhói, tức thì bị chiếc xúc tu nắm lấy, tùy ý để mặc nó ghì mạnh kéo xuống, chìm vào trong bóng đêm.

Bích dao cùng với Thạch đầu lúc này đồng thời thất sắc, ko kịp nói gì, phi thân truy đuổi.

P.S : Cảm ơn sự chỉ điểm của **Tidus** ca ca và sự giúp đỡ của bạn **khongten_0412** đã giúp heocon hoàn thành chương này.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 54

Dị Thú

Bọn Bích Dao vừa đuổi đi chưa lâu. Vùng đất hắc ám mới xảy ra một trận tranh đấu kịch liệt này vừa khôi phục lại sự tĩnh lặng bình yên, thì lại nghe thấy tiếng rít “vù vù” sắc lạnh, hai đạo hào quang một trắng một xanh bắn vọt tới, hào quang sáng rực lên hai lượt, sau đó thì dừng lại, từ trong quang sáng hiện ra một nam một nữ, chính là môn hạ Phần Hương Cốc, Lý Tuân và Yến Hồng.

Gương mặt anh tuấn của Lý Tuân lúc này cũng thoáng hiện lên nét kinh ngạc, y mượn ánh sáng của pháp bảo, nhìn xung quanh một lượt, rồi quay sang Yến Hồng nói: “Sur muội, thật không ngờ trong hang ổ của yêu hồ này lại có một động thiên thể này.

Yến Hồng cũng thập phần kinh ngạc, gật đầu nói: “Đúng vậy, trước giờ muội cũng chưa từng thấy kỳ cảnh như vậy bao giờ, nhiều dị thú nơi đây chỉ sợ chưa xuất hiện ngoài đời bao giờ.” Nàng ngưng lại giây lát rồi thấp giọng nói: “Sur huynh, tình hình nơi đây có vẻ nguy dị, chỉ sợ hung hiểm dị thường, chúng ta phải cẩn thận mới được.”

Lý Tuân cười nhạt, mặt lộ vẻ ngạo mạn: “Sur muội yên tâm, con yêu hồ kia bất quá chỉ có năm trăm năm đạo hành, có gì đáng sợ chứ !”

Yến Hồng khẽ mỉm cười nói: “Sur huynh, thiên tư của huynh hơn người, đạo hạnh tinh thâm, tự nhiên không sợ loài yêu nghiệt đó, bất quá vạn nhất “lục vĩ yêu hồ” cũng ở bên cạnh “tam vĩ yêu hồ” thì với đạo hạnh nghìn năm của nó, chỉ sợ chúng ta cũng có chút phiền phức đấy.

Lý Tuân đưa mắt nhìn Yến Hồng, nhếch mép cười, đột nhiên nói: “Sur muội, miệng của muội tuy nói những lời dễ nghe như vậy, nhưng trong lòng có phải đang nghĩ sư huynh này tham công mạo hiểm, lo lắng muôn phần đúng không ?”

Khoé miêng Yến Hồng khẽ mấp má, thấp giọng nói: “Sur huynh, huynh nghĩ nhiều quá rồi.”

Lý Tuân quay mình lại, đưa mắt quan sát bốn bề, nhạt giọng nói: “Sur muội, muội có cảm thấy nhiệt độ dưới đáy vực này có gì đó lạ thường không ?”

Lý Tuân nói: “Không phải là nóng hơn một chút, mà là nóng hơn bình thường rất nhiều, hơn nữa trên đường xuống đây ta đã quan sát cẩn thận hắc thạch ở vực sâu này, đoán định có lẽ là dung nham ở lòng đất sâu vạn trượng phun trào lên mặt đất từ thời thượng cổ bị cô đặc lại mà thành. Theo ta, vực sâu này có quá nửa là miệng của một hoả sơn.”

Yến Hồng “A” lên một tiếng, cặp mắt đẹp đảo tròn, tựa như sự tỉnh nói: “Huynh muốn nói ...”

Lý Tuân tiếp lời: “Không sai, chính là ý này. Yêu Hồ chính là cố ý chạy vào trong miệng núi lửa này để làm sào huyệt. Ba trăm năm trước, lũ yêu hồ gan lớn bằng trời, không biết sống chết, dám vọng động xâm nhập cấm địa của Phần Hương Cốc chúng ta, ăn cắp Huyền Hoả Thần Khí. Nhưng Thượng Quan sư thúc, người trấn thủ Thần Quan năm ấy là nhân vật cỡ nào, người nghe tin lập tức đến ngay, đại triển thần oai, bắt hết lũ yêu hồ lại, chỉ hận là con Lục Vĩ Ma Hồ đó thiên sinh nguy trá, nên đã thành con cá lọt lưới.

Nói đến đây, y đột nhiên cười lạnh một tiếng, sau đó lại nói tiếp: “Nhưng Thượng Quan sư thúc đạo hạnh cao thâm, pháp bảo Cửu Hàn Ngung Băng Thích” cũng là thiên hạ nhất đẳng kỳ trân, oai lực tuyệt luân. Ngày trước, ta đã từng nghe cốc chủ nói qua, Lục Vĩ Ma Hồ tuy may mắn đào thoát, nhưng đã bị Thượng Quan sư thúc dùng Cửu Hàn Ngung Băng Thích đâm vào hồ mạch, phá hỏng căn cơ tu luyện. Ba trăm năm nay, dù nó không chết thì cũng thống khổ vô cùng, đạo hạnh tiêu tán, hơn nữa còn bị băng độc ngày đêm công tâm thương thể, trừ phi là phải ẩn thân ở nơi chí dương chí nhiệt, may ra còn có thể giảm bớt phần đau đớn.”

Yến Hồng mỉm cười: “Nói như vậy thì Lục Vĩ Ma Hồ quá nửa là đang ở dưới đáy vực sâu này. Sư huynh thâm mưu viễn lược, tiểu muội vô cùng kính phục.”

Lý Tuân lại lộ ra vẻ kiêu ngạo nói: “Chúng ta là môn hạ đệ tử của Phần Hương Cốc, thân thọ đại ân của sư môn, tự nhiên không thể khiến sư môn mất mặt. Lần này, chỉ mong trời cao bảo hộ, vật quy nguyên chủ, thần khí quy vị, yêu ma bị tru diệt mà thôi.”

Yến Hồng mỉm cười không nói, Lý Tuân nhìn nàng một lượt rồi nói: “Đi thôi !” Yến Hồng gật đầu, hai người liền nhún mình, lại hoá thành hai đạo hào quang, phóng nhanh vào vùng đen tối nơi đáy vực.

Trương Tiểu Phàm hữu thủ nắm chặt Thiêu Hoả Côn, nhưng thân hình vẫn bị xúc tu kia ghè chặt, tựa hồ như nghe thấy tiếng xương cốt trong nội thể kêu “răng rắc”. Toàn thân gã không chỗ nào là không đau nhức, lại bị xúc tu kéo về phía mình, gió thổi rất mạnh, hai mắt như hoa lên, kim tinh vắn vũ, đầu óc hỗn loạn, không ngừng hiện lên những hình ảnh khủng khiếp.

Độ dài của xúc tu này quả thực kinh hãi vô cùng, ít nhất cũng phải vươn ra xa đến năm trượng, Trương Tiểu Phàm mượn chút ánh sáng yếu ớt, hoảng loạn nhìn xung quanh một lượt, chỉ thấy trước mặt là vùng đáy của vực sâu. Nơi đây cỏ cây chẳng mọc, chỉ có một động khẩu lớn trên vách đá trước mặt, cao mười trượng, rộng tới bảy tám trượng, bên trong tối đen một vùng, sâu không thấy đáy.

Xúc tu khổng lồ chính là của quái vật bên trong động khẩu thò ra, lúc này nhìn thấy đầu kia của xúc tu, lại càng to lớn hơn gấp bội, quả thật không biết là sinh vật gì, ngay cả hình dáng nó thế nào cũng không nhìn được rõ.

Trương Tiểu Phàm bị xúc tu quăng quật trên không trung một vòng, vô tình liếc mắt nhìn vào bên trong thạch động, chính vào lúc này, một đạo u quang thoáng hiện lên ở động khẩu, Tam Vĩ Yêu Hồ tay cầm Huyền Hoả Giám, đột nhiên xuất hiện.

Ả ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Trương Tiểu Phàm đang bị xúc tu khổng lồ bóp chặt, xem ra đã không còn sức lực hoàn thủ, sát khí thoáng hiện trên khuôn mặt nhu mì, danh định quay đầu vào trong động nói gì đó. Nhưng không biết vì sao, ả lại nghĩ ra điều gì, đột nhiên dừng lại, quay người lại, chăm chú nhìn Trương Tiểu Phàm đang dẫy dựa trong đau đớn mà không có tác dụng một lượt, đoạn thở dài một tiếng, thấp giọng nói: “Xem dáng vẻ người nhìn Mãn Nguyệt Chi Cảnh, chắc cũng là một kẻ hữu tình, thôi vậy, thôi vậy.”

Nói đoạn, ả đưa Huyền Hoả Giám trong tay lên, chiếu vào trong động một cái, cùng lúc rít lên mấy tiếng cổ quái, thanh âm sắc lạnh vô cùng, nghe tựa như tiếng hú của loài cáo hoang vậy.

Trong nháy mắt, phảng phất như nhận được mệnh lệnh gì đó, xúc tu kia lập tức rút nhanh trở lại, Trương Tiểu Phàm thấy trước mặt tối om, không còn nhìn thấy một chút ánh sáng gì nữa, chỉ thấy một mùi tanh nồng kỳ dị bốc lên, còn xúc tu đang cuốn chặt thân mình thì càng thêm trơn bóng, nhưng không biết vì sao, vẫn cứ quán chặt thân mình, khiến gã không thể động cựa.

Cùng lúc, bên ngoài động, Tam Vĩ Yêu Hồ nghe thấy tiếng gió rít, liền ngẩng đầu lên quan sát. Chỉ thấy trên đầu xuất hiện hai đạo ánh sáng, bay tới như điện xẹt. Ả cười lạnh hai tiếng, thân hình lắc nhẹ, lui vào trong động, Huyền Hoả Giám hướng vào trong chiếu một cái, miệng lại phát ra những tiếng rít như tiếng hú của loài cáo hoang.

Hai đạo ánh sáng tự nhiên là Thạch Đầu và Bích Dao, bọn họ mắt thấy đã đuổi kịp Tam Vĩ Yêu Hồ, trong lòng đang vui mừng, Bích Dao còn lưu tâm để ý, nhưng không thấy bóng dáng Trương Tiểu Phàm đâu, trong lòng lại cảm thấy lo lắng, không yên. Hai người còn chưa ổn định thân hình, thì đột nhiên một xúc tu khổng lồ từ trong động khẩu thò ra, mãnh liệt tấn công hai người.

Trương Tiểu Phàm ở trong bóng tối, bị xúc tu kia quán chặt, lại bị va đập vào vách động, tựa hồ như đã qua mấy chỗ rẽ, tuy không bị sút đầu mẻ trán, nhưng mặt mũi đầu tóc bị dính bùn đất là không tránh khỏi, có điều, ở cái nơi tối om như mực này, cũng chẳng có ai nhìn gã làm gì.

Không biết gã đã bị kéo vào sâu tới mức nào, chỉ thấy mùi tanh xộc vào mũi càng lúc càng nồng nặc, nhưng xung quanh vẫn đen tối một màu, một điểm ánh sáng nhỏ nhoi cũng chẳng có nên căn bản không biết được tình hình nơi này. Có điều, may mắn cho gã, tuy xúc tu kia vẫn quán chặt thân mình, nhưng dường như vừa nãy Tam Vĩ Yêu Hồ đã hạ lệnh tạm thời không làm hại đến tính mạng gã, nên xúc tu cũng không thít chặt nữa, Trương Tiểu Phàm cũng có cơ hội hít vào một vài hơi thanh khí.

Cuối cùng, xúc tu khổng lồ cũng dừng lại ở một nơi tối tăm, không động đậy gì nữa, nhưng vẫn siết chặt lấy Trương Tiểu Phàm không buông. Trương Tiểu Phàm há miệng thở dốc, vẫn còn chưa hết sợ.

Hắc ám như sơn, trước mặt gã là vô cùng vô tận.

Trương Tiểu Phàm đột nhiên cảm thấy ở khoảng tối trước mặt gã, hình như có một con quái vật khổng lồ, lớn tới mức không thể tưởng tượng đang chiếm cứ nơi này. Nghĩ đến đây, toàn thân gã từ đầu tới chân đều lạnh đi ba phần.

Sơn động cổ xưa này dường như từ thời thượng cổ tới nay chưa từng được ánh sáng chiếu rọi, tối đen như mực, nhưng cái thế giới chưa được biết đến này, lại đem đến cho người ta một nỗi sợ cổ xưa nhất mà cũng sâu sắc nhất.

Xúc tu khổng lồ đang quán chặt thân hình như nhắc nhở gã rằng trước mặt gã là một sinh vật đáng sợ đến mức nào ?

Thời gian, phẳng phất như đã ngưng đọng lại.

Xa xa, ầm ức truyền lại tiếng đả đấu và tiếng vang dội, thanh âm tuy rất nhỏ, song nghe lại vô cùng quen tai.

Đột nhiên, phẳng phất như có thứ gì bị kinh động vậy. Trong bóng tối, đột nhiên xảy ra chấn động, Trương Tiểu Phàm tuy không thấy gì, song trong đầu vụt qua muôn ngàn ý nghĩ, thậm chí đoán không biết có phải thân thể của con quái vật này ở đây, một xúc tu thì đang quán chặt mình, còn một xúc tu khác thì thò ra ngoài động giao chiến với bọn Bích Dao ?

Chỉ là ý nghĩ này không duy trì được bao lâu, Trương Tiểu Phàm đột nhiên phát giác, cái xúc tu đang quán lấy mình vốn không gia tăng sức mạnh thít chặt vào nữa thì nay đột nhiên như bị kinh ngạc gì đó, hoặc giả là vì một nguyên nhân khác, lại bắt đầu quán chặt lại. Tuy rằng tốc độ không phải nhanh lắm, nhưng với kích thước khổng lồ như vậy, áp lực hướng vào trong do cái xúc tu gây nên quả thật chẳng khác thế bài sơn đảo hải là mấy.

Trương Tiểu Phàm hai mắt tối sầm, toàn thân đau đớn, thét lớn một tiếng, bất kể tất cả vận Thái Cực Huyền Hành Đạo khổ sở chống cự, nhưng xúc tu của quái vật cứ như loài ác quỷ vậy, sức lực dồi dào, chẳng gì ngăn cản nổi.

Trương Tiểu Phàm cảm thấy xương ngực như kêu lên răng rắc, huyết khí nhộn nhạo, gã liền chẳng nghĩ ngợi gì nữa, hoảng loạn vận hành Đại Phạm Ban Nhược mà Phổ Trí thần tăng của Thiên Âm Tự truyền thụ, hi vọng có thể cầm cự được trong giây lát. Chẳng ngờ không vận công còn tốt, vừa mới vận công, tâm pháp nhà phật và kỳ thuật đạo gia của Thanh Vân Môn bởi không những có phương pháp tu hành khác nhau, mà cách vận khí lại càng khác xa hơn nữa, nên lập tức bài xích lẫn nhau một cách kịch liệt, khiến toàn thân kinh mạch của Trương Tiểu Phàm như bị kim châm, đau đớn khôn tả.

Cùng lúc, vòng quán của xúc tu bên ngoài không ngừng thít chặt, xương cốt Trương Tiểu Phàm như muốn nát vụn ra, ý chí của gã cũng dần dần mơ hồ đi dưới áp lực ngày một tăng lên.

Chính vào lúc này, chính vào giờ khắc sinh tử quan đầu này, trong đầu gã chợt hiện lên một đoạn văn tự khó hiểu:

“... Thiên tượng vô hình, đạo ẩn vô danh là nói vô ngã, vô nhân, vô chúng sinh, vô thọ giả. Kỳ đạt quang minh, trì nhất chính đạo, nội thể tự tính, thiên địa dĩ bản vi tâm giả dã ...”

Những lời này, phẳng phất như bùng sáng lên trong tận nơi sâu thẳm trong lòng gã, đưa gã trở về với hiện thực. Đây là những văn tự trong tổng cương của thiên thư quyển thứ nhất, trước đây đã khiến gã

từng nghĩ mãi mà cũng không hiểu, pháp môn tu hành của hai nhà phật đạo căn bản không giống nhau, tới cuối cùng làm sao có thể hợp nhất làm một cho được ?

Nhưng trong giờ khắc này, gã đã thân lâm tuyệt địa, toàn thân đau đớn như muốn vỡ nát, thực là đau khổ vô cùng. Nhưng không hiểu tại sao, đầu óc gã như dần dần sáng ra, thậm chí là quên cả sự đau đớn, chỉ không ngừng vang vọng những vần tự đã khắc sâu vào trong tâm trí gã.

“...
Cố động tức địa trung, nãi thiên địa tri tâm kiến dã

Cố vô thực vô hư dã

Cố thiên địa nhiệm tự nhiên, vô vi vô tạo dã

Cố vật bất cụ tồn, tắc bất tức dĩ bị tai !

.....”

Ngọn thiêu hoả côn đã mất đi hào quang trong tay gã lúc này đột nhiên dần dần sáng lên.

Một vàng sáng xanh đen, nhàn nhạt.

Một cảm giác lạnh tựa băng sương tràn qua cơ thể.

Trong bóng tối mờ mịt, Trương Tiểu Phàm không nhìn thấy bất kỳ thứ gì, nhưng hai mắt lại trợn trừng, trong óc không ngừng vang vọng lại một câu trong sách: “Cố vật bất cụ tồn, tắc bất tức dĩ bị tai ! ....

Cố vật bất cụ tồn, tắc bất tức dĩ bị tai ! ... Cố vật bất cụ tồn, tắc bất tức dĩ bị tai ! ...”

A ...!

Gã ngẩng đầu, hướng mặt lên trời, hét lớn, thanh âm đã khàn đặc.

Hai luồng chân khí Đại Phạm Ban Nhược và Thái Cực Huyền Thanh Đạo đang tranh đấu trong nội thể gã bỗng chốc như nước sông đổ ra cửa biển, ào ào tuôn ra từ cánh tay hữu, dồn cả vào Thiêu Hoả Côn.

Chỉ trong chốc lát, Thiêu Hoả Côn đã chiếu rọi hào quang, ánh sáng màu xanh đen lan toả khắp nơi, thân côn như bị thứ gì đó kích động, dần dần sáng bừng lên, thậm chí cả sợi tơ máu đỏ, cũng đỏ hồng lên như là máu tươi vậy, cây gậy khẽ rung nhẹ, tựa hồ nhưng bên trong đang chảy một dòng máu hồng tươi mà nguy dị.

“bịch bịch bịch thịch thịch thịch ...”

Cùng với hiện tượng dị thường của Thiêu Hoả Côn, khắp châu thân Trương Tiểu Phàm cũng phát ra những âm thanh quái dị, không phải là tiếng xương cốt bị vỡ, mà nghe ra thì giống tiếng tim đập mạnh, lại giống tiếng huyết tương sôi lên sùng sục như muốn phá tung lớp da mà bắn vọt ra, nhưng nhìn bề ngoài thì toàn thân gã lại chẳng có gì dị dạng cả.

Trương Tiểu Phàm bất giác khôi phục thần trí, phóng mắt nhìn qua, còn chưa nghĩ ra thân thể mình đã có biến hoá gì đã phát giác gã vẫn đang bị cái xúc tu khổng lồ kia quấn chặt, nhưng điểm bất đồng là : sau khi gã dồn bức chân pháp của hai nhà vào thiêu hoả côn, thiêu hoả côn đã phát ra hào quang khác

với lúc trước, bên trong ánh sáng màu xanh đen, còn ần ần tán phát một vàng kim quang, lại có cả sợ tơ máu kia đang đung đưa bên trong nữa. Thiêu Hoả Côn giờ đây mang theo một vẻ hung ác, đáng sợ vô cùng.

Luồng hào quang Thiêu Hoả Côn phát ra đã đẩy xúc tu quần xung quanh người Trương Tiểu Phàm ra xa một đoạn nhỏ, nhưng gã cũng lập tức phát giác, sức mạnh của xúc tu này quả thực quá lớn, phản phát như sau khi phát hiện ra lực đề kháng của Trương Tiểu Phàm đột nhiên mạnh lên, áp lực thít vào liền gia tăng gấp mười gấp trăm lần, một lần nữa ép vào bên trong. Chỉ trong chốc lát, quang sáng do Thiêu Hoả Côn phát ra đã đung đưa như muốn vụt tắt, có lẽ không còn chi trì được bao lâu nữa.

Trương Tiểu Phàm không phải thằng ngốc, lẽ nào không biết tiếp tục như vậy là con đường chết. Gã lập tức hạ quyết tâm mạo hiểm một phen, liều mạng nghiêng răng đẩy toàn bộ pháp lực ra, thiêu hoả côn hào quang đại thịnh. Nhân cơ hội cuối cùng này, Trương Tiểu Phàm hét lên một tiếng, giá ngự Thiêu Hoả Côn vọt lên như điện, kích thẳng vào cái xúc tu đang kèm giữ gã.

Chỉ nghe một tiếng “phụt”, cả cây Thiêu Hoả Côn ngấp lút vào thân xúc tu như một loại thần binh lợi khí vậy.

Vật phát ánh sáng duy nhất là cây Thiêu Hoả Côn đã hoàn toàn chui vào bên trong chiếc xúc tu, xung quang lại tối đen như mực, không một chút ánh sáng nhỏ nhoi. Trương Tiểu Phàm cảm giác được hơi thở của bóng đêm, cảm nhận được tử khí vô biên xung quanh gã, nhất thời cũng nín thở chờ đợi.

“Phụt !”

“Một đạo quang tuyến đột nhiên xuất hiện, xúc tu bị luồng sáng này xuyên qua, tạo thành một lỗ lớn, lộ ra ánh sáng nguy dị của Thiêu Hoả Côn.

“Phụt !”

Lại một tiếng kêu khê nữa vang lên, một đạo quang tuyến nữa lại xuất hiện ở phía bên kia của xúc tu. Tiếng “Phụt phụt phụt ... !” liên tiếp vang lên không ngừng, Trương Tiểu Phàm há hốc miệng, tròn mắt nhìn cái xúc tu khổng lồ đang không ngừng bị đâm chọc nát bét như một tờ giấy, các luồng ánh sáng càng lúc càng nhiều, chiếu sáng cả một khoảng rộng mấy thước xung quanh gã.

Rất nhanh sau đó, Trương Tiểu Phàm cảm thấy cái xúc tu dần dần trượt xuống. Lúc này, thanh Thiêu Hoả Côn đã xuyên qua xúc tu, bay ngược trở về tay gã. Dựa vào ánh sáng của Thiêu Hoả Côn, Trương Tiểu Phàm nhìn thấy cái xúc tu đã nằm dưới đất, so với vẻ dũng mãnh, trơn bóng lúc trước hoàn toàn khác nhau.

Gã vừa mới từ Quỷ Môn Quan trở về, hồn kinh còn chưa định, còn quái vật trước mắt gã cũng thập phần kỳ quái, bị thương nặng như vậy mà tịnh vô thanh vô tích, cơ hồ nhưng không cảm thấy đau đớn gì vậy.

Trương Tiểu Phàm mới định thần lại, đang định tìm đường thoát ra thì lại nghe thấy ở trong bóng tối trước mặt truyền ra những tiếng hú sắc lạnh, gió thổi ào ào bức đến sát người gã. Trương Tiểu Phàm

bền mượn ánh sáng của pháp bảo, phóng mắt nhìn qua, chỉ thấy từ xúc tu khổng lồ lại vọt ra từ trong bóng tối, hắc ảnh cuồng vũ, không biết là bao nhiêu cái nữa.

Một chiếc xúc tu đã suýt nữa làm gã mất mạng, bây giờ lại thêm mấy chiếc nữa, tình hình nguy cấp thế nào thiết tưởng không cần phải nghĩ cũng biết. Trương Tiểu Phàm không nghĩ không ngại, lập tức ngự giá Thiêu Hoả Côn, quay người bỏ chạy. Chẳng ngờ mới bay lên chưa được một trượng đã ...

“bịch !”

Cả người lẫn Thiêu Hoả Côn đụng vào vách đá cứng .

Cái đụng này đích thực không nhẹ chút nào, Trương Tiểu Phàm đau đến nhập cốt, trên mặt còn chảy xuống thứ gì ướt ướt, có lẽ là máu, nhưng lúc này gã cũng không có thời gian để nghĩ nhiều như vậy.

Chỉ là giờ đây gã đang bị khốn trong hắc động không có ánh sáng, thật chẳng khác gì kẻ mù là mấy, vừa nãy lại bị xúc tu thít cho thất điên bát đảo, căn bản không nhớ rõ đường ra lối vào. Bởi thế nên gã mới như con nhặng không đầu, giá ngự Thiêu Hoả Côn, hoàn toàn dựa vào bản năng và tiếng gió mà chạy, không cẩn thận đụng trúng vách đá, có điều dù sao thì trốn được một lúc cũng vẫn là trốn.

Nhưng xúc tu kia chẳng những to lớn mà còn thập phần linh hoạt, Trương Tiểu Phàm vong mạng chạy trốn, chỉ nghe thấy tiếng gió rít lên từng hồi phía sau mà tâm kinh đảm khiếp. Trong lúc sinh tử quan đầu, gã nhắm chặt hai mắt lại, hét lớn một tiếng, bất kể mọi thứ giá ngự Thiêu Hoả Côn lao về phía trước, chỉ mong tránh được cái xúc tu đoạt mạng kia càng xa càng tốt.

Thiêu Hoả Côn bỗng nhiên gia tăng tốc độ lao đi như chớp, nhưng chẳng ngờ vách đá phía trước lại không nể mặt Trương Tiểu Phàm, chưa được ba trượng, gã lại đụng phải vách đá đến “bịch” một tiếng. Bất quá lần đụng này dường như có chút kỳ quái, chỗ thạch bích đó phẳng phát như khá là mềm mại, sau khi đụng vào, gã không bật ra mà cứ lao thẳng vào trong tiếp, bên trong còn lộ ra mấy đạo quang tuyến, hơi nóng rùng rục trào ra cuộn cuộn.

Trương Tiểu Phàm cả kinh, nhưng gã chưa kịp định thần (trên thực tế thì cũng chẳng có cách gì định thần, đầu gã có cứng hơn nữa, pháp bảo hộ thân có mạnh hơn nữa mà đụng một cái như vậy, cũng phải mất hoa đầu vàng, xây xẩm mặt mày chứ chẳng nghi), thì đã thấy hụt hẫng một cái, cả người rơi xuống một thông đạo dốc và hẹp, sau đó cứ thế trượt thẳng xuống.

Không biết gã đã trượt bao lâu, nhưng trên đường, Trương Tiểu Phàm cảm thấy xung quanh mình toàn là ánh sáng đỏ, đồng thời nóng bức vô cùng, lại có mấy lần đụng phải vết thương, đau đớn khôn tả.

Kỳ thực, Trương Tiểu Phàm có thể chịu đựng đến bây giờ, chỉ sợ đã giống hòn đá hơn cả pháp bảo của Thạch Đầu đang đấu pháp ngoài kia rồi.

Cuối cùng, gã cũng dừng lại, Trương Tiểu Phàm khoé miệng chảy máu, mặt đầy vết thương, toàn thân như muốn rời ra từng mảnh, khê rên lên một tiếng rồi chậm chậm đứng dậy.

Sau đó, gã liền ngậy người ra.

Trước mặt gã là một động địa nham khổng lồ, nhưng nơi đây khác với những động khác ở chỗ khắp nơi

đều là những dòng dung nham nóng hừng hực, tạo thành một mặt hồ, tràn đầy cả phần đáy động. Trên mặt hồ những bong bóng không ngừng nổi lên, sau đó vỡ bụp, bắn tung toé những giọt dung nham lên không. Dung nham thỉnh thoảng lại bắn vọt lên không trung, sau đó rơi xuống. Hồ dung nham phát ra ánh sáng đỏ nóng bức kinh người, biến cả động địa nham khổng lồ này thành một thế giới màu đỏ.

Còn Trương Tiểu Phàm thì ở trên một bình đài trên mặt hồ dung nham, sau lưng là một thông đạo hướng lên trên. Gã vừa lặn từ thông đạo này xuống đây. Còn phía trước mặt gã là nơi tận cùng của bình đài, ở sát mặt hồ dung nham nóng tới độ con người không thể chịu đựng được là một cái ổ hình bầu dục, bên trên có một con hồ ly màu trắng lớn đang nằm.

Đại hồ ly, màu trắng !

Hai mắt nó nhắm nghiền, phảng phất như đang ngủ vậy, thân hình cuộn tròn, vô cùng an tĩnh.

Vô cùng mỹ lệ !

Trương Tiểu Phàm chậm rãi đứng dậy, nín thở, chầm chậm bước về phía nó.

Chầm chậm, từng bước, từng bước một.

Từng đợt sóng nóng bức trào lên, làm khuôn mặt Trương Tiểu Phàm đỏ hồng, nhưng dường như gã không hề cảm thấy. Gã chỉ trọn vẹn hai mắt nhìn con hồ ly xinh đẹp, mềm mại, an tĩnh, và chỗ sau lưng nó.

Nơi đó, có những chiếc đuôi đang cuộn tròn.

Những sợi lông đuôi nhỏ mà tinh tế, phân chia đều đặn, tổng cộng có sáu chiếc đuôi.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 55

Tử biệt

Trong lòng hang động rực lửa đỏ , hơi nóng cứ ngùn ngụt bốc lên. Dòng dung nham đỏ rực bên dưới cuộn cuộn chảy, đất đá xung quanh cứ liên tục nứt toác ra.

Trương Tiểu Phàm cảm thấy hơi thở dường như ngày càng khó khăn, mỗi lần hít vào là luồng không khí nóng bỏng xung quanh cứ như nhất tề luôn ép vào trong phổi, đồng thời, mỗi bước chân của Trương Tiểu Phàm đều có thể dẫn phải những đóm lửa lập lòe tung lên từ phía dưới. Xa xa phía trước chỉ thấy sắc trắng của con Lục Vĩ Hồ Ly, đang nằm một cách bình thản, trông chừng như đang tận hưởng sự nhàn nhã thường lệ.

Tiểu Phàm đứng nguyên chỗ cũ, nhìn về phía trước, trong lòng thoáng chốc hơi do dự, tuy vậy cuối cùng y cũng tiến tới, đồng thời tay để ý nắm chặt cây thiêu hỏa côn.

Con đường nơi hấn đang đi tuy cứng rắn nhưng lại hẹp, trông như dải dài đến cái hồ dung nham sâu thăm thẳm phía trước. Trương Tiểu Phàm cứ đi men theo con đường đó, càng đi thấy hơi nóng càng phát ra dữ dội, tựa như thể nếu đến cuối con đường con người sẽ vô phương chịu được cái nóng khủng khiếp đó.

Không biết vì cái nhiệt độ nóng cháy thịt cháy da này hay vì điều gì khác, cổ họng Trương Tiểu Phàm khô khốc rất khó chịu, nhưng y không dám một chút phân tâm, đôi mắt cứ dán chặt vào nơi con hồ ly phía trước.

Tiểu Phàm bước đến cách xa con hồ ly chừng ba bước thì dừng lại.

Khoảng cách khá gần, tầm nhìn được rõ ràng hơn, trong lòng Tiểu Phàm bất chợt kinh ngạc, con hồ ly trước mặt quả là tuyệt đẹp, lông trắng tinh từ đầu đến chân, đặc biệt là tại cái nơi nóng đỏ như hỏa ngục thế này mà lông nó lại trắng như tuyết, chẳng những không pha tạp một sợi lông màu khác, ngay cả một vết cháy xém nó cũng không có.

Chỉ có điều hai mắt nó đang nhắm nghiền, khoảng giữa hai mắt hơi hơi nhú lại, nơi hàng mi phẳng phát một nét gì đau đớn.

Trương Tiểu Phàm chăm chú nhìn nó, trong lòng chộp lên vô số ý nghĩ. Từ lúc ở Tiểu Trì trấn cho đến giờ hấn nghe nói trong này chỉ có một con hồ ly 3 đuôi chiếm cứ gây hại. Nhưng con hồ ly trước mắt rõ ràng khác xa với Tam vĩ yêu hồ vừa đầu phép lúc nãy.

Tiểu Phàm phảng phất nhớ lại, hồi nhỏ có nghe sư huynh Tổng Đại Nhân giảng qua, thế gian này vô

cùng rộng lớn, chẳng sự kỳ lạ nào mà không có, như rừng thiêng núi độc, quỷ quái yêu ma. Người xưa tương truyền lại, trong muôn thú hồ ly là loài lành lợi nhất. phần lớn đều tu luyện thành tinh. Trong họ hồ ly, có một dòng có linh khí nhất, đặc điểm của nó là tu hành càng cao, đạo hạnh càng sâu thì đuôi mọc ra càng nhiều.

Nay thấy trước mặt mình là một con hồ ly 6 đuôi, Trương Tiểu Phàm nhất thời thấy trong lòng phấn chấn.

Ngay lúc đó, Lục vĩ hồ ly trước mặt dường như hồi tỉnh lại sau giấc ngủ say, mấy cái đuôi khe khẽ cử động và cái đầu hơi di chuyển. Một lúc sau, nó mở mắt ra.

Từ màu đen sâu thẳm trong đôi mắt, phản chiếu hình bóng một con người đứng trước nó, hình ảnh một chàng thanh niên mang dáng vẻ khấn trương.

Trương Tiểu Phàm trong lòng chấn động, bước lui một bước, cầm thanh thiêu hỏa côn đưa ngang trước ngực, ngưng thần giới bị. Không ngờ Lục vĩ bạch hồ chỉ chăm chú nhìn hắn, còn thân hình vẫn ở nguyên vị trên cái ổ giữa phiến đá, tuyệt không một cử động nhỏ.

Một người một hồ đứng đối nhau, không gian xung quanh như ngưng đọng, có chăng là âm thanh dung nham ngàn năm sùng sục tuôn trào, nghe như xa xôi diệu vợi.

Không khí vẫn nóng bỏng, thổi vào người và hồ đang oai nghiêm đứng đó.

“Chàng trai trẻ”, một âm thanh sâu thẳm pha lẫn một mối vang lên, có vẻ như xuất phát từ miệng của Lục vĩ hồ ly, âm thanh phá tan bầu không khí trầm mặc, “Người đến đây làm gì?”

Trương Tiểu Phàm theo hướng âm thanh phát ra, xác định là do chính miệng Lục vĩ hồ ly phía trước, chắc chắn nó đang mang bệnh, vì âm thanh phát ra hữu khí vô lực. Mặc dù như vậy, Tiểu Phàm cũng không dám nghĩ nhiều, trầm giọng nói: “Người là tà ma yêu nghiệt, gây họa thế gian, ta thân là đệ tử chính đạo, hôm nay muốn vì dân trừ hại”.

Lục vĩ bạch hồ nhìn hắn, mục quang lấp lánh nhưng không chút giận dữ, cũng không chút chế nhạo, chỉ điềm đạm nhìn hắn một lúc, rồi mở to đôi mắt sáng, bình tĩnh nói “Chí khí lớn lắm!”.

Trương Tiểu Phàm hơi giật mình một chút, nhưng ngay lập tức nhú mày lại nói: “Người còn nằm đó nữa, hãy mau mau bước ra, ta...”.

“Người muốn giết ta?”, Lục vĩ bạch hồ điềm tĩnh cắt lời hắn.

Trương Tiểu Phàm không ngờ bị hồ ly hỏi lại như vậy, nhất thời im lặng, nhưng ngay lập tức tỉnh ngộ nói: “Người là yêu hồ gây họa thế gian, hại người vô tội, giết người là ta thế thiên hành đạo”.

Lục vĩ bạch hồ quay đầu nhìn lại, ánh mắt lần này có đôi phần cười cợt, đôi phần chế nhạo: “Chàng trai trẻ, ta xem ngươi niên kỷ e chưa quá hai mươi?”.

Trương Tiểu Phàm hừ một tiếng, nói: “Thế thì sao? Hôm nay ta sẽ hàng yêu phục ma”.

Lục vĩ bạch hồ hơi khe khẽ cúi đầu, dáng vẻ đôi phần cảm khái, thấp giọng nói: “Thế à?”

Loài người các ngươi tu hành chính đạo, lại được trời hậu đãi. Các ngươi được tư chất tốt, chỉ trăm

năm tu hành là hơn hẳn loài hồ chúng ta ngàn năm cay đắng khổ sở tu luyện, dường như trời cao này....”. Bạch hồ nói đến đó, bỗng nhiên dừng lại, cười một tiếng khổ sở, nhìn về phía Trương Tiểu Phàm khe khẽ nói: “Chàng trai trẻ, người niên kỷ còn trẻ, làm sao biết được loài hồ chúng ta gây họa thế gian, giết người vô tội?”.

“Người chính là đồng bọn của Tam vĩ yêu hồ, ngày đêm quấy nhiễu cư dân trong Tiểu Trì trấn, cướp bò cướp dê thì không nói, lại còn giết hại mạng người, đó không phải là gây họa thế gian, hại người vô tội ư?”.

Lục vĩ yêu hồ trầm ngâm một lúc rồi nói: “Không sai, việc đó ta có nghe nàng nói qua, ba ngày trước nàng có về Tiểu Trì trấn, có hai cha con nọ đứng ra ngăn trở, chỉ có điều lúc đó ta bệnh tình trầm trọng, nên tâm tình y không được tốt, nên giết luôn hai cái người ngu ngốc đó”.

Trương Tiểu Phàm tức giận hỏi: “Vậy người còn phân biện gì nữa?”.

Lục vĩ bạch hồ chậm chậm đáp: “Người làm rồi, ta chẳng phân biện gì với người cả, nếu ngày hôm đó nếu đổi lại là ta đi, ta cũng hạ thủ như vậy”.

Trương Tiểu Phàm tức giận cực độ, trở tay quát: “Vậy mà người còn ở đó dám nói là không gây họa thế gian, giết người vô tội. Yêu nghiệt, chịu chết đi!”. Tiểu Phàm quát lên, thiêu hỏa côn tủa phát thanh quang, trong chớp mắt đã bay vọt lên.

Lục vĩ bạch hồ vẫn không một chút cử động, vẫn đứng yên nghĩ ngợi, rồi ôn tồn hỏi: “Người nói thế gian, vậy thế gian của người có nghĩa là gì?”.

Trương Tiểu Phàm sửng người, trong lòng bao nhiêu ý nghĩ xoay chuyển. Không hiểu sao nhìn Lục vĩ bạch hồ ở trước mặt, nghe lời nói trầm lặng của y, Tiểu Phàm lại bất giác nhớ đến Vạn Nhân Vãng. Những ý niệm không rõ ràng, những âm thanh mơ hồ cứ như vang lên từ thẳm sâu trong lòng hắn.

Ánh sáng của thanh thiêu hỏa côn dần dần mờ đi, tiếng của bạch hồ lại tiếp tục: “Trong mắt người, cái gọi là thế gian, là do loài người các người làm chủ, phải không? Trời sinh vạn vật, loài người các người tự ý làm chủ, rồi có bất kỳ sự phản kháng nào thì cho là gây họa thế gian, hại người vô tội, không phải vậy sao?”.

Tiểu Phàm nhìn hắn, lặng im không nói lời nào. Hắn không hiểu sao cả Tam vĩ yêu hồ kia và Lục vĩ bạch hồ này đều đối đáp được với hắn. Nhưng điều hắn càng không hiểu là, vì sao những điều trái đạo lý này đối với hắn lại có ảnh hưởng lớn đến vậy.

“Nhưng mà người từng nghĩ qua cảm giác của loài khác chưa? Những loài này bị tàn sát bởi loài người các người, bị con người các người ăn thịt, người có biết cảm giác đó ra sao không? Chung quy, loài người các người cũng là loài mạnh nhất trong muôn loài, cầm thú làm gì đủ lực để phản kháng, chỉ đành thúc thủ chờ phanh thây mà thôi”. Tiếng Bạch hồ lại bình thản: “Giả sử như, loài hồ chúng ta lớn mạnh hơn loài người các người, thì việc giết một vài con người có còn là vấn đề gì không? Dẫu sao thì thế gian này bản thân nó cũng đã là mạnh hiếp yếu mà”. Đến đây Bạch hồ cười lớn, nhìn Trương

Tiểu Phàm: “Người nói đi”.

Trương Tiểu Phàm nhìn chăm chăm Bạch hồ, môi mím chặt, không nói lời nào.

“Vả lại, trong chính loài người các ngươi, không phải cũng như vậy sao? Loài người các ngươi tu luyện chân đạo, để được trường sinh như hôm nay, chẳng phải cũng đã tranh giết nhau quyết liệt đó ư? Cái gọi là chính đạo tà đạo do chính miệng loài người các ngươi phát ra, cũng không ngoài quy luật thắng làm vua, thua làm giặc”.

Bạch hồ lại cười một tiếng, ngó Tiểu Phàm, nghiêm giọng lại: “Người trả lời đi!”.

Trương Tiểu Phàm ngửa mặt nhìn lên, hít một hơi dài. Bạch hồ cũng không nói lời nào nữa, chùng như rất mỏi mệt sau khi phải nói nhiều như thế.

Một lúc lâu sau.

“Người muốn ta nói gì?” Trương Tiểu Phàm chợt hỏi.

Bạch hồ quay lại nhìn hắn, thấy tia nhìn của hắn đã thôi giận dữ, đôi mắt chàng thiếu niên chỉ còn vẻ đọng lại sự khó hiểu, chăm chú nhìn Bạch hồ.

“Các ngươi ai cũng đem cái đạo lý này ra đối lại với ta...”. Trương Tiểu Phàm lạnh lùng tiếp, “Chẳng lẽ thân ta làm theo chính đạo là sai, tà ma ngoại đạo các ngươi giết người làm loạn, mê hoặc nhân tâm là đúng sao?”.

Bạch hồ đột nhiên nhíu mày, hai mắt chợt ánh lên sáng rực: “Thế sao? Đã có người nào khác cũng đã nói với ngươi những lời này ư?”.

Trương Tiểu Phàm không trả lời, nhưng ánh sáng xanh thẫm lại từ từ xuất hiện trên thanh thiêu hỏa côn, tỏa sáng gương mặt hắn một cách lung linh huyền ảo. Chợt vang lên tiếng của Tiểu Phàm: “Yêu nghiệt, động thủ đi!”.

Thanh quang như ma quỷ tiến đến, như lần át bao trùm cả ánh đỏ của dung nham xung quanh, như đại sơn rung chuyển, xé toang không khí tiến đến.

Lục vĩ bạch hồ hai mắt thấy thanh quang đang áp sát lại gần mình, nhưng không hiểu sao tại cái nơi dung nham nóng rực này, trông Bạch hồ như chợt trúng phải một cơn giá lạnh, toàn thân bất giác run lên.

Lúc này, đột nhiên Trương Tiểu Phàm nghe có âm thanh từ phía sau truyền đến, chính là từ nơi con đường mà lúc nãy hắn đi xuống. Nơi đó truyền đến một âm thanh thật gấp gáp.

Thanh âm như dã thú gầm rống, như thiên quân vạn mã, khí thế ngất trời, thân chưa đến mà thế đã đến. Trương Tiểu Phàm trong lòng kinh ngạc, nhưng cũng không dám khinh xuất trước Lục vĩ bạch hồ đang ở trước mặt, lập tức thu hồi thiêu hỏa côn đưa ngang trước ngực, chăm chú theo dõi.

Ở nơi đó, Lục vĩ bạch hồ cũng nhíu mày nhìn hướng mặt về phía con đường.

Bản thân Trương Tiểu Phàm lúc này nhận ra một luồng hơi nóng bỏng đang ập đến, hơi thở càng khó khăn hơn nữa. Cái nóng này làm người ta có cảm giác như đang ở trong lòng dung nham nóng bỏng, thịt

da tan chảy.

Từ phía đó, âm thanh phát ra càng lúc càng gần, khí thế càng lúc càng hung hãn. Chỉ một khắc sau, Tiểu Phàm thấy trước mắt mình một luồng sáng, con đường u tối phía đó đột nhiên sáng rực lên. Trước cửa động đột nhiên xuất hiện một con đại hỏa long. Vừa bước vào cửa động đã gầm vang một tiếng, gương vuốt nhe nanh. Chờ theo phía trên đầu hỏa long, qua ánh lửa thấp thoáng một thân ảnh mỏng manh màu trắng, chính là thân hình cực kỳ ôn nhu của Tam vĩ yêu hồ.

Chỉ thấy nàng đáp xuống trước mặt của Lục vĩ bạch hồ, nét mặt không hiểu sao lại mang dáng vẻ hoảng hốt. Y phục thanh thoát và đẹp đẽ của nàng lúc này giờ dơ bẩn và bị rách hết mấy chỗ, xem ra vừa rồi cuộc đấu phép ở bên ngoài đã rất chật vật.

Trương Tiểu Phàm mặt thoáng ánh nét sợ hãi, đứng nguyên chỗ cũ, ánh mắt vẫn dán vào con hỏa long hùng vĩ đang bay lượn trên không. Chỉ thấy toàn thân nó lửa đỏ rùng rục tỏa sáng, nơi hai mắt nó là hai hòn lửa màu trắng sáng rực. Trong huyết động dung nham nóng đỏ này, hỏa long dường như càng thêm rực rỡ, khí thế càng thêm hung mãnh. Bỗng trên không trung nó gầm lên một tiếng, chọt như bay xuống.

Trương Tiểu Phàm thất kinh, vội bước lui mấy bước, chỉ thấy hỏa long như cọ hai bên thân của nó, rồi gầm gừ đưa chân rẽ mặt hồ dung nham lặn xuống, chớp mắt đã biến mất. Nhưng chỉ một lúc sau, trên cái hồ dung nham nóng chảy thịt chảy xương ấy, lại thấy nó xuất hiện, đang vẩy vung ngụp lặn một cách đắc chí trong đó.

Bỗng nghe phía trước âm thanh sâu thẳm của Tam vĩ yêu hồ, “Đại ca, người vẫn bình yên vô sự?”

Lục vĩ bạch hồ cười lớn, điềm đạm nói: “Vị tiểu huynh đệ chính đạo này vẫn chưa động thủ với một lão hồ ly gần chết như huynh”.

Trương Tiểu Phàm chọt đỏ mặt, theo như lời Lục vĩ yêu hồ vừa mới nói, thì ra hấn thân mang trọng bệnh sắp chết.

Tam vĩ yêu hồ sắc mặt thê lương, thấp giọng nói: “Đại ca, phía bên trên trừ hai thiếu niên ngoại nhân đang cùng tiến xuống, còn có thêm hai người của Phần Hương Cốc”.

Trong thoáng chốc, thân hình Lục vĩ bạch hồ hơi rung động, quay đầu về phía Tam vĩ yêu hồ hỏi: "Là lão Thượng Quan à?".

Tam vĩ yêu hồ chậm chậm lắc đầu, nói: “Không phải, chỉ là 2 môn đệ trẻ tuổi, nhưng đạo hạnh rất cao, muội, muội không phải là đối thủ của chúng”.

Lục vĩ bạch hồ hơi ngạc nhiên, rồi nhẹ nhàng thở dài, nói: “Ôi..., muội bất quá chỉ được ba trăm năm đạo hạnh, cho là có thêm Huyền hỏa giám, thì làm sao mà đủ khả năng chống lại những đệ tử xuất sắc của danh môn đại phái người ta được, đừng buồn, đừng buồn...”.

Trên gương mặt cực kỳ nhu mì của Tam vĩ yêu hồ, lặn xuống hai dòng lệ, “Nhưng mà đại ca, như hôm nay, trong động không có đường thoát, phía trên lại bị phong trụ bởi bốn người bọn họ, hiện chỉ nhờ

vào Đại hắc diệt(1) đang gắng gượng cầm cự. Nhưng muội xem bọn họ pháp bảo lợi hại, chỉ e không chưa tàn một cây nhang, họ đã công xuống đến đây rồi, chúng ta,... chúng ta làm sao bây giờ?”.

Lục vĩ bạch hồ nhìn nàng, cố nhắc chân trái lên, dường như muốn nắm lấy nàng, nhưng đưa lên được nửa chừng, lại rớt trở xuống, thờ đốc một lúc rồi nói, “Muội không thấy đó sao? cho là họ không xuống đây, ta cũng chẳng làm gì được nữa”.

Giọt nước mắt của tam vĩ yêu hồ rơi khẽ trên bộ lông trắng muốt như tuyết.

Lại nghe thanh âm của Bạch hồ, đã trở lại bình thường: “Ba trăm năm nay, ta trốn đông chạy tây, ngày đêm chui nhủi sống trong tấm tối, vừa sợ người của Phần Hương Cốc đuổi giết, vừa khổ sợ chịu đựng hàn độc của Cửu hàn ngưng băng thích. Đến được ngày hôm nay, cuối cùng chạy vẫn không thoát”.

Tam vĩ yêu hồ giọng thê lương nói “Đại ca, người lại nói lời biệt ly rồi, muội sẽ đưa huynh thoát ra, chúng ta còn có huyền hỏa giám, hơn nữa với đạo hạnh của huynh, nhất định có thể....”.

Bạch hồ chậm chậm lắc đầu, trầm giọng nói: “Hầu như toàn bộ đạo hạnh ngàn năm căn cơ của ta, trong ba trăm năm nay bị băng độc của Cửu hàn ngưng băng thích cứ từng chút từng chút tàn hại, cho đến hôm nay ta toàn thân đã lạnh băng, khí lạnh thấm đến xương tủy, tự biết là không xong rồi...”.

Tam vĩ yêu hồ thân thể lại rung lên, không nói nên lời.

Bạch hồ ngẩng đầu lên, lòng hơi do dự một lúc, rồi nói “Ta không thoát được đã đành, nhưng muội bắt tất phải uống tử, hơn nữa bên muội còn có Huyền hỏa giám, chờ lúc họ xông xuống, muội cưỡi hỏa long đột ngột vọt lên, bọn họ phía dưới chắc chắn sẽ bị bắt ngờ, chắc sẽ không ngăn cản được muội. Muội.....”.

Bạch hồ đột nhiên dừng lại. Tam vĩ yêu hồ trước mặt hần từ từ đứng dậy, đưa tay vào trong lòng lấy ra một vật hai đầu có hai chùm tua lụa màu hồng, chính là pháp bảo huyền hỏa giám.

Giữa vùng dung nham nóng đỏ hừng hực đó, Huyền hỏa giám bị chiếu sáng đến mức phát quang, còn cái vật tổ rực lửa bên trong nó, dường như bị thiêu đốt đến mức ánh lửa như muốn trào ra ngoài.

Trương Tiểu Phàm ngược nhìn Tam vĩ yêu hồ, người con gái áo trắng nhu mì đứng đó, lúc này nàng đang dăm dăm nhìn vào huyền hỏa giám. Chợt, một giọt nước mắt lặng lẽ rớt trên Huyền hỏa giám, rồi hóa thành một làn khói trắng nhẹ nhẹ bay lên.

Xưa nay, hồ ly cũng có nước mắt sao?

Xưa nay, loài yêu nghiệt cũng có tình cảm sao?

Trương Tiểu Phàm trăn mình đứng đó, bất động.

“Ba trăm năm rồi, đại cai”, nàng khe khẽ nói, giọng vô cùng sâu thẳm, “Đã tròn ba trăm năm kể từ ngày muội tu đạo sơ thành và gặp huynh ở Hồ Kỳ Sơn, rồi từ đó muội đã theo huynh. Chân trời góc biển, nơi nơi mù mịt, từ đó mà chịu cảnh tối tăm u ám không ánh mặt trời, từ đó mà ngày đêm lo sợ, bị người ta đuổi giết... Nhưng mà, đại ca, muội không hề hối tiếc”.

Trương Tiểu Phàm vài bước đến gần, đứng sau lưng hai người họ, tận đáy lòng đột nhiên dâng lên một

ý niệm mơ hồ. Tiểu Phàm nghe đến ba chữ Hồ Kỳ Sơn, trong lòng lay động, cảm nhận như đa phần quen thuộc lắm, nhưng nhất thời không nhớ ra được rõ ràng.

Người con gái áo trắng đó, giờ đây trong mắt chỉ còn ngấn lệ long lanh, “VẬY mà hôm nay, vì..., vì lẽ gì đại ca bảo muội chạy trốn một mình?”.

Bạch hồ cúi đầu xuống. Trương Tiểu Phàm chú ý thấy thân hình nó chậm chậm rung lên, không biết do hàn lạnh hay do kích động”.

“Đại ca!”.

Người con gái nhu mì đó đột nhiên kêu lớn lên một tiếng, âm thanh thê lương dữ dội, Bạch hồ lập tức ngẩng đầu lên, Trương Tiểu Phàm nghe âm thanh của nàng cũng kinh sợ, quay đầu nhìn qua.

Thanh Huyền hỏa giám hình dạng kỳ dị đó, được nàng nhẹ nhàng buông xuống cắm vào nơi thân hình ôn nhu của nàng nơi trước ngực và khe khẽ rung động, phát ra ánh hào quang ảm đạm.

Bạch hồ toàn thân rung động, không biết khí lực từ đâu ra, nửa thân trước chột vung lên, hét “Không.....”.

“Phịch”

Một âm thanh khô khốc vang lên, như giáng mạnh vào lòng Trương Tiểu Phàm. Y đứng sau lưng nàng, qua tấm lưng mềm mại của nàng, thấy ánh lên lên ánh sáng hồng của Huyền hỏa giám.

Từng tia từng tia, hợp lại thành một luồng sáng đỏ rực xuyên qua tấm thân mềm mại của nàng.

Không gian xung quanh, âm thanh xung quanh, bỗng chốc hóa xa xôi.....

....

Tất cả những sát ý, những chất chứa trong lòng Tiểu Phàm từ từ tan biến.

Trước mắt chàng thiếu niên, giờ chỉ còn đầy máu thẫm, từ tấm thân mềm mại mỹ lệ của người con gái chảy ra, rơi xuống mặt đất, tạo thành những bông hoa máu đỏ tươi, thấm vào lòng đất.

Đất nhuộm máu đào, mãi sẽ không phai...

Nàng vô lực ngã xuống phía trước Bạch hồ. Miệng Bạch hồ kêu lớn một tiếng khàn đục thê lương không rõ, rồi toàn thân nó rung động, cố gắng trườn về phía trước. Không xa nơi đó là tấm thân yếu ớt của Tam vĩ yêu hồ, nhưng thân thể nó hư nhược, gắng sức rất lâu mà chỉ lê tới trước được nửa đoạn đường.

Trương Tiểu Phàm bỗng nhiên xúc động.

Đầu óc trống rỗng, trong nhất thời, như quên hết mọi chuyện.

Tiểu Phàm cẩn thận mang thi thể bị thương nặng của nàng đưa tới trước mặt của Bạch hồ, rồi im lặng lui một bước, đứng trước hai người họ.

Cùng lúc đó ở phía xa nơi con đường, truyền đến một tràng tiếng hú gọi, tiếp theo là một tiếng động cực lớn. Rồi một vật rơi phịch xuống đường, trông khô quắt đen đui, nhưng Trương Tiểu Phàm nhận ra đó là một phần của cái xúc khổng lồ vừa mới vây hãm hắn.

Tiểu Phàm run run quay đầu lại, chú thị nhìn hai yêu hồ trước mặt. Bạch hồ giờ ghì chặt thân hình mềm mại của nàng vào lòng, toàn thân run lên dữ dội, bộ lông đẹp đẽ của nó lúc này đột nhiên héo rũ xuống trông thấy rõ.

“Muội.....”, nó gào lên nghẹn ngào, dường như chỉ với một tiếng đó, cõi lòng nó đã hoàn toàn tan nát. Người con gái nhu mì đó, loài yêu nghiệt vẫn bị gọi là Tam vĩ yêu hồ đó, gương mặt giờ đây trắng bạch, không một chút huyết sắc, nhưng vẫn ngời lên nét ôn hòa, tựa hồ như cái chết và nỗi đau đón xé nát lồng ngực vẫn không thể không chế được nàng.

Cho đến lúc này, nàng vẫn còn âu yếm nhìn Bạch hồ.

“Đại ca, giờ huynh không còn bảo muội chạy được nữa rồi”.

Bạch hồ cổ họng nghẹn ngào không thành tiếng.

Nàng nhất tay lên, như muốn vượt ve y, nhưng đến nửa chừng lại rút xuống.

Máu nàng nhuộm đỏ ngực Bạch hồ.

Tiếng nàng chậm chậm, từ từ nhỏ đi.

“Đại ca, muội với huynh....ở....cùng một nơi.....”.

Nàng nhắm mắt lại, và không mở ra nữa....

Cả thế gian như chìm vào tĩnh lặng.

Chú thích:

(1) Đại hắc điệt: Con đĩa đen lớn.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 56

Cộng tử

Huyền hỏa giám trên ngực của Tam vĩ hồ ly dần dần hạ xuống, ánh sáng lịm dần rồi biến mất. Trương Tiểu Phàm thốt nhiên kinh ngạc, con rồng lửa cuộn cuộn hung mãnh bên dưới không biết từ lúc nào đã tan biến.

Không biết đã bao lâu...

Hắn vẫn đứng tại chỗ, hoang mang, ngàn vạn ý nghĩ quay tròn trong óc, thế nhưng rút cục chẳng thể nghĩ ra được gì cả.

Lục vĩ bạch hồ trầm mặc hồi lâu mới từ từ ngàng đầu nhìn Trương Tiểu Phàm: “Chàng thiếu niên, tới đây”.

Trương Tiểu Phàm chậm chạp bước tới, từ thông đạo phía sau lưng hắn, tiếng kêu gọi của bọn Bích Dao văng lại ngày một lớn hơn!

Lục vĩ bạch hồ vẫn ôm chặt vào mình thân thể đã trở nên vô tri giác của đồng bạn, không ai biết được nó nghĩ gì, chỉ thấy nó lại trở về thần thái bình tĩnh, thậm chí ngay cả khi những âm thanh phía xa liên tục vọng đến mỗi lúc một gần, sắc diện nó vẫn lặng yên như mặt nước: “Người có thể giúp ta một việc được không?”

Trương Tiểu Phàm dẫn đo một lát, đoạn nói: “Việc gì?”

Bạch hồ liếc nhìn Tam vĩ yêu hồ ở trong lòng, trầm giọng: “Người làm ơn ném hai chúng ta xuống dòng dung nham đó, ta muốn chúng ta được cùng ra đi với nhau”.

Trương Tiểu Phàm chân động mãnh liệt, lùi lại một bước.

Bạch hồ chỉ nhìn hắn, chẳng nói một lời nào.

Trương Tiểu Phàm mở miệng, định nói điều gì đó nhưng không thể thốt ra lời, chỉ duy có nơi khóe mắt, như bị khói hun lửa đốt, bỗng trở nên nhạt nhòa.

Hắn nặng nề gật đầu.

Bạch hồ khẽ mỉm cười, ôm chặt xác bạn vào lòng.

Một bước, hai bước, Trương Tiểu Phàm ôm lấy hai con hồ ly, chậm chậm tiến tới rìa đá.

Hơi nóng hầm hập dưới chân hắn cuộn lên gầm gào.

Cuối cùng, hắn cũng đi tới tận sát mép vực, đứng lặng một hồi trước ranh giới sinh tử ấy.

Sắc diện của bạch hồ bỗng thể hiện một thoáng quan hoài. Nó ngàng đầu nhìn chàng thiếu niên.

Không một ai thấy được thần sắc của Trương Tiểu Phàm lúc này.

Đột nhiên, bạch hồ mỉm cười, bao nhiêu ân oán cừ thù dường như phút chốc đã tan biến, nhìn Trương Tiểu Phàm như một bậc trưởng bối nhìn ngắm kẻ hậu sinh trẻ tuổi: “Chàng thiếu niên, sao còn do dự?”

Trương Tiểu Phàm không trả lời.

Bạch hồ nhẹ nhàng với lấy Huyền hỏa giám nơi ngực Tam vĩ hồ ly, bằng chút sức lực cuối cùng, vén ống tay áo bên phải của Trương Tiểu Phàm, vòng hai mối dây lụa đỏ, buộc chặt quanh cánh tay của hắn.

“Đây là thần vật vô thượng mà hồ tộc chúng ta đã phải đánh đổi bằng biết bao sinh mạng mới có được, nay tặng người làm kỷ niệm”, bạch hồ cười khẽ, cùng lúc thân thể rung lên bần bật một lần nữa, một vệt máu tươi rỉ ra nơi khoe miệng, “Có điều, người chớ bao giờ để người khác nhìn thấy...”

Thanh âm của nó yếu dần rồi tắt lịm.

Trương Tiểu Phàm mím chặt môi, hít một hơi thật sâu, chậm chậm giơ cao hai cánh tay.

Từ xa, chỉ nghe một tiếng ầm ì cực lớn, Bích Dao cùng với Thạch Đầu, theo sau là Lí Tuân và Yên Hồng, hai môn đệ của Phần Hương Cốc, theo lối vào, như điện chớp đã xuất hiện trên ghềnh đá. Chỉ thấy Trương Tiểu Phàm nâng xác hai con hồ ly, tung xuống dòng dung nham rùng rục.

Trương Tiểu Phàm đứng lặng trên mỏm đá, bất giác cảm thấy hoảng hốt, run run ngược nhìn thân hình hai con hồ ly bay tung trên không trung.

Không biết gió từ đâu thổi đến, phát tung vạt áo hắn.

Trong ánh sáng mênh mông bập bùng, chỉ thấy người con gái nhu mì ấy, bỗng như thoát khỏi lớp áo xiêm trần thế, hiển lộ chân thân là một con hồ ly ba đuôi vô cùng mỹ lệ.

Hai con hồ ly đẹp đẽ ấy, tuy đã mất đi sinh mệnh của mình nhưng vẫn quấn quít lấy nhau, vượt trên không trung, rơi thẳng xuống dòng dung nham bên dưới. Chỉ nghe một tiếng u trầm, hai sinh linh ấy đã hòa vào biển lửa, vĩnh viễn tiêu tan chẳng còn dấu vết.

“Tiểu Phàm...” Bích Dao bỗng thấy lo lắng, tiến lên phía trước, gọi to.

Nhưng chàng thiếu niên trẻ tuổi ấy lúc này chẳng nghe thấy gì nữa, chỉ ngậy người đứng đó, bất động lặng im.

* * *

Rời Hỏa Long Động, trở qua Hắc Thạch Động tối om, cuối cùng cả bọn cũng đã trở lên mặt đất. Lúc này, trời đã về sáng.

Mọi người ai nấy đều thở dài thườn thượt, kể cả Lí Tuân và Yên Hồng. Coi sắc diện của hai người này cũng có phần mỏi mệt. Có thể thấy rằng, tối qua cả bọn bốn người này liên thủ tuy đánh bại được Đại hắc diệt (1) nhưng quả thật chẳng phải chuyện dễ dàng.

Chỉ duy có Trương Tiểu Phàm, chẳng biết vì sao vẫn giữ vẻ trầm mặc.

Bích Dao đi bên không ngớt dụi dằm hỏi han nhưng hắn cũng chỉ một mực lắc đầu.

Thấy vậy, Lí Tuân vội chạy tới bên Trương Tiểu Phàm, vui vẻ nói: “Trương sư đệ mới qua được đại

nạn, thoát khỏi Tử Linh Uyên, việc này quả là đáng phải chúc mừng”.

Trương Tiểu Phàm miễn cưỡng nở một nụ cười, gật đầu đáp lễ: “Đa tạ Lí sư huynh”.

Giờ thì cả Yên Hồng cũng chạy lại, vẻ mặt thoải mái chẳng kém Lí Tuân, cười nói: “Trương sư huynh, huynh thật là có phúc lớn lắm đó, gặp đại nạn như vậy mà không chết, chắc chắn sau này sẽ gặp nhiều may mắn”. Nói tới đó, nàng chợt nhoẻn cười: “Nhớ khi đó ở dưới Tử Linh Uyên, bọn muội không sao tìm thấy huynh, mấy vị đồng môn của huynh đều lo lắng vô cùng, đặc biệt là vị Lục sư tỷ đó...”

Trương Tiểu Phàm tâm hồn rung động, quay đầu lại nhìn Yên Hồng, chỉ thấy nàng ta tủm tủm cười, liếc nhìn Lí Tuân ở bên cạnh.

Lí Tuân cảm giác thấy Yên Hồng đang nhìn mình, bất đắc dĩ phải nở một nụ cười, nhưng sâu trong mắt thoáng ẩn hiện một tia sáng lóe lên, chậm rãi nói: “Đúng vậy, liệt vị đồng môn thật sự rất lo lắng cho sư đệ, đệ hãy mau chóng quay về báo cho họ biết để họ an tâm”.

Trương Tiểu Phàm trong tâm cảm thấy xúc động, hơi cúi mình nói: “Đa tạ nhị vị”.

Yên Hồng mỉm cười đáp lễ, ánh mắt vô tình dừng lại ở cô gái áo xanh đứng bên Trương Tiểu Phàm, chỉ thấy nàng dung mạo rất xinh đẹp, nhưng nhất thời nét mặt có vẻ phiền muộn.

Yên Hồng vốn rất tinh ý, lập tức hiểu ra, không cưỡng được phải nhìn vào cặp mắt của Bích Dao, hướng tới Trương Tiểu Phàm hỏi: “Trương sư huynh, chẳng hay hai vị này là...”

Trương Tiểu Phàm quay nhìn Thạch Đầu, giới thiệu: “Ồ, vị này là Thạch Đầu, cũng dòng chính đạo tu chân, là đệ tử của Đại lực tôn giả ở Kim cương môn. Thạch đại ca, hai vị đây là đệ tử Phần Hương Cốc, Lí Tuân sư huynh và Yên Hồng sư tỷ”.

Thạch Đầu nghe vậy, lập tức cảm thấy kính nể. Người tu đạo trên thiên hạ đều biết, Phần Hương Cốc danh tiếng lẫy lừng, quyết chẳng hề thua kém Thanh Vân Môn. Bèn thi lễ: “Nhị vị, quả thật hân hạnh”.

Lí Tuân và Yên Hồng vội khom mình đáp lễ. Yên Hồng mỉm cười nói: “Thạch đại ca đạo hạnh quả rất cao thâm”.

Thạch Đầu đỏ mặt, nhưng hắn vốn là người ngay thẳng, không tránh khỏi đắc ý lộ ra mặt, cười nói: “Cô nương đã quá khen”.

Nụ cười của Yên Hồng đã chuyển qua Bích Dao đang đứng cạnh Tiểu Phàm: “Còn vị cô nương này là ai?”

Trương Tiểu Phàm ngây người, chẳng biết trả lời thế nào. Cạnh hắn, mục quang của Bích Dao dần trở nên lạnh lẽo.

Thạch Đầu thấy hai người không nói gì, vội giới thiệu: “Đây là Bích Dao cô nương, bằng hữu của Trương sư huynh đệ, tu hành cũng rất cao thâm”.

Lí Tuân liếc nhìn Bích Dao, thấy nàng dường như không có ý định chào hỏi, cũng không thềm để ý. Nhưng Yên Hồng tựa hồ như đối với Bích Dao có một sự quan tâm đặc biệt, tươi cười nói: “A, thì ra là Bích Dao cô nương, chẳng hay cô nương là môn hạ của phái nào?”

Bích Dao liếc nhìn Tiểu Phàm, thấy hắn vẫn trầm mặc không lên tiếng, thì cười lạnh một tiếng: “Tôi chẳng có sự môn gì hết, trời sinh đã cô độc một mình, chỉ vì ngẫu nhiên nên mới giúp người một lần, không ngờ lại bị người ta khinh ghét”.

Trương Tiểu Phàm nghe mấy câu ấy, lông mày nhíu lại. Yên Hồng thì mỉm cười thích thú nhìn Bích Dao.

Đúng lúc ấy thì Lí Tuân bỗng ho một tiếng, cất giọng nói: “Trương sư đệ, ta có một việc muốn thỉnh giáo sư đệ”.

Trương Tiểu Phàm nào dám từ chối, vội trả lời: “Lí sư huynh, có gì xin cứ dạy”.

Lí Tuân nhìn hắn, chậm rãi nói: “Trương sư đệ là người đầu tiên thâm nhập Hỏa Long động, không biết trong động ấy, hoặc giả là trên mình yêu hồ, có trông thấy một pháp bảo có dạng một chiếc vòng nhỏ, ở giữa có biểu tượng ngọn lửa, hai bên có dây lụa đỏ không?”

Trương Tiểu Phàm giật mình đánh thót, chưa biết trả lời thế nào thì đã nghe Thạch Đầu kêu lớn: “Có đấy! Có đấy! Đêm hôm qua khi bọn tôi giao đấu với Tam vĩ yêu hồ, có trông thấy nó sử dụng pháp bảo đó”.

Lí Tuân và Yên Hồng tức thì sắc mặt tỏ vẻ vui mừng, nhưng Yên Hồng tâm tư tinh tế hơn, ngay lập tức nhớ lại, quay qua Lí Tuân hỏi: “Vậy sao hôm qua khi chúng ta xuống đó, Tam vĩ yêu hồ lại không sử dụng Huyền hỏa giám?”

Lí Tuân điềm tĩnh nói: “Nó có sử dụng Huyền hỏa giám triệu tập Hỏa long, chúng ta đã kháng cự lại đó thôi. Huyền hỏa giám chắc chắn phải ở trên người nó”.

Yên Hồng trầm ngâm gật đầu. Lí Tuân quay qua Trương Tiểu Phàm hỏi: “Trương sư đệ, Huyền hỏa giám vốn là bảo vật quan trọng của môn phái chúng tôi, quan hệ rất lớn, không biết đệ có vô tình nhìn thấy nó không?”

Mọi người đều nhìn chăm chăm vào Trương Tiểu Phàm. Tiểu Phàm hít một hơi dài, im lặng trong thoáng chốc rồi mới trả lời: “Không có thấy”.

Lí Tuân cau mày, người hơi run lên.

Yên Hồng nhìn dán vào Trương Tiểu Phàm, trầm ngâm nói: “Không thể nào, Trương sư huynh khi đó đã giao đấu với cả Tam vĩ yêu hồ và Lục vĩ yêu hồ, không lẽ không thấy chúng sử dụng Huyền hỏa giám?”

Trương Tiểu Phàm lại lặng đi một lúc: “Khi tại hạ vào tới Hỏa Long động, tìm thấy Lục vĩ bạch hồ, phát hiện ra nó bản thân đã mang thương thế trầm trọng, hơi thở rất gấp gáp. Sau đó thì Tam vĩ yêu hồ cũng chạy vào, khả năng là do bị bốn vị bên ngoài đánh đuổi, nguyên khí cũng bị tổn thương rất nặng, tại hạ chẳng tốn chút khí lực nào cũng đã hạ được chúng rồi”.

Thần sắc của Yên Hồng và Lí Tuân lập tức chuyển sang vô cùng thất vọng. Yên Hồng quay nhìn Lí Tuân, Lí Tuân bèn nói: “Trước khi rời khỏi Hỏa Long động, tại hạ đã cẩn thận tìm kiếm kỹ càng khắp

xung quanh, tuyệt không thấy tung tích gì của Huyền hỏa giám, chỉ e là lúc đó nó đã bị vớt xuống dung nham cùng với hai con hồ ly, cháy thành tro bụi mất rồi”.

Yến Hồng thở dài: “Thôi vậy, Lí sư huynh, bắt tất phải lo nghĩ về mấy con yêu nghiệt ấy nữa làm gì. Dù sao chúng ta cũng đã trừ diệt được yêu hồ, đối với sư môn cũng là có chút bù đắp rồi”.

Lí Tuân khẽ gật đầu, quay qua bọn Trương Tiểu Phàm ba người, chấp tay nói: “Chuyện đã vậy, tại hạ cùng sư muội đành phải về Phần Hương Cốc bẩm báo sư môn, xin phép được đi trước một bước”.

Trương Tiểu Phàm cùng Thạch Đầu đồng thanh nói: “Xin hai vị cứ tùy tiện”.

Chỉ có Bích Dao vẫn giữ sắc mặt trầm lạnh, đứng nguyên một bên, chẳng thềm động đậy.

Lí Tuân gật đầu, nói với Yến Hồng: “Sư muội, chúng ta đi thôi”.

Yến Hồng mỉm cười gật đầu, nhưng bỗng đột nhiên nhớ ra điều gì, quay qua Trương Tiểu Phàm nói: “Trương sư huynh, gần đây ma giáo có vẻ lại sắp trỗi dậy, Thanh Vân Môn đang kêu gọi nhân sĩ chính đạo khắp nơi tới Lưu Ba sơn ở Đông hải tụ họp, nghe nói lệnh sư và mọi người đều đã tới đó, huynh có định tới tham dự không?”

Trương Tiểu Phàm giật mình, sắc mặt tức thì tỏ rõ vẻ hoan hỉ: “Thật vậy sao? Mọi người đều đã đến Lưu Ba sơn cả rồi, vậy thì tại hạ cũng phải cấp tốc tới đó ngay”.

Yến Hồng mỉm cười nói: “Vậy thì tốt quá, muội theo Lí sư huynh về sư môn báo cáo, không chừng cũng sẽ phải qua đó, nếu có duyên ắt sẽ gặp lại huynh”.

Nói đoạn, nàng cùng Lí Tuân quay gót bước đi. Được vài bước, đột nhiên nàng dừng lại, quay mình cười với Bích Dao: “Bích Dao cô nương, quả chuông vàng nơi thắt lưng của cô đó, quả thật đẹp lắm”.

Bích Dao mặt liền biến sắc, quả chuông vàng ấy là vật nàng tìm thấy khi cùng với Tiểu Phàm bị kẹt dưới Tử Linh Uyên, Tích Huyết động, là pháp bảo của Kim Linh phu nhân ở ma giáo, có tên là “Hợp Hoan Ma Linh”. Giờ đây bất thần bị Yến Hồng hỏi tới, nàng không khỏi e ngại bị nữ đệ tử ôn nhu của Phần Hương Cốc đó nhìn rõ thân phận của mình.

Nhưng Yến Hồng cũng chỉ buột miệng nói vậy chứ không có ẩn ý gì, cười với Bích Dao một cái rồi rời đi cùng Lí Tuân.

Bích Dao nhíu mày, vừa kinh ngạc vừa băn khoăn, đột nhiên có linh cảm, bèn quay qua bên cạnh, chỉ thấy Trương Tiểu Phàm cũng đang nhìn mình.

Còn lại ba người, họ nhanh chóng rời khỏi Hắc Thạch động ra tới Phiến Thụ lâm. Khi qua đoạn cái giếng cổ Mãn Nguyệt, Bích Dao chợt nhớ lại chuyện Tam vĩ yêu hồ năm lần bảy lượt truy vấn Tiểu Phàm đến cùng xem rốt cuộc hắn đã nhìn thấy gì dưới ấy, liền quay qua hỏi hắn. Nhưng Trương Tiểu Phàm trước sau như một không trả lời mà chỉ lắc đầu quây quây.

Bích Dao trong lòng bực tức, chẳng thềm hỏi nữa, nhưng thực sự lại thập phần hiếu kỳ, bèn một mình chạy lên phía trước. Nàng nghiêng đầu nhìn vào trong giếng cổ, chỉ thấy lòng giếng thâm u, mặt nước lóng lánh như gương, phản chiếu dung nhan nàng thập phần mỹ lệ, chẳng có gì kỳ lạ, lòng càng cảm

thấy âm ức.

Họ rời khỏi khu rừng, quay về Tiểu Trì trấn. Trưởng trấn cùng bách tính hương thân đều đang tụ tập ở đó, sắc mặt lo lắng, nhắc thấy mấy người bèn ủa đến vây quanh.

Tới khi nghe Thạch Đầu tuyên bố yêu nghiệt đã bị diệt trừ, từ rày về sau mọi người có thể an tâm mà sống thì tất thấy đều hoan hô ầm ĩ, ai nấy đều vui mừng.

Trương Tiểu Phàm đứng lặng đi ở đó, ngắm nhìn đám người đang vui sướng hạnh phúc, trong lòng bỗng nhiên thấy bần khoản, trước mắt lại hiện lên hình ảnh cặp hồ ly khi ấy.

Lúc ấy, khi Lí Tuân hỏi hấn về Huyền hỏa giám, đương nhiên hấn biết là bọn họ muốn tìm vật đang buộc trên cánh tay mình, nhưng trong lòng không hiểu sao lại lập tức nhớ tới lời căn dặn của bạch hồ.

Thực tình, hấn chỉ mới gặp Lục vĩ ma hồ một lần duy nhất, chẳng thể nào coi đó là có mối giao tình, nhưng lại là người chứng kiến cảnh Tam vĩ yêu hồ quyết tâm tự tận, rồi cảnh Lục vĩ ma hồ ôm đồng bạn của mình để cùng rớt xuống dòng dung nham hùng hực, cái quang cảnh kinh tâm động phách ấy giờ vẫn hiển hiện như đang xảy ra trước mắt.

Trong thâm tâm hấn, vô tình đã có phần đồng cảm với yêu hồ, không hiểu sao khi ấy đã chọn che dấu sự thật mà lừa dối bọn Lí Tuân.

Thạch Đầu khó khăn lắm mới thoát khỏi được đám đông vui sướng ấy, nheo mắt nhìn hai người đồng bạn đầy ảm ý. Tiểu Phàm và Bích Dao vội quay ra sau, chỉ thấy đám hương thân phụ lão vẫn chưa hết vui mừng, tươi cười hơn hờ kéo đến bao vây hai người vào giữa.

Thạch Đầu hướng về phía mọi người, nói to: “Chư vị, xin hãy nghe tại hạ nói một lời. Vốn là tại hạ thực tình cần phải tiếp tục con đường tu hành, ngày hôm nay xin được chia tay ở đây. Còn chuyện gom góp ngân lượng để tạ ơn, tại hạ cũng như hai vị đồng bạn đây đều coi tiền bạc là vật ngoại thân, chẳng có giá trị gì. Xin các vị hãy thu lại cho”.

Nói rồi, hấn nhanh chóng chạy lại bên Trương Tiểu Phàm, kéo tay nói nhỏ: “Chuồn mau!”

Đám hương thân chỉ thấy ba người hô lên một tiếng, hóa thành ba đạo ánh sáng, thoát đã không thấy thân ảnh đâu nữa, thì tiếc nhớ mãi không thôi. Đám đông xúm lại bàn bạc gì đó, hồi lâu mới từ từ giải tán.

Mọi người đã chia tay về nhà nấy cả, trên phố bỗng xuất hiện một lão già và một bé gái, nhìn mãi theo hướng ba người vừa bay đi, coi kỹ lại thì ra chính là lão thầy bói Chu Nhất Tiên và cô cháu gái Tiểu Hoàn.

Chu Nhất Tiên cẩn thận quan sát xung quanh, thấy không có ai, mới hạ giọng nói nhỏ với Tiểu Hoàn: “Thật không thể ngờ là Tam vĩ yêu hồ lại nắm giữ Huyền hỏa giám, không biết là có được do may mắn hay ai đó truyền cho”.

Tiểu Hoàn tay cầm một bình kẹo hồ lô bọc đường mới mua hết một quan tiền, thương thức một cách khoái trá, miệng lúng búng nói: “Nếu pháp bảo đó có uy lực đúng như lời ông nói, làm sao Tam vĩ yêu

hồ lại để thua mấy người đó? Con ngờ rằng Huyền hỏa giám đó rút cuộc cũng chỉ là hữu danh vô thực mà thôi”.

Chu Nhất Tiên nhíu mày: “Không nghi ngờ gì nữa, đó quả đúng là thần vật có từ thời thượng cổ, Huyền hỏa giám. Có điều là Tam vĩ yêu hồ đó đạo hạnh không đủ, không thể thi triển toàn bộ uy lực của Huyền hỏa giám. Hơn nữa, đêm qua lại mọc ở đâu ra thêm hai tên đệ tử Phần Hương Cốc rất ư lợi hại, chỉ có thể trách số cô ta vốn không thoát khỏi được kiếp nạn ấy mà thôi”.

Tiểu Hoàn liếc nhìn ông nó: “Ông nói thử xem, rút cuộc thì Huyền hỏa giám đã rơi vào tay ai?”

Chu Nhất Tiên nhún vai chán nản: “Ta đoán đến chín phần là hai đệ tử Phần Hương Cốc đó đã thu hồi lại pháp bảo của sư môn rồi. Thế là hết, ghét thật! Ta vốn định mượn gió bẻ măng, tranh thủ kiếm lấy vài báu vật, chẳng dè...”

“Phuuu...” Tiểu Hoàn nhỏ cục nhân kẹo hồ lô bọc đường bắn phụt ra, đoạn nói: “Gia gia, vậy chúng ta đi đâu bây giờ đây?”

Chu Nhất Tiên ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Ta mới nghe nói những nhân vật trong hai chi phái lớn của ma giáo đều đang lũ lượt kéo tới Đông hải, chẳng rõ là vì lý do gì. Vừa rồi lại thấy ba người đó cũng khu ngụ pháp bảo về phương đông, chi bằng chúng ta cũng theo họ xem sao nhé”.

Tiểu Hoàn cười thích thú nói: “Vậy chúng ta mau đi thôi. Mà với ông cháu ta thì chẳng phải đi hướng nào cũng vậy cả thôi sao?”

* * *

Sau khi đám Trương Tiểu Phàm đi rồi, Tiểu Trì trấn khôi phục lại nhịp sống thường nhật, Hắc Thạch động từ đó về sau cũng không thấy xuất hiện yêu quái hại người nữa. Chỉ có điều kỳ lạ là sau đó ít lâu, trong khu rừng ngoài Hắc Thạch động, không biết vì sao xuất hiện rất nhiều dã thú, có nhiều con hình thù kỳ dị, dân trong trấn chưa từng thấy bao giờ.

Từ đó về sau, một số người từng vô ý lạc bước vào rừng, mười người đến chín là không thấy quay trở ra. Nhưng cũng may là đám dã thú trong rừng cũng tuyệt không xuất hiện bên ngoài khu rừng ấy. Dân trong Tiểu Trì trấn từ khi khám phá ra mấy chuyện này thì không ai dám bén mảng vào khu rừng đó nữa.

Năm tháng qua dần, vùng ấy ngày càng trở nên hoang vắng, rất ít người cư ngụ, không ai còn nhớ rằng ngày xưa, tại khu rừng ấy đã từng xảy ra những chuyện yêu ma quỷ dị.

Cư dân Tiểu Trì trấn, sau khi bọn Trương Tiểu Phàm đã bay đi rồi, vô cùng cảm kích công ơn, ngày sau bèn lập một tòa từ đường để tưởng nhớ các vị tiên nhân ở phía đông thị trấn, là hướng mà bọn Trương Tiểu Phàm đã rời đi, trong chính điện có tạc tượng thờ ba vị thần tiên: ở giữa là một vị tiên cao lớn, hình dáng như Kim Cương; hai bên là một vị tiên nam và một tiên nữ, nữ thì khá xinh đẹp, còn nam thì dung mạo thập phần cổ quái, trên tay cầm một chiếc gậy hình dạng tựa tựa như cây Thiêu Hỏa côn.

* * *

Nhiều năm về sau, hậu thế chẳng còn ai biết tới chuyện xảy ra hôm đó, nhưng từ đường thờ ba vị tiên nhân ở Tiểu Trì trấn hương hỏa vẫn vô cùng vượng thịnh. Tuy có nhiều giả thuyết, khảo cứu khác nhau, tựu chung vẫn không ai lý giải nổi ý nghĩa đích thực của việc thờ cúng này, chỉ kết luận bừa là dân Tiểu Trì trấn thờ thổ địa bồ tát, thực là quá sai lầm.

Chẳng biết có phải là do nhiều năm thu nhận hương hỏa mà tích thành linh khí hay không, nhưng người dân quanh vùng mỗi khi có chuyện, tìm đến Tiên nhân từ đường để cúng bái cầu nguyện thì đều vô cùng linh nghiệm. Tiếng lành đồn xa, trong vòng bán kính mười dặm, cư dân cả tám làng xung quanh đều đổ đến đó để lễ bái, người thì cầu xin tài lộc, kẻ lại cầu xin quan tước, phụ nữ thì cầu sinh được con trai, vô tình tất cả đều bái lạy tượng Thạch Đầu, coi như thần phật.

Không biết ba nhân vật chính của chúng ta mà biết được chuyện này thì sẽ có cảm tưởng thế nào?

* * *

Chú thích:

(1) “Thần ma chí dị”, thiên Yêu thú: Đại hắc điệt (Con đĩa lớn màu đen) là loài dị thú thời thượng cổ, sống ở những nơi âm u dưới lòng đất, thân thể to lớn, cao tới 10 trượng, có xúc tu dài nhiều trượng, ăn thịt, gần như chẳng từ thứ gì, không có xương.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 57

Xương Hợp Thành

Dời Tiểu Trì Trấn, Tiểu Phàm, Bích Dao, Thạch Đầu bay về hướng đông.

Qua một quãng đường, cả ba dừng lại, Thạch Đầu quay hỏi Trương Tiểu Phàm: "Trương huynh đệ, đệ định đi đâu?"

Trương Tiểu Phàm ngần ngừ, nói: "Các sư tỉ Yên, Hồng trong Phần Hương Động đều nói sư phụ muốn để Lưu Ba Sơn ở Đông Hải nên đệ định đến đó trước, còn huynh?"

Thạch Đầu nghĩ một thôi rồi hùng hờn: "Thế thì huynh cũng đi. Cho dù sư phụ gọi huynh đến chỉ để ngao du thiên hạ, tu thân đắc đạo, nhưng vừa hay nghe Ma giáo lại đang định làm mưa làm gió nên huynh lại càng phải đến giúp một tay!"

"Hừ", bỗng một tiếng cười nhạt xen vào, tiếng cười của Bích Dao.

Nàng lạnh lùng: "Được, rất có khí phách, nhưng các người có xem lại mình là ai chưa? Ta e là các người không những không hàng yêu diệt quái được mà ngược lại còn bị lũ yêu ma đó thuần phục".

Thạch Đầu nghe xong chờ người ra không biết phải đáp thế nào. Hắn quay đầu nhìn Trương Tiểu Phàm thì thấy Tiểu Phàm cũng đang bối rối nhìn lại.

Bích Dao lạnh lùng nói tiếp: "Các người cứ đợi đấy mà xem!"

Trương, Thạch hai người đều thập phần lúng túng, nhưng Tiểu Phàm có đỡ hơn. Hắn đã từng có một thời gian sống cạnh Bích Dao nên ít nhiều có biết về tính cách con người nàng. nên cũng không để tâm lắm. Nhưng Thạch Đầu thì có khác. Vốn là một nam nhân thẳng thắn bộc trực, nay đột nhiên bị Bích Dao đốp cho mấy câu, hắn không khỏi vô cùng bức bối khó chịu, nhưng lại không nổi khùng với cô gái thướt tha xinh đẹp trước mặt, đành ôm nỗi âm ức trong lòng. Đột nhiên hắn nghĩ đến lời răn phải rời xa nữ sắc của sư phụ trước khi ra đi, bởi trên đời này khó hiểu nhất là đàn bà con gái, nhất là các cô gái mỹ miều xinh đẹp. Lời sư phụ hôm nào giờ mới thấy nhất nhất ứng nghiệm, sư phụ quả là anh minh sáng suốt!

Tiểu Phàm nhìn Thạch Đầu thấy hắn vẫn đang bần thần đứng đó không nói câu gì, cảm thấy hơi ái ngại. Hắn đâu biết thực ra Thạch Đầu đang nghĩ đến những lời dạy của sư phụ, đang ca ngợi sư phụ anh minh thông hiểu về thế giới đàn bà, mà lại cho rằng Thạch Đầu đang bức tức vì những lời của Bích Dao mà thôi.

Tiểu Phàm quay lại vẫn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Bích Dao, bèn thở dài hỏi: "Thế cô định đi đâu?"

Bích Dao nhìn Tiểu Phàm, "hu" một tiếng, đáp: "Ai khiến ngươi lo!"

Tiểu Phàm nghe vậy, lại càng ấp úng nói không ra lời, nhưng trong lòng lại không lấy làm tức giận. Giờ đây, nếu một mình đến Lưu Ba Sơn trước thì dường như là cố tình chọc giận Bích Dao, nàng tức giận là chuyện đương nhiên. Đúng lúc này, Thạch Đầu bước đến nhìn Tiểu Phàm với con mắt đồng tình rồi giơ tay vỗ vỗ vai Tiểu Phàm có vẻ rất thông cảm.

Cả ngày hôm đó Tiểu Phàm và Thạch Đầu rốt cuộc vẫn không thể hỏi được Bích Dao định đi đâu. Từ lúc hai người bị Bích Dao đốp cho mấy câu thì không còn dám nói năng gì nữa. Cả ba cứ thế đi về hướng đông, mà Bích Dao luôn đi trước hai người.

Trên đường đi, Bích Dao chẳng nói chẳng rằng khiến Tiểu Phàm, Thạch Đầu bối rối khôn tả. Hai người đang nói chuyện vui vẻ, thấy Bích Dao lườm một cái thì lập tức hoặc là thấp giọng xuống, hoặc là im bật ngay. Cứ như vậy ba ngày liền, ba người mới đến một thành lớn, Xương Hợp Thành.

Họ đi vào thành, Thạch Đầu và Tiểu Phàm hỏi thăm thì biết Xương Hợp là trấn thành tương đối lớn, cách Đông Hải không xa.

Từ đây đi về phía đông bốn trăm dặm là đến bờ biển.

Ba người đi trong thành thấy nhiều người ăn mặc giống người ở Trung nguyên. Vốn dĩ những người đến đây phần lớn là thương nhân, họ chỉ trọ lại vài ngày rồi đi. Nhưng lạ lùng là lúc này có rất nhiều tu sĩ đi lại trên đường phố. Nhìn cách ăn mặc thì có vẻ như không cùng một môn phái, không biết có phải họ cũng muốn đến Đông Hải Lưu Ba Sơn hay không?

Tiểu Phàm, Thạch Đầu định tìm một nhà trọ nhỏ nghỉ qua đêm, sáng sớm hôm sau sẽ đến Lưu Ba Sơn. Hai người bàn bạc xong, nhìn Bích Dao đang đứng bên cạnh. Cứ ngỡ Bích Dao đã nghe thấy hết, nhưng không ngờ nàng dường như không để ý gì, mà cứ đứng nhìn đoàn người đi lại trên phố.

Thấy vậy, Tiểu Phàm thở một hơi, lấy dũng khí bước lên hỏi: "Bích Dao cô nương, cô thấy thế có được không?"

Bích Dao giật mình.

Tiểu Phàm thấy nàng hơi nhú mày tần ngần, không có vẻ lạnh nhạt mà như đang nghĩ điều gì đó rồi hỏi lại: "Cái gì?". Hỏi xong, không chờ trả lời, nàng lại chớp mắt nhìn ra phía xa. Tiểu Phàm nhìn theo, chỉ thấy người người đi lại tấp nập, trong đó có nhiều người ăn mặc kỳ quái, có vẻ như đều là các tu sĩ. Hắn không hiểu Bích Dao rốt cuộc đang nhìn cái gì.

Bích Dao trầm lắng một chút rồi quay đầu lại: "Người vừa hỏi ta cái gì?". Tiểu Phàm nói với nàng việc tìm nhà trọ nghỉ qua đêm, nhưng không thấy Bích Dao đáp lời, lại thấp giọng hỏi tiếp: "Sau đây cô nương định làm gì? Cô không thể đi cùng đến gặp sư phụ tôi được. Tôi thấy trong thành này có rất nhiều tu sĩ chính phái, nếu thân phận của cô bị bại lộ thì nguy hiểm vô cùng".

Bích Dao bĩu môi nói Tiểu Phàm: "Người lo cho sự an nguy của ta hay sợ ta liên lụy đến người?"

Tiểu Phàm ngẩn người. Đôi mắt trong như giọt nước đang nhìn hắn một cách nghi ngờ. Tiểu Phàm lại

càng bối rối bội phần.

Bích Dao bật cười rồi quay người bước đi.

Thạch Đầu từ xa bước tới, ngó Bích Dao rồi hỏi Tiểu Phàm: "Thế nào, cô ta nói sao?"

Tiểu Phàm chưa kịp đáp thì Bích Dao đã quay lại mỉm cười: "Chẳng phải các người đang muốn tìm nhà trọ sao? Sao còn không đi?"

Tiểu Phàm và Thạch Đầu nhìn nhau. Trên mặt Thạch Đầu lộ rõ vẻ khâm phục như ngậm đũa ngón trở nói với Tiểu Phàm: "Trương đệ, đệ thật xuất sắc, chỉ nói có vài câu đã thuyết phục được cô ta." Tiểu Phàm lại không hiểu vì sao Thạch Đầu tán thưởng mình, chỉ cười khổ rồi lẳng lặng cùng Thạch Đầu theo sau Bích Dao.

Có phải hẳn đã sa vào mối quan hệ quá sâu sắc với người con gái của Ma giáo hay không?

Ý Tiểu Phàm và Thạch Đầu chỉ cần một quán trọ nhỏ nghỉ ngơi. Không ngờ đi một lát thấy Bích Dao bước vào một khách sạn có tên "Hải Vân Lô", khách sạn này phải lớn hơn nhà trọ hai người định tìm ít nhất mười lăm lần!

Tiểu Phàm, Thạch Đầu đang ngạc nhiên nhìn nhau thì đã thấy Bích Dao bước vào nên cũng phải bấm bụng bước theo. Tiểu Phàm quay sang hỏi Thạch Đầu: "Thạch đại ca, huynh còn bạc không? Đệ chỉ còn hai lượng". Nói đến đây, Tiểu Phàm bỗng dừng lại nghĩ ngay đến bốn lượng bạc bị Chu Nhất Tiên lừa mất. Thạch Đầu không để ý đến nét mặt Tiểu Phàm, lúng túng: "Ta chỉ có nhiều hơn đệ hai lượng", rồi lại hạ giọng thấp hơn: " Nhìn cách bài trí ở đây, có lẽ ít nhất cũng phải ba bốn mươi lượng một người mới đủ".

Lúc này Bích Dao đã bước đến quầy. Lão Quán chủ mỉm cười cầu tài: "Cô nương, phải chăng cô muốn thuê phòng?"

"Bịch!" Một xâu tiền văng xuống trước mặt lão Quán chủ. Xem ra xâu bạc ít nhất cũng phải một trăm tám mươi lượng!

Lão tròn mắt rồi lập tức càng xun xoe hơn: "Cô nương yên tâm, khách sạn của tôi đã nổi tiếng lâu năm. Cô nhất định sẽ thấy như đang ở nhà".

Bích Dao ngắt lời: "Ta muốn một phòng sang trọng, sạch sẽ". Quán chủ gật đầu lia lịa: " Tất nhiên rồi, tất nhiên rồi".

Bích Dao nhìn về phía sau: "Tìm cho hai người kia một phòng". Quán chủ nhìn Tiểu Phàm và Thạch Đầu rồi quay đầu lại cười với Bích Dao: "Hai vị này cũng ở phòng..." Bích Dao "hu" một tiếng, ngắt lời: "Cho họ ở phòng hạng bét là được rồi".

Lão Quán chủ bối rối im bật.

Trương Tiểu Phàm, Thạch Đầu đứng đó cũng im bật

Cuối cùng Lão Quán chủ gọi người làm đến dặn phải tiếp đón Bích Dao như công chúa, còn Tiểu Phàm, Thạch Đầu lão ta cũng không dám để ở phòng rẻ tiền mà sắp xếp cho hai người một phòng hạng

trung. Thạch Đầu và Tiểu Phàm lại không hề để ý đến việc ở phòng loại gì, bởi cả hai đều không phải là những cậu ấm lớn lên trong nhung lụa.

Nhưng qua lần này, cả hai hiểu thêm một chút về tính cách của Bích Dao.

Khách sạn chỉ ồn lên một chút khi ba người tới nơi. Sau khi ai vào phòng nấy, lữ quán lại trở nên tĩnh lặng.

Trên đường, những dòng người vẫn nườm nượp qua lại. Màn đêm dần buông.

Lại có hai người, một già một trẻ bước vào. Người già trên tay cầm một tay nải bằng vải, trên đầu viết bốn chữ “Tiên Nhân Chỉ Lộ”. Người trẻ là một bé gái, tay cầm một xâu mút quả, đang ăn rất ngon lành.

Đích xác là Chu Nhất Tiên và cháu gái Tiểu Hoàn của ông ta.

Chu Nhất Tiên nhìn xung quanh, Tiểu Hoàn cũng nhìn xung quanh với con mắt tò mò. Với tiểu nha đầu quen dải nắng dầm sương, cách bài trí ở đây thật quá sang trọng. Cô bé hít một hơi rồi hỏi nhỏ: “ Ông, có phải ông đã đi nhầm đường rồi không?”

Chu Nhất Tiên liền nói: “ Ngươi nghĩ ông ngươi già quá nên không biết đâu với đâu rồi chứ gì?”

Tiểu Hoàn hình mũi: “Không phải vậy sao?”.

Chu Nhất Tiên bị cháu hỏi một hơi, liền quắc mắt quát nhỏ: “ Người cứ đợi đấy mà xem”.

Nói xong, ông ta quay đầu nhìn tứ phía. Thấy lão Quán chủ đang đứng một góc gậy bàn tính, ông ta liền kéo Tiểu Hoàn bước lại gần. Lão Quán chủ cảm thấy có người đến liền ngừng đầu lên đón chào, bỗng giật mình, mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

Chu Nhất Tiên mỉm cười hỏi: “ Ông chủ Vương còn nhớ ta không?”

Ông chủ Vương "a" một tiếng, rồi từ đằng sau bước ra với dáng vẻ vô cùng kính cẩn mừng rỡ, càng ngạc nhiên hơn khi thấy Tiểu Hoàn đứng bên cạnh. Lão xá dài: “ Ra là lão thần tiên, ngài đã đến rồi. Ôi, đã hơn 30 năm không gặp, tiểu nhân không lúc nào không nhớ đến ngài!”

Chu Nhất Tiên mỉm cười với vẻ rất tiêu sái rồi nhẹ phỉ bụi trên người, nói: “ Ta vốn không phải là phàm nhân, mấy năm nay cưỡi mây đạp gió ngao du đó đây, đến sơn tiên vấn an các tiên nhân, tận hưởng tinh hoa của trời đất, nào có thời gian đến với người”.

Tiểu Hoàn đứng bên cạnh sau khi nghe thấy những lời đó, liền ngã lăn huỵch xuống đất!

Chủ quán họ Vương thì gạt đầu lia lịa không chút nghi ngờ, đáp: “ Phải, phải, lão thần tiên, ngài đương nhiên là không giống những kẻ phàm trần rồi”.

Nói rồi, lão rói rít mời Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn vào ngồi trong khu thượng phẩm, tiếp lại quát gọi người dâng trà ngon.

Chu Nhất Tiên mỉm cười nhìn xung quanh:” Xem ra, mấy năm nay việc kinh doanh của ngài phát đạt không ít”.

Wang lão cung kính cúi đầu: ” Dạ, toàn nhờ hồng phúc của ngài đấy ạ!”

Chu Nhất Tiên ho một tiếng, nói: "Lần này ta đi thăm một người bạn cũ ở Đông Hải, nhưng khi qua đây lại nghĩ đến kỉ niệm năm xưa, nên mới đáo qua xem ngài bây giờ thế nào. Tối nay ta nghỉ ở đây vậy". Vương lão gật đầu liên hồi: "Dạ, tất nhiên rồi, ngài nghỉ ở đây mới là nể mặt tiểu nhân đây ạ, tiểu nhân còn đang định gọi người nhà ra yết kiến ngài".

Chu Nhất Tiên ha hả cười rồi để tay vào trong lòng, nói: "Nghỉ một đêm bao nhiêu tiền?"

Vương lão lập tức xua tay: "Xem ngài kia, tiểu nhân mong ngài đến còn chẳng được, sao còn dám lấy tiền của ngài?"

Chu Nhất Tiên vẫn để tay trong lòng, lắc đầu nói: "Ôi, ông chủ Vương! Ta biết năm đó cũng có chỉ bảo ngài vài câu, nhưng việc kinh doanh làm ăn thì không thể không có quy tắc..."

Chủ quán họ Vương dường như hơi xúc động: "Ngài xem, nếu không có sự chỉ bảo tận tình của ngài năm đó, tiểu nhân đâu có ngày hôm nay!" Nói đến đây, lão nhìn xung quanh rồi thấp giọng: "Nếu không phải ngài mách cho tiểu nhân việc trồng cây thần tài ở Đông Hải Long Động thì làm sao tiểu nhân có thể phát tài suốt ba mươi năm. Hôm nay ngài đến đây tiểu nhân mà dám nhận tiền của ngài thì chẳng phải sẽ bị Thiên lôi đánh chết hay sao!"

Chu Nhất Tiên cả cười: "Vậy thì cung kính không bằng tuân lệnh".

Vương chủ quán gật đầu mừng rỡ, quay lại cắt đặt vài câu. Người làm bước đến nói thượng phòng đã được chuẩn bị xong. Vương lão đứng dậy đích thân đưa Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn tới tận phòng. Trên đường đến hậu viên, Tiểu Hoàn không ngớt nhìn quanh. Cô bé thấy cách xây dựng ở đây thật kỳ lạ. Lầu cao ba tầng, có sáu góc, ở giữa là một sân lớn bằng đá xanh. Có thể đã lâu năm nên trên đá, cỏ rêu mọc um tùm. Ở chính giữa tầng đá có một cây hoa bông đơn độc, như*****ng thân cây gầy guộc, cành lá thì khô quắt.

Chủ quán đưa họ đến một gian phòng tầng ba, ngồi một lát rồi biết ý đứng lên xin cáo lui. Trước khi rời đi còn nói, tối nay nhất định sẽ mời Lão thần tiên thưởng thức một bữa thịnh soạn. Lão thần tiên tỏ ý từ chối, nói mình đã đắc đạo nhiều năm, không ăn món phàm trần. Nhưng Vương lão mời với thái độ kính cẩn, nhiệt tình khiến Lão thần tiên cuối cùng cũng phải đồng ý.

Đợi chủ quán đi khỏi Tiểu Hoàn đóng kín cửa phòng. Trong phòng chỉ còn hai ông cháu, Chu Nhất Tiên cười hỏi Tiểu Hoàn: "Thế nào?"

Tiểu Hoàn đáp lại: "Vừa nãy có phải ông thật muốn trả tiền à? Nếu chẳng may ông ta nhận tiền thật thì sao?"

Chu Nhất Tiên cười với vẻ đắc ý: "Sao lại như thế được? Chu Nhất Tiên ta là tiên nhân đắc đạo, chuyện vặt ấy sao lại khiến ta bận tâm!"

Tiểu Hoàn "hu" một tiếng, nhăn mũi: "Thôi đi ông ơi, ông tưởng cháu không biết hay sao? Ông làm gì có đồng nào!"

Chu Nhất Tiên giật mình: "Quý con, Người nói cái gì?"

Tiểu Hoàn đáp:” Ông thường cất tiền ở ba chỗ, một chỗ ở thắt lưng, một chỗ ở ống giày, còn chỗ kia là ở...- cô bé chỉ vào tay nải - Nhưng ông đừng tưởng cháu không biết, bây giờ ý à, một xu ông cũng không có.“

Chu Nhất Tiên hơi hoảng sợ, mặt đỏ lên, quát: ”Đồ quỷ con, cái gì người cũng biết!”

Tiểu Hoàn nghịch ngợm ngó Chu Nhất Tiên : ”Ông à, có phải ba mươi năm trước ông gạt lão ta cái gì phải không?”.

Chu Nhất Tiên hơi cáu: ”Nói láo, ta gạt hẳn cái gì?”

Tiểu Hoàn “hu” một tiếng rồi lại thủng thẳng: ”Thôi đi ông ơi, Long Động Đông Hải là nơi bắt nguồn của biển lớn, là nơi linh thiêng của trời đất, chỉ ẩn hiện dưới biển sâu, sao lại có thể ở nơi trần tục này được? Lời của ông chỉ lừa được kẻ ngu ngốc như lão Vương chủ quán này thôi.”

Chu Nhất Tiên bối rối cười, rồi thở dài một tiếng với vẻ hơi bùi ngùi.

Tiểu Hoàn nhú mày hỏi: ”Ông sao thế?”.

Chu Nhất Tiên trầm mặc một lát, khẽ nói : ”Kỳ thực, chuyện này có liên quan đến phụ thân người”.

Tiểu Hoàn vội hỏi: "Phụ thân cháu? Chẳng phải người mất đã hơn mười năm nay rồi sao?"

Chu Nhất Tiên gật đầu: ”Ba mươi năm trước, khi cha cháu cũng chỉ nhỏ như cháu, bây giờ ta đem cha cháu cùng đến Xương Hợp Thành này. Cha cháu tuy nhỏ nhưng lại là một thiên tài về tướng số, khi đó khách sạn này mới chỉ là một quán trọ bình thường. Cha cháu nhìn thấy chủ quán họ Vương này liền nói ông ta là người có tướng mạo tốt, trán rộng, khuôn mặt vuông nhưng không góc cạnh, đôi mắt to nhưng mày không cong; người này cả đời bình an, càng về sau càng phát đạt. Thế là ta...” nói đến đây

Chu Nhất Tiên cười rồi tiếp : ”Thế là ta lựa lúc, mách ông ta hãy trồng một cây hoa bông trong Long Động Đông Hải, vận may nhất định sẽ tới, cho nên...”

Tiểu Hoàn nghe xong liền tiếp lời: ”Cho nên ông ta làm theo lời ông rồi quả nhiên phát tài, việc kinh doanh càng ngày càng tốt, liền cho rằng đó là nhờ những lời chỉ bảo của ông mà ra, đúng không ạ?”

Chu Nhất Tiên cười đắc ý.

Tiểu Hoàn nhìn ông một lát rồi nói: ”Nhưng cháu vẫn không hiểu, Long Động Đông Hải ông chỉ cho ông ta rót cuộc là ở chỗ nào?”

Chu Nhất Tiên cười: ”Lại đây", nói rồi kéo Tiểu Hoàn ra cửa sổ chỉ :”Chính là chỗ kia”

Tiểu Hoàn ngạc nhiên nhìn xuống chỗ cây hoa bông khác khổ đang dở sống dở chết, hỏi lại: ”Chính là chỗ này ý à, sao cái cây kia cứ như chỉ muốn chết thế?”

Chu Nhất Tiên cốc nhẹ vào đầu cháu gái: ”Người đúng là, cái cây trồng trên đá, có thể tươi tốt được sao?”

Tiểu Hoàn nghe xong lặng thinh.

Chu Nhất Tiên nhìn lên trời, than: ”Xem ra tối nay mưa to mất".

Màn đêm buông xuống, mưa bắt đầu rơi, cảnh vật vô cùng tĩnh lặng.

Bích Dao nghỉ tại thượng phòng ở tầng ba, còn Trương Tiểu Phàm và Thạch Đầu cùng ở dưới tầng một.

Thạch Đầu ngáy khò khò như rung trời chuyển đất. Tiểu Phàm trái lại lật bên nọ bên kia không sao ngủ được. Mãi, hẳn mới thở dài một tiếng, vùng dậy, khoác áo choàng, ngồi một lát rồi đứng lên mở cửa bước ra.

Đêm tối như mực, không thể thấy gì trước mắt. Bỗng có một ánh sáng không biết từ đâu rơi xuống khiến Tiểu Phàm nhìn theo tới chỗ sâu thẳm của sân lữ quán, bóng cây hoa bông đứng sừng sững trong mưa, thấp thoáng rung rinh.

Tiểu Phàm ngẩng đầu nhìn trời rồi hít sâu một hơi.

Bầu không khí trong lành cùng những hạt mưa nhỏ lạnh dường như tràn vào lồng ngực hẳn. Tuy đứng trong hành lang nhưng những hạt mưa li ti vẫn theo gió hất vào tận mặt Tiểu Phàm.

Hắn quay lại cài cửa, rồi bước ra ngoài hành lang. Đêm khuya, gió vẫn rít từng cơn, mưa rơi tí tách. Những giọt mưa từ trên bầu trời rớt xuống tấm đá xanh to trong sân lữ quán, bắn lên thành những bóng nước mờ ảo lung linh.

Mưa tụ lại trên mái ngói, chảy róc rách khe khẽ như dòng suối nhỏ, khiến người ta có cảm giác như đang ở trong động sâu vắng lặng. Trong đêm tối, không biết từ đâu vọng lại một tiếng thở dài.

Gió thổi ào một cơn, mưa bỗng nặng hạt mù trời, áo Tiểu Phàm bị mưa làm ướt mấy nơi, nhưng hắn không hề để ý, cứ đứng lặng yên nhìn về phía trước.

Dưới gốc cây bông hiện ra một người cầm ô đứng lặng lẽ trong mưa, một đôi mắt rất trong đang chớp chớp như đang nghe thấy, đang cảm nhận được điều gì. Thiếu nữ nhẹ quay đầu nhìn về phía Tiểu Phàm. Bầu trời bỗng như trầm xuống, mưa cũng lắng lại.

Tiểu Phàm và thiếu nữ lặng lẽ nhìn nhau không nói.

Mưa vẫn đang rơi, gió vẫn chưa ngừng.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 58

Ra khơi

Màn đêm đen đặc, gió thổi mưa đập ào ào, những chiếc lá không hiểu từ đâu bay tới, chập chờn bay lượn trong gió trong mưa, rồi lại bị gió cuốn đi.

Đứng dưới tán ô xanh, quần áo của cô tung bay nhẹ nhẹ, một vài sợi tóc đen nhánh dính vào bên chiếc má trắng như tuyết của cô.

Trương Tiểu Phàm đứng nguyên một chỗ, vào thời khắc đó, trong tâm thấy một cảm giác buồn bã xâm chiếm. Tại vùng đất xa lạ đen tối này, phảng phất cũng có làn gió mưa quen thuộc....

Hắn chậm rãi bước đi, bước vào trong gió, trong mưa.

Phía sau lưng hắn, ở chỗ bóng tối mịt mù, mơ hồ có một ánh mắt im lặng chăm chăm dõi theo.

Khi bước đến gần, cả thế gian dường như cũng ngưng đọng đến lặng yên.

Ánh mắt của cô, ở ngay phía trước, dịu dàng vô cùng.

"Cô có ngủ được chút nào không?" Trương Tiểu Phàm chậm rãi hỏi.

Bích dao không đáp lời, chỉ nhìn sâu vào hắn, mắt cô như làn nước thấp thoáng phản chiếu hình bóng Tiểu phàm.

Nước mưa dần đậu lên người hắn, bám vào quần áo, đọng lại từng hạt nhỏ như thủy tinh lấp lánh, rồi tụ lại thành từng giọt, chảy trên mái tóc, trên mặt, từ từ rơi xuống.

"Người thì sao?" Cô hỏi ngược lại: "Người có ngủ được chút nào không?"

Trương Tiểu Phàm trầm lặng rồi đáp: "Thạch đầu ngáy to quá, ta không thể nào ngủ được"

Bích dao ngạc nhiên, sau đó khẽ cười khúc khích, ánh mắt chuyển động, long lanh ẩn chứa những tia sáng mờ ảo rồi đột nhiên sáng rực lên.

Trong mắt Trương tiểu phàm, cô tựa giống như một bông hoa bách hợp ở trong đêm tối, giữa trời mưa, từ từ hé nở. Cô mỉm cười, thò tay ra rồi nắm lấy tay Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm tự nhiên không chủ tâm mà lại tiến lên một bước. Ở giữa trời mưa gió, tán ô xanh nhỏ bé ấy giờ đây đã ở ngay trên đỉnh đầu hắn.

Dưới ô, có thể nghe rõ cả tiếng thở nhẹ của Bích dao.

Trương Tiểu Phàm bỗng thấy tim mình đập nhanh hẳn lên, vội chuyển ánh mắt đi không dám nhìn cô nữa, làn u hương thoang thoảng xuất phát từ thân thể cô, phảng phất vây bọc lấy hắn.

"Ngày mai, người sẽ đi Lưu ba sơn phải không?" Bích dao nhẹ giọng hỏi

Trương tiểu phàm trong tâm chợt động đáp: “Đúng vậy!”, nói xong đưa mắt nhìn cô hỏi “Còn cô thì sao?”

Bích dao cười nhẹ đáp “Ta cũng đi!”

Trương Tiểu Phàm đôi sắc mặt, cau mày, cau mặt nói: “Cô đừng có giống như tính trẻ con thế, ở đó tập trung đông đảo nhân mã chánh đạo, sư phụ ta thì tính nét cổ quái, cô đến đó sẽ gặp nhiều nguy hiểm lắm.”

Bích dao không nói gì, im lặng ngắm nhìn hắn. Trương tiểu phàm thấy trong tâm mình có một cảm giác bất an, lại không thể nói ra, tự nghĩ rằng đứng với Bích dao một mình trong đêm tối thế này thì quả thật không hay, bèn nói “Ta về trước đây”

Bích dao vẫn chưa nói gì thì Tiểu phàm đã quay lưng lại rồi bước đi. Nhưng mới đi được nửa đường, sau lưng hắn, trong gió mưa, đột nhiên có tiếng cô gọi dịu dàng:

"Tiểu phàm!"

Trương Tiểu Phàm sửng người, đây là lần đầu tiên Bích dao gọi hắn theo kiểu thân mật như vậy.

Hắn chậm chạp xoay người lại, gió mưa vẫn đang vùn vũ ở giữa hắn và cô, làm cho khuôn mặt cô mờ mờ ảo ảo, nhưng tiếng nói của cô thì truyền lại rất rõ ràng.

"Ta đã đứng một mình ở chỗ này, và trong tâm thì nghĩ rằng, nếu như cả hai ta thật sự bị giam hãm đến chết trong tích huyết động, có khi lại là tốt hơn"

Trương Tiểu Phàm toàn thân chấn động một cái, miệng cố gắng nở một nụ cười, thốt: “Cô nói đùa linh tinh gì vậy” nói xong, quay người bước như chạy trở về.

Bích dao nhìn theo hình bóng hắn khuất xa, rồi từ từ cúi đầu, khẽ thốt chỉ đủ để cho mình nghe : "Ít ra ta sẽ ko bao giờ hối tiếc."

Trương Tiểu Phàm bước vào trong hành lang, thoát khỏi gió mưa, trong tâm phảng phất thấy khuây khoả. không hiểu tại sao mỗi khi đối mặt với cô gái ma giáo xinh đẹp đó, trong tâm hắn luôn cảm thấy rất căng thẳng. Áp lực đó có lẽ bắt nguồn từ thân phận của cô.

Hắn thở dài, không kìm lại được ngoảnh đầu nhìn về sau, ở trong gió trong mưa đó, Bích dao vẫn đứng nguyên một chỗ. Hắn lắc đầu, chậm rãi quay người bước về phía phòng của mình.

Tiểu phàm đã đi một lúc rồi, Bích dao mới miễn cưỡng cầm chiếc ô xanh đi về đứng ở hành lang, nhìn về phía hắn đã bỏ đi, trầm ngâm không nói lời nào.

Lúc đó từ đằng sau cô, bóng đêm tự nhiên chuyển động, rồi hiện ra một bóng người toàn thân vận đồ đen, khuôn mặt cũng che một tấm sa đen mỏng, đi đến gần Bích dao.

Bích dao quay đầu, khẽ khàng gọi: “Dì U”

Nữ lang áo đen khẽ liếc nhìn về phía Trương Tiểu Phàm bỏ đi một cái, cất giọng bình thản vô cảm thốt: “Đi thôi, cha ngươi đang đợi ngươi ở Lưu ba sơn đó!”

Bích dao chậm chậm gật đầu.

***

Sáng sớm hôm sau, Trương tiểu phàm mặt mũi mệt mỏi đang ngủ thì bị tiếng gọi to của Thạch đầu làm cho tỉnh giấc: “Trương huynh đệ, mau lên đường thôi”

Trương Tiểu Phàm khó nhọc mở mắt, chỉ thấy Thạch đầu to lớn đang đứng đó, thần khí sung túc, hiển nhiên là tối qua đã có một giấc ngủ rất tốt.

Hắn gượng cười, không nói tiếng nào bò ra khỏi giường, mắt nhắm mắt mở đi về phía chậu nước để rửa mặt. Thạch đầu ngồi trên giường hắn, cười nói: “Trương huynh đệ, ta không thể không nói với ngươi, ngươi tuổi còn trẻ, lại là người tu tập đạo pháp, sau một đêm tỉnh dậy, thần tình phải sáng sủa rạng rỡ. Hãy nhìn bộ dạng ngươi xem, cứ như là cả đêm qua không thể ngủ được vậy!”

Trương Tiểu Phàm trong lòng lẩm bẩm: "Tại huynh mà ta không thể ngủ được". Nhưng ngoài mặt không nói lời nào, chỉ cười khổ gật đầu.

Hai người rửa mặt xong, Thạch đầu bèn kéo Tiểu phàm để đi gọi bọn Bích dao cùng đi. Trương Tiểu Phàm nhú mày, trong tâm thật sự không muốn, nhưng không tiện cưỡng lại Thạch đầu. Chẳng ngờ bọn họ hai người gõ cửa hồi lâu cũng không thấy trả lời, bèn ra hỏi Vương chưởng quỹ thì biết rằng bọn Bích dao tối muộn hôm qua đã thu xếp đi rồi, lại còn nhân tiện thanh toán tiền phòng cho cả hai người bọn họ

Thạch đầu lắc đầu vì thấy chuyện rất kỳ quái. Tiểu phàm đứng ở cạnh gã, trong tâm nhắm tịt, theo thời gian Vương chưởng quỹ nói, đại khái thì sau khi hắn bỏ về một lúc, Bích dao đã rời đi luôn.

Thực ra trước đây tiểu phàm trong lòng luôn lo lắng về việc Bích dao quả thật sẽ cùng với mình đi đến Lưu ba sơn, thế thì chẳng có gì tốt cả. Giờ cô đột nhiên bỏ đi, không một lời từ biệt, trong tâm hắn lại tự thấy rất buồn bã.

Thạch đầu đứng đó đang định quay đầu sang thương lượng với Tiểu phàm xem sẽ làm gì, đột nhiên Vương chưởng quỹ nhìn hắn hỏi: “Cảm phiền các hạ cho hỏi đại danh có phải là Thạch đầu không?”

Thạch đầu gật đầu đáp: “Đúng vậy, sao ông lại biết?”

Wương chưởng quỹ sắc mặt hoan hỉ, lấy từ trong quày ra một phong thư nói: “Có một vị khách ghé đây gửi lại ban sáng, nói rằng đưa cho một vị thân thể cao lớn tên gọi là Thạch đầu, nhất định vị thạch đầu đó chính là ngài.”

Thạch đầu đón lấy lá thư xem, trên bì thư quả thật thấy đề tên hắn, bèn mở ra xem. Trương tiểu phàm lúc này đã khôi phục lại thần sắc bình thường, cũng ngó vào lá thư. Thạch đầu xem xem, mi mắt nhăn lại, hốt hoảng nói: “Sur phụ!”

Trương Tiểu Phàm giật mình hỏi: “Sur phụ huynh làm sao?”

Thạch đầu lắc đầu đáp: “Ta cũng không rõ, nhưng đây đích thị là thủ bút của sur phụ, bảo ta phải lập tức đi đến miếu thổ địa ở tây thành để gặp người. Trương huynh đệ, ta nghĩ chúng ta phải tạm chia tay thôi.”

Trương Tiểu Phàm gật đầu đáp: "Không có gì, huynh cứ đi đi. Đệ cũng đang nóng lòng muốn đến Lưu ba sơn để gặp sư phụ đệ đây!"

Thạch đầu cười nói: "Sau khi ta gặp sư phụ, nói chuyện với người, đa phần người cũng sẽ đi đến Lưu ba sơn tụ họp, bọn ta đến đó sẽ gặp nhau sau."

Trương Tiểu Phàm quen biết Thạch đầu đã lâu, trong tâm đã có nhiều phần thân mật, cười đáp: "Cứ như thế đi"

Thạch đầu gật đầu, quay mình bước đi.

Trương Tiểu Phàm tiến hẳn đến cổng khách sạn, nhìn theo bóng dáng to lớn của hắn lần dần vào đám đông, đứng nhìn hồi lâu, rồi quay đầu một mình đi về phía đông.

Ở cách đó không xa, trong đại đường của Hải vân lâu, Chu nhất tiên và cháu gái Tiểu hoàn đang chậm chậm đi ra.

Tiểu hoàn nói khẽ: "Nguy hiểm thật, chút nữa thì đã gặp phải oan gia rồi". Rồi quay sang nhìn Chu nhất tiên nói tiếp: "Nếu không phải vì gia gia, đi đến nơi đó không cẩn thận là sẽ gặp phải bọn người đã từng bị gia gia lừa trước đây, nghĩ lại có lẽ người oan uổng nhất thiên hạ này chính là cháu đây"

Chu nhất tiên trừng mắt nhìn tiểu hoàn một cái, không thêm lý gì đến. Vừa lúc đó Vương chương quý nhìn thấy lão thần tiên đang bước tới, chạy đến nghênh tiếp quý nhân, ân cần pha trà, nhiệt tình mời khách. Chu nhất tiên không hề khách khí, cùng tiểu hoàn ghéch ngang ngồi xuống, cứ câu một rồi lại câu một nói chuyện với Vương chương quý.

Wương chương quý hỏi: "Lão thần tiên, ngài có biết không? tôi qua chúng tôi ở bên ngoài thành đã nghe thấy một đại sự?"

Chu nhất tiên hơi run, hỏi: "Đại sự gì vậy?"

Wương chương quý đáp: "Tại hạ cũng không biết rõ, nghe nói rằng bọn người tu chân phe chính đạo tập hợp, tôi qua ở phía tây thành đã gặp địch nhân ma giáo, hai bên đấu pháp kịch liệt, tình huống rất là hung hiểm. Nghe những người ở đó kể rằng, đến cả tường thành cũng bị chấn động!"

Chu Nhất Tiên ngạc nhiên hỏi: "Có phải ma giáo và chính phái đã đánh nhau rồi hay không?"

Wương chương quý nhún vai đáp: "Tin tức đều truyền ra từ buổi sớm, nhưng e có quá nửa là không tin được !" Đoạn ra vẻ quan tâm nói tiếp: "Lão thần tiên, những người chính đạo đều là bậc chân tu, nghe họ nói thì bọn ma giáo thông thường cũng không tìm đến bình dân bách tính như chúng tôi đâu. Nhưng ngài là người đạo hạnh cao thâm, nếu như có người thỉnh cầu ngài ra tay trừng trị ma giáo, thì ngài nhất định phải cẩn thận đấy."

"Phụt", Tiểu hoàn đang uống trà, nghe nói vậy không nhịn được phun luôn cả ra

Chu nhất tiên trừng mắt nhìn Tiểu hoàn. Tiểu hoàn cố gắng nín cười, thấy bộ dạng quan tâm của Vương chương quý đang nhìn mình, khó khăn lắm để lấy lại giọng điệu bình thường rồi nói: "Wương chương quý, ta, ta, ta không sao, ha ha, chỉ là bị sặc nước trà thôi, ha ha, bị sặc thôi..."

***

Lưu ba sơn ở đông hải (1), ngoài biển xa 7000 dặm, chính là phần đất cực đông của trái đất, ở giữa là một đại dương to lớn mênh mông ngăn cách, không thể thấy bờ.

Ở chỗ xa xôi như vậy, nguyên ngày xưa chẳng có bóng người. Nhưng từ hồi sau khi bọn Trương Tiểu Phàm tiến nhập Không tang sơn, nhân sĩ ma giáo tự nhiên từ mọi chỗ xuất hiện, chỉ trong một thời gian ngắn đã có 10 nhân sĩ chính đạo bị ma giáo tiêu diệt, chấn động thiên hạ. Ma giáo sau 800 năm giờ lại quật khởi, thanh thế vô cùng to lớn.

Thanh vân môn, thiên âm tự và phân hương cốc lập tức tụ họp các môn phái chính đạo, cấp tốc thương nghị.

Đang lúc bàn bạc, phân hương cốc đột nhiên nhận được tin truyền, các nhân vật quan trọng của ma giáo sắp tới sẽ tụ tập rất nhiều ở Lưu ba sơn hẻo lánh trên đông hải, không hiểu sẽ mưu tính điều gì?

Vì chính nghĩa mà đối kháng nhau, chính tà ở thế không thể cùng tồn tại, nhân sĩ chính đạo nghe vậy thấy đều căm phẫn. Bởi thế, chương môn ba đại phái lập tức cất cử các đệ tử ưu tú tinh anh của mình, dưới sự lãnh đạo của các trưởng lão đạo hạnh cao thâm, thẳng tiến về Lưu ba sơn ở Đông hải. Trong khi đi đường, nhân sĩ chính đạo nghe tin đều xin gia nhập, người người đều muốn tiêu diệt yêu nhân, vì thiên hạ mà tạo phúc.

Trương Tiểu Phàm đi ở trên đường lắng nghe mọi người bàn tán, ít nhiều cũng đã biết sự tình thế nào, trong tâm nhiệt huyết sục sôi, càng quyết tâm đi đến đông hải.

Đất đó ở tận cực đông, đường đi cực kỳ xa xôi. Ma giáo lựa chọn nơi đó chính là đã có tính toán rất kỹ càng, trung nguyên là nơi đất rộng người đông, 3 đại môn phái đã bám rễ lâu đời, chưa chắc đã muốn đi đến nơi hoang đảo xa xôi làm gì. Chỉ là không tính được rằng bây giờ chính đạo đang thịnh, nhân sĩ chính đạo đều là người có lòng vì nghĩa, nhìn xa trông rộng, ngay lập tức đi tiêu diệt để sau không phải lo lắng.

Lúc ở trên đường, Trương Tiểu Phàm vô cùng sốt ruột, ngoài những lúc nghỉ, hắn đều dùng thiêu hỏa côn nự không bay đi. Ước chừng sau hai ngày đã ra đến biển, mới đầu thì còn hay nhìn thấy các hòn đảo nhỏ, đến khi đi được 10 ngày, chỉ còn nhìn thấy mỗi biển trời xanh biếc, mây trắng bồng bênh trên cao.

Đã một ngày một đêm rồi mà Tiểu phàm vẫn không ngừng bay, biển lớn xanh ngắt một màu, sóng nhỏ trải dài mênh mông bát ngát, ánh sáng phản chiếu lấp lánh tựa như mỹ lệ bảo ngọc, xa tít tắp chẳng nhìn thấy bóng dáng một hòn đảo nào cả.

Trương Tiểu Phàm ở giữa không trung có ý sợ hãi, gió biển lạnh ngắt phả vào mặt, trong tâm hắn lo lắng suy nghĩ. Đến hôm nay hắn đã ra biển được 10 ngày, đã 1 ngày 2 đêm liên tiếp không nhìn thấy một hòn đảo nào để nghỉ ngơi, lòng nghĩ tự nhiên không ngờ bị lạc ở cái biển mênh mông vô bờ này.

Lại qua một ngày nữa, ăn gió nằm sương, chẳng thấy đích đâu, nự không phi hành đảo mắt qua lại

nhìn nhìn ngó ngó, trong tâm hẳn thật sự hoảng sợ. Hẳn cúi đầu nhìn xuống biển xanh thăm thăm ở dưới chân, miệng không tìm được một nụ cười khổ.

Chính lúc không biết làm thế nào ấy, Trương Tiểu Phàm chợt nghe thấy một tiếng chim kêu lên ở phía trước mặt, hẳn nhìn lên thì thấy đó là một con chim hải âu trắng muốt, đang sải cánh bay từ dưới biển lên trên cao.

Trương tiểu phàm trong tâm chợt động, hồi mới ra biển, vẫn hay gặp chim biển bay lượn ở gần đảo, nhưng nếu ở quá xa bờ, chim biển sức yếu không thể bay đến được. không ngờ tại chỗ biển sâu thăm thế này, lại có thể nhìn thấy chim hải âu, xung quanh chắc chắn thế nào cũng có một cái đảo ở gần.

Vừa nghĩ đến đó, Trương Tiểu Phàm ngay lập tức phấn chấn, không chút chậm chễ, bay về phía chú chim Hải âu. Biển rộng mênh mông, bát ngát không bờ, xa xa một đường thẳng tắp, biển trời như hoà vào làm một, đẹp như thơ như hoạ. Ngự không phi hành ở chỗ thế gian trời đất này, trong tâm tự nhiên có một cảm giác thanh thoi, tâm hồn phóng khoáng, dường như cả người và đất trời hoà hợp vào làm một.

Bay về phía trước được hơn nửa giờ, quả nhiên nhìn thấy đằng xa xuất hiện một hòn đảo nhỏ. Nhìn từ trên cao xuống, cả hòn đảo xanh ngắt rạng rỡ, cây mọc xum xuê, xung quanh đảo là nước biển trong xanh bao bọc, như thuỷ tinh trong suốt chính thực là lam ngọc ở trên mặt biển khơi.

Trương Tiểu Phàm ngự không đã lâu, cả người đều cảm thấy mỏi mệt, lập tức ngự thiêu hoả côn hạ xuống, ở lại trên đảo nghỉ ngơi. Đi bước đầu tiên trên mặt đất, Tiểu phàm ngắm nhìn bốn phía xung quanh, thấy rằng ở trên mặt đất, cảnh sắc so với ngắm nhìn từ trên cao không hẳn như nhau, vẻ đẹp càng thêm rõ ràng hơn.

Những con sóng nhỏ trong vạt vỗ lên bờ cát trắng tinh khiết, ngay gần bờ, có rất nhiều cây mà ở đất liền không thấy, cao vút thẳng đứng, không có cành, hướng thẳng lên trên trời, chính giữa xoè ra vài tàu lá thật to, ngay bên dưới kết một chùm quả mỗi quả to cỡ đầu một đũa trẻ nhỏ (2).

Dần sâu vào trong tâm đảo, ngoài loại cây cao cao vừa kể, còn có rất nhiều loài cây nhỏ xanh tốt rậm rạp. Cây lá ken chặt, ngược mắt không thể nhìn vào được bên trong, xem ra ở đây hàng nghìn năm rồi chưa có người nào lai vãng.

Trên đỉnh đầu, hải âu xoè cánh kêu hót quay liệng, gió biển trong lành thổi nhẹ, mát mẻ sáng khoái. Trương Tiểu Phàm hít thở thật sâu, ở nơi cô tịch hoang vắng này, cảm giác mệt mỏi ập đến, ngó nhìn tả hữu, thấy đúng là một mảnh đất kỳ dị, bèn tìm một chỗ sạch sẽ rồi để nguyên quần áo nằm xuống, chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ say.

Không gian toả hương cũng chìm vào giấc ngủ, hải đảo tĩnh mịch, ngoại trừ tiếng sóng thuỷ triều rì rào, không có một âm thanh khác lạ nào, hiển nhiên là xung quanh chẳng có ai quấy rầy cả, Trương tiểu phàm ngủ đến tận khi mặt trời lặn thì mới thức giấc.

Vương vai đứng dậy, Hẳn nhàn rồi đi dạo dọc theo bãi biển lên trên cao, mở mắt nhìn ra xa, chứng

kiến cảnh hoàng hôn trên biển, so với cảnh sắc ban ngày quả có sự khác biệt. Mặt trời đỏ ối xa xa, tại chân trời phía tây, ánh hồng của các đám mây hoà vào trong nước. Ráng mây chuyển động, hình dáng kỳ lạ, biến hoá vô thường. Gió biển trên mặt nước thổi nhẹ từ phía trước mặt, Trương Tiểu Phàm tự nhiên thấy trong lòng rộng mở, vươn ngực hít thở thật sâu.

Một cảm giác hạnh phúc tràn ngập trong tâm hồn hắn, ở nơi đảo nguyên đẹp đẽ thế này, cả người bỗng trở nên thư thái dễ chịu. Vào lúc đó, hắn bỗng mơ tưởng, nếu được sống ở nơi thanh tịnh đẹp đẽ này, hàng ngày bầu bạn với sư tỷ, cùng ngắm nhìn cảnh tịch dương huy hoàng, cuộc đời sinh ra quả thật không bị uổng phí.

Vừa nghĩ đến Điền linh nhi, Trương Tiểu Phàm trong đầu lại thấy nóng lên. Từ lúc hạ sơn đến giờ, tính ra đã hơn 1 tháng. Từ khi gia nhập Thanh vân môn, chưa bao giờ hắn phải xa sư tỷ lâu như vậy, giờ đây ở trên hoang đảo thanh tịnh này, hắn nghĩ đến khả năng có thể sư tỷ cũng đang ở một hòn đảo nào đó gần đây, trong tâm bỗng nhiên muốn được khởi hành ngay lập tức, tâm hồn không thể giữ bình tĩnh được.

Đứng một lúc lâu, tâm tình xao động bất định của hắn mới dịu xuống, bỗng nghe thấy hai tiếng "ục, ục" từ trong bụng sôi lên. Trương Tiểu Phàm cười khổ, từ hồi bị giam hãm khốn khổ trong tích huyết động ở Không tang sơn đến nay, hắn tự nhiên đặc biệt hay thấy đói. Cũng may là trên người hắn đã có sẵn lương thực đủ dùng, chỉ có nước ngọt thì không còn nhiều lắm.

Trương Tiểu Phàm nhìn ra bốn phía, cuối cùng mục quang cũng nhìn thấy cái quả to ở trên cái loại cây thẳng đứng cao vút đằng kia, cất mình bay lên hái lấy vài quả xuống. Không thể ngờ rằng vỏ mấy quả này lại cực kỳ rắn chắc, cuối cùng Trương tiểu phàm phải dùng đá đập đến hơn chục cái mới chịu vỡ, từ bên trong một dòng nước tinh khiết chảy ra. Trương tiểu phàm vô cùng hoan hỉ, cho một quả lên miệng uống, cứ nghĩ rằng nó sẽ có vị chát chát, nhưng hoá ra mùi vị lại rất ngon ngọt, không ngờ đây lại là một loại quả ngon đến như vậy. Có loại quả tự nhiên ngon lành đó, Trương Tiểu Phàm sung sướng dễ chịu ăn no nê một bữa, mắt nhìn ra thấy trời dần dần tối, trong bụng định rằng sáng mai sẽ lên đường thật sớm.

Bầu trời tối dần, gió biển mỏng manh vuốt ve cơ thể, cũng thấy lạnh lạnh, Trương Tiểu Phàm nhăn mày nhăn mặt, đi về phía rừng cây, nhưng rồi lưỡng lự, cuối cùng lại không đi nữa, tìm một chỗ ở bãi biển khuất gió, rồi nằm xuống nghỉ ngơi. Màn đêm tối dần, trăng sáng từ phương đông mọc lên cao, sao tinh (3) trên cao, phẳng phất trông giống như một đĩa bé con, sao nối tiếp nhau, trong đêm chiếu sáng lấp lánh như những con mắt đang nhấp nháy.

Do đã ngủ gần như hết cả buổi chiều, Trương Tiểu Phàm nằm mãi vẫn không chớp mắt được, quay ngang quay dọc, trong tâm không thể không nhớ lại cái ngày trong quán trà bên cổ đạo, và những lời Vạn nhân vãng đã nói với hắn. Lấy Thiêu hoả côn ra xem, ánh sao sáng lấp lánh lơ lửng trên cao phản chiếu xuống, nhìn thấy thanh thiêu hoả côn đen đúa phát ra những tia sáng xanh đen nhàn nhạt, bên trên

hắn lên hình dáng các đường gân hồng như các mạch máu nhỏ, giây phút đó phảng phất như là một sinh mệnh, tựa hồ bên trong có một dòng huyết dịch nóng hổi đang lưu động. Theo lời của Vạn nhân vãng, đây chắc là tinh huyết của ta? Trương Tiểu Phàm trong tâm vừa có ý nghĩa này, tức thì hàng trăm cảm giác ập đến. Tình cảnh trong u cốc lúc đó, hắn vẫn còn nhớ như in, phệ huyết châu trong lòng bàn tay hắn, hút xuất rất nhiều máu...

Trương Tiểu Phàm toàn thân run rẩy, cố gắng lắc đầu, không muốn nhớ lại những điều đã xảy ra trong quá khứ.

Đúng vậy, pháp bảo kia đang lặng yên ở trước mặt hắn, thậm chí hắn còn thấy một cảm giác lạnh lẽo tương thông rất rõ ràng, vô cùng quen thuộc đang du động trong pháp bảo, như thể đó là một bộ phận gắn liền không thể chia cắt với cơ thể hắn.

Ngày đó, mặc dù đã đường hoàng lý sự đối đáp quan diêm với Vạn nhân vãng, nhưng sau khi gã bỏ đi, hắn không hề cảm thấy dễ chịu hơn chút nào. Rõ ràng là, để cho một tiểu đệ tử gia nhập danh môn đại phái từ hồi còn bé như hắn, giờ đột nhiên phải chấp nhận sử dụng pháp bảo tà vật của ma giáo, không phải là một chuyện dễ dàng gì.

Nghĩ đến đây, hắn không thể không nhìn về phía thiêu hỏa côn, thấy rõ ràng từng mạch máu nhỏ hắn nổi ở đó, trong tâm không kìm được tự hỏi: Cái pháp bảo này, không biết đã tổng tiến bao nhiêu oan hồn rồi? Ngay cả trong huyết dịch kia, chỉ sợ cũng tàng ẩn oán linh của vô số người.

Hắn không thể kìm được một cảm giác lạnh toát.

Nhưng đột nhiên hắn nghĩ, nếu như những gì Vạn nhân vãng quả thật nói là đúng, thì thanh tru tiên cô kiếm trong Áo Nguyệt Động trên thông thiên phong ở Thanh vân sơn kia, sẽ phải tính thế nào đây? Trong thế gian này, chính nghĩa tà ác, theo như lời của các sư phụ, sư huynh trong môn giáo dạy bảo, từ xưa tới giờ, sẽ tồn tại mãi mãi không bao giờ đổi thay sao?

Hốt nhiên lúc đó, ở trong đầu hắn, có một ý niệm đột nhiên xuất hiện: nếu nói như vậy, đã là chính đạo thì luôn luôn là chính nghĩa hay sao?

Ý niệm vừa loé lên, Trương Tiểu Phàm tự nhiên giật mình, ko hề do dự, nhắm chặt mắt vào. "Bốp" một tiếng - tự vả vào mặt mình một cái thật mạnh, rồi hét to lên: "Hỗn lảo, đáng chết, sao ngươi lại có cái ý nghĩ đại nghịch bất đạo như vậy!"

Tác giả chú:

(1) Theo “Sơn hải kinh, quyển thứ chín: Đại hoang đông kinh”: Đông hải có Lưu ba sơn, xa tận 7000 dặm. Trên đó có thú lạ, giống như trâu, không có sừng, chỉ có một chân, xuất nhập sẽ có mưa gió, sáng loà như mặt trăng mặt trời, âm âm như sấm sét, gọi tên là con Quỷ (4). Hoàng đế bắt được, lột lấy da làm trống, lấy xương làm dùi, âm thanh đánh lên vang xa 500 dặm, tạo uy với thiên hạ.

Hâm tình chú:

(2) Có vẻ đó là cây dừa

(3) Sao tinh: Một ngôi sao trong nhị thập bát tú

(4) Con quỳ: người xưa bảo là một giống quái ở gổ đá, con rỗng 1 chân cũng gọi là con quỳ

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 59

Thương Tâm

Sau khi tự tát vào mặt một cái, Trương Tiểu Phàm đứng lặng người, rồi không nén được thở hắt ra. Phải đến một lúc sau gã mới dần lấy lại bình tĩnh, lắc đầu cười khổ :”Trương Tiểu Phàm à Trương Tiểu Phàm, người sống trên đời được bao năm rồi chứ, bất quá chỉ là một vô danh đệ tử của Thanh Vân Môn, vậy mà lại dám nghi ngờ đạo nghĩa tổ sư, quả là không tự lượng sức. Thanh Vân Môn trải qua hơn hai ngàn năm, thanh danh lẫy lừng, thiên hạ đều kính ngưỡng, chẳng bởi hư danh, đâu đến lượt phiên người nghi ngờ chứ.”

Nghĩ đến đây, tạm thời gã thấy như trút được gánh nặng, dù chỉ là ý nghĩ có chút tự an ủi bản thân, nhưng xem ra lại rất có tác dụng. Đến đây Tiểu Phàm không nghĩ ngợi thêm nữa, thanh thoi nằm xuống nghỉ ngơi.

Không ngờ nằm chưa yên, hần đột nhiên nghe thấy một hồi âm thanh vô cùng chói tai từ trên không truyền tới, xé rách bầu không khí yên tĩnh vốn dĩ chỉ có tiếng sóng triều và tiếng gió biển.

Trương Tiểu Phàm biến sắc, lập tức bật dậy nhảy lui về phía sau rồi từ từ nhìn ra xung quanh. Chỉ thấy trong đêm đen mù mịt xuất hiện một đạo bạch quang như nhật hạ lưu tinh, sáng lạn vô bì, rạch trên không trung một nét bạch quang rực rỡ trên bầu trời, bám theo phía sau nó là ba đạo quang mang đỏ, vàng và trắng . Tiểu Phàm định thần nhìn kỹ, thăm đoán ra đó là mấy người tu đạo đang dùng phép ngự kiếm bay tới. Người đi đầu tinh thần khấn trương, có vẻ đang bị nhóm người phía sau đuổi theo rất gấp. Xem ra nhất định là nhân sĩ chính đạo và yêu nhân ma giáo đang đánh nhau. Trương Tiểu Phàm đã mấy ngày lênh đênh trên Đông Hải mệnh mông, lúc nào cũng cảm thấy bứt rứt lo lắng, bây giờ lại thấy bóng người thì vô cùng mừng rỡ, nghĩ rằng trong hai phe kia thế nào cũng tìm được đồng môn. Nghĩ vậy liền không để chậm trễ một giây, hai tay bắt pháp quyết, chỉ thấy Thiêu Hỏa Côn thoát một cái, cả người lẫn côn đã bay vút lên trời.

Thiêu Hỏa Côn nằm trong tay Trương Tiểu Phàm, kêu “ô” lên một tiếng, hắc quang đại thịnh. Nào ngờ vừa mới bay lên, phía trước có một đạo bạch quang, phía sau có 3 đạo hoàng, hồng, bạch quang nhằm hướng hần mà lao tới. Thì ra đám người trên không trung ko ngờ trên đảo hoang này lại có người xuất hiện, kẻ tưởng đó là quân mai phục, người lại nghĩ gã là tiếp ứng của địch nhân, thành ra đều xuất thủ một lượt, nhằm gã mà đánh tới. Trương Tiểu Phàm thất kinh, thềm kêu khổ, không ngờ lại rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan như vậy, không kịp lên tiếng giải thích, bèn khựng người lại trong không trung,

cả người theo đồ bỏ nhà xuống như một hòn đá.

Bốn người thuộc hai phe này, xem ra đều là cao thủ, phản ứng rất nhanh, chỉ trong giây lát đã nhìn rõ tình thế, các pháp bảo của bản thân hơi dừng lại một chút trên không trung, rồi cũng lần lượt lao xuống, đuổi theo bằng được tuyệt không lưu tình. Tuy nhiên trong hai phe cũng có một hai người kêu lên khe khẽ, hơi có chút nghi hoặc, rõ ràng phát hiện ra đối phương cũng giống như mình, rất muốn hạ sát thủ đối với vị khách không mời này.

Hiển nhiên người hai phe, không ít thì nhiều đều đã phát hiện ra đối phương không có ý muốn tấn công, vì vậy cũng không vội vàng hạ thủ. Chỉ khổ Trương Tiểu Phàm, tự nhiên lại lâm vào thế đối đầu với cả hai phe, rồi lại bị cả 4 pháp bảo đồng loạt tấn công, không cẩn thận thì dù có mấy mạng cũng không đủ. Khổ sở mới né được một đợt, nào ngờ đằng sau lại nghe có tiếng gió rít mỗi lúc một nhanh hơn, các pháp bảo từ đằng sau vùn vụt đuổi tới. Biết tránh né mãi thế này không xong, gã nghiêng chặt răng, từ trên không trung xoay người lại, chỉ thấy bốn đạo ánh sáng như sấm vang chớp giật, trong phút chốc kêu lên một tiếng, chỉ thấy Thiêu Hỏa côn trong tay gã hắc quang đại thịnh, chắn trước mặt Trương Tiểu Phàm sẵn sàng ứng chiến.

“Ầm” - một âm thanh đinh tai nhức óc vang lên, lan mãi ra tận tít xa xa trên mặt biển yên tĩnh, tứ đại pháp bảo bị dội ngược trở lại, còn phía kia chỉ thấy Trương Tiểu Phàm một người một côn nặng nề rơi xuống dưới, phút chốc nước biển bắn lên tung tóe. Dưới nước những gợn sóng lớn nổi đuổi nhau lan tỏa, trên không bốn người tám con mắt nhìn nhau. Truy nhân thôi ko đuổi, tẩu nhân cũng ko chạy nữa, song phương đứng trơ ra trong giây lát, trong lòng đều lờ mờ cảm thấy, lần xuất thủ ban này, có lẽ có chút gì không ổn.

Một lúc sau, từ mặt nước dần dần nổi lên một bóng người, tay chân duỗi thẳng căng nằm ngửa trên mặt nước, xem bộ dạng thì đã hôn mê rồi. Lúc này bốn người trên không vừa ngấm ngấm đề phòng đối phương, vừa ghé mắt xuống xem kỹ người dưới nước, trời đã tối nên khó khăn lắm mới nhìn kỹ người dưới nước.

“Tiểu Phàm!”.

Thật kỳ lạ, có hai tiếng thôi nhưng song phương bốn người, không hện mà gặp, cùng thốt lên.

Nước biển lạnh giá ngấm vào người khiến Trương Tiểu Phàm trong lúc hoảng hốt lại nghĩ rằng mình vẫn đang ở trong Vô Tình Hải bên dưới Tử Linh Uyên ở Không Tang Sơn, có điều tại nơi sâu thẳm dưới lòng đất không hề thấy ánh mặt trời ấy, tại sao trên đầu gã lại có những vì sao đang lấp lánh?

Gã lắc lắc đầu, lúc này đã tỉnh hẳn lại, bèn quay sang nhìn bốn xung quanh, chỉ thấy bản thân đang ngồi dựa lưng trên bờ biển, trên bãi cát đằng xa có bốn người đang đứng, một bên là một nữ nhân áo xanh, bên kia là một nữ hai nam, nhìn y phục đúng là Thanh Vân môn hạ

Gã định thần, nhìn kỹ 3 người Thanh Vân Môn. Hai nam nhân kia với gã lại rất đối thân quen, đích thị

là đại sư huynh Tổng Đại Nhân và Lục sư huynh Đỗ Tất Thư. Nữ tử bên cạnh dung mạo diễm lệ, toàn thân bận y phục màu đỏ, không ngờ với Trương Tiểu Phàm lại càng muôn phần thân thiết.

Chốc lát cả cả người gã nóng bừng, huyết khí sục sôi, mắt hướng về phía hồng y nữ nhân, tưởng chừng như trên thế gian này giờ chỉ có mỗi mình nữ nhân ấy là tồn tại, kêu lên mấy tiếng thật to:” Sư tỉ!”.

Nữ nhân áo đỏ ấy nghe thấy tiếng hấn, liền quay đầu lại mỉm cười, tức thì hòn đảo cô độc giữa đại dương này, sắc đêm buồn bã, cũng dường như sáng bừng lên:” Tiểu tử thôi, ta biết sẽ còn gặp lại ngươi mà!”.

Có ngôn từ nào có thể diễn tả được nỗi cuồng nhiệt này? Trương Tiểu Phàm chỉ cảm thấy thiên ngôn vạn ngữ chất chứa trong tâm tư, sự nhớ nhung vô tận, tất cả nỗi khổ sở, những ý nghĩ vớ vẩn vào lúc sinh tử quan đầu mấy bữa trước, tất cả đều xông lên trong đầu óc hấn, nhìn nữ nhân xinh đẹp ở trước mặt đang tươi cười, không hiểu tại sao trong lòng bỗng dưng cảm thấy chua xót, hai hàng lệ lăn chã tuôn rơi.

Sư tỉ! Hình bóng con người này đã in trong đầu hấn từ lâu lắm rồi. Hôm nay hình bóng đó lại thực sự đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt hấn. Bây giờ, trước mắt hấn chỉ có mình sư tỉ mà thôi.

Đột nhiên, một thanh âm cắt ngang dòng suy nghĩ của gã, xem ra người nói đang thập phần tức giận:” Trương Tiểu Phàm, tên tiểu tử chết tiệt kia, trong mắt ngươi chỉ có bọn họ thôi sao?”.

Không những Trương Tiểu Phàm, mà cả ba người bọn Điền Linh Nhi cũng đều giật mình. Trương Tiểu Phàm nhìn về phía thanh âm vừa phát ra, chợt đứng trơ ra như tượng gỗ. Chỉ thấy, bên trên thiên thượng đầy sao, dưới đất ánh trăng dẫm nước, vàng vạc lạnh lùng. Tất cả ánh sáng phản chiếu xuống một nữ nhân đang đứng trên bãi cát cô độc giữa đại dương. Nữ nhân áo xanh đấy, con mắt sáng long lanh, sóng mắt xô lên dữ dội, chừng như có vài phần bi phẫn, chẳng phải Bích Dao thì là ai? Gã bỗng dưng cảm thấy vô cùng khó xử, nhất thời ko nghĩ nên lời, chỉ lắp bắp:” Cô, sao cô lại ở đây?”.

Bích Dao chừng như vẫn còn giận gã, lờ đi không trả lời, nhãn quang nhằm vào Điền Linh Nhi nhìn không chớp mắt, thấy Điền Linh Nhi quả nhiên dung mạo thanh lệ, tư sắc xuất chúng, không hiểu sao tự dưng trong lòng lại dấy lên một nỗi ghen tị vô cớ.

Nguyên hôm đó Bích Dao trên Hải Vân Lô gặp lại U Di, ngay đêm đó không từ biệt Trương Tiểu Phàm khởi hành ngay. Nàng gặp lại phụ thân, sau đó cả 3 người quyết định đến Lưu Ba Sơn ở Đông Hải, định hội họp chúng nhân chuẩn bị việc đại sự của bốn giáo. Nào ngờ nhân sĩ chính đạo cũng hẹn nhau ở Lưu Ba Sơn, vì vậy hai bên không may đụng đầu nhau tại đây, giao chiến mấy ngày trên đó. Thì ra Bích Dao nhằm tính, đoán rằng thế nào Trương Tiểu Phàm cũng đã đến Lưu Ba Sơn. Nàng nghĩ lại những ngày cùng gã trong động Tích Huyết, rồi cùng trải qua bao phen sinh tử cùng nhau, mà nay mỗi người một phương, vì vậy cảm thấy vô cùng buồn bực. Nàng đối với tên đệ tử Thanh Vân Môn này, tự nhiên có một cảm tình không thể nói nên lời, càng nghĩ càng ko giữ nổi bình tĩnh, chỉ muốn gặp lại gã ngay lập tức. Nghĩ sao làm vậy, Bích Dao lén đến trước cửa trận Thanh Vân Môn tìm Trương Tiểu

Phàm, nào ngờ người chưa tìm được mà đã bị bọn Điền Linh Nhi phát hiện, truy đuổi đến tận đây. Kỳ thật trong mấy ngày qua, Trương Tiểu Phàm vốn đã phải đến được Lưu Ba Sơn rồi, chỉ là không ngờ, Trương Tiểu Phàm lần đầu xuất môn, lơ nga lơ ngơ nên không ngờ đã lạc đường trên Đông Hải, mất rất nhiều thời gian, thành thử Bích Dao đến sớm hơn hẳn vài ngày.

Bích Dao lần này gặp lại Trương Tiểu Phàm, trong lòng chưa kịp vui mừng, đã lỡ tay đã thương hấn, trong lòng rất áy náy. Nào ngờ thấy tên xú tiểu tử này trúng thương hồi tỉnh, nhìn thấy sư tử, không những không lý gì đến thương thế, mà hồn vía còn bay lên chín tầng mây, thần hồn điên đảo. Bích Dao cảm thấy tối tăm mặt mũi, chỉ hận là ko sớm cho gã một chưởng.

Lại nói Trương Tiểu Phàm nhìn nàng, không hiểu sao vị cô nương này nộ khí hùng hực, lại quay lại nhìn bọn Điền Linh Nhi, thấy bọn họ đều nhìn tròn mắt nhìn gã. Trương Tiểu Phàm định lên tiếng giải thích, nhưng lại ko biết phải nói thế nào. Quay về phía Bích Dao, bắt gặp ánh mắt Bích Dao nhìn gã, bỗng cảm thấy ngọt ngào, nhất thời kích động, kêu lên một tiếng, miệng phun ra một ngụm máu tươi. “a”- Cả Điền Linh Nhi và Bích Dao cùng kêu lên.

Kỳ thực Trương Tiểu Phàm vừa bị tứ nhân hợp kích, tuy gã đã vận pháp môn hộ thể, lại có Thiêu Hỏa Côn chắn trước mặt nên đã giảm được phần lớn lực đạo. Tuy nhiên bọn Tổng Đại Nhân so với gã đều có đạo hạnh cao thâm, nếu không phải họ sớm phát hiện ra sự lạ nên đã thu lại một phần sức, Trương Tiểu Phàm lại may mắn rơi xuống biển, thì giờ này ắt hẳn gã đã không ngồi đây rồi. Lúc này gã cảm thấy choáng váng, hoa mắt chóng mặt, thổ ra một ngụm máu nữa, may chỉ là những huyết ú mà thôi, mặc dù nói hơi quá, nhưng hoàn toàn không quá đáng ngại. Bọn Điền Linh Nhi thấy Trương Tiểu Phàm thụ thương, vội chạy lại, không ngờ thấy bên kia ma giáo yêu nữ cũng đang chạy tới.

Đám người Điền Linh Nhi làm sao mà biết được chuyện đó. Bọn họ và tiểu sư đệ chơi rất thân với nhau từ nhỏ, thấy thế rất lo lắng, lập tức chạy đến, chẳng dè thân hình vừa mới chuyển động, mắt đã thấy yêu nữ ma giáo cũng đang rất lo lắng chạy vội đến.

Điền Linh Nhi dù sao cũng là nữ nhi, tâm tư tế nhị, ngạc nhiên dừng lại, nhưng Tổng Đại Nhân và Đồ Tất Thụ thấy vậy, lại nghĩ rằng thiếu nữ ma giáo ấy muốn thừa lúc tiểu sư đệ đang thọ thương để chiếm phần tiện nghi. Tổng Đại Nhân hét vang, tiên kiếm “Thập Hồ” đón gió, nhằm đầu Bích Dao bổ xuống. Bích Dao lúc này chỉ nghĩ đến thương thế Trương Tiểu Phàm, đang chạy tới lại bị ngăn cản nên vô cùng tức giận. Tuy vậy nàng thấy thế kiếm hung hãn, thấy rằng cũng không thể coi thường. Nàng xoay nhẹ mình một cái, thân ảnh lượn thành một luồng sáng xanh, khe thoát ra khỏi kiếm quang của Thập Hồ trong gang tấc. Bay ra chưa đầy một trượng, lại thấy phía trước bạch quang chớp chớp, một pháp bảo hình hộp hình dáng cổ quái đang bay đến.

Bích Dao nhất thời không trông rõ là vật gì nên không dám đón đỡ, liền dừng lại, tay vẫy lên trong gió, trên ngón tay ngọc của nàng xuất hiện một đoá hoa nhỏ trắng muốt, chính là pháp bảo đặc ý “Thương Tâm Hoa”.

Nàng miêng nhằm pháp quyết, hữu thủ khê phát một cái, Thương Tâm Hoa lập tức bay vọt lên không ngăn chặn cái vật kỳ lạ ấy. Bích Dao định thần nhìn kỹ thì bất giác bật cười. Phía trước mặt là một vật hình lập phương trên các mặt có khắc mấy dấu chấm, thì ra là một con xúc xắc. Nhân sĩ chính đạo mà cũng có người sử pháp bảo khác với lẽ thường này, quả là hiếm thấy.

Bạch quang của Thương Tâm Hoa tức thì đẩy lui con xúc xắc của Đỗ Tất Thụ ra xa một trượng, xem ra đạo hạnh của Đỗ Tất Thụ kém hơn Bích Dao một chút. Đỗ Tất Thụ tu hành không bằng Tổng Đại Nhân, nhưng cơ trí thì có thừa, nhận ra sức không đủ nên cũng không ham đánh, mà tề khởi thêm hai con xúc xắc nữa bay ra quấy rối trên dưới.

Ba con xúc xắc bay như chớp giạt, trên dưới hợp công, xoay vần tả hữu, mặc dù không vượt qua được phạm vi của Thương Tâm Hoa, nhưng Bích Dao nhất thời cũng không xông ra được. Chỉ chậm một khắc Tổng Đại Nhân đã từ phía sau xông tới.

Bích Dao ban nãy giao thủ với Tổng Đại Nhân vốn đã biết người này tu hành thâm hậu, dù là song đấu bản thân chưa chắc đã thắng được hắn ta, hơn nữa địch nhân phía trước cũng là người thông minh quý quái, bên cạnh thì “Linh Nhi sư tử” của tên xú tiểu tử vẫn đang đứng đó, nghĩ thầm với tình thế hiện giờ, tam thập lục kế tẩu vi là thượng sách. Nàng quyết định như vậy, lập tức liếc về phía Trương Tiểu Phàm ở đằng xa, trong lòng giận dữ mắng chửi một câu: “Tiểu tử thôi!”

Tổng Đại Nhân gần bắt kịp Bích Dao, thì thấy yêu nữ đang giao thủ với Đỗ Tất Thụ đột nhiên bay vòng trở lại, đoá hoa trong tay bỗng biến thành muôn nghìn đoá hoa, trong giây lát đã che kín bầu trời. Tổng Đại Nhân trong lòng kinh hãi, vội vàng ngưng thần phòng bị, không ngờ đây chỉ là thuật che mắt của Bích Dao, trong muôn vạn đoá hoa, chỉ thấy thân ảnh xanh biếc của Bích Dao bắn vọt lên trời, rồi lao vút đi.

Tổng Đại Nhân vừa định đuổi theo, thì nghe thấy Đỗ Tất Thụ và Diên Linh Nhi cùng cất tiếng gọi: “Đại sư huynh, không cần đuổi theo.”

Tổng Đại Nhân tức thì bỏ ý định đó, vội vàng thu hồi tiên kiếm rồi cùng với mọi người chạy về chỗ Trương Tiểu Phàm.

Lưu Ba Sơn ở Đông Hải nằm trên một hòn đảo, thế đứng hùng vĩ, vừa hiểm trở lại vừa đẹp đẽ, là nơi tiên khí khởi phát. Bất luận trong các ngọn núi lớn nhỏ trong dãy núi ở đây, Lưu Ba Sơn luôn là đệ nhất sơn, chỉ hiểm Lưu Ba Sơn quá xa đại lục, người đến được ko nhiều, sở dĩ được biết đến cũng là do mang trên mình một lúc hai cái tên trái ngược nhau “Bồng Lai Tiên Sơn” và “Diêm La Đảo”.

Xưa kia, Lưu Ba Sơn không khi nào bớt huyền ảo. Các nhân vật trong ma giáo đều thường xuyên đến đây. Có điều, các nhân vật chính đạo tu chân cũng ngự kiếm ghé qua đây cũng không phải là ít, do đó hai bên vẫn thường giáp mặt nhau, kết quả đều là những trận huyết chiến không tránh khỏi. Đôi bên thành ra khổ đại cừu thâm, chỉ cần loáng thoáng thấy mặt nhau là đã động cước động thủ, vận khởi pháp bảo. Ngày qua ngày, mỗi bên khi yếu thế đều có nhờ đồng đạo đến ra tay tương trợ, tạo thành thế

“Lưỡng long tranh châu”. Một núi hai tên là vì lẽ đó.

Lại nói đến bọn Điền Linh Nhi, cuối cùng cũng đã đến Lưu Ba Sơn. Trương Tiểu Phàm vừa đến Lưu Ba Sơn, vội vàng đến gặp sư phụ Điền Bất Dịch và sư nương Tô Như.

Nguyên đây là lần đầu tiên sau nhiều năm Ma giáo quật khởi, khí thế hung mãnh, ko chỉ có các lão đại ma đầu lần lượt hạ sơn, mà vô số ma nhân mới ùn ùn xuất hiện, đạo hạnh cũng không hề thấp. Chúng muốn trùng hưng ma giáo, vì vậy tụ tập tại đây, bàn tính kế hoạch, mưu định phương hướng.

Thế địch quá lớn, nhân sĩ chính đạo tuyệt ko thể ngồi im, chương môn Thanh Vân Đạo Huyền Chân Nhân đã liên lạc với Thiên Âm Tự, Phần Hương Cốc tập họp tại Lưu Ba Sơn để cùng thương nghị.

Lần này

Thanh Vân Môn đại triển thần oai, cho hạ sơn tinh anh đệ tử bốn chi mạnh nhất của phái là Long Thủ Phong, Triều Dương Phong, Đại Trúc Phong, Tiểu Trúc Phong, ngoài ra còn có Thương Tùng Đạo nhân thủ tọa chi Long Thủ Phong, Điền Bất Dịch thủ tọa chi Đại Trúc Phong và một số vị trưởng lão. Tất cả cùng với Phần Hương Cốc, Thiên Âm Tự và một số vị tu chân rải rác khắp nơi cùng nhằm hướng Lưu Ba Sơn đi tới.

Lại nói Điền Bất Dịch gặp lại Trương Tiểu Phàm, mặc dù thần sắc có chút vui mừng, nhưng lão vẫn giữ

được phong thái nghiêm nghị. Sư nương Tô Như của gã thì khác, bà lộ rõ vẻ hân hoan, kéo Trương Tiểu Phàm ngồi xuống, hỏi chuyện mãi không rời.

Trương Tiểu Phàm trong lòng vô cùng cảm kích, kiên nhẫn ngồi kể hết sự tình, tuy nhiên những chuyện liên quan đến Bích Dao, đến chuyện ở Tích Huyết Động, gã đều giấu kỹ, chỉ nói trong Tử Linh Uyên nhờ may mắn tìm được một bí lộ mà thoát chết.

Mọi người nghe vậy đều cảm thán, cho rằng đúng là gã trong cái chết tìm được đường sống. Theo như bọn Tổng Đại Nhân, Hà Đại Trí, Đỗ Tất Thư và Điền Linh Nhi nói lại, Trương Tiểu Phàm được biết hôm đó tại Vạn bức cổ quật trong bọn tám người thì Thiên Âm Tự Pháp Tướng, Pháp Thiện, Phần Hương Cốc Lý Tuân, Yên Hồng đều được an toàn, Tề Hạo và Tăng Thư Thư tuy có bị thương nhưng cũng không nguy hại gì. Chỉ có gã và Lục Tuyết Kỳ là thập phần nguy hiểm. Hôm đó hai người bị trúng thương rơi xuống Tử Linh Uyên, phải đối phó với đám vong linh, ngoài ra còn gặp phải ma thú thượng cổ Hắc Thủy Huyền Xà. Hai người bị sóng thần từ đuôi Hắc Thủy Huyền Xà đánh văng bất tỉnh, mỗi người một nơi. May mắn Lục Tuyết Kỳ có Thiên Gia thần kiếm phát ra lam quang bảo vệ. Bọn Tề Hạo lại mạo hiểm dò xuống Tử Linh Uyên cứu người, may mắn bắt gặp Lục Tuyết Kỳ đang lúc bị vô số vong linh bao vây, cứu được đem về, không thì giờ này có lẽ Thiên Gia đã mất chủ.

Lục Tuyết Kỳ sau đó tỉnh lại, cho rằng Trương Tiểu Phàm đang mắc kẹt dưới Tử Linh Uyên, mặc dù chất độc trong người chưa tiêu hết, thần thái chưa hồi phục hoàn toàn, vẫn nằng nặc đòi tìm bằng được gã. Nhưng qua một ngày, Trương Tiểu Phàm vẫn chưa thấy đâu, mọi người thấy ko có hy vọng liền

kịch liệt phản đối, chấm dứt tìm kiếm, đưa Lục Tuyết Kỳ về Thanh Vân Môn dưỡng thương.

Lại nói lúc này Điền Linh Nhi kể xong chuyện, nhìn Trương Tiểu Phàm cười khúc khích:” Lục Tuyết Kỳ Lục sư tỉ mà biết người bình an vô sự, nhất định sẽ vui mừng lắm. Người không biết đây thôi, hôm đó tại Không Tang Sơn, nghe nói ko tìm thấy người, Lục sư tỉ lo cho người ghê lắm!”.

Trương Tiểu Phàm nhất thời ngẩn ra, trong đầu nghĩ đến Lục Tuyết Kỳ, nhớ lại lúc dưới Tử Linh Uyên nàng đã không biết bao nhiêu lần cứu mạng mình, lòng rất lấy làm cảm kích, nói:” Lục sư tỉ chiếu cố đến tình đồng môn như vậy, đệ tự nhiên phải...”. Nói đến đây, đột nhiên nhớ ra điều gì, liền quay ra hỏi Điền Linh Nhi :” Sư tỉ, lúc đó sư tỉ ko có mặt ở Không Tang Sơn, sao sư tỉ lại biết Lục sư tỉ lo lắng cho đệ?”. Điền Linh Nhi lè lưỡi, làm mặt xấu, vừa cười vừa nói:” Là Tề Hạo sư huynh nói lại với ta”.

Trương Tiểu Phàm nghe đến đây, lại thấy khuôn mặt tươi cười của Điền Linh Nhi khi nói đến Tề Hạo, con tim gã chợt chùng xuống.

Qua hôm sau, cuộc đại chiến giữa hai phe chính tà bắt đầu...

“Mấy con lừa trọc kia, đánh thì đánh đi, chúng ta dù có chết cũng liều tử chiến, nhưng các người đừng có tụng kinh nữa, lão tử dù ko bị thần chú hại chết cũng phiền chết mất thôi!”.

“A di đà phật, đã cầu thí chủ, thí chủ tội nghiệt thâm trọng, quay đầu là bờ, nếu không chết sẽ bị đày dưới chôn a tì địa ngục, mãi ko được siêu sinh”.

“Phì, phì...Con lừa trọc này, các người muốn ta xuất gia đây hả? Tự đi mà xuất gia lấy đi!”.

“...”

Lại nói Trương Tiểu Phàm lúc này đứng phía sau đám tăng nhân, cảm thấy tiếng nói vô cùng quen thuộc, định thần nhìn kỹ, quả nhiên là người gã đã gặp tại Vạn Bức cổ quật- Dã Cầu đạo nhân. Dã Cầu đạo nhân hiện đang giữ chức tiên phong của ma giáo, đảm nhận quân doanh tiền trạm. Lúc này y đang nổi cơn cuồng nộ, chỉ vào đám tăng nhân của Thiên Âm Tự mà chửi mắng thậm tệ, cùng đứng với lão còn có đám Niên lão đại, Lâm Phong, Lưu Hạo cùng một thiếu phụ dung mạo xinh đẹp.

Trương Tiểu Phàm còn đang tự hỏi đám người này đến đây nhằm mục đích gì thì đột nhiên đằng sau gã có tiếng nói vang lên:”A di đà phật, Trương sư đệ vẫn mạnh giỏi chứ?”.

Trương Tiểu Phàm quay lại nhìn, nhận ra cố nhân Pháp Tướng và Pháp Thiện của Thiên Âm Tự. Tại Không Tang Sơn, hai vị tăng nhân này vốn rất tốt với gã, Pháp Tướng với gã lại càng có thiện cảm. Về sau như gã nghe Điền Linh Nhi kể lại, lúc Lục Tuyết Kỳ kiên quyết ở lại tìm kiếm gã, chính Pháp Tướng lại là người quyết định ly khai Tử Linh Uyên, tuy y ko để lộ ra ngoài nhưng xem ra xem ra thần sắc trông cũng rất âm đạm.

Trương Tiểu Phàm nghe đến đây, trong lòng thâm cảm kích, hướng về hai người hành lễ:” Hai vị sư huynh vẫn mạnh giỏi”.

Pháp Tướng nhìn Trương Tiểu Phàm một hồi, cười nhẹ rồi nói :” Cố nhân có câu: “Người tốt khắc có

trời giúp”, như Trương sư đệ đây gặp đại nạn bất tử, mai sau ắt có phúc, thật đáng mừng, đáng mừng”. Pháp Thiện lúc này đứng sau Pháp Tướng, cũng nói thêm một câu:” Trương sư đệ có phúc lắm a”. Trương Tiểu Phàm có đôi chút xúc động, nói “ Đa tạ hai vị sư huynh quan tâm”. Lúc này Pháp Tướng bỗng chốc lùi lại, nhìn gã cười nhẹ, đoạn nói nhỏ với một giọng thần bí:” Trương sư đệ, có lẽ sư đệ nên đi gặp Lục Tuyết Kỳ Lục thí chủ một chút. Ta thấy Lục thí chủ hình như rất lo lắng cho sư đệ”. Nói rồi y và Pháp Thiện nhìn nhau rồi cười, đoạn đi mất. Trương Tiểu Phàm ngẩn ra một hồi, hốt nhiên ko nhìn được bèn quay sang nhìn về hướng trại của Thanh Vân Môn Tiểu Trúc Phong. Thủy Nguyệt đại sư tạm thời chưa có mặt, vì vậy Tiểu Trúc Phong hiện tại do Tạ Văn Mẫn đứng đầu, đang nghe theo sự điều khiển của Thương Tùng đạo nhân và Điền Bất Dịch. Gã thấy Lục Tuyết Kỳ đứng đó, nổi bật giữa đám nữ tử Tiểu Trúc phong. Vài tháng ko gặp, nàng có vẻ gầy đi, ko biết có phải do thương thế chưa lành hay ko, tuy nhiên vẫn diễm lệ vô bì, phảng phất giống như đóa bách hợp đang khai hoa. Lục Tuyết Kỳ vẫn có vẻ lãnh đạm kiêu ngạo như thường thấy, có điều quả thực dung nhan tuyệt thế, mỹ lệ vô ngần.

Các nữ đệ tử Tiểu Trúc Phong, hầu như ai nấy đều thanh sắc diễm lệ, hấp dẫn vô số mục quang. Trừ Thiên Âm Tự chỉ toàn các cao tăng suốt ngày chỉ biết tụng kinh niệm phật, còn lại chúng nam đệ tử của Thanh Vân Môn và Phần Hương Cốc, ai nấy dù hữu ý hay vô tình đều nhằm hướng Tiểu Trúc Phong mà nhìn, trong đó Lục Tuyết Kỳ là mục tiêu của đa số mục quang. Nàng vẫn giữ được vẻ lãnh đạm băng hàn, chỉ có điều ko hiểu sao thỉnh thoảng ánh mắt lại chùng như vô ý quét qua Trương Tiểu Phàm, dừng lại một lúc. Nhưng ngay sau đó, ánh mắt ấy lại nhanh chóng giữ lại vẻ thờ ơ như bình thường, ngay cả Trương Tiểu Phàm cũng ko thể nhận ra.

Trương Tiểu Phàm trong lòng hơi chút thất vọng, nhưng ngay lập tức gã quên ngay. Nguyên Trương Tiểu Phàm với nữ tử lãnh nhược băng sương này có chút úy kỵ, giờ lại thấy Lục Tuyết Kỳ ko khác gì mọi ngày, tự dung gã bỗng cảm thấy nhẹ nhõm. Hiện giờ, tinh thần gã đã bị tiếng cười của Điền Linh Nhi hốt trọn mất rồi.

Ghi chú của phicau:- Lần đầu tại hạ dịch, có một vài đoạn thực sự ko hiểu, vì vậy hoặc đã lược bỏ, hoặc có thêm thắt chút đỉnh vào . Nếu chẳng may ko khớp với truyện thực, các vị xin hãy bỏ quá cho, tiện thể xin góp ý với tại hạ để tại hạ sửa cho đúng với nguyên bản

- Chương này đã được hiệu chỉnh rất nhiều theo hướng dẫn của Tidus huynh

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 60

Lệ Khí

Vị cao tăng của Thiên Âm Tự đang đối trận với Dã Cầu Đạo Nhân trong đấu trường, đạo hạnh cao thâm, pháp bảo kim mộc ngư ông ta sử dụng kim quang rực rỡ, như đang bơi lặn trên không trung, truy kích Dã Cầu Đạo Nhân. Dã Cầu Đạo Nhân hết sức chật vật, pháp bảo Liêu Nha cổ quái đã xám xịt không còn phát quang nữa, sợ rằng đã bị đối phương phá hỏng mất rồi.

Chỉ thấy trong trường Mộc Ngư âm thanh rít lên từng hồi, bay vòng trở lại, nhằm lưng Dã Cầu Đạo Nhân truy kích. Dã Cầu Đạo Nhân thở hổn hển từng hồi, chật vật tháo chạy, bộ dạng trông rất hoạt kê. Đám người chính đạo cười râm rĩ, Điền Linh Nhi tính khí vẫn trẻ con, thích chí cười sảng sặc mãi không thôi. Trương Tiểu Phàm đứng bên cạnh nàng, kín đáo nhìn trộm sư tỷ, thấy Điền Linh Nhi cười tươi như hoa, trên khuôn mặt trắng như tuyết chúm chím hai lúm đồng tiền, quả thật khiến người ta vô cùng rung động. Hắn trong lòng như mê như say, chỉ mong giây phút này là vĩnh viễn.

Đột nhiên nghe thấy trong trường vang lên một tiếng hét, Trương Tiểu Phàm phóng mắt nhìn ra, thì ra là Niên Lão Đại đã phóng vọt ra, xuất thủ cứu viện. Đạo hạnh của hắn ta cao hơn Dã Cầu rất nhiều, Xích Ma Nhãn uy lực không nhỏ, vị cao tăng của Thiên Âm Tự cũng đã ngưng cười, cẩn thận ứng phó.

Trương Tiểu Phàm nhìn một lúc, bỗng phát hiện ra một sự việc kỳ quái. Trong ma giáo, lúc Dã Cầu Đạo nhân bị vây khốn, trừ Niên Lão Đại và đám người Lưu Hạo sắc mặt tỏ vẻ lo lắng ra, hầu hết đám người khác đều đứng xem náo nhiệt, có vẻ mong hắn ta gặp tai họa, lúc sau thấy Dã Cầu Đạo Nhân không chống đỡ được nữa, cũng chỉ có Niên Lão Đại xuất thủ cứu viện, còn những người khác đều thúc thủ đứng nhìn. Trương Tiểu Phàm trong lòng vô cùng ngạc nhiên, thầm nghĩ người trong ma giáo đúng là không thể dùng lễ thường mà đánh giá được, lẽ nào trong lòng bọn họ cũng có sự tranh đua giữa các chi phái?

Kì thật Trương Tiểu Phàm đoán cũng chẳng sai là mấy. Niên Lão Đại và Dã Cầu Đạo Nhân đều thuộc chi hệ Luyện Huyết Đường, chi hệ này 800 năm trước dưới tay Hắc Tâm Lão Nhân tự nhiên phong quang vô bì (oai phong vô cùng), thanh danh lan rộng, nhưng ngày nay suy tàn đã lâu, sớm đã bị gạt khỏi các phái hệ chủ lưu của Ma giáo. Lúc này nhìn thấy Dã Cầu Đạo Nhân lộ ra vẻ luống cuống, nhưng đám người ma giáo quân nhiều lực mạnh lại chẳng hề ứng cứu, trái lại đứng ở bên ngoài cười hi hi vừa nhìn vừa cười nói.

Niên Lão Đại dù sao cũng là trưởng hệ phái, đạo hạnh không tầm thường, chưa đầy mấy chiêu đã ngăn

chặn được thế công của hoà thượng Thiên Âm Tự.

Dã Cầu Đạo Nhân được rảnh tay rảnh chân, lấy lại tinh thần, liền lớn tiếng thóa mạ: “Con lừa trọc đầu kia, suýt nữa thì đã giết chết ông nội ngươi rồi!”, trong lúc thóa mạ, xoay mình lại đánh tới, cùng với Niên Lão Đại hai người đánh một.

Đám người chính đạo la hét om xòm, đua nhau thóa mạ: “Ma giáo yêu nhân, hết sức vô sỉ”

Trong tiếng chỉ trích, Trương Tiểu Phàm chợt cảm thấy bên cạnh mình có tiếng gió rít lên, giật bắn cả mình, thì ra Điền Linh Nhi không chịu đứng yên, đã lao vọt ra, Hồ Phách Chu Lãng ráng quang nổi lên từng cơn, bao lấy thân ảnh yêu kiều của nàng, bay vút lên không.

“Yêu nhân vô sỉ, ý đồ hiếp cô, Pháp Trung đại sư, ta đến giúp ngài!” Điền Linh Nhi hét lên.

Trương Tiểu Phàm lúc này mới biết vị tăng nhân trong đấu trường tên là Pháp Trung, nghe tên hình như cùng một thứ bậc với bọn Pháp Tướng Pháp Thiện, nhưng trông tuổi tác thì già hơn hai người kia nhiều.

Chỉ thấy trong trường Pháp Trung nhìn thấy Điền Linh Nhi nhảy đến, xướng lên một câu phật hiệu, nói: “Đa tạ thí chủ”

Pháp Trung nói xong tay phải phát lên, Mộc ngư màu vàng trên không trung lập tức lao đến Niên Lão Đại, quán lấy hấn ta, khiến hấn ta dạt qua một bên, Điền Linh Nhi thuận thế liền tiến sát đến Dã Cầu Đạo Nhân. Người tinh mắt để ý sẽ thấy, Pháp Trung thấy Điền Linh Nhi còn trẻ, nên nhường tên Dã Cầu đạo hạnh còn non kém cho nàng.

Trương Tiểu Phàm bất lực nhìn Điền Linh Nhi đấu với Dã Cầu, trong lòng lo lắng không yên, vừa định cũng lao ra giúp đỡ, đột nhiên đầu vai bị người ta ấn xuống, nhìn sang thì là đại sư huynh Tống Đại Nhân. Chỉ nghe Tống Đại Nhân sắc mặt đoan chính, khẽ nói: “Tiểu sư đệ, ma giáo yêu nhân vô sỉ, muốn ý đồ thủ thắng, chúng ta không thềm làm vậy”

Trương Tiểu Phàm lập tức tỉnh ngộ, gật gật đầu, rồi đứng lại. Vô tình nhìn thấy vợ chồng Điền Bất Dịch, cả hai dáng vẻ đều rất chăm chú, liền nghĩ có sư phụ sư nương ở đây, Linh Nhi sư tỷ làm sao mà có thể gặp chuyện gì được? Bản thân quả thật lo lắng mù quáng quá rồi.

Trương Tiểu Phàm đỏ bừng mặt, đảo mắt nhìn xung quanh, thấy mọi người xung quanh đều đang theo dõi cuộc đấu, chẳng có ai chú ý đến thái độ sai lầm của hấn, Tống Đại Nhân cũng làm như không có chuyện gì quay đầu lại xem cuộc đấu phép trên không trung, cuối cùng hấn thấy bình tâm trở lại. Đúng lúc này hấn chợt cảm thấy có một ánh mắt, từ phía bên cạnh đang rọi lên người hấn, nhưng khi quay đầu nhìn sang, nhìn thấy đám sư tỷ Tiểu Trúc Phong đang ở đó, Lục Tuyết Kỳ cũng ở trong đám người đó, nhưng chẳng có một ai nhìn sang chỗ hấn.

Lúc này ở trên không, Điền Linh Nhi điều động Hồ Phách Chu Lãng tùy tâm tùy ý. Trong vạn đạo ráng quang, Dã Cầu Đạo Nhân hoa mắt chóng mặt, chỉ cảm thấy trên dưới trái phải trước sau đều là lớp lớp những đạo ráng quang, làm cho bản thân hấn bị vây khốn bên trong, lao ra không được đánh cũng

không phá nổi, để một lúc nữa chỉ sợ bản thân tất bị chu lãng này trói lại thành cái bánh tét mất.

Điền Bất Dịch nhìn thấy con gái lộ diện, trên mặt không tìm được lộ ra vẻ đắc ý, đám người chính đạo cũng đa phần hò reo tán thưởng. Điền Linh Nhi dung nhan vốn đoan trang diễm lệ, so với bộ dạng như chó hoang của Dã Cầu Đạo Nhân, tự nhiên ăn đứt. lát sau không chỉ đám nhân sĩ chính đạo tán thưởng, mà đám người trong ma giáo cũng có phát ra mấy tiếng cười lớn.

Dã Cầu đạo nhân nghe thấy vậy, trong lòng ngượng ngùng tức giận. Hắn mặc dù tu vi chưa sâu, nhưng kinh nghiệm đối địch không hề quá kém so với Điền Linh Nhi - vị tiêu cô nương mới lần đầu ra khỏi lều cỏ, mắt hắn chuyển động, ngắm nhìn Điền Linh Nhi một lúc, nhận thấy con bé này phần nhiều là người mới ra đời, lập tức gào to lên: “Xú nha đầu, xem bộ dạng ngươi cũng thanh tú, không ngờ ngươi lại có chuyện không đứng đắn với lão hoà thượng ấy!”

Mọi người có mặt đột nhiên lặng đi, giây lát sau trong đám chính đạo không ngớt lớn tiếng thóa mạ, đám người ma giáo cười nghiêng ngả, lại có mấy lũ dâm ô lớn tiếng cười phá lên nói: “Nói đúng lắm, nói đúng lắm, quả nhiên nhìn không ra!”

Điền Linh Nhi điên tiết, tức giận nói: “Ngươi, ngươi nói linh tinh cái gì thế?”

Dã Cầu chỉ tay, trên khuôn mặt chó “chính khí nghiêm trang”, bộ dạng giống như thế thiên hành đạo nói: “Ô hay! Nếu không phải ngươi và lão hoà thượng này là tình nhân của nhau, làm sao lại nhảy ra giúp đỡ hắn?”

Câu này nói ra mặt Pháp Trung cũng biến sắc, liền tuyên phật hiệu “A Di Đà Phật”, Điền Linh Nhi tức giận tái mặt, nàng kì thật cũng biết gã Dã Cầu này dụng kế khích tướng, nhưng nàng một cô nương 18 tuổi, đột nhiên trước mặt rất nhiều người bị giá cho nổi vũ nhục to lớn ấy, làm sao mà chịu được, tức thì trong pháp bảo lộ ra điểm yếu.

Dã Cầu ngó thấy cơ hội hiếm có, vội vã lao khỏi vòng vây của Hồ Phách Chu Lãng. Vừa mới nhìn thấy thân ảnh của hắn xuyên ra, liền chỉ nghe thấy âm vang một tiếng, hồng lãng đầy trời âm âm xiết lại, nếu như người đó vẫn ở bên trong, chỉ sợ đã bị nghiền nát vụn thành cám.

Dã Cầu không nhìn được thè dài lưỡi trên :”Nha đầu rất ngoan!”

Điền Linh Nhi tức giận vô cùng, sắc mặt vốn trắng như tuyết đã chuyển thành đỏ sậm, chẳng nói nhiều lời, Hồ Phách Chu Lãng đón gió bay lên, như điện xẹt, lại lao thẳng đến phía Dã Cầu Đạo Nhân.

Dã Cầu Đạo Nhân kinh hãi, ôm đầu tháo chạy. Đám người ma giáo nhìn hắn chạy trốn, bốn phía nổi lên tiếng huýt sáo chế nhạo, rồi đột nhiên cũng chẳng biết ai là người đầu tiên nữa, chỉ thấy vù vù, người nào người nấy đều đàng vân giá vũ bay đi, cuối cùng chẳng có một ai ra giúp đỡ cả.

Trong chớp mắt nhóm người ma giáo còn lại trên đương trường chỉ độc đám người Luyện Huyết Đường. Niên Lão Đại đứng đó, sắc mặt âm trầm, trong lòng phẫn hận, nhưng cuối cùng biết rằng không thể lưu lại lâu hơn. Tức thì Xích Ma Nhã liên tục bắn ra những tia sáng đỏ, bức Pháp Trung thối lui mấy trượng, nhảy vọt mình lên, dùng tay vẫy đám người ở dưới, rồi cũng chạy trốn mất.

Điền Linh Nhi vẫn muốn truy kích, nhưng nghe thấy phía sau phụ thân Điền Bất Dịch gọi: “Linh nhi, không cần đuổi theo.”

Điền Linh Nhi vất vả dừng bước, sắc mặt vẫn đỏ gay gắt, quay đầu nói với Điền Bất Dịch: “Cha, cha nghe thấy gã yêu nhân ấy nói linh tinh ....”

Điền Bất Dịch cười, Tố Như bước ra phía trước, kéo nàng lại, mỉm cười nói: “Bọn ma giáo yêu nhân ấy toàn làm ra những chuyện độc ác xấu xa, thì ngại gì mà không nói mấy câu thô bỉ, chúng ta dù nghe cũng chẳng để ý làm gì.”

Lúc này đám người chính đạo đều thi nhau phụ họa, liên tục nói: “Đúng vậy, đúng vậy.”

“Điền cô nương bất tâm phải lưu tâm.”

Điền Linh Nhi cuối cùng đã hạ được nổi tức giận. Đám người chính đạo nhìn thấy bọn ma giáo yêu nhân đã chạy hết, liền cũng đều giải tán, mấy ngày vừa rồi họ ngày nào cũng đấu phép với bọn người ma giáo, đấu rồi giải tán, giải tán rồi lại đấu.

Trương Tiểu Phàm đang định bước lên nói chuyện với Linh Nhi sư tỷ, bên vai bỗng nhiên bị người ta vỗ một cái, ngoảnh đầu nhìn lại, đằng trí giây lát, rồi lập tức mặt mày hớn hở. Chỉ thấy Lâm Kinh Vũ đứng ngay sau lưng mình, sắc mặt vui mừng, đã lâu không gặp, hấn toàn thân quần áo trắng tinh, xiên xiên trên vai thò ra Trảm Long bảo kiếm, lông mày sắc nhọn mắt sáng như sao, tuấn lãng phiêu dật, đúng là xuất chúng.

Kể từ sau kỳ thi đấu Thất Mạch Hội Võ, Trương Tiểu Phàm mới lần đầu tiên gặp lại người bạn từ thừa thiếu thời. Thời gian trước đây, hấn phiêu bạt giang hồ, mỗi khi sinh tử quan đầu, trong đầu không lúc nào không có hình ảnh của Lâm Kinh Vũ.

Lâm Kinh Vũ nhìn hấn hồi lâu, sắc mặt đầu tiên rất hoan hỉ, rồi lại kích động, đột nhiên lao đến ôm chầm lấy Trương Tiểu Phàm, ôm hấn chặt cứng, một lúc lâu sau mới lỏng tay ra. Trương Tiểu Phàm tâm tư kích động vô cùng, lại nhìn thấy trong mắt Lâm Kinh Vũ hình như thoáng có mấy giọt nước mắt.

“Tiểu Phàm!” Lâm Kinh Vũ cất lời, quả thật có chút ghen ngào, bàn tay bóp chặt lấy vai hấn mãi không thôi, gần như khiến cho Trương Tiểu Phàm cảm thấy đau.

Nhưng Trương Tiểu Phàm hoàn toàn không để ý, sau khi nhìn thấy Lâm Kinh Vũ, hình như nỗi sợ hãi tuyệt vọng bên bờ của sự sống và cái chết mà bản thân đã trải qua trong thời gian vừa rồi, tất cả chỉ có người huynh đệ này là có thể hiểu được, chỉ có trước mặt người huynh đệ này, bản thân hấn mới có thể thực sự thư thái.

Lâm Kinh Vũ bóp vai hấn chặt cứng, khẽ nói: “Tiểu Phàm, ta, ta, ta đã nghĩ sẽ không thể gặp lại người nữa ...” nói đến đây, hấn ta tâm tư hết sức kích động, đôi môi khe khẽ run run, cuối cùng lại chẳng nói được gì.

“Ta, ta cũng vậy” Trương Tiểu Phàm nhìn hấn ta giống như vậy, rất lâu, đột nhiên hai người nhìn nhau

bật cười, một tràng cười thật thật dài.

“Quay về là tốt rồi, chúng ta sau này quyết sẽ cùng nhau quét sạch ma giáo, cùng nhau báo cừu nhé!”

Lâm Kinh Vũ bóp vào đầu vai của Trương Tiểu Phàm, mỉm cười nói.

“Được”. Trương Tiểu Phàm gật đầu chắc nịch.

Tâm trạng Lâm Kinh Vũ từ từ ổn định trở lại, sắc mặt cũng đã trở lại bình thường rất nhiều, trông thấy khuôn mặt Trương Tiểu Phàm bây giờ lộ ra mấy nét phong trần, đột nhiên giữa hai chân mày có mấy nét buồn chán, nói: “Nghe nói người sau khi hạ sơn, ta vừa mừng cho người, vừa giận bản thân mình. Không ngờ uổng phí mong đợi của sư phụ mấy năm nay dành cho ta, nhưng thành tựu lại không được như người.”

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên, lắc đầu nói: “Kinh Vũ, người sao có thể nói thế, ai mà không biết người tư chất hơn ta mười lần. Lần đại thí vừa rồi nếu gặp phải người, nhất định là thua rồi. Ta chẳng qua là chỉ có chút may mắn mà thôi.”

Lâm Kinh Vũ thở dài, thật thà cười: “Nói vậy thôi, sau này ta sẽ nỗ lực tu hành, ta không tin sẽ không thắng được người, bất quá người cũng không được nghỉ ngơi nhé.”

Trương Tiểu Phàm cười lớn, gật đầu thật mạnh

Hai người bọn hắn nói chuyện về những ngày đã qua, ở phía đằng kia Điền Linh Nhi vẫn đang phụng phịu hờn dỗi với mẹ, Tố Như khẽ cười an ủi nàng

Trương Tiểu Phàm trò chuyện với Lâm Kinh Vũ hồi lâu, nhìn ra chỗ sư môn, rồi nắm tay Lâm Kinh Vũ nói: “Lại đây, ta dẫn người lại gặp sư phụ sư huynh của ta.

Không ngờ Lâm Kinh Vũ hừ một tiếng, thấp giọng nói: “Sư phụ quả dưa lùn của người á, để xem đã!”

Trương Tiểu Phàm trừng mắt nhìn hắn một cái nói: “Không được ăn nói lăng nhăng”, nói rồi nắm chặt lấy hắn lôi đi.

Lâm Kinh Vũ vẻ mặt cam chịu, buộc phải đi theo Trương Tiểu Phàm. Đi đến gần đó, Trương Tiểu Phàm đang định nói gì đó, đột nhiên nhìn thấy bên cạnh chỗ Điền Linh Nhi và sư nương Tố Như đang nói chuyện, chẳng hiểu từ bao giờ xuất hiện một người, ngọc thụ lâm phong, tiêu sái anh tuấn, đúng là Tề Hạo rồi.

Tề Hạo giọng âm áp nói với Điền Linh Nhi mấy câu, Điền Linh Nhi tức thì nở nụ cười, ở đâu ra lại có bộ dạng hết sức vui vẻ. Nàng khuôn mặt cười tươi như hoa, rồi không ngờ ngay trước mặt mọi người, nắm lấy tay của Tề Hạo, dẫn đến chỗ Điền Bất Dịch.

Trương Tiểu Phàm chỉ cảm thấy trong đầu vang lên những tiếng o o và hoàn toàn trống rỗng. Trong giây lát hắn cũng chẳng nghĩ đến điều gì khác ngoài hình ảnh sư tỷ dắt tay Tề Hạo bước đi. Loáng thoáng nghe thấy Lâm Kinh Vũ ở bên cạnh vui mừng khẽ nói: “Sư phụ quả dưa lùn của người vốn dĩ kiên quyết không đồng ý Tề Hạo sư huynh và Điền sư tỷ yêu nhau, nhưng Tề sư huynh khẩn cầu sư phụ. Sư phụ ta vốn xem trọng Tề sư huynh, vì thế đã nhờ chương môn nhân nói giúp., sư phụ người buộc

phải đồng ý rồi, ha ha, người xem bọn họ hiện tại đã được khai thông rồi ...”

Lâm Kinh Vũ đột nhiên cầm bật, miệng há to, nhìn Trương Tiểu Phàm ở bên cạnh mình.

Trương Tiểu Phàm lúc này, giống như đột ngột biến thành một con người khác, chỉ cảm thấy sâu thẳm trong tim bỗng bùng lên một ngọn lửa cuồng nộ, như muốn thiêu đốt toàn bộ cơ thể hắn.

Hắn chỉ cảm thấy bản thân quả thật như bị thiêu sống trong ác hoả chôn vùi, và phía trước mặt, một người con trai, bên cạnh một người con gái mà bản thân mình yêu quý nhất, tay nắm trong tay, bên nhau bước đi.

Thiêu Hoả Côn nằm kề ngay bên hông, vào lúc này cũng trôi lên cảm giác băng giá thân thuộc, du động khắp toàn thân hắn, nhưng chẳng hề làm hạ nhiệt ngọn lửa cuồng nộ ấy đi chút nào, trái lại giống như đổ thêm dầu vào lửa, một luồng hung sát lệ khí, một cơn cuồng nhiệt khát máu, làm cho khuôn mặt Trương Tiểu Phàm trở nên nhăn nhó.

Tất cả mọi người có mặt bỗng nhiên đều ngây cả ra, bầu không khí đang hoà thuận trong giây lát đã đông cứng lại. Thế rồi mọi người nhìn thấy người tiểu sư đệ vốn dĩ hiền lành chan hoà, đột nhiên toàn thân phát ra một thứ sát khí lệ khí mà ngay cả đám người ma giáo ban nãy cũng không có được, đám người xung quanh hắn không tự chủ được đều lùi lại một bước, nhìn con người bỗng nhiên biến thành một hung thần ác sát ấy, sát khí đằng đằng bước về phía Tề Hạo, cũng là về phía Điền Linh Nhi.

Bầu trời trong xanh trên đỉnh Lưu Ba Sơn, dường như tối sầm lại.

Tổng Đại Nhân là người đầu tiên đứng dậy chắn trước mặt Trương Tiểu Phàm. Hắn lập tức cảm thấy trên mình vị tiểu sư đệ mà hắn chăm sóc từ hồi nhỏ đến lớn, lúc này quả thật chẳng có lấy một điểm nào thân quen.

Cảm thấy có người đang chắn trước mặt, Trương Tiểu Phàm từ từ ngẩng đầu lên, trừng trừng nhìn Tổng Đại Nhân. Tổng Đại Nhân nhìn thấy mắt hắn vằn lên đầy những tia máu, bất giác vô cùng kinh hãi, gương cười hỏi: “Tiểu Phàm, ngươi sao vậy?”

Trương Tiểu Phàm không trả lời, chỉ nói bằng một thứ âm thanh trầm thấp hơi khàn khàn: “Tránh ra”
Ngữ điệu của hắn rất nhỏ và kéo rất dài, dường như vận dụng rất nhiều khí lực để nói ra, mọi người nghe thấy đều có ý kinh sợ.

Sắc mặt Điền Bất Dịch tức thì sa sầm lại, mọi người cũng vô cùng sửng sốt.

Sau đó, dưới sự chú ý của mọi người, Trương Tiểu Phàm nhìn Tổng Đại Nhân vẫn chắn trước mặt mình, tay phải liền nắm chặt lấy Thiêu Hoả Côn, tức thì từ trên cây côn phát ra một luồng ánh sáng xanh đen lạnh lẽo, mang theo một thứ sát ý ghê rợn trước đây chưa từng có.

Tổng Đại Nhân mặc dù hết sức kinh hãi, nhưng không phải vì sát ý dữ dội, cũng không phải vì đạo hạnh của Trương Tiểu Phàm đã tăng tiến vượt bậc so với trước đây sau một tháng hạ sơn, mà là vì vị tiểu sư đệ từ nhỏ vốn kính trọng yêu mến hắn, lúc này xem ra quả thật có ý muốn giết hắn.

Hắn nhìn ra, tự nhiên Điền Bất Dịch cũng nhìn ra. Ông ta sắc mặt âm trầm bước lên phía trước, mặc

dù trong lòng ông ta tuy tin tưởng Trương Tiểu Phàm tịnh không là đối thủ của Tổng Đại Nhân, nhưng pháp bảo của tiểu đồ đệ này vô cùng cổ quái, hôm đó tại cuộc đại hội Thất Mạch Hội Võ đã tỏ rõ lợi hại, chỉ sợ Tổng Đại Nhân không dễ đối phó.

Đúng lúc đó, Điền Linh Nhi vẻ mặt ngạc nhiên chạy đến, đứng chắn giữa Trương Tiểu Phàm và Tổng Đại Nhân, ngạc nhiên nói với vị tiểu sư đệ mà nàng yêu mến nhất từ nhỏ: “Tiểu Phàm, ngươi làm sao thế?”

Khuôn mặt đã khắc vào sâu trong tim ấy, đôi mắt sáng long lanh ấy, người con gái ngày đêm mong nhớ ấy, đang đứng trước mặt, quan tâm, quan hoài hỏi han ....

Trương Tiểu Phàm đột nhiên thần thờ, toàn thân ngậy ra, giống như giạt mình choàng tỉnh khỏi cơn mơ, lệ khí bên trong cơ thể rút xuống như thủy triều, tuy nhiên, tuy nhiên, hấn quả thật cảm giác đau đớn đến tê liệt. Run run nhìn sư tỷ ở trước mặt, hấn có cảm giác muốn cay đắng khóc to lên.

Nàng có biết, vào lúc sinh tử quản đầu, người mà ta nghĩ đến nhiều nhất trong lòng, chính là nàng không?

Nàng có biết, tâm tư ta triền miên mơ về Thanh Vân, cũng chỉ vì nàng không?

Nàng có biết .....

“Bốp” một âm thanh nặng nề vang lên. Điền Bất Dịch đã đột ngột xuất hiện bên cạnh Trương Tiểu Phàm rồi vung tay giáng cho hấn một cái tát. Toàn thân Trương Tiểu Phàm không theo ý muốn bắn tung lên, vẽ thành một đường cong trên không trung, rồi rơi bịch xuống tận mãi đằng xa.

Mọi người náo động.

Trương Tiểu Phàm ngã xuống mặt đất, mắt nỏ đom đóm, nhưng hấn thần trí đã tỉnh táo trở lại, lúc này cảm thấy xấu hổ vô cùng. Thế nào không ngờ lại muốn động thủ với đại sư huynh người luôn chiếu cố mình từ tấm bé, hơn nữa lại động hung niệm, đúng là tội ác cực đại, mười lần đáng chết!

Hấn nặng nhọc bò dậy, nhưng thân thể chưa đứng thẳng lên được, chân cẳng đã mềm nhũn, cuối cùng lại ngã vật ra đất, nửa bên mặt đã sưng vù lên, một dòng máu tươi màu đỏ sậm chảy xuống từ khoeo miêng của hấn.

Tuy nhiên, lúc này hấn chẳng cảm giác thấy sự đau đớn khổ sở của thể xác, chỉ là trong lòng có một nỗi sợ hãi mà trước đây chưa hề có, đang tự gào thét lên với bản thân : Tại sao, tại sao, ngươi cuối cùng là tại sao, ngươi điên rồi sao?

Hấn run run ngẩng đầu lên, nhìn mọi người trong sư môn ở phía trước, dường như những người có mặt, lúc này đều rất xa lạ. Và bọn họ nhìn hấn, cũng giống như nhìn một kẻ xa lạ chưa từng gặp gỡ.

Tất cả mọi chuyện này, cuối cùng là tại sao?

Trương Tiểu Phàm khó nhọc đứng dậy, chẳng ai nói gì, mọi người có mặt đều nhìn hấn, nhưng sắc mặt của hấn, thì mê hoặc nhiều hơn là sợ hãi, dường như tự bản thân hấn cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Tổng Đại Nhân dù sao trong lòng rất yêu quý Trương Tiểu Phàm, quay đầu nói với Điền Bất Dịch: “Sư

phụ, tiểu sư đệ hẳn, hẳn tịnh không có ý gì bất kính, hẳn chỉ là, chỉ là ....”

“Câm miệng” Điền Bất Dịch quát lên cắt ngang, Tống Đại Nhân không dám nói nữa. Điền Bất Dịch thân thể béo lùn, lúc này trông như một pho tượng nộ thần cao chót vót, từng bước từng bước tiến về Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm trên mặt lộ vẻ sợ hãi, xét cho cùng sư phụ là người mà hẳn sợ nhất từ ngày còn nhỏ, hẳn thậm chí chẳng dám tưởng tượng tiếp theo hẳn phải đối diện với chuyện gì?

Đột nhiên, một đạo thân ảnh màu trắng lao vút ra chắn trước mặt Trương Tiểu Phàm.

Mọi người vô cùng ngạc nhiên.

Lâm Kinh Vũ mặt lạnh như sương, đôi mày nhíu chặt, mặc dù đối diện với vị thủ toạ Đại Trúc Phong của Thanh Vân Môn danh động thiên hạ, nhưng hẳn một thiếu niên, vẫn không có chút gì sợ hãi.

Hắn quần áo trắng như tuyết, đứng tại chỗ đó, giống như đóng đinh xuống mặt đất không hề có chút chuyển động, ngay cả khi phía trước mặt có một con sóng dữ dội, dường như cũng không thể lay động được hẳn một phân nào.

“Keeng”, một tiếng âm thanh như long ngâm vang lên, Trảm Long bảo kiếm nhanh chóng được rút ra, quang mang xanh biếc bao trọn lấy hẳn và Trương Tiểu Phàm, hai con người thân thể tương đồng. Hẳn tỏ vẻ lạnh lùng, không hề để ý đến đại sư huynh Tề Hạo mà hẳn rất kính trọng đang không ngừng nháy mắt ra hiệu cho hẳn, quyết nhiên nói: “Ngươi dám đánh Tiểu Phàm một lần nữa, trước tiên phải giết ta đã!”

Tề Hạo thở dài kinh hãi, liếc trộm về phía Điền Bất Dịch, chỉ thấy Điền Bất Dịch lúc này sắc mặt đã rất khó coi lại càng khó coi hơn, gần như biến thành màu gan lợn. Không cần nghĩ cũng biết, ông ta trong lòng tức giận đến mức độ nào.

Chỉ là Tề Hạo thân là đại đệ tử của Long Thủ Phong, chẳng có lý nào để mà tránh né cả, hơn nữa Lâm Kinh Vũ lại là đệ tử yêu quý của ân sư Thương Tùng Đạo Nhân, vô luận thế nào cũng không thể để hẳn đó mà không lý tới.

Tề Hạo nhìn thần sắc Điền Bất Dịch, liền biết rằng muốn khuyên giải ông ta căn bản là vô dụng, chỉ có thể vội chạy đến kéo Lâm Kinh Vũ khẽ nói: “Ngươi điên à, sư đệ, đây là chuyện nội bộ của Đại Trúc Phong bọn họ, ngươi không có việc gì làm sao, dù ân sư có ở đây đi nữa, cũng chẳng nói được gì, mau cùng ta đi thôi!”

Không ngờ hôm nay Lâm Kinh Vũ lại khác hẳn thường ngày, hừ lên một tiếng, đáp: “Đệ mà đi, Tiểu Phàm không biết sẽ bị lão ấy hành hạ đến mức nào nữa. Hẳn và đệ thân thể cô khổ, nếu đệ không bênh vực hẳn, trên thế gian này cũng chẳng có ai bênh vực hẳn.” vừa nói ánh mắt vừa loé lên như điện nhìn thẳng vào đám môn hạ Đại Trúc Phong, mặc dù biết rõ thực lực kém rất xa, nhưng nhìn tinh thần của hẳn xem ra chẳng hề tiếc mạng sống vì người huynh đệ phía sau lưng mình.

Tề Hạo cứng họng, thấy Lâm sư đệ bướng bỉnh cãi lại thì trong lòng quả thật nóng như lửa đốt. Đúng

vào lúc nước sôi lửa bỏng này, đột nhiên có một bàn tay đặt lên vai của Lâm Kinh Vũ.

Lâm Kinh Vũ giật mình quay đầu lại, thì thấy Trương Tiểu Phàm đứng ngay sau lưng hắn, một nửa bên mặt sưng vù, nhưng trong mắt đã rung rung mấy giọt lệ nóng hổi, giọng nghẹn ngào nói: “Kinh Vũ, tâm ý của người ta xin nhận. Hôm nay là ta không đúng, ta phải tạ lỗi với sư phụ ta, người theo Tề sư huynh về trước đi nhé!”

Lâm Kinh Vũ chau mày, đang định nói gì đó, nhưng nghe thấy Tề Hạo ghé vào tai nói rất nhanh: “Lâm sư đệ, người còn ở đây, chỉ sợ sẽ làm cho Điền sư bá càng thêm tức giận, đâm ra thành hại Trương sư đệ đấy, đi, đi mau!”

Nói rồi lôi hắn đi. Lâm Kinh Vũ đang cự nự, nhưng thấy Trương Tiểu Phàm ánh mắt có vẻ khẩn cầu, trong lòng do dự, người giằng kẻ kéo, mãi một lúc sau Tề Hạo khó khăn lắm mới kéo được hắn đi. Khi đi, cứ một bước hắn lại ngoái đầu lại nhìn Trương Tiểu Phàm đến ba lần.

Điền Bất Dịch sắc mặt khó coi vô cùng, nhìn chăm chăm vào từng khuôn mặt của đám đệ tử Đại Trúc Phong, không ai dám nói câu nào.

Trương Tiểu Phàm lặng lẽ đi đến trước mặt sư phụ, rồi quì xuống, đầu cúi rạp xuống mặt đất, lặng im bất động.

Điền Bất Dịch cười nhạt một tiếng, nói “A! Ta quả không dám nhận, cái này dành cho ai đấy chứ! Đạo hạnh cao như vậy, sát khí lớn như vậy, người trong mắt còn có người sư phụ là ta sao?”

Trương Tiểu Phàm thân hình run lên, chỉ dập đầu ba cái thật mạnh, đầu cũng không ngừng lên, cứ cúi rạp xuống đất.

Đám người Tổng Đại Nhân đều thương mến gã tiểu sư đệ này, nhìn bộ dạng hắn, sớm đã quên đi thái độ kỳ quái của Trương Tiểu Phàm lúc ban nãy, lần lượt quay sang Điền Bất Dịch nói đỡ: “Sư phụ, tiểu sư đệ hắn ....”

Điền Bất Dịch phẩy tay, lời nói của mọi người đều nghẹn lại ở cổ họng. Điền Bất Dịch nhìn Trương Tiểu Phàm một lượt, hừm một tiếng tức giận rồi lạnh lùng nói: Không ngờ ta mấy năm nay lại dạy được một tên nghịch đồ!”

Ông ta nói xong quay mình bỏ đi chẳng thèm ngoái đầu lại, chẳng thèm để ý đến Trương Tiểu Phàm nữa.

Tổ Như thở dài, bước đi theo ông ta, mọi người bất đắc dĩ cũng phải đi theo, nơi này chỉ còn lại mỗi mình Trương Tiểu Phàm, cô độc lẻ loi quì trên mặt đất.

Đầu hắn vẫn chẳng hề ngẩng lên.

* * *

Trời đã tối, đám người chính đạo lần lượt kéo nhau về sườn núi phía nam của Lưu Ba Sơn để nghỉ ngơi. Ở đó có mấy chục cái động đá tự nhiên, vô cùng tiện lợi. Hôm trước lên núi, đám người chính đạo đã phát hiện thấy những động này.

Thanh Vân Môn chia làm bốn nhóm chiếm lấy bốn động. Đại Trúc Phong nhân số ít nhất, ở tại sơn động ngoài cùng phía tây, một bên là rừng cây rậm rạp, phía bên kia lần lượt là Long Thủ Phong, Triều Dương Phong, Tiểu Trúc Phong. Quá một chút nữa là sơn động của Thiên Âm Tự và Phần Hương Cốc, và nơi ở của các nhân sĩ chính đạo khác.

Lần này Trương Tiểu Phàm quay về, đã trông thấy Pháp Tướng và Pháp Thiện của Thiên Âm Tự, Tề Hạo cũng đã đến chào hỏi, Lục Tuyết Kỳ đứng trong đám người của Tiểu Trúc Phong vẫn chưa bước đến, chỉ không thấy Lý Tuân và Yên Hồng của Phần Hương Cốc đâu cả.

Nhưng lúc này hẳn chẳng có lòng nào mà nghĩ về những chuyện đó, theo mọi người quay về, nhưng hẳn không dám vào trong động, liền quì trên phiến đá bên ngoài động suốt từ chiều đến tối. Quỳ suốt bốn canh giờ, nhưng Điền Bất Dịch chẳng hề có ý mềm lòng chút nào cả.

Đệ tử của các chi phái khác trong Thanh Vân Môn và nhiều người của Thiên Âm Tự, Phần Hương Cốc bước ra xem, quây thành một nhóm, đứng đằng xa xa chỉ chỉ trỏ trỏ, loáng thoáng nghe thấy tiếng cười chế nhạo.

Trương Tiểu Phàm trong lòng ngượng ngùng xấu hổ, nhưng cuối cùng lại không dám đứng lên. Chỉ quì như thế rất lâu, đầu gối đau đớn vô cùng.

Đột nhiên từ sơn động bên cạnh, nơi đệ tử Long Thủ Phong ở, truyền đến tiếng ồn ào huyền ảo. Trương Tiểu Phàm không ngừng đầu lên, nhưng loáng thoáng nghe thấy tiếng Lâm Kinh Vũ đang nói đầy phẫn nộ, hình như hẳn không thể nhìn được nữa, nhất định đòi xông đến, nhưng bị Tề Hạo và những đệ tử khác sống chết ngăn cản.

Chính từ trong tiếng huyền ảo ấy, ở sơn động bên cạnh đột nhiên vang lên một thanh âm uy thế rất mạnh mẽ: “Kinh Vũ, ngươi lại đâu, ta có chuyện nói với ngươi.”

Trương Tiểu Phàm biết rằng đó là thanh âm của Thương Tùng Đạo Nhân thủ tọa Long Thủ Phong, đám đệ tử Long Thủ Phong ở chỗ đó lập tức im bật, có thể thấy Thương Tùng Đạo Nhân thường ngày rất uy nghiêm. Lâm Kinh Vũ cuối cùng chẳng dám kháng lệnh sư phụ vội vàng bước vào trong động, lúc sau không thấy hẳn quay trở ra nữa.

Màn đêm lại khôi phục lại vẻ yên tĩnh, đám người xem náo nhiệt cũng dần dần giải tán, chỉ còn lại mỗi mình Trương Tiểu Phàm vẫn quì ở đó, phủ phục ngay cửa sơn động.

Thế rồi lúc này, nơi sơn động của Đại Trúc Phong lại vang lên thanh âm của đám Tổng Đại Nhân, Hà Đại Trí, Đỗ Tất Thư đang cầu xin Điền Bất Dịch, nhưng bị Điền Bất Dịch nổi nóng trách mắng mấy câu, đám người đó lại chẳng dám nói gì nữa.

Nhưng chưa yên được một khắc, lại truyền đến tiếng nói kích động của Điền Linh Nhi: “Cha, cha làm sao thế? Tiểu Phàm đã quì ngoài đó năm canh giờ rồi, hẳn thực ra đã làm sai chuyện gì? Là đã thương đại sư huynh hay là giết huynh ấy, hẳn đã nhận lỗi rồi mà, cha vẫn không cho hẳn vào ...”

“Uỳnh” một âm thanh vang dội, mảnh đá bắn tung toé, chắc là Điền Bất Dịch tức giận vô cùng, đánh

một chưởng vào hòn đá cứng rắn, làm cho đá bị đánh vỡ tan ra. Nhưng Điền Linh Nhi hình như vẫn muốn nói tiếp, nhưng nghe sư nương Tô Như khẽ nói mấy câu gì đó, rồi kéo nàng đi, sau đó chẳng còn một thanh âm nào cả.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 61

Phong Vũ (Mưa Gió)

Đêm đen tối mịt, nhìn không thấy trăng sao, bầu trời đêm không một chút ánh sáng.

Trương Tiểu Phàm quỳ tại cửa động, dễ thường cũng đã sáu thời thân. Các đệ tử trong môn phái hẳn đa số đều đã say giấc rồi, ngay cả ánh sáng rõ ràng cuối cùng là một đồng lửa trong sơn động Đại Trúc Phong cũng không thiết tha cháy nữa, từ từ tắt đi.

Trong sơn động, Điền Bất Dịch dường như nói một câu gì đó, Điền Linh Nhi hầu như cũng cùng lúc kêu to lên: "Cha!"

Không một tiếng động, không một lời nào tiếp nối, Trương Tiểu Phàm không biết đã phát sanh chuyện gì rồi, chỉ không lâu lắm, Tống Đại Nhân đi ra.

Trương Tiểu Phàm ngược đầu lên, nhìn thấy đại sư huynh. Tống Đại Nhân trên mặt đầy vẻ bất nhẫn nhưng rốt cuộc cũng bầm bụng nói: "Tiểu sư đệ, sư phụ nói đệ quỳ ở chỗ này làm cho người phiền lòng, bảo đệ muốn quỳ thì quỳ ở chỗ xa một chút."

Trương Tiểu Phàm chùng lòng xuống, song trên mặt lại chợt cảm thấy lạnh, lạnh lẽo rét buốt. Mưa bắt đầu rơi trong đêm tối đen kịt này.

Hắn không đáp lấy một câu, cứ lặng yên mà từ từ đứng dậy, đi về phía xa xa, ở nơi bìa rừng rậm, quỳ xuống bên dưới rặng cỏ thụ.

Tống Đại Nhân nhìn về hướng hắn hơn nửa buổi, nhìn thấy thân ảnh của tiểu sư đệ ở trong mưa khói ban đêm, từ từ mờ đi, nhẹ thở một hơi dài, lắc đầu rồi đi trở vào.

"Oành ùng" một âm thanh lớn vang dội, từ góc trời truyền lại tiếng sấm âm ỉ, lẫn chớp trắng ngoằn ngoèo lóe qua trên không, bầu trời đêm như thể bị xé ra làm vô số mảnh nhỏ. Trong giây lát sau, những hạt mưa lớn như những viên đá nhỏ đồng loạt rơi xuống, đập lên trên nham thạch, tạo nên tiếng bồm bộp. Một chút sau, mưa lớn như trút nước, giàn giụa đổ xuống.

Trời đất trong một cái chớp mắt, bao phủ trong màn mưa mờ mịt,

Trương Tiểu Phàm toàn thân ướt sũng chỉ trong một khắc, áo quần dán chặt vào thân, rét buốt không thể tả. Hắn ngược đầu nhìn về phía trước, vốn trong đêm tối đen tuyền, lại thêm mưa lớn, căn bản từ trước đã không trông rõ được tình cảnh trong sơn động.

Ở trong trời đất, dường như chỉ có mỗi một người, ở nơi ấy, chịu khổ.

Hắn cúi đầu xuống, cả chút cử động cũng không.

Cơn mưa lớn đó, lại tựa như là trời cao cũng trừng phạt mình hắn, cứ trút mãi không ngừng, thế mưa không một chút bớt đi, sét chớp sấm động, ở trên đầu hắn rầm rú điên cuồng!

Nước mưa theo mái tóc ướt nhẹp của hắn chảy xuống, thuận theo mặt hắn trôi xuống, Trương Tiểu Phàm hầu như đã mở mắt không lên rồi, chỉ là sau lúc ấy, ở trong thời khắc mưa gió không người ấy, hắn lại chợt nhìn thấy, ở trước mặt hắn, xuất hiện một bóng người, một đôi chân, đã bước tới đứng trước mặt hắn.

Hắn cố sức ngược đầu lên, một lần sét xẹt qua trời, tiếng sấm lớn rầm rĩ, nhờ chút ánh sáng đó, hắn nhìn rõ một người con gái đẹp lạnh lùng, đứng ở trước thân mình hắn.

Trương Tiểu Phàm hoàn toàn ngây dại hắn ra.

Lục Tuyết Kỳ toàn thân trên dưới đẫm nước, ánh chớp loé lên rồi tắt, thân hình nàng cũng biến thành một cái bóng mờ trong bóng tối. Chỉ là Trương Tiểu Phàm lại cảm nhận rất rõ ràng, bản thân nàng đang ở phía trước.

Ở trong đêm mưa gió bão bùng, thân hình ôn nhu ấy, ở trước mặt hắn nhẹ nhàng ngồi xuống.

Mưa càng tuôn gập, gió thêm lồng lộng!

Sâu thẳm nơi rừng cây, tưởng như có yêu ma gào thét, rền rĩ vang vọng.

Một bàn tay mát lạnh, run rẩy nhẹ nhẹ, vượt qua mái tóc của Trương Tiểu Phàm, một âm thanh dường như mộng mị, ở trong đêm mưa gió này, thỏ thẻ rằng: "Đừng sợ, sẽ qua nhanh thôi!"

"... .."

"Ta ở tại nơi đây bồi tiếp ngươi!"

"... .."

"Àm ì" Tiếng sấm hình như chấn vỡ cả trời đêm, chấn nát cả tâm phách. Sét chớp dữ dội, trong mưa gió gầm rú, trong lúc những giọt nước mưa lạnh buốt hết như yêu ma nhảy múa cuồng loạn, gương mặt rất mực ôn nhu đó, một đôi mắt ấm dịu ấy, thân hình tuyệt đẹp như trong giấc mộng mờ , bồi ở cạnh bên mình.

Nàng dầm mình trong mưa gió, nhỏ giọng tự nói, đối cùng Trương Tiểu Phàm, lại tưởng như là đối với lòng mình, nhỏ nhẹ, thì thầm: "Ngươi cứu ta che chở ta, không tiếc đến tính mạng mình, ta cũng đối với ngươi y hết vậy.

Khổ sở trong lòng ngươi, trời biết ta biết, ta không thể nào chia sẻ cùng ngươi, thế thì chịu khổ cùng ngươi vậy. Tổng hy vọng có một ngày, ngươi có thể cùng người yêu trong lòng, vui vui vẻ vẻ cùng nhau... .."

Lời nói càng lúc càng nhỏ dần rồi từ từ tan mất. Mưa gió thêm dữ dội, thân hình yếu mềm đó, như cọng cỏ bị thương trong gió, đung đưa không ngớt.

Trương Tiểu Phàm trong lòng hoảng hốt, như mơ lại như ảo.

Sắc đêm đen tuyền, bầu trời lạng câm!

Mưa gió hoành hành đã lâu, mới vừa dịu lại, Trương Tiểu Phàm toàn thân lạnh lẽo, hàn khí xâm nhập nội thể, chân cẳng đã sớm tê cứng, biết rằng sau vụ này, nhất định sẽ bệnh nặng một trận, chỉ là bất cứ giá nào, hắn cũng không chịu đứng dậy đi trú mưa.

Ở trong màn giá rét ấy, lại thấy từ cánh tay phải, truyền đi một hơi ấm áp như có như không, từ từ chuyển đi trong cơ thể hắn, trừ đi không ít hàn khí, tựa hồ như phát ra từ pháp bảo Huyền Hỏa Giám ở trên tay phải hắn.

Trương Tiểu Phàm bỗng lại nghĩ tới người con gái vừa rồi hết như quỷ mị, trong lúc hoảng hốt thấy như là Lục Tuyết Kỳ, nhưng lúc ấy nhìn coi, lại không rõ bóng người ở đâu, cũng không biết là đi rồi, hay chưa từng xuất hiện qua.

Nghĩ đến đó, miệng hắn nở một nụ cười khổ, hắt hắt đầu, nước mưa vẩy tứ tung. Ở trong lúc ấy, rõ ràng rành rành nghe một giọng nói: "Tiểu tử ngốc!"

Trương Tiểu Phàm giựt mình, liền quay đầu lại, một tiếng "Lục sư tỷ" gần như tiện miệng phát ra. Song chỉ thấy từ rừng rậm sâu thẳm, một người con gái thong thả bước ra, trong tay cầm một cái dù che gió che mưa, nhõn nhõn cười nhìn hắn, hắn muôn vạn lần không tưởng nổi là lại gặp người này ở đây - ma giáo thiếu nữ Bích Dao.

Ở trong màn đêm lúc ấy, mưa so với lúc nãy đã bớt đi một chút, thế nhưng vẫn còn khá lớn, ở xa một chút không nhìn rõ ràng. Trương Tiểu Phàm lại tưởng mình hoa mắt, không ngờ khi định thần nhìn lại, quả thật là Bích Dao, đang cười tươi tắn bước lại, trên mặt mang theo một nụ cười.

Chỉ thấy nàng vẫn mặc bộ đồ màu xanh biếc, trong tay cầm cây dù vải dầu màu xanh. Chỉ là mưa to gió lớn, rìa áo xiêm bay phấp phới cũng đã bị thấm ướt nhiều chỗ. Nàng đến gần hơn, thì càng thấy rõ những chỗ bị ướt nước, mềm mại dán vào da thịt nàng, như ẩn như hiện.

Trương Tiểu Phàm đột nhiên cúi đầu xuống, không nhìn nàng nữa.

Bích Dao hơi run, ở trước mặt hắn ngồi xuống, nhìn hắn một lượt từ trên xuống dưới, cười nhẹ một tiếng, nói: "Người thật kỳ lạ khác ngược với người thường, mưa lớn thế này, một mực muốn quỳ ở đây, trừ phi đây cũng là pháp môn tu hành của Thanh Vân Môn các người?"

Trương Tiểu Phàm bực mình trừng mắt nhìn nàng, lại chỉ thấy gương mặt Bích Dao nở nụ cười ở trong đêm tối, không ngờ lại dịu dàng ấm áp như nước, không đành được đực hấn người ra.

"Ầm ùng" Tiếng sấm rầm rầm, từ mây đen nơi góc trời truyền lại. Gần như trước đấy một khắc, một lần sét cực lớn xẹt ngang như rạch bầu trời đêm làm hai mảnh, chớp lên một cái, vừa mới biến mất. Theo sau sấm sét là mưa rura đầy trời, xem chừng lại lớn trở lại.

Bích Dao cau mày lại, nhân tiện nhìn về phía trước. Trương Tiểu Phàm bỗng nhiên phát giác, những hạt mưa vốn đập vào thân thể hắn gây đau đớn, đột nhiên giảm đi ít nhiều, cả người giống như là đang bị đè nặng bỗng nhiên được giải thoát một lượt, cảm thấy nhẹ nhàng.

Hắn ngược đầu nhìn, là do Bích Dao đưa dù qua một nửa, che nước mưa cho hắn. Nhưng cơn mưa ấy

quá lớn, Bích Dao che chở cho Trương Tiểu Phàm, tự mình không khỏi có chỗ sơ hở, trong chớp mắt nửa thân mình đã ướt đầm nước.

Trương Tiểu Phàm thấy trong lòng âm áp, nhịn không được nên lấy tay đẩy cây dù chở lại, nói nhỏ: "Cô vừa trải qua một cơn bệnh nặng ở Tích Huyết Động, cẩn thận coi chừng lạnh đó."

Bích Dao tựa hồ như rung lên, ngó nhìn Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm bị nàng nhìn một cách lạ lùng, lấy làm kỳ hỏi: "Gì thế hả?"

Bích Dao chum miệng cười, thần sắc tựa như vui vẻ vô cùng, nói: "Nguyên lai tên tiểu tử ngươi đây, cũng biết quan tâm đến thân ta sao?"

Trương Tiểu Phàm trên mặt ửng hồng, có điều may mắn là trong đêm mưa gió thế này, rất khó mà nhìn thấy, liền phàn nàn rằng: "Tôi đây chỉ sợ cô đợi sau này mắc bệnh, lại kiếm đến tôi thôi."

Bích Dao nhit qua gần bên hắn một chút, đương thời liền cùng hắn ngồi sát nhau chung một chỗ, hơi khác là Trương Tiểu Phàm đang quỳ, còn Bích Dao thì ngồi kề bên. Cũng trong lúc ấy Bích Dao lại đưa dù qua bên hắn, chắn ở phía trên hai người, che chở gió mưa.

Trương Tiểu Phàm chỉ cảm thấy trong gió mưa, bên cạnh hắn lại có chút dịu dàng âm áp, chút hương thơm thoang thoảng, ngấm ngấm truyền lại, nhịn không được liền nhìn sang bên cạnh, nào ngờ Bích Dao lại cũng đang nhìn hắn, hai người bốn mắt nhìn nhau, đồng thời cùng rung lên. Qua một hồi, Trương Tiểu Phàm dời ánh mắt đi trước tiên, chỉ là không biết vì sao, trong lòng của hắn, lại bắt đầu dao động dữ dội.

Ngay cả Bích Dao mà lúc nào cũng luôn miệng nói năng, lúc ấy cũng yên lặng hẳn đi, im ắng ngồi bên cạnh Trương Tiểu Phàm, bầu bạn cùng hắn, chỉ là nàng không để ý đến hắn, im lìm cầm dù đưa qua người Trương Tiểu Phàm một chút, vì hắn mà che chắn gió mưa.

"Ah!" Trương Tiểu Phàm ở trong lúc trầm lặng đầy rối loạn trong lòng, tình linh chợt nghĩ đến một việc, không nhịn nổi bèn la lên một tiếng thất thanh, liền vội qua đầu nhìn Bích Dao, trên mặt hiện rõ vẻ lo lắng, nói gấp: "Cô, cô làm sao mà có thể đến đây vậy?"

Bích Dao ngược lại không lấy làm lạ trước phản ứng của hắn, chỉ nhẹ nhàng cười, âm thanh xa xôi, ở trong tiếng mưa gió đầy khắp đất trời, nhìn theo hắn ảm đạm nói: "Ta đến đây là để gặp ngươi á!"

Trương Tiểu Phàm hạ thấp giọng xuống, nhưng vẻ lo âu trong âm thanh lộ đầy qua lời lẽ, nói: "Chung quanh chỗ này đều là người trong chính đạo, không cần kể đến các vị tiên bối của Thiên Âm Tự và Phần Hương Cốc, ngay cả Thanh Vân Môn tôi đây tùy tiện kêu ra một vị trưởng lão, cô sẽ chết không có đất chôn. Cô còn không mau chạy đi?"

Bích Dao lại dường như không động đậy gì, chỉ là cười cười nhìn thần sắc lo lắng của Trương Tiểu Phàm, bỗng thở dài, nói: "Tên tiểu tử thú vị ngươi, xem ra cũng lại còn mấy phần lương tâm!"

Trương Tiểu Phàm nhất thời câm lặng, không nói nên lời.

Chỉ nghe được lời nói lo rầu của Bích Dao: "Ngươi không phải là ở bên chính đạo sao? Ngươi không

phải là chính tà bất lưỡng lập sao? Sao lại còn chưa kêu người bắt ta?"

Trương Tiểu Phàm trong lòng lo âu, nghe lời ấy của nàng, lại như là những lẽ phải thông thường, trong lòng chấn động, mồ hôi lạnh ra đầy mình. Hắn ở trong mắt người ngoài tuy rằng không giống như Lâm Kinh Vũ cùng sư tỷ Điền Linh Nhi có tư chất hơn người, tuyệt đỉnh thông minh, nhưng cũng không hoàn toàn ngu ngốc, chỉ có điều là trong những năm ở tại Đại Trúc Phong, không có một ai coi trọng hắn, khiến cho hắn có chút tự ti mặc cảm.

Lúc này nghe những lời chốc giận chốc vui của Bích Dao, Trương Tiểu Phàm liền phản ứng qua, cảnh huống của bản thân hắn lúc ấy, quả thật vô cùng không ổn. Không nói tới bản thân mang tội bị sư phụ trách phạt, ngay như lúc này mà bị đồng môn phát hiện, tự nhiên cùng một thiếu nữ ma giáo gần nhau ở chung một chỗ, chỉ sợ là có miệng cùng người cũng không giải thích cho rõ được.

Nghĩ đến hậu quả đó, trong đầu Trương Tiểu Phàm "Oong" lên một tiếng vang, bất luận thế nào cũng không thể suy nghĩ tiếp nữa. Trong lòng rối rùi, chỉ muốn mở miệng kêu gọi đồng môn, đâu ngờ ánh mắt nhìn một cái, thấy vai Bích Dao đang dựa vào thân mình, mà giờ đây mưa to gió lớn, nàng lại cầm phần lớn chiếc ô đại khái che ở trên đầu mình, bản thân nàng thì nửa bên người đều bị ướt hết.

Xiêm áo đó, dán chặt vào trên da thịt nàng, phản chiếu ở trong mắt nàng. Ngay cả ở trên khuôn mặt trắng như tuyết của nàng, cũng có những giọt nước mưa, đọng lại thành hạt, từ từ chảy xuống.

Tiếng kêu hô ấy, Trương Tiểu Phàm không làm sao mà kêu lên được.

"Cô, cô cần chi phải khổ thế này?" Trương Tiểu Phàm cúi thấp đầu xuống, nói nhỏ: "Tôi cũng đoán rằng cha cô nhất định là một đại nhân vật, thiết nghĩ thường ngày cô là một đại tiểu thư được đối xử tôn kính, hà tất lại vì một tên Thanh Vân đệ tử nho nhỏ tôi đây mà mạo hiểm, đến chỗ này chịu khổ?"

Gió mưa réo rít, đất trời héo hắt, trong đêm mưa mênh mông, dường như cả thế gian đều chỉ còn lại một chỗ này, chỉ có mỗi hai người họ mà thôi.

Bích Dao hình như cảm thấy hơi lạnh, nàng tựa sát về phía Trương Tiểu Phàm một chút, động tác thân thiết này lại quen thuộc quá, giống như hôm đó ở trong Tích Huyết Động, hai người bọn họ trong tình cảnh sống bên đầu.

Tiếng nói của nàng, giờ đây cũng mang theo mấy phần phiêu hốt: "Không phải đâu, ta nào có chịu khổ. Người không biết được, cái khổ chân chính ở trên đời, đều là do lòng người... .."

Tiếng nói của nàng thấp dần đi, đến đoạn cuối thì nhỏ đến không thể nghe lọt, Trương Tiểu Phàm đột nhiên phát giác, nàng yên yên lặng lặng tựa đầu vào trên vai mình.

Tiếng gió, tiếng mưa, gào rú đi qua, Trương Tiểu Phàm chỉ cảm thấy, trong đầu mình hoàn toàn trống rỗng.

Chỉ có một làn u hương ở bên mình, trong gió mưa lạnh lạnh này, lại chân thật đến dường nào đang ràn rịt lấy hắn.

Sáng sớm, mây tan mặt trời mọc, mưa tạnh gió ngừng.

Điền Bất Dịch một mình bước ra khỏi sơn động, xa xa chỉ thấy tên tiểu đồ đệ của mình, không ngờ vẫn còn quỳ ở nơi bìa rừng đằng xa, một chút động đậy cũng không.

Lão cau mày lại, đi qua. Đi đến gần bên, Trương Tiểu Phàm nghe được âm thanh, ngẩng đầu lên, nhìn thấy là sư phụ Điền Bất Dịch, miệng nhấp nháy hai lượt, thấp giọng kêu một câu: "Sư phụ."

Điền Bất Dịch thấy hấn toàn thân y phục đều thấm ướt, mái tóc trên đầu không ngừng có nước mưa nhỏ xuống, sắc mặt nhìn tái mét, rõ ràng là cơn mưa to tầm tã đêm qua, hấn đã chịu khổ không ít.

Nghĩ đến đó, lão không kiềm được cau mày, lúc này lại nghe bên trong dãy sơn động đằng sau lưng, thấp thoáng tiếng người truyền lại, thiết nghĩ là đệ tử các môn các phái bắt đầu dậy. Điền Bất Dịch hừ một tiếng, cất bước nhắm hướng trong rừng đi tới, đi qua khỏi người Trương Tiểu Phàm một chút, lãnh đạm nói: "Người theo ta!"

Trương Tiểu Phàm lập tức đáp lời, sẵn muốn đứng lên, ai ngờ đứng lên được phân nửa thì ngừng lại, bỗng chân căng mềm nhũng, lại ngã xuống, chỉ thấy hai chân tê cóng đau đớn không thôi, nghĩ cho cùng là do quỳ suốt cả đêm qua mà ra.

Điền Bất Dịch đi phía trước, thân hình dừng lại, nhìn xem tựa hồ như do dự một chút, nhưng rốt cuộc cũng không quay đầu lại, vẫn thẳng một mực tiến về phía trước.

Trương Tiểu Phàm cắn răng, dùng tay xoa bóp hai đùi luôn luôn. Được cái là hấn ngày thường không phải là người lớn lên trong nhung lụa, lúc nhỏ ở Đại Trúc Phong chặt trúc rèn luyện thân thể nay đã có hồi đáp, không lâu sau, khí huyết quả nhiên thông suốt, có thể lên đường.

Trương Tiểu Phàm đứng lên, nhìn về phía trước, thấy hình bóng của Điền Bất Dịch đã sớm khuất trong rừng cây, lập tức chạy bon bon theo. Không lâu lắm, lúc các đệ tử chánh phái ra khỏi động, không thể nhìn thấy hình bóng hai người bọn họ.

Trong khu rừng trên Lư Ba Sơn, khắp nơi đều là cỏ thụ che khuất trời, cây to cỡ một người ôm cùng khắp, cho đến to cỡ hai ba người ôm, không ngờ cũng có ở đây. Có lẽ là do nơi đây hoang vắng, không có người ở.

Trương Tiểu Phàm đi theo sau Điền Bất Dịch, thong thả bước trong rừng. Ánh sáng ban mai chiếu xuống từ phía trên tàng cây, vung vãi trên các lùm cây.

Ở trong rừng sau cơn mưa đó, tựa hồ như mọi vật đều được gột rửa sạch sẽ, khắp mọi nơi đều phủ một màu xanh ngát. Chợt có một bông hoa nhỏ không tên, nở ở nơi tịch mịch không người, phát ra một mùi hương thanh nhã nhàn nhạt.

Điền Bất Dịch đi ở phía trước, một mực trầm lặng không nói. Vóc người béo lùn của lão so với Trương Tiểu Phàm giờ đây thì hấn cao lão hơn nửa cái đầu, song trong mắt Trương Tiểu Phàm, hình bóng con người đó, lại hết như một sơn thần cao lớn. Huống hồ chi, lúc này trong lòng hấn, sự việc của Bích Dao cũng như một hòn núi nhỏ đan đề lên hấn, khuấy nhiễu tâm ý hấn, không biết làm sao mới ổn?

Ở trong lòng đầy phiền loạn của Trương Tiểu Phàm, đương nghĩ có nên nói với sư phụ về chuyện của Bích Dao hay không, Điền Bất Dịch chợt ngừng bước, xoay mình lại. Trương Tiểu Phàm giật mình, cũng ngừng bước.

Chỉ thấy đây chính là nơi sâu thẳm ở trong rừng, bốn bề vắng vẻ không người, cỏ thụ um tùm, trù tiếng chim hót thấp thoáng truyền lại từ xa, tuyệt không còn âm thanh nào khác.

Điền Bất Dịch nhìn hấn dò xét từ trên xuống dưới một lượt, mặt lạnh tanh nói: "Người ngâm trong mưa cả đêm qua, trong mình không có sao chứ?"

Trương Tiểu Phàm lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Đệ tử có tội phải chịu, không quan hệ gì."

Điền Bất Dịch hừ một cái, nói: "Người trên miệng nói lời hờ hợt, trong lòng chắc đang giận ta phải không?"

Trương Tiểu Phàm la lớn một tiếng, trên mặt vốn tái xanh lại càng tái thêm một phần, nói gấp: "Sư phụ, con, con tuyệt không có một chút ý tưởng đó, đây là đều do con có tội phải chịu, tuyệt không dám trách sư phụ."

Điền Bất Dịch trông qua tên đệ tử nhỏ ở trước mặt mà lão bỏ mặc bao năm nay, thấy trên mặt hấn biểu hiện đầy vẻ lo lắng qua lời nói, góc miệng nhếch động, thờ dài một hơi, thần sắc trên mặt cũng ôn hòa một ít.

"Được rồi! Hiện giờ tứ phía không người, người có lời gì muốn nói cùng ta chẳng?"

Trương Tiểu Phàm trong lòng căng thẳng, sừng sốt vì tưởng sư phụ đã biết chuyện về Bích Dao. Như nay quan hệ giữa Trương Tiểu Phàm và Bích Dao vô cùng vi diệu, tới qua khi Bích Dao đến, hấn chỉ sợ là đã bị các sư môn trưởng bối biết được, lẽ nào..."

Trong lúc hấn hàm hồ loạn nghĩ, Điền Bất Dịch lại có chỗ nôn nóng, thấy hấn một mực đều không lời, nói: "Ta hỏi người, hôm qua vì sao người lại đột nhiên đối với đại sư huynh người như vậy?"

Trương Tiểu Phàm rung người, hiểu ra sư phụ thực tế không chỉ về vụ Bích Dao, liền thấy nhẹ nhõm. Nhưng liền theo đó thì há miệng mà không nói ra lời, hấn tóm lại không thể nói là vì nhìn thấy Điền Linh Nhi cùng Tề Hạo ở chung một chỗ, mà mất đi lí trí? Huống chi, ngay cả bản thân hấn cũng không nói rõ được, một luồng sát khí kỳ dị kiềm chế lấy tình cảm bản thân trong lúc ấy, rốt cuộc là gì?

Điền Bất Dịch đợi cả nửa ngày, thấy Trương Tiểu Phàm ấp úng mà vẫn không nói nên lời, chợt cười lạnh một tiếng, nói: "Người có phải là vì thấy Linh Nhi cùng Tề Hạo ở cùng chung một nơi, do đó sinh lòng bất mãn?"

Trương Tiểu Phàm hoảng hồn biến sắc, chỉ cảm thấy trong đầu vang lên một tiếng "Oong", cả người ngã ra tại chỗ.

Chuyện hấn đơn phương luyện mện Điền Linh Nhi, vốn là điều bí mật tuyệt đối của hấn, chưa hề nói qua cho ai biết cả, nào ngờ giờ đây bỗng bị vị sư phụ mà hấn kính sợ nhất hững hờ nói ra, nghiêm túc mà nói có thể so với sấm sét chấn động trời đất đêm qua cũng muốn chấn động hồn phách.

Trong nhất thời, hấn hầu như không thể cử động, ngay cả khí lực để phủ nhận cũng không có, chỉ là nhìn lấy Điền Bất Dịch, há hốc mồm, cả một chữ cũng chẳng nói nên lời.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 62

Cố nhân

Bình minh.

Rừng rậm như cũng sáng bừng dưới ánh mặt trời. Những tia nắng sớm xuyên qua tán lá sum xuê, chiếu rọi lên hai thầy trò Điền Bất Dịch và Trương Tiểu Phàm. Tiểu Phàm đứng trước mặt thầy với dáng vẻ hồ thẹn, ngần ngừ cả nửa ngày mới ấp úng thốt lên được một tiếng: “Su phụ!...”, khuôn mặt vốn xanh xao nhợt nhạt giờ đỏ ửng trông thật tội nghiệp.

Điền Bất Dịch vẻ thương hại lẫn tức giận, nhìn tên tiểu đồ đệ, “hừ” một tiếng rồi quay người bước đi. Tiểu Phàm đứng như chôn chân tại chỗ, lòng có muôn vàn lý lẽ muốn phân bua với thầy nhưng lúng túng không thể thốt thành lời. Bí mật sâu kín trong lòng nay bị người mình kính trọng nhất biết được, vốn không thể không giải thích, nhưng biết nói sao cho phải đây? Cảm giác lo lắng sợ hãi làm hấn cứ đứng như chết trân. Điền Bất Dịch quay đi vài bước thì dừng lại. Tiểu Phàm đứng ngay đằng sau thầy, đến thờ cũng không dám thờ mạnh.

Mãi lâu sau, Điền Bất Dịch mới chậm rãi nói: “Vậy là hôm đó bí chiêu Thái Cực Huyền Thanh Dao là do Linh Nhi truyền cho người?”

Tiểu Phàm giật thót mình nhưng nghe nói đến Điền Linh Nhi, hấn từ đâu không biết lại cảm thấy chút dũng khí, vội vàng đáp: “Su phụ, việc này không phải lỗi tại sư tử, là tại con, là con đã năn nỉ sư tử truyền cho”. Điền Bất Dịch quay lại trừng mắt nhìn Tiểu Phàm. Tiểu Phàm lập tức im bặt bởi hấn hiểu nếu mình mà nói nữa ắt sẽ không giấu nổi sư phụ.

Thế là hai thầy trò lại lặng thinh.

Tiểu Phàm cúi đầu, lòng rối như tơ vò, đúng lúc đó thành linh Điền Bất Dịch lên tiếng: “Lão Thất”

Tiểu Phàm giật mình ngừng đầu nhìn lên, hốt hoảng: “Su phụ!”

Điền Bất Dịch nhìn hấn, chậm rãi: “Người ra nhập môn phái cũng sắp được năm năm rồi phải không?”

Tiểu Phàm vội vàng đáp: “Dạ phải, sư phụ”.

Điền Bất Dịch giọng hoà hoãn hơn: “Hôm ta thu nhận người, kỳ thực cũng chưa xem xét kỹ, trình độ của người bây giờ quả thực ngoài sự tưởng tượng của ta”.

Tiểu Phàm nghe xong lòng vô cùng cảm kích nhưng không biết làm sao diễn tả thành lời, đành ôm nỗi biết ơn trong lòng, cứ đứng nhìn sư phụ.

Điền Bất Dịch nói tiếp: “Còn về việc người thăm yêu Linh Nhi...”

Tiểu Phàm cuống lên: “Sư phụ, đây đều là lỗi của con, con không nên...”

Điền Bất Dịch lườm hấn một cái : “Ta đã nói người sai bao giờ?”

Tiểu Phàm há miệng ngây người. Quả thực hấn đã bị Điền Bất Dịch dọa cho đến sắp té xỉu.

Điền Bất Dịch lại “hừ” một tiếng rồi nói: “Người đang lúc trai tráng, lại không phải hòa thượng chùa Thiên Âm, sống với Linh Nhi từ nhỏ nên có tình cảm với nó thì có gì là lạ! Người nghĩ sư phụ sống trên đời ngàn ấy năm, đến điều này mà cũng không thông được hay sao?”

Trương Tiểu Phàm cúi đầu, bỗng thấy mắt cay cay, những câu nói ám áp nhất trên đời có lẽ cũng không bằng mấy lời lạnh lùng này của thầy.

Điền Bất Dịch ngừng một lát rồi nhẹ giọng: “Nhưng Linh Nhi thì khác, ta nhận thấy nó như có vẻ thật lòng với Tề Hạo. Với người, ta e là nó chỉ coi như tiểu đệ mà thôi, người có hiểu không?”

Tiểu Phàm gật đầu, mắt nhìn xuống đất: “Vâng, con biết ạ”

Điền Bất Dịch điềm tĩnh: “Ta luôn phản đối quan hệ của hai đứa nó, không phải vì ta ghét bỏ gì Tề Hạo, mà là vì...”, nói đến đây, lão cau mày rồi đột ngột chuyển chủ đề: “Về mặt đạo pháp tuy người có tiến bộ nhanh hơn ta mong đợi nhưng so với Tề Ngô thì còn chưa thấm vào đâu”.

Điền Bất Dịch chăm chăm nhìn Tiểu Phàm rồi chậm rãi hỏi: “Người có hiểu ý ta không?”

Tiểu Phàm cắn chặt môi, mãi mới thốt ra hai tiếng: “Con hiểu”.

Điền Bất Dịch gật gật đầu, thở dài rồi bước tới vỗ vai Tiểu Phàm: “Việc đã qua, cứ để cho nó qua đi.

Tiểu Phàm xúc động khi cánh tay ấm áp của thầy đặt lên vai, gật đầu lia lịa.

Điền Bất Dịch nhìn trời một lát rồi thốt: “Chúng ta cùng về chứ?”

Tiểu Phàm ngẩng cao đầu bước lên vài bước, hít sâu một hơi rồi buông hai bàn tay đang nắm chặt ra, nhưng cảm giác bị một sợi dây vô hình trói buộc vẫn không sao dứt bỏ được.

Hấn cười khổ não, cố lấy lại tinh thần bước theo thầy.

Khi hai thầy trò về đến lưng chừng sơn động thì các huynh đệ trong môn phái đã tụ tập đông đủ. Điền Linh Nhi đang đứng đợi ở cửa sơn môn, vẻ vô cùng lo lắng.

Nhìn hai người trở về, nàng vội chạy ngay đến, sẫm soi Tiểu Phàm một lát, thấy hấn như không bị trách phạt gì mới thở phào, nhẹ hỏi một câu: “Tiểu Phàm, mới sáng sớm đã cùng cha ta đi đâu thế?”

Tiểu Phàm thấy Linh Nhi nhìn mình với ánh mắt dịu dàng quan tâm, trong lòng lại càng chua xót, nhưng ngoài mặt tỏ ra thản nhiên cười đáp: “Không có gì, sư phụ cùng đệ đi dạo rồi dạy bảo vài câu, bây giờ đã tha thứ cho đệ rồi”

Điền Bất Dịch đang đi phía trước, như nghe thấy những lời của Tiểu Phàm, “hừ” một tiếng chậm chậm bước vào sơn động. Lão nhìn thấy Tô Như vợ mình đang mỉm cười đứng đón, nét mặt vẫn không thay đổi, chỉ nhìn bà một cái rồi lặng im bước qua.

Trận phong ba nhỏ nhỏ đến lúc này coi như đã lặng yên.

Những ngày tiếp sau, Tiểu Phàm sáng tối đều ở cùng các sư huynh. Vẫn được các sư huynh yêu thương

đạy bảo từ tấm bé, xa cách lâu ngày nay gặp lại, cảm giác gần gũi không bút nào tả xiết. Cả Vĩnh Đại Nhân cũng đã rộng lòng bỏ qua chuyện Tiểu Phàm thất lễ với anh ta, hơn nữa còn nói đỡ vài câu cho hẳn trước sư mẫu Tố Như. Tình huynh đệ không bị sứt mẻ mà càng ngày càng bền chặt.

Lần này, nhân số chính đạo đến Lưu Ba Sơn, ngoài ba phái lớn là Thanh Vân Môn, Thiên Âm Tự và Phần Hương Cốc ra còn có rất nhiều các môn phái khác, có cả những môn phái mà Tiểu Phàm chưa hề nghe tên. Họ đều muốn vì công lý chính đạo, quyết không đội trời chung với phe Ma Giáo.

Trong ba đại phái có mặt lần này, ngoài Thương Tùng Đại nhân và Điền Bất Dịch ra, các vị tiên bối hai phái kia vẫn chưa đến nơi, mọi việc vì thế hầu như đều do Điền Bất Dịch cất đặt. Cứ như vậy trong ba ngày, tại Lưu Ba Sơn, Tiểu Phàm đã lần lượt gặp được đến mấy người quen, có cả Lý Tuân, Yên Hồng của Phần Hương Cốc.

Tiếp theo, hẳn lại tái ngộ Thạch Đầu, gã đang đứng cùng một Lão Giả dáng người gầy gò nhỏ bé giữa một đám tăng nhân Thiên Âm Tự.

Tiểu Phàm vui mừng bước lại gần chào bạn hữu, Thạch Đầu cũng mừng rỡ không kém, chào hỏi xăng xái rồi kéo Tiểu Phàm lại giới thiệu với sư phụ Đại Lực Tôn Giả.

Lúc này Tiểu Phàm mới ngó người ra. Hắn vốn nghĩ người được Thiên Âm Tự phong danh “Kim Cang Môn”, cả sư phụ hắn Điền Bất Dịch cũng thường xưng tụng là “Đại Lực Tôn Giả” này phải cao to khôi vĩ, sức khỏe vô song, nào ngờ người đứng trước mặt hắn lại thấp bé nhỏ thó.

Thạch Đầu thấy Tiểu Phàm cứ ngẩn người ra, bèn cười: “Trương huynh đệ, sao đệ còn không nhanh ra chào sư phụ ta đi?”

Tiểu Phàm lúc này mới chợt tỉnh lại, vội nói: “Lão tiên bối, đệ tử là Trương Tiểu Phàm Thanh Vân Môn, sớm đã nghe đại danh của ngài”.

Lão Giả “hừ” một tiếng, lạnh lùng đáp: “Được rồi!”

Nói rồi lại quay người nói chuyện với một tăng nhân Thiên Âm Tự: “Pháp Tương sư điệt, xin hỏi, lệnh sư Phổ Hoàng Thượng Nhân đóng cửa toạ thiền đã lâu, đến nay không biết đã xuất quan chưa?”

Pháp Tương mỉm cười: “Xin thưa, trong bản tự tụy ân sư là trụ trì nhưng đã từ lâu mọi việc thế tục đều do tiểu tăng phò tá Phổ Không sư thúc lo liệu. Lần này sư thúc vốn muốn đến sớm nhưng trong bản tự còn nhiều việc phải giải quyết nên Người bảo tiểu tăng đi trước rồi Người sẽ đến sau...”

Đại Lực Tôn Giả gật đầu: “Có người đến trước là được rồi, ta có nghe sư phụ người và Phổ Không Thiền Tăng không đến được. Nhưng sao tứ sư thúc Phổ Phương vốn rất hận Ma giáo lại...”

Thấy ánh mắt nghi ngờ của Đại Lực Tôn Giả, Pháp Tương liền nhẹ đáp: “Có lẽ ngài không biết, năm năm trước, khi tam sư thúc Phổ Trí Thiền Tăng bất ngờ qua đời...”

Tiểu Phàm giật mình, đúng lúc này Pháp Tương không biết vô tình hay hữu ý quay nhìn về phía hắn, rồi ngoảnh về Đại Lực Tôn Giả nói tiếp: “Giao tình giữa Phổ Phương sư thúc và Phổ Trí sư thúc là thâm sâu nhất. Từ đó về sau, Phổ Phương sư thúc liền ở trong chùa tĩnh tâm niệm Phật kinh, không ra

ngoài nữa”.

Đại Lực Tôn Giả gật gật đầu rồi thốt “à” một tiếng.

Pháp Tương mỉm cười nói tiếp: “Có điều, đây không hẳn là việc không may”.

Đại Lực Tôn Giả ha ha cười: “Phải, phải, các vị thiên tăng đều muốn viên mãn công đức, đâu như những người phàm trần chúng ta, không có duyên với cửa Phật, suốt ngày chạy đó chạy đây...”

Pháp Tương cũng mỉm cười: “Tiền bối cứ nói vậy, ngài và Thiên Âm Tự của tiểu tăng vốn cùng một cội nguồn, về điều này ân sư và Phổ Không sư thúc vẫn thường hay nhắc với tiểu tăng, thỉnh ngài thương toạ”, nói rồi tránh sang bên.

Đại Lực Tôn Giả nói vài câu khiêm nhường rồi cả hai cùng bước vào lầu sớ của phe chính đạo.

Thạch Đầu giơ tay kéo áo Tiểu Phàm hỏi nhỏ: “Đệ có thấy không, có vẻ như vị Pháp Tương trẻ tuổi kia là người đứng đầu của đám tăng nhân Thiên Âm Tự đây”

Tiểu Phàm gật gật đầu. Tiếp xúc với nhiều nhân vật chính đạo, hẳn phát hiện ra một điều là trong số các tăng nhân Thiên Âm Tự đến Lưu Ba Sơn lần này, Pháp Tương tuy còn trẻ tuổi nhưng đã tỏ ra người rất có phong độ, rất có khả năng làm người đứng đầu.

Mỗi lần cần ứng khẩu thì người ra mặt thường là Pháp Tương chứ không phải là mấy vị sư già kia. Xem ra Pháp Tương đúng thật xuất sắc, là hạt giống của Thiên Âm Tự.

Tiểu Phàm lúc này vốn đang nghĩ đến những lời của Pháp Tương về Phổ Trí Thiên Sư nên không để ý thấy Thạch Đầu đang lằm bằm bên cạnh, chỉ câu cuối cùng lọt vào tai hắn: “... ta thấy hẳn cũng đâu có gì ghê gớm, đến nói cũng nói sai”.

Tiểu Phàm giật mình hỏi: “Huynh vừa nói gì?” Thạch Đầu nhìn xung quanh, cúi đầu nói nhỏ: “Ta còn nhớ trước đây nghe nói trong Phật môn ai có công đức viên mãn, thiện trung thì khi mất sẽ được gọi là ‘viên tịch’, thế mà hắn lại nói là qua đời’ gì gì đó, thật khiến người ta thấy khó chịu. Người tốt như Phổ Trí Thần Tăng mà hắn cũng... này, Trương Huỳnh Đệ, sắc mặt đệ sao khó coi thế?”

Trong lòng Tiểu Phàm đang rối như tơ vò nên hắn chỉ cười gượng, gật gật đầu rồi thần thờ đi về phía Thanh Vân Môn khiến Thạch Đầu nhìn theo mà thắc mắc mãi không thôi.

Chẳng bao lâu, Tiểu Phàm đã ở Lưu Ba Sơn được nửa tháng. Trong nửa tháng này, các nhân sĩ chính phái đã nhiều lần đối đầu với phe Ma giáo, không những thế còn lòng sục quyết tìm được chúng. Nhưng lạ một điều, Ma giáo dường như không muốn đánh nhau, mỗi lần chạm trán, chỉ đấu vài hiệp là chạy biến đi.

Trước đây, nghe nói Ma giáo tụ tập ở hòn đảo hoang này để tìm quý kế hại thiên hạ, nhưng sao lúc này xem ra lại không giống thế. Nếu coi phe chính đạo là kẻ thù thì bọn chúng phải ra quyết một trận sống mái mới phải. Còn như biết hai vị chủ trì Thanh Vân Môn đã đến, đánh không lại, thì phải tìm đường mà rút đi chứ! Sao bọn chúng cứ đánh không ra đánh mà lui cũng chẳng thành lui?

Lưu Ba Sơn tuy lớn nhưng không khó phát hiện ra tung tích địch nhân, song muốn tìm tận sào huyệt của

Ma giáo thì lại không dễ dàng chút nào, cứ liều mạng xông vào thì chắc sẽ phải trả giá đắt. Các nhân sĩ chính đạo vì vậy cứ ở ngoài suy đoán, rốt cuộc thì Ma giáo đang làm gì trên hòn đảo hoang này?

Suốt mấy ngày cùng sư phụ và các sư huynh đi truy tìm Ma giáo, trong lòng Tiểu Phàm lúc nào cũng rối bời, nếu chẳng may gặp Bích Dao thì không biết phải làm thế nào? Đúng như hấn trước đây đã lo, Bích Dao cũng đến hòn đảo này hội diện cùng Ma giáo. Nhưng, từ sau cái đêm mưa gió ấy Tiểu Phàm không gặp lại nàng.

Tiểu Phàm, Lục Tuyết Kỳ và nhiều người đều nhận ra Niên Lão Đại, Dã Cầu Đạo Nhân cùng nhiều nhân vật khác của Ma giáo xuất hiện không ít lần. Nhưng quan sát kỹ thì thấy dường như bọn chúng không định đánh nhau mà đang tìm một vật gì đó.

Thương Tùng Đạo Nhân và Điền Bất Dịch đều là những cao nhân tu hành nhiều năm, trải đời hiểu sự, lâm phải tình thế này cũng không biết phải làm sao.

Một chiều tối, hai người mới mời đại diện của Thiên Âm Tự và Phần Hương Cốc tới thương nghị. Người từ Thiên Âm Tự tất nhiên lại là Pháp Tương, còn đại diện cho Phần Hương cốc không ai khác ngoài Lý Tuân, xem ra hai người này đều là bậc anh tài của lớp trẻ, nhưng khi đứng trước mặt Thương Tùng Đạo Nhân và Điền Bất Dịch thì lại tỏ ra thập phần cung kính.

Sau khi chào hỏi xong, Thương Tùng Đạo Nhân mở lời: “Hai vị sư điệt, lần này các môn phái chính đạo chúng ta đến đây là để tiêu diệt Ma giáo, vì vậy nhất định phải nhờ cậy sự trợ giúp của hai vị, bản đạo xin có lời cảm ơn trước”. Pháp Tương và Lý Tuân cúi đầu cùng đáp: “Không dám, nếu có yêu cầu gì mong Thương Tùng sư thúc cứ căn dặn”.

Điền Bất Dịch giơ tay mời Pháp Tương Lý Tuân hai người ngồi xuống rồi nói: “Chúng ta đến đảo hoang này đã được nửa tháng, đúng là ở đây có không ít nhân số Ma giáo nhưng ta thấy hành tung bọn chúng rất bí hiểm, không biết hai vị sư điệt có cao kiến gì không?”

Pháp Tương Lý Tuân nhìn nhau cùng lắc đầu. Thương Tùng hỏi Lý Tuân: “Lý sư điệt, tin tức lần này là do Phần Hương Cốc các vị báo cho, xin hỏi quý phái có biết gì hơn về tình hình bọn chúng không?”

Lý Tuân đứng trước hai vị tiền bối lừng danh thiên hạ nên rất khiêm tốn đáp lại: “Hồi bẩm Thương Tùng sư thúc, tin tức lần này là bị phái vô tình biết được. Từ sau khi Ma giáo phục hưng, đột nhiên có rất nhiều tên đi về phía Đông Hải Lưu Ba Sơn, còn đi về đây để làm gì thì bị phái quả thật không biết.”

Thương Tùng và Điền Bất Dịch quay đầu nhìn nhau, Pháp Tương bỗng lên tiếng: “Hai vị sư thúc, theo bản tăng quan sát mấy hôm nay thì thấy người của Ma giáo trèo lên từng ngọn núi, đến mỗi nơi đều sục sạo rất kỹ càng, cứ như đang tìm kiếm gì đó vậy.”

Thương Tùng trầm ngâm: “ Ta và Điền sư đệ cũng nghĩ như vậy nhưng không đoán ra bọn chúng rốt cuộc là đang tìm vật gì, chỉ chắc chắn một điều, vật đó phải rất quan trọng.”

Điền Bất Dịch chau mày nghĩ một lát rồi nói: “Nếu đã như vậy thì chúng ta có nghĩ nát óc cũng không

ra. Có điều Ma giáo vốn thâm độc, chúng ta phải luôn luôn phòng bị, tranh thủ ban ngày cố gắng truy tìm, đợi đến khi tìm được hang ổ thì sẽ tiêu diệt hết cả bọn chúng, trừ hại cho thiên hạ.”

Pháp Tương và Lý Tuân đồng thanh đáp phải. Thương nghị thêm một lát, hai người xin cáo lui. Thương Tùng nhìn họ bước đi, bỗng nhiên nói: “Điền sư đệ, ta thấy tư chất hai người trẻ tuổi này không tồi chút nào.”

Điền Bất Dịch gật gật đầu.

Thương Tùng Đạo Nhân nói tiếp: “Nhất là Pháp Tương của Thiên Âm Tự, đôi mắt đen trong, khóe mắt như có hào quang, ánh mắt dịu dàng mà không tán. Chắc là ở Đại pháp Thiên Âm Tự, Đại Phàn Bát Nhã đã có thành tích lớn.”

Điền Bất Dịch cười lạnh lùng đáp: “Huynh cũng chớ xem thường Lý Tuân. Vừa nãy trước mặt chúng ta, hắn đã tỏ ra rất mực khiêm tốn, nhưng nghe tên đồ đệ bất tài của đệ nói, đạo pháp Không Thương Sơn và Hoả Long Động của hắn chẳng thua gì Pháp Tương đâu.”

Thương Tùng “khàng” một tiếng, đáp: “Mấy trăm năm nay Thiên Âm Tự và Phàn Hương Cốc luôn ngấm ngấm có ý đồ vươn lên thay thế Thanh Vân Môn chúng ta làm thủ lĩnh chính đạo, nên mới dốc sức đào tạo ra những học trò xuất sắc. Lần này phái chúng tới đây phần nhiều là để ra oai với ta...”

Điền Bất Dịch nhìn Thương Tùng một thoáng rồi đáp: “Cũng có thể, nhưng chỉ cần có mấy môn hạ đệ tử xuất sắc của huynh thì còn sợ gì bọn họ!”

Thương Tùng nghe vậy biến sắc mặt, lạnh lùng hỏi: “Điền sư đệ, đệ nói như vậy là có ý gì?”

Điền Bất Dịch đứng lên đáp: "Đệ thì còn có thể có ý gì được đây? Môn hạ có tên đệ tử ngu ngốc, tí tí ở Thất Mạch may thắng được vài hiệp, đã to gan dám ra đấu với đệ tử đặc ý nhất của huynh, nhưng không ngờ nơi ấy lại là chỗ ở của Ma giáo, sau khi loạn chiến với Ma giáo thì đã bị thương, bị bỏ lại nơi Cổ Quật. Nếu mạng nó không lớn thì giờ này đã nằm đó không về...”

Mặt Thương Tùng lộ sắc giận, nói to: “Điền sư đệ, đệ nói rõ ra đi. Cái gì là bị bỏ lại nơi Cổ Quật? Sau khi bọn Tề Hạo trở về, ta cũng đã hỏi qua, lúc đó đúng là Lục Tuyết Kỳ của Tiểu Trúc Phong bị thương quá nặng, bọn chúng đã tìm bao ngày mà không thấy tăm tích của đồ đệ đệ. Lại còn, dưới vực Tử Linh đó có không biết bao là âm linh, quái thú, mới buộc phải quay về, chứ ai có ý định vứt bỏ hắn ta đâu?”

Kể từ đây, hai người bắt đầu to tiếng.

Điền Bất Dịch nhìn Thương Tùng một hồi rồi cao giọng: “Không phải, nếu đổi lại là đồ đệ của huynh bị lạc không biết sống chết ra sao thì huynh đã lật tung cả Trời lên rồi.”

Giọng cả hai mỗi lúc một gay gắt, vọng ra cả ngoài động. Đệ tử Thanh Vân Môn nghe được liền lũ lượt kéo vào xem. Hai người đều là những người hiểu lễ nghĩa, không muốn xấu mặt trước hậu bối trong phái, nên Điền Bất Dịch mới “hừ” một tiếng rồi lạnh lùng bỏ đi.

Lát sau, Tề Hạo và Lâm Kinh Vũ bước vào, hai người này là đồ đệ được Thương Tùng xem trọng

nhất, cũng chỉ có họ mới dám lại gần khi ông ta không vui. Tề Hạo rụt rè hỏi: “Su phụ, sao người lại lớn tiếng với Diên sư thúc thế ạ?”

Lâm Kinh Vũ đứng bên hằm hằm nói: “Người này thật là nhỏ nhen, chẳng có tư thế của bậc tiền bối gì cả!”

Thương Tùng nghe vậy lớn tiếng quát: “Ngậm miệng!”

Lâm Kinh Vũ giật thót mình, vội cúi thấp đầu: “Vâng, su phụ”.

Thương Tùng trừng mắt nhìn hấn một cái rồi quay sang Tề Hạo: “Su thúc vẫn còn nhớ chuyện các người bỏ lại Tiểu Phàm trước đây.”

Ông ta “khàng” một cái rồi chậm rãi tiếp: “Các người chớ có tưởng hàng ngày Diên sư thúc xem thường tên tiểu đồ đệ ấy là thật. Đó chỉ là biểu hiện trong môn phái thôi. Còn ở bên ngoài người mà ông ta lo lắng nhất chính là hấn đấy. Nếu không, ông ta đã chẳng nhắc lại chuyện ở Cổ Quạt ngay lúc này...”

Nói đến đây, Thương Tùng trầm ngâm một lát rồi tiếp: “Người có biết việc Tiểu Phàm thoát được đại nạn, bình an trở về là rất có lợi cho người không?” Tề Hạo nhất thời không hiểu, ngạc nhiên: “Su phụ, thế nghĩa là sao ạ?”

Thương Tùng cười: “Người chẳng phải đang muốn có quan hệ tốt với con gái Linh Nhi của ông ta sao?”

Tề Hạo đỏ bừng mặt.

Thương Tùng lại thủng thẳng tiếp: “Tuy ta đã có lời, Diên sư thúc đã đồng ý cho các người đi lại, nhưng rõ ràng là miễn cưỡng. Sắc mặt Diên sư thúc hôm nay cho thấy ông ta rất để bụng chuyện các người bỏ Tiểu Phàm lại Cổ Quạt. Nếu vạn nhất hấn không quay về được, người liệu có còn cơ hội nào đến gần Linh Nhi không?”

Tề Hạo chột hiệu ra, gật đầu lia lịa, cảm kích: “Cám ơn Su phụ đã nghĩ cho đệ tử”.

Thương Tùng vung tay đứng dậy, chậm rãi bước vào cửa động, nhìn về phía chỗ Diên Bất Dịch, lặng im, mặt không chút biểu cảm.

Lâm Kinh Vũ và Tề Hạo đứng bên nhìn, thấy mắt su phụ sáng quắc, chắc chắn đang suy tính điều gì.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 63

Ma Giáo

“ A ”

Một tiếng hô nhỏ, Trương Tiểu Phàm từ trong mộng tỉnh lại, trong bóng đêm nghe tiếng thở nhẹ, cảm giác toàn thân từ trên xuống dưới lạnh toát mồ hôi.

Hình như từ bữa nghe Pháp Tướng nói chuyện về Phổ Trí, mấy ngày hôm nay Trương Tiểu Phàm đột nhiên lại bắt đầu gặp phải những cơn ác mộng hồi còn nhỏ. Cái cảnh tượng cả thôn bị giết chết đã hằn sâu vào trong lòng ấy, đang đầy trời ngập đất lao về phía hắn, dường như muốn nuốt chửng hắn.

Thiêu Hoả Côn vẫn nằm bên cạnh người hắn, từ thân của cây gậy, vẫn truyền đến một cảm giác mát lạnh, dường như tất cả vẫn như trước.

Tuy nhiên, sau lúc đó, Trương Tiểu Phàm cũng cảm nhận được từ pháp bảo kì lạ buộc ở cánh tay trái của mình, lại dường như phát ra một luồng hơi ấm truyền đến khắp cơ thể, đối nghịch lại với Thiêu Hoả Côn.

Hắn đột nhiên cảm thấy khó thở, trong bóng tối, không ai có thể nhìn thấy hắn nhẹ nhàng trở mình.

Ai ngờ rằng, những con người thần thông như vậy, lại có những lúc mệt mỏi chẳng khác người thường thế này?

Trong bóng đêm những người đang yên giấc ngủ. Bên ngoài thạch động, các hướng đều có đệ tử canh gác, do đó mọi người đều rất an tâm. Nghe tiếng thở đều đặn và nhẹ nhàng của mọi người, Trương Tiểu Phàm đột nhiên cảm thấy run sợ.

Từ xa, nghe rất nhỏ, dường như trong giấc mộng cũng phảng phất âm thanh dịu dàng mà cô độc của nàng mơ hồ truyền lại. Bóng tối ngăn trở ánh mắt, nhưng Trương Tiểu Phàm cảm thấy mình dường như có thể nhìn thấy rất rõ ràng người con gái tuyệt đẹp đang đứng đó mỉm cười. Trong đêm khuya tĩnh mịch, hình ảnh ấy ngọt ngào chìm vào giấc ngủ.

Chỉ không biết, người trong mộng của hắn là ai?

Hắn đưa tay ra, nhẹ nhàng cầm lấy Thiêu Hoả Côn, nâng lên ngực để sát bên mình, dường như chỉ có cây côn mới có thể làm bạn với hắn, không rời bỏ hắn.

Trong lúc hoảng hốt, hắn đột nhiên nhớ đến việc thân nhiên đối diện với cái chết của đôi yêu hồ kia. Nếu như là mình, liệu mình có đủ dũng khí để chết cùng người mình yêu thương hay không?

Trong bóng tối hắn lặng lẽ ngẫm nghĩ.

Mặt trời đã mọc ở phương đông, từng trận gió biển thổi lại, ngày hôm nay trời quang mây tạnh, quả là đẹp trời.

Thủ hạ của Đại Trúc Phong đều đã rời khỏi thạch động của mình, tế khởi pháp bảo đi như bay về phía Lưu Ba Sơn, cẩn thận tìm kiếm cả quãng đường, hy vọng tìm thấy bọn ma giáo.

Điền Linh Nhi một mình một ngựa đi trước, Hồ Phách Chu Lăng phát ra tia hồng quang, dẫn đầu đoàn. Tống Đại Nhân và Hà Đại Trí cùng đi ngay sau cô ta, Đỗ Tất Thư và Trương Tiểu Phàm đi sau cùng.

Trừ Tống Đại Nhân sử dụng tiên kiếm "Thập Hồ" ra, những người khác hoặc dùng chu lăng, hoặc dùng bảo phán (bút), lại dùng cả que cời lò, hoặc dùng mấy con xúc xắc quái dị hoạt kê, trong tình cảnh các đệ tử Thanh Vân Môn hầu hết dùng tiên kiếm, thì quả thật vô cùng kỳ khôi.

Nhưng nơi đó rút cục lại không phải là Thanh Vân Sơn, Lưu Ba Sơn nếu không nói đến những người thuộc Ma Giáo, chỉ tính những người thuộc Chính phái như bọn họ cũng có đến 10 môn phái, các loại pháp bảo khác nhau khắp các môn phái đều có chỗ đặc sắc riêng, so với bọn họ thì cũng chẳng có gì là kỳ lạ cả.

Nhưng mà những đệ tử của mỗi môn phái chính đạo này trong lúc không có việc gì làm thì ngồi bàn luận, bình phẩm pháp bảo của mỗi người. Có một cao nhân chỉ ra rằng, lần lên Lưu Ba Sơn này, pháp bảo trong tay chư vị, pháp bảo cổ quái nhất, còn hơn cả mấy con xúc xắc của Đỗ Tất Thư, mà thổ khí lớn nhất quả nhiên lại là Thiêu Hoả Côn trong tay Trương Tiểu Phàm – Thanh Vân Môn – Đại Trúc Phong đệ tử. Có thể thấy Thanh Vân Môn lĩnh tụ thiên hạ, quả nhiên ngọa hổ tàng long, không thể xem thường.

Không biết là Điền Bất Dịch nếu như nghe được những lời này, sẽ nghĩ như thế nào?

Lúc đó đệ tử danh môn chính phái dần dần chia làm ba nhóm, bốn phía gió thổi lồng lộng. Trên Lưu Ba Sơn pháp bảo rít ù ù, những ánh hào quang lúc cấp lúc hoãn, những ánh chớp sáng rực vụt qua, cực kì đẹp mắt.

Trương Tiểu Phàm ngự pháp bảo nhìn về hướng bên cạnh, chỉ thấy đám người danh môn chính phái bay toả ra bốn phía thành hình cái quạt. Cách đám đồng đạo của hắn khoảng chừng hơn mười trượng bên tay phải là những thiếu nữ mặc áo xanh, tự nhiên là đệ tử của Tiểu Trúc Phong. Lục Tuyết Kỳ cũng bay đến giữa hai người, xiêm y phiêu động phát nhẹ vào vai áo, cùng với dung nhan mỹ lệ lạnh lùng, phong thái tựa như xuất trần.

Trương Tiểu Phàm trong lòng lay động, không dám nhìn nhiều quay đầu nhìn về hướng khác, lại nhìn thấy cách đó cũng chừng mười trượng, đúng chỗ đám đệ tử của Long Thủ Phong có chừng sáu, bảy người, Tề Hạo và Lâm Kinh Vũ đều ở chính giữa. Lúc đó Lâm Kinh Vũ cũng từ xa nhìn lại, gương mặt mỉm cười, vẫy vẫy tay.

Trương Tiểu Phàm cũng mỉm cười nhìn lại.

Phía sau bọn đệ tử Long Thủ Phong vẫn còn có một đám người nữa, nhìn ra hoá ra là đám đệ tử còn

lại của Triều Dương Phong.

Đúng vào lúc đó, đột nhiên nghe thấy đằng trước Điền Linh Nhi bỗng la lên một tiếng, Trương Tiểu Phàm lao về phía trước, chỉ thấy Điền Linh Nhi bắt pháp quyết, Hồ Phách Chu Lãng loé ánh sáng đỏ, “Ô” một tiếng, mang theo thân hình mỹ lệ vọt lên trên, tốc độ gia tăng gấp vài lần.

Tổng Đại Nhân cả kinh, biết rằng tiểu sư muội tính tình hiểu động, lần này xuất hiện cơ hội hiếm có, không như ở trên Thanh Vân Sơn có bao nhiêu là phép tắc, những ngày này một khi đã xuất hiện, thường thoả chí tung hoành, ví thế Tô Như sư mẫu lấy làm lo lắng. Đã nói con gái bao nhiêu lần rồi, hôm nay trước khi lên đường, lại còn dặn đi dặn lại Tổng Đại Nhân phải coi chừng nàng ta.

Chỉ vì Điền Linh Nhi từ nhỏ đến lớn được mọi người sủng ái, Tổng Đại Nhân một lời nói nặng cũng không nói đến nàng ta, còn làm sao trông chừng được nữa. Trong lúc không biết ra sao, chỉ càng gia tăng tốc độ, cấp đuổi theo.

Bọn Trương Tiểu Phàm, Hà Đại Trí tự nhiên cũng khu động pháp bảo, nắm chặt pháp quyết, trong nháy mắt, bọn họ đã tách xa đám người của Long Thủ Phong và Tiểu Trúc Phong.

Trương Tiểu Phàm gia tăng tốc độ, đuổi theo Điền Linh Nhi, bay đến bên cạnh Linh Nhi chỉ cách có một trượng, nhẹ nhàng quan sát Linh Nhi. Chỉ thấy gương mặt Điền Linh Nhi mỉm cười, tinh thần hưng phấn. Ngày hôm nay nàng vẫn mặc một bộ đồ màu đỏ, phối hợp với màu đỏ của Hồ Phách Chu Lãng, trông càng thêm phần đẹp đẽ.

Giữa không trung tiếng gió phân phật mãnh liệt, nhưng lẫn vào đó là tiếng cười vui mừng của Điền Linh Nhi truyền tới, vang trong tai Trương Tiểu Phàm, trong lòng hấn nhất thời nóng ran.

“Tiểu Sư đệ!” ở bên cạnh bỗng vang lên tiếng nói của Tổng Đại Nhân.

Trương Tiểu Phàm vội vàng quay đầu lại đáp: “Đại sư huynh, có chuyện gì thế ạ?”

Tổng Đại Nhân cầm thanh Thập Hồ kiếm, cười nói: “Tiểu sư đệ, không ngờ cảnh giới đạo pháp của đệ tiến nhanh như vậy, mới có một khoảng thời gian ngắn đã tiến bộ đến như thế này rồi.”

Trương Tiểu Phàm trong lòng cảm kích nói: “Đại sư huynh, đều do sư huynh dạy dỗ cả.”

Tổng Đại Nhân lắc đầu cười nói: “Huynh thật không dám chiếm công, đệ xem vừa nãy tốc độ phi thân của đệ so với ta và lão Tam, lão Lục đều nhanh hơn nhiều rồi.”

Trương Tiểu Phàm giờ mới phát hiện, thì ra lúc nãy khi phát hiện ra Điền Linh Nhi bay tốc độ nhanh, lòng hấn đương lúc lo lắng bèn tăng tốc độ đuổi theo, không chú ý ở bên mình, không ngờ đã bay qua ba vị sư huynh ở phía trước. Tuy nhiên xem chừng lúc đó Tổng Đại Nhân và Hà Đại Trí bay phía sau mình, thần khí rất an nhàn, chỉ sợ thực sự muốn bay lên, vị tất đã kém hơn mình.

Trương Tiểu Phàm đang lúc đỏ mặt, đáp: “đại sư huynh, đệ...”

Hấn vừa nói dở chừng, Điền Linh Nhi ở phía trước quay đầu lại, mặt cười rạng rỡ, vừa nhìn thấy Trương Tiểu Phàm càng thêm hứng khởi, nói lớn: “Tiểu Phàm, bay thế này thật thống khoái phải không? Đệ xem xem trời cao bao nhiêu? gần bao nhiêu?”

Trương Tiểu Phàm quay đầu lại, hít thở sâu, lộ vẻ mặt tươi cười.

Trời quang mây tạnh, xanh thẳm vô cùng, quả thật làm lòng người sáng khoái tinh thần vui vẻ. Nhưng mà, làm sao có thể bì được với nụ cười của người con gái mà hẳn thương yêu từ sâu thẳm đáy lòng?

Điền Linh Nhi đón gió thổi qua, chỉ thấy trên đầu là trời, dưới chân là núi xanh, phía xa lại càng mênh mang vô bờ bến, hải dương xanh thẳm, mắt ngược ra phía xa mà ngắm nhìn biển trời kéo dài một tuyến xinh đẹp vô cùng.

Giang sơn như vẽ, đẹp không thắng thu, Điền Linh Nhi tâm tư thoải mái, miệng chúm chím cười, lúc quay đầu, thân hình di chuyển lại gần Trương Tiểu Phàm. Trương Tiểu Phàm đột nhiên thấy Điền Linh Nhi bay lại gần, nhìn Linh Nhi nói: “Su ty, sao vậy?”

Điền Linh Nhi cười nói; “Tiểu Phàm, còn nhớ lúc chúng ta còn nhỏ đi bắt Tiểu Hôi không?”

Trương Tiểu Phàm có chút nghi hoặc, đáp; “Nhớ, nhưng sao?”

Điền Linh Nhi đưa tay ra, nắm lấy cánh tay hắn, cười nói: “Chúng ta đi!”

Trương Tiểu Phàm đang lúc cảm thấy kì quặc, lại thấy pháp bảo của Điền Linh Nhi hơi trầm xuống, rồi rơi nhanh xuống phía dưới. Trương Tiểu Phàm vội vàng hạ pháp bảo xuống, lao theo Linh Nhi. Bọn Tổng Đại Nhân còn cách khá xa phía sau nên không nghe rõ hai người nói với nhau những gì, nhất thời trở tay không kịp, pháp bảo của họ trong không trung tốc độ đánh nhanh, trong nháy mắt đã bị vọt lên phía trước.

Ba người cùng kêu khổ, vội vàng hãm lại, quay đầu nhìn, chỉ thấy tiểu sư muội và tiểu sư đệ một trước một sau bay về phía phía khu rừng dưới chân, không khỏi lắc đầu cười khổ, đành vội vàng đuổi theo, thế là làm trái với mệnh lệnh của sư môn là truy tìm dư nghiệt của ma giáo. Bay trong rừng rậm cũng không khác gì mấy, có điều như vậy khônng cách giữa họ với Trương Tiểu Phàm và Điền Linh Nhi lại càng lớn hơn.

Trương Tiểu Phàm theo sát Điền Linh Nhi, trong nháy mắt đã hạ xuống rừng rậm, chỉ nghe thấy phía trước Điền Linh Nhi cười khẽ, quay đầu lại nói: “Tiểu Phàm, nhanh lên!”

Nói xong, Hồ Phách Chu Lăng như có linh tính, uốn mình tựa linh xà bên dưới thân hình diễm lệ của Linh Nhi, rít lên một tiếng, hồng quang loé lên, bay vọt vào trong khu rừng sâu thẳm thẳm. Trương Tiểu Phàm nhìn theo bóng hồng phía trước, trong lòng nhiệt huyết trào dâng, không nghĩ gì khác, lập tức lao thẳng theo sau.

Cánh rừng rậm ở trên đỉnh núi này, cũng giống những nơi khác ở Lưu Ba Sơn, chỗ nào cũng là những cây cổ mộc to lớn, hướng thẳng lên trời, trên mặt đất cũng có rất nhiều cây bụi rậm rạp, khó mà đặt chân cho nổi.

Hai người vừa vào trong rừng càng cảm thấy xung quanh ngày càng trở lên yên lặng, bên tai khi không lại có tiếng gió lạnh, khắp rừng không khí mát mẻ ùa vào mặt. Điền Linh Nhi gương mặt tươi cười, đứng trên Hồ Phách Chu Lăng, thân hình như điện, bay xuyên qua vô số những cây cổ mộc to lớn giữa

khu rừng rậm rạp.

Trương Tiểu Phàm từ phía sau nhìn lại, chỉ nhìn thấy bóng hồng thốt lên thốt xuống, bay vụt qua giữa những tán lá, mang theo những âm thanh sắc nhọn, nàng tựa như tiên nữ đẹp nhất trần gian, ở nơi này, giữa những rừng cây cổ mộc, giữa thế giới của muôn vàn lá xanh đang reo vui, cười đùa đó, tạo thành vũ điệu mỹ lệ tuyệt trần.

Bóng hình đó như điện như quang, giữa khu vực những bóng cây to lớn, có vẻ như vô cùng nguy hiểm, vậy mà lại đầy vẻ uyển chuyển dịu dàng, nhẹ nhàng lướt qua, không hề va chạm vào một chút nào.

Thân hình đó, như mê, như say, lại hòa với khí thanh xuân, non xanh nước biếc, tiếng cười vui vẻ sáng khoái, vang dội.

Hắn đột nhiên cảm thấy thoải mái, khoái chí cười theo, Thiêu Hoả Côn toả ra thanh quang, chờ hắn lướt theo nàng, lượn quanh khu rừng cổ kính và tĩnh mịch này.

Thời khắc đó dường như mãi mãi không bao giờ kết thúc...

* * *

Sắc trời không hiểu tại sao đột nhiên tối lại, những đám mây dày đặc ở trên trời cũng ngày một nhiều thêm.

Trương Tiểu Phàm thu hồi mục quang, trong lòng nghĩ, cái đất hải ngoại này, rút cục cũng không thể giống đất Trung Nguyên, vừa này còn là trời quang mây tạnh, trong nháy mắt đã trở thành âm u rồi.

Hắn và Điền Linh Nhi bay trong rừng khá lâu, vậy mà một tên ma giáo cũng không thấy, cuối cùng ở trên một chỗ trũng nhỏ trên núi, Điền Linh Nhi nhìn thấy phía dưới có một khe nước nhỏ, hơn nữa, bay hơn nửa ngày rồi có phần mệt mỏi, bèn gọi Trương Tiểu Phàm đáp xuống, lúc đó dùng nước dưới khe rửa mặt luôn.

Cái khe nước nhỏ này chảy ngoằn ngoèo quanh khu rừng cổ này sạch sẽ và trong suốt, dưới nước có rất nhiều đá cuội, theo dòng nước trong vắt chảy dập dờn, thật đẹp mắt. Hai bên khe nước là một bãi nhỏ sỏi đá, xa một chút lại là rừng cây, ngược mắt nhìn, cánh rừng này dường như là vô cùng vô tận.

“Tiểu Phàm”. Điền Linh Nhi đột nhiên gọi một tiếng, Trương Tiểu Phàm quay đầu lại nhìn, thì ra là Điền Linh Nhi rửa mặt một hồi lâu, phát hiện trong khe nước có một viên đá rất đẹp, đưa tay nhặt lấy, vui thích quay đầu nói với Trương Tiểu Phàm; “viên đá đẹp không này?”

Trương Tiểu Phàm nhìn viên đá, thấy viên đá nhỏ tầm ngón chân cái, bên trên lại có vân tam sắc quấn quanh, trông như một dải lụa, quả thật là rất đẹp. Đang lúc cười cười, ngẩng đầu nhìn Điền Linh Nhi định trả lời, đột nhiên cứng đờ miệng, nói không lên lời.

Gương mặt đẹp đẽ quen thuộc đó, đang mỉm cười nhìn hắn. Nước trong khe trong vắt vừa rửa mặt vẫn chưa được lau khô, kết thành những viên ngọc nước trên khuôn mặt trắng ngần, chốc chốc lại thấy những viên ngọc nước đó dịu dàng lăn trên làn da của Linh Nhi, chảy vòng trên khuôn mặt, lưu lại trên bờ môi dịu dàng của nàng không nở trôi đi, cuối cùng một cách uyển chuyển nhẹ nhàng nhỏ xuống.

Mà dưới đôi mắt sáng ngời đó, bên đôi lông mày dài cũng có vài viên ngọc nước trong tựa như nước mắt, lại tựa như hoa lê trắng muốt sau cơn mưa, đáng vẻ kiều diễm động lòng người.

Diền Linh Nhi nói: “Tỷ đang hỏi đệ đó?”

Trương Tiểu Phàm giật mình, đáp: “gì cơ?”

Diền Linh Nhi đưa viên đá ra trước mắt Trương Tiểu Phàm nói: “Đẹp hay không đẹp nào?”

Trương Tiểu Phàm thờ thật sâu, lời nói như phát ra từ sâu thẳm tâm hồn: “Quả thật rất đẹp.”

Diền Linh Nhi gật đầu cười, từ trong lòng lấy ra một mảnh lụa, lau nước trên mặt, sau đó cẩn thận lau viên đá một lượt, rồi cất vào lòng, quay đầu lại phía Trương Tiểu Phàm, lộ gương mặt mà trong mắt hẳn là đẹp nhất thế gian, nói:

“đợi lát nữa khi chúng ta quay về rồi, tỷ sẽ đem viên đá này tặng lại cho Tề đại ca, huynh ấy nhất định sẽ rất thích.”

Trời trên Lưu Ba Sơn, vào lúc đó dường như bỗng u ám thêm vài phần.

Trương Tiểu Phàm đứng đó, dường như cũng chờ ra, cúi đầu xuống bất động.

Diền Linh Nhi tiến lên vài bước, phát giác ra phía sau không có tiếng động gì, quay đầu lại phát hiện ra Trương Tiểu Phàm vẫn đứng đó không động đậy, lấy làm lạ nói: “Tiểu Phàm, đi thôi”

Trương Tiểu Phàm từ từ ngẩng đầu, trên mặt dần dần chậm rãi nở ra một nụ cười, chỉ không biết tại sao khoé môi dường như vẫn như đang run rẩy, nhẹ giọng đáp: “Su tỷ, chúng ta đi nhanh quá, chi bằng đợi một lúc các đại sư huynh đến chúng ta cùng đi.

Diền Linh Nhi hứ lên một tiếng, tỏ ý không quan tâm đáp: “ Mặc kệ bọn họ, chúng ta hãy đi theo khe nước này đi lên phía trên, xem xem có ma giáo nghiệt tử hay không, tiện thể ...” Nàng bung miệng cười khẽ nói: “Tiện thể xem xem có còn viên đá nào đẹp nữa không.”

Là gì đây? cảm giác như thiêu như đốt thân thể?

Là gì đây? Như ngứa mặt lên trời mà gào thét?

Thì ra là cửu u ma hoá, càng như thiêu đốt trong lòng, trong hồn phách của mình, như tàn nhẫn thiêu đốt từng chút từng chút.

Hắn cúi thấp đầu, giọng cũng trở lên kì quái, nói nhỏ: “được!”

Hồ Phách Chu Lãng quần quanh lưng lộ ra bóng hồng của nàng càng tuyệt mỹ. Hai người men theo khe nước, lại đi được nửa canh giờ nữa.

Trên đường Diền Linh Nhi tinh thần thoải mái, giương mắt ngắm nhìn bốn phía, Trương Tiểu Phàm thì trầm mặc đi theo nàng.

Khe nước nhỏ này xem thì có vẻ như không lớn, nhưng độ dài thì quả thật không ngắn chút nào, đi lâu như thế rồi mà vẫn chưa thấy đầu nguồn. Trước mắt nhìn thấy một dãy núi nhỏ nữa, bên trên có một dòng suối, khe nước nhỏ này chính là chảy ra từ con suối này mà ra.

Diền Linh Nhi đi hơn nửa ngày cũng có phần mệt mỏi, bèn quay đầu lại nói với Trương Tiểu Phàm:

“Tiểu Phàm, trời cũng không còn sớm nữa, chúng ta qua con suối này xem xem, nếu như không phát hiện được gì thì chúng ta quay lại thôi.”

Trương Tiểu Phàm lặng lẽ gật đầu.

Điền Linh Nhi nhìn tiểu sư đệ một lúc nữa, trong lòng cảm thấy có đôi chút kì quái, nhưng cũng không để tâm nữa, quay mình tiếp tục tiến lên.

Hai người nhanh chóng tiến đến chỗ ngoặt của con suối, nhìn vào bên trong và sửng sờ. Thì ra sau bức tường đá này lại là một cái động huyệt rất lớn, xem chừng cao đến hơn mười trượng, khe suối nhỏ đó là do dòng nước từ động này chảy ra mà thành. Vì tường đá che mắt tầm nhìn, đừng nói là bay trên không trung, ngay cả đứng ở trong khu này mà chỉ nhìn hơi xa một chút, cũng không thể nhìn thấy động này được, quả là vô cùng bí ẩn.

Điền Linh Nhi chau mày, nói với Trương Tiểu Phàm: “Chúng ta có nên đi vào xem hay không?”

Trương Tiểu Phàm nhìn về phía sơn động, thấy ngoài miệng động còn chút ánh sáng ra, bên trong chỉ một màu đen thẫm thì trong lòng chợt thấy bất ổn.

Những ngày gần đây, đặc biệt là từ khi hấn hạ sơn, đã vào đến hai động rồi, một là Vạn Bức Cổ Quật ở Không Tang Sơn, hai là Hắc Thạch Động ở Tiểu Trì Trấn, nhưng đều chẳng có ấn tượng tốt đẹp gì. Lúc đó nhìn thấy cái động này tự dưng đã có linh cảm không lành. Lại cộng thêm hiện tại cảm giác trong lòng hấn vô cùng tồi tệ, bèn nói: “Sư tỷ, đệ xem chừng cái động này chẳng có người ở đâu, chi bằng chúng ta quay về thôi!”

Điền Linh Nhi gật đầu đáp: “Được! Tỷ cũng nghĩ như thế, vậy bây giờ chúng ta...”

Còn chưa nói hết câu, đột nhiên hai người bọn họ nghe thấy một tràng tiếng động trong không trung truyền lại, lúc sau thì thấy tiếng “toa toa” đó lại càng nghe rõ, ra là có rất nhiều người đang bay về phía này.

Trương tiểu Phàm và điền Linh Nhi lập tức ngẩng đầu nhìn xem, mặt bỗng chốc trắng bệch. Chỉ thấy phục trang của đám người trên không đó chính là bọn người ma giáo, mà đám người này, tính sơ cũng không dưới mười người.

Hai người nhìn nhau thất sắc, Điền Linh Nhi rất thông minh, biết trong đám người ma giáo này cao thủ không ít, lúc đó nếu như bay đi chạy trốn quả khó mà trốn thoát. Trong lúc nguy cấp bèn kéo tay Trương Tiểu Phàm, hai người bèn chạy vào trong động đá đen thăm thẳm đó.

Bóng tối tĩnh lặng như nuốt chửng hình bóng của hai người.

Không bao lâu sau, đám người ma giáo lần lượt hạ xuống, quả nhiên mục tiêu là khu xung quanh cái động đá này, lát sau, như có người đốt lửa lên. Sau đó đám người lại cũng bay về phía cái động này.

Trương Tiểu Phàm và Điền Linh Nhi trốn trong động này giờ chỉ còn cách trốn sâu vào trong động. Hai người lúc đó tâm hồn đều treo trên không trung, lúc bấy giờ lực lượng hai bên chênh lệch quá lớn, nếu như bị phát hiện thì họ chẳng có cách nào kháng cự.

Nhưng may mà vì bọn người ma giáo rất nhiều nên dường như không thể ngờ rằng ở chỗ này lại bị người của danh môn chính đạo phát hiện. Trên đường cũng không phải giữ gìn gì, cười nói dạo bước rất tự nhiên, thật may mắn cho hai người bọn họ, nhờ thế mà nhẹ nhàng trốn trong đó an toàn rồi.

Trên đường lúc đi lúc dừng, không dễ dàng gì mới đến được chỗ nào rộng rãi, bọn người ma giáo dừng lại, những người cầm lửa xung quanh có vẻ rất thành thạo tìm xung quanh lấy mấy ổ đá, cầm lửa vào đó, xem chừng có lẽ đây là nơi họ thường xuyên lui tới.

Không gian trong động liền sáng bừng lên.

Trương Tiểu Phàm và Điền Linh Nhi cũng dừng lại, trốn trong bóng tối, nơi mà ánh sáng chưa chiếu đến, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Trương Tiểu Phàm lén nhìn ra ngoài, chỉ thấy từ xa bọn người ma giáo tụ tập thành nửa vòng tròn, mỗi người tìm lấy một tảng đá lớn mà ngồi xuống, có một số kẻ phóng khoáng liền ngồi luôn trên mặt đất.

Từ xa nhìn lại, chỉ thấy bọn người ma giáo so với người trong chính đạo quả nhiên khác biệt rất lớn, quái hình quái dạng rất nhiều. Trương Tiểu Phàm ấn tượng nhất là một khuôn mặt chó rất dài của Dã Cầu Đạo Nhân, lúc đó đang ngồi ở chính giữa, bên cạnh còn có mấy người lớn tuổi Niên lão đại, Lâm Phong và người phụ nữ diện mạo xinh đẹp mà hắn không biết tên cũng có mặt ở đó.

Ngoài ra đứng đằng sau lưng họ còn có một người trẻ tuổi, mặt rất lạ, Trương Tiểu Phàm từ trước đến nay chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Điền Linh Nhi đột nhiên khẽ thì thầm: “Tiểu Phàm, đệ xem có phải trong đám người ma giáo này dường như có rất nhiều bè phái khác nhau không?”

Trương Tiểu Phàm chỉ cảm thấy hơi buồn buồn bên tai, nhưng trong lòng lại là cảm giác đau khổ không thể cắt nghĩa được, không dám nghĩ ngợi nhiều, vẫn nhìn về phía ngoài, gật gật đầu. Đúng như Điền Linh Nhi nói, đám ma giáo bên ngoài ngồi thành nửa vòng tròn. Cùng hướng mặt về một phía có hai ba người gì đó đang ngồi, nhưng những người còn lại đang ngồi tách rõ ràng thành từng đám khác nhau.

Đúng lúc đó, chỉ nghe thấy một trong ba người ngồi giữa hạ giọng nói: "Mọi người, xin hãy yên lặng" Mọi người lập tức yên lặng, dường như tiếng nói của người này uy quyền rất lớn.

Trương Tiểu Phàm cách một đoạn khá xa, nhất thời không phân biệt được lời nói đó là do ai nói ra, bèn nhoài cổ ra nhìn. Chợt cảm thấy y phục bên người sột soạt, hoá ra là Điền Linh Nhi cũng đang vươn đầu nhìn ra xa.

Bó đuốc cắm trên tường đá cháy lạng lẽ, thi thoảng phát ra tiếng kêu lép lép. Một người cao lớn da xanh đen trong số đám người ma giáo bỗng đứng dậy, hướng về một phía sáng sủa nói: “Tôn Sử, lần này “QuýVương Tông” triệu tập chúng tôi đến Hoang Tích hải đảo này, nói là ba nghìn năm một lần xuất thế kì thú Quỷ Ngưu, nhưng cho đến bây giờ, tìm đã lâu như thế rồi mà một sợi lông của nó cũng không tìm thấy, lại còn làm cho bọn người đáng ghét chính đạo chú ý quá nhiều không yên. Xin hỏi bây giờ phải thế nào mới tốt đây?”

Trương Tiểu Phàm nhẹ giọng nói với Điền Linh Nhi: “Quý Ngưu là cái gì vậy?”

Điền Linh Nhi nghĩ ngợi một lúc, cuối cùng cũng lắc đầu nói: “Tỷ cũng không biết”

Hai người lại hướng về phía đó quan sát, chỉ thấy sau khi người đó khởi đầu, sau đó có rất nhiều người lần lượt phụ họa theo. Trong đó có cả dã cầu đạo nhân, đạo hạnh tuy không cao nhưng tính tình có vẻ như rất nóng tính, cho nên hẳn có vẻ lớn tiếng nhất bọn.

“Nói rất có lý” ‘Quý Vương’ ngài ở trên cao, tất nhiên là không biết những chuyện nhỏ như thế này, nhưng nếu bắt chúng ta ở đây hằng ngày phải chịu khổ, đã như thế này ít nhiều thì chúng ta cũng phải trình bày với ngài chứ?

Lớn nhỏ xung quanh nghe thấy hẳn nói vô lễ như vậy, tất cả đều nhú mày, muốn kéo hẳn ngài xuống, bắt hẳn im miệng lại, chớ có nói nhiều.

Đúng vào lúc mọi người đang bàn luận rất sôi nổi, đột nhiên có một giọng nói ngọt ngào của nữ nhi, thanh điệu có chút lạnh lùng, cất lên: “Người thật sự muốn biết nguyên nhân sao?”

Lời nói này vừa cất lên, Trương Tiểu Phàm trong lòng chợt cảm thấy chấn động, người bắt giác không kịp được tiến lên vài phân, chỉ nhìn thấy dưới ánh sáng của ngọn đuốc, đối diện với đám người ma giáo, là một người con gái y phục màu xanh, từ từ đứng lên.

Không ngờ chính là Bích Dao.

Đa tạ Ngọc Diện Hồ đã hỗ trợ rất nhiều trong khi dịch.

Rùa huynh chỉnh sửa.

Đa tạ huynh rùa đã post bài hộ mục. Mục dịch được một đoạn rồi gửi cho huynh rùa post hộ! Cảm ơn Alex, tidus, đặc biệt là NDH đã giúp đỡ mục, ủng hộ mục và an ủi mục. Nếu không thời gian qua không thể gượng ồm mà dịch được. Ồm mà được mọi người quan tâm thế này thì nở lòng nào nghĩ ngợi để cho mọi người đợi chờ cơ chứ, huc, cảm động quá!

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 64

Quý Vương

Tiểu Phàm giật mình khi bất ngờ nhìn thấy Bích Dao. Đám người Ma giáo đang nhón nháo cũng cùng im bật khi nàng xuất hiện. Ai ai cũng nhìn Bích Dao với vẻ vì nề kiêng dè. Lòng động đang ồn ào, vì thế chợt trở nên tĩnh lặng khác thường.

Một lúc sau mới có một người ho nhẹ rồi cất lời: “Bích Dao cô nương, tiểu nhân có đôi lời muốn giải bày, có thể được phép chăng?”

Tiểu Phàm chú ý nhìn, thấy đó là một người trẻ tuổi hoàn toàn lạ mặt, đang đứng cùng một chỗ với bọn Niên Lão Đại. Bọn Niên Lão Đại dường như cũng rất ngạc nhiên khi thanh niên lên tiếng.

Niên Lão Đại cau mày quay sang thanh niên: “Tiểu Chu, đây đâu phải chỗ cho ngươi nói?”. Bích Dao nhìn người đó thấy như không quen, mới hỏi Niên Lão Đại: “Huynh đài này là ai vậy?”

Niên Lão Đại vội cười đáp: “Người này Luyện Huyết Đường mới thu nạp, tên là Chu Danh Tài”. Bích Dao “hừ” một tiếng, nghiêm giọng: “Được rồi, cứ để hắn nói đi!”.

Người gọi là Tiểu Chu ấy lại không hề tỏ ra lúng túng, bước lên ung dung: “Bích Dao cô nương, cô là ái nữ duy nhất của Quý Vương, mọi người ai ai cũng đều kính trọng cô. Quý Vương triệu chúng tôi đi tìm Quỳ Ngưu, giáo chúng không ai dám không tuân. Chỉ là...” Hắn dừng lại một lát, điềm tĩnh mỉm cười rồi tiếp lời: “Chỉ là cho đến bây giờ Quỳ Ngưu đâu vẫn chưa thấy mà Chính đạo kéo đến ngày càng đông, nghe nói ngay cả Thất đại thủ tọa của Thanh Vân Môn cũng đã tới những hai người. Mất thấy nguy cơ trùng trùng, kẻ hèn này không thể không hỏi: Có phải Quý Vương Tông triệu giáo chúng đến đây, định lợi dụng Chính đạo tiêu diệt chúng tôi không?”

Nghe những lời này, đám người Ma giáo lại bắt đầu xôn xao. Một người ngồi bên Bích Dao đột nhiên đứng phắt dậy, nhìn chăm chăm vào thanh niên. Có vẻ những người này đều là cùng một phe với nàng. Nhưng, ngoài nhân số của Quý Vương Tông, những giáo đồ khác lại không tỏ ý gì phản đối Chu Danh Tài, thậm chí còn quay sang Bích Dao với vẻ nghi ngờ dò xét, tiếng thì thầm mỗi lúc một nhiều.

Tiểu Phàm ngạc nhiên, cảm thấy có chút lo lắng cho Bích Dao. Hắn nghĩ thầm: “Người họ Chu kia sao lại có thể thốt ra những lời như vậy? Cùng là người trong giáo sao lại phân phe này nhóm nọ, hay là hàng ngày Quý Vương Tông...”

Đang nghĩ ngợi lan man, bỗng Tiểu Phàm giật mình nghe tiếng quát lạnh lùng của Bích Dao: “Tên họ Chu kia, rốt cuộc người là người nào mà dám vào đây đặt điều ly gián?”

Tiểu Chu lại không chút sợ hãi trước mỹ nhân quyền cao chức trọng này, bình thản mỉm cười: “Tại hạ vốn là một kẻ vô danh tiểu tốt, vì ngưỡng mộ Thánh Giáo nên mới liều mình đầu nhập. Chỉ có điều, hiện nay Chính đạo các phái đang lung sục khắp nơi quyết tiêu diệt chúng ta. Quý Vương Tông vốn là một phái phiệt của Thánh Giáo, vậy mà như không hề quan tâm đến an nguy của giáo đồ chúng tôi. Việc này phải giải thích sao đây?”

Lúc này ngay cả Tiểu Phàm cũng nhận ra, thanh niên họ Chu tuy thái độ thập phần điềm đạm nhưng từng lời từng chữ đều xoáy vào công kích Quý Vương Tông. Ý đồ kích động đã rõ ràng nhưng rốt cuộc hẳn ta làm vậy có âm mưu gì?

Không phải là Luyện Huyết Đường chủ trương xúi giục họ Chu vì bọn Niên Lão Đại đứng cạnh hẳn, đáng vẻ như cũng vô cùng ngạc nhiên.

Tiếng rì rầm của giáo đồ Ma giáo ngày càng lớn lên, ai ai trông cũng kích động ra mặt. Sự nghi ngờ mỗi lúc một dồn vào Bích Dao và những người đứng quanh nàng.

Bích Dao cau mày quay sang bàn nhỏ với các nhân sĩ Quý Vương Tông.

Tiểu Phàm ở xa, chỉ thấy đứng cạnh nàng là một người đàn ông cao lớn. Phía sau người đó là một trung niên nhân, nửa người bị bóng tối trong lòng động che khuất. Dường như người này cố tình giấu mặt.

Bích Dao hạ giọng nói nhỏ với cả hai một lát rồi rần rỏi bước ra. Tiếng xì xào bàn tán lặng đi, mọi con mắt đổ dồn vào nàng.

“Các vị” – giọng Bích Dao cất lên vang vọng trong sơn động – “Quý Vương cũng như các vị, đều là đệ tử của Thánh Giáo, cùng tín phụng U Minh Thánh Mẫu, Thiên Sát Minh Vương. Việc phản lại giáo nghĩa, Quý Vương quyết không bao giờ làm. Các vị có thể yên tâm.”

Nghe xong những lời này, phần đông giáo đồ Ma giáo đều thở phào nhẹ nhõm. Niên Lão Đại cũng “hà” một hơi rồi bước lại gần Chu Danh Tài hỏi nhỏ: “Tiểu Chu, người đã nói đủ chưa?”

Tiểu Chu ngoảnh lại cười rồi lại cao giọng: “Nếu đúng như vậy thì chúng tại hạ cũng yên tâm rồi. Chỉ có điều là, Bích Dao cô nương, mong cô giải thích rõ về chuyện Quỷ Ngưu. Còn nếu như không có cách nào tìm được vật này thì hãy cho chúng tôi sớm rời khỏi đây, nếu không Quý Vương sẽ vô tình hại chết chúng tôi. Bởi Chính đạo các phái đang hàng ngày hàng giờ truy sát...”

Người của Quý Vương Tông đều trừng mắt nhìn Tiểu Chu như muốn nói: “Đồ không biết trời cao đất dày, người có biết đã gây ra bao nhiêu phiền phức không hả?”

Mười mấy người đứng bên cạnh Tiểu Chu lại đồng thanh: “Nói có lý! Đúng lắm! Xin Bích Dao cô nương giải thích cho vài câu!”

Bích Dao gơ cao tay. Đợi đến khi lặng hẳn, nàng mới thôi không nhìn chăm chăm vào Chu Danh Tài, quay sang đám đông giáo đồ, giọng hoà hoãn: “Các vị, nếu người này không hỏi, Quý Vương cũng sẽ có lời giải thích cùng các vị. Lần này chúng ta đến Lưu Ba Sơn là để...”

"ẦẦẦẦ!!!!"

Cả sơn động đột nhiên rung lên dữ dội. Tiểu Phàm và Linh Nhi đứng tận xa cũng choáng váng lạng người. Giáo chúng Ma giáo hoảng hốt ôm đầu xôn xao, có kẻ thét lên: “Cái gì vậy? Động đất hay sao?”

Ngay tức thì, Ma giáo có câu trả lời, một giọng nói đanh trầm, vang vang như sấm sét bên tai: “Ma giáo đê tiện, mau ra đây chịu chết!”

Trong khi thạch động thập phần nhộn nháo thì Tiểu Phàm Linh Nhi lại nhìn nhau mỉm cười, bởi hai người đã nhận ra thanh âm của Long Thủ Phong Hồ Toạ Thương Tùng Đạo Nhân. Tiểu Phàm lòng thầm bội phục sư bá vì từ ngoài động khẩu vào, khoảng cách xa không biết đến bao nhiêu, vậy mà giọng Thương Tùng Đạo Nhân có thể truyền đến tận đây làm cả bốn bên vách đá rung chuyển. Pháp lực đạo hành này hẳn thật không thể sánh bằng!

Giáo đồ Ma giáo hốt hoảng nhìn nhau, bỗng có tiếng thốt lên: “Chỗ này bí mật như vậy, sao Chính đạo có thể biết được?” Đột nhiên Tiểu Chu lớn tiếng: “Bích Dao cô nương, lúc này là lúc nguy nan, các vị đạo hữu nghe theo lời của Quỷ Vương Tông đến Lưu Ba Sơn này tìm vật, không ngờ lại gặp phải đại nguy. Vậy rốt cuộc nên làm thế nào đây?”

Nhân sĩ Ma giáo nghe xong nhao nhao: “Nói có lý, Bích Dao cô nương, cô mau trả lời đi!”

Bích Dao hít sâu vài hơi rồi chau mày suy nghĩ. Bên ngoài động đã vọng vào tiếng đất đá đổ ầm ầm. Nàng trầm ngâm bước lên nói: “Các vị đạo hữu, vì sao Chính đạo tìm được chỗ này thì ta cũng không rõ. Nhưng hiện nay ta với tư cách con gái duy nhất của Quỷ Vương đang đứng đây cùng các vị, lẽ nào các vị lại nghi ngờ?”

Đám đông nghe thấy vậy dần yên tĩnh lại. Người đàn ông cao lớn đứng sau lưng Bích Dao mới bước lên trầm giọng nói: “Đây đang là lúc nguy nan, nếu không đồng lòng hiệp lực thì làm sao có thể kháng được cường địch? Chúng ta lẽ nào lại chịu thua mấy tên nguy quân tử tự xưng Chính đạo kia?”

Giáo đồ Ma giáo nghe xong xôn xao hưởng ứng. Kỳ thực lúc này cũng chẳng có chức nào khác ngoài cách xông ra liều chết một trận. Sơn động tuy lớn nhưng chỉ có một cửa duy nhất, không thể tìm đường nào khác rút lui.

Ma giáo chúng dừng một lát lấy nhuệ khí rồi hét lớn xông ra. Không bao lâu sau từ ngoài động đã vọng lại tiếng binh khí chạm nhau, tiếng gào thét hỗn loạn.

Lòng sơn động vốn chật cứng người, giờ đây chỉ còn lại Bích Dao và người đàn ông đứng trong bóng tối.

Tiểu Phàm vừa mừng vừa lo lẫn lộn. Mừng vì rốt cuộc Thương Tùng Đạo Nhân dẫn đầu Chính đạo đã truy tìm đến nơi, nhưng lại không khỏi thầm lo cho Bích Dao. Nàng tuy là yêu nữ Ma giáo, vốn không thể cùng hắn đi chung một con đường, nhưng đã cùng trải sinh tử mấy phen, làm sao không khỏi nảy sinh đồng cảm?

Bích Dao cau mày, quay lại như định bàn bạc với người đứng trong bóng tối, chợt phát hiện dưới lòng động vẫn còn một nhân ảnh đứng trơ ra đó, không cùng Ma giáo chúng xông ra hỗn chiến với Chính đạo. Chính là Tiểu Chu.

Tiểu Chu mấy lần kích động Ma giáo chúng nghi ngờ Quý Vương nên giờ đây Bích Dao đối với người này thập phần ác cảm. Nàng nhìn hẩn, trầm mặt lạnh lùng: “Người không đi giúp các vị đạo hữu còn đứng đây làm gì?”

Tiểu Chu vẫn điềm tĩnh cười đáp: “Tại hạ đang muốn xem xem người của Quý Vương Tông có thật là sẽ cùng sống chết với lũ tiểu tốt này không, hay sẽ đem chúng tại hạ ra làm vật thế mạng”!

Bích Dao nghiêm mặt, toan phản bác thì người đàn ông đứng trong bóng tối đột ngột lên tiếng: “Người không phải là người Thánh Giáo chúng ta, rốt cuộc người là ai?”

Bích Dao hơi lùi lại về kính ngọc, Tiểu Chu cũng giật mình nhìn về phía trung niên nhân, thận trọng hỏi lại: “Vị này là ai? Sao có thể nói như vậy được? Tiểu nhân đường đường là đệ tử của Thánh giáo Luyện Huyết Đường Nhất hệ, lẽ nào chỉ vì thắng thắn nói ra điều mình nghĩ là liền bị các vị nghi ngờ?”

Tiểu Phàm, Linh Nhi cũng thập phần ngạc nhiên, không ngờ sự việc lại diễn ra theo chiều như vậy. Riêng Tiểu Phàm còn thêm nỗi hoài nghi về người đàn ông đứng trong bóng tối kia. Giọng ông ta với hẩn không xa lạ nhưng nhất thời không thể nhớ ra đã nghe ở đâu.

Trung niên nhân trong bóng tối lạnh lùng nói: “Luyện Huyết Đường Nhất hệ, tám trăm năm trước là lãnh tụ Thánh giáo, rồi không thể nhất thế nên đã suy tàn. Tu vi như người, đến Niên Lão Đại cũng không thể sánh bằng, người làm sao có thể là đệ tử của Luyện Huyết Đường? Nếu Niên Lão Đại ông ta quả thật có bản lĩnh thu nạp một đệ tử như người, Luyện Huyết Đường đã sớm khác rồi”.

Tiểu Chu “khàng” một tiếng, hỏi vặn lại: “Ngài chưa nhìn thấy tại hạ động thủ, sao đã có thể biết võ công của tại hạ cao thấp như thế nào?”

Trung niên nhân cười gằn: “Thương Tùng Lão Đạo dùng tuyệt học Thái Cực Huyền Thanh bức âm nhập thạch, ý tại lực oai, làm chấn động cả sơn mạch, người có võ công không thâm hậu sẽ đầu vầng mắt hoa, không thể đứng vững, ngay đến Niên Lão Đại cũng không ngoại lệ, còn người không hề tỏ ra hốt hoảng lung túng, vẫn an nhiên vô sự, võ công cao thấp ta nhìn ra nào có khó gì?”

Mặt Tiểu Chu biến sắc: “Không ngờ trong Ma giáo lại ngoạ hồ tàng long, xin hỏi các hạ là ai?”

Bích Dao mặt tràn nộ khí xông lên quát lớn: “Hãy chịu chết đi!”

Sơn động tối mờ bỗng nhiên lóe sáng, hương thơm lan toả, như ngát như ngậy. Phía trước Bích Dao, bạch hoa phi vũ, dường tuyết dường sương, xoay tròn bất tận. Nhưng, điểm quang dù có sáng đến đâu cũng không thể soi rõ khuôn mặt trung niên nhân sau lưng Bích Dao, thủy chung con người này vẫn mang một vẻ huyền bí, cao thâm khôn lường.

Tiểu Chu không dám chậm trễ, lùi lại một bước rồi vung tay. Bỗng nghe hai tiếng “keng keng”, rồi trong không trung hiện ra một thanh bảo kiếm sáng chói mắt. Đặc biệt nhất, trên thân kiếm sáng lóa lại

khắc bảy ngôi sao.

“Ô, Thất Tinh Kiếm!” - Người đàn ông trong bóng tối chợt thốt lên một tiếng kêu kinh ngạc.

Bích Dao và Tiểu Chu cùng bay lên, ngân kiếm chạm bạch hoa, sắc trắng chói mờ, thập phần mỹ lệ. Nhưng, đằng sau vẻ mỹ lệ ấy là một trận quyết đấu sinh tử khôn lường. Tiểu Phàm đoán thanh niên họ Chu là người phe Chính đạo, lòng thầm lo cho anh ta, nhưng con mắt hấn lại không thể dời khỏi Bích Dao. Hấn chỉ mong hai người đừng có quyết lòng phân thắng bại mà hãy mau dừng tay huru chiến.

Linh Nhi đứng bên bồng ghé tai nói nhỏ với Tiểu Phàm: “Người tên Tiểu Chu này hình như là đệ tử Thanh Vân Môn chúng ta”.

Tiểu Phàm ngạc nhiên: “Thật sao, tỷ nhận ra anh ta ư?”

Diện Linh Nhi lắc lắc đầu, nhìn về phía hai người đang đánh nhau rồi nói nhỏ: “Ta có nghe mẫu thân nói, Thất Tinh Kiếm từng là thần kiếm tề danh của Trưởng môn Thông Thiên Phong Nhất mạch, trước đây Đạo Huyền sư bá đã luyện qua, sau này nghe nói truyền lại cho...”

Lời Linh Nhi chưa dứt, bỗng nghe Bích Dao thét lên một tiếng, rồi bạch hoa như tuyết bay rợp không trung, gió bỗng nổi lên vù vù lạnh căm, khắp sơn động tràn đầy hoa trắng xoá.

Tiểu Phàm đã mấy lần nhìn thấy Bích Dao thi triển tuyệt chiêu này, biết uy lực của nó quả thật không thể xem thường nên bất giác nhôm lên, nhìn thanh niên họ Chu đầy lo lắng.

Bỗng thấy Tiểu Chu lùi lại mấy bước, tay phải bắt pháp quyết, tay trái nắm cổ tay phải, thế tay như đang nâng ngàn cân, lại cũng như đang cuồng thảo họa bích, nhìn kỹ mới thấy thực ra hấn đang uốn mình đứng theo hình Thái Cực Đồ.

Lúc này, cả Tiểu Phàm và Linh Nhi đều đoán chắc họ Chu là người Thanh Vân Môn. Thế khởi chiêu vừa rồi, hai người đã nhận ra, chính là Thái Cực Huyền Thanh Kiếm.

Nhanh như chớp, Thất Tinh Kiếm bay lên tỏa hào quang rực rỡ. Cả sơn động rung chuyển không ngừng, Thái Cực Quang tỏa sáng chói lợi quanh thân kiếm, vừa mỹ lệ lại vô cùng uy lực, thế như lập biển đời sông. Bích Dao không chịu kém, bạch hoa xoáy tròn đỡ thẳng vào luồng ngân kiếm.

“Rầm, rầm!!”

Hai pháp bảo chạm nhau phát ra ánh sáng chói lòa, lan tỏa tận ngoài cửa động. Thạch bích rung lên không ngớt, đá lớn đá nhỏ trên trần động rơi xuống như mưa.

Cả Tiểu Phàm và Linh Nhi đều loạng choạng trong cơn thạch trận. Tiểu Phàm lòng thầm bội phục họ Chu. Người này nếu là môn hạ Thanh Vân, công phu Thái Cực Huyền Thanh đã vượt xa các đệ tử khác.

Bạch Sắc Hoa Tường của Bích Dao đã tan. Nàng lùi lại thở mạnh, sắc mặt tái xanh, chắc đã chịu phản chấn không ít.

Tiểu Phàm đã mấy lần tiếp xúc với Bích Dao, hiểu một chút tính nết của nàng. Hấn đoán chắc nàng sẽ không thể cho qua chuyện này.

Quả nhiên mặt Bích Dao lộ dần vẻ giận dữ, đưa tay nắm chặt chiếc chuông nhỏ xinh xắn màu vàng đang đeo bên thắt lưng.

Tiểu Chu cau mày, lấy lại thế phòng bị. Trước mặt hẳn là một cô gái còn rất trẻ nhưng tu vi đạo pháp lại cao thâm đến mức không ngờ.

Chiêu cuối cùng hẳn đã dùng đến chín thành công lực mà cũng không thể đả thương được Bích Dao, chỉ làm nàng lúng túng đôi chút. Nhìn dáng vẻ Bích Dao thì dường như nàng ta vẫn còn một pháp bảo lợi hại khác chưa dùng, nhưng điều đáng lo nhất lại là người đàn ông trong bóng tối kia. Trước sau ông ta không ra tay, vẫn lạnh lùng đứng yên.

Chiếc chuông nhỏ trong tay Bích Dao bỗng lạnh lạnh rung lên “đing đing đang đang”. Người ngọc chuông xinh, nhưng thanh âm phát ra lại ảm ức sát khí rợn người.

Thân hình Bích Dao phiêu diêu cất lên, hai tay phát nhẹ, chiếc chuông vàng từ từ rời khỏi tay nàng, xoay tròn trong không trung, không ngừng phát ra tiếng kêu lạnh lạnh:

“Đing đing đang đang!”

Tiểu Chu bỗng nhiên như người bị mất hồn. Vốn vừa nãy đa mưu túc trí, tài cao nghệ đảm bao nhiêu, nghe tiếng chuông tự dưng đứng thừ người ra, mắt tán thần đờ đẫn, như không biết hoạ sát thân đang đến rất gần.

Tiểu Phàm không chịu nổi viễn cảnh họ Chu sắp táng thân dưới tiếng Tiểu Kim Linh, quên hết hiểm nguy đang trùng trùng xung quanh, xông thẳng vào giữa hai người, kêu lớn: “Đừng!”

Lời Tiểu Phàm chưa dứt, bỗng một bóng râm thoáng qua trên nền động, Tử Khí Hàn Mang chợt lóe lên rồi nhanh chóng thu lại.

“Rầm” một tiếng, cả người Tiểu Chu xô mạnh vào thành động, khước miệng trào máu tươi, đất đá rơi rào rào xung quanh, thanh Thất Tinh Kiếm cũng tuột khỏi tay cắm sâu vào nền đá.

Tiểu Phàm Linh Nhi cùng lao tới trước Tiểu Chu. Linh Nhi rút Hồ Phách Chu Lăng toan ra chiêu với trung niên nhân, không ngờ họ Chu ngăn nàng lại: “Đừng, Điền sư muội, Trương sư đệ, người đó đạo pháp cao thâm, các người không phải là đối thủ đâu”.

Tiểu Phàm Linh Nhi cùng giật mình, Linh Nhi vội hỏi: “Sao người biết tên chúng ta?”

Tiểu Chu như định trả lời song lại đưa mắt nhìn lên phía trước. Tiểu Phàm, Linh Nhi bị ánh mắt hẳn cuốn hút cũng quay lại nhìn theo. Người đàn ông trung niên đang đứng quay lưng về phía ba người, từ từ đưa tay đỡ Bích Dao trên không trung xuống. Giọng ông ta thật bình thản: “Dao Nhi, Hạp Hoan Linh là thần khí Kim Linh Phu Nhân để lại, công lực con chưa đến độ, miễn cưỡng dùng tất bị phản tác dụng. Từ nay về sau chớ nên tùy tiện!”

Bích Dao sắc mặt tái xanh, mãi một lúc mới dần trở lại bình thường, nhẹ gật đầu: “Vâng, thưa cha”.

Tiểu Phàm, Linh Nhi, Tiểu Chu cùng giật mình. Lúc này Tiểu Chu đã phần nào phục hồi lại nguyên khí, hẳn vươn mình thở một hơi, rồi nhìn thẳng về trung niên nhân, đồng dạc hỏi: “Mạc Phi, ông chính là

Quý Vương, một trong Tứ Đại Tông Chủ Ma giáo sao?”

Trung niên nhân cười một tiếng lạnh lùng rồi từ từ quay lại. Lúc này cả ba đều nhìn rõ mặt ông ta. Khuôn mặt vuông, mày nhỏ, phong tư nho nhã, khác hẳn dáng vẻ thô lậu hung dữ của người Quý Vương Tông cao lớn đứng cạnh Bích Dao vừa nãy.

Nhưng Tiểu Phàm mới là người kinh ngạc nhất, hẳn không thể tìm được cảm giác lạnh toát nơi sống lưng, lùi lại một bước, lắp bắp “ Là, là ông ư?!”

Con người khét tiếng với tên gọi Quý Vương, trung niên nhân với dáng vẻ văn sĩ thập phần nho nhã này Tiểu Phàm đã gặp ở quán trà dưới chân Không Tang Sơn, là người đã mách bảo bí mật thanh Thiêu Hoả Côn cho hắn.

Vạn Nhân Vãng!

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 65

Lo âu trong lòng

Trương Tiểu Phàm nhìn vào Văn sĩ trung niên ở trước mặt, người này chính là nỗi lo lớn nhất của giới đương kim chính đạo - "Quý vương", trong đầu óc hắn lúc này vô cùng hỗn loạn. Thời gian gần đây, sâu trong tâm khảm hắn, đã có sự nghi ngờ về những điều hắn từng tin tưởng trước đây, tất cả đều bắt nguồn từ cái ngày ngồi nói chuyện với con người này ở quán trà bên Không tang sơn đạo nọ.

Bây giờ gặp lại cố nhân, lại đúng vào lúc tâm tình của hắn đang phức tạp, đến nỗi mất một lúc hắn gần như quên bằng thời gian và hoàn cảnh hiện tại.

Bất quá là hắn tuy quên, nhưng những người bên cạnh thì không quên.

Tiểu chu cúi tay lau máu bên khoé miệng, miễn cưỡng đứng yên, rồi nói khẽ với bọn hai người Trương Tiểu Phàm và Điền linh nhi: "Gã này đạo hạnh rất cao, không thể địch lại được, để ta ở lại cảnh hắn, hai người hãy chạy nhanh đi"

Dứt lời, đưa tay ra vẫy một cái, thanh "thất tinh kiếm" đang cắm ở giữa tường đá đột ngột chấn động, giống như bị hắn gọi về, "soeng" một tiếng phá đá xuất ra, bay trở lại tay hắn.

Quý vương nhìn Tiểu chu, gật gật đầu, trên miệng vẫn mỉm cười nói "Với đạo hạnh của ngươi, xem ra hàng ngũ đệ tử trẻ tuổi của Thanh vân môn, phải tôn ngươi làm đầu. Không ngờ trong Thanh vân môn ngoại trừ Trương Tiểu Phàm ra, lại có thêm một nhân tài nữa là ngươi, giỏi, rất giỏi!"

Trương Tiểu Phàm cũng giật mình, phát giác ra nhãn quang sư tử Điền Linh Nhi cũng đang chiếu vào Tiểu chu, trên mặt liền thấy nóng lên, không nói được thế là tốt hay không nữa.

Tiểu chu hít thở thật sâu, tiến lên phía trước một bước, thất tinh kiếm trong tay theo đó mà phát sáng rực lên, quý vương cũng không hề cử động, chỉ đứng yên đó mỉm cười nhìn hắn. Tiểu chu biết rằng bình sinh đến nay đây là cường địch mạnh nhất hắn đã từng gặp, chỉ là sau lưng còn có sư đệ sư muội đồng môn, vô luận thế nào cũng không thể nào đào tẩu, cũng mong rằng mình có thể trụ lại được, để hai người đồng môn chạy trước đã.

Nhưng ngay lúc hắn vừa vận khí ngự kiếm, hốt nhiên ở giữa ngực sôi lên, chân khí trào ngược lại, không thể kìm được, "oẹ" một tiếng, máu theo đó từ miệng phun ra.

Trương Tiểu Phàm và Điền linh nhi kinh hoảng, cùng vọt lên phụ trợ cho hắn. Tiểu chu sắc mặt tái xanh, tự biết rằng bị quý vương đánh cho một chưởng, nội phủ chấn động, kinh mạch thương tổn, giờ đây vô lực thi pháp. Trong tâm kinh hãi, một đằng tự biết rằng đang ở trong tuyệt cảnh, đằng kia lại

phải đối phó với quý vương đạo hạnh cực cao, nếu bây giờ tỏ ra sợ hãi, sau này sẽ khó giải trình với chính đạo (2), thật là không biết tính toán thế nào.

Quý vương nhìn nhìn hắn rồi đột nhiên nói: "Người đã không còn lực để chiến đấu, nhưng muốn đứng ra cản ta lại một lúc, để cho hai kẻ đồng môn kia của người đào tẩu phải không?"

Tiểu chu hừ một tiếng, không thèm đáp lời, Điền linh nhi chuyển mình đứng chắn trước mặt hắn, giận dữ thốt: "Yêu ma ngoại đạo, đừng tưởng người đạo hạnh cao thâm mà đắc ý, ta không sợ người đâu!"

Trương Tiểu Phàm kinh sợ, quý vương vừa rồi chỉ một chưởng đã đả thương Tiểu chu, ai cũng có thể thấy đạo hạnh của hắn cực cao, cả ba người gộp lại chưa chắc đã là đối thủ của hắn. Mắt hắn nhìn thấy Điền linh nhi không sợ trời, không sợ đất dám bước lên phía trước, trong tim thấy lo sợ, liền tiến lên phía trước kéo cô về, bảo Điền linh nhi không nên quá vọng động.

Điền linh nhi chưa kịp phản ứng gì, thì hành động của Tiểu phàm đã lọt vào trong mắt quý vương và Bích dao. Bích dao sắc mặt âm trầm, hừ một tiếng lạnh lẽo, nhìn Điền linh nhi, rồi lại nhìn Trương tiểu phàm, đột nhiên nói: "Trương Tiểu Phàm, người này có phải là vị sư tử Điền linh nhi mà người luôn miệng nhắc đến hay không?"

Điền linh nhi cùng Tiểu chu trong lòng kinh hoàng, Tiểu chu nhăn mày nhăn mi hỏi: "Trương sư đệ, người và bọn người kia đều biết nhau chăng?"

Trương Tiểu Phàm trầm mặc hồi lâu, rồi khẽ nói "Vâng"

Bây giờ, Điền linh nhi tự nhiên thốt lên thất thanh: "A! ta đã nhận ra rồi, người chính là ma giáo yêu nữ buổi tối hôm ấy bí mật chạy đến dòm trộm, sau đó bị bọn ta truy đuổi bắt gặp ở phía trên tiểu đảo, nói vậy thì người người muốn tìm chính là tiểu phàm..."

Mới nói được nửa câu, hốt nhiên thu lại không nói tiếp, mắt nhìn trừng trừng vào Trương tiểu phàm.

Trương Tiểu Phàm tâm loạn như ma, kỳ thật điều này chính là điều hắn sợ xuất hiện nhất, giờ đã xảy ra, hắn thật sự không biết phải ứng phó thế nào?

Quý vương vẫn đứng tại chỗ, nhìn thấy thần sắc phức tạp của Trương Tiểu Phàm, bèn cất tiếng cười nói: "Trương tiểu huynh, từ ngày chia tay ở Không tang sơn, tiểu huynh gần đây mọi việc vẫn ổn cả chứ?"

Trương Tiểu Phàm trong lòng loạn hết cả lên, không lí gì đến hắn. Tiểu chu lông mày nhăn tít lại, trong tâm nghi hoặc, nhìn thái độ cha con quý vương kia nói chuyện với Tiểu phàm thần sắc ám muội, quan hệ giữa bọn họ chỉ sợ không hề tầm thường. Môn quy của thanh vân sơn rất chặt chẽ, nghiêm cấm không được qua lại với người trong ma giáo, không hiểu vị Trương sư đệ này và hai kẻ ma giáo kia có quan hệ thế nào, nếu xâm phạm vào môn quy, sự tình thật là vô cùng không tốt.

Nhưng lúc này không phải là lúc truy vấn, những chuyện đó phải để tìm hiểu sau, giờ cả ba kẻ đồng môn bọn hắn còn đang ở trong tuyệt địa. Tiểu chu miễn cưỡng đè nén trong lòng, chuyển mình đối diện với quý vương, mở miệng định nói. Quý vương nhìn hắn một cái rồi đột nhiên thốt: "Người cố

gắng vận chân nguyên, ám chú linh lực để nhập vào thất tinh kiếm, tự nghĩ rằng cố chút sức tàn của người cản ta lại, để hai kẻ đồng môn có thể thoát thân được hả?"

Tiểu chu toàn thân chấn động, mặt xám như chết, không ngờ quý vương tâm tư cẩn mật kỹ càng đã nhìn ra, với đạo hạnh của hắn, giờ lại biết để phòng bị trước, chỉ sợ lũ mình không có một chút cơ hội nào. Không ngờ quý vương cười lạnh một cái, nói: "Người cũng không nên thất vọng quá, ta thật không có ý làm khó bọn người."

"Gi cơ?" Tiểu chu cùng Điền linh nhi đồng thanh hỏi, Trương Tiểu Phàm trên mặt cũng hiện nét ngạc nhiên, đưa mắt nhìn về phía hắn.

Quý vương nhìn Bích dao, rồi lại chuyển mắt nhìn Trương Tiểu Phàm, cười nói: "Trương tiểu huynh, ngày đó trong tử linh uyên, không tang sơn, người đối với Bích dao trong hoạn nạn rất chân tình, cùng chịu sống chết..."

Hắn mới nói được một nửa, sắc mặt Trương Tiểu Phàm tự nhiên thay đổi, có thể cảm thấy rõ ánh mắt của Điền linh nhi và Tiểu chu đang nhìn mình một cách kỳ lạ, trong tâm rất khẩn trương, cuối cùng cũng bật ra: "Người, người..."

Đúng lúc ấy, Trương tiểu phàm bắt gặp ánh mắt Bích dao đang nhìn mình, thấy cặp mắt trong vắt của cô ẩn hiện một nét ai oán. Hốt nhiên nhớ lại cái đêm mưa gió bão bùng, đất trời nghiêng ngả, cô gái ấy đã đến bầu bạn trong lúc mình đang tự chịu khổ hình, trong lòng lại thấy mềm ra, lời nói định thốt cuối cùng lại không nói ra được.

Quý vương vẫn tiếp tục nói: "Người ngày đó đã khuyên bảo Bích dao, hoá giải được mối thất mười năm trong lòng của cha con chúng ta." Hắn cười nói tiếp: "Hôm nay ta gặp lại người, có thể phóng thích cho cả ba. Nhưng mà sau này, người quay trở lại thanh vân, chắc chắn sẽ phải đối mặt giải trình với mấy lão già phải trái bất phân, chi bằng người gia nhập thánh giáo của ta, ta nhất định sẽ xem trọng người, người cùng Bích dao hai người lại ở bên nhau, thế có phải...."

"Im ngay!" hét lên một tiếng, Trương Tiểu Phàm cuối cùng không chịu đựng được nữa, trở tay về phía quý vương, hét lớn: "Người giết ta đi! Ta dù có chết, cũng không bao giờ gia nhập ma giáo đâu!"

Điền linh nhi cuối cùng cũng yên tâm thở ra, vỗ tay nói: "Nói hay lắm, tiểu phàm."

Ở bên cạnh, Tiểu chu liếc nhẹ Trương Tiểu phàm một cái, lông mày cau lại vẫn không hề giãn ra.

Quý vương cười lắc đầu nói: "Thôi, cái đó tùy người. Thời gian còn dài, người cứ từ từ suy nghĩ đi!"

Nói xong, kéo Bích dao, không hề chậm trễ, hai người hướng về cửa động bay ra ngoài.

Bích dao tại giữa chừng không, tự nhiên quay đầu, nhìn về hướng Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm nhìn thấy ánh mắt Bích dao, trong lòng hắn lúc đó đang vô cùng giận dữ, thấy vậy tự nhiên lại thành buồn chán.

Tiểu chu đứng ở bên cạnh, nhìn thấy thần sắc trong mắt hắn như vậy, lông mày càng nhăn lại nhiều hơn. Cha con Quý vương nhanh chóng biến mất trong bóng đêm, ngay sau đó, tiếng reo hò bên ngoài chợt

vang lên âm ỉ, Nhân sỹ trung quân chính đạo đột nhiên đột kích đánh vào.

Không lâu sau, tiếng hô dồn dập, tựa hồ như có bao nhiêu người đang đứng bay vọt lên trời vậy.

Rồi nghe thấy âm thanh hùng hậu của Thương tùng đạo nhân truyền lại, vang động cả bốn phía: "Tôn giá là ai, đạo hạnh cao thâm vậy, sao lại không dám xuống cùng với bản đạo tranh một trận thắng thua?"

Lời nói này chính thị là nói với quý vương, nhưng bên tai chỉ nghe thấy tiếng reo hò, tuyệt không thấy ai trả lời, chắc là quý vương cùng Bích dao đã đi xa rồi.

Ở trong động, không khí cũng trở lại yên tĩnh, Điền linh nhi nhìn sắc diện tái xanh của Tiểu chu, nói với giọng quan tâm: "Chu sư huynh, thân thể sư huynh thế nào rồi! hic, không hiểu sư huynh là môn hạ của chư vị sư bá nào vậy?"

Trương Tiểu Phàm ở cạnh ngó thấy bộ dạng Tiểu chu run rẩy muốn ngồi xuống, liền vội vàng chạy đến, đỡ lấy thân hắn. Tiểu chu nhìn Tiểu phàm một cái, Tiểu phàm trong lòng cảm thấy không được tự nhiên, liền cúi đầu.

Tiểu chu nhè nhẹ thở dài, miệng cũng đã mỉm cười, nhìn hai người nói: "Hai người không phải gọi ta là Chu sư huynh, đó chỉ là cái tên giả ta dùng để gia nhập ma giáo mà thôi. Họ của ta không phải là chu."

Điền linh nhi kêu ah lên một tiếng rồi nói: "Vậy sư huynh là..."

Tiểu chu cười, cùng lúc đó lông mày cũng nhướng lên, như là bên trong đang bị một cơn đau hành hạ, nhưng ngay sau đó lại khôi phục sắc diện bình thường, cười nói: "Ta là người của thanh vân môn thông thiên phong, đệ tử của Đạo huyền ân sư, họ Tiêu, tên dật tài."

"Gì cơ, các hạ là Tiêu dật tài tiêu sư huynh?"

Tiểu chu, cũng là Tiêu dật tài mỉm cười gật đầu.

Trương Tiểu Phàm và Điền linh nhi nhìn nhau á khẩu, cái tên này, với hai người bọn họ, đúng là đại danh đã ngưỡng mộ từ lâu.

* * *

Đêm tối đen, bầu trời phía trên Lưu ba sơn, vô số điểm sáng là các ngôi sao chớp sáng lung linh, nhấp nháy nhấp nháy, soi rọi thế gian.

Tại một nơi bí mật, quý vương thông thả bước đi, nhìn thấy Bích dao đang đứng tư lự một mình bên trên hòn tiểu sơn, mắt đang dõi nhìn về phương đông chính là nơi hướng của Lưu ba sơn.

Nơi đó là nơi nhân sỹ chính đạo đang cư ngụ.

Quý vương khẽ thở dài, đi đến bên sau lưng cô, nói nhẹ: "Dao con, đêm đã về khuya rồi, con phải chú ý giữ gìn sức khoẻ."

Bích dao thân khẽ động một cái, lặng lẽ quay người, miễn cưỡng mỉm cười: "Vâng, cảm ơn cha đã nhắc nhở."

Quý vương ngấm nhìn thần sắc cô, đột nhiên nói: "Con đang nghĩ về gã tiểu tử Trương tiểu phạm kia phải không?"

Bích dao đỏ mặt lên, im lặng không nói gì.

Quý vương mặt lộ ra cảm giác yêu thương, vỗ vỗ vào vai con gái, rồi bước lên phía trước hai bước nói: "Hôm nay gặp hấn, cha phát hiện một điều là từ khi hấn và con rời khỏi Hoả long động, có vẻ đạo hạnh của hấn đã tiến thêm một bước nữa."

Bích dao run run gật đầu, sắc mặt ánh lên vẻ hoan hỉ, hỏi: "Thật vậy sao?"

Quý vương gật đầu, đáp: "Theo như ta hiểu, đa phần là sau khi hấn đọc xong quyển thứ nhất của thiên thư, trong tâm đã lĩnh ngộ được một ít." nói đến đây, quay đầu lại rồi cười nói: "Đúng như vậy, con từ Tích huyết động thoát ra mang đến cho cha đỉnh thị là quyển thứ nhất tổng cương của bộ thiên thư, sau khi cha đọc xong, với việc tu luyện đạo pháp, thấy lợi ích rất nhiều."

Bích dao sung sướng hỏi: "Thật sao?"

Quý vương gật đầu, đáp: "Không sai, thiên thư có tổng cộng 4 quyển, truyền thuyết còn nói là có cả quyển thứ 5 nữa, nhưng chưa có ai đã được xem cả. Từ xưa thánh giáo của ta, truyền lại chỉ có 4 quyển, chỉ tiếc là đã bị thất lạc chưa bao giờ nhìn thấy. Quý môn vương tông của ta ngày hôm nay được rạng rỡ thế này, đều từ việc 300 năm trước tổ sư đại quý vương đầu tiên ngẫu nhiên có được quyển thiên thư thứ hai."

Nói đến đây, hấn dừng lại một lúc, rồi nói: "Tuy chỉ là quyển thứ hai, mà đạo pháp đã rất tinh thâm, huyền diệu khôn lường, nhưng những văn tự tổng cương, chìa khoá quan hệ đến các pháp quyết, lại nằm ở trong quyển thứ nhất, vì vậy trong mấy trăm năm, quý vương tông của ta phải liên hợp với ba đại phái là hợp hoan phái, trường sanh đường và vạn độc môn phân chia thiên hạ, nhưng từ giờ trở đi heh heh ..."

Bích dao cười nói: "Vậy con xin được chúc mừng cha."

Quý vương gật đầu cười, nói: "Có vậy là công đầu phải thuộc về con. Nguyên do lần này phái con đến không tang sơn luyện huyết đường, ngoài việc muốn con có thêm kinh nghiệm lịch duyệt, còn muốn xem xem hắc tâm lão nhân tiền bối khi xưa có để lại pháp bảo dị khí nào không, không ngờ con lại mang được thiên thư về, so với cả pháp bảo thì thật đáng giá hơn hàng chục lần."

Bích dao cười vui vẻ, nhưng sắc diện sau đó bỗng nhiên lại ảm đạm trở lại.

Quý vương ngấm nhìn con gái đến nửa ngày, rồi đột nhiên cười phá lên.

Bích dao giật mình tỉnh lại, sắc mặt đỏ hồng, bực bội nói: "Cha...."

Quý vương lắc đầu cười, nói: "Hà tất con phải lo lắng như vậy?"

Bích dao mím chặt răng lại rồi nói: "Cha, hôm nay cha không nhìn thấy đâu, cái tên Trương tiểu phạm đó, xem thần tình của gã đối với với sư tỷ Điện linh nhi kia, con chỉ sợ, chỉ sợ..."

Quý vương nói: "Chỉ sợ cái gì, sợ cái tâm ngu muội của hấn, đối với con không có tình ý gì hả?"

Bích dao cúi đầu.

Quý vương nhẹ nhàng nói: "Cha nhìn vào lại thấy không giống như con nghĩ."

Bích dao trong lòng kinh hoàng hỏi: "Cha, cha nói gì cơ?"

Quý vương đáp: "Hôm nay ta chứng kiến, Trương Tiểu Phàm quan tâm đến sự tử không phải là giả dối, nhưng lúc con và Tiểu chu đấu pháp đến đoạn nguy cấp nhất, hấn đã không thể khống chế được thân mình, không thèm để ý đến an nguy của bản thân mà thất thanh kêu lên một tiếng. Chỉ bằng một điểm này, cộng thêm với việc ngày xưa với con cùng hoạn nạn sống chết bao lâu, một ngày nên nghĩa, tuy hiện giờ trong tim hấn chắc là vẫn chưa hoàn toàn minh bạch, nhưng nếu cân đo đong đếm, so với vị sư tử kia chưa chắc đã biết nhiều ít thế nào đâu."

Bích dao mặt lại đỏ lên, dưới ánh sáng ban đêm mờ mờ, lộ rõ vẻ kiêu diễm, đôi mắt lay động, không giấu nổi được sắc mặt hoan hỉ.

Quý vương ngắm nhìn thần tình của Bích dao, rồi nói: "Nhưng mà con không nên cao hứng sớm quá. Trước tiên là môn hộ khác biệt, phải nói đó là chướng ngại hấn khó có thể vượt qua. Lại còn các sư phụ sư thúc sư bá của hấn ở Thanh vân môn, xem ra không chịu dung cái tình ý của con đối với hấn đâu. Sở dĩ hôm nay ta bỏ đi, lại cố ý để lộ một chút ít mối quan hệ của con với hấn ra ngoài, vì ta xem cái tên gọi là Tiểu chu kia, địa vị ở Thanh vân môn không thấp, hấn sẽ mang chuyện đó về kể lại, Thanh vân môn chắc chắn sẽ có nghi ngờ Trương tiểu phàm. Như vậy sau này, Tiểu phàm có khả năng sẽ gia nhập thánh giáo của chúng ta.

Nói xong, quý vương tựa hồ thấy những gì vừa nói vô cùng đắc ý, cười lên hai tiếng ha ha.

Bích dao cũng bắt đầu mỉm cười, nhưng ngay sau đó, nét cười trên mặt lại từ từ thu lại, không nói gì chằm chằm cúi đầu.

Quý vương nhíu mày một cái hỏi: "Sao vậy con?"

Bích dao lưỡng lự một chút rồi nói khẽ: "Con, con hấn còn suy nghĩ một ít, vì nếu như vậy, chỉ sợ Tiểu phàm phải chịu đựng khổ sở!"

Quý vương hừ một tiếng nói: "Nếu không mài giũa, làm sao biết được bảo kiếm sắc bén! Nếu hấn một chút khổ sở cũng không chịu đựng được, thì con giao du với hấn ta cũng không đồng ý, nếu có vào làm môn hạ của ta, ta cũng xem thường hấn!"

Bích dao chằm chằm gật đầu, nhưng trong lòng không hiểu sao, vẫn có một chút suy nghĩ, không chịu được lại nhìn về hướng đông, chỉ thấy dưới vòm trời kia, biển dài mênh mông, ở sau tầm nhìn, phẳng phất có hàng nghìn ngọn núi, hàng vạn con sông xa xa.

* * *

Tiêu dật tài đột nhiên xuất hiện, tại nơi bọn Thanh vân môn thật đã gây nên một sự xáo trộn, Thương tòng đạo nhân cùng Điền bất dịch vừa ngạc nhiên vừa hoan hỉ. Hơn nữa theo lời Tiêu dật tài thuật lại, bọn họ biết được Ma giáo kia dường như đang tìm kiếm con kỳ thú "Quy Ngu" đã thấy xuất hiện trên

đảo Lưu ba sơn, vô tình lại gặp ma giáo tứ đại tông chủ quý vương, không ngờ cũng đi đến đó (3).

Lúc này, Tiêu dật tài nhân vì đang bị trọng thương, đang nằm tại một thạch sàng được tạm dựng, lưng tựa vào tường đá, xung quanh bên trái là hai người Thương tòng đạo nhân và Điền bất dịch, còn các đệ tử khác thì đã tạm đi ra ngoài.

Thương tòng đạo nhân thông thả gật đầu, sắc mặt nghiêm trọng nói: "Bình sinh ta vẫn nghe nói quý vương đứng đầu ma giáo quý vương tông, quả nhiên đạo hạnh cao thâm."

Điền bất dịch lông mày cau lại hỏi: "Dật tài, con giả nhập vào ma giáo và vừa trở về phải ko?"

Tiêu dật tài cười cười đáp: "Ngày đó con phụng mệnh ân sư, tiến nhập Không tang sơn để điều tra hành tung ma giáo, quả nhiên phát hiện bọn chúng đang hoạt động tại ma giáo luyện huyết đường hệ thứ nhất. Con bí mật quan sát mọi nơi, thấy rằng ở luyện huyết đường không hề có kẻ đại địch nào, nên không ngại lắm, lại lắng nghe thánh giáo bọn chúng, tựa như ở giữa ma giáo, đang che dấu một hành động lớn rất bí mật. Con muốn điều tra đến cùng, bèn dùng hoá danh là Tiểu chu, cũng là lúc bọn kia cũng đang muốn có thêm người, gặp con liền thử bản lĩnh của nhau, không ngờ lại vô cùng thuận lợi giúp con nhập vào trong ma giáo (4) .

Nói đến đây, lại có ý hồi tiếc rồi quay sang Điền bất dịch nói: "Chỉ là thừa Điền sư thúc, ngày đó sau khi Trương sư đệ của tiểu trúc phong cùng Lục tuyết kỳ sư muội tiến vào Tử linh uyên, con bị ma giáo phân phối chốt chặn tại ngã rẽ thứ nhất để đối phó với Thiên âm tự Pháp tướng sư huynh, nên không kịp cứu viện, trong lòng luôn cảm thấy áy náy. Không ngờ Trương sư đệ mệnh to phúc lớn, bình an không sao, con cũng cất được gánh nặng trong lòng."

Điền bất dịch cười đáp: "Không sao, người cũng không hề biết điều đó, vậy không phải bận tâm mà làm gì"

Thương tòng đạo nhân vẫn ở bên cạnh lắng nghe, bỗng nhiên khẽ hừm một tiếng.

Điền bất dịch nghe thấy, cũng không truy cứu thêm chuyện này nữa.

Thương tòng đạo nhân quay đầu đối diện Tiêu dật tài nói: "Bất quá cũng phải nói lại, Dật tài sư diệt, hành động lần này của con thật quá mạo hiểm. Phải biết là bọn tặc tử ma giáo rất âm hiểm狡詐, vạn nhất chuyện giả mạo bị lộ ra, con bị bọn chúng gia hại, ta làm sao giải thích được với chưởng môn sư huynh.

Điền bất dịch cũng gật đầu, nói: "Không sai, lần này trước khi hạ sơn, chưởng môn sư huynh vì không nhận được tin tức nào của con mấy tháng liền, trong lòng lo lắng, liền căn dặn riêng bọn ta phải lưu tâm tìm kiếm hành tung của con."

Tiêu dật tài sắc mặt âm đạm, cúi đầu nói: "Chao ôi! con quả là không tốt, làm cho ân sư phải lo lắng."

Thương tòng đạo nhân cười nhạt, nói: "Con cũng không phải suy nghĩ nhiều làm gì, lần này con lập được đại công, đợi sau khi chúng ta quét sạch dư nghiệt ma giáo xong, khi nào về núi, chưởng môn sư huynh chắc chắn sẽ không trách phạt, chỉ sợ lại trọng thưởng con thôi, lời ta nói chẳng chuẩn ư?"

Tiêu dật tài đỏ mặt nói: "Thương tùng sư thúc lại nói đùa rồi."

Điền bất dịch gật gật đầu nói: "Đó không phải là lời nói đùa đâu, công lao lần này của con không hề nhỏ. Nhưng mà Dật tài, sau này con không được lặp lại những việc nguy hiểm như thế này nữa. Chương môn sư huynh rất xem trọng con, sau này khi lão nhân gia thành tiên về trời rồi, ngôi vị chương môn kia, quá nửa là sẽ truyền cho con, khi đó thân con mang trọng trách nặng nề, đừng bao giờ làm những điều như thế này nữa."

Tiêu dật tài nghiêm cẩn nói: "Vâng, đa tạ thương tùng sư thúc cùng Điền sư thúc đã chỉ bảo."

Thương tùng đạo nhân gật gật đầu, nói: "Thế thì tốt, Ta nghĩ con cũng đã mệt rồi, hãy nghỉ sớm đi! Cũng may hôm nay con bị thương không phạm vào kinh mạch căn bản, không cần phải lo lắng nhiều."

Tiêu dật tài thấy Thương tùng đạo nhân cùng Điền bất dịch quay người bước đi, liền vội đứng dậy thi lễ. Điền bất dịch giữ hấn lại rồi nói: "Thân thể con bị thương, hãy nằm nghỉ cho tốt. Một ít lễ nghĩa này, giờ chúng ta giờ không ở tại Thanh vân sơn, không cần phải giữ quá làm gì!"

Tiêu dật tài không dám trái ý, hơn nữa thân thể dính xác rất mệt mỏi, liền ngả thân mình lại dựa vào tường đá rồi thốt: "Đa tạ nhị vị sư thúc, thứ lỗi cho con không tiễn."

Thương tùng đạo nhân phẩy phẩy tay, cùng Điền bất dịch đi ra phía ngoài, mắt thấy cả hai sắp đi đến cửa động, bỗng nhiên nghe thấy Tiêu dật tài phía sau gọi gấp: "Điền sư thúc."

Điền bất dịch gật đầu, quay mình lại hỏi: "Gì vậy?"

Tiêu dật tài ngồi trên sàng đá, mỉm cười nói: "Sư thúc thấy trí nhớ của con này, suýt chút nữa thì quên mất. Năm ngoái đến Đại trúc phong bái phỏng vợ chồng sư thúc, Sư thúc Tô như từng nói muốn có một viên đông nam duyên hải đặc sản là "đại bồi trên châu", lần này con đến đông hải, đã tìm được một viên. Không hiểu Sư thúc có muốn xem ngay bây giờ không?"

Điền bất dịch trầm ngâm một lát, mắt nhìn nhìn Tiêu dật tài, rồi cười nói: "Này, con không nói, ta cũng quên phắt đi mất. May là con có trí nhớ tốt, nếu không sau này ta về đại trúc phong, chỉ sợ tô sư thúc của con la phiền ta đến chết mất."

Nói xong, vừa cười vừa quay trở lại. Thương tùng đạo nhân đang dừng lại lắng nghe, tất nhiên không thể quay lại để nghe cái việc viên trên châu này, bèn theo chân bước ra ngoài.

Trong động, chỉ còn lại hai người bọn Điền bất dịch và Tiêu dật tài.

Điền bất dịch đang vừa cười vừa quay lại, nhưng khi đến gần rồi ngồi xuống trước mặt Tiêu dật tài, nụ cười trên mặt đã không còn nữa, quan sát trước sau, rồi nói khẽ: "Tính nết Tô sư thúc của con đúng là rất thích ngoại vật lại chỉ mong có ngay, gần một trăm năm trước đây, đã tự đi đến gần đông hải và tìm thấy một viên đại bồi trên châu rồi. Lúc này không có ai ở đây, có vấn đề gì, con cứ nói đi đừng ngại."

Tiêu dật tài gật gật đầu, mắt nhìn Điền bất dịch, thốt: "Sư thúc quả là có tuệ nhãn, con lưu sư thúc lại đây, kỳ thật muốn bàn bạc với sư thúc về việc Trương tiểu phạm, môn hạ của người."

Điền bất dịch lông mày nhăn lại, trong lòng kinh hoảng hỏi gấp: "Hấn sao vậy?"

Tiêu dật tài ho lên một tiếng, tức thì ðe thấp giọng xuống, Điền bất dịch lập tức hiểu ý, thân hình khẽ cúi về trước, ngưng thần lắng nghe.

Trong sơn ðộng, lập tức im ắng, chỉ còn lại tiếng âm thanh nói chuyện rất khẽ, thẳm thì thốt ra.

Hâm tĩnh chú

(1): Nguyên tác là Ân ưu, nghĩa là ưu tư ỏn giấu. Chương này nói về tấm lòng lo lắng của Bích dao giành cho Tiểu phàm, cũng nói về nhừng lo lắng trong lòng của Tiểu phàm, điền bất dịch vv nữa. Nên tại hạ dịch là Lo lắng trong lòng, ý nghĩa là vậy.

(2-4): Mấy ðoạn này tại hạ ko dịch chính xác ðược, bản tiếng anh và thiều chữu ðều ko giúp gì, chắc phải ðọc nguyên tác, mà cái ðó thì tại hạ chịu, bằng hữu nào có nhã ý thì PM cho tại hạ ðể tại hạ sửa lại cho chuẩn hơn.

(2): 他心中驚駭, 一半是知道自己身處絕境, 另一半卻是對這鬼王道行之高, 直是駭人聽聞, 日后對正道之害, 只怕難以估量。

(3): 輒且從蕭逸纔的口中, 他們也得知瞭魔教似乎是想尋找在這流波山上齟現的奇獸“夔牛”, 並意外地知道瞭此次連魔教四大宗主之一的鬼王, 竟也來到瞭此處。

(4): 我爲查究竟, 便化名小周, 也正好他們正在用人之際, 看我還算有幾分本領, 居然也很順利的就入瞭魔教。

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 66

Vãng sự

Không biết tự lúc nào, không khí bỗng trở nên ngọt ngào, Điền Bất Dịch từ từ đứng thẳng dậy, trên mặt lộ rõ vẻ bất định, nhưng tuyệt không thể biết chắc trong thâm tâm lão đang nghĩ những gì.

Tiêu Dật Tài im lặng một lúc mới nói: “Điền sư thúc, việc này cháu đã do dự rất lâu, nhưng nghĩ cho cùng thì cũng chẳng hay ho gì nếu cứ giấu sư thúc mãi...”

Điền Bất Dịch hít sâu một hơi, khẽ gật đầu: “Tiêu sư điệt, ta hiểu tâm ý của ngươi rồi, thực cảm ơn ngươi rất nhiều”.

Tiêu Dật Tài gật đầu, như đang hồi tưởng lại chuyện gì, chậm rãi nói: “Điền sư thúc, cháu thấy Trương sư đệ mặc dù có quan hệ với yêu nữ của ma giáo, nhưng cũng chưa tới mức sa vào tà đạo. Có điều người trong ma giáo âm hiểm độc ác, Trương sư đệ tuổi còn trẻ, sợ không tránh khỏi nguy hiểm”.

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, trên mặt như phủ một lớp sương mờ, lạnh lùng nói: “Tên súc sanh đó, để ta về sẽ giáo huấn nó!”

Tiêu Dật Tài ngược nhìn Điền Bất Dịch, khẽ nói: “Điền sư thúc, cháu có lời này, không biết...”

Điền Bất Dịch gật đầu: “Ngươi cứ nói”.

Tiêu Dật Tài bèn thưa: “Điền sư thúc, sở dĩ cháu thưa với sư thúc về chuyện của Trương sư đệ là mong sư thúc biết mà xử lý, để trước mắt vụ việc không trở nên nghiêm trọng. Thương Tùng sư thúc quản việc hình phạt của Thanh Vân Môn chúng ta tính khí cương cường, nóng nảy, nếu lỡ mà biết được việc này, chỉ e Trương sư đệ... Có điều dù sao hẳn cũng là đệ tử của sư thúc, bao năm qua chắc hẳn sư thúc cũng tổn hao không ít tâm huyết vì hẳn, nếu sự vụ trở nên trầm trọng thì sư thúc và Thương Tùng sư thúc cũng khó ăn khó nói. Thế nên...”, Tiêu Dật Tài hạ giọng nói nhỏ, “Nếu Trương sư đệ không phạm phải những tội lỗi nghiêm trọng, chỉ cần sư thúc đóng cửa dạy dỗ hẳn một chập, thiết nghĩ cũng là đủ rồi”.

Điền Bất Dịch ngẩng đầu, ngắm nhìn sư điệt của mình một cách chăm chú, gật gù nói: “Tiêu sư điệt, cháu quả nhiên là có phong cách của bậc đại tướng, không ủng công chường môn sư huynh quan tâm coi trọng. Xem ra chức vụ chưởng môn trong tương lai ắt sẽ thuộc về cháu”.

Tiêu Dật Tài hơi cúi đầu, nói: “Điền sư thúc, người quá khen cháu rồi”.

Điền Bất Dịch thần sắc đã trở lại bình thường, cười nhẹ: “Khá lắm! Vậy cháu cũng nghỉ đi. Hảo ý của cháu, Đại Trúc Phong ta sẽ ghi nhận”.

Chẳng biết vô tình hay hữu ý, Điền Bất Dịch bỗng như nhấn mạnh khi nói đến ba từ “Đại Trúc Phong”. Tiêu Dật Tài dường như không để ý đến ngữ điệu trong câu nói đó, cười nói: “Su thức lại khách khí rồi”.

Điền Bất Dịch khẽ gạt đầu một cái, xoay mình trở đi.

***

Điền Bất Dịch, tay chấp sau lưng, đứng lặng hồi lâu nơi rừng cây tĩnh mịch.

Đêm về khuya, bầu trời lấp lánh muôn vàn tinh tú. Trăng đã lên cao, ánh trăng xuyên qua những tán cây rậm rạp um tùm, chiếu xuống thân hình Điền Bất Dịch. Từ trong bóng tối nhìn ra, thấy nơi chân mây lão như hơi nhú lại, rõ ràng đang suy nghĩ chuyện gì lung lăm.

Đúng lúc đó, phía sau chợt vang lên những tiếng chân bước.

Điền Bất Dịch quay nhìn về phía sau, đột nhiên thân hình khẽ run lên, kinh ngạc: “Là nàng à?”

Người mới tới chính là thê tử của lão, Tô Như. Chỉ thấy trong màn đêm thanh vắng, nàng lặng lẽ bước tới, trong khoảnh khắc tựa hồ mọi sự chú ý đều đổ dồn về phía nàng.

Dường như bao nhiêu năm tháng không có ý nghĩa gì với sắc đẹp của nàng.

Tô Như tiến lại gần, nhìn Điền Bất Dịch, miệng thoáng hiện nét cười, nói: “Vừa rồi huynh mới về tới nơi đã kêu Tiểu Phàm ra đây, nhưng nó không có ở nhà, muội đã cho phép nó đi gặp Đại lực tôn giả ở Kim Cương môn một lát, giờ chắc cũng sắp về tới đây rồi”.

Điền Bất Dịch khẽ gạt đầu, nhìn Tô Như như muốn nói điều gì nhưng rồi lại thôi.

Tô Như dịu dàng nói: “Huynh từ lúc đi gặp Tiêu Dật Tài về, mặt cứ đăm đăm chiêu chiêu, phải chăng đã có chuyện gì xảy ra?”

Điền Bất Dịch thở dài một cái, da mặt như dãn ra, nở một nụ cười nói: “Ta sớm đã biết là không thể qua được mắt muội”. Nói rồi, lão đem việc gặp Tiêu Dật Tài và chuyện của Trương Tiểu Phàm ra sao, lần lượt kể hết với Tô Như.

Tô Như chỉ im lặng lắng nghe, trầm ngâm một hồi mới lắc đầu nói: “Trước tiên tạm chưa nói đến chuyện Tiểu Phàm có quan hệ với con gái của quý vương ma giáo là thật hay giả, theo những gì muội cảm nhận được về con người của Tiểu Phàm, nếu có ai đó nói nó đã gia nhập ma giáo, hay thậm chí là gian tế của ma giáo cài vào Thanh Vân Môn của chúng ta, thì muội tuyệt nhiên không thể tin là thật.”

Điền Bất Dịch ừ hử một tiếng: “Điều đó không cần muội nói thì ta cũng biết. Có điều, ta từ trước tới giờ thu nhận 6 đồ đệ, từ lão đại tới lão lục, cho tới nay chưa từng gây ra chuyện gì, cũng chưa để ta phải lo phiền bao giờ”.

Tô Như nhìn lão cười nói: “Bất quá từ lão đại tới lão lục, cũng chẳng có ai giống hần ta, tại kỳ Thất mạch đại thí thực đã khiến huynh mở mày mở mặt!”

Điền Bất Dịch cứng họng, nhưng ngoài mặt không muốn tỏ ra là mình đã thua cuộc, tức thì làm bộ khinh khỉnh, nói: “Đẹp, thế mà cũng gọi là mở mày mở mặt được sao? Bị người ta dùng sấm chớp

đánh cho cháy thui như cục đá thì có!”

Tô Như bật cười khúc khích: “Ôi, Điền sư huynh của muội ơi, nhớ hồi 300 năm trước, huynh cũng tham dự Thất mạch đại thí, oai phong lắm, bất quá cũng chưa vào tới vòng bốn người!”

Điền Bất Dịch bị thê tử lôi chuyện cũ ra trêu, tức thì trở nên lúng túng, cúi kinh cãi lại: “Ta nếu không phải... nếu không phải là do tâm lý có vấn đề, đêm hôm trước cuộc tỉ thí còn chạy đi tìm muội, rủ muội trốn lên Hồng kiều trên Thông Thiên Phong ngắm trăng sao, thức trắng cả đêm, sớm hôm sau thượng đài, đến cả một chút tinh thần cũng không có, thử hỏi làm sao Vạn sư huynh xứng đáng làm đối thủ của ta chứ?”

“Ôi chà...” Tô Như khẽ bĩu môi, nhưng sắc mặt đã hơi ửng hồng, lộ vẻ ôn nhu vô hạn, tưởng như đang hồi nhớ lại những ngày đầu hai người mới lén lút hẹn hò với nhau, nói: “Vạn sư huynh quả là kỳ tài trời sinh, thông minh tuyệt đỉnh, trong khắp lứa huynh muội chúng ta khi ấy, trừ Đạo Huyền chương môn sư huynh ra, thì đạo pháp tu hành không ai bì kịp. Chàng khi đó mới sắp vào tới vòng bốn người thì sư phụ chàng đã cười không ngậm miệng lại được rồi, lại còn tính chuyện đánh bại cả Vạn sư huynh nữa sao?”

Điền Bất Dịch cười ha hả, rõ ràng tâm trạng đã trở nên rất vui vẻ: “Vạn sư huynh tất nhiên là đạo pháp hơn ta xa, nhưng mà năm đó trong hai người thì nàng lại chọn ta, rõ ràng là ta phải có chỗ hơn huynh ấy!”

Tô Như liếc xéo lão, đáp: “Khi ấy chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, che mắt bịt tai thiếp, chọn nhầm phải anh chồng như chàng”.

Điền Bất Dịch nghe vậy chẳng hề tức giận, trái lại chỉ nhìn thê tử cười ha hả, ánh mắt tràn đầy hạnh phúc, thốt nhiên giang tay kéo thân thể mềm mại của Tô Như vào lòng.

Tô Như trừng mắt mắng khẽ: “Chừng này tuổi đầu rồi còn làm trò quỷ! Tiểu Phàm sắp tới đây rồi, nó mà thấy chúng ta thế này thì còn gì là thể diện!”

Điền Bất Dịch chỉ cười không nói, Tô Như khe khẽ cúi đầu, cũng không có ý gì muốn thoát ra.

Đêm trong như nước, tĩnh vắng bốn bề. Gió đêm mơn man ve vuốt cành lá trên cao.

Cả khu rừng chìm trong an tĩnh.

Sau một lát bỗng nghe Tô Như nói: “Kỳ thực, muội thấy bộ dạng của Trương Tiểu Phàm bây giờ rất giống với huynh khi ấy”, nói đến đây, nàng ngẩng đầu nhìn phu quân, “Huynh có cảm giác đó không?”

Điền Bất Dịch ngẩn ra: “Chẳng thấy gì cả...”

Tô Như cười nói: “Thái độ vừa rồi của huynh là nghĩa gì vậy? Thực sự khi ấy huynh cũng giống hệt như Tiểu Phàm bây giờ, cái bộ dạng khờ khờ khạo khạo đó, mọi người đều nghĩ huynh chẳng thể nào sánh kịp với các huynh đệ đồng môn tư chất cực tốt. Thế nhưng cuối cùng tại Đại Trúc Phong này thì người có thành tựu cao nhất lại chính là huynh, đạo pháp cao cường nhất cũng là huynh, sau cùng sư phụ huynh cũng truyền lại vị trí thủ tọa cho huynh đó thôi”.

Diền Bất Dịch ậm ừ trong miệng: “Kể ra khi đó ta cũng khờ khạo thật”.

Tô Như cười khúc khích, lắc đầu nói: “Huynh ấy! Già đầu rồi, da mặt quả cũng dày hơn nhiều, còn dám nói mình không hiểu nữa hay thôi!”, đoạn cúi đầu khẽ tiếp, “Bất quá trong trường hợp của Tiểu Phàm, muội không tin là huynh không nhìn ra, biểu hiện của hắn trong 12 năm qua, tất nhiên không được tốt như Lâm Kinh Vũ hay Lục Tuyết Kỳ vốn tư chất thông tuệ, nhưng cũng không thể nói là ngốc nghếch, muội nghĩ ít nhất nó cũng khá hơn trình độ trung bình. Chỉ có điều mấy năm đầu tiên, nó bị huynh thờ ơ không quan tâm đến, lâu dần trong thâm tâm cảm thấy tự ti, đâm ra tới giờ vẫn cứ thẳng đo chậm chạp như cây gỗ vậy”.

Nói tới đó, Tô Như tựa hồ như hỏi ngược lại điều gì, trầm mặc một lát mới tiếp tục: “Nhưng muội quả thật nghĩ không ra, tại sao năm đó Tiểu Phàm mới tu luyện Thái Cực Huyền Thanh đạo tới tầng thứ nhất, đạo pháp còn thô thiển, vậy mà đã có thể ngang ngửa với đồng đạo có thời gian tu luyện lâu hơn nó vài ba lần?”

Diền Bất Dịch lắc đầu, thờ dài như muốn trút bỏ hết phiền muộn trong lòng, chậm rãi nói: “Hiện giờ nghĩ mấy chuyện đó cũng chẳng ích gì, lát nữa khi lão thất tới đây, ta tự nhiên sẽ hỏi hắn cho rõ xem thời gian gần đây hắn đã ở đâu, không chừng sẽ gọi mở thêm được nhiều tình tiết mà chúng ta chưa biết”.

Tô Như liếc nhìn lão, tủm tỉm: “Huynh không phải muốn dùng cái bộ mặt hung thần ác sát này để cật vấn nó đấy chứ? Chỉ sợ nó chưa nói được câu nào thì đã bị huynh làm cho sợ cứng cả lưỡi rồi!”

Diền Bất Dịch gật gù: “Sao ta lại không biết chứ, chẳng qua đôi khi tâm lý không được thoải mái, bộc phát ra ngoài, mới thành bộ dạng như vậy”.

Tô Như cả cười: “Kỳ thực muội cũng biết huynh coi nó là đệ tử có tiền đồ xán lạn nhất của mình, muốn nó không chỉ tiến bộ vượt bậc về đạo pháp mà còn cả trong cách đối nhân xử thế hàng ngày, mong nó được như bọn Tề Hạo, Tiêu Dật Tài, có thể đạt được thành tựu như một trong hai kẻ đó, ngõ hầu tương lai...” Tới đó, nàng bỗng khe khẽ thờ dài, trầm ngâm không nói nữa.

Diền Bất Dịch im lặng một lát mới thốt lên: “Làm sao nàng biết?”

Tô Như nhìn lão, tựa hồ do dự một chút, đoạn trả lời: “Bất Dịch, tính cách của huynh... suốt bấy nhiêu năm qua, muội chưa bao giờ thấy huynh như vậy kể từ khi xảy ra chuyện của Vạn sư huynh, vì thế...”

Diền Bất Dịch trầm mặc giây lát, chậm chậm gật đầu: “Ta hiểu ý muội rồi, bất tất phải nói nữa”.

Tô Như nhìn lão một lát, đột nhiên bật cười: “Nếu Tiểu Phàm mà biết được sự phụ nó lúc nào cũng quan tâm đến nó như thế này, đặt biết bao kỳ vọng to lớn vào nó, không biết thằng bé sẽ vui sướng đến thế nào”.

Diền Bất Dịch hừ một tiếng, lại làm ra bộ mặt khinh khinh, quay đi vênh mặt nói: “Ta mà đặt kỳ vọng lớn lao vào cái thằng đầu đất ấy à? Ở đó mà mơ!”

Tô Như ở phía sau lưng lão bảm bụng cười tủm tỉm, chợt nhận ra trượng phu vẫn còn đang nắm chặt

tay mình, trong lòng bỗng vô cùng âm áp thiết tha, thấy tính cách của lão đã ba trăm năm qua rồi mà vẫn chẳng thay đổi một tí tẹo nào.

Nàng im lặng mỉm cười, khẽ nắm chặt tay chồng.

***

Lại nói Trương Tiểu Phàm cùng Tống Đại Nhân sau khi từ biệt sư phụ của Thạch Đầu là Đại lực tôn giả để quay trở về, bên tai vẫn còn phảng phất tiếng cười hí hả của Thạch Đầu. Phía trước chỉ thấy màn đêm sâu thẳm, trừ vài đệ tử lác đác đứng canh phòng, còn lại mọi người ai nấy đều đã quay về nghỉ ngơi.

Chừng tới khi sắp về tới cửa sơn động của Đại Trúc Phong, Tống Đại Nhân trong lòng vẫn cảm thấy có chỗ không thoải mái, bèn quay sang Tiểu Phàm hỏi: “Tiểu Phàm, mấy lời lúc nãy ta nói với đệ, đã nhớ kỹ cả rồi chứ?”

Trương Tiểu Phàm đáp: “Đệ nhớ rồi, sư huynh”.

Tống Đại Nhân khẽ gật đầu, nói: “Ta không biết sư phụ có chuyện gì với đệ, nhưng hồi nãy sau khi sư phụ đi gặp Tiêu Dật Tài sư huynh về, ta thấy hai lông mày của người cứ nhíu cả lại, chắc chẳng phải chuyện tốt lành gì đâu”.

Trương Tiểu Phàm im lặng không nói gì, nhưng trong lòng cảm thấy rất lo lắng, không biết có phải Tiêu Dật Tài đã đem chuyện mình và Bích Dao ra nói với sư phụ rồi không. Nếu quả như vậy thì lát nữa khi sư phụ truy vấn, hẳn thực sự chẳng biết giải thích thế nào.

Tống Đại Nhân thấy Tiểu Phàm không nói gì, mặc dù trong lòng cũng cảm thấy hơi lo, nhưng ngoài mặt vẫn nở một nụ cười, vỗ vỗ vai Tiểu Phàm an ủi: “Tiểu Phàm, đệ bất tất phải lo lắng quá như vậy, sư phụ bình nhật tuy có vẻ nghiêm khắc, nhưng thực ra trong lòng thập phần yêu quý sư huynh đệ chúng ta”. Nói tới đó, lão hạ giọng trầm thì: “Này, nhưng đệ cũng chớ có cứng đầu cứng cổ cãi lại sư phụ, vạn nhất người mà nổi trận lôi đình thì mấy người bọn huynh cũng chẳng dám cầu xin hộ đệ đâu!”

Tiểu Phàm trong lòng cảm thấy âm áp, xúc động nhìn Tống Đại Nhân khẽ lấp bắp: “Đại sư huynh, đệ... đệ mấy hôm trước thật không phải với huynh, thật chẳng ra gì, huynh... huynh đừng giận đệ nhé!”

Tống Đại Nhân cười ha hả, giơ tay vò đầu Tiểu Phàm, nói: “Kể làm gì mấy chuyện nhỏ nhặt ấy! Thôi đệ mau rảo chân lên, đừng để sư phụ đợi lâu. Ồ nhưng mà trời hôm nay lạ thật đấy, mới khi nãy trăng hãy còn sáng lắm, giờ mây đen ở đâu đã tụ về xậm xịt cả rồi. Đúng là Đông hải có khác, quả có chỗ dị biệt so với Trung nguyên chúng ta”.

Trương Tiểu Phàm ngẩng đầu nhìn trời, quả nhiên thấy bầu trời dường như bỗng tối sầm lại, vừa mới rồi trăng còn sáng tỏ khắp nơi, giờ chỉ toàn mây đen vùn vùn chồng chất lên nhau, ánh sáng chỉ còn lơ mờ, thật dễ khiến người ta sinh ra phiền muộn.

Nói tới đó thì hai người đã về tới nơi, Tống Đại Nhân và Trương Tiểu Phàm dừng lại, bỗng nghe vẳng từ trong động tiếng cười giòn tan của Diên Linh Nhi và Đỗ Tất Thư.

Tiểu Phàm trầm ngâm một chút, đoạn nói: “Đại sư huynh, đệ ra thẳng ngoài rừng gặp sư phụ đây, không vào đó nữa đâu”.

Tổng Đại Nhân liếc nhìn hắn, khẽ gật đầu: “Vậy cũng được, đệ nhanh đi đi! Nhưng mà bây giờ trời tối om thế này, đệ đi lại trong rừng phải cẩn thận một chút, biết chưa?”

Trương Tiểu Phàm thoáng lộ nét cười, gật đầu một cái rồi rảo bước về hướng rừng cây um tùm.

Tổng Đại Nhân nhìn theo hắn, bất giác cảm thấy bóng dáng tiểu sư đệ của mình toát lên một vẻ cô đơn hiu quạnh thì thở dài một tiếng, lắc đầu, rồi quay mình trở vào trong sơn động.

Vừa luồn vào dưới tán rừng rậm rạp, bóng tối tựa hồ như đang lần trốn khắp mọi góc ngách của rừng sâu bỗng nhất tề phóng vọt ra, bao vây khắp thân ảnh Trương Tiểu Phàm.

Hắn dừng lại, trong lòng hơi rúng động, nhưng chỉ một lát sau, cặp mắt của hắn đã dần dần quen với quang cảnh u ám của khu rừng. Trời đêm âm u, vài ánh trăng còn vương sót lại cố gắng lắm mới lách qua được tán lá dày, rơi lác đác trên mặt cỏ, mờ mờ ảo ảo.

Cả khu rừng chìm trong tĩnh lặng, không còn tiếng chim hót của ban ngày, không một tiếng hô hấp của thú rừng, thậm chí cả tiếng côn trùng rả rích hằng đêm hôm nay không hiểu sao cũng bật câm.

Khắp nơi chỉ toàn những thân cây cổ thụ, cành lá sum xuê, thâm nghiêm tĩnh mịch, như những chiến binh câm lặng đứng trong đêm dày.

Chỉ có tiếng gió thổi.

Gió từ xa xăm trong biển đêm mù mịt, lượn trên những tán rừng, lay động những tàn cây, tạo nên âm thanh xào xạc.

Chàng thiếu niên cô độc bước đi trong rừng đêm thăm thẳm.

Trong thứ ánh sáng mờ ảo của rừng đêm, ý nghĩ của Tiểu Phàm bỗng trở nên phiêu đảng, không hiểu sao đột nhiên hồi tưởng lại một thời điểm xa xôi, rất xa xôi trong quá khứ: một ánh đèn vàng vọt yếu ớt, một đứa bé níu chặt tay mẹ, đối diện với bóng tối vây quanh, mắt mở to phảng phất sự sợ hãi...

Những ngày tháng ấy từ lúc nào đã trở thành quá vãng xa xôi, vô tình hắn không hay biết.

Hắn nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, thốt nhiên ngẩng đầu lên, gia tăng cước bộ, xăm xăm tiến về phía trước.

Hắn không hề hay biết, phía trước hướng đi ấy, nơi bóng tối thâm u, không một tiếng động, bỗng bùng lên hai quầng sáng đỏ hồng, như hai ánh lửa hờn căm.

Như hai con mắt rục lên phần nộ.

***

Diên Bất Dịch nhíu mày, có vẻ không còn đủ kiên nhẫn: “Sao giờ này nó vẫn chưa tới?”

Tô Như nhìn lão nói: “Sao huynh nóng vội thế? Đại Nhân đã đi gọi nó về rồi, nhưng từ chỗ Đại lực tôn giả về đây, cho dẫu chạy nhanh đi nữa cũng phải mất một lúc chứ! Nếu huynh không nhìn được sao không đằng vân giá vũ đi tìm nó cho nhanh?”

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, ngẩng đầu nhìn trời đêm, lẩm bẩm: “Kỳ quái thật, sao thời tiết ở Đông hải thay đổi mau chóng thế?”

Tô Như cũng nhìn xung quanh, lông mày hơi nhíu lại: “Đúng là lạ thật, vừa mới đây còn sáng lắm mà!” Nàng ngược nhìn những đám mây đen vần vũ trên đầu, cảm giác không được thoải mái, đột nhiên xoay chuyển ý nghĩ, quay sang hỏi Điền Bất Dịch: “Bất Dịch, từ đầu tới giờ, muội luôn cảm thấy có một chuyện này không được rõ ràng”.

Điền Bất Dịch nhìn nàng, hỏi: “Là chuyện gì?”

Tô Như nói: “Nếu như Tiểu Phàm quả có quan hệ với con gái của giáo chủ ma giáo đúng như Tiêu Dật Tài nói, xét về tình về lý, đáng lẽ hẳn phải nói với Thương Tùng sư huynh trước, điều này chắc bản thân hẳn biết rất rõ. Thế nhưng hẳn lại nói chuyện riêng trước với huynh, che dấu sự thật, tức là đi ngược lại với Thương Tùng sư huynh. Thường ngày, hẳn cũng đâu có đặc biệt thân thiết gì với Đại Trúc Phong ta, vậy nên muội có cảm giác không được chắc chắn lắm trong chuyện này”.

Điền Bất Dịch trầm tư giây lát, đoạn nói: “Người này thực không đơn giản đâu”.

Tô Như nhướn mày: “Tại sao?”

Điền Bất Dịch không trả lời ngay, ngẫm nghĩ một lúc rồi mới nói: “Theo như ta biết thì chương môn sư huynh trong mấy năm gần đây chỉ chuyên tâm vào việc tu đạo, những việc trong sư môn hầu như không mấy để ý tới, bình nhật có xảy ra chuyện gì đều là giao cho Thương Tùng sư huynh và các vị trưởng lão xử lý”. Lão bỗng cười nhạt một tiếng, trầm giọng nói nhỏ: “Thế nên đạo này môn hạ cũng có một số kẻ rì tai nói nhỏ với nhau là Thương Tùng sư huynh của Long Thủ Phong mới là chương môn nhân thực sự”.

Tô Như toàn thân rúng động, sắc mặt lộ rõ vẻ lo lắng, kéo vạt áo Điền Bất Dịch thăm thì: “Những chuyện này huynh tuyệt đối không nên nói lung tung bên ngoài”.

Điền Bất Dịch gạt đầu nói: “Chuyện này ta tự biết rồi, muội yên tâm đi”.

Nói rồi, lão lại trầm ngâm suy nghĩ một lúc: “Muội cũng biết đấy, Thanh Vân Môn chúng ta trong 2000 năm trở lại đây, đặc biệt từ khi Thanh Diệp tổ sư sáng lập ra 7 chi phái thì vị trí chương môn trước giờ luôn là do đệ tử của Thông Thiên Phong đảm nhận. Vậy mà nay...”

Tô Như mỉm cười tiếp lời lão: “Vậy mà nay Thương Tùng sư huynh trong môn phái chúng ta quả là người có đức cao vọng trọng, đạo pháp lại cao thâm, uy tín chỉ dưới có một mình Đạo huyền sư huynh mà thôi. Khi trước chuyện Tiêu Dật Tài tiếp nhận vị trí chương môn vốn không thấy ai dị nghị gì, nhưng như tình thế hôm nay mà xét có lẽ cũng không tránh khỏi có lời ra tiếng vào”.

Điền Bất Dịch chậm rãi nói: “Hơn nữa trong 200 năm nay, Thương Tùng sư huynh chấp chương hình phạt ở Thanh Vân Môn, thường ngày nói một là một, hai là hai, trừ Đạo huyền sư huynh ra, trong mắt huynh ấy sớm đã chẳng có ai nữa. Tiêu sư điệt lo ngại cũng là lẽ thường thôi”.

Tô Như khẽ cúi đầu, một lát mới nói: “Bất Dịch, chuyện tranh giành chức chương môn này có ảnh

hưởng rất to lớn, huynh chớ nên can dự quá sâu”.

Diên Bất Dịch khẽ lắc đầu: “Ta ngày thường vẫn tỏ ra không quan tâm đến chuyện gì, nhưng dù sao cũng là người đứng đầu một chi phái, chuyện này làm sao có thể tránh khỏi có can dự. Hôm nay Tiêu Dật Tài cố tình tỏ ý tốt với chúng ta, quá nửa là để gây dựng một mối dây ân tình giữa ta và hãn phòng sau này khi cuộc tương tranh đó xảy ra. Chúng ta đi một bước phải cẩn thận một bước, xem ra chẳng còn cách nào khác”.

Tô Như thở dài, gật đầu nói: “Cũng phải vậy thôi”.

***

“Ừ...” không biết tự chón nào trong sâu thẳm rừng đêm, một trận âm phong thành linh thổi tới.

Trương Tiểu Phàm bỗng cảm thấy từ cổ trở lên lạnh lẽo vô cùng, vội ngẩng nhìn khắp trên đầu, chỉ thấy tán cây lòa xòa rung động như bày yêu ma đang nhảy múa. Hãn nhíu mày, thầm nghĩ hôm nay khu rừng này có vẻ tràn đầy quỷ khí, thật khác xa so với mấy hôm trước. Tới đó hãn lại tự nhủ, bản thân ở đây đã bấy nhiêu ngày, chưa từng thấy có yêu ma tà vật, hôm nay trời mới âm u một chút, sao mình đã phải lo lắng làm vậy?

Nghĩ tới đó, trong lòng hãn đột nhiên cảm thấy buồn cười với chính mình, bèn xăm xăm bước tiếp.

Đột nhiên, từ phía sau lưng hãn vang lên một âm thanh như tiếng ma kêu quỷ khóc. Trương Tiểu Phàm cả kinh thất sắc, quay ngoắt mình lại, chỉ thấy sắc mặt hãn lập tức trở nên trắng toát. Trong bóng đêm âm u, dần dần hiện hiện một chiếc khô lâu hai mắt lấp lóe ánh sáng đỏ rực, dập dờn bay lượn trong không trung.

Trong tiếng ma kêu quỷ khóc ấy, cái khô lâu ánh hồng bỗng dừng lại giữa khoảng không, từ từ quay qua đối diện với Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm nhìn vào hai con mắt rỗng không của nó, chỉ thấy sâu trong đó hình như ẩn hiện những tia lửa, không cưỡng được cảm thấy toàn thân rét run lên.

Sau một khoảnh khắc, từ phía sau cái khô lâu, chậm chậm xuất hiện hai bóng người. Trong ánh sáng đỏ hồng của cái khô lâu, hãn thấy một trong hai người là một lão già gầy nhom, mặt mũi dữ tợn, sắc diện khô kiệt, tựa như chỉ có một lớp da bọc lên xương sọ mà thôi, trông chẳng khác cái khô lâu đỏ hồng là mấy, cặp mắt độc ác nhìn chòng chọc vào Trương Tiểu Phàm, lộ rõ vẻ hãn học phần hận.

Còn kẻ thứ hai bộ dạng trông như giống sài lang, mặc dù thân hình khá to lớn nhưng lại bị lão già xách trên tay như chú gà nhép, đến cử động cũng không được, sắc mặt đầy vẻ đau đớn khổ sở.

Nhìn thấy gã, Trương Tiểu Phàm không khỏi giật mình kinh hãi, kêu “Ah” lên một tiếng.

Gã này không phải ai xa lạ mà chính là một trong hai kẻ Tiểu Phàm đã gặp bên dưới Vạn Bức Cổ Quật ở Không Tang Sơn dạo trước, mới hôm rồi cũng lại đã thấy xuất hiện tại Lưu Ba Sơn này: Dã cầu đạo nhân. Chỉ thấy gã bị lão già khô quắt ấy dùng tay phải xách cổ, nét mặt đau khổ như sắp khóc, thế nhưng khi nhìn thấy Trương Tiểu Phàm đứng trước mặt thì lạ thay, sắc mặt gã lập tức thay đổi, tựa như

nhìn thấy vị cứu tinh xuất hiện, chỉ ngay vào Tiểu Phàm kêu to: “A! Chính hắn! Chính là hắn!”

Trương Tiểu Phàm sợ đến ngây người, chỉ thấy Dã cầu đạo nhân cứ chỉ vào mình kêu gọi liên hồi mà chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao cả. Lão già queo vẫn trừng trừng nhìn hắn đầy ác ý, cất giọng khàn khàn chối tai hỏi Dã cầu đạo nhân: “Có đúng là thằng tiểu nghiệt chủng Thanh Vân Môn này không?”

Dã cầu gật đầu lia lia, mồm liến thoắng nói: “Dạ, dạ, đúng là nó đó, Hấp huyết tiên bối! Chính mắt tại hạ đã thấy thằng súc sinh này giết hại truyền nhân duy nhất của ngài là Hấp huyết quý Khương lão tam!”

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 67

Hấp Huyết Lão Yêu

Lão già mặt mũi nanh ác đó là một lão ma đầu trong ma giáo đã thoái ẩn nhiều năm nay, tự hiệu là “Hấp Huyết Lão Tổ”, nhưng người chính đạo và cả rất nhiều người trong ma giáo đều ngầm gọi lão ta là “Hấp Huyết Lão Yêu”. Nguyên nhân chủ yếu là do lão ta tu tập tà môn yêu pháp “Hấp Huyết Đại Pháp”, đòi hỏi người tập phải hút lấy tinh huyết của người sống để tu luyện, vô cùng quý dị đáng sợ. Tuy yêu pháp này lợi hại, nhưng đối với bản thân người tu tập nó lại có phản ứng phụ, vì thế phàm là người tu tập Hấp Huyết Yêu Pháp, ai ai mặt mũi cũng nanh ác, chẳng giống người thường, do đó ngay trong Ma Giáo cũng ngầm ngầm có nhiều lời chỉ trích.

Quay lại chuyện đang nói, yêu pháp này không hề tầm thường, một trăm năm trước khi lão ta xuất thế, cũng đã từng gây ra một trường mưa máu gió tanh, làm cho đám người trong chính đạo phải đau đầu nhức óc mãi. Nhưng sau này ma giáo thất thế, chính đạo liên thủ đánh đuổi, Hấp Huyết Lão Yêu vì phải chạy trốn sự truy sát của mấy cao nhân chính đạo, cũng cùng với Ma giáo dần dần thối lui ra khỏi Trung Nguyên, về sau chẳng hề có tin tức gì nữa.

Lần này Ma Giáo phục hưng, quần ma tề vũ, Hấp Huyết Lão Yêu vốn thuộc “Vạn Độc Môn” một trong bốn đại chi phái của Ma Giáo nên cũng được mời đến. Nhưng trước khi xuất sơn, đệ tử duy nhất của lão ta Hấp Huyết Quỷ Khương Lão Tam vì thói tha giống với bọn Dã Cầu Đạo Nhân và Lưu Hạo, nên được đám người Dã Cầu Đạo Nhân mời đến để trợ quyền, không ngờ dưới Vạn Bức Cổ Quạt chẳng hiểu vì sao bị người ta giết chết.

Hấp Huyết Lão Yêu sau khi biết tin thì vô cùng giận dữ. Phải biết rằng môn phái lão ta, bởi vì hấp huyết yêu pháp thanh danh hết sức xấu xa, hơn nữa quá trình tu luyện lại nguy hiểm khôn lường, chỉ cần một chút sơ ý sẽ bị yêu pháp cắn ngược trở lại, cạn hết tinh huyết mà chết. Vì thế ngay cả trong ma giáo cũng chẳng có mấy người mong muốn tu luyện. Khương Lão Tam là đệ tử duy nhất mà khó khăn lắm lão ta mới tìm được mười mấy năm trước đây, tính cách rất hợp với tính tình cổ quái của lão, nên lão ta trong lòng hết sức yêu mến. Chẳng dè chết không minh bạch, bảo sao mà lão không tức giận điên người?

Thời gian gần đây, trong ma giáo có rất nhiều động tĩnh, đầu tiên là Quỷ Vương Tông kéo đến vùng Lưu Ba Sơn hoang vu hoẻ lánh ở ngoài đông hải này, sau đó, ba đại tông phái khác cũng lần lượt phái xuất cường viện đến. Hấp Huyết Lão Yêu là một trong số người đó, có lẽ cũng vừa mới tới Lưu Ba

Sơn ngày hôm nay. Vừa may gặp phải ngay đám Dã Cầu của Luyện Huyết Đường

Bọn Niên Lão Đại, Lưu Hạo đều là những kẻ giao trá, nhìn thấy Hấp Huyết Lão Yêu sắc mặt âm trầm, biết rằng lão ma này tính tình cổ quái tàn nhẫn hung ác, nghĩ rằng lão nhất định vẫn còn căm hận về cái chết của đệ tử, nên ai nấy đều chuẩn bị bỏ chạy. Chẳng dè, Dã Cầu Đạo Nhân tính tình có phần thẳng thắn, không khéo ăn khéo nói, đột nhiên tiến tới trước mặt chào hỏi, miệng thì nói: “A, lão tiên bối, đã lâu lắm không gặp, không ngờ ngài vẫn mạnh khoẻ như xưa ...”

Nói chưa được nửa câu, Hấp Huyết Lão Yêu nghe thấy thì nghĩ rằng tên Dã Cầu này quả thật đáng chết, liên lụy đến cái chết đệ tử của ta còn chưa thèm tính, không ngờ còn dám châm biếm sao ta vẫn chưa chết? Liên bưng bưng tức giận, tóm lấy Dã Cầu nhấc lên. Dã Cầu Đạo Nhân lúc này mới thấy mình ngu ngốc, chỉ rối rít cầu xin tha tội. Hấp Huyết Lão Yêu cũng chẳng nhiều lời, chỉ nói với hắn: “Bây giờ chúng ta đi đến chỗ Thanh Vân Môn để tìm kẻ đáng ghét đã giết chết đồ đệ của ta, tìm được thì coi như ngươi mạng lớn, không tìm ra thì ta trước hết sẽ hút cạn máu của ngươi để tế điện cho đồ đệ của ta.”

Chỉ mấy câu nói này thôi Dã Cầu Đạo Nhân mặt mày tái dại, không ngớt kêu khổ. Từ lúc đến Lưu Ba Sơn, Trương Tiểu Phàm đã nhiều lần nhìn thấy Dã Cầu Đạo Nhân, nhưng Dã Cầu Đạo Nhân khi đó nếu không đấu phép với người khác, thì là đang chạy trốn chôi chết trên không trung, đều không hề nhìn thấy Trương Tiểu Phàm. Hơn nữa lúc ở sơn động bí ẩn, Trương Tiểu Phàm cũng đứng ẩn trong bóng tối, đến khi hắn ra khỏi chỗ đó thì Dã Cầu Đạo Nhân đã sớm cùng với người khác lao vào đánh đấm ầm ĩ cùng với bọn đệ tử chính đạo rồi.

Dã Cầu thâm nghĩ, ai mà biết được tên đáng ghét đó đã đến Lưu Ba Sơn hay chưa, vạn nhất hắn ta chưa đến, bản thân há chẳng phải chết oan uổng dưới cơn thịnh nộ của Hấp Huyết Lão Yêu sao. Tức thì hắn cầu xin van nài mãi không thôi, tuy nhiên Hấp Huyết Lão Yêu lòng dạ sắt đá, chẳng thèm cho vào tai, cứ thế xách cổ hắn âm thầm bay đến chỗ đám người chính đạo đang ở.

Lúc này trong khu rừng tối đen, đột nhiên nhìn thấy thân ảnh của Trương Tiểu Phàm, Dã Cầu Đạo Nhân quả thật vui mừng ra mặt, cảm thấy cao hứng còn hơn là nhìn thấy thân sinh phụ mẫu của bản thân, tức thì hét lớn:

“Chính là hắn, không thể nhầm được, dù hắn có hoá thành tro ta cũng nhận ra hắn!”

Hấp Huyết Lão Yêu hừ lạnh một tiếng, tay khẽ vung lên, tức thì ném Dã Cầu bay tít ra tận đằng xa giống như một thứ tạp vật, một lúc lâu sau Trương Tiểu Phàm nghe thấy từ đằng xa truyền lại một âm thanh nghiền nghiền, ngay sau đó là một tiếng kêu đau đớn, cũng chẳng biết Dã Cầu cuối cùng đã rơi xuống mặt đất hay là va trúng một cây đại thụ nữa?

Hấp Huyết Lão Yêu nhìn khắp trên dưới đánh giá tên tiểu bối đệ tử của Thanh Vân Môn đang đứng trước mắt, nhưng vẫn chưa lập tức xuất thủ, trái lại còn cau mày suy nghĩ. Mặc dù lão ta tính tình tàn nhẫn hung ác, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có lí trí. Hôm đó khi đám người Luyện Huyết

Đường vắc thi thể của Khương Lão Tam về, lão ta vô cùng cuồng nộ thương tâm, nhưng ngay sau đó phát giác ra chỗ kỳ quái. Khương Lão Tam chết là do huyết nhục bị khô cạn, nhìn thể nào đi nữa cũng giống như bị giết bởi Hấp Huyết Yêu Pháp của môn phái lão ta, trên thế gian này ngoại trừ bản thân và Khương Lão Tam lại có người luyện thành “kỳ thuật” này sao, thật khó hiểu?

Lão ta tự nhiên không biết rằng trên cây Thiêu Hoả Côn trong tay Trương Tiểu Phàm, có “Phệ Huyết Châu” của Ma Giáo tiền bối Hắc Tâm Lão Nhân truyền lại, nhưng với kinh nghiệm trăm năm tu hành, lão ngay lập tức nhận định tên hung thủ này nếu không sử dụng Hấp Huyết Yêu Pháp thì ít nhất cũng sử dụng một thứ pháp thuật tương tự, hơn nữa đạo hạnh nhất định không hề thấp kém, chỉ sợ chẳng kém bản thân lão ta mấy. Vì thế lúc này gặp Trương Tiểu Phàm, lão ta cố nén cơn tức giận, quan sát thật kỹ lưỡng con người này để xem cuối cùng có gì kỳ quái không?

Chỉ là lão ta nhìn đông ngó tây, lông mày nhíu chặt, nhưng vẫn chẳng nhìn ra một kết quả nào. Từ đầu đến chân, rồi lại từ chân đến đầu, gã tiểu tử này vẫn chỉ là một quã đệ tử hết sức bình thường của Thanh Vân Môn, chẳng hề có một điểm nào xuất chúng, hơn nữa chẳng có nửa phần cái vẻ tàn nhẫn hung ác của Hấp Huyết Yêu Pháp.

Trương Tiểu Phàm đứng nguyên tại chỗ, mặc dù tâm lý có chút run sợ vì bị lão già quỷ khí mờ mịt này soi mói, lại không biết lão ta là ai, nhưng thấy lão ta đi cùng với Dã Cầu, thì nhất định là người trong Ma Giáo, nhìn hai người bọn họ nói chuyện, hình như đến đây chỉ để tìm mình.

Trên không trung chẳng biết từ bao giờ đã xuất hiện một chiếc đầu lâu màu đỏ đang toả ra ánh sáng đỏ rực, rồi bắt đầu chậm chậm xoay tròn, giọng nói của Hấp Huyết Lão Yêu từ phía sau vàng sáng đỏ ấy, lạnh lẽo truyền đến: “Thanh Vân Môn tiểu tử, có phải ngươi đã giết chết Khương Lão Tam đồ nhi của ta không?”

Trương Tiểu Phàm giật mình, ngạc nhiên hỏi: “Ai là Khương Lão Tam?”

Hấp Huyết Lão Yêu ghen lời giây lát, trong lòng hết sức tức giận, nếu là ngày trước, lão ta sớm đã sử dụng pháp thuật, hút cạn hết máu của thằng cha này đã rồi mới nói sau. Chỉ là nghĩ rằng gã đệ tử Thanh Vân Môn này trên mình cũng có pháp thuật hút máu trình độ không hề thấp kém, nên vô luận thế nào cũng phải làm rõ trước đã, vì thế lão ta lập tức cố kìm nén lửa giận, nhưng giọng nói cất lên đã giống như quỷ khóc lang tru: “Có phải ngươi tại Vạn Bức Cổ Quật ở Không Tang Sơn dùng Hấp Huyết Đại Pháp giết người đó không?”

Trương Tiểu Phàm trong lòng chấn động, lại nghe thấy hai chữ ‘hấp huyết’. lập tức liền nhớ lại, trong đầu hiện lên tình cảnh kinh sợ hôm ấy, không nén được sự lo âu trong lòng, vô thức đưa tay sờ vào thanh Thiêu Hoả Côn đang giắt bên hông.

Thiêu Hoả Côn đang nằm yên lặng bên hông hắn, giống như ác ma đang say ngủ.

Hấp Huyết Lão Yêu thấy hắn một lúc lâu mà chẳng nói gì, giống như đang xuất thần, đúng là trong mắt chẳng coi lão ta vào đâu cả, so với đám cao thủ Thanh Vân Môn năm xưa truy sát bản thân lão thì còn

“ngạo mạn” gấp mười lần. Lão ta tính tình tàn nhẫn hung bạo, nếu không phải trong lòng có chút nghi vấn, lẽ nào lại chịu nhìn lâu như vậy, thấy thế ùng ùng tức giận, gầm to một tiếng “Tiểu tử Thanh Vân Môn, trả lại mạng cho đệ tử của ta!”

Trương Tiểu Phàm kinh hoàng, lùi lại một bước. Chỉ nghe thấy xung quang âm vang tiếng quỷ khóc, âm phong lạnh thấu xương, chạm vào thân thể thấy lạnh buốt, thậm chí sau gáy hấn cũng thấy lạnh toát, lông tơ trên thân thể đều như dựng đứng hết lên.

Cái đầu lâu màu đỏ trên không trung, đột nhiên há to cái miệng âm u, trong giây lát, chỉ thấy từ bên trong cái miệng đó vọt ra năm đạo hắc quang rơi xuống ngay trước mặt Trương Tiểu Phàm, qua chốc lát, rồi rung rung lắc lắc trôi dạt.

Trương Tiểu Phàm ngưng thần giới bị, vẫn biết rằng ma giáo yêu nhân trước mặt tà pháp quái dị, nhưng khi nhìn kỹ thì không tránh được sờn hết tóc gáy. Chỉ thấy năm đạo thân ảnh dần lớn hơn ấy, cả năm đều hình thù kỳ dị, nhưng diện mạo thì đều quỷ quái hung ác giống nhau, hoặc là mồm đỏ lòm như chấu máu, hoặc là răng nanh chìa ra sắc nhọn, nồng nặc mùi tanh tươi xú ối.

Chưa đầy giây lát, năm thân hình quỷ quái ấy không ngờ đã phình ra to lớn gấp đôi Trương Tiểu Phàm, phía đằng sau bọn chúng, Hấp Huyết Lão Yêu song thủ kết thành pháp ấn kỳ quái, hoặc điềm hoặc vỗ lên cái đầu lâu màu đỏ, làm nó đung đưa một hồi, đám quỷ quái ấy liền chuyển động một cách tương ứng, rõ ràng là đang bị lão ma đầu khống chế.

Lúc này, dường như những tia sáng màu đỏ phát ra từ chiếc đầu lâu ấy làm cho trong mắt của Hấp Huyết Lão Yêu tựa như cũng có chút sắc đỏ. Chỉ nghe lão ta cười lạnh một tiếng, mười ngón tay bỗng nắm chặt, “xuyt” một tiếng, bóp chặt lấy chiếc đầu lâu màu đỏ.

Gần như cùng lúc với động tác của lão ta, mắt của năm quỷ vật to lớn ấy, đột nhiên đỏ lừ, phát ra những ánh mắt đầy hung lệ, đồng thời ngẩng đầu hướng lên trời tru lên như chó sói.

“Hu u ...”

Trương Tiểu Phàm thân hình run lên bần bật, thần chí bị lấy mất vài phần, chỉ cảm thấy xung quanh hình chớp sáng, tiếng quỷ khóc ấy như khoan xuyên vào tai, đâm thẳng vào trong não của hấn, đau đớn không thể chịu được.

Năm quỷ vật đó ngửa mặt lên trời tru một tràng dài, giây lát sau nhất tề lao đến, tiếng gió rít lên, Trương Tiểu Phàm dùng hết sức nhảy về phía sau, vất vả tránh né đòn đánh đó. Chỉ là chẳng đợi cho hấn lấy lại bình tĩnh, năm quỷ vật ấy lại nhất tề hạ thủ, trong tiếng tru tréo, chúng cùng nhau đưa quỷ trảo thọc xuống dưới đất.

Trương Tiểu Phàm ở trên không trung, tay nắm chặt Thiêu Hoả Côn, trong lòng hơi chút an tâm, Thiêu Hoả Côn dường như cũng cảm thấy có chuyện, toả ra ánh sáng màu xanh nhạt, rồi dần dần sáng bừng lên.

Nhưng chẳng đợi cho hấn nghĩ ngợi nhiều, những quỷ trảo đã thọc sâu xuống dưới ấy hình như đang

nắm lấy một thứ gì đó trong lòng đất, trong một hồi âm thanh tru dài, âm phong tức thì nổi lên, cả một mảng đất bị giật bung lên, nhưng thứ làm người ta khiếp đảm chính là từ dưới đất, vô số âm linh lớn bé ào ạt lao ra, bay đến chỗ Trương Tiểu Phàm, trong nháy mắt hẳn đã bị chúng vây xung quanh.

Hấp Huyết Lão Yêu khoe miệng lộ ra một nét cười lạnh, nhưng ngay sau đó lại cau mày, bởi vì lão ta trong lòng cố kỵ thiếu niên này thân mang dị năng, vì thế mà từ đầu không hề sử dụng Hấp Huyết Đại Pháp thành danh của lão, nhưng lại sử dụng một bộ pháp thuật đặc ý tu luyện được trong những năm tháng ẩn thân - gọi là ‘Ngũ Quỷ Ngự Linh’, lấy linh phách bản thân luyện thành năm tên “mệnh quỷ” để đánh thức và tụ tập các tử linh u hồn trong phạm mười dặm lại, rồi lại dùng lệ quỷ chi thuật luyện hoá biến tất cả thành các âm linh thềm khát máu tươi thịt sống, nhằm vào Trương Tiểu Phàm tấn công.

Mặc dù đệ tử Thanh Vân này đạo hạnh không thấp, nhưng hình như không hề tu tập Hấp Huyết Đại Pháp, không biết bản thân nhìn nhầm hay là thằng cha Dã Cầu vì muốn sống nên chỉ bừa một người nào đó cho mình?

Lão ta đang trầm nghĩ trong lòng, chợt cảm thấy thân hình chấn động, bèn ngẩng đầu nhìn lên phía trước mặt. Chỉ thấy nơi đó vô số u hồn âm linh màu trắng đã tầng tầng lớp lớp vây quanh che khuất hết thân ảnh của Trương Tiểu Phàm, đột nhiên từ bên trong vòng trắng trùng trùng đó một thứ ánh sáng xanh đen nhàn nhạt bùng lên chiếu xuyên qua vô số âm linh ấy.

Một âm thanh trong trẻo ngân lên giống như một thứ gì đó bị xé toạc ra.

Sắc đêm trên đỉnh Lưu Ba Sơn càng thêm ảm đạm, ánh trăng le lói lúc này cũng đã dần dần biết mất.

Trong bóng đêm tịch liêu mang theo chút thê lương loáng thoáng có một tràng hú dài.

Thậm chí những con sóng trên đại dương tím ngoài xa dường như cũng dần dần trào dâng.

Thứ cảm giác lạnh lẽo băng giá ấy, lạnh lẽ xâm chiếm tâm can ....

Thiên Hoả Côn bùng sáng lên rực rỡ, cây gậy vốn dĩ đen xì này giống như một ác ma đột nhiên bùng tỉnh, mở to cặp mắt. Trong giây lát, một hơi thở băng giá, tàn nhẫn và độc ác, toả ra từ thân hình của Trương Tiểu Phàm, âm linh vô số ở xung quanh kinh hãi bay lên, nháo nhác kinh hoàng bay lượn trên không.

Phía đằng kia Hấp Huyết Lão Yêu lông mày nhíu chặt, sắc mặt dần dần nghiêm nghị, khẽ lẩm bẩm một câu: “Sát khí nặng quá ...”

Năm tên mệnh quỷ to lớn ấy, nhất tề tru tréo, thân hình chóp lên, ‘vút vút’ mấy tiếng nhảy vọt lên không rồi hạ xuống bao vây xung quang Trương Tiểu Phàm, đồng thời qui trao quào quào lên trời, phát ra những âm thanh chói tai.

Đám âm linh này giờ vẫn kinh hãi trước sát khí thần bí trên thanh Thiên Hoả Côn, lúc này đột nhiên dừng lại trên không trung, Trương Tiểu Phàm thấy rõ nét đau khổ hiện trên vô số khuôn mặt người do âm linh hoá thành chỉ sau giây lát lại biến thành vẻ hung tàn.

“Ngaoo”.....

Tiếng qui gào nhưc óc xé tan màn đêm, âm lâm vô số quay ngoắt trở lại, lao xuống tấn công cơ thể con người duy nhất đang có mặt tại đương trường.

Trương Tiểu Phàm rùng mình, chỉ thấy trái phải trước sau toàn là quỷ ảnh màu trắng, rồi rít chen nhau lao tới, quả thật chẳng có đủ tay chân để mà ứng tiếp. Nhưng hắn chưa kịp ngăn chặn được mấy cú tấn công, đột nhiên thân hình hắn loạng choạng suýt ngã, dưới chân đau nhói, dường như bị kéo tụt xuống đất.

Trương Tiểu Phàm hết sức kinh hãi, nhìn xuống dưới, chỉ thấy từ trong lòng đất phía dưới trên bất ngờ thò ra một đôi qui trảo to lớn, nắm chặt cứng lấy hai chân hắn, quỷ trảo sắc nhọn dường như đang đâm vào huyết mạch. Và năm tên mệnh quỷ vây xung quanh ban nãy, giờ chỉ còn lại có bốn tên.

Trên không trung vô số âm linh đồng thanh hoan hô, nhưng nhưc những tiếng hú sắc nhọn vang tới, những cái miệng to lớn tham lam đang ngoặc ra ấy như thể ở ngay trước mắt.

Trương Tiểu Phàm sắc mặt trắng nhợt, gân cốt vặn vẹo, cố gắng chịu đựng cơn đau đớn kịch liệt, tay phải bất pháp quyết nhanh chóng vẽ một đường phía trước mặt, Thiêu Hoả Côn bay vút lên, trên không trung nghe “bụp” một tiếng, một bức tường ánh sáng vụt hiện lên, ánh sáng màu xanh nhàn nhạt, lấp loé lấp loé.

Mấy âm linh lao xuống đầu tiên chẳng kịp thu thế, đâm sầm vào thanh côn đen xì ấy, rồi cũng chẳng kịp rú lên tiếng nào, đã biến thành một làn khói mỏng. Cùng lúc này, Trương Tiểu Phàm thân hình lại rung động, đưa mắt nhìn xuống thì thấy quỷ trảo sắc bén như dao đã rạch toạch da của hắn, máu tươi trào ra, vương đầy cái qui trảo đen xì ấy.

Mùi máu tươi thơm ngon, ngọt ngào này tức thì lan toả đầy trong không khí.

Trương Tiểu Phàm thoáng giật mình.

Đám âm linh vô số đang bay lượn đầy trời kêu thét đình tai nhưc óc cũng ngạc nhiên giây lát.

Ánh sáng trên Thiêu Hoả Côn dường như cũng khe khẽ run rẩy, giống như bị kích thích bởi thứ mùi vị có mối quan hệ huyết mạch với bản thân.

Giây lát sau, đám vô số âm linh ấy la hét ầm ĩ ập xuống, lao thẳng đến thân thể huyết nhục thơm ngon ấy. Nhưng trong nơi tiếng gió lạnh buốt đó, có một người ngửa mặt lên trời hú một tràng dài. Thiêu Hoả Côn rơi xuống, Trương Tiểu Phàm nắm lấy nó, hai mắt mở to chẳng hề quan tâm đến đám âm linh phía trên đầu, trong đôi mắt hắn ẩn ước có một thứ ánh sáng màu hồng đang lay động.

Đâm xuống!

Đâm xuống phía dưới!

Xuyên qua qui trảo ấy, cũng là xuyên qua máu tươi của bản thân!

Máu đỏ hồng dính vào thân cây Thiêu Hoả Côn, lặng lẽ ngấm vào bên trong. Những mạch máu đỏ hồng trên thân Thiêu Hoả Côn, đột nhiên, cùng nhau ửng đỏ.

“Phập!” sâu trong lòng đất vang lên một âm thanh nghèn nghẹn. Đám âm linh phía trên đầu bỗng nhiên

đều dừng hết cả lại, trên mặt có vẻ khiếp sợ, giống như phía trước mặt là một ác ma chuyên thiêu đốt các âm hồn trong truyền thuyết.

Trong bóng tối, dường như chỉ có ánh sáng của Thiêu Hoả Côn đang lập loè.

Đằng xa, chiếc đầu lâu màu đỏ trong tay Hấp Huyết Lão Yêu bỗng phát ra một tiếng kêu khe khẽ, tại vị trí phía bên tay phải đột ngột bị vỡ bung ra một mảng

Hấp Huyết Lão Yêu sắc mặt đại biến, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn thấy gã thiếu niên ấy đã phá hỏng một mệnh qui trong trận pháp Ngũ Quỷ Ngũ Linh của lão, cũng như thấy trong trường bốn gã mệnh qui bị khuyết mất một góc rõ ràng đã không không chế nổi đám đông âm linh, nên dần dần cũng có một số âm linh bỏ trốn đi mất.

Mặt đất xung quanh Trương Tiểu Phàm bỗng sập xuống, sâu đến nửa thước, và chiếc qui tráo đang nắm chặt chân hắn cũng từ từ lỏng ra, hoá thành tinh huyết ngấm vào trong lòng đất.

Nhưng, không đợi cho hắn kịp thở, chỉ nghe thấy âm linh đầy trời, đồng thanh kêu thét. Hắn vô cùng hoảng sợ đang định chống cự, thì chỉ thấy vô số âm linh ấy, tản mát bay ra bốn phía chạy trốn, lại thấy bốn bề bạch quang chói mắt, qui khiếu liên hồi, âm linh bay lượn, hồng quang loé sáng .....

Hồng quang?

Hồng quang vút vụn lao tới xuyên qua vô số âm linh màu trắng ấy, như điện như quang, chiếc đầu lâu lung linh ánh sáng trong chớp mắt đã lao tới ngay trước mắt hắn. Trương Tiểu Phàm đang định nhảy lên, nhưng dưới chân đau buốt. chắc là động phải vết thương ban nãy. Thân hình hắn lão đảo, đúng là chẳng thể tránh kịp.

Chỉ thấy chiếc đầu lâu màu đỏ há ngoác miệng giậm dừ, giống như một thứ ác quỷ cắn đến, Trương Tiểu Phàm trong lúc kinh hãi, ngự khởi Thiêu Hoả Côn bảo vệ trước mặt, nhưng chỉ thấy trong lúc điện quang hoả thạch, từ trong cái miệng ấy thò ra một bàn tay khô quắt, nhanh chóng vươn dài ra ba thước, ngũ chỉ biến thành trảo, chụp vào ngực hắn.

Trương Tiểu Phàm thân thể rung động mãnh liệt, trong giây lát chỉ thấy trên qui thủ ấy, làn da vốn khô đét như có huyết dịch tưới vào, liền căng phồng lên, và bản thân hắn thấy trong đầu choáng váng, chỉ cảm thấy toàn huyết mạch toàn thân như sôi lên, rồi đều theo vết thương ngực ấy chảy ra.

Đó tự nhiên là Hấp Huyết Đại Pháp - bản lĩnh thành danh của Hấp Huyết Lão Yêu. Trong giây phút Trương Tiểu Phàm bị không chế trong tay, lão ta không kìm được bật cười, hét lên một tiếng thật to, cánh tay vươn dài, nhắc bổng gã thiếu niên ấy lên, quát to: “Tiểu tử, trả lại mạng cho đồ nhi ta!”

Trương Tiểu Phàm bị lão ta nắm chặt trong tay, huyết mạch toàn thân nghịch lưu, thống khổ không thể chịu nổi thân chí dần dần mơ hồ, chỉ cố gắng dùng nốt chút khí lực cuối cùng, vật lộn chống lại cái chết, cầm Thiêu Hoả Côn đánh về phái chiếc qui thủ ấy, nhưng sức lực đã kiệt, nên chỉ giống như chiếc lông chim quẹt qua.

Hấp Huyết Lão Yêu hoàn toàn chẳng thèm để ý, hừm lên một tiếng, trong lòng thầm nghĩ: gã thiếu niên

này chẳng có gì đặc biệt, đạo pháp cũng chỉ bình thường, nhưng pháp bảo trong tay quả thật hết sức kỳ quái, đợi một lúc nữa hút cạn máu của hắn, phải nhặt lấy cái thứ que cời lò này, mang về xem xét kỹ lưỡng.

Đúng vào lúc đó, Thiêu Hoả Côn chạm vào cánh tay của lão đang nắm trước ngực Trương Tiểu Phàm. Hạt châu màu xanh đen vạch một đường trên làn da lúc này đang điên cuồng hút máu.

Máu tươi dưới làn da đó, dường như đang mời gọi cái gì đó?

Hấp Huyết Lão Yêu bỗng rú lên một tiếng điếc tai, thả ngay Trương Tiểu Phàm ra, nhảy vọt về phía sau, rồi đưa mắt nhìn xuống tay. Chỉ thấy làn da vốn căng phồng nhờ hút được máu, dường như trong giây lát, đột nhiên khô xác lại, còn hơn cả lúc ban đầu. Và phía trước mặt, Trương Tiểu Phàm thân hình lão đảo muốn ngã vật ra, nhưng cây Thiêu Hoả Côn trong tay hắn, đặc biệt là hạt châu trên đầu thanh côn, thì lại phát sáng quỉ dị, soi rõ các mạch máu xung quanh thân côn đang chớp chớp ánh đỏ.

Hấp Huyết Lão Yêu chợt cười lạnh: “Ta nói tại sao Khương Lão Tam gặp phải cái chết như vậy, điều cổ quái vốn là ở nơi người, hắc hắc, không ngờ trong thiên hạ có thứ kỳ trân này, tiểu tử, ta lấy mạng người đây!”

Nói xong thân mình bay lên, quỷ thủ như trảo, một lần nữa nhắm đỉnh đầu Trương Tiểu Phàm vồ thẳng xuống. Đáng tiếc Trương Tiểu Phàm lúc này toàn thân vô lực, chẳng còn hơi sức đâu mà chống lại, chẳng mấy chốc sẽ phải chết dưới trảo của Hấp Huyết Lão Yêu.

‘Yêu nghiệt!’

Một tiếng thét ngắn, chứa đầy phẫn nộ, một làn sóng nhiệt nóng rực trong chớp mắt phá không lao tới, như sóng cả thổi tung không khí, cuốn bay cả khu rừng rậm. Trong phạm vi mười trượng xung quanh bọn họ, cây cỏ trong chốc lát khô héo. Một đạo hoả quang rực rỡ từ trên trời lao xuống, làm khí đen bao phủ đầy trời vỡ tan ra từng mảnh.

Hấp Huyết Lão Yêu cả kinh thất sắc, người mới đến này đạo hạnh rất cao, chẳng hề tầm thường, lẽ nào lão ta còn nghĩ đến chuyện đã thương Trương Tiểu Phàm, vội vã thu song thủ lại. Trong tiếng hú chói tai, chiếc đầu màu đỏ huyết quang đại thịnh, lao ra phía trước thân mình tạo thành một bức tường ánh sáng sắc đỏ như máu.

‘Rầm ...’

Tiếng rầm rầm như sấm nổ, hoả quang đập vào bức tường máu, làm vang lên những tiếng nổ lớn, sóng nhiệt xèo xèo, rồi ngay sau đó hoá thành một tiên kiếm màu đỏ, rung động không ngừng. Một lực cực lớn ép thẳng về phía Hấp Huyết Lão Yêu, mặc dù lão ta cách tận mấy trượng ở phía đằng sau, nhưng lực đạo này không hề suy giảm, vẫn như tiên hô hải khiêu ép thẳng tới.

Hấp Huyết Lão Yêu khuôn mặt trắng bệch, hét to một tiếng, pháp quyết biến hoá, mười ngón tay cùng chuyển động, giây lát từ trong hai hốc mắt của cái đầu lâu màu đỏ bắn vọt ra hai đạo huyết quang, xuyên qua bức tường máu đánh thẳng vào thanh kiếm màu đỏ ấy.

Trong tiếng âm thanh vang dội, tiên kiếm màu đỏ bay ngược trở lại. Hấp Huyết Lão Yêu thân hình cũng chấn động kịch liệt, thối lui mấy bước, cuối cùng mới trụ vững được thân hình.

“Xích Diễm!” Trong mắt Hấp Huyết Lão Yêu bỗng tràn ngập vẻ lạnh lẽo kỳ lạ, sắc mặt như sương Sóng nhiệt nóng rực thoáng chốc đã thu hồi lại, nơi hoả quang chớp chớp từ từ hiện ra thân hình của Điền Bất Dịch, phía đằng sau ông ta vụt hiện ra thân ảnh của một người nữa, chính là Tố Như, đang muốn hạ xuống bên Trương Tiểu Phàm. Trương Tiểu Phàm nhìn thấy sư phụ sư nương xuất hiện, trong lòng thấy âm áp, chỉ thấy nét mặt Tố Như có vẻ lo lắng, nhìn hẩn khẽ hỏi: “Tiểu Phàm, ngươi không việc gì chứ?”

Trương Tiểu Phàm gượng cười đáp: “Con không sao, sư nương ...” nói chưa đầy nửa câu, đột nhiên mắt hoa lên, rồi lập tức tối sầm lại, cuối cùng mọi thứ đều quay tít. Tố Như lông mày nhíu chặt, Điền Bất Dịch chẳng lý gì đến Hấp Huyết Lão Yêu, cũng vội nhìn sang chỗ Trương Tiểu Phàm.

Giây lát sau, Tố Như xem xét xong, thò tay lấy từ trong người ra một chiếc bình, đổ ra một viên thuốc màu vàng trong veo, rồi cho Trương Tiểu Phàm uống, sau đó nhìn Điền Bất Dịch gật gật đầu khẽ nói “Không thể chết được.”. Ngay sau đó liếc nhìn Hấp Huyết Lão Yêu ở đằng xa một cái, trong mắt đầy vẻ căm phẫn. “là Hấp Huyết Đại Pháp!”

Điền Bất Dịch trên mặt thoáng hiện nộ khí, quay đầu trở lại, mục quản rọi thẳng vào mắt Hấp Huyết Lão Yêu.

“Hấp Huyết Lão Yêu, ngươi cũng là một nhân vật thành danh mấy trăm năm nay, chẳng ngờ lại dùng thủ đoạn tàn khốc này để đối phó với một tên tiểu bối, ngươi nghĩ cái gì vậy?”

“Hừ” Hấp Huyết Lão Yêu cay nghiệt đáp “Tính mạng đồ đệ ngươi là tính mạng, thế tính mạng của đồ đệ ta không là tính mạng sao?”

Điền Bất Dịch lạnh lùng nói “Có chuyện gì với đồ đệ của lão quý ngươi?”

Hấp Huyết Lão Yêu ánh mắt ngưng đọng, nói: “Hắn đã giết chết đồ đệ của ta bên dưới Vạn Bức Cổ Quật ở Không Tang Sơn, ta đến để giết hắn, không được sao?”

“Tốt” Điền Bất Dịch bỗng nhiên hét lên một tiếng “Giết được!”

Hấp Huyết Lão Yêu ngạc nhiên.

Điền Bất Dịch cười lạnh lẽo, nói: “Ta luôn coi thường gã đồ đệ này của ta, nhưng hôm nay mới thấy, hắn có triển vọng hơn là ta tưởng, không ngờ vẫn biết vì dân mà trừ hại!”

Hấp Huyết Lão Yêu hết sức điên tiết, tức giận nói "Được, được, bọn chó đẻ các ngươi, một trăm năm trước dồn ta vào đường cùng, truy sát ta. Hôm nay đúng là dịp tốt để ta gặp lại Xích Diễm kiếm của ngươi.”

Điền Bất Dịch hít một hơi thật sâu, hữu thủ đưa lên vẽ một đường trong không khí, trong giây lát Xích Diễm tiên kiếm như nghe thấy tâm ý chủ nhân, dường như cũng kích động khe khẽ rung lên.

“Một trăm năm trước để ngươi may mắn thoát được, hôm nay ta gặp lại, không hiểu Hấp Huyết Đại

Pháp mà người dám dùng để bắt nạt đồ đệ của ta, đã đạt đến trình độ nào rồi?”

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 68

Xích Diễm

Hấp Huyết Lão Yêu hứ một cái, song không chút sợ hãi, trên gương mặt cần cỗi hẳn lên vẻ hung lệ (hung ác), nói: "Năm xưa bọn người chánh đạo các ngươi, chẳng qua là ý người đông thế mạnh, lẽ nào ta nay lại sợ ngươi sao?"

Nói đoạn, hai tay khẽ rung, chiếc đầu lâu lấp lánh ánh hồng trước mặt "vù" một tiếng bay xẹt lên không, nhanh chóng vây quanh thân hình lão mà múa lượn, trong ánh mắt lão cũng từ từ đỏ lên.

Điền Bất Dịch hít vào thật sâu, ngưng thần giới bị. Một trăm năm trước, lão cũng là một người xuất sắc trong môn hạ Thanh Vân, năm đó truy sát dư nghiệt ma giáo, lão cũng là một trong những phân tử chủ lực, đã từng giao đấu cùng Hấp Huyết Lão Yêu, biết kẻ này không thể xem thường, hấp huyết đại pháp lại càng không thể coi khinh.

Lúc ấy, mây đen khắp trời từ từ tụ họp lại, dấu vết bị chém rách vụn do một kiếm long trời lở đất của Điền Bất Dịch tạo nên lúc này đã biến mất không còn tung tích, bóng đêm lại thâm trầm buông xuống.

Thấp thoáng có tiếng sóng biển gầm gừ truyền lại từ xa, xen lẫn cùng làn gió rét mướt, đang lớn dần. Lúc ẩn lúc hiện, tựa như tiếng kêu lớn ầm náu từ lòng biển sâu, ở trong đêm đen, từ trời giáng xuống, trôi giạt bập bênh.

※ ※ ※

Trương Tiểu Phàm từ từ tỉnh lại, chỉ cảm thấy ngọt ngạt nơi ngực, khó chịu vô cùng, lúc ấy chợt nghe có người "Ồi" lên một tiếng, có một cánh tay ngọc trắng tinh thò qua, nhẹ nhàng xoa nắn trên ngực hắn. Chỉ chốc lát, khí huyết vốn kết tụ nơi ngực dường như đã khai trừ thông suốt, ngay cả tinh thần của hắn cũng phút chốc sáng khoái không ít.

Trương Tiểu Phàm ngẩng đầu nhìn lên, chính là sư nương Tô Như, đang nâng đỡ hắn, mỉm cười không nói.

Mặt hắn ửng hồng, nói nhỏ: "Cám ơn sư nương."

Tô Như dịu dàng hỏi: "Con không sao chứ?"

Trương Tiểu Phàm gật gật đầu, đáp: "Hiện tại thì có hơi mỏi mệt chút, ngoài ra không gì cả."

Tô Như mỉm cười gật đầu, chợt bật cười nhẹ: "Thế thì tốt rồi, bây giờ nhìn coi sư phụ con trút giận giùm con!"

Trương Tiểu Phàm la hoảng một tiếng, thuận theo ánh mắt Tô Như nhìn xem, nhất thời rung động không

ngớt.

Bên dưới bầu trời tối đen, trong khoảng mây đen lấp xấp nặng trĩu, bỗng có một chòm ánh sáng chói lọi nóng rùng rục, tỏa soi một góc trời, ngay cả mây đen, cũng mờ ảo tựa như bao bọc bởi một vầng sáng xung quanh.

Điền Bất Dịch như hỏa thần thời thượng cổ, kiêu ngạo đứng thẳng trên dãy mây, dùng "Xích Diễm" mà biến hóa ra lửa đỏ thiêu đốt, hóa làm hỏa long múa lượn đầy trời, tách rời mây đen, vọt lên chín tầng. Song bóng dáng Hấp Huyết Lão Yêu thì không thấy đâu cả, lại thấy ở ven bìa đám mây bên trên, bỗng có một đầu lâu to lớn, kêu rống gào thét, gió mây đổi sắc, có huyết quang u lệ, xung thẳng lên trời, cùng hỏa long quần đấu không dừng.

Mây đen che kín, giờ phút này không ngừng dạt ra, găm thét lồng lộng, từ dưới đất nhìn lên, hai người đó như thần ma cửu thiên, phần nộ quyết sống chết.

Trương Tiểu Phàm nhìn thấy được thì lòng động nghĩ suy, đối với sư phó lại càng bội phục sát đất, chỉ thấy hỏa long cuồng rống, tiếng động bốn bề, ẩn hiện trong mây, thật có cái oai kinh thiên động địa, đảo lại ngay trước ở dưới Hắc Thạch Động, Tam Vỹ Yêu Hồ dùng Huyền Hỏa Giám triệu xuất hỏa long có phần tương tự, nhưng oai thế lại kém rất nhiều.

Chính lúc nghĩ đến đó, thân mình hần chột rung lên, cảm thấy được từ nơi Huyền Hỏa Giám ở chỗ cánh tay phải, tinh linh có một trận nhiệt khí bốc lên, giống như nhận lấy được thứ gì y như kích thích, lan ra khắp thân thể.

Tô Như ở ngay bên cạnh hần chột có cảm giác, xoay đầu qua, nhìn coi hần, trong ánh mắt lộ vẻ quan hoài, nói: "Tiểu Phàm, thân thể con sao bắt chột nóng thế này, không phải là sau khi bị thương mà phát sốt chứ?"

Trương Tiểu Phàm giật mình hoảng hốt, không nghĩ rằng cảm giác của sư nương lại vẫn tiếp như vậy, nhất thời không biết nói sao cho ổn, chỉ ngập ngừng nói: "Không, không gì cả... .."

Tô Như cau mày, tính hỏi rõ hơn, bỗng nhiên cảm giác được chuyện gì, xoay đầu nhìn về phía sau, chỉ thấy trong rừng rậm bước chân từng chập, không quá một khắc, trước sau xuất hiện cả trăm người từ các góc ngách, đều là người trong chánh đạo, Thiên Âm Tự Pháp Tướng, Pháp Thiện, Phần Hương Cốc Lý Tuân, Yên Hồng đều ở trong đó, song đi ở phía trước nhất lại là Thương Tùng đạo nhân.

Tô Như đứng lên, cười nói: "Thương Tùng sư huynh, các người cũng đến rồi."

Thương Tùng hơi gật đầu, nói nhẹ nhàng: "Điền sư đệ ở chỗ này đại triển thần oai, long trời lở đất, bọn ta cũng không phải kẻ mù kẻ điếc, nên tới đây coi xem."

Tô Như đầu mày cau lại, cảm thấy trong lời lão ẩn chứa châm chích, nhưng lại không đợi cho nàng nói gì, đám đệ tử Đại Trúc Phong đi theo phía sau đã thấy được trên thân mình Trương Tiểu Phàm loang lổ vết máu, sắc mặt tiều tụy ngồi ở dưới đất.

Điền Linh Nhi thất thanh la hoảng, chạy bon bon đến, Tống Đại Nhân, Đỗ Tất Thư, Hà Đại Trí trên

mặt cũng lộ nét lo lắng, đi theo sau nàng, nào ngờ bọn họ vừa chạy được vài bước, bỗng cảm thấy có một bóng trắng chớp lên, không ngờ có một thân hình chạy về phía trước so với họ còn nhanh hơn, nhìn rõ ràng lại, thì ra là Lâm Kinh Vũ.

Chỉ thấy hần thân hình chớp lên đã đến bên cạnh Trương Tiểu Phàm, ngồi xoạc xuống, duỗi tay nắm tay Trương Tiểu Phàm, sắc mặt hơi tái xanh, nói: "Tiểu Phàm, ngươi không sao chứ?"

Trương Tiểu Phàm cảm giác được nỗi lo lắng nơi ánh mắt hần, trong lòng ấm áp, gật đầu mỉm cười:

"Ta không sao, không đáng ngại."

Lâm Kinh Vũ nhìn hần từ trên xuống dưới, lại coi qua vết thương nơi ngực hần một lượt, rồi thì yên tâm, thở ra một hơi dài, nói: "Là ai đã thương ngươi vậy?"

Trương Tiểu Phàm chỉ lên phía trên, nói: "Là tên yêu nhân đó, vừa rồi nghe sư phụ ta kêu hần, hình như là cái gì "Hấp Huyết Lão Yêu" đó?"

Lâm Kinh Vũ chấn động thân mình, coi bộ hần có nghe biết qua về tên ma đầu này, ngờ vực hỏi: "Lão già khú ấy không ngờ cũng xuất thế rồi sao?"

Nói đoạn, ngược đầu lên nhìn xem, lúc ấy Diên Linh Nhi và mọi người cũng đã đến bên cạnh Trương Tiểu Phàm, hỏi thăm đủ điều, Trương Tiểu Phàm nhìn thấy ánh mắt quan thiết của Diên Linh Nhi, liền cúi đầu xuống, thấp giọng trả lời những câu hỏi của các sư huynh đồng môn, tỏ rõ mình đây không có gì đáng ngại cả.

Lúc ấy cuộc đấu trên không đúng giữa lúc hăng say, Lâm Kinh Vũ đứng bên cạnh Trương Tiểu Phàm, ngẩng đầu nhìn xem, chợt nói: "Tiểu Phàm, không tưởng nổi lúc thường sư phụ ngươi nhìn không ra hồn, nhưng đạo pháp chẳng ngờ lại cao như thế này!"

Diên Linh Nhi nghe lọt, trong lòng thấy giận, vốn lúc trước tại nhà nàng miệng lưỡi không bằng Lâm Kinh Vũ, trong lòng liền thấy tên tiểu tử ấy chướng mắt vô cùng, lập tức hừ một tiếng, nói: "Cha ta đạo pháp tinh thâm, một tên tiểu tử Long Thủ Phong ngươi đây làm thế nào mà nhìn ra được?"

Lâm Kinh Vũ chân mày cau lại, xoay đầu nhìn xem, lại thấy ánh mắt lạnh lùng của Diên Linh Nhi, chẳng chút mềm mỏng, không khỏi rung người, lát sau bỗng cười lên, nói: "Diên sư muội, muội nói đúng lắm."

Diên Linh Nhi ngược lại thấy bức rức, đâu ngờ một tên thiếu niên khí huyết cao ngạo năm xưa ấy nay như tu dưỡng biến thành tốt ra, chỉ thấy Lâm Kinh Vũ mặt đeo nụ cười, lại tránh né nhìn chỗ khác. Nàng thuận theo ánh mắt Lâm Kinh Vũ mà nhìn, liền thấy hần đương nhìn Tề Hạo đang đứng kế bên Thương Tùng đạo nhân ở đằng xa, hai người đối nhau cười.

Diên Linh Nhi thông minh cỡ nào, đảo mắt nghĩ thấu rằng Lâm Kinh Vũ nhất định vì tôn trọng sư huynh Tề Hạo, cho nên không tranh biện về chuyện không tốt vừa qua, tuy nhiên trong lòng nàng cũng không hề có ý xấu, nhưng lúc này chạm phải ánh mắt Tề Hạo, lòng có một cảm giác ngọt ngào không dứt.

Đứng ở một bên là Tô Như hơi cau mày lại, vừa rồi những lời đối thoại của mấy tiểu bối này đều nghe

lọt cả, người nói vô ý song kẻ nghe lại để bụng, một lát sau, nàng lẳng lẳng nhìn sang hướng Thương Tùng đạo nhân, chỉ thấy Thương Tùng đạo nhân ngược đầu nhìn xem, mặt không biểu tình, nhưng nhãn thần chói lọi, ánh mắt lấp lánh, chòng chọc nhìn thẳng vào thân ảnh của Điền Bất Dịch, cũng không biết trong đầu lão đang nghĩ gì?

Lúc ấy, chỉ nghe cuồn phong gầm rú, lửa đỏ soi tỏa bốn bề ở trên trời, huyết quang xông lên, rõ ràng là thời khắc đấu pháp của hai người nọ đã đến lúc trọng yếu nhất, Thương Tùng đạo nhân bỗng lạnh lùng nói: "Không tưởng nổi rằng Hấp Huyết Lão Yêu lại lớn mật thế này, dám đến đây gây hấn. Tề Hạo"

Tề Hạo đứng bên cạnh lão, bước lên một bước, nói: "Su phụ, có gì dặn bảo?"

Thương Tùng đạo nhân hướng lên trên trời trông coi một lát, nói: "Điền sư bá con cầm chắc là thắng rồi, lão ma đầu kia miễn cưỡng chống cự không được bao lâu nữa đâu, con mang theo người sắp đặt ở bốn phía một lượt, lần này quyết không thể để cho yêu nghiệt kia chạy thoát."

Tề Hạo dạ rang một tiếng, dang tay vẫy vẫy, cũng kéo Lâm Kinh Vũ kêu về, sau đó chuyển mình thông báo cho những người ở các đại môn phái như Pháp Tướng, Lý Tuân, cùng nhau bàn bạc.

Tô Như chậm rãi đi đến bên cạnh Thương Tùng đạo nhân, mỉm cười: "Thương Tùng sư huynh, huynh làm thế nào nhìn ra được rằng Bất Dịch tất thắng?"

Thương Tùng đạo nhân nhìn Tô Như một cái, trên gương mặt vốn không chút cảm giác lộ ra một nét cười, nói: "Tô sư muội, muội muốn đùa cợt người sư huynh không ra gì này chăng?"

Tô Như lắc đầu cười nói: "Dù muội có mười trái mật cũng không dám bõn hót với huynh, là muội đây thành tâm thỉnh giáo đó!"

Thương Tùng đạo nhân cười cười, nói: "Tô sư muội, muội lúc nào cũng sáng suốt mau lẹ, tư chất hơn xa người sư huynh không ra gì ta đây, hà tất nhún nhường. Hấp Huyết Lão Yêu tuy là đạo hạnh không thấp, lại có Huyết Khô Lô bên mình, mới nhìn xem thì huyết quang xung thiên, hung tợn không cùng. Song ta xét thấy thanh thể tuy dữ, một góc pháp bảo cách ba phân bên trên, huyết sắc hồng quang có chỗ không đều, Huyết Khô Lô tự có chỗ bị suy yếu. Nếu như lúc bình thường thì không kể chi, so với đạo hạnh của yêu nghiệt, trở về luyện thêm một chút, tự nhiên vô sự, nhưng nay ở trước mặt Điền sư đệ, thì lại là một sơ hở to lớn."

Nói đến đó, lão ngừng lại, sâu ở trong mắt dường như có một tia sáng lạnh loé lên, nhưng âm thanh vẫn bình thường như cũ, nói: "Nhìn lại Điền sư đệ, mặt mày bình tĩnh, dùng Thanh Vân pháp quyết giá ngự Xích Diễm thần kiếm, có thể biến ra "Xích Hỏa Chân Long", Huyết Khô Lô hồng quang tuy đủ, song cùng Xích Hỏa Chân Long tiếp xúc liền lui, đã không phải là đôi thủ rồi. Vả lại đệ ấy ánh mắt nhạy bén, chiêu chiêu cứ nhắm chỗ ba phân ở bên phải trên Huyết Khô Lô mà tấn công, Hấp Huyết Lão Yêu nhìn hùng hổ vậy chứ thiệt ra đã lóng ngóng khó coi, nhất định bại không còn nghi ngờ gì nữa. Không biết Tô sư muội xem ta nói có chỗ nào sai chăng?"

Tô Như mỉm cười: "Su huynh mắt sáng, muội cũng là nghe huynh nói mới biết được thôi."

Thương Tùng đạo nhân cười nhạt, xoay đầu qua, ngược nhìn lên trên, bỗng nhiên nén thấp giọng nói, nhưng lời lẽ vẫn nhẹ nhàng, từ tốn nói: "Tô sư muội."

Tô Như đáp: "Chuyện gì, Thương Tùng sư huynh?"

Thương Tùng đạo nhân mắt vẫn nhìn hai người đang đấu pháp kịch liệt ở giữa trời, miệng đáp nhỏ nhẹ nhưng tiếng nói rõ ràng minh bạch: "Điền sư đệ từ trăm năm trước nhất cử đột phá Thái Cực Huyền

Thanh Đạo Ngọc Thanh cảnh giới, ít năm gần đây, coi bộ đạo pháp lại thốt nhiên tinh tiến dữ dội!"

Tô Như chấn động trong lòng, nhưng trên mặt không biểu lộ chút gì, cười mỉm rằng: "Thương Tùng sư huynh đã ngợi khen quá rồi, Bất Dịch nào có có tài của chương môn sư huynh cùng huynh đây... .."

Thương Tùng đạo nhân chậm chậm lắc đầu, khoe miệng lộ ra nụ cười nhỏ, nói: "Trăm năm trước chánh đạo chúng ta nhất cử đánh tan ma giáo, huynh và Điền sư đệ, Tăng sư đệ của Phong Hồi Phong, Thương sư đệ của Triều Dương Phong còn thêm trưởng môn Vạn... .."

Tô Như chợt thấp giọng hô lên một tiếng: "Thương Tùng sư huynh."

Thương Tùng đạo nhân rung động, như là nghĩ thấu chuyện gì, gật gật đầu, lại nói: "..... bọn ta mấy người truy sát dăm tên ma đầu trong ma giáo, vào sâu nơi hoang dã, và trong lúc đó, Điền sư đệ chợt xong qua Thượng Thanh cảnh, Vạn sư..... người đó, sảng nói với bọn ta rằng, Điền sư đệ nhìn như chậm chạp song bên trong lại thông tuệ, hơn nữa tâm chí bền chắc cứng cõi không lay, quả là khó được, tương lai đạo pháp tu hành sẽ cao, tiền đồ nhất định không thể kể hết."

Nói đến đó, lão cười cười, tiếp: "Tô sư muội, con người đó, muội cũng biết được, lời nói của người ấy, tầm nhìn của người ấy, nghĩ hẳn muội cũng không còn nghi ngờ gì nữa!"

Tô Như cười nhẹ, không nói một lời, chỉ xoay đầu qua, ngược lên nhìn trời.

※ ※ ※

Hấp Huyết Lão Yêu người ở giữa chừng không, kêu gào luôn luôn, hình dạng hung ác cực độ, nhưng trong lòng lại càng lúc càng hoảng sợ, trăm năm trước lão đã từng cùng Điền Bất Dịch giao đấu qua, khi đó tuy đạo hạnh người ấy dĩ nhiên là không thấp, nhưng bằng vào hấp huyết đại pháp của lão, vẫn còn có thể thủ thắng.

Ai ngờ trăm năm sau, lại cùng giao thủ, đạo hạnh người ấy bỗng tiến bộ phi thường, dùng Xích Diễm tiên kiếm biến ra hỏa long, lần lần lay mạnh "U Lệ Huyết Mang" phát xuất từ Huyết Khô Lô do lão dùng hấp huyết đại pháp thúc giục cầm cự, chẳng những không rơi vào thế hạ phong mà còn dần dần lấn áp nữa.

Làm cho người ta nhưc đầu nhất không chỉ là vậy, vừa rồi khi lão cùng Trương Tiểu Phàm đấu pháp, nhìn hẳn chỉ là một tên tiểu bối Thanh Vân, nhất thời sơ sót, "Ngũ Quỷ Ngự Linh" pháp trận lại khéo thay bị hấn phá mất đi một mệnh quý.

Kỳ thật cũng chẳng trách được Hấp Huyết Lão Yêu suy nghĩ không thông, Huyết Khô Lô của lão vốn

là vật quý lệ, bằng như gặp được các vô thượng thần binh trong truyền thuyết của chính đạo, chẳng hạn như "Thiên Gia Thần Kiếm" của Lục Tuyệt Kỳ, tự nhiên có chỗ sanh khắc, theo kiến thức đạo hạnh của lão, tự nhiên cũng biết gia tăng phòng bị.

Chỉ là pháp bảo Thiêu Hỏa Côn của tên tiểu tử Trương Tiểu Phàm, quả thật quá sức cổ quái, từ đầu đến chân không có chút gì là thần binh lợi khí cả, nói thật ra là vì sát khí quá nặng, đảo lại so ra có phần giống tà môn pháp bảo của lão, Hấp Huyết Lão Yêu sau khi coi xong liền không để trong lòng.

Đâu ngờ Thiêu Hỏa Côn ở trong tay Trương Tiểu Phàm, "Phệ Huyết Châu" chuyên hút lấy tinh huyết vật sống, đối với quý vật của Hấp Huyết Lão Yêu cũng đành bất lực, nhưng ngoài ra riêng còn một nửa "Nhiếp Hồn", lại là vô thượng tà vật trong truyền thuyết do âm linh lệ phách trui luyện qua mấy ngàn năm mới thành, chính là lão tổ tông của các vật u hồn lệ quý trên thế gian, mới đây trong lúc kịch đấu bị Trương Tiểu Phàm dùng tinh huyết bản thân thúc động, cắm vào thân mệnh quý, tức thời mệnh quý bị hoá tan sạch sẽ hoàn toàn, so với thần binh chính đạo gì đó đều đơn giản là hơn xa.

Đổi lại là lúc thường, thì Hấp Huyết Lão Yêu cũng phải một phen kinh hoàng, nhưng vì đạo pháp tu hành của Trương Tiểu Phàm so với lão cách nhau quá xa, mới đây lão xuất bản lãnh của mình, Trương Tiểu Phàm đã không là đối thủ, như nay đấu nhau cùng lão đạo pháp chẳng những không thấp hơn lão mà cái thắng thế của Điền Bất Dịch lại còn lấp ló lộ ra, mới lo tìm ẩn nho nhỏ ấy liền hiển lộ ra.

Ngũ quý ngự linh pháp trận cùng hấp huyết đại pháp, đều là dùng Huyết Khô Lô thúc đẩy, mệnh quý đột nhiên bị phá mất một, trên Huyết Khô Lô tức thời cũng bị hư hại nhẹ, nhưng lúc ấy, lại trở thành mối nguy hiểm lớn nhất của Hấp Huyết Lão Yêu.

Điền Bất Dịch thân làm thủ tọa của Đại Trúc Phong ở Thanh Vân Môn gần trăm năm, không những đạo hạnh hơn xa Trương Tiểu Phàm, kiến thức nhãn quang, đấu pháp kinh nghiệm cũng đều hơn hẳn trăm lần, hai người bất quá giao thủ qua mấy vòng, liền nhìn ra bên trên Huyết Khô Lô của Hấp Huyết Lão Yêu bỗng có chỗ màu sắc không đều, tức thì dùng toàn lực nhắm nơi đó mà đánh, mới bắt đầu thì không gì, nhưng qua một lúc sau, Hấp Huyết Lão Yêu cảm thấy vất vả khôn cùng.

Chỉ thấy hỏa long giữa trời kêu rống, giương nanh múa vuốt, khô lâu to lớn do hóa thân của Hấp Huyết Lão Yêu, màu sắc từ từ ám đậm, ngược lại nhìn xem lửa đỏ nóng hừng hực, hầu như cả bầu trời đêm đều được nhuộm một màu đỏ rực.

Hấp Huyết Lão Yêu kêu khỏ trong lòng, thâm giận mình quá tự đại, nhân vì trăm năm trở lại tự mình khổ tâm tu luyện, trừ mấy tay cao cường trong chính đạo ra thì không sợ một ai cả. Lần này đến đây, lão quả thật cũng đã âm thầm dò xét, biết rằng những kẻ lão kiêng dè đều không đến, liền thấy yên lòng, ai ngờ chuyện nay đã qua trăm năm, Điền Bất Dịch này đạo hạnh tiên cảnh lại nhanh như thế ấy.

Chính lúc lão lo lắng, ánh mắt vô ý nhìn xuống dưới, lập tức hoảng hồn, chỉ thấy bóng người lay động trên mặt đất, sợ không dưới mấy mươi người, nhìn xem cách ăn mặc, phần nhiều đều là người trong chính đạo, trong đó còn có mấy người quen mặt, đứng ở trước nhất là Thương Tùng đạo nhân, năm xưa

cũng là một trong số những người trong Thanh Vân Môn truy sát lão, đây đúng là chuyện đáng sợ, lập tức có ý muốn lui.

Đương lúc ý nghĩ ấy loé lên trong lão, bỗng nhiên hỏa long phía trước gầm thét điên cuồng, tiếng như sấm động, Hấp Huyết Lão Yêu kinh hoàng, ngược đầu nhìn xem, liền giật mình biến sắc. Chỉ thấy hỏa long giữa không trung đột nhiên ánh lửa phát lớn, trong khoảnh khắc sau lại không còn tới, ngược lại y như trường kinh (cá voi) hút nước đáo trở về trong tay Điền Bất Dịch, lần nữa biến thành tiên kiếm màu đỏ, còn những ánh lửa sót lại, vẫn chưa tắt hẳn, chiếu soi cả bầu trời.

Điền Bất Dịch mặt nghiêm lạnh như sương, thần sắc nghiêm ngặt, Xích Diễm cầm ngang trước ngực, tay trái bắt phát quyết, chân đạp thất tinh, ở giữa không, bước liền bảy bước, Xích Diễm tiên kiếm bỗng chọt đâm lên trời, miệng tụng chú quyết:

"Cửu thiên huyền sát, hóa vi thân lôi.

Hoàng hoàng thiên uy, dĩ kiếm dẫn chi!"

Ở trên mặt đất, đặc biệt là trong Thanh Vân Môn, một loạt hoan hô, vô số ánh mắt, đặc biệt là Đại Trúc Phong đệ tử, thần tình mỗi một người đều kích động vô cùng, cho đến Thương Tùng đạo nhân bên cạnh, sắc mặt cũng từ từ tái xanh.

Mây đen vốn thấp lấp xấp lập tức bay vùn vụt, như bầu nước sôi tỏa hơi sùng sục, trong trời đất tiếng gió thổi vù vù, một khắc sau từ nơi mây đen thăm thẳm, có tiếng sấm động ù ù, dường như ở ngay bên cạnh mỗi người, mà phát nổ vậy.

Khoảnh khắc đó, trời động đất lay!

Nguyên cả Lưu Ba Sơn phẳng phát cũng chấn động không ngừng, nhưng ở trong chu vi toà hải đảo này hạ lạc, nước biển vốn phẳng lặng, cũng một lượt dâng trào dậy.

Một đạo điện quang đó dường như đến từ xa xưa, chớp lên ở ven trời, chọt phát lên, đâm xuyên qua mây đen, xé tan trời dài, như thần minh kiêu ngạo nhưng một đời không ung, lạc nhập cõi phàm, đứng tại mũi kiếm thiêu đốt đó.

Trong khoảnh khắc ấy, người ở trong không trung, bỗng không nhìn thấy thân ảnh của lão, ánh sáng chói mắt của luồng lửa nóng hùng hực đó, che đậy cả trời đất thế gian này.

Có gió, thổi qua.

Quét lên quần áo của người.....

Giữa trời đất, bỗng nhiên một màn yên lặng chết người!

Đột nhiên, sấm động lại vang! trong tiếng ầm ì, trời đất đổi sắc, một cột ánh sáng to lớn không hai, nhanh nhẹn bắn ra, đục xuyên qua mây đen, sáng hơn mặt trời lặn, một đi không về, thế không thể ngăn nhằm hướng Hấp Huyết Lão Yêu vọt tới.

Giây lát sau, Hấp Huyết Lão Yêu bị một màn ánh sáng bao trùm lại, ngay cả hồng quang của Huyết Khô Lôu, cũng trong chớp mắt toàn bộ tan biến.

Một đạo thân ảnh, từ trên lớp mây đỏ, lác lác hạ xuống. Điền Bất Dịch nắm chặt Xích Diễm, hít thở thật sâu, sắc mặt hơi tái tái, nhưng hình dáng lão đứng ngay thẳng trên dãy mây, tựa như thiên thần.

Ở khoảnh khắc yên tĩnh sau cơn kinh động ban đầu, đám người chính đạo tức thì cất tiếng hoan hô vang dội, những lời tán phục không dứt bên tai, Đại Trúc Phong đệ tử trên mặt ai nấy đều có vẻ đắc ý, Trương Tiểu Phàm cũng không khác, mắt trợn trừng mồm há hốc, sùng bái đến sát đất, ánh mắt khó mà rời khỏi Điền Bất Dịch, chỉ thấy mỗi người ai nấy mặt mày tươi rói, Điền Linh Nhi lại càng vui vẻ cười tươi hơn cả.

Hoan hô có thừa, Trương Tiểu Phàm bỗng nhiên nghĩ đến việc gì, xoay đầu về hướng Tiểu Trúc Phong nhìn coi, quả nhiên xem thấy Lục Tuyệt Kỳ đang âm thầm trông lên, trông xem thân ảnh Điền Bất Dịch ở giữa khoảng không, run run xuất thần. Cũng cùng một chiêu "Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết", nhưng ở trong tay Điền Bất Dịch, oai lực so với Lục Tuyệt Kỳ lại lớn hơn đâu chỉ gấp mười lần?

Hấp Huyết Lão Yêu mặt đỏ như máu, thân thể tựa hồ như không chịu nổi chế lác lác hạ xuống, Thương Tùng đạo nhân hừ một tiếng, hướng về Tề Hạo mấy người lấy ánh mắt ra hiệu, Tề Hạo hội ý, quấy tay một cái, tức thì trong chánh nhảy ra sáu bảy đệ tử, đồng loạt nhắm nơi Hấp Huyết Lão Yêu rơi xuống mà nhảy tới, cùng lúc xuất ra pháp bảo trong tay.

Nhưng Hấp Huyết Lão Yêu ở giữa chừng không, thân mình rung dữ, hai tay quấy gấp, tự muốn chống cự, nhưng chưa động hai lượt, ánh hồng chớp chớp trên mặt, bắt chợt phun ra một ngụm máu, trong chốc lát mặt xám ngoét như tro.

Chúng nhân cười to, đều nhìn ra lão ma đầu ấy dĩ nhiên không còn sức chống cự, mắt nhìn thấy Tề Hạo mấy người đều muốn bắt sống Hấp Huyết Lão Yêu, thành linh có tiếng Tô Như hít hã kê lên từ phía sau: "Cẩn Thận!"

Tề Hạo, Lâm Kinh Vũ mấy người hít hoảng trong lòng, chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên hoa lên, trong giây lát ánh tía, khí đen lóe lên, mấy cỗ đại lực từ nơi hắc ám chợt đánh úp lại, hai người bay dẫn đầu, một đệ tử Thanh Vân cùng một tăng nhân Thiên Âm Tự, lập tức bị đánh đến hộc máu, văng ngược lại.

Tề Hạo mấy người kinh hoảng, cương ngạnh dừng thân hình lại, song chỉ thấy luồng lực đạo đó trong phút chốc vọt tới trước mặt họ, lát trời dậy đất, dồi núi đảo bể một lượt ập đến, Tề Hạo hô lớn: "Lui mau!"

Cùng lúc, chàng cắn chặt răng lại, Hàn Băng tiên kiếm trong tay chớp chớp, bày liên bảy bức tường băng ở trước mặt trong tích tắc, vì đồng môn cùng người đồng đạo mà yểm hộ, song lại không chờ cho những người kia thối lui được mấy bước, luồng đại lực kia đã xua đánh lên tường băng, thế như bổ trúc, đánh bể nát hết mấy bức tường băng, thẳng xông tới.

Tề Hạo gánh chịu chủ lực, trong khoảnh khắc hô hấp gần như bế tắc, lại thấy ánh lực lóe qua, có khả năng là Lâm Kinh Vũ thấy sư huynh tình thế nguy cấp, bất chấp tất cả ngự khởi "Trảm Long Kiếm" phóng vọt qua.

Tề Hạo thất thanh kêu: "Lâm sư đệ, đệ chạy mau!"

Chỉ là luồng lực đạo hết như bài sơn đảo hải ấy, nhanh dường nào, trong chớp mắt đã ào đến trước mặt, mắt nhìn thấy hai người nọ như thuyền nhỏ sóng lớn, không thể thoát khỏi, chỉ đành nhắm mắt chờ chết, lại bỗng nghe có người quát lớn ở sau đầu:

"Yêu Nghiệt!"

Tiếng gió chợt nổi, trong phút chốc luồng lực đạo cổ quái nọ như gặp phải đối thủ, "Bình bình bình bình" vang liền một trận, tiếng gió đang lớn, bỗng dừng ngừng lại, Tề Hạo cùng Lâm Kinh Vũ hai người họ bị người kéo lấy cổ áo, lùi về sau mấy trượng, lấy lại cái mạng nhỏ trong gang tấc.

Hai người định thần lại, chỉ thấy người cứu Tề Hạo là Thương Tùng đạo nhân, nắm lấy Lâm Kinh Vũ kéo về là Tô Như, song lúc ấy lại đứng cùng bọn họ ở phía trước, còn có mấy vị đều là người các phái như "Đại Lực Tôn Giả" các bậc tiền bối, còn có Điền Bất Dịch vừa từ dãy mây đáp xuống vẫn chưa biết bao quát mọi chuyện.

Nơi xa, chỉ thấy ánh tia khí đen chớp động, lát sau rồi mới rơi xuống gặp Hấp Huyết Lão Yêu, đứng đưa một chập, hiện ra mấy người, song ở trong cánh rừng đằng sau họ, cùng lúc cũng vang lên vô số tiếng chân, trong tối tăm bóng người trùng trùng, cũng không biết có bao nhiêu người ẩn nấp, chỉ thấy hiện thân bước ra là mười mấy người đó, hơn phân nửa là người trong ma giáo.

Trương Tiểu Phàm phát hoảng, đứng bật dậy, chỉ thấy mấy người trong ma giáo đứng đầu tiên hét, tiếp đỡ thân mình Hấp Huyết Lão Yêu chính là Quý Vương, nhưng ở bên cạnh lão, lại còn có thêm ba người, một lão già đầu hói bóng loáng, một người dáng mạo hung hãn nhưng thân hình lại mười phần thấp bé tũn mủn, về người còn lại là bạch diện thư sinh, tiêu sái xuất chúng, trên mặt tủm tỉm cười, nhìn không ra lấy một chút tà khí.

Ở phía chính đạo, Thương Tùng đạo nhân cùng Điền Bất Dịch ở kề bên cùng mấy người nhìn nhau, khước mắt phảng phất cũng hơi co giật, hừ một tiếng, lạnh lùng nói: "Tốt lắm, tốt lắm, mấy lão già các ngươi, cuối cùng cũng đều lần lượt xuất thế rồi."

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 69

THANH LONG

Lúc này, đã có người đi lại đỡ Hấp Huyết lão yêu, lão hỏi quả có một mối thâm giao, đến bên lão hỏi nhỏ mấy câu. Quý Vương khoát tay, chỉ cười mà không nói lấy một lời, thái độ rất thản nhiên, không chút mảy may như có đại địch phía trước, cạnh lão ta là một gã bạch diện thư sinh, cũng im lặng, chỉ khẽ đưa mắt nhìn nhau.

-Thương Tùng cầu đạo, còn nhớ ông nội nhà mi không?

Một tiếng cười sảng sặc đột nhiên nổi lên, các đệ tử chính đạo cau mày trông ra thấy một gã lùn hung hãn xuất hiện, nhìn chòng chọc Thương Tùng như muốn ăn sống nuốt tươi, nhiều phần như chó sói chực vồ mồi.

Thương Tùng cười lạnh, nói:

-Yêu nghiệt, còn nhớ nhát kiếm năm xưa không?

Thương Tùng vừa dứt lời, mọi người thấy gã lùn nghiêng răng trèo treo, hiển nhiên hận đến xương tủy, nhưng chỉ thấy hắn chậm chậm gật đầu, tay xoa ngực, hung hăng nói:

-Tốt, tốt, tao sao quên được, tưởng mày không còn nhớ, thật quá tốt, hừ. Lưỡi kiếm này, cũng sẽ đâm suốt vào thân mày.

Thương Tùng hừ một tiếng, không lý gì đến hắn, mục quang chuyển hướng sang bên cạnh, nhìn hai người mới đến.

Tô Như sắc mặt lộ rõ sự lo âu, nhận định đạo hạnh những gã này rất đáng kể, tuyệt nhiên chẳng kém Hấp Huyết lão yêu, xem ra quá nửa là những lão đại ma đầu của Ma giáo, đã lâu lắm rồi chúng chưa xuất thế. Vừa nghe cuộc đối thoại giữa Thương Tùng và gã lùn, bà nhẹ nhàng hỏi Điền Bất Dịch:

-Những kẻ này là ai?

Điền Bất Dịch thần sắc trầm trọng, nhíu mày nói:

-Gã lùn tên là Bách Độc tử, ở Vạn Độc môn trong Ma giáo; còn lão hỏi là Đoan Mộc lão tổ ở Kiệt Thạch Sơn. Chúng ít khi qua lại trên giang hồ. Bọn chúng cùng với Hấp Huyết lão yêu đã từng là mục tiêu truy sát của chúng ta hàng trăm năm trước. Cạnh hai người này trông như Ma giáo Quý Vương tông Tông chủ, còn gã bạch diện thư sinh, huynh chưa từng biết.

Tô Như hít một hơi thở lạnh, trong cuộc chiến hàng trăm năm trước giữa chính đạo với Ma giáo, bà ta tu hành còn non nớt, chưa cùng Điền Bất Dịch, Thương Tùng đạo nhân tham gia chiến trận, nhưng đại

ác danh những kẻ kia đã như sét đánh ngang tai, đặc biệt là Bách Độc tử và Đoan Mộc lão tổ, tiếng ác đồn xa, sánh ngang Hấp Huyết lão yêu.

Bỗng nhiên lão hói Đoan Mộc lão tổ quay đầu lại phía các đệ tử chính đạo, thét lên một tiếng lạnh lạnh:

-Vạn Kiếm Nhất, Vạn Kiếm Nhất cầu tặc có đến không?

Các đệ tử Thanh Vân Môn sợ run, không hiểu hẳn nói gì. Chỉ thấy Điền Bất Dịch, Thương Tùng đạo nhân và Tô Như mặt biến sắc, cuối cùng Điền Bất Dịch nói:

-Vạn sư huynh đạo hạnh cao thâm, thấu hiểu đạo trời, đã sớm thoát thai để lên tiên cảnh, chỉ có lũ yêu ma tiểu quỷ các ngươi, vẫn còn ở đây điên cuồng gào thét!

Chúng nhân Ma giáo thất kinh, Bách Độc tử, Đoan Mộc lão tổ và cả Hấp Huyết lão yêu lúc này đã hồi phục đôi chút, đồng thanh hỏi:

-Đã chết rồi sao?

Đứng cạnh chúng, Quỷ Vương và bạch diện thư sinh, thân hình khẽ run lên.

Vạn Kiếm Nhất, cái tên không bao giờ được nhắc đến trước các đệ tử đời sau trong Thanh Vân môn, nhưng đối với lũ đại ma đầu này, dường như có một ma lực rất lớn. Chỉ thấy mấy gã đưa mắt nhìn nhau, thần sắc ngẩn ngừ do dự, trên mặt lộ vẻ căm hận, kèm theo một chút sợ hãi, nhưng không thể che giấu được nét hoan hỷ.

Đoan Mộc lão tổ trông thật khó hiểu, tay sờ lên cái đầu nhẵn bóng, miệng lẩm bẩm điều gì đó không ai nghe thấy, cuối cùng lão la thật to:

-Thật không tưởng gã cầu tặc lại chết dễ dàng như vậy, hahaha...

Lão vừa nói vừa cười như điên dại.

Các đệ tử Thanh Vân môn rất tức giận, Thương Tùng đạo nhân nhìn lão khinh bỉ hỏi:

-Nhà ngươi còn cười được sao? Huynh ấy tuy không còn nữa nhưng vẫn còn đệ tử Thanh Vân Môn bọn ta, dư sức đối phó với lũ tiểu yêu các ngươi.

-Phi!

Bách Độc tử bỗng lên tiếng:

-Bọn ta đã không thể giết hẳn từ trước, thật là đáng tiếc, nhưng đằng nào cũng tiêu diệt Thanh Vân môn các ngươi, hủy hoại cốt hài của hắn, khiến hắn chết cũng không yên thân.

Từ phía sau Hấp Huyết lão yêu xen vào:

-Tốt, như vậy mới rửa được mối hận chôn sâu hàng trăm năm của ta.

Nhân sĩ chính đạo đồng thời phản kích, mắt thấy lũ yêu nghiệt ma giáo quả nhiên bạo tàn, thật hết nhìn nổi, trào dâng nổi tức giận căm căm.

Điền Linh Nhi liền quay sang nói với đại sư huynh Tổng Đại Nhân:

-Đại sư huynh, cái vị Vạn... Vạn sư bá gì đó, lợi hại vô cùng, khiến yêu nghiệt Ma giáo sợ hãi đến

thế, sao chúng ta chưa từng được nghe nhỉ?

Tổng Đại Nhân bối rối, dường như muốn nói gì lại thôi, chỉ cười gượng đáp:

-Tiểu sư muội, sau này có thời gian rảnh rồi hãy hỏi sư phụ sư nương ấy.

Điền Linh Nhi mím môi, hừm một tiếng, giận dỗi nói:

-Không nói, không nói, muội đi hỏi mẹ đây.

Vừa nói cô ta cất bước đi luôn.

Trương Tiểu Phàm trông thấy, tinh thần rung động, giữ cô ta lại, khẽ nói:

-Sư tỷ, đại địch đang trước mặt, tỷ đừng nóng vội, sau này chúng ta hỏi cũng được.

Điền Linh Nhi thấy tình thế quả thật đang rất khẩn trương, liền dừng bước, nhìn Trương Tiểu Phàm cười cười.

Trương Tiểu Phàm thấy nóng bừng cả người. Bất chợt một âm thanh lạnh như băng từ đám người Ma giáo truyền lại, chứa đầy nộ ý, Trương Tiểu Phàm quay đầu nhìn sang, thấy cạnh Quỷ Vương, Bích Dao đứng đó, nhìn hẩn chằm chằm.

Không hiểu sao, Trương Tiểu Phàm rất kính sợ, trong vô thức nắm chặt lấy tay Điền Linh Nhi.

Xa xa, chỗ chúng nhân Tiểu Trúc Phong tọa lạc, Lục Tuyết Kỳ dờn mục quang khỏi Trương Tiểu Phàm, chậm rãi nhìn Bích Dao.

***

Lúc này, Đại Lực tôn giả đang cau mày trầm mặc, đột nhiên nói:

-Bách Độc tử, Đoan Mộc lão yêu, các ngươi đã may mắn thoát chết, đáng lẽ phải sửa đổi tâm tính để sống yên thân, ai ngờ lại không biết tài mình mà gây tác quái, có phải không muốn sống nữa không?

Xùy, nhiều người cùng lên tiếng thóa mạ, nghe rất chói tai.

Đại Lực tôn giả khẽ biến sắc, bất chợt nhìn thấy gã bạch diện thư sinh đang bước tới, cười nói:

-Các hạ có phải Kim Cương môn Đại Lực tôn giả?

Đại Lực tôn giả nhìn hẩn, đáp:

-Đúng vậy, các hạ là ai?

Gã bạch diện thư sinh chỉ cười ruồi nói:

-Nếu Vạn Kiếm Nhất đang ở đây, các ngươi còn có thể điều võ giương oai chứ giờ chỉ có Kim Cương môn với dăm ba miếng pháp bảo mèo què và mấy đệ tử hậu bối của Thanh Vân môn, các ngươi tưởng làm được gì?

Toàn thể Ma giáo cười lớn, thậm chí từ cánh rừng sau lưng chúng, hàng loạt những tiếng cười vọng lại.

Đại Lực tôn giả đỏ bừng cả mặt, phần nộ đến cực điểm, cạnh ông ta Thương Tùng đạo nhân, Điền Bất Dịch và Tô Như khẽ nhìn nhau, mắt ánh lên sự lo âu. Nếu chỉ nghe tiếng cười mà xét đoán, dường như phía sau lũ Ma giáo không chỉ có cường viện, mà số lượng lại rất nhiều.

Cuộc chiến này thật hung hiểm có một không hai.

-Đồ vô lại!

Một người đột nhiên mắng lớn, chúng nhân nhìn ra thấy cạnh Đại Lực tôn giả, Thạch Đầu đã dằng thân tiến lên, không chịu nổi sự phụ bị sỉ nhục, Phá Sát pháp trượng kim quang đại thịnh, hướng phía bạch điện thư sinh nóng nảy đánh tới.

Điền Bất Dịch thất kinh, Đại Lực tôn giả lo lắng hét lên:

-Thạch Đầu, quay lại mau, không được vọng động!

Nhưng Thạch Đầu đã xuất chiêu, nhanh như điện chớp, không thể dừng lại, phá sát kim quang vọt tới trước bạch điện thư sinh. Chỉ thấy, gã đó không hề hoảng loạn, khẽ cất tay phải, chưởng tâm phát thanh quang, chống lại phá sát pháp trượng.

Nói thì lâu nhưng thực ra thì rất nhanh, phá sát kim quang như mũi tên lìa cung, rầm rĩ tiến đánh bạch điện thư sinh, loáng một cái, chỉ thấy kim quang rục rờ, âm thanh vang rền, không nhìn rõ thân ảnh của bạch điện thư sinh.

Đám đệ tử chính đạo reo hò như sấm dậy nhưng Thương Tùng đạo nhân và Điền Bất Dịch nét mặt rất căng thẳng.

Một lát sau, kim quang dần dần tan đi, chúng nhân thấy bạch điện thư sinh nét mặt bình thản, chỉ dùng một tay để chống lại phá sát kim quang của Thạch Đầu. Thạch Đầu ở giữa thình không bất động, không thể tiến lên một ly.

Chỉ thấy gã cười nói:

-Người trẻ tuổi kia, ngươi hãy về tu luyện thêm trăm năm nữa đi?!

Nói rồi hữu thủ mãnh động, chúng nhân chỉ thấy một đạo thanh quang loáng lên, Thạch Đầu bị phản kích, cả người bay vọt về phía sau, phá sát pháp trượng bị đẩy lùi, bay tít lên cao.

Đại Lực tôn giả dằng thân tức thì, đón lấy Thạch Đầu, xem xét thương thế, thấy chỉ bị chấn động, không có gì đáng ngại, liền bình tâm lại nhưng nội khí càng tăng, chuyển động thân ảnh, chuyển bị xuất thủ.

Đột nhiên bên cạnh một cánh tay cản ông ta lại, đó là Thương Tùng Đạo nhân, chỉ thấy ông ta sắc mặt như sương, lạnh lẽo nói:

-Các hạ xét cho cùng là ai, “càn khôn thanh quang ngọc giới” thất lạc hàng ngàn năm, sao lại ở trong tay các hạ?

Đại Lực tôn giả chấn động, nói thất thanh:

-Cái gì? Càn khôn thanh quang giới?

Tại đó, kể cả Ma giáo và chính đạo, mười người phải có tám người giật mình. Trương Tiểu Phàm hiểu kì, liền hỏi Tổng Đại Nhân:

-Đại sư huynh, pháp bảo ấy lợi hại lắm à?

Tổng Đại Nhân nét mặt vẫn chưa hết kinh ngạc, gật đầu, chậm rãi nói:

-Huynh đã được nghe sư phụ nói qua, chiếc vòng đó là một pháp bảo cực kì lợi hại, nó là thần vật trên chín tầng trời, thất tung đã hàng ngàn năm, không ngờ hôm nay lại thấy trên thế gian!

Trương Tiểu Phàm hít một hơi thở lạnh, chỉ thấy gã bạch diện thư sinh khẽ cười, trả lời Thương Tùng đạo nhân:

-Tại hạ chỉ là vô danh tiểu bối dưới trướng Quý Vương tông chủ, làm chân dẫn đường dắt ngựa.

Quý Vương khẽ cười, lắc đầu nói:

-Long huynh bất tất phải nhún mình.

Đứng cạnh Bách Độc tử, Đoan Mộc lão tổ lúc này đang tiến về phía Hấp Huyết lão yêu, cùng lúc thấy Quý Vương gọi gã bạch diện thư sinh là “Long huynh”, liền nhìn chằm chằm vào tay áo hắn, tuy không hiểu rõ pháp bảo gì nhưng đã nghe Thương Tùng đạo nhân khẳng định và gã bạch diện thư sinh không phủ nhận, nhiều phần vật đó đích thị là Thần giới.

Những tướng Thần giới trong truyền thuyết có đủ các loại dị năng, người tu chân luyện đạo lại cực trọng pháp bảo, nên ai nấy đều cảm thấy thèm muốn râm ran.

Bất quá ba người cùng bạch diện thư sinh đồng thời xuất hiện chứ không phải họ đi với nhau, cũng chưa từng gặp qua người này, chỉ biết sau khi bọn họ xuất hiện không lâu, bên cạnh Quý Vương liền có thêm một người thần bí đạo hạnh cao thâm, đích thị cao nhân.

Bách Độc tử hau háu nhìn tay phải gã bạch diện thư sinh, rồi quay sang hỏi Quý Vương:

-Quý Vương tông chủ, vị huynh đài này bọn ta chưa hề gặp qua, không ngờ Quý Vương tông lại xuất hiện cao nhân dường ấy?

Quý Vương cười nói:

-Bách Độc đạo huynh, chúng ta chỉ là Quý Vương tông tiểu phái trong thánh giáo, tự nhiên không thể so bì với thượng phái Vạn Độc môn.

Bách Độc tử hừ một tiếng, hắn ta ở Vạn Độc môn là một trong bốn chi phái chính của Ma giáo, lần này cũng là vì nhận lệnh của môn chủ nên mới đến vùng đất hoang vu này. Nói ra thì đây cũng là lần đầu tiên xuất sơn của y trong cả trăm năm nay.

Dẫu không xuất thế, hắn vẫn biết rõ ràng những chuyện trong Ma giáo: Trong bốn đại môn phái đứng đầu Ma giáo hiện nay, Vạn độc môn, Hợp Hoan phái và Trường Sinh đường đều là những môn phái nổi lên kể từ khi Luyện Huyết đường suy bại sau cái chết của Hắc Tâm Lão Nhân tám trăm năm về trước, có lịch sử bền chắc, nền móng vững vàng. Duy có Quý Vương tông một chi đột nhiên hưng thịnh từ 300 năm trước, cao thủ nhiều như lá mùa thu, hai trăm năm trước cùng 3 phái còn lại phân chia Ma giáo, quả rất kì lạ.

Ma giáo luôn có sự thay đổi về lực lượng, các đại hệ phái không như thời của Hắc tâm lão nhân khi mà Luyện Huyết đường hô phong húa vũ, các chi phái tương đương, lại thêm bên dưới nhiều tiểu phái hệ, thần phục tứ đại tông phái, khó phân cao thấp. Tuy rằng bên trong chúng âm thầm tranh đấu, song

mặt ngoài vẫn tỏ vẻ miễn cưỡng giữ hoà khí.

Bách Độc tử xuất thân lần này, Vạn Độc môn Môn chủ đã đích thân dẫn dò hấn ta, bảo hấn nhất định phải dò xét nội tình Quỷ Vương tông xem có gì bí mật, thực lực ra sao? Những năm gần đây trong Ma giáo có lưu truyền một tin đồn bí mật là thánh kinh vô thượng “Thiên thư” của Ma giáo hiện đang nằm trong tay Quỷ Vương tông.

Nhưng vào lúc này, “Thiên thư” thì không thấy đâu mà lại thấy lù lù xuất hiện Càn khôn thanh quang ngọc giới đã thất tung hàng ngàn năm, Bách Độc tử trong lòng kinh hãi, biết rằng lực lượng của Quỷ Vương tông cao thâm khôn lường, mặt hấn trông như hơi cười nhưng thực ra còn thảm hại hơn khi đang khóc. Hấn nói:

-Tông chủ nói đùa rồi, bây giờ thì ai mà không biết thực lực của Quỷ Vương tông như ánh thái dương, nhưng quả thật vị Long huynh đệ đây chúng tôi chưa từng gặp qua, rất rất muốn biết.

Quỷ Vương thâm trầm nhìn Bách Độc tử, mắt loáng tinh quang, đột nhiên cười nói:

-Đạo huynh đã nói vậy, phải trái gì thì cũng phải tương kiến. Đạo huynh có biết 300 năm trước, trong Quỷ Vương tông chúng tôi có bốn vị Đại thánh sứ?

Bách Độc tử biến sắc, Đoan Mộc lão tổ nói thất thanh:

-Cái gì? Thanh Long, Bạch Hồ, Chu Tước, Huyền Vũ, bốn người đó còn sống sao?

Gã bạch diện thư sinh và Quỷ Vương nhìn nhau khẽ cười, gã nhìn chúng nói:

-Đúng vậy thừa chư vị, tại hạ là Thanh Long.

Bên phía chính đạo, phản ứng không mạnh như vậy, nhưng Bách Độc tử và chúng nhân Ma giáo đều chấn động. 300 năm trước, khi Quỷ Vương tông quật khởi, ngoài Quỷ Vương đời trước chỉ có bốn vị Thánh sứ là lực lượng khai sáng, từ ấy thế lực khuếch trương từng ngày, trải qua mấy trường minh tranh ám đấu trong Ma giáo, kinh lịch không ít mưa máu gió tanh, cuối cùng mới có được cục diện như ngày hôm nay, thực lực của bốn người này thiết tưởng không cần phải nghĩ cũng biết thế nào rồi.

Chỉ thấy Thanh Long đột nhiên thở dài một tiếng, quay sang phía Quỷ Vương nói:

-Già cả hết rồi, huynh nhìn sang đám đệ tử trẻ của chính giáo xem, mặt chúng ánh lên nỗi nghi hoặc, quá nửa là chưa từng nghe thấy tên tại hạ.

Quỷ vương cười nói:

-Long huynh hà tất phải nghĩ nhiều, lũ hậu sinh vẫn bối không biết đến huynh chỉ là nhất thời, từ nay, danh huynh sẽ lại vang dội khắp thiên hạ.

Thanh Long cười lớn, hấn vừa cười vừa nhìn tay phải, trong nụ cười chất chứa điều gì đó rất thâm lương.

***

-Bịch.

Một tiếng động lớn vang lên, chúng nhân nhảy dựng lên, nhìn về hướng phát âm thanh, thì ra là Phá Sát

pháp trượng của Thạch Đầu, đã bị tung lên trời, giờ mới rơi xuống đất.

Lúc đó, mọi người nhất thời chân tĩnh lại, đám người chính đạo đa số cau mày, ngưng thần phòng bị. Ma giáo đã phục hưng, lực lượng thật mạnh mẽ ngoài tiên liệu, lộ rõ sự cao thâm.

Trong Ma giáo, hầu hết là lũ lòng lang dạ sói, Đao Mộc lão tổ tương đối “hiền lành”, lão không thuộc môn phái nào, chỉ cùng Hấp Huyết lão yêu giao hảo, do đó luôn ở cạnh lão ta. Nhưng Bách Độc tử và Hấp Huyết lão yêu đều là những nhân vật trọng yếu của Vạn độc môn, lúc đó chỉ nhìn không nói, đối với Quỷ Vương tông hết sức kính sợ.

Chỉ có Quỷ Vương và Thanh Long đứng đó, thần thái bình thản, Thanh Long nói nhỏ một điều gì đó, Quỷ Vương cười cười khẽ lắc đầu, ánh mắt như vô tình, nhìn về phía Trương Tiểu Phàm.

Trời tối dần, gió biển rít lớn, ở nơi phương xa giữa đại dương mênh mông, trong đêm sâu vọng về những âm thanh bất tận như rên như khóc, nghe càng lúc càng gần, càng rõ hơn.

Điền Bất Dịch và Thương Tùng đạo nhân khẽ nhìn nhau trao đổi, cả hai dường như đều có ý định thôi lui. Bên cạnh Tô Như khẽ ho, nói nhỏ với Thương Tùng Đạo nhân:

-Thương Tùng sư huynh, hiện thời lũ yêu nghiệt đang chiếm ưu thế, chúng ta hãy tạm thời thôi lui, về núi cùng chưởng môn sư huynh thương nghị, đưa ra kế sách mới, như thế nên chăng?

Thương Tùng trầm ngâm một lúc, cuối cùng gật đầu nói:

-Sư muội nói phải lắm.

Nói rồi nhìn Điền Bất Dịch thấy ông ta cũng từ từ gật đầu.

Thương Tùng Đạo nhân muốn nói nhưng lại không biết bắt đầu thế nào, hết nhìn bên tả lại nhìn bên hữu, nhãn mặt cau mày, hạ giọng nói:

-Tiêu Dật Tài ở đâu, sao suốt tối không nhìn thấy nhỉ?

Ở bên cạnh ông ta, Tề Hạo nghe thấy bèn đáp:

-Sư phụ, vừa rồi khi ra ngoài, Tiêu sư huynh nói huynh ấy không khỏe, nên không đi cùng.

Thương Tùng đạo nhân sắc mặt ngưng trọng, chỉ hừ một tiếng, không nói gì trước mặt các đệ tử bản môn, quay đầu sang phía Pháp Tướng và Lý Tuân định nói, đột nhiên, ở phía đám đông phía sau họ, truyền lại một tiếng kêu thảm thương.

Chúng nhân rung động, trợn mắt hỗn loạn, chỉ thấy trong đám đệ tử trẻ tuổi của chính đạo phía sau, một người lão đảo đi lại, khắp người đầy máu, la thất thanh:

-Phía sau có lũ Ma giáo mai phục!

Từ trong bóng đêm của khu rừng cổ, hàng hà sa số tiếng cười vọng ra, Điền Bất Dịch mặt biến sắc, bởi khi lũ người Quỷ Vương hiện thân, chúng nhân bị thu hút sự chú ý vào các lão đại ma đầu, không ngờ lũ người Ma giáo quỷ kế đa đoan, cử người tập kích lối sau, khó mà rút nổi.

Chỉ trong nháy mắt, khu rừng rậm rục sáng, vô số pháp bảo bay lại, đám người chính đạo rớt rít té khỏi pháp bảo phản kích, nhưng một là do bị đánh bất ngờ, hai là lũ người ma giáo đông hơn họ tưởng

tượng, nên tức khắc bị đẩy vào thế hạ phong.

Thương Tùng đạo nhân mặt như bị phủ bởi một đám mây, la một tiếng lớn, đằng không tức thì, nhưng ông ta chưa kịp bay đi thì phía trước Bách Độc tử và Đoan Mộc lão tổ đã bay lên chặn lại.

Bách Độc tử cười vang, trông rất hung tợn, nói:

-Cầu đạo sĩ, hãy lại đây!

Thương Tùng đạo nhân giữa thình không liền dừng lại, không thể chịu được sự khinh mạn của lão quái vật, liền quay lại tiếp chiến, toàn thân ông ta hiện hào quang đỏ chói. Điền Bất Dịch cũng xuất thủ, đón lấy Đoan Mộc lão tổ.

Tô Như đứng dưới đất, khẽ nhăn mày, khuôn mặt mỹ lệ ẩn hiện nét lo âu. Lúc này rõ ràng là bên chính đạo đang kém thế, Ma giáo vẫn còn hai cao thủ là Quỷ Vương cùng Thanh Long vẫn chưa ra tay, đám phục binh Ma giáo lại không rõ nhiều ít thế nào, tình thế thật đáng lo.

Lúc ấy cục diện đang hỗn loạn, trong đêm sâu phảng phất một nỗi u ám, chúng nhân Ma giáo như ở khắp nơi, pháp bảo bay vèo vèo tìm người sát nhân đoạt mệnh, bọn người chính đạo bị hãm trong vòng khổ chiến, những tiếng kêu la thảm khốc nghe râm trời.

Trương Tiểu Phàm nắm chặt Thiêu Hỏa côn, vẫn chưa thực sự động thủ, vì trong nhóm Đại Trúc Phong Tổng Đại Nhân, Điền Linh Nhi lo cho hấn mới bị thương, vây bọc lấy hấn. Trong chốc lát tuy vẫn chống được nhưng tình thế thật nguy cấp khiến hấn rất lo lắng.

Lũ Ma giáo xung quanh hào quang càng lúc càng tăng, người bên chính đạo dần dần yếu sức, hào quang mờ dần, chỉ tại không ngờ Ma giáo có phục binh, thật là hết sức sơ suất.

Trương Tiểu Phàm vẫn đứng yên, thấy các sư huynh cùng Điền Linh Nhi chịu áp lực lớn dần, trong lòng rất lo lắng, tự biết thân mình vẫn yếu nhưng không có gì quá lo, nên rất muốn tiến lên tham chiến.

Lúc này, đột nhiên một âm thanh vang lên, như tiếng phượng kêu trên chín tầng trời, nghe rất êm tai. Lam quang sắc khí đột nhiên trỗi dậy, Lục Tuyết Kỳ theo kiếm bay lên, chỉ thấy Thiên Gia thần kiếm tỏa sáng chiếu khắp một vùng rộng lớn.

Trời tối quá không thấy rõ sắc mặt cũng như thân ảnh của nàng.

Nàng lao về phía bóng tối. Một tiếng rít sắc lạnh vang lên, nữ tử xinh đẹp đó hóa thành một luồng lam quang như điện xẹt, chiếu thẳng vào khu rừng già.

Được một lát, chỉ thấy lam quang rọi sáng, trong bóng đêm nghe thấy hàng loạt tiếng la thất thanh, giải tỏa áp lực cho chúng nhân chính đạo.

Cùng lúc đó, Phật hiệu cũng nổi lên, Pháp Tướng vận 10 thành công lực quật khởi, trên các ngón tay “Luân hồi châu” phát quang rực rỡ, từ từ chuyển động, đột nhiên mở mắt. “Luân hồi châu” hướng phía bóng tối chiếu tới, chỉ một lát, kim quang chói lọi, bóng tối được rọi sáng như ban ngày, vô số chúng nhân Ma giáo kinh hãi bỏ chạy.

Tình thế lập tức thay đổi, Tề Hạo, Lâm Kinh Vũ, Lý Tuân, Yến Hồng, thậm chí cả Pháp Thiện, Thạch

Đầu và các đệ tử xuất sắc khác của chính đạo vừa bị kìm kẹp không thi thố được tài năng bèn đồng loạt xuất thủ. Bên ngoài, chúng nhân ma giáo tựa hồ không có cao nhân nên tình thế lại chuyển sang có lợi cho bên chính đạo.

Phía xa xa, Quỷ Vương cùng Thanh Long đứng nhìn, khẽ nhíu mày, Thanh Long lắc đầu, than:

-Đám đệ tử trẻ tuổi của chính đạo này tư chất quả là vạn người có một, so với đám hậu bối của chúng ta thực hơn nhiều lắm lắm.

Quỷ Vương khẽ gật đầu, mắt nhìn xa xăm, đột nhiên nói:

-Vừa rồi nữ tử kia ra tay, huynh có nhìn rõ pháp bảo của cô ta không?

Thanh Long lãnh đạm nói:

-Phải chăng Thiên gia?

Quỷ Vương quay đầu lại, nhìn hấn ta, Thanh Long cười cười, thái độ khinh khỉnh, nói:

-Thiên gia thần kiếm, hừ, Thiên gia thần kiếm thì sao?

Quỷ Vương đứng chấp tay sau lưng, chậm rãi nói:

-Ngoài ra còn có gã hòa thượng Thiên Âm tự tay cầm “Luân hồi châu”, bạch y thiếu niên trong Thanh Vân môn tay cầm tiên kiếm màu xanh lục, phải chăng là “Trảm Long kiếm”, chính đạo trong thời gian này quả là rất chú trọng bồi dưỡng các đệ tử trẻ tuổi.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 70

Vãng sự

Đêm khuya.

Rừng sâu vẫn sáng như ban ngày bởi hào quang của vô vàn những pháp bảo chiếu ra. Ánh sáng soi rọi cả một khoảng rừng, chiếu rõ từng bụi cây ngọn cỏ. Trong quang hào quang mỹ lệ đó, huyết hồng không ngừng tủa ra, bắn lên đỏ sẫm cây lá.

Máu huyết đọng lại thành giọt, lặng lẽ rơi xuống.

Lục Tuyết Kỳ thét lên một tiếng thanh tao, hạ thân trên đất. Sắc xanh rừng đêm như thủy ngọc trong suốt bao phủ quanh nàng, Thiên Tà Thần Kiếm trong tay xoay ra bốn phía, thế kiếm phiêu diêu diễm lệ như ánh mắt mỹ nhân, thoáng lướt qua cõi trần gian phàm tục.

Lá cây dưới kiếm khí thầy đều rung lên, kêu rào rào không dứt.

Chúng đồ Ma giáo vận hắc y xung quanh Lục Tuyết Kỳ la hét ầm ầm, vài người cố sức ngăn nàng lại, nhưng thầy đều bị đánh bật ra. Từ khi thoát khỏi kiếp nạn đến nay, đạo hành của nàng dường như đã tăng lên không ít.

Mất thấy Lục Tuyết Kỳ vũ lộng thần oai, Trương Tiểu Phàm phải thở mạnh một hơi, kinh ngạc lẫn bội phục. Nhìn xung quanh, chỉ thấy những người đã thấm mệt như Tống Đại Nhân, Đỗ Tất Thư. Chúng đồ Ma giáo đang vây đánh đệ tử Đại Trúc Phong bọn họ, nhân số tuy không đông nhưng đạo hành xem ra đều cao thâm mạc trắc. Y phục những kẻ này đều theo hình đầu lâu, không biết có phải là môn hạ của Quỷ Vương Tông?

Điền Linh Nhi đứng phía trước Trương Tiểu Phàm, nét mặt bơ phờ nhợt nhạt, mồ hôi trên trán toát ra những giọt li ti, nhưng vẫn múa tay đập chân vũ lộng Hồ Phách Chu Lăng, không chút hoảng loạn.

Đệ tử của Đại Trúc Phong, ngoài Trương Tiểu Phàm thì Điền Linh Nhi là người nhỏ tuổi nhất, nhưng tư chất lại vượt xa mấy vị sư huynh, đạo hành ngoài Tống Đại Nhân thì nàng cũng là cao nhất. Nhưng chúng đồ Ma Giáo xung quanh không biết có phải vì thấy nàng là nữ hay còn vì nguyên nhân gì khác mà cứ dồn vào tấn công Linh Nhi. Lúc này, ngay cả Trương Tiểu Phàm cũng nhận ra Điền Linh Nhi đã có phần mệt mỏi.

Gió đêm lặng lẽ thổi đến, rừng cây đã biến thành bãi chiến trường. Dường như nơi nơi đều có vô vàn cặp mắt đang nhìn trộm.

Tiếng gào thét giao tranh càng lúc càng mạnh. Trương Tiểu Phàm nhăn mày nhíu trán nhìn ra xung

quanh, chỉ thấy vừa một lúc thôi tình thế đã thay đổi. Mấy người như Tề Hạo, Pháp Tương, Lục Tuyết Kỳ lúc này mạnh mẽ bao nhiêu giờ đây đều gặp phải cao thủ bên Ma Giáo, nhất thời tuy chưa bại thế nhưng xem ra khó mà thoát thân.

Các đệ tử Chính Đạo đi theo, đạo hành lại hơi kém cỏi, trong khi rất nhiều chúng đồ Ma Giáo vẫn đang bao vây xung quanh. Tiếng la hét không ngừng rót vào tai, lợi thế đã bắt đầu chuyển sang Ma Giáo.

Trương Tiểu Phàm nghiêng răng châm đuốc lên, không muốn nghỉ ngơi lúc này, ít nhất cũng phải đi giúp sư tỉ Linh Nhi và các sư huynh một tay. Ai ngờ hần vừa động thân thì đã nghe tiếng hét thất thanh của Điền Linh Nhi ở phía trước, trong chốc lát, toàn thân hần cứng đờ như bị một vật gì quán chặt.

Nhanh như chớp, ba bốn pháp bảo từ phía Ma Giáo phóng ra, toả ánh sáng kì dị trong đêm. Tống Đại Nhân kêu lên một tiếng kinh hoàng nhưng người quá xa không kịp ứng cứu, Trương Tiểu Phàm cũng muốn xông ra nhưng xem chừng đã trễ mất một bước.

Mất thấy nguy tai, Điền Linh Nhi biến sắc, đôi tay không ngừng vũ lộng Hổ Phách Chu Lăng che kín thân thể, nhưng dường như đã muộn. Nháy mắt đã có hai pháp bảo một trắng một đen như chớp bay ra, thẳng đến trước mặt nàng.

Trương Tiểu Phàm nhảy ra, miệng cứng nhắc, không thốt nên lời. Giữa lúc đó bỗng một bóng trắng loáng qua, người đã đứng chặn trước mặt Điền Linh Nhi, hai tay vung lên, lập tức hai pháp bảo kia đã bị đánh bay trở lại. Khắp nơi trong đêm tối thốt ra những tiếng kêu tức giận lẫn kinh sợ.

Đệ tử Chính đạo thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía cứu tinh của Linh Nhi, thì ra chính là Sư nương Tô Như.

Tô Như quay đầu lại, nhìn Điền Linh Nhi từ đầu đến chân, hỏi: “Linh Nhi, con có sao không?”

Điền Linh Nhi vẫn chưa hoàn hồn, gật gật đầu: “Mẫu thân, con không sao.”

Tô Như nhíu mày, chúng đồ Ma Giáo xung quanh lúc này lại tiến đến gần, bà nói vội vã: “Nơi đây không thể ở lại lâu, các người mau đi đi. Ly khai đảo này chúng ta hẹn gặp nhau tại Đông Hải Xương Hạp Thành.”

Tống Đại Nhân, Điền Linh Nhi đều ngạc nhiên, nhưng thấy sắc mặt nghiêm khắc của Tô Như đều không dám cãi lời. Điền Linh Nhi dạ lên một tiếng rồi cùng Đại Trúc Phong đệ tử lui về phía sau.

Chiến trường lúc này đã trở nên hỗn loạn, giao tranh mỗi lúc một kịch liệt khác thường. Tô Như tả xung hữu đột, đạo hành cao siêu, vượt xa các chúng đồ Ma Giáo đang vây xung quanh. Trong ánh đêm mờ ảo, thân hình bà phiêu linh thướt tha, dáng điệu vô cùng uyển chuyển như không một chút lo lắng cấp bách.

Tô Như ngừng đầu, chỉ thấy mây đen mịt mù trong không trung, xen vào là những chớp sáng loé lên không ngớt. Giữa thình không, Thương Tùng Đạo Nhân và Điền Bất Dịch vẫn đang kịch chiến với Bách Độc Tử và Đoan Mộc Lão Tổ của Ma Giáo.

Thực ra, trong lòng Tô Như là muôn phần lo lắng, nhưng khi thấy Diên Bất Dịch vừa giao đấu với Hấp Huyết Lão Yêu, lúc này đối đầu với Đoan Mộc Lão Tổ vẫn không có gì thua sút, mới tạm yên tâm phần nào.

Bà đã tả xung hữu đột, liều mình giải vây cho đệ tử Chính Đạo. Đa số đệ tử Chính Đạo theo lệnh bà đã dần dần rút lui, ở lại nơi này giờ đây chỉ còn một ít môn hạ có đạo hành cao thâm như Lục Tuyết Kỳ. Bên Ma Giáo cũng tách ra một số người truy theo, tình hình vẫn bất lợi cho Chính Đạo, nhưng chưa phải thật là hung hiểm.

Chỉ có Tô Như trong lòng ngày càng lo âu, bởi phía trước bà, từ đầu đến cuối, hai kẻ thần bí nhất trong Ma Giáo là Quỷ Vương và Thanh Long vẫn chấp tay sau lưng, đứng nhàn nhã như đang xem hí kịch.

* * *

Bên này, Quỷ Vương và Thanh Long vẫn an nhàn đứng đó, nhìn đệ tử Chính Đạo theo nhau rút lui. Thanh Long lạnh lùng hỏi: “Đệ định thả những người này sao?”

Quỷ Vương cười khẩy đáp: “Số đệ tử này đâu có gì đáng kể, hơn nữa chúng ta đến Lưu Ba Sơn lần này đâu phải để quyết đấu một mất một còn với Chính Đạo?”

Thanh Long gật gù, ngẩng đầu nhìn lên không, hỏi: “Hai người này đều là trong số năm người truy sát Thanh Vân, xâm nhập Man Hoang năm đó phải không?”

Quỷ Vương gật đầu: “Đúng vậy, Thương Tùng Đạo Nhân, Diên Bất Dịch, còn có Thương Chính Lương, Tăng Như Thường, lại thêm một Vạn Nhất Kiếm nữa. Đúng là những người này.”

Thanh Long nói như than: “Trăm năm qua như chớp mắt. Không chỉ năm đó, những người này là thanh niên kiên cường xông pha, đến nay vẫn còn cáng đáng trọng trách.”

Quỷ Vương khẽ cười: “Năm đó Long huynh có việc đi xa, nếu không phải là bốn Đại Thánh Sứ vắng mặt thì trận chiến Thanh Vân Sơn, Thánh Giáo chúng ta không thắng cũng không thể thảm bại như vậy!”

Thanh Long lắc đầu: “Không thể nào, nhiều năm trước Tam Đại Cự chính đạo vẫn đang hùng mạnh, các tiền bối cao nhân lại xuống núi rầm rập, bọn ta làm sao ngăn được đây? Ngay cả toà Thánh Điện Man Hoang cả nghìn năm tuổi của Thánh Giáo chúng ta cũng bị năm tên kia xông vào tác oai, Thánh giáo đệ tử dèn dẹt siêu bạt.”

Quỷ Vương lặng im giây lát rồi lại tiếp: “Đúng, năm đó bởi đệ phải chăm sóc Thượng Đại Quỷ Vương, không có mặt tại Thánh Điện, nhưng cũng nghe nói hoàn cảnh thật bi thương. Đáng tiếc là các cao thủ Thánh Điện trước đó đã tử vong rất nhiều ở trận chiến Thanh Vân Sơn, nếu không...”

Thanh Long đột nhiên xen vào: “Lúc đó ta cũng đang ở Thánh Điện!”

Toàn thân Quỷ Vương rung lên vì ngạc nhiên, vội hỏi: “Cái gì? Lúc đó huynh đang ở Thánh Điện ư?”

Thanh Long cười lên một tiếng, đáp: “Không sai, ngoài Đại Lãn Quỷ Huyền Vũ ra thì Bạch Hồ, Chu

Tức hai người đều có mặt trong Thánh Điện.”

Sắc mặt Quý Vương biến đổi, cười lớn rồi hỏi: “Thế tại sao lúc này huynh lại không nhận ra hai người này?”

Thanh Long nói: “Xem ra cũng là việc mất mặt, năm người này cùng bất ngờ thâm nhập Man Hoang, lại xông thẳng vào trong Thánh Điện. Trước đó ta có bất hoà với Bạch Hổ, Chu Tước, nhưng suy cho cùng Thánh Điện vẫn là việc quan trọng hàng đầu nên đã hợp sức cùng họ...”

Quý Vương nhìn lên không, hỏi: “Tại sao đạo hành của năm người này lúc đó đã cao thâm như vậy?”

Thanh Long lắc đầu: “Thực sự cũng do Thánh Giáo ta hoảng quá mà loạn. Sau này ta mới nghĩ lại, sau đại bại tại Thanh Vân Sơn, đệ tử Thánh giáo lớp chết lớp bị thương quá nhiều, lòng đang hoang mang cực độ thì năm người này bất ngờ xông vào, nhất thời đều cho rằng chủ lực Chính Đạo đã truy đến tận nơi mà không biết chỉ vồn vện có năm nhân mạng”

Lão dừng một lát rồi tiếp: “Trong số năm người, ta chỉ gặp qua Vạn Kiếm Nhất nên không nhận ra được bốn người kia. Năm đó bọn họ năm người năm hướng xông vào Thánh Điện. Tình thế đột ngột, bọn ta đều không kịp trở tay, thoáng chốc đã có tiếng hô sát khắp nơi, lòng dạ rối tung, nếu bình tĩnh tiếp chiến thì đã vẫn hồi được cục diện. Đáng tiếc, vì quá hoảng loạn nên thua, mà cũng vì trong năm người này lại có một Vạn Kiếm Nhất...”

Quý Vương vội hỏi: “Người này thế nào?”

Thanh Long lặng im giây lát, lắc đầu thở ra một hơi dài: “Người này thiên hạ kỳ tài, tướng mạo oai phong, hiem thấy trong đời. Sau khi sự việc qua đi bọn ta bàn luận đều cùng cho rằng bốn người kia đạo hành tuy không thấp nhưng không thể so với Vạn Kiếm Nhất. Có thể nói không có mấy người này thì đệ tử Thanh Vân Môn nhất định không thâm nhập được Man Hoang, lại càng không thể đánh được đến tận Thánh Điện...”

Sắc mặt lão như đắm chìm trong hồi tưởng, một lát lại tiếp lời: “Lúc đó bốn người kia từ bốn hướng phía bên xông vào. Chủ lực của ta lại tập trung hết ở cửa chính Thánh Điện, đang bất ngờ hoang mang thì Vạn Kiếm Nhất một mình một kiếm xuất hiện...”

Quý Vương nhíu mày hỏi: “Một mình à?”

Thanh Long than một tiếng: “Đúng, một mình hẳn. Ta còn nhớ hẳn y phục trắng như tuyết, kiếm trên tay màu xanh biếc... A! Đúng rồi, chính là thanh Trảm Long Kiếm này, nhiều năm không gặp chút nữa là không nhận ra.”

Quý Vương giật mình, nhìn theo tay phải Thanh Long. Thanh Trảm Long Kiếm xanh biếc như nước mùa thu đang đảo qua múa lại sáng ngời trong trận đấu.

“Hoá ra Trảm Long Kiếm năm đó lại ở trong tay Vạn Kiếm Nhất?”

Thanh Long gật đầu: “Đúng, lúc đó ta cũng hỏi nhưng hắn chỉ cười một hơi dài rồi xông thẳng vào giữa bọn ta, chém giết tung hoành, không ai có thể ngăn chặn – Thanh Long nói đến đây tắc lưỡi - Thật

là anh hùng!”

Quý Vương gật gù: “Người này quả thật lợi hại, gan to tày trời, sau đó thì thế nào?”

Thanh Long tiếp: “Bọn ta đều kinh sợ lẫn phần nộ, sợ là ngoài hẳn ta ra còn cao thủ Chính Đạo khác sắp sửa đánh vào, mà từ sau Điện tiếng kêu chém giết càng lúc càng gần. Càng lo sợ lại càng rối loạn, không ngờ hẳn lại xông thẳng vào Chính Điện, nơi thờ phụng U Minh Thánh Mẫu và Thiên Sát Minh Vương.”

Nét mặt Quý Vương đang bình lặng đột nhiên biến sắc kêu lên: “Cái gì?”

Thanh Long cười vẻ đau khổ, nói: “Ngay cả đệ cũng phản ứng như vậy, bọn ta khi đó còn phần nộ đến bao nhiêu? Lúc đó bọn ta quên hết xung quanh, tất cả đều xông đến chỗ hẳn. Hết thấy đều như điên cuồng, võ công lợi hại gì cũng đều đem ra, chỉ lát sau là y phục hẳn nhuộm đầy máu tươi, nhưng rốt cuộc hẳn vẫn xông vào được Chính Điện, bay lên ngồi cùng hàng với hai Thần tượng U Minh Thánh Mẫu và Thiên Sát Minh Vương, lại còn dùng kiếm khắc vào bức tường phía sau giữa hai Thần tượng đó ba chữ ‘Vạn Kiếm Nhất’”

Quý Vương không nói gì, chỉ đứng đó im lặng.

Thanh Long đột nhiên hỏi: “Chu Tước xưa nay đều che mặt, đệ biết chứ?”

Quý Vương đáp: “Phải, thế thì sao?”

Thanh Long tiếp: “Chu Tước là sư muội duy nhất trong số bốn người bọn ta. Sư muội vốn thật lòng thành kính thờ nhị vị Tổ Mẫu nên thấy Vạn Kiếm Nhất làm vậy đã kích động mãnh liệt. Lúc đó sư muội không nói năng gì, xông thẳng lên, nhìn chăm chăm Vạn Kiếm Nhất, một đao chặt xuống, lập tức cánh tay trái hẳn ta đứt lìa.”

Quý Vương giật mình.

Thanh Long thở một hơi rồi tiếp: “Đệ cũng giật mình ư? Bọn ta khi ấy đều hoảng sợ chạy trốn, vốn đã nghĩ người này công lực một mình đã trăm vạn, không thể chống lại. Chẳng ngờ sư muội chỉ một đao đã đoạn lìa cánh tay hẳn, máu tuôn xối xả, nhưng ngoài sắc mặt trắng bệch ra thì cả người vẫn như không có gì thay đổi, ngược lại hẳn còn xoay người ghé sát sư muội thò tay phải giật tám mạng che rồi cười lớn ‘Quả nhiên là tuyệt thế giai nhân’, rồi lại vung kiếm đánh thốc ra ngoài.”

Quý Vương lắc đầu, hỏi: “Như vậy mà hẳn vẫn đánh giết ra ngoài được sao?”

Thanh Long đáp: “Thứ nhất là hẳn quá hung hãn, cánh tay tuy đứt máu phun ra đầy Chính Điện nhưng công lực không những không giảm mà dường như còn tăng lên. Thứ hai là bốn đệ tử Thanh Vân kia đã phóng hoả phía sau. Bọn ta đang rối trí, một số lại phải chạy đi cứu hoả, không ngăn được Vạn Nhất Kiếm đánh ra...”

Quý Vương thở ra một hơi dài: “Không ngờ Chính Đạo lại có một anh hùng cái thế như vậy!”

Thanh Long đột nhiên lạnh lùng: “Đáng tiếc một anh hùng như hẳn lại có kết cục không tốt chút nào. Sau đó bọn ta đã tìm hiểu kỹ, biết thực ra chỉ có năm người xông vào Thánh Điện, lòng vô cùng tức

giận. Nhưng ta nhận thấy đệ tử Vạn Độc Môn và Trường Sinh Đường tuy mắng nhiếc chửi rủa nhưng trong lòng lại ngấm ngấm bội phục hẳn ta, đặc biệt là tiêu sư muội Chu Tước...”

Thanh Long dường như nghĩ đến điều gì, song lại không nói ra mà lại chuyển giọng tiếp: “Bọn ta vốn đã cho rằng trong Thanh Vân Môn nhất định người này sẽ tiếp vị Đại Môn Trưởng, chẳng ngờ sau đó không lâu lại nghe nói tiếp vị là sư huynh Đạo Huyền của hẳn, còn Vạn Kiếm Nhất từ đó về sau bật vô âm tín, đến hôm nay mới biết hẳn đã qua đời.”

Nói đến đây, giọng Thanh Long trầm lại có vẻ nuối tiếc.

Quý Vương cười: “Đúng, không thể cùng người anh hùng này quyết đấu một trận phân cao thấp, thực là đáng tiếc.”

Thanh Long ngẩng đầu nhìn lên không trung, chợt cười nhạt một tiếng: “Đoan Mộc và Bách Độc Tử hai người này năm đó đều thảm bại tại Thanh Vân Sơn, trốn biệt vào Man Hoang, đến Thánh Điện cũng không dám về, kết quả là không gặp bọn năm người kia, vừa rồi lại lớn tiếng hỏi Vạn Kiếm Nhất đã đến chưa, thật không biết xấu hổ.”

Quý Vương cười khẩy: “Bọn họ chẳng qua chỉ là ung khuyến của lão quái vật Vạn Độc Môn, Long Huynh hà tất phải tức giận?”

Thanh Long đưa tay sửa y phục trên người, lạnh lùng đáp: “Vạn Kiếm Nhất xông vào Chính Điện năm đó là mối nhục lớn của Thánh Giáo chúng ta. Ta khổ luyện nhiều năm, vất vả muôn phần mới tìm được Càn Khôn Thanh Quang Giới chính là để sớm có một ngày cùng hẳn quyết một trận phân cao thấp. Hôm nay nghe nói hẳn đã qua đời trong lòng thật chỉ còn nuối tiếc. Nhưng không ngờ mấy người này lại đồng loã với nhau đào bới quá khứ của người đã chết, thật vô liêm sỉ.”

Quý Vương lắc đầu cười lớn ngẩng nhìn lên không trung. Chỉ thấy hào quang pháp bảo càng lúc càng mạnh mà bóng dáng bốn người kia lại chỉ mờ mờ. Bầu trời vốn đầy mây đen lúc này dường như cũng sáng lên bởi hào quang pháp bảo.

Xa xa nơi đại dương vọng lại từng trận âm thanh kéo dài buồn thảm.

Quý Vương nhíu mày, đột nhiên quay lại hỏi Thanh Long: “Huynh có cảm thấy đêm nay có chút gì kỳ quái không?”

Thanh Long ngừng đầu, lặng im giây lát, đột nhiên sắc mặt thay đổi: “Đệ muốn nói là...”

Quý Vương gật đầu: “Theo truyền thuyết, mỗi lần kỳ thú ra đời đất trời thay đổi biến sắc, mưa lớn gió to. ‘Thần Quỷ Chí Dị’ có ghi giống vật này chính là để cho Lôi Thần cưới...”

Sắc mặt Thanh Long trầm lại, nhăn mày hỏi: “Sao có thể trùng hợp như vậy? Tại sao lại là tối nay?”

Quý Vương trầm ngâm giây lát rồi đáp: “Đệ đến Lưu Ba Sơn này đã được một thời gian nhưng trong những đêm trước đều không có những tiếng gầm quái lạ như đêm nay. Chỉ e đêm nay chính là lúc Quỷ Ngưu ra đời, xem ra chúng ta cũng phải chuẩn bị sớm”

Thanh Long từ từ gật đầu: “Không sai, suy cho cùng Quỷ Ngưu mới là chuyện lớn, việc ở đây nên giao

cho Vạn Độc Môn. Chỉ cần thu phục được Quỷ Ngưu thì Thánh Giáo chúng ta...”

Quý Vương bỗng ho lên một tiếng, Thanh Long cũng có vẻ sợ sệt, nhưng lão lập tức bật cười, lắc đầu nói: “Hà hà, Bao nhiêu năm khổ luyện như vậy, tại sao lại sợ đến ngay người ra chứ! “

Quý Vương mỉm cười quay người bước đi, Thanh Long còn dõi nhìn trận đánh một lúc, thấy các đệ tử Chính Đạo đã từ từ rút lui, dần dần khuất dạng trong rừng. Lão cũng quay người bước theo Quý Vương.

* * *

Bán dạ thâm lâm không một tiếng động nhưng dường như có vô số cặp mắt hung hãn long sông sọc trong đêm dõi theo bước đệ tử Chính Đạo rút lui.

Không biết từ đâu bỗng vọng lại những âm thanh lạ lùng, từ từ bốc lên, ngân nga trong rừng cây, từ biển lớn xa xa cũng vọng lại những tiếng kêu thần bí.

Trương Tiểu Phàm, Điền Linh Nhi, Tống Đại Nhân, Hà Đại Trí, Đỗ Tất Thư năm người điều khiển pháp bảo bay nhanh về phía trước. Vốn dĩ đạo hành của họ có thể khiến pháp bảo bảo lên cao trên không mà thoát đi nhưng lại nhìn thấy mây đệ tử Chính Đạo xa xa bị ác đồ Ma Giáo đang vây đánh.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, xem chừng dữ nhiều lành ít.

Ma Giáo trùng điệp xung quanh, chẳng may bay lên mà bị phát hiện thì chỉ còn là cái bia sống đỡ đạn.

Tống Đại Nhân là đại sư huynh, từng trải hơn so với mấy người còn lại, liền quyết định tìm cách thoát ra khỏi rừng. Chỉ cần bay thẳng về hướng đông, một khi đã ra khỏi rừng rậm, tránh xa vòng vây của Ma Giáo thì sẽ an toàn hơn nhiều.

Trong lòng đã quyết, cả năm người dồn hết sức bay về hướng đông.

Tống Đại Nhân dẫn đầu, Trương Tiểu Phàm đi sau cùng, điều khiển pháp bảo lượn qua lượn lại vèo vèo trong rừng. Đầu hấn lúc này vô cùng đau đớn, không thể tưởng tượng được khi đánh nhau với Hấp Huyết Lão Yêu lại bị thương nặng như vậy. May còn Tùng Bảng Huyền Hoả Giám trong tay luôn truyền ra khí nguyên dương ấm áp, từ từ toả lan ra toàn cơ thể, dường như có khả năng khắc chế võ công Hấp Huyết tà quái của Lão Yêu.

Huyền Hoả Giám tuy kiềm chế được võ công của Hấp Huyết Lão Yêu nhưng lúc này Trương Tiểu Phàm lại đang phải vận công điều khiển Thiêu Hoả Côn. Lãnh khí từ Thiêu Hoả Côn toả ra xung đột kịch liệt với nhiệt năng của Huyền Hoả Giám, nhưng Huyền Hoả Giám đó rốt cuộc vẫn là tinh lực của Trương Tiểu Phàm, một lúc sau khí lạnh từ từ bị nén xuống.

Trương Tiểu Phàm lúc này tâm trí đều hướng về phía trước cùng các sư huynh sư tỉ, căn bản không để ý gì đến sự thay đổi trong cơ thể. Hấn ngẩng đầu nhìn lên, thấy mây đen cuộn cuộn toả khắp không trung, từng luồng hào quang chiếu sáng tận chín tầng mây, ánh hồng đã rạng chân trời.

Sư phụ hấn Điền Bất Dịch và sư bá Thương Tùng Đạo Nhân đang giao chiến với Ma Giáo Yêu Nhân,

không biết lành dữ thế nào?

Nghĩ đến đây, Trương Tiểu Phàm lắc lắc đầu, đạo hành hai người đó cao như vậy, sao lại có thể xảy ra chuyện gì, đây hoàn toàn chỉ là nỗi lo trong lòng mà thôi!

Hắn mỉm cười trong bóng tối, trấn tĩnh lại tinh thần, bay nhanh lên đuổi kịp các sư huynh sư tử.

Bóng đêm trước mặt như một tấm lưới khổng lồ không biết đâu là bờ bến. Năm người dần dần rời xa trận giao tranh. Âm thanh hỗn tạp mỗi lúc một xa, tứ phía cũng dần dần yên ắng.

Cảnh sắc trong đêm giờ chỉ còn một màu đen. Năm người càng lúc càng gần bờ biển, những tiếng gầm rú buồn thảm thân bí kia phát ra càng rõ, mỗi lúc một gần.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 71

Phục kích

Gió biển thổi tới, hoà cùng hàng tràng những tiếng kêu khóc vang vọng trong đêm tối.

Trong lòng mọi người đều thấy vui mừng, tinh thần phấn chấn hẳn lên, đúng lúc đang tăng tốc độ để thoát khỏi khu rừng rậm đen tối đó, đột nhiên từ miền tối đen phía dưới âm thầm phát ra một đạo hồng quang u ám, rất nhanh đánh tới giữa chính là nơi của Hà Đại Trí.

Hà Đại Trí hự lên một tiếng bức bối, thân hình lắc lư, rồi từ giữa không trung rớt luôn xuống. Tổng đại nhân cùng mọi người kinh hãi, nhưng lúc này hắn do bay dẫn đầu nên đã đi xa, vội cấp tốc bay vòng lại, theo sau bọn Trương Tiểu Phàm, Diên linh nhi cùng vội vã bay về hướng Hà Đại Trí.

Đỗ Tất Thư ở ngay sát cạnh Hà Đại Trí, nên cũng là người phản ứng nhanh nhất, lập tức dừng phát người lại, hạ vội xuống bên cạnh người Hà Đại Trí, mắt nhìn ra bốn phía, cùng lúc cất giọng lo lắng hỏi: "Tứ sư huynh, sư huynh không làm sao chứ?"

Hà Đại Trí lúc này trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, khàn giọng nói: "Cẩn thận đây, người này yêu pháp rất ..."

Câu nói của hắn chưa kịp thốt xong, đã nhìn thấy đạo hồng quang u ám lại đánh tới. Đỗ Tất Thư nhíu mày, chuyển người chắn ngang phía trước Hà Đại Trí, song thủ đưa lên theo pháp quyết, ba viên xúc sắc kì quái lập tức xuất ra, đón đầu đạo hồng quang.

Trong đêm đen, có người thốt lên một tiếng "giỏi" pha lẫn ý kỳ quái, chắc là vì thấy hình dạng bên ngoài của pháp bảo, còn với đạo hạnh của Đỗ Tất Thư, đạo hồng quang kia không một chút do dự vẫn thẳng hướng vọt tới.

Rất nhanh chóng, hai pháp bảo chạm nhau. Đỗ Tất Thư toàn thân chấn động, nhận thấy đạo hồng quang sau khi đánh vào pháp bảo xúc sắc của mình, một luồng khí tà sát mạnh mẽ không ngờ lại xuất hiện trên pháp bảo của mình, lấy pháp bảo làm vật dẫn, hướng vào bản thân đánh tới.

Đỗ Tất Thư kinh hoảng, đúng là đạo pháp yêu tà hắn chưa bao giờ thấy qua, không biết được phải làm gì. Bọn Tổng đại nhân, Diên linh nhi bay vội tới trợ giúp. Trương Tiểu Phàm đằng sau, lông mày nhíu lại, nhận thấy đạo hồng quang này trông có vẻ quen quen, tựa giống như với "xích ma nhãn" của Niên Lão Đại ở luyện huyết đường ma giáo nơi tử linh uyên.

Quả nhiên, sau vài hồi cười dài cất lên, từ nơi tối đen đó xuất hiện một số người, chính là Niên Lão Đại và bọn người của luyện huyết đường. Niên Lão Đại đi đầu tiên, trên mặt là một con mắt đỏ hồng

cực to, trông vô cùng đáng sợ, nhưng lúc này cũng đang dần dần trở lại hình dáng bình thường. Đứng ở phía sau hắn là một phụ nữ nhan sắc xinh đẹp, Dã Cầu đạo nhân cũng có ở đó, chỉ không thấy có gã thanh niên Lâm phong mà thôi.

Trương Tiểu Phàm đã nhìn thấy bọn kia nhiều lần, liếc mắt một cái là nhận ra ngay, nhất là Dã Cầu đạo nhân, hồi tối kẻ này đã bị hấp huyết lão yêu nắm ở trong tay tới tì, làm Trương Tiểu Phàm phải chịu khá nhiều đau khổ. Lúc này nhìn vào hắn ta, thấy má thì thâm tím, nhiều vết rách hằn sâu trên mặt, chắc là đa phần do bị hấp huyết lão yêu ném đi lúc nãy, đứng ở trong rừng sâu thất huân bát tổ (1), hai má xung húp.

Người của Luyện huyết đường hiện nay thế lực yếu, khi toàn thể ma giáo cùng chính đạo xung đột với nhau, bọn họ liền bị điều đến nơi rừng sâu xa xôi gần biển này, để xem có bắt được con cá lọt nào không, rõ ràng là bọn luyện huyết đường bị chúng nhân ma giáo rất khinh thường.

Bọn người Niên Lão Đại bực lắm mà không biết làm sao, vì vậy mà sinh ra buồn bực, nhưng cũng là người nhìn xa trông rộng nên theo lời mà đi vào trong rừng sâu này, mục đích là sẽ lập công thật lớn, chỉ cần bắt được bọn người chính đạo, là trong ma giáo sau này, địa vị của luyện huyết đường sẽ tự nhiên được nâng lên.

Dã Cầu đạo nhân tối nay nguyên đang rất buồn bực, lúc này đưa mắt nhìn tới, đột nhiên phát hiện ra tên tiểu tử thanh vân cũng đang ở trong số năm người kia, lại cũng đang nhìn lại mình, trên mặt lại có nét cười cười, đa phần là nhìn mặt mình mà cười.

Dã Cầu đạo nhân lòng dạ hẹp hòi. Hấp huyết lão yêu đạo hạnh cực cao, tính nết lại hung tàn. Cho Dã Cầu thêm mười phần can đảm nữa cũng không dám báo thù. Giờ đây nhìn thấy Trương Tiểu Phàm, lập tức nghĩ rằng nếu không vì tên tiểu tử xấu xa đó, mình đã không phải chịu khổ sở thế này, nổi tức giận dâng lên tới tận trên đầu. Bèn hét lên hai tiếng oa oa, cầm pháp bảo lão nha giờ lên, nhắm vào Trương Tiểu Phàm đánh tới.

Vừa rồi ám toán thành công, Niên Lão Đại đang dương dương tự đắc, giờ chỉ muốn nói vài câu như: bọn người có thông minh, không muốn thân xác bị đau khổ... đại loại như thế, nhưng lời chưa kịp thốt, nhìn thấy Dã Cầu đã xông ra, những lời định nói đã gần ra, miệng đã mở ra được một nửa để chuẩn bị phát hơi, thấy thế phải nuốt ngược lại, mất hết cả hứng thú, không chịu được luồng hơi vừa nuốt, ho lục khục hai tiếng, trong lòng đại giận.

Tổng đại nhân bay vội đến bên người của Hà Đại Trí, hạ mình xuống, quan sát một hồi nhận thấy sư đệ vừa rồi không kịp đề phòng, đã bị lực đánh tà sát xâm nhập vào trong cơ thể, nhìn có vẻ trong một lúc không thể cử động được, nhưng tính mệnh may mắn là không bị làm sao.

Trong lòng hắn còn đang suy tính, bỗng nghe thấy sau lưng hai tiếng kêu quái dị, nhìn lại thì thấy một yêu nhân vài phần giống chó hoang xông tới, tiểu sư đệ Trương Tiểu Phàm cũng đưa pháp bảo ra đối địch, lộn bộn đánh nhau rất ác liệt.

Đằng xa, Niên Lão Đại tức giận tràn hông trừng mắt nhìn Dã Cầu một cái, lông mày theo đó nhăn tít lại, nhận ngay ra Dã Cầu đang giao thủ với tên tiểu tử thanh vân môn có cái pháp bảo thiêu hoả côn kỳ dị, ngày đó trên tử linh uyên, xích ma nhãn của mình vốn không có ai địch được, không ngờ lại gần như thua trong tay người này, ấn tượng vì vậy rất sâu đậm.

Lúc này Dã Cầu đạo nhân và Trương Tiểu Phàm đã đấu với nhau được một hồi, Trong rừng tối thân ảnh hai người chớp động, theo đó hai luồng ánh sáng pháp bảo qua lại. Trong lòng Dã Cầu đạo nhân lúc này càng ngày càng sợ, vài tháng không gặp, đạo hạnh của Trương Tiểu Phàm so với ngày tại tử linh uyên đã tăng lên rất nhiều. Trong tay lại cầm thiêu hoả côn vô cùng kỳ quái, bề ngoài khó coi lại phát ra ánh sáng màu xanh, trước mặt mình cứ lập loè qua lại. Mỗi khi pháp bảo lão nha của hắn vọt tới mà gặp phải thiêu hoả côn lập tức chịu thua thối lui, hơn nữa càng đấu lâu, càng thấy hạt châu đen ở trên đầu thiêu hoả côn kia ẩn chứa một sức hút kỳ lạ, cứ hướng vào mình hút lấy sinh lực bản thân.

Dã Cầu đại nhân trong lòng lạnh xuống, nhớ lại cái ngày Khương lão tam vô phúc bị tiểu tử đó hút sạch tinh huyết mà vong mạng, thậm chí cái tên chó má ở chánh đạo này, trong tay lại cầm cái pháp bảo kỳ quái so với ông nội Dã Cầu của nó còn tà yêu hơn hàng chục lần.

Niên Lão Đại nhíu mày, liên tưởng tới nay người trong thánh giáo tụ tập rất nhiều gần đây, chỉ sợ có ai đó đi qua, vạn nhất chứng kiến người của luyện huyết đường không thể thu thập được một tên tiểu tử thanh vân nhỏ bé kia, thì sau này còn mặt mũi nào mà nhìn ai nữa. Nghĩ vậy bèn quay đầu đưa mắt cho phu nhân xinh đẹp cùng Lưu Hạo đang ở bên cạnh một cái.

Hai người hiểu ý, thân hình chuyển động, lập tức phi thân xông tới, cũng gần như đồng thời, Tổng đại nhân và Điền linh nhi đã nhảy ra nghênh chiến. Kỳ thật tình thế hiện thời thực ra rất bất lợi cho bọn người chánh đạo, ban đầu nghĩ rằng ở chỗ hoang vắng thế này cùng lắm chỉ có một ít yêu nghiệt ma giáo mà thôi, không ngờ ma giáo kéo đến không những nhiều người, mà các lão ma đầu đã ẩn cư hàng trăm năm nay rồi cũng thấy xuất hiện.

Tổng đại nhân trong lòng nóng nảy, mắt thấy bọn người ma giáo xông đến, bèn định dùng toàn lực giải quyết bọn yêu nghiệt ma giáo này để thoát thân, nhưng không ngờ vừa xuất thủ thì ở bên cạnh một đạo hồng quang u ám đã đánh tới, Tổng đại nhân vội vã sử tiên kiếm chống lại, trong lòng hốt nhiên trầm xuống. Đi cùng với luồng sáng xích ma nhãn là một làn khí tà sát xông tới, như xuyên thấu qua tiên kiếm "thập hồ" mà tấn công lên, Tổng đại nhân đạo hạnh cao thâm tự nhiên vận lực ngăn lại được, nhưng đồng thời cũng thấy đạo hạnh của kẻ kia thật không nhỏ, chỉ sợ còn cao hơn cả của mình.

Lúc này Điền linh nhi và phu nhân xinh đẹp của ma giáo cũng đã bắt đầu đấu pháp với nhau, Đỗ Tất Thư ở cạnh quan sát, nhận thấy yêu nhân với cái mắt đỏ to kia có yêu pháp thật là lợi hại, Đại sư huynh có phần kiệt lực, bèn tiến lên cùng với Tổng đại nhân hai người chống lại một mình hắn. Niên Lão Đại vẫn đứng yên, xích ma nhãn không hề gián đoạn mà phát ra những đạo hồng quang ẩn chứa luồng khí tà sát, một chống lại hai mà không hề tỏ ra bị hạ phong chút nào.

Cách đó một quãng, Lưu Hạo cũng đã phi tới bên cạnh Dã Cầu, cùng với Dã Cầu đồng tâm đối phó với Trương Tiểu Phàm. Trương Tiểu Phàm công phu dù sao cũng không thể so sánh với Niên Lão Đại đã tu luyện nhiều năm được, nên chỉ một lúc sau, lập tức cảm thấy áp lực từ phía Dã Cầu tăng đã lên rất nhiều, Dã Cầu có thêm người trợ giúp, tinh thần phấn chấn, cười to hét: "Tiểu tử thôi tha, tối nay lạc vào trong tay ta, hãy nhìn ông nội Dã Cầu của người thu thập người đây!"

Trương Tiểu Phàm trong lòng khổ mà không làm gì được, trước mặt phải đấu lại áp lực càng ngày càng lớn, đành chỉ biết cắn chặt răng vào chịu đựng, hy vọng hai vị sư huynh và sư tỷ nhanh chóng giải quyết mấy tên yêu nhân kia, rồi quay sang trợ giúp mình. Nguyên hấn trong hắc thạch động đã lĩnh ngộ "thiên thu" được một ít, đạo hạnh không ngờ bất giác đã tiến lên một bậc, nhưng thời gian lĩnh ngộ chưa lâu, tu hành chưa đủ, hấn lại không thể sử dụng "đại phạm bản nhược" ở giữa bao người này. Nhưng điều quan trọng nhất, đó là tối nay vừa bị bại trong tay Hấp huyết lão yêu, mặc dù thương thế không thực sự nghiêm trọng, nhưng lúc này phải kịch liệt ác đấu, thời gian kéo dài, thân thể dần dần xuất hiện tình trạng không điều khiển được.

Ở bên cạnh đấu pháp với nhau, Điền linh nhi cùng phu nhân xinh đẹp kia không phân thắng bại, hai người nhảy lên luồn xuống, dung mạo xinh đẹp như nhau, thân hình yếu điệu, trông rất hấp dẫn. Điền linh nhi mắt nhìn thấy phải giúp Tiểu Phàm, nhưng không thể sang được. Tổng đại nhân, Đổ Tất Thu lúc này cũng cũng bị Niên Lão Đại kìm chặt, không thể đến giúp, thấy tình thế sư đệ muôn phần nguy hiểm, nhưng trước mặt đạo hồng quang u ám kia cứ liên tục xông tới, không thể thoát thân ra được, hơn thế cả hai do phân tâm nên suýt bị đạo hồng quang đánh trúng.

Trương Tiểu Phàm bị Dã Cầu, Lưu Hạo hai người ép thối lui dần, trán toát hết cả mồ hôi, miệng thở hổn hển, bước chân đã bắt đầu loạng choạng. Hà đại trị nằm đó, trong lòng lo lắng cực bội, nhưng thân thể yếu nhược không thể tới giúp, chỉ sợ thêm một lúc nữa, tiểu sư đệ sẽ phải chết trong tay bọn yêu nhân này.

Môn hạ đệ tử của Đại trúc phong, tình cảm đối với nhau rất chân thành, mọi người đều coi Trương Tiểu Phàm đúng như một người em nhỏ tuổi, cùng rất yêu mến. Lúc này Hà Đại Trí bèn cắn chặt hàm răng để cố gắng đứng lên, nắm lấy pháp bảo nghĩ bụng phải đến cứu tiểu sư đệ. Nhưng chưa đợi cho hấn kịp vận pháp quyết, trong người luồng khí tà sát lại trào ngược lên, đầu óc mê đi, mắt thấy bao ngôi sao nháy múa trước mặt, rồi lại ngã gục ngay xuống.

Trương Tiểu Phàm nghe thấy tiếng người ngã, đang lúc đấu pháp hung hiểm cũng quay đầu lại ngó, thấy vậy trong lòng lo lắng, vội vã thốt: "Tứ sư huynh!".

Nhưng ngay tại lúc phân tâm đó, Dã Cầu đạo nhân và Lưu Hạo ở trước mặt cùng đồng thời phi pháp bảo tới. Trương tiểu phàm phản ứng không kịp, miễn cưỡng đưa thiêu hỏa côn ra chắn trước thân mình, "Ầm" một tiếng to phát ra, Thân mình của Dã Cầu và Lưu Hạo cùng bị lắc mạnh, nhưng Trương Tiểu Phàm thì bị bay bắn về đằng sau, nặng nề rơi xuống.

Dã Cầu đạo nhân cười lớn, cùng Lưu Hạo phi ngay đến, pháp bảo Lão nha trong tay hất và pháp bảo của Lưu Hạo từ trên đánh xuống, mắt thấy chỉ tẹo nữa là kết thúc tính mệnh của Tiểu Phàm. Bọn Điền linh nhân và Tổng đại nhân đằng xa kêu lên thất thanh, nhưng không kịp cứu viện. Mắt thấy Trương Tiểu Phàm phải chết ở chỗ này, Hà Đại Trí bắt nấp liền quay đầu ra chỗ khác không dám nhìn.

Đột nhiên, trong rừng sâu một đạo lam quang loé lên, như một ngọn thủy triều sắc xanh rực rỡ bất ngờ bùng tới, ngay lập tức rọi sáng cục diện hiện thời.

Hà Đại Trí vui mừng hét lên thất thanh: "Lục..."

Hắn chưa kịp nói xong đã thấy bóng người phá không phi đến, vọt nhanh như một mũi tên. Lục Tuyết Kỳ ngự kiếm bay tới, mặt lạnh như sương, trong mắt loé sáng, trước mặt là đạo sáng màu lam của Thiên gia thần kiếm, phát sáng rực rỡ, bùng rọi không ngừng.

Dã Cầu và Lưu Hạo vô cùng sợ hãi, nhìn thấy đạo lam quang từ xa chớp mắt đã tới ngay trước mặt, nhìn phảng phất như xẻ trời phá núi, khí thế không gì lay chuyển được, cả hai trong lòng thảm tím, sinh mệnh bản thân vẫn quan trọng hơn nhiều, không hèn mà gặp, đều cùng thu hồi pháp bảo, nhằm vào thiên gia thần kiếm đang xông tới.

"Bùng", cát bay đá chạy, cây cối ở rừng xung quanh đó kịch liệt nghiêng ngã, lá rụng ào ào. Dã Cầu và Lưu Hạo bị bắn về đằng sau, rơi xuống phía sau thân hình của Niên Lão Đại.

Lá rụng tung bay khắp nơi, Thân hình Lục Tuyết Kỳ dần dần hiện ra, đứng gần cạnh Trương Tiểu Phàm, sắc mặt có vẻ phải chịu lực phản chấn vừa rồi nên lại càng trắng toát hơn.

Trương Tiểu Phàm nhìn cô, dưới ánh sáng mờ mờ ban bêm, dung nhan cô có một vẻ đáng sợ rất mỹ lệ, như từ trong bóng tối đen mờ kiêu ngạo hiện ra một bông hoa bách hợp. Vẻ đẹp tinh khiết lạnh lẽo lúc đó, hắn chăm chú ngắm nhìn, lại thấy ẩn hiện một thoáng nét ôn nhu.

"Cảm ơn sư tỷ." Trương Tiểu Phàm cố gắng đè một cảm giác tự nhiên bùng lên trong lòng, khẽ nói.

Lục Tuyết Kỳ lắc đầu, chậm rãi nói: "Ban đầu ta tại tử linh uyên gặp hiểm, người cũng đến cứu ta, giờ sao lại còn nói như vậy?"

Trương Tiểu Phàm giật mình, rồi thì không biết phải nói gì, mặc nhiên cúi đầu. Lục Tuyết Kỳ thấy vậy, đột nhiên mỉm cười nhẹ nhẹ.

Lá rơi lất phất trong không trung và nụ cười đó, Trương Tiểu Phàm nhìn thấy, dường như trong ánh sáng mờ tối, ngay ở trước mặt mình, làm tan chảy vẻ lạnh lùng của cô.

Trương Tiểu Phàm đột nhiên quay đầu, không dám nhìn Lục Tuyết Kỳ thêm một chút nào nữa, nắm thiêu hỏa côn hướng về phía Niên Lão Đại và Đại sư huynh đang giao thủ đi tới. Lục Tuyết Kỳ đứng nguyên ở đằng sau, ngắm nhìn bóng hình hắn, im lặng một hồi lâu, rồi sau đó chuyển gót, đi tới gần Dã Cầu và Lưu Hạo ngăn chúng lại.

Lục Tuyết Kỳ vừa tới, cục diện đã ngay lập tức thay đổi, đạo hạnh của cô vốn dĩ rất cao, sau khi thoát hiểm ở Tử linh uyên lại tiến thêm một bước nữa, trong tay cô lại có thanh thiên gia thần binh, Lưu Hạo

cùng Dã Cầu lúc này hai đánh lại một, mà vẫn ở thế kém.

Về phần Niên Lão Đại, ngay khi thấy Trương Tiểu Phàm nhập cuộc, trong lòng trùng ngay xuống, hẳn không hề khiếp sợ công lực tiểu tử này, mà sợ cái gậy kỳ quái tiểu tử đang cầm trong tay. Quả nhiên Trương Tiểu Phàm tiến tới, rồi dùng Thiêu hoả côn ngăn đạo hồng quang lại, sắc diện không hề thay đổi. Bọn Tổng đại nhân trong lòng thấy ngay luồng khí tà sát của xích ma nhãn bắn tới ngừng ngay lập tức.

Rồi sau đó Tổng đại nhân cùng Đỗ Tất Thư xuất thủ đánh tới, tiên kiếm và xúc sắc lập tức bỏ xuống người Niên Lão Đại. Niên Lão Đại bực tức hét lớn, nhưng dù cho hẳn có cổ tăng lực chiêu của xích ma nhãn, Trương Tiểu Phàm tại luồng lực đạo hết sức của đạo sáng hồng quang đó, tuyệt nhiên không bị ảnh hưởng bởi luồng khí tà sát kia.

Chính vào lúc đó, Niên Lão Đại bó chân bó tay, lảo lơi nhìn sang bên cạnh, chứng kiến bên cạnh mình bọn Dã Cầu, Lưu Hạo cùng với phu nhân xinh đẹp kia tựa hồ cũng không được tốt lắm, bèn hét lên một tiếng lớn: "Chạy!"

Chỉ thấy hẳn thét lên một tiếng thật to, xích ma nhãn đột nhiên bùng lên dữ dội, "phụt phụt phụt" phát ra bảy tám đạo hồng quang, Trương Tiểu Phàm miễn cưỡng chặn lại năm đạo, những đạo hồng quang còn lại nhằm vào bọn Tổng đại nhân và Đỗ Tất Thư đánh tới. Niên Lão Đại lợi dụng tình huống này, quay người chạy vội, ở đằng xa bọn người của luyện huyết đường cũng đồng chạy về phía sau.

Lục Tuyết Kỳ hừm một cái, không để ý đến tiếng kêu của Tổng đại nhân "Giặc cùng chó đuổi" ở phía sau, thiên gia thần kiếm tại không trung phi qua, nhằm phía trước mặt đuổi tới.

Trương Tiểu Phàm giật mình, hấp tấp bám theo. Chỉ thấy thiên gia lam quang như điện, trong nháy mắt đã đuổi gấp lên, chạy ở cuối cùng chính là Dã Cầu đạo nhân thấy sau gáy gió lạnh thổi tới, sợ dựng hết cả lông gáy lên, không chịu được kêu thất thanh: "Cứu mạng với!".

Bọn Niên Lão Đại kinh hãi, vội vã quay đầu, đứng vào lúc đó, tại phía sau bọn người của luyện huyết đường, ở chỗ rừng tối tăm ấy, đột nhiên một đạo bạch quang chớp lên, rồi theo đó là một đoá hoa trắng hiện ra.

Trương Tiểu Phàm đang ở phía sau, thấy Dã Cầu như vậy bèn ngừng ngay lại, rồi bật lên cười.

Đoá hoa trắng kỳ diệu đó tại không trung chớp chớp chiếu sáng, ngay lập tức bạch quang theo đó phát ra, phảng phất hoá thành vô số điểm sáng, thành mãn thiên hoa vũ, như một đoá hoa lớn, hướng tới luồng sáng thiên gia của Lục Tuyết Kỳ đánh tới.

Thiên gia thần kiếm trong tay Lục Tuyết Kỳ không hề ngừng lại, băng băng phi tới, nháy mắt, hai đạo kỳ quang dị bảo đó đã đập vào nhau..

Rồi ngay vào lúc đó, bỗng phát ra một âm thanh lớn.

Đột nhiên, một luồng sóng xung kích vô hình từ chỗ hai pháp bảo chạm nhau, lấy hai pháp bảo làm trung tâm, hướng về bốn phương tám hướng bùng ra, lá rụng như mưa, bị thổi bay tít lên trời, hai

người đứng ở đó, không ngờ, cũng bước lùi lại một bước.

Một lúc lâu sau, cơn sóng lấm liệt đó mới dần dần ngừng lại, Lục Tuyết Kỳ quay lại đứng cạnh Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm nhìn cô, nhận thấy sắc mặt cô tựa hồ trắng thêm một chút nữa, phảng phất như là không hề có chút huyết sắc nào.

Lục Tuyết Kỳ hình như cũng cảm thấy trương Tiểu Phàm đang lo lắng, nhìn hắn một cái, nhẹ nhẹ lắc đầu, ý nói mình không sao. Trương Tiểu Phàm bèn quay đầu nhìn ra phía trước.

Trong đêm đen, đoá hoa trắng kì diệu kia chậm chậm quay, rồi sau đó từ từ hạ xuống, bốn phía im lặng, rồi đột nhiên có một bàn tay trắng như tuyết từ trong đêm đen hiện ra, nhẹ nhàng cầm lấy đoá "thương tâm kỳ hoa" này.

Trương Tiểu Phàm đột nhiên nhận ra, trái tim bất ngờ đập mạnh.

Bích Dao lặng lẽ từ từ hiện thân, trong đêm tối bước ra. Bọn Niên Lão Đại trên mặt đều hiện ra vẻ cung kính. Bích Dao không hề liếc nhìn bọn chúng đến một cái, đôi mắt của cô, chăm chú nhìn vào Trương Tiểu Phàm, sau đó chuyển mục quang nhìn sang Lục Tuyết Kỳ đang đứng bên cạnh, liếc nhìn. Mắt của Lục Tuyết Kỳ không hề lẩn tránh, cũng ngưng thần ngắm nhìn nữ nhân xinh đẹp và thanh khiết kia.

Tại cục trường, không một ai nói gì, không khí giao chiến ác liệt vừa rồi, đột nhiên trở lại im ắng, phảng phất ẩn hiện một nét kỳ quái.

Trương Tiểu Phàm nhìn ngắm Bích Dao, rồi lại nhìn Lục Tuyết Kỳ, định mở miệng nói điều gì đó, nhưng không ngờ đúng vào lúc đó, lại nghe thấy tiếng bước chân, chính là Điền Linh Nhi đang đi lại gần, mắt nhìn Lục Tuyết Kỳ và Bích Dao nhìn nhau, ngạc nhiên hỏi Trương Tiểu Phàm: "Tiểu Phàm, bọn họ làm sao thế?"

Trương Tiểu Phàm trong lòng đang thấy sờ sợ, bản thân mình cũng không minh bạch chuyện hai người kia, chính lúc đang nghĩ là có điều gì kỳ lạ, đột nhiên bị Điền linh nhi chất vấn, thành ra cứ ấp a ấp úng.

Nghe tiếng Điền Linh Nhi hỏi, Bích Dao cùng Lục Tuyết Kỳ đồng thời quay lại nhìn, hai cặp mắt đều rất trầm tĩnh, liếc nhìn nét mặt của Điền Linh Nhi.

Điền linh nhi cảm thấy khó hiểu, không ngờ lại thụt lùi về sau một bước, nhưng dù sao Lục Tuyết Kỳ cũng là người đồng môn, bèn hướng sang phía cô hỏi: "Lục sư tỷ, chuyện gì vậy?"

Lục Tuyết Kỳ im lặng một hồi rồi quay đầu, nhẹ nhàng thốt: "Không có gì đâu."

Đồng thời lúc đó, Bích Dao cũng chuyển ánh mắt nhìn sang chỗ khác.

Trương Tiểu Phàm đứng im ở đó, rồi đột nhiên tỉnh lại, tự mắng mình không ra làm sao cả, hiện thời mọi người đang ở trong tình thế nguy hiểm bốn bề, mình thì đứng im như thặng ngọc ở đây, đúng là đáng chết. Nghĩ vậy bèn quay sang phía Lục Tuyết Kỳ và Điền Linh Nhi bảo: "Chúng ta chạy nhanh thôi, trên đảo này có nhiều chúng nhân ma giáo lắm."

Một tiếng hừ thốt lên, nghe có phần giận dữ, chính là từ phía Bích Dao phát ra.

Trương Tiểu Phàm không dám nhìn Bích Dao, quay người lùi về. Lục Tuyết Kỳ nhìn về phía trước ngó Bích Dao, rồi cũng cùng với Điền Linh Nhi quay về sau. Bọn Tổng đại nhân đợi cho cho cả ba người quay lại, rồi dìu Hà Đại Trí đang bị thương lên, nói: "Chúng ta đi nhanh thôi."

Nói xong quay mình chuẩn bị hướng về phía bờ biển bay lên, đằng sau họ lúc đó, Dã Cầu rất muốn đuổi theo, nhưng bị Niên Lão Đại nắm tay lại nói nhỏ: "Có Bích Dao tiểu thư ở đây, làm gì cũng phải hỏi tiểu thư đã."

Bích Dao nghe vậy, cũng vẫn không hề có phản ứng gì, cứ nhìn bọn người Thanh vân môn cảnh giác nhìn ngó, rồi dần dần lui xa.

Thân hình của cô, vẫn không hề cử động.

* * *

Đằng xa, ở phía biển bọn Trương Tiểu Phàm đang lui về, đột nhiên truyền lại một tràng tiếng khóc rú, âm thanh nghe lại không hề giống với tiếng người gào khóc, mà như tiếng rỗng ngâm, hướng thẳng lên trời, toả ra bốn phía.

Ấn hiện tiếng sấm ì ầm, ù ù vẳng tới. Âm thanh này, hình như vọng đến từ phía biển sâu đằng kia.

Bích Dao đứng yên ở đó, rồi đột nhiên giật mình, thấy ở trên mặt lạnh lạnh, một giọt nước trong vắt, rơi ở trên mặt cô.

Gió thổi, mưa bắt đầu rơi.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 72

Quỳ Ngu

Trong đêm đen thăm thẳm, một cơn mưa ngập trời nhất tề ập xuống, từ biển khơi phía xa ủa tới một trận gió cực kỳ mãnh liệt, như dã thú sỏ chuồng gầm gừ phóng về cái tiểu đảo trợ trợ này.

Thế mưa hợp gió, bao trùm cả trời đất, chẳng mấy chốc đoàn người bị chìm ngập trong cơn mưa gió đầy trời này.

Trương Tiểu Phàm đang theo sau mọi người phải dừng chân lại, đưa tay lên miễn cưỡng che chắn phần nào cơn mưa gió đang ập đến. Những hạt mưa to như hạt đậu đập vào mặt đau rát.

Phía trước, biển khơi hùng vĩ dậy sóng, tưởng chừng như một dã thú khổng lồ đang lay tỉnh sau giấc ngủ say, bắt đầu gầm gừ.

Trước mặt mọi người lúc này là một bờ cát dài, xa đầu bên kia của bờ cát là biển cả đang sôi sục. Trong bóng đêm vô tận, những ngọn sóng càng lúc càng cao theo nhau ập đến, ầm ầm vỗ vào bờ cát, mỗi một cái vỗ xuống như chấn động cả mặt đất.

Một con sóng, lại một con sóng!

Tưởng chừng như một cự thú hung ác nào đang giậm chân, từng bước từng bước một tiến về phía họ.

Bầu trời lại vô cùng yên lặng, mây đen che phủ nhưng tuyệt nhiên không một tiếng sấm nào nổ ra.

Mọi người biến sắc, oai nghiêm của trời đất quả là to lớn.

Điền Linh Nhi lo lắng quay sang Tổng Đại Nhân nói: “Đại sư huynh, làm sao bây giờ, chuyện gì xảy ra vậy?”

Tổng Đại Nhân trong lòng cũng kinh hãi, đó giờ cũng chưa từng gặp qua cảnh tượng như thế này, nhất thời chau mày, không biết đây có phải là điềm lành không. Trương Tiểu Phàm đứng ở phía sau trong lòng vô cùng lo lắng, dù ngày trước tại Vô Tình Hải ở Tử Linh Uyên đã từng thấy qua cảnh tượng Hắc Thủy Huyền Xà lúc xuất thế, nhưng nghĩ đến uy lực của Hắc Thủy Huyền Xà thật không sức con người nào chịu nổi, toàn thân lạnh toát.

Nhĩ đến đây, trong lòng chợt lay động, vô thức nhìn về phía bên Lục Tuyệt Kỳ, chỉ thấy nữ tử mỹ lệ đó im lặng đứng bên kia, mưa gió thổi vào y phục làm nàng càng thêm diễm lệ. Gương mặt trắng ngần đang quay nhìn về hướng biển khơi đen thẳm, ngơ ngẩn xuất thần.

“A”, Đỗ Tất Thu ở phía trước chợt kêu lên một tiếng, “Mọi người nhìn về phía trước, hình như có dáng người”.

Mọi người kinh ngạc phóng tầm mắt về phía đó, quả nhiên thấy trên bờ cát phía xa khoảng mấy mươi trượng, từ bóng đêm xuất hiện thân ảnh vài chục người, tất cả mặc đồ đen toàn thân, trong đêm tối thật khó phát giác sự xuất hiện của họ, nhưng Đỗ Tất Thư đi đầu luôn chăm chú nhìn về phía trước, nên đã phát hiện ra.

Mặc dù đã phát hiện ra nhóm người đó, nhưng trong đêm mưa gió đầy trời như thế này, bóng tối càng thêm dày đặc, mọi người nhìn không rõ nhóm người đó đang làm gì, chỉ thấy họ phân tán trên bờ biển, trông rất hồi hộp.

Diền Linh Nhi nhíu chặt mày, quay sang hỏi: “Huynh có nhìn rõ những người đó là ai không?”

Đỗ Tất Thư cùng Tống Đại Nhân cùng lắc đầu, chợt Lục Tuyết Kỳ ở phía sau nói: “Những người đó là người của Ma giáo”.

Diền Linh Nhi hơi giật mình một cái, nhưng lập tức hiểu ra ngay, lúc này trên Lư Ba Sơn toàn bộ môn hạ chính đạo đang giao chiến cùng ma giáo, sự có mặt kỳ quái của những người này trên bờ biển lúc này đã tố giác sự tình.

Nghĩ đến đây, trong lòng càng thêm lo lắng, nhớ lại lúc nãy khi giao chiến với người ma giáo, không thấy ai chạy về phía này.

“Tính sao bây giờ, đại sư huynh?”

Mọi người đều nhìn về hướng Tống Đại Nhân. Tống Đại Nhân do dự giây lát, cuối cùng quyết định tạm thời nên lẩn tránh, nói: “Chúng ta hiện tại tình thế bất lợi, nên ly khai chỗ này trước rồi nói sau”.

Nói xong, kêu gọi mọi người hướng sang bên mà đi, rời ra vùng bờ cát. Không ngờ mọi người vừa đi được vài bước, từ biển khơi rầm rầm truyền đến một tiếng gầm vang dội.

Trong phút chốc, mưa gió sấm đồng thời rền vang cả đất trời, một ánh chớp nhá lên như làm tê liệt không gian, rồi lại một tiếng sấm ầm ầm nổ lên, mặt biển trời lên như một hòn núi rồi chợt chệch sang hai bên. Rồi vô số bọt nước tung lên, trong cơn mưa gió cuồng thét, một âm thanh ầm vang, từ biển đen sâu thẳm vọt lên một thân ảnh khổng lồ, rồi nặng nề đáp xuống.

Cả Lư Ba Sơn như rung lên một lượt.

Bọn Trương Tiểu Phàm nhất thời như ngừng thở, đây quả là một kỳ thú to lớn vĩ đại, so với linh tôn Thủy Kỳ Lân trên đỉnh Thông Thiên Phong ở Thanh Vân Sơn lớn hơn một chút, toàn thân nhìn giống như trâu, màu xanh thẫm, nhưng trên đầu lại không có sừng, nhưng điều kỳ lạ nhất là phần thân dưới kỳ thú này chỉ có duy nhất một cái chân mạnh mẽ vô song mọc từ phía dưới bụng nó. Thoạt nhìn giống như người ta làm trò “một chân” trong dân gian, cho nên trong cái vẻ ngoài hung hãn của nó, lại mang một chút gì đó hoạt kê, khả ái.

Lúc này những hắc y nhân ngay lập tức âm thầm lui vào bóng đêm, nhưng ở trên bờ cát cứ cách khoảng một trượng lại có một vật kỳ quái, phát ra ánh sáng ảm đạm màu đỏ. Những vật này sắp thành một vòng tròn ngay phía trước mặt kỳ thú kia, trong đêm tối và mưa gió đầy trời thế này vòng tròn ấy vẫn rất nổi

bật.

Người Thanh Vân môn ai nấy mặt mày chăm chú, không biết bọn người ma giáo giờ trò quỷ gì, nhưng xem dáng vẻ bọn họ, dường như chỉ muốn đối phó với kỳ thú này. Nhưng cái bầy này lại quá rõ ràng, trong bóng đêm ai cũng dễ dàng thấy được, không biết kỳ thú đó rốt cuộc sẽ thế nào?

Kỳ thú sau khi vọt lên từ lòng biển, tự hồ như cảm thấy điều gì đó, chỉ đứng nơi đầu sóng ngoài bờ biển mà không bước lên, cái đầu to lớn của nó cứ rướn lên như muốn ngửi cái gì đó trong không khí.

Bỗng Đỗ Tất Thư giật mình, kêu thất thanh: “Hồng rồi, anh chàng này mắt không được tốt”

Mọi người nhất tề phản ứng, lúc này những điểm sáng đỏ trên bờ cát rất là dễ thấy, nhưng kỳ thú ở phía đối diện lại như không thấy gì cả. Có thể lúc trước nó toàn sinh sống ở biển sâu, chưa bao giờ sử dụng mắt cho nên mắt nó bị thoái hóa chăng? Không hiểu sao người Thanh Vân Môn đối với kỳ thú này tỏ ra có chút lo lắng cho nó.

Dường như sau khi để người ta nhìn thử một đoạn, sấm sét lại nổ lên, mưa gió to bờ, nhưng kỳ thú như thể không nhận thấy gì cả, chỉ mãi lắc lư cái đầu, cũng không thấy nó dụng lực như thế nào, không trung một tiếng sấm rền vang, thân hình to lớn của nó bay vọt lên không, hướng về về phía trước.

Cái chân rắn chắc của nó giẫm phịch xuống bờ cát, nơi phía trong của cái vòng tạo bởi các điểm sáng đỏ, tạo nên một dấu chân sâu hoắm.

Cùng lúc đó, trong bóng đêm đen thẫm thẫm, vang lên tiếng niệm chú thần bí.

Âm thanh như tiếng rên rỉ từ cõi u minh, thăm thẳm lan xa trong đêm mưa gió phiêu đảng. Ngay sau khi các chú văn thần bí đó ngân lên, các điểm sáng màu đỏ yếu ớt lúc nãy giờ đột nhiên sáng bừng lên, các hắc y nhân biến mất lúc nãy bây giờ cũng đã quay trở lại đứng cạnh các vật thần bí đang sáng đỏ đỏ.

Kỳ thú đó đột nhiên ngửa đầu rống lên một tiếng khỏ sở.

“Àn ú.....”

Âm thanh tựa hồ như có thể nhìn thấy được cả từng đợt sóng âm lan ra, mưa gió ào ạt rơi xuống, sấm sét vang trời, chớp giật mãnh liệt.

Lúc này các hắc y nhân đồng loạt đặt tay lên các vật thần bí kia, tức thì, những vật đó quang mang đại thịnh, chiếu sáng đỏ rực. Mỗi vật cách nhau chừng một trượng, chợt đồng thời chiếu ngang ra một tia sáng, chớp mắt đã kết thành một vòng tròn lớn, đỏ rực.

Mọi người chưa kịp phản ứng gì, lại thấy cái vòng sáng bay vọt lên không, tạo ra vô số tia sáng hướng thẳng lên, làm thành một bức tường ánh sáng dày đặc, giam kỳ thú vào trong. Trên không trung các tia sáng đó gập ngang lại, hội tụ vào tâm vòng của vòng tròn.

Bóng đêm bị đẩy lùi tự bao giờ, lúc đó trên không trung một thân ảnh từ từ xuất hiện.

Quý Vương ngạo nghễ đứng trên không trung trên chiếc cổ đỉnh màu đỏ, sắc mặt nghiêm nghị, hai tay bắt pháp quyết trước ngực, miệng lâm râm niệm các câu thần chú kỳ bí.

Tất cả tia sáng đỏ cứ liên tục hội tụ vào cái cổ đỉnh dưới chân ông ta.

“Àn ú.....”

Lại một âm thanh cuồng nộ. Kỳ thú đang bị giam trong vòng ánh sáng kích động phần nộ, nhắm thẳng vào bức tường ánh sáng mà đâm vào. Gương mặt Quỷ Vương lộ một chút căng thẳng, tiếng niệm chú trở nên gấp gáp hơn.

Ở phía xa, nhóm người của Thanh Vân Môn trố mắt há hốc, thật ra lúc này là cơ hội để chạy trốn tốt nhất, nhưng bọn người họ cứ liên tục nhìn không chớp mắt.

Trên không, dường như ngay phía trên đỉnh đầu Quỷ Vương, một tiếng sấm nổ âm vang. Đồng thời kỳ thú cũng đâm sầm vào mặt trên của cái lồng ánh sáng.

“Àm...”

Một âm thanh vang tận chân trời, cái lồng ánh sáng rục rỏ rung lên không ngớt, vô số tia điện xuất hiện tấm màn ánh sáng đó, xẹt ngang xẹt dọc tạo ra âm thanh rất chói tai. Các hắc y nhân đứng phía dưới chân kỳ thú, cách một bức tường ánh sáng, thân hình cũng rung lên không ngớt.

Trên không, sắc mặt Quỷ Vương phút chốc trắng bạch ra.

Nhưng sau khi bị rung lên kịch liệt như vậy, cái lồng ánh sáng vẫn không hề suy suyển, dần dần ổn định trở lại. Quỷ Vương lại trần chân xuống cổ đỉnh, trông tư thế vô cùng ngoạn mục.

“Àn ú... àn ú... .. àn ú.....”

Kỳ thú như nổi điên, toàn thân phát xuất thanh quang, cứ từng cái từng cái đâm sầm vào bức tường ánh sáng đang vây hãm nó, cùng lúc đó sấm chớp cứ liên tục nổ vang trời.

Mưa gió điên cuồng gào thét, dường như trên chín tầng trời, lôi thần đang phần nộ gầm rống.

Trận sấm sét rầm rĩ đó, mỗi tiếng đều như chấn động Lưu Ba Sơn, chấn động cả đại dương.

Nhưng dưới cái uy thế của trời đất này, cái lồng ánh sáng này không hiểu sao vẫn không hề nghiêng ngã, vẫn sừng sững úp xuống kỳ thú.

Thời gian chậm chậm trôi qua, kỳ thú càng tông vào bức tường ánh sáng, càng về sau càng vô lực, bắt quá chỉ làm cho nhóm người ma giáo ở phía ngoài chấn động, còn Quỷ Vương đứng trên không lại vô cùng vững vàng. Chỉ có điều sắc mặt Quỷ vương nhợt nhạt, rõ ràng việc vây thi pháp vây bắt cỗ kỳ thú này mặc dù có sự hỗ trợ của cổ đỉnh pháp bảo, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Trên bờ cát, mấy chục hắc y nhân quá nửa đã ngã ra đất, do bị đại lực chấn động quá mạnh, những người còn lại đứng xem mà cũng ngã nghiêng ngã ngửa, chỉ một vài người đạo hạnh cao thâm là kiên trụ được ở xung quanh vòng sáng.

Mưa gió đầy trời bây giờ đã dần dần ngớt, dường như báo trước sự việc gì đó.

Quả nhiên, sau cú tông cuối cùng vô dụng, kỳ thú thở khì rồi rống lên một tiếng, không cử động nữa.

Người Thanh Vân Môn đưa mắt nhìn nhau, tất cả nhất thời không nói được lời nào.

Một lúc sau, Đổ Tất Thư hướng sang Tống Đại Nhân hỏi: “Đại sư huynh, chúng ta ..., chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Trương Tiểu Phàm cũng hướng nhìn về phía Tổng Đại Nhân. Việc theo dõi trận chiến kinh tâm động phách vừa rồi đã làm tâm trí hắn lay động. Không hiểu sao, hắn cảm thấy mũi lòng với con kỳ thú kia, trong thâm tâm ẩn chứa ý nghĩ muốn giúp cho nó.

Kỳ thực, người Thanh Vân Môn không ai không có mong muốn này. Môn phái của họ đã cùng ma giáo đối địch cả ngàn năm, nay thấy ma giáo hao tổn công phu để vây bắt kỳ thú như vậy, chắc là quan hệ vô cùng trọng đại.

Nhưng Tổng Đại Nhân thân là đại sư huynh, trầm ngâm suy nghĩ một lúc, rồi nói: “Chúng ta không nên gây thêm chuyện nữa, mau lánh đi thôi”

Mọi người nhìn nhau một cái, tự biết lúc này không phải lúc, hướng Tổng Đại Nhân chạy theo sau. Bước từng bước một phía sau là Trương Tiểu Phàm, đột nhiên phát hiện Lục Tuyết Kỳ không có đi theo sau mọi người, lập bấp kinh ngạc, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lục Tuyết Kỳ đứng yên một chỗ không bước đi, lấy làm lạ hỏi “Lục sư tỷ, người làm sao vậy?”

Lục Tuyết Kỳ đang nhìn về phía trước, nơi kỳ thú đang bị giam hãm trong cái lồng ánh sáng. Chỉ thấy nó lúc này cuối đầu buông tay, dáng vẻ cam chịu, đang hờ hững đứng nơi đó. Mây đen đầy trời khi nãy giờ cũng dần dần tan, cái uy thế làm thiên địa ngả nghiêng, phong vân biến sắc lúc nó mới vút lên khỏi mặt biển, bây giờ không thấy nữa.

Khung cảnh nơi đó lúc này trông như một hải tử tội nghiệp, cùng đồ mạt lộ, cõi lòng chết lặng, cô liêu đứng đó.

Trông thật thê lương, trông thật ảm đạm.

“Leng keng”

Lam sắc quang mang, xuất hiện như sao băng, soi rọi bóng đêm xung quanh.

Thiên Gia thần kiếm được tuốt ra khỏi vỏ, quang mang thanh khiết, phản chiếu gương mặt xinh đẹp tuyệt thế của chủ nhân nó - lạnh lùng sương giá, mục quang yên tĩnh.

Lục Tuyết Kỳ từ từ quay đầu nhìn lại Trương Tiểu Phàm, sắc mặt lạnh băng, chậm chậm nói: “Kỳ thú này xem ra quan hệ trọng đại, ngươi mau ..., các ngươi mau đi đi, ta sẽ theo sau”.

Mọi người kinh ngạc, Trương Tiểu Phàm há hốc, kêu thất thanh: “Tỷ...”

Chỉ một nói được một tiếng, đã thấy thân hình mỹ lệ của nàng vọt đi, quang mang như lưu tinh lấp lánh trong đêm, phá tan bóng tối, hướng vào bức tường ánh sáng kia đâm tới.

Nhóm người Thanh Vân Môn kinh hãi thất sắc. Trương Tiểu Phàm, Điền Linh Nhi, Đỗ Tất Thư cùng lúc quay về hướng Tổng Đại Nhân la lên: “Đại sư huynh...”

Tổng Đại Nhân trên trán mồ hôi nhễ nhại, muốn rời đi chỉ sợ không qua được cửa ải này, trong lòng cũng tự cảm thấy áy náy, nhược bằng lưu lại nơi đây thì lành ít dữ nhiều, các sư đệ sư muội niên kỷ còn trẻ không hiểu chuyện, y cảm thấy lo cho tính mệnh của họ. Trong nhất thời, tâm trạng rối bời.

Tốc độ ngự kiếm của Lục Tuyết Kỳ quá nhanh, trong chớp mắt đã vọt tới gần cái lồng ánh sáng của

người ma giáo trên bờ cát. Lúc này bọn người ma giáo cũng đã phát hiện thấy việc bất thường, lập tức trở dậy la hét.

Quý Vương vẫn thản nhiên lơ lửng trên không trung, sắc mặt đã trở lại bình thường, lúc này đang cúi nhìn xuống, nhíu mày lắm nhằm một câu: “Thiên Gia thần kiếm?”

Bọn ma giáo hắc y nhân thấy Lục Tuyết Kỳ bay vọt đến trong lúc nhất thời không kịp phòng bị, chân tay luống cuống, Quý Vương ở trên không cũng không kịp đáp xuống. Kỳ thú trong lồng lúc này như muốn cố gắng thoát ra.

Đột nhiên một đạo thanh quang băng băng bay ngang ra, nhắm Lục Tuyết Kỳ chấn lại. Thiên Gia thần kiếm ngân lên một tiếng, đánh vào đạo thanh quang bức nó lui một chút, nhưng thân hình Lục Tuyết Kỳ cũng ngay lập tức bị ngăn lại, cách cái lồng ánh sáng vài trượng.

Bạch y thân ảnh tiêu sái của Thanh Long như quỷ mị đột nhiên xuất hiện trước mặt Lục Tuyết Kỳ, đồng thời càn khôn thanh quang ngọc giới cũng chui trở lại vào ống tay áo bên phải hắn.

“Vị cô nương này”, Thanh Long cười với Lục Tuyết Kỳ như thể nàng không phải là địch nhân của hắn, “Quý Ngu này chúng ta đã tốn bao khí lực mới bắt được, hơn nữa đối với quý phái cũng không có gì phương hại, các người hà tất phải tái khởi phân tranh?”

Lục Tuyết Kỳ hít một hơi dài, biết người trước mặt mình đạo hạnh rất cao thâm, tự e rằng mình không phải là đối thủ. Nhưng quay qua bên kia, mục quang lại thấy thân hình của Quý Ngu, lúc này cũng đang nhìn về phía này, đôi mắt hấp háy, miệng ư ừ những tiếng nho nhỏ, không biết nó đang nghĩ điều gì.

“Yêu nghiệt”, Lục Tuyết Kỳ hét lên một tiếng, không cần biết gì nữa, Thiên gia bảo kiếm lam quang chói mắt phóng thẳng đến Thanh Long.

Thanh Long giật mình một cái, mặc dù hắn đạo hạnh cao thâm, nhưng đối với Thiên Gia thần kiếm này cũng không dám xem thường, nhíu mày ngưng thần ứng chiến, tức thì thanh quang và lam quang như nổi liền lại với nhau, rốt cuộc đạo hạnh của Thanh Long so với Lục Tuyết Kỳ cũng cao hơn hắn, không những Càn Khôn Thanh Quang Giới không thua kém Thiên Gia mà chẳng bao lâu sau chiếm được thượng phong, thanh quang dần dần đẩy lùi lam quang.

Trương Tiểu Phàm thấy trước mắt tình thế vô cùng nguy ngập. Tổng Đại Nhân lập tức quay lại, nghiêng rặng, nói gấp: “Tiểu sư muội, muội cùng tiểu sư đệ lập tức mang tứ sư huynh chạy đi, ta và Tất Thư qua đó giúp đỡ, có cơ hội thoát bọn ta sẽ theo sau ngay”

Điền Linh Nhi thốt lên: “Đại sư huynh, muội....”

Tổng Đại Nhân trừng mắt, giận dữ nói: “Hiện tại không có thời giờ để nói những điều vô ích, đi mau”. Dứt lời, ra hiệu Đỗ Tất Thư băng mình phóng đi, bỏ lại Trương Tiểu Phàm và Điền Linh Nhi đứng đó. Kỳ thật bản ý của Tổng Đại Nhân không muốn can dự vào chuyện bọn họ, nhưng Lục Tuyết Kỳ là người của bản môn, không thể không lo. Nhưng trước mắt tình thế hung hiểm, đối phương lại là Quý

Vương và Thanh Long hai đại ma đầu, thập phần cấp bách, y chẳng còn cách nào khác trước tiên muốn chu toàn cho tiểu sư muội mà sư đệ, rồi tự mình qua xem xét, nếu có cơ hội chạy sẽ chạy.

Điền Linh Nhi bị Tổng Đại Nhân nạt một câu, nhất thời giật mình, từ nhỏ đến lớn, Tổng Đại Nhân rất thương mến nàng, chưa bao giờ quát mắng nàng lấy một câu, hôm nay đột nhiên bị y nạt một câu, nàng nhất thời không kịp phản ứng.

Nhưng nàng dẫu sao cũng là một đệ tử xuất sắc của Thanh Vân Môn, từ nhỏ vẫn luôn tranh cường hiếu thắng, cau mày trầm tư một lúc rồi nhìn Trương Tiểu Phàm nói: “Tiểu Phàm, ngươi ở đây chiếu cố tứ sư huynh, ta đi giúp họ một tay”

Trương Tiểu Phàm giật mình kinh hãi, nhưng chưa kịp nói lời nào, Hà Đại Trí thụ thương ở kế bên gắng sức nói: “Tiểu sư muội, nơi đó nguy hiểm, muội không qua đó được đâu...”

Nhưng Điền Linh Nhi đã quyết ý, làm sao nàng có thể nghe lời y mà ở lại. Lúc này trừ phi Điền Bất Dịch có ở đây thì mới có khả năng giữ được nàng, còn lời nói của Hà Đại Trí, nàng xem như gió thoảng bên tai.

Hà Đại Trí thấy Điền Linh Nhi hoàn toàn không nghe lời mình, gắng gượng trở mình, quay sang Trương Tiểu Phàm bảo: “Tiểu sư đệ, mau ngăn sư muội lại”

Trương Tiểu Phàm sực tỉnh, phóng vọt lên nắm tay áo Điền Linh Nhi, nói vội: “Tỷ đừng đi, tỷ ở đây để đệ đi tương...”

Chữ “trợ” chưa kịp thoát khỏi miệng, Điền Linh Nhi tính tình nóng nảy, giật tay một cái đã thoát khỏi Trương Tiểu Phàm. Trương Tiểu Phàm vội chụp lại tay áo của Linh Nhi, nàng lại hất tay ra không ngờ lần này từ tay áo nàng rơi ra một vật tròn tròn nho nhỏ.

Một viên đá tròn nhẵn đẹp đẽ, lăn trong bóng đêm.

Bên tai Trương Tiểu Phàm, phảng phất một giọng cười đùa của thiếu nữ: “Đợi lát nữa khi chúng ta quay trở về rồi, ta sẽ đem viên đá này tặng lại cho Tề đại ca, huynh ấy nhất định sẽ thích lắm”.

Hắn đột nhiên ngậy người ra, cánh tay lúc nãy vươn ra nắm lấy Điền Linh Nhi vẫn giữ nguyên, toàn thân không cử động.

Ở phía sau, Hà Đại Trí la lên: “Tiểu sư đệ, sao không ngăn muội ấy lại”

Trương Tiểu Phàm giật mình chột tỉnh, toàn thân toát mồ hôi, lập tức nhìn xem chỉ thấy Điền Linh Nhi đã ngự khởi Hồ Phách Chu Lăng, nhắm hướng bờ cát khi nãy mà bay. Trương Tiểu Phàm không nghĩ nhiều, lập tức ngự khởi Thiêu Hỏa Côn đuổi theo.

Điền Linh Nhi bay lên lưng trời, chỉ thấy Tổng Đại Nhân và Đổ Tất Thư đã gia nhập trận chiến của Lục Tuyết Kỳ và Thanh Long. Thanh Long lấy một chống ba nhưng không hề lâm vào thế hạ phong, mà ngược lại vô cùng trầm tĩnh, đối phó một cách dễ dàng.

Điền Linh Nhi tuy tính tình nóng nảy, nhưng tư chất thông tuệ, chỉ nhìn qua đã biết Thanh Long đạo hạnh cực cao, pháp bảo lại mạnh, tự suy tính nếu chính mình nhảy vào trợ giúp cũng chưa có khả năng

thủ thắng. Đào mắt một cái, lập tức có chủ ý, nòng không bay về hướng bọn Lục Tuyết Kỳ nữa, mà điều chỉnh phương hướng, âm thầm bay về mặt bên kia của cái lồng ánh sáng.

Trương Tiểu Phàm bay theo phía sau, giật mình một cái nhưng lập tức hiểu ra ngay. Hiện giờ toàn bộ người của ma giáo như bị trận chiến một chống ba của Thanh Long hấp dẫn, ngay cả người chủ trì tối thượng của pháp trận là Quỷ Vương, mục quang cũng nhìn về hướng Thiên Gia thần kiếm của Lục Tuyết Kỳ đang liên tục biến hóa, nhất thời không chú ý sự có mặt của Điền Linh Nhi.

Điền Linh Nhi trong chớp mắt đã tiếp cận phía bên kia của cái lồng ánh sáng, chỗ này nguyên là vị trí trấn giữ của một hắc y nhân, nhưng bây giờ đã nằm ngang nằm dọc trên bờ biển, hiển nhiên trong trận kịch chiến vây bắt Quỷ Ngu lúc nãy đã bị chấn tử.

Điền Linh Nhi đảo mắt quét nhanh, đột nhiên để ý thấy tia sáng đỏ thẫm được phát ra từ những vật bằng hình dạng như một thiết trụ. Các tia sáng đó cứ bắn lên phía trên rồi hội tụ vào cái cổ đỉnh dưới chân Quỷ Vương đang ở trên không trung.

Hiển nhiên những vật này là những vật quan trọng cấu thành pháp trận của cổ đỉnh đang vây khốn Quỷ Ngu. Điền Linh Nhi không nghĩ nhiều nữa, ngón tay rung động, Hồ Phách Chu Lăng lập tức bay ra, nhắm thẳng vào cây thiết trụ trên bờ cát đó.

“Bang”

Một tiếng nổ lớn vang lên, Hồ Phách Chu Lăng đã đánh mạnh vào cây thiết trụ đang tạo nên cái lồng ánh sáng đó.

DuongQua chú:

Cổ đỉnh: chiếc đỉnh dạng giống lư hương (đồ cắm nhang trên bàn thờ) nhưng to lớn hơn, đủ mọi kích thước, có hai quai hai bên, thường làm bằng đồng.

Tác giả chú:

1) (Sơn hải kinh, đại hoang đông kinh) Đông Hải Quỷ Ngu: Đông Hải có Lưu Ba Sơn, xa 7000 ngàn dặm, trên đó có thú lạ, giống như trâu, không có sừng, chỉ có một chân, vào ra mặt nước tất có xảy mưa gió, sáng như nhật nguyệt, tiếng kêu như sấm sét, tên gọi là Quỷ.

Chú: (Thần ma chí dị - linh thú thiên): Quỷ Ngu: kỳ thú thượng cổ, trông như trâu xanh, ba chân không sừng ???, tiếng rống như sấm. Sống lưu dưới biển sâu, ba ngàn năm mới xuất thế, xuất thế lập tức có mưa gió, sấm sét, là vật cưỡi của lôi thần.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 73

Tuyệt cảnh

Hồng sắc Quang mang bỗng run rẩy, giữa không trung Quỷ Vương và những bọn hắc y ma giáo, bao gồm cả kì thú Quỷ Ngưu đang bị nhốt dường như cùng lúc quay đầu lại.

Hồng quang vụt qua, Điền Linh Nhi cả kinh, lại thấy ám hồng sắc của Thiết Truy loạn chiến xung quanh. Nhưng bản thân nó lại được hồng quang bảo vệ, đứng yên bất động.

Lúc đó những người xung quanh đều đã có phản ứng, những hắc y ma giáo lần lượt tiến lại, Điền Linh Nhi sắc mặt trắng bệch, hơi thở yếu ớt, đúng lúc nguy cấp đó, đột nhiên có tia ánh sáng vụt qua mắt, hai tay rung động, Hồ Phách Chu Lăng bỗng nhiên rớt xuống đất.

Giữa không trung, Quỷ Vương sắc mặt biến đổi, tung cước quát lên: “Tiểu Nha đầu không biết sống chết, làm hỏng chuyện của ta!”

Chỉ thấy thân hình của hắn xoẹt qua, dừng mãi phi thường vụt bỏ xuống, nhưng cũng đúng vào lúc đó, từ phía xa âm thanh sắc nhọn vang lên không ngớt, trong một thoáng có vô số những tia sáng loé lên, đúng là đám người chính đạo và đại đội nhân mã của ma giáo đã đến đó, chém chém giết giết. Mấy cặp đấu kịch liệt nhất là Thương Tùng đạo nhân và Bách Độc Tử, Điền Bất Dịch đấu với Đoan Mộc Lão Tổ, nhưng Tô Như lúc này thì đang một chọi hai, giao tranh cùng với Hấp Huyết Lão Yêu đã bị thương và tay thiếu niên cao thủ Lâm Phong có mặt ở Tử Linh Uyên bữa đó.

Những người khác, như hoà thượng của Thiên âm tự, và môn hạ của Phần Hương Cốc, bao gồm cả sư đồ Đại Lực tôn giả, đều cũng đã đến đây rồi.

Nơi này có quá nhiều người đến, đột nhiên nhìn thấy trên bờ biển này bỗng dung có một bức tường sáng vô cùng to lớn, trong số đó còn có một con kì thú to lớn hình thù quái dị đang ngủ, nhất thời đều dừng tay lại, Bách Độc Tử và Đoan Mộc lão tổ cùng lúc nhảy lên, bỏ Thương Tùng đạo nhân và Điền Bất Dịch lại.

Thương Tùng Đạo Nhân và Điền Bất Dịch lúc đó không còn tâm chí đâu mà chiến đấu, đặc biệt là Điền Bất Dịch, nhìn ra phía xa dường như con gái của chính mình bị bọn ma giáo vây quanh, không kìm được mắt biến sắc, bèn bỏ về phía đó

Bách Độc Tử và Đoan Mộc Lão Tử đứng sóng bên, đầu tiên chỉ quan sát bọn Thanh Long đánh nhau, thấy Thanh Long một người chọi ba địch thủ thì biến sắc mặt, hứ lên một tiếng, nhìn lên không trung.

Lúc đó chỉ thấy Quỷ Vương bỏ xuống, nhưng cái đỉnh cổ đó vẫn từ từ chuyển động trên không trung,

hồng quang toả ra tứ phía.

Bách Độc Tử đột nhiên chau mày, trầm giọng nói: “ Phục Long Đỉnh”!

Doan Mộc Lão Tổ đứng bên cạnh không khỏi kinh ngạc, vội vàng nhìn lên, lập tức cũng dờ người ra.

Hai người bọn họ trong ma giáo là những người đạo hạnh vào bậc uyên thâm, kiến thức cũng trong giới ma giáo không phải tầm thường, chiếc đỉnh cổ đó nhìn từ xa lại, hình dáng cổ sơ, hai bên đỉnh có khắc long thủ phù điêu, lại thêm pháp trận thần bí trước mặt, có lẽ đây là “Khôn Long Khuyết” mà giới ma giáo vẫn đồn đại.

Nhưng pháp trận thần bí Khôn Long khuyết này trước nay phải có Phục Long đỉnh mới có thể thi pháp, phải dựa vào linh lực của Phục Long Đỉnh, có thể kích phát sát khí của trời đất, cho dù có đạo hạnh cao thâm nữa, cũng bị vây khốn, không thể thoát ra.

Nói thực, ngoại trừ loại pháp bảo kì lạ tuyệt thế này, nếu Quỷ Vương muốn vây nhốt con kì thú Quỷ Ngưu này thì khó mà có thể làm nổi.

Nhìn lại trận chiến, lúc đó mọi người dường như đã ngừng tay, đều bị nơi đó thu hút chú ý.

Quỷ Vương đương vội vàng từ trên không bổ xuống, lúc đó Điền Bất Dịch đang quan tâm đến ái nữ, dù đang ở cách xa cũng ngự kiếm lao tới. Ở phía gần, Trương Tiểu Phàm là người đến nhanh nhất, nên lúc đó cũng ở gần Điền Linh Nhi nhất, nhưng mà bên cạnh hắn cũng có vài tên hắc y ma giáo đang bổ tới.

Tình thế ngàn cân treo sợi tóc, điểm khấn yếu nhất chính là bên người Điền Linh Nhi.

Trương tiểu Phàm nhìn thấy bọn hắc y ma giáo cứ lao tới, trong lòng lo sợ, dùng hết sức nhảy đến, lao qua phía sau Điền Linh Nhi, người còn trên không Thiêu Hoả Côn thanh quang mạnh mẽ, quét lên người bọn người áo đen.

Bọn hắc y ma giáo lần lượt hét lên, trong một lúc rất nhiều pháp bảo đánh tới, Trương Tiểu Phàm thân hình chấn động, nhưng cuối cùng cũng ngăn cản được đám người này lại.

Đúng lúc ánh chớp điện khắp nơi đó, Điền Linh Nhi vội reo lên một tiếng, thấy Hồ Phách Chu Lăng từ dưới đất bay vọt lên, đánh văng ra một quả thiết trụ. Lập tức, hồng quang phát ra mạnh mẽ, cả khôn long khuyết pháp trận ánh chớp khắp nơi, đặc biệt là chỗ trước mặt Điền Linh Nhi, lúc đó chợt tạo thành một lỗ hồng cao hơn đầu người.

Trong ánh hồng quang, Kì thú Quỷ Ngưu bỗng kêu lên mộ hồi dài, âm thanh vang động cánh đồng xung quanh. Độc cước phát lực lao về phía Điền Linh Nhi.

Điền Linh Nhi gương mặt lộ vẻ vui mừng, vừa định thu hồi Pháp bảo Hồ Phách Chu Lăng, đột nhiên chỉ nghe thấy tiếng Trương Tiểu Phàm ở phía sau thất thanh kêu to: “Su tử, cẩn thận.”

Nàng cả kinh, bỗng nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy con kì thú to lớn đó đã lao đến, một tiếng rầm rĩ vang lên, thân hình to lớn đó đã ở ngay trước mắt.

Lúc đó Khôn Long Khuyết Pháp Trận đã bị loạn rồi, cái lỗ hồng giữa chừng không lập tức lan rộng ra,

trong chốc lát đã to lên vài lần, khiến cho Quỷ Ngưu có thể lao qua.

Hồng quang loạn chiến. ánh sáng toả khắp phương làm cho thân hình đang bỏ xuống của Quỷ Vương cũng phải dạt sang bên cạnh.

Lúc đó Quỷ Ngưu tròn mắt nhìn, hung quang toả bốn phương, cũng căn bản không kể gì đến việc Điền Linh Nhi mới phá pháp trận lúc này, gầm rú ầm ầm, đầu lay động lao về phía nàng.

Điền Linh Nhi cả kinh biến sắc, chỉ thấy một cái miệng to đầy máu lao về phía mình, mùi huyết nhục sộc vào mũi, nhất thời sợ đến mức đờ người ra, toàn thân bất động.

Mắt thấy Quỷ Ngưu đã lao đến sát một bên, chỗ mà nó vừa bị Khôn Long Khuyết vây vẫn còn hơn chục người chết, tất cả bọn hắc y nhân đều không hện mà cùng đồng loạt thối lui. Trương Tiểu Phàm trong lúc kinh hãi vẫn nghiêng răng lao tới, Thiêu Hoả Côn rực sáng, nhắm hướng đầu Quỷ Ngưu đánh xuống.

Từ xa, Thanh Long đánh vệt thanh tiên kiếm của Tống Đại Nhân, bắt giác nhìn về phía Trương Tiểu Phàm, vừa lúc trông thấy Thiêu Hoả Côn bỏ về phía Quỷ Ngưu, đột nhiên thân hình chấn động, thất thần, thất thanh kêu to lên: “Đây là...”

Trong trận chiến, con Quỷ Ngưu đó không hổ danh là tuyên cổ kì thú, cảm giác được Pháp bảo bỏ tới, đầu hướng ra, xem chừng muốn dùng đầu trực tiếp đỡ lấy Thiêu Hoả Côn. “Ầm” lên một tiếng, Thiêu Hoả Côn lại bay quay trở lại, Trương Tiểu Phàm thân hình chấn động, chỉ cảm thấy một luồng đại lực mạnh mẽ, như nghiêng trời lệch đất ào tới, đẩy hẳn thối lui liền mấy bước.

Nhờ Trương Tiểu Phàm giúp cản trở, Điền Linh Nhi cũng định thần lại được, sắc mặt trắng bệch, chỉ mong thối lui ra sau.

Không ngờ con Quỷ Ngưu không biết sống bao nhiêu nghìn năm này vừa mới xuất thế, lại bị một bọn người vây hãm, định nhân cơ hội hiếm có mà thu phục nó, quả thật là khiến nó tức giận điên cuồng, cũng chẳng thèm biết trước mặt nó là những ai, thú tính chỉ muốn giết hết cả.

Chỉ thấy Điền Linh Nhi thối lui nửa bước, thu hồi Hồ Phách Chu Lăng xong đang định bay lên, thì cái miệng đầy máu kinh hoàng đó lại một lần nữa bỏ xuống.

Từ xa mọi người kêu lên sợ hãi, Tô Như và Tề Hạo sắc mặt trắng bệch, cùng vội lao tới, Điền Bất Dịch lao tới đầu tiên, tiếc rằng khoảng cách quá xa, xem chừng cách tới mấy trượng, khó mà có thể tiếp cứu kịp.

Nhưng Điền Linh Nhi rút cục cũng chẳng phải là vô dụng, cũng không phải là kẻ chịu khoanh tay chờ chết, hai tay chuyển động ko ngừng, Hồ Phách Chu Lăng như con rồng màu đỏ bay lên trời, trụ lại ở trên đầu của Linh Nhi, định ương ngạnh chống lại con dị thú.

Trương Tiểu Phàm đứng gần nhất ở ngay bên cạnh nàng cũng một lần nữa lao người tới.

Không biết có phải Hồng Quang của Hồ Phách Chu Lăng và hồng quang khi này của Khôn Long

Khuyết có chút giống nhau hay không, nhưng ánh mắt điên cuồng của Quỷ Ngưu lại càng thêm khốc liệt, những tiếng gầm rú nổi lên không ngớt, giống từ đỉnh núi Thái Sơn dội xuống.

Vừa tiếp xúc, mạnh yếu lập tức rõ ràng, Hồ Phách Chu Lăng liền bị cái mồm to lớn của Quỷ Ngưu đè xuống, Điền Linh Nhi sắc mặt trắng nhợt, hai đầu gối mềm nhũn ra, cả người bị áp lực lớn ấn xuống nền đất, bụi đất bay lên mù mịt. Chẳng ngờ lúc đó, nàng chợt nhìn thấy Trương Tiểu Phàm đã đến trước mặt, bèn hấp tấp nói lớn: “Tiểu Phàm, đệ mau đi đi”.

Trương Tiểu Phàm không phải không biết con Quỷ Ngưu đó rất mạnh, đôi đầu với con Quỷ Ngưu này chỉ có chết chứ không có đường sống, không ngờ trong thời khắc thiên địa biến sắc, phong vân vũ này, trước mặt của con cự thú hung ác, từ thân hình mỏng manh yếu nhược của người con gái, lại có tiếng hô hóaan gấp rút với hắn.

“Đệ mau đi đi...”

Gió thổi thốc vào mặt hắn.

Dường như từ trong tận đáy lòng, có gì đó mêng mông vô cùng mà cảm động làm sao!

Bóng hình mà người đã quen thuộc từ nhỏ ấy, đang ngay bên cạnh người, bao năm tháng bên nhau đã khắc sâu trong tâm trí, vào lúc ấy bỗng tuôn trào.

Cái gì đã khiến người si cuồng? Cái gì đã khiến người khổ sở?

Chợt nghĩ đến xác chết thương tâm trong Tích Huyết Động...?

Chợt nghĩ đến đôi yêu hồ đã cùng nhau nhảy xuống Nham Thạch ở dưới Động Hòa Long?

Hắn hít thật sâu, và lại thở ra một hơi dài.

Trời đất thế gian trở lên tĩnh lặng.

Nắm chặt Thiêu Hỏa Côn, nghiêng chặt răng, thân hình chàng thiếu niên đó vọt tiến lên.

Và cứ thế xông tới, không màng đến tất cả, cứ thế xông lên, lao đến giữa con cự thú và Điền Linh Nhi, tay mở rộng, hô to lên một tiếng, như cảm tử, như hùng tráng, như bi ai, cùng với Thiêu Hỏa Côn hòa làm một. Thời khắc này dường như cô đọng tới cả trăm năm.

Trái tim tan nát là vì ai?

Si dại là vì ai?

Quỷ Ngưu rống lên điên cuồng, hắn cũng hét lên, Thiêu Hỏa Côn phát ra ánh sáng mạnh chưa từng thấy, dường như đó là ngọn lửa được thắp lên bằng cả sinh mệnh, hùng hực cháy.

Một tiếng nổ lớn, Âm ỉ, rầm rĩ.

Có ánh chớp chợt lóe lên, xé toạc bầu trời.

Trương Tiểu Phàm hai đầu gối mềm nhũn, thất khiếu chảy máu, những giọt máu nhẹ nhàng lăn trên Thiêu Hỏa Côn.

Điền Linh Nhi kinh ngạc đến đờ đẫn cả người, thân hình kinh động, toàn thân bay về phía sau, thì ra Điền Bất Dịch cũng đã tới kịp, kéo Điền Linh Nhi lại. Nhưng khi Điền Bất Dịch gấp quay đầu lại, đột

nhiên nhìn thấy thân hình Trương Tiểu Phàm đã bị Quỷ Ngưu đè lên.

Quỷ Ngưu ngẩng đầu lên trời kêu to một tiếng, thân hình to lớn bay vọt lên không, cái chân to lớn dẫm về phía Trương Tiểu Phàm, uy thế vô cùng dũng mãnh, lúc đó mọi người không ai là không kinh hãi, ngay cả Điền Bất Dịch mặt cũng biến sắc.

Trương Tiểu Phàm hơi thở nặng nhọc, xương cốt toàn thân như bị tê liệt, chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt chỉ là một khoảng đen đang từ trên không trung ụp xuống.

Keng!

Không biết là ai vừa đánh rơi binh khí trong tay?

Và rút cục là ai, trong bóng tối tuyệt vọng kêu lên?

Một luồng ánh sáng vàng dần dần phát ra, kèm theo đó là một tia thanh quang.

Từ Thiêu Hỏa Côn trong tay của chàng thiếu niên, vô số những vân máu đỏ đột nhiên lóe sáng, như thiêu như đốt dòng máu sinh mệnh mong manh ấy.

Sắc vàng sắc xanh đan xen nhau, không ngờ Thiêu Hỏa Côn dường như nứt ra, chiếu sáng gương mặt hắc, từ từ hiện ra trước mắt, Viên Phệ Huyết Châu ở đầu thanh Thiêu Hỏa côn bỗng dung xuất hiện một chân ngôn của Phật gia. Chữ “Vạn” (1).

Ngay lập tức, dường như cộng sinh cùng chân ngôn đó, ở cuối chữ “vạn” lại ẩn hiện thêm một hình Thái cực màu xanh.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc tới ngẩn người ra!

Tất cả, trừ Quỷ Ngưu!

Con cự thú điên cuồng đó, đã không thể không nhảy xuống người tên thiếu niên vốn dĩ không thể chạy thoát nỗi kia. Chỉ thấy hắc trong lúc đối mặt với cái chết, hai tay giơ lên, hướng thẳng lên trời như chống cự.

Thời gian dường như cô đọng.

Trời đất như tái tê, mây đen sầm thảm.

Như cơn gió lạnh nhẹ nhàng thổi qua, như chiếc lá nhẹ nhàng rơi xuống.

Trên không bỗng xuất hiện một bóng người, nhanh như ánh chớp vọt bổ xuống, chính là Quỷ Vương.

Chỉ thấy trong chớp mắt ông ta đã lao đến sát bên, cướp lấy thiết chùy màu đỏ chỗ Điền Linh Nhi, sau đó lập tức cắm xuống bãi cát, đồng thời hữu thủ thò ra, vạch một đường trên uyển mạch tả thủ, máu hồng lập tức bắn vọt ra, phun lên bên trên thiết chùy.

Nháy mắt, hồng quang thiểm động, trên cây thiết trụ thần bí ánh lên màu đỏ sẫm, hồng quang phát ra tứ p hía, trong nháy mắt đã đáp xuống trước mặt Quỷ Ngưu, trước thân hình Trương Tiểu Phàm và những ánh hào quang xung quanh tạo thành một thể, Khôn Long Pháp Trận lại một lần nữa phát động.

Trên không, Phục Long đỉnh hào quang mạnh mẽ, chiếu sáng cả một góc trời.

“Ầm”!

Một tiếng động lớn vang lên, Quỷ Ngưu đã đánh tới màn hồng quang đó rồi, thân hình Quỷ Vương chấn động, thối lui liền mấy bước, nhưng Quỷ Ngưu cũng bị màn hồng quang đó chấn động bức lui, nó điên cuồng lao tới lần nữa. Nhưng trong hàng tràng âm thanh chát chúa, cuối cùng cũng bắt lực rơi xuống.

Quỷ Vương từ từ thở ra nhẹ nhõm, chậm chậm thả lỏng người, quay người lại, chỉ thấy phía sau người thiếu niên vẫn giữ nguyên trạng thái chổng đờ đó, nhưng hào quang của Thiêu Hoả Côn dần dần mất đi, chỉ bắt quá nhìn nét mặt của hắn, máu tươi tuôn chảy, mang một chút thê lương.

Quỷ Vương nhìn hắn chăm chú, Trương Tiểu Phàm khẽ há miệng, cũng nhìn về phía ông ta, trận chiến bỗng chốc chìm vào tĩnh lặng.

Đại Phạm Bát Nhã! đây đúng là Đại Phạm Bát Nhã!”

Đột nhiên, từ phía sau, Tăng nhân Thiên Âm Tự nhẹ nhàng vượt qua mọi người tiến lên, bao gồm Pháp Thiện từ trong đám tăng nhân không khỏi kinh ngạc tốt độ, chỉ vào Trương Tiểu Phàm hỏi: Tại sao người biết tu luyện Đại Phạm Bát Nhã Chân pháp của Thiên Âm Tự chúng ta?”

Chỉ thấy pháp tướng đó, trầm mặc đứng trước đám quần chúng đương bị kích động, một lời cũng không nói nghi hoặc nhìn về phía Trương Tiểu Phàm. Trong ánh mắt dường như có ánh hào quang thêm động.

Trương Tiểu Phàm từ từ, chậm rãi quay người lại, dường như mỗi cử động đều khiến hắn phải cố hết sức mình, cho đến khi hắn đối mặt với tất cả mọi người.

Điền Bất Dịch sắc mặt tái xanh, đứng đó bất động, tay nắm chặt Xích Diễm tiên kiếm, gân xanh nổi lên cuồn cuộn, tất cả đệ tử của Thanh Vân Môn dường như đều là lần đầu nhìn thấy chuyện kì lạ như thế này, kinh ngạc nhìn về phía hắn, tên thiếu niên khắp mình đầy thương tích.

Sau lưng, dường như truyền lại tiếng thở dài của Quỷ Vương.

Điền Linh Nhi nét mặt trắng bệch, tiến lên vài bước rồi đột nhiên dừng lại, khoảng cách ngắn ngủi giữa nàng và Trương Tiểu Phàm, dường như trở lên xa vời vợi, không thể nào vượt qua nổi.

“Tiểu Phàm” – Nàng nói rất khẽ, tưởng như chính nàng cũng không còn tin vào lời nói của chính mình nữa: “Những lời này của đại sư, có phải là thật hay không?”

Môi của Trương Tiểu Phàm bắt đầu run rẩy, dường như nỗi sợ hãi tốt cùng đang từ tận trong đáy lòng hắn từ từ trào lên. Hắn nhìn Điền Linh Nhi, rồi nhìn về phía sư phụ, nhìn về tất cả các đồng môn ở phía xa, sắc mặt của tất cả mọi người, đều mang vẻ lạ lẫm đó.

Hắn đột nhiên muốn hét to lên một tiếng, nhưng miệng cứng đờ, một từ cũng không thốt ra nổi.

Gió đêm thổi, y phục của hắn nhẹ nhàng phiêu động.

“Không sai, đúng là Phệ Huyết Châu, không thể sai được”

Đột nhiên, dường như cơn ác mộng vẫn còn tiếp diễn, một tiếng hô kinh ngạc nữa lại vang lên. Thanh Long đứng ở bên cạnh, nét mặt tràn đầy vẻ ngạc nhiên.

Lời nói đó vừa xuất ra, những người có mặt, bất kể là ma giáo hay chính đạo, mặt đều biến sắc.

Viên ngọc trên đầu pháp bảo của hắn, những đường máu bao quanh, khi này cũng có khả năng hấp phệ với Quỷ Ngưu. nhất định là viên Phệ Huyết Châu của Hắc Tâm Lão Nhân ba trăm năm trước.”

Mọi người rì rầm khắp nơi, mặt ai cũng mang sắc vẻ kinh ngạc, chỉ có Trương Tiểu Phàm, cái gì cũng không nghe thấy, một chút cũng không nghe thấy. Cảm giác tất cả mọi người xung quanh đều to tiếng nhộn nhạo cả lên như thế, không biết bao nhiêu người muốn hỏi hắn, muốn chất vấn hắn, nhưng hắn bất kể cái gì cũng nghe không thấy.

Hắn từ từ quay người lại, Quỷ Vương không biết từ lúc nào ở phía sau đã biến mất. Ở trước mặt hắn chỉ còn con kì thú Quỷ Ngưu đang bị Khôn Long Pháp Trận vây lấy, cứ quay vòng vòng, nhưng cuối cùng vẫn đành phải chịu phép, đứng im bất động, hướng lên trời rống lên tiếng kêu tuyệt vọng.

Tiếng động đó, khuấy động không trung trong đêm khuya, muôn phần thê lương.

Trương Tiểu Phàm từ từ ngẩng đầu, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Quả là một bầu trời đêm lạnh lẽo! Màn đen vô cùng vô tận, dường như làm cho người ta ghệt thở.

Hắn chợt cười, tiếng cười trong tuyệt vọng, tiếng cười không cất thành tiếng, thân mình lắc lư lay động, rồi cứ thế đổ xuống, ngã vật xuống đất.

Trước mắt toàn một màu đen, dường như màn đêm đen vô cùng vô tận đang đổ lên người hắn!

Sau đó mắt hắn chỉ thấy hoàn toàn đen tối!

-----

(1) Thiệu chữ chú:

Chữ “Vạn” Chính ra cái chữ ấy thế này, 卍” Chữ này trong kinh truyện không có, chỉ trong kinh nhà Phật có thôi. Nhà Phật 佛 nói rằng khi Phật giáng sinh trước ngực có hiện ra hình chữ 卍 người sau mới biết chữ ấy. Trong bộ Hoa Nghiêm 華嚴 âm nghĩa nói rằng : chữ 卍 nguyên không có, đến niên hiệu Trùng-thọ thứ hai đời nhà Chu mới chế ra và âm là vạn, nghĩa là muôn đức tốt lành đều họp cả ở đây. Lại chữ 卍, nguyên tiếng Phạn là Srivatsalaksana. Cưu Ma La Thập 鳩摩羅什 (344-413), Huyền Trang 玄奘 (600-664) dịch là đức 德, ngài Bồ Đề Lưu Chi 菩提流支 dịch là vạn 萬. Ở bên Ấn Độ 印度 thì tương truyền là cái tướng cát tường, dịch là đức là nói về công đức, dịch là vạn là nói về công đức đầy đủ. Song nguyên 卍 là hình tướng chứ không phải chữ, cho nên dịch là cát-tường hải-vân-tướng mà theo hình xoay về bên hữu là phải hơn. Vì xem như nhiều Phật thì nhiều về bên hữu, hào quang của Phật ở khoảng lông mày phóng ra cũng xoay về bên hữu, thì biết xoay về bên hữu mới là tướng cát-tường, có chỗ làm xoay về bên tả 卐 là lầm.

Bài này là Rùa dùng nick của Plasma post lên sau khi chỉnh sửa. (Plasma bạn nên rất ít vào cốc).

Chương này chỉnh tuy có nhiều hơn chương trước, nhưng lại nhàn hơn rất nhiều. Xem ra việc chỉnh sửa trong vài chương tới của Plasma có lẽ cũng chẳng cần thiết.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 74

U cơ

Một giấc mộng, phảng phất như đã cả nghìn năm.

Hắn một mình bước trong bóng đêm, cho đến khi nhìn thấy một thôn trang hiện ra phía trước. Ánh dương quang tươi đẹp trải trên cảnh xóm thôn trông rất quen thuộc. Hắn chạy thật nhanh, những khuôn mặt thân quen nhìn hắn mỉm cười, trêu đùa với hắn.

Không khí trong lành khiến tâm hồn hắn vô cùng thư thái. Hắn dừng lại trên bãi cỏ mượt đầu thôn, cảm thấy những lá cỏ mơn man trong gió, bất giác nở một nụ cười hân hoan vui sướng.

Đột nhiên một lũ trẻ con, không biết từ đâu chạy tới bao vây lấy hắn, một đứa mặt mũi khôi ngô quát lên lạnh lạnh: “Ngươi có phục hay không? Phục hay không?”. Nhìn kỹ lại hóa ra chính là Lâm Kinh Vũ.

Phục hay không...

Hắn lẩm bẩm một mình, chính những lời này, năm xưa ấy...

Trời đất bỗng nhiên tối sầm lại, mây đen sà xuống sát đỉnh đầu như cả bầu trời sắp sập sụp xuống, mọi người xung quanh đột nhiên biến mất, thôn trang yên bình phía xa thoát đã tan biến chẳng còn dấu vết gì, bóng tối lan tràn mặt đất, chỉ có một cột sáng le lói chiếu rọi thân hình trơ trọi của đứa trẻ, trong cơn kinh hoàng không biết bầu vùi vào đâu...

Hắn sợ hãi kêu to: “Ta chịu phục rồi, chịu phục rồi...”

Hai đầu gối hắn run rẩy sụp xuống, mồ hôi chảy ròng ròng, không ngừng thờ dóc.

“Tiểu Phàm, ngươi sao vậy?” Có ai đó bỗng nắm chặt lấy hai vai của hắn, thanh âm rất quen thuộc phảng phất lo lắng sợ hãi.

Trương Tiểu Phàm hỗn hển, ngược nhìn Lâm Kinh Vũ đang ở trước mặt, sắc diện khản trương nhưng trông rất tiều tụy, cũng đang chăm chú nhìn hắn. Tiểu Phàm run rẩy hoảng hốt, nhìn khắp xung quanh, bỗng thấy mình đang ở trong một căn phòng khách nhỏ, bài trí đơn sơ, chỉ có một cái bàn gỗ và một cái giường gỗ rất đỗi bình thường, bản thân hắn lúc này đang nằm ở trên giường, người phủ một tấm chăn mỏng.

Hắn khẽ cúi đầu, cố gắng định thần lại, nói: “Ta vừa mơ thấy ác mộng”.

Lâm Kinh Vũ nhìn hắn, môi khẽ mấp máy run run, chậm chạp thu tay lại.

Trương Tiểu Phàm im lặng một lát, đoạn hỏi: “Nơi này là nơi nào?”

Lâm Kinh Vũ thoáng do dự, trả lời: “Chúng ta đã rời khỏi Lưu Ba Sơn rồi, giờ đã tới Xương Hợp Thành ở bên bờ Đông hải, chỗ này là một khách sạn nhỏ ở Xương Hợp Thành”.

Trương Tiểu Phàm trầm mặc không nói gì.

Căn phòng bỗng trở nên vô cùng tĩnh lặng, hồi lâu sau Lâm Kinh Vũ mới đột nhiên cất tiếng nói: “Tiểu Phàm, ngươi có chuyện gì cần nói với ta không?”

Chỉ thấy đôi bờ vai của Tiểu Phàm khẽ run lên, bắt gặp đôi mắt của Lâm Kinh Vũ đang nhìn mình, người bạn thời thơ ấu ấy giờ đang chăm chú nhìn hắn, đôi mắt sâu thẳm thẳm, nhưng cái nhìn phảng phất có gì đó khác thường.

Hắn cúi đầu, chậm chạp nói: “Không có gì”.

Lâm Kinh Vũ khẽ nhíu mày, tưởng chừng như muốn nói điều gì, nhưng rồi lại thôi.

Sau một lát im lặng, Trương Tiểu Phàm bỗng cất tiếng hỏi: “Chúng ta quay về đây như thế nào?”

Lâm Kinh Vũ thở dài, nói: “Hôm đó trên Lưu Ba Sơn, sau khi ngươi hôn mê, mọi người trông thấy... bộ dạng của ngươi rồi, đều nhìn nhau lo lắng không biết xử trí ra sao, cuối cùng sư phụ ta và Điền sư thúc mới thương lượng với nhau, để cho người đưa ngươi về trước. Ma giáo khi đó tựa hồ cũng rất rối loạn, chỉ tập trung chú ý vào con quái thú, cũng không gây ra trở ngại gì đáng kể, vì thế mà chúng ta đều trở về Xương Hợp Thành an toàn”.

Trương Tiểu Phàm trầm ngâm hồi lâu mới hỏi tiếp: “Ta đã hôn mê như vậy bao lâu rồi?”

Lâm Kinh Vũ nói: “Ba ngày rồi”.

Trương Tiểu Phàm im lặng không nói gì, Kinh Vũ nhìn thấy bộ dạng tội nghiệp của hắn, trong lòng bỗng nhiên rung động, không kìm được buột miệng nói: “Tiểu Phàm, ngươi thực ra có chuyện gì, làm sao ngươi lại có...”

“Kinh Vũ!” Trương Tiểu Phàm đột nhiên kêu to, chặn ngang câu hỏi của Lâm Kinh Vũ.

Kinh Vũ giật mình, nhìn Tiểu Phàm trân trối.

Trương Tiểu Phàm như không để ý đến sắc diện của Lâm Kinh Vũ, cúi đầu trầm giọng khàn khàn: “Ngươi đừng hỏi, đừng có đem chuyện tốt xấu mà hỏi đi hỏi lại ta hoài”.

Lâm Kinh Vũ bậm môi, đứng phắt dậy, nhìn Tiểu Phàm một lúc lâu, cuối cùng quay lưng bước thẳng ra ngoài, ra đến cửa bỗng nhiên quay mình, nhìn Tiểu Phàm nói: “Tiểu Phàm, ngươi cứ yên tâm, dù ngươi có... bất cứ nguyên nhân gì, ta cũng vẫn tin tưởng ngươi, ta nhất định trước mặt sư phụ sẽ cầu xin cho ngươi!”

Trương Tiểu Phàm ngồi trên giường, ngây người ra, dường như không nghe thấy những gì Lâm Kinh Vũ vừa nói. Lâm Kinh Vũ nhìn hắn một lần nữa rồi quay mình bỏ đi, ra đến cửa, gặp mấy người đứng ở bên ngoài, chỉ nghe Kinh Vũ dừng lại hạ giọng nói nhỏ gì đó với bọn họ mấy câu, rồi tiếng chân hắn ngày một xa dần.

Căn phòng lại trở về vô cùng an tĩnh.

***

Không biết đã bao lâu, Trương Tiểu Phàm mới từ từ ngẩng đầu lên, khẽ hé chần, chỉ thấy mình vẫn đang mặc bộ y phục thường ngày mặc ở Lưu Ba Sơn, chắc là không có ai thay cho hắn. Hắn vô thức đưa tay lên đầu giường lần kiểm, nhưng đột nhiên dừng tay lại giữa khoảng không.

Hoàn toàn không có gì cả.

Bao năm nay hắn vẫn để Thiêu Hỏa Côn ở đó, giờ chẳng còn thấy tung tích đâu nữa.

Hắn sợ hãi ngậy người ra, bất giác môi khẽ run run.

Đột nhiên, hắn nhảy khỏi giường, chạy ra mở tung cánh cửa.

Hai người đứng bên ngoài ngạc nhiên quay đầu lại, thì ra là Tổng Đại Nhân và Đỗ Tất Thư.

Trông thấy Trương Tiểu Phàm, cả hai thần sắc thoáng lộ vẻ rất cổ quái, giây lát Đỗ Tất Thư mới cười lên một tiếng: “Tiểu... tiểu sư đệ, đệ tỉnh lại rồi đấy à?”

Ánh nắng từ khoảng trời phía sau lưng hai người chiếu xuống khuôn mặt Tiểu Phàm, hắn đột nhiên cảm thấy mắt hoa đầu váng, cả thân hình lão đảo muốn ngã.

Tổng Đại Nhân mặt biến sắc, vô thức giơ tay ra muốn đỡ lấy Trương Tiểu Phàm, nhưng cánh tay mới giơ ra nửa chừng đột nhiên lại rụt lại.

Trương Tiểu Phàm run rẩy nhìn Tổng Đại Nhân, vị đại sư huynh hắn yêu thương gắn bó từ thơ bé giờ sắc mặt trắng bạch như tờ giấy.

Tổng Đại Nhân mấp máy khóe môi, khó khăn lắm mới thốt ra lời: “Tiểu sư đệ, ngươi thân thể hãy còn mang thương thế, tốt nhất nên tĩnh dưỡng ở trong phòng, đừng ra ngoài đi lung tung”.

Trương Tiểu Phàm từ từ đứng thẳng người dậy, vừa mới dợm bước qua ngưỡng cửa, đột nhiên sững lại, cất tiếng hỏi: “Đại sư huynh, Thiêu Hỏa Côn của đệ đâu rồi?”

Tổng Đại Nhân và Đỗ Tất Thư biến sắc, đưa mắt nhìn nhau, giây lát Tổng Đại Nhân mới chậm rãi trả lời: “Tiểu sư đệ, pháp bảo của ngươi sư phụ tạm thời cất giữ, ngươi đừng có lo”.

Trương Tiểu Phàm lẳng lẳng không nói gì, khẽ quay mình, chậm chậm khép cửa lại.

***

Trong một góc hẻo lánh của khách sạn, một gian phòng tĩnh mịch, ba người Thương Tùng đạo nhân, Điền Bất Dịch và Tiêu Dật Tài đang ngồi trầm ngâm im lặng.

Trên mặt bàn gỗ tròn ở giữa ba người, thanh Thiêu Hỏa Côn đen đúa nằm im lìm vô hại.

Đột nhiên, một cánh tay vươn ra nhấc lấy thanh Thiêu Hỏa Côn, nhìn lại thì ra là Thương Tùng đạo nhân. Chỉ thấy ông đưa thanh Thiêu Hỏa Côn lên trước mặt, dùng tay vuốt ve nhẹ nhàng, khi ngón tay chạm phải viên Phệ Huyết Châu ở đầu côn, ánh mắt ông thoáng lóe lên ánh dị thường, hồi lâu mới chậm rãi nói: “Vật này phải chăng là Phệ Huyết Châu?”

Điền Bất Dịch bỗng âm ừ một tiếng lạnh lẽo.

Tiêu Dật Tài khẽ liếc nhìn Điền Bất Dịch rồi quay qua Thương Tùng đạo nhân nói: “Thỉnh ý nhị vị sư

thúc bây giờ phải xử lý việc này thế nào?”

Thương Tùng đạo nhân liếc nhìn Tiêu Dật Tài, thông thả nói: “Tiêu sư diệt thường ngày chẳng phải là rất đa mưu khôn khéo đó sao, người có cao kiến gì không?”

Tiêu Dật Tài lắc đầu nói: “Sự việc lần này quá hệ trọng, đệ tử quả không biết giải quyết thế nào cho phải”.

Thương Tùng đạo nhân nhìn Điền Bất Dịch, thấy sắc mặt lão hiện giờ xanh xám cả lại, bèn nói: “Việc phiền phức nhất bây giờ là các đạo hữu Thiên Âm Tự không ngừng cật vấn chúng ta làm thế nào mà Trương Tiểu Phàm lại có thể tu luyện Đại Phạm Bát Nhã chân pháp của họ. Thái độ của họ có vẻ rất trầm trọng, nếu mấy người đứng đầu như chúng ta mà không cố gắng hết sức làm minh bạch chuyện này, áp chế tình hình, thì e là môn phái họ sẽ kéo cả sang Thanh Vân Môn ta đòi người tra hỏi”.

Điền Bất Dịch lạnh lùng nói: “Bọn họ muốn làm khó người khác sao? Có những bậc trưởng bối Thanh Vân Môn chúng ta ở đây, dù là đệ tử bản môn có xảy ra chuyện gì đi nữa, cũng không đến lượt người ngoài nhúng tay vào!”

Thương Tùng đạo nhân nhú mày, có vẻ đang định nói một câu gì, thì Tiêu Dật Tài đã lên tiếng: “Nhắc mới nhớ, Điền sư thúc, sớm hôm nay cháu có gặp Lý sư huynh bên Phần Hương Cốc, huynh ấy hình như cũng muốn tới bên ta đòi người”.

Thương Tùng đạo nhân khẽ rúng động, Điền Bất Dịch quắc mắt, giận giữ nói: “Việc này thì có dính dáng gì đến Phần Hương Cốc bọn họ chứ!”

Tiêu Dật Tài hạ giọng nói: “Điền sư thúc bớt giận, thật lòng mà nói cháu thấy bên Phần Hương Cốc không phải vô lý mà gây chuyện đâu. Theo Lý sư huynh nói thì trước đó, huynh ấy có cùng với Trương sư đệ thâm nhập vào Hắc Thạch Động, sào huyệt của lũ hỏa yêu hồ, mục đích là để tìm kiếm một bảo vật của Phần Hương Cốc. Trương sư đệ là người tới nơi trước tiên, khi người của Phần Hương Cốc xuống đến nơi thì đã thấy yêu hồ chết rồi, còn bảo vật thì chẳng có tung tích gì. Trương sư đệ có nói là không nhìn thấy bảo vật ấy, khi đó hai người Phần Hương Cốc bọn họ chỉ thấy hơi kỳ quái thôi, giờ thì lại nảy sinh nghi ngờ là Trương sư đệ đã lấy trộm...”

“Rầm” một tiếng khùng khiếp, Điền Bất Dịch thần sắc phẫn nộ vô cùng, giơ tay đập mạnh xuống bàn. Chỉ nghe “Rắc” một cái, cả chiếc bàn run rẩy rồi đổ sập xuống, hiển nhiên chân bàn đã bị phát chưởng đó chấn động gãy làm mấy đoạn rồi.

Tiêu Dật Tài sắc mặt thoáng hoảng hốt, Thương Tùng đạo nhân thì lông mày nhú cả lại, hừ một tiếng: “Phần Hương Cốc rõ ràng chẳng có ý tốt đẹp gì, việc tra xét vô căn cứ này không thể đem lý ra mà nói với họ được”.

Tiêu Dật Tài khẽ gật đầu nói: “Chuyện của Phần Hương Cốc đúng ra chúng ta chẳng có can hệ gì, nhưng có điều Trương sư đệ hôm đó trước mặt bao nhiêu người... Nhiều đồng đạo đều nhao nhao đòi Thanh Vân Môn ta phải thoái nhượng, nói cây gậy đó rõ ràng là tà vật của ma giáo từ 800 năm trước,

cớ sao bây giờ lại nằm trong tay một đệ tử của bản môn?”

Điền Bất Dịch xiết chặt tay thành nắm đấm, gân cốt kêu lên răng rắc, sắc mặt vô cùng khó coi, gầm gừ giận dữ: “Thằng tiểu súc sinh đó!”

Thương Tùng đạo nhân chậm rãi nói: “Điền sư đệ, đệ bất tất phải tức giận quá thế, sự thể này quả thực chúng ta không ai có thể lường trước được. Chuyện nghiêm trọng nhất hiện giờ là cả Thiên Âm Tự và Ma giáo đều dính dáng tới việc này. Sự vụ đã quá sức nghiêm trọng như vậy, ta thấy chúng ta chỉ còn cách nhanh chóng quay về xin chương môn sư huynh định đoạt!”

Điền Bất Dịch thở dài một tiếng, lão đã tu luyện bao nhiêu năm rồi nên lập tức chế ngự được sự cuồng nộ, khẽ gật đầu nói: “Phải đó, chúng ta lập tức khởi hành ngay thôi”. Nói tới đó, ánh mắt lão bỗng chuyển hướng sang thanh Thiêu Hỏa Côn đang ở trên tay Thương Tùng đạo nhân.

Không ngờ Thương Tùng đạo nhân khẽ nhếch môi cười, thu lấy Thiêu Hỏa Côn vào trong áo mình.

Điền Bất Dịch biến sắc. Tiêu Dật Tài đứng bên khẽ nhíu mày: “Thương Tùng sư thúc, pháp bảo đó...”

Thương Tùng đạo nhân nhìn hai người, xòe bàn tay ra, rồi quay qua Điền Bất Dịch nói: “Điền sư đệ, đệ tử của đệ lần này đã gây ra chuyện lớn rồi, làm Thanh Vân Môn chúng ta một phen muối mặt trước mặt nhân sĩ chính đạo trên thiên hạ, lại còn đắc tội với Thiên Âm Tự. Đệ là sư phụ phải chăng là cũng không tránh khỏi có phần trách nhiệm?”

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, hai đồng tử co lại, lạnh lùng nói: “Vậy thì sao?”

Thương Tùng đạo nhân nói rành rọt từng tiếng một: “Ta là chương quản hình phạt của Thanh Vân Môn, vật chứng tất phải do ta quản lý, thiết tưởng Điền sư đệ không còn gì phải thắc mắc chứ?”

Điền Bất Dịch trợn mắt nhìn Thương Tùng một lát, đột nhiên giậm chân, ùng ùng nộ khí bỏ ra ngoài.

***

Một góc nhỏ của Xương Hợp Thành, cũng như mọi ngày, người qua kẻ lại vô cùng náo nhiệt.

Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn đứng ở một góc đường, nhìn thấy đằng trước một tấm bảng đề “Đông Hải khách sạn”, đích thị là một tiểu khách sạn rất tầm thường, thì nhíu mày có vẻ phân vân.

Tiểu Hoàn tay vẫn cầm xâu kẹo hồ lô bọc đường, mút chùn chụt một cách rất ngon lành, một lúc mới quay sang Chu Nhất Tiên nói: “Ông à, ông có chắc đám người Thanh Vân Môn đó thực sự ở tại đây không?”

Chu Nhất Tiên gật đầu đáp: “Vớ vẩn, người không thấy cái đám người đang ra ra vào vào ở đó đích thị là những kẻ tu chân luyện đạo hay sao?” Nói tới đó, lão dường như lẩm bẫm một mình: “Bọn họ đi Lưu Ba Sơn lâu vậy mới về, không biết có kết quả gì không?”

Tiểu Hoàn liếc xéo lão, nguyệt dài một cái: “Chẳng hiểu ông nghĩ ông là cái gì với bọn họ chứ! Nói ông là người của Thanh Vân Môn thì ông không dám nhận, nói không phải thì sao ông lại sốt sắng quan tâm đến bọn họ như vậy?”

Chu Nhất Tiên ghen hợm, tức khí vặc lại: “Ta tất nhiên là không thèm nhận thân với mấy đứa tiểu bối

Thanh Vân Môn đó! Ta đây sớm đã hiểu nhân tình thế thái, tình nguyện cả đời vui sống thanh bản, tiêu du chân trời góc bể, vì chúng sinh trong thiên hạ mà...”

Tiểu Hoàn lắc lắc đầu bỏ đi.

Chu Nhất Tiên đang ba hoa thiên địa cũng đành phải nuốt trở vào trong bụng, dặng háng một tiếng, liếc nhìn vào Đông Hải khách sạn lần cuối rồi cũng quay gót trở đi.

Tiểu Hoàn vừa đi vừa nói: “Ông nói thì hay lắm, cái gì mà ông cháu ta theo họ tới Lưu Ba Sơn coi chuyện náo nhiệt, kết cục là suốt mười ngày trời hỏi đến rã họng khắp ven bờ Đông Hải cũng chẳng có thuyền nào chịu đưa mình tới đó cả!”

Chu Nhất Tiên lại như mắc nghẹn, đành cười suông một tiếng: “Ấy là vì cái lũ thuyền phu đó chẳng có chút kiến thức nào cả, đến Lưu Ba Sơn mà cũng chẳng biết ở đâu, đúng là phường giá áo túi cơm!”

Nói mấy câu đó là trong bụng lão muốn vớt vát sự việc, nhưng lòng không khỏi thấy mất mặt với cô cháu gái, liền giở trò đánh trống lảng: “À mà không biết cái anh bạn Trương Tiểu Phàm đó thế nào rồi nhỉ, khéo bỏ xác ở Lưu Ba Sơn rồi cũng nên?”

Tiểu Hoàn lườm lão một cái, nói: “Ông chỉ nói lung tung, hôm đó cháu coi chỉ tay cho hấn ta, tuy số mệnh của hấn quả là kỳ quặc, ứng vào tướng “loạn ma”, nhưng mà về đường sinh mệnh thì không có cản trở gián đoạn chi hết, chắc chắn không phải là loại người đoán mệnh đâu”.

Chu Nhất Tiên cười ha hả, nói với Tiểu Hoàn: “Nói vậy chứ ta ngày càng tò mò quá đi mất, hôm đó ở chỗ cái giếng cổ Mãn Nguyệt bên ngoài Hắc Thạch Động, không biết hấn nhìn thấy gì vậy ta?”

Tiểu Hoàn bật cười: “Chuyện đó mà giờ ông vẫn còn để bụng à?”

Chu Nhất Tiên gục gặc đầu nói: “Tất nhiên, hấn là kẻ mang tướng mệnh “loạn ma” hiêm hoi vạn người mới có một, ta càng ngày càng cảm thấy tò mò về hấn!”

Tiểu Hoàn gạt đầu lia lịa, cười nói: “Kỳ thực cháu thấy...”

Hai ông cháu đang cười nói vui vẻ bỗng phát hiện thấy thoáng có bóng người lướt qua ngay trước mặt, suýt nữa thì đâm phải mình, giật mình đánh thót, chân riu cả lại, khó khăn lắm mới đứng vững lại được. Chu Nhất Tiên tức giận hét lớn: “Kẻ nào...”

Lời mới thốt ra nửa chừng thì thanh âm đã lập tức tắt ngấm, Tiểu Hoàn cũng hoảng hốt vội ngược mặt nhìn ra phía trước, tức thì kêu lên một tiếng sợ hãi, chỉ thấy trước mặt xuất hiện hai người, phía trước là một thiếu nữ thanh tú mỹ lệ, mình mặc áo xanh biếc, đích thị là cô gái hôm trước đây đã khiến hai ông cháu chịu biết bao khổ sở - Bích Dao. Phía sau lưng Bích Dao cũng là một cô gái, chỉ thấy nàng mặc bộ trang phục màu đen, đeo một tấm sa đen không trông rõ mặt.

Chu Nhất Tiên cười méo cả miệng, liên mồm nói: “Là tôi sai, là tôi sai...”, vừa nói vừa đưa mắt cho Tiểu Hoàn. Tiểu Hoàn tuy nhỏ tuổi nhưng rất tinh ranh, lập tức hiểu ý. Nhưng cả hai vừa mới quay mình định co cẳng chạy đã thấy thân mình nhẹ bỗng, thì ra mỗi người đều đã bị một cô gái túm lấy nhấc bổng lên. Chỉ thấy trước mắt cảnh vật chuyển động vù vù, nhà cửa phớ xá vun vút chạy ngược hết

cả lại đằng sau, đến khi ông cháu nhà lão kịp tỉnh ra thì đã thấy mình đang ở trong một cái hẻm nhỏ tĩnh không một bóng người.

Chu Nhất Tiên sợ đến toát mồ hôi, tự biết thiếu nữ đứng trước mặt đạo hạnh hơn xa mình, không biết lần này phải chịu đau đớn đến thế nào đây, lập tức làm ra bộ mặt méo mó khổ sở: “Vị cô nương này, ta... hôm đó ta quả thật không phải, a, ta hoàn trả lại cô tiền này, cô nương là bậc đại nhân đại lượng, tha cho chúng ta đi nha!”

Bích Dao nhíu mày. So với lúc còn ở Lưu Ba Sơn, sắc diện nàng lúc này có phần tiêu tụy. Nàng trừng mắt nhìn Chu Nhất Tiên, nói: “Ai thèm mấy đồng bạc của lão! Ta hỏi lão việc này, lão mau thật thà mà trả lời nghe chưa!”

Chu Nhất Tiên lập tức nói: “Cô nương đã hỏi, lão biết chuyện gì sẽ thành thực trả lời, không biết cô nương muốn hỏi chuyện tài vận hay chuyện sinh mệnh, hay là cô muốn biết chuyện nhân duyên? Mấy thứ đó thì đúng là bản sự của Chu Nhất Tiên Chu đại tiên nhân này rồi, lại đây lại đây, để ta bói cho cô nương một quẻ...”

Lão đang càng nói càng bốc, bỗng nhiên cảm thấy Tiểu Hoàn ở bên cạnh khẽ giật giật gấu áo, ngạc nhiên quay lại hỏi: “Sao vậy?”

Tiểu Hoàn mồ hôi ròng ròng trên mặt, đưa mắt cho lão, rồi cười câu tài với Bích Dao một cái: “Vị này, mmm, vị đại tử tử xinh đẹp này, không biết tử tử có chuyện gì muốn hỏi chúng tôi?”

Bích Dao trầm ngâm một lúc mới nói: “Hai người vừa mới rời ở ngoài cửa Đông Hải khách sạn ngó nghiêng cái gì thế?”

Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn khẽ đưa mắt cho nhau, đoạn nói: “Không, không có gì cả, chúng tôi chỉ là tình cờ đi qua, trông thất có rất nhiều người tu đạo ở đó nên dừng lại xem chơi mà thôi”.

Bích Dao thận trọng hỏi: “Lão vừa nói là người của Thanh Vân Môn tất cả đang ở tại đó ư?”

Chu Nhất Tiên gật đầu đáp: “Có vẻ là như vậy”.

Bích Dao trầm mặc hồi lâu mới run run hỏi: “Lão... lão có khi nào thấy bọn họ cứu chữa cho một đệ tử Thanh Vân Môn trẻ tuổi không?”

Chu Nhất Tiên giật mình, tức thì hiểu ngay ý tứ của Bích Dao, nói: “Cô nương muốn hỏi bọn ta có thấy anh bạn trẻ tên Trương Tiểu Phàm đó không chứ gì?”

Bích Dao không ngờ lão lại biết đích danh Trương Tiểu Phàm, khe khẽ gật đầu nói: “Phải rồi, lão có thấy hắn không?”, sắc mặt nàng tức thì tỏ ra mấy phần quan thiết.

Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn lắc đầu.

Nét mặt Bích Dao lập tức tỏ rõ sự thất vọng, tưởng như muốn nói điều gì đó, nhưng rồi đột nhiên cảm thấy bả hoải chán chường, xua tay nói: “Hai người đi đi!”

Chu Nhất Tiên với Tiểu Hoàn sững sờ, lập tức cảm tạ nàng rồi rảo cẳng chạy ra phía đầu hẻm, nhưng mới được vài bước đã nghe Bích Dao phía sau đột nhiên hô lên: “Đứng lại đã!”

Sự sùng sảng của Chu Nhất Tiên rớt cái bịch!

Chỉ nghe Bích Dao từ tốn nói: “Hai người hôm trước ở bên ngoài Hắc Thạch Động có nói gì đó về cái giếng cổ Mãn Nguyệt, nó có sự tích gì vậy?”

Chu Nhất Tiên thở phào một cái, vội vàng đem câu chuyện về cái giếng cổ Mãn Nguyệt kể lại đầu đuôi, sau cùng nói thêm vào: “... Ừm, tóm lại là, theo như truyền thuyết thì vào những đêm trăng tròn, kẻ nào nhìn vào trong giếng Mãn Nguyệt sẽ có thể thấy được hình ảnh của người mà hắn yêu thương nhất!”

Bích Dao thoáng biến sắc, không nói một lời nào, run run xuất thần. Chu Nhất Tiên còn đang nghĩ không biết cô gái đã trải qua trăm ngàn biến cố này có vấn đề gì kỳ quái thì bỗng thấy Tiểu Hoàn bỗng lén kéo áo mình. Lão cúi xuống bắt gặp ánh mắt của Tiểu Hoàn, tức thì tỉnh ra, cả hai rón rén lén ra ngoài. Bích Dao cùng với cô gái áo đen thân bí nọ cũng chẳng thềm ra tay ngăn cản.

Giây lát trong con hẻm nhỏ chỉ còn lại mình Bích Dao với cô gái áo đen bí ẩn.

“U di, di nghĩ hắn đã nhìn thấy ai?” Lời vừa nói ra, Bích Dao bỗng cười đau khổ với chính mình, nét mặt vô cùng chua xót: “Kỳ thực không cần nói cũng biết, chắc chắn là hắn đã nhìn thấy vị sư tử của hắn, nếu không thì cũng là cô nương đồng đạo Thanh Vân Môn sử dụng Thiên Gia thần kiếm dung mạo tuyệt thế đó, ta còn phải băn khoăn làm gì kia chứ?”

Người được Bích Dao gọi là “U di” đó từ tốn nói: “Con bắt tất phải như vậy, lũ nam nhân bọn họ căn bản nhiều khi cũng chẳng biết mình nghĩ gì nữa là!”

Bích Dao nhắm mắt lại, hồi lâu mới mở ra, trong mắt thoáng một nét thương trách bi ai, nhìn cô gái áo đen nói: “U di, con muốn gặp hắn”.

Cô gái áo đen lập tức lắc đầu nói: “Không được”.

Giọng Bích Dao vô cùng đau khổ: “U di, tình trạng hiện giờ của hắn đúng là sống cũng như chết, con... con... lòng con quả thật không thể yên tâm!”

Cô gái áo đen khẽ thở dài, nói: “Cha con vốn đã biết con thế nào cũng làm loạn lên nên đã kêu ta theo canh chừng con. Hiện giờ cao thủ Thanh Vân Môn đầy rẫy khắp nơi trong khách sạn, chúng ta mà liêu lĩnh lén vào thì chắc chắn sẽ không thoát khỏi tay họ”. Nói tới đó, thanh âm của nàng dường như cũng có phần thương cảm, dịu dàng nói: “Dao nhi, ngày tháng còn dài, nhất định con sẽ có ngày gặp lại hắn”.

Bích Dao run rẩy hồi lâu mới nói: “Nhưng mà... nhưng mà hắn đã phạm phải điều đại kị của phe chính đạo, nhờ đâu bọn họ sẽ giết hắn thì sao...”

Cô gái áo đen nhíu mày, lắc đầu nói: “Bích Dao, con nên tỉnh táo lại một chút, ngày thường con đâu có hồ đồ thế này. Trương Tiểu Phàm hiện giờ ngoài chuyện sở hữu Phệ Huyết Châu còn bị hoài nghi là có quan hệ với Thánh giáo chúng ta, thêm vào đó lại còn một chuyện cũng không kém hệ trọng là hắn không hiểu sao lại tu luyện được Đại Phạm Bát Nhã của Thiên Âm Tự, chuyện này quả thật không phải

nhỏ đâu, nếu mà không tra xét cho rõ ràng nguồn ngọn thì tất Thiên Âm Tự với Thanh Vân Môn sẽ chẳng thể nào com lành canh ngọt được nữa. Ta đề rằng bọn Thanh Vân Môn nhất định sẽ đem Trương Tiểu Phàm về Thanh Vân Sơn để đích thân Đạo Huyền quyết định, sau đó mới giao lại cho Thiên Âm Tự, trước mắt tạm thời không xảy ra chuyện gì đâu!”

Bích Dao vô thức cắn chặt môi tái nhợt, thật lâu không thấy có phản ứng gì.

Nơi khoe mắt cô gái áo đen dường như phảng phất nét thương yêu, giờ tay khẽ vuốt mái tóc mềm mại của Bích Dao, nhỏ nhẹ an ủi: “Không sao cả đâu, con đừng lo lắng quá, cha con chẳng phải đã nói rồi đó sao, người sẽ không chịu ngồi yên mà không làm gì cả đâu”.

Bích Dao lẳng lặng gật đầu, thốt nhiên ngẩng đầu lên, nắm chặt lấy tay cô gái áo đen, thống thiết cầu xin: “U di, con biết cha sẽ không khoanh tay đứng nhìn, nhưng con muốn cầu xin cả dì nữa, dì giúp hẩn với nhé!”

Cô gái áo đen trầm mặc không nói gì, khẽ lảng tránh ánh mắt của nàng, nhìn ra phía ngoài con hẻm.

Bích Dao kêu lên da diết: “U di!”

Cô gái áo đen khẽ thở dài một tiếng, nói: “Được, nếu cha con đã quyết định cứu hẩn, ta cũng sẽ giúp”.

Bích Dao hoan hỉ ra mặt.

Cô gái áo đen cười khẽ, có điều nét cười ấy ẩn sau tấm hắc sa, không ai thấy rõ được, cũng không ai rõ trong thâm tâm nàng nghĩ gì, chỉ thấy tấm sa đen khẽ rung lên từng chập.

Cái đêm hôm ấy, khi nhìn thấy cảnh chàng thiếu niên bất chấp sinh tử lao vào đương cự với con thú lớn hung hãn thì nàng ở trong bóng tối phía sau tim bỗng đập thành thịch!

Dường như, rất nhiều năm về trước, cũng đã có một bóng hình, y phục của chàng trắng phau như tuyết. Thần sắc của chàng khi đó, phảng phất cũng có mấy phần giống cậu thiếu niên kia...

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 75

MẬT MƯU

Gặp lại Thanh Vân Sơn

Thấm thoát đã qua vài tháng kể từ khi Trương Tiểu Phàm cùng ba người Lục Tuyết Kỳ, Tề Hạo, Tăng Thu Thu hạ sơn, hẳn lại một lần nữa nhìn thấy núi Thanh Vân.

Đỉnh núi đó vẫn cao nhập mây, sừng sững nguy nga, vẫn thấp thoáng tiên khí, trang nghiêm thần thánh, nhưng tình cảnh của Trương Tiểu Phàm thì ngược lại, đã hoàn toàn biến đổi.

Sau khi Điền Bất Dị, Thương Tùng đạo nhân và Tiêu Dật Tài thương lượng xong, Trương Tiểu Phàm tạm thời bị Điền Bất Dị đưa về Đại Trúc Phong, còn Thương Tùng đạo nhân và Tiêu Dật Tài trở về bẩm báo tường tận sự tình với chưởng môn Đạo Huyền Chân nhân rồi mới đưa ra quyết định.

Trương Tiểu Phàm bị mất đi Thiêu Hoả Côn, không thể khinh công mà đi, do vậy trên đường về được đại sư huynh Tống Đại Nhân đưa bay về.

Đại Trúc Phong cao ngút trời mây, bốn bề đều là vách đá, Trương Tiểu Phàm mất đi Thiêu Hoả Côn, lúc này xem ra dường như đã bị giam lỏng.

Từng đợt hào quang chiếu qua, đoàn người của Đại Trúc Phong, cuối cùng đã về tới Đại Trúc Phong xa cách lâu ngày.

Trương Tiểu Phàm bước xuống từ Thập Hổ Tiên Kiếm của Đại sư huynh, mặt không lộ cảm xúc, im lặng đứng sang một bên. Điền Bất Dị cũng không nhìn hắn, sắc mặt cực kì khó coi, trực tiếp trở về luôn Bảo Tĩnh Đường.

Những người ở lại giữ Đại Trúc Phong như Ngô Đại Nghĩa tiến đến đón, nhất thời ngạc nhiên, đều đưa ánh mắt mơ hồ nhìn về phía Tô Như và Tống Đại Nhân. Tô Như thở nhẹ nhẹ, lắc đầu. cũng không muốn nói gì nữa, quay lại nói với Tống Đại Nhân: "Đại Nhân, ở đây giao lại cho người đây"

Tống Đại Nhân vội vàng đáp lời.

Tô Như quay nhìn Trương Tiểu Phàm đang đứng im lặng ở bên cạnh không lên tiếng một câu, chỉ thấy sắc mặt của hắn tiêu tụy, mấy ngày vừa qua, đã gầy đi nhiều, trong lòng có chút bất nhẫn, vô ý thức bước lên một bước, nhưng rồi cũng dừng lại ngay, lắc đầu than thở, quay người bước đi.

Điền Linh Nhi quay đầu nhìn Trương Tiểu Phàm, cũng không nói nói gì, lập tức đi theo cùng mẫu thân.

Tống Đại Nhân cười khan một tiếng, thần sắc có chút gì đó quái lạ, nói với Trương Tiểu Phàm: "Tiểu huynh đệ, tuy chúng ta đã về rồi, đệ cũng về phòng nghỉ ngơi đi. Nhưng mà, đệ... đệ tốt nhất đừng đi

linh tinh ”

Trương Tiểu Phàm ngẩng lên, chậm chậm gạt đầu, đáp: “Đại sư huynh, đệ biết rồi”.

Nói đoạn, hắn một mình đi về hướng nơi ở của đệ tử Đại Trúc Phong, chưa đi được bao xa đã nghe thấy tiếng nói chuyện bàn tán nhỏ. Hiển nhiên là những người bụng đầy nghi vấn như Ngô Đại Nghĩa đều vây quanh hỏi Tống Đại Nhân và Đỗ Tất Thư.

Tuy không nhìn thấy nhưng những ánh mắt vô hình sau lưng phảng phất như những mũi kim, đâm vào lưng Trương Tiểu Phàm.

Hắn bước đi chưa được xa, đột nhiên trên Đại Trúc Phong vang lên hai tiếng sủa vui mừng, Trương Tiểu Phàm bừng tỉnh, ngẩng đầu nhìn về phía trước, không kìm được ngăn người ra, thấy con khỉ Tiểu Hôi đã lâu không gặp đang ngoác mồm ra cười trên lưng con chó lớn Đại Hoàng, hai tay nắm chặt lấy lông bờm bóng nhoáng của Đại Hoàng, còn Đại Hoàng đang thè lưỡi ra, phóng đến sủa vang đầy phấn khích.

Trương Tiểu Phàm đột nhiên cảm thấy, trong mắt nóng lên một chút, cả người cũng nhẹ nhẹ có chút run rẩy.

Rất nhanh, Đại Hoàng chạy đến trước mặt Trương Tiểu Phàm, Tiểu Hôi vừa kêu lên “ Khếch khếch ”, đã “vèo” một cái nhảy tót lên đầu vai của Trương Tiểu Phàm, cười rất vui mừng, hai tay như thói quen đặt lên đầu Trương Tiểu Phàm vầy vò loạn. Đến nỗi Đại Hoàng, cũng tỏ ra khá thân thiết với Trương Tiểu Phàm, cái đầu to lớn không ngừng cọ đi cọ lại vào chân của Trương Tiểu Phàm.

Không biết có phải nó lại đang nhớ về những cục sườn mà Tiểu Phàm làm không?

Trương Tiểu Phàm trong lòng xúc động, ngồi xổm xuống dùng tay nhẹ nhẹ xoa lên đầu Đại Hoàng, Đại Hoàng thấp giọng rên lên hai tiếng, hai tai theo đó cụp xuống, cọ vào lòng bàn tay Tiểu Phàm.

Tiểu Hôi thì ngược lại cười khếch khếch loạn lên, cái đuôi cong lên ngoáy tít mù, quẩn lấy Tiểu Phàm không rời.

Ngô Đại Nghĩa đứng xa xa lẩm bẫm vài câu, thấp giọng nói: “Hai con súc sinh này, lão quan tâm săn sóc chúng mày cẩn thận mấy tháng nay, từ trước đến nay đối với ta vẫn chưa được thân thiết như thế này ”

Mọi người nhìn theo không lâu, Tiểu Phàm đứng thẳng người dậy, đi về phía chỗ mình ở, Tiểu Hôi ngồi trên vai hắn, Đại Hoàng cũng đi theo cùng

Phảng phất chỉ có giờ phút này, bóng dáng của Trương Tiểu Phàm mới không hiện ra vẻ cô độc trước đó.

※※※

Cách xa chân núi Thanh Vân, Bích Dao và cô gái áo đen thân bí U Cơ sánh vai nhau đứng, nhìn xa xăm về phía đỉnh núi nằm trong mây.

Sắc mặt của Bích Dao hiện ra có chút nhợt nhạt, cau mày lại, xem ra người cũng tiêu tụy đi nhiều, vẻ

mặt có chút mơ màng, chăm chú nhìn ra xa đến nửa ngày, mới từ từ đáp: “Không biết hẳn hiện nay thế nào rồi?”

Tám mạng đen trên mặt U Cơ động nhẹ, quay đầu nhìn thiếu nữ đang khỏ vì tình đứng cạnh mình, nhẹ nhàng đáp: “Không sao đâu, Bích Dao, người đừng nghĩ ngợi nhiều qua ”.

Bích Dao cắn môi, đột nhiên hỏi: “ Cha con đâu?”

U Cơ đáp: “Hôm nay Tông chủ đi đến thành Hà Dương gặp lão quái vật mới gặp được của Vạn Độc môn rồi”.

Bích Dao ngạc nhiên, hỏi: “Sao cơ? Độc Thần cũng đến rồi sao?”

U Cơ cười nhạt, nói: “Cấm sao được lão, theo ta tìm hiểu, trong mấy ngày gần đây, e rằng ngay cả môn chủ của Trường Sinh đường và Hợp Hoan phái cũng đều đến”

Bích Dao kinh ngạc, hồi lâu mới nói: “Sao lại thế được, con biết cha đã ngầm điều động lực lượng chủ yếu của Quý Vương Tông đến gần Thanh Vân Sơn, nếu ba vị trưởng môn này đều đến, các cao thủ môn hạ của họ nhất định cũng sẽ tới, vậy thì không lẽ chúng ta bốn đại môn phái..., không, chẳng lẽ thực lực của Thánh giáo tất cả đều tập chung ở đây sao?”

Nét mặt của U Cơ sau tám mạng che mặt, không rõ biểu hiện, chỉ nghe thấy giọng nói, vẫn điềm tĩnh, dịu dàng đáp: “Đúng vậy”.

Bích Dao đột nhiên cúi đầu xuống, một lúc sau mới thông thả nói: “ Theo như vậy, cha tới đây mục đích chính không chỉ là cứu Tiểu Phàm.”

U Cơ lạnh lùng đáp: “Bích Dao, người đừng nghĩ nhiều nữa, lời của Tông chủ nhất ngôn cửu đỉnh, người lại là con gái duy nhất của y, y không gạt người đâu, còn về nói lần gặp này trước khi các phái Thánh giáo chúng ta gạt bỏ mâu thuẫn, cũng là cha người cực lực chủ trương, vì rửa một mối nhục lớn trăm năm trước, bốn môn chủ đã cùng nhau phát trọng thệ ở Minh Vương tọa, nhân Thanh Vân môn không phòng bị, đánh chúng trở tay không kịp”

Bích Dao im lặng một lúc, nói: “ Cuộc chiến lần này nếu thành công, thanh danh của cha ta trong Thánh giáo tự nhiên lên cao, coi như là thua, người cũng có một danh tiếng tốt vì các vị tiền bối rửa nhục, nhưng mà ” Nàng đột nhiên cao giọng, thần sắc phảng phất có chút kích động, nói: “Nhưng cái này thì ta không tính, mà cũng không quan tâm, ta chỉ muốn tốt cho Trương Tiểu Phàm, không muốn ở...”

“Bích Dao!” U Cơ đột nhiên quát to 1 tiếng, Bích Dao run sợ, nhìn nàng, cuối cùng vẫn không dám nói tiếp, quay đầu nhìn mây trắng bay xa xa, nhất thời nhìn ngơ ngẩn.

※※※

Trong một ngôi nhà to yên tĩnh trong thành Hà Dương, Quý Vương, Thanh Long từ từ bước vào, trên đường có người cung kính ra đón, mời đi thẳng vào phía trong.

Ngôi nhà ở này chính là cứ điểm trong thành của Vạn Độc môn, cũng trong hôm nay, Độc Thần môn

chủ của Vạn Độc môn, người già nhất trong các môn chủ tứ đại tông phái của Ma giáo đã tới chỗ này. Trăm năm trước, Ma giáo và chính đạo đại chiến ở Thanh Vân Sơn, đánh giết đất trời mù mịt, nhưng cuối cùng Ma giáo bị thua chạy, từ đó trở đi, nguyên khí Ma giáo bị thương nặng, trong bốn đại tông phái, có ba phái thay đổi môn chủ, lúc bấy giờ Quỷ Vương cũng nằm trong số đó, thay thế vị trí của tông chủ Quỷ Vương tông.

Trong các tông phái, có duy nhất lão quái vật Độc Thần của Vạn Độc môn may mắn vẫn còn tiếp tục tồn tại, tuy nhiên vài năm gần đây phong cách của lão cũng khác hẳn, không ra mặt khoa trương như năm xưa, có thể nói trong Ma giáo, Vạn độc môn cũng bất ngờ thay đổi, những môn đồ bình thường trong môn phái không thể gặp được lão quái vật này.

Suy nghĩ đến đây, Thanh Long không khỏi khẽ chau mày. Danh hiệu Độc Thần này, đã sớm nổi danh vài trăm năm trước trong Ma giáo, năm xưa khi lão còn cùng Quỷ vương đương nhiệm thời đó đi đánh thiên hạ, Độc Thần cũng là can tướng đắc lực trong Vạn Độc môn, sau này tiếp nhận chức trưởng môn của Vạn Độc môn, từ đó về sau càng tranh đấu quyết liệt với Quỷ Vương tông trong cuộc nội chiến Ma giáo, ngấm ngầm thu nạp không biết bao nhiêu trụ cột trong phái.

Không ngờ, ngày tháng trôi qua, lại có thể hợp tác cùng với lão quái vật này.

Nhưng gần một trăm năm nay, Thanh Long cũng chưa gặp qua Độc Thần, trong lòng cũng có chút tò mò, không biết những năm gần đây, không biết hình dáng Độc Thần đã thay đổi như thế nào. Nếu mà tính theo niên kỷ, thì lão quái vật này ít ra cũng phải gần năm trăm tuổi rồi.

Nghĩ đến đó, y đột nhiên giật mình, nhìn về phía Quỷ Vương đang đi trước y nửa thân hình, chỉ nhìn thấy mặt hần lạnh lùng cười khẽ, vẻ mặt dường như rất nhẹ nhõm, bất luận thế nào cũng không đoán ra được trong lòng hần đang nghĩ gì?

Trên đường đi, hai người bước vào sân, tiến vào nội đường, bốn bề tĩnh mịch lặng lẽ, không thấy một bóng dáng người, nơi ở của người vị cao quyền trọng này, phảng phất như yên tĩnh bất ngờ.

Rất nhanh, hai người nhìn thấy phía trước là cửa một căn phòng trệt bình thường, đứng trước đó là tám người cùng mặc y phục màu vàng hung, người dẫn đường cũng dẫn họ đi về phía căn phòng, xem ra, Độc Thần đang ở trong căn phòng đó.

Tiến lại gần, tám người này cùng cúi lưng hành lễ với Quỷ Vương, hiển nhiên Quỷ Vương là tông chủ của một trong tứ đại môn phái của Ma Giáo, địa vị trong Ma giáo cực cao. Nhưng Quỷ Vương vẻ mặt không chút kiêu ngạo, gật đầu nhẹ với đám người, vừa cười vừa nói với Thanh Long, đi thẳng vào trong.

Trong căn phòng này, các cửa sổ đều mở ra cho ánh sáng chiếu vào, phía trong phòng rất sáng sủa, toàn bộ không giống như cảm giác theo truyền thuyết trên thế gian này là Ma giáo luôn sống trong bóng tối hắc ám.

Trong phòng bày đặt cũng rất đơn giản, ở giữa căn phòng chỉ đặt một chiếc bàn và mấy cái ghế, bên

cạnh cái bàn ngoài ra còn có một chiếc ghế nằm, một lão nhân đầu bạc như tuyết đang nhắm mắt nằm trên đó, ngồi bên cạnh lão là một thanh niên vẻ mặt sáng sủa, khoảng ngoài 20 tuổi, đang sắp xếp lại bộ đồ pha trà trên bàn, hương thơm của trà, bất ngờ ngậm bay đến.

Xem ra, rất giống như 1 bức tranh tổ tiên đang nghỉ ngơi yên ổn, không có chút gì gọi là tà khí!

Quý vương cười khế, đi qua phía đó, lão già nghe thấy tiếng bước chân, mở mắt ra nhìn, liếc qua Quý Vương một cái, trên mặt lộ ra vẻ niềm nở, cười nói: “Ngươi đến rồi sao?”

Quý Vương đáp: “Lão tiên bối, năm xưa từ biệt ở Thánh điện, lâu quá rồi không gặp, thân thể vẫn mạnh giỏi chứ?”

Đó chính là Độc Thần, ác danh lẫy lừng thiên hạ, sau đó chỉ thấy lão dường như mặt mang nét cười đau khổ, nói: “Già rồi, không có ích nữa rồi”

Nói đoạn, lão tựa hồ không muốn đề cập đến chủ đề này nữa, chuyển giọng, nói: “Quý Vương lão đệ, người hiện nay đã là môn chủ của Quý Vương Tông rồi, thân phận cũng tương đồng với ta, nếu người không xiêm, kêu ta một tiếng lão ca là được, đừng có lại gọi ta là lão tiên bối nữa, ta không dám đâu”. Quý Vương không cười nữa, thần sắc nhẹ nhàng thoải mái, ngồi xuống phía khác của chiếc bàn, nói với Độc Thần: “Lão tiên bối, lời nói này của lão sai rồi, ai cũng biết lão đức cao vọng trọng, đại sự lần này chúng tôi mong lão chủ trì đại cục!”

Thần sắc trên mặt Độc Thần phảng phất sợ hãi, lập tức lắc đầu đáp: “Không được, không được”

Quý Vương đang định nói tiếp, thì người thanh niên ở bàn đối diện đã châm xong 2 chén trà, lúc này bùng qua, lạnh lùng nói: “Tông chủ, Thanh Long thánh sứ, mời dùng trà”.

Quý Vương và Thanh Long đưa tay đỡ lấy, Quý Vương nhìn kỹ lại y, thấy rằng thanh niên này mày thanh mục tú, nhưng sắc mặt có chút nhợt nhạt, nhưng có thể ở đây bầu bạn với Độc Thần, tự nhiên phải có mối quan hệ không ít với Độc Thần.

Hắn quay đầu hỏi Độc Thần: “ Vị đại ca này là...”

Độc Thần cười, đáp: “Hắn là đệ tử cuối cùng mà mười năm trước ta thu nạp, tên là Tần Vô Viêm, năm xưa thấy hắn tư chất không tồi, liền thu làm đệ tử. Vô Viêm, sao không mau qua chào hai vị tiên bối, họ là những nhân vật danh tiếng lẫy lừng trong Thánh giáo của chúng ta đó, sau này nếu được họ chiếu cố, thì cũng như là người đã qua khổ tu trăm năm”.

Tần Vô Viêm nhè nhẹ cúi đầu, thần sắc mặt không rõ là kiêu ngạo hay xấu hổ, ngay cả thanh âm cũng không thay đổi vẫn ôn hoà, nhẹ giọng đáp: “Tham kiến Tông chủ, Thánh sứ, vừa rồi tại hạ có thất lễ, mong hai vị lượng thứ”.

Quý vương cười ha ha, xua xua tay. Thanh Long cũng cười đáp: “Vị tiểu huynh đệ này có thể vào được dưới trướng của lão tiên bối, tiền đồ vô cùng rộng lớn, tiền đồ vô cùng rộng lớn đây”.

Độc Thần cười ha ha, nói với hai người: “Thằng nhỏ này không biết, mong hai vị đừng trách hắn”.

Quý vương xua tay, cười nói: “Nói đến đâu rồi nhỉ?”, thần người một lát, lại nói tiếp: “Nhưng mà lão

tiền bối, hôm nay tại hạ đến đây, đúng là thành tâm mong lão đứng ra chủ trì đại cục, bốn đại môn phái chúng ta liên thủ, cùng rửa mối nhục đại bại ở Thanh Vân năm xưa, bị sỉ nhục ở Thánh điện”.

Độc Thần im lặng một lúc, sắc mặt dường như có chút thê lương, hồi lâu mới đáp: “Lão đệ, thân ta đã tàn phế một nửa, thực ra cũng không có tác dụng gì nữa, lần này bốn đại môn phái chúng ta bí mật hợp vây đánh Thanh Vân, ta không thể là người đi sau được, nếu không sẽ không phải với U Minh Thánh Mẫu và Thiên Sát Danh Vương nhị thánh, lại càng không phải với liệt đại tổ sư của Thánh giáo. Nhưng cái vị trí chủ trì đại cục thì ta xem ngoài lão đệ hùng tài đại lược ra, thì không có nhân vật nào khác có thể ngồi vào được”

Quý vương cau mày, lắc đầu nói: “Lão tiền bối, ngài lại quá khen rồi, ta là người có tư cách và lịch duyệt kém nhất trong số bốn đại môn chủ, làm sao có thể cáng đáng được việc này. Thôi như vậy đi, đợi môn chủ của Trường Sinh đường Ngọc Dương Tử và Tam Diệu Tiên Tử của Hợp Hoan cốc đến chúng ta lại thương lượng tiếp”

Độc Thần trầm ngâm một lát, nói: “Như vậy cũng được, bọn họ sẽ đến đây trong vài ngày tới, đến lúc đó chúng ta lại gặp nhau, mối thù sỉ nhục trăm năm trước, nhất định lần này phải đến Thanh Vân Môn báo thù xong mới quay về”.

Quý Vương mỉm cười, ngồi một lát nói chuyện phiếm vài câu, sau đó cùng Thanh Long cáo từ ra về, Độc Thần cũng không ép ở lại, cho người tiễn khách.

Rời khỏi phủ của Độc Thần, Quý Vương và Thanh Long hai người hoà vào dòng người trong thành Hà Dương.

Quý Vương đột nhiên cười lạnh lẽo một tiếng, nói: “Lão quái vật này, quả nhiên ngày càng khó đối phó”

Câu nói này thật là không hiểu ra sao, nhưng Thanh Long dường như hiểu ý của hắn, gật đầu đáp: “Đúng vậy, ba trăm năm trước khi mà Quý Vương Tông của chúng ta và Vạn Độc môn đánh nhau quyết liệt, lão quái vật này lúc đó hung hãn nóng nảy nhất, từ trước đến sau đều xông lên hàng đầu. Như một trăm năm trước đây khi đại chiến với Thanh Vân Môn, cũng là do sức lực một mình của trưởng môn Vạn Độc môn của lão. Xem ra trận thảm bại năm xưa, đã làm lão mất nhuệ khí không ít”.

Quý Vương lắc lắc đầu, đáp: “Đây không gọi là tiêu ma nhuệ khí, đây gọi là bản lĩnh đã cao lên. Trải qua việc này, lão quái vật dường như đã tỉnh ngộ, tính nóng của con người lão đã biến đổi hoàn toàn, ẩn dấu đi tài năng. Trăm năm lại đây, ngoại trừ Quý Vương tông chúng ta thực lực khôi phục lại nhanh nhất, phải kể đến Vạn Độc môn rồi. Nhưng nếu mà lão mà không ngồi vào vị trí này thì cực kì phiền”.

Nói đến đây, Quý Vương cau mày lại, lạnh lùng nói: “Thế vậy đi, thôi thì đợi hai người đó đến mới bàn việc đại sự, chúng ta đợi vài ngày vậy. À, đúng rồi, Bích Dao đâu nhỉ, hôm nay cả ngày hình như không thấy nó đâu?”

Thanh Long đáp: “Tôi cũng không nhìn thấy, nhưng mà U Cơ luôn đi cùng cô ấy, chắc là không có gì

xảy ra đâu, ngài yên tâm đi”

Quý Vương lắc đầu, thở dài một tiếng, không nói gì thêm nữa.

※ ※※

Sau khi nhìn theo thân ảnh của Quý Vương và Thanh Long biến mất, Độc Thần thần sắc vốn luôn ôn hoà thậm chí có chút hiền hoà liền thay đổi, sắc mặt dần dần tối sầm lại, nhưng hồi lâu cũng không nói một câu nào.

Ngay cả người thanh niên bên cạnh lão, thì dường như tính tình lại càng cổ quái hơn, Độc Thần không nói chuyện với hắn, hắn cũng mặc kệ, kiên nhẫn ngồi rót nước trà trên bàn. Thần sắc không có một chút không chịu đựng nào.

Không biết là qua thời gian bao lâu, Độc Thần đột nhiên thở dài, nói: “Sóng Trường Giang đợt sau đây đợt trước!”.

Người thanh niên tên Tần Vô Viêm quay đầu lại, nhìn lướt qua Độc Thần, lạnh lùng hỏi: “Ồ, người đây đạo hạnh lợi hại lắm sao?”

Độc Thần thở ra một tiếng, đáp: “Hắn tu hành đạo hạnh đương nhiên cực cao rồi, đạo hạnh dù cao, chúng ta cũng không sợ hắn. Nhưng người này bụng dạ thâm sâu, ngày sau nhất định người phải cẩn thận đề phòng!”.

Tần Vô Viêm mỉm cười, khẩu khí vẫn hiền hoà, nói: “Con biết rồi, sư phụ”.

Độc Thần nhìn hắn, đột nhiên than: “Nếu mà mấy vị sư huynh vô dụng của người có tư chất được như người, ta hà tất phải chịu khổ bao nhiêu năm như này?”.

Tần Vô Viêm được Độc Thần khen, sắc mặt vẫn không chột chút gì đặc ý, lạnh lùng đáp: “Mấy vị sư huynh đó đều vì người mà tận tâm tận lực làm việc, thừa sư phụ”

Độc Thần hừ một tiếng, đột nhiên giơ tay lật tấm thảm che trên chân ra, bước xuống ghế, đứng thẳng người lên, bây giờ mới biết người lão rõ ràng rất là cao lớn, lưng rất thẳng, đầu có dáng vẻ là người đang bị ốm? Xem ra những cử động vừa rồi, đều là để lừa Quý Vương và Thanh Long.

Độc Thần đi đi lại lại trong phòng, Tần Vô Viêm dường như ngược lại, yên tĩnh hơn sư phụ. Trong phòng chỉ vang lên tiếng bước chân của Độc Thần.

Đúng vào lúc đó, đột nhiên, từ phía Tần Vô Viêm vang lên một thanh âm kì quái, tựa hồ như tiếng âm thanh chói tai của những con ve ngày hè.

Độc Thần thay đổi sắc mặt, quay đầu lại nhìn.

Tần Vô Viêm lấy ra dưới ghế ra một chiếc hộp nhỏ màu vàng, vuông khoảng 1 xích, âm thanh kì quái vừa rồi chính là từ chiếc hộp này phát ra.

Độc Thần đến gần, thò tay nhẹ nhàng mở nắp hộp ra, đột nhiên, phía trước mặt hai người, nằm trên mặt miếng lụa mềm màu vàng trong chiếc hộp là một con rết màu sắc rực rỡ. Nhưng đặc biệt kì dị nhất là đuôi con rết này có bảy nhánh.

Nếu lúc này Tiểu Phàm nhìn thấy con rết này, nhất định sẽ sợ không biết gì nữa, bởi vì con vật này hồi nhỏ hẳn đã từng nhìn thấy, đúng là một trong những thiên hạ tuyệt độc “Thất Vĩ Ngô Công”.

Tần Vô Viêm cau mày, nói: “Từ sau khi chúng ta đến gần Thanh Vân Sơn, Tiểu Thất dường như không yên, có lẽ bị cái gì đó kích thích.”

Độc Thần xem xét tỉ mỉ con Thất Vĩ Ngô Công, sau đó thò tay vào trong người lấy ra một hoàn thuốc màu tím nhạt, đặt vào trong chiếc hộp, sau đó đậy nắp hộp lại. Rất nhanh, thanh âm kì dị đang phát ra từ trong hộp đó bỗng dần dần nhỏ xuống, rồi mất hẳn.

Đợi sau khi Tần Vô Viêm cất xong chiếc hộp có con Thất Vĩ Ngô Công, Độc Thần mới lạnh lùng nói: “Con Thất Vĩ Ngô Công này là vật kì trân trong thiên hạ, cả thế gian chỉ còn một đôi, từ trước tới nay làm bạn nhau đến khi chết, nếu bị tách xa nhau, trong vòng trăm dặm, tất có cảm ứng. Mấy ngày hôm nay Tiểu Thất bất an, nhất định là do việc đó.”

Tần Vô Viêm liếc nhìn Độc Thần, đột nhiên hỏi: “Nói như vậy thì, phải chăng người đó hiện đang ở trên núi Thanh Vân?”

Độc Thần cười, đáp: “Đúng vậy, Thất Vĩ Ngô Công vẫn là dị chủng có một không hai trên thiên hạ, không thể nhận sai được”.

Nói đoạn, lão quay đầu đi, chậm chậm nhìn chăm chú xuất thần về phía bên ngoài. Nơi xa, ngọn núi Thanh Vân đó cao lớn sừng sững, xông thẳng lên trời cao, uy vũ dường như không gì sánh được, mây trắng bao quanh, tiên khí phiêu phiêu.

“Đã một trăm năm rồi, chớp mắt một cái, lại một trăm năm nữa thôi!” Lão già đó, thấp giọng tự nói với mình.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 76

Tâm ý

Đại Trúc Phong trên Thanh Vân Sơn

Trương Tiểu Phàm đang ngồi thiền thờ trong phòng của mình, nhìn ngơ ngẩn xuất thần.

Buổi chiều ánh sáng tươi đẹp tràn ngập, những tia nắng dịu dàng chiếu qua cửa sổ vào phòng, rắc từng tia nắng lên trên mặt nền đá xanh trong phòng. Có lẽ cũng vì trong không khí mang theo chút hơi thở lười biếng nên lúc này Đại Hoàng và Tiểu Hôi đang có vẻ rất uể oải trong phòng.

Đại Hoàng nằm sấp cạnh chân của Trương Tiểu Phàm, gối đầu lên hai chân trước của mình, mắt khép hờ, tai cũng sụp xuống. Chỉ có cái đuôi lông sáng bóng thỉnh thoảng động dậy một chút.

Ngay cả con khỉ Tiểu Hôi vốn hiếu động là thế, lúc này cũng đang dựa vào người Đại Hoàng, gối đầu lên bụng nó, nhắm mắt lại ngủ rất ngon lành, chỉ có thân mình nó nhẹ nhẹ lên xuống theo hô hấp của bụng Đại Hoàng.

Buổi chiều yên bình này, dường như cũng giống như những buổi chiều trước kia.

Ánh mắt của Trương Tiểu Phàm đang nhìn xa xăm về một nơi vô định. Đã ba ngày kể từ hôm hấn về đến Đại Trúc Phong.

Đột nhiên, dường như cảm giác thấy một cái gì đó, Đại Hoàng đang buồn ngủ mơ màng bỗng ngẩng đầu lên, hai mắt mở to ra, ngay cả hai tai cũng dựng đứng cả lên.

Trương Tiểu Phàm khẽ nhíu mày, cùng lúc bên ngoài vang lên tiếng bước chân chậm rãi, sau chốc lát tiếng kéo kẹt vang lên, có người đẩy cửa bước vào phòng.

Ánh sáng chiếu vào phòng, hơi bị quá sáng nên Trương Tiểu Phàm chỉ nhìn thấy một bóng người đứng trước cửa, tấm mình trong ánh sáng mặt trời.

Sau khi mắt dần quen với ánh sáng, đột nhiên sắc mặt hấn trắng nhợt đi, chỉ nhìn thấy Điền Bất Dịch đang đứng trước cửa, sắc mặt tối sầm.

Ba ngày qua, đây là lần đầu tiên Điền Bất Dịch đến thăm hấn. Ngoại trừ đại sư huynh Tổng Đại Nhân ngày ngày đem cơm cho hấn, thì lão cũng là người đầu tiên đến gặp hấn. Chắc là do Điền Bất Dịch hạ nghiêm lệnh, những người khác không thể đến thăm hấn được.

Lúc này, Đại Hoàng vội chạy đến chân Điền Bất Dịch, đuôi ngoáy tít, đầu cọ đi cọ lại vào chân lão, dáng vẻ rất vui mừng. Nhưng còn Tiểu Hôi lại không có thiện cảm như vậy, ngược lại giống như bị người quấy rầy giấc mộng, dáng vẻ rất bức tức, kêu “khech khech”, nhưng cuối cùng cũng biết Điền Bất Dịch là nhân vật nó không thể rầy vào, do vậy cũng không dám làm gì bừa bãi.

Sau khi kêu lên vài tiếng, nó lắc la lắc lư nhảy về giường của Trương Tiểu Phàm, nằm lên trên chăn, tiếp tục ngủ.

Điền Bất Dịch cúi người, lướt nhìn Đại Hoàng ở dưới chân, thò tay ra xoa xoa đầu nó, Đại Hoàng sủa nhỏ vài tiếng thích thú, cọ đầu vào lòng bàn tay lão.

Điền Bất Dịch vỗ vỗ vào đầu Đại Hoàng, đứng thẳng người lên, nhìn Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm không dám nhìn vào mắt lão, gọi khẽ: “ Sư phụ”.

Điền Bất Dịch nhìn hẩn hồi lâu, cũng không đáp lời hẩn, tiến lại từ từ, Trương Tiểu Phàm bất ngờ cũng lùi lại một bước.

Nhưng Điền Bất Dịch không có cử động nào khác, từ từ ngồi xuống ghế, trong lòng Trương Tiểu Phàm có chút sợ sệt, nhưng không hiểu tại sao càng luống cuống, kỳ thực từ sau khi hẩn về núi, thì trong lòng đã liệu trước sẽ diễn ra cục diện như này, thậm chí ghê gớm hơn, ngay cả nếu có nhiều người hơn nữa thăm vấn trách mắng, thì hẩn đã chuẩn bị tâm lí từ trước.

Nhưng trong buổi chiều yên tĩnh và ấm áp này, khi mà Điền Bất Dịch người mà hẩn mấy năm nay tôn kính như thiên thần đang ngồi trước mặt hẩn, thì hẩn chỉ biết cúi đầu thật thấp, đầu óc trống rỗng, không nói nổi một câu.

Không biết thời gian trôi bao lâu, mới nghe thấy Điền Bất Dịch chậm chậm nói: “Lão Thất”

Trương Tiểu Phàm khẽ rung động, vội vàng đáp: “Vâng, thưa sư phụ”

“Người có gì muốn nói với ta chăng?”

Trương Tiểu Phàm chậm chậm ngẩng đầu lên, nhìn Điền Bất Dịch, Điền Bất Dịch mặt không lộ vẻ gì, nhìn thẳng vào hẩn, không rõ lão đang nghĩ gì.

Sau khi im lặng hồi lâu, Trương Tiểu Phàm từ từ lắc lắc đầu.

Điền Bất Dịch nhìn đồ đệ trùng trùng, nắm đấm từ từ nắm chặt lại trong tay áo.

“Vừa rồi”, Điền Bất Dịch nói chậm chậm, dường như cách này mới dấu đi được tình cảm trong lòng của lão. “trong sáng nay, Tề Hạo của phái Long Thủ Phong qua báo tin, sáng sớm ngày mai, chương môn Huyền Chân đạo nhân muốn gặp người tại Ngọc Thanh Điện trên Thông Thiên Phong”.

Thân hình Trương Tiểu Phàm khẽ nghiêng đi, cuối cùng thì giờ khắc đó đã đến.

Ngọn gió núi mát mẻ nhẹ thổi vào trong phòng qua cửa, phảng phất như mang theo tiếng những tiếng sóng trúc từ rừng trúc nơi xa, nhưng những người ở trong phòng đều không có cảm giác đó.

Tiểu Hôi dường như lại ngủ tiếp, Đại Hoàng cũng lại nằm xuống, không cần phải quan tâm bọn chúng nữa, chỉ có Điền Bất Dịch đang chăm chú nhìn tên đệ tử.

Nhìn sâu, thật sâu vào hẩn.

“Mấy ngày này, các sư huynh của người có thờ ơ với người không?”

Trương Tiểu Phàm lắc lắc đầu, đáp: “Không có, các sư huynh đối với con ... đối với con rất tốt.”

Điền Bất Dịch không nói nữa, căn phòng lại chìm vào yên lặng.

Rất lâu, Điền Bất Dịch đột nhiên thở hắt ra, dường như đã hạ được quyết tâm nào đó, đứng dậy, không quay đầu lại, không nói năng gì đi thẳng ra cửa.

Trương Tiểu Phàm nhìn theo dáng lưng quen thuộc, mờ mịt thất vọng.

Khi Điền Bất Dịch sắp bước ra khỏi căn phòng, lão đột nhiên đứng sững lại, nhưng vẫn không quay đầu lại Trương Tiểu Phàm hoảng sợ gọi lên một tiếng: “Su phụ...” .

“Lão Thất”, giọng của Điền Bất Dịch vẫn ổn định, nhưng ở sau lưng thì ngược lại, vẻ ổn định đó đang biến đổi tinh thần khác hẳn.

“Lần cuối cùng ta hỏi ngươi, mi có phải là do môn phái khác phái đến, nằm vùng do thám mật pháp của Thanh Vân chúng ta không?”

Trương Tiểu Phàm cắn chặt môi, chầm chậm, chầm chậm quỳ xuống trước mặt lão: “Su phụ, con không phải thế, con không làm gì có lỗi với su phụ”.

Hắn trả lời khe khẽ, tuy là như đang nói với Điền Bất Dịch, dường như cũng là nói như chém đinh chặt sắt đối với thâm tâm mình.

Trong ánh mặt trời, phảng phất có một tiếng than thở nhẹ nhẹ, khi hắn ngẩng đầu lên thì bóng dáng quen thuộc đó đã biến mất không thấy nữa rồi.

Trương Tiểu Phàm ngơ ngẩn nhìn về phía cửa phòng, giữ mãi dáng vẻ đó hồi lâu, mới từ từ đứng lên, đến bên cạnh giường, ngồi xuống.

Con khi Tiểu Hôi bị động tác của hắn đánh thức, quay đầu lại, nhìn thấy Trương Tiểu Phàm liền nhe răng ra cười, dường như sau khi ngủ ngon một giấc, tinh thần bắt đầu được khôi phục, lại hiểu động như trước, nhẩy tốt lên mình hẳn.

Trương Tiểu Phàm vô thức vòng tay lại, ôm lấy Tiểu Hôi vào lòng, nhưng mục quang vẫn nhìn chăm chăm về phía ngoài cửa. Hồi lâu, mới nhận ra chỉ có mình hắn, hoặc Tiểu Hôi đang nằm trong lòng hắn mới nghe thấy thanh âm, thấp giọng nói khẽ: “Ngươi biết rồi đó, lần trước khi ta nhận lời với người đó, chết cũng không nói, chết cũng không nói...”

Không rõ Tiểu Hôi nghe có hiểu không, nhưng nó có vẻ không để ý, thò tay ra thân thiết nắm lấy tóc của Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm không di động thân mình, theo động tác của Tiểu Hôi, miệng nói ra chầm chậm: “Chỉ có ngươi, Tiểu Hôi, bây giờ chỉ có ngươi bên cạnh ta thôi...”

Tiểu Hôi kêu lên khèng khèc, bật cười he he, rút cục không rõ là nghe có hiểu không, còn ở phía xa xa, Đại Hoàng phảng phất đã chìm vào giấc ngủ, trong cơn mơ, cái đuôi cuộn tròn lại, quấn vào bên mình.

※※※

Ánh mặt trời vẫn dịu dàng chiếu sáng, Đỗ Tất Thư đứng ngoài cửa không nhìn được ho khan một tiếng, nhưng sau lúc đó, cái vẻ buồn ngủ lạnh nhạt biến mất, chỉ thấy Điền Bất Dịch từ trong phòng của

Trương Tiểu Phàm bước ra.

“Su phụ”. Đỗ Tất Thư thốt lên, vừa cẩn thận nhìn vào sắc mặt của Điền Bất Dịch, hi vọng có thể nhìn thấy chút gì đó lộ ra từ nét mặt của lão, chẳng may Điền Bất Dịch không bộc lộ tình cảm gì, chỉ nhẹ gạt đầu, bước qua bên cạnh y về hướng Thủ Tĩnh Đường.

Đỗ Tất Thư cung kính đứng đợi khi Điền Bất Dịch đi xa, nhìn theo dáng của lão, trong lòng lại nghĩ đến Trương Tiểu Phàm, than lên một tiếng. Trên Đại Trúc Phong này, không ai có thể nghĩ rằng tên tiểu đệ bình thường hàng ngày này, lại có thể đột nhiên xảy ra sự tình như thế này.

Giờ phút đó, ngay cả một người vốn ngày nào cũng hoạt bát hiếu động như y, cũng dường như không thể vui lên được, trong lòng lo ngại buồn rầu cho Trương Tiểu Phàm.

Hắn xuất thần như thế không biết bao lâu, đến khi sau lưng chợt vang lên một tiếng gọi: “Lục sư huynh”.

Đỗ Tất Thư giật mình, quay đầu lại nhìn, sững người ra giây lát, thì ra là Trương Tiểu Phàm không biết ra khỏi phòng từ lúc nào, đứng sau lưng của y. Con khỉ tiểu Hôi nằm trên vai hắn, vừa cười hi hi vừa nhìn hắn, không thấy Đại Hoàng ra cùng, chắc có lẽ là đang tiếp tục ngủ.

“À, Tiểu sư đệ”, Đỗ Tất Thư nhíu mày, hỏi: “Có chuyện gì không vậy?”

Trương Tiểu Phàm liếc nhìn y, từ từ đáp: “Lục sư huynh, đệ muốn đi dạo sau núi”.

Đỗ Tất Thư ngăn người ra, trong lòng rất khó nghĩ, từ lúc sau khi về núi, tuy Điền Bất Dịch không hạ lệnh mọi người phải giám thị Trương Tiểu Phàm, nhưng sư nương Tô Như đã ngầm giao việc này lại cho mọi người.

Lúc này khi nhìn thấy vẻ mặt tiểu tụy của tiểu sư đệ hàng ngày vốn thật thà, Đỗ Tất Thư trong lòng có chút bất nhẫn, nhưng bất luận thế nào cũng không dám làm trái ý của sư môn. hỏi lâu mới ngập ngừng đáp: “Tiểu sư đệ, đệ, đệ biết là bây giờ....huynh, huynh.....”.

Trương Tiểu Phàm buồn rầu cúi đầu xuống, nói khẽ: “Ngày mai trưởng môn Đạo Huyền sư bá muốn đệ đến Thông Thiên Phong rồi, đệ chỉ muốn nhìn lại những nơi trước kia thôi mà”.

Đỗ Tất Thư giật mình, khẽ há miệng ra, đột nhiên không hiểu tại sao mắt nóng lên, người thiếu niên đang đứng trước mặt lúc này hình như lại biến thành người thiếu niên bình thường đó lúc mới lên núi mấy năm trước, trên bàn ăn, cái dáng vẻ đang cùng y đánh cược xem người nhà sư phụ ai sẽ là người bước vào phòng ăn trước...

Nhưng lệnh của sư môn, hắn bất luận thế nào cũng không dám vi phạm, trong lòng đang cảm thấy khó xử, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, hai người quay đầu lại nhìn, thì ra là Điền Linh Nhi đang bước tới, vẻ mặt trông rất phức tạp.

Đây là lần đầu Trương Tiểu Phàm nhìn thấy mặt Điền Linh Nhi ba ngày nay, mặt nàng có chút sắc trắng, phảng phất như có nét tiểu tụy, chắc là mấy ngày này, nàng cũng không yên tâm. Nhưng trong ánh mắt trời, nàng vẫn xinh đẹp như xưa.

Trương Tiểu Phàm cúi đầu xuống.

Điền Linh Nhi đến trước mặt hai người, nhìn Đỗ Tất Thư nhưng đuôi mắt lại liếc nhìn lên người Trương Tiểu Phàm, nói: “Lục sư huynh, cha muội nói, Tiểu Phàm sẽ không làm gì đâu, kệ hắn đi đi”. Đỗ Tất Thư ngó người, dường như người Trương Tiểu Phàm cũng khẽ rung động, chằm chằm nhìn về phía Thủ Tĩnh Đường, nhưng chỉ nhìn thấy trong cửa Đường tối sâu, đâu thấy được bóng dáng của Điền Bất Dịch trong đó.

Trương Tiểu Phàm từ từ lạy một lạy về phía Thủ Tĩnh Đường, hạ thấp thanh âm có chút nghẹn ngào, nói: “Tạ ơn sư phụ”.

Điền Linh Nhi đứng một bên, tựa hồ như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng không thốt ra được, mím chặt môi, quay người đi trở về.

Nàng đi xa xa một đoạn, đột nhiên Đỗ Tất Thư nói: “Thảo nào sáng nay tiểu sư muội và Tề Hạo của Long Thủ đường lại cãi nhau to”.

Trương Tiểu Phàm ngẩn người ra, hỏi: “Sao cơ?”.

Đỗ Tất Thư đáp: “Sáng nay, Tề Hạo đến được một lúc, sau khi nói chuyện xong với sư phụ và sư nương, tiểu sư muội liền kéo hắn lại một bên để nói chuyện, không ngờ nói mới được vài câu, tựa hồ như sư muội nói cái gì đó làm cho Tề Hạo huynh rất là khó xử, tiểu sư muội liền nổi nóng”. Đỗ Tất Thư dừng lại một lát, liếc nhìn Trương Tiểu Phàm, rồi nói tiếp: “Huynh đoán là sư muội chắc là muốn Tề Hạo huynh vì đệ mà xin Thương Tùng sư bá, do vậy mà xảy ra cãi nhau to”.

Trương Tiểu Phàm cười khỏ, cũng không biết là nên nói gì đây, lắc lắc đầu, đi về phía sau núi.

Đỗ Tất Thư nhìn theo lưng hắn, nhìn thấy con khỉ Tiểu Hôi trên vai hắn, bất ngờ nắm lấy tóc hắn mà nghịch ngợm, dáng vẻ rất là hoạt kê, nhưng một khi nghĩ đến sau ngày mai đợi số phận của trương Tiểu Phàm, không khỏi buồn rầu cau mày, thở mạnh ra.

※※※

Con đường núi phía sau Đại Trúc Phong, đã lâu Trương Tiểu Phàm không đi qua, trên đường chỉ thấy một màu xanh tươi tốt, tiếng chim hót từ xa thỉnh thoảng vọng đến.

Gió núi thổi đến trước mặt, thổi phe phất nhẹ nhẹ lên mặt hắn, mang theo một chút mát mẻ. Đi theo con đường nhỏ cong cong khúc khuỷu này, dường như hắn trở lại những ngày xưa.

Đúng là không có chút nào thay đổi so với trước kia ở đây, ngay cả những đám mây đang lững lờ trôi ở lưng chừng núi Đại Trúc Phong cũng dường như không khác gì so với năm xưa.

Con khỉ Tiểu Hôi tỏ ra rất thích thú, thoáng cái đã từ vai Trương Tiểu Phàm nhảy vọt đi, kêu khèng khèc, chạy vào trong bụi cỏ bên cạnh, trèo tót lên một cây to, đu qua đu lại trên đó.

Trương Tiểu Phàm nhìn cái dáng vẻ của nó, không nén được khẽ cười lên, nhớ lại tình cảnh năm xưa lúc tương ngộ cùng Tiểu Hôi, dường như trĩu nặng trong tim đã bớt đi phần nào.

hắn đi, đi tiếp, Tiểu Hôi vẫn đang phấn khích chui qua chui lại trên cây phía trên đầu hắn, nhưng

ánh mắt Trương Tiểu Phàm vẫn chỉ nhìn dần dần về phía trước, một rừng trúc đang dần dần hiện rõ, xanh tươi.

Bao nhiêu hồi ức đọng lại ở nơi đây.

Hắn dừng chân lại trước bìa rừng.

Gió núi thổi đến, vô số cây Hắc Tiết Trúc nghênh gió lay động, reo lên lao xao, dường như đang nghênh tiếp người bạn cũ trở lại.

Trương Tiểu Phàm hít thở thật sâu cái không khí trong mát mới mẻ, ngọt ngào mà tự do, thế gian chỉ nơi này mới có.

Hắn bước vào trong rừng.

Rừng trúc xanh tươi vẫn rậm rạp như ngày nào, bên dưới những cây trúc xanh to lớn đó, trong đất lại có vô số những măng trúc phá đất trời lên, sinh trưởng tự do ở đó.

Vô tình, hắn lại đi đến nơi mà trước kia ở đây hắn làm bài tập chặt trúc, chỉ thấy trước kia những cây Hắc Tiết Trúc vốn nhỏ bé, nay tựa hồ như đã lớn hơn rất nhiều.

Bóng trúc thấp thoáng, sóng trúc từng trận từng trận, dường như đang quán quýt lấy hắn.

Chuyện cũ như nước triều, tràn về trong hắn.

Hắn thần người nhìn ngắm xung quanh, phảng phất có chút ngây dại.

“Trương Tiểu Phàm!”

Đột nhiên, có một tiếng gọi dịu dàng có chút vui mừng sung sướng từ phía sâu thẳm của rừng trúc vang đến.

Trương tiểu Phàm giật mình, thanh âm này rất quen thuộc, nhưng hắn không hiểu tại sao lại vang lên ở chỗ này. Hắn lập tức quay người lại, nhìn về hướng thanh âm phát ra, khựng người lại, đột nhiên nhìn thấy trong bóng trúc, bộ quần áo màu xanh biếc của Bích Dao như hoà hợp với hoàn cảnh xung quanh, đang đứng đó tràn ngập nụ cười, xiết bao nhu tình, xiết bao mềm mại nhìn ngắm hắn.

※※※

“Cô, sao cô lại tới đây?” Hai người nhìn nhau như những kẻ ngốc hồi lâu, rất lâu Trương Tiểu Phàm mới thốt lên.

Bích Dao từ từ bước lại, ánh mắt long lanh tràn ngập nét tươi cười dịu dàng, nhu mì đáp: “Ta đến thăm người mà”.

Trương Tiểu Phàm trong lòng kích động, vô ý thức cắn chặt môi dưới, hồi lâu mới nói: “Nhưng mà, vạn nhất bị người ta nhìn thấy thì sao, cô mạo hiểm quá!”

Bích Dao lắc đầu nói: “ Ta không quan tâm, ta chỉ muốn đến nhìn thấy người thôi.”.

Trương Tiểu Phàm giật mình, đây mới là lần đầu tiên hắn nghe thấy Bích Dao trực tiếp nói ra tâm ý của mình. Dường như chú ý đến vẻ kinh ngạc của Trương Tiểu Phàm, Bích Dao đỏ mặt, nói tiếp: “Một trăm năm nay, Thanh Vân môn của các người yên ổn như núi, nói lỏng việc phòng bị lâu rồi, ta lên lên

núi, cũng không bị ai phát giác”.

Trương Tiểu Phàm im lặng gật đầu, nhưng trong lòng lại nghĩ rằng, như hôm nay người trong chính đạo biết Bích Dao chính là con gái của tông chủ Quỷ Vương tông của Ma giáo, lúc này nếu bị mọi người phát hiện là hẳn lại đang cùng nói chuyện với cô ấy, hậu quả ra sao chắc chắn không cần nói cũng sẽ biết.

Bích Dao vốn thông minh, chỉ nhìn lướt qua cũng thấy thần sắc trên mặt Trương Tiểu Phàm có chút do dự, vẻ mặt đang tươi cười chuyển dần sang nét buồn rầu, nói khẽ: “Nếu người lo lắng điều gì, vậy ta đi thì tốt hơn”.

Trương Tiểu Phàm nhìn nàng, nhìn thấy nét mặt của nàng vẫn có chút vui vẻ, nhưng vẫn không giấu nổi nét tiêu tụy, nghĩ rằng mấy ngày hôm nay, nhất định vì lo lắng cho hắn mà đến đây đột nhiên hắn cảm thấy tim mình âm lên, buột miệng nói: “Ta còn có thể lo cái gì, chẳng lẽ ta còn lo lắng vì những gì chắc chắn sẽ đến sao?”.

Bích Dao sững người, liếc nhìn hắn, Trương Tiểu Phàm khẽ cười khổ, nói: “Không sao đâu, bây giờ chắc không có ai đến, nàng nói chuyện cùng ta đi”.

Bích Dao tươi tỉnh dần, gật đầu đáp: “Được”.

Sau khi nói được mấy câu này xong, hai người lại nhìn dán mắt vào nhau như cũ, đột nhiên không biết nên nói gì nữa, không khí lạnh xuống, dường như có chút ngại ngùng.

Hồi lâu, Bích Dao cúi nói: “Đồ ngốc, người nói chuyện đi mà”.

Trương Tiểu Phàm gãi gãi đầu, nhưng trong óc trống rỗng, thực sự không biết nói gì với cô nương xinh đẹp này mới phải. Đúng lúc đó, mắt liếc nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy gần đó có một cây Hắc Tiết Trúc cực lớn, chắc là do lâu ngày mục nát nên đổ xuống, liền bước qua đó, áp ứng nói: “Nàng ngồi đi”.

Bích Dao phì cười, như hoa tươi hé nở, thanh mỹ vô song, bước qua. Đúng lúc chuẩn bị ngồi xuống, Trương Tiểu Phàm giữ nàng lại, nói: “Nàng đợi chút”.

Bích Dao ngẩn người, hỏi: “Sao vậy”.

Trương Tiểu Phàm cúi người xuống, cố sức dùng tay áo lau đi lau lại trên thân cây Tiết Hắc Trúc, lau sạch một chỗ, lau xong đứng thẳng người, cũng không nhìn Bích Dao, cúi đầu nói: “Bây giờ thì nàng ngồi xuống”.

Bích Dao không cười nữa, khoé miệng khẽ rung, đôi mắt sáng chỉ nhìn bóng người của Trương Tiểu Phàm, một lát sau mới từ từ ngồi xuống, lập tức kéo Trương Tiểu Phàm xuống, nói: “Người cũng ngồi xuống đi”.

Trương Tiểu Phàm đỏ hồng mặt, đáp: “Ta, ta ngồi dưới đất cũng được...”

Không ngờ Bích Dao dùng sức lôi, kéo hắn ngồi cùng xuống cây trúc, cúi quát: “Kêu người ngồi thì ngồi đi, ngồi dưới đất làm gì”.

Trương Tiểu Phàm cười ngại ngùng, cảm thấy bên cạnh mùi u hương phảng phất thoảng đến, trôi nhẹ

vào mũi, đến nơi sâu thẳm của trái tim. Không tìm được, hấn quay đầu nhìn nàng, thì ra Bích Dao cũng đang nhìn chăm chăm vào hấn, nhãn ba như thủy, ý diệu dàng không thốt lên được.

Từ trước tới nay chưa từng phát giác, thậm chí ngay cả khi hai người bị khốn trong Dịch Huyết động dưới Tử Linh huyết, Trương Tiểu Phàm cũng không cảm giác được sự gần gũi như thế này, hồi lâu, hấn mới cất tiếng gọi: “Bích Dao”

Bích Dao khẽ cười, hỏi: “Sao cơ?”

Trương Tiểu Phàm nhìn nàng chăm chú, cất tiếng hỏi: “Tại sao nàng lại tốt với ta như vậy?”

Bích Dao ngậy người ra một lát, từ từ đưa mắt nhìn xuống đất trước mặt mình, trên mặt phảng phất thoáng chút hoang mang, nói: “Đúng vậy, tại sao ta lại tốt với ngươi như vậy nhỉ?”.

Lá trúc lay động lao xao trên đầu hai người, phảng phất như đang kể lể gì đó.

“Những việc trong nhà ta, và những việc ngày xưa, ngươi đều đã biết hết rồi chứ?”, hồi lâu, Bích Dao khẽ hỏi.

Trương Tiểu Phàm khẽ gật đầu, đáp: “Vâng”.

Bích Dao chậm rãi nói tiếp: “Ta từ nhỏ đã không còn mẹ nữa, cha lại bận việc lớn các phái trong Thánh Giáo, rất ít thời gian chăm sóc ta, từ trước đến nay những người xung quanh nể mặt cha ta, mà đối với ta đều tươi cười đón tiếp, dẫn lòng chiều ý”.

Trương Tiểu Phàm trầm ngâm giây lát, nói: “Cha nàng thực ra rất quan tâm đến nàng”.

Bích Dao gật đầu, đáp: “Vâng, nhưng trước kia ta không hiểu, kể từ sau khi gặp ngươi thì ta mới biết”.

Nàng chăm chú nhìn Trương Tiểu Phàm, nói: “Tiểu Phàm, những ngày trong Dịch Huyết động, một đời ta không thể quên.”.

Thanh âm của nàng, lúc này nghe có chút xa xôi: “Thì ra trong bóng tối, có thể nói là lúc sắp chết đi, ta lại có thể tìm thấy một người để ta dựa vào”.

Trong lòng Trương Tiểu Phàm cảm động, không biết nói gì lúc này.

Một cánh tay như ngọc đưa sang, Bích Dao nhẹ nhàng nắm chặt tay hấn, từ làn da mềm mại của nàng, Trương Tiểu Phàm cảm thấy diệu dàng làm sao.

Bích Dao lấy trong người ra một chiếc khăn, nhẹ nhàng lau lên cổ tay áo bị dây bẩn, chỗ mà Trương Tiểu Phàm vì nàng khi lau cây trúc bị dây vào.

“Từ nhỏ đến lớn, không biết có bao nhiêu người đối tốt với ta, tặng ta không biết bao nhiêu kì trân dị bảo, nhưng mà...”, Nàng ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào mắt Trương Tiểu Phàm, nhẹ nhàng nói tiếp: “Kể cả đồ trân bảo của cả thiên hạ đang đặt trước mắt ta, cũng không thể so sánh được với cái tay áo này của ngươi vì ta mà lau cây trúc”.

Giờ khắc đó, âm thanh của cả thế gian, dường như đột nhiên biến mất.

Chỉ có sóng mắt diệu dàng của cô gái xinh đẹp này, quán quýt vây quanh hấn.

Bao nhiêu năm sau, khi bạn nghĩ về chuyện cũ, có còn nhớ năm xưa, đã từng có người nhẹ nhàng kể lời

của trái tim mình đối với bạn?

Những lời nói mang chút cuồng nhiệt ngây thơ của người trẻ tuổi, bạn có thể từng nhớ lại chẳng?

Giống như những lời thề khắc sâu vào trong tim, không rời xa cho đến lúc chết.

Bạn có dang cả hai tay ôm người yêu dấu đó vào lòng không?

※※※

Không biết đã bắt đầu như thế nào, trong tĩnh mịch dịu dàng đó, hấn dang hai tay, ôm chặt người con gái xinh đẹp bên cạnh.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 77

Mờ mịt

Bóng trúc lay động qua lại, những tia sáng chiếu xuống, điểm điểm di động trên nền rừng trúc. Trương Tiểu Phàm nhìn sâu vào trong rừng trúc, nói khẽ: "kỳ thật, nhiều lúc ta tự thấy mình rất là ngốc, người mà sư tỷ thật sự yêu thương là Tề hạo sư huynh, ta cũng ...biết như vậy, thế mà lúc đó, nhìn thấy sư tỷ gặp hiểm ở trước mặt quý ngưu, trong đầu ta không kịp nghĩ ngợi gì cả, cứ thế xông vào cứu." Bích Dao dựa vào người hắn, hốt nhiên hỏi: "Nếu như ta gặp phải nguy hiểm, ngươi có đến cứu ta như thế vậy không?"

Trương Tiểu Phàm cười ngượng ngập, lúc lắc đầu, nửa ngày sau mới nói: "Ta, ta cũng không biết", sau đó cúi đầu, nghĩ kỹ càng rồi nói: "Chắc sẽ cứu đấy".

Bích Dao cười, trừng mắt nhìn hắn một cái, rồi thu hồi mục quang, nhìn về phía xa xa, đều giọng nói: "Nếu quả thật ngươi gặp phải nguy hiểm, kể cả là phải đổi cả sinh mạng của ta để cứu ngươi, ta cũng cam tâm tình nguyện!".

Trương Tiểu Phàm giật thót, quay đầu nhìn cô, chỉ thấy Bích Dao bộ dạng trầm tĩnh, không hề có vẻ như đang nói đùa, bèn chậm chậm hỏi: "Cô nói gì cơ?"

Bích Dao mỉm cười, rồi tự nhiên đứng lên, quay sang Trương Tiểu Phàm bảo: "Tiểu phàm, ngươi đi với ta nào."

Trương Tiểu Phàm nhíu mày hỏi: "Đi đâu?"

Bích Dao nói: "Tuỳ tiện, thiên hạ rộng lớn, chúng ta muốn đi đâu chẳng được. Ngươi không muốn gia nhập thánh giáo của ta đối địch với sư môn ngươi, vậy không phải gia nhập nữa, chúng ta cùng nhau đi đến cùng trời cuối đất, bằng không nếu ngươi cứ ở lại tại Thanh vân môn, với cái tính nết già cả của lão họ Đổng kia, chỉ sợ ngươi nhiều hoạ hơn là phúc thôi."

Trương Tiểu Phàm im lặng không nói gì, Bích Dao bần chồn nhìn hắn, chờ đợi.

Cuối cùng Trương Tiểu Phàm hướng nhìn về cô, Bích Dao định nói thêm nữa nhưng đã thấy Trương Tiểu Phàm chậm chậm lắc đầu: "Không được, Bích Dao, ta không thể ly khai thanh vân môn."

Nét mặt Bích Dao đang bần chồn liền chuyển thành âm trầm nói: "Ngươi muốn chịu chết ở đây ư?"

Trương Tiểu Phàm im lặng một lúc, rồi nói: "Bích Dao, cô không biết đâu, Thanh vân môn chính là nhà của ta vậy, sư phụ sư nương ta nuôi dưỡng ta trưởng thành, ta không thể bội bạc môn phái được."

Bích Dao giận dữ thốt: "Sư phụ ngươi suốt ngày phạt ngươi, mắng ngươi, ngươi nói xem có gì tốt

nào?"

Trương Tiểu Phàm vươn mình đứng lên, cười khẽ nói: "Bích Dao, ta ở trong mắt mọi người, có thể là hơi ngu ngốc một chút, nhưng về việc này, ta cũng có thể nói được. Sư phụ ta tuy thường luôn nghiêm khắc, nhưng đối với ta thật ra chỉ có ý tốt, ta biết, người có chân tâm đối với ta." rồi hạ giọng nói nhỏ: "vấn đề hiện nay, kỳ thật là do ta không phải, ta đã nói dối người, dù cho ta có bị trách phạt thế nào, cũng đều là đáng cả, ta tuyệt không thể bội bạc sư môn được."

Bích Dao run rẩy hồi lâu, rồi bất chợt thở dài một tiếng nói: "Người cứ tự nhận là ngốc, người chính thật là rất thông minh! Vì thế cha vẫn thường nói với ta, người nhìn vào thì giống như khúc gỗ, kỳ thật bên trong chính thị rất tài giỏi."

Trương Tiểu Phàm ngậy cả người ra, mặt đỏ ửng hỏi: "Cha cô, cha cô nói vậy thật sao?"

Bích Dao cười không nói gì, đi đến gần bên hấn mới nói tiếp: "Ta biết tính của người, nên không thể miễn cưỡng ép người đi được, bất quá hiện tại trên người người đang có dị bảo của thánh giáo bọn ta, lại có liên hệ với cả thiên âm tự, đúng thật là rất nguy hiểm. Người nghĩ làm sao cho tốt nào?"

Trương Tiểu Phàm cười khổ nói: "Nghe theo mệnh trời thôi."

Bích Dao ngưng thị nhìn hấn, rồi nhẹ nhàng thốt: "Người cũng có thể không việc gì đâu."

Trương Tiểu Phàm cười, nhìn sắc diện trên trời nói: "Cô cũng đã đến đây khá lâu rồi, mau chóng quay về thôi, để tránh gặp phải bất cứ việc gì. Chúng ta, chúng ta sau này có duyên lại nói tiếp...hẹn gặp lại."

Thân mình Bích Dao rung mạnh, Trương Tiểu Phàm trong lòng bất giác cũng thấy ít nhiều đau khổ, ngày mai đi đến thông thiên phong, kết quả cuối cùng thế nào, trong tâm hấn thật ra cũng không hề nắm được.

Rồi hấn quay mình, chậm chậm đi về phía ngoài rừng trúc.

Sau khi hấn đi được vài chục trượng, đột nhiên nghe thấy từ sau truyền tới thanh âm của Bích Dao: "Tiểu phàm, ta hỏi người một việc."

Trương Tiểu Phàm quay người lại ngạc nhiên hỏi: "Việc gì vậy?"

Bích Dao phảng phất có vẻ do dự, cuối cùng cũng hỏi: "Ngày xưa tại khu rừng ngoài Tiểu trì trấn, người từng nhìn vào chiếc giếng cổ đúng ngày trăng tròn, Ta muốn biết, người nhìn vào cái giếng cổ đó, đã thấy gì vậy?"

Trương Tiểu Phàm ngậy người, kỳ quái hỏi: "Cô cũng muốn biết điều này nữa sao?"

Bích Dao tự nhiên thấy một chút khẩn trương, giận dữ thốt: "Người nói đi!"

Trương Tiểu Phàm nhíu mày hỏi: "Cái giếng cổ đó ở một nơi rất là kỳ quái, người sao lại có hứng thú thế?"

Bích Dao cười nhưng không nói gì.

Trương Tiểu Phàm định nói, nhưng không hiểu lại nhớ ra điều gì, mặt đỏ lên, không thốt ra được, hỏi

lâu mới nói: "Ta, ta đợi lần sau gặp cô, nhất định sẽ nói cho cô nghe."

Bích Dao gật đầu, theo đó mỉm cười, nghe ra được ý tứ Trương Tiểu Phàm định nói, không hẳn là sẽ cam tâm nghe theo mọi sự phán xử của thanh vân môn, bèn cười thốt: "Được rồi, nhưng người phải nhớ đấy nhé!"

Trương Tiểu Phàm cười ha hả, gặp Bích Dao nói chuyện thân thiết thế này, tâm tình hẳn thấy tốt hẳn lên, cả người được thoải mái không ít, xòe tay hướng về phía Bích Dao vẫy vẫy rồi quay mình đi ra khỏi rừng trúc.

Đi được một quãng, tiểu hôi không hiểu từ trên cây trúc to nào đã nhảy xuống vai của Trương Tiểu Phàm, rồi quay đầu nhìn về phía Bích Dao.

Ở trong rừng trúc, Bích Dao nao nao nhìn theo lưng tiểu phàm đi xa dần, đứng im bất động.

* * *

Ngày sau nữa, vào buổi sáng.

Không khí thắm ướt của núi rừng tại Đại trúc phong bay bay thổi ra đằng sau. Mọi người trên đại trúc phong đều đã thức dậy.

Điền bất dịch đứng chỉnh lại ngay ngắn, rồi cùng Tô như bước đến đứng trước sân của thủ lĩnh đường, thấy mọi người tất cả đều đã đứng đợi ở đó, Trương Tiểu Phàm đứng ở phía cuối cùng.

Điền bất dịch nói nhẹ: "Tổng đại nhân, người mang theo lão thất, còn những người khác đều không phải dùng đến."

Tổng đại nhân gật đầu trả lời một tiếng, những người khác trên mặt đều thể hiện nét thất vọng, chỉ riêng có Điền linh nhi bước tới gần hướng về phía Điền bất dịch nói: "Cha, con cũng đi."

Điền bất dịch nhíu mày nói: "Người đi đến đó, càng thêm loạn thôi!"

Điền linh nhi cắn chặt răng, đưa ánh mắt cầu khẩn nhìn Tô như, gọi: "Mẹ."

Tô như thở dài, nói với Điền bất dịch: "Nghĩ nhiều làm gì, để nó đi đi."

Điền bất dịch nhăn mày nhăn mặt, cuối cùng cũng miễn cưỡng gật đầu, rồi không nhìn đến Linh nhi nữa, hướng về phía Trương Tiểu Phàm một cái, thốt: "Đi thôi."

Nói xong, phất tay áo một cái, ngự khởi tiên khiếm, bay lên trước tiên, Tô như ngay lập tức bay lên theo.

Ở trên mặt đất, chúng đệ tử đã tùm tùm lại, Hà đại trí ho lên một tiếng, rồi nói với Trương Tiểu Phàm: "Hừm, tiểu sư đệ, sư đệ, sư đệ phải lưu tâm một chút nhé."

Trương Tiểu Phàm biết đã đến lúc, lần đầu tiên thấy thần sắc quan tâm lo lắng của các vị sư huynh, trong lòng cảm động, khẽ đáp: "Vâng."

Tổng đại nhân thở dài nói: "Tiểu sư đệ, chúng ta đi thôi."

Trương Tiểu Phàm nghe vậy, đi đến gần Tổng đại nhân, không chịu được liếc sang nhìn Điền linh nhi

đang đứng ở cạnh, thấy nàng cũng đang nhìn mình, trong đôi mắt lộ rõ vẻ quan hoài thiết tha, nhưng cuối cùng cũng không nói câu nào.

Vút vút hai tiếng, Trương Tiểu Phàm lại một lần nữa đứng sau Tổng đại nhân, đằng không bay lên trời xanh.

Ngắm nhìn trời càng lên cao càng xanh đậm, phẳng phất giống như cái ngày thất mạch hội vũ khai mạc, đúng vậy, chỉ khác điều là hẳn không thấy một chút cảm giác kích động nào.

* * *

Thông thiên phong, cao đến tận mây, nguy nga thẳng vút, Tiên khí xa tít thăm thẳm vẫn như xưa, vẫn vẻ không hề nhiễm một chút tục khí nhân gian cũ, phẳng phất như cũng mở lòng, hoan nghênh bọn họ đi tới.

Tổng đại nhân mang theo Trương Tiểu Phàm cùng với Điền linh nhi nhất khởi dừng lại trên vân hải, đằng xa là ngọc thanh điện ở trên cao, phẳng phất phát ra tiếng chuông ngân trong trẻo.

Điền bất dịch cùng tô như lúc này đã không còn nhìn thấy bóng dáng đâu nữa, đa phần là đã đến ngọc thanh điện trước rồi, ở trên vân hải lúc này, cũng có nhiều đệ tử của các mạch phái khác đang tụ tập, nhìn thấy bọn Tổng đại nhân đi đến, tức thì xôn xao hẳn lên, rất nhiều ánh mắt nhìn đến rồi theo đó chuyển tới liếc nhìn Trương Tiểu Phàm ở phía sau.

Vô số lời thì thầm thốt lên, ở trên vân hải, giống như những đám mây bông bành bay lượn, phiêu lãng qua lại.

Tổng đại nhân cùng Điền linh nhi mặt đanh lại, không thèm để ý gì đến mục quang của bọn họ, một lúc sau, từ trong đám đông có một người bước ra, đi về phái ba người bọn họ.

Trương Tiểu Phàm nhìn hẳn, nhận ra người này, chính là đệ tử Thường tiến của trưởng môn lần trước đến thông thiên phong đã gặp, tại kỳ thất mạch hội vũ cùng giao thủ với Tổng đại nhân chính là người này.

Tổng đại nhân cũng biết người này, nhìn thấy hẳn đang đi đến, hai tay chấp lại nói: "Thường sư huynh, lâu lắm không gặp?"

Thường tiến chào đáp lễ, khoé mắt chớp lên liếc nhìn Trương Tiểu Phàm vài lần, tùy tiện nói: "Tổng sư huynh, Điền bất dịch điền sư thúc đến đây trước rồi, có dặn lại tiểu đệ, nếu thấy các vị đến đây, thì để tiểu đệ trực tiếp dẫn các vị đến ngọc thanh điện.

Tổng đại nhân gật đầu đáp: "Vậy thì xin làm phiền Thường sư huynh."

Thường tiến cười nhẹ, nghiêng người mời: "Vậy xin thỉnh các vị đi theo ta."

Nói xong bản thân bước đi trước, Tổng đại nhân, Điền linh nhân và Trương Tiểu Phàm đi sau hẳn, xuyên qua vân hải, xuyên qua vô số ánh mắt nhìn ngó của các đệ tử thanh vân sơn, đến gần hồng kiều rồi đi tiếp lên trên.

Lúc này, những tia sáng mặt trời buổi sớm đầu tiên đã xạ chiếu nhân gian, mềm mại toả sáng trên Thông thiên phong, sóng nước trong vắt ở hai bên cầu hồng kiều, trên các con sóng nhỏ lăn tăn đuổi đuổi nhau, hiện lên cầu vòng muôn sắc mỹ lệ.

Trương Tiểu Phàm hít thở thật sâu, nhìn về nơi xa xa, đất trời rộng khắp này, không nghi ngờ gì nữa, giống như một bức hoạ đồ cực lớn, còn bản thân mình, chỉ là một điểm nhỏ nhỏ điểm xuyết ở đó mà thôi.

Bọn họ tiếp tục đi, vượt qua hồng kiều, rồi đến bên bờ bích thuỷ đàm, mắt đã nhìn thấy Ngọc Thanh Điện khoan thai vươn thẳng vút lên trên cao, nhưng không nhìn thấy linh thú thuỷ kỳ lân trấn sơn của thanh vân môn ở đâu, chắc là đa phần đang ở dưới bích thuỷ đàm.

"Boong! ... .. "

Từ trên đỉnh của Ngọc thanh điện, phảng phát truyền lại một tiếng chuông ngân vang trong trẻo.

Thường tiến hướng về bọn họ cười nói: "Sắp đến rồi, chúng ta đi thôi."

Tổng đại nhân khẽ thốt một tiếng hưởng ứng, không nhìn được liếc nhìn Trương Tiểu Phàm một cái, chỉ thấy tiểu sư đệ mắt đang nhìn chăm chăm vào đỉnh cao đằng kia, sắc mặt không có biểu hiện gì cả.

Ở đây không khí im ắng hơn ở dưới vân hải bên dưới, chỉ có một đường đi lên, không hề nhìn thấy một đệ tử thanh vân môn nào, ngoại trừ một tiểu đạo còn trẻ, nhìn thấy Thường tiến, mở tay hướng ra phía sau mời.

Chỉ một bước, là đến cầu thang.

Trương Tiểu Phàm chậm chậm đi lên cao, người càng đi lên cao, nhưng không hiểu sao, trong lòng thấy càng ngày càng chìm xuống. Phía trước mặt là nơi tiên khí thăm thẳm, nhưng càng đến gần, trong lòng hẳn càng thấy hồi hộp hơn.

Một cảm giác khẩn trương không tên bao phủ lấy hẳn. Đợi hẳn ở đằng kia, sẽ có những điều gì?

Trên Ngọc Thanh Điện Thông thiên phong, truyền lại một tiếng chuông từ xa, vang vọng dần qua các ngọn núi.

* * *

Ở dưới thanh vân sơn, tại một nơi hẻo lánh, có bốn người đang đứng, ba nam một nữ, lặng lẽ ngắm nhìn thanh vân sơn.

Một hồi thật lâu, người lớn tuổi nhất - Độc thần đột nhiên cười rồi nói: "Không ngờ rằng ta kể từ năm ấy, lại có ngày trở lại nơi đây."

Đứng ở bên cạnh là Quý vương cười nhẹ thốt: "Có tiền bối ngài chủ trì đại cục, đâu chỉ là trở về không thôi, chẳng mấy chốc, chúng ta sẽ lên hẳn trên thông thiên phong, vậy chẳng quá tuyệt sao."

Độc thần lắc ngay đầu, cười nói: "Quý vương lão đệ, chúng ta đã chẳng bàn bạc kỹ rồi thôi, việc trọng

đại đó, là do Dương tử đạo huynh của Trường sanh đường chủ trì đại cục, chúng ta ở đây chỉ là sĩ tốt của ngài thôi."

Nói xong, quay đầu về phía người con trai ở phía bên kia nói: "Không sai chứ, Ngọc Dương Tử lão đệ, ha ha."

Tông phái đầu tiên trong ma giáo là Trường sanh đường do môn chủ Ngọc Dương tử lãnh đạo, hai mi dài đến tóc mai, tướng mạo cực kỳ anh tuấn, vẻ ngoài giống như người trạc tuổi ba mươi, nhưng thật ra là người đã có tới vài trăm năm tu luyện trong ma giáo rồi.

Trong ma giáo, Trường sanh đường là một hệ phái cực kỳ đặc biệt, sở dĩ như vậy, là vì hệ phái này phụ trách việc bảo vệ thánh địa tại man hoang tối quan trọng của ma giáo - Thánh điện. Việc tu luyện nhiều nhất, giống như ở trong tên gọi, là tìm kiếm sự trường sanh, nhưng phái này lại được liệt ở trong bốn đại phái của ma giáo, là bởi vì khi hành sự, họ không từ một thủ đoạn nào, khác biệt ngược hẳn lại với việc cầu trường sanh trong chánh đạo, những điều này về sau sẽ nói.

Ma giáo lần này bí mật kéo nhiều tới thanh vân sơn, Ngọc Dương Tử trước khi đi đến đây, đã trải qua nhiều lần bí mật thương nghị, được mọi người trong ma giáo cử lên là người đứng đầu chủ trì đại sự, trong lòng không tránh khỏi đắc ý, bèn liền cười rồi nói: "Thanh vân môn kia hàng trăm năm qua khi để thánh giáo chúng ta, hôm nay nhất định tới chỗ chúng để đòi lại công đạo."

Quý vương cười: "Nói hay lắm."

Nói xong, quay đầu về phía nữ lang vẫn đứng ở cạnh, nữ nhân duy nhất đứng đầu một trong bốn tông phái ma giáo, chính là tam diệu tiên tử môn chủ của hợp hoan phái, cười nói: "Chỉ lát nữa, sẽ được nhìn thấy đạo pháp thần diệu của tiên tử ngài."

Tam diệu tiên tử xuất thân từ hợp hoan phái có thanh danh độc ác nhất trong ma giáo, dung mạo cực kỳ tuyệt mỹ, mới nhìn thì không thấy một chút dâm dăng nào, sắc mặt nhạt nhạt, không hề trang điểm, nhưng không ngờ vẫn có vẻ đẹp đẽ mỹ lệ băng giá xuất trần, có vài phần giống với Lục Tuyệt Kỳ của Tiểu trúc phong trên Thanh vân sơn.

Nghe thấy những gì quý vương nói, tam diệu tiên tử cười lạnh một cái rồi thốt: "Ba vị đạo huynh đều là những đại nhân vật ở trên đời rồi, từ xa đến gặp tiểu nữ bé nhỏ này, tại chỗ thánh mẫu minh vương chúng ta đã lập lời thề trọng, làm việc này phải đồng tâm hiệp lực, rửa sạch nỗi sỉ nhục của thánh điện năm đó, mong rằng ba vị đạo huynh bỏ hết những ngờ vực, tuyệt đối không làm trái những lời đã nói."

Bọn ba người quý vương nhìn nhau một cái rồi cùng nói: "Tiên tử yên tâm, bọn chúng tôi tịnh không hai lòng đâu."

Tam diệu tiên tử cười cười, nhân đó chuyển người sang phía quý vương hỏi: "Quý vương đạo huynh, ta đến đây đã vài ngày rồi, sao vẫn không nhìn thấy con gái ngài nhỉ?"

Quý vương giật mình nói: "Tiên tử nói về nha đầu Bích Dao chẳng, Tiểu hài tử vốn thích đi rong chơi, cũng không biết giờ này đã đi đến đâu rồi nữa, không hiểu có chuyện gì mà tiên tử lại hỏi vậy?"

Tam diệp tiên tử nói nhẹ: "Cũng không có việc gì lớn, chỉ là ta gần đây nghe nói rằng lệnh ái vừa lấy được một bảo vật, chính là dị bảo của kim linh phu nhân truyền lại - hợp hoan linh, có chuyện này không?"

Độc thần cùng Ngọc Dương Tử đều thay đổi nét mặt, hiển nhiên đại danh của Kim linh phu nhân đối với bọn họ cũng là sấm động bên tai, không thể không thận trọng trong ứng đối được.

Quý vương biến sắc, tròn mắt ẩn hiện tia sáng chớp động, nói: "Không biết tiên tử lấy được tin tức này ở đây vậy?"

Tam diệp tiên tử đưa bàn tay đẹp như ngọc chuốt lên nhẹ vén lại tóc mai, sắc mặt không hề thể hiện chút tình cảm gì nói: "Tự nhiên là ta nghe được. Quý vương đạo huynh, kim linh phu nhân 800 năm trước chính là tiên bối tổ sư của hợp hoan phái bọn ta, người ra đi để lại hợp hoan linh, đối với hợp hoan phái bọn ta là bảo vật trấn phái, điều này, nghĩ rằng ngài cũng thừa biết?"

Quý vương không nói gì, hai tay chấp lại phía sau lưng, khí độ thản nhiên, không hề có một chút sắc diện nhường nhịn nào, vừa mới nãy còn thấy không khí hoà hảo, đến giờ thì thoát đã trở thành giận dữ như sắp bạt kiếm giương cung.

Ngọc dương tử khẽ ho một tiếng, liếc mắt nhìn Độc thần, không ngờ độc thần lại quay đầu ngắm nhìn đỉnh thanh vân sơn đằng xa, hiển nhiên có ý không quản vào việc của người khác. Ngọc dương tử chửi thầm trong lòng, nếu đổi lại ngày xưa, hẳn sẽ mong muốn hai kẻ này đối đầu với nhau đến chết thì càng tốt, nhưng hiện giờ địa vị của hắn đã phân rõ là người chủ trì đại sự, bèn tiến lên phía trước một bước nói: "Hai vị, chuyện nói qua nói lại lại thành giận dữ, hai vị đều là các cao nhân đắc đạo, hơn nữa trước mặt lại có việc đại sự, chi bằng trước tiên chịu nhẫn việc này một chút, đợi đại sự này xong, nhị vị lại giải quyết với nhau sau, được không?"

Tam diệp tiên tử nhìn hắn một cái, khẽ gật đầu, mục quang rời đi chỗ khác, Quý vương sắc mặt không biểu hiện gì cả, nhưng trong lòng cười lạnh một cái: Ngọc dương tử kia quả nhiên chẳng phải là người tốt, dùng thân phận hiện giờ ngăn lại mà không hề khuyên bảo, ẩn ý là sau khi xong đại sự, kích động hai phái đấu tiếp với nhau.

Nhưng hợp hoan linh này quả thật không phải là một bảo vật nhỏ bé nào đó, cùng với quý vương tông "phục long đỉnh", luyệt huyết đường "phệ huyết châu", vạn độc môn "Vạn độc quy tông đại" được xưng tụng là ma giáo tứ đại kỳ bảo, hơn thế nữa, trong ma giáo có lời đồn, hợp hoan phái có nhiều kỳ pháp dị thuật phải kết hợp với hợp hoan linh mới có thể phát huy tối đa khả năng kì diệu được.

Bảo vật quý báu như vậy, quý vương không đại gì mà cam tâm tình nguyện đưa ra, hơn nữa Bích Dao phải vào trong tích huyết động của tử linh uyên mới lấy được bảo vật này, hắn đã dặn bảo cô không được nói việc này ra ngoài, không ngờ được tam diệp tiên tử kia thần thông không nhỏ chút nào, đã nghe ra được việc này.

Quý vương tại lúc này, đứng cạnh bọn người đó rồi suy nghĩ về những việc đã xảy ra, nhưng trên mặt

vẫn nở một nụ cười nói: "Ngọc dương tử đạo huynh nói rất đúng, việc này tại hạ không hề ngại việc phải gác lại sau, sau này gặp lại ta sẽ bàn tiếp."

Ngọc dương tử thấy hai kẻ ngày xưa luôn cao ngạo không ngờ giờ lại nghe theo lời của mình, trong lòng không kìm được niềm đắc ý.

Lúc này ở phía sau, độc thần tự nhiên nói: "Ah, mặt trời đã lên rồi."

Mọi người nghe vậy đồng thời nhìn lên phía đỉnh thanh vân sơn, quả nhiên thấy một luồng sáng đỏ của mặt trời đang đại chiếu, chậm chậm nhô cao dần ở phía thanh vân sơn đằng xa, toả ánh sáng chiếu rọi thế gian.

Ánh sáng nhu hoà này cũng chiếu vào thân mình của bốn người kia, để lại phía sau lưng bọn họ những bóng người đồ dài.

* * *

Đi đến bậc cuối cùng của tầng một, Trương Tiểu Phàm lại thêm một lần nữa được thấy vẻ ngoài hùng vĩ của Ngọc thanh điện. Đó là toà điện đường cao nhất, rất trang nghiêm, cao vút ở phía trước mặt hấn, khí thế hùng vĩ. Con người đứng ở đó, tựa giống như một con kiến vậy.

Thường Tiến nói: "Chúng ta đi vào thôi."

Tổng Đại Nhân cùng Điền Linh Nhi gật đầu. Trương Tiểu Phàm dậm chân định tiến lên, tự nhiên toàn thân chấn động một cái, đưa mắt nhìn sang phía bên cạnh, thấy có một người đứng tựa vào lan can ở chỗ góc của cầu thang, quần áo phía trên thì sạch sẽ, nhưng do người đó chọn chỗ ngồi bừa bãi nên phía dưới có vết bẩn bám nhiều, đôi mắt mơ hồ nhìn Trương Tiểu Phàm đứng đó, miệng khẽ lẩm bẩm một điều gì đó?

Đó chính là Vương nhị thúc đã bị điên loạn từ lâu.

Trương Tiểu Phàm trong tâm thấy đau xót, định bước đến gần. Nhưng Tổng đại nhân đã kéo lại, rồi nói nhẹ: "Tiểu sư đệ, chúng ta phải đi tiếp thôi, không nên để các vị sư trưởng phải đợi lâu. Còn về Vương nhị thúc, đợi sư đệ... đợi khi sư đệ ra rồi gặp cũng chưa muộn."

Trương Tiểu Phàm dừng chân, trong lòng không biết tính sao, nhưng rồi cũng hiểu rằng những gì Tổng đại nhân nói là đúng, tự mình lúc này là người đang đợi tội, liền gật đầu ngay lập tức, miễn cưỡng trả lời Tổng đại nhân bằng một nụ cười. Thường tiến ở cạnh thấy vậy bèn khẽ nói: "Hai vị, nếu không có vấn đề gì khác, chúng ta đi vào trong gặp mặt các vị sư trưởng tiên bối thôi!"

Tổng đại nhân tuân lời, cùng với Trương Tiểu Phàm bước về phía trước. Điền Linh Nhi nghe vậy nhíu mày hỏi: "Sư trưởng tiên bối ư? Thường sư huynh, xin hỏi có những vị tiên bối nào đến vậy?"

Thường Tiến do dự gật đầu đáp: "Đúng vậy, Thiên âm tự cũng có một vài thần tăng đến, ngoài ra còn có các tiên bối ở Phần hương cốc nữa, tất cả đều đến phái ta để hỏi về trương ... trương sư đệ."

Điền linh nhi thất sắc, mặt trở nên trắng bệch. Tổng đại nhân thì lông mày nhăn tít lại.

Trương Tiểu Phàm im lặng cất bước rồi nói: "Thường sư huynh, chúng ta đi thôi."

Thường tiên nhìn hẩn, gật đầu nói: "Tốt, mọi người đi theo ta." Nói xong cất mình bước lên trước tiên.

Trương Tiểu Phàm hít một hơi dài, theo chân bước theo, từng bước hiện rõ vẻ trầm trọng, ở phía sau, Tổng đại nhân cùng Điền Linh Nhi nhìn nhau một cái, đều nhìn thấy sự suy nghĩ và lo lắng ở trong mắt người kia, nhưng biết chẳng thể làm gì, cả hai đành phải cùng bước theo.

Phía sau bọn người đang tiến vào Ngọc thanh điện, Vương nhị thúc lúc đó đang ngồi tại một góc ở cầu thang, mắt dõi theo hình bóng của Trương Tiểu Phàm, thấy Trương Tiểu Phàm bước khuất hẩn vào trong Ngọc Thanh Điện, không hiểu tại sao cũng lập cập đứng lên, tựa giống một đứa bé đang nghi hoặc gãi gãi đầu, không ngờ cũng hướng về phía Ngọc thanh điện bước tới.

Những năm qua, Vương nhị thúc tuy vẫn được thanh vân môn chiếu cố đến, nhưng bệnh điên loạn vẫn không hề đỡ một chút nào, cả ngày đi lang thang ở trên Thông thiên phong. Ngay cả ngọc thanh điện thiêng liêng trong mắt bọn thanh vân đệ tử, lão cũng thường lui tới, nhưng mà đến đó cũng chẳng làm loạn điều gì, thời gian đã dài, rồi thì chẳng ai chú ý đến lão nữa.

Lần này, Lão cũng vậy rất thuận lợi đi đến, rồi khuất hẩn vào trong Ngọc Thanh Điện.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 78

Thâm Vấn

Vượt qua khỏi cổng môn quan là một khung cảnh trang nghiêm bất phàm, thánh địa của Thanh Vân Môn nơi bất khả xâm phạm, khí thế hùng vĩ ngàn năm bất dịch người người ngưỡng mộ.

Bên trong đại điện, người đứng ngồi rất nhiều nhưng tựu trung Trương Tiểu Phàm không nhìn đến ai, hắn chỉ nhìn sâu vào bên trong đại điện, nơi tượng thần tam thanh ngồi đó như đang nhìn phán xét hắn. Phía trước đại điện, ánh sáng nhẹ nhàng cùng với hương thơm thoang thoảng tỏa ra từ nến và nhang, những làn khói chập chùng tạo nên khung cảnh trang nghiêm thần bí.

Nơi trung tâm đại điện, chưởng môn nhân Thanh Vân Môn Đạo Huyền Chân Nhân ngồi trên ghế chủ tọa. Trên trà kỷ bên cạnh ông ấy là Thiêu Hoả Côn pháp bảo kỳ dị của Trương Tiểu Phàm.

Bên phải Đạo Huyền Chân Nhân là hàng ghế dành cho chủ tọa các chi phái, có cả Điện Bất Dịch đang ngồi. Ngoài ra còn có trưởng lão đệ tử các chi ngồi xung quanh theo thứ tự sắp đặt. Lâm Kinh Vũ, người anh em thân thiết nhất của Trương Tiểu Phàm cũng đứng đó. Gần đó là Lục Tuyết Kỳ đứng bên cạnh Thủy Nguyệt Đại Sư cùng với Văn Mẫn, người yêu của Tổng Đại Nhân, mọi người kỳ dư đều lo lắng nhìn Trương Tiểu Phàm.

Những người bên trái Đạo Huyền Chân Nhân hoàn toàn lạ mặt với Trương Tiểu Phàm, là những hoà thượng tướng mạo hiền hoà nhưng sắc diện thâm trầm. Lướt mắt qua đám người đó, Trương Tiểu Phàm chỉ thấy vài khuôn mặt quen thuộc là những đại sư ở Pháp Âm Tự, trong đó có Pháp Thiện Đại Sư, những người này dường như là những trưởng lão, thần tăng của Pháp Âm Tự.

Tổng Đại Nhân tiến lên phía trước, cùng với Trương Tiểu Phàm và Điện Linh Nhi hướng về Đạo Huyền Chân Nhân hành lễ: "Đệ tử Đại Trúc Phong cùng Trương sư đệ kính bái chưởng môn nhân."

Mọi người xung quanh đều đổ dồn vào bọn Trương Tiểu Phàm, Tổng Đại Nhân và Điện Linh Nhi.

Điện Bất Dịch ngồi cạnh bên Tô Như cất tiếng: "Các con đứng lên đi."

Bọn Tổng Đại Nhân đứng dậy, thốt nhiên Thượng Tùng Đạo Nhân, ngồi bên trên Điện Bất Dịch, cất tiếng ho khan.

Cơ mặt Điện Bất Dịch giật giật, khoé mắt như co rút lại, nhưng rồi lại giãn ra, cất tiếng nói làm giảm bớt sự căng thẳng trong sảnh đường: "Lão Thất, lại gần đây, chưởng môn và các trưởng bối muốn nói chuyện với ngươi."

Trương Tiểu Phàm dạ lên một tiếng rồi từng bước bước lên bậc thang, tiến về phía các trưởng tọa rồi

ngừng lại.

Tổng Đại Nhân và Điền Linh Nhi lo lắng nhìn Trương Tiểu Phàm, biết rằng đây là thời khắc quan trọng, chỉ biết tiến lên đứng sau lưng Điền Bất Dịch.

Đạo Huyền Chân Nhân mặt không động dung, nhìn vào chình giữa đại điện nơi vị môn đồ trẻ tuổi đứng cô độc một mình, ánh mắt ánh lên chút khẩn trương, song quyền chột nắm chặt lại.

Ông tự nhủ, đây phải chăng là đứa bé đần độn năm nào tu Thảo Miếu Thôn?

Chột giật mình thoát ra khỏi luồng suy nghĩ, ông lại thở dài.

"Trương Tiểu Phàm", Đạo Huyền Chân Nhân cất tiếng.

Trương Tiểu Phàm khẽ rung người, từ từ quỳ xuống, cất giọng nghèn nghẹn: "Dạ, đệ tử."

Đạo Huyền Chân Nhân nhìn thẳng vào hắn nói: "Ngoài những trưởng bối của ngươi, những cao nhân chính phái đều tề tụ nơi đây vì ngươi. Đây là trụ trì Thiên Âm Tự, Phổ Hoảng Thần Tăng, bên cạnh là Phổ Không Thượng Nhân cùng với cốc chủ Phần Hương Cốc, Dịch Thượng Quan."

Đạo Huyền Chân Nhân giới thiệu từng người một những cao nhân chánh phái, nhưng Tiểu Phàm như không hề để tâm đến, ánh mắt hắn như dính vào thần tăng Thiên Âm Tự, người thân vận hoàng bào, mi trắng như tuyết, cùng lúc cũng đang nhìn vào hắn.

Phổ Hoảng Thần Tăng là một trong Thiên Âm Tự tứ đại thần tăng, trong thiên hạ ngang hàng với chương môn Thanh Vân Môn Đạo Huyền Chân Nhân, cùng với cốc chủ Phần Hương Cốc hợp thành Tam Đại Cao Nhân, địa vị tối cao trong võ lâm, bình thời khó lòng có thể diện kiến từng người một nói chi đến ba người một lúc. Nhưng hôm nay là ngoại lệ, ba người cùng hạ pháp giá đến thượng đỉnh Thanh Vân Môn.

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên không nói nên lời. Có lẽ nghe tin tức có một đệ tử Thanh Vân Môn biết sử dụng Ban Nhược Thần Công bí truyền của Thiên Âm Tự, nên đã đến đây.

Đạo Huyền Chân Nhân lặng im nhìn Trương Tiểu Phàm, trong lúc ấy, hắn cứ cúi đầu, nhìn xuống sàn gạch, chột nghĩ đây có lẽ là người cùng thời với Phổ Trí thần tăng.

Ở bên trên, Thiêu Hoả Côn bên cạnh Đạo Huyền Chân Nhân như cảm ứng được nỗi lo lắng của chủ nhân, chột phát ra ánh sáng xanh nhè nhẹ.

"Trương Tiểu Phàm." Đạo Huyền Chân Nhân cất tiếng: "Bây giờ ngươi phải trả lời thật cho ta."

Trương Tiểu Phàm đáp lời: "Dạ."

Đạo Huyền Chân Nhân suy nghĩ một hồi rồi nhẹ nhàng cất tiếng: "Lúc ở Lưu Ba Sơn biển Đông Hải, môn nhân Thiên Âm Tự đã phát hiện ngươi dùng Bát Nhã thần công có phải không?"

Trương Tiểu Phàm lai lặng yên, không khí bên trong Ngọc Thanh Điện càng trở nên khẩn trương hơn. Điền Bất Dịch lo lắng nhìn xung quanh, thấy mọi người đều chú mục nhìn vào Trương Tiểu Phàm chờ đợi câu trả lời của hắn. Một luồng áp lực vô hình đè nặng lên sảnh đường.

Trương Tiểu Phàm nói không ra tiếng: "Dạ."

"Trời. Cái gì."

Ngay lập tức, những người bên trong đại điện đều giật mình, không thể tin được. Mặc dù đã lường trước được câu trả lời, những hoà thượng Thiên Âm Tự thần sắc hết sức kích động, chỉ có Phổ Hoằng, Phổ Không và sau lưng họ là Pháp Tướng thần sắc vẫn thản nhiên, không thay đổi.

Nhưng về phía Thanh Vân Môn, Điền Bất Dịch khuôn mặt méo mó, biến dạng, Điền Linh Nhi mặt trắng bệch, mọi người đều hết sức kinh ngạc, phấn nộ. Chỉ riêng Lục Tuyết Kỳ vẫn đứng yên, trầm mặt không nói một lời.

Đạo Huyền Chân Nhân nhíu mày, nhìn về phía Phổ Hoằng thản tưng và chúng môn nhân đang kích động. Phổ Hoằng từ từ nhắm mắt lại, không nói gì ngay lúc này.

Đạo Huyền Chân Nhân giơ tay lên, khẽ ho 1 tiếng ra hiệu cho mọi người yên lặng rồi nhìn vào Trương Tiểu Phàm.

Khi mọi người đã lặng im, Đạo Huyền Chân Nhân lai cất tiếng hỏi: "Có người nói rằng pháp bảo của ngươi" cùng lúc ông cầm Thiêu Hoả Côn lên, "bắt nguồn từ tà vật tàn ác Phệ Huyết Châu của Ma Giáo có phải không?"

Trương Tiểu Phàm như lâm bầm trong miệng: "Dạ."

Đến lúc này, mọi người đều im lặng, không ngờ Phệ Huyết Châu, tà vật hung ác của ma giáo lại xuất hiện trong tay một đệ tử chính phái Thanh Vân Môn.

Đạo Huyền Chân Nhân xầm mặt lại: "Ngươi còn có gì để nói không?"

Mặc dù đã lường trước sẽ có một ngày phải đối mặt với chuyện này, trong đầu Trương Tiểu Phàm vẫn trống rỗng, biết rằng mình đang đối mặt với sự trừng phạt rất nặng, Trương Tiểu Phàm khẽ rung người, cất tiếng

"Con.... Con.... Con...."

Trong nỗi tuyệt vọng vô bờ, Trương Tiểu Phàm không biết phải trả lời như thế nào.

Đạo Huyền Chân Nhân cất cao giọng, giận dữ hỏi: "Làm sao ngươi có Phệ Huyết Châu này?"

Trương Tiểu Phàm sợ hãi, thần trí hỗn loạn, nhưng cuối cùng cũng cất tiếng: "Lúc con mới nhập môn, trong lúc cùng voi Điền Linh Nhi đuổi theo con khi Tiểu Hôi, đã vô tình lạc vào một u cốc ở hậu sơn. Cùng lúc đó đã nhìn thấy Phệ Huyết Châu và Nhiếp Hồn Bồng đang đấu với nhau kịch liệt, cuối cùng kết hợp với nhau tạo thành pháp bảo này."

Mọi người nhìn nhau nghi hoặc, ngay cả Đạo Huyền Chân Nhân, Phổ Hoằng, Phổ Không cùng với Thượng Quan lão nhân của Phần Hương Cốc đều nhíu mày. Phệ Huyết Châu kết hợp voi Nhiếp Hồn Bồng tạo nên Thiêu Hoả Côn là điều chưa từng nghe đến.

Mọi người đều lộ vẻ hoài nghi, nhìn Trương Tiểu Phàm mục quang thất thần, thần tình thất lạc, không co vẻ như đang nói dối.

Đạo Huyền Chân Nhân trầm ngâm trong giây khắc, rồi nhìn qua Trương Tiểu Phàm nói: "Hào, ta tạm

tin vào những gì người nói, nhưng trước đó, Phệ Huyết Châu đã ở trên người người, làm sao một tiểu hài tử như người lại có được vật tà ác như vậy? Ngoài ra, Phệ Huyết Châu luôn hút hết tinh huyết của những vật sống mà nó tiếp xúc, nhưng lúc huyết luyện cùng với Nhiếp Hồn Bồng đã không gây hại gì đến người?

Trương Tiểu Phàm không biết phải trả lời như thế nào, sự tình đích thực là như vậy, trước đó Phở Trí đã sử dụng phật môn chân pháp khống chế Phệ Huyết Châu, đồng thời đã dặn dò Tiểu Phàm phải chôn dấu nó đi, đừng để cho người đời biết đến, nhưng sau đó Tiểu Phàm đã không những không quăng đi mà còn giữ như một kỷ vật.

Lúc này, nghĩ về Phở Trí, Trương Tiểu Phàm hồi tưởng về quá khứ, có nhiều lời muốn nói nhưng không thể nói ra.

Nhớ về lão hoà thượng từ hoà, vào cái đêm định mệnh, trong lúc hấp hối, hắn đã gọi một tiếng "sư phụ". Chuyện dù đã xảy ra rất lâu rồi, trong bất kỳ hoàn cảnh nào, hắn vẫn không thể quên.

Trong sát na đó, những hình ảnh, âm thanh trong quá khứ tràn về, hắn như thấy người hoà thượng già trước mặt, hắn trở nên quật cường, cương quyết, như đang nói với bản thân:

"Dù chết ta cũng không thể nói ra."

Chết cũng không nói.

Chết cũng không nói..... Chết cũng không nói..... Chết cũng không nói.....

"Nói!"

Một tiếng hét cất lên, chân động bốn phương, Diên Bất Dịch kích động, đứng phắt dậy một cách giận dữ, làm mọi người hết sức sợ hãi. Khuôn mặt lão đôi sắc, ánh mắt ngày càng nặng nề, Trương Tiểu Phàm đã thừa nhận tất cả, hắn đã phạm vào điều đại kỵ của Thanh Vân Môn và các môn phái chánh đạo, xét theo tình lý, không thể tránh khỏi cái chết.

Diên Bất Dịch trong lòng hết sức tức giận, nhìn tên đồ đệ tựa hồ như không biết tính mạng mình như chỉ mảnh treo chuông, có mặt những người Thiên Âm Tự và Phần Hương Cốc ở đây, Thanh Vân Môn phải thanh lý môn hộ, tự hận mình vô kế khả thi, ngòi xuống, chỉ sợ Trương Tiểu Phàm tính mệnh khó bảo toàn lần này.

Nhắc lại Trương Tiểu Phàm người như trúng tà, từ từ cúi đầu xuống, không nói tiếng nào. Kỳ dư mọi người đều im lặng, Tô Như và những đệ tử Đại Trúc Phong, những người đã nhìn hắn khôn lớn, mặt đều biến sắc. Trương Tiểu Phàm vẫn trầm mặc im lặng, thời gian như đứng lại, nhân dạng hắn chùng như nhất quyết không nói dù bất kỳ chuyện gì xảy ra.

Diên Bất Dịch bỗng nhiên bước tới một bước, dường như không thể chờ được nữa, đúng lúc này người chủ trì Thiên Âm Tự, Phở Hoàng Thần Tăng đột nhiên mở mắt ra, cất tiếng: "Diên thí chủ, mọi chuyện vẫn còn có thể thương lượng được, hãy khoan động thủ vội."

Diên Bất Dịch giật mình, không tưởng Phở Hoàng Thần Tăng lại cất tiếng bảo vệ cho Trương Tiểu

Phàm, tuy nhiên Phở Hoàng Thần Tăng đức cao trọng vọng, ngang hàng với chương môn Thanh Vân Môn, không thể thất lễ, trở về chỗ ngồi.

Đạo Huyền Chân Nhân khẽ liếc qua Phở Hoàng, rồi nhíu mày, hướng về Tiểu Phàm hỏi: "Ngoài ra, Bát Nhã thần công ngươi học được ở đâu?"

Lời nói vừa cất lên, mọi người lập tức trở nên khẩn trương, điều này hết sức quan trọng đối với hai phái đứng đầu chánh đạo, câu trả lời lần này nhất định kinh thiên động địa.

Trương Tiểu Phàm vẫn lặng im quỳ đó, không nói một lời.

Đạo Huyền Chân Nhân mắt như co rút lại, lạnh lùng cất tiếng: "Ngươi thật sự không nói?"

Từ đầu đến giờ vẫn nhìn vào Tiểu Phàm, lão chột lắc đầu, không nhìn hấn nữa mà chuyển hướng qua Phở Hoàng, Phở Không, nhìn vào mắt họ, nhãn quang như lóe lên, không biết họ đang nghĩ gì.

Sự im lặng bao trùm sảnh đường, tụ trung một áp lực vô hình đè nặng vào trung tâm, như ép Tiểu Phàm cất tiếng.

Trương Tiểu Phàm vẫn như đang chìm trong suy nghĩ, không nói gì cả.

Ngay cả hấn cũng không biết bản thân hấn đang kiên trì vì điều gì.

"Conggg!"

Một âm thanh vang dội cất lên, mọi người giật mình, ngay cả Trương Tiểu Phàm cũng nhìn lên, thấy Đạo Huyền Chân Nhân cầm lấy Thiêu Hoả Côn đánh văng cả trà kỷ, đứng bật dậy, nhướng mày, động nộ toàn thân, hét lên: "Nghịch chướng, ngươi nghĩ là ngươi không nói gì, thì ta không có cách đối phó với ngươi sao?"

Trương Tiểu Phàm thân hình run lên, khuôn mặt đầy vẻ phức tạp, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Đạo Huyền giận run người, cười gằn: "Được, được, được lắm, ngươi... nghịch chướng này, hôm nay ta sẽ cho ngươi ....."

"Chương môn xin bót giận!"

Đột nhiên có tiếng nói cất lên từ giữa đám đông đệ tử Thanh Vân Môn, làm chúng đệ tử biến sắc mặt.

Đạo Huyền Chân Nhân lãnh đạo Thanh Vân Môn đã hàng trăm năm, uy thế tối cao mọi người đều nể phục, đột nhiên hôm nay có người dám chen ngang vào lời ông đang nói, ngay cả Trương Tiểu Phàm cũng quay mặt về hướng đó tìm kiếm.

Trong sự ngạc nhiên, im lặng của mọi người, chỉ thấy Lục Tuyết Kỳ bước ra khỏi đám đông, tiến lên đứng bên cạnh Trương Tiểu Phàm, quỳ xuống.

Đạo Huyền Chân Nhân hết sức ngạc nhiên, Thủy Nguyệt Đại Sư hoảng hốt, đứng dậy, lo lắng nói: "Tuyết Kỳ, con có biết con đang làm gì không? Quay trở lại đây ngay!"

Lục Tuyết Kỳ mặt hơi tái đi, nhưng vẫn quỳ bên cạnh Tiểu Phàm, không có ý định thôi lui. Khuôn mặt mỹ lệ tuyệt trần ngẩng lên, cất tiếng để lộ ra hàm răng trắng muốt như tuyết nói: "Chương môn sư bá, Tiểu Trúc Phong đệ tử Lục Tuyết Kỳ xin được nói đôi lời."

Thủy Nguyệt Đại Sư nhíu mày, cất tiếng: "Tuyệt Kỳ, Trương Tiểu Phàm là đệ tử Đại Trúc Phong, thân mang trọng tội, do chưởng môn nhân định đoạt, người không được nhiều lời, mau trở về đây!"

Lục Tuyệt Kỳ miệng méo xệch, vẫn quỳ bên cạnh Trương Tiểu Phàm, lúc này tiếng hô hấp trở nên nặng nề. Dĩ nhiên trước mặt mọi người, ngay lúc này, quỳ bên cạnh Tiểu Phàm, áp lực vô cùng lớn khó ai có thể chịu được.

Chỉ là, trong không khí trang nghiêm nơi đại điện này, nơi đang phán xét tội đồ, người con gái mỹ lệ này vẫn không lùi bước.

Bên ngoài Ngọc Thanh Điện, gió núi vẫn từng luồng thổi vào trong.

Tà áo nàng nhẹ nhàng phát phơ.

Tiểu Phàm nhìn vào người nữ tử bên cạnh, không biết phải nói sao.

"Chưởng môn sư bá, xin cho đệ tử nói vài lời."

Đạo Huyền Chân Nhân nhìn xung quanh rồi cất giọng lạnh lùng: "Được, nói đi."

Lục Tuyệt Kỳ gật nhẹ đầu nói: "Đa tạ chưởng môn. Chưởng môn sư bá, chư vị sư bá, sư thúc, đệ tử cùng với Trương Tiểu Phàm sư đệ mặc dù không có mối thâm giao, nhưng đã từng giao thủ ở Thất Mạch đại hội, cũng từng xuống núi một lúc, tại Không Tang sơn, Vạn Bức Cổ Quật và trên Lưu Ba sơn ở Đông Hải đã chứng kiến Trương sư đệ giao đấu với chúng nhân ma giáo hết sức kick5 liệt, tuyệt không phải là nội gian cho ma giáo. Trong lúc này, Trương sư đệ có lẽ có gì khó nói trước mặt ngoại nhân, thỉnh mong sư bá suy xét kỹ mọi chuyện, đừng để ....."

Đột nhiên, một âm thanh vang lên cắt ngang lời nói Lục Tuyệt Kỳ, mọi người nhìn sang, là người ngồi bên cạnh Thiên Âm Tự hai vị thần tăng, Thượng Quan lão nhân cốc chủ Phần Hương Cốc. Lúc nãy Trương Tiểu Phàm chỉ chú tâm vào hai vị thần tăng, không để ý đến lão, lúc này nhìn kỹ lại, thấy lão khuôn mặt hơi gầy, thân hình cao, ốm, chính là người đã gây nên tiếng động.

"Cô nương nói đến ngoại nhân, dĩ nhiên ám chỉ ta, Phổ Hoằng đạo huynh, Phổ Không đạo huynh cũng như các đồng đạo ở đây. Hê hê, Thanh Vân Môn mang danh là thiên hạ chánh tông, xử trí đồ đệ có liên hệ tới ma giáo lại không dám cho người khác tham dự sao?"

Đạo Huyền Chân Nhân và các mạch thủ tọa trưởng lão biến sắc, không thể ngồi im, Thượng Tùng Đạo Nhân lên tiếng: "Thượng Quan Sách đạo huynh, hôm nay trưởng môn nhân chúng tôi đã quyết định xử lý công khai chuyện này, chư vị hãy chờ xem!"

Thượng Quan Sách lại cất tiếng cười khinh khinh nói: "Thượng Tùng Đạo Trưởng, môn đồ đắc ý của Thanh Vân Môn, Trương Tiểu Phàm, tội chúng đã rành rành, thân mang tà vật của ma giáo, lại biết cả chân pháp bất truyền của Thiên Âm Tự, đồng thời cũng có liên quan đến sự mất tích của Huyền Hỏa Giám thần vật Phần Hương Cốc." Nói đến đây thì dừng lại, chuyển mắt sang Đạo Huyền Chân Nhân nói tiếp:

"Huyền Hỏa Giám là pháp bảo tối thượng của Phần Hương Cốc, ta nhất định phải truy xét cho rõ!"

Điền Bất Dịch nghe đến đây thì nổi giận, cao giọng đáp: "Thượng quan đạo huynh, đã là bảo vật trấn sơn của Phần Hương Cốc, sao lại sơ ý để lạc mất, lại đổ thừa đến đồ đệ của ta, quý môn bảo vệ loi lỏng như vậy, chỉ sợ đó chỉ là phé vật."

Thượng Quan Sách động nộ, đứng bật dậy, Điền Bất Dịch cũng không kém, thẳng người lên, tình hình khẩn trương như đao kiếm đã rút ra khỏi vỏ.

Đạo huyền la lên: "Điền sư đệ, ngồi xuống!"

Điền Bất Dịch vẫn trừng mắt nhìn Thượng Quan Sách, nhưng rồi không dám trái ý chương môn, ngồi trở xuống. Đạo Huyền Chân Nhân lại quay qua Thượng Quan Sách nói: "Thượng Quan đạo huynh, bản môn tự biết cần phải làm gì, xin hãy an lòng."

Thượng Quan Sách hừ lên một tiếng rồi ngồi xuống.

Thủy Nguyệt Đại Sư cũng cất tiếng: "Tuyệt Kỳ, còn không mau quay về!"

Nhưng không như những ngày thường vẫn nghe lời sư phụ, Lục Tuyệt Kỳ hôm nay như là một người khác, vẫn hướng về phía Đạo Huyền nói: "Chương Môn sư bá, vô luận trương sư đệ phạm lỗi làm gì, xin sư bá hãy tra xét kỹ, nhưng huynh ấy tuyệt đối không phải là nội gian tiềm nhập làm môn hạ Thanh Vân Môn."

Nàng nhìn thẳng vào phía trước, sắc mặt đoan nhiên, như không sợ bất cứ ai trên thế giới này, nói một cách cương quyết: "Đệ tử Lục Tuyệt Kỳ, nguyện lấy tính mệnh đảm bảo!"

Mọi người nhất thời bị chấn động.

Thậm chí Trương Tiểu Phàm cũng bàng hoàng, môi hấn rung rung, người con gái đang quỳ bên cạnh hấn lúc này, tỏa ra nét cao quý khôn tả, diện mạo bất phàm, nhưng lại phảng phất nét ôn nhu.

"Đệ tử Lâm Kinh Vũ, cũng nguyện lấy tính mệnh của mình đảm bảo cho Trương Tiểu Phàm."

Dường như đồng thời với lúc Lục Tuyệt Kỳ đang nói, Lâm Kinh Vũ không thể nào giữ được kiên nhẫn nữa, tiến lên quỳ phía trước đại điện, không dám nhìn vào khuôn mặt biến sắc của sư phụ Thượng Tùng Đạo Nhân, sẵn sàng chấp nhận sự hy sinh, nói to: "Trương sư đệ vì Thanh Vân Môn vào sanh ra tử, tuyệt không phải là nội gian, đệ tử từ nhỏ lớn lên với đệ ấy, biết chắc rằng điều ấy không thể nào là sự thật, xin chương môn sư bá xem xét."

Đạo Huyền Chân Nhân lúc này sắc mặt hết sức khó coi, như bị kích thích, các đệ tử Thanh Vân Môn xao động, bỗng nhiên ba đệ tử Phong Hồi Phong, Thủ Phong, Đại Trúc Phong đồng loạt quỳ xuống cất tiếng: "chúng đệ tử nguyện lấy tính mệnh đảm bảo cho Trương sư đệ!"

Những người còn lại đều biến sắc, ba người này là Tăng Thu Thu, Tề Hạo và Điền Linh Nhi, thời khắc này ngoại trừ vợ chồng Điền Bất Dịch, Thủ Phong thủ tọa Thượng Tùng Đạo Nhân cùng với thủ tọa Phong Hồi Phong Tăng Thúc Thường, đồng thời bật dậy, hết sức kinh ngạc.

Lúc này trong đại điện tình hình hết sức hỗn loạn, Đạo Huyền Chân Nhân giận không nói nên lời, buổi phán xét tên phản đồ ngày hôm nay bất thành, những người bên chánh đạo hiện diện đều tin rằng hấn có

tội, bây giờ lại trở nên không. Thật là mắt mặt, cơn giận dâng lên tới ngực, nhưng không biết phải làm sao.

Cùng lúc, chợt có tiếng ho nhẹ vang lên từ phía Tiêu Dật Tài, hấn cất tiếng: "Su phụ, hay là chúng ta hãy tạm nghỉ một chút, thương nghị lại rồi hãy xử trí sau?"

Đạo Huyền Chân Nhân như tỉnh ngộ, gõ xuống một tiếng làm cho mọi người đang hỗn loạn đều im lặng, hướng mắt về phía ông.

Đạo Huyền Chân Nhân không nói không rằng, bước thẳng vào trong nội điện, mọi người hiện diện đều ngạc nhiên nhìn nhau, chỉ có Tiêu Dật Tài mỉm cười nói: "Phía sau hậu sơn có chuyện khẩn cấp cần an sư xử lý, xin chư vị chờ trong giây lát."

Thượng Quan Sách mặt cười ruồi nói: "Tiêu sư điệt, đã nghe Thanh Vân Môn qui củ thâm nghiêm, bây giờ tận mắt chứng kiến, quả nhiên không tầm thường!"

Tiêu Dật Tài ánh mắt lóe lên một tia nộ khí rồi tan mất, cất tiếng trả lời: "Tiền bối quá lời." rồi quay qua, hướng về phía Thượng Tùng Đạo Nhân và các thủ tọa các mạch, nói tiếp: "Chư vị sư thúc, có thể kêu bọn họ đứng lên không?"

Tăng Thúc Thường kêu con của mình về giáo huấn, Tô Như cũng kéo Điền Linh Nhi đứng lên, dù không bị la mắng gì, nàng lệ hoen khóe mắt, nấc lên: "Mẹ....."

Tô Như thở dài, lắc đầu, khuyên nhủ nàng đừng nói gì, Điền Linh Nhi hướng về phía Điền Bất Dịch, thấy cha mặt trắng bệch, ngồi chết cứng trên ghế.

Lục Tuyết Kỳ bị sư tỷ Văn Mẫn kéo ra khỏi Ngọc Thanh điện, mọi người chung quanh đều lộ vẻ kỳ quái nhìn theo. Đến khi khuất khỏi tầm nhìn của mọi người, Văn Mẫn nhẹ nhàng tâm sự, nhưng Lục Tuyết Kỳ chỉ cúi đầu, không nói năng gì.

Một lúc sau, Thủy Nguyệt Đại Sư chậm chậm bước tới.

Văn Mẫn sau cùng cũng làm sư muội mình tươi lên một chút, hướng về phía Thủy Nguyệt Đại Sư, tận lực giải thích, nhưng Thủy Nguyệt thần sắc ngưng trọng, tiến thẳng về phía Lục Tuyết Kỳ.

Lục Tuyết Kỳ không dám nhìn bà, chỉ biết cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Thưa sư phụ."

Thủy Nguyệt Đại Sư nhìn nàng, người đệ tử xinh đẹp đặc ý nhất của bà, nửa thời thần không nói gì, đột nhiên thở dài, thanh âm như vô vọng, phản phát về thể lương.

Văn Mẫn và Lục Tuyết Kỳ đồng thời giật mình.

Thủy Nguyệt di chuyển mục quang ra khỏi Lục Tuyết Kỳ, nhìn ra ngoài lan can Ngọc Thanh điện, hướng về phía những dãy núi cao tới trời, mây trắng trùng trùng, lẫm nhẫm tiên khí.

"tuyết Kỳ, hôm nay con đã làm sai, có biết không?"

Lục Tuyết Kỳ lại cúi đầu, nhẹ nhàng đáp: "Dạ, sư phụ, con đã làm mất mặt sư phụ, là lỗi của con. Nhưng Trương Tiểu Phàm thật sự không thể là....."

Thủy Nguyệt đột nhiên quay lại, nhìn nàng hỏi: "Sao con có thể lấy tính mạng ra bảo đảm cho hắn?"

Lục Tuyết Kỳ tái mặt, không biết nói sao.

Thủy Nguyệt hướng về phía hàng liễn, lắc nhẹ đầu, thở dài: "Thật là oan nghiệt!"

Lục Tuyết Kỳ run run giọng nói: "sư phụ, con, con không có....."

Thủy Nguyệt đột nhiên hỏi: "Con phải biết rằng con đã phạm một sai lầm, làm sao ta có thể giải được tình huống khó khăn này?"

Lục Tuyết Kỳ và Văn Mẫn đều giật mình, mục quang hướng về phía sư phụ hỏi: "sư phụ, người có ý gì?"

Thủy Nguyệt cười khỏ, ánh mắt lại hướng về phía xa xăm, phảng phất như đang nhớ về quá khứ: "Các con còn nhỏ, không biết trời cao đất dày, đừng cảm nhất thời, chỉ sợ rằng càng đẩy Trương Tiểu Phàm về phía tử lộ!"

Lục Tuyết Kỳ thất sắc hỏi: "Sư phụ?"

Thủy Nguyệt lại cất giọng trầm trầm, như đang chìm về quá khứ: "Nhiều năm trước đây, cũng có một người giống như hấn, đã phạm trọng tội, nhưng chúng ta, chúng ta bất chấp tất cả xin tha cho hấn, để rồi cuối cùng....."

Bà từ từ quay đầu lại, nhìn vào mắt Lục Tuyết Kỳ và Văn Mẫn, từ tốn nói: "Mặc dù tình cảnh Trương Tiểu Phàm hiện nay và người đó trong quá khứ không hoàn toàn giống nhau, nhưng sự hung hiểm cũng tương tự. Người đó là người mà chương môn sư bá thống hận nhất!"

Thủy Nguyệt trầm lặng, lời nói đầy vẻ đau khổ, lần đầu tiên kể về cuộc đời mình cho đệ tử nghe, nhân dạng đầy nét đau thương.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 79

TIÊU TƯỜNG

Bên trên đại điện, Đạo Huyền chân nhân vẫn chưa trở lại, nhưng ở phía dưới mọi người, tất cả đang thì thầm nhè nhẹ.

Khi ba thầy trò Thủy Nguyệt quay trở lại, thì mọi người đã đứng cả sang hai bên, nhưng Trương Tiểu Phàm vẫn lặng lẽ cô độc quỳ trên mặt đất. Lục Tuyết Kỳ hình như do dự giây lát, nhưng ngay khi bắt gặp cái liếc mắt nghiêm nghị của Thủy Nguyệt, cuối cùng đành lặng lẽ bước đi tới đứng sau lưng bà ta. Một lúc sau, Đạo Huyền Chân Nhân chậm chậm đi ra từ phía hậu đường, tọa vị lại trên ghế thủ tọa, bên trong Đại Điện lập tức yên ắng trở lại.

Đạo Huyền Chân Nhân không lập tức tra hỏi Trương Tiểu Phàm, trái lại vẻ mặt tỏ ra hồi tiếc quay sang phía Phổ Hoằng thần tăng nói:

"Phổ Hoằng sư huynh, môn hạ đệ tử vô lễ, đệ sư huynh chớ cười"

Phổ Hoằng cười nhẹ đáp: "Đạo Huyền sư huynh không cần quá khách sáo"

Lúc này, Thương Tùng Đạo Nhân đi lại, tay cầm thanh Thiêu Hỏa Côn của Trương Tiểu Phàm, đặt lên chiếc kỷ trà bên cạnh tay của Đạo Huyền Chân Nhân, Đạo Huyền nhíu mày nhìn ông ta, trong mắt hơi có chút nghi hoặc

Thương Tùng Đạo Nhân trầm giọng nói: "Sư huynh, sau khi huynh đi một lúc, tình thế có vẻ hỗn loạn, vật này quan hệ trọng đại, để tránh bất trắc, đệ đã thu giữ lấy nó, bây giờ để trả lại chỗ này."

Đạo Huyền gật đầu nói: "sư đệ quả là chu đáo"

Thương Tùng đạo nhân lập tức thối lui, Đạo Huyền chân nhân quét mục quang, sau đó dừng lại phía Trương Tiểu Phàm. Chúng nhân nhất thời khản trương, biết rằng tiếp sau đây là thời khắc quyết định số phận của thiếu niên Trương Tiểu Phàm.

"Trương Tiểu Phàm, cuối cùng ta hỏi ngươi, ngươi có gì để nói không?"

Trương tiểu Phàm, trán lấm tẩm mồ hôi. Tình thế lúc này quả là đã đến mức cực kỳ trầm trọng, chỉ tại hãn ơ Thanh Vân Môn đã nhiều năm, hoàn toàn hiểu rằng chánh đạo đối với việc luyện bí truyền chân pháp của môn phái khác là hoàn toàn cấm kỵ, nếu nói thực ra, kết cục của bản thân hãn thế nào hãn còn chưa biết, nhưng Phổ Trí hòa thượng chết đã nhiều năm, chỉ sợ danh tiếng bị tổn hại, thậm chí nơi mai táng pháp cốt cũng phải dời ra khỏi "Luân Hồi Tháp" của Thiên Âm Tự.

Hơn nữa, Phổ Trí hòa thượng là một trong tứ đại thần tăng, nếu mọi người biết được, lại càng rắc rối

hơn?

Hắn nội tâm xung đột, nhất thời ngẫm lại lời nói và nét mặt của Phổ Trí, lại nhớ lại ân đức của sư môn, nhưng nếu bảo hắn phản bội Phổ Trí, thực sự là bức hắn chết đi còn hơn, vì vậy, trong khoảnh khắc, hắn không thể quyết định được.

Chỉ tại, trong đại điện, mọi người không thể không thể đợi hắn thêm được nữa.

Đạo Huyền quan sát Trương Tiểu Phàm sau khi nghe hỏi, thần sắc âm trầm bất định, trên chán lấm tẩm mồ hôi, nhưng thủy chung vẫn chưa nói câu nào, lại nhớ lại cảnh ban nãy chúng đệ tử cầu xin cho hắn, đột nhiên nơi sâu thẳm trong tim một ngọn lửa vô danh ngủ yên đã nhiều năm nay lại khơi dậy, bùng cháy dữ dội

Dường như một trăm năm trước, một thân ảnh trắng toát, cũng quý như vậy tại Ngọc Thanh Điện, trước mặt Tam Thanh thần tượng, trước mặt các vị trưởng bối, thậm chí trước mặt các vị đồng môn cơ khổ cầu xin, vẫn thản nhiên bướng bỉnh, kiêu ngạo đến không thể chịu nổi, ngạo nghễ cứng cỏi.

Thủy Nguyệt đại sư, chăm chú quan sát Đạo Huyền chân nhân thân hình khẽ rung động, trong mắt một nét bi ai thoáng qua, từ từ cúi đầu xuống.

"Bùm!"

"?!"

Một âm thanh chấn động, mọi người kinh hãi!

Đạo Huyền chân nhân dường như cuối cùng mất kiên nhẫn, đột nhiên đứng dậy, trở Trương Tiểu Phàm quát lớn: "nghiệt chương, ta nghĩ ngươi thân thể đáng thương nên thu nhận mi lưu lại Thanh Vân Môn, chẳng ngờ nuôi cạp gậy nên đại họa"

Trương Tiểu Phàm thân hình lay động, ngẩng đầu lên, mở miệng dường như định nói gì đó.

Nhưng Đạo Huyền chân nhân sắc mặt như băng sương, lạnh lùng nói: "hôm nay ta chẳng trừ bỏ đi nghiệt chương ngươi, Thanh Vân Môn ta làm sao ăn nói với Thiên hạ chánh đạo? Vậy thôi ta thành toàn cho ngươi ..."

Mọi người biến sắc, Điền Bất Dịch đột nhiên đứng bật dậy, trong chúng nhân đệ tử, Lục Tuyết Kỳ, Điền Linh Nhi, Lâm Kinh Vũ sắc mặt cùng trở nên trắng toát, Cùng lúc đó, ngồi tại một bên, Thiên Âm Tự Phổ Hoàng thần tăng, như có chút bất nhẫn hướng Đạo Huyền thấp giọng: "Đạo Huyền sư huynh, xin sư huynh châm trước"

Đạo Huyền hừ lên một tiếng, lạnh lùng nói: "Nghiệt chương thân mang tà vật của ma giáo, phạm phải đại kị của chánh đạo ta, tội nghiệt trầm trọng" nói rồi thuận tay cầm lấy Thiêu Hỏa Côn đang đặt nơi bàn trà nói tiếp: "hôm nay để cho ngươi chết dưới ma giáo tà vật của bản thân"

Trương Tiểu Phàm đầu óc kêu vo vo, trống rỗng, tất cả trước mắt hầu như mất hết màu sắc, chỉ lờ mờ trông thấy Đạo Huyền giơ cánh tay lên, sư phụ Điền Bất Dịch mặt mày xanh mét hình như đang định nói, còn đệ tử thanh vân xung quanh nháo nhác hết cả.

Trên Đại điện, chẳng mấy chốc sẽ thấy máu đỏ bắn tóe ra.

"A"

Đột nhiên một tiếng hét lớn vang lên, làm sợ hãi toàn bộ quần hùng, mọi người mặt biến sắc. Trong lúc kinh hãi chỉ thấy Đạo Huyền chân nhân thân hình run bắt bắt, găm lên tức tối ném vọi thanh thiêu hỏa côn đi, như bị bồng tay.

Thiêu hỏa côn tại không trung vạch thành một đạo hắc ảnh rơi trên mặt đất, nảy lên vài cái nghe đing đong, bất ngờ lăn tới trước mặt Trương Tiểu Phàm.

Cùng lúc, mọi người thấy một đạo hắc ảnh bay lên từ thanh thiêu hỏa côn, giây lát sau dừng lại giữa không trung, phát ra tiếng kêu kỳ lạ.

Đó là một con rết quái dị to bằng lòng bàn tay, màu sắc rực rỡ, đuôi có bảy nhánh, chấn động bay lên, đầu lắc lư qua lại hình dạng hống hách vô cùng.

Trương Tiểu Phàm ngây người ra, toàn thân bất ngờ run lên nhè nhẹ, mắt hướng thẳng lên không trung nơi con rết quái dị, ký ức xa xưa nằm sâu trong đáy lòng chợt hiện về: "thất vĩ ngô công!"

Thời gian như trôi về quá khứ xa xưa trong khoảnh khắc hãi hùng ấy, đưa hẳn về cái đêm tối của nhiều năm về trước, Phổ Trí quyết đấu với người áo đen bịt mặt đồng thời bản thân ông ta cũng máu khí huyết!

Hắn ta toàn thân run rẩy, khí huyết trong người như nhận nhạo, Hắc đưa tay ra nhặt thanh thiêu hỏa côn lên, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Tuy nhiên lúc này, thực sự chẳng một ai để ý đến sự khác lạ của Trương Tiểu Phàm, mọi con mắt và chú ý đổ dồn về phía Đạo Huyền chân nhân.

Các vị thủ tọa Thanh Vân Môn, kiến thức lịch duyệt hơn người thường, hướng mắt về phía Đạo Huyền chân nhân vây lấy thất vĩ ngô công, vì ở khoảng cách xa không thể trợ lực nên ai đây đều biến sắc.

Chỉ thấy Đạo Huyền chân nhân tay phải như rung lên, giữa ngón tay xuất hiện một vết máu hiển nhiên đã bị Thất Vĩ Ngô công đả thương, ngay lập tức, chỉ thấy máu từ máu từ vết thương chảy ra đã biến thành màu đen, khủng khiếp nhất là đồng thời từ chỗ vết thương một luồng khí đen lập tức bay ra, công lên phía trên.

Thất vĩ ngô công quả nhiên thiên hạ tuyệt độc, Đạo Huyền chân nhân mặc dù là cao nhân đắc đạo nhưng cũng không tránh khỏi khốn đốn.

Đạo Huyền Chân Nhân bỗng chốc mắt hoa mày vàng, khí huyết nôn nao. Nhưng nhờ đạo hạnh cao thâm còn hơn cả Phổ Trí hoà thượng năm xưa, ông lập tức trấn định tinh thần, tay trái vung lên như đao, điểm liên tiếp vào cánh tay phải đã cứng đờ ra như gỗ, rồi lẳng không vạch một đạo bùa, lập tức làm chậm lại thế công kích từ luồng hắc khí đó.

ngay lúc đó, Thương Tùng đạo nhân lập tức tiến vào bên cạnh đỡ lấy Đạo Huyền chân nhân rồi quay về phía Trương Tiểu Phàm hét to lên: "Trương Tiểu Phàm, nghiệt chủng dám ám hại chưởng môn"

Mọi người lập tức cả kinh thất sắc, Trương Tiểu Phàm thất thanh nói: "Không, không phải đệ tử"

Chúng nhân lập tức vây lại bảo vệ Đạo Huyền chân nhân, sắc mặt ai nấy đều lộ vẻ lo lắng, quả nhiên rất bảy đuôi là loại có chất kịch độc, tức thì trên mặt ông ta, cũng thấy một làn khí đen mờ nhạt, mỏng nhưng không tiêu tán, ông thấy thần trí của mình đã khá hơn, sau khi thở thật sâu lập tức nói: "lập tức bắt lấy nghiệt chướng, thẩm vấn cho ra."

Trương Tùng đạo nhân quay đầu lại nói: "su huynh yên tâm, có đệ đây"

Đạo Huyền chân nhân thở hắt ra, tim như trùng xuống, gât đầu nói: "Đó ..."

Chưa nói hết câu, thanh âm đột nhiên dừng lại, Thương Tùng đạo nhân sắc mặt đột nhiên biến đổi từ lo âu sang dữ tợn vô cùng. Cùng lúc, Đạo Huyền chân nhân tâm thần đang phấn khởi bỗng dung chuyển thành đau đớn dữ dội, thân hình chấn động, nguyên tay phải đang ngăn chặn chất độc đi sâu vào cơ thể, đột nhiên rã rời.

"A"

Đạo Huyền chân nhân hét lên một tiếng, tả thủ đảo thế hạ xuống, Thương Tùng đạo nhân tả thủ lập tức vung lên nghênh đón, hai chưởng chạm nhau ...., Thương Tùng đạo nhân thân hình chấn động dữ dội, bay ngược ra phía sau, rơi xuống phía trước cửa ngọc Thanh Điện, một lúc sau, khóe miệng rỉ ra một dòng máu tươi, nhưng thần sắc trông như đều cột.

Trên tay phải ông ta cầm ngang một thanh đoản kiếm, sắc trong như nước, nhìn lướt qua cũng biết không phải vật tầm thường. Tuy nhiên lúc này phía trên lưỡi kiếm máu tươi lênh láng, chầm chậm nhỏ từng giọt, từng giọt rơi xuống nền gạch màu xanh của đại điện.

Mọi người đang hỗn loạn đột nhiên tất cả trùng xuống yên lặng như tờ.

* * * * *

Đạo Huyền chân nhân mặc áo đạo bào màu xanh, tại phía bụng thực sự màu sắc đã chuyển thành màu thâm sẫm, ông cúi xuống kiểm tra lại thương thế đột nhiên biến sắc, mặt đầy vẻ kinh ngạc, hơn nữa thân hình lộ vẻ đau đớn cùng cực.

"Người, Người làm gì vậy?" ông gằn giọng hướng Thương Tùng đạo nhân đang đứng trước cửa đại điện, mọi người trong đại điện cũng đầy nghi vấn, ngay lúc này, thậm chí đệ tử Long thủ Phong là Tề Hạo, Lâm Kinh Vũ và những người khác cũng không dám tin vào mắt mình, há hốc miệng trông tới người quyền lực cao nhất của Thanh vân sơn.

"Ta?" Thương Tùng đạo nhân dường như biến thành con người khác, cười lên cuồng dại, "Ta ám toán người đó, người không nhìn thấy ư" vừa nói tay ông ta vừa đưa lên, ở giữa không trung con rết bảy đuôi lập tức bay về phía ông ta, chui vào biến mất bên trong tay áo Thương Tùng đạo nhân.

Quỳ Hạo cuối cùng không chịu đựng được nữa, thanh âm vừa bồi rôi vừa kinh hãi cất tiếng hỏi: "Su phụ, người, người mất trí chẳng?"

Thương Tùng đạo nhân đảo mắt nhìn hấn, mục quang dừng lại trên mình Tề Hạo nhưng lại giống như

đang nhìn Lâm Kinh Vũ rồi lại lướt qua các đệ tử Long Thủ Phong khác thậm chí cả những các đệ tử Thanh Vân Môn khác, tất cả đều nhìn lại với vẻ mặt nghi hoặc dường như đang nghĩ ông ta điên rồ mất trí.

"Ha ha ha, điên rồ, ta thực sự điên rồ ư?" Thương Tùng đạo nhân cười lớn, thần thái thái phảng phất vẻ cuồng nộ, "cách đây 100 năm, cũng tại Ngọc Thanh điện này, sau khi ta thấy số phận của Vạn Kiếm Nhất sư huynh, ta đã thực sự điên rồ"

"Sư phụ" Long Thủ Phong đệ tử Quỷ Hạo và Lâm Kinh Vũ lập tức kêu lên, thanh âm rất thảm thiết, dẫn tại tha môn thân hậu, vây quanh Đạo Huyền chân nhân, các vị thủ tọa chương lão thanh vân môn đột nhiên toàn thân cứng đờ.

Vạn Kiếm Nhất, cái tên vang lên như một ác mộng dường như có một bóng ma mờ mờ bao phủ lấy bầu trời thanh vân môn.

Đạo Huyền chân nhân khóe mắt run lên, đã một trăm năm rồi, chưa có ai dám nhắc tới cái tên này trước mặt ông ta, dường như kích động trong sâu thẳm nội tâm ông. Tiêu Dật Tài đưa tay ra đỡ lấy thân hình sư phụ, tức thì phát giác, Đạo Huyền chân nhân cơ thể đột nhiên rung lên dữ dội, mặc dù cách vài lớp áo, hẳn cũng cảm thấy có một ngọn lửa tình linh thiêu cháy cơ thể sư phụ, làm cho thân thể nóng bừng lên.

Thương Tùng đạo nhân thần thái cuồng nộ đứng đó, dường như sự hận thù từ nhiều năm tích tụ lại, nay như bùng tiết xuất ra ngoài, tức thì, không một ai tiến lên bắt lấy hung thủ đã đột ngột đả thương chương môn chí tôn của Thanh Vân Môn

ông ta chỉ Đạo Huyền chân nhân, vừa chỉ ra phía sau đám đông tại Tam Thanh Thần Tượng, lớn tiếng nói: "ngươi, ngươi" ông ta quay lại về phía Điền Bất Dịch, Thủy Nguyệt Đại Sư, Tang Thúc Thường, Thương chánh Lương các Thanh vân thủ tọa ôn lại quá khứ: "các ngươi bằng lương tâm hãy nói cho ta xem, chiếc ghế chương môn nhân này, ai nên ngồi vào đó, đương nhiên phải là Vạn Sư huynh rồi, có đúng không?"

Không ai trả lời, các đệ tử trẻ tuổi không hiểu ra làm sao, Điền bất Dịch và các thủ tọa trưởng lão mặt mày biến sắc, không thốt ra được lời nào.

bên trên đại điện, chỉ có Thương Tùng đạo nhân sắc mặt như điên cuồng, thanh âm vang dội: "Thế nào, các ngươi không nói gì sao, trong thâm tâm cảm thấy hổ thẹn à!!! Ha .. Ha .. Ha , thực sự trong tim các ngươi biết nên như thế nào mà? Nhưng hiện nay, ngồi trên ghế chương môn nhân này, vị đó là ai đây?" Thủy Nguyệt Đại Sư sắc mặt trắng toát, ngó Thương Tùng đạo nhân chầm chậm nói: "Thương từng sư huynh, sự thể đã qua hơn trăm năm rồi, sao sư huynh lại quá khát khe?"

"Hừm" Thương Tùng đạo nhân tức thì dường như không quan tâm gì đến tình thế, sắc mặt đầy khinh bỉ hận thù, khinh khỉnh nói: "Hơn một trăm năm ư? Đúng, Ta đã chịu đựng hơn một trăm năm rồi, chỉ tới ngày hôm nay ta mới có cơ hội giúp cho Vạn sư huynh minh oan. Các đệ tử Thanh Vân môn, cùng đi

man hoang thời đó, người, người, người! "

nói rồi ông ta tay chỉ từng người một trong quá khứ, bao gồm Điền Bất Dịch, Tăng Thúc Thường, Thương Chánh Lương, khinh khỉnh nói: "Các người ở đây đã hàng trăm năm rồi, bình an vô sự ngồi trên cái ghế thủ tọa này, có thể các người còn nhớ chăng năm đó Vạn sư huynh bất chấp hiểm nguy cứu tính mệnh các người? Các người có còn nhớ chăng, ai cũng năm đó không tiếc rở tâm đắc sở học chia sẻ với chúng ta giúp chúng ta đạo hạnh thăng tiến? Có nhớ chăng?"

Ông ta dùng dùng trở Thủy Nguyệt lãnh đạm nói: "lúc này người nói ta quá khắt khe, heh... heh, heh ... heh, ai mà chẳng biết trước đây người đau khổ thâm yêu Vạn sư huynh, nhưng huynh ấy về sau đã cứu người, thương người, không ngờ rằng có một ngày người nhìn thấy người gặp đại nạn lại khoanh tay đứng nhìn, hôm nay người cũng dám lên mặt chế nhạo ta ư?"

Thủy Nguyệt đại sư sắc mặt lập tức trở nên thảm hại!

"Cũng nhà người, Điền Bất Dịch!" dường như sự sự căm phẫn chất chứa trong lòng nhiều năm nay như phát tiết ra, Đạo Huyền chân nhân cười lên cuồng dại chỉ Điền Bất Dịch nói lớn: "người nói đi, Vạn sư huynh đối với người như thế nào? Người làm sao báo đáp cho huynh ấy đây?"

Điền Bất Dịch như ngừng thở, nét mặt thống khổ, một hồi sau mới chậm chậm nói: "Vạn sư huynh đối đãi ta tình thâm nghĩa trọng, ta dù có thịt nát xương tan cũng không thể báo đáp hết ân tình!"

lời vừa nói ra, không chỉ đệ tử Đại Trúc Phong mà còn các đệ tử Thanh Vân Môn khác cùng với người của Thiên Âm tự, Phần Hương cốc tất cả đều biến sắc. Hiển nhiên Điền Bất Dịch đã thừa nhận lời của Thương Tùng đạo nhân, cái vị Vạn sư huynh với ông ta có ân tình to lớn.

Thương Tùng đạo nhân cười lạnh nói: "Tốt, tốt, tốt, người cuối cùng cũng đã thừa nhận, kể ra người cũng có chút ít lương tâm, làm thế nào người báo đáp Vạn sư huynh đây, người nói đi!"

Điền Bất dịch cúi đầu xuống, hàm răng cắn chặt, thân hình dường như rung lên.

Điền Bất Dịch sắc mặt tái xanh, hai tay nắm chặt, đứng bên cạnh là thê tử Tô Như, sắc mặt cũng tái xanh. Hai người đứng bất động không thốt lên được lời nào mặc cho Thương Tùng đạo nhân cười lên cuồng nộ sau lời buộc tội.

"người ngày đó bất quá chỉ là một tên đệ tử tầm thường trên Đại Trúc Phong, từ sư phụ đến sư huynh đệ, tất cả đều coi thường người, nhưng sau khi Vạn sư huynh tao ngộ người, người thấy người có thể trở thành một nhân tài, từ đó hết lòng bồi đắp cho người, không màng đến tu hành bản thân, tận lực giúp đỡ đưa người vào hàng man hoang ngũ nhân. Ta nói có đúng không?"

Thương Tùng đạo nhân cười cuồng loạn nói: "Tốt, người không nói được, để ta nói cho người nghe. Người tiểu nhân vô sỉ, uổng cho Vạn sư huynh coi trọng người, hồi đó, sau khi trở lại Thanh Vân sơn người thừa biết lúc đó Vạn sư huynh có lòng yêu Tiểu trúc phong sư muội Tô Như, người dám hoành đao đoạt ái, khả hữu thử sự?"

Điền Bất Dịch đột nhiên ngẩng đầu lên, ngay khi tiếp xúc với ánh mắt cuồng dại của Thương Tùng đạo

nhân, bản thân cảm thấy nóng lên dường như có ngọn lửa thiêu cháy, đờ đẫn, chỉ thấy u u minh minh, dường như xuất hiện một bóng trắng đứng tại chỗ Thương Tùng đạo nhân, như từ âm ti hiện về, ông ta không thể thốt nên lời.

Trong lúc Điền Bất Dịch lặng yên không nói, Tô Như đứng bên cạnh hắn đột nhiên bước ra lớn tiếng: "Thương Tùng sư huynh, huynh đề cập đến điều này, tự nhiên muội phải đứng ra nói, Vạn sư huynh quả là trước kia có quan tâm tới muội, nhưng muội từ khi bắt đầu đến khi kết thúc đối với huynh ấy chỉ một lòng tôn kính. Huynh ấy đối với phu phụ muội ân trọng như núi, nhưng muội cùng Bất Dịch yêu nhau, đó là ý nguyện của bản thân muội, sao huynh lại nói là hoành đao đoạt ái. Hơn nữa, ngày đó Vạn sư huynh, huynh ấy đứng trước mặt hai chúng tôi đã chúc phúc cho chúng tôi."

Thương Tùng đạo nhân lạnh lùng đáp: "Vạn sư huynh tính tình kiêu ngạo, sau khi bị phụ bạc bởi hai người, há như người thường bám víu vào mối tình tuyệt vọng sao, huynh ấy thà giữ kín đau khổ trong lòng cũng không bao giờ để người khác biết."

Nói đến đây, ông ta như không muốn bàn thêm nữa, mục quang trừng trừng nhìn Đạo Huyền chân nhân thương thế trầm trọng, đang khó nhọc thở, mắt ánh lên vẻ căm thù nói: "ngày đó Vạn sư huynh đối với ta tình như phụ tử, như huynh trưởng, nhất mực bồi đắp giúp đỡ, tại man hoang đã bất chấp tính mệnh cứu ta, cái mạng này của ta, nguyện suốt đời này dâng cho huynh ấy! hận là trăm năm về trước, ta đã dốc toàn lực nhưng không cứu được huynh ấy, sau đó, ta đã tự bảo lòng mình, vô luận thế nào, ta cũng phải trả thù cho huynh ấy!"

bằng một giọng khàn khàn, ông ta nói chậm chậm từng câu dường như tự nói với bản thân mình, hai mắt ngưng thần như nhìn vào hư vô.

Tiêu Dật Tài mặt mày biến sắc, nhưng điều làm hắn ngạc nhiên hơn là thân hình đang dựa vào tay hắn đột nhiên xô ra đứng thẳng dậy.

Chương môn Thanh Vân Môn là người chí cao vô thượng, lãnh tụ chánh đạo đã hàng trăm năm nay, mặc dù Đạo Huyền chân nhân máu vẫn chảy ra từ vết thương, khí đen từ vết thương dường như càng mạnh mẽ hơn, đột nhiên bằng cả sức lực của mình chậm chậm bước tới.

Dáng vẻ oai phong, tức thời bao trùm lấy quần hùng, áo đạo bào như căng lên, chỉ thấy hai tay nắm chặt lại, móng tay dường như đâm cả vào da thịt.

Đạo huyền chân nhân nhìn thẳng về phía trước, dáng vẻ kiên quyết, đối diện với Thương Tùng đạo nhân, dường như đối diện với thân ảnh màu trắng vô hình, cười gằn: "Tốt, tốt, tốt không ngờ đoạn công án năm đó, đã để người canh cánh trong lòng, hôm nay người đến đây muốn tố cáo sư huynh ta, cho rằng ta không xứng đáng nhận chức chương môn!"

ông ta liếc mắt nhìn Thương Tùng, đột nhiên song thủ nắm chặt, giương lên, từ chỗ tay phải bị thương, máu đen không ngừng nhỏ ra, nhưng trên mặt ông ta, làn khí đen cũng mờ đi. Chỉ thấy sắc mặt ông ta tái xanh, cất giọng buồn và réo rắt nói: "nhờ vào người có đủ sức không?"

Thương Tùng đạo nhân đột nhiên cười lớn nói: "Là, ngươi lợi hại, khi còn là Thanh vân môn hạ đệ tử, luôn luôn ngươi cùng Vạn sư huynh tạo thành tuyệt đại song hùng, ta bất quá không phải đối thủ của ngươi, nhưng có một vài người có thể thu thập được ngươi."

Đạo Huyền chân nhân sắc diện trầm trọng, lạnh lùng hỏi: "Ai?"

Bên trên đại điện, mọi người ai nấy đều nghi hoặc thầm ngó trộm nhau. Đứng một bên nhìn Thanh vân đệ tử nội bộ xung đột, quần hùng bên Thiên âm tự, phần hương cốc sắc mặt đầy vẻ bối rối.

Thương Tùng đạo nhân cười dài, ngay lúc này, từ cách xa Ngọc Thanh Điện đột nhiên vang lên một giọng nói mãnh liệt: "Đạo Huyền lão hữu, trăm năm không gặp, nhìn ngươi vẫn phong thái như xưa, cung hỉ cung hi!"

Thanh âm như sấm dật, âm âm truyền tới, giữa lúc này, bên ngoài thông thiên phong đột nhiên vang lên tiếng hô chém giết khắp tứ phía, sân trước âm thanh hoảng loạn vang khắp nơi, từ đằng xa chợt một thanh âm đưa tới: "ma giáo yêu nhân tập kích Thanh Vân sơn"

"Cái gì"

Thanh Vân môn đệ tử mặt mày thất sắc, Đạo Huyền chân nhân hít mạnh một hơi, chỉ Thương Tùng đạo nhân, không thể tin vào mắt mình: "ngươi, ngươi dám bội phản sư môn, cầu kết ma giáo!"

Thương Tùng đạo nhân cười lớn nói: "bội phản, ta cầu kết với ma giáo, thế thì sao, đối với ta, Thanh vân môn chứa chấp ô uế, thu nạp dơ dớp, cũng giống như ma giáo mà thôi, ta vì báo thù cho Vạn sư huynh, thậm chí thân vào địa ngục cũng chẳng màng, huống chi là cầu kết ma giáo?"

Tô Như sắc mặt tái xanh, trầm giọng nói: "Mất trí, mất trí, ông ta thực sự mất trí rồi"

Diên Bất Dịch gương tai lên nghe ngóng, ông ta biết rằng, Thương Tùng đạo nhân tại thanh vân môn quyền thế cực lớn, công việc phòng vệ cũng như công việc hàng ngày đều do một mình ông ta phụ trách. Nhưng hôm nay ma giáo đại khai sát giới, chúng tiến tới gần Ngọc Thanh Điện mới bị chúng nhân phát giác, tình thế hung hiểm, thực sự là vô cùng nguy cấp.

ông ta trong chốc lát, quan sát tình thế hỗn loạn, tên đệ tử Trương Tiểu Phàm đang nắm chặt cây Thiêu hỏa côn, vẫn đứng đó, lợi dụng lúc đó không ai để ý, kéo hấn ta tới bên mình, bỗng ông phát hiện ra gã đệ tử này dường như có điều gì đó không bình thường.

Trương Tiểu Phàm hai mắt ứa máu, nhìn chòng trọc vào người Thương Tùng đạo nhân, dường như trở về quá khứ,, miệng lẩm bẩm:

"là hấn, là hấn, chính hấn! ....."

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 80

Kể trong Kể

"Ai?"

Ngoài cửa Ngọc Thanh Điện đồng thanh vang lên tiếng quát tháo rân trời của đám đệ tử Thanh Vân Môn, nhưng chỉ nghe mấy tiếng ào ào, tựa như có cao nhân ngự không mà đến, rồi lại nghe bịch bịch mấy tiếng, mấy Thanh Vân đệ tử lăn vào, té ngã dưới đất.

Ngay cửa thoáng hiện bốn bóng người, chính là tứ đại Tông chủ của Ma Giáo.

Ngọc Dương Tử và Độc Thần đứng giữa, Quỷ Vương cùng Tam Diệu Tiên Tử đứng hai bên, bốn người cùng nhìn vào đại điện, chậm chậm bước tới.

Niên kỷ lớn nhất là Độc Thần, miệng phát ra tiếng cười khằng khặc: "Đạo Huyền lão hữu, không gặp đã trăm năm, người vẫn khỏe chứ?".

Đạo Huyền chân nhân thoáng chấn động thân người, đồng tử co thắt lại, lạnh nhạt thốt: "Độc Thần".

Độc Thần cười lớn: "Chính là lão bất tử ta đây, một trăm năm trước ở Thanh Vân Sơn đã bại dưới kiếm của người, nay gặp lại phong thái của người vẫn như xưa, thật không khỏi vui mừng".

Đạo Huyền chân nhân mục quang hướng về phía bốn người, liếc lên liếc xuống nhìn kỹ, cũng cùng lúc đó, từ bên ngoài cửa Ngọc Thanh Điện lại lục tục kéo đến hàng hàng lớp lớp giáo chúng Ma Giáo, xem khí độ thanh thế của đám người đó, e rằng tịnh không có người nào dễ đối phó cho được, quá nửa thực lực của Ma Giáo hơn trăm năm trước cơ hồ đều đã tề tựu lại đây. Trong số có bọn U Cơ, Thanh Long của Quỷ Vương Tông, Bách Độc Tử của Vạn Độc Môn, bọn còn lại có quá nửa cũng là cao thủ của tứ đại Tông phái.

Từ đằng xa, tiếng hò hét "giết giết" càng lúc càng vang vọng, xen lẫn tiếng kêu rống tuyệt vọng, Thanh Vân Sơn ngày thường như tiên cảnh của nhân gian, giờ phút này phảng phất cũng đã bị bao trùm mùi máu, đột nhiên như đã biến thành địa ngục.

Đạo Huyền chân nhân hít một hơi sâu, miễn cưỡng trấn định tâm thần, hôm nay tai họa khởi từ bên trong, ngoại địch không ngờ lại bất thần xâm nhập, không còn nghi ngờ gì nữa chính là thời khắc nguy cấp nhất của Thanh Vân Môn trong vòng cả trăm năm nay. Ông thân là chí tôn chưởng môn của một đại phái ngàn năm như Thanh Vân Môn, quyết không thể để cơ nghiệp bị hủy trong tay mình.

Lúc đó, chợt nghe thấy một tiếng niệm Phật hiệu, lại là Phổ Hoằng đại sư không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh Đạo Huyền chân nhân, mặt in một nụ cười nhẹ: "Đạo Huyền sư huynh, từ xưa tà bất

thắng chánh, Thiên Âm Tự của ta luôn luôn sát vai với Thanh Vân Môn chống đối yêu ma tà đạo, nếu cần sai khiến, xin cứ tự tiện phân phó".

Đạo Huyền mừng rỡ, cũng tựa hồ ngay lúc đó, đám người Phần Hương Cốc đứng lên theo sự dẫn dắt của Thượng Quan lão nhân, đứng sau lưng Đạo Huyền chân nhân và Phở Hoằng đại sư.

Tứ đại Tông chủ của Ma Giáo hơi biến sắc, Độc Thần nhìn Phở Hoằng, trầm giọng: "Vị đại sư này là người của Thiên Âm Tự? Là thần tăng nào vậy?"

Phở Hoằng mỉm cười: "Lão thí chủ thật mau quên quá, chánh ma đại chiến trăm năm trước, bọn ta cũng từng có duyên gặp mặt, sao giờ lại quên đi lão nạp vậy? Lão nạp là Phở Hoằng của Thiên Âm Tự, vị kê bên là sư đệ Phở Không".

Thiên Âm Tự Tứ Đại Thần Tăng uy danh đến mức nào, có hai người ở đây, thêm vào mấy cao thủ của Thiên Vân Môn, hà huống bên cạnh còn có cao thủ của Phần Hương Cốc.

Độc Thần quay đầu lại, nhíu mày nhìn Thương Tùng đạo nhân sắc mặt trắng tái: "Đám người này sao lại tụ tập ở đây được?"

Thương Tùng đạo nhân trừng mắt oán độc đáp: "Bọn lừa ngốc và đám ô hợp Phần Hương Cốc sáng sớm hôm nay đột nhiên đến Thanh Vân Sơn, hoàn toàn không có báo trước, ta trở tay không kịp, không thể báo tin".

Phở Hoằng và Thượng Quan lão nhân của Phần Hương Cốc đưa mắt nhìn nhau, cùng cười lên, Thượng Quan Sách cười lớn nói: "Đó gọi là tà bất thắng chánh, lưới trời lồng lộng, hôm nay nhất định phải để cho đám yêu ma tà đạo có gan làm càn các người chịu tận số bỏ mình trên Thanh Vân Sơn này!"

"Khà khà!" một tiếng cười lạnh vang lên bên cạnh Độc Thần, Ngọc Dương Tử được chúng nhân Ma Giáo suy tôn làm chủ sự lần này, thần sắc kiêu hung, cười lạnh thốt: "Trăm năm trước, các vị tiền bối của Thánh Giáo bọn ta cũng bằng vào lực lượng của một mình giáo phái bọn ta mà tranh đấu với ba đại phái của các người, lẽ nào bọn ta hôm nay lại sợ không địch lại các người!"

"Nói hay!". Tiếng vỗ tay liền vang lên, phần nhiều là từ đoàn người đứng sau lưng tứ đại Tông chủ của bọn họ, Quý Vương kê sát bên Ngọc Dương Tử cũng vỗ tay cười lớn: "Hôm nay để cho các người xem là bọn ta gục ngã, hay là các người chịu chết!"

Câu nói đó của y ngông cuồng khó sánh, coi thường chúng sanh, người trong chánh đạo không khỏi biến sắc, mặt lộ vẻ căm ghét, đặc biệt là chữ "chết" cuối cùng, Quý Vương còn tựa như đặc biệt nhấn mạnh khẩu khí, ra vẻ chế giễu.

Đạo Huyền chân nhân cười lạnh một tiếng, đang tính nói gì đó, lại thấy Ngọc Dương Tử tựa hồ không còn nhẫn nại được nữa, phát tay một cái, trong tay trên mình các cao thủ Ma Giáo liền phiếm khởi ánh sáng đủ màu đủ sắc, hiển nhiên muốn động thủ liền.

Chúng nhân Thanh Vân Môn, Thiên Âm Tự lập tức ngưng thần giới bị, biết trước mắt là một trường chánh ma đại chiến hung hiểm nhất trong vòng trăm năm nay, Phở Hoằng thấp giọng niệm: "A di đà

Phật, thiện tai, thiện...".

Không ngờ còn chưa dứt lời, đại biến đã xảy ra. Lúc lực chú ý của mọi người đều đang dồn trên đám người Ma Giáo trước mặt, đột nhiên mười mấy đạo ánh sáng giữa đoàn người chánh đạo đồng thời nhoáng lên, trong đó không ngờ lại có hai đạo ánh sáng trực tiến đập lên tấm lưng không một chút phòng bị của Phổ Hoàng!

"Oành".

Giây phút đó phe chánh đạo như bị vỡ bung ra, nháo nhác hỗn loạn, tiếng la hét chói tai vang lên khắp nơi, Phổ Hoàng đại sư hai mắt tối sầm, chỉ cảm thấy hai luồng đại lực nện thật mạnh vào sau lưng, một thì nổ mãnh liệt tựa như núi lở sóng gào, một lại chuyển thành sắc nhọn như kim châm, đâm phập vào.

Phổ Hoàng đại sư loạng choạng, "oẹ" phun một búng máu, nhưng ông nào phải là người tầm thường, trong nháy mắt liền biết e rằng trong phe chánh đạo có nội gian, liền vận "Đại Phạm Ban Nhược chân pháp" siêu phạm nhập thánh lan tỏa khắp toàn thân, cứng cỏi chịu đựng luồng lực đạo mãnh liệt tập kích, đồng thời không thềm quay đầu lại, quật tay áo hướng ra sau!

"Hự hự" hai tiếng kêu thảm, người đằng sau lưng thoát ra hai tiếng la hoảng, hiển nhiên đã trúng đòn, luồng lực đạo cuộn cuộn dững mãnh tức thời tiêu tán, nhưng cỗ lực đạo mong manh như độc châm kia lại đã hóa thành vật hữu hình, chung quy đã xung phá được Đại Phạm Ban Nhược hộ thể không kịp phòng vệ toàn thân trong lúc quá vội vàng, đâm xuyên vào thân người ông.

Chỉ trong một phiến khắc đó, bọn Điền Bất Dịch của Thanh Vân Môn dĩ nhiên đã xông tới, chia nhau động thủ, nhưng người tập kích sau khi đánh được một đòn là lập tức phóng đi, bay sang bên Ma Giáo. Kẻ cầm đầu không ngờ chính là Thượng Quan Sách của Phần Hương Cốc, đám người tập kích toàn bộ cũng đều là người của Phần Hương Cốc.

Phe chánh phái bao gồm của Phổ Không và Phổ Hoàng bị tập kích đều ngẩn ngơ kinh hoàng. Đạo Huyền chân nhân một hồi lâu sau mới trấn định được tâm thần, nhìn Thượng Quan Sách hỏi: "Người... người làm gì vậy? Không lẽ Phần Hương Cốc cũng đã đầu hàng Ma Giáo rồi?".

Thượng Quan Sách đứng bên cạnh Thương Tùng đạo nhân và Ma Giáo tứ đại Tông chủ, đưa mắt nhìn bọn họ, đột nhiên cười khanh khách, phong thái cực kỳ cuồng ngông, sắc mặt thỏa mãn đắc ý.

Quý Vương cười lớn nhìn Đạo Huyền chân nhân: "Ai nói với ngươi bọn họ là người của Phần Hương Cốc?".

Đạo Huyền chân nhân đang định mở miệng, chợt thất thanh, từ từ quay đầu sang nhìn Thương Tùng đạo nhân, sắc mặt tái nhợt thốt: "Giỏi, giỏi, giỏi cho ngươi, quả nhiên là man thiên quá hải".

Thương Tùng đạo nhân "khà khà" cười lạnh, mặt mày đắc ý: "Đó là nhờ Quý Vương Tông chủ túc trí đa mưu, vừa nghe nói hôm nay bọn lừa trọc Thiên Âm Tự đột nhiên không mời mà đến, muốn phá đại sự của ta, lập tức nghĩ tới pháp cao thủ giả thân phận môn hạ Phần Hương Cốc lên núi, chọn mấy người ngày thường không hành tẩu trên giang hồ cho ta dẫn vào giới thiệu, khà khà, quả nhiên nhất cử thành

công!".

Đạo Huyền chân nhân thân người lắc lư, xoay lại nhìn, thấy cuộc đột tập vừa rồi của Ma Giáo, mục tiêu hầu hết đều tập trung lên tầng nhân của Thiên Âm Tự, mười người cũng đã có chín trọng thương, đặc biệt là chương môn Phổ Hoằng đại sư, mặt như tờ giấy trắng, không ngờ đứng cũng không vững, nhờ đệ tử Pháp Tướng đỡ người chậm chạp ngồi xuống, sau lưng ông ta máu thịt bầy nhầy. Những người khác tình huống cũng không tốt đẹp gì, hơn nữa cả phe Thanh Vân Môn cũng có năm sáu trưởng lão đã bị thương.

Đạo Huyền chân nhân choáng váng người, lòng cũng dần dần chìm đắm, cười thảm: "Lợi hại, lợi hại, trách cho ta sống từng tuổi này mà vẫn không nghĩ tới Thượng Quan Sách đạo huynh ở Phần Hương Cốc một mực trấn thủ 'Huyền Hỏa Đàm', chưa từng ra khỏi Phần Hương Cốc nửa bước, không ngờ lại không nghi ngờ gì người hết!".

Quý Vương nhìn ông, mỉm cười lắc đầu: "Người không phải là không có nghĩ đến điều đó, mà là không tưởng được Thương Tùng sư đệ của người lại phản bội lại người!".

Đạo Huyền chân nhân lại cười thảm một tiếng.

Trên Ngọc Thanh Điện, chốc lát đã ngập chìm vào không khí trầm mặc, người phe chánh đạo thần thò nhìn nhau, giờ phút này bất kỳ ai ai cũng thấy được bên Ma Giáo đã chiếm ưu thế quá lớn, tuy Thanh Vân Môn còn có không ít cao thủ trưởng lão, nhưng phe Ma Giáo lại càng đông đảo cao thủ hơn. Tầng nhân Thiên Âm Tự giờ xem ra số còn có thể xuất thủ đại khái không tới phân nửa, trong đó chỉ có Phổ Không và Pháp Tướng may sao tránh khỏi bị thương.

Nhất là Phổ Không, bây giờ chợt như biến thành một người khác, trên tay cầm một cái bát vàng, kim quang bắn ra bốn phía, trùng trùng như một hung thần. Trước người ông là một vũng máu thịt bầy nhầy, chính là một cao thủ của Ma Giáo hồi nãy ám toán ông ta bất thành, bị pháp bảo "Phù Đồ Kim Bát" của Phổ Không đập nát thành vũng máu thịt đó.

Nhưng trọng yếu nhất dĩ nhiên vẫn là hai đại cao nhân Thái Sơn Bắc Đầu của thiên hạ chánh đạo, Đạo Huyền chân nhân và Phổ Hoằng đại sư, không ngờ đồng thời bị trọng thương, giờ phút này Phổ Hoằng đại sư mặt nhợt nhạt như tờ giấy trắng, Đạo Huyền chân nhân tuy có khá hơn, vẫn có vẻ như cây cung đã đứt dây.

Lẽ nào thiên hạ chánh đạo thật đã tận hết khí số?

Vấn đề đó như một khối đá nặng nề đàn áp đè nặng lên tâm phe chánh đạo.

Trái lại, người Ma Giáo không khỏi cao hứng cuồng nhiệt, cả trăm năm nay Ma Giáo bị trục xuất khỏi Trung Nguyên, khốn đốn sống vùng man hoang, ngày nay một lần nữa ngẩng đầu ưỡn ngực, làm sao mà không thống khoái cho được?

Ngọc Dương Tự thầm nghĩ lần này mình chủ trì đại cục, dẫn dắt Thánh Giáo đối phó với hai đại phái chánh đạo xem mạnh mẽ khó bì, không ngờ chỉ một chiêu mà đã thắng, ngày sau mình ở trong Thánh

Giáo địa vị nhất định sẽ vượt trên chúng nhân, nói không chừng kể từ hôm nay trở đi, mình có thể xây dựng Trường Sanh Đường như thời Luyện Huyết Đường của Hắc Tâm lão nhân tám trăm năm trước. Nghĩ tới đó, Ngọc Dương Tử đắc ý muôn phần, quay sang nhìn Đạo Huyền chân nhân dương dương cười nói: "Đạo Huyền lão tặc, mau mau đem trấn phái chi bảo "Tru Tiên cổ kiếm" của các người giao ra, sau đó đầu nhập vào Thánh Giáo nghe lệnh, ta sẽ tha tội chết cho người! Ha ha ha!".

Mấy chục cao thủ Ma Giáo đứng sau lưng y đồng loạt cười toáng lên, trăm năm uất ức phảng phất đến hôm nay mới có thể tận tình giải tiết!

Xa xa, tiếng kêu thét chết chóc của Thanh Vân đệ tử trên Thông Thiên Phong truyền vọng không ngưng, tựa hồ cũng cùng một mệnh vận như Thanh Vân Môn hôm nay, chết rạp thê thảm!

Trên sắc mặt trắng nhợt của Đạo Huyền chân nhân lại hiện lên nét kiên nghị, hỏn hển lãnh đạm thốt: "Thanh Vân Môn bọn ta cho dù hôm nay có phải mất mạng trong tay bọn người, cũng đừng hòng muốn bọn ta khuất tất đầu hàng".

Nói xong, ông ta thoái lui mấy bước, vào giữa đoàn người Thanh Vân Môn.

Bọn thủ tọa trưởng lão Điền Bất Dịch, Thương Chánh Lương cùng bước tới, đệ tử đắc ý của ông ta Tiêu Dật Tài cũng đỡ lấy người ông ta, hạ giọng thốt: "Su phụ, thân thể của su phụ...".

Đạo Huyền chân nhân hừ một tiếng, nói vội: "Họa kê mí mắt, Điền sư đệ, Thương sư đệ, Tăng sư đệ, Thiên Vân sư đệ, các người ở đây chi trì một trận, Thủy Nguyệt sư muội, lãnh mấy đệ tử đời thứ hai trước hết đưa các đạo hữu Thiên Âm Tự đi, bọn họ vì trợ giúp Thanh Vân Môn bọn ta mà thụ thương, bọn ta không thể để cho bọn họ chịu tổn hại thêm nữa".

Người được ông ta giao phó lập tức đều gật đầu tuân mạng, Điền Bất Dịch nhìn theo: "Chưởng môn sư huynh, ở đây có bọn tôi lo, huynh thân mang trọng thương, cũng phải đi thôi, huynh sống thì Thanh Vân Môn còn, chờ ngày sau...".

Ông ta chợt ngưng không nói nữa, nhưng ý tứ của ông ta ai ai cũng biết, bọn Tăng Thúc Thường mấy vị thủ tọa cùng gật đầu, nhưng Đạo Huyền chân nhân cười thảm một tiếng thốt: "Cơ nghiệp của tổ sư, lẽ nào các người kêu ta vứt bỏ không lo tới? Đạo Huyền ta thà chết cũng không làm tội nhân thiên cổ!".

Bọn Điền Bất dịch mặc nhiên, Đạo Huyền liếc mắt thấy phe Ma Giáo lục đục muốn phát động, chợt như đã hạ quyết tâm gì đó, hạ giọng: "Chuyện đến nước này, chỉ còn nước phá giới luật của tổ sư, phải dùng đến sát khí tối hậu đó!

Mọi người, bao gồm cả các trưởng lão đều ngây người.

Đạo Huyền hít một hơi dài: "Thời gian không còn nhiều, ta đi thỉnh xuất Tru Tiên Cổ Kiếm, các người...". Ông ta nhìn quanh, chợt thấp giọng: "Không cần biết các người trong lòng nghĩ sao về ta, nhưng chuyện đã đến nước này, các người nhất thiết phải cẩn thận, đừng coi nhẹ sự sống".

Bọn Điền Bất Dịch động dung, đang tính nói gì, bỗng nghe tiếng cười cuồng dại cất lên, pháp bảo di quang lấp lánh chói ngời, phe Ma Giáo chung quy đã bắt đầu động thủ.

Giây phút đó, Ngọc Thanh Điện vốn trang nghiêm kính cẩn, giờ pháp bảo bay lượn, di quang tung hoành, tiếng "oành oành" long trời rát tai.

Giữa cơn hỗn loạn, thừa lúc chúng cao thủ trưởng lão Thanh Vân Môn cầm chân ngăn chặn đợt sóng công kích của cao thủ Ma Giáo, Thủy Nguyệt lãnh đám đệ tử trẻ đưa các vị đại sư bị trọng thương của Thiên Âm Tự vào hậu đường, Đạo Huyền chân nhân cũng bước ra phía sau, nhưng cước bộ lại ần ần hiện hiện có vẻ loạng choạng.

Điền Bất Dịch đang giao thủ thấy vậy, trong lòng không khỏi tư lự, mục quang quét một vòng, Xích Diễm tiên kiếm trong tay bức thoái người của Ma Giáo trước mặt, phóng người đến bên Lâm Kinh Vũ và Tề Hạo mặt mày nhợt nhạt đang cùng các trưởng lão ngăn chặn địch nhân, nói gấp: "Ở đây không cần đến các ngươi, các ngươi lập tức theo hộ tống chưong môn chân nhân đi!".

Tề Hạo, Lâm Kinh Vũ giật mình, nhưng thấy sắc mặt nghiêm nghị của Điền Bất Dịch, không dám cãi lệnh, mà hồi nãy Thủ Phong thủ tọa Thương Tùng đạo nhân đột nhiên làm phản, đối với đám Thủ Phong đệ tử mà nói, không khác gì trời đang trong lành chợt có sét đánh ngang tai, ử rũ rối loạn từ sớm, giờ vội nghe lời theo đỡ Đạo Huyền chân nhân.

Nhìn theo thân ảnh của bọn họ, Tô Như tác chiến kê bên nhúu mày, tìm cơ hội thoát thân ra, phóng người đến bên Tổng Đại Nhân và Điền Linh Nhi, thấp giọng: "Thương Tùng sư bá của các ngươi thành linh làm phản, đám môn hạ đệ tử của lão cũng không biết có đáng tin không, các ngươi cũng nên đi theo canh chừng giùm chưong môn chân nhân!".

Tổng Đại Nhân và Điền Linh Nhi hoảng kinh, liền hội ý, lập tức chạy theo, Tô Như đang định xoay mình lại, chợt khoé mắt bắt gặp bên ngoài trường đại chiến long trời lở đất huyền não này, Trương Tiểu Phàm, tiểu đồ đệ hồi nãy còn là mục tiêu của toàn trường, giờ phút này lại không có ai để mắt tới hẳn đang đứng ở đó, mục quang không biết vì sao cứ vọng nhìn phía tiền phương của Ma Giáo, tro tro bất động.

Bà ta nhúu mày, trong lòng bà ta kỳ thực cũng như Điền Bất Dịch, căn bản không tin tiểu đồ đệ lại là nội gian của Ma Giáo, chợt nhớ tới Trương Tiểu Phàm công lực non kém, liền phóng tới bên hẳn, vỗ vai hẳn.

Trương Tiểu Phàm giật mình, quay đầu lại nhìn, Tô Như đột nhiên hoảng kinh trong lòng, chỉ thấy đôi mắt Trương Tiểu Phàm giăng đầy những tia máu li ti, tuy thần thái xem có vẻ hoàn toàn tỉnh táo, nhưng không biết tại sao lại cảm thấy một thứ cảm giác hung sát kỳ dị.

Nhưng hiện giờ chuyện quá khẩn cấp, Tô Như làm sao còn có thể nghĩ ngợi gì thêm, vội nói: "Tiểu Phàm, ở đây quá nguy hiểm, ngươi cũng theo đại sư huynh của ngươi và Linh Nhi đi trước đi".

Trương Tiểu Phàm phảng phất bàng hoàng, được sư nương người từ nhỏ đã yêu thương bao bọc mình quan tâm tới, chung quy hẳn cũng gật đầu, liền xoay người chạy về phía hậu đường.

Tô Như yên tâm, liền phóng mình lên, gia nhập vào chiến đoàn càng lúc càng thảm liệt!

***

Giữa những tiếng nổ long trời lở đất, giữa những thanh âm đủ loại pháp bảo va chạm kịch liệt, Trương Tiểu Phàm chạy vào hậu đường, đuổi theo Tống Đại Nhân và Điền Linh Nhi, rồi cũng bắt kịp bọn Tề Hạo và Lâm Kinh Vũ, mấy người vây quanh Đạo Huyền chân nhân. Đạo Huyền chân nhân nhìn bọn họ, gật đầu nhẹ nhàng, nhưng mục quang lúc nhìn thấy Trương Tiểu Phàm không khỏi mất tự chủ dừng lại một chút, rồi lại xoay đi.

Trương Tiểu Phàm trong lòng cũng không biết cảm thấy ra sao, nhưng Thiêu Hỏa Côn cứ nắm chặt trong tay bây giờ lại thấp thoáng có những làn sóng thanh quang, đầu óc bất chợt cảm thấy mơ hồ choáng váng, từng luồng từng luồng sát khí phảng phất như có những cỗ linh khí hung hãn xông thẳng vào não hấn, không nhìn được tướng tượng thấy hơi máu.

Chỉ vì trước mắt ai ai cũng tâm tình trầm trọng, căn bản không có một ai chú ý đến bộ dạng kỳ dị của Trương Tiểu Phàm. Một hồi sau, Lục Tuyết Kỳ và Văn Mẫn của Tiểu Trúc Phong cũng đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Lục Tuyết Kỳ liếc nhìn Trương Tiểu Phàm, lại nói với Đạo Huyền chân nhân: "Là sư phụ kêu con và Văn Mẫn sư tỷ đến đây!".

Đạo Huyền chân nhân thở dài một tiếng, lắc đầu nhẹ nhàng, nhưng cũng không nói gì, vẫn bước tới trước. Bọn họ còn chưa đi được xa, liền nghe tiếng oành oành như sét đánh trên Ngọc Thanh Điện sau lưng, mấy đạo hào quang như cột núi xung thiên, không ngờ đã xung phá đỉnh nóc của Ngọc Thanh Điện, bắn thẳng lên trời, biết bao nhiêu tiếng thét thảm thương chen nhau vang lên, cũng không biết là ai đã mất mạng!

Mọi người thất sắc, không hỏi cũng biết được trận quyết chiến kịch liệt trên Ngọc Thanh Điện tàn khốc đến mức nào, không khỏi lo lắng cho bọn sư trưởng đồng môn. Đạo Huyền chân nhân dò dẫm nhìn, sắc mặt khảm trương bạnh lại, chợt phát đạo bào bước dài tới trước.

Chúng đệ tử trẻ theo sau ông ta, chỉ thấy nhân vật mà hàng ngày bọn họ kính ngưỡng như thiên thần, giờ phút này thân người vẫn cao to thẳng đứng như bình nhật, nhưng đạo bào xanh đậm đã bị máu tươi nhuộm thành một màn máu đen xúc mục kinh tâm, thậm chí lỗ vết thương bị Thương Tùng đạo nhân ám toán cũng hiện rõ mồn một.

Thật không biết Đạo Huyền chân nhân làm sao có thể chịu được vết thương nặng như vậy, không ngờ còn có thể đi đứng được!

Đoàn người đi xuyên qua hậu đường, trong đám đệ tử trẻ không có ai là trưởng môn đệ tử, cũng không có ai đã từng đi tới đây, chỉ biết riu riu đi theo Đạo Huyền chân nhân đi xuyên qua đường qua viện, rồi thì tiếng huyền não trên Ngọc Thanh Điện cũng dần dần cách xa, đoàn người xuyên khỏi hậu đường của Ngọc Thanh Điện, lại hướng về phía hậu sơn của Thông Thiên Phong mà đi.

Đạo Huyền chân nhân đi trước, mọi người theo sát sau lưng ông ta, cảnh giác nhìn quanh, tuy hiện giờ

đại bộ phận giáo đồ Ma Giáo đang công đả phía trước núi, nhưng ai biết được không chừng cũng có kẻ đã được Thương Tùng đạo nhân dẫn tới hậu sơn.

Trương Tiểu Phàm đi sau hết, song nhãn thoáng nhuộm đỏ, mặt không chút biểu tình, nhưng tận sâu trong nội tâm lại như biển động sóng gào, hoang mang vì đại nạn Thanh Vân Môn, lại đang nôn xót về mối huyết cừu năm xưa. Trong ký ức của chàng, hung thủ năm xưa giết sạch thôn dân Thảo Miếu thôn là ai tuy còn chưa gặp, nhưng chàng mỗi lần nhớ tới tình cảnh ngày đó, liền nghĩ đến hắc y nhân thần bí hung ác kia.

Cứ theo tình hình hôm nay mà nhìn, hầu như rõ ràng chính là Thương Tùng đạo nhân!

Năm xưa ở Thảo Miếu thôn tuy còn hai đứa trẻ cô cút, nhưng nhìn thấy đấu pháp động thủ của hắc y nhân với Phổ Trí lại chỉ có Trương Tiểu Phàm, hôm nay vừa có thể xác định được, cừu hận bao năm nay cuộn cuộn phủ ngập tim hấn, hai đại hung khí nhiếp hồn Phệ Huyết nhiếp hồn Thiêu Hỏa Côn bị hung niệm hận ý của chủ nhân kích động, bao nhiêu lệ khí chôn giấu lâu nay nhất thời cũng bốc lên, ảnh hưởng ngược trở lại Trương Tiểu Phàm.

Nếu là ngày thường, đừng nói gì tới đạo hạnh của Đạo Huyền Chân Nhân, ngay cả là Điền Bất Dịch cũng đã sớm có thể phát hiện Trương Tiểu Phàm có gì kỳ lạ, nhưng giờ phút này còn ai có tâm tư để quan sát hấn, nào ai có biết tên đệ tử nhỏ nhoi của Thanh Vân Môn không ngờ đang đứng giữa thời khắc trọng yếu tinh thần kích động cực độ như ngàn người giao chiến, một chút không cẩn trọng sợ rằng liền bị nhiễm thấm lệ khí thâm trầm của phệ huyết nhiếp hồn, vạn kiếp không hồi phục được!

Quả nhiên, sự thật đã chứng minh sự lo lắng của bọn Điền Bất Dịch, Thủy Nguyệt không phải là vô cớ, con đường nhỏ hậu sơn Thông Thiên Phong tuy vắng lặng, nhưng chưa đi bao xa, hai bên liền xông ra một đám giáo đồ Ma Giáo, bọn Tề Hạo liền xông tới trước đón đỡ.

Đạo Huyền chân nhân chỉ liếc nhìn mấy lượt, cũng không để ý nữa, vẫn một mực bước tới, lần này tấn công Thanh Vân Môn, phe Ma Giáo quả thật đã kéo róc tinh anh tới, đám giáo đồ xuất hiện ở đây không ngờ đạo hạnh không yếu kém chút nào, bọn Tề Hạo, Lục Tuyết Kỳ không thể nào thu thập được chúng nhanh gọn được.

Bọn Tổng Đại Nhân tiếp tục hộ vệ Đạo Huyền chân nhân tiến tới, để lại Tề Hạo và Lục Tuyết Kỳ cầm cự địch nhân, hiện ai ai trong lòng kỳ thực cũng có nghi vấn tại sao Đạo Huyền chân nhân không ngờ không bay đi, lẽ nào thương thế của ông ta nặng đến mức phải đi bộ?

Chỉ là lúc đó lại không có ai dám hỏi ông ta, qua một hồi lâu, "vèo" một tiếng, hai bên không ngờ lại xông ra một đám giáo chúng Ma Giáo, Tổng Đại Nhân và Văn Mẫn, Điền Linh Nhi ở lại ngăn cản, Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ cũng muốn tham gia, Tổng Đại Nhân vội la: "Bọn ta ba người đủ rồi, các ngươi mau đi bảo vệ chương môn chân nhân!".

Lâm Kinh Vũ nghiêng răng, kéo Trương Tiểu Phàm chạy tới trước, đuổi theo Đạo Huyền chân nhân, lần này không ngờ không đụng phải đám Ma Giáo nữa, Đạo Huyền chân nhân dẫn bọn họ theo một con

đường vắng vẻ bên hậu sơn, sau đó dừng bước ở một ngã ba đường.

Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm cũng dừng lại, Trương Tiểu Phàm không nói tiếng nào, Lâm Kinh Vũ lại ngược đầu nhìn Đạo Huyền chân nhân.

Đạo Huyền chân nhân quay đầu lại nhìn, chột thù người, thần sắc trên mặt tựa hồ rung động, phảng phất như ý trời xảo hợp, hai người còn đi theo không ngờ lại chính là hai cô nhi Thảo Miếu thôn năm nào.

"Qua khỏi chỗ này là đến thánh địa của Thanh Vân Sơn, 'Huyền Nguyệt Động Phủ', ta phải đi vào. Các ngươi ở đây canh chừng, không để bất kỳ một tên Ma Giáo nào xông vào! Con đường kia ăn thông tới 'Tổ Sư Từ Đường', các ngươi...".

Lâm Kinh Vũ thần sắc kiên nghị, mạnh mẽ gật đầu, nói lớn: "Chưởng môn an tâm!".

Đạo Huyền chân nhân nhìn gã, nhưng mục quang liền lạc lên thanh "Trảm Long Kiếm" trong tay gã, thấy ánh bích quang của Trảm Long Kiếm lưu chuyển trên mặt đất xanh thẫm ánh núi, phảng phất cũng đang khát vọng nhìn thấy gì đó!

Gã thiếu niên này ngập tràn vẻ kiên nghị và kích động, thấp thoáng có... Đạo Huyền chân nhân chột xoay mình, nhìn con đường đi đến Tổ Sư Từ Đường, lại không nói gì, xoay sang con đường bên kia, bỏ đi thẳng.

Lâm Kinh Vũ dõi mắt nhìn theo Đạo Huyền chân nhân biến mất trên con đường nhỏ rồi mới xoay người lại, đôi mày kiếm nhíu lại, trong lòng tựa như có gì khó yên, cả hơi thở cũng nặng nề đi mấy phần. Cũng không trách được, giờ này Thanh Vân Môn đột ngột gặp đại nạn, Thương Tùng đạo nhân mà gã luôn luôn coi như cha không ngờ bỗng nhiên tạo phản, làm sao mà không khiến cho gã rung động thần hồn được.

Trương Tiểu Phàm chậm chậm ngẩng đầu, nhìn về phía Ngọc Thanh Điện dưới núi xa xa, lại chỉ nhìn thấy rừng rậm đen ngòm, cả đỉnh điện cũng không thấy, nhưng trên con đường thông tới Tổ Sư Từ Đường, đằng sau rừng cây, thấp thoáng có dáng dấp phòng ốc, ẩn ước có tiếng chuông đình.

Từ chiến trường cực độ khản trương, đột nhiên đi đến một địa phương cực kỳ tĩnh lặng như vậy, hai người bọn họ nhất thời chưa thích ứng mấy, Lâm Kinh Vũ hỏn hển hít một hơi dài, từ từ trấn định hơi thở của mình thanh bình trở lại.

Đột nhiên, từ đằng trước núi truyền tới một tiếng gầm dữ như long ngâm, còn cách khá xa, tiếng vọng không ngờ vẫn truyền đến như bài sơn đảo hải, đất trời như vì vậy mà biến đổi cả sắc màu. Hai người đều giật mình, Lâm Kinh Vũ phản ứng trước, mừng rỡ thốt: "Là Linh Tôn!".

Trương Tiểu Phàm cũng nghe thấy, quả nhiên là tiếng gầm của Thủy Kỳ Lân, hiển nhiên là linh thú ngàn năm trấn thủ hộ vệ Thanh Vân Sơn chung quy đã bị kinh động mà xuất thủ.

Nhưng do đó mà cũng không khó gì tưởng tượng được Thanh Vân Môn chiến hướng hiện giờ đã kịch liệt đến mức nào!

Bọn họ hai người tâm tư rối như tơ vò, đang đứng ì đó đợi Đạo Huyền chân nhân. Nhưng thời gian bình tĩnh của bọn họ không được lâu, chợt có tiếng bước chân vang lên, hai người thất kinh, trong lòng cứ mong là bọn Tề Hạo đến nơi, nếu không...

Không ngờ trời già cũng chống lại Thanh Vân Môn, sau một hồi, xuất hiện lại là năm giáo đồ Ma Giáo, người cầm đầu không ngờ chính là kẻ giả mạo Thượng Quan Sách hồi nãy ám toán Phổ Hoàng đại sư, thấy bọn họ đứng đó, liền cười hung ác xông tới, có kẻ giương mắt nhìn sau lưng bọn họ.

Lâm Trương hai người thất sắc, Lâm Kinh Vũ trong đầu suy toán, xem năm tên này không phải là tay vừa, đừng nói gì tới thu thập bọn chúng, có thể địch lại năm người bọn chúng hợp lực hay không đã là một vấn đề rồi, nhưng Huyền Nguyệt Động Phủ sau lưng Đạo Huyền chân nhân hồi nãy đi vào lại vô luận là sao cũng không thể để bọn chúng tiến vào, đắn đo xong, chợt quyết chí bước tới trước, thấp giọng nói với Trương Tiểu Phàm: "Tiểu Phàm, ta dụ dẫn bọn chúng sang bên kia, ngươi ở lại canh ở đây!".

Trương Tiểu Phàm thờ người, còn chưa đồng ý, Lâm Kinh Vũ đã xông tới, Trảm Long Kiếm hóa thành một luồng bích quang quét về phía năm hắc y nhân, thanh thế mạnh bạo, bọn Thượng Quan Sách nhú mày thất kinh, sắc mặt liền ngưng trọng, tựa hồ không ngờ được tên đệ tử nhỏ nhoi trong Thanh Vân Môn này đạo hạnh lại cao như vậy, lập tức bao vây vòng tròn, chừa lại Thượng Quan Sách giả lược trận, đồng thời chú ý động tĩnh của Trương Tiểu Phàm.

Lâm Kinh Vũ cùng bọn họ giao thủ mấy hồi, quả nhiên đám giáo đồ Ma Giáo đạo hạnh không tệ, ba người trong số cũng chỉ kém gã một chút, nhưng người kia tu hành lại tương đương cỡ gã, bốn người vây công, gã lập tức lọt vào thế hạ phong.

Lâm Kinh Vũ nhú mày, không ham chiến, lập tức thoát thân hướng về phía con đường bên kia, Thượng Quan Sách giả hơi trầm ngâm, liền dẫn ba người đuổi theo, chỉ lưu lại một hắc y nhân đứng yên tại chỗ với Trương Tiểu Phàm.

Hắc y nhân đó cười lạnh một tiếng, xoay sang phía Trương Tiểu Phàm, chỉ thấy thiếu niên kia hiện giờ phảng phất đang nghe ngóng gì đó, từ từ ngẩng đầu dậy.

Xuất hiện trước mặt hắc y nhân không ngờ lại là một đôi mắt đỏ máu tràn ngập lệ khí hung bạo! Trong khu rừng rậm rạp tĩnh lặng của Thanh Vân Sơn đột nhiên vang lên tiếng huyền não, chim chóc kinh hoàng bay vụt lên.

Xa xa, thấp thoáng lại truyền tới tiếng gầm giận dữ của Thủy Kỳ Lân, vang dội giữa đất trời!

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 81

Tổ Sư Từ Đường

Trong hậu sơn của Thanh Vân Sơn có hai chỗ quan trọng. Một là thánh địa trọng yếu nhất của Thanh Vân Môn, "Huyền Nguyệt Động Phủ", ngàn năm trước Thanh Diệp tổ sư tài nghệ tuyệt luân đã vào đó bế quan ngộ đạo, từ đó Thanh Vân Môn quán tuyệt thiên hạ, lãnh tụ quần hùng.

Sau đời Thanh Diệp tổ sư, Huyền Nguyệt Động Phủ trở thành vùng đất thần thánh nhất của Thanh Vân Môn, ngàn năm nay chỉ có chương môn mới có thể bước vào.

Còn chỗ kia, là Tổ Sư Từ Đường.

Như cái tên ngụ ý, tự nhiên chính là nơi thờ phụng các vị tổ sư đời đời của Thanh Vân Môn, từ Thanh Vân Tử khai sáng Thanh Vân Môn, tới Thanh Diệp tổ sư, cho đến các vị tiền bối đời sau đều bài linh vị trong Tổ Sư Từ Đường này, ngày ngày hương hỏa không dứt. Hơn nữa vào những ngày quan trọng, Thanh Vân Môn đều hội họp dưới sự dẫn dắt của chương môn đến đây long trọng tế tổ, cũng được coi là một nơi trọng yếu của Thanh Vân Môn.

Bất quá trừ ngày tế tổ ra, ở đây lại vắng lạnh cực kỳ. Lúc Lâm Kinh Vũ dụ dẫn bốn giáo đồ Ma Giáo chạy tới, chỉ thấy một khoảnh đất trống cực lớn, sừng sững một tòa điện đường khí thế hùng vĩ, bốn góc mái cong vút, đỉnh ngói lưu ly, trụ đỡ môn bài cổ hương cổ sắc, phảng phất trong màn tĩnh lặng đó có thể nghe thấy lịch sử xa xưa.

Từng làn khói mỏng lất phất bay ra từ bên trong điện sâu kín thâm thúy âm ám khó lường, nhìn từ mặt ngoài, chỉ thấy bên trong lấm chấm điểm nến, còn có trường minh đăng đu đưa nhẹ nhàng, treo giắt giữa chùng. Nhưng, trừ lão giả vận y phục trắng thô mộc mạc đang lẳng lẳng quét lá trước điện ra, không nhìn thấy một bóng người nào khác.

Nghe tiếng bước chân rầm rập, lão giả từ từ ngẩng đầu lên nhìn.

Lâm Kinh Vũ hơi hồi hận trong lòng, hồi nãy gã chỉ muốn trước hết cứ dụ bọn người Ma Giáo đi khỏi Huyền Nguyệt Động Phủ, nào ngờ lại ngộ nhập Tổ Sư Từ Đường, đây là nơi thờ phụng linh vị các tổ sư đời trước, nếu bị người của Ma Giáo phá hủy, gã thật là tội ngàn vạn lần đáng chết!

Nghĩ tới đó, Lâm Kinh Vũ liền dừng bước, Trảm Long Kiếm hoành ngang trước người, xoay mình đối diện bọn Thượng Quan Sách giả đang rượt theo.

Lúc đó, trong khu rừng đằng xa chim chóc chọt bay loạn lên, huyền não hỗn độn.

Lâm Kinh Vũ hoảng kinh trong bụng, thấy phương hướng đó là chỗ Trương Tiểu Phàm, không khỏi lo

lắng bản thân, nhưng biết trước mặt mình là đại địch, vội định trụ tâm thần, ngưng thần giới bị, ngằm hạ quyết tâm hôm nay dù phải chết ở đây cũng tuyệt không thể để bọn Ma Giáo tặc tử này lọt vào Tổ Sư Từ Đường nửa bước.

Trảm Long Kiếm phảng phất như có linh khí, bích quang lấp loáng, chiếu ngời gương mặt cực kỳ kiên nghị của chủ nhân nó.

Mục quang của lão giả quét lá trước Tổ Sư Từ Đường chạm phải Trảm Long Kiếm trong tay Lâm Kinh Vũ, thân người bỗng rung động.

Bốn tên Ma Giáo bên kia đưa mắt nhìn nhau, cười lên một loạt, đám người đó hiển nhiên địa vị không thấp trong Ma Giáo, liếc một cái là nhận được ngay đây nhất định là nơi trọng yếu của Thanh Vân Môn, xem ra chuyện này nhất định có thu hoạch lớn.

Thượng Quan Sách giả cười đắc ý: "Tiểu tử, ta thấy ngươi tư chất không tệ, bữa nay Thanh Vân Môn dĩ nhiên đã không còn lối thoát, chỉ bằng ngươi đầu nhập làm môn hạ của ta, lão phu đảm bảo tương lai của ngươi sẽ bay bổng rạng rỡ!".

"Hừ!". Lâm Kinh Vũ trong tâm khinh ghét vô ngần, cười lạnh một tiếng, không lý gì tới.

Thượng Quan Sách giả không ngờ cũng không nổi giận, khà khà cười lạnh: "Được, ngươi đã muốn chết thì để ta thành toàn cho ngươi!". Nói xong liền hất mắt, ba hắc y nhân kia cùng phóng lên tấn công.

Lâm Kinh Vũ nghiêng răng, Trảm Long Kiếm rung động ánh bích quang, hoành trước người. Pháp bảo của ba hắc y nhân, một là phi kiếm màu vàng, một trường kích nặng chịch hùng hồn, còn một là bạch cốt kiếm dùng xương người dũa thành, khung bố cổ quái, âm khí sâm sâm.

Lâm Kinh Vũ lấy một chọi ba, nghiêng răng khổ chiến, Trảm Long Kiếm lục quang tung hoành, ráng thủ tại chỗ, không chịu thoái lui, nhưng dần dần lại lọt vào thế hạ phong.

Lâm Kinh Vũ từ thuở thiếu niên gia nhập hàng ngũ môn hạ Thanh Vân Môn, thiên tư cực hảo, Thương Tùng đạo nhân cực kỳ coi trọng gã, không những tận tâm giáo đạo, thậm chí cả Trảm Long Kiếm lai lịch sâu xa cũng truyền cho gã, cũng không biết có phải trên người thiếu niên này lão đã nhìn thấy hình bóng của một con người mà lão hằng kính ngưỡng năm xưa hay không.

Nhưng Lâm Kinh Vũ cũng đích xác chưa từng phụ rẫy khổ tâm của Thương Tùng đạo nhân, nội trong vài năm ngắn ngủi, bằng vào thiên phú đặc biệt của mình, cộng với tín niệm báo cừu thân nhân phụ mẫu chôn giấu sâu kín trong nội tâm, đạo hạnh không ngờ tiến triển mãnh liệt, chỉ vài năm ngắn ngủi đã trở thành gương mẫu trong lớp đệ tử đời nay.

Chỉ là cho dù gã có cần mẫn dụng hết sức lực, nhưng tu hành vẫn chịu sự hạn chế về thời gian, không thể kích tiến thái quá, giờ phút này đối diện với ba hắc y giáo đồ của Ma Giáo, trước mặt thì trường kích tấn công tới tấp, một bên phi kiếm lớn vờn lén đâm, còn có bạch cốt kiếm âm khí sâm hàn làm đau đầu, dưới sự thao túng của bọn Ma Giáo, chợt ẩn chợt hiện, mỗi lần âm khí tập kích, gã không tránh khỏi hít phải khí lạnh, toàn thân run rẩy.

Qua mười mấy hồi khôn khổ như vậy, Lâm Kinh Vũ cho dù toàn lực phòng thủ, ánh sáng của Trảm Long Kiếm lại vẫn dần dần bị áp lực của ba hắc y nhân đè xuống, thấy rõ gã bại đến nơi, chung quy không thể không bước lùi một bước.

Thượng Quan Sách giả đứng đằng sau ba hắc y nhân cười lạnh một tiếng.

Một khi thoái là không dừng được cước bộ, ba hắc y nhân tinh thần phấn chấn, pháp bảo tung bay, Lâm Kinh Vũ đổ mồ hôi hột ròng ròng, thoái lui liên tiếp, có muốn đứng lại cũng không thể được.

Đột nhiên, thanh bạch cốt kiếm thân bí thành linh biến mất, Lâm Kinh Vũ đang lo đương đầu trường kích trước mặt, thêm vào phi kiếm cứ lòng vòng lén đánh một bên, chợt thấy đau điếng dưới chân, không đứng vững được nữa, không ngờ bạch cốt kiếm không biết từ lúc nào đã chui xuống đất, tiềm hành mà đến, chém lên bắp chân phải của gã một vết lớn, máu tươi phun trào.

Lâm Kinh Vũ gầm lớn một tiếng, Trảm Long Kiếm lẳng không chém xuống, tiên gia thân khí đó chạm lên bạch cốt kiếm, oong oong ngân nhẹ, bạch cốt kiếm liền rơi xuống, trên thanh kiếm bạch cốt hình như có một kẽ nứt mong manh.

Người dùng bạch cốt kiếm xót lòng, liền thu bạch cốt kiếm lại coi kỹ, nhưng hai người kia pháp bảo vẫn tung bay, phong thanh lẫm liệt, Lâm Kinh Vũ đã lọt vào tử địa, phải dùng hết phần lực khí cuối cùng, ngự khởi Trảm Long Kiếm hoành ngang trên đỉnh đầu.

"Oành" một tiếng, chỉ thấy di quang loang loáng, hỏa tinh bắn tứ phía, cũng không biết lực lượng bạo phát ra từ đâu, Trảm Long Kiếm đánh văng hai pháp bảo kia đi, nhưng trước mắt Lâm Kinh Vũ đã là một màn tối đen. Phút giây điện quang hỏa thạch chớp nhoáng đó, gã thất thân một chốc, chợt thấy Thượng Quan Sách giả hồi nãy còn đứng xa xa, thành linh đã xuất hiện trước mặt mình, nhe răng cười nhìn gã.

Lâm Kinh Vũ kinh hoàng thất sắc, còn chưa kịp có phản ứng gì, lồng ngực đã đau nhói tràn lan, một luồng lực đạo cực kỳ sắc nhọn phốc tới, chớp mắt đã phá tan chân pháp hộ thể của gã.

"A!".

Lâm Kinh Vũ rống khản một tiếng, toàn thân bay bắn đi, miệng phun máu tươi, cả Trảm Long Kiếm cũng cầm không nổi, bay bổng lên không trung, cuối cùng "soạt" một tiếng, cắm phập xuống đất, tình cờ cắm ngay trước người lão giả quét lá kia.

Bích quang lưu chuyển dần dần ảm đạm đi.

Lâm Kinh Vũ tính tình luôn luôn ngoan cường, cúi đầu nhìn lồng ngực, thấy một mảng máu thịt nhầy nhụa, vết thương thật ra chỉ có một lỗ cỡ đầu ngón tay. Nhưng luồng nhuệ khí xông thẳng vào trong người, như một mũi châm cứng cỏi không tiêu mòn xung phá loạn xạ, kinh mạch trong người đau đớn thống khổ khó kềm hãm được, cho dù có muốn vực dậy nghênh địch thì chân cũng đã mềm nhũn, không thể nào đứng dậy nổi!

Gã thở hổn hển, bọn Thượng Quan Sách giả lại cười khằng khặc, đắc ý vô cùng.

"Tiểu tử, sao vậy, ta chỉ mới dùng có năm thành pháp lực đã đánh người liệt nhược như vậy, ngươi còn không mau quy hàng cho rồi!".

Cơ thịt trên mặt Lâm Kinh Vũ co thắt liên hồi, hiển nhiên trong mình cực kỳ đau đớn, nhưng đại nạn gần kề mí mắt càng làm cho gã lo lắng vạn phần, vừa nghĩ tới Tổ Sư Từ Đường sau lưng, gã cũng không biết lực khí từ đâu sinh ra đã giúp gã vùng vẫy chậm chậm đứng dậy.

Bọn Ma Giáo cũng không cản trở gã, chỉ đứng bên kia như đang chờ xem nhiệt náo.

Nỗi đau đớn như ngọn chùy quật vào tâm can phảng phất xông lên đến đỉnh đầu, Lâm Kinh Vũ còn chưa đứng yên đã xiềng niềng choáng váng, quay đầu thở dốc, cố hết sức loạng choạng nhìn về phía Trảm Long Kiếm đang cắm trước mặt lão giả quét lá mà bước qua, hỏn hển thốt: "Lão nhân gia, ở đây nguy hiểm lắm, ông mau mau chạy đi...".

Lão giả nhìn có vẻ như người hàng ngày quét dọn Tổ Sư Từ Đường của Thanh Vân Môn, diện dung khô cằn, mặt mày nếp nhăn sấp lóp sâu hoắm như bị đao cắt. Kể cũng lạ, Lâm Kinh Vũ cùng bọn người Ma Giáo đại chiến, lão lại một mực đứng yên tại chỗ quan sát, không bỏ chạy, cũng không nói gì, tới giờ lại thấy lão nhìn lên lồng ngực của Lâm Kinh Vũ, chợt điềm đạm thốt: "Ly Nhân Chùy! ngươi là Chu Ân, thích khách của Ma Giáo Trường Sanh Đường?".

Bốn tên Ma Giáo tắt hẳn nụ cười, Thượng Quan Sách giả thần sắc đột nhiên lạnh lùng trở lại: "Không tưởng được ở đây còn có cao nhân, không sai, ta là Chu Ân, các hạ là ai?".

Lão nhân khô cằn kia lại không trả lời y, lầm bầm tự nói với mình: "Ly Nhân Chùy vốn là kỳ bảo Ma Giáo, uy lực tuyệt đại, nhưng lọt vào tay kẻ nhân phẩm hạ tiện như ngươi lại chỉ còn là khí vật dùng ám toán người ta, đúng là một nỗi nhục cho kỳ trân đó!".

Chu Ân giận dữ, nhưng nhất thời còn chưa rõ thân phận của lão giả thần bí, lại thấy lão ta tuy ngây ngô đứng nhìn này giờ, nhưng khẩu khí nói chuyện lại oai phong rợn người, trong lòng không khỏi có chút bất an, quát hỏi: "Các hạ thật ra là ai?".

Lão giả thở dài một tiếng: "Ta là ai? Cả chính ta cũng đã quên ta là ai rồi!". Lúc lão nói, diện dung bị sáng, ngữ khí tràn đầy vẻ thê lương, lại quay đầu đi, nhìn Lâm Kinh Vũ gọi: "Hài tử".

Lâm Kinh Vũ giật mình, liền đáp: "Dạ... tiên... tiên bối".

Lão giả nhìn gã lên xuống mấy lượt, phảng phất để lộ một nụ cười mỉm: "Ngươi là môn hạ của ai?".

Lâm Kinh Vũ không biết tại sao bây giờ đối diện lão nhân này bỗng chợt có ý kính úy khôn tả, hạ thấp giọng đáp: "Đệ tử là môn hạ của Thủ Phong Thương Tùng đạo nhân...", nói được nửa đó, chợt nhớ tới Thương Tùng đạo nhân hồi này đã phản lại Thanh Vân, một tư vị chua xót kỳ lạ dâng vào tim, không nói thêm được nữa.

Lão giả gật gật đầu, hạ giọng: "Là Thương Tùng à, y thu đồ đệ quả là có mắt tinh đời, khà khà".

Chỉ thấy đang lúc nói chuyện, lão thò bàn tay run run ra, nắm lấy Trảm Long Kiếm đang ghim trước mặt lão.

Lâm Kinh Vũ nhìn động tác chậm rãi của lão, chột khản trương lên, phảng phất nội tâm đã nhận thấy gì rồi, mắt cả tự chủ thở ra một hơi.

Đôi tay khô quéo già nua đó không biết đã trải qua biết bao phong sương, lần này tiếp xúc cán kiếm băng lãnh cứng đờ, hơi ngập ngừng, rồi lại nắm chặt lấy nó!

Bên trong Tổ Sư Từ Đường chột truyền ra một tràng tiếng chuông đỉnh u uẩn.

"Keng keng keng...".

Bất chợt, Trảm Long Kiếm vốn mờ mịt ảm đạm quắc dậy ánh lục quang, ánh sáng tươi tắn phảng phất như mặt trời kiêu ngạo nơi chân trời, chói lòa mà không rát mắt! Lão giả chậm chậm rút Trảm Long Kiếm, mỗi một phân kéo lên, Trảm Long Kiếm cũng phảng phất run rẩy kích động, ngân rền không ngưng, thanh âm chấn động lòng người vang dội đó đây, đâm thẳng lên chín tầng trời.

Lão đứng thẳng thân người, từ từ kéo Trảm Long Kiếm tới trước mặt, vuốt ve nhẹ nhàng. Bàn tay già cõi bị năm tháng xói mòn kia lại ôn nhu như một cô gái đang độ yêu đương.

Trảm Long Kiếm rền rĩ ngân vang, cho dù bọn người Ma Giáo và Lâm Kinh Vũ còn cách xa, không ngờ cũng tựa như đã cảm thấy được sự kích động như có linh tính của Trảm Long Kiếm.

Lâm Kinh Vũ ngạc nhiên thất thần tựa hồ không còn nhận ra Trảm Long Kiếm của mình nữa. Trên tay lão giả, nó bắn ra ánh sáng chói lọi huy hoàng không thể nào bì kịp. Ngay cả chính lão giả, sau khi nắm giữ thanh thần kiếm đó, toàn thân cũng phảng phất đã biến dạng, khí thế vô hình hung dũng triển khai, phảng phất như Thượng Cổ Kiếm Thần trong truyền thuyết.

"Hài tử, người nhìn cho kỹ, Trảm Long Kiếm không phải dùng cái lối của người đầu!". Lão giả đó điềm điềm nói giữa ánh bích quang hung dũng bành trướng.

Mới vừa dứt lời, chột chỉ thấy bích quang bạo phát trong nháy mắt, toàn mảnh đất trống trong chốc lát đã bị bao trùm một màn lục sắc, mờ trời mịt đất, gào thét giữa không trung, Trảm Long Kiếm đã từ trong tay lão giả bay ra, như điện quang loang loáng, xông thẳng lên.

Chúng nhân Ma Giáo thấy khí thế vĩ đại của lão giả, đã sớm lưu tâm đề phòng, lúc này cùng hét lên một lượt, đồng thời ngự khởi pháp bảo tấn công, chỉ có Chu Ân đứng đằng sau nhíu mày mà không xuất thủ.

Ba tên kia tựa hồ vẫn dùng biện pháp đối phó Lâm Kinh Vũ hồi nãy, trường kích công đã chính diện, phi kiếm bay vèo lên, bạch cốt kiếm len lén tập kích, nào ngờ lão giả căn bản không lý gì tới bạch cốt kiếm và phi kiếm màu vàng, Trảm Long Kiếm như hóa thành cây cột chống trời, ào ạt công tới như bài sơn đảo hải, tên giáo đồ Ma Giáo thủ sử trường kích hoảng kinh thất sắc, liền ngự khởi trường kích đón đỡ, ngờ đâu chỉ nghe một tiếng vọng sắc gọn, Trảm Long Kiếm như chẻ băng chặt tuyết, chém trường kích thành hai đoạn, không dừng lại tới một giây, nhắm ngay đầu chém xuống.

"Rét".

Đang khi Lâm Kinh Vũ tròn trừng há hốc nhìn, giữa những cặp mắt kinh hoàng của chúng nhân, tên

giáo đồ Ma Giáo kia từ đầu tới chân đã bị chẻ làm hai mảnh, máu phun trào như mưa bắc. Cơ hồ không ngưng nghỉ, giữa bức màn máu mù trời, ánh lục quang tựa như một ác ma bay quỵên trở lại, xông về phía hai người kia.

Phi kiếm và bạch cốt kiếm vốn đang công về phía lão giả, giờ đây đâm lược như tê liệt, nào còn dám tiến công, lập tức bay vụt trở lại, đồng thời biến chiêu đón chặn. Chỉ là Trảm Long Kiếm chói lọi bầu trời trong nháy mắt đã đến, ép sát mi mắt chúng nhân, chẻ xuống lập tức.

Cơ hồ cả một tiếng gào thét cũng không có, ánh lục quang nhận chìm hai người, phút chốc nghe thấy tiếng gãy vỡ sắc gọn vang lên, cũng không biết trên mình hai người kia đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Kinh Vũ toát đẫm mồ hôi lạnh, thần trí đã không còn để cho mình điều khiển nữa!

Chu Ân đứng xa nhất sắc mặt đại biến, giờ đã biết lão giả thật là một cao nhân đáng sợ, tự biết mình không phải là địch thủ, lập tức xoay mình bỏ chạy.

Ngờ đâu ánh lục quang lại như biển thét sóng gào, đang bao bọc giữa màn máu đỏ ngời ngời lại phóng mình như làn sét đuổi theo.

Chu Ân đạo hạnh còn cao hơn mấy tên kia, phát tay một cái, thấp thoáng có hắc khí nhoáng lên, ánh lục quang mù trời không ngờ hơi chần chừ trước mặt y.

Cũng cùng lúc đó, Chu Ân đột nhiên thất sắc, thất thanh la lên: "Là ngươi! Ngươi là Vạn...".

Tiếng nói còn chưa dứt, ánh lục quang như một tòa núi trùm kín đất trời đã đàn áp hắc khí gắng gượng chống cự nãy giờ, từ trên chẻ xuống, chém lên ngực Chu Ân.

Chu Ân hét thảm một tiếng, toàn thân bắn văng ra xa, mất mạng tại đương trường.

Chỉ trong chốc lát, bốn giáo đồ Ma Giáo hồi nãy còn diêu vũ dương oai đắc ý không ngờ đã hoàn toàn chết hết.

Bích quang mù trời chợt như cá kình hút nước, thu ần vào Trảm Long Kiếm, bay trở về trong tay lão giả.

Lâm Kinh Vũ vẫn há hốc miệng, chưa nói được lời nào.

Lão giả lắc đầu nhẹ, phảng phất cũng đang than thở gì đó, nhìn Trảm Long Kiếm triu mến thêm một lần nữa, liền quăng trả lại cho Lâm Kinh Vũ.

Lâm Kinh Vũ đón nhận, chỉ nghe lão giả xoay mình trở về phía Tổ Sư Từ Đường, miệng chậm chậm thốt: "Trảm Long Kiếm, lấy lục tinh từ vùng quan tái Nam Cương cần cối đúc thành, tru sát gian tà vô số. Muốn dùng thanh kiếm này, tất phải một lòng can đảm tiến tới, lấy công làm thủ, cho dù là tu hành chưa đủ, cũng phải quyết tâm chém tận giết tuyệt cường địch, không như vậy thì không thể phát huy thần lực của nó. Ngươi phải ghi nhớ kỹ trong lòng!".

Lâm Kinh Vũ ngạc nhiên, nhưng thấy lão giả muốn quay về Tổ Sư Từ Đường, chợt tỉnh ngộ, vội nói: "Tiền bối, hôm nay Ma Giáo kéo róc tấn công vào Thanh Vân Sơn, kính thỉnh người nhất định phải xuất thủ...".

Lão giả chợt dừng lại, lại không quay người lại, chỉ điềm đậm thốt: "Thanh Vân Môn cao thủ như mây, chương môn chân nhân Đạo Huyền còn là kỳ tài cao thủ hiếm có trong thiên hạ, có ông ta, còn có gì để sợ chứ!".

Lâm Kinh Vũ tiến lên một bước, buồn bã nói: "Nhưng... nhưng chương môn chân nhân đã thụ trọng thương rồi!".

Lão giả rõ ràng đã thất kinh, quay phắt đầu lại: "Là ai có thể đả thương Đạo Huyền?".

Lâm Kinh Vũ chợt trầm mặc, hung thủ gã tự nhiên là biết, nhưng bây giờ gã sắp nói ra tên Thương Tùng đạo nhân, không biết tại sao một cơn bi thương dâng trào, phảng phất hễ nói ra là sẽ cấu xé bẻ gập thân người, nhất thời không nói nên lời!

Lão giả lại hỏi tiếp: "Đạo Huyền đâu? Ông ta hiện tại ra sao?".

Lâm Kinh Vũ đáp: "Chương môn chân nhân thụ trọng thương, nhưng không biết tại sao đã tiến vào Huyền Nguyệt Động Phủ rồi".

"Huyền Nguyệt Động Phủ!". Sắc mặt lão giả chợt trầm tĩnh trở lại, đứng nhìn Lâm Kinh Vũ, lại như đang nhìn chính mình, thở dài nhẹ nhẹ: "Thanh Vân Môn là thiên niên cự phái, người sợ gì chứ?".

Nói xong, lão giả lại xoay mình, Lâm Kinh Vũ thất sắc, cả kinh hỏi: "Lão tiên bối, lẽ nào ông thấy Thanh Vân bị hãm nhập vào nguy nan mà không cứu?".

Lão giả phảng phất đang cười bi thương: "Người thiếu niên, Thanh Vân Môn kiến lập môn phái đã hai ngàn năm có, thực lực bên trong làm sao người biết rõ được! Người cứ yên tâm đi".

Lâm Kinh Vũ không hiểu, đang muốn khẩn cầu nữa, đột nhiên Trảm Long Kiếm đang nằm an lành trong tay bỗng phát nóng, như đang bị cái gì kích thích, ánh lục quang lại chói ngời hẳn lên.

Lâm Kinh Vũ ngạc nhiên nhìn Trảm Long Kiếm trong tay, chợt như có linh cảm, xoay đầu lại nhìn về hướng Huyền Nguyệt Động Phủ, chỉ thấy giữa rừng núi có một đạo hào quang xung thiên bay lên, Trảm Long Kiếm trong tay mình cũng phảng phất thấy được, ngân vang nho nhỏ.

"Đã xuất thế, chung quy đã xuất thế!".

Không biết từ hồi nào lão giả cũng đã vọng nhìn về hướng đó, mặt mày mang biểu tình thảng trầm phức tạp, thì thào: "Hài tử, vận khí của người rất tốt, rất mau chóng được nhìn thấy cổ kiếm 'Tru Tiên' trong truyền thuyết!".

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 82

CỔ KIẾM TRU TIÊN

Đạo hào quang ở phía Huyền Nguyệt Động Phủ, càng lúc càng rực rỡ chói mắt, theo sau nó, văng lên một tiếng động quái dị trầm trầm.

Lão giả thân hình khô gầy đứng trước Tổ Sư Từ Đường, nhìn chăm chăm vào đạo hào quang rực rỡ chói mắt đó, ngưng trọng xuất thần, mãi cho đến khi Lâm Kinh Vũ hét kinh nghi cất tiếng hỏi: "Lão tiên bói, đó có phải là cổ kiếm Tru Tiên - chí bảo trấn phái của Thanh Vân Môn chúng ta không?"

Lão giả mới lặng lẽ gật đầu, rồi đột nhiên xoay mình, hình như không muốn để ý thêm gì nữa, khe khẽ bảo: "Chỉ cần Tru Tiên xuất động, là trên núi Thanh Vân này, với đạo hạnh tu hành của Đạo Huyền, thiên hạ tuyệt không ai có thể kháng cự nổi. Ngươi đi đi!" Nói tới đây, thân hình ông ta quá nửa đã lạng ra khỏi từ đường.

Lâm Kinh Vũ đột nhiên có ý luyến tiếc, liền gọi: "Tiên bói!"

Lão giả đó ngừng lại, hình như nghĩ ra điều gì, bỗng nói: "Hôm khác nếu ngươi có lòng, thì xem có cơ hội hãy lên đi tìm Đạo Huyền, hẳn y là người dưới cửa Tổ Sư Từ Đường đã u sầu mấy trăm năm, bây giờ muốn được ngươi thường xuyên đến nói chuyện cùng, xem y có đồng ý không?"

Lâm Kinh Vũ đờ ra, ngạc nhiên hỏi: "Cái gì ạ?"

Lão giả không trả lời, cả thân mình chìm khuất vào màn đêm u tối.

Lâm Kinh Vũ đờ đẫn một lúc, rồi xoay mình nhìn đi, thấy chỉ trong giây lát mà luồng ánh sáng đó lại chói rực thêm mấy phần, hầu như không thể nhìn thẳng vào, đồng thời trong lòng gã cũng nhớ đến Trương Tiểu Phàm vẫn đang ở ngoài, lập tức chạy vù ra.

Chỉ mấy bước chân là về được đến nơi vừa rồi, Lâm Kinh Vũ nhìn quanh quất, thân hình bỗng run lên, tức thời khí lạnh chạy ngược, trông thấy ở chỗ ngã ba ban này hiện giờ có hai người đang đứng, một là Trương Tiểu Phàm, và một là Lục Tuyết Kỳ của Tiểu Trúc Phong. Nhưng điều làm gã kinh ngạc nhất là trên bãi đất trống rộng xung quanh họ vương đầy những máu, đến cành lá trên thân cây bên cạnh, cũng bắn tung toé đầy huyết tươi, cảnh tượng như ở địa ngục.

Hắc y nhân ban này còn đối địch với Trương Tiểu Phàm giờ đã chết gục dưới đất tự lúc nào, thi thể khô rạc xám ngoét, cứ như máu tươi toàn thân đều đã bị rút cạn hết vậy.

Một tia dự cảm không lành gợn lên trong óc Lâm Kinh Vũ, gã lập tức chạy về phía Trương Tiểu Phàm, hét gọi: "Tiểu Phàm, mi có sao không?"

Từ khi Lâm Kinh Vũ xuất hiện cho đến lúc ấy, Trương Tiểu Phàm không hề ngoảnh nhìn gã lấy một lần, mà cứ chăm chăm đối mắt với Lục Tuyết Kỳ, nhưng biết hai người bọn họ quan hệ vốn có chỗ tinh tế, Lục Tuyết Kỳ bèn tuốt Thiên Gia lên cầm ở tay, ngưng thần đề phòng Trương Tiểu Phàm.

Lâm Kinh Vũ xưa nay luôn coi Trương Tiểu Phàm như huynh đệ ruột thịt, lúc này vừa thấy Lục Tuyết Kỳ có thái độ bất lợi với hắn, bèn giận dữ hỏi: "Lục sư muội, muội làm gì vậy?"

Rồi gã lập tức đứng án lên trước mặt Trương Tiểu Phàm, đối diện với Lục Tuyết Kỳ.

Nét mặt Lục Tuyết Kỳ vốn dĩ hết sức phức tạp, tựa như kinh hãi tức giận, tựa như đau khổ xót xa, lại thêm ánh mắt đượm vẻ bi thương, đột nhiên thấy Lâm Kinh Vũ xen vào giữa, bất giác thất thanh kêu: "Người..."

Một cánh tay đầy máu, hầu như cùng lúc với tiếng kêu ấy, bỗng đặt lên vai Lâm Kinh Vũ, làm tấm áo trắng của gã nhuộm đỏ một mảng. Mùi máu tanh lợm, từ cánh tay ấy lờn vờn tản ra, xộc vào mũi Lâm Kinh Vũ.

Lâm Kinh Vũ hoảng hồn, xoay phắt người lại, ngạc nhiên kêu lên: "Tiểu Phàm, mi không sao chứ?"

Trước mặt gã, là đôi mắt gợn đỏ ngầu u ám, lấp loé mấy phần thống khổ, Trương Tiểu Phàm thần sắc ngây dại, cặp môi mấp máy, cuối cùng, ánh mắt đỏ ngầu dịu đi, hắn khe khẽ đáp: "Ta không sao."

Lâm Kinh Vũ lúc này mới thở phào, bèn nói: "Ừ, chớ mong môn chân nhân chắc sẽ ra ngay bây giờ đây, chúng ta chuẩn bị theo người về chiến đấu tiếp!"

Trương Tiểu Phàm gật đầu, trầm ngâm không nói, chỉ nắm lấy thanh Thiêu Hoả Côn chặt hơn một chút. Lục Tuyết Kỳ đứng bên chăm chăm quan sát hắn, hồi lâu mới từ từ thu Thiên Gia lại, không nói nửa lời. Lâm Kinh Vũ nhìn nàng với vẻ lạ lùng, vốn định hỏi xem vừa rồi ở đây rốt cục đã xảy ra chuyện gì, nhưng lúc ấy, từ phía Huyền Nguyệt Động Phủ, âm thanh quái dị trầm trầm khi nãy đột nhiên vang rộ lên, tiếp đó bốc cao, động thấu trời đất, ánh hào quang càng thêm chói lọi.

Trong vầng hào quang, từ từ hiện ra một làn thân ảnh, Đạo Huyền Chân Nhân ngấp giữa quầng ánh sáng rực rỡ, từ bàn tay đến bắp vai bên phải, bọc trong luồng bạch sắc loá mắt, khó mà nhìn ra là ông ta đang nắm vật gì.

Thân hình ban nãy còn thọ trọng trọng không thể trụ vững được, lúc này mọi dấu tích phương hại hầu như đã tiêu tán hết, có lẽ nhờ cổ kiếm Tru Tiên xuất động, tinh khí thân thể cũng được bồi đắp thêm.

Đạo Huyền Chân Nhân mình khoác tấm đạo bào hắc lục, bóng dáng lay động trong luồng sáng, sắc mặt bị vầng bạch quang bên tay chiếu át đến trắng bạc. Ông ta căn bản không hề chú ý tới Lâm Kinh Vũ, Trương Tiểu Phàm và Lục Tuyết Kỳ, cứ thế bay thẳng về hướng Ngọc Thanh Điện phía trước núi.

Bọn Lâm Kinh Vũ nhìn chờ hết cả người ra, Tru Tiên Cổ Kiếm còn chưa xuất thủ, thanh thế đã lớn đến như vậy rồi, thật không biết lúc được khu dụng, nó còn có thể cường mãnh đến mức nào nữa?

Ba người ngây sững trong giây lát, rồi bừng tỉnh, chạy theo lên phía trước.

Họ đi chưa được bao lâu, từ sâu trong khu rừng, chậm chậm xuất hiện một dáng hình yếu điệu, nàng đi

ra, nhìn theo bóng Trương Tiểu Phàm đang từ từ khuất xa, nét mặt pha trộn những nỗi niềm phức tạp, lặng lẽ không nói năng gì.

Đó là Bích Dao

***

Từ lúc Đạo Huyền rời đi cho đến bây giờ, ở đằng trước núi Thanh Vân, cuộc đại chiến giữa chính và ma, mà nơi trung tâm là Ngọc Thanh Điện, vẫn diễn ra hết sức thảm khốc.

Ngược trở lại hơn trăm năm về trước, dưới chân núi Thanh Vân, lúc ấy ba phái lớn trong chính đạo là Thanh Vân Môn, Thiên Âm Tự và Phần Hương Cốc cùng đối phó với Ma giáo, cùng hợp sức mà chiến thắng. Nhưng hôm nay trước tiên là thiếu người của Phần Hương Cốc, sau nữa cao thủ Thiên Âm Tự, trong đó có trụ trì là Phổ Hoằng thần tăng lại bị bọn Ma giáo giả mạo người của Phần Hương Cốc đã thương, hiện giờ ngoài bọn mấy người Phổ Không, Pháp Tướng, hầu như chỉ còn Thanh Vân Môn độc lực chống đỡ.

Thanh Vân Môn là một phái lớn đã có lịch sử hơn hai ngàn năm, hôm nay lại để người ta dò biết cặn kẽ những điều sâu kín. Ngoài mấy vị thủ toạ như Điền Bất Dịch, Thương Chính Lương, Tăng Thúc Thường, còn có mười mấy trưởng lão râu tóc bạc phơ trong bảy chi phái, lại thêm cả Phổ Không, Pháp Tướng của Thiên Âm Tự cùng nhau nghênh chiến. Đám cao thủ Ma giáo thu hết sức công kích, tuy chiếm được thượng phong, nhưng trước sau không có cách nào đánh phá được bọn họ.

Trận chiến này quy tụ đến mấy chục vị cao nhân tu đạo thuộc hàng thiên hạ đệ nhất lưu, cùng kịch đấu tại một chỗ, cho dù Ngọc Thanh Điện được tiên gia đạo pháp phù trợ cho kiến trúc kiên cố, rốt cục cũng ngăn không nổi màn công kích của vô số pháp bảo bay qua bay lại, tung hoành khắp nơi, trần nhà cao lớn sụp xuống, cát bụi mờ mịt.

Mọi người thất kinh, nháo nhác tung mình lên, từ mặt đất chuyển sang đấu trên cao, không gian rộng rãi, lại càng dễ thi triển hơn.

Đầy trời ánh sáng lấp loá, hết tốp này đến tốp khác xẹt tới xẹt lui trên không, nhấp nháy như lưu tinh lướt qua! Đầu núi Thanh Vân hình như chìm cả vào màn sáng rực rỡ của đủ loại pháp bảo.

Những pháp bảo thiên kỳ bách quái của đám ma giáo được đem ra sử dụng hết. Nhìn lại bên Thanh Vân Môn, đa số trưởng lão đều dùng tiên kiếm, nhưng trong tay những trưởng lão đã tu luyện Thái Cực Huyền Thanh Đạo đến Thượng Thanh Cảnh Giới, hào quang của những thanh tiên kiếm đó lại tung hoành vô tận, ảo hoá vô phương, nếu không vì cao thủ ma giáo quá nhiều, thì chưa chắc họ đã bị rơi vào thế hạ phong.

Tuy vậy Điền Bất Dịch và các sư trưởng vẫn còn có thể chống đỡ được, chứ ở chỗ bọn đệ tử bình thường của Thanh Vân Môn, tình thế nguy khốn cùng cực. Ma giáo lần này rầm rộ đến tập kích, quả thực đã có sự sắp xếp chu mật từ trước, nhất là Quỷ Vương thì bố trí càng cụ thể, dự tính Trương Tiểu Phàm thân hoài dị bảo lại có chân pháp bất truyền của Thiên Âm Tự, cao thủ Thanh Vân Môn tất sẽ tề

tự ở Ngọc Thanh Điện, vì vậy khi đối phó với đệ tử Thanh Vân, đã dựa vào mật báo của Thương Tùng Đạo Nhân, cho cao thủ mai phục rồi thành linh dấy lên tấn công, quả nhiên thần hiệu, đệ tử Thanh Vân hoảng loạn, tử thương vô số.

Có điều Quý Vương lại không lường đến một điểm, đó là linh thú hộ sơn của Thanh Vân Môn - Thủy Kỳ Lân.

Một ngàn năm nay, kể từ khi Thanh Diệp tổ sư qua đời, Thủy Kỳ Lân vẫn mãi tiêu dao tự tại trong đầm nước xanh, chưa từng thật sự ra uy. Đến cuộc đại chiến chính - ma dưới chân núi Thanh Vân trăm năm về trước, Thủy Kỳ Lân cũng chẳng hề hạ sơn tham dự, vì vậy thế hệ hiện giờ của Thanh Vân Môn, kể cả Thương Tùng Đạo Nhân, đều không biết uy lực của Thủy Kỳ Lân rốt cục là như thế nào?

Bị đánh thức bởi cuộc chiến giữa đệ tử Thanh Vân và Ma giáo, Thủy Kỳ Lân thân là linh thú trấn sơn, tất nhiên phải thịnh nộ xuất thủ. Lần này nó bỗng nhiên ra mặt, hầu như khiến cục diện xoay chiều.

Chỉ thấy Thủy Kỳ Lân đứng giữa đầm nước xanh sóng trào sôi cuộn, cả đầm nước xoáy chuyển dữ dội quanh mình cự thú, mười mấy cột nước lớn bằng vòng tay người ôm từ bên mình Thủy Kỳ Lân, được cự thú ngàn năm dùng linh lực khu dụng, bên trong ẩn hiện những vong hồn oán khí đã từng bị Thủy Kỳ Lân tru sát, xuất kích ra bốn bề, tấn công vào chúng đồ Ma giáo.

Thoạt tiên bọn người Ma giáo còn không coi giống dị thú kia vào đâu, nhao nhao vây công, ai ngờ vừa đụng phải cột nước là ngã gục. Thủy Kỳ Lân uy lực kỳ đại vô tỉ, giây lát sau bảy tám tên đã bị cột nước quật nát, bảy tám tên khác bị những oán linh trong luồng nước ép ngạt, bao nhiêu can đảm của đám người Ma giáo tan vỡ hết, chúng bỏ chạy tứ tán. Nhìn cảnh ấy, đệ tử Thanh Vân khôi phục lại được phần nào tinh thần.

Giây lát sau cục diện thay đổi đã kinh động đến cả tứ đại tông chủ của Ma giáo lúc ấy vẫn đang ở trên Ngọc Thanh Điện. Đầu tiên họ phái xuống mấy cao thủ, cuối cùng đích thân Tam Diệu Tiên Tử và Độc Thần cũng theo nhau xuống, mới ổn định lại được tình hình, dần dần dồn ép được Thủy Kỳ Lân.

Tam Diệu Tiên Tử và Độc Thần đều là những người đứng đầu trong tứ đại tông phái, thân phận không tầm thường, đạo hạnh tức nhiên cũng vượt xa những cao thủ Ma giáo khác. Sau khi hai người bọn họ nhất tề vào cuộc, Tam Diệu Tiên Tử dùng một sợi kỳ tơ trắng mềm, mắt thường khó nhận ra, lại thấy ả vũ động nhẹ nhẹ, trông như dệt một tấm lưới vô hình. Thủy Kỳ Lân mấy lần khu động cột nước đã phá, hết sức cương mãnh, nhưng bị tấm lưới vô hình mềm mại khó mà nhận thấy đó ngăn lại, làm tiêu biến hết.

Độc Thần quan sát Thủy Kỳ Lân và Tam Diệu Tiên Tử kịch đấu một lát, rồi gật gật đầu, rút từ trong bọc ra một ngọn tiểu đao thanh quang lưu chuyển, dài khoảng nửa thước, nắm vào tay phải, tay trái thì cầm một cái bình ngọc mở nắp, không biết trong đó chứa vật gì?

Giây lát sau, hình như Độc Thần đã thúc động niệm lực, thanh tiểu đao bỗng nhiên rục lên, bắn ra những tia sáng. Độc Thần nhẹ nhàng hươu đao, chém cột nước gần nhất một nhát ngọt như chặt đậu phụ,

sau đó tay trái vung lên thật nhanh, một làn mặt phấn lam sắc rắc xuống nơi cột nước vừa trỗi dậy. Thủy Kỳ Lân hình như cảm nhận được điều gì, bèn ngoảnh lại rống lên một tiếng. Nước trong đầm gập vang, từ nơi cũ lại vọt lên cột nước còn lớn hơn nữa, giáng thẳng về phía Độc Thần. Độc Thần nét mặt không biến đổi, quả nhiên chưa đầy nửa khắc, Thủy Kỳ Lân bỗng lại rống lên một tiếng nữa, cột nước vừa công kích Độc Thần vỡ oà, đổ ập lại trong đầm, cả vùng nước gần đấy chuyển thành màu xanh u ám.

Cứ như vậy, Độc Thần vừa chém chặt, vừa rải độc, nháy mắt tất cả những cột nước do Thủy Kỳ Lân khu động lên đã bị lão tiêu diệt đến một nửa. Còn Tam Diệu Tiên Tử mặt mày lạnh lẽo ở một bên, dùng Triền Miên Ti (1) mật truyền của Hợp Hoan Phái siết dần lấy những cột nước Thủy Kỳ Lân tung đến.

Lúc này người sáng mắt nhìn thấy là biết, Thủy Kỳ Lân đứng giữa luồng giáp kích của hai đại cao thủ ma giáo, chắc chắn là sẽ thua.

Ở trên cao, Ngọc Dương Tử và Quý Vương đứng bên nhau quan sát phía dưới, thấy thế cục dần dần ổn định, Ngọc Dương Tử tỏ vẻ đắc ý, nói: "Có hai vị tôn chủ hợp lực, giống súc sinh này có lợi hại nữa cũng không vấn đề gì!"

Quý Vương mỉm cười, rồi nhìn ra xa, thấy trong vòng công kích của chúng nhân Ma giáo, lúc này Thanh Vân Môn tuy vẫn kiên cường kháng cự, nhưng quả bất địch chúng, đã vô cùng chật vật rồi, liền cười bảo: "Ngọc Dương đạo huynh, hôm nay đại công cáo thành, ngày sau trong thánh giáo, thanh vọng của huynh sẽ không ai có thể theo kịp được nữa."

Ngọc Dương Tử ngoảnh đầu nhìn Quý Vương, trong lòng vô cùng khoan khoái, phá lên cười lớn.

Quý Vương thềm cười lạnh một tiếng, nhưng ngoài mặt lại hân hoan bảo: "Thế này, để tránh đêm dài lắm mộng, chi bằng chúng ta cùng xuất thủ, đem những tên Thanh Vân Môn..."

Ngọc Dương Tử phấn chấn đáp: "Được, chúng ta cùng xuất thủ!"

Quý Vương gật đầu cười: "Đạo huynh mời!"

Ngọc Dương Tử cười ha hả, đằng thân bay lên, cánh tay vung ra, ánh sáng ngân sắc loé rực, trong tay xuất hiện một tấm gương lạ lùng hai mặt đen trắng.

Quý Vương theo sau, sắc diện thoắt nhiên trầm xuống, sâu trong đáy mắt lướt qua một tia lạnh lẽo, thân mình rung khễ, tựa hồ đang định làm gì, bỗng lúc ấy, ở phía xa, mơ hồ truyền lại một tiếng động trầm trầm quái dị.

***

Đột nhiên, cả mạch núi Thanh Vân, ngọn cao chọc trời sừng sững suốt ngàn vạn năm, hình như rung rinh!

Đột nhiên, tất cả pháp bảo tiên kiếm trong tay mọi người, đều phát nhiệt lay khe khễ, hướng về phía hào quang rực rỡ!

Thông Thiên Phong cao ngập chân mây, bầu trời tươi sáng suốt trăm nghìn năm nay, dần dần xạm lại. Chỉ có ánh hào quang chói lọi nơi xa kia, như chớp giật phát xạ, vùng thoát khỏi mọi ràng buộc, bay lượn trên chín tầng trời, đang lao vù đến.

Chợt rực rỡ!

Ánh sáng huy hoàng chói lọi chiếu khắp vòm trời, sâu trong vùng sáng một bóng người, đang cầm kiếm chĩa lên cao.

Ai nấy nín thở, kinh ngạc ngẩng nhìn, trong phút lẠc thân, nơi đầm nước màu bích lục Thủy Kỳ Lân bỗng rống lên một tiếng, nhưng không công kích bọn Độc Thần và Tam Diệu Phu Nhân nữa, ngược lại, tất cả các cột nước cùng hợp nhất, tạo thành một luồng nước khổng lồ, đẩy Thủy Kỳ Lân vọt thẳng lên trời, bay đến nơi xa nhất trong vùng ánh sáng kia!

Trên trời xanh, tiếng gầm rú của linh thú, ngân nga bất tuyệt.

Thương Tùng Đạo Nhân vốn vẫn đứng bên Quý Vương và Ngọc Dương Tử lặng lẽ quan sát chiến cục, sau khi luồng ánh sáng đó xuất hiện, sắc mặt ông bắt đầu trở nên nhợt nhạt. Lúc này thấy Thủy Kỳ Lân bỗng nhiên bay lên trời, thân hình ông ta run rẩy, miệng kêu thất thanh: "Tru Tiên!"

Quý Vương và Ngọc Dương Tử đồng biến sắc, Quý Vương kinh hãi hỏi: "Chẳng phải huynh nói chỉ khi đạo hạnh tu tập tới Thái Thanh Cảnh, mới có thể khu dụng được Tru Tiên Cổ Kiếm, mới có thể thúc động nổi Tru Tiên Kiếm Trận sao?"

Thương Tùng cười thẳm: "Không sai, nhưng ta không ngờ là Đạo Huyền y..."

Lúc ấy, tất cả mọi người đã ngừng giao thủ, bọn Điền Bất Dịch hạ xuống đất, toàn thể Thanh Vân Môn, ai nấy thần tình kích động.

Thanh cổ kiếm truyền thuyết, từng nằm trong tay Thanh Diệp tổ sư uy nhiếp thiên hạ, hôm nay nhằm đúng thời khắc nguy khốn nhất của Thanh Vân Môn, đã tái xuất trong tay chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân.

Lưng chừng trời, Thủy Kỳ Lân bay đến phía dưới Đạo Huyền, khe khẽ gầm gừ. Đầu con thú cúi thấp, hình như đối với thanh cổ kiếm, nó mang một niềm khiếp sợ và tôn kính không thể diễn tả được.

Thân mình Đạo Huyền ẩn hiện trong vầng sáng, chậm chậm hạ xuống đầu linh thú Thủy Kỳ Lân.

Hít thở thật sâu!

Chĩa kiếm, hướng lên trời!

Vòm trời rực hào quang, đột nhiên văng vẳng những tiếng nhảm chú kỳ dị, như thần phạt niệm xướng, như ác quỷ gầm gào. Một cảm giác chấn động sâu xa, nhấn chìm tất cả mọi người.

Đột nhiên, từ đằng hậu sơn Thông Thiên Phong, nơi Huyền Nguyệt Động Phủ, một luồng khí màu tím rùng rùng trỗi dậy, rọi lên mình Thủy Kỳ Lân và Đạo Huyền ngay trên đầu nó. Giây lát sau, ở mọi nơi xa xôi, đồng hướng về phía ấy, có sáu đạo kỳ quang rực rỡ từ sáu ngọn núi nhánh của dãy Thanh Vân bay tới, gồm các màu: vàng, xanh dương, đỏ, xanh lục, da cam, xanh lam, cùng lao xuống một lúc, rồi

bảy đạo kỳ quang hội tụ lại trên thanh cổ kiếm Tru Tiên giờ đã rực lên long lanh chói lọi trong tay Đạo Huyền.

Trời đất biến sắc, sấm nổ âm âm!

Giữa tầng trời rền vang một trận lôi thanh, cuồng phong nổi lên, mọi người đều tái mặt. Trên Thông Thiên Phong cát chạy đá bay, bụi đất mù mịt, bảy đạo kỳ quang rùng rùng bất tuyệt, chiếu rọi vào thanh Tru Tiên Cổ Kiếm rực rỡ chói loà, chậm chậm tụ hình một khí kiếm bảy sắc long lanh, không ngừng lớn lên, đồng thời từ thanh chủ kiếm, liên tục tách ra các khí kiếm đơn sắc, càng lúc càng nhiều, nháy mắt đã phủ rợp vòm không, bảy màu lưu chuyển chiếu ngợp ngọn Thông Thiên, vô cùng diễm lệ!

Thương Tùng Đạo Nhân thân hình run rẩy, rên lên khe khẽ: "Tru Tiên Kiếm Trận, Tru Tiên Kiếm Trận..."

Lúc này Độc Thần và Tam Diệu Tiên Tử cũng đã bay trở lại, Thương Tùng Đạo Nhân sắc mặt tái mét, nói: "Trận pháp này là do Thanh Vân Tử tổ sư khai phá sáng lập, lại được Thanh Diệp Tổ Sư dành ra tâm huyết trăm năm để hoàn thiện, nó được thúc động bởi cổ kiếm Tru Tiên, uy lực khó mà tưởng tượng được, chúng ta, chúng ta hay là lui mau đi?"

Quý Vương biến sắc mặt, nhưng Ngọc Dương Tử thì bưng bưng giận dữ: "Hồ thuyết bát đạo, lợi hại đến mức nào thì cũng chỉ có một mình y và một cây kiếm, thế thì làm được gì?"

Thương Tùng Đạo Nhân cười khở lắc đầu, vội vàng ngoảnh sang bảo Độc Thần: "Tông chủ, Tru Tiên Kiếm Trận này dùng sức mạnh huyền diệu của thần chú để thúc động, căn bản cực kỳ lợi hại. Thanh Vân Môn chúng ta hồi mới khai phá, đều là dựa vào trận pháp này để có thể miễn cưỡng chi trì. Về sau Thanh Diệp Tổ Sư xuất thế, là tài năng thiên bẩm, hội tụ vào trận pháp kỳ sát linh lực ngàn năm vạn năm của bảy ngọn núi trong dãy Thanh Vân, lại dùng vật dẫn là linh khí vô thượng của vạn đại đệ nhất kỳ kiếm là Tru Tiên mà luyện thành, công lực ấy có thể khai thiên phá địa, chúng ta không cách nào đương cự nổi đâu!"

Độc Thần biến sắc mặt, nhưng để thử Tru Tiên Kiếm Trận từ xưa tới giờ chưa từng nhìn thấy hay là để thành công sắp nắm được vào tay tuột đi, bất luận thế nào lão cũng không thể lập tức quyết định được.

Ngọc Dương Tử đứng bên cạnh thì khỏi phải nói, nét mặt không cam chịu, chỉ có Quý Vương khẽ giậm chân, quả quyết: "Trận pháp này uy lực lớn quá, chúng ta không chống lại được, đi thôi!"

Ngọc Dương Tử và Độc Thần, lại thêm Tam Diệu Tiên Tử đều sững người, đang định tranh biện, thì chỉ trong giây phút do dự, trên cao Tru Tiên Kiếm Trận chói lòa rực rỡ, đã bắt đầu biến hoá.

Làn khí kiếm bảy sắc trên mũi cổ kiếm Tru Tiên hiển nhiên là thanh chủ kiếm của trận pháp, lúc này bắt đầu biến ra to lớn vô tỉ, vọt vọt vươn lên trời xanh, to lớn hơn cả cự thú Thủy Kỳ Lân. Trong lúc đó màn khí kiếm đơn sắc đầy trời càng dày đặc thêm, như vân vụ không tan, nhìn mà kinh hãi.

Cảnh tượng kỳ lạ thiên cổ hiếm có này, chẳng mang lại cho người ta chút cảm giác phấn hứng nào, chỉ có từng trận từng trận sát ý và băng lạnh.

Đạo Huyền Chân Nhân đứng trên Thủy Kỳ Lân, thân hình ẩn ước lay động, đồng thời, dường như niệm dẫn pháp chú, tay phải huy động cổ kiếm Tru Tiên, tay trái khép lại bắt pháp quyết, vạch xuống phía dưới!

"Xoẹt..."

Trên Tru Tiên Cổ Kiếm, lấp loáng một đợt hào quang, giây lát sau, vô số khí kiếm bung ra trong khoảng không, hình thế lăng lẹ, lao vọt xuống, nhằm thẳng hướng bọn người Ma giáo.

Kiểm toả như mưa, thiên địa nghiêm sát!

Chúng đồ ma giáo cử binh kháng cự, nhưng khí kiếm vững vàng kiên cố, lạnh lùng xả thẳng xuống, những kẻ công lực hơi yếu liền bị chém ngã ngay, máu tươi tung toé.

Trên Thông Thiên Phong, tức thời như có quỷ tru sói gào, tiếng hét thảm thiết văng lên lồng lộng, vô số thân rơi thịt nát văng tung, thật là huyết nhục tả tơi, gió tanh mưa máu, cảnh tượng không khác nào địa ngục. Nhìn cảnh ấy tình ấy, đến người của Thanh Vân Môn và Thiên Âm Tự cũng đều lạng lẽ biến sắc, Pháp Tướng khe khẽ cúi đầu, lâm râm niệm phật.

Tứ đại tông chủ của Ma giáo sắc mặt đại biến, khắp lượt giáo đồ dưới kỳ trận huyền bí, hầu như đều đã bị thương. Nhìn lên kiếm trận như mưa rơi, thanh chủ kiếm bảy sắc trên cao lại không ngừng tách ra thêm nhiều khí kiếm đơn sắc, phạm vi phủ chụp càng lúc càng rộng, hầu như bao bọc toàn bộ Thông Thiên Phong!

Quý Vương vung tay chặn phá một thanh khí kiếm, chỉ thấy thân mình rung động, linh lực sát khí trong kiếm đầy rẫy vô cùng vô tận, xem ra quả nhiên đúng như lời Thương Tùng Đạo Nhân nói, đã hấp thụ được linh khí trời đất ở cả bảy mạch núi của Thanh Vân Sơn, thực không thể dùng sức người mà chống cự được, huống hồ đây chỉ là khí kiếm đơn sắc, nếu là thanh chủ kiếm bảy màu đáng sợ kia, e rằng ai nấy đã chết không có chỗ chôn.

Trong bốn đại tông chủ, Quý Vương xưa nay vốn túc trí đa mưu nhất. Giữa lúc nguy nan vạn phần, ý nghĩ xoay chuyển, ông ta đột nhiên phát hiện Đạo Huyền Chân Nhân đang ở trên cao, thân hình rung lắc dữ dội, hiển nhiên cực kỳ mất sức, bèn kêu lên: "Chư vị, Đạo Huyền lão tặc trọng thương, không thể điều chuyển hoàn toàn kiếm trận này, chúng ta lập tức hợp lực mở một đường thoát đi!"

Đám người Ma giáo vốn đang nháo nhác, dưới trận mưa kiếm đoạt hồn hầu như chỉ biết chống đỡ theo bản năng, lúc này nghe Quý Vương kêu lên, chúng không nghĩ ngợi nhiều nữa, tất cả các cao thủ Ma giáo trên Thông Thiên Phong liền dang thân bay lên, theo Quý Vương lao về phía đông, nơi khí kiếm đơn sắc thưa thớt nhất.

Trên đường đi, tiếng kêu la thảm liệt, giữa trời khí kiếm đoạt mệnh như ác ma cười gằn, từng búng máu tươi đáng sợ văng tung toé, người của Thanh Vân Môn và Thiên Âm Tự cứ nhìn đến ngây sững, quên cả ngăn chặn chúng đồ Ma giáo. Nhưng dù có nhớ đến, cũng chỉ e là lực bất tòng tâm, đầy trời kiếm toả như mưa, nếu họ vọng động, chắc sẽ bị đá thương trước nhất trong cơn mưa kiếm đó.

Cuối cùng, sau khi bỏ lại gần một trăm thi thể, mấy chục tên cao thủ ma giáo đã tới được phía cực đông. Tứ đại tông chủ và Thương Tùng Đạo Nhân, ai nấy thân mình thương tích, nhưng cũng thoát được ra ngoài.

Mưa kiếm ngập trời, cuối cùng cũng suy yếu, rồi từ từ ngừng lại.

Vô số máu tươi tán lác, lặng lẽ rớt xuống, biến thành một trường huyết tanh kinh tâm động phách, phủ một màn máu lên cả ngọn Thông Thiên Phong.

Khí kiếm trong không trung dần dần tiêu tán, Đạo Huyền Chân Nhân theo Thủy Kỳ Lân từ từ hạ xuống. Bọn Điền Bất Dịch lúc này mới sực tỉnh, lập tức chạy lên đón, nhưng mới động đến người Đạo Huyền Chân Nhân, còn chưa kịp nói một câu, đã thấy thân mình ông chao đi, ngã vào lòng Điền Bất Dịch đang đà lao tới, rồi ngất lịm, bất tỉnh nhân sự.

-----

1. Triền Miên Ti: sợi tơ dăng dặc

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 83

Cựu nghịệt

Đám đông lộn xộn hợp lại thành một đoàn, mang theo Đạo Huyền Chân Nhân tiến đến Ngọc Thanh Điện. Nhưng lúc đó, ở bên trong Ngọc Thanh Điện, cũng bị tàn phá tan hoang, kiến trúc hùng vĩ của điện đã bị sứt lở hư hỏng quá nửa, những viên đá, những mảnh gỗ vụn la liệt khắp nơi.

Bọn Điền Bất Dịch đệ tử nhanh chóng chỉnh đốn lại tạo ra một khoảng đất trống, từ bên cạnh kéo lấy một cái ghế, mời Đạo Huyền Chân Nhân cùng các vị trưởng lão ngồi xuống, trên người có linh đơn gì kịp lấy ra trong một lúc đều nhường cho Đạo Huyền nuốt hết.

Bọn Điền Bất Dịch nhìn sắc mặt Đạo Huyền Chân Nhân trắng bệch như không còn giọt máu, đặc biệt là vết thương ở bụng máu lan ra gấp mấy lần đã bị đông lại từ lúc nào, dường như nhuộm đen cả vạt áo, bất giác đều có vẻ ưu tư.

Đạo Huyền Chân Nhân rõ ràng là bị thương rất nặng, rất mệt mỏi, sau khi tỉnh dậy, ngay cả nói cũng không thể mở miệng được. Điền Bất Dịch liền đem Đại Hoàng Đan mà mình khổ công luyện thành đưa cho Đạo Huyền Chân Nhân phục ngay vào 3 viên. Qua một lúc thuốc có tác dụng, vết thương của Đạo Huyền Chân Nhân mới có vẻ khá lên.

Lúc đó các Trưởng lão đệ tử xung quanh đều xúm lại, bọn Lâm Kinh vũ, Trương Tiểu Phàm cùng Lục Tuyệt Kỳ cũng đã đến nơi, vừa nhìn thấy Chưởng môn Chân Nhân bị thương nặng như vậy, bất giác thất sắc. Một lúc sau bọn người Tổng Đại Nhân, Tề Hạo cũng kịp về đến nơi.

Đạo Huyền Chân Nhân tinh thần đã có chút hồi phục, khẽ mở mắt, thấy bọn Điền Bất Dịch xung quanh nét mặt đầy lo âu đang nhìn mình, bèn gượng cười nói: “Ta vẫn còn trụ được, không hề gì đâu.”

Bọn người Điền Bất Dịch giờ mới thở phào nhẹ nhõm, một người trong bọn họ chợt nghĩ đến thanh cổ kiếm Tru Tiên trong truyền thuyết, lại nhìn thấy Đạo Huyền Chân Nhân hai tay trống không, lại không thấy bóng dáng Tru tiên đâu cả. Ngoài Ngọc Thanh Điện, linh thú thủy kỳ đang lân nằm xuống chỗ đó, cũng chưa quay lại đầm Bích Thủy, nhưng ở gần quanh nó, cũng chẳng hề nhìn thấy bóng dáng của Tru tiên cổ kiếm đâu.

Đạo Huyền Chân Nhân từ từ nhìn bốn phía, sắc mặt biến đổi một chút, chỉ thấy bọn Thanh Vân môn đệ tử đứng xung quanh dường như đã mất hơn nửa, ngạc nhiên nói: “vừa nãy sau khi ta đi, ở đây, ở đây đã xảy ra thương vong như thế nào?”

Điền Bất Dịch đứng gần ông ta nhất do dự một chút, đáp khẽ:

- Trưởng môn sư huynh, huynh vẫn nên dưỡng thương trước đã...

Đạo Huyền Chân Nhân quát: “mau nói!”

Điền Bất Dịch bần khoản một lúc, quay người lại nhìn mọi người, dường như muốn một lần nữa xác nhận lại, sau đó hạ giọng nói lại cho Đạo Huyền về thương vong.

Trận chiến này, Thanh vân môn quả thật thương vong thảm trọng, dưới sự tấn công của ma giáo, hai mươi lăm vị trưởng lão chiến đấu chết mất mười bốn người, bốn, năm người trọng thương, bảy người ngồi đó, trừ trưởng môn đạo Huyền Chân Nhân ra, Long Thủ Phong Thương Tùng đạo nhân phản bội, Thủ tọa Triều Dương Phong Thương Chánh Lương, Thủ tọa Lạc Hà Phong Thiên Vân Đạo Nhân không may chết đi, còn lại Điền Bất Dịch và đứng đầu Phong Hồi Phong Tăng Thúc Thường, cũng đã mất hết tinh thần, thương tích đầy mình, chỉ có Thủy Nguyệt đại sư của Tiểu Trúc Phong vì hộ tống bọn Hoàng đại sư của Thiên âm tự lại không gặp trở ngại gì lớn.

Đạo Huyền Chân Nhân thân hình rung động, có vẻ như không thể tiếp tục trụ vững. Thanh Vân Môn vốn tự hào về thực lực của mình, trong trận đấu này, dường như đã tổn hại rất nhiều.

Trên mặt Điền Bất Dịch có nét bi phẫn, hạ giọng nói:

- Trưởng môn sư huynh, mỗi huyết hải thâm cừu lần này, chúng ta nhất định sẽ báo thù, chỉ là trước mắt thân thể của huynh đang rất nguy cấp, nhất thiết là không nên quá thương tâm lúc này.

Đạo Huyền Chân Nhân thở dài, khép mắt giẫm chân nói: “Đạo Huyền ta xin tạ lỗi với Thanh Vân Môn liệt tử liệt tông”

Thanh điệu thâm lương, nỗi đau đớn trong lòng nói không hết được, mọi người nghe thấy, nhất thời đều trầm mặc không nói lên lời.

Lúc đó, trên bãi hoang tàn bên cạnh, một khối gỗ đột nhiên phát ra một tiếng, rơi xuống, từ trong đồng đổ nát thò ra một cái đầu. Mọi người một phen cả kinh, định thần nhìn lại, bất giác đều cảm thấy lo sợ, người mà bao lâu nay vẫn bị bệnh thần kinh, Vương Nhị Thúc, cũng không biết từ lúc nào đã đi vào Ngọc Thanh điện. Nhưng trong trận chiến kinh thiên động địa vừa rồi, không biết ông ta trốn ở chỗ nào, lần này xuất hiện, thân hình đầy những vết bụi bẩn, nhưng nhìn thần sắc thì dường như không có vẻ gì là sợ hãi, ngờ ngạc cười cười.

Lúc đó Trương Tiểu Phàm đứng một bên cùng với Lâm Kinh Vũ đồng thời cũng tiến lên, rốt cục mối quan hệ không thể nói là nông cạn giữa bọn hắn và Vương Nhị Thúc cũng đã khiến bọn hắn tiến đến gần, Lâm Kinh Vũ thay hắn kiểm tra một lượt, quả nhiên trên thân ngoài vài vết xây xước bên ngoài, thì nhìn chung là toàn những vết thương xoàng. Đây là quả là sự ngạc nhiên quá mức với rất nhiều người ở Thanh Vân Môn đạo hạnh còn cao hơn lão trăm ngàn lần.

Hai người thở phào, trao đổi nhau ánh mắt nhẹ nhõm. Trương Tiểu Phàm lúc đó tâm tình cũng có chút bình phục trở lại, dường như lệ khí hung mãnh ở trong thân thể, đã từ từ rời bỏ cùng với sự biến mất của Thương Tùng đạo nhân, đặc biệt là lúc vừa nãy ở sau núi việc hắn cùng với bọn ma giáo áo đen

chém giết lẫn nhau, cũng dần dần trấn tĩnh lại.

Một ý nghĩ thoáng qua, hấn dường như nhớ đến điều gì đó, ánh mắt bất giác nhìn về một phía khác, chỉ thấy người vừa nhìn hấn với ánh mắt dữ tợn kì lạ, Lục Tuyết Kỳ, lúc đó mặt trầm mặc như nước, không nói một lời đứng đó, cũng không biết trong lòng đang nghĩ đến điều gì?”

***

Chúng nhân Ma giáo liều chết mở một con đường máu, lao qua Tru tiên kiếm trận của Đạo Huyền Chân Nhân, trốn thoát khỏi Thông Thiên Phong.

Dưới chân Thanh Vân Sơn, Quý Vương là người trấn định lại đầu tiên, lão lên tiếng hét giáo chúng đang kinh hồn bạt vía dừng lại, rồi điểm lại nhân thủ của tứ đại hệ phái. Sau đó, Quý Vương, Độc Thần, Ngọc Dương Tử cùng bọn Tam Diệu Tiên Tử đi cùng với nhau, chỉ nhìn nhau mà không nói một lời.

Thanh Vân Môn tổn thương vô cùng nặng nề, nhưng Ma giáo cũng chẳng dễ chịu gì.

Từ một trăm năm trước, sau khi ma giáo đại bại, những năm gần đây người trong ma giáo không ai là không cố sức khôi phục lại, cho đến ngày nay, thực lực của ma giáo và tứ đại tông phái, thật đã vượt qua bất kì môn phái nào trong ba đại môn phái chính đạo. Không ngờ ngày hôm nay vừa lâm trận, còn không nói đến lúc sau không chống lại nổi tru tiên Kiếm trận của Đạo Huyền Chân Nhân, mà trước tiên đấu với trưởng lão của Thanh Vân Môn đã chết hàng chục người, về sau lại có mười mấy cao thủ chết trong Tru Tiên kiếm trận, tứ đại môn phái đệ tử thương vong rất nhiều, tổn thất cực lớn.

Lúc đó Thương Tùng đạo nhân vì thân phận của mình, cũng đã đến và đứng cùng Quý Vương.

Ngọc Dương Tử tính tình kiêu ngạo, lại giận vì môn hạ thương vong nhiều, lạnh lùng nhìn Quý Vương, rồi quay đầu bỏ đi, không thèm quan tâm đến hấn nữa.

Thương Tùng Đạo Nhân khẽ biến sắc mặt, trái lại Quý Vương lòng dạ thâm sâu, tu dưỡng cũng cao, không ngờ lại còn mỉm cười nói:

- Thương tùng đạo huynh, Thanh Vân Môn thực lực thâm sâu khó lường, Tru tiên kiếm trận, quả thật còn vượt quá cả khả năng liệu định của quý thần!”

Thương Tùng Đạo nhân lắc đầu nói:

- Quý Vương tông chủ, chỉ sợ người vẫn còn chưa biết, Tru tiên kiếm trận vừa rồi, chỉ e mới chỉ phát ra một nửa uy lực mà thôi.

- Cái gì? Tam Diệu tiên tử đứng bên cạnh thất thanh la lên, Thương Tùng đạo nhân nhìn bà, bỗng nhiên tâm thần chột hoang mang, chỉ thấy người con gái xinh đẹp yếu nhược như sương đọng, vừa nãy đại chiến, chỉ thấy nàng hạ thủ thập phần hung tàn, mặt không chút biểu hiện tình cảm, nhưng lúc này nhìn lại đột nhiên phát hiện, dưới lớp bề ngoài lạnh lùng đó, càng có nét mềm mại xinh đẹp mê hoặc lòng người, nhất thời ngẩn người ra mà ngấm.

”Hụ hụ”

Độc Thần bốc nhiên ho lên hai tiếng, Thương Tùng Đạo Nhân tu luyện nhiều năm như vậy, đột nhiên bừng tỉnh, ngộ ra Tam Diệu Tử thân là tông chủ phái Hợp Hoan, quả nhiên có mị yêu thuật vô tung vô ảnh, thật là một nữ nhân không tầm thường.

Lúc đó hắn không dám nhìn Tam Diệu Tiên Tử thêm nữa, chỉ nói:

- Ta tuy trước đây chưa từng nhìn qua Tru Tiên Kiếm Trận, nhưng thư tịch ở Thanh Vân Môn đã từng ghi lại, năm đó Thanh Diệp tổ sư lúc mạnh nhất, đấu với ma giáo..., à, cùng với thánh giáo đối đầu, thi triển Tru Tiên Kiếm Trận, trừ Cự Đại Thất Thái Chủ kiếm Hoàn Tuyên Thương ra, kỳ dư Lục Sắc Khí Kiếm, đều dựa theo phương vị của lục toà sơn phong mà sắp xếp, phạm vi rộng khắp bao trùm cả dãy Thanh Vân Sơn, bảy mạch sơn phong, mà uy lực đáng sợ của kiếm vũ khi ấy, sợ rằng không phải ở mức chúng ta có thể miễn cưỡng cầm cự được như bây giờ đâu.

Quý vương trầm mặc một hồi, thờ dài nói:

- Thanh Diệp tổ sư của môn phái ngươi, quả thật là phi thường.

Độc Thần chau mày đáp:

- Đúng như thế, Tru tiên Kiếm Trận uy lực vô cùng lớn, thánh giáo của chúng ta chỉ sợ cũng khó mà tìm cách phá giải?

Quý vương lắc đầu, trên mặt nở một nụ cười, đáp: “Tôi xem chừng chưa chắc”

Bọn Độc Thần cùng nhìn lại, nói: “Sao, Quý Vương lão đệ, đệ có cách nghĩ thế nào?”

Quý Vương lạnh lùng đáp:

- Căn cứ vào trận chiến hôm nay, tuy Đạo Huyền Chân Nhân thôi động tru tiên kiếm trận, nhưng rõ ràng là miễn cưỡng, uy lực của Tru Tiên kiếm trận đã bị hạn chế đi rất nhiều,. Hai là Tru tiên kiếm trận tuy uy lực lớn như thế, nhưng rất tổn hại đến tinh lực, ta liệu định rằng vết thương cũ của Đạo Huyền Chân Nhân thế nào cũng tái phát, tuy không chết cũng phải mất đi một nửa sinh mệnh.

- “Không sai” Lời này lại không phải là do bọn Độc Thân nói ra, mà là Ngọc Dương Tử đã về đến nơi, nghe mấy lời đối thoại đó không kìm được đã thốt lên.

Tuy nhiên Độc Thần nhìn Quý vương, trên mặt bỗng nở một nụ cười, nói; “Quý Vương lão đệ, không lẽ đệ nghĩ...”

Quý Vương ngắt lời đáp:

- Không sai, ta đang muốn quay lại Thanh vân, lúc này, nhất định đây là thời khắc yếu nhất của Thanh Vân Môn từ thời Thanh Diệp cho đến nay. Môn phái của ta nếu như không tận dùng dịp này trừ đi cái họa lớn nhất, thì còn lúc nào nữa? Hơn nữa, Thanh vân Môn chắc chẳng thể ngờ chúng ta vừa thoát khỏi tử địa lại dám quay lại lần nữa, xuất kỳ bất ý, tất nhiên sẽ thu được toàn thắng.

Chúng nhân ma giáo xung quanh nhất thời biến sắc, bọn Độc Thần cũng đã chứng kiến qua vô số thăng trầm trên thế gian, cũng bị rung động bởi những lời nói của Quý Vương.

Quý Vương nhìn khắp bốn phía, xúc động nói:

- Ngày hôm nay đúng là thời khắc tốt nhất của Thánh Giáo chúng ta, chur vị trước Thánh Mẫu Minh vương cùng ta lập lời thề, ngày hôm nay hết sức chiến đấu?

Bọn người ma giáo lặng lẽ nhìn nhau, những người này tất nhiên không phải bọn người nhu nhược, nhưng chỉ mới lúc trước ở Thanh vân Sơn phải tìm cách thoát thân, bây giờ bỗng dưng trong nháy mắt phải quay lại, Quý vương là người dũng mãnh, mưu trí, lại có cách nghĩ căn bản vốn coi thường sống chết, quả thật người khác khó mà chấp nhận nỗi điều này.

Một lúc lâu không có ai nói một lời nào.

Quý Vương sắc mặt dần dần trở lên khó coi, cuối cùng lắc đầu thở dài nói: “ Cơ hội tốt như thế này, vậy mà bọn ngươi..., ôi.”

Nói xong, lại thở dài, nhìn khắp lượt trông hết sức chán nản, từ từ tiến lại chỗ môn đồ Quý Vương Tông của mình.

Bọn Thanh Long U Cơ ra nghênh đón, Thanh Long dường như muốn nói điều gì đó, Quý vương cười khổ, hạ giọng nói: “Chỉ có cơ mưu thì không đủ, không đủ !!”

Nói xong, lại thở dài, nói: “Thôi bỏ đi, sau này môn phái chúng ta sẽ bàn lại sau, ngày hôm nay kết thúc ở đây thôi, chúng ta quay về núi thôi.. À, Bích Dao đâu?”

Lời nói đó vừa xuất ra, Thanh Long và U Cơ thân hình đều chấn động, U Cơ mặt được che bởi tấm lụa màu đen, nhìn không rõ nét mặt, nhưng chỉ nghe giọng nói hiển nhiên là vô cùng lo sợ, kinh hãi đáp: “Lúc ở Ngọc Thanh Điện, Trong lúc môn phái chúng ta với Thanh Vân Môn chém giết, Bích Dao nói với hai người bọn tôi là đi trước tìm tông chủ, lẽ nào...”

Quý Vương nét mặt kinh hãi, vội kêu lên: “từ trên núi đến giờ ta không hề nhìn thấy Bích Dao.”

Thanh Long thất thanh: “Lẽ nào cô ấy vẫn còn trên Thanh Vân Sơn?”

Trên trán Quý vương lúc đó mồ hôi lấm tấm, quả quyết nói: “ Bích Nhi là cốt nhục của ta, ta quyết không thể không quan tâm, ta phải lên Vân Thanh Sơn thôi.”

Thanh Long vội nói: “Tông chủ, nhất định không được đi, cái này, cái này, quả thật là ...”

Quý vương nhãn thần lóe lên, nhanh chóng trong đầu vụt qua trăm ngàn ý định, đột nhiên quay người lại phía Độc Thần và bọn người ma giáo nói lớn:

- Chur vị, ý của ta đã quyết, vì cơ nghiệp thánh giáo của chúng ta trăm năm nay, Quý vương Tông chủ ta có thể thịt nát xương tan. Lúc này cái chết của Thanh Vân Môn, thương của Thanh Vân Môn, lão tặc chường môn Đạo Huyền đang bị trọng thương thập tử nhất sinh, nhất định không thể nào lại thi triển được Tru Tiên kiếm trận. Quý Vương Tông ta phen này quay lại Thanh Vân Sơn, nếu như thành công, cũng là nhờ Thánh Mẫu Minh Vương che chở giúp đỡ, nhược bằng quả không địch lại chúng, dù phải đắc tội với Thánh Mẫu Minh Vương, thì coi như ta chết Tại Thanh Vân Sơn, dưới Hoàng Tuyền tham bái Thánh Mẫu Minh Vương, cũng không hổ thẹn với lòng mình.

Nói xong, Quý Vương nhìn mọi người một lượt, rồi bèn phi thân đi trước, quả nhiên hướng về phía Thanh Vân Sơn bay đi. Thanh Long và U Cơ nhìn lại, rồi cũng lập tức lao theo. Đệ tử Quý vương tông môn cũng không nhiều lời, lần lượt đi tới. Chỉ còn lại Độc Thần và Bọn mà giáo đứng chết trân, đờ đẫn như còn gà gổ đứng nguyên chỗ đó.

Một lúc lâu sau Bọn Độc Thần định thần lại được, nhưng không đợi lời của hắn, chỉ nghe thấy bọn ma giáo phía sau những tiếng huyên náo, những tiếng nói vang lên, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đa phần môn hạ ma giáo nét mặt cũng đã có phần kích phẫn.

lúc này Thông Thiên Phong trên Thanh Vân Sơn bị bao trùm bởi một bầu không khí nặng nề, chúng nhân vây quanh Đạo Huyền Chân Nhân, nhỏ giọng an ủi điều gì đó.

Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm đứng ở bên cạnh, thay Vương Nhị Thúc chỉnh đốn lại y phục, giúp ông phủi sạch bụi trên quần áo, Vương Nhị Thúc dường như cũng có ấn tượng với hai người bọn họ, đứng đó bất động, để mặc bọn họ, mắt chỉ nhìn ra chỗ Thủy kì Lâm ở bên ngoài, ha ha cười ngốc nghếch.

Trương Tiểu Phàm thấy bộ dạng ông như vậy, trong lòng cảm thấy chua xót, không cầm lòng được nghĩ lại chuyện cũ năm xưa, lại thở dài. Lâm Kinh Vũ nghe thấy, xúc động tâm tư, cảm nhận được tình cảm của hắn, quay lại vỗ vỗ vai của Trương Tiểu Phàm.

Hai người nhìn nhau, đều hiểu được suy nghĩ trong lòng của nhau, nhất thời không nói lên lời.

Lúc đó, đám người Phổ Hoằng Đại Sư vừa được Thủy Nguyệt đại sư đem người theo hộ tống đến nơi an toàn, cũng đã được Thủy Nguyệt đại sư hộ tống trở về. Nhìn thấy sắc mặt của Phổ Hoằng Đại sư, dĩ nhiên so với sắc mặt trắng nhợt khi nãy thì đã tốt lên nhiều rồi, nghĩ đi nghĩ lại, Lý Nhân Trụ của Chu ẩn tuy lợi hại, nhưng so với Đại Phạm Bát Nhã của Phổ Hoằng đại sư vẫn còn kém hơn rất nhiều. Vào khoảng thời gian đó, Phổ Hoằng Đại Sư đã dần dần bức được những đạo kinh sắc nhọn cổ quái của Ly Nhân Chuỳ ra ngoài cơ thể đến quá nửa.

Nhưng cũng vì như thế, Phổ Hoằng đại sư xem ra đã yếu đi rất nhiều, bên cạnh có người nhanh nhẹn lấy ra một chiếc ghế, Phổ Hoằng đại sư dưới sự giúp đỡ của Pháp Tường và Phổ Không ngồi xuống bên cạnh Đạo Huyền Chân Nhân.

Phổ Hoằng đại sư thở ra vài tiếng, nhìn ra xung quanh, thấy máu chảy thành sông, khắp điện đường chỗ nào cũng là người chết và người bị thương, thở dài, hợp thập tụng đạo: “A di đà phật!”

Đạo Huyền Chân Nhân hướng về phía Phổ Hoằng Đại sư nhẹ lắc đầu, cười khổ nói: Đại sư thương thế như thế nào?”

Phổ Hoằng Đại sư lắc đầu nói: “Lão nạp vẫn chưa chết được đâu, chưởng môn chân nhân mới càng phải bảo trọng đấy!”

Đạo Huyền Chân Nhân lắc đầu thở dài, ánh mắt nhìn ra xa, chợt nhìn đến chỗ Trương Tiểu Phàm đang đứng, dường như nghĩ ra điều gì đó, quay lại nói với Điền Bất Dịch: “Điền sư đệ, đệ hãy gọi đồ đệ

Trương Tiểu Phàm lại đây một lát!”

Điền Bất Dịch mặt biến sắc, nhưng không dám không tuân theo, đành quay lại nói: “ Lão thất, người mau quay lại đây, chương môn chân nhân có lời muốn nói với người.”

Nhất thời chúng nhân đều ngạc nhiên, đặc biệt là môn hạ đệ tử Đại Trúc Phong, Trương Tiểu Phàm trong lòng càng chấn động, nhưng lệnh mệnh của chương môn khó trái, đành mạnh bạo tiến lên.

Sau một lúc, chúng nhân tách ra một khoảng trống, Trương Tiểu Phàm đứng tro tro trước mặt Đạo Huyền Chân Nhân, hạ giọng nói: “Chương môn!”

Đạo Huyền Chân Nhân nhìn hẩn một lúc, hạ giọng nói: “Người đến giờ phút này, vẫn quyết không nói ra bí mật của người chăng?”

Trương Tiểu Phàm thân hình rung động, chỉ cảm thấy ánh mắt của tất cả mọi người chung quanh trong chốc lát bỗng tập trung cả lên người mình, trong đó có những ánh mắt quan tâm thân thiện, có cả những ánh mắt khinh thường, nhưng phần lớn vẫn là những ánh mắt nghi hoặc.

Đạo Huyền Chân Nhân thở dài, từ từ nói: “Trương Tiểu Phàm, người sau khi gia nhập Thanh Vân Môn, bọn ta có chỗ nào bạc đãi người?”

Trương Tiểu Phàm lập tức lắc đầu, nói: “Chương môn Chân Nhân, không có, không có chuyện đó. Su phụ sư nương đối xử với đệ tử rất tốt...” Hẩn vừa nói đến đây, Điền Bất Dịch thân hình bỗng chấn động, thần sắc vô cùng phức tạp.

“Nhưng.” Trương Tiểu Phàm thần sắc đau khổ tột cùng, hai dòng suy nghĩ trong đầu không ngừng tranh chiến, nói; “ nhưng, đệ tử có nỗi khổ riêng, đệ tử, đệ tử không thể...”

“Nói!”

Đột nhiên, một tiếng nói vang lên, tiếng nói vang động như sấm, khiến chúng nhân một phen giật mình, Trương Tiểu Phàm cũng giật mình chột lùi lại một bước, nhìn về phía người đó, chột vô cùng kinh ngạc.

Người phát ra tiếng nói đó, lại không phải là người của Thanh Vân, mà là một trong tứ đại thần tăng của Thiên Âm tự - Phổ Không. Phổ Không trong tứ đại thần tăng của Thiên âm tự, địa vị thấp nhất, tính cách cũng kích liệt nhất, lúc còn trẻ hàng yêu phục ma, dựa vào Phật Môn Kỳ bảo “ Phù đồ kim bát” trong tay, không biết đã giết bao nhiêu yêu nghiệt. Sau này, tuổi dần lớn lên, lĩnh ngộ được Phật ý, lúc đó mới dần dần ẩn cư ở trong Thiên Âm tự.

Trong trận huyết chiến ngày hôm nay ở Thanh Vân sơn, Phổ Không đại khai sát giới, dựa vào đạo hạnh thần quý khó lường của bản thân, huyết chiến ma giáo, lúc đó tăng bào trên dưới, chỗ nào cũng là vết máu, xem ra chẳng còn chỗ nào giống cao tăng Phật môn, mà chỉ giống như ác quỷ địa ngục vậy, cũng khó trách Trương Tiểu Phàm và mọi người một phen giật mình.

Lần này chúng nhân Thiên âm Tự đến Thanh Vân Sơn thực ra vẫn còn nghi ngờ mục đích của buổi Hưng Sư vẫn tội. Thiên âm Tự từ trước đến nay chưa bao giờ truyền Chân pháp Đại phạm Bát Nhã cho

người ngoài. Vậy mà lại bị một tên đệ tử tiểu tốt của Thanh Vân Môn học được, làm sao có thể chấp nhận? Lúc này Phổ Không đang nhìn Trương Tiểu Phàm lúng ta lúng túng, trong lòng phần nộ, lại thêm hôm nay đại khai sát giới, phiền não trong lòng thật nói không hết, không nhìn được mới dùng đến phạt môn sư tử hồng như vậy.

Trương Tiểu Phàm bị âm thanh đó làm hấn ngẩn người ra một lúc, vẫn chưa hồi ý lại. Phía sau, đứng cùng Lâm Kinh Vũ, Vương Nhị Thúc này giờ vẫn ngốc nghếch cười cười nhìn Thuỷ Kỳ Lân, cũng bị kinh động quay đầu lại nhìn.

Một hoà thượng hung ác, thân mình đầy máu, phần nộ nhìn chòng chọc vào Trương Tiểu Phàm, trông như một ác quỷ ăn thịt người.

...

Một bầu không khí tĩnh lặng bao trùm Ngọc Thanh Điện.

“A...”

Đột nhiên, một tiếng hét thê lương trong Ngọc Thanh Điện đổ nát vang lên.

Vương Nhị Thúc mặt trắng bệch không còn giọt máu, cả thân hình phần chấn hấn lên, run run chỉ Phổ Không kêu: “Quý! Quý! Quý! Quý!!!”

Những âm thanh này thật hãi hùng, tuy là giữa lúc thanh thiên bạch nhật, nhưng tất cả mọi người trên đại điện cùng lúc cảm thấy ớn lạnh.

Thậm chí ngay cả Phổ Không vừa mới còn tức giận, cũng bị Vương Nhị Thúc làm cho giật mình, chân tay bấn loạn, trong lòng có chút vội vàng cấp bách không hiểu nổi, vội vàng biện giải: “Ngươi, người nói gì, ta có chỗ nào giống quý?”

Nhưng Vương Nhị Thúc như bị trúng tà, toàn thân kinh động. Lâm Kinh Vũ đứng bên cạnh hét lời an ủi, nhưng có vẻ như chẳng có chút tác dụng nào, chỉ thấy cả người Vương Nhị Thúc co rụt lại, có vẻ như không dám nhìn thêm Phổ Không nữa, hai mắt nhắm tịt, tỏ vẻ sợ hãi vô cùng, miệng không ngớt kêu lên: “Quý, Quý, chính hắn đã giết người, đừng giết tôi, xin đừng giết tôi, tôi, tôi!!! A!!!!!!!!!!!!!!”

Một cơn gió bụi lặng lẽ thổi tung nơi này, Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ thân hình cứng đờ, đặc biệt là Trương Tiểu Phàm, từ trong đáy mắt của hắn, dường như có tia sáng đỏ ẩn giấu chực phát ra.

Phổ Không bị chúng nhân chú ý, khí cấp bại hoại, phần nộ nói: “Ta vốn không quen người này, các người nhìn gì mà nhìn?”

Lâm Kinh Vũ từ từ gỡ những ngón tay nắm chặt của Vương Nhị Thúc, tiến đến bên cạnh Trương Tiểu Phàm, không cần nhìn cũng biết, Trương Tiểu Phàm bây giờ giống như hắn, hết sức khống chế bản thân, nhưng tiếng thở nặng nhọc của bọn họ, cũng đã biểu lộ ra sự kích động trong lòng bọn họ.

“Tại – sao – Vương Nhị Thúc- lại – nói – là – ngươi?” Lâm Kinh Vũ từng chữ từng chữ từ từ hỏi, sắc mặt của hắn và Trương tiểu Phàm đều đáng sợ, chỉ có khác là trong mắt hắn, đồng thời với vẻ căm hận, vẫn còn vài phần tình tảo.

Phổ Không tức giận nói; “làm sao mà ta biết được, hẳn ta bắt quá chỉ là một kẻ điên!”

Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ cùng lúc biến sắc mặt, Đệ tử Thanh Vân Môn nhiều người cũng cau mày. Đúng lúc đó, đột nhiên có một tiếng Phật hiệu, Phổ Hoằng đại sư ở đằng sau Phổ Không đột nhiên cất lời, thanh điệu thê lương, hạ giọng nói:

- A di đà phật, gieo ác gặp ác, tội nghiệt tội nghiệt.

Những lời này vừa nói ra, trong một lúc toàn trường hoàn toàn yên tĩnh. Phổ Không thân hình dờ ra như gỗ, một lúc lâu sau mới từ từ quay người, chua chát nói: “Su huynh, huynh nói gì?”

Phổ Hoằng đại sư, sắc mặt trắng nhợt, cũng không biết là do vết thương trên cơ thể, hay là vết thương trong lòng, chỉ thấy ông nhắm mắt khép mi, hồi lâu mới nói: “Pháp tướng”.

Từ sau khi Vương Nhị thúc phát bệnh, Pháp Tướng nét mặt luôn khó coi và thảm bạch, thân hình chân động, nói: “Đệ tử có mặt”.

Phổ Hoằng đại sư chậm rãi nói:

- Không cần phải giấu diếm nữa, người hãy mau nói cho họ nghe đi, năm đó sự đệ gây ra việc sai trái, hôm nay quyết không thể để Trương Thí Chủ bị oan uổng nữa.

Trương Tiểu Phàm chấn tác tinh thần, trong lòng dường như có tiếng gọi nào đó, đang dày xé lòng hấn. Pháp Tướng từ từ tiến lên phía trước, nhìn vô số gương mặt kinh ngạc ở đó. Sau đó dừng lại trên thân hình Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm, cuối cùng nhìn vào Trương Tiểu Phàm.

- Năm đó, sát hại dân toàn thôn dưới chân núi Thanh Vân, thực sự là do người của Thiên Âm tự bọn ta làm!

- Sao?

Trong khoảnh khắc đó, bao nhiêu âm thanh kinh hãi, bao nhiêu chấn động, bao nhiêu sự nghi hoặc, phần nộ trên Ngọc Thanh Điện tại Thanh Vân Sơn, bùng phát ra, ngay cả Đạo Huyền Chân Nhân và bọn Diền Bất Dịch là những người đạo hạnh cao thâm, cũng kìm khôngặng, mặt biến sắc, Kâm Kinh Vũ rút ra Trảm Long Kiếm, bích quang toả sáng lấp lánh.

Chỉ có trái tim của Trương Tiểu Phàm, đột nhiên từ kích động trở lên trầm lắng, sâu sắc trầm mặc. Sau đó, vụt lại cảm giác lạnh lẽo quen thuộc trước đây rất lâu, huyết tinh lệ khí sâu đậm vụt bao trùm lấy hấn!!!

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 84

Huyết chú

Tiếng trách mắng phần nộ cuối cùng cũng dần dần hạ xuống, nhưng Pháp Tướng hoàn toàn không chú ý đến những người khác, thậm chí ngay cả Lâm Kinh Vũ đang điên cuồng giận dữ, trong tay Trảm Long Kiếm sát khí đằng đằng cũng mặc, chẳng thèm để ý. Đôi mắt ông chỉ hướng lên người của Trương Tiểu Phàm, vừa lo lắng, vừa thương xót.

Đội quần hùng dần dần yên tĩnh trở lại, Pháp Tướng mới chậm rãi nói:

“Hung thủ đó, chính là Tam sư thúc của bản đạo, một trong tứ đại thần tăng, Phổ Trí đại sư.”

Lời đó vừa nói ra, lại một trận sừng sốt, quần hùng đã hoàn toàn bị kinh hãi thộn cả ra.

Người Trương Tiểu Phàm rung lên một cái, lại tiếp tục run rẩy, hẳn không cảm giác được gì nữa, dường như cả bầu trời đều đổ sụp xuống, hẳn lúc này chẳng qua chỉ là một con người vừa rất nực cười vừa rất đáng thương mà thôi...

Đau thương chạm khắc thật sâu vào nơi sâu thẳm trong hồn phách đó dường như lúc này biến hóa thành ác quỷ điên cuồng cắn gặm vào tim hắn.

Sau bị ai, bạn còn lại gì nữa?

Thanh Thiêu Hỏa Côn dần dần sáng lên, ửng lên chút màu sáng xanh, lẫn màu vàng nhạt, nhưng toàn bộ không che dấu được huyết quang màu đỏ lạnh lẽo đó. Từ trước đến nay lệ khí chưa từng mãnh liệt như vậy, dường như hơi thở tanh tươi mùi máu của ngàn vạn năm đều tập trung tại Phệ Huyết Châu và Nhiếp Hồn, găm hích cắn giận tuyệt vọng oan linh vong hồn, cùng trào vào ngực hắn.

Trong rối loạn, thanh âm của Pháp Tướng phía trước vẫn rành rọt tiếp tục: “Năm đó Phổ Trí Đại sư tới Thanh Vân gặp mặt Đạo Huyền chương môn, thuyết phục đem chân pháp của Phật Đạo hai nhà cùng nhau nghiên cứu tu luyện, hoặc giả có thể tham phá được sự trường sinh bất tử, không ngờ bị Đạo Huyền chương môn nhã nhận từ chối.”

Đạo Huyền ngây người ra một lúc, tiếp đó gật đầu đáp: “Không sai, đúng là có việc đó.”

Pháp Tướng tiếp tục nói: “Hôm đó Phổ Trí sư thúc thất vọng xuống núi, thả bước đi tới thôn Thảo Miếu, nhìn trời thấy đã muộn liền qua đêm tại tòa phá miếu trong thôn. Cũng vì thế mà đêm hôm đó...”

Thanh âm của ông đột ngột dừng lại, trên đại điện yên lặng như tờ, không có một chút thanh âm, chỉ nghe thấy tiếng hỗn hển ngày càng nặng nhọc của Trương Tiểu Phàm.

Pháp Tướng điều chỉnh tinh thần, giữ lại bình tĩnh tâm trí, nhưng nhãn quang luôn nhìn thẳng Trương

Tiểu Phàm, nói: “Chính vào đêm hôm đó, Phổ Trí đạo sư đột nhiên phát hiện có một người áo đen xông vào thôn Thảo Miếu, muốn bắt cóc vị huynh đệ Lâm Kính Vũ này.”

Lâm Kính Vũ ngậy người, quần hùng lập tức đều nhìn về hướng y, Pháp Tướng tiếp tục nói: “Phổ Trí sư thúc liền lập tức ra tay tương cứu, không ngờ người áo đen đó tâm địa khôn lường, ngoài mặt thì thể hiện là bắt cóc người, kỳ thực chính là muốn đối phó với Phổ Trí sư thúc, ý đồ của hắn chính là tà vật Ma giáo đang ở trên người của Phổ Trí sư thúc, viên Phệ Huyết châu.”

Quần hùng xôn xao.

Pháp Tướng nói: “Phệ Huyết Châu là do Phổ Trí sư thúc nhiều năm trước tình cờ tìm thấy tại cái đầm lớn ở phía Tây, lão nhân gia vì không muốn nó tiếp tục làm hại sinh linh, liền dùng chân pháp Phật môn phong bế lại viên tà châu đó, đồng thời dùng thêm bảo vật quan trọng của Thiên Âm tự là “Phi Thúy Niệm Châu” gia tăng trấn áp. Chỉ không biết tại sao người áo đen thần bí đó lại biết được việc này, trước tiên đã giấu trên người của Lâm sư đệ một con Thất Vỹ Ngô Công tuyệt độc cắn bị thương Phổ Trí sư thúc.....”

Điền Bất Dị sừng sốt: “Thất Vỹ Ngô Công, chẳng lẽ là Thương Tùng....”

Lần này, nhìn sắc mặt của Lâm Kính Vũ lại tăng thêm phần nhợt nhạt.

Pháp Tướng ngừng lại một chút, nói tiếp: “Sau đó Phổ Trí sư thúc trên người dù chịu chất kịch độc vẫn liều mạng cùng người đó tương đấu, cuối cùng trọng thương bởi “Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết” của Thanh Vân môn do người đó thi triển, đã đến gần lúc đèn khô cạn dầu; nhưng cuối cùng ông cũng dùng “Đại Phạm Ban Nhược” đánh trọng thương hắn, làm cho người áo đen sợ chạy mất. Trong trận đấu pháp kịch liệt đó, Trương Tiểu Phàm Trương huynh đệ cũng có mặt ở thảo miếu.”

Những người của Thanh Vân môn lúc này sắc mặt vốn dĩ đã khó coi lại càng tăng thêm phần khó coi, Pháp Tướng tiếp tục kể: “Sau đó, Phổ Trí sư thúc tự biết mình sắp chết, nhưng lão nhân gia tâm nguyện cả đời cuối cùng vẫn chưa đạt được, thực sự không cam tâm. Đúng vào lúc đó, ông đột nhiên nảy sinh một, một.., một suy nghĩ hết sức kỳ quặc, đó là đem Đại Phạm Ban Nhược tối thượng của Thiên Âm tự truyền cho một vị đệ tử, lại để cho người thiếu niên nhỏ tuổi này bái nhập vào Thanh Vân để học Thanh Vân đạo pháp, như vậy từ chân pháp Phật Đạo hai nhà vốn không tương thông, lúc này có thể đồng thời tu luyện trên cùng một con người, tâm nguyện cả đời của lão nhân gia như vậy có thể đạt được rồi.”

Đạo Huyền chân nhân cười lạnh lẽo một tiếng, nói: “Phổ Trí đạo huynh quả nhiên lợi hại, tính trước mưu sâu, nhưng không biết hà cớ gì ông lại không truyền cho người có tư chất tốt như Lâm Kính Vũ, mà lại lựa chọn Trương Tiểu Phàm này?”

Pháp Tướng ngừng lại một chút, nói tiếp: “Phổ Trí sư thúc cho rằng Lâm Kính Vũ tư chất quá tốt, tất nhiên nếu bái nhập vào làm môn hạ của Thanh Vân môn, tất sẽ chịu sự chú ý của các trưởng bối sư môn, e rằng rất dễ bị nhìn ra, do đó...”

Quần hùng trong Thanh Vân môn nhìn nhau, Điền Bất Dị lắc đầu than: “Lợi hại, lợi hại...”

Pháp Tướng lại nói tiếp: “Như vậy, Phổ Trí sư thúc cũng chỉ vì thật lòng quý mến tâm địa chất phác của Trương sư đệ, do đó đã đem Đại Phạm Ban Nhược hàng nghìn năm nay chưa từng truyền ra bên ngoài truyền riêng cho Trương sư đệ, sau đó lại sợ nếu Phệ Huyết Châu vẫn còn ở trên mình, vạn nhất người áo đen đó quay trở lại, tất nhiên không tránh khỏi rơi vào tay yêu tà, liền mang Phệ Huyết Châu giao cho Trương sư đệ, để sau này tìm thấy một hang sâu hay hẻm núi không người biết thì vứt đi, nhưng không ngờ...” , nói đến đây, Pháp Tướng không kìm được thở dài một tiếng, nói: “Không ngờ rằng Trương sư đệ chắc là vì nhớ đến tình cũ, cuối cùng vẫn luôn mang viên tà châu này bên mình.”

Trên đại điện, quần hùng lúc này mới giải được câu đó, thì ra lai lịch của Phệ Huyết châu là như vậy, mà chân pháp Đại Phạm Ban Nhược trên người Trương Tiểu Phàm cũng là do việc này mà có.

Đúng lúc đó, trên mặt của Pháp tướng xuất hiện thần sắc thương tâm, chậm rãi nói: “Nếu là chỉ như vậy, thì Phổ Trí sư thúc cũng chẳng qua chỉ là thả sức làm càn. Nhưng không ai có thể liệu được rằng, đến lúc đó đột nhiên lại phát sinh một việc.... Phổ Trí sư thúc vốn bản chất có tấm lòng đau xót cho đời, thà tự thân chịu đọa đày của tà lực Phệ Huyết châu, muốn dựa vào Phật pháp của bản thân để trấn áp tà vật này. Không ngờ lâu ngày, tà lực của Phệ Huyết châu đã ám dần vào nơi sâu thẳm trong linh hồn của Phổ Trí sư thúc , lúc thường ngày Phổ Trí sư thúc có Phật pháp hộ thân bên người nên không có cảm giác gì, không ngờ hôm đó ông như ngọn đèn khô hết dầu, khi vừa rời khỏi chỗ của Trương sư đệ, đi đến trong thôn thì đột nhiên nghĩ ra, dù cho mình đã truyền Phật môn chân pháp cho Trương sư đệ, nhưng y lại không dễ dàng thuận lợi để bá nhập vào Thanh Vân môn! ”

Thần sắc Pháp Tướng thần sắc đau khổ, ngay cả thanh âm cũng có chút run rẩy, kể tiếp: “Lúc đó Phổ Trí sư thúc Phật lực giảm mạnh, đã bị tà lực xâm vào, như quỷ mị cạnh người, nghĩ ra rằng, nghĩ ra rằng đem toàn thân dân của thôn thảo miếu ra giết sạch, thì Thanh Vân môn nhìn thấy thân phận của cô nhi, nhất định sẽ thu nạp hai đứa trẻ làm môn hạ, vì vậy, vì vậy....”

“A!” Lâm Kính vũ điên cuồng hét to một tiếng, cuối cùng không nhịn được, Trảm Long Kiếm và thân người chém về phía Pháp Tướng, Đạo Huyền vội quát lên: “Mau, mau cản y lại!”

Không đợi ông dứt lời, bọn Điền Bất Dị đã sớm ngăn y lại, Lâm Kính Vũ lệ tràn mặt, khóc lóc đau đớn không ngừng, điên cuồng vẫy vùng không ngớt trong tay bọn Điền Bất Dị, gào thét: “Ta phải giết các người, giết chết hết các người...”

Phổ Hoàng, Phổ Không đứng đầu Thiên Âm Tự, chúng tăng nhân hầu hết đều cúi đầu, mặt có chút hổ thẹn, thấp giọng niệm Phật hiệu không ngừng.

Đạo Huyền trầm ngâm hồi lâu, dường như ngay cả lão cũng cần niệm lực rất lớn mới có thể tiêu hóa được chân tướng không thể tưởng tượng này, sau một lát, lão đột nhiên nói với Pháp Tướng: “Vừa rồi đại sư nói Phổ Trí như ngọn đèn sắp hết dầu, vậy thì chân tướng sự việc đó, các người tại sao mà biết được”

Pháp Tướng trầm ngâm giây lát, đáp: “Phổ Trí sư thúc đã từng kết giao với một dị nhân, được một ít kỳ dược là “Tam Nhật Tất Tử Hoàn”, khi uống loại thuốc này vào, bất kể người có thương thế nặng đến đâu, trong vòng ba ngày có thể kích thích được toàn bộ tiềm lực cơ thể người, giữ lại được tính mạng, nhưng sau ba ngày đó, dù cho thương thế lại trở lại như cũ, cũng sẽ chết chắc không nghi ngờ. Phổ Trí sư thúc đã uống hoàn kì dược này, cuối cùng trong ba ngày chạy về được đến Thiên Âm tự, đem hậu quả của việc này kể rõ tỉ mỉ với ân sư Phổ Hoằng đại sư. Lúc đó ta đang hầu bên mình của ân sư, đứng cạnh cũng nghe được toàn bộ chuyện đó, Phổ Trí sư thúc lúc đó đã hoàn toàn tỉnh táo lại, thông hận ngày hôm đó đã trông phải ác nghiệt tày trời, dù chết ngàn lần cũng không thể thương được một, cuối cùng khóc lóc đau đớn mà tạ hóa!”

Pháp Tướng nhìn chằm chằm vào Trương Tiểu Phàm, chậm rãi nói: “Sự tình thực ra là như vậy, tất cả những chuyện này, tất cả đều là do lỗi của Phổ Trí sư thúc của Thiên Âm Tự, Trương Tiểu Phàm sư đệ không có can hệ gì cả, mong các vị sư thúc của Thanh Vân môn, dù thế nào cũng đừng trách y nữa !”

Đạo Huyền chân nhân thở dài nhẹ nhẹ, thở hắt ra một hơi dài, đúng lúc muốn nói, thì trên đại điện yên tĩnh chợt vang lên một trận cười thê thảm.

“Trách ư? Là ai muốn trách ta đây?”

Tiếng cười này mọi người nghe thấy lạnh lẽo, mang theo hận ý vô cùng, Trương Tiểu Phàm vốn đang cúi đầu thở hổn hển, chậm chậm, chậm chậm ngẩng đầu lên, đôi mắt hấn lúc này hoàn toàn đỏ ngầu như máu mang theo cái lạnh khiến người ta phải rợn tóc gáy, nhìn chòng chọc vào Pháp Tướng.

Pháp Tướng nhíu chặt lông mày, thấp giọng đáp: “Trương sư đệ, người, người phải bảo trọng thân thể, những gì đã qua thì hãy để nó qua đi, những ngày tương lai còn dài.”

“Người! Chết! Đi!”

Đột nhiên, từ giữa hai hàm răng Trương Tiểu Phàm thốt ra ba chữ này, tất cả quần hùng đều thất sắc, chỉ thấy lúc này Trương Tiểu Phàm hoàn toàn giống như biến thành một con người khác hẳn, toàn thân sát khí đằng đằng, bắp thịt trên mặt co quắp lại, hung ác vô bì.

Ngoài xa, Vương Nhị Thúc lại đột nhiên kêu lên: “Quý! Quý! Lại một con quý nữa đến”

Nhưng vào lúc này, ngón tay của lão lại chỉ chính vào Trương Tiểu Phàm .

Quần hùng thất sắc Phổ Hoằng đại sư không kể đến vết trọng thương trên người, đột nhiên đứng dậy. Chỉ thấy rằng Thiêu Hỏa Côn trong tay phải của Trương Tiểu Phàm đang phát ra ánh sáng mờ mờ, Phệ Huyết Châu như được hồi sinh, thanh quang đại thịnh, kết hợp với hắc khí của Nhiếp Hồn Ma bồng, phủ bao quanh Trương Tiểu Phàm vào trong, ngay cả khuôn mặt cũng dần trở nên lò mờ.

Pháp Tướng thất thanh kêu: “Trương sư đệ, mau mau quăng cây gậy đó đi, đệ đã bị tà lực xâm phạm vào...”

“Ha ha ha ha..”

Trương Tiểu Phàm ngừng mặt lên trời cười thảm, thanh âm buồn thảm rít lên: “Chính đạo cái gì, chính

nghĩa cái gì? Các người từ trước đến nay đều lừa ta, ta một đời chống đỡ khổ sở, ngay cả chịu chết cũng vì người mà giữ bí mật, nhưng, ta tính gì đây!...”

Hắn dang cả hai tay hướng lên trời:

“Ta đã tính gì đây hả!.....”

Thanh âm thâm trầm này vang vọng giữa trời đất, làm xúc động tâm hồn người khác, khiến người ta rơi lệ.

Quần hùng tất cả đều biến sắc, Pháp Tướng phi thân lên, vội quát: “Trương sư đệ, mau vớt vật đó đi ngay, nếu không sẽ sa vào ma đạo đó, muôn đời không hồi phục được...”

Trương Tiểu Phàm ngẩng cao đầu nhìn trời, dường như không thèm để ý khi Pháp Tướng xông đến, quần hùng nhất thời yên lòng, xem ra Pháp Tướng sắp nắm được thanh Thiêu Hỏa Côn. Không ngờ đột nhiên giữa không trung vang lên một tiếng kêu dụi dàng, một đạo bạch quang từ phía ngang tập kích đến, Pháp Tướng đột ngột không kịp đề phòng, rên buồn bã một tiếng, bay ngược trở lại.

Quần hùng sửng sốt, chỉ kịp thấy bóng màu xanh lướt qua, Bích Dao sừng sững hiện thân trước người Trương Tiểu Phàm, đối mặt với vô số cao thủ chính đạo, đúng là oai phong凛冽 không sợ hãi chút nào.

Trên mặt nàng, đôi mắt có chút ửng đỏ, hiển nhiên là thương tâm vì Trương Tiểu Phàm, không quan tâm đến những người khác, quay người nắm chặt tay của Trương Tiểu Phàm, vội nói: “Tiểu Phàm, người đi cùng ta, những kẻ mặt người dạ thú này, tất cả đều đang hại người.”

Trương Tiểu Phàm nửa tỉnh nửa mê đáp lại một tiếng, trong thời khắc trời đất lẽ loi cô tịch này, không biết tại sao chỉ có người con gái trước mặt, người mà hắn tin tưởng duy nhất là đang tồn tại. Hắn không tự chủ được nắm chặt bàn tay êm ái đó, cùng nàng bước đi.

Nhưng cao thủ chính đạo đang đầy điện, làm sao có thể để họ đi lại bừa bãi được, đặc biệt chỉ sau giây lát, rất nhiều người nhận ra Bích Dao chính là con gái duy nhất của Tông chủ Quỷ Vương Tông Ma giáo, lập tức xông vào cả lên.

Ngày hôm nay Thanh Vân môn tử thương vô số, tất cả đều do Ma Giáo, với Ma giáo đúng là huyết hải thâm cừu, không đội trời chung, thoáng một cái đã có người chặn lấy đường ra, lại có người đứng ra quát hỏi, bắt đầu hoài nghi Trương Tiểu Phàm có đúng là có mối quan hệ với Ma giáo không.

Bọn Lục Tuyệt Kỳ, Tề Hạo mặt thất sắc, còn những người như Điền Linh Nhi thì ra sức giải thích rằng Trương Tiểu Phàm vừa đánh nhau với lũ người trong Ma Giáo, nhưng những tiếng này yếu ớt, xem ra bị những người đang nổi giận lôi đình lấn át.

Sau giây lát, những kẻ chính đạo trên đại điện đều vây lấy đôi nam nữ thanh niên này vào giữa.

Trương Tiểu Phàm giương cặp mắt đỏ ngầu máu, thân hình nhè nhẹ run lên, cười thảm không ngớt, chỉ cảm thấy trong đầu lúc này chỉ giờ đi giờ lại đều là những cảnh tượng đẫm máu thảm thương, nhưng lại dường như trống rỗng. Các tín ngưỡng, lòng tin hàng ngày này, trong ngày hôm nay đều hoàn toàn đã bị tàn phá.

Bích Dao thì ngược lại, bình tĩnh nhiều hơn hẳn, lúc này nắm thật chặt tay của Trương Tiểu Phàm, cùng đứng bên với hắn, thấp giọng nói: “Tiểu Phàm, đừng sợ, dù có chết thì ta vẫn luôn cùng ở bên ngươi!”

Trương Tiểu Phàm sững sốt, trong đầu dường như tỉnh lại giây lát.

Nhưng đúng vào lúc đó, một tiếng hét lớn vang đến: “Ai dám hại con gái ta?”

Soạt một tiếng, thân ảnh Quỷ Vương xuất hiện trên Ngọc Thanh điện, quần hùng trợn mắt há miệng, bỗng chốc xôn xao.

Sau giây lát, những người trong Quỷ Vương tông như Thanh Long, U Cơ lần lượt xuất hiện, vây quanh lấy Trương Tiểu Phàm và Bích Dao.

Quỷ Vương nhìn xung quanh, lúc này chỉ có duy nhất thực lực của Quỷ Vương tông, thực sự có chút chênh lệch so với hai phái Thanh Vân môn và Thiên Âm tự, nhưng không hề thấy hắn có vẻ gì sợ hãi, đứng thế thủ. Hắn nhìn ngó xung quanh tự đắc, quay đầu lại khẽ cười với Bích Dao: “Dao nhi, con đưa Tiểu Phàm đi trước đi.”

Bích Dao gật đầu, chuẩn bị cất bước, nhưng hành vi làm như không thấy quần hùng chính đạo này, làm sao có thể thực hiện được, hơn nữa lúc này thân phận Trương Tiểu Phàm đặc biệt lớn, hai phái Thanh Vân môn, Thiên Âm tự bất luận thế nào cũng không thể người này đi mất.

Đạo Huyền chân nhân giận dữ quát: “Ngăn lại mau!”

Tiếng quát này vừa thốt ra, các cao thủ chính đạo vốn đã không nhẫn nại được ngay lập tức tiến lên vây lại, chốc lát trên Ngọc Thanh điện bị tàn phá này, lại được kết thành một vòng, nhưng tình thế lúc này lại hoàn toàn ngược lại so với lúc chưa lâu trước, chuyển thành những người trong chính đạo bao vây Quỷ Vương tông.

Xem ra với chỉ với vài công phu này, Quỷ vương tông đã đang ở thế hạ phong, Bích Dao vẫn nắm thật chặt tay của Trương Tiểu Phàm, lo lắng nhìn xung quanh, nhưng Quỷ Vương vẫn mang nét mặt tươi cười, bình tĩnh quan sát cục diện trên trường.

Áp lực của những người trong chính đạo ngày càng lớn, mười người của quỷ Vương tông đã bị ép vào giữa một vòng tròn nhỏ, xem ra tình thế vô cùng nguy cấp, không ngờ đúng vào lúc này, bên ngoài Ngọc Thanh điện đột nhiên vang lên tiếng huýt sáo lạnh lạnh, dị mang lấp lánh, thoáng chốc tiếng kêu thê thảm vang lên không ngừng.

Quần hùng chính đạo cả kinh, sau giây lát sừng sững hiện ra bóng người bay qua, chính là Độc Thần, Ngọc Dương Tử và Tam Diệu Tiên Tử soái lĩnh ba đại hệ phái Ma giáo còn lại chạy đến giúp đỡ.

Cao thủ Ma giáo tới tập hạ trường tham gia chiến đấu, tình thế đột ngột biến chuyển, Độc Thần chậm chậm bước tới đứng tại đó, nét mặt đầy vẻ sung sướng nhìn mọi người đứng bên Quý Vương, mục quang hướng về quần hùng đánh nhau phía trước, trên mặt cũng nở nụ cười khế, nhưng miệng lại thấp giọng nói: “Lão đệ, đệ liều quá!”

Quý Vương khế cười, đáp: “Lão tiên bối vì thánh giáo chúng ta mà mặc tất cả, dám mạo hiểm, ngày sau nhất định được danh truyền thiên cổ, được đệ tử thánh giáo hậu thế truyền tụng.”

Độc Thần cười khỏ một tiếng, trừng mắt nhìn y, chửi khế: “Rắm thôi!”

Đại đội nhân mã này của Ma giáo đuổi tới, Thanh Vân môn vốn đã tổn thương nguyên khí nhiều, những người như Điền Bất Dị tuy đã gắng sức chống đỡ, nhưng đáng tiếc ít không địch được nhiều, lập tức bị ép trở lại, tình thế dần dần nguy cấp.

Đạo Huyền chân nhân mắt nhìn toàn bộ cục trường, hai mắt giống như sắp tóe lửa, trong vòng một ngày, Thanh Vân sơn thần thánh không thể xâm phạm ngày xưa nay đã bị chúng nhân Ma giáo giết tới giết lui, đúng là mối nhục lớn kể từ khi Thanh Vân môn lập phái tới nay.

Nhưng quan trọng nhất vẫn là cục diện khó khăn trước mắt, dường như trong lúc này, ông lại hạ quyết tâm nào đó, gơ tay lên.

Tông chủ bốn đại tông phái của Ma giáo đều chưa xuống đánh nhau, nhãn quang cả bốn người dường như đều nhìn chòng chọc vào Đạo Huyền chân nhân, vừa nhìn đã biết lão tặc lại muốn liều chết phát động Tru Tiên kiếm trận, đâu lẽ để lão thuận ý, giây lát bốn đạo thân ảnh như điện phóng vụt đến, không hẹn mà đồng thời xông đến Đạo Huyền chân nhân.

Thì đúng vào lúc này, dường như chịu lời kêu gọi nào đó, linh thú Thủy Kỳ Lân vốn thường nằm bên ngoài Ngọc Thanh Điện đột nhiên gầm rống một tiếng lớn, xông vào, thế cực mạnh. Con cự thú từ thời thượng cổ này, thực lực của nó không dưới bất kì cao thủ tu đạo nào, tiếng gió của đợt xung kích này rất mạnh mẽ, bị nó đánh trúng không thể xem thường, bọn Quý Vương bị nó ngăn lại, chớp mắt đã thấy Thủy Kỳ Lân đã xông đến bên mình Đạo Huyền chân nhân.

Chỉ thấy nó bò cạnh người Đạo Huyền chân nhân, miệng to há ra một cái, thò ra một vật, Đạo Huyền chân nhân thò tay ra đón lấy.

Giáo chúng Ma giáo kinh hãi, đưa mắt nhìn qua, thấy đó quả nhiên là một thanh trường kiếm, lúc này hoàn toàn không có chút màu sắc, tựa như đúc từ một loại dị thạch nào đó, thân kiếm và chuôi kiếm liền một thể, xem ra cũng chỉ là một thanh thạch kiếm bình thường, nhưng nhìn kĩ lại, trên thân kiếm

đường vân nhiều ngang dọc, phẳng phất còn có chút cũ kĩ tồi tàn, ngoài ra còn có vết rạn nứt nhỏ mờ mờ ngang trên thân kiếm.

Thì ra cây cổ kiếm Tru Tiên, với hình dạng như vậy, lại được cất giữ trong miệng của Thủy Kỳ Lân thì bất kể người nào cũng không nghĩ đến được.

Sau giây lát, trong lúc thanh cổ kiếm Tru Tiên rơi xuống tay của Đạo Huyền chân nhân, đột nhiên, trong nháy mắt từ trên thân thanh cổ kiếm, toát ra bạch quang nóng rực không thể tưởng tượng, chỉ trong phút chốc công phu đó bao trùm Ngọc Thanh Điện rộng lớn lại, quần hùng nhất thời bị chấn động kinh hãi, đều nhất loạt dừng tay.

Nhưng trong tia sáng rực rỡ, thì thấy thân hình của Đạo Huyền chân nhân, rung rinh vài phần. Bọn Quỷ Vương kiến thức lịch duyệt, dường như càng không cần nói gì, cùng lúc nhất loạt lao đến. Bọn Điền Bất Dij hét mắng giận dữ, nhưng đã không kịp đến trợ thủ, không ngờ thân hình Đạo Huyền chân nhân tuy hư nhược, phải vịn vào thân Thủy Kỳ Lân, tay phải cầm hương Tru Tiên kiếm về phía trước vung lên một cái, trong nháy mắt bạch quang như sóng cả lớn chồm đến, tựa bài sơn hải đảo, bọn Độc Thần cùng phát lực, hai bên chạm mạnh vào nhau, kêu lên âm âm.

Ngọc Thanh Điện vốn đã bị phá mất một nửa, lúc này ngay cả những bức tường đứt vách đổ vỡ còn lại cũng âm âm đổ xuống, đất bụi bay mù mịt. Bọn Quỷ Vương không tự chủ được đều lùi lại một bước, mặt bốn người đều biến sắc, uy lực to lớn của thanh cổ kiếm Tru Tiên này, thực là không thể tưởng tượng.

Nhưng dù là như thế, Đạo Huyền trong bao phủ trong ánh sáng chói lọi của cổ kiếm Tru Tiên, phù một tiếng thổ ra một miệng máu tươi, nhưng lão dường như vẫn mặc tất cả, chống mạnh người bay lên mình Thủy Kỳ Lân, Thủy Kỳ Lân gầm to một tiếng, nhe nanh múa vuốt bay vọt lên không trung.

Giữa đất trời, đột nhiên khắc lên một đạo hào quang Tru Tiên, lấp loáng tia sáng rực rỡ, ngày càng mạnh. Cùng với nó là hàng tràng tiếng tụng chú, kiếm khí bảy màu rực rỡ xán lạn vô bì đó, lại bắt đầu xuất hiện trên không trung, không ngừng phân li khỏi kiếm khí đơn sắc, lưu quang đầy màu sắc.

Tất cả giáo chúng Ma giáo đều thất sắc, Độc Thần giậm chân giận dữ, vội nói: “Trận pháp này uy lực quá lớn, không thể đối lực được, chúng ta mau lui.”

Quỷ vương tuy nhìn dáng vẻ lão đảo sắp ngã của Đạo Huyền chân nhân, nhưng cũng không biết rõ tại sao người này bị trọng thương sắp chết, lại có thể thôi động được trận pháp kinh thiên hao tổn tinh nguyên như vậy, nhưng trận pháp này đã phát động, uy lực không thể coi thường, lão rút cục không dám đem tính mệnh của đệ tử Ma giáo ra đánh hết canh bạc, liền thở dài một tiếng, phi thân lên ra hiệu cho đệ tử môn hạ triệt thoái.

Nói xong không cần nhiều lời, Thương Tâm Hoa bay vọt lên cao.

Lúc này Tru Tiên kiếm trận đã bao trùm cả đỉnh ngọn Thông Thiên Phong, đất trời dần dần u ám, có

người ở Quý Vương tông nhìn thấy Bích Dao và Lục Tuyết Kỳ đang đánh nhau, lập tức quay đầu giúp đỡ, chính đạo cũng ra tay dồn dập, lập tức lại loạn lên một toán.

Trương Tiểu Phàm trong lòng thống khổ vô cùng, chỉ cảm thấy trong đầu óc lúc này ý nghĩ hung lệ gào thét cuồng điên, một cảm giác hủy diệt vừa đáng sợ vừa căm đố muốn đem vô số tính mệnh con người ra giết sạch đầy rẫy trong đầu óc hắn.

Thiên Hỏa Côn cũng phảng phất cùng tâm ý với chủ nhân, tia sáng ba màu đỏ, xanh, vàng luân chuyển thay đổi, nhưng rất rõ rệt, màu hồng quang càng ngày mạnh.

Pháp Tướng đứng một bên nhìn thấy rất nóng ruột, từ ngày ở Không Tang sơn bắt đầu gặp Trương Tiểu Phàm, bởi vì duyên cơ bí mật năm xưa đó, lão xem Trương Tiểu Phàm với con mắt khác, lúc này bất luận thế nào cũng không muốn Trương Tiểu Phàm rơi vào Ma đạo, xòe tay ra chớp lấy thanh Thiên Hỏa Côn trong tay Trương Tiểu Phàm.

Bích Dao rất lo lắng, nhưng bị bọn Lục Tuyết Kỳ vây khốn, chỉ vội vàng kêu to: “Tiểu Phàm, cẩn thận” Nhưng dường như Trương Tiểu Phàm không nghe thấy bất kỳ cái gì nữa, mặc cho Pháp Tướng nắm lấy Thiên Hỏa Côn, Pháp Tướng mừng rỡ, nhưng sau giây lát đột nhiên mặt biến sắc, chỉ cảm thấy lệ khí hung mãnh trên Thiên Hỏa Côn như nước triều ập đến, đồng thời trên mặt của Trương Tiểu Phàm vốn thật thà chất phác bỗng đột nhiên xuất hiện nét cười độc ác, giống như nét cười độc ác của ác quỷ.

“AAAAAAA” Pháp Tướng kêu to thảm thiết, bị Hỏa Thiên Côn của Trương Tiểu Phàm đánh mạnh vào ngực, mồm phún ra máu tươi bay ngược trở lại.

Trương Tiểu Phàm ngẩng mặt lên trời hú lên, hai mắt ngầu đỏ, nhảy vào chém giết, gấp rút đến bên mình Bích Dao. Thiên Hỏa Côn hồng mang đại thịnh, phảng phất cũng cuồng hoan không ngừng, cùng với chủ nhân cười điên cuồng sà đến tử vong và máu tươi.

Bọn người Lục Tuyết Kỳ nhất loạt lùi xuống, bất luận như vậy, họ đối diện với Trương Tiểu Phàm không thể ra tay hết sức, nhưng lúc này dường như

Trương Tiểu Phàm đã hoàn toàn điên cuồng, trong mắt hận thù vô hạn, chiêu nào cũng đều lấy đi sinh mạng, trong giây lát bức lui quần hùng.

Bích Dao vui mừng, kéo Trương Tiểu Phàm đi, nói: “Chúng ta đi thôi.”

Hai người đằng không, bay ra phía ngoài điện.

Lúc này trên đường chân trời, kiếm khí đầy rẫy tựa sơn tựa hải, Tru Tiên kiếm trận đã bắt đầu phát động tấn công phe Ma giáo. Lần này, dường như Đạo Huyền chân nhân cũng đang dốc toàn lực, không những mưa kiếm đầy trời rơi xuống mạnh mẽ, nay cả kiếm chủ bảy sắc khổng lồ trong không trung cũng bị chú lực vô hình điều khiển, mang theo thế khai thiên phá địa, xông xuống âm âm.

Kiếm chủ trận pháp này, uy lực không chỉ bình thường, một kiếm công xuống, nháy mắt trong vòng vài trượng máu thịt bay tứ tung, gần mười người ngay cả tiếng kêu cũng không có thì đã hồn phi phách tán, thậm trí dư lực còn lại cũng mạnh không kém, Ngọc Dương Tử nấp trốn không kịp, bị cắt cụt luôn tay

trái, kêu thảm một tiếng, thân hình hóa thành như điện, phá không chạy mất.

Đồng thời lúc này trên không trung, Đạo Huyền chân nhân cũng cơ hồ sức lực kiệt quệ, thân hình nghiêng đi, dường như sắp rơi xuống từ trên mình Thủy Kỳ Lân, khó khăn lắm chống vững được, nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy sau một hồi công phu này, người của Ma giáo đã chạy mất quá nửa, nhưng vẫn còn số ít còn trên đỉnh Thông Thiên Phong, mà một người cuối cùng, đó chính là Trương Tiểu Phàm, Bích Dao đang kéo hấn vôi vàng bay đi.

Đạo Huyền vừa ở trong không trung đã nhìn thấy Trương Tiểu Phàm sa vào Ma đạo, vừa rồi lúc hấn cùng bọn Pháp Tướng, Lục Tuyết Kỳ giao thủ, xuất thủ độc ác điên cuồng vô tình, lúc đó thần thái cuồng điên, hiển nhiên đã hoàn toàn không thể hiểu được nữa.

Nhưng trên mình người đó mang hai đại chân pháp của Thanh Vân môn và Thiên Âm tự, trong tay lại có thêm tà vật bất thể xuất, nếu thả hổ về rừng, e rằng về sau sẽ tạo thành sát nghiệt, mãi mãi trở thành người của Ma giáo tầm thường.

Đạo Huyền thở dài trong lòng, nhưng trong lòng giờ phút này đã đưa ra quyết định, dù cho ngày sau mình bị thiên hạ bàn bạc, cũng quyết định không thể lưu lại nguồn gốc tai họa tuyệt thế này.

Ngay khi đó Đạo Huyền chân nhân mang nốt linh lực cuối cùng, trong chớp mắt tất cả kiếm khí màu sắc trong không trung cùng phát mạnh ánh sáng, đặc biệt là kiếm chủ bảy màu của trận pháp lại lớn lên một nửa, kêu lên âm âm chấn động trời đất, giống như thiên thần xa xưa cuồng nộ, xông xuống dưới đánh thẳng về phía Trương Tiểu Phàm.

“A!” không chỉ nói người bên Ma giáo thất sắc, ngay cả người bên chính đạo, quần hùng Thiên Âm tự và Thanh Vân môn tất cả đều biến sắc, Điền Bất Dij và Tô Như sắc mặt nhợt nhạt, Điền Linh Nhi kinh hãi kêu lên một tiếng, rồi ngất đi.

Còn bên cạnh, Lục Tuyết Kỳ nắm chặt thần kiếm Thiên Gia, mặt không còn chút huyết sắc, ngay cả thanh Thiên Gia đang nắm trong tay cũng run lên nhè nhẹ.

Đường kiếm khổng lồ kinh thiên này, đánh thẳng xuống đầu, khi chưa xuống dưới mặt đất, tiếng kêu cồm cộp to đã phát ra, mặt đất bên cạnh Trương Tiểu Phàm trong vòng một trượng bắn tóe ra vô số, cuồng phong gào rú, bao phủ hấn phía trong, hấn đã vào cục diện chắc chết.

Trương Tiểu Phàm hai mắt ngầu đỏ, người bị kiếm khí vô hình che phủ, vùng lên không được, trong lòng cảm phần uất hận khó kiềm chế nổi, mắt trừng trừng nhìn thanh cự kiếm khủng bố mang theo sát ý khôn cùng trên trời đang rơi xuống mau lẹ, há miệng gầm lên điên cuồng:

“AAAAA AAAAAAA AAAA!.....”

Thanh âm này chấn động bốn bề, thiên địa biến sắc, chỉ có độc nhất thanh kỳ kiếm Tru Tiên đó giống như vật vô tình tru diệt thần phật đầy trời, vẫn không dung tình chút nào đánh thẳng về phía hấn, xem ra Trương Tiểu Phàm sắp thành vong hồn dưới kiếm, thịt nát xương tan.

Bỗng nhiên, giữa trời đất đột nhiên yên tĩnh, thậm chí ngay cả thể kinh thiên động địa của Tru Tiên

kiếm trận cũng trong chớp mắt nín thở....

Cánh tay quen thuộc dịu dàng mà trắng muốt quen thuộc bao năm qua, xuất hiện bên người Trương Tiểu Phàm, âm thanh của tiếng chuông nhỏ yếu ớt, thánh thót đẩy hẳn đến một bên.

Thanh âm dường như đã ngủ say hàng ngàn vạn năm, lúc này buồn bã vang lên, vì người yêu dấu trong lòng mà tụng lên khe khẽ:

.....

Cửu U âm linh, Chư thiên thần ma,

Ỡ ngã huyết khu, phụng vi hi sinh

(Cửu U âm linh, các vị thiên thần ma quý

Ta nguyện hi sinh hiến máu của thân thể ta)

.....

Nàng đứng trong gió cuồng liệt, mắt hơi đỏ lên nhìn về phía Trương Tiểu Phàm, trên gương mặt trắng ngần phảng phất nụ cười mờ nhạt.

Ngọn gió đó thổi tung bộ quần áo màu xanh của nàng, tung bay phần phật, giống như cảnh sắc đẹp nhưng thâm hiểm của thế gian nhân thế.

Lòng Trương Tiểu Phàm trầm xuống.

Đột nhiên, hấn há to mồm kêu lên điên cuồng rồi bị cuồng phong bức trở lại, hấn dường như đã điên, nhảy vọt lên xông về hướng Bích Dao nhưng lại bị hơi thở thần bí đẩy bật ra. Trong đôi mắt đỏ ngầu máu chảy ra một dòng lệ đỏ, lăn qua má hấn.

Người con gái trong gió đó, đang giơ hai tay, hướng về mưa kiếm đầy trời, hướng về thanh cự kiếm uy thế đoạt tận trời đất.

.....

Tam sinh thất thế, vĩnh đọa Diêm La

Chỉ vì tình cố, tuy tử bất hận

(Ba đời bảy kiếp, mãi mãi rơi xuống Diêm La

Chỉ vì tình yêu, dù chết nhưng vẫn không hối hận)

.....

Cuồng phong kịch liệt đột nhiên chuyển phương hướng, biến thành cơn xoáy lốc cực đại xoay quanh mình Bích Dao, người con gái uyển chuyển xinh đẹp đó bị cuồng phong đẩy lên lưng trời, nghênh tiếp thanh kiếm khổng lồ bảy màu lưu chuyển đó.

Nàng là ánh sáng duy nhất lúc đó, trong trời đất.

Giây lát...

Vô số sương mù màu huyết sắc từ trong thân thể nàng trong nháy mắt phun ra, ngưng thành bức tường máu như hồng ngọc long lanh trước người nàng, đồng thời trên vẻ mặt trắng muốt của nàng bay ra chín

làn khói nhẹ thoát ẩn thoát hiện, tan vào trong bức tường máu.

Bức tường máu đó phút chốc sục sôi bùng bùng, như lửa đốt cháy si tình nóng rực không ngừng, đốt theo tất cả những tuyệt vọng nhiệt tình, phát ra ánh sáng chói lọi rực rỡ không thể so sánh được, bay ngược lên trời.

Đập vào kiếm chủ Tru Tiên ầm ầm!

Ánh sáng chói lọi rực rỡ làm chói mắt, không ai có thể mở được mắt ra nhìn.

Tiếng vang lớn không thể dùng lời nào để hình dung được đã chấn động cả bầu trời xanh, thanh Tru Tiên kiếm với thế không thể cản nổi bay ngược trở lại, kiếm khí đầy trời bay rối loạn, còn trên Thông Thiên Phong, đỉnh núi chấn động mạnh mẽ, loạn thạch bay loạn xạ, trên thân núi dường như bị cắt rời xuất hiện vô số vết nứt to lớn. Dường như ngày tận thế đã tới.

Thấp thoáng, một thân ảnh mảnh mai buồn thảm từ trên không trung chậm chậm rơi xuống.

Giữa trời đất, đột nhiên toàn bộ yên tĩnh trở lại, chỉ có một thanh âm, một tiếng gầm to điên cuồng xé ruột xé gan vang lên:

“Không.....”

Bóng tối vô tận che phủ cả thế gian, hắn run lên trong bóng tối, không dám nhúc nhích, không dám đối mặt, không dám tỉnh lại.

Nhưng cuối cùng thì hắn vẫn đang tỉnh.

Tay run rẩy từ từ nắm chặt lại, rồi lại thả ra, hắn chậm chậm giương to mắt, dường như để làm được như vậy, cũng cần tất cả toàn bộ dũng khí của hắn.

Một căn thạch ốc bình thường, bố trí vừa đơn giản vừa giản dị, hắn từ từ bước xuống giường, không dám nghĩ đến bất kỳ cái gì, thậm chí ngay cả Thiêu Hỏa Côn đặt cạnh tay hắn, hắn không để ý tới, dường như đang chịu một chỉ dẫn nào đó, hắn đi về phía cửa phòng, chậm chậm bước ra ngoài.

Bên ngoài là một con đường cái dài, còn có không ít người đang bận rộn yên tĩnh đi lại như con thoi, nhưng bất kể là ai, khi vừa nhìn thấy hắn, đều lập tức lùi sang một bên, cúi thấp đầu xuống.

Hắn bước đi mù mịt, dường như đang có thanh âm nào đó đang gọi hắn. Rất nhanh, hắn đi tới một góc rẽ, nơi đó có một căn thạch ốc lớn, cửa khép hờ, bên đầu khác của góc rẽ, chuyển đến một thanh âm quen thuộc, tựa hồ như giọng nói của người tên gọi Thanh Long trong ký ức.

“Quý tiên sinh, người là thiên hạ đệ nhất kỳ nhân, xin ngài nể mặt Thánh Mẫu Minh vương, cứu...”

Tiếp đó một tiếng thở dài, trong bóng tối một thanh âm trầm thấp vang lên: “Quý Vương tông có ân đối với ta, không phải là ta không tận lực, chỉ vì Bích Dao tiểu thư đã dùng chính Lệ Huyết Độc Chủ thảm

liệt nhất trong Thánh giáo chúng ta, đây cũng chính là Si Tình Chú tự cổ truyền tới của chúng ta. Độc Chú này sẽ đem tinh hoa huyết nhục của một người để đánh thức chú lực, lại hấp thu tam hồn thất phách của bản thân tu luyện, như vậy là đã mặc kệ tất cả, do đó mới sinh ra được lực nghịch thiên. Nhưng người dùng Độc Chú này, nhất định hồn phi phách tán, mãi không chiêu sinh, ta thật cũng không có cách nào!”

Thanh Long lấp bắp nói: “Quý tiên sinh, nhưng mà....”

Thanh âm đó cắt lời: “Ta biết ngươi muốn nói gì rồi, không sai, đúng là ở lúc đó kì bảo Hợp Hoan Linh trên người Bích Dao, đã đem hấp thu lại được một hồn còn sót trong số tam hồn thất phách bị hấp thu đi kia, giữ trong mình chiếc chuông đó, do vậy mà nhục thân của tiểu thư mới không bị diệt. Nhưng, nhưng thuật hồi hồn này, đã sớm thất truyền hàng ngàn năm, chỉ có ngàn năm trước Nam Cương Ác Địa, một bông sớm nở thoáng tàn của Hắc Cô tộc nghe nói có kỳ thuật này, nhưng cũng đã sớm bị tuyệt diệt, đó, đó thứ lỗi cho ta không thể giúp được.”

Thanh Long im lặng, hồi lâu mới đáp: “Nhưng Tông chủ đã không ăn không uống biết bao ngày, bây giờ lại đã... Quý tiên sinh, Tông chủ luôn kính trọng ngài, ngài đi khuyên ông ấy đi.”

Thanh âm đó chậm chậm đáp: “Quý Vương tông chủ thương tâm quá độ, đợi ngày dài qua lâu, tự nhiên sẽ tốt lên....”

Thanh Long không muốn nói thêm gì nữa, đột nhiên thân hình rung động, dường như phát hiện được gì đó, quay đầu về phía đó nhìn, chỉ thấy một thân ảnh yếu ớt xanh xao, từng bước từng bước tiến đến trước cửa, sau đó dường như đã lấy hết dũng khí của mình, cuối cùng bước vào phía trong.

Lại không một tiếng động.

Thanh Long cúi đầu lặng lẽ, trong bóng tối, dường như cũng có người chuyển đến tiếng thở dài lạnh lẽo.

Trong gian thạch ốc, người con gái xinh đẹp đang nằm yên tĩnh trên bệ đá bằng bạch ngọc, giống như đang ngủ say. Phụ thân của nàng đang ngồi bên cạnh, nắm lấy tay nàng, cứ nhìn con gái như ngây dại như vậy.

Trương Tiểu Phàm ngơ ngẩn nhìn, lệ tuôn trào không nói gì, hai chân mềm oặt, cuối cùng cũng không thể gượng được nữa, ngã ngồi bên cạnh mình Bích Dao.

Khuôn mặt dịu dàng và điềm tĩnh đó, từ đó trở thành ấn tượng không thể phai mờ trong ký ức cả một đời hắn.

Trong căn thạch ốc vắng lặng, một tiếng khóc buồn thảm, khe khẽ nghẹn ngào cất lên:

“Sao nàng ngọc như vậy.....ta còn vẫn chưa nói với nàng, rằng người mà ta nhìn thấy trong miệng chiếc giếng cổ đó chính là nàng mà!.....”

Thanh Vân Sơn.

Tiểu Trúc Phong.

Đêm đã khuya.

Lục Tuyết Kỳ lặng lẽ đứng trên đỉnh núi, nhìn xa xăm về nơi xa, nhưng thấy sắc đêm lạnh ngắt, đầy trời tinh quang lấp lánh, phảng phất chế giễu dục nhân thế gian tranh đấu trong cõi hồng trần.

Tiếng bước chân vang lên, thanh âm quen thuộc mà tôn kính của sư phụ nàng, từ phía sau nàng vang lên: “Kỳ nhi, sao con lại đứng ở đây?”

Lục Tuyết Kỳ không nói gì.

Thủy Nguyệt nhìn nàng, đột nhiên thở dài một tiếng, bước đến bên nàng, nói khẽ: “Con lại nghĩ đến người đó ư?”

Lục Tuyết Kỳ trầm mặc, trên mặt có nét thống khổ, đáp: “Sư phụ, đáng lẽ không nên là người như thế, đáng lẽ không thể biến thành là người như vậy được!”

Thủy Nguyệt phảng phất cũng trầm mặc, hồi lâu mới dịu dàng nói: “Đây đều là mệnh cả, Kỳ nhi, sau này khi con gặp mặt người đó, lúc đó chính là ở thế kẻ thù bất cộng đới thiên rồi, con phải tự mình nhớ rõ. ”

Nói xong, bà thở dài một tiếng, quay người bước đi.

Chỉ còn lại một mình Lục Tuyết Kỳ đứng đó, gió núi thổi tới, nàng chỉ cảm thấy trên mình lạnh lẽo, lặng lẽ nhìn về phương xa, dùng thanh âm chỉ mình mình nghe thấy, nói khẽ:

“Khi lại gặp mặt cùng y ....”

Đêm lạnh như nước, chiếu xuống thân ảnh cô đơn của nàng.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 85

Thập niên

Mây đen xám xịt vẫn vũ giữa trời đêm, bầu không u ám như đè nén mặt đất, những sợi mưa mỏng phiêu lạc giữa vòm trời, bắt gặp những cơn gió hun hút lạnh lùng, oằn mình trong không trung trước khi rơi xuống đất.

Mặt đất hoang vu, trước sau không một bóng xóm thôn nhà cửa, bốn bề cây cỏ mênh mông, chỉ duy nhất một lối mòn xưa cũ từ mù xa nổi lại, cô đơn mỗi mòn dài về nơi tít tắp mông lung.

Trời đêm mây giăng mù mịt, từng hồi sấm giật âm ì, mưa mỗi lúc một thêm nặng hạt, đan nhau như một tấm màn dày nổi lên bầu trời mặt đất.

Đất rộng lặng thình, chỉ có tiếng gió mưa thét gào hoang dại, tứ phía tối sẫm, trên cỏ đạo bỗng xuất hiện một ánh đèn leo lét, cô độc nhỏ nhoi.

Một căn nhà đơn độc giữa chốn hoang vu, chủ quán họ Hà, tuổi ngoài tứ thập, ở nơi cách Tiểu Trì Trán chừng một ngày đường, giữa chốn hoang tịch, cạnh con đường nhỏ, một mình vất vả dựng lên liếp nhà đơn bạc làm nơi trà nước cho khách vắng lai nam bắc, nhọc nhằn cóp nhặt từng cắc từng hào.

Thời khắc ấy, Hà lão bản đang ngồi co ro sau quầy, ngưng thần lắng nghe tiếng mưa quật gió gào lạnh lẽo bên ngoài, lông mày xoắn tít lại với nhau, ngán ngẩm thở dài nhè nhẹ. Thời tiết quái thai thế này, e rằng chờ cả ngày cũng sẽ chẳng kiếm thêm nổi một mống khách.

Quán trà nhỏ của lão nằm trong khoảng giữa Tiểu Trì Trán và một ngọn núi lớn ở phía Tây, tên gọi là Không Tang Sơn, ngoài cửa vắt ngang một con đường nhỏ, từ xưa đã là nơi thương lữ thường qua lại, cũng là con đường trọng yếu dẫn tới tòa thành lớn nhất phía đông - Đông Hải Xương Hợp Thành, vậy nên cũng thường xuyên có lữ khách ghé qua.

Lúc này, trong màn đêm mưa gió, tại nơi hoang sơn tiểu điểm ấy, không ngờ cũng có được vài ba người khách, ngồi lặng im trong khung cảnh hôn ám của quán trà, trốn tránh màn mưa gió thê lương khổ sở bên ngoài.

“Phùng!”

Ngọn đèn leo lét trước mặt Hà lão bản bỗng nhiên cháy bùng lên, khiến gã chủ quán trung niên đang mơ mơ màng màng bỗng giật mình bừng tỉnh. Ngoài trời mưa bão ngày càng dữ dội, ù ù ào ào, coi bộ đêm nay đám khách nhân không cách nào rời khỏi đây được.

Lão chợt động tâm, ngẩn cổ nhìn đám khách nhân đang trú mưa trong quán của mình. Tiểu điểm đơn

sơ chỉ vồn vẹn có năm cái bàn, lúc này ba bàn là có khách ngồi. Nơi cái bàn ở góc trong cùng, một nam nhân ngồi cô độc trong cảnh tranh tối tranh sáng, chỉ thấy hắt lạng lẽ một mình, khuôn mặt mơ hồ lẫn khuất dưới ánh đèn leo lét.

Trong hai cái bàn gần cửa hơn, một thì là một lão nhân khí độ bất phàm cùng một thiếu nữ trẻ tuổi đang ngồi. Lão nhân tay cầm một cây gậy trúc, khẽ dựa vào thành bàn, đầu gậy có treo một tấm vải điều, trên có mấy chữ “Tiên nhân chỉ lộ”, xem ra là loại giang hồ thuật sĩ.

Cái bàn cuối cùng có nhiều người ngồi nhất, đều là phường thương lữ, cả thầy có bốn người, góc nhà sau lưng họ chông chất hàng hóa vật phẩm. Lúc này, một gã trai trẻ trong bọn đang ngồi lau bầu nguyên rửa thời tiết quái quỷ.

“Thôi, đừng nói nữa”, một lão già có vẻ lớn tuổi nhất trong đám bốn người sảng giọng, rồi quay qua nhìn Hà lão bản cười cười, có ý biện bạch, nói: “Hà lão bản, hôm nay trời đất mưa gió tộ quá, làm liên lụy lão phải bồi tiếp bọn ta khuya khoắt thế này”.

Hà lão bản mỉm cười lắc đầu. Cổ đạo này là nơi cánh thương lữ thường xuyên qua lại, dừng chân nghỉ lại quán trà của lão cũng nhiều, vì thế lão cũng có không ít khách quen. Lão hạ giọng nói: “Không hề chi, thức khuya đối với tiểu nhân là chuyện tầm thường, có điều hôm nay từ tảng sáng thì mây mưa đã mù mịt đầy trời, chẳng hay tiên sinh có việc khẩn thiết lắm không?”

Lão già nghe mấy câu ấy, tức thì quay qua nhìn mấy người bạn đồng hành, cười nhả nhó: “Kỳ thật bọn ta chẳng hề hay biết thời tiết hôm nay lại tời tộ đến thế này, đã lỡ lên đường mất rồi, thật là tiến thoái lưỡng nan”.

Hà lão bản “À” lên một tiếng.

Lão già nâng tách trà trước mặt lên làm một hơi cạn ráo, đoạn nói: “Hà lão bản ôi, đời thuở bây giờ, khó khăn lắm!”

Hà lão bản giật mình lấp bắp: “Là sao?”

Lão già cười khỏ một tiếng, nói: “Mười năm về trước, Ma giáo tưởng như đã tiêu ma tằm tích, đột nhiên lại tái xuất, nghe nói ở Thanh Vân Sơn đã cùng với thần tiên các môn phái chính đạo gây nên một cuộc đại chiến khốc liệt. Từ đó về sau, trong vòng mười năm trở lại đây, Ma giáo không những không bị chính đạo tiêu diệt mà còn ngày một hưng thịnh, khắp nơi trong thiên hạ chỗ nào cũng nghe nói có chuyện Ma giáo cùng chính đạo tranh đi đấu lại với nhau”.

Hà lão bản trầm ngâm, chỉ thấy lão già thở dài một tiếng nói tiếp: “Bọn họ đánh nhau, lũ bình dân bách tính chúng ta tất nhiên không quản được, nhưng mà cứ tranh đấu ngày này qua tháng khác, thiên hạ trở nên đại loạn, khiến cho hôm nay đạo tặc hoành hành, cướp của đốt nhà nhiều không kể xiết. Bọn chúng ta ra bên ngoài kiếm chút cơm ăn áo mặc, trong bụng lúc nào cũng lo lắng thon thót, chỉ sợ gặp phải thảo khấu cường nhân, nên đi đường lúc nào cũng phải vội vàng cấp tốc, chẳng ngờ lại bị mưa gió ngang trở ở đây, quả đã gây phiền toái cho Hà lão bản”.

Hà lão bản lắc đầu nói: “Chuyện đó đâu có hề chi, tiên sinh bắt tất phải bận lòng...”

Hà lão bản nói chưa dứt lời, thốt nhiên từ trong góc quán một thanh âm dậm dẳng xen vào: “Nói vậy phải chăng là tiên sinh đây cho rằng việc thiên hạ đại loạn, đạo tặc hoành hành hôm nay tựu trung lại là do Ma giáo gây ra?”

Lão lái buôn già giật mình, nhưng cũng không trả lời, chỉ thấy lão thầy tướng cùng cô thiếu nữ ở bàn bên cũng đang nhìn về phía mình. Người thiếu nữ ánh mắt trong trẻo, dung nhan xinh xắn, má lúm đồng tiền, thật khiến người ta phải yêu mến.

Lúc này đây nàng đang nhìn lão lái buôn già mỉm cười: “Vị lão trượng này!”

Lão già nhìn nàng hỏi: “Có chuyện gì vậy, cô nương?”

Thiếu nữ trẻ tuổi nhẹ nhàng nói: “Lão trượng, khuôn mặt lão gầy mòn nhẵn nhéo, nhưng hình diện không bị phá tướng, cuộc đời lão tuy trải qua nhiều sóng gió thăng trầm nhưng chắc chắn cuối cùng sẽ được bình an. Có điều ở trước trán lão có một cái sẹo nhỏ dài sáu phân, chạy ngang khuôn mặt, ngăn trở đường sinh mệnh, đường tài lộc, cho thấy lão khi về già có thể sẽ gặp kiếp nạn lớn. Xem tuổi tác của lão bây giờ, chỉ bằng bớt mồm bớt miệng một chút, may sẽ bớt đi được vài mối tai họa”.

Đám thương lữ thấy đều biến sắc, lão già thì đứng phắt dậy, trợn mắt nhìn một già một trẻ chằm chằm, nhưng hai người đó chẳng hề phản ứng chút nào, thần thái cứ tự nhiên như chẳng có gì xảy ra. Hồi lâu, sắc mặt lão thoáng tỏ vẻ hồ nghi bất định, đưa mắt nhìn khắp xung quanh, cuối cùng lại ngồi xuống, hướng về phía người thiếu nữ chấp tay nói: “Đa tạ cô nương chỉ điểm”.

Lão ngồi xuống rồi thì tiểu điếm lập tức trở lại yên tĩnh, duy có nam nhân thần bí nơi chiếc bàn góc trong cùng từ đầu tới giờ vẫn an nhiên trầm mặc, thủy chung không hé răng lấy nửa lời.

Đêm dài dằng dặc, lòng người khó cưỡng, chỉ một lát sau đám thương lữ đã lại bắt đầu tán gẫu rì rầm, nói tới nói lui cuối cùng lại quay về chuyện trận chính - tà đại chiến hồi mười năm về trước trên Thanh Vân Sơn.

Mấy gã thương nhân ấy xét cho cùng cũng chỉ là bình dân bách tính, tất nhiên đâu đã từng tới hiện trường mà xem xét được giây nào, bắt quả chỉ là nghe lại từ chỗ này chỗ khác, nhưng bàn luận với nhau vô cùng sôi nổi. Những chuyện chính đạo cao nhân tu chân luyện đạo trước nay đối với người ngoài luôn được bao phủ bởi một lớp màn huyền bí, đích thực là đề tài tuyệt vời cho đám bách tính bàn bạc lê la.

Càng nói càng hăng, mấy gã trẻ tuổi ngày một to tiếng, những người khác trong quán nghe thấy cũng bị hấp dẫn bởi câu chuyện của quá khứ.

“... Tóm lại, lúc ấy tình thế Thanh Vân Môn như ngàn cân treo sợi tóc, may phước Đạo Huyền lão thần tiên công tham tạo hóa, chỉ dùng ngón tay khê chỉ một cái, tức thì sấm chớp đầy trời, kinh thiên động địa, nghe nói ở xa đến ngoài trăm dặm hãy còn nghe thấy, cuối cùng cũng đẩy lui được bọn Ma giáo!”

“Rầm thối!” thốt nhiên có tiếng chửi đồng, coi lại thì ra phát xuất từ miệng lão nhân khí độ bất phàm

ngồi cùng bàn với thiếu nữ nọ. Đám người giật mình hoảng hốt, quay hết qua nhìn hai ông cháu nhà nọ, chỉ nghe lão nhân đó nói: “Nếu Đạo Huyền quả thực lợi hại như vậy thì tại sao trong trận chiến ở Thanh Vân Sơn năm đó, môn hạ Thanh Vân Môn chết tới chừng ấy người, thất mạch thủ tọa bảy người cũng chết mất hai, còn như trưởng lão đệ tử thì tử thương vô số? Người trông lữ ma đầu Ma giáo đều là phường bị thịt ăn trắng mặc trơn như người hết chắc?”

Mọi người bật cười nghiêng ngả, thiếu nữ bên cạnh lão nhíu mày, khề giọng nói: “Gia gia, cháu vừa mới khuyên người ta bớt mồm bớt miệng phút trước, sao phút sau ông đã nói tóa lua như vậy?”

Lão nhân cười ha hả, thần sắc vốn dĩ phảng phất vẻ tiên phong hạc cốt đột nhiên biến ra vô cùng đắc ý, hạ giọng nói: “Tiểu Hoàn, người bất tất phải dọa ta, ta sớm đã để người coi tướng mệnh cho ta, tuy là cả đời phiêu đảng, nhưng về sau lại có hậu vận, bình yên cho tới già, khi chết cũng có người đưa tiễn nữa, ha ha, không sợ đâu, không sợ đâu!”

Thiếu nữ vừa mới nhấp một ngụm trà, nghe lão nói vậy thì phát sặc, ho sù sụ liền mấy tiếng, trừng mắt nhìn lão già tức tối, chỉ thấy lão vẫn dương dương đắc ý như chẳng thêm để ý đến xung quanh.

Một già một trẻ đó, chính thị là lão thầy tướng lang bạt kỳ hồ Chu Nhất Tiên cùng cô cháu gái Tiểu Hoàn. Đã mười năm qua rồi kể từ cuộc đại chiến Thanh Vân Sơn, Tiểu Hoàn đã vụt hóa thành một thiếu nữ xinh đẹp thanh tú, chỉ có điều nàng vẫn cùng lão già Chu Nhất Tiên phiêu bạt khắp chân mây góc bể.

Lúc này thì căn bệnh kinh niên của lão thầy tướng Chu Nhất Tiên lại tái phát, chẳng nề hà gì là mới gặp lần đầu, thân nhiên kéo một cái ghế lại ngồi vào giữa đám thương lữ, bắt đầu ba hoa về cuộc chiến ở Thanh Vân Sơn năm đó một cách hùng hồn. Tiểu Hoàn ở bàn bên tức đến phát ghen nhưng cũng đành bó tay chẳng thể làm gì.

Tài ba hoa của Chu Nhất Tiên thì đúng là số một, lại thêm lão đã bôn tẩu giang hồ bao nhiêu năm, những chuyện nói ra đều dựa trên sự thực mà thêm mắm dặm muối nên hề mở miệng là sống động hoạt bát, cứ như là sự việc đang xảy ra trước mắt, thật hơn xa mấy gã thương lữ trẻ tuổi. Chẳng mấy chốc Hà lão bản cũng chịu không nổi phải chạy lại xin một chân ngồi nghe, cả đám quây thành vòng tròn, vểnh tai nghe Chu Nhất Tiên khoa chân múa tay, ba hoa thiên địa về những chuyện xảy ra trong quá khứ...

“Ôi!”

Chuyện đến hồi gay cấn, mấy gã ít tuổi đồng thanh kêu to kinh hãi, một gã không nhịn được cất tiếng hỏi: “Lão trượng phải chăng khi đó cũng có mặt tại hiện trường, làm sao lại biết chính xác đến từng chi tiết như vậy?”

Chu Nhất Tiên ưỡn ngực, đưa tay khề phui phui áo, lắc đầu cao ngạo: “Mấy chuyện đâm chém giết chóc, ta đã nguyện không nhúng tay vào, đành để cho mấy đứa tiểu bối Thanh Vân Môn lo liệu thôi!”

Đám người chân động, tức thì cảm thấy vô cùng kính ngưỡng đối với vị lão trượng này, bỗng nghe bàn

bên có tiếng “phì” một cái, chỉ thấy Tiểu Hoàn lại bị sặc nước trà, phun mạnh hết ra ngoài, đám ngực ho khùng khục.

Chu Nhất Tiên trợn mắt nhìn Tiểu Hoàn một cái rồi lập tức quay lại với đám thính giả cười ha hả, chợt nghe một gã trẻ tuổi ở bên khẽ hỏi: “Lão trượng, cái vị đệ tử Thanh Vân Môn họ Trương đó cuối cùng ra sao, có thực là anh ta đã phản xuất Thanh Vân Môn không?”

Chu Nhất Tiên nhíu mày, trầm mặc một lúc mới lắc đầu nói: “Chuyện này thực ra không ai dám chắc, khi ấy chiến cục vô cùng hỗn loạn, Trương Tiểu Phàm lại rơi vào hôn mê, cuối cùng bị người của Ma giáo mang đi, từ đó tới giờ chẳng có tung tích gì cả”.

Đám người xung quanh sục sục thở dài. Kỳ thật thân thế của Trương Tiểu vốn rất huyền bí, không chỉ là ở Thanh Vân Môn, mà còn là một bí mật trọng đại của Thiên Âm Tự, tuyệt không truyền ra đến bên ngoài, nhưng ngày hôm ấy khi bí mật bị công khai thì có rất nhiều người đang có mặt ở đó, đặc biệt có cả những người trong Ma giáo, vì thế nên cùng với thời gian mười năm đó, câu chuyện đã từng chút từng chút được truyền tụng trong dân gian. Bất quá là khi nghe Chu Nhất Tiên kể lại, người ta có cảm giác dường như chính mình đang có mặt tại Ngọc Thanh Điện trên Thông Thiên Phong ở Thanh Vân Sơn hôm đó, tận mắt chứng kiến sự việc xảy ra.

Hà lão bản thở dài một tiếng, nói: “Không biết số phận chàng thiếu niên đó hiện giờ ra sao?”

“Hắn giờ ư...” thốt nhiên trang nam nhân thần bí nơi góc quán nãy giờ vẫn câm lặng bỗng nhiên cất tiếng, thanh âm phảng phất nỗi tang thương.

Chu Nhất Tiên quay đầu lại nhìn ngắm người nam tử vừa lên tiếng, nói: “Vị huynh đài này chẳng hay có biết được chút gì chẳng?”

Người đó trầm ngâm im lặng, hồi lâu mới chậm rãi trả lời: “Ta tự nhiên là biết, chỉ có điều bây giờ dù lão có gặp lại hắn cũng không thể nào nhận ra được hắn nữa...”

Tiểu Hoàn cau mày: “Ông nói sao?”

Người đó không trả lời, thân dạng một lần nữa lại đắm chìm trong bóng tối lặng câm.

Ngoài kia mưa gió đầy trời, phảng phất như có vẻ thê lương run rẩy.

...

***

Không Tang Sơn, Vạn Bức Cổ Quật.

Tám trăm năm trước, tiền bối Ma giáo là Hắc Tâm Lão Nhân tại đây đã khai sáng ra Luyện Huyết Đường một thời hưng thịnh cực đỉnh, hiệu lệnh Ma giáo, chấn nhiếp thiên hạ. Song đến đám hậu bối hiện giờ thì không còn được như xưa nữa, thánh địa hoang lương điêu tàn, vô cùng thê thảm.

Ân sâu dưới lòng Vạn Bức Cổ Quật là Tử Linh Uyên, nơi đây lúc này đang bị vô số ngoại địch đột

kích chiếm cứ.

“Tử Linh Uyên”, ba chữ đại tự theo lối cổ triện như rồng bay phượng múa khắc sâu trên một tảng cự thạch, tất cả môn nhân cuối cùng của Luyện Huyết Đường nhất hệ đều tụ tập ở đó, lưng dựa sát vào khối cự thạch. Lùi sâu thêm vài bước nữa là đến một vực thẳm tối om, sâu hun hút khó dò, Tử Linh Uyên thực sự chính là nơi ấy.

Nhân số Luyện Huyết Đường không ngờ chỉ còn vồn vẹn chưa đến mười người, nhìn qua thấy Niên Lão Đại, Lưu Hạo, Dã Cầu Đạo Nhân ba người đang đứng ở chính giữa, trên mình kẻ nào cũng mang vài vết thương, sắc diện mệt mỏi kinh hãi đến cùng cực, trên mặt đất trước mặt nằm la liệt ngang dọc hàng chục thi thể, vài kẻ trong số đó y phục toàn thân màu đen. Lúc này chúng nhân Luyện Huyết Đường đang bị bao vây bởi một đám đông hắc y nhân, tất cả đều có thù hình một cái khô lâu trước ngực.

Niên Lão Đại hít một hơi thật sâu, cố tự trấn định tinh thần, ngẩng đầu cất tiếng nói, bỗng nhiên phát hiện giọng nói của mình không hiểu sao đã trở nên khản đặc: “Chư... chư vị Quý Vương Tông giáo hữu, Luyện Huyết Đường chúng tôi chỉ là một hệ phái rất nhỏ trong Thánh giáo, từ trước tới giờ chưa từng đắc tội với Quý Vương Tông, không... không biết Quý Vương tiên bối vì sao lại đối xử với chúng tôi như thế?”

“Hừ!” một tiếng lạnh lẽo, một tên trong đám vô số hắc y nhân bước lên trước, trước ngực tên này thù một chiếc khô lâu sắc vàng, nổi bật khác hẳn so với đám hắc y nhân còn lại, có vẻ là đầu lĩnh của bọn này, lạnh lùng nói: “Niên Lão Đại, tình thế trong Thánh giáo giờ đây đã vô cùng rõ ràng minh bạch, Quý Vương Tông Chủ đã không ít lần gửi thư cho người, nhưng các người như cỏ mọc đầu tường, gió đâu nghiêng đấy, ngày hôm nay giả bộ để ứng phó với chúng ta, ngày mai lại quy lụy xin làm Trường Sinh Đường môn hạ, tâm địa của người Quý Vương Tông Chủ lẽ nào lại không nhìn thấu?”

Niên Lão Đại mặt mày thất sắc, biết là trong Thánh giáo hiện giờ, tứ đại môn phái kình chống nhau ngày một ác liệt, thi thoảng lại nghe nói có một vài tiểu hệ phái không nơi nương tựa bị tiêu diệt bởi những nhân vật thần bí. Ngày hôm nay Quý Vương Tông đột nhiên tiến hành một cuộc đại sát nhập (1), lão đã tốn bao nhiêu tâm huyết sức lực mới duy trì được Luyện Huyết Đường trong suốt những năm qua nhưng giờ đây sắp bị người ta tru diệt, mặc dù trước mắt trì hoãn được một lúc nhưng xem ra tình thế đã quá rõ ràng.

Quả nhiên tên hắc y nhân cất tiếng cười lạnh lẽo nói: “Niên Lão Đại, ta nhắc lại với người một lần nữa, Quý Vương Tông Chủ hiện giờ là bậc hùng tài đại lược, chuyện thống nhất Thánh giáo chỉ là ngày một ngày hai. Lão nhân gia người đánh giá cao tài năng của các người, muốn thu nhận Luyện Huyết Đường các người quy nhập dưới cờ, người không nên đại đột mà từ chối”.

Ân sau lời nói ấy, thanh âm của hắn đầy vẻ uy hiếp hăm dọa.

Niên Lão Đại mồ hôi đọng thành từng giọt chảy ròng ròng trên trán. Tuy tình thế đã quá rõ ràng, lão tự

biết là Luyện Huyết Đường của mình nhỏ bé yếu ớt, không thể nào đối địch nổi với Quỷ Vương Tông, nhưng cả cơ nghiệp do tổ sư truyền lại chẳng lẽ ngày hôm nay lại để bị hủy hoại dưới tay của chính mình?

Lúc này phải quyết định ra sao thực sự không dễ một chút nào!

Tên hắc y nhân nhìn thấy vẻ mặt do dự của Niên Lão Đại, sắc diện thoáng một nét lạnh lùng, thốt nhiên nói: “Niên Lão Đại, ta khuyên lão một câu, bây giờ lão đối địch với ta là vận khí của lão còn may mắn lắm, nhưng lão có biết ai là người chủ trì cuộc tấn công lên Không Tang Sơn lần này không?”

Niên Lão Đại thân hình khẽ run lên, hắc y nhân chỉ cười lạnh một tiếng: “Người đoán trúng rồi, không sai, chính là Phó Tông chủ của Quỷ Vương Tông chúng ta, Quỷ Lê. Nếu người tới đây, chỉ e là số phận của lão...”

Hắn mới nói nửa chừng thì đột nhiên bên cạnh có người khẽ ho lên mấy tiếng, tên hắc y nhân tức thì biến sắc, tựa hồ như trông thấy ma quỷ, sắc mặt đã trắng lại còn trắng hơn, có vẻ như đối với cái danh tự kia có một nỗi sợ hãi vô cùng sâu sắc.

Đúng lúc đó, từ phía sau bỗng sộc lên một mùi máu huyết tanh nồng, không biết phát xuất từ đâu nhưng giây lát đã lan tràn bao phủ khắp không gian. Đám hắc y nhân Quỷ Vương Tông tất thảy đều lập tức đứng nghiêm cả lại, tên hắc y nhân đầu lĩnh khi nãy thì sắc mặt trắng xanh, len lén nhìn ra đằng sau, nơi khóe mắt hắn khẽ căng ra giật giật.

Không biết kẻ nào có thể gây ra một bầu không khí khủng bố đến vậy?

Có tiếng chân bước mỗi lúc một gần, dường như vọng ra từ lòng đêm hắc ám sâu hun hút, từng bước từng bước chậm rãi.

Mỗi bước chân, một vệt máu!

Đám hắc y nhân bỗng nhiên như thủy triều xô dạt hết sang hai bên, chừa ra một lối nhỏ trên thông đạo.

Giữa không gian đen tối âm u, từ từ xuất dạng một quang sáng xanh đen thăm thẳm, nơi trung tâm tỏa ra những đạo huyết quang đỏ hồng, chậm chậm tiến lại gần.

Đám người của Luyện Huyết Đường thấy đều mặt cắt không còn một hột máu, trắng bạch khiếp đảm đến cùng cực.

Quỷ Vương Tông mười năm về trước chưa từng nghe nói có một nhân vật nào mang tên Quỷ Lê, nhưng theo những câu chuyện lan truyền trong giáo chúng thì chính sau trận chính tà huyết chiến ấy, Quỷ Vương Tông Chủ đã thu nhận một phản đồ chính đạo làm môn hạ, tình thân như thủ túc, thậm chí còn có tin đồn rằng Quỷ Vương Tông Chủ đã mang kinh điển của Thánh giáo là quyển thứ hai của Thiên Thư ra truyền hết cho hắn.

Từ đó Quỷ Lê đạo hạnh tiến bộ nhanh không thể tưởng tượng được, tâm tính hắn cũng thay đổi hoàn toàn, trở thành một kẻ giết người uống máu háo sát vô cùng khiến cho ngay cả những người trong Ma giáo cũng phải kinh tâm động phách.

Mấy năm gần đây, nội bộ Ma giáo đấu đá nhau ngày một ác liệt, nhưng Quỷ Lệ, kẻ phản đồ của Thanh Vân Môn năm đó, đã bất ngờ trở thành chiến tướng hạng nhất trong Quỷ Vương Tông, thống lĩnh đệ tử Quỷ Vương Tông tung hoành chém giết, tru diệt vô số hệ phái. Pháp bảo trên tay hắn là thanh Phệ Hồn Bồng (tên gọi này là do người trong Ma giáo tự nghĩ ra rồi gán cho) không biết đã hút máu huyết của biết bao nhiêu người, thêm vào đó lại được Quỷ Vương đặc biệt coi trọng, hắn nhanh chóng đã trở thành kẻ dưới một người mà trên vạn người ở Quỷ Vương Tông.

Kẻ đó, mười năm về trước, mấy kẻ trong Luyện Huyết Đường này thực ra cũng đã có cơ hội gặp qua. Dĩ Cầu Đạo Nhân đứng giữa đám môn hạ của Luyện Huyết Đường, nhìn về phía trước, chỉ thấy từ trong bóng đêm từ từ xuất hiện một dáng nam nhân, theo đó là mùi máu tanh nồng nặc khắp không gian, dường như tỏa ra từ chính thân thể của người này.

Vô số người có mặt tại đương trường nhưng tuyệt nhiên không ai dám gây ra một tiếng động nhỏ. Dung mạo của hắn vẫn hệt như năm đó, không hề thay đổi một chút nào, khuôn mặt ấy hiện ra rõ ràng trước mắt, trống ngực Dĩ Cầu nện thình thịch không ngừng, người cứng đờ ra, dường như kẻ đang đứng trước mặt hắn không phải là một con người, mà là một cuồng thú vô cùng hung lệ.

“Người...”

Người đó chậm chậm cất tiếng, chỉ một câu duy nhất, thanh âm bình ổn nhưng dường như ẩn chứa bạo liệt, vang dội khắp không gian: “Hàng hay không?”

Vô số người đứng sau lưng hắn nhưng tịnh không một ai dám bèn mảng lại gần.

Chúng nhân Luyện Huyết Đường len lén nhìn nhau, Niên Lão Đại mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt, khắp người thương tích như vậy mà giờ như tê bại không có một cảm giác gì, bất ngờ lúc đó một tiếng kêu ghê rợn vang lên: “Chết này!”

Chúng nhân thất sắc, chỉ thấy trong khoảnh khắc, gần bên Quỷ Lệ bỗng xuất hiện một đạo đao quang mãnh liệt, nhằm vào dưới bụng của Quỷ Lệ mà đâm tới. Kẻ ám toán đầu tóc rũ rượi, thần sắc u mê cuồng loạn nhưng hai chân đã bị người ta tiện đứt từ lúc nào, máu tuôn xối xả.

Nhìn lại thì đó dường như là một môn hạ của Luyện Huyết Đường, thân mang trọng thương, sự sợ hãi đau đớn dường như đã khiến hắn mất hết lí trí, đang điên cuồng gào thét nhằm Quỷ Lệ đâm tới. Chính giây khắc đó, từ bên tay phải của Quỷ Lệ, một luồng sáng quỳện lẫn giữa những đạo huyết tinh hồng quang và những tia sáng xanh đen vụt ra, chụp lên người kẻ đó.

Không gian vốn đã sặc sụa máu tanh, nay lại nồng nặc thêm vài phần.

Thân thể hắn thoáng chốc đã trở thành một cái xác khô kiệt vô lực lao đảo đổ sang một bên, đám người của Luyện Huyết Đường sắc mặt trắng bệch, có một vài đệ tử ít tuổi sợ đến phát run lên. Cặp mắt Quỷ Lệ dần dần xuất hiện những tia sáng đỏ lấp lóe, nhưng hắn vẫn đứng tại chỗ thong thả nói: “Các người hàng hay không?”

Từ trong lòng bàn tay hắn, cây gậy đen đúa tên gọi Phệ Hồn Bồng (Thiên Hỏa Côn...) dần dần tỏa sáng

bay lên.

Sau lưng hắn, đám hắc y nhân dường như cùng lúc hít một hơi, bước lên phía trước một bước.

Khí thể hung hãn áp đảo như bao trùm trời đất mỗi lúc một thêm nặng nề, nhận chìm đám người của Luyện Huyết Đường.

Đột nhiên, trong đám môn hạ Luyện Huyết Đường có kẻ lập cập kêu lớn: “Đừng... xin đừng...ta...ta...ta đầu hàng!”

Mấy tiếng ấy thì ra phát xuất từ miệng một đệ tử ít tuổi, hắn lập tức bước ra khỏi đám môn hạ của Luyện Huyết Đường, chạy sang phía hàng ngũ của Quỷ Vương Tông, nhưng vẫn có ý chạy xa xa vòng qua vị trí của Quỷ Lệ.

Có kẻ mở đầu là lập tức có phản ứng, chúng nhân Luyện Huyết Đường kẻ này nhìn kẻ nọ, một lát lại có kẻ chạy đi sang phía bên kia, Niên Lão Đại thở dài một tiếng, biết rằng cơ hội cứu vãn đại cục thế là hết, cười thảm nói: “Hết rồi, hết rồi!”

Dứt lời, hắn bước vượt lên phía trước, mấy kẻ đứng sau lưng hắn cũng chậm chạp nới gót bước tới trước mặt Quỷ Lệ. Niên Lão Đại rút trong người ra một chiếc thiết bài to bằng bàn tay, bên trên có khắc hình một trái tim đen sì, hai tay dâng lên trước mặt Quỷ Lệ, thê thảm nói: “Đây là Hắc Tâm Lệnh của Luyện Huyết Đường, cơ nghiệp tám trăm năm của Luyện Huyết Đường hôm nay tại đây...”

“Nhảm nhí!”

Một tiếng thét to, thanh âm có phần run rẩy, phát ra từ phía sau lưng. Mọi người giật mình nhìn lại, chỉ thấy trước khối cự thạch còn có một bóng người, người duy nhất đã không theo gót chúng nhân Luyện Huyết Đường đầu hàng khi nãy.

Dã Cầu Đạo Nhân!

Dã Cầu Đạo Nhân nhìn Niên Lão Đại trừng trừng, hơi thở gấp gáp, nhưng miệng vẫn tiếp tục nói lớn: “Lão Đại, khi xưa lão dẫn ta gia nhập Luyện Huyết Đường, tất cả môn hạ chúng ta trước tượng tổ sư Hắc Tâm Lão Nhân đã lập trọng thệ, còn sống quyết chẳng thay lòng, lão... lão sao có thể làm như thế?”

Niên Lão Đại trên mặt lộ vẻ xấu hổ, khẽ cúi đầu, trầm giọng nói: “Dã Cầu, tình thế bây giờ người mạnh ta yếu, người bất tất phải tự đi tìm cái chết, hãy mau qua đây đầu hàng đi!”

Dã Cầu Đạo Nhân đứng đó trước vô số cặp mắt bên dưới, nhưng duy một cặp mắt ở ngay hàng đầu, ẩn hiện những tia sáng đỏ lòe ghê sợ, như đang nhìn thấu tâm can hắn, khiến hắn toàn thân lông tóc dựng hết cả lên, thậm chí cả đôi chân hắn dường như cũng bị nỗi sợ hãi khổng lồ, khẽ run lên bần bật.

Có điều, mặc cho thân thể run lên vì sợ hãi, hắn vẫn chậm chậm lắc đầu: “Không thể, Lão Đại, không làm thế được, lão muốn ta làm gì cũng được, nhưng muốn ta phản lại Luyện Huyết Đường thì không thể nào đâu!”

Hắn ngược nhìn ra phía trước, nơi đó chỉ có một màn không mênh mông, dường như tất cả đều đã tan

biến hết, thậm chí như nói với chính bản thân mình: “Ta từ khi sinh ra đã mang hình hài quái vật, người người đều xa lánh, ngay cả cha mẹ thân sinh cũng đem ta vứt đi. Ta được chó hoang nuôi lớn, chịu đủ nhục nhã khổ sở, chỉ đến khi gia nhập Luyện Huyết Đường, ta mới có thể trở nên kẻ chèn ép được người khác, mới có được cảm giác tự hào hãnh diện. Khi đó ta ở trước mặt tổ sư đã lập lời trọng thệ, đời kiếp này nhất định theo dưới Luyện Huyết Đường, chết cũng không hối hận...”

Mọi người đều ngạc nhiên, Niên Lão Đại để ý thấy sắc mặt của Quỷ Lệ dần dần trầm xuống, trong tâm thấy bần khoản, không ngờ một Dã Cầu thường ngày chỉ biết hiệp yếu kính mạnh, tham sinh úy tử, bây giờ đột nhiên trở ra như vậy.

Nhưng chung quy hẳn không thể chỉ vì một Dã Cầu này mà không kể đến tính mệnh của mình, bèn cất tiếng lạnh lùng tàn độc: “Được, ngươi thật vĩ đại, vậy ngươi cứ việc tìm ai đó mà cùng ngươi chống giữ Luyện Huyết Đường!”

Dứt lời, hắn vung tay ném ngay tám Hắc Tâm Lệnh đi, Dã Cầu vô thức giơ tay đón lấy, nhưng tức thì cảm thấy toàn thân run rẩy mãnh liệt, há miệng thở hồng hộc.

Niên Lão Đại nhảy vọt ra lánh sau lưng đám hắc y nhân của Quỷ Vương Tông, chỉ còn Dã Cầu đơn độc đứng bên tảng cự thạch đang tỏa sáng một vùng, một mình đối diện với vô số hắc y nhân, nhưng đứng trước mặt hẳn không xa là sừng sững bóng hình của một con quỷ khát máu hiệu sát!

Ánh mắt hung lệ u ám ấy đang dừng ở trên người Dã Cầu.

Dã Cầu bất giác cảm thấy trước mặt mình lúc này là một con ác quỷ, nếu không phải có tảng cự thạch đỡ ở sau lưng, hẳn cũng không biết tự mình có thể đứng vững được không nữa. Trong cơn sợ hãi cùng cực ấy, hắn bỗng run run khẽ nói: “Ngươi giết ta đi!”

Dứt lời, hắn xiết chặt lấy tám Hắc Tâm Lệnh, nhắm nghiền hai mắt, cảm thấy hơi lạnh của tám thiết bài truyền vào thân thể, chờ đợi sự hủy diệt và tử vong cùng đến!

(1) Chỗ này nguyên văn đúng là "sát nhập" (chữ "sát" = "giết") chứ không phải "sáp nhập".

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 86

Viễn Hành

Bốn bề im lặng không một tiếng động, phảng phất dội vào tai hắn âm thanh đầy kích động tâm can, một cảm giác sợ hãi mơ hồ lạnh toát như nước biển lạnh lẽo bao trùm lên Dã cầu đạo nhân.

Hắn bất giác phát run...

Vô số đôi mắt hướng xuống phía nhân ảnh, thật nhỏ bé cô tịch, chỉ còn hắn vẫn đang kiên trì, bàn tay đang nắm Hắc Tâm Lệnh run rẩy xiết chặt.

Hình ảnh này đột nhiên trông như rất quen thuộc, phảng phất như nhiều năm trước đây, của một thiếu niên kiên nhẫn quật cường, thật không thể giải thích được.

Ánh hồng quang trong mắt lặng lẽ quét qua, cánh tay vẫy trong bóng tối, tức thì vô số hắc y nhân như thủy triều xuống, vọt thẳng ra ngoài, trong chớp mắt đã biến mất sạch sẽ.

Dã cầu đạo nhân hô hấp cũng từ từ hòa hoãn lại, trong lòng cảm thấy chút kỳ quái, nhưng vẫn còn sợ hãi, từ từ ngược mắt lên nhìn lại xung quanh, không biết tự bao giờ chỉ còn tro bụi mình hắn đứng lại với đôi phương.

Không gian đang tràn ngập mùi huyết tanh không biết sao cũng từ từ biến mất.

Người đó, quay lưng lại với hắn, đứng trên mỏm Tử Linh Uyên, lặng yên nhìn xuống dưới, phảng phất như trong sâu thẳm tâm hồn có một hồi ức quá khứ nào đó đang gọi lại.

Một luồng gió nhẹ nhàng thổi qua, hình ảnh bé nhỏ bên bờ vực rộng lớn, trông thật yếu đuối. Một ý niệm đột nhiên lướt qua trong lòng Dã cầu đạo nhân, hiện tại không có ai, hay là xô hắn xuống dưới...

Ý niệm đó vừa phát sinh, tức thì như ngọn lửa bùng lên trong đầu hắn, toàn thân hắn phát nhiệt, không kìm được kích động muốn ra tay, nhưng trong đầu hắn tư tưởng quay cuồng hỗn loạn, thân thể dường như đang cưỡng lại ý chí của hắn, thật không dám nhích động.

Mãi đến khi người đó quay lại, nhìn hắn.

Dã cầu đạo nhân chỉ cảm giác như bị dội một gáo nước lạnh, từ đầu đến chân lạnh ngắt.

"Vừa rồi ngươi tưởng có thể đẩy ta xuống ư?" với giọng nói hờ hững, phảng phất như chẳng có gì trên đời có thể khiến người này quan tâm.

"Keng!"

Hắc Tâm Lệnh trong tay Dã Cầu rơi xuống đất. Dã Cầu thập phần hoang mang, sắc mặt tái nhợt, hít sâu một hơi như để lấy thêm can đảm, lớn giọng nói: "Ngươi muốn giết cứ giết, ta, ta không sợ ngươi đâu

!"

Người thanh niên được người ta gọi là Quý Lê, lạnh nhạt nhìn hấn nói : "Ta không giết ngươi. Nếu ngươi chết đi thì Luyện Huyết Đường coi như tuyệt hậu, chỉ sợ Hắc Tâm Lão nhân nằm trong lòng đất cũng không nhắm mắt được." Tiến về phía trước, ngang qua Dã Cầu, tiếp tục nói: "Từ nay ngươi hãy đi theo cạnh ta thôi !"

Dã Cầu run rẩy, lập tức hét to: "Ngươi là người đã tiêu diệt Luyện Huyết Đường của ta, còn bắt ta đi theo ngươi làm gì ?"

Quý Lê không trả lời hấn, chỉ tiến thẳng về phía trước, nhưng thanh âm vẫn còn vọng lại: "Đạo hạnh ngươi còn kém lắm, nếu không có ta, Quý Vương Tông sẽ giết ngươi trước, vả lại những kẻ đồng môn của ngươi đã đầu hàng, như bọn Niên lão đại, thấy ngươi một lòng với Luyện Huyết Đường như vậy, mà bọn chúng lại đầu hàng nhục nhã, vì cảm thấy xấu hổ nhất định cũng giết ngươi luôn."

Dã Cầu lặng thinh, mồ hôi vã ra như tắm, thấy bóng nhân ảnh mờ dần trong bóng tối, càng lúc càng xa,....., lớn giọng trả lời: "Hừ, ta không sợ chết, nhưng vì để phục hồi Luyện Huyết Đường, ta đành phải nhẫn nhịn..."

Trong bóng tối, trước sau đều có tiếng chân dồn dập tại Vạn Bức Cổ Quạt, chợt phảng phất nghĩ đến điều gì, hấn quay đầu mở miệng nói: "Này, Trương Tiểu Phàm, ngươi đối với ta như vậy thực ra vì cái gì.... ?"

Thanh âm hấn đột nhiên tiêu thất, trong bóng tối dày đặc, đột nhiên như có tiếng yêu thú gầm thét, mùi huyết tanh nồng nặc xông đến. Dã Cầu bất giác lạnh run.

Một lúc sau, luồng khí đó từ từ tan biến, trước người đó, trầm mặc trong bóng tối, lạnh lẽo nói: "Cái tên đó, nhiều năm trước đây ta đã quên rồi."

Dã Cầu thở ra một hơi dài, nhưng vẫn không tìm được hỏi: "Thế sau này ta gọi ngươi là gì ?"

Không một lời đáp, người đó đã đi mất rồi. Dã Cầu làu bàu trong miệng, không biết là thóa mạ cái gì nhưng cũng đi theo lên.

Trước mặt hấn một màn bóng tối sâu thẳm.

* * *

Thanh Vân Sơn.

Trong mắt mọi người vẫn là ngọn núi thần tiên, kỳ bí, mười năm trôi qua, vẫn như một tiên cảnh giữa chốn nhân gian.

Tại nơi bị tàn phá bởi cuộc quyết chiến năm xưa giữa hai bên Chính Tà, đã hoàn toàn khôi phục lại dáng vẻ vốn có trước đây. Chỉ không biết là những vết thương còn lưu lại trong lòng có phai mờ đi theo năm tháng hay không ?

Trong cuộc đại chiến mười năm trước, Thương Chánh Lương thủ tọa Triều Dương Phong, Thiên Vân đạo nhân thủ tọa Lạc Hà Phong đã không may qua đời, Long Thủ Phong thủ tọa Thương Tùng đạo nhân

làm phản, ngoại trừ chương môn Đạo Huyền Chân Nhân, trong sáu vị thủ tọa đã mất một nửa, ảnh hưởng nghiêm trọng tới nguyên khí.

Hiện nay, Triều Dương Phong và Lạc Hà Phong đều do các trưởng lão tiếp nhiệm ghế thủ tọa, duy chỉ có Long Thủ Phong nhất mạch, nhân vì biến cố Thương Tùng đạo nhân, trong Thanh Vân Môn nguyên là nhánh lớn thứ hai sau nhánh của Chương môn....., mà lại nhường cho người kế tục trong mạch, không ngoài dự đoán, chính là do đại đệ tử trẻ tuổi Tề Hạo tiếp nhiệm ghế thủ tọa.

Một xu thế chung tại các hệ phái chính của Thanh Vân Môn là hình thành một thế hệ đông đảo các đệ tử trẻ tuổi, như Tăng Thư Thư của Long Hồi Phong, Tổng Đại Nhân của Đại Trúc Phong, Văn Mẫn và Lục Tuyết Kỳ của Tiểu Trúc Phong, bọn họ đều thay thế các vị sư trưởng đảm trách nhiều sự việc trong bản môn.

Hiện tại trong nhánh của chương môn, đã từ vài năm nay, Đạo Huyền Chân Nhân cũng đã dần dần không hỏi đến những việc thế tục nữa mà do đệ tử đặc ý Tiêu Dật Tài xử lý công việc hàng ngày.

* * *

Đằng sau ngọn Thông Thiên Phong, Tổ Sư Từ Đường.

Ánh dương quang nhu hòa chiếu lên ngôi điện đường nguy nga, lộ rõ vẻ trang nghiêm mà thần bí. Trong từ đường cảnh sắc âm u, dưới ánh sáng những ngọn trường minh đăng điểm thêm các ngọn đuốc là vô số các bài vị tổ tiên Thanh Vân Môn.

Lâm Kinh Vũ đang một mình nhắm mắt ngồi xếp bằng trên không trước Tổ Sư Từ Đường. Trên đầu hần Trảm Long Kiếm phát ra ánh bích lục tỏa sáng, ánh sáng màu lục trên tay hần phát ra, dưới ánh mặt trời, hiện ra kỳ quang thần bí.

Trên nét mặt hần không còn thấy nét ngây thơ ngày nào, chỉ còn vẻ kiên nhẫn cùng phong sương.

Phía sau hần, từ nơi thâm sâu của Tổ Sư Từ Đường, có một đôi mắt lạnh lẽo theo dõi hần. Sau một lúc, một thân ảnh từ từ xuất hiện.

Chính là lão nhân mặt đầy vết nhăn thần bí, lão nhân chậm chậm bước ra khỏi vùng tối, ngồi lên bục tại Tổ Sư Từ Đường, mục quang chăm chú nhìn Lâm Kinh Vũ, một lúc lâu sau lão nhân khẽ thốt: "Được rồi đó."

Ánh lục quang của Trảm Long Kiếm theo lời nói thu dần lại, Lâm Kinh Vũ hít một hơi sâu, mở mắt đứng dậy, quay đầu nhìn lão nhân, mặt lộ nét cười, nói: "Tiền bối !"

Lão nhân nhìn vào mặt người thanh niên, khóe miệng mỉm cười, nói: "Tư chất của ngươi thật hiếm có, bằng vào công lực này thật là vượt xa sự tưởng tượng của ta."

Trên mặt Lâm Kinh Vũ biểu lộ sự cảm kích, cúi người thấp giọng nói: "Đại ân đại đức của tiền bối, đệ tử không bao giờ quên."

Lão nhân khoát nhẹ tay, vẻ đầy cảm xúc nói: "Chớp mắt đã mười năm trôi qua. Ta chẳng truyền thụ gì cho ngươi cả mà ngươi ở tại đây bầu bạn với ta cũng đã mười năm rồi, nay ngươi nên quay về thôi."

Lâm Kinh Vũ thân mình chấn động, lộ vẻ ngạc nhiên nhưng lão nhân không trả lời hẳn mà chỉ nói: "Long Thủ Phong nhất mạch phát sinh sự tình, ngươi đã biết chưa ?"

Lâm Kinh Vũ bưng tỉnh, cúi đầu đáp: "Vâng, hôm trước Tề Hạo sư huynh đã từng ghé qua gặp đệ tử và có nói qua chuyện đó."

Lão nhân gật đầu, nói: "Hôm nay nghe nói các đệ tử xuất sắc nhất đều tụ họp trên Thông Thiên Phong, chắc là có việc gì đó, vừa rồi chương môn có lời truyền đến đây, ngươi cũng đến đó đi thôi."

Lâm Kinh Vũ khước miệng trễ xuống, nhìn lão nhân, ẩn ý muốn nói nhưng lại thôi, lão nhân mỉm cười, vẻ khô cằn ảm đạm trên khuôn mặt bỗng biến mất, khoát tay nói: "Là thân nam nhi đại trượng phu, chẳng nên bịn rịn nhiều, đi đi !"

Lâm Kinh Vũ hít sâu một hơi, cúi mình nói: "Tiền bối, công ơn mười năm dạy dỗ cao như núi, đệ tử khắc cốt ghi tâm, ngày sau nhất định dùng sở học bản thân trượng nghĩa trừ ma, báo đáp sư môn, không phụ chí khí từ trước đến nay !"

Lão nhân cười nhẹ, gật đầu nói: "Tốt, ngươi đi đi !"

Lâm Kinh Vũ làm một lễ, nhìn lại cảnh sắc chung quanh, cuối cùng nhanh chóng xoay người thẳng đứng, bước những bước dài về phía trước rời khỏi Tổ Sư Từ Đường.

Ánh dương quang chiếu trên lưng hắn, phảng phất như có ánh mắt soi sáng.

Lão nhân nhìn theo thân ảnh hắn, nao nao xuất thần, không biết bao lâu sau từ sau lưng lão nhân xuất hiện một bóng nhân ảnh.

"Hắn đã đi rồi.". Bóng đó nói.

Lão nhân khước miệng nhích động, từ từ đứng dậy quay người nhìn người đó, chính là chương môn chí cao vô thượng của Thanh Vân Môn.

"Đa tạ" lão nhân đột nhiên mở miệng nói.

Đạo Huyền Chân Nhân dường như hơi ngạc nhiên, nhíu mày hỏi: "Vì cái gì ?"

Lão nhân đi băng qua người ông ta, hướng về phía Tổ Sư Từ Đường, miệng nói: "Đa tạ ngươi đã cho phép thanh niên đó bầu bạn với ta mười năm qua."

Đạo Huyền Chân Nhân trầm tư giây lát rồi từ từ bước vào Tổ Sư Từ Đường. Tại giữa đại điện, nơi thờ phụng vô số các linh vị tổ tiên của Thanh Vân Môn, hương khói nghi ngút, dưới ánh sáng chập chờn làm khuôn mặt ông ta có vẻ u ám bất định.

Lão nhân đến trước bực thờ, lấy ra một cây nến mới trên bệ thờ, châm lửa đốt nến rồi thay vào cây nến sắp cháy hết.

Đạo Huyền Chân Nhân im lặng nhìn theo những động tác chậm rãi của lão nhân, đột nhiên nói: "Năm xưa ta đã không ngại nguy hiểm, kể cả lừa dối các vị sư trưởng để cứu ngươi mà ngươi cũng không một lời cảm ơn ta. Có sao bây giờ vì một thiếu niên ngươi lại cảm tạ ta ?"

Lão nhân không trả lời, lui lại một bước, đứng nghiêm trong bóng tối, trong tay vẫn cầm cây nến cháy

hết vừa thay ra trên bàn thờ. Lão ngẩng đầu nhìn lên trên, hướng về linh vị các vị tổ sư Thanh Vân Môn uy nghiêm trước mặt, trang nghiêm như thần thánh, khí thế như một ngọn núi, phảng phất như cảm thấy bản thân thật bé nhỏ.

Lão nhân trầm mặc, không nói một lời nào, chỉ ngóng trông một điều gì đó.

Đạo Huyền Chân Nhân đứng ở phía sau nên không thể thấy được vẻ mặt lão, chỉ nhìn thấy sáp từ ngọn nến trên tay lão nhỏ từng giọt từng giọt xuống bàn tay khô héo, từ từ đọng lại.

Bàn tay đó, phảng phất như đang run rẩy.

Trong bóng tối âm u, từ xa xa dường như vọng lại tiếng thở dài đầy cảm thán...

* * *

Lúc Lâm Kinh Vũ đến Ngọc Thanh Điện trên đỉnh Thông Thiên Phong, đã thấy có vài người đứng tại đó. Trong số đó có vài người hắn đã quen, một số khác đã từng gặp mặt qua, hầu hết là các đồng môn. Nhưng không có ngoại lệ, mọi người đang hiện diện tại đây đều là những đệ tử trẻ tuổi ưu tú nhất của Thanh Vân Môn.

Trong số đó xuất chúng nhất chung quy chỉ có hai người, một đương nhiên là người đẹp lạnh lùng Lục Tuyệt Kỳ, còn lại là người hôm nay đang mặc trang phục thủ tọa, khí độ bất phàm Tề Hạo. Lại nói đến thủ tọa các mạch khác hôm nay đều vắng mặt chỉ duy nhất Tề Hạo hiện diện.

Tề Hạo đưa mắt nhìn Lâm Kinh Vũ đang đi tới, lập tức nở nụ cười bước lên đón Lâm Kinh Vũ, nhìn hắn từ trên xuống dưới một hồi rồi cười, nói: "Lâm sư đệ, đệ không ở Tổ Sư Từ Đường trông coi điện thờ, đến đây làm gì?"

Mười năm nay, bên ngoài chỉ hiểu Lâm Kinh Vũ đến Tổ Sư Từ Đường coi giữ điện thờ, mà lai lịch thần bí lão nhân ngày trước đối với Thanh Vân Môn quan hệ thế nào cũng là một điều bí mật, do mọi người đều không biết nên Lâm Kinh Vũ cũng không biết nói sao, chỉ cười đáp: "Mười năm đã đủ nên hôm nay đệ ra đây họp mặt với các huynh đệ, không ngờ là cũng gặp được sư huynh ở đây."

Tề Hạo mỉm cười nói: "Chương môn sư bá có lời gọi các đệ tử xuất sắc của các mạch về đây có chuyện muốn bàn bạc, huynh đang lúc rảnh rỗi nên tiện thể ghé qua xem sao."

Sư huynh đệ hắn đang nói chuyện thì có người đi tới bên cạnh, thân hình cao lớn, chính là Tổng Đại Nhân ở Đại Trúc Phong. Mười năm không gặp trông vẫn không có gì thay đổi.

Năm xưa Tổng Đại Nhân với Tề Hạo đã quen biết nhiều với nhau, lập tức bước tới trò chuyện một hồi, một lúc sau quay sang nhìn Lâm Kinh Vũ cười nói: "Đã nhiều năm không gặp Lâm sư đệ, càng ngày càng anh tuấn chững chạc, chắc là đạo hạnh cũng tăng lên không ít nhỉ?"

Lâm Kinh Vũ khẽ cúi đầu, mỉm cười nói: "Tổng sư huynh đã quá lời rồi."

Tổng Đại Nhân chưa kịp đáp lời thì từ phía sau đã có giọng nói vang lên: "A, Tề sư huynh, có còn nhớ tiểu đệ hay không?"

Tề Hạo hướng về phía người vừa phát thoại, cười nói: "Tăng sư đệ, ta không biết ai có thể quên người

!"

Người đang đến là đệ tử trẻ tuổi xuất sắc nhất ở Phong Hồi Phong chính là Tăng Thu Thu. Hắn từ bên cạnh đi tới nhìn thấy hai người đẹp của Tiểu Trúc Phong là Văn Mẫn và Lục Tuyết Kỳ.

Đại đa số ánh mắt đều hướng về Lục Tuyết Kỳ lãnh đạm lạnh lùng, chỉ có Tổng Đại Nhân hướng về Văn Mẫn, cười tươi, Văn Mẫn cũng mỉm cười liếc mắt nhìn hắn.

Nhìn qua Tề Hạo cùng Văn Mẫn, Lục Tuyết Kỳ mọi người, Tăng Thu Thu nói: "Tề sư huynh, năm đó khi huynh lên chức thủ tọa đúng lúc đệ đang có việc khác, lại bị gia phụ nhốt ở nhà nên không đến chúc mừng được, thật là có lỗi."

Tề Hạo cười lớn, nói: "Tăng sư đệ đã quá lời rồi, chỉ cần đệ có lòng như vậy là được rồi."

Tăng Thu Thu mỉm cười gật đầu, nhìn quanh một thoáng rồi hỏi: "Tề sư huynh, chương môn sư bá kêu chúng ta đến đây không biết có đại sự gì hay không?"

Tề Hạo khoát tay, đáp: "Cụ thể thế nào ta cũng không rõ, chỉ nghe nói phương tây có phát sinh sự tình gì đó nên chương môn sư bá cho các đệ tử trẻ tuổi xuất sắc xuống núi tìm hiểu để tăng gia thêm được kinh nghiệm."

"À" mọi người xung quanh kêu lên, đa số biểu lộ sự phấn khích và hiếu kỳ, Tăng Thu Thu vẻ mặt tươi cười rạng rỡ, nhưng đột nhiên vẻ mặt hắn trầm xuống, hình như đang tưởng nhớ đến điều gì, Tề Hạo phát giác vẻ kỳ lạ hỏi hắn: "Tăng sư đệ, có chuyện gì vậy?"

Tăng Thu Thu cười khỏ, nói: "Những người trẻ tuổi, đệ tử xuất sắc nhất, xuống núi học kinh nghiệm?"

hắn nghiêng đầu thờ dài, nói: "Câu nói này, sao ta nghe thấy quen quen."

Hắn cùng Tề Hạo nhìn nhau, đột nhiên hai bên đều hiểu rõ tâm ý đối phương, năm đó có bốn người, còn như hôm nay...

Hai người không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về hướng Lục Tuyết Kỳ, người con gái mỹ lệ đó đang đứng yên lặng dường như không nghe không thấy bất cứ điều gì, tựa như có điều gì đang chôn dấu trong sâu thẳm tâm hồn, đôi mắt nàng chuyển động nhìn về phía Lâm Kinh Vũ như muốn tìm một hình bóng mơ hồ nào đó, nhưng cuối cùng ánh mắt cũng dời đi.

Một hồi sau, trên đại điện tiếng chuông bỗng vang lên, mọi người lập tức đứng thành hàng, một lát sau chương môn Đạo Huyền Chân Nhân theo sau là Tiêu Dật Tài cùng xuất hiện, nhìn về phía mọi người, sau tiếng hô ngồi xuống tại chủ vị.

Mọi người nhất tề thi lễ, Tề Hạo đứng tại vị trí đầu tiên, Đạo Huyền Chân Nhân mỉm cười khoát tay, nói: "Miễn lễ, miễn lễ. Các ngươi ngồi xuống đi."

Nhưng trong chúng đệ tử, trừ Tề Hạo có thân phận bất đồng được ngồi phía dưới bên cạnh Đạo Huyền Chân Nhân, còn lại mọi người đều vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Đạo Huyền Chân Nhân nhìn sang Tiêu Dật Tài đang đứng bên cạnh, nói: "Dật Tài, ngươi nói đi."

Tiêu Dật Tài khẽ cúi đầu, nói: "Dạ, sư phụ."

Nói xong, hắn tiến lên phía trước, nhìn mọi người, cất tiếng: "Các vị đồng môn, hôm nay mời các vị đến đây bởi có một sự việc cần có các đệ tử xuất sắc của bản môn chúng ta đi hoàn thành."

Nói đến đây, mọi người nhất thời rung động, Tiêu Dật Tài cười nhẹ một tiếng, nói tiếp: "Gần đây có chuyện rằng, trong Tây phương Đại Chiêu Trạch (đầm lầy lớn phía tây) mấy ngày gần đây xuất hiện dị quang chiếu lên đến tận trời cao, mấy ngày không ngừng, chắc có dị bảo quý giá xuất thế. Từ trước đến nay, bảo vật của thiên hạ chỉ người có đức mới giữ được, bản môn tuyệt đối không quan tâm. Nhưng sau khi tin này truyền ra ngoài, nghe nói bọn ma giáo đã cử rất nhiều người đi về phía tây, có ý đồ chiếm hữu."

"Sao ?"

"Xấu xa !" tức thì Thanh Vân Môn chúng đệ tử cất tiếng giận dữ, xông vào cả lên.

Tiêu Dật Tài chờ cho mọi người lắng dịu xuống, cười nhẹ, nói: "Tin tức đó có đúng hay không cũng không sao, nhưng nếu vạn nhất kỳ trân dị bảo đó là có thực mà lại lạc vào tay bọn ma giáo thì khác nào như giúp hổ hại người. Thanh Vân Môn chúng ta với vị trí đứng đầu chính đạo, do đó chương môn quyết định tuyển chọn những người xuất sắc nhất trong các đệ tử trẻ tuổi, cùng đi đến Tây phương Đại Chiêu Trạch để duy trì Chính đạo, trăm yêu trừ ma."

Nói đến đây, hắn đột nhiên hạ giọng về bí mật, nói: "Các vị sư đệ, ngoài ra còn một việc nữa là nghe nói hôm nay Thiên Âm Tự và Phần Hương Cốc cũng đã cho người đi đến Tây phương Đại Chiêu Trạch rồi. Từ mười năm trước sau trận đại chiến, ai nấy đều hiểu rõ, hai phái đó với bản môn chúng ta quan hệ tốt đẹp, nhưng vẫn âm thầm nhòm ngó vị trí lãnh tụ chính đạo. Hy vọng các vị sẽ làm rạn vỡ cho môn phái chúng ta."

Mọi người nhất thời huyền não, bỗng có người cất tiếng: "Chương môn Chân nhân cứ yên tâm, ta nhất định không làm mất mặt Thanh Vân Môn !"

"Đúng vậy, phải cho bọn ma giáo và làm cho người của Thiên Âm Tự, Phần Hương Cốc biết sự lợi hại của chúng ta !"

Đạo Huyền Chân Nhân mỉm cười gật đầu, đứng dậy nói: "Chuyến đi Tây phương lần này, hung hiểm khó lường, người của ma giáo lại gian hiểm xảo trá, các ngươi phải thường xuyên cẩn thận đó."

Mọi người cùng cất tiếng: "Dạ."

Đạo Huyền Chân Nhân hướng về Tiêu Dật Tài nói: "Mọi việc đều do ngươi an bài, đi sớm càng tốt."

Nói xong, ánh mắt ông ta vô tình hay hữu ý nhìn Lâm Kinh Vũ đang đứng giữa mọi người, lát sau quay người đi vào hướng nội đường, mọi người cung kính tiễn đưa, đợi người đi khuất, Tiêu Dật Tài bắt đầu sắp xếp mọi người.

Ở bên cạnh, Lâm Kinh Vũ hỏi Tề Hạo: "Sao sư huynh không đi vậy ?"

Tề Hạo bật cười, nói: "Lâm sư đệ, ngày nay làm sao ta đi được"

Lâm Kinh Vũ tỉnh ngộ, đỏ mặt nói: "À, đệ quên mất sư huynh bây giờ phải ở lại trông coi hệ phái."

Tề Hạo vỗ vai hấn, cười nói: "Lần này là lần đầu đệ hành tẩu thiên hạ, thật là một cơ hội tốt, huynh mong chờ đệ đại triển thần uy, nhất cử thành danh đó !"

Lâm Kinh Vũ cười nói: "Su huynh khéo nói chơi."

Tề Hạo cười cười một lúc đột nhiên nghiêm sắc mặt lại, nhìn xung quanh không có ai, thấp giọng nói với Lâm Kinh Vũ: "Lâm sư đệ, không dấu gì ngươi, mười năm trước sư phụ...Thương Tùng Đạo Nhân phản lại Thanh Vân Môn, kết quả là Long Thủ Phong nhất mạch chúng ta không ngừng đầu lên được, đặc biệt là đệ tử hai mạch Triệu Dương Phong và Lạc Hà Phong đã nhìn thấy sự việc đó. Sư huynh thân làm thủ tọa thật sự rất đau đầu về vấn đề này, vì vậy ta mong đợi lần xuống núi này của đệ có thể làm cho Long Thủ Phong có tiếng nói hơn !"

Lâm Kinh Vũ yên lặng không nói gì, lát sau hơi cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Tề sư huynh, đệ biết rồi, huynh cứ yên tâm đi, đệ nhất định sẽ không làm huynh thất vọng."

Tề Hạo điềm nhẹ nụ cười, nét mặt cũng theo đó giãn ra, vỗ vai Lâm Kinh Vũ.

Đúng lúc Tống Đại nhân đi qua, nhìn hai người bọn họ, cười nói: "Sao, lần này Long Thủ Phong cử Lâm sư đệ đi à ?"

Tề Hạo cười nói: "Không biết Đại Trúc Phong cử ai đi vậy ?"

Tống Đại Nhân cười ha ha, nói: "Lần trước là do đại sư huynh bắt tài này đi, lần này sư nương vì thấy ta ngu dốt nên bảo ta nhường cho lục sư đệ Đỗ Tất Thư đi thay."

Tề Hạo mỉm cười nói: "Đỗ sư đệ là người thông minh cơ trí, có hấn Thanh Vân Môn chúng ta như hổ thêm cánh."

Tống Đại Nhân khẩu tài tự nhiên là không chu đáo tể nhị bằng Tề Hạo, nói cười một lúc đã muốn ra đi, bỗng nhiên quay đầu lại nói với Tề Hạo: "À đúng rồi, Tề sư huynh, sư nương ta nhớ Linh Nhân sư muội lắm nên sau khi huynh về nhớ bảo với muội ấy nhớ về thăm Đại Trúc Phong."

Tề Hạo cười nói: "Tống sư huynh, huynh vẫn chưa biết à, sáng sớm hôm nay trước khi ta rời Long Thủ Phong thì Linh Nhân đã lên đường về Đại Trúc Phong rồi, còn nói là nhớ mẫu thân lắm. Thấy nhạc mẫu và nàng thật đúng là hai mẹ con hợp ý cùng lòng."

Tống Đại Nhân giật mình rồi bật cười lớn, âm thanh sáng khoái, vang vọng trên Ngọc Thanh điện.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 87

Cựu địa (Chôn cũ)

Thanh Vân Sơn , Đại Trúc Phong .

Vân khí mịn mờ nơi khe núi, giống như dải lụa bạch ôn nhu trắng nõn, nhẹ nhẹ bập bênh. Buổi sáng sớm không khí bao bọc trong hơi sương ẩm ướt, với gió mát thanh khiết, thổi ngang qua rừng trúc nhất phiến thúy lục, thổi tới tận đỉnh núi Đại Trúc Phong.

Khói ấy lấy thủ tĩnh đường làm trung tâm, trong ánh dương quang an tĩnh đứng đó, cảnh ấy đậm vẻ bình yên.

Chợt nghe tiếng chó sủa , đột ngột truyền tới, lẫn vào đó là tiếng "chí chí " , phá vỡ cảnh an tĩnh , con chó vàng Đại Hoàng chạy từ xa lại , Tiểu hôi cười trên lưng nó , dùng tay nắm chặt lấy đám lông trên cổ con chó để chi trì thân thể , đồng thời một tay vung vẩy trong không trung , xem bộ dạng thật hưng phấn

Mười năm trước, trương tiểu phàm đi theo đến phía sau Thông thiên phong , một lần đi không trở lại , bắt đầu một quãng đời mới , hai con vật bộ dạng hoan hỉ ấy cũng biến mất. Tiểu hôi , trái với cái tính hiếu động ngày xưa , dda~ khoác lên bộ dạng mốc meo một thời gian dài. Đến như Đại Hoàng cùng không hơn gì , cả ngày ủ rũ , chúng không chủ đích chỉ là sẽ rất hoan hỉ nếu gặp được trương tiểu phàm nên chạy đi kiếm đồng tây, trong khoảng thời gian ấy , mỗi lần đổ tất thư thay thế trương tiểu phàm đi vô bếp cho chúng ăn là nhất định thấy Đại Hoàng, Tiểu Hôi một loạt làm dữ, sau khi chúng ăn xong hầu như cũng vẫn giữ cái vẻ khinh khỉnh , đích dạng là bất mãn , tội nghiệp Đỗ tất thư phải rầu rĩ vì vậy trong suốt một thời gian dài

Thời gian trôi như nước trôi, kí ức năm nào phảng phất đã là chuyện quá khứ , chẳng biết bắt đầu từ lúc nào , Tiểu hôi và Đại hoàng tại nơi đỉnh núi Đại trúc phong đã lại nháo nhào, lông bông, mê mải rong chơi , chỉ là dù có như vậy khi chúng quay trở về để đi ngủ lúc đêm khuya là lại đến căn phòng cũ của Trương tiểu phàm, phảng phất như là mong chờ được nhìn thấy ai đó.

Tuy nhiên , suốt bao năm ròng, trong căn phòng này vĩnh viễn chẳng thấy bóng ai.

" Huýt"

Đại hoàng đột nhiên đang phóng nhanh dừng ngay lại , lực quán tính mạnh mẽ làm Tiểu hôi ở trên lưng xém chút ngã lộn nhào, may mắn là tay của nó nắm đủ chặt nên cuối cùng cũng miễn cưỡng giữ được thân thể thẳng thớm. Đại hoàng sủa to lên, đột nhiên quay đầu lại, mở mồm thè cái lưỡi dài tụt đuôi

theo cái đuôi của nó, rồi cả thân người cứ thế đứng tại chỗ mà xoay vòng vòng

Tiểu hôi ngồi ở trên lưng đã vững vàng , nhấc cái miệng ra cười kêu to "chí chí", đích dạng là tiếng kêu hưng phấn , cái trò du hí vô vị này Đại hoàng lặp đi lặp lại không biết đã là bao nhiêu lần , nhưng đối với tụi nó, phảng phất vẫn là thứ trò vui thích nhất

Ánh nắng sớm mai rơi lác rác trên thân mình bọn chúng , tại nơi Đại trúc phong chỉ thấy dội lại âm thanh tạo ra bởi hai con vật trong khi tất cả mọi người vẫn còn đang say ngủ, khoảnh khắc tốt đẹp này, phảng phất chỉ dành riêng cho chúng

Xa xa, hậu sơn một phiến trúc lâm thanh thúy, ần ần gió núi xao động lá trúc kêu xào xạc, dềnh dặc vọng lại , ngọn gió thổi đến từ phương hướng ấy , phảng phất mang theo trúc điệp đích thanh hương , hòa vào hơi thở trúc lâm

Hốt nhiên !

Đại hoàng ngừng lại không đuổi theo cái đuôi của nó nữa, tiểu hôi đang ở trên lưng nó , đồng thời đã xém ngã lộn nhào, nhành cái miệng ra, nhìn về phía ấy một phiến trúc lâm

Thanh sơn , thúy trúc , gió thổi, tựa như mặt biển

Sa sa , sa sa , sa sa ...

" Chi chi chi chi ! " Tiểu hôi hốt nhiên rống lên, Đại hoàng cũng phản ứng kì quái , kêu lên nhiều tiếng nho nhỏ , lại sửa lên vài lần , sau một khắc , cả hai con vật phảng phất giống như nhau đã nhận ra sự gì , Tiểu hôi tay nắm lấy Đại hoàng , Đại hoàng lập tức xoay bốn chân chạy thật nhanh về hướng hậu sơn phía trước hắc trúc lâm .

Có lẽ tiểu lộ nơi hậu sơn , đã lâu rồi không có ai đến đây thực hành bài học chặt trúc nữa nên cây cỏ tươi tốt chen nhau mọc xóa cả san lộ , nhưng Đại hoàng dường như trời sanh linh giác , luồn như con thoi giữa những cây rừng , chạy nhanh hơn , chạy thật nhanh đến trước trúc lâm

Thúy lục đích trúc lâm, thâm u một vẻ thần bí , Đại hoàng dừng lại ở trước rừng trúc , gừ gừ nho nhỏ kêu lên vài lần, Tiểu hôi từ trên lưng nó nhảy xuống , chồm hồm ngồi một bên , nhóng mắt nhìn , rồi lại nhìn vào sâu trong rừng trúc , tay quào quào cái đầu , phảng phất như đang do dự

Nhưng chỉ một thoáng trù trù , cuối cùng Tiểu hôi hạ quyết tâm chỉ thấy nó hướng về phía Đại hoàng " chí chí " lên hai tiếng khi bước lại hướng trúc lâm , nói là bước lại thì cũng chẳng đúng , kì quái là Tiểu hôi không có leo tót lên cây , nó một chân trước đặt lên tư thế như là sắp nhảy lên, nhưng nhìn chằm chằm lại cái dáng của nó , vẻ thận trọng , tựa hồ đầy vẻ mong chờ

Đại hoàng gừ gừ hai tiếng, đã lại bước đi, theo sau lưng nó , vào rừng trúc

Một khi một chốc len lỏi chằm chằm trong rừng trúc u tĩnh rất nhanh đã chẳng còn nhìn thấy bóng dáng

*****

Ánh nắng sớm bị chặn lại bởi tầng lá trúc dày , nhưng qua những khe hở o*? giữa , vẫn có thể xuyên qua , biến thành những luồng sáng to cỡ ngón tay , lác rác từ trên lùm cây rơi xuống đậu trên mặt đất

Tiểu Hôi và Đại Hoàng giữa rừng trúc chậm chậm tiến tới , tiến tới... không chủ đích , đã đi sâu vào rừng , nơi có một khoảng đất nho nhỏ , phẳng phát quen thuộc , lò mò nhận ra , như là nơi năm nào Trương Tiểu Phàm khi mới tới đây , đã khổ nhọc tập chặt trúc

Tiểu hôi dừng lại , lơ lửng trên không , đưa tay lên đầu , phóng tầm mắt nhìn ra mọi hướng
Trúc lâm thâm u , nhất phiến tịch tĩnh

Tựa như với một tiếng thở có thể xáo động bầu không khí ấy

Chậm chậm tăng dần cảm giác bồn chồn không yên

"Rắc" tiếng chân nhẹ nhẹ , vang lên trong nơi trúc lâm sâu thẳm an tĩnh

Tiểu hôi và Đại hoàng cùng quay đầu qua nhìn , hình dáng đó , đằng sau khóm trúc dày , dần dần hiện rõ

Trúc lâm đột nhiên chìm trong yên lặng, nhưng chỉ một khắc sau , chợt vang lên tiếng reo hoan hỉ , Tiểu hôi nhảy tới , thân hình như vệt xám , nhảy đến giữa không trung , về phía người mà nó bấy lâu mong chờ

Nó nắm chặt lấy áo người đó , cười to mừng rỡ , cuống cuống tỏ sự hoan hỉ của mình , " chi chi chi chi " cười mãi không dừng

Người đó vòng tay quanh nó , hung lệ chi khí thời khắc này biến mất , khoảng giữa hai lông mày giờ hiện nét cười nhu hòa lâu ngày mới lại thấy , bé Tiểu hôi trong lòng. Sau một khắc hốt nhiên có cảm giác , nhìn xuống dưới , khoé miệng hiện nụ cười , cúi mình xuống , xoa đầu Đại Hoàng , cười mà nói " Đại Hoàng, ngươi có khoẻ không? "

Đại hoàng tự nhiên là chẳng thể nói được , nên chỉ gừ gừ nho nhỏ đáp lại , cái đuôi nó ngoáy tít lên , đầu thì cọ cọ mãi vào lòng bàn tay người đó.

Trong khoé mắt người đó , phẳng phát nơi không người nhìn thấy, phản chiếu hình ảnh mờ mờ : " Chỉ có ngươi , giống như ngày trước vẫn xử sự bình thường với ta "

Rào rạo

Bất chợt , có tiếng chân bước dồn , chính thị là Dã cầu đạo nhân từ phía sau đang đi lại , nhìn bộ đạo bào cũ bị rách hở vài chỗ bởi gai nhọn , hiển nhiên là đã đi lạc đường

Dã cầu đạo nhân lấy lại hơi, hướng về Trương tiểu phàm , giờ là Quỷ lệ oán thán : " Ấy , xú tiểu tử , phải ngươi hóa điên rồi không , muốn chết cũng đừng chọn kiểu này chứ , đây là thanh vân môn , vạn nhất bị người ta phát hiện , chúng ta có mười cái mạng cũng vẫn đi chết đó "

Đột nhiên , đối với Quỷ lệ thì thập phần ôn thuận , đại hoàng giờ quay đầu lại , lông trên cổ dựng ngược lên , nhe răng, hiển nhiên đối với dã cầu mười phần thì chẳng có được đến một phần hảo cảm.

Một khắc sau , đại hoàng rống to một tiếng , quăng mình đến bất thành linh

Dã cầu thất kinh , nhìn thấy con chó lớn đột nhiên nhắm thân trên của mình phóng tới , tim lạc một nhịp , không chủ định giơ tay ra nắm cái pháp bảo hình răng nanh của mình

Chi không ngờ thời khắc này , Quý lệ đứng phía trước lạnh lạnh nói \\\ " Người dám dùng pháp bảo đả thương con chó đó , ta sẽ chặt chân tay người xuống , ném người xuống phía dưới núi trước Thủ tinh đường \\\ "

Dã cầu ngạc nhiên , phần nộ nói : \\\ " Người nói ...? \\\ "

Chưa nghe trả lời , đại hoàng đã bất ngờ quăng mình tới , vẻ thất thần của dã cầu mất đi khi bị con chó lớn xông tới , đồng thời tiếng chó sủa tiếng giận dữ vang lên không ngớt , người chó cuốn vào nhau , loạng choạng , dã cầu đạo nhân và đại hoàng một khối lăn tròn ra xa phía sau , chẳng nhìn ra thân người thân chó nữa , chỉ còn nghe thấy tiếng giận dữ vọng lại

" A` , con chó chết tiệt , mày cản trở ? Ày , xú tiểu tử , đô` súc sanh nhà người , không kêu con chó dừng lại đi , nhả ra , ah! con chó chết tiệt , là chân người đó , không phải cái cẳng gà đâu , mau nhả ra , đừng có cắn , a a a... \\\ "

Quý lệ ngó ra xa làm như không nghe tiếng kêu thảm của dã cầu , quay đầu qua ngó tiểu hôi ở trong lòng , đôi mày giãn ra như cười , cẩn thận nhắc nhắc nó lên ướm thử , thấy mới chỉ 10 năm không gặp , Tiểu Hôi dường như lớn lên nhiều , ôm nó trong lòng , cảm giác nặng hơn trước nhiều , cái vạch ở giữa trán dường như lớn ra nhiều

Tiểu Hôi vẫn còn kích động trong niềm vui ban đầu , lúc này nhách miệng ra cười , giống như ngày trước nhảy thót lên vai gã , theo quán tính thò tay ra vò bù tóc gã

Quý lệ bình tĩnh đứng đó , chậm chậm đi ra phía ngoài , bước đến phần trên của trúc lâm , từ trên cao nhìn ra phía xa , trước núi nơi ấy chìm trong hơi mây , đã từng là gia đình ấm cúng nhất của gã

Gã nao nao xuất thần , đầu đầu nhìn theo

Cũng chẳng biết đã bao lâu , thấy đại hoàng dương dương đắc ý từ sâu trong rừng chạy ra , đầu nghênh lên , đuôi ngoáy tít , nhảy lên người Quý lệ " uông uông uông " lên mấy tiếng

Quý lệ mỉm cười , đưa tay ra vỗ nhẹ lên đầu nó

Một lúc sau , dã cầu đạo nhân loạng choạng từ hắc trúc lâm đi ra , phần trên đạo bào rách ra mấy mảnh , trên bộ mặt chó có nhiều vết cào , nhìn bước đi có thể thấy chân cũng đã bị thương rồi

Lúc này nhìn thấy đại hoàng ở bên cạnh quý lệ , tâm lý vừa sợ vừa ghét , kết cục không có gan đi tới , đứng ở xa làm dữ nói : " Con chó chết tiệt kia , đừng có cậy có người nâng đỡ mày , sớm muộn có ngày tao làm thịt mày đó "

Đại Hoàng bất ngờ quay đầu lại , hướng phía dã cầu đạo nhân gầm to lên , dã cầu hồn phi phách tán , lúc này liên tục lùi lại mấy bước , nhưng đại hoàng chỉ làm bộ dọa đùa hấn , một lúc sau cũng không thấy đuổi theo , thay vào đó quay đầu lại , dã cầu hoàn hồn , vô luận cũng không có gan thóa mạ nữa

Nhìn xuống núi cả nửa ngày , làn nắng sớm , đã hiện rõ yên ả phủ xuống , khoác lên khoảng núi cao một màu xanh ngắt chiếc áo dát vàng lấp lánh

Quý lệ nhắm mắt , thở sâu

Một lúc sau , chuyển thân mình , tay ôm tiểu hôi , liếc qua dã cầu , nói " Chúng ta đi thôi "

Dã cầu nghe câu nói đó , nhanh chân đi lại , lằm bằm một mình " Đúng là tự tìm rắc rối , vì một con khỉ , đi mạo hiểm tính mệnh ... "

Đại hoàng phảng phất cảm giác điều gì , đứng thẳng người , nhìn Quỷ lệ . Quỷ lệ đưa tay ra vỗ nhẹ lên đầu Đại hoàng , mỉm cười , tay trái đưa ra , một đạo huyền thanh quang mang từ cây hắc bồng xuất hiện , chính là " thiêu hỏa côn " năm nào , ngự lên đó , trực chỉ thanh thiên

Dã cầu cười khăng khặc phàn nàn " xú tiểu tử , biết đang ở đâu không , mà không ngừng phô trương thế ... "

Hắn đang đứng đó oán thán , hốt nhiên , đại hoàng gầm to lên , dã cầu sợ hãi nhảy lui một bước , liền đó ngự khởi pháp bảo , vội chạy theo quỷ lệ .

Trước hắc trúc lâm, đại hoàng đứng có một mình , sủa to lên , liên hồi , liên hồi sủa theo cho tới khi một bàn tay trắng nõn , đặt lên đầu nó , ôn nhu nói : " đại hoàng , làm sao thế , sao hôm nay lại chạy đến đây , kêu mãi không ngừng ? "

Đại hoàng phảng phất bị kích động thờ hốt hốt , chuyển nhãn nhìn người thiếu phụ trẻ chính là điền linh nhi , rồi quay đầu qua , hướng lên trời , sủa to lên

" Uông uông , uông uông , uông uông uông uông "

Điền linh nhi nhíu mày , nhìn quanh , chợt thấy kì quái , nói " Sao thế , đại hoàng . Tiểu hôi , hai người không phải ở cùng một chỗ sao ? "

Đại hoàng chẳng biết là có hiểu nàng nói gì không , vẫn hướng lên trời , sủa đến khàn giọng

Điền Linh Nhi nhìn lên trời , chỉ thấy trời xanh mây trắng , trời xanh vô hạn , vân khí mờ mờ tạo thành những tầng mây , lơ lững theo nhau trên nền trời xanh thẳm , cảnh sắc tráng lệ , không hiểu tai. sao , trong tim hốt nhiên chìm xuống , nhất thời nhìn theo si dại

Thanh vân sơn phía nam , thiên lý chi ngoại là nơi hoang dã , có hòn núi cao , tên gọi là " Hồ kì sơn " , là nơi đặt tổng đường của Ma Giáo Quỷ Vương Tông

Mười năm trở lại đây , ma giáo thế lực ngày một hưng thịnh , cao thủ đầy rẫy , nhưng nội bộ tranh đấu mỗi ngày mỗi thảm liệt , lại cùng với chánh đạo tương tranh kịch liệt. Quỷ vương tông là nhất chi trong tứ đại phái lớn nhất của ma giáo , trong mười năm này Tông chủ Quỷ Vương , gắng sức xây dựng cơ đồ , hùng tài đại lược , thế lực quỷ vương tông mỗi ngày mỗi lớn , dường như có thể thay thế Vạn Độc Môn trở thành ma giáo đệ nhất đại phái

Hiện nay quỷ vương tông , đại cao thủ trừ tứ đại thánh sứ, thần bí mạc trắc là ra mặt , còn có những thần bí nhân vật như " Quỷ tiên sanh " xuất hiện gần Quỷ vương , bình thời chỉ nghe tiếng nói mà không lộ diện . Nhưng được người ta chú ý nhiều nhất , lại là người se~ kế nghiệp Quỷ vương tông , Quỷ vương xem trọng Quỷ lệ hơn hẳn , Quỷ vương không ngần ngại phá cách phong cho địa vị phó tông chủ , đối đãi như con . Ngày nay , thiên hạ đều biết , Quỷ lệ khăng định là người kế tiếp chức

nghiệp Quý vương tông tông chủ

Trong nội bộ ma giáo , những kẻ vai vế dù phản ứng kịch liệt nhưng kết cục vô dụng , không biết bao nhiêu người đã thử ly gián mối quan hệ của Quý vương với tên thủ hạ mang danh đệ nhất chiến tướng ấy mà tất thấy đều thất bại

Chỉ có thiếu số thân cận mới hiểu về một đoạn quá khứ an^h? trong tâm, đối với mối quan hệ kiên cố không thể phá của hai cá nhân này , phảng phất thương cảm .

*****

Hắc sa mềm mại che khuất dung diện , chính là thần bí hắc y nữ tử - u cơ , lúc này yên lặng ngồi tại căn phòng tối trọng yếu trong quý vương tông. Phòng không thật lớn, nhưng thật lạnh lẽo, có nguyên nhân là, ngay tại chính giữa phòng , đặt một tinh oánh dịch thấu bạch sắc băng đài , hàn khí thành dải từ phía trên cái băng đài tựa như trong suốt này , phiêu đảng bay lên .

Người con gái thể gian mỹ lệ trong bộ y phục màu lục ưa thích của nàng , an tĩnh nằm trên đó , trong dập dềnh hàn khí bạch sắc phiêu khởi, gương mặt trắng bạch , phảng phất như trong suốt , vẻ mỹ lệ băng tuyết

Hai tay nàng đặt giao nhau trên thân , trong tay , phảng phất như là một phần của thân thể , là cái chuông vàng nhỏ nhỏ , đang tỏa quang mang kì dị , phảng phất như ngưng tĩnh mà quan sát thể gian

Lúc này , phía sau đột nhiên truyền lại âm thanh thấp trầm "ong ong", thạch môn được mở , rồi lập tức đóng lại . Có tiếng chân vang nhẹ đi đến , có người xuất hiện bên cạnh U cơ

U cơ chậm chậm quay đầu , có thể xuất nhập căn phòng này , toàn bộ Quý vương tông , không quá bốn người

Quý lệ gương mặt trắng bạch , xuất hiện trước mắt nàng , trong lòng hắc sa nhân , chợt xao động , nhớ lại , mỗi lần nam tử này đến đây , sắc diện lại thêm nhợt nhạt

Bất quá trong mắt nam tử ấy , hoàn toàn không nhận ra sự tồn tại của một U cơ , người con gái mỹ lệ đang an tĩnh nằm đây , thời khắc này , đã xâm chiếm toàn bộ tâm tư con người gã

Thạch thất đột nhiên biến thành tĩnh mịch , tịch tĩnh như là chết

U cơ nhè nhẹ chuyển thân , về phía sau , nhưng mục quang , vẫn lưu tại thân nam tử . Thân ảnh gã , phảng phất vài phần cô đơn , ngoại diện dễ sợ máu tanh mà thể gian thường thấy , tại lúc này cảm giác hoàn toàn không thể nhận ra

Có biết rằng, chỉ tại nơi này , là nơi duy nhất gã thấy lòng an tĩnh

Nhìn nam tử đó lần cuối , nàng bước ra , cẩn thận phong bế thạch môn , thở ra , bước đi , chợt thấy nhất thân bạch y chính là Thanh Long đứng đó

"Việc gì vậy ? " U cơ trầm mặc một khắc , thong thả hỏi

Thanh Long hướng về thạch môn nói "Gã trở lại ư ?"

U cơ hắc sa liễu động , phảng phất như nhè nhẹ gạt đầu , trả lời "Phải, tại trong đó bầu bạn chuyện trò

với Bích Dao "

Thanh Long nhíu mày , thở dài nhẹ nhẹ , kỳ thật trong lòng họ đều hiểu , cái gọi là chuyện trò đó , bất quá là quý lệ cá nhân tự thâm thì với bản thân , còn Bích Dao có thể nghe thấy hay không , lại là chuyện khác . Chỉ là sự tình quá đổi thương tâm , thật không muốn nói đến .

U cơ mặc mặc đứng đó , hốt nhiên thốt " trương tiểu phạm hấn mỗi lần quay lại , la` đến đây ..."

Thanh Long sắc mặt khẽ biến đổi , chặn lại : " Tam muội , hấn được Quý vương tông chủ ban danh Quý lệ , chúng ta đã nói nhiều lần rồi , không dùng cái tên đó để gọi hấn nữa "

U cơ sắc diện sau tấm hắc sa , thật không rõ biểu tình ra sao , chỉ nghe nàng nói tiếp giọng không đổi : "... nhưng tông chủ , đã lâu lắm rồi sao không thấy ghé thăm một lần "

Thanh Long nhìn nàng , cuối cùng thở dài một tiếng , nói " Mười năm nay , tông chủ mái tóc đó , tóc mai bạc cả rồi , không biết là thêm bao nhiêu nữa , là vì cái gì ? Người xem có vẻ không màng đến đứa con gái duy nhất , nhưng trong lòng thống khổ "

U Cơ cũng trầm mặc , sau đó nhớ ra điều gì , quay đầu hỏi " Việc tìm kiếm Hắc vu tộc , tiến hành đến đâu rồi ?"

Thanh Long lắc đầu nói " Hắc vu tộc ngàn năm trước xuất hiện một lần , lúc này tìm ở đâu , nửa phần manh mối cũng không có "

U cơ chậm chậm chuyển thân mình , bước ra ngoài

Nơi thạch thất này dành cho giấc trầm miên của Bích Dao , tự nhiên là nơi Quý Vương Tông cực kỳ tĩnh lặng , bình nhật ít người qua lại , lúc này phía ngoài thạch thất, tại đạo trung , chỉ có hai người bọn họ

Thanh Long nhìn theo dáng U cơ , hốt nhiên khai khẩu nói " Muội tốt nhất là giữ khoảng cách với Quý lệ "

U cơ thân hình rung động , lập tức đình trụ cước bộ , cá nhân phảng phất như thân thể bất động , nhưng rồi lập tức chậm chậm thở ra , quay lại , qua tấm hắc sa vọng ra tiếng nói , từng chữ từng chữ thốt ra

"Sur huynh có ý tứ gì "

Thanh Long không nhìn lại nàng , chuyển nhãn nhìn về phía thạch thất sư môn , nhẹ nhàng nói "Huynh biết muội đối với Bích Dao lâu này tâm hoài nỗi thẹn, tự trách là mình đã không bảo hộ tốt được cho nàng, nhưng muội đối với nam tử đó , quan tâm riêng tư đã thấy khá nhiều "

U cơ không đáp , nhưng trên con đường này đột nhiên biến chuyển giống như một thời khắc trước trong thạch thất trở thành băng lãnh , sát ý vô hình phảng phất đọng lại trên thân nữ tử hắc y , từ đó không ngừng tỏa ra

"Huynh nói không căn cứ , muội đối với thiếu niên đó , có tình nghĩa ?" Nàng từng từ từng từ thốt lên

Thanh Long phía trước sát ý ấy phảng phất một cảm giác bình thường như đã tiên liệu , thần sắc không biến đổi , chỉ chậm chậm nói "Tam muội , ta không nói vu vơ , ta chỉ muốn đề tỉnh muội thôi , nhân vì

mối duyên của Bích Dao , quan hệ giữa quý vương tông chủ và nam tử đó , tất cả rất là vi diệu . Ta theo quý vương tông chủ lâu năm , nhìn thấy người mặc dù đối đãi với Quý lệ như là con nhưng đôi lúc vì nổi thương tâm vì Bích Dao , chỉ sợ cũng xuất hiện vài phần hận ý "

Nói đến đó , hắn quay đầu qua , chăm chú nhìn U cơ , nói nhẹ nhàng " Tam muội , muội phải tự quản hành vi đó "

U cơ tại xa xa , lạnh lạnh hừ một tiếng , cười lạnh nói " Lời dạy hồ đồ " Nói xong , thân thể chuyển động , bỏ đi

Thanh Long cười khở một tiếng , lắc đầu , nhẹ thở dài

Trong thạch thất

Quý lệ ngồi bên cạnh Bích Dao , ngưng vọng nhìn vẻ mỹ lệ đó , gã gương mặt trắng bạch , dịu dàng nói "Ta về rồi , Bích Dao"

.....

" Lần này xuất môn , ta đã diệt trừ một môn phái cho cha nàng , là thứ mà chúng ta lúc đầu gọi là Lệ huyết đường , nàng nhất định là vẫn còn nhớ phải không ? "

.....

" Chẳng biết như thế nào , vào thời khắc tối hậu , ta đột nhiên nhớ nàng , ta tại đó nghĩ ra , tự nhiên không thể xuống tay hạ thủ . Bích dao, nàng có trách ta không ?"

.....

"Ngày hôm trước , ta lén lọt qua trạm canh gác , bí mật lên Đại Trúc Phong , thuận tiện đưa tiểu hôi về đây . Nàng đã nhìn thấy tiểu hôi rồi , là con khỉ ta nuôi từ hồi còn thơ bé "

.....

"Ta đến Hắc trúc lâm . Nàng đoán thử ta đã thấy gì nào ?"

.....

"Nguyên lai , nằm trên mặt đất là cái thân hắc tiết trúc . Bích Dao , nàng nhớ mà , cả hai chúng ta , cùng ngồi trên cây trúc ấy ..."

.....

"Nguyên lai , không có gì thay đổi cả , Bích Dao."

.....

"Bích Dao... .. " Gã thì thầm , ẩn ước bên trong có tiếng thổn thức nhẹ nhẹ , mơ hồ vang vang nơi thạch thất

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 88

Đại Vương Thôn

Tóc mai hai bên đã có sợi bạc, thời gian tựa như nước chảy!

Quý vương rời mắt khỏi mặt hồ phẳng lặng như gương, khe khẽ thở dài, rồi quay đầu lại khẽ cười nói: “Lâu lắm rồi ta không hề soi gương, hôm nay mới biết tóc đã bạc nhiều như vậy rồi.”

Quý lệ đứng đằng sau ông ta, sắc mặt chẳng hề biểu lộ chút tình cảm, lãnh đạm nói: “Người đa cảm quá”

Lúc này bên trước hồ nhỏ trong Hồ Kỳ Sơn chỉ có độc một chiếc cầu gỗ cũ kỹ nối liền bờ hồ với một toà thạch đình nằm ở giữa hồ. Quý Vương và Quý Lệ hiện đang đứng trong toà thạch đình đó.

Quý Vương chấp hai tay sau lưng, sắc mặt điềm tĩnh nói: “Ta nghe nói lần này đi Không Tang Sơn, mặc dù đã thu phục được Luyện Huyết Đường, nhưng cái tên Dã Cửu Đạo Nhân người duy nhất vẫn không chịu đầu hàng thì lại được người giữ lại, có chuyện đó không?”

Quý Lệ nhìn Quý Vương, chỉ thấy ông ta vẻ mặt hoà nhã nhưng chẳng biết trong lòng thì đang nghĩ gì, lập tức từ từ gật đầu đáp: “Không sai”

Quý Vương cười, xoay mình nhìn xuống mặt hồ xanh biếc như ngọc, khẽ nói: “Ngày trước người dẫn người đi công phạt đều đuổi cùng giết tận, tại sao hôm nay đối với người này lại nương tay vậy?”

Quý lệ trầm ngâm giây lát, đáp: “Luyện Huyết Đường mặc dù đã suy tàn như ngày hôm nay, nhưng 800 năm trước dù gì cũng là môn phái đứng đầu một thời, không hề giống các phái nhỏ thông thường.”

Quý Vương đứng nguyên tại chỗ, cũng chẳng thấy có phản ứng gì, cũng không biết ông ta cuối cùng có thấy thoả mãn với lời giải thích đó không. Một lát sau, ông ta đột nhiên nói: “Viên phệ huyết châu trên pháp bảo trong tay người vốn là di vật của Hắc Tâm Lão Nhân, xem ra người và Luyện huyết đường, chỉ sợ cũng có mấy phần hương hoả chi tình”

Quý lệ từ từ đưa mắt lên nhìn Quý Vương. Đúng lúc đó Quý Vương cũng quay lại nhìn về phía hắn. Ánh mắt hai người bọn họ chạm vào nhau. Mục quang của Quý lệ âm trầm lạnh lẽo, còn của Quý Vương thì thâm thúy nhưng ôn hoà.

Quý Vương đột nhiên cười, nói: “Gần đây nghe đồn rằng bên trong đầm lầy chết chóc ở phía tây có dị bảo xuất thế, người có biết không?”

Quý Lệ gật gù đầu: “Có, đã có nghe nói rồi.”

Quý Vương thông thả nói: “ Nghe nói không chỉ người phe chính đạo túm tụm kéo nhau đến, ngay cả

các cao thủ của Vạn Độc Môn, Hợp Hoan Phái cũng định nhúng tay vào, về phần Trường Sinh Đường có tông đường gần khu vực đầm lầy chết cho ấy cũng chẳng bỏ qua đâu." Ông ta ngừng lại giây lát, rồi nói với Quý Lệ: "Người thấy thế nào?"

Nhưng Quý Lệ chẳng hề mở miệng đáp lời, cứ trầm mặc hồi lâu. Quý Vương đứng đối diện hấn dường như cũng vô cùng kiên nhẫn, trên mặt chẳng lộ vẻ gì hối thúc cả. Một lúc lâu sau, Quý Lệ chậm rãi nói: "Lần này chúng ta thu phục được Luyện Huyết Đường, trong giáo ngoại trừ bốn phái lớn, thì hệ phái tương đối có thực lực cuối cùng cũng đã bị tiêu diệt"

Khoé miệng Quý Vương hiện ra một nét tươi cười, gật đầu nói: "Không sai"

Quý Lệ nói tiếp: "Trong ma giáo, bốn đại môn phái ở vào thế chân vạc luôn nghĩ đến chuyện thôn tính lẫn nhau. Ngày trước vì áp lực của chính đạo mới cùng nhau liên kết chống cự ngoại địch, ngày nay tự nhiên không hề giống năm đó, vả lại lúc này thế lực trong giáo dần dần đã hình thành, rồi đây bốn đại phái sẽ kịch chiến với nhau, nhưng chỉ không biết bên nào sẽ ra tay trước?"

Quý Vương vỗ tay mỉm cười nói: "Hay, hay! Nói hay lắm."

Quý Lệ nhìn ông ta, khẽ nói: "Mười năm nay, người không những truyền cho ta Thiên Thư quyển thứ hai, mà ngay cả sở học bình sinh, mưu lược quyết đoán nhất nhất đều truyền dạy, ngay cả chuyện này nếu ta cũng không nhận ra, há chẳng phải phụ mất sự vất vả của người sao"

Quý Vương mỉm cười đưa mắt nhìn thiếu niên ở trước mặt, giống như nhìn một thứ vật phẩm trân quý hoàn mỹ do tự tay mình làm ra. Trong nỗi hoan hỉ có ẩn chứa một phần tự đắc, chỉ nghe thấy ông ta nói: "Đó cũng không phải là tất cả, những điều ta truyền cho người cũng đều đòi hỏi sự lĩnh ngộ của bản thân người. Trong mấy năm qua người tiến bộ quá nhanh, quả thật khác rất xa so với dự liệu của ta. Ta vốn dĩ nghĩ rằng với tư chất của người ít nhất cũng phải cần tới hơn ba mươi năm, không ngờ chỉ có mười năm mà người đã đạt được đại thành, hiếm có, hiếm có!"

Nhận những lời khen tặng đó của Quý Vương, nhưng trên mặt của Quý Lệ không hề có vẻ tươi cười, dường như đối với hấn mà nói, điều này chẳng phải là chuyện gì đáng để cao hứng cả.

Tuy nhiên Quý Vương cũng chẳng chú ý, những năm vừa qua, con người đứng trước mặt đã biến đổi từ gã Trương Tiểu Phàm thành Quý Lệ ngày nay. Tính tình ngày trước sớm đã thay đổi hoàn toàn, ngoại trừ ngoại hình vẫn như cũ, còn tất cả thứ khác đều đã không còn chút gì bóng dáng của năm đó. Ông ta ngừng giây lát, rồi nói: "Theo như người nhận định, trong thánh giáo chúng ta tứ đại môn phái sẽ không tránh khỏi một trường chém giết, vậy người cảm thấy chúng ta nên động thủ trước hay là tĩnh tâm chờ đợi?"

Lần này Quý Lệ không hề có chút do dự, lập tức nói: "Tiên phát chế nhân!"

Quý Vương chăm chăm nhìn hấn, nói: "Được! Thế người định đối phó với phái nào trước?"

Quý Lệ: "Trường Sinh Đường!"

Quý Vương nhíu mày, nhưng trong mắt đã có vẻ tán thưởng, hỏi: "Vì sao?"

Quý Lệ đáp: “Ngày nay Quý Vương Tông và Vạn Độc Môn thực lực là mạnh nhất, Hợp Hoan Phái và Trường Sinh Đường thì kém một chút. Hợp Hoan Phái trước nay luôn kín đáo, còn Ngọc Dương Tử - đường chủ Trường Sinh Đường- đạo hạnh tuy cao, nhưng tự cao tự đại, luôn ý vào việc là người chủ trì trong cuộc chiến chính ma năm đó trên Thanh Vân Sơn để coi hấn là độc tôn trong ma giáo. Cái thứ ngu xuẩn này, không chọn hấn thì còn chọn ai chứ?”

Quý Vương tươi cười nói: “Không sai, nói hay lắm. Nếu người chủ trì chuyện này, người sẽ tiến hành thế nào?”

Quý Lệ hừm khế, đáp: “Lần này chính là một cơ hội tốt. Trong đầm lầy chết chóc có dị bảo xuất thế, Ngọc Dương Tử nhất định sẽ coi đó là đồ vật của mình, quyết không để người ngoài nhúng tay vào. Nhưng đám người chính đạo tụ tập kéo đến, chúng ta cứ đợi Trường Sinh Đường và phe chính đạo đánh nhau, sau đó khi hai bên lưỡng bại câu thương, ta lại bí mật liên kết với Vạn Độc Môn và Hợp Hoan Phái cùng nhau hạ thủ. Việc đánh hôi người khác như thế này bọn họ nhất định không thể từ chối. Như vậy một trận tất sẽ thành công!”

Quý Vương nhìn hấn, không nói câu gì.

Quý Lệ từ từ nâng đầu, nhìn Quý Vương khế hỏi: “Sao vậy?”

Quý Vương dường như nhìn thấy hấn nhìn có chút xuất thần, lập tức tỉnh ngộ, từ từ thu hồi mục quang, hình như trong thâm tâm buông tiếng thở dài, rồi khế nói: “Không có gì, điều người nói tất cả đều giống với ý của ta.”

Quý Lệ không nói gì cả.

Quý Vương khế cười nói tiếp: “Người nghỉ ngơi thêm hai ngày nữa, rồi đi đến khu đầm lầy chết cho đó.”, nói xong lấy từ trong ngực ra một phong thư dán kín, đưa cho Quý Lệ, dặn dò: “Kế hoạch cụ thể, ta đã viết rõ cả trong phong thư này. Sau khi đến Đại Chiêu Trạch, tất cả mọi người của Quý Vương Tông sẽ do người điều động.”

Quý Lệ chậm rãi tiếp lấy phong thư đó, cất vào trong ngực áo, trầm ngâm giây lát rồi hướng về phía Quý Vương gật gật đầu, ngay sau đó quay mình bước đi. Nhưng hấn vừa mới bước đi được vài bước, đột nhiên đằng sau lưng Quý Vương nói với theo “Vẫn còn một chuyện ...”

Quý Lệ dừng bước.

Thanh âm của Quý Vương thông thả truyền đến: “Trong khi ta và người nói chuyện, tại sao vẫn một mực gọi thánh giáo chúng ta là Ma Giáo?”

Quý Lệ trầm ngâm hồi lâu, lạnh lung đáp: “Ta nhập giáo đã mười năm, ngày nào ở đây cũng chinh phạt huyết đấu, nghi kỵ lẫn nhau, chẳng có lúc nào là không ngầm lừa dối nhau, lẽ nào xứng đáng với một chữ Thánh?”

Quý Vương cười lớn, rồi tức khắc nói: “Ồ, trong chính đạo mà người vốn dĩ xuất thân, cũng có như vậy không?”

Thân hình Quỷ Lệ dường như khe khẽ run rẩy, giây lát sau, chỉ nghe hấn nói: “Những việc hung ác do người trong chính đạo làm, cũng chẳng kém gì người trong ma giáo là mấy!”

Quỷ Vương nhìn hấn đầy thú vị, nói: “Chuyện này cũng không phải vậy, cũng không phải vậy, chỉ là điều mà ngươi nghĩ như vậy thôi, nhưng cái gì mới là Chính?”

Quỷ Lệ không đáp lời, im lặng hồi lâu, ngẩng đầu lên nhìn trời.

Trời xanh, mây trắng.

“Ta không biết!” hấn khe khẽ nói, giống như hấn tự nói với bản thân mình.

* * *

Sau khi bóng dáng có chút buồn bã cô đơn ấy dần dần đi khuất, nụ cười trên mặt Quỷ Vương cũng từ từ biến mất. Nơi sâu thẳm trong mắt ông ta, dường như lóe lên một ánh sáng thần bí, sáng bừng lên không ngừng, không hiểu trong lòng ông ta đang nghĩ gì?

Lúc này, có một tiếng nói từ phía khác vang lên: “Tông chủ, người ..”

Quỷ Vương chặn câu nói của người đó lại, nói: “Thanh Long, đến rồi à”

“Dạ” Thanh Long từ trên cây cầu gỗ bước tới, thuận theo ánh mắt của Quỷ Vương nhìn ra phía đằng xa, rồi nói: “Ban nãy phó tông chủ cũng ở đây sao?”

Quỷ Vương gật gật đầu hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Thanh Long đáp: “Lão quái vật của Vạn Độc Môn lại sai người bí mật đến, hỏi Tông chủ khi nào sẽ cử người tiến vào trong đầm lầy chết chóc, mọi người cùng nhau tiến hành đại sự?”

Quỷ Vương cười lạnh: “Ngươi trả lời bọn họ, ba ngày sau, Quỷ Vương Tông cùng với Vạn Độc Môn, Hợp Hoan Phái sẽ cùng nhau tiến vào đầm lầy.”

Thanh Long gật đầu đáp: “Dạ”

Quỷ Vương nặng nề hừ một tiếng, đột nhiên giống nhiên nghĩ đến chuyện gì đó quay đầu lại hỏi Thanh Long: “Thanh Long, ngươi thấy Quỷ Lệ thế nào?”

Thanh Long ngạc nhiên, đưa mắt lên nhìn Quỷ Vương, chỉ thấy Quỷ Vương ẩn đường hòa nhã, nhưng ánh mắt thâm trầm không thể nhìn thấy đáy, trong lòng thấy ớn lạnh vô cớ, nhất thời quên bẵng việc trả lời.

Quỷ Vương cười hỏi: “Thấy thế nào?”

Thanh Long bưng tỉnh, lập tức âm ừ, thần sắc có chút lưỡng lự. Quỷ Vương nhìn thẳng vào mắt hấn, mỉm cười nói: “Thanh Long, ta và ngươi giao tình nhiều năm, có gì cứ nói đứng ngay.”

Thanh Long lắc đầu cười khổ, rồi nói ngay: “Nói đến chuyện này, khi ta ở tuổi của hấn, đạo hạnh cũng không cao như hấn, tinh tế cũng không được như hấn ...”

Nói đến đây, ông ta bỗng nhiên dừng lại, Quỷ Vương nhíu mày, nói ‘Sao vậy, còn có chuyện gì, nói đi?’

Thanh Long ngập ngừng giây lát, nhìn Quỷ Vương nói: “Thủ đoạn không ác độc như hấn!”

Quý Vương nhìn ông ta, nhưng chẳng nói gì cả, từ từ xoay mình, nhìn mặt hồ xanh như gương đang gợn sóng. Thanh Long ở phía đằng sau ông ta, chậm rãi nói: “Mấy năm qua, đặc biệt là hai năm gần đây, hành vi thủ đoạn của Quý Lê ngày một kịch liệt hung tàn, động cái là giết người, trong việc tranh đoạt quyền lực thì lạt thủ vô tình. Hơn nữa những nhân tài trẻ tuổi tương đối xuất sắc trong Quý Vương Tông chúng ta như bọn Sát Sinh Hòa Thượng, Yên Hồi tất cả đều tập trung dưới trướng của hắn.”

Quý Vương khẽ hỏi: “Người cảm thấy chuyện đó không tốt sao?”

Thanh Long từ từ lắc đầu nói: “Cũng không phải, chỉ là năm đó hắn .. tại sao bây giờ cuối cùng lại biến thành bộ dạng như vậy?”

Quý Vương trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên nói: “Kỳ thật ta ban đầu cũng đã nhìn nhầm”

Thanh Long kinh ngạc, nói: “Tông chủ, người nói gì?”

Quý Vương nói: “Khi ta truyền cho hắn quyển thứ hai của Thiên Thư, vốn nghĩ với tư chất của hắn ít nhất cũng cần ba mươi năm mới có thể luyện thành, nhưng trong mười năm qua, đặc biệt là năm năm gần đây, tu hành của Quý Lê tiến bộ phi thường, có thể nói là mỗi ngày nghìn dặm, chỉ sợ sự thông minh ngầm bên trong của hắn, ngay cả ta cũng chưa từng nhìn ra!”

Ông ta nói đến đây, trong mắt của Thanh Long dường như cũng lóe lên một đạo hàn quang kỳ lạ, nhưng giọng nói của ông ta vẫn chẳng hề có chút thay đổi: “Hắn tính tình kiên nhẫn, ngoan cường, đối với con đường tu đạo thật là đại đại hữu ích, nhưng ta vẫn hoài nghi, chỉ sợ bên trong còn có nguyên nhân khác.”

Thanh Long nhíu mày hỏi: “Hắn ta còn có bí mật nào chẳng?”

Quý Vương lắc lắc đầu: “Người phải biết rằng hắn trên mình mang chân pháp đạo gia của Thanh Vân Môn và Đại Phạm Bát Nhã của Thiên Âm Tự chứ?”

Thanh Long gật đầu đáp: “Không sai”

Quý Vương từ tốn nói: “Theo như ta bí mật quan sát, hắn không những có được đại thành về chân pháp trong thiên thư của Thánh Giáo chúng ta, mà cả Thái Cực Huyền Thanh Đạo của Thanh Vân Môn và Đại Phạm Bát Nhã chân pháp của phật gia, đồng thời cũng có sự tăng tiến vượt bậc. Chân pháp của ba nhà chẳng nhẽ lại có tác dụng kỳ diệu bí mật bổ xung cho nhau sao?”

Ông ta quay mình lại, cười với Thanh Long, rồi nói tiếp: “Với tu hành của hắn lúc này, cộng thêm pháp bảo kỳ dị “Phệ Hồn” ấy trong tay, dù là người có Càn Khôn Thanh Quang Giới chỉ sợ cũng chỉ có năm phần thắng lợi mà thôi.”

Thanh Long mỉm cười nói: “Đã già rồi, không so được với bọn trẻ rồi.”

Quý Vương bỗng nhiên cười phá lên, đưa tay vỗ vỗ vai hắn, nói “Sao có chuyện này được?”

Ông ta tùm tùm cười, thông thả nói: “Ta năm đó đã nhận thấy thiếu niên này nhất định không chịu giam mình trong ao tù, nhưng ngày nay hắn thành tựu hơn hẳn những gì ta mong đợi. Quý Vương Tông nếu được người này tiếp quản, mai này tiền đồ nhất định không thể hạn lượng, chỉ là ....”

Ông ta chấp tay ra sau lưng, rồi đột nhiên ngừng nói, bước đến bên rìa thạch đình, phóng mắt nhìn ra bên ngoài.

Thanh Long yên lặng đứng bên ở bên cạnh, ngắm nhìn Quý Vương, trên mình con người nắm giữ quyền lực to lớn ấy, lúc này đột nhiên loáng thoáng có phần buồn bã, lặng lẽ phát ra những ngôn từ không cất thành lời.

Bích Dao ....

Ba ngày sau, Quý Lệ rời khỏi Hồ Kì Sơn, mang theo cả chú khỉ Tiểu Hôi, nhằm hướng tây mà đi. Ngoài ra, Dã cầu đạo nhân cũng đi theo bên hấn. Vốn dĩ Dã Cầu Đạo Nhân chẳng hề muốn đi vùng đầm lầy hung hiểm chết chóc ấy, nhưng Quý Lệ chỉ lãnh đạm nói: “Sau khi ta đi, cam đoan với người rằng nơi Hồ Kì Sơn còn hung hiểm gấp trăm lần cái đầm lầy đó, người tin hay không tin?”

Câu này nói ra, Dã Cầu Đạo Nhân mặt mũi lập tức trắng bệch, ngoài miệng thì vẫn nói cứng, nhưng chân đã vội bước theo.

Thần châu hạo thổ, rộng lớn vô bờ, trong đó thì đất trung nguyên là giàu có và đông đúc nhất. Nhưng phía bên ngoài trung nguyên, phương bắc là một cánh đồng băng cực kỳ lạnh lẽo đầy trời băng tuyết, chẳng có mấy dấu chân người lui tới; phía đông là đại dương mênh mông vô bờ bến; về phía nam bên ngoài trung nguyên có mười vạn ngọn núi lớn, kéo thành một dãy dài liên miên bất tuyệt. Nơi hoang sơn ác thủy ấy chướng khí độc vật nhiều vô số kể, theo truyền thuyết còn có giống người man rợ hoang dã cổ quái lập dị, chuyên ăn lông uống máu, hung tàn vô cùng.

Còn mặt phía tây của thần châu hạo thổ, thì có hai đại hung địa. Hướng tây bắc là một vùng sa mạc hoang lương rộng ngút tầm mắt, người đời gọi là “Man hoang chi địa”, vùng này trên một trăm năm không có mưa, khí hậu hết sức khô nóng, thi thoảng có một vài ốc đảo, nhưng cũng phần nhiều là do mãnh thú hung vật chiếm cứ, tự nhiên người thường tiến vào tất sẽ rơi vào tử lộ. Nhưng theo truyền thuyết, sâu bên trong man hoang có một tòa thánh điện to lớn, chính là nơi phát xuất của ma giáo.

Về phía tây nam, là một đầm lầy to lớn đầy chết chóc mà người thường nói đến đều biến sắc. Nơi này khí hậu hoàn toàn trái ngược với man hoang, trong một năm cứ mười ngày thì có đến bảy tám ngày mưa, các loại thực vật kì dị nhiều vô số, sinh trưởng tươi tốt.

Do nơi này luôn luôn tối tăm lạnh lẽo và ẩm thấp nên là nơi cư ngụ của những độc trùng ác thú kỳ độc trên thế gian, và khí độc đầm lầy chỉ riêng nơi này có cứ mỗi khi mưa xuống lại ngùn ngụt bốc lên từ lớp bùn đất hôi thối bên trong đầm lầy, con người hít phải, nếu không có giải dược thích hợp thì chưa đầy nửa khắc sẽ bị kịch độc công tâm mà chết. Ngoài ra, các thân thể động vật, hoa lá cỏ cây bị ngâm trong nước mưa suốt nghìn năm đến thối rữa, đã biến nơi này thành một địa phương bốn bề đầy nguy hiểm, chỉ sơ sẩy đạp nhầm một bước, sẽ bị chìm xuống bên dưới đầm lầy không đáy, vĩnh viễn không nhìn thấy mặt trời, chết rất bi thảm.

Nơi vùng đất hung hiểm này, ngày thường tự nhiên chẳng hề có người qua lại, Nhưng không lâu trước

đây, nhân gian đột nhiên đòan đại, bên trong đầm lầy chết cho phía tây, bỗng vọt lên một cột sáng màu vàng rất lớn, đòan thẳng đến tận mây xanh, suốt ngày suốt đòem, vào lúc đòem khuya còn khiến cho bầu trời nơi đó đòược chiếu sáng như giữa ban ngày. Ba ngày sau, cột sáng màu vàng đó mới dần dần biến mất, nhưng từ sau đó, bên trong đầm lầy, hình như luôn có những tiếng hú to lớn kỳ dị, văng vẳng truyền lại, khiến cho những người dân sinh sống bên cạnh đầm lầy hoảng sợ mãi không thôi.

Tin tức này vừa truyền ra, tức thì làm chấn đòộng thiên hạ, dưới nhãn quang đánh giá của người tu đòạo, linh vật thần khí luôn luôn đòều có linh tính bản thân. Ánh sáng màu vàng to lớn ấy, tự nhiên là đòiềm báo về việc kỳ trân dị bảo xuất thế, kêu gọi những người có duyên kéo đến. Nhưng căn cứ trên cột sáng màu vàng ấy mà nói, thì thần khí dị bảo này, quả thật không hề tầm thường, chẳng mấy chốc đã chấn đòộng thiên hạ, cao thủ chính tà lũ lượt kéo đến.

Nhưng bên dưới sự hồi hải bề ngoài đó, có một dòng nước ngầm mà người ta không biết đòược, đang chảy hỗn loạn.

* * *

Ở phía đòông cách đầm lầy đòộ nửa ngày đòường, có một thôn trang nhỏ hoang lương tiêu đòiều, tên gọi là “Đại Vương Thôn”, bởi vì dân trong làng thờ cúng một vị thần linh thần bí tên gọi là “Đại Vương”. Chỉ là vị thần linh này rất không linh nghiệm, đã chẳng giúp cho dân làng này đòược thăng quan phát tài, cũng chẳng giúp đòược mùa màng tươi tốt, không phải lo về cái ăn cái mặc.

Kì thật tương cũng biết, sinh sống bên cạnh cái đầm lầy chết chóc như thế này, thường xuyên không biết từ đâu đột ngột nhảy ra một ác thú, hoặc là xông ra một con trùng đòộc, cắn chết gia súc là chuyện nhỏ, số người chết mỗi năm trên đất này cũng không hề ít. Ngày nay những người có chút khả năng sớm đã rời khỏi nơi quý quái này, chạy đến trung nguyên rồi, lưu lại nơi này đa phần cũng đòều là những người chẳng có chút sức sống nào.

Nhưng mấy ngày nay, tại Đại Vương thôn đột nhiên náo nhiệt hẳn lên, đi đi lại lại đòều là những cao nhân tu đòạo. Mặc dù Đại Vương thôn không phải là cửa khẩu duy nhất tiến vào đầm lầy, nhưng là nơi gần đầm lầy nhất có người sinh sống. Có nhiều người đến nơi này để mua lương khô nước uống trước khi tiến vào trong đầm lầy, khiến cho dân trong Đại Vương thôn mấy ngày hôm nay kiếm đòược chút tiền tài, có thêm đòược vài phần sinh khí.

Nhưng đòồng thời, vì đây là nơi gần với đầm lầy nhất, nên cột sáng màu vàng cũng như tiếng hú kì dị cũng đòều đòược thôn dân nơi này phát hiện trước tiên, rồi mới lan truyền ra bên ngoài, vì thế cũng không ít người đến để dò hỏi tin tức,

Chỉ là sau khi có nhiều người đến, tự nhiên chính tà đòều có, mấy ngày vừa rồi, tại nơi Đại Vương thôn nhỏ xíu không biết đã phát sinh bao nhiêu trận chiến. Có một vài tên không may, vẫn chưa tiến vào trong đầm lầy đã không rõ nguyên do chết tại nơi này, đúng là oan uổng.

Nói chuyện bên lề một chút, ngày hôm nay, Quý Lệ và Dã Cầu Đòạo Nhân cũng đã đến Đại Vương thôn,

đứng tại thôn khẩu, chỉ thấy trong thôn người qua kẻ lại, hết sức náo nhiệt đến không ngờ, trái ngược với cảnh tượng tiêu điều trước đây.

Đi vào trong thôn, Dã Cầu nhìn đông ngó tây, cau mày lẩm bẫm gì đó.

Con khi Tiểu Hôi mấy ngày nay lần đầu tiên mới thấy đông người như vậy, có chút thích thú, nằm sấp trên vai Quý Lệ miệng kêu khếch khếch, Quý Lệ vỗ về Tiểu Hôi, đưa mắt nhìn Dã Cầu hỏi: “Người làm gì thế?”

Dã Cầu Đạo Nhân cúi kính đáp lời: “Ta tìm khách sạn, đi đã lâu như vậy mà không tìm một chỗ nghỉ ngơi thỏa thích sao? Đúng là một nơi chết tiệt đến chim cũng chẳng thèm ỉa, ngay cả một khách sạn cũng khó tìm như vậy!”

Quý lệ lãnh đạm nói: “Sao, người nghĩ nơi này có khách sạn sao?”

Dã Cầu giật mình hỏi: ‘Cái gì?’

Quý lệ đưa mắt nhìn về đám người đang đi đi lại lại trên đường, thấy đa phần những người này quần áo đẹp đẽ, rõ ràng không phải là đám dân cơ khổ của Đại Vương thôn, rồi hỏi: “Người trước kia đã đến nơi này chưa?”

Dã Cầu ò lên một tiếng, nói: “Ai mà thừa hơi đến cái nơi chết tiệt này!”

Quý lệ nhìn hẩn, nói: “Không sai, nơi này chẳng có người ngoài đến, thôn dân địa phương thì nghèo đói, cần khách sạn để làm gì?”

Dã Cầu cứng họng, trên khuôn mặt chốc sặc mặt lại có mấy phần khôn khéo.

Đúng lúc này, bỗng nhiên ở con đường lên phía trước mặt vang lên một tràng thanh âm huyền ảo, có người lớn tiếng nói: “Đoán trước việc 50 mươi năm, có thể xét đoán vận thế 300 năm, thiết khẩu thần tướng, bút phán âm dương, muốn biết hậu vận, hãy đến xem tướng!”

Quý lệ và Dã Cầu đều ngạc nhiên giây lát, cùng nhìn về nơi phát ra thanh âm đó, chỉ thấy trên đường lớn, đặt một cái bàn gỗ cũ kỹ, bên cạnh cắm một cây gậy tre, bên trên treo một tấm vải có viết bốn chữ “Tiên Nhân Chỉ Lộ”. Bên cạnh cây sào tre có một lão nhân khí độ bất phàm đang hô hoán sáng sủa, thanh âm ban nãy đúng là do lão phát ra. Bên cạnh lão có một thiếu nữ dáng vẻ uể oải ngái ngủ, dung nhan trời sinh rất diễm lệ, lúc này đang nằm bò trên bàn, nét mặt thờ ơ.

Chẳng cần nói cũng biết hai người đó là Chu Nhất Tiến và Tiểu Hoàn. Chu Nhất Tiến dẫn theo Tiểu Hoàn đi khắp chân trời góc biển, khả năng không có mấy, nhưng lại hay thích đến những nơi náo nhiệt. Mấy bữa trước nghe thấy tin đồn về việc đằm lầy này, lập tức kéo theo Tiểu Hoàn đến Đại Vương Thôn bắt chặp sự phản đối của nàng.

Mấy lời nói ban nãy của Chu Nhất Tiến chứng tỏ lão tiên nông đã cạn, anh hùng mạt lộ, bắt đắc dĩ phải xem tướng ở ngoài đường, chỉ là mấy lời khoác lác của lão về sau dần dần lại chuyển thành: “... Chư vị khách quan qua lại, bản tiên nhân được tổ sư chân truyền, có khả năng khắc chế kịch độc trong thiên hạ. Giờ này bên trong đằm lầy, đầy khí kịch độc, nhưng chỉ cần chư vị cầm theo túi hương ta bán, nhất

địch bách độc bất thâm, kim cương bất hoại ....”

Tiểu Hoàn ở bên cạnh khẽ thở dài, ngồi đó đã mấy canh giờ, ông nội rao đã mồi cả miệng, nhưng thật tế vẫn chẳng bán được một chiếc túi hương nào cả. Dân địa phương tin nhưng chẳng thể mua được (Chu Nhất Tiên rao giá đắt cắt cổ), ngoại nhân thì trái lại đều là người tu chân đạo, ai nấy kiến văn quảng bác, ánh mắt nhìn hai người bọn họ đều hiện rõ hai chữ “lừa đảo”. Cũng may các đại hiệp chính đạo còn đang vội vã đi tranh đoạt bảo vật, nên không để ý đến cái trò này của ông thầy tướng. Nếu không phải lúc bình thường các cao nhân đệ tử ấy bỗng nổi nhiệt huyết, vì dân mà trừ hại, chỉ sợ hai người đã phải cuốn gói mà bỏ chạy mất rồi.

Nhìn thấy Chu Nhất Tiên vẫn oang oang hò hét, Tiểu Hoàn có phần mất kiên nhẫn, đứng dậy định gọi ông nội, đột nhiên trước mặt bỗng hoa lên, phía trước cái bàn gỗ chẳng biết từ bao giờ đã có một người đứng đó. Đó là thanh niên đang toàn thân mặc y phục màu lam nhạt, mi mục thanh tú, chỉ có điều không hiểu tại sao sắc mặt lại có chút nhợt nhạt.

“Tiểu thư, ta xem tướng” Thiếu niên ấy khõe miệng thoáng nở nụ cười, thông thả nói.

Tiểu Hoàn nhú mày, nhìn hấn ta đánh giá một lượt. Lúc này Chu Nhất Tiên cũng phát hiện ra sự việc, vội vàng chạy lại, mặt cười hơn hở, nói: “Khách quan, người muốn xem điều gì, tài vận hay là nhân duyên? Muốn xem như thế nào, xem tướng, xem chỉ tay, hay là đoán chữ?”

Thiếu niên đó khẽ hừm nhẹ, nói: “Ta cũng muốn tiến vào trong đầm lầy này, người xem giúp ta vận thế lần này ra sao.”

Chu Nhất Tiên cười ha hả nói: “Không vấn đề gì, không vấn đề gì, nào, xin mời khách quan ngồi xuống, e hèm, nói trước với khách quan, chúng ta là chân truyền của tổ sư, tướng thuật vô song, vì thế một lần xem là mười lượng bạc ...”

Thiếu niên ấy ngạc nhiên hỏi: “Đắt vậy sao?”

Chu Nhất Tiên cười nhưng không trả lời.

Thiếu niên ấy lập tức đảo đảo mắt, rồi lại nhìn sang Tiểu Hoàn, mỉm cười nói: “Thôi được, mười lượng thì mười lượng. Vậy thì người giúp ta đoán chữ trước.”

Tiểu Hoàn nhìn hấn, rồi lấy một tờ giấy và một cây bút nhỏ đưa qua, nói :” Mời khách quan viết một chữ vào ...”

Không ngờ thiếu niên đó cầm lấy bút, nhưng lại cười nó: “Không cần, ta sẽ viết ra tên của ta, rồi người đoán giúp ta vận thế của tên ta ra sao?”

Nói xong, viết lên tờ giấy đó ba chữ, rồi đưa lại cho Tiểu Hoàn.

Tiểu Hoàn ngạc nhiên giây lát, đón lấy, mắt đang nhìn vào tờ giấy trắng, bên tai nghe thấy thiếu niên âm thầm cười nói:

“Ta tên Tàn Vô Viêm!”

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 89

Khán Tương

Tiểu Hoàn khẽ nhíu mày, đôi mắt tiếp nhận dương quang, dần dần sáng trở lại, nhìn ngó thận trọng trước sau rồi chỉ tay vào tờ giấy trắng, bên trên của ba chữ "Tần Vô Viêm" ấy, nét bút ngay ngắn tường minh, liền mạch gãy gọn sắc nét mà vẫn tròn trịa, bay bổng.

Tiểu Hoàn nháy mắt, bất chợt cười lên rồi nói: "Vị khách quan, tên ngài bên trong có lửa, bản thân phải song hoá chí dương có thể, nhưng bên trong ấy là "vô" trấn áp, phong hồi lộ chuyển, bề ngoài thanh tao nhàn nhã mà bên trong ẩn tàng sát cơ; lại còn chữ "Tần" đứng ở phía tây, ủng hộ ngài đi về hướng tây âm hàn là đất đại lợi!".

Ngay lúc đó, tiểu hoàn đưa tờ giấy về phía bàn nhẹ nhàng buông ra, nhìn Tần Vô Viêm giảng giải: "Tây phương tử trạch, đúng là nơi âm khí ẩm ướt, ngài cứ đi tới đó, vận mệnh nhất định không tệ".

Tần Vô Viêm đang cười nhẹ, trên mặt chuyển sang tái dần tựa hồ sắc diện biến chuyển, đáp: "Đa tạ cô nương, đây là mười hai lượng, mong cô nương nhận lấy". Nói xong lấy mười hai lượng bạc trong bọc ra, đặt lên mặt bàn.

Tiểu Hoàn nhìn thấy, vẫn ngồi yên bất động, Chu Nhất Tiên đứng gần đó liền bước tới, vừa nói vừa cười lớn: "Đa tạ khách quan".

Tần Vô Viêm mỉm cười, sau một hồi suy nghĩ, lại lấy mười hai lượng nữa, đặt lên bàn, Chu Nhất Tiên giật mình, nói: "Khách quan, ngài thế này..."

Tần Vô Viêm thốt: "Tại hạ trả cho một vị bằng hữu, cũng muốn vào trong tử trạch kia, làm phiền cô nương xem cho hẵn một chữ"

Tiểu Hoàn giật mình, Tần Vô Viêm lấy giấy bút, viết lên trên đó hai chữ, quay ra nói với tiểu hoàn: "Cô nương, hẵn là Quý Lệ!"

Trên con đường lớn, xuất hiện thanh âm vang vọng xung quanh rồi đột nhiên im ắng trở lại như cũ. Vài người lạng lẽ quay lại, vài người khác xích lại gần nhau, tại nóc nhà góc đường, lò mờ bóng nhân ảnh, bây giờ tuy đang là ban ngày nhưng đột nhiên lại xuất hiện một chút hàn khí.

Ở giữa sân mọi người có cảm giác thay đổi này không thể hiểu nổi, Chu Nhất Tiên cau mày, đảo mắt nhìn tứ phía, quay lại khẽ thăm thì to nhỏ, Tiểu Hoàn đã bỏ tờ giấy xuống, nhẹ nhàng đáp: "đổi bát trụ, khách quan, trong chữ có 1 đường, tất phải cầu tới cuốn sách của ta, phải coi lại đã"

Tần Vô Viêm chẳng hề hồi thúc, phảng phất một nụ cười phiêu đãng, nói: "Vậ àh?"

Nhìn bề ngoài của hắn, không thể hiểu nổi hắn đang nghĩ gì, trở lại đứng trước bàn, Tiểu Hoàn biến sắc, ngay lúc đó, đột nhiên duỗi thẳng ngón tay, đặt lên tờ giấy viết hai chữ "Quý Lệ". Lúc đó, bỗng nhiên, ở phía sau có người cất tiếng: "Cô nương, xin hãy xem giúp ta hai chữ".

Tiểu Hoàn dờn ánh mắt về hướng người vừa lên tiếng
Một lần chớp mắt, tựa như mười năm đã trôi qua!

Tiểu Hôi nằm ngay trên vai người đó, mục quang trong như nước đảo nhìn khắp chung quanh, ở chính giữa trán của nó, như là một dấu phật thập bé nhỏ, chẳng hề thay đổi, bộ dạng trông vẫn như xưa.

Đại lộ, không gian vốn hồi hả, nhộn nhịp, bỗng nhiên trùng xuống, sâu thẳm. Khoảng không yên lặng chết chóc chợt chụp xuống, trong vùng tranh tối tranh sáng, vây quanh hai người trẻ tuổi, hình như có hai sức mạnh, quan sát kiềm chế lẫn nhau, đối chọi nhau.....

Tiểu Hoàn run rẩy sợ hãi hồi lâu, sau đó giương tờ giấy ra
"Quý lệ!"

Bật lên một tiếng kêu, thảng thốt.

*****
*****

Hai chữ ấy, xa xa Tần Vô Viêm đã viết, nét bút nặng nề, vụng về, từng nét mạch lạc nhìn vô cùng sáng sủa, viết ra như thể gửi những mong muốn vào từng nét chữ, khi tới cuối lại hơi lệch một chút như bị cưỡng lại không lối thoát, khiến nét chữ trở nên chông gai, góc cạnh, phảng phất nét kiêu hùng, mạnh mẽ, ngạo khí thâm tàng, dần dần hiển lộ.

Tiểu Hoàn nhìn nét bút ấy đôi mắt như sáng rực, nửa khắc sau buông tờ giấy xuống, dừng lại một chút rồi nói: "Khách quan, ngài muốn hỏi điều gì?"

Tiểu Hôi ở trên vai Quý Lệ đột nhiên nhảy xuống, ngồi lên mặt bàn, bắt lấy chiếc bút lông, mân mê đùa nghịch, Quý Lệ đưa mắt nhìn Tiểu Hoàn nói: "Tại hạ muốn tới tử trạch ấy một phen, thỉnh cô nương xem giúp vận số thế nào?"

Tiểu Hoàn nhìn gã, chợt cười nói: "Mọi người đều có linh hồn, sau khi chết linh hồn bất tán, đa phần làm âm linh quý thể, khiến người đời sợ hãi, khách quan chọn danh tự thế lương ấy, rõ ràng chẳng tin vào quỷ thần, sao lại hỏi ta?"

Quý Lệ lặng lẽ nhìn cô gái, lãnh đạm lặng thinh, ở bên cạnh Tần Vô Viêm đột nhiên cất tiếng cười, lên tiếng: "Làm rồi, làm rồi, cô nương sai rồi".

Tiểu Hoàn bị người kia phản bác nhất thời giật mình, nói: "Ta sai điều gì?"

Ánh mắt Tần Vô Viêm nhãn quang vụt sáng, đáp lại Tiểu Hoàn, nhưng ánh mắt lại quét về phía Quý Lệ, cười nhẹ nói: "Từ xưa tới nay, thiên sát minh vương khai thiên lập địa, u minh thánh mẫu tạo ra vạn vật sinh linh, chao ôi điều đó thực sự là vĩnh hằng, há chẳng thể tin sao?"

Toàn cõi ma giáo, vẫn luôn tôn sùng nhị thánh, đó là thiên sát minh vương cùng u minh thánh mẫu, toàn

bộ giáo chúng ma giáo đều mang tín ngưỡng vô song ấy,nhưng dưới con mắt phe chính đạo,tự nhiên là tà đạo,chi là Tần Vô Viêm nói,lại như là chất vấn về một điều đương nhiên.

Phía sau người đó,trên đại lộ vô hình xuất hiện áp lực,khi người đó quay đầu vào trong,chợt lớn mạnh dần lên.

Quý Lệ thông thả quay người,đối diện với người đó,Tần Vô Viêm đồng thời quay lại.

Hai người trẻ tuổi,trên con đường lớn giản lậu,đối diện với nhau.

Bốn về tĩnh lặng,Chu Nhất Tiên đột nhiên cảm thấy choáng váng,hoa mắt,hô hấp cũng không thể tự chủ hơi thở cũng khản trương hơn,bất giác trỗi dậy một cảm giác lo âu khó tả,lão len lén nhìn tứ phía,nửa khắc sau phát hiện rất nhiều kẻ lạ mặt,hoặc lắng nghe chăm chú,hoặc đang nhìn trộm,một số khác lại nhìn chăm chăm vào đây,mà trong tay đều nắm chặt pháp bảo,sẵn sàng xuất thủ biến nơi đây thành một trường đại sát.

Quý Lệ mục quang lướt nhẹ, thanh âm chợt thâm trầm,phiêu hốt:"Độc công tử?"

Trên khuôn mặt TVV nụ cười tan biến,sắc diện khắc dần lên nét trang nghiêm,thanh âm lãnh đạm,bình ôn:"Huyết công tử?"

"A!"

Bất chợt,một thanh âm trầm,sâu thẳm đột nhiên vang vọng ở giữa sân

Lúc đó Quý Lệ cùng Tần Vô Viêm vẫn giữ nét bình thản trên khuôn mặt,một cảm giác lo lắng bồn chồn tiềm tàng,hai kẻ đứng đối diện đối diện giữa đám đông bí hiểm,không gian chợt ngập tràn một sự sợ hãi vô có,từ từ lặng lẽ siết chặt đương trường,trong khoảnh khắc tĩnh lặng mong manh đến nghẹt thở ấy,ẩn tàng một sự khủng bố chết chóc trực tuôn trào.

Nhưng nét bình thản vẫn ngự trị trên sắc diện Quý Lệ và Tần Vô Viêm,không mảy may suy chuyển chỉ duy khóc mắt phảng phất chút rung động,

Một thanh âm lấp bắp,run rẩy,ngập ngừng,thảng thốt:"không..không ổn rồi...,ta không cố ý.."

Phong thái đạo mạo,thanh nhã tan biến,Chu Nhất Tiên lập cập vét nốt chút ngân lượng vừa kiếm chác,làm bầm than vãn,Tiểu Hoàn quay lại,vàng trán lấm tấm mồ hôi,nộ mục trừng lên nhìn lão,Chu Nhất Tiên sắc diện đỏ gay,bối rối,không thốt thành lời,sâu thẳm trong lòng lão,tâm phách đang chấn động không ngừng.

Trong mười năm qua,thế lực của Ma Giáo đại tiến,mở rộng không ngừng,cao thủ trập trùng,thế hệ trẻ đàn sinh bao tài năng xuất sắc,nhiều như lá mùa thu,nhưng nổi bật hơn cả là ba danh xưng xuất chúng,xung danh "Tam Công Tử" là:Vạn Độc Môn-Tần Vô Viêm,nhân xưng:Độc công tử;Quý Vương Tông-Quý Lệ,nhân xưng:Huyết công tử;và còn lại là một người từ Hợp Hoan phái,Kim Bình Nhi,tức:Diệu công tử.

Trong bốn đại bang phái lãnh tụ Ma Giáo kể trên,duy chỉ có thế hệ trẻ Trường Sinh Đường là không có kẻ nào nổi bật,khả dĩ có thể đảm đương trọng trách,làm rạng danh môn phái.

Trong từng ấy năm,ba kẻ đó trong Ma Giáo được đồn đại rằng có thể xoay chuyển tự nhiên,hô phong hoán vũ,kinh thiên động địa,nắm trọng quyền trong môn phái,tung hoành ngang dọc,chinh phạt,huyết chiến bốn phương,là những kẻ hung tàn khát máu.Và dĩ nhiên cuộc chiến phân tranh quyền lực tiềm tàng trong chiến trường đẫm máu là điều không tránh khỏi.Nhưng giữa họ,những tài năng trẻ của ma giáo,chưa bao giờ trực tiếp chạm chán.Vì thế,giang hồ cho rằng rằng dứt khoát thời khắc tương diện của ba người này cũng là lúc nổi no tiềm ẩn của tứ đại bang phái Ma Giáo trở thành hiện thực,sát giới đã đến gần.

Nhưng trong khoảnh khắc này,hai đại hung thần của hai đại bang phái thế lực tối cao trong Ma Giáo,Vạn Độc Môn và Quỷ vương Tông đã tương diện.Hai luồng nhân quang lừng lệ đang đối kinh của hai kẻ đầy quyền lực dần đẩy mọi giới hạn đến đỉnh điểm,

Từng khắc,từng khắc,..như thể ngàn năm...

Không âm thanh,không tiếng động,không gian như quán lại,khác thường,ngưng đọng,tiềm tàng sát khí nồng nặc vẫn vũ không ngừng,bức lực trầm trọng,Chu Nhất Tiên hơi thở ngọt ngạt,lén lút thu gom,ra hiệu cho Tiểu Hoàn,hữu tâm bài tẩu.Nhưng thời khắc này,lão lực bất tòng tâm,trong không gian ngập tràn khủng bố chết chóc bởi hai sát tinh của Ma Giáo kia,Chu Nhất Tiên tuyệt không dám vọng động...

Tức thì,nét tươi cười lại triển hiện trên dung mạo Tần Vô Viêm,nói:"Quý Lê huynh đài,đệ từ lâu ngưỡng mộ đại danh,hôm nay,may mắn được diện kiến,quả thật thực là vinh hạnh!"

Nụ cười này của gã,lúc hiện diện đã khiến không khí căng thẳng lập tức trở nên hòa hoãn hơn rất nhiều.Chu Nhất Tiên tức thì cảm thấy như trút được áp lực vô hình khủng khiếp đang áp bức lão từ mọi hướng,thoáng một nụ cười,lão rón rén lui bước.

Quý Lê tự chung sắc diện không hề biến chuyển,nhưng thần thái cũng dịu xuống vài phần,dường như,họ đều biết sau thời khắc nghẹt thở đó,giờ không phải là thời điểm để vũ lực phân tranh...

"Tần huynh đã quá lời!"

Tần Vô Viêm như thể một khắc trước chưa từng tồn tại,nhẹ cười đáp:"Quý Lê huynh đã đích thân hạ cố nơi này,nếu đệ không làm thì cũng vì dị bảo nơi Tử Trạch,vậy thì tất dị bảo không thể thoát khỏi tay huynh rồi".

Quý Lê,mục quang khẽ nhìn gã,trầm giọng:"Thế gian rộng lớn,Quý Lê cũng chỉ là một kẻ phiêu bạt trên giang hồ,vật này nếu Độc Thần tiên bối muốn,chỉ cần người lên tiếng,chắc chắn không kẻ nào dám manh nha cướp đoạt!"

Tần Vô Viêm thoáng biến chuyển sắc diện,tức thì đáp:"Gia sư giờ đã không màng thế sự,không tranh giành thiệt hơn,mặt khác,việc này đã có Trường Sinh Đường Ngọc Dương Tử tiên bối tiếp liệu" .

Quý Lê khẽ gật đầu,đáp:"Tần huynh nói chẳng sai" .

Hai kẻ tâm ý tương thông,bất giác cùng cất lên một hồi ngạo tiếu.Tần Vô Viêm chấp song thủ,cáo từ rồi chuyển mình,chấp tay sau lưng,cất bước,nhìn theo thân ảnh phiêu diêu tiêu sái của gã,nếu không

hiểu thân thể, e rằng không thể biết đó là một công tử khét tiếng khát máu, một sát tinh của Ma Giáo.

Từng bước, chỉ thấy thân ảnh người đó mỗi lúc một xa dần, hòa vào trong đám quần hùng hồi hải, con đường đại lộ này vốn trước nhiệt náo, đông người qua lại, hốt nhiên đám bộ hành đó nhanh chân rảo bước, trong giây lát số người giảm xuống quá nửa, chợt trở nên hiu quanh, thê lương.

Thoáng chốc đã qua nửa khắc.

Quý Lê chậm rãi quay đầu, mục quang xoay chuyển, hướng về Tiểu Hoàn, ánh mắt sâu lắng, Tiểu Hoàn, thu nhãn long lanh, cũng ánh lên một tia nhìn hân hoan, chào đón gã. Một thoáng, lại liếc ngang nhìn Chu Nhất Tiên rồi quay lại Tiểu Hoàn, hốt nhiên thoáng lên một nét cười phiêu hốt: "Nàng đã lớn rồi".

Phút chốc đã mười năm, khuôn mặt lém lỉnh, vô tư ngày nào đã chợt trở thành một đóa hàm tiếu mềm mại, phiêu đảng trong sắc xuân, nét thanh tao nồng nàn như thể sương tan cả băng giá. Nhưng giờ đây, Tiểu Hoàn, bất quá cũng chỉ là một cái tên trong quá khứ xa xăm, bé Tiểu Hôi, Quý Lê lại xoay mình, trực chỉ hướng tây, lãnh đạm cất bước. Bóng người trước mắt, tuy thật gần, nhưng sao lại thật xa quá, dần dần, mờ mịt, phai nhòa trên đại lộ hoang vắng.

Làm sao có thể biết? Làm sao có thể trả lời? Trái tim nàng chợt khẽ run lên bởi một khoảng không lạnh lẽo, sâu thẳm, giờ chỉ có thể lặng lẽ dõi theo một thân ảnh lẻ loi đang tan dần trong khóe mắt.

Thoáng chốc, giây phút ngây dại thất thần cứ mãi trôi theo hình bóng đó..

"Này, tiểu cô nương!" .

Hốt nhiên, một thanh âm vang vọng kéo Tiểu Hoàn về với thực tại. Ngược lại nhìn, tức thì, trước mặt Tiểu Hoàn là một kẻ tướng mạo kỳ dị, mặt mũi hao hao giống chó hoang, đích thị Dã Cầu đạo nhân đứng đối diện, nói: "Tiểu cô nương, nghe nói rằng cô có thể biết trước tương lai, vận mệnh, có thể nói được vận số của Dã Cầu đạo gia này không?"

Tiểu Hoàn, mục quang chăm chú, khẽ nhìn, đáp: "Vâng, vậy chẳng hay khách quan muốn xem tướng số vận mệnh bằng tướng mạo hay bằng nét chữ?"

Dã Cầu toan trả lời, đột nhiên văng vẳng bên tai tiếng kêu "chi chi" quen thuộc, không biết con khi Tiểu Hôi từ lúc nào, thành linh xuất hiện, nhảy bổ vào người lão, rồi luồn nhanh ra phía ngoài, mắt nhìn thao láo, đảo nhãn dõi về phía ba người!

Dã Cầu tức tối nhìn Tiểu Hôi, làm bầm chửi rủa không ngớt: "Con khi thôi tha, chẳng lẽ Dã Cầu đạo gia ta lại không tương xứng với tiểu cô nương này".

Nói rồi lại quay đầu, hướng về Tiểu Hoàn, nói: "Tiểu cô nương, tại hạ không biết chữ, thôi cô hãy xem tướng mạo cho ta vậy!".

Tiểu Hoàn nhăn nhó, cười khò: "Khách quan, vậy ngài muốn hỏi gì?"

Dã Cầu nhăn mày suy nghĩ, đáp: "Ta, thân mang trọng trách, tiểu cô nương thử xem phen này có làm nên đại nghiệp không?" .

Tiểu Hoàn nhìn gã chăm chú, đáp: "Ngài có tướng mạo dị thường, vận trung vô nhất, rất khó có thể lập

nên đại nghiệp sau này, phía trước trán có ba vết thâm, là phá tướng, làm ảnh hưởng công đức, thậm chí tiêu tan, lực bất tòng tâm".

Nàng mỉm cười: "Nếu khách quan không có quý nhân tương trợ, e rằng sau này sẽ không có thành tựu!" Lời này Tiểu Hoàn nói ra thực ra đã là giảm bớt, nhẹ nhàng hơn rất nhiều, nhưng Dã Cầu chỉ nghe tới đó, sắc diện đã như tro tàn, trông rất khó coi.

Chu Nhất Tiên thức thời tỉnh táo, xòe tay: "Khách quan, 12 lượng, xin đa tạ!"

Dã Cầu tròn mắt tròn tròn, hung tợn, "Sao? Cô này nói toàn lời nhảm nhí, vô nghĩa, Dã Cầu đạo nhân ta phúc lớn vô cùng, làm sao đại nghiệp có thể khó thành, vậy mà người cũng dám đòi ngân lượng, lão muốn chết sao?"

Chu Nhất Tiên hoảng hồn, duy chỉ Tiểu Hoàn thần sắc vẫn nhàn định, Dã Cầu quay đi định toan trốn nợ, hốt nhiên Tiểu Hôi khẽ rít lên "chi chi" lao xuống, nhảy xổ vào Dã Cầu, cấu véo. Dã Cầu hoảng hốt, nhảy tung tung, tru tréo: "Con khỉ thôi tha, mi dám...".

Thanh âm chưa kịp thoát ra thì Tiểu Hôi đã nhanh chóng khua tay, tung mình nhảy ra khỏi người Dã Cầu, ngã xoài lên chiếc bàn trước mặt Tiểu Hoàn, làm nàng nhìn thấy không khỏi bật cười thích thú. Nhìn con khỉ đầy vẻ phẫn khích, không tìm được tràng tiếu ngạo: "Khỉ con, người muốn gì nào?"

Tiểu Hôi vươn tay gãi đầu sồn sột, nhả đảo liên hồi, một tay đưa ra, xòe trước mặt Tiểu Hoàn. Không khỏi ngạc nhiên, nàng nhíu mày nhìn con khỉ, một thỏi bạc trắng tinh, số bạc đó bất quá không dưới ba mươi hai lượng. Đằng sau, Dã Cầu đạo nhân giật mình ngơ ngác, đưa tay lần theo dải áo trước ngực, hốt nhiên gằm lên, lòng lộn, gào thét: "Đồ súc sinh, mày dám ăn cắp của lão gia, ra đây..."

Trên tay, tức thì, một vết sáng âm u âm đạm le lói xuất hiện, pháp bảo đã khởi phát, cánh tay đưa lên, trực chỉ hướng Tiểu Hôi xông đến.

Tiểu Hoàn hoảng hốt, bất giác lui lại, Ở trên bàn, Tiểu Hôi hướng về phía Dã Cầu rít lên hăm dọa, khoa chân múa tay không ngừng, trông rất ấn tượng, hung hăng hướng về Dã Cầu Đạo nhân.

Dã Cầu múa may trong không khí một hồi, hốt nhiên nhớ ra điều gì, nhuệ khí tiêu tán, rốt cục thu hồi pháp bảo, gằm gù: "Được, giỏi cho mi, một ngày nào đó, ta sẽ tính sổ với súc sinh người cùng gã xú tiểu tử một lúc!"

Nói rồi, Dã Cầu thất thểu quay đi, nảo nề, lê từng bước chân chua chát!

Tức thì, Tiểu Hôi nhảy nhót thích thú, quay sang Tiểu Hoàn, nhe răng cười khoái chí. Nhìn Tiểu Hôi, Tiểu Hoàn ánh mắt tràn đầy triu mến, không khỏi đưa tay vuốt ve, mỉm cười khẽ nói: "Cám ơn nhé! khỉ con"

Tiểu Hôi ngược lên nhìn thích chí, gãi đầu gãi tai, cái đuôi ngoe nguẩy, co duỗi không thôi!

Chu Nhất Tiên thấy ngân lượng vào bị, trong lòng vui sướng khắp khởi không ngừng, lật đặt xoa đầu Tiểu Hôi, thốt: "Khỉ ngoan, khỉ ngoan..."

"Chít" Đột nhiên Tiểu Hôi rít lên, ngoác miệng bằng cái chén, nếu không phải Chu Nhất Tiên thu tay về kịp thì đã bị nó cắn chặt rồi, Chu Nhất Tiên giật mình: "A!", ngơ ngác nhìn Tiểu Hoàn thân thiện triu mến

với Tiểu Hôi, không hiểu tại sao nó lại phân biệt đối xử như thế? Cau mày, sắc diện bối rối, thất thần.

Tiểu Hoàn vẫn nhìn Tiểu Hôi, ánh mắt không giấu nổi thân thương, thích thú, bất giác ôm nó vào lòng, một hồi trêu ghẹo. Chu Nhất Tiên chưa hết bất mãn, khoác lên một vẻ mặt nờ nề, ca thán: "Ôi, thế gian này biết bao điều ngang trái, giờ lại có cả một con khỉ háo sắc..."

Tiểu Hoàn đỏ mặt, quay phắt sang: "Gia gia, Gia gia nói gì vậy!"

Chu Nhất Tiên gượng cười, không dám nhắc lại, chậm rãi lắc đầu, lại khoác lên mình vẻ tâm trạng, trầm mặc của một bậc thế gia, thảng thốt: "A! Thời thế biến chuyển, đời đời, thế phong nhật hạ! Bình mình rồi cũng sẽ đến lúc xế chiều!.."

Tiểu Hoàn chẳng còn cảm thấy hứng thú với lão, quay đi, chợt nhận ra một chiếc bọc, mở chiếc bọc giấy, bên trong, là cặp xuyên pha lê lấp lánh, làm bằng đường hồ lô hấp dẫn lạ thường, một hương vị thơm ngát, ngọt ngào, thoáng trôi lên lan tỏa.

Tiểu Hoàn đón lấy một cái, đưa ngay cho Tiểu Hôi. Tiểu Hôi nhận lấy, rời khỏi Tiểu Hoàn, trở lại lên bàn, dáo dác, đảo mắt khắp nơi như đang kiếm tìm gì đó. Một thoáng, nó thận trọng khép môi đưa lưỡi nếm thử.

Tiểu Hoàn sòng xoài trên bàn, sung sướng, cười toét miệng ngắm nhìn thanh kẹo: "Ngon quá, thật là hấp dẫn!"

Tiểu Hôi nháy mắt, khẽ gật gù, trên tay là thanh đường hồ lô, hân hoan thưởng thức ngay trên bàn, Sau đó liền nhảy xuống, níu khẽ tay Tiểu Hoàn, rồi phăng phăng hướng về đường lớn, thoáng chốc mất dạng trên hoang lộ.

Nhìn theo bóng nó, Tiểu Hoàn khẽ mỉm cười, thâm tâm luyến tiếc Tiểu Hôi, tiếc rằng đã không có được nó, trong lòng vẫn vương hờn độn bao lưu luyến. Khẽ nghiêng đầu, chợt nhận ra Chu Nhất Tiên cũng đang dõi theo bóng Tiểu Hôi, ngơ ngác xuất thần, không nhin được, Tiểu Hoàn cất tiếng: "Gia gia, bất quá đó cũng chỉ là một con khỉ con, gia gia là bậc thế nhân, bất tất phải để bụng!"

Chu Nhất Tiên đặng háng, hậm hực: "Người thì hiểu gì! Ta chỉ thoáng nghĩ ra, con khỉ này thập phần hung tợn, vốn theo Quỷ Lệ, ma xui quỷ khiến thế nào lại theo chân gã Dã Cầu Đạo Nhân tới đây gây chuyện, rồi ra tay cướp bạc, cỡ đạo hạnh như gã mà lại không hay, có thể nói lên rằng con khỉ đó rất đáng ngờ ..."

Tiểu Hoàn bắt nhẫn, nộ khí phát tiết: "Gia gia!"

Chu Nhất Tiên gượng cười, không dám nói tiếp, lại trở về với vẻ đạo mạo, thanh tao.

Tiểu Hoàn nhìn lão, trong lòng bực tức quay đi, thu dọn bọc giấy để lại, chợt nghe thấy một tràng thanh tiếu, một thanh âm trong vắt cất lên: "Ba năm không gặp, người vẫn háu ăn kẹo hồ lô như ngày nào".

Tiểu Hoàn ngoảnh lại, chợt thấy một bóng nữ tử, từ trên xuống dưới, xiêm y đều là một sắc vàng tươi tắn, dung mạo thanh tao, khuôn mặt trái xoan, mi thanh mục tú, thu nhãn long lanh, tiềm ẩn phong tình chan chứa, thanh lệ vô cùng, quả là khuynh đảo thế nhân.

Tiểu Hoàn một thoáng ngạc nhiên,nhoèn cười,rồi xà vào vòng tay nữ tử,nũng nịu:"Tỷ tỷ,tỷ sao rồi?"

Nữ tử và Tiểu Hoàn hiển nhiên là tình thân tỷ muội,khẽ véo nhẹ lên má Tiểu Hoàn,nữ tử cười nói:"Thấm thoát ba năm,tiểu muội ngày càng xinh đẹp,ngay tỷ đây ngắm nhìn mà không khỏi ngưỡng mộ".

Tiểu Hoàn má khẽ ửng hồng,dung mạo thập phần thanh lệ,trách yêu:"Tỷ lại chế nhạo muội,làm sao tỷ lại tới được đây?"

Nữ tử trầm tư,sắc diện thoáng một nét buồn phảng phất,không đáp,lặng lẽ nhìn về phía tây,nơi mà Quý Lệ và Tần Vô Viêm vừa cất bước.

Tiểu Hoàn dường như chấp được tâm ý,nhướn mày:"Tỷ nhất định đi về Tử Trạch sao?"

Nữ tử hoành mi,lấp lánh,muôn phần diễm lệ,diễm nhẹ một nụ cười:"muội muội,vậy muội có muốn đến đó mục kiến chút hoạt náo không?"

Tiểu Hoàn nhăn mày,e ngại,ngập ngừng đáp:"Nhưng ở đó..."

Nữ tử thoáng cười,lãnh đạm:"Muội sợ gì chứ,có tỷ kề bên,làm sao để mấy gã phàm nhân tục tử đó ăn hiếp muội được,chỉ cần muội chú ý bảo trọng,bất tất có chuyện gì đáng lo".

Tiểu Hoàn ngược nhìn:"Cũng được,đã lâu rồi tỷ muội ta không trùng phùng,muội cũng có nhiều điều muốn nói",nói rồi quay sang Chu Nhất Tiên:"Gia gia,gia gia có muốn đi cùng không".

Chu Nhất Tiên hiển nhiên biết qua thân thế nữ tử,lão,thân một đời phiêu bạt,vốn ưa hoạt náo,chắc chắn chẳng thể bỏ qua,lập tức hưởng ứng:"Đi chứ,đương nhiên rồi!"

Nữ tử khẽ cười mỉm,quay sang Tiểu Hoàn:"Muội muội,chúng ta khởi hành thôi" .

Nói rồi,đặt tay lên vai Tiểu Hoàn,ngiên mình,khẽ nhấn nhủ gì đó!Tiểu Hoàn mỉm cười hào hứng.Hai người chậm chậm sánh bước,bỏ Chu Nhất Tiên lại phía sau.

Chu Nhất Tiên lật đật nổi bước,lắc đầu than vãn,một đời bôn tẩu đông tây,giờ lúc xế chiều,lại bị tục nhân khinh nhờn,thở dài ngao ngán.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 90

Tử Trạch

Bầu trời mênh mông mờ tối, trông qua giống như bị đèn thấp xuống, có một ngọn âm phong không biết từ đâu thổi đến, ngay khi thổi qua khiến thân người cảm thấy lạnh buốt thê lương.

Một mảng cỏ sinh tr ưởng hỗn tạp ngay giữa đầm lầy, ở giữa thấp thoáng có một lối đi nhỏ ngoằn ngoèo trải dài.

Tăng Thu Thu đợi chúng đệ tử Thanh Vân Môn tại lối vào Tử Trạch, nhìn xung quanh, chỉ thấy mục quang miên man bao la, xung quanh là loại thủy thảo mọc sum suê, lác đác có những cây cao mọc đâm thẳng lên. Trong không khí thoáng ẩn một mùi thối rửa, đâu đó lan truyền lẫn lẫn những mảng tro bụi mờ, làm cho người ta chỉ có thể nhìn thấy trong phạm vi hẹp, rất khó hướng tầm quan sát ra xa .

Tăng Thu Thu nhăn mặt nhíu mày, xoay thân người lại , Tiêu Dật Tài là người đứng đầu trong chúng đệ tử đời thứ mười ba của Thanh Vân Môn, sắc mặt cũng có phần ngưng trọng.

Từ trước đến giờ, Tử Trạch đã có ác danh “vào dễ ra khó”, ai cũng không biết trong đó rốt cuộc có thứ yêu ma quỷ quái gì. Chuyến đi về phương tây lần này của Thanh Vân Môn đệ tử, Tiêu Dật Tài thân phận tu hành thâm sâu, ngầm như đã là lãnh tụ trong chúng đệ tử, vào thời khắc này hẳn ta đứng nhìn chăm chú rất lâu vào Tử Trạch, nét mặt thanh lạng hướng về mọi người mà nói: “Hôm qua, Lý Tuân sư huynh của Phần Hương Cốc đã báo tin cho ta, lời lẽ rất khách khí rằng sẽ cùng Thanh Vân Môn chúng ta tiêu trừ yêu nghiệt, cho nên bọn họ đã đến đây trước một bước, và đã tiến vào bên trong Tử Trạch.

Mọi người đứng sau hẳn ta dao động, chỉ có Lục Tuyết Kỳ sắc mặt thản nhiên, đứng bên cạnh Văn Mẫn sư tỷ, mắt nhìn chăm chăm về hướng Tử Trạch. Trong khi đó, Lâm Kinh Vũ lần đầu xuất sơn, cảm thấy lo lắng bất an trong lòng, miệng hừ lên một tiếng lạnh lẽo.

Tiêu Dật Tài điềm đạm nói “trong lòng mọi người đều biết rất rõ, kỳ thật Phần Hương Cốc có ý riêng nên đã đi trước nhằm đoạt đ ược pháp bảo kia” thanh danh của Thanh Vân môn quả nhiên là rất lớn, ngày nay là lãnh tụ của chính phái, chỉ sợ cũng có kẻ khác muốn ngồi lên ngôi vị này”. Nói đến đây, hẳn ta đi xuống, trên mặt thoáng một nụ cười thâm và nói :

Bất quá mọi người cũng không cần phải nôn nóng, ta đã sớm biết được bảo vật xuất hiện nơi đây, cho đến hôm nay vẫn chưa ai đoạt đ ược nó, có thể thấy rõ rằng trong đó nhất định có rất nhiều nguy hiểm đang rình rập. Bọn họ rất mong mỗi thành công nên đã đi trước, chỉ là bọn ta là người đến Tử Trạch sau, nhất thiết phải có tâm đề phòng, ác danh của nơi này lan rộng, hung hiểm khó đoán, còn không biết

chắc là có yêu nhân ma giáo trong đó hay không, cho nên mọi người sau khi tiến vào trong nhất định phải ứng cứu lẫn nhau, nhớ đây, nhớ đây.

Tăng Thư Thư đáp : “Tiêu sư huynh nói chí phải, giờ trời cũng không còn sớm nữa, chi bằng chúng ta hãy tiến vào trong”.

Tiêu Dật Tài khẽ gật đầu nói : “Cũng được, sau khi tiến vào, mọi người đừng đi quá xa nhau, còn nữa, cũng đừng đi trên mặt đất để tránh bị độc trùng gây hại hoặc sa chân vào đầm lầy không đáy.

Mọi người gật đầu hiểu ý, Tiêu Dật Tài vẫy tay phải, tế ngự Thất Tinh tiên kiếm đằng không đi trước vào trong, theo sau là chúng đệ tử Thanh Vân môn, tạo ra muôn đạo quang sắc vụt bay qua mắt.

Một lúc sau, bầu không khí u mịt của Tử Trạch nơi đây đã bị đám đệ tử tinh anh của Thanh Vân môn phá tan. Một bầu không khí tĩnh mịch đột nhiên bao trùm sau khi mọi người tiến vào bên trong, duy chỉ có thủy thảo, không biết từ đâu nổi lên một bọt khí, “phụp” một tiếng, từ nơi này lan truyền ra xa.

※ ※ ※

“Bộp”, Chu Nhất Tiên vỗ mạnh một cái vào bên phải cổ của mình, chỉ thấy cổ hần đột nhiên sưng đỏ một khối, con muỗi đã cắn hần ta bay ra vo ve, tựa hồ có vẻ đắc ý bay lảng vảng trước mắt y ta, sau cùng cũng vừa ý mà bay đi.

Chu Nhất Tiên sắc mặt khổ sở, vết mũi cắn trên mặt bây giờ đã sưng tấy lên, tuy nhiên vẫn không sao, nét mặt lộ vẻ giận dữ, lúc này hần ta gào lên một tiếng oán hận : “Đây rốt cuộc là nơi quý quái gì đây, sao lại có nhiều thứ côn trùng chết tiệt như vậy? Vừa mới có một ngày thôi mà lão phu ta đã bị hút đi một nửa máu trong người rồi !”

Tiểu Hoàn đứng trước mặt, có phần quan tâm quay đầu lại hỏi “ Gia gia, ông không sao chứ?”

Chu Nhất Tiên nạt lớn : “Nói nhảm, mi tưởng ta có chuyện à?”

Tiểu Hoàn nhú mày nói : “ Kì lạ, nơi đây quả thật là có một số muỗi, nhưng sao chỉ cắn có mỗi mình ông, con và Bình nhi tỷ tỷ đều không sao”

Đứng cạnh Tiểu Hoàn là một mỹ nữ vận hoàng y, lúc này cũng dừng bước quay đầu nhìn lại. Nàng ta đang mang Tiểu Hoàn và Chu Nhất Tiên phi hành qua Tử Trạch, Chu Nhất Tiên rất cẩn thận nhưng vẫn có một chân chạm đất một chân chạm nước, cô nương áo vàng hành vân lưu thủy, một chút bụi nhơ cũng ko thể bám lên người.

Chu Nhất Tiên trong lòng sàu sàu, nhìn qua bên cạnh thấy có một cây nhỏ, đã được đốn hạ xuống, mặt đất có phần cứng cáp, có thể ngồi xuống được, hần ta la lớn : “ đi một rồi, nghỉ một lát thôi”.

Tiểu Hoàn hiểu ý, nhìn về mỹ nữ áo vàng bên cạnh, Bình nhi đoán được ý nên nói “không sao, chúng ta nghỉ một lát đi”.

Tiểu Hoàn nhìn cô nương ta với vẻ cảm kích, rồi quan sát ra bốn phía, chỉ thấy trời nước mênh mông, xung quanh nơi đây dường như mờ ảo với sương khói dày đặc, nhìn không rõ, chuyến đi lần này nếu không có sự dẫn dắt của Bình nhi tỷ tỷ thì ắt hẳn ông cháu họ không thể đi được.

Lúc này Tiểu chịu đ ược buộc miệng nói : “tỷ tỷ, có phải mụi và gia gia làm phiền tỷ lắm không, nếu không có chúng tôi thì ắt hẳn tỷ đã có thể đăng không mà đi nhanh hơn rồi”.

Nữ tử đó cười nói “không phiền, lần nay ta đến Tử Trạch cũng không cần gấp vội”.

Tiểu Hoàn thấp giọng hỏi : “Tỷ tỷ không phải vì Hợp Hoan phái của mình đến đoạt bảo vật của Tử Trạch nơi đây sao?”

Nữ tử áo vàng này quả thật mỹ lệ vô cùng, một vẻ đẹp quý my, trên giang hồ Tần Vô Viêm tề danh cùng Kim Bình nhi, không biết Tiểu Hoàn và Chu Nhất Tiên làm sao mà có thể quen được đỉnh đỉnh đại danh cao thủ này của ma giáo.

Kim Bình nhi đối với Tiểu Hoàn rất tốt, một mực sủng ái, nhẽn miệng cười nói : “đúng vậy, lần này có rất nhiều người đến nơi này, chúng ta cứ thông thả mà đi, không cần phải gấp”.

Tiểu Hoàn cảm thấy kì lạ trong lòng, nhưng vẫn có sự cân nhắc, kỳ thật Hợp Hoan Phái của Kim Bình là một môn phái thần bí, nên cũng không tiện hỏi thêm nhiều, bèn chuyển sang vấn đề khác mà hỏi : “tỷ tỷ, chúng ta tiến vào Tử Trạch đã được một ngày đường rồi, trên đường đi mụi thấy tỷ có vẻ rất thông thuộc, chẳng lẽ tỷ biết đường nơi đây à?”

Kim Bình nhi lắc đầu đáp : “Ta chưa từng đến nơi này”.

Tiểu hoàn hơi mơ hồ .

Kim Bình nhi nhìn Tiểu Hoàn, chỉ thấy hai mắt Tiểu Hoàn mang đầy nét nghi hoặc, không ngại cười nói : “ Mụi có từng nghe nói qua một quyển cổ thư ghi lại những chuyện kỳ lạ và những kỳ trân bảo vật trên đời chưa ?”

Tiểu Hoàn nghĩ một lát rồi hỏi : “Có phải là Thần Ma Chí Dị không?”

Kim Bình nhi gật đầu : “chính là nó, quyển sách này có từ thời thượng cổ, truyền thuyên từ chín tầng trời, từ lâu đã thất truyền, trừ những phần nói về yêu thú, linh thú thiên, tinh quái thiên, còn có phần Sơn thủy thiên mà ta đã vô tình có được, chính vì như thế mà ta mới có thể biết được cái nơi Tử Trạch này”.

Cuối cùng Tiểu Hoàn cũng hiểu ra, nhưng vẫn không đợi cho nàng ta nói gì, đã nghe từ phía Chu Nhất Tiên một thanh âm, sau đó là tiếng thét lớn của y vì vừa mới bị loài côn trùng nào đó cắn phải, hút máu của y.

Tiểu Hoàn là cháu nội của y ta, tỏ vẻ quan tâm, dọc đường đi quả thật có rất nhiều côn trùng nhưng chúng tuyệt đối không thể xâm phạm được Kim Bình, chỉ có mỗi Chu Nhất Tiên là bị như vậy, việc này nhất định có phần kỳ quái, tự thân Tiểu Hoàn cũng không có việc gì, chắc là do được Kim Bình mang trên người.

Tiểu Hoàn cúi đầu nhìn Kim Bình, nàng ta cười hỏi : “mụi mụi không sao chứ?”

Tiểu Hoàn cười khỏ một tiếng : “tỷ tỷ, gia gia của mụi ông ấy ... mụi biết tỷ thần thông quảng đại, chỉ bằng tỷ có thể giúp ông ta không?”

Kim Bình nhìn Chu Nhất Tiên một cái, trong mắt có ý khinh thường, nhưng nhìn lại thấy Tiểu Hoàn với ánh mắt khẩn cầu, nhún nhún vai, nói : “mọi xem mọi kìa, lo lắng cho ông ta quá đi”.

Ngay khi nói, Kim Bình lấy ra một cái bình bạch ngọc nhỏ, đưa cho Tiểu Hoàn và nói : “trong bình này có dược thủy, bảo ông ta thoa lên người, tự nhiên sẽ không bị côn trùng cắn đốt”.

Tiểu Hoàn hoan hỉ đón lấy, cười hài lòng “Đa tạ tử tử”, nói xong chạy đến bên cạnh Chu Nhất Tiên và đưa chiếc bình nhỏ cho ông ta, lúc này Chu Nhất Tiên đột nhiên đứng dậy nạt lớn “có thứ đồ tốt thế này, người sao ko ...”

Kim Bình liếc nhìn lại một cái lạnh lùng, Chu Nhất Tiên lúc này lặng yên không nói gì, trong lòng như có một nỗi niềm tâm sự, cúi đầu nhận lấy chiếc bình, đổ nước trong lọ ra và thoa khắp châu thân, ngay sau đó đã cảm giác được hương thơm, quả nhiên các loài côn trùng đang bay quanh lúc này không còn nghe thanh âm của chúng nữa, trong người cảm thấy nhẹ nhàng thư thái .

Tiểu Hoàn từ từ quay trở lại, trả chiếc bình lại cho Kim Bình, do dự một lúc rồi nói : “tử tử vẫn còn nhớ chuyện sai năm xưa của gia gia à?”

“Hừ”, Kim Bình sắc mặt hơi lạnh, “ba năm trước trên biển Đông Hải, hấn ta hồ ngôn loạn ngữ, gần như đã đẩy ta vào chôn tử địa, nếu không phải là mọi đây phát hiện sớm, lại tự tổn một năm dương thọ vì ta mà thi triển “thu hồn kì trận” giúp ta trừ đi yêu linh phụ thể thì giờ đây có lẽ ta đã sống không bằng chết, cái lão thất phu này, nếu không thì ...”

Tiểu Hoàn nhè nhẹ nắm tay Bình nhi khẽ gọi “tử tử”

Kim Bình nhìn Tiểu Hoàn một cái, thờ dài một tiếng, trên mặt nở một cười, nhãn trung có thần sắc yêu mến, chường thủ vỗ vỗ nói : “được rồi, được rồi, có mọi mọi đây, ta cũng sẵn sàng bỏ qua chuyện cũ, chỉ là bây giờ nhìn gia gia của mọi vẫn không được thuận mắt, nhìn không được nên mới cho hấn chịu khổ một tí, mọi mọi có giận ta không ?”

Tiểu Hoàn khẽ cười lắc đầu

Kim Bình nụ cười hàm tiếu, nhưng đột nhiên mặt đổi sắc, xoay người lại quát “Ai đó ?”

Tiểu Hoàn cùng Chu Nhất Tiên cả kinh, phóng mắt nhìn về tứ phía, nhưng chỉ thấy một bầu không khí mênh mông, thủy thảo mọc um tùm, chỉ có vài bọt phao nổi trên mặt nước, một tiếng động khác cũng không có.

Nhưng không hiểu thế nào, nhìn sắc mặt của Kim Bình lúc này có phần ngưng trọng đề phòng, khi nãy cùng Tiểu Hoàn nói chuyện vui vẻ, sát khí trên người dường như không, vậy mà khi có người đó thì giống như đối diện phải cường địch.

Một lúc sau, từ phương xa có tiếng truyền lại “Kim tiên tử, ta hẹn nhau hôm qua gặp mặt tại Hắc Thủy Câu để thương thảo đại sự, có sao cô lại không đến?”

Kim Bình lúc này đã biết người đến là ai, kiểm sắc vi vi phóng túng, trong mắt có sự phòng bị, khước ti hào bất giảm, miệng lãnh nhiên nói với khẩu khí cũng chẳng khách sáo "Ta không biết đường".

Vụ khí từ người kia như tràn tới, nửa lời cũng không nói, sau một hồi lâu nói : "Sao cơ, xem ra Kim Tiên Tử có ý riêng, có lẽ Hợp Hoan phái đến nơi đây là có vấn đề, không có hứng thú à?"

Kim Bình hừ một tiếng, mắt nhìn về phía trước nói "Ba ngày trước, bốn đệ tử Hợp Hoan phái của ta bị hại tại phía tây bắc cách Đại Vương thôn sáu dặm, trên người có kịch độc Hắc thiềm tán, có phải do người hạ thủ không?"

Người kia đáp lại "Không phải"

Kim Bình lạnh lùng nói "Hắc thiềm tán là độc môn của Vạn độc môn người, sao lại có thể nói vậy?"

Người ấy không nói gì, trầm mặc hồi lâu, rồi từ từ nói "Kim tiên tử, nếu là do ta làm thì bất tất phải dùng độc"

Kim Bình lại hừ một tiếng nữa, không có phản bác gì, đương nhiên cũng hiểu ra rồi và không có gì nghi ngờ.

Người đó nói : "Bất quá theo mối quan hệ của hai phái chúng ta, ta xem cô là thượng nhân, về vấn đề này, ta tự nhiên sẽ có giải thích rõ ràng với cô, cô nghĩ thế nào. Lần này về phương Tây, có nhiều vụ việc, chỉ sợ lánh hữu hê khiêu, mong tiên tử suy xét, lấy đại sự làm trọng.

Kim Bình hơi nhíu mày, trầm ngâm một lát, chuyển mình qua phía Tiểu Hoàn nói : "Tiểu Hoàn mục mục, mục cùng gia gia ở đây nghỉ ngơi một lát, ta đi trước với hấn để thương lượng đại sự, trước khi trời tối sẽ gặp nhau lại", rồi hỏi nhỏ Tiểu Hoàn "Ta cho mục một món đồ, mục vẫn còn giữ nó chứ?"

Tiểu Hoàn gật đầu, vỗ vỗ tay trái.

Kim Bình khẽ cười, cầm nhẹ tay Tiểu Hoàn và nói "Từ Trạch nơi này nguy hiểm tứ bề, ta ở phía trước không xa, nếu có việc gì ta lập tức đến ngay. Chỉ có điều là mục không được đi lại lung tung, đặc biệt là xa nơi này.

Tiểu Hoàn gật đầu đáp : "Tỷ tỷ yên tâm, mục biết rồi"

Kim Bình khẽ cười, buông tay ra và nói : "Mục nhất thiết phải cẩn thận, có việc gì thì lập tức gọi ta"

Nói xong, cô ta lại nhìn xung quang một lần nữa, sau đó tung mình đằng không bay đi, toàn thân y thường hóa ra một đạo tử sắc quang bao trùm lấy thân người diễm lệ của nàng ta, hướng về nơi âm u phía trước mà bay đi.

Tiểu Hoàn nhìn theo thân ảnh của Kim Bình đã khuất mờ trong sương mù, quay người chạy đến bên cạnh Chu Nhất Tiên, chỉ thấy lúc này Chu Nhất Tiên đứng đối diện một gốc cây nhỏ, số con muỗi quấy nhiễu đang ít đột nhiên trở nên nhiều hơn, trong miệng hấn than oán "Nếu biết trước nơi này như vậy, có đánh chết ta cũng không đi"

Tiểu Hoàn cười nói "Cũng không ai ép buộc ông đi, không phải do ông muốn đi sao?"

Chu Nhất Tiên hừ một tiếng, lập tức nhìn Tiểu Hoàn nói "Bây giờ người ả đó đi rồi, ta nói cho người nghe, "mấy năm gần đây người không nghe mọi người bảo là ả ta giết người vô số, đồng thời cũng phóng đặng vô chừng, đã dụ dỗ không ít nam tử lương gia"

Tiểu Hoàn “phì” một cái, sắc mặt lộ vẻ giận mà nói “gia gia, sao ông có thể nói như vậy được”.

Chu Nhất Tiên khạc nhổ một cái rồi nói “sau này không nói nữa”

Hai ông cháu họ đứng chờ tại đây, mắt thấy trời đã u ám dần, thế nhưng vẫn chưa thấy Kim Bình nhi quay lại, Tiểu Hoàn bắt đầu có chút lo lắng, có ý muốn đi về phía trước xem sao, nhưng nhớ lại lời dặn dò của Kim Bình nên cũng có phân tin tưởng, vì thế không dám đi nữa.

Lại đợi thêm một lát, Tiểu Hoàn đã có phần phiền loạn, ngẩng đầu xem thiên sắc, chỉ thấy mây đen dày đặc từ từ bao phủ, xem ra như vậy không giống như trời gần tối mà lại giống như trời sắp đổ mưa hơn.

Tiểu Hoàn hoảng hốt kêu to, tự thân có phần bối rối lúng túng, cây dù nơi thất lung đã không còn. Nếu bây giờ mà trời đổ mưa thì còn gì tồi tệ hơn nữa, liền hướng đầu về Chu Nhất Tiên hỏi “gia gia, ông có mang theo dù không?”

Chu Nhất Tiên hơi lo, hỏi “Dù”, ngay sau đó hiểu ý, ngẩng đầu nhìn trời, nhất thời cười nói “Ta, ta vì người mà mang theo chắc”

Tiểu Hoàn gấp gấp “sao cơ, thật là tồi tệ, vạn nhất bây giờ trời đổ mưa thì biết tính sao?”

Chu Nhất Tiên ngẩng đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy gần đó chỉ có một thân cây nhỏ, ngoài ra toàn là cỏ nước mọc trên đầm, lấy đâu ra chỗ trú mưa, không chịu được nên gọi Tiểu Hoàn “thôi chết rồi, chi bằng chúng ta hãy đi tìm một nơi nào đó để trú mưa đi”

Tiểu Hoàn lắc đầu “Không được, Kim Bình tử tử đã căn dặn chúng ta không được đi lung tung, nếu không có thể gặp nguy hiểm”

Chu Nhất Tiên nói với vẻ không hài lòng “không được đi ư? Không đi đợi đến khi trời mưa xuống chỉ sợ cả hai chúng ta đều bị nguy hại về phôi đó”

Tiểu Hoàn lúc này lắc đầu nhăn mặt, háp tấp vội vã, đột nhiên phía trước có tiếng động, có tiếng bước chân từ xa vọng lại. Tiểu Hoàn vui vẻ trong lòng, miệng gọi “Bình nhi tử tử”, nhưng sau đó đột ngột ngừng lại, chỉ thấy trong sương mù phía trước có một nhân ảnh bước rất nhanh, đằng sau tự hồ còn có một cái bóng nhỏ, đồng thời cũng truyền đến thanh âm bão oán quen thuộc.

“Người gặp tên xú tiểu tử đó bảo hấn rằng đạo gia ta có tám bói tử lớn trên người, ngày ngày lo lắng không yên nhưng không nói ra, cũng không muốn đến cái nơi quỷ quái này để bị côn trùng hút máu, chi bằng ngươi hãy bảo hấn hút hết tinh huyết của ta đi.

“Chi, Chi” ....Tiểu Hôi kêu

Tiểu Hoàn nao nao trong lòng, kẻ đến không phải là người lạ, tại thôn Đại Vương đã từng gặp và xem tướng cho Dã cầu đạo nhân, nhưng cùng đi với hấn ta chỉ có chú khỉ con Tiểu Hôi, còn Quỷ lệ thì không thấy đâu.

Dã cầu đạo nhân đi qua đi lại, mắt nhìn Tiểu Hoàn và Chu Nhất Tiên đứng phía trước, mặt có nét kỳ quái nhìn chính bản thân, có chút ngạc nhiên hỏi “Hai người các ngươi không phải là thầy tướng số sao, sao lại ở nơi này vậy?”

Tiểu Hoàn còn chưa kịp trả lời, Tiểu Hôi ở phía sau Dã cầu đạo nhân cặp mắt lạnh lợi lập tức nhận ra người con gái đó rất đỗi quen thuộc, nó kêu lên hai tiếng “chi chi”, tay dùng lực nhảy đến bên người Tiểu Hoàn.

Tiểu Hoàn nhìn nó, sắc mặt tươi cười, xúc ôm Tiểu Hôi lên người, cũng không ngại việc trên chân Tiểu Hôi có những vết bẩn, cười nói “Người làm sao đến đây được vậy?”

Tiểu Hôi dường như cũng hiểu nhưng gì Tiểu Hoàn nói, xéch miệng cười, tay đưa ra một ngón chỉ trở liên tục đằng sau, miệng cũng kêu chi chi không ngừng.

Tiểu Hoàn tự nhiên cũng không hiểu ý nó, nhưng sau đó cũng đoán được ý của Tiểu Hôi là Quý lệ đang ở phía trước, trong lòng dao động nghĩ rằng không lẽ Bình nhi tỷ tỷ không gặp được Quý lệ.

Cũng ngay khi đang suy tư, chỉ nghe trên trời đột nhiên có tiếng sét lớn âm âm truyền tới, ngay sau đó là tiếng rào rào của những hạt mưa to nặng bắt đầu trút xuống.

Tiểu Hoàn hét to, dùng tay che đầu, ôm Tiểu Hôi chạy đến nơi Chu Nhất Tiên gấp gấp hỏi “Gia gia, làm sao bây giờ?”

Chu Nhất Tiên cũng bất dĩ cười khở, tương thân thượng y sam vãng đỉnh nhất phiên, nói “không có cách gì cả, đi cũng không được, ở lại cũng không có chỗ trú, dầm mưa đi”

Tiểu Hoàn ách nhiên, chỉ thấy mọi thứ xung quanh trời đất bao phủ một sắc mờ mênh mông, thế mưa càng lúc càng lớn, trong một lát bờ vai đã ướt đi một nửa, thoáng ẩn hiện làn da trắng như tuyết làm động lòng người. Hầu tử Tiểu Hôi lúc này cũng ngoan ngoãn hơn, thân co thành một khối rúc vào trong người Tiểu Hoàn.

“He he”

Đột nhiên bên cạnh có một tiếng cười, Tiểu Hoàn đưa mắt nhìn qua, thấy Dã cầu đạo nhân không chút lo lắng, thản nhiên lấy từ bao hành lý ra một cây dù, giương nó lên, xem bộ dạng đắc ý vô bì.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 91

Hảo Nhân Dã Cầu

Trong Tử Trạch, mưa càng lúc càng nặng hạt, gió thổi cũng mạnh thêm. Tiểu Hôi toàn thân ướt đẫm, lông dính bết vào người, lúc này cuộn tròn không động đậy trong tay Tiểu Hoàn, chỉ có cặp mắt lạnh lợi nhìn ngó quanh quẩn, lúc nhìn ra xa, lúc nhìn Tiểu Hoàn. Mưa trắng cả trời đất, Tử Trạch lúc này càng trở nên u ám, bao trùm khắp nơi là một màn sương xám mờ đục. Chu Nhất Tiên giơ vạt áo lên che đầu, ngồi dưới gốc cây nhỏ, Tiểu Hoàn lúc đầu đứng ngồi không yên, sau một nụ cười miễn cưỡng, ngồi xuống nhẹ nhàng, ôm chặt Tiểu Hôi, tránh cho nó khỏi bị gió tạt mưa sa, còn bản thân mình thì ướt sạch, nhưng cũng chẳng hề bận tâm. Dã Cầu đạo nhân dương dương đắc ý, cầm ô đi đến, nhìn hẩn, chẳng có ý dương ô ra che cho người khác hoặc có những lời hay ý tốt, chỉ nghe thấy hẩn nói, “Tiểu cô nương, có muốn dùng chiếc ô này không, hay là chịu dầm mưa?” Tiểu Hoàn trong mưa gió hướng về phía Dã Cầu đạo nhân, khẽ mỉm cười, những hạt mưa lăn trên khuôn mặt mỹ lệ đang tái nhợt như những viên trân châu lóng lánh. Mục đích xấu của Dã Cầu đạo nhân đã bị ngăn trở, hẩn ta ban đầu chỉ muốn Tiểu Hoàn hỏi mượn hẩn chiếc ô để che mưa, để Dã Cầu đạo nhân có cơ cười cợt vị tiểu cô nương này, rồi cuối cùng nghênh ngang bỏ đi. Đó là điều mà tên môn đồ Ma Giáo này mong muốn, hẩn cực kỳ thông khoái về điều đó! Nhưng điều hẩn không mong đợi là Tiểu Hoàn chẳng thèm nói với hẩn một câu, mọi tính toán tự mãn của hẩn tự khắc tan biến, Dã Cầu đạo nhân rất tức giận, nhìn chằm chằm Tiểu Hoàn một cách đầy ác ý. Điều này, không biết tại sao, làm hẩn đôi chút rối trí. Trước mặt tiểu cô nương mỹ lệ này, chỉ có sự tĩnh mịch, mưa gió vẫn không ngừng, giữa tiếng mưa gió thét gào, giữa hai ánh mắt thù hằn của Dã Cầu, phảng phất như mưa gió đột nhiên rơi nhẹ nhàng như sợ làm tổn thương đến tiểu cô nương mong manh ấy. Y phục ẩm ướt dính chặt vào người, mái tóc đen nhánh đôi chỗ hơi rối, vài món tóc lòa xòa trên má, màu đen càng nổi bật trên gò má tái nhợt vì mưa gió, một vẻ đẹp thô lương thật kinh tâm động phách. Bờ vai mỏng manh mỗi khi có giọt mưa chạm vào bị vỡ vụn thành nhiều mảnh nhỏ lấp lánh lại khẽ run lên, có thể nhìn thấy qua làn áo mỏng ẩm ướt dính chặt vào người. Dã Cầu đạo nhân đột nhiên quay ngoắt lại, không còn dám nhìn Tiểu Hoàn, bàn tay không tự chủ được nắm chặt cán ô, miệng lầm bầm: “ta là kẻ xấu, ta là kẻ xấu, ta là kẻ xấu, ...”

Tiểu Hoàn không cố ý quấy rối hắn, chỉ vì tò mò, nhìn hạnh động lạ thường của Dã Cầu, ngơ ngác hỏi: “Đạo trưởng, ông nói gì thế?”

Dã Cầu đạo nhân sợ hãi, không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy yếu đuối, nhìn Tiểu Hoàn một cách kỳ lạ, trên gương mặt trắng nhợt mỹ lệ ướt đẫm nước mưa.

Vóc dáng của vị tiểu cô nương này, trong mưa gió vẫn có vài phần duyên dáng thanh nhã, thật là khiến người ta động lòng.

“Người tự lo lấy đi!”, Dã Cầu đột nhiên giận dữ, hét to.

Tiểu Hoàn cúi đầu, ngạc nhiên giãy lát, nhìn Tiểu Hôi đang tự bắt rận, không nén được cười, lè lưỡi ra trêu nó. Tiểu Hôi cũng nhe răng cười theo.

Gió vẫn thổi mưa vẫn bay, mưa gió như vĩnh viễn không ngừng, Tiểu Hoàn toàn thân đã ướt đẫm, thốt nhiên cảm thấy lạnh, kêu lên một tiếng “ái chà”, chỉ thấy đột nhiên mưa gió mỗi lúc một mạnh, ngẩng đầu ngược nhìn, vụn vụn giọt mưa bay trắng khắp trời đất.

Dã Cầu đạo nhân không biết từ lúc nào đã quay lại đứng bên cạnh, giương ô ra che cho Tiểu Hoàn, chỉ trong một chốc, người hắn đã ướt đẫm.

“Này, người cầm lấy ô đi!”, Dã Cầu đạo nhân dường như không thể tỏ ra rộng lượng với người khác, giọng vẫn đầy ác ý.

Tiểu Hoàn đứng lên, ngạc nhiên nói: “Đạo trưởng, ông...”

Dã Cầu đạo nhân nhìn Tiểu Hoàn chằm chằm, trên gương mặt ngạc nhiên thực sự của vị tiểu cô nương này, từng giọt nước lấp lánh rơi lặng lẽ, một vài giọt đọng trên hàng mi dài cong vút, tạo ra hình ảnh phản chiếu trong đôi mắt linh hoạt tuyệt đẹp, thật là say đắm lòng người.

Dã Cầu đạo nhân nóng nảy như thường lệ, ngay lập tức đặt chiếc ô vào tay Tiểu Hoàn, lập tức lùi ra xa, không để ý đến mưa gió, hét lớn: “Tiểu nữ hài, người cả ngày mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi đi!”.

Tiểu Hoàn cầm lấy chiếc ô, nhìn Dã Cầu đạo nhân quay lưng bước đi, đột nhiên mỉm cười, giọng trong như gió thoảng, nói: “Đạo trưởng, ông là người tốt!”.

Dã Cầu đạo nhân không dám quay đầu lại, “hà”, cục cằn nói: “Nói xàm, gia đình người làm nghề xem bói cũng là loại người tà ma ngoại đạo, đã phải đấu tranh cả đời với những kẻ chính đạo đó!”.

Tiểu Hoàn đứng cầm ô, mỉm cười nhìn theo Dã Cầu đạo nhân.

Dã Cầu đạo nhân sau khi đưa ô cho Tiểu Hoàn, toàn thân ướt đẫm, nhìn quanh chẳng thấy nơi nào khả dĩ để trú mưa, cuối cùng chạy đến dưới gốc cây nhỏ mà Chu Nhất Tiên đang ngồi, háng giọng, cũng bắt chước điệu bộ của Chu Nhất Tiên, kéo áo lên che đầu, im lặng, mặc cho ngoài trời mưa gió thét gào.

Chu Nhất Tiên liếc sang gương mặt xấu xí của Dã Cầu đạo nhân, nhìn đăm đăm về mặt cổ quái của hắn, vừa tức giận vừa khó xử, muốn cười thâm nhưng không thể kìm nén được, bàn tay giữ áo không thể nhất thời bỏ xuống, cười ha ha không dứt.

Dã Cầu Đạo nhân vừa tức giận vừa ngượng, quát lớn: “Người cười gì thế?”

Chu Nhất Tiên chỉ vào hắn, không quan tâm đến mưa gió tấp vào mặt, vừa cười vừa nói: “Ta là người xấu, ta là người xấu...”

Mặt Dã Cầu đạo nhân đỏ rần, nguyên lai Chu Nhất Tiên ở khá xa, hắn không nghĩ lão già này có thể nghe được câu chuyện giữa hắn và Tiểu Hoàn, thấy được hành động tốt bất ngờ của hắn, đi ngược lại bản chất thường ngày của hắn. Nhìn vẻ mặt tức giận của Dã Cầu lúc này, Chu Nhất Tiên không kìm nén được nữa, cười ngặt nghẽo, cười đến gập cả người lại.

Về mặt Dã Cầu lúc này cực kỳ phẫn nộ, đứng dậy lao vào Chu Nhất Tiên, Chu Nhất Tiên sợ hãi nhưng vẫn cười ha ha, người ngã về phía sau để tránh, nhưng trời mưa đường trơn trượt, bước không cẩn thận ngã rầm xuống vũng lầy, toàn thân lấm bết. Dã Cầu đạo nhân nhìn Chu Nhất Tiên bị ngã, cảm thấy cực kỳ hài hước, không nén được cũng cười ha ha.

Hai người không ngớt chửi rửa máng nhiếc nhau. Tiểu Hoàn đứng cách xa quan sát, cười khẽ, không đến gần.

Ngoài trời vẫn mưa tuôn gió giạt, mưa càng lúc càng lớn, trời đất như nhập thành một khối, chỉ ở địa phương Tử Trạch đầy hung hiểm này, mới lờ mờ phân rõ đất trời.

* * *

Vào lúc hoàng hôn, mưa đột nhiên từ từ tạnh, một canh giờ trước trời đất u ám tưởng như sắp đến ngày tận thế, đến canh giờ sau mây mù đã tan, chẳng biết có phải chỉ ở địa phương Tử Trạch này mới có thời tiết kì lạ như vậy?

Tiểu Hoàn hít một hơi dài, gập ô lại, nhìn lên bầu trời, chỉ thấy mặc dù đã là hoàng hôn, nhưng trời quang mây tạnh, thậm chí còn có vẻ tươi sáng hơn lúc ban ngày.

Trong không khí, phảng phất có mùi hôi. Tiểu Hoàn quay đầu lại, nhìn dưới bóng cây, nơi Chu Nhất Tiên và Dã Cầu đạo nhân vẫn đang ngồi, lúc trời mưa to gió lớn hai người cãi nhau kịch liệt, nhưng lúc này, khi mưa đã tạnh, không còn lòng dạ nào mà cãi nhau, đang mãi vất giũ y phục cho chóng khô.

Tiểu Hoàn cười nhẹ, khẽ đặt Tiểu Hôi xuống đất, Tiểu Hôi vừa chạm đất đã nhảy lên, lúc lắc thân mình không ngừng, nước mưa bắn tung tóe, văng cả vào người Tiểu Hoàn. Tiểu Hoàn nhìn quanh quẩn, thấy một vùng thủy tạ xanh mướt, giống như một cái ao nhỏ, bèn đi đến, nghiêng người nhìn xuống.

Trong ao thủy tạ mọc đầy, mặt nước khá rộng, dường như chuyển thành màu xanh lục, không thể nhìn rõ ao sâu bao nhiêu. Tiểu Hoàn nhìn xuống mặt nước, chậm rãi nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình đang gợn sóng do gió, y phục toàn thân ướt đẫm, dán chặt vào người, rất bất tiện.

Ở đằng xa, Chu Nhất Tiên và Dã Cầu dường như lại bắt đầu cãi nhau, nhưng âm thanh không lớn, nghe không rõ, dường như mọi vật xung quanh đột nhiên dừng lại, mưa gió cũng tạm ngừng, phảng phất một khoảnh khắc im lặng đặc biệt. Thậm chí cả trên đám thủy tạ xanh mướt, tiếng từng giọt nước long lanh cũng lặng lẽ rơi trên phiến lá, rồi nhỏ xuống mặt ao, dường như là tiếng động duy nhất. Tiểu Hoàn hít một hơi thật sâu, không khí sau trận mưa thật là trong lành.

Đột nhiên, sau thời khắc yên bình ấy, Tiểu Hôi đột nhiên kêu lên “chí chí”. Tiểu Hoàn lo sợ, mở to mắt như muốn hỏi, đột nhiên trong ao, giữa đám thủy thảo, đột nhiên hiện ra một đôi mắt, giống như đôi mắt của người bình thường, nhìn Tiểu Hoàn chăm chăm.

Tiểu Hoàn thét lên thất thanh, từ xa Chu Nhất Tiên và Dã Cầu đạo nhân đều ngạc nhiên, nhưng cả hai không kịp trở tay, chỉ thấy đột nhiên phía trước mặt Tiểu Hoàn một cột nước phun lên, tấn công trực diện vào Tiểu Hoàn.

Tiểu Hôi cũng rít lên!

Tiểu Hoàn mặt trắng bệch, nhưng vẫn không hề hoảng loạn, cấp bách lùi về phía sau, tay trái co lại đặt lên ngực, trong nháy mắt, nhìn thấy cột nước sẽ đập vào người mình, ngay lúc đó một đạo nhân ảnh màu vàng từ phía trái Tiểu Hoàn lao đến, phóng ra một màn hào quang, ngay lập tức tạo thành một vách chắn trước mặt.

Cột nước đó ngay lập tức bị cản lại trước mặt Tiểu Hoàn bởi đạo nhân ảnh màu vàng, bị dừng lại giữa không trung, không thể tiến lên phía trước. Từ trong cột nước có tiếng nói khàn khàn vang lên, cùng lúc trong màn nước trắng xóa xuất hiện một bóng đen, rồi nước lại rơi xuống ao.

Tiểu Hoàn vẫn còn hoảng sợ, sắp ngã ra đằng sau, lúc này chỉ nghe thấy trong không trung một giọng nói thanh tao, đạo nhân ảnh màu vàng lướt tới nhanh như điện xẹt, dừng ngay trước mặt Tiểu Hoàn, chính là Kim Bình Nhi.

Chỉ thấy gương mặt thanh tú của Kim Bình Nhi mang sát khí, hữu thủ huy động, sát khí đột nhiên tăng cao, xông thẳng vào mặt ao, ầm một tiếng, một bức tường nước dựng lên trên mặt ao, hướng thẳng lên trời.

Bóng đen sau đòn tấn công của Kim Bình Nhi bắt buộc phải lộ diện, dường như vẫn còn sức mạnh kỳ lạ, mặc dù không dám tấn công trực diện Kim Bình Nhi, nhưng vẫn giấu mình trong nước, bọt nước sủi lên sùng sục, nước bắn tung tóe trên các cây thủy thảo, chỉ thấy dáng người lượn qua lượn lại, giống như cá, bơi nhanh về phía trước.

Mọi người đều thấy, quái vật trông giống người, nhưng nó có thể hoạt động dưới nước như cá. Kim Bình Nhi nhíu mày, không tiếp tục truy đuổi, nhìn theo bóng quái vật lặn xuống ao trong màn sương mù dày đặc.

Nhưng không ngờ, quái vật lại găm lên giận dữ, trong màn sương bạc dây lưng màu xanh cùng đạo huyết quang khe khẽ uốn lượn, quái vật sau thất bại lại nhanh chóng chồm lên, to lớn hơn nhiều so với bóng đen lúc nãy.

Chỉ có thân mình của nó ở trên không trung, còn cái thực ra là chân thì vẫn nằm trong ao, phủ đầy thủy thảo, đột nhiên lớp thủy thảo này tàn lụi một cách nhanh chóng, chuyển thành sắc vàng vọt, thậm chí đoạn ngâm trong nước cũng chuyển dần sang màu đen, chỉ có phần hướng về phía Kim Bình Nhi, là thủy thảo không bị biến màu.

Quái vật rống lên một tiếng như tiếng kêu thảm tử, nhưng không thực sự ngã xuống ao, mà lao về phía Kim Bình Nhi, hiển nhiên là bất kể sống chết.

Tiểu Hoàn kêu lên thất thanh: “Ti ti, bảo trọng!”.

Kim Bình Nhi sắc diện vẫn bình thản, trên khuôn mặt mỹ lệ nở nụ cười khinh thị, chỉ thấy quái vật lao tới ngay một gần, Kim Bình Nhi ngay lập tức né tránh, hữu thủ vung lên, Tử Mang (1) lan tỏa, chu vi lớn tới mức người ngoài không thể thấy được là loại pháp bảo gì, chỉ thấy đạo tử quang này sắc như dao chém, hướng về phía quái vật đang lao đến, quái vật hét lên thảm thiết, thân hình bị chấn động vọt lên cao đến mười trượng, lập tức rơi xuống, chân tay co giật, dường như đã thảm tử.

Bốn bề từ từ tĩnh lặng, trên mặt ao sóng cũng không còn gợn mạnh, gió cũng đã ngừng. Mọi người đều chăm chú nhìn vào quái vật đang nằm sóng soài trên mặt đất, kể cả Kim Bình Nhi.

Đây đúng là một con quái vật, nhưng thực sự là một con quái vật bất thường.

Nó khá giống người, có đủ tứ chi, thậm chí trên người còn có y phục bó sát, chỉ bất quá tiện lợi cho nó hoạt động trong nước, do đó có rất ít y phục. Những phần thân thể lộ ra ngoài cũng ở kích cỡ bình thường. Nhưng điều kinh hãi nhất, đó là đầu quái vật là đầu cá, có môi cá, mang cá, thậm chí cả mắt, cũng giống như cá, không có mí mắt.

Lúc này, quái vật mình người đầu cá nằm trên mặt đất, máu rỉ ra từ khố miệng không ngừng, toàn thân bất động, trông như bị Kim Bình Nhi tấn công mãnh liệt, đã tử thương. Tiểu Hoàn nhìn quái vật nằm trên mặt đất, cảm thấy sợ hãi, run lên quay sang Kim Bình Nhi như cầu viện, Kim Bình Nhi đặt tay lên vai Tiểu Hoàn, vỗ về trấn an.

Không lâu sau, từ màn sương mù dày đặc trước mặt, có hai người chậm rãi bước tới, tuy rằng đi cùng nhau, nhưng đi cách xa nhau, dường như có sự đề phòng, chính là Quỷ Lệ và Vạn Độc Môn Tàn Vô Viêm.

Quỷ Lệ mục quang chuyển động, dừng lại ở Kim Bình Nhi rồi đến khuôn mặt tái nhợt của Tiểu Hoàn, lập tức quay đi.

Tiểu Hoàn nhìn Quỷ Lệ, và nhìn Tàn Vô Viêm, không khỏi kinh hãi, ba đại ca thủ trẻ tuổi xuất sắc nhất của Ma Giáo, đột nhiên bí mật tương hội, ngay lập tức trong lòng trào lên sự thắc mắc.

Tàn Vô Viêm đến trước quái vật, dùng chân đá vào xác nó, cái xác lật lại, nhưng quái vật vẫn nằm bất động.

Tàn Vô Viêm khẽ nói, “Hắn chết rồi”.

Đột nhiên Tiểu Hôi kêu lên hai tiếng chí chí, nhảy lên lưng Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ nhìn Dã Cầu đạo nhân, Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn, lập tức nhíu mày chậm rãi nói: “Chuyện cần bàn đều đã bàn, cứ như vậy đã!”.

Vừa nói, vừa bước tránh sang bên, Tàn Vô Viêm hốt nhiên nói: “Quỷ Lệ huynh đài, tên quái vật này không phải đột nhiên xuất hiện ở nơi đây, phải chăng có điều gì ám muội, huynh có cao kiến gì

không?”

Quý Lệ dừng bước, im lặng, là Kim Bình Nhi đang nhìn Tần Vô Viêm, nói "Thế nào, huynh biết lai lịch quái nhân đó à?". Tần Vô Viêm lập tức lắc đầu, nhìn về mặt Kim Bình Nhi và Quý Lệ, tựa hồ như không ai biết lai lịch của quái nhân nửa người nửa cá này. Đột nhiên có một người lãnh đạm nói : “Ta biết lai lịch của quái nhân này”.

Quý Lệ và ba người còn lại đều giật mình, nhìn về phía Chu Nhất Tiên, người vừa nói chính là Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn cũng đang rất ngạc nhiên, hỏi : “Gia gia biết kẻ này sao?”

Trên trán Chu Nhất Tiên vẫn còn dính bùn, nhưng lúc này khí độ thật không tầm thường, đứng ưỡn ngực khoan tay, vẻ mặt đầy tự phụ, nói : “Gia gia của ngươi cả đời chu du khắp thiên hạ, số câu ta đi qua còn nhiều hơn đường mà người đã đi qua nữa, ngươi chỉ là con nít, biết gì. Quái nhân này gọi là “ngư nhân” (người cá), kỳ thật không phải là yêu nhân, trong Nam Cương Thập Vạn Đại Sơn, thuộc chủng tộc ngư nhân là một trong 63 chủng tộc dị nhân”.

Quý Lệ và những người khác đều thất kinh, Nam Cương Thập Vạn Đại Sơn là địa danh ai cũng biết, nhưng ở nơi hoang dã ấy, tồn tại 63 chủng tộc dị nhân, là điều chưa từng nghe thấy bao giờ, nhưng nhìn về mặt Chu Nhất Tiên, không có vẻ gì là đang dựng lên một câu chuyện hoang đường.

Kim Bình Nhi nhíu mày nói: “Thật là lạ, chu vi của Tử Trạch về phía nam không quá mười ngàn dặm, quái nhân kia sao lại chạy đến đây, chủ đích của hắn là gì?”

Câu hỏi khó trả lời này ngay cả Chu Nhất Tiên đang dương dương tự đắc cũng phải vò đầu bứt tai, nói : “Ta cũng chẳng biết”.

Nhất thời ai nấy đều trầm mặc, chưa có kết luận gì, Quý Lệ xoay mình, bỏ đi, Tiểu Hôi đang nằm sấp trên lưng hắn, đột nhiên quay đầu lại, vẫy tay với Tiểu Hoàn, nhe răng cười.

Tiểu Hoàn cũng mỉm cười.

Dã Cầu nhìn Tiểu Hoàn, ngay lập tức bước chậm lại, nghe Tiểu Hoàn gọi vọng lại từ phía sau: “Đạo trưởng, phía trước còn nhiều hung hiểm, ông hãy bảo trọng!”.

Kim Bình Nhi ngạc nhiên nhìn Tiểu Hoàn, thấy Tiểu Hoàn khẽ mỉm cười, vẻ mặt vẫn bình thản, phía trước Dã Cầu đạo nhân bước nhanh, dường như không nghe thấy tiếng Tiểu Hoàn, không hề quay lại, nói gót Quý Lệ mà đi.

Tần Vô Viêm nhìn theo hướng Quý Lệ, bước đến bên cạnh Kim Bình Nhi, mỉm cười nói: “Kim Tiên Tử, Tử Mang quả thật danh chấn thiên hạ, ngày hôm nay được chứng kiến, quả nhiên danh bất hư truyền”.

Kim Bình Nhi cười lãnh đạm, nói: “Tần công tử khéo nói đùa, làm sao ta so sánh với công tử được, chỉ tùy tiện cho một chút độc, cái ao này đã nhiễm độc, trong 50 năm tới chẳng có cây cỏ nào mọc lại được.”

Tần Vô Viêm mục quang ngưng đọng, vẻ mặt vẫn lạnh giá, nhìn Kim Bình Nhi, chậm rãi nói: “Tại hạ

đưa ra loại độc dược Phù Bình (2) này, mới được điều chế chưa quá nửa năm, vốn chỉ là một thứ nhỏ nhặt, chưa từng được đem ra sử dụng, Kim Tiên Tử chỉ liếc qua là biết, tại hạ thật lấy làm bội phục, bội phục!”

Kim Bình Nhi nghiêng mình đáp lễ, nói:”Tần công tử quá lời rồi”.

Tần Vô Viêm nhìn nàng, trong mắt thoáng xuất hiện một tia nhìn lạnh lẽo, trên mặt điểm nụ cười, gật đầu, nói: “VẬY, TẠI HẠ CÁO TỪ, ; LIỆU CÓ VẤN ĐỀ GÌ...”

Kim Bình Nhi ngắt lời hắn: “Công tử yên tâm, ta tự biết lo liệu!”.

Tần Vô Viêm cười nhạt, nói “Tốt”, gật đầu chào Tiểu Hoàn, quay mình bước đi, nhanh chóng biến mất trong màn sương mù dày đặc.

Nhìn theo bóng Tần Vô Viêm khuất dần, Kim Bình Nhi đột nhiên trầm mặc, đột nhiên thở dài, Tiểu Hoàn đứng bên cạnh nàng, gần như cùng lúc cảm thấy thân thể Kim Bình Nhi bình thường lúc nào cũng căng thẳng, chỉ có lúc này mới thực sự được thư giãn.

“Ti tỉ, tỉ không sao chứ?”, Tiểu Hoàn lo lắng hỏi.

Kim Bình Nhi khẽ lắc đầu, nhìn Tiểu Hoàn, nhẹ nhàng nói: “Ta lúc trước không đến kịp, muội muội có bị thụ thương không?”

Tiểu Hoàn mỉm cười gật đầu, thốt: “ Muội vẫn ổn, lúc này trời mưa như trút nước, nhưng may là, ôi...!”

Kim Bình Nhi lo lắng nói: “Sao?”

Tiểu Hoàn dậm chân nói: “Muội quên trả chiếc ô cho vị đạo nhân đó rồi”.

Kim Bình Nhi khẽ nhún vai nói: "VẬY THÌ CỨ GIỮ LẠI ĐI, SAU NÀY CÓ CƠ HỘI GẶP LẠI, RỒI TRẢ CŨNG ĐƯỢC !"

Tiểu Hoàn lặng lẽ gật đầu, Kim Bình Nhi nhìn xa xăm, đột nhiên xúc động, thì thào nói với Tiểu Hoàn: “Tiểu Hoàn, muội phải cẩn thận với hai kẻ đó (3)”.

Tiểu Hoàn không hề nao núng, hỏi: “Tại sao?”

Kim Bình Nhi chớp mắt, khẽ nói: “Hai kẻ đó đều cực kỳ tàn ác, muội đã xem hậu vận cho chúng, nên rời khỏi đây ngay lập tức, đừng động vào chúng!”

Tiểu Hoàn im lặng, chậm rãi gật đầu, trong lòng bỗng trĩu dậy một sự đau đớn, khi nhớ lại nhiều năm về trước, chàng thiếu niên Thanh Vân Môn bị Chu Nhất Tiên lừa gạt.

LucHuong chú:

(1) Tử Mang: màn khói màu tím

(2) Phù Bình: cây bèo nổi trên mặt nước (bản tiếng Anh là duckweed, còn có thể gọi là cỏ chân vịt)

(3) Quỷ Lệ và Tần Vô Viêm

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 92

Đường lang

Dã Cầu đạo nhân đi theo Quỷ Lệ, bước ngắn bước dài đi sâu vào Tử Trạch. Hồi nãy mới đổ một trận mưa lớn, đất đai vốn đã mềm lún giờ lại càng lầy lội hơn, nhưng không biết vì sao sau khi Quỷ Lệ hội diện với bọn Tần Vô Viêm, Kim Bình Nhi, hẳn lại không chịu ngự khởi pháp bảo mà phi hành nữa, lại cứ đi bộ.

Tựa hồ hẳn cũng giống như Kim Bình Nhi, đều đang che giấu cố kỵ gì đó vậy.

Nếu là ngày xưa, Dã Cầu đạo nhân tự nhiên đã hả miệng chửi lớn, ít ra cũng cần nhăn dai dẳng, chỉ là giờ phút này gã lại chùng như hơi bản thân, không ngờ không nói tới một tiếng, lẳng lặng theo đuôi Quỷ Lệ, trái lại đã khiến Quỷ Lệ thấy kỳ quái.

Quỷ Lệ liếc nhìn bộ dạng có vẻ xuất thần của Dã Cầu đạo nhân, hạ giọng điềm đạm hỏi: "Gã làm sao vậy?".

Câu hỏi phảng phất như tự nói với mình, bởi vì xung quanh ngoại trừ ao tù đầm lầy đê điều rong cỏ ra, căn bản không có một ai ngoài con khỉ Tiểu Hôi trên vai hắn.

Cũng lại là Tiểu Hôi, nãy giờ xem chừng ngủ say mê man, nhưng vừa nghe Quỷ Lệ hỏi câu đó, đột nhiên như bị cái gì kích thích, lập tức hưng phấn lên, đôi tròng mắt cực kỳ linh mãnh láy chuyển, bất chợt nhảy từ trên vai Quỷ Lệ xuống đất, bắt đầu nhảy nhót múa may.

Hành động cổ quái đó làm cho Dã Cầu đạo nhân đang theo sau cũng phải giật bắn mình, nhìn nó chăm chăm.

Chỉ thấy Tiểu Hôi có vẻ rất hưng phấn, miệng nhe răng "chét chét" chí choé, vung chân múa tay nhìn Quỷ Lệ, một hồi sau lại đảo mắt, đột nhiên phóng sang một bên, thò tay múc nước trong một cái ao nhỏ bên đường lên, lại đổ lên đầu mình, sau đó chỉ tay lên trời, nhảy dựng lên.

Dã Cầu đạo nhân tròn tròn mắt mà nhìn, bước đến bên cạnh Quỷ Lệ: "Sao vậy, con khỉ đó bị điên rồi hả?".

Quỷ Lệ lại nhíu nhíu mày, liền hướng về phía Tiểu Hôi hạ giọng hỏi: "Mưa ròi?".

Tiểu Hôi mừng rỡ, gật gật đầu liên tục, liền thò tay bẻ lá của một loại cây không biết là cây gì, vung vung trên đầu, tựa hồ muốn che gì đó, rồi lại làm ra tư thế uốn éo, thân người ưỡn qua lại, sau đó lại như đang làm trò, lá từ tay phải đổi sang tay trái, lại từ tay trái chuyển trở lại tay phải.

Dã Cầu nhìn nhìn, bất chợt không biết tại sao có vẻ bối rối hoang mang, nhìn con khỉ cổ quái nói với

Quý Lệ: "Đồ điên, điên rồi, con khi đó nhất định đã bị điên rồi".

Lúc đó Tiểu Hôi đã quăng cái lá đi, nhún nhảy hai ba lượt lại quay trở lại trên vai Quý Lệ, rồi chỉ về phương hướng con đường sau lưng bọn họ, "chét chét" liên hồi.

Quý Lệ trầm ngâm một lúc, từ từ quay người lại, nhìn Dã Cầu đạo nhân.

Dã Cầu đạo nhân ương ngạnh hỏi: "Người nhìn ta làm gì?".

Quý Lệ mục quang thoáng liếc đằng sau lưng gã, điềm đạm thốt: "Hồi này lúc trời mưa, có phải người đã đem cây dù cho... cho...". Nói tới đó, hấn lại hơi nhíu mày, quay sang nhìn Tiểu Hôi, lại nghĩ ngợi, liền nói tiếp: "Có phải người đã cho tiểu cô nương coi tướng kia mượn dù để che mưa?".

"Chét chét!"...

Không đợi Dã Cầu đạo nhân mở miệng, Tiểu Hôi dĩ nhiên nhảy dựng lên trên vai Quý Lệ, quá u là hưng phấn, cười cơ hồ híp cả mắt lại.

Dã Cầu đạo nhân mặt mày lúc đỏ bừng lúc tái nhợt, thần tình lúng túng ngượng nghịu phi thường, chợt chỉ mặt Quý Lệ giận dữ la lên: "Xú tiểu tử, nói cho người biết, lão gia đây hôm xưa giết người như ngoé, kẻ chết trong tay ta không tới một ngàn cũng phải tám trăm có".

Quý Lệ liếc gã một cái, không ngờ không thêm lý gì tới bộ dạng của gã, lại quay mình bước đi, miệng hờ hững thốt: "Người có giết một ngàn hay là tám trăm mạng, đối với ta có liên quan gì chứ?".

Dã Cầu đạo nhân nghẹn họng, không nói tiếp được mấy lời khí thế hoành tráng, chỉ nghe Quý Lệ từ từ nói tiếp: "Hơn nữa, người giết một ngàn người cũng được, tám trăm mạng cũng được, đâu có can hệ gì tới việc người cho tiểu cô nương đó mượn dù?".

Nói tới đó, hấn lại dừng bước, quay đầu lại liếc nhìn Dã Cầu đạo nhân.

Dã Cầu đạo nhân thất kinh như đụng phải đại địch: "Người... người muốn gì?... Không... người nói gì?".

Quý Lệ nhìn lên nhìn xuống thân người gã một lượt, thỉnh linh cười cười thốt: "Bất quá chuyện ngày hôm nay người lại làm cho ta giật mình như lúc ở Tử Linh Uyên".

Hấn lại xoay người, chậm chậm bước đi, thanh âm dần dần trầm thấp, nhưng Dã Cầu đạo nhân lại nghe rõ rõ rành rành: "Không tưởng tượng được không ngờ người cũng có thể làm chuyện anh hùng cứu mỹ nhân".

Dã Cầu đạo nhân ngẩn người đứng yên một chỗ, chợt lại như đã xuất thần, đợi đến lúc gã bừng tỉnh, Quý Lệ đã dẫn Tiểu Hôi đi xa rồi, cơ hồ thân ảnh cũng đã tan biến trong làn sương đằng trước.

Dã Cầu đạo nhân vọng nhìn theo phương hướng đó, bỗng nhảy dựng lên, dậm chân rầm rầm: "Bậy bạ, lão tử đây từ xưa tới nay bại hoại, cả đời chưa từng làm mấy chuyện đó, chẳng những vậy tiểu a đầu đó mà có thể gọi là mỹ nhân à? Hừ...".

Dã Cầu đạo nhân thò tai gãi gãi đầu, chợt nhíu mày nghĩ ngợi, hồi lâu sau phảng phất như đang tự nhủ với mình: "Tiểu a đầu đó thật ra cũng có thể cho là...".

Nói tới đó, Dã Cầu đạo nhân cũng tựa hồ thờ người ra, đột nhiên lắc đầu nguầy nguậy, thấp giọng chửi một câu, bước dài đuổi theo về phía Quỷ Lệ, không lâu sau cũng biến mất trong mù sương chiều tàn càng lúc càng dày đặc.

Bốn bề một màn tĩnh lặng, chỉ thấy sắc trời càng lúc càng tối tăm, bóng tối kéo đến, từ từ nhận chìm tất cả.

o0o

Bên kia bờ Tử Trạch.

Môn chủ của Ma giáo Trường Sinh Đường vận bạch y, khoanh tay đứng thẳng người, ngửa đầu nhìn trời, gió đêm từ trong vùng ao đầm thổi qua, lát phát phiêu động tà áo của lão, xem khí độ bất phàm, phảng phất như một tiên nhân vậy.

Chỉ trừ tả thủ của lão ra, ống tay áo trống không, thêm vào vài phần hoạt kê khó tả.

Đó là hậu quả, là dấu vết biểu tượng cho trận chiến trên Thanh Vân Sơn năm xưa, lão bất hạnh bị thương dưới thế gian đệ nhất kỳ kiếm -- Tru Tiên.

Gió đêm hơi lành lạnh, trong không khí hình như còn vẫn vơ sự âm thấp của cơn mưa lớn hồi nãy, màn đêm vây bọc bốn bề, chỉ còn thân ảnh của lão vẫn đứng yên tại đó, ngạo nghễ bắt mắt.

Trong bóng tối sau lưng lão, thấp thoáng truyền đến tiếng hơi thở, môn nhân của lão đang ẩn tàng trong màn đêm, đang nhẫn nại chờ đợi mệnh lệnh của lão giữa màn đêm.

Ma giáo Trường Sinh Đường quật khởi từ tám trăm năm trước, truyền cho đến đời Ngọc Dương Tử đã là đời thứ bảy, lịch sử căn cội lâu dài, nhưng không có ai rõ bằng Ngọc Dương Tử: đằng sau ánh sáng chói ngời vô hạn của một lịch sử oai phong đó, Trường Sinh Đường đang đối đầu với một nguy nan.

Không có người kế thừa!

Trận chiến Thanh Vân mười năm trước, Ngọc Dương Tử được ba đại phái kia của Ma giáo chọn làm người chủ trì, có phải là vì mấy trăm năm nay, Trường Sinh Đường thanh danh tối cao tối thịnh nhất trong Ma giáo? Như điều gặp gió, lúc đó Ngọc Dương Tử thỏa ý vô cùng, trong tay còn có mấy chục cao thủ đặc ý đều do lão khổ tâm bồi dưỡng trong suốt trăm năm.

Lúc đó, Ngọc Dương Tử thật sự nghĩ rằng thế gian này đã thành vật sở hữu của lão mà không còn gì ngăn trở được, chỉ cần một trận đánh tan bọn Thanh Vân Môn già cỗi cổ hủ, thanh danh Trường Sinh Đường tự nhiên sẽ chấn nhiếp Ma giáo, thêm vào sự trợ lực của số thủ hạ cao thủ của mình, Trường Sinh Đường liền trở thành Luyện Huyết Đường thứ nhì, hơn nữa cũng đưa lão lên thành Hắc Tâm Lão Nhân thứ nhì!

Chỉ là... đó chỉ là một trường mộng tưởng tươi đẹp, lại đã hóa thành bọt nước dưới Tru Tiên Kiếm trên Thanh Vân Sơn!

Bản thân lão trong Tru Tiên Kiếm Trận đã mất đi một cánh tay trái, đạo hạnh tổn thất lớn lao tới cỡ nào thì khỏi cần nói tới, vì Trường Sinh Đường đứng ra làm phái chủ trì, cao thủ dưới trướng đương

nhân là xếp ở tuyến đầu của trận quyết chiến, chur trưởng lão thủ tọa Thông Thiên Phong cùng Thanh Vân Môn đã diệt đi mất nửa, sau tới lúc Tru Tiên Kiếm Trận phát động, đám cao thủ tàn binh còn lại của Trường Sinh Đường lại gặp tổn thương trầm trọng, người chạy thoát không quá một hai người, cơ hồ có thể coi là toàn quân bị tiêu diệt.

Trên thế gian này, cái gì cũng dễ dàng tóm bắt được, khó nhất lại là nhân tài, đặc biệt là nhân tài mà mình tài bồi dạy dỗ đến mức hoàn toàn tín nhiệm!

Mười năm nay, nhờ Ngọc Dương Tử đổ máu độc tâm, Trường Sinh Đường từ từ lại khởi sắc, nhưng trong lòng Ngọc Dương Tử, bóng tối kia lại càng lúc càng lớn. Trận chiến Thanh Vân cơ hồ đã hoàn toàn tiêu hủy hết chiến lực chủ yếu của Trường Sinh Đường, những năm vừa qua, nếu không phải Ngọc Dương Tử bản thân tu hành quá cao, chặn đứng đám địch nhân như hổ rình mồi xung quanh, đặc biệt là bảy năm trước, lão độc đoán quyết định, bất chấp sự phản đối của đám môn hạ, dời tổng đường đến nơi hẻo lánh vắng vẻ vùng ao đầm đầy chết chóc này, lánh xa phạm vi thế lực của ba đại thế lực phái phiệt kia, nếu không hậu quả ra sao, e rằng khó mà biết được.

Nhưng, một tháng trước đây, đang khi Ma giáo càng lúc càng tranh đấu kịch liệt không ngừng, một môn phái có thực lực có tầm cỡ bình bình cuối cùng là Luyện Huyết Đường chung quy cũng đã bị Quý Vương Tông thu phục, các phe đều đứng yên giữa trận tuyến, sau giai đoạn yên tĩnh đến nghệt thở tạm thời ngắn ngủi đó, trực giác của Ngọc Dương Tử đã dự đoán sắp tới đây sẽ rất mau chóng bạo phát trận nội chiến quyết liệt giữa tứ đại phái phiệt của Ma giáo.

Dù gì đi nữa, trong tâm của vô số đệ tử Ma giáo, bóng dáng của Hắc Tâm Lão Nhân tám trăm năm trước nhất thống Ma giáo, tung hoành thiên hạ đã là một truyền kỳ vĩnh viễn!

Nhưng truyền thuyết vẫn là truyền thuyết, giờ này phút này, đối với Trường Sinh Đường và cả Ngọc Dương Tử lại cực kỳ bất lợi, thực lực có hạn, trong vòng nội chiến tranh đoạt các phái phiệt nhỏ Trường Sinh Đường hữu tâm mà vô lực, cho nên bên này yếu thì bên kia mạnh, trên thực lực không ngờ càng kém xa ba đại phái phiệt kia, Ngọc Dương Tử vì vậy càng ưu tư lo lắng, cơ hồ đêm không thể chợp mắt.

Cũng chính vào lúc đó, chùng như ông trời hé mắt, kè bên Trường Sinh Đường, bên trong vùng ao đầm chết chóc đột nhiên xuất hiện điềm lạ dị bảo xuất thế, Ngọc Dương Tử nửa mừng nửa sợ, nếu thật có thể lấy được kỳ bảo như "Tru Tiên Cổ Kiếm" của Thanh Vân Môn, trước hết bảo vệ Trường Sinh Đường không còn là vấn đề nữa, sau đó phát triển cơ đồ trở lại, ngày sau vị tất không thể đứng thẳng đây.

Dưới tình huống đó, Trường Sinh Đường đối với dị bảo trong Tử Trạch dĩ nhiên coi là vật trong túi, tuyệt không cho phép người khác đụng tới. Chỉ là không biết ai đó để lộ phong thanh, tin tức chỉ nội trong vài ngày đã kinh động khắp thiên hạ, tai mắt ai ai cũng dồn về đây, cao thủ chính tà chia nhau tụ tập ở Tử Trạch.

Ngọc Dương Tử vừa giận vừa sợ, nhưng giờ này phút này cũng không cho phép lão thoái lui nữa, liền khởi động toàn bộ thực lực của Trường Sinh Đường, bố trí trong Tử Trạch, một mặt toàn lực truy tầm nơi hạ lạc của dị bảo, mặt khác phụ trách giữ sạch ngoại địch dám xâm phạm, trong vòng mười mấy ngày, số người bị Trường Sinh Đường ám hại trong Tử Trạch không dưới mấy chục, trong đó có cao thủ chính đạo tiên giáo, cũng có cao thủ của các phái phiệt khác trong Ma giáo.

Vì sự tồn vong sinh tử của bản môn, Ngọc Dương Tử dĩ nhiên là bất chấp tất cả!

o0o

Đêm đó, Ngọc Dương Tử được môn hạ mật báo cho biết, ở vùng tiền phương phụ cận "Vô Đễ Khanh" bên ngoài Tử Trạch, có một đám người chính đạo trú ngụ, chuẩn bị ở qua đêm. Tiếp nhận hồi báo từ hết thám tử này tới thám tử kia, sắc mặt của Ngọc Dương Tử dần dần lạnh buốt lại, trong lòng cũng đã rõ đó là những ai.

Đó là đám môn hạ đệ tử trẻ tuổi tinh anh nhất của Thanh Vân Môn, số người đến đáng lẽ chỉ có mười mấy người, nhưng nghe thám tử hồi báo, hiện số người đó không ngờ đã có hơn mấy chục người, hơn nữa trong số còn có hòa thượng và người ăn vận phục sức kiểu Phần Hương Cốc. Ngọc Dương Tử nhíu mày, hít sâu một hơi, ngưng vọng nhìn về chôn xa xăm, phảng phất đang đợi chờ gì đó.

Một hồi lâu sau, trong bóng tối đằng sau chợt vang lên một tràng tiếng bước chân nhè nhẹ, một trung niên nhân gầy gò tinh minh bước ra, đến bên cạnh Ngọc Dương Tử, Ngọc Dương Tử lập tức xoay người lại, đối diện với gã, hiển nhiên người đó thân phận không phải tầm thường.

Trung niên nhân đó tên gọi Mạnh Kí, là cao thủ nhất nhì dưới trướng Trường Sinh Đường, cũng là một trong số ít cao thủ của Trường Sinh Đường còn sống sót sau trận chiến Thanh Vân năm xưa, cho nên càng được Ngọc Dương Tử tín nhiệm. Giờ phút này Ngọc Dương Tử còn chần chừ chưa thể hạ quyết tâm cũng là muốn đợi người này quay trở lại.

Mạnh Kí hướng về phía Ngọc Dương Tử hành lễ, Ngọc Dương Tử gật đầu nhè nhẹ: "Được rồi, bất tất phải đa lễ, sao rồi?".

Câu hỏi đó không đầu không đuôi, nhưng Mạnh Kí lại hiển nhiên biết ý Ngọc Dương Tử muốn hỏi gì, thấp giọng đáp: "Thuộc hạ dẫn người sang bờ Hắc Thủy Câu, Bạch Mã Hà bên kia Tử Trạch điều tra, không phát hiện người nào của Quý Vương Tông, Vạn Độc Môn, Hợp Hoan Phái, chỉ có lác đác vài nhân vật đơn giản của mấy phái nhỏ, thuộc hạ đã hạ thủ trực tiếp giải quyết rồi".

Ngọc Dương Tử phấn chấn tinh thần, trên mặt đã cho phép nở một nụ cười, gật đầu thốt: "Được! Như vậy bọn ta không cần lo nữa, đêm nay toàn lực đột tập mấy tên trẻ không biết trời cao đất rộng của Thanh Vân Môn, Thiên Âm Tự và Phần Hương Cốc, trước hết trừ khử bọn đó đi, chính đạo sẽ không còn sức lực để tranh đoạt với bọn ta nữa!".

Mạnh Kí trên mặt lại tựa hồ không có gì hoan hỉ lắm, trái lại còn có vẻ tư lự, do dự một hồi rồi mới nói tiếp: "Môn Chủ, nhưng trước đây ba ngày, vùng phụ cận Đại Vương Thôn có tin tức truyền về, tựa

hồ Quý Lệ và Tần Vô Viêm đã đến sát Tử Trạch, thêm vào Kim Bình Nhi của Hợp Hoan Phái hành tung luôn luôn phiêu hốt, bọn ta không thể không đề phòng!".

Bấp thít trên mặt Ngọc Dương Tử giật giật, lộ vẻ tức giận, hận thù thốt: "Điềm đó ta sao lại không biết chứ, đám chính đạo bất quá là muốn lấy bảo bối kia, nhưng thứ mà đám Vạn Độc Môn, Quý Vương Tông muốn lại là cái mạng của ta!".

Mạnh Tử rùng mình, cũng không biết trong lòng đang nghĩ gì, thần sắc trên mặt bất định, hạ giọng: "Môn Chủ, vậy bọn ta phải làm sao đây?".

Ngọc Dương Tử hừ một tiếng, hít một hơi dài, buông lời thân người: "Chuyện đến nước này, bọn ta không còn đường để quay đầu lại nữa. Lợi dụng lúc nhân mã của Vạn Độc Môn, Quý Vương Tông và Hợp Hoan Phái còn chưa đến, bọn ta trước hết cứ đi giải quyết đám tiêu tử chính đạo, sau đó toàn lực truy tầm dị bảo, một khi lọt vào tay bọn ta, cứ theo mấy điềm lạ của mấy ngày trước mà xem, đó nhất định là một kỳ bảo hiếm có, bọn ta đâu còn sợ ba phái kia nữa!".

Mạnh Kí cúi đầu nói: "Môn Chủ cao kiến".

Ngọc Dương Tử gạt đầu nhẹ nhẹ, liền xoay mình, bình tĩnh trở lại, thò cánh tay phải còn lại của lão ra, trong bóng tối mù mịt phát một cái về phía trước, những bóng người trong đêm đen liền di động toàn bộ, trong nháy mắt một số đông đệ tử Trường Sinh Đường đã xuất hiện, rành rọt nhắm hướng cánh tay của Ngọc Dương Tử đang chỉ mà ồ ạt phóng đi.

Trời đêm mênh mông, vừa thắm đượm một màu thê lương, vừa ngập tràn một màn sát khí!

o0o

Tử Trạch, Vô Đề Khanh.

Ao đầm chết chóc, hố sâu không đáy.

Vùng đất ban ngày ban mặt trông bình thản vô tư đó lại không biết vì sao có một danh xưng cổ quái như vậy, trừ phi là thôn dân sinh sống lâu năm quanh Tử Trạch mới biết dải đất này tuy nhìn không khác gì đất đai xung quanh, đều đầy đầy cỏ dại bụi rậm, trên thực tế lại là một hố sâu không đáy khổng lồ, hấp lực của bùn sinh ú đọng trong đó cực kỳ mãnh liệt, người bình thường nếu không cẩn thận lỡ chân lọt vào, chưa đầy một khoảnh khắc là liền bị nuốt trọn, không tăm không tiếng thối rữa xương tan trong ao đầm sâu hoắm.

Sở dĩ có cái tên Tử Trạch cũng là vì trong ao đầm có vô số địa phương giết người một cách vô hình!

Bất quá, những người trẻ tuổi trong chính đạo hiển nhiên không phải ngang hàng với người bình thường.

Thanh Vân Môn một đoàn mười mấy người đi lại trong Tử Trạch mấy ngày nay, trước sau đã gặp đám đệ tử Thiên Âm Tự và Phần Hương Cốc phái đến, ba phương vị hợp thành một, đã có phần quen thuộc với chỗ này rồi.

Thiên Âm Tự vẫn do Pháp Tướng, Pháp Thiện dẫn đầu, còn trong đám đệ tử Phần Hương Cốc cũng có

Lý Tuân và Yên Hồng, chỉ bắt quá sau khi gặp mặt, quan hệ lại không còn như trước nữa. Đệ tử Thanh Vân Môn do Tiêu Dật Tài cầm đầu cùng chúng nhân Thiên Âm Tự hòa hợp lẫn nhau, cười cười nói nói, nhưng đoàn người Phần Hương Cốc lại có vẻ xa lìa với hai đại môn phái kia, tựa hồ cố ý bảo trì một khoảng cách.

Ai cũng tinh tế, mọi người trong đầu đều thông hiểu, nhưng bề ngoài vẫn giữ vẻ khách khách khí khí, ba đại phái chính đạo vẫn đồng tâm hiệp lực, dựa vào đạo đức chính nghĩa, trừ yêu trừ ma, tiêu diệt Ma giáo!

Đêm đó chúng nhân nghỉ chân ở vùng phụ cận Vô Đễ Khanh. Sau khi đốt đồng lửa, dặn đi dặn lại bọn sư đệ sư muội không được đi lại tùy ý, Tiêu Dật Tài mời Pháp Tướng và Lý Tuân sang một bên, thương nghị mật.

Đúng vào lúc này, Lý Tuân đang hơi hơi nhíu mày, tận sâu kín trong mắt che giấu vẻ không ưa, nhưng trên mặt lại vẫn giữ gìn bộ dạng hòa ái, nhỏ giọng hỏi: "Tiêu sư huynh, huynh lo lắng thái quá".

Tiêu Dật Tài mỉm cười: "Lý sư huynh có cao kiến gì, xin cứ nói! Tại hạ xin rửa tai lắng nghe".

Thấy mục quang của Tiêu Dật Tài và Pháp Tướng đều đổ dồn lên mình, Lý Tuân ngưng một chút rồi lại nói: "Tôi nghĩ, từ khi ba phái bọn ta vào đằm, thế như chẻ tre, đệ tử Trường Sinh Đường phái đến đều đã bị đánh bại tơi bời. Hơn nữa từ sau trận chiến Thanh Vân Sơn năm xưa, cao thủ của Trường Sinh Đường kẻ bỏ mạng, người mang thương, trừ ra Ngọc Dương Tử gồng gánh đại cục, còn lại căn bản không có gì phải lo nghĩ tới. Tiêu sư huynh lại nói đêm nay sợ có phục binh, không phải lo lắng thái quá sao?".

Tiêu Dật Tài trầm ngâm một hồi: "Lời nói của Lý sư huynh quả thật có lý. Nhưng trong Ma giáo Trường Sinh Đường, Môn Chủ Ngọc Dương Tử đạo hạnh cực cao, chỉ một mình lão bọn ta cũng không thể coi thường được, ngoài ra Trường Sinh Đường từ lúc quật khởi đã liệt danh vào hàng tứ đại phái của Ma giáo cho tới nay, lịch sử tám trăm năm lâu đời, như là con rít trăm chân, tới chết vẫn ngộ nguậy, bọn chúng lại muốn lấy cho kỳ được dị bảo trong Tử Trạch này, khó tránh khỏi cảnh chó hoang bị dồn tới dưới chân tường, bọn ta thà lo xa cẩn thận một chút thì tốt hơn!".

Pháp Tướng gật đầu: "Tiêu sư huynh nói có lý, bọn ta thật phải cẩn thận là trên hết".

Lý Tuân thấy hai người đều nói như vậy, không nói gì được nữa, nhưng tính tình của gã kiêu ngạo, thần sắc khinh khỉnh trong ánh mắt vẫn lộ rõ ra, hững hờ hỏi: "Vậy theo như nhị vị sư huynh nói, đêm nay bọn ta phải làm sao mới tốt?".

Pháp Tướng nhìn thấy thần sắc của gã, ngăn người ra, quay đầu liếc Tiêu Dật Tài, lại thấy Tiêu Dật Tài làm như không có chuyện gì, phảng phất không thấy gì hết, vẫn mỉm cười thốt: "Lý sư huynh quả nhiên minh giám, bằng vào tài nghệ của huynh, tới ngày đại công cáo thành, Lý sư huynh phải là người đầu tiên lãnh công".

Lý Tuân mỉm cười, không ngờ cũng không khiêm tốn từ tạ.

Pháp Tướng đứng bên cạnh nhìn thấy sắc mặt của Tiêu Dật Tài không để lộ rõ là giận hay là vui, trước mắt bỗng thoáng qua hình bóng của thiếu niên tên gọi "Trương Tiểu Phàm" năm xưa, nếu quả hôm nay cũng có hấn ở đây, vậy thì hay biết mấy...

Trong lòng lão cảm thấy một nỗi đau xót khó giải thích, thở dài một tiếng nhẹ nhẹ, lại nghe Tiêu Dật Tài bắt đầu bố trí, liền ngưng thần lắng nghe, chỉ nghe Tiêu Dật Tài hạ giọng thốt: "Nhị vị sư huynh, đêm nay bọn ta...".

Bóng đêm phảng phất lại càng tối tăm hơn mấy phần.

o0o

Đêm khuya trong ao đầm chết chóc, phảng phất cũng như đang bao trùm trong mây đen, có lẽ mỗi khi đêm đến, trong ao đầm không lồ này luôn bốc lên mù sương đặng đặng.

Từng mảng từng mảng xam xám mờ mịt giữa bầu trời đêm, đừng nói gì đến ánh trăng, cả một nửa vì sao cũng không tìm đâu ra.

Vùng phụ cận Vô Đẻ Khanh là nơi đám đệ tử trẻ chính đạo nghỉ qua đêm, trừ đồng lửa gần tàn còn gắng gượng lép bép nghi ngút chút ánh sáng ra, vạn vật đều quá tĩnh lặng, không có một thanh âm nào cả.

Có vẻ trong bóng tối nhìn lại, đám đệ tử chính đạo đang cuộn tròn co rút trong chăn áo ấm cúng, trùm toàn thân kín mít, chắc là trẻ người tu hành chưa đủ, không chống đỡ nổi khí lạnh đêm khuya thấu xương của Tử Trạch.

Đệ tử của Trường Sinh Đường im ắng kéo tới vây kín từ bốn phương tám hướng, trong bóng tối đang lẳng lặng chờ đợi mệnh lệnh của Ngọc Dương Tử.

Ngọc Dương Tử chậm chậm thò cánh tay phải còn lại của lão ra.

Mạnh Kí đứng gần lão chột hạ giọng: "Môn Chủ...".

Tay Ngọc Dương Tử ngưng lại, hơi cảm thấy bất mãn, nhưng địa vị của Mạnh Kí trong lòng lão không phải là nhỏ, vẫn nhẫn nại nén giận hỏi: "Gì đó?".

Mạnh Kí phảng phất cũng cảm thấy được nỗi bất mãn của Ngọc Dương Tử, tuy có hơi do dự nhưng vẫn đáp: "Môn chủ, ông nhìn đám người chính đạo kia, sao cả người canh gác cũng không có vậy?".

Ngọc Dương Tử ngậy người, liền thốt: "Đám tiểu tử miệng còn hôi sữa đó tâm cao khí ngạo, mấy ngày nay ta đã liên tiếp thi triển kế khinh địch, bọn chúng đã sớm nghĩ bọn ta không kham nổi một chiêu, căn bản không coi bọn ta ra gì, không canh gác cũng đâu có gì là lạ!".

Mạnh Kí hơi biến sắc, chung quy lại trầm mặc trở lại.

Ngọc Dương Tử không lý gì tới gã nữa, hữu thủ phất lên, chỉ thấy trong tay lão đã xuất hiện một tấm kiếng kỳ dị một mặt trắng một mặt đen, quăng lên giữa không trung, trong bóng đêm phát ra một luồng sáng diệu mắt.

Tất cả môn nhân của Trường Sinh Đường đồng thời hét to, ùn ùn âm vang trong bóng đêm, ồ ạt tiến tới,

sát ý vô biên!

Trong màn tàn quang yếu ớt đó có một vẻ thê lương lợt lạt.

Điểm tro lửa cuối cùng, chính ngay lúc đó, đã tắt ngóm một cách yên ắng!

Bóng tối bao trùm!

Một lúc sau, chợt có tiếng động gẫy gọn, tiếng kim loại leng keng.

Một đạo bích quang, một đạo lam quang, một đạo kim quang, một đạo bạch quang, một đạo thanh quang.

Năm đạo kỳ quang sáng lạn đẹp mắt từ trong đêm đen mờ mịt như lưới kiếm bén rạch phá khung trời, đột nhiên xuất hiện từ nơi sâu kín nhất của bóng tối, xông về phía đám môn nhân Trường Sinh Đường.

Đằng sau chúng, không ngờ còn có nhiều luồng sáng đẹp mắt khác, từng luồng từng luồng thay nhau xuất hiện.

Ngọc Dương Tử đã thấy, mặt mày biến sắc trầm trọng!

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 93

Hoàng tước

Chuyện xảy ra quá đột nhiên, trong bóng tối thình lình sinh biến, đám môn nhân Trường Sinh Đường nhất thời đều kinh hoàng, không thể lập tức phản ứng lại.

Liên trong nháy mắt điện quang hỏa thạch đổ, phe chính đạo đã sớm có chuẩn bị chia nhau mà hiện thân, ai ai cũng ngự khởi pháp bảo, cứ thẳng tay chém giết. Lấy hữu tâm mà đánh vô tâm, tự nhiên là chiếm tiện nghi hơn xa, hơn nữa đệ tử chính đạo ở đây không có ai không là truyền nhân xuất sắc của các đại môn phái, đạo hạnh tu hành có lẽ không so bì được với các nhân vật như Ngọc Dương Tử, nhưng đối phó với môn chúng bình thường thì lại hơn quá xa.

Giờ phút này như hồ lọt vào bầy dê, chính ma hai đạo luôn luôn gây cừu chuốc oán, lúc hạ thủ dĩ nhiên là không thể lưu tình, chỉ thấy đủ loại ánh sáng chớp nhoáng giữa màn đêm, tiếng gào thét thảm thương vang vọng mang tai bất tuyệt, mùi máu phiếm dâng, phiêu phưởng trong vùng đầm lầy.

Mặt tiền phong dẫn đầu các vùng sáng đầy màu sắc, lấp loáng một đạo hàn quang diệu mắt màu bích lục, chính là Trảm Long Kiếm của Thanh Vân Môn Long Thủ Phong đệ tử, Lâm Kinh Vũ.

Con người trẻ tuổi trước đây chưa từng lợi sông leo núi xông pha giang hồ vào giờ phút này lại đột nhiên oai phong thu hút sự chú ý như vậy, Trảm Long Kiếm ì ầm vang vọng, hào quang màu bích lục xung thẳng lên trời, bao bọc lấy chủ nhân của nó, không một chút cố kỵ e dè xông thẳng vào giữa đám đông Trường Sinh Đường.

Đó chính là đạo ánh sáng chói lọi nhất giữa đêm tối, nhãn thần của gã lạnh giá, sâu kín trong tròng mắt lại tựa như có một tia cuồng nhiệt, phảng phất khát vọng nhìn thấy máu tươi phun trào bên dưới hàn quang trước mặt.

Số môn chúng Trường Sinh Đường hàng đầu, khi ánh sáng bích lục đó lướt qua, liền hóa thành trận mưa máu lất rất.

Đám đông huyên náo, ùn ùn vây kín, nhưng Lâm Kinh Vũ không ngờ căn bản bất chấp tới địch nhân tập kích sau lưng, chỉ nhìn thẳng về phía trước, xông thẳng vào chỗ đông người nhất, tung hoành xung sát, không gì ngăn chặn được, nơi nào gã đi qua, máu thịt vung vãi tứ phía. Một hồi sau các đệ tử chính đạo kia cũng đã lên tới, đủ thứ pháp bảo tàn sát môn nhân Trường Sinh Đường.

Tiêu Dật Tài đang chìm mình giữa loạn chiến, nhưng vẫn lo lắng cho Lâm Kinh Vũ, cao giọng: "Lâm sư đệ, cẩn thận...".

Chỉ là Lâm Kinh Vũ xem chừng căn bản không còn nghe thấy lời cảnh cáo của ai nữa, giờ này phút này, gã đã không còn là thiếu niên năm xưa học nghệ ở Long Thủ Phong nữa, vung vít Trảm Long Kiếm, kiếm quang bọc thân huyết tẩy Ma giáo môn đồ!

Không biết có bao nhiêu môn nhân Trường Sinh Đường vây kín lấy gã mà kẻ, nhưng gã vẫn không một lần quay đầu lại nhìn. Trảm Long Kiếm loang loáng tung lượn giữa màn đêm, máu tươi tầng tầng lớp lớp cứ phún lên rồi lại rơi xuống trước mặt gã, thấm đẫm y phục gã.

Cứ như vậy, vô số môn nhân Trường Sinh Đường rượt theo sau lưng gã, nhưng trước mặt gã lại có ai dám cản đường? Người người nối đuôi nhau đào tẩu, không dám đối diện với con người như một cuồng ma đó.

Cho đến khi... nơi tận cùng của bóng tối phát ra một tràng thanh âm "o o" xé tai, bạch quang nhoáng lên, một vật hình tròn cấp tốc xoay chuyển vân vũ từ trên trời đổ xuống, nhắm ngay đỉnh đầu của Lâm Kinh Vũ quật tới.

Lâm Kinh Vũ hét lớn một tiếng, Trảm Long Kiếm đang múa lượn giết địch trong nháy mắt bay về trở lại, gã nắm lấy, chia thẳng lên trời, bích quang càng sáng chói, đằng không bay lên, không ngờ vật hình tròn giữa không trung lại càng lợi hại, hắc quang bạch quang thay phiên nhau xuất hiện, ương ngạnh đè ép xuống giữa màn hào quang bích lục.

Lâm Kinh Vũ lần này biến sắc mặt, biết chung quy cao thủ trong Trường Sinh Đường đã xuất hiện, pháp bảo không rõ là gì giữa không trung tuy không bắt mắt, lại cứ coi luồng kiếm quang rát mắt của Trảm Long Kiếm như không, càng lúc càng đè nặng áp lực, tấn tốc hạ xuống.

Lâm Kinh Vũ sắc mặt cứ theo áp lực của vật hình tròn trong nháy mắt đã tái nhợt đi mấy phần, liên rống lớn một tiếng, toàn thân bay phóng đi, chỉ một tích tắc sau, vật hình tròn "ầm" một tiếng long trời lở đất hạ xuống, khoét một hố to đường kính cả trượng ngay chỗ gã đứng hồi nãy, lực đạo hung liệt như vậy, hiển nhiên con người kia cũng đã phần hận cực độ.

Thân người Lâm Kinh Vũ lảo ra, đám Thanh Vân Môn đằng sau nhìn thấy, chia nhau phóng lên tiếp ứng, nhưng gã này giờ không ngần ngại xông vào giữa đám đông Trường Sinh Đường, xung quanh toàn là địch nhân, còn chưa đợi gã đứng yên, mình mẩy đã đau đớn kịch liệt, trong chốc lát không ngờ đã có ba bốn lưỡi đao mũi kiếm đâm chém vào người gã.

Máu phún ra như suối, tươi tắn như hoa, nhuộm đỏ cả y phục của gã, Lâm Kinh Vũ khoé mắt giật giật, nhưng lại không có một chút khí sắc kinh sợ muốn rút chạy, quàng sáng Trảm Long Kiếm giữa màn máu tươi bay bắn không ngờ lại càng chói lợi bắt mắt, bay múa vòng vòng, tiếng thét gào thảm thương lại vang lên, ba bốn tên đệ tử Trường Sinh Đường loạng choạng thoái lui, cụt chân cụt tay thổ huyết, khó sống được lâu.

Chúng nhân thấy gã thanh niên dũng cảm như vậy, nhất thời lấm lét né tránh.

Tới lúc đó phe chính đạo cũng đã chém giết tới nơi, môn chúng Trường Sinh Đường không dám luyến

chiến, vội lui ra sau, nhưng chỗ hời này Lâm Kinh Vũ bị đánh lui, Ngọc Dương Tử đã chậm chậm hiện thân ra, mặt mày thần sắc dữ tợn, còn đầu phong thái thần tiên ngày thường...

Vòng kịch đấu này giờ đã dần dần lắng đọng, môn nhân Trường Sinh Đường lục tục tụ tập đằng sau Ngọc Dương Tử, đám đệ tử trẻ tuổi phe chính đạo cũng nhóm lại một vòng, Tiêu Dật Tài, Pháp Tướng, Lý Tuân đứng trước, một bên Văn Mẫn của Tiểu Trúc Phong đi tới đỡ Lâm Kinh Vũ cầm máu vết thương, đồng thời nhỏ giọng trách: "Gã thiếu niên ngươi sao lại không lo gì tới tính mệnh của mình như vậy?"

Lâm Kinh Vũ và Văn Mẫn cũng chỉ có duyên gặp mặt vài lần trên Thông Thiên Phong ban đầu, giờ lại được Văn Mẫn thành linh chiếu cố như vậy, không khỏi ngỡ ngàng. Mười năm qua, gã theo lão nhân thần bí trong Tổ Sư Từ Đường trên Thông Thiên Phong của Thanh Vân Môn bái sư học nghệ, bằng vào tư chất và nghị lực kiên nhẫn của bản thân, chung quy đã có thành đạt, hôm nay xuất thủ quả nhiên chấn động toàn trường, ai ai cũng chú mục để ý.

Nhưng bị vị sư tử lạ lẫm hỏi một câu, Lâm Kinh Vũ lại nhất thời không biết trả lời làm sao, không nói gì được hết. Văn Mẫn tâm địa luôn luôn rất tốt, thấy Lâm Kinh Vũ nửa người đẫm máu, lợi dụng thời cơ đình chiến ngàn vàng liền xuất thủ trợ giúp gã băng bó vết thương, chỉ là tình thế khẩn cấp, cũng tùy tiện chăm chút sơ sơ, sau đó nhỏ giọng: "Lát nữa thế nào cũng lại có kịch chiến, ngươi phải tự lo cho mình..."

Lâm Kinh Vũ cảm thấy âm áp, gật gật đầu, nhỏ giọng: "Đa tạ sư tử".

Văn Mẫn cười cười, bước trở lại đứng gần Lục Tuyệt Kỳ. Lục Tuyệt Kỳ dời mắt nhìn về phía Lâm Kinh Vũ, trên mặt không chút biểu tình, chỉ là trong mắt lại tựa như có một tia sáng thoáng lướt qua.

Phía trước bên Trường Sinh Đường, Ngọc Dương Tử sắc mặt lãnh đạm, cánh tay mặt còn lại nắm chặt pháp bảo "Âm Dương Kính", gân xanh trên tay vòng lên lộ lộ.

Lần đột tập chính đạo này, không ngờ trái lại bị đám tiểu bối chính đạo đánh úp trở lại, lão liếc thoáng qua, chỉ mới một đợt ngắn ngủi, Trường Sinh Đường đã tổn thất cả một phần ba số nhân thủ, mà bên đệ tử chính đạo lại tựa hồ không có tổn thương gì, Lâm Kinh Vũ bị trúng mấy đao, hình như là người thụ thương nặng nhất.

Lý Tuân nhìn sang đám môn chúng Ma giáo Trường Sinh Đường, mục quang loang loáng, chột nhỏ giọng: "Tiêu sư huynh quả nhiên thần cơ diệu toán, tại hạ bội phục!"

Tiêu Dật Tài mỉm cười: "Bất quá tình cờ mà thôi, sau này còn có nhiều chỗ trông vào Lý sư huynh xử lý, phải nhờ Lý sư huynh chỉ giáo".

Lý Tuân hiển nhiên không dám coi nhẹ Tiêu Dật Tài nữa, gật đầu thốt: "Không dám".

Mục quang của Pháp Tướng lại ngấp ngừng dừng lại trên thân người Lâm Kinh Vũ đang thụ thương, tựa hồ có ý muốn đi qua hỏi thăm, nhưng chung quy vẫn nhẫn nhịn đứng yên. Từ khi Thanh Vân Môn và Thiên Âm Tự hợp mặt hợp lực, song phương đều chưa từng đối đãi sai sót với nhau, nhưng trong

Thanh Vân Môn duy nhất có một mình Lâm Kinh Vũ thủy chung cực kỳ lãnh đạm đối với chúng tăng nhân Thiên Âm Tự, vì nguyên nhân gì thì chúng nhân tự nhiên biết rõ trong lòng, chỉ là vết thương năm xưa, ai cũng không muốn đề cập tới chuyện cũ, cho nên mãi cho tới bây giờ, chúng tăng nhân Thiên Âm Tự đều cố tình vô ý tránh né Lâm Kinh Vũ.

Nhưng giờ phút này thấy Lâm Kinh Vũ thụ thương, Pháp Tướng vẫn quan tâm, quay đầu thấp giọng hỏi Tiêu Dật Tài: "Tiêu sư huynh, thương thế của Lâm Kinh Vũ sư đệ của các người có nặng không?".

Tiêu Dật Tài hồi nãy thấy Văn Mẫn tới băng bó vết thương cho Lâm Kinh Vũ, bây giờ ngóng về phía Văn Mẫn, Văn Mẫn hội ý, lắc đầu nhẹ nhẹ, Tiêu Dật Tài mới an tâm, đáp lời Pháp Tướng: "Lâm sư đệ không có gì đâu, Pháp Tướng sư huynh bắt tất phải ưu lo".

Pháp Tướng cúi đầu chấp tay, khe khẽ niệm Phật hiệu.

Tiêu Dật Tài hít một hơi sâu, nhìn sang phía trước, giọng sang sảng: "Ngọc Dương Tử tiên bối, dù gì ông cũng là tiên bối cao nhân, Trường Sinh Đường liệt danh vào Ma giáo tứ đại phái phiệt, sao lại dụng thủ đoạn hạ tiện bỉ ổi như vậy, không sợ người thiên hạ cười chê sao?".

Ngọc Dương Tử nổi giận: "Cái gọi là danh môn chính phái các người cũng mai phục đánh lại bọn ta, không ngờ còn đứng đó lớn tiếng mà không biết hổ thẹn!".

Tiêu Dật Tài sắc mặt không chút biến đổi, chính khí凛冽: "Bọn ta là hậu sinh văn bối, lại xuất môn tại ngoại, tự nhiên là phải cẩn thận phòng bị tiểu nhân gian tà ngấm ngầm gia hại, nhưng không ngờ... không ngờ lại là... hi hi...".

Tiêu Dật Tài tuổi tác còn thua xa Ngọc Dương Tử, nhưng miệng lưỡi thật lợi hại, chỉ vài câu là đã khiến Ngọc Dương Tử thất khiếu bốc khói, rống lớn một tiếng, phóng tới trước, môn chúng Trường Sinh Đường đằng sau thấy Môn Chủ xuất thủ cũng ồ ạt kéo theo, bọn Tiêu Dật Tài mấy người đạo hạnh xuất chúng lo cản Ngọc Dương Tử lại, những người kia lại ủa lên tàn sát.

Vốn bằng vào khí độ tu hành của Ngọc Dương Tử cũng không dễ gì bị Tiêu Diệt Tài công kích, chỉ là mắt thấy thực lực của Trường Sinh Đường hiện đã tổn hao không biết là bao, trong lòng thống hận phận nô cực độ; khơi khơi Tiêu Dật Tài mắng người không cần dùng lời tục tằn thô lỗ, câu nào câu nấy châm chọc chế giễu, ngay cả Mạnh Kí bên cạnh còn bảo trì được sự tỉnh táo đang định khuyên giải, nhưng Ngọc Dương Tử đã xông tới rồi.

Ngọc Dương Tử có thể nắm ngôi thượng tọa Môn Chủ Trường Sinh Đường trên trăm năm, tự nhiên phải có thực tài, cho dù mười năm trước đã mất đi một cánh tay tả trong trận chiến Thanh Vân, đạo hạnh bị tổn nặng, nhưng bằng vào một mình Tiêu Dật Tài cũng không thể là đối thủ của lão.

Bất quá sự tình đâu có đơn giản như vậy, Tiêu Dật Tài đứng giữa, Pháp Tướng bên trái, Lý Tuân bên phải, ba người là ba cao thủ xuất sắc nhất trong đám trẻ chính đạo đương kim vậy lấy Ngọc Dương Tử, tạo một vòng quyết đấu.

Ngọc Dương Tử phân khởi thân uy, một mình một tay, lấy một chọi ba. Pháp bảo Âm Dương Kính

trong tay kỳ ảo khôn lường, lúc đen lúc trắng, huyền quang vắn vũ, kỳ quang pháp bảo của bọn Tiêu Dật Tài công tới đều bị bảo kính gạt ra, Ngọc Dương Tử đón đón đỡ đỡ, văng hết sang một bên, căn bản không thể đến gần được.

Thêm vào đó, lúc mặt trăng của Âm Dương Kính xoay qua, không ngờ lại phản chấn pháp bảo của ba người quay trở lại, phản công lại chủ nhân, ba người lúc đầu không ngờ thứ pháp bảo đó có công dụng thần diệu như vậy, ai cũng lâm vào hiểm nạn, Lý Tuân trên cánh tay tả bị pháp bảo "Cửu Dương Xích" của mình phạt sát, xém chút đã biến thành độc tí nhân như Ngọc Dương Tử.

Ba người bây giờ không dám xao lãng, ứng phó thận trọng, Ngọc Dương Tử một đôi ba, đôi đầu với ba nhân tài xuất sắc trong chính đạo, không ngờ vẫn vững chải chiếm thượng phong, đạo hạnh thật là thâm trầm.

Chỉ là Ngọc Dương Tử tuy lợi hại, nhưng đám môn nhân thủ hạ đạo hạnh lại thua quá xa lão, đối diện với quần đệ tử chính đạo cả về tư chất lẫn pháp bảo đều quá kiệt xuất, tuy nhân số đông hơn, lại đã dần dần rơi vào thế hạ phong.

Trừ đám tăng nhân Thiên Âm Tự hạ thủ nhẹ tay một chút, Thanh Vân Môn cùng Ma giáo cừu sâu như biển, môn hạ đệ tử hạ thủ đều hung ngoan, ngay cả Phần Hương Cốc cũng không chịu kém Thanh Vân Môn, Ngọc Dương Tử bị ba người vây giữ, tuy chiếm thượng phong, lại nhất thời không thể thoát thân, trong khi kịch đấu cứ phóng mắt quan sát bốn bề, chỉ thấy Mạnh Kí và một số ít khôn khéo cầm chừng, bọn môn chúng bình thường còn lại dĩ nhiên đã dần dần không còn đâu chí, bị thương vong quá nửa.

Mạnh Kí một chiêu bức thoái một đệ tử Phần Hương Cốc trước mặt, mặt lộ vẻ lo lắng, hướng về phía Ngọc Dương Tử la lớn: "Môn Chủ".

Ngọc Dương Tử nghiêng răng, phần hận cực độ, nhưng chung quy cũng biết đại thế đã định, có cố đánh nữa thì chút hương lửa của Trường Sinh Đường cũng phải tắt tại đây, liền hét lớn: "Mọi người thoái lui trước, để ta đoạn hậu".

Lời nói vừa tung ra, đệ tử Trường Sinh Đường chia nhau quay lưng bỏ chạy vào bóng tối, phe chính đạo thấy bọn Tiêu Dật Tài gặp cơ cảnh, đồng thời phát lực, bao pháp bảo lấp lánh kỳ quang đồng thời phóng về hướng Ngọc Dương Tử.

Ngọc Dương Tử rống lên một tiếng, cũng không tránh né, Âm Dương Kính xoay chuyển giữa không trung, xông tới liền, "keng" một tiếng đánh bay "Luân Hồi Châu" của Pháp Tướng, nháy mắt từ đen biến thành trắng, Tiêu Dật Tài thân người rung động, thấy Thất Tinh Kiếm đang múa lượn trên không trung đột nhiên mất đi không chế, quay lại công kích, kiếm thế hung hăng, nhất thời tay chân rối loạn, pháp quyết thi triển liên hồi mới không chế được Thất Tinh Kiếm trở lại.

Trong tích tắc đó, Ngọc Dương Tử lại đã gạt phăng Cửu Dương Xích của Lý Tuân sang một bên, công thế của ba người chính đạo thiếu mất một, Ngọc Dương Tử chớp thời cơ đào tẩu, thân hình vừa đăng khởi liền lọt vào giữa đám đông.

Mấy đệ tử chính đạo kia đang truy sát đệ tử Trường Sinh Đường đang bỏ chạy, không hề phòng Ngọc Dương Tử thỉnh linh phóng tới, "bình bình" mấy tiếng, liền có mấy người bị trọng thương trong tay lão, còn có mấy người bị đại lực của Âm Dương Kính đánh trúng, bay bổng ra xa, rơi vào vùng tối, đột nhiên gào lên, phút chốc sau không còn tăm tiếng, sợ rằng đã rơi vào hố sâu Vô Đễ Khanh mất mạng.

Giữa màn đêm, chỉ thấy Ngọc Dương Tử một mình tung hoành ngạo nghễ, tả xung hữu đột giữa đám đông, yểm hộ đệ tử Trường Sinh Đường đào tẩu, chạy tới đâu, Âm Dương Kính ánh đen ánh trắng bao phủ, đệ tử chính đạo chia nhau thoái tránh, uy vũ không giảm thiểu chút nào.

Ở xa xa, lặng yên trong bóng đêm có mấy người thân ảnh ẩn ẩn hiện hiện, cũng đang toàn thần chú tâm quan sát hình thế chiến trường, đặc biệt là chăm chăm nhìn Ngọc Dương Tử đang đại phát thần uy.

Có Ngọc Dương Tử xông phá, áp lực liền buông tha đám đệ tử Trường Sinh Đường, trong nháy mắt đã chạy thoát được quá nửa, để lại thi thể ngổn ngang đầy đất, Ngọc Dương Tử liếc thấy, lại đau xót ngập tràn tâm can.

Nhưng tới giờ này, bọn Tiêu Dật Tài lại đã rượt tới, lại thêm vào Tống Đại Nhân, Tăng Thu Thu, Văn Mẫn, của Thiên Vân Môn, Pháp Thiện của Thiên Âm Tự, Yến Hồng của Phần Hương Cốc, tổng cộng tám người, pháp bảo bay ra, vây kín giáp công Ngọc Dương Tử.

Ngọc Dương Tử quát lớn một tiếng, sát ý hưng khởi, tâm tính hung hãn phát huy ra hết, không thấy một chút lo sợ gì hết, Âm Dương Kính xoay lật bay lượn, tả đón hữu đỡ, đánh bật pháp bảo của địch nhân xoay lại phản công, quần chiến với tám người, từ dưới đất đánh lên đến giữa trời, từ giữa trời đánh xuống dưới đất.

Chỉ là bên chính đạo quá đông, đạo hạnh lại không thấp, Ngọc Dương Tử có thần thông tới đâu cũng không thể cầm cự hoài, Âm Dương Kính khí thế dần dần bị chèn ép.

Tám người chính đạo nhấp nhố bay bổng, dần dần phối hợp ăn ý hơn, tuy tám người vây công một người như vậy không hay ho gì, nhưng chỉ cần trong lòng biết rõ đây là một đại ma đầu vạn ác của Ma giáo, tự nhiên là an tâm hơn, từng chiêu từng chiêu đoạt mệnh, toàn nhắm vào chỗ yếu hại.

Nhưng Ngọc Dương Tử đạo hạnh mấy trăm năm khổ tu đâu phải giỡn chơi, dưới đao quang kiếm ảnh hung hiểm, lão tuy từ từ không còn lực trở tay, áp lực bốn bề cũng càng lúc càng lớn, nhưng bất kể bọn Tiêu Dật Tài có cuồng cuồng công kích tới cỡ nào, không ngờ cũng không xuyên qua được huyền quang hai màu trắng đen của Âm Dương Kính.

Hơn nữa thân ảnh của lão vẫn di động, vẫn còn có thể dẫn động chiến đoàn, nhắm một bên mà kéo, nếu không phải Tiêu Dật Tài có linh cơ, sức nhớ tới mấy đệ tử đồng môn mất mạng hồi này, hét lớn cảnh báo: "Cẩn thận coi chừng lọt vào đằm!".

Nhờ vậy mới đề tỉnh chúng nhân, tới giờ liền phát hiện quả nhiên bất tri bất giác đã bị Ngọc Dương Tử ngấm ngầm dẫn dụ tới bên Vô Đễ Khanh, không cẩn trọng là rơi xuống liền, thật là nguy hiểm quá chừng.

Ngọc Dương Tử giữa loạn chiến nhân quang vẫn giữ được lực phân định, lão kinh nghiệm lịch duyệt, tự nhiên đám tiêu bồi đầu thể bì kịp.

Hiện cho dù lão kinh nghiệm tới cỡ nào, tu hành cao tới cỡ nào, đối diện với đám cao thủ trẻ tuổi đạo hạnh cao, tư chất hảo, pháp bảo cũng xuất thế, lại thêm nhân quang trấn định như vậy, cũng không còn làm gì được.

Tám người do Tiêu Dật Tài dẫn đầu đồng thời ra tay, nháy mắt vô số kỳ quang dị ảnh chia nhau đập tới Âm Dương Bảo Kính trong tay Ngọc Dương Tử. Ngọc Dương Tử toàn thân chấn động, cảm thấy áp lực nặng nề như bài sơn đảo hải từng đợt từng đợt đè xuống, đối thủ sau khi phát lực có thể lấy hơi trở lại, lão lại không thể ngưng tay, vô phương hồi lực, sau mấy chục chiêu, chung quy đã chịu không nổi, chỉ có thoái ra sau, dần dần lùi xa Vô Đễ Khanh.

Sau khi cách xa Vô Đễ Khanh, đám người chính đạo liền an tâm, càng mạnh tay mạnh chân vây công Ngọc Dương Tử.

Ngọc Dương Tử dần dần cật lực, khoé mắt liếc bốn phía, chỉ thấy tới giờ đám đệ tử Trường Sinh Đường đã triệt thoái gần hết, bọn Mạnh Kí mấy người vẫn còn ở lại muốn tiếp ứng mình, nhưng bên đó lại có quá nhiều đệ tử chính đạo vây đánh.

Ngọc Dương Tử rùng mình, biết nếu hai ba chục người này mà hợp lại, đạo hạnh của mình có cao hơn cũng phải táng mạng tại đây, liền đánh dạt Hiên Viên Kiếm của Tăng Thư Thư đang tấn công nơi chính diện, hét lớn: "Các ngươi mau chạy đi!".

Bọn Mạnh Kí thoáng ngây người, liền xoay mình bỏ chạy. Ngọc Dương Tử không còn luyện chiến, Âm Dương Kính trong tay lấp lánh, bất chợt bạch quang bùng sáng, hào quang diệu mắt, nháy mắt năm đạo pháp bảo công tới bên mình lão không ngờ đều bị nó phản chấn bay trở lại, công ngược trở lại chủ nhân.

Bên chánh đạo đâu có ngờ lão còn có bản lĩnh như vậy, cả trận liền hỗn loạn, trận thế cũng mở ra một kẽ hở nhỏ.

Ngọc Dương Tử lịch duyệt vô cùng, lập tức hóa thân thành kỳ quang, như ánh chớp xông ra theo đó. Thân hình lão chớp động, liền thoát qua kẽ hở, chớp mắt đã thoát khỏi, bọn Tiêu Dật Tài cách lão quá xa, đuổi theo không kịp.

Nhưng ngay lúc đó, bích quang vụt lóe lên, sáng lạn chói mắt, Trảm Long Kiếm hung hãn ngay trước mặt chém xuống, nhìn khí thế thật như muốn chẻ Ngọc Dương Tử ra làm hai mảnh.

Ngọc Dương Tử quá đột ngột không kịp đề phòng, nhưng giây phút sinh tử quan đầu, lão không ngờ vẫn cố gắng lách mình sang phải được ba phân, bích quang chém lạt sang một bên, ống tay áo phát phơ bị bích quang ép nát thành bụi.

Cánh tay tả của Ngọc Dương Tử đã bị chặt đứt từ lâu, nhờ vậy bây giờ lại chiếm tiện nghi, nếu không dưới cơn đau lão khó lòng bảo trì được sự trấn định. Tuy vậy bên thân người phía trái vẫn nóng bỏng

đau rát, e rằng vẫn đã bị kiếm ảnh gây thương tích, thân người lão không ngưng nghỉ, hữu thủ xoay theo, Âm Dương Kính liền lấp loáng hắc quang, hoành kích đánh ra, chỉ nghe một tiếng "hự" khan, Lâm Kinh Vũ loạng choạng thoái lui, vết thương hồi nãy mới băng bó lại vỡ miệng, máu tươi lại phun trào!

Giờ này trước mặt không còn đệ tử chính đạo cản đường, Ngọc Dương Tử trong lòng mừng rỡ, đang định ra tay, đồng thời cũng chửi thầm hôm nay chịu khuất nhục với đám tiểu bối chính đạo này, sẽ có ngày báo phục gấp trăm lần.

Trên Tử trạch đột nhiên vang lên một tiếng nổ như tiếng sấm!

Mọi người đều dỗi mắt nhìn!

Một đạo lam quang sáng như ngọc rơi bày nơi chân trời, mây đen che kín bầu trời như gấp rút tuôn chảy, như một cơn thác cuộn cuộn đổ, Lục Tuyết Kỳ đứng giữa không trung, cuồng phong lẫm liệt, dung nhan tuyệt thế lại như băng như sương!

Trong bóng tối đằng xa, phảng phất cũng có người hơi rúng động thân mình.

Nữ tử mỹ lệ đó lẳng không mà tới, cất bảy bước giữa trời, miệng niệm chú, nháy mắt bầu trời sấm chớp loang loáng, như những con mãng xà xuyên mình qua mấy tầng mây.

Ngọc Dương Tử biến sắc, không đợi lão có phản ứng gì, "Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết" của Lục Tuyết Kỳ dĩ nhiên đã phát động, chỉ thấy nơi chân trời điện quang sấm chớp không lồ âm âm đánh xuống, đánh lên mũi Thiên Nhai Kiếm, lam quang càng rực rỡ, phút chốc đã chiếu sáng cả nửa trời mây đen kín mít.

Giờ này phút này, Lục Tuyết Kỳ không còn khổ công cật lực như lúc tỷ thí với Trương Tiểu Phàm năm xưa nữa, chỉ thấy sấm chớp mù trời ánh chiếu vào tròng mắt sâu kín của nàng, phảng phất lại quay trở về năm tháng của quá khứ!

Cột sáng không lồ tỏa bắn xuống, chưa đến mặt đất, đám đệ tử chính đạo dĩ nhiên đã kéo nhau thoái tránh, nội trong vòng mây trượng xung quanh Ngọc Dương Tử, cuồng phong gào rít, cây lá rong cỏ không ngờ bật tung cả gốc rễ, uy thế kinh hồn!

Ngọc Dương Tử thét lên một tiếng, y phục toàn thân bốc phồng phàn phật, Âm Dương Kính giơ lên, phóng ra kỳ quang hai màu đen trắng kỳ dị, nháy mắt đã dung hòa thành một thể, hiển nhiên Ngọc Dương Tử đã xuất hết toàn lực liều mạng!

"Oành...!!!".

Cột sáng không lồ đập âm lên Âm Dương Kính của Ngọc Dương Tử, trong khoảnh khắc đã đè thân người Ngọc Dương Tử lún xuống đất một phân, Ngọc Dương Tử trên mặt không ngờ đã thoáng hiện vẻ đau đớn, nhưng thân người Lục Tuyết Kỳ giữa trời cũng đột nhiên rúng động mạnh, sắc mặt cũng tái đi mấy phần.

Nhưng cột sáng không lồ giữa đương trường lại không thoái giảm, vẫn vẫn vũ không ngừng trên Thiên

Nhai Thần Kiếm, điện quang loạn chiếu, đập xuống một cách kịch liệt, cánh tay duy nhất của Ngọc Dương Tử gồng lên, sắc mặt càng lúc càng khó coi, nếu không phải uy lực của Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết quá lớn, đệ tử chính đạo không thể xông tới góp tay, thì giờ nay ngàn đao vạn kiếm đã cùng chém tới, trong nháy mắt đã biến Ngọc Dương Tử thành đồng thít bầy nhầy rồi.

Mắt Ngọc Dương Tử ngập tràn vẻ oán độc, bấp thít trên mặt méo mó, nghiêng răng hung hãn cắn đầu lưỡi, phun một ngụm máu lên Âm Dương Kính, không biết vì sao Âm Dương Kính liền sáng chói hẳn lên, không ngờ vẫn cứng cỏi đội ngược cột sáng không lồ của Lục Tuyết Kỳ trở lại.

Bọn Tiêu Dật Tài thấy không ổn, chia nhau phóng tới, Ngọc Dương Tử hét lớn một tiếng, phi thân bay lên, Âm Dương Kính quét vôi ra sau, khí thế linh quang của Âm Dương Kính được tinh huyết của lão kích phát hung dữ hơn nhiều, bọn Tiêu Dật Tài không dám đón nhận, vôi thoát lui trở lại.

Ngọc Dương Tử ra chiêu tuy lợi hại, nhưng sau trận quyết đấu kịch liệt đó đã dụng kỳ thuật lợi hại hung độc như vậy, dĩ nhiên nguyên khí đã bị chấn thương, cả cước bộ cũng lão đảo mấy phần. Nhưng thật đâu phải tay vừa, dưới tình huống như vậy, vẫn kiên tâm hít một hơi dài phi thân mà đi, chung quy đã tan biến trong màn đêm.

Bọn Lý Tuân còn muốn đuổi theo, Tiêu Dật Tài trong chớp mắt đã phân định thiệt hơn, la lớn ngăn cản: "Cướp cùng đường chớ có rượt nà, Tử Trạch nguy cơ bốn bề, bọn ta lại không quen thuộc, cẩn trọng là hơn!".

Lý Tuân tuy không muốn nghe cho lắm, nhưng đêm nay Tiêu Dật Tài liệu sự như thần, trong lòng cũng đã có chút bội phục gã, chung quy đã dừng chân.

Đêm nay, trận chiến này, chung quy đã chấm dứt bằng sự thảm bại của Ma giáo Trường Sinh Đường. Chỉ là hai phe phái chính ma đưng độ, bên chính đạo cũng có tổn thất, bất quá không nặng như Trường Sinh Đường, đó cũng là quá tốt rồi.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 94

Mạt Lộ

Đêm đen như mực, héo hắt lạnh lẽo.

Bất chợt, một đạo ánh sáng từ trong bóng tối vạch qua, nhanh không gì bằng bay từ nơi xa lại gần, nhưng xa xa nhìn lại, đạo ánh sáng đó tựa hồ như thấp thoáng hơi run rẩy, có chỗ không ổn.

Trên mặt đất, Mạnh Kí đang nóng nảy đi tới đi lui, sau lưng gã là đám đệ tử còn sót lại của Trường Sanh đường, nhìn sơ sơ, đại để còn có năm sáu chục người, mỗi gương mặt đều đeo nét sợ hãi, hướng trông về phía sau.

Cho đến khi bọn họ nhìn thấy đạo ánh sáng nọ. Các đệ tử bình thường liền xáo động tức thì, có không ít kẻ lên tiếng hoan hô, Mạnh Kí lại nhìn qua bóng người bay đến đó, gương mặt lại tăng thêm mấy phần tư lự.

Luồng ánh sáng nọ lướt đến chỗ lân cận thì dừng lại, Ngọc Dương Tử nhẹ nhàng đáp xuống, chúng nhân lập tức "môn chủ, môn chủ" kêu liên một loạt, chẳng ngờ không đợi cho đám thuộc hạ ủng hộ dứt, Ngọc Dương Tử sắc mặt trắng ra, "oẹ" một tiếng, phun ra một ngụm máu lớn, nhuộm đỏ cả vạt áo phía trước.

Chúng thuộc hạ đều thất sắc.

Mạnh Kí tiến lên, đỡ lấy Ngọc Dương Tử, chạm tay lạnh ngắt, chỉ cảm thấy toàn thân Ngọc Dương Tử lạnh giá, khác xa lúc thường, hơn nữa bên dưới y phục, thân hình vẫn còn rung rẩy nhè nhẹ, nhin không được hoảng hồn biến sắc.

Ngọc Dương Tử cảm giác được nỗi kinh hãi của Mạnh Kí, ánh mắt lại quét qua một lượt, chỉ thấy trên mặt các đệ tử môn hạ vẫn còn chưa hết nỗi kinh khủng, biết rằng nay đám người này bị khiếp sợ như chim phải tên, lòng quân đại loạn, nghĩ rằng bản thân nên nói vài lời khuyến khích để thay đổi tình thế tan rã như khi lạc bầy ngay tức thì.

Chốc lát lão lấy lại tinh thần, đè nén khí huyết nhộn nhạo nơi ngực, giọng nói rõ ràng: "Các người không cần hoảng hốt, vừa rồi là ta tự vận công ép máu ứ trong người ra, tuyệt không đáng ngại."

Ngày thường Ngọc Dương Tử ở trong lòng môn nhân tại Trường Sanh Đường, sánh như thần nhân, nay lời ấy nói ra, cũng có mấy phần hiệu quả, phần đông môn chúng đã giảm nét khẩn trương trên mặt, rõ ràng là yên lòng hơn nhiều.

Chỉ là Ngọc Dương Tử lời nói tuy như vậy song sắc mặt lại thật là khác xa, y như giấy trắng, hơn nữa

một mảng huyết tích nơi thân trái cùng cánh tay áo mắt tăm, khốn đốn cùng cực. Và lại hiện tại đương là đêm khuya, sắc trời mù mịt, nếu như là ban ngày, dưới hơn trăm ánh mắt nhìn xoang xoát, lập tức sẽ phát hiện ra lão giờ đã sớm như cung gương hết độ.

Mạnh Kí châu đầu mày lại, ngay sau đó xoay đầu hướng về đám môn nhân Trường Sanh Đường quát rằng: "Môn chủ tuyệt không gì đáng ngại, các người trước tiên hãy sang bên nghỉ ngơi, đợi sau khi trời sáng rồi hãy tính sau!"

Chúng nhân y lời lần lượt giải tán, đợi đám môn nhân Trường Sanh Đường đi xa, Mạnh Kí đột nhiên cảm thấy thân hình Ngọc Dương Tử bên tay chìm mạnh xuống, nhanh chóng đỡ lấy, hướng Ngọc Dương Tử trông xem, xem chút là trái tim nhảy cả ra ngoài.

Chỉ thấy Ngọc Dương Tử mặt mày không một chút máu, hít thở nặng nề, nếu không phải bản thân được nâng đỡ, hầu như đã không thể chống nổi.

Mạnh Kí nhanh chóng đỡ Ngọc Dương Tử ngồi xuống, Ngọc Dương Tử đã tọa trên đất, từ từ thở nạt hô hấp, qua một lúc lâu sau, hơi thở từ từ bình thường lại, sắc mặt cũng nhìn tốt hơn.

Trong lúc ấy Mạnh Kí đứng kề bên người Ngọc Dương Tử, thần tình trên mặt vừa thấy khẩn trương, vừa thấy lo lắng, đồng thời không nhìn được nhìn trông khắp bốn phía.

Xung quanh bóng đêm sâu thẳm, trừ đồng lửa nhỏ gần đó của đám đệ tử Trường Sanh Đường nhóm, nhìn khắp chỉ là một màu đen nhìn không thấy cả ngón tay.

Màn đêm hung tợn, phảng phất như cũng dòm ngó tới Trường Sanh Đường này, một hệ phái đang bị tai bay họa gió.

Ngọc Dương Tử từ từ mở mắt tỉnh lại.

Mạnh Kí liền thấp giọng nói: "Môn chủ, người không sao chứ?"

Ngọc Dương Tử cười khổ một tiếng, trong mắt lão, tự nhiên không coi Mạnh Kí giống như đám môn hạ bình thường khác, than thở nhỏ nhỏ rằng: "Ta vừa rồi bị đám con cháu chánh đạo kia vây đánh, đại hao nguyên khí, sau đó lại có một nữ tử nhảy ra thi triển "Thần Kiếm Ngự Lô Chân Quyết" của Thanh Vân Môn....."

Mặt mày Mạnh Kí biến sắc, hoảng hốt hỏi: "Trong đám người đó không ngờ còn có cao thủ như thế à?" Ngọc Dương Tử oán giận nói: "Hơn thế nữa, mấy tên ta giao đấu, ít nhất cũng có ba bốn tên đạo hạnh tư chất đều cao hiểm thấy, mãi cho đến lúc cuối, ta chỉ còn nước thi triển Huyết Chú, cuối cùng thì miễn cưỡng thoát đi!"

Thần sắc trên mặt Mạnh Kí biến chuyển luôn luôn, Huyết Chú vốn là chân pháp ma chú hữu danh của Trường Sanh Đường, có thể tăng cường đạo hạnh trong giây lát, nhưng sau đó thì phản lực lại cực kì đáng sợ, không nói đến chuyện hao tổn đạo hạnh, chỉ sợ người thi chú phải bị tổn thêm dương thọ.

Hoảng hốt trong phút giây, Mạnh Kí mới vừa tỉnh lại, đối Ngọc Dương Tử nói: "Môn chủ, như nay đây chúng ta phải tính làm sao?"

Sắc mặt Ngọc Dương Tử ngưng trọng, trầm lặng giây lát, oán hận nói: "Nay như tên ở trên đây, không thể không bắn, đợi đến sáng mai, chúng ta lập tức theo hướng tử trạch đi sâu vào, tiến vào nội trạch tìm kiếm bảo vật!"

Mạnh Kí mặt mày đôi sắc, không nhịn được nói: "Môn chủ....."

Ngọc Dương Tử khoát tay, cắt ngang lời Mạnh Kí, nói: "Ta biết ngươi muốn nói gì, nhưng nay chúng ta bỏ đi khỏi tử trạch, sớm muộn gì cũng chết trong tay ba đại phái phiệt, đến nước này sao không đánh cho một trận!"

Mạnh Kí run run trông lấy Ngọc Dương Tử, thấy gương mặt tái mét dữ dần của lão càng thêm hung tợn, biết rằng không thể khuyên được, chỉ còn nước đứng lên từ từ, ngược đầu nhìn trời, than thầm trong lòng.

Ao lầy chết chóc to lớn này nằm ở phía tây nam đất Thần Châu rộng lớn, chu vi có tới tám ngàn dặm, mệnh mang vô tận, từ xưa đã ít thấy hơi người. Bên trong lại chia làm hai phần ranh giới: Một là đầm ngoài, là nơi mà mọi người đang ở bây giờ, nối liền với phạm vi bên ngoài tử trạch, chiếm hết bảy tám phần mười đất đai là vô số hồ lầy không đáy, độc trùng dày đặc, song đối với người tu đạo mà nói, lại không để ở trong lòng, chỉ cần cẩn thận không đặt chân sai chỗ cũng không gì đáng ngại.

Ở nơi sâu nhất trong tử trạch, lại còn có một nơi thần bí, quanh năm suốt tháng bị bao bọc bởi chướng khí kịch độc, trước giờ cũng không ai biết nơi đó thế nào, đôi khi cũng có cao nhân tu đạo vào đó thám hiểm, rồi từ đó biệt vô âm tính, cho nên chánh tà hai đạo đều không muốn vội vã tiến vào.

Trong những ngày gần đây, vô số người ở trong tử trạch tìm kiếm bảo vật, nhưng đến nay cũng không chút tăm hơi, trong lòng Ngọc Dương Tử đã sớm liệu tính, chỉ sợ là bảo vật đó nằm ở trong phần nội trạch nhiều hung hiểm khó lường kia. Nếu là ngày thường, Ngọc Dương Tử cũng sẽ tính toán nghĩ suy đàng hoàng, ít ra cũng cần chuẩn bị chu đáo nhiều ngày, nhưng nay tình thế ép người, bản thân lão như con bạc đang khắc khoải, còn đâu mà để ý đến kẻ khác.

※ ※ ※

Gió đêm thổi qua.

Môn nhân Trường Sanh Đường sau một ngày lao nhọc liều đấu phần lớn mỗi mệt chìm đắm trong giấc ngủ, ánh lửa bập bùng từ đồng lửa cháy dở trên mặt đất cũng từ từ tắt ngóm, Ngọc Dương Tử vẫn cúi đầu đá tọa, vừa rồi Mạnh Kí còn đứng bên người lão, giờ đây cũng đại khái đã rời sang bên chỗ đám môn đồ.

Bỗng nhiên, Ngọc Dương Tử đột ngột mở choàng mắt ra, ánh mắt dữ dần, song lại tựa hồ như có chút lo sợ, trông ngóng khắp bốn phía.

Màn đêm sâu thăm thẳm, tối tăm bao trùm.

Da thịt toàn thân lão chột căng phồng lên, sau đó, chậm chậm đứng dậy.

Một cánh tay duy nhất, nắm chặt lấy âm dương kính.

Gió lạnh thấu xương, thổi trên thân thể lão, mà mừng tượng như lạnh thấu cả con tim.

Từ nơi tối tối, từ từ vang lên tiếng bước chân.

"Bạch, bạch, bạch....."

"Sạt, sạt, sạt....."

"Hoạt, hoạt, hoạt....."

Phảng phất mang theo các tiết tấu bất đồng, cùng lúc đó, từ ba phương hướng, có tiếng bước chân nhẹ nhàng mà chinh tể, đồng hướng tới phía Trường Sanh Đường.

Trên mặt Ngọc Dương Tử lần đầu tiên xuất hiện một tia tuyệt vọng, đột nhiên quát lớn rằng: "Súc sanh, hãy mau ra đây cho ta!"

Tiếng quát to lớn đó, tuy hùng hồn song trung khí lại thấp thoáng không đủ, thế nhưng ở trên đám lầy này vẫn mệnh mang truyền ra xa, tức thời đánh thức đám môn nhân Trường Sanh Đường đương ngái ngủ ở đằng xa, trong tiếng kêu hoảng, lục đục bò dậy, vội vàng tụ họp trở lại. Ngọc Dương Tử mặt mày bất định, lòng không nhin được mà chùng xuống, xoay đầu nhìn phải trái, bất chợt run lên, hỏi lớn rằng: "Mạnh Kí đâu, hấn đi đâu rồi?"

Đám người Trường Sanh Đường ngơ ngác nhìn nhau, một hồi lâu mà không một người hồi đáp, hiển nhiên là không ai biết cả.

Ngọc Dương Tử hơi giận bốc lên, đầu óc choáng váng, suýt chút nữa là lại học máu mồm.

Sau đó một chút, bỗng từ nơi tối tối truyền lại một giọng nói nhẹ nhàng của nam nhân, êm dịu nói rằng: "Ngọc Dương Tử sư thúc, có phải người nhất định phải tìm được người này?"

"Vù" một tiếng, từ nơi hắc ám ở phía trước Trường Sanh Đường bay ra một vật, bay qua theo hình cánh cung, rơi xuống trước mặt Ngọc Dương Tử và đám môn nhân Trường Sanh Đường, lăn long lóc mấy vòng.

Có người ở bên đi thắp lửa, ánh lửa chiếu xuống, đột nhiên la hoảng, đó là thủ cấp của Mạnh Kí mà vừa rồi còn chuyện trò cùng bọn họ. Chỉ thấy hai mắt gã trợn tròn, trong mắt đầy nét kinh hãi, chỉ sợ là chết không nhắm mắt.

Ngọc Dương Tử hít một hơi thật sâu, dò ánh mắt từ nơi thủ cấp của thuộc hạ đặc lực cuối cùng của mình nhìn lên, trừng trừng nhìn về phía trước, lạnh lùng nói: "Tần Vô Viêm?"

Một người trẻ tuổi chậm rãi bước ra, sắc mặt tai tái, song trên mặt lại nở một nụ cười ôn hòa, nói: "Sư thúc quả nhiên nhãn quang hơn người, tiểu điệt đứng trong chỗ tối, vậy mà người cũng có thể nhận ra, bội phục, bội phục!"

Mặt mày Ngọc Dương Tử đã khó coi lại càng khó coi hơn, lạnh lẽo nói: "Coi ngươi độc, nhưng mà Vạn Độc Môn các ngươi đối đãi thánh giáo đồng môn như thế này, cái lão độc vật sư phụ ngươi, bộ không sợ sau khi chết sẽ bị Thiên sát minh vương đánh vào địa phủ sao?"

"A!" Tần Vô Viêm lấy tay vỗ ngực, làm ra vẻ sợ hãi, nhưng thần sắc trên mặt vẫn cười cười, nào có

chút gì là sợ hãi, gã xoay đầu nhìn qua một bên nói: "Kim tiên tử, cái tội danh lớn thế này, Vạn Độc Môn chúng tôi không đảm nhận một mình, người còn chưa chịu ra mặt sao?"

Ngọc Dương Tử biến sắc mặt khá nhiều, thoắt xoay đầu, chỉ thấy ở nơi u ám bên trái, quả nhiên có một người con gái phong tư ẻo lả thong thả bước ra, đầu mày cuối mắt chứa đầy phong tình, ở nơi hắc ám trong màn đêm này, dường như sáng thêm được mấy khi nàng bước ra.

"Kim Bình Nhi!"

Ngọc Dương Tử nghe dường như là nghiêng răng trèo trẹo khi nói ra ba tiếng đó.

Kim Bình Nhi chúm chím cười, nói: "Ngọc Dương Tử sư thúc, đã lâu không gặp, người vẫn khỏe chứ?"

Câu hỏi đó lúc này so với những câu chửi rửa độc ác nhất xem ra còn độc hơn mấy phần, Ngọc Dương Tử nhìn chết trân lấy y thị, giọng đầy hàn khí: "Trường Sanh Đường ta và Hợp Hoan Phái trước giờ vẫn như nước sông không phạm nước giếng, người có gì cùng Vạn Độc Môn ném đá xuống giếng khi người gặp nạn?"

Kim Bình Nhi mỉm cười, nói: "Người thật là mau quên quá, mấy ngày trước, người biết được tiêu diệt đã đến tử trạch, lo sợ Hợp Hoan Phái chúng tôi theo người tranh đoạt bảo vật, sẵn tiện giết đi đệ tử môn hạ Vạn Độc Môn, rồi lấy đi độc môn độc dược "Hắc Thiềm Tán", rồi dùng thuốc độc đó hại chết bốn người đệ tử Hợp Hoan Phái ở thôn bắc Đại Vương Thôn, có chuyện đó chẳng?"

Ngọc Dương Tử đổi sắc, nói thất thanh: "Người làm sao....." nói được một nửa, lão lập tức ngưng lại.

Kim Bình Nhi nói nhạt: "Sư thúc người mưu kế sâu xa, muốn xúi giục Hợp Hoan Phái chúng tôi tranh đấu cùng Vạn Độc Môn, quả nhiên cao minh, chỉ là Tàn Vô Viêm sư huynh nói đạo lý ít nhiều, kỷ lưỡng điều tra, cuối cùng xét ra chân tướng, bằng không chúng tôi đã bị người hại cả lũ rồi!"

Tàn Vô Viêm ở bên cười nhẹ: "Tiên tử quá lời rồi, có thể vì tiên tử ra sức, chính là vinh hạnh của tại hạ."

Ngọc Dương Tử suy tính nhanh chóng, cục thế trước mắt nguy cơ bốn bề, hai kẻ này tuy là còn trẻ, nhưng những năm gần đây thanh danh vang lừng thiên hạ, tuyệt không dễ đối với lớp trẻ, hơn nữa ở phía sau bọn họ bóng người trùng trùng, mặc dù chưa từng hiện thân, song chỉ sợ là đại đội nhân mã của Vạn Độc Môn và Hợp Hoan Phái ẩn nấp mai phục, nếu như thế, chỉ sợ bản thân đêm nay đúng là dữ nhiều lành ít.

Ngọc Dương Tử suy nghĩ một hồi lâu, bỗng nhiên nghe đám đệ tử phía sau lưng rúng động một lượt, như nhìn thấy vật gì đáng sợ, tức khắc xoay mình, nhìn một cái, tức thì mặt không còn chút máu, chỉ thấy đường lui duy nhất ở sau lưng, trong chỗ u ám, Quỷ Lê gương mặt tro tro từ từ bước ra.

Giờ này lúc này, tâm trí Ngọc Dương Tử chuyển động, dĩ nhiên biết rõ, cuối cùng tuyệt vọng, cười thảm rằng: "Nguyên lai các người ba nhà đã sớm ước định rồi, một lượt đối phó Trường Sanh Đường ta, tức cười là ta cứ tưởng mình xúi bẩy các người, bọ ngựa ve sầu, bọn người sẻ vàng ở phía sau!"

Tần Vô Viêm mỉm cười, chợt nói rõ: "Các vị đệ tử Trường Sanh Đường, các vị cũng đã thấy rõ, đêm nay khí số Trường Sanh Đường đã tận, nếu như hiểu biết, hãy mau mau bước qua bên phía chúng tôi, còn có thể giữ được tính mệnh."

Theo lời nói của gã, ở phía sau Tần Vô Viêm, Kim Bình Nhi và Quỷ Lệ, bóng người chớp động, trong bóng tối vô số người trong tay cầm pháp bảo bén nhọn tràn ra, lấy Ngọc Dương Tử làm đầu mà bao vây lại cùng đám thuộc hạ.

Gió đêm thổi nhẹ, anh hùng mặt lộ!

※ ※ ※

Đám người Trường Sanh Đường ai nấy nhìn nhau, giờ này ai cũng nhìn ra được, lại liều đấu thì chỉ có một con đường chết mà thôi, bị ba môn phiệt lớn của ma giao vây đánh, trong khi bản thân lại ở nơi sơn cùng thủy tận, còn có đường sống ở đâu nữa.

Ngọc Dương Tử tan nát trong lòng, quả nhiên không quá một khắc, liền có người hô to: "Ta hàng, ta chịu hàng....." nói dứt liền chạy nhanh ra, hướng về chỗ Tần Vô Viêm chạy tới.

Đã có người đi đầu, mọi người liền rúng động, trong giây khắc hầu như mọi người đều bỏ chạy cả, xét cho cùng thì đâu có ai cam tâm đợi chết, Ngọc Dương Tử vừa sợ vừa giận, luôn miệng quát nùng, nhưng ở lúc sống chết treo đầu này, ai còn đoái hoài tới lão, môn nhân Trường Sanh Đường bỏ chạy càng đông, cục diện rối loạn, dĩ nhiên không cách nào kiềm chế.

Ngọc Dương Tử khí giận đầy ngực, mắt lộ hung quang, rống lớn một tiếng, nhảy vào đám người ấy, tùy tiện chop lấy một tên đệ tử Trường Sanh Đường, muốn giết đi lập oai, mọi người thấy vậy, la lên một tiếng, ngược lại càng bỏ chạy nhanh hơn, chỉ còn tên quý không may ở trong tay phải, sợ đến thân thể đều mềm nhũn ra.

Ngọc Dương Tử mặt mày dữ tợn, mắt nhìn cơ nghiệp mấy trăm năm của Trường Sanh Đường hủy đi trong một sớm, tức giận gần như nổ tung lồng ngực, trên tay dụng sức muốn bóp chết tên môn nhân nọ, song thấy kẻ đó khiếp sợ tột độ, hầu như kêu gào không ra tiếng.

Ngọc Dương Tử nhìn hấn, lại chợt xoay đầu nhìn xem những tên tự mình chạy trốn ra xa, đột nhiên trong lòng nguội lạnh, nói lỏng tay ra, môn nhân nọ rú người xuống trên đất.

Kẻ nọ vừa lượm lại được tính mệnh, cơ hồ cả chính mình cũng không dám tin, cứ bò la bò lét trên đất mà chạy đi, rời xa người này chừng nào tốt chừng đó.

Phút chốc sau, khoảng đất đó hiện thời chỉ còn một mình Ngọc Dương Tử cô độc lẻ loi.

Quỷ Lệ, Tần Vô Viêm, Kim Bình Nhi đồng loạt bước tới phía trước.

Hiện trường bỗng nhiên yên tĩnh lại, Ngọc Dương Tử thân ảnh bơ vơ, ánh mắt quét qua, từ Tần Vô Viêm đến Kim Bình Nhi lại nhìn Quỷ Lệ, mấp má môi, chợt nói: "Thôi rồi, hết rồi."

Quỷ Lệ ba người đi đến nơi còn cách Ngọc Dương Tử một trượng thì dừng lại, ba người thành vòng tròn, cầm Ngọc Dương Tử ở tại giữa.

Kim Bình Nhi mở miệng đầu tiên, mỉm cười nói: "Thế nào rồi, Ngọc Dương Tử sư thúc, người có còn gì để nói chẳng?"

Ngọc Dương Tử thoáng hiện qua vẻ oán độc nơi mắt, nhưng trên mặt vẫn như không, sau một khắc từ từ nói: "Như nay ta cùng đường hết lối, cái danh Trường Sanh Đường, coi như đến hôm nay đã hết."

Tần Vô Viêm vỗ tay nói: "Sư thúc quả nhiên sáng mắt!"

Thân hình Ngọc Dương Tử rung lên, lão là người thế nào, hôm nay lại chịu khuất nhục với đám văn bối này, thiệt là sống không bằng chết, nhưng lão không ngờ vẫn cứ nhìn được, từ tốn nói: "Ta giờ đã không còn đường nào để đi nữa, bỏ đi, ta hàng các ngươi thôi, với một thân đạo hạnh của ta, đối với các ngươi xem có chỗ dùng chẳng?"

Lời ấy vừa ra, Tần Vô Viêm cùng Kim Bình Nhi tức thì độn dung, Ngọc Dương Tử một thân đạo hạnh, không dưới Quỷ Vương và Độc Thần, đặc biệt là tối nay lão từng một người đánh lại mười nhân vật tối ưu của chánh đạo, chúng nhân ma giáo trông coi từ trong bóng tối ở nơi xa không ai không biến sắc. Nếu không là mắt thấy Trường Sanh Đường và chánh đạo khai chiến trước một trận, muốn trừ khử Trường Sanh Đường, chỉ sợ không đơn giản như thế này. Nếu như là được sự giúp đỡ của Ngọc Dương Tử, không cần nói cũng biết là một cường viện đệ nhất, ngày sau đấu nhau trong ma giáo, tự nhiên là chiếm lấy một tiện nghi rất lớn.

Nghĩ đến chỗ đó, Tần Vô Viêm và Kim Bình Nhi đều là những người dã tâm bùng bùng, nhìn không được đều để lộ vẻ do dự trên mặt.

Liên trong lúc ấy, Quỷ Lệ một mực im lặng bỗng lên tiếng: "Đạo hạnh người cao thế này, dã tâm lớn dường ấy, bối phận lại cao hơn bọn ta, nếu là về với Quỷ Vương Tông bọn ta, chỉ sợ sau này ngược lại cười trên đầu ta, chuyện như thế, người dám làm chẳng?"

Lời hần nhàn nhạt, nhưng mực quang sắc nhọn, lạnh lùng quét qua Ngọc Dương Tử, Ngọc Dương Tử thấy ớn lạnh, Tần Vô Viêm cùng Kim Bình Nhi đều là những kẻ thông minh, dĩ nhiên nhìn thấu đầu mối trong chớp mắt, trên mặt liền hiện lên nụ cười nhạt.

Song ở trong mắt Ngọc Dương Tử, lại không khác gì quỷ quái.

"Sư thúc quả nhiên thông minh tuyệt đỉnh, giờ phút này lại còn có kế sách tuyệt diệu thế này, bội phục, bội phục!" Kim Bình Nhi chúm chím cười, thế nhưng cùng lúc mỉm cười, ở bên tay phải nàng, luôn ánh sáng màu tím từ từ chiếu sáng lên.

Cũng như vậy, gần như là một lúc, Phệ Hồn của Quỷ Lệ cùng Tần Vô Viêm, đều hướng về phía Ngọc Dương Tử tiến lên một bước.

Gió đêm vù vù, buốt lạnh thấu xương.

Ngọc Dương Tử nhìn trông bốn hướng, trong lòng chột phần hận khó nén, hú một tiếng dài, tung mình lên, vùng vẫy lần cuối, tuyệt không chịu bó tay chờ chết!

※ ※ ※

Ở nơi xa, chỗ chánh đạo vừa dừng chân ổn định, Tiêu Dật Tài lần này đặc biệt phái mấy tên sư đệ gác đêm, cũng có thể thấy tâm tư gã thận trọng thế nào.

Ở bên một nơi yên vắng, Lục Tuyết Kỳ an tĩnh ngồi trên đất, không lâu lắm, Văn Mẫn đi trở về, ngồi xuống ở kế bên nàng, hơi vánh môi, giọng rầu rầu nói với nàng: "Tổng Đại Nhân đó, thật là ngốc ngếch"

Lục Tuyết Kỳ ánh mắt chớp động, trông ngóng về đằng xa, chỉ thấy Tổng Đại Nhân ngồi bên đống lửa ở nơi xa đó, sắc mặt ngưng nghịu, không biết vừa rồi cùng Văn Mẫn nói gì, cứ chốc chốc trộm nhìn về phía này, thần sắc tựa hồ như đầy gấp rút mà lại không dám bước qua.

Trong mắt Lục Tuyết Kỳ cũng hiện lên một tia tiếu ý, đối Văn Mẫn nói: "Sư tỷ, tỷ lần lướt người ta bấy lâu nay, khó được ra ngoài một lần, còn không đối tốt với y một chút."

Văn Mẫn hừ một tiếng, nàng và Lục Tuyết Kỳ vẫn luôn tốt với nhau, ở trước mặt người sư muội này trước giờ vẫn không giấu diếm gì cả, hừ nhẹ một tiếng, nói: "Cái con người đó, thiệt là thành thật quá mức. Thật không biết Điền Bất Dịch Điền sư thúc hỏi trước như thế nào, lúc trước nghe nói người dụ dỗ Tô Như sư thúc của Tiểu Trúc Phong chúng ta.....Không, sau đó lấy làm vợ, đây đúng là khôn khéo hết sức, thế nào lại dạy ra đồ đệ, toàn là một lũ cục kịch....."

Lục Tuyết Kỳ cười nhẹ, thu hồi ánh mắt lại, qua một lúc sau, bỗng nhiên thấp giọng nói: "Tỷ nói đây, đệ tử Đại Trúc Phong bọn họ, thườ đó có ít nhiều người thật thà....."

Nói đến đoạn sau, không biết sao, tiếng nói từ từ nhỏ đi, Văn Mẫn hơi rung lên, nhìn lấy Lục Tuyết Kỳ, bất chợt cũng thở ra một tiếng, nhẹ nhẹ vỗ vào vai nàng, nói: "Muội không nên nghĩ nhiều."

Lục Tuyết Kỳ không nói một lời, chỉ cuối đầu lặng câm.

Đêm ấy, lặng yên trôi qua.

Sau khi trời sáng, Tiêu Dật Tài tụ tập lấy mọi người, thương nghị rằng: "Nay nguyên khí của Trường Sanh Đường thương tổn nặng, chúng ta tạm không có ngoại địch. Và lại chúng ta tìm kiếm tử trạch này nhiều ngày, song về dị bảo đó, ngay cả một chút tăm hơi cũng không có, không biết chư vị sư huynh, còn có biện pháp nào khác chăng?"

Pháp Tướng trầm ngâm không nói, Lý Tuân lại nhìn lấy Tiêu Dật Tài, nói: "Tiêu sư huynh không phải là nghĩ đến tiến vào nơi nội trạch đầy hung hiểm đó để xét coi chứ?"

Tiêu Dật Tài đã liệu những chuyện ngoài ý, điềm đầu ngay nói: "không sai. Chúng ta đến chốn này, không thể nào bỏ cuộc giữa chừng."

Pháp Tướng cau mày, nói: "lời nói của Tiêu sư huynh tuy nhiên cũng có đạo lý, nhưng chỗ xa của tử trạch, khí ao cực độc, nghe nói bên trong còn có yêu thú trùng độc nhiều vô số kể, hung hiểm vô cùng. Nhiều người đi như thế này, thiệt là quá nguy hiểm đi."

Tiêu Dật Tài liền gật đầu, nói tiếp: "Không sai, Pháp Tướng sư huynh nói đó, cũng chính là mối lo ngại của đệ, sở dĩ đệ nhân vì, cho nên đệ nghĩ, để lại phần lớn các sư đệ ở ngoại trạch tiếp tục tìm

kiếm, mấy người chúng ta, cộng thêm mấy vị đồng môn đạo hạnh cao thâm, tiến vào nội trạch. Hai vị thấy thế nào?"

Lý Tuân trầm ngâm một lúc lâu, gật đầu đáp: "Cũng chỉ còn như vậy thôi."

Pháp Tướng cũng im lặng gật đầu.

Sau khi cuộc thương nghị hoàn tất, mỗi người trở về bàn tính xem nhân tuyển, không lâu lắm, Phần Hương Cốc là Lý Tuân, Yến Hồng, Thiên Âm Tự là Pháp Tướng, Pháp Thiện, phần Thanh Vân Môn là nhân số hơi nhiều, ngoại trừ Tiêu Dật Tài, Lục Tuyết Kỳ và Tăng Thư Thư đều ở trong đó, nhưng Lâm Kính Vũ mà đêm qua đã xông xáo đi đầu, cũng hết sức đòi đi, mọi người đối với hắn mền trọng nên cuối cùng cũng chấp nhận.

Tám người này sau khi an bài xong trong môn phái mình, do Tiêu Dật Tài đứng đầu, cùng nhau ngự khởi pháp bảo, hướng về phía nội trạch tiến vào.

※ ※ ※

Nhưng tại phía bờ bên kia của đầm lầy, trước mắt là đầm lầy tĩnh mịch, ba người bọn quý lệ đang đứng cạnh nhau, đằng sau là ba hàng nhân mã, tách thành từng nhóm, nhưng giữa bọn họ vẫn lò mò có vẻ đề phòng lẫn nhau.

Tần Vô Viêm chột thờ dài, nói: "Ngọc Dương Tử sư thúc anh hùng một đời, hôm nay tiến vào trong tử trạch này, cũng không nghĩ sẽ chết ở nơi này?"

Quý Lệ trầm ngâm, Kim Bình Nhi cười lạnh nhạt, cũng chẳng nói câu nào.

Tần Vô Viêm cũng chẳng hề để ý, khẽ cười nói: "Thế nào, tiếp theo nhị vị định thế nào?"

Kim Bình Nhi nhìn hắn một cái, đột ngột chuyển mình, đi đến bên cạnh nói: "Đại sự đã xong, tự nhiên thì đường ai nấy đi!"

Tần Vô Viêm nhìn vào lưng của nàng nói, cất giọng nói: "À, tiên tử không định quay về phục mệnh sao?"

Kim Bình Nhi không nói thêm câu nào, lạnh nhạt cười, Tần Vô Viêm lập tức nói: "Vậy tạ cung kính đợi tiên tử ở bên trong nội trạch, đến khi đó, nhất định xin tiên tử hạ thủ lưu tình!"

Kim Bình Nhi cũng không biết có nghe thấy hay không, cứ thế ung dung bỏ đi, đám môn hạ đệ tử Hợp Hoan Phái cũng vội vàng bám theo nàng.

Quý Lệ nhìn Tần Vô Viêm một cái, ánh mắt lạnh lẽo, rồi cũng lập tức xoay mình đi vào trong đám người Quý Vương Tông. Tần Vô Viêm đứng nguyên tại chỗ, khẽ cười không nói, nhưng ánh mắt cũng dần dần trở nên lạnh lẽo.

Bên trong đầm lầy chết chóc, sắc trời nhìn mỗi lúc một âm u, mây đen dày đặc, dường như một trận bão lớn lại sắp đổ ập xuống.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 95

Chương Khí

Gió thổi qua Tử Trạch.

Cỏ dưới chân khẽ lay động, sóng nước lăn tăn, ngược mắt nhìn qua, mênh mông vô bờ, chẳng chút sinh khí, cũng chẳng một bóng người,

Phệ Hồn phát xuất ánh sáng huyền thanh mờ mờ, u quang lưu chuyển, dừng giữa không gian. Quỷ Lệ đứng đó, chấp tay sau lưng, mắt nhìn về trước.

Hôm nay, thời tiết Tử Trạch tốt thật hiếm thấy, nhờ nắng ấm mặt trời, âm khí đã tan nhiều, tuy nhiên khoảng 10 trượng phía trước, vẫn còn một mảng chướng khí xám đặc như sương, mù mịt bốc lên, lan sang hai bên, cao ngút tầm mắt, cuộn cuộn bốn bề, phảng phất nhìn không rõ biên giới.

Chính là Tử Trạch nội trạch, nơi hung hiểm nhất thế gian.

Tiểu Hôi ngồi trên vai hắn, cũng tỏ vẻ bất an, kêu khẽ một tiếng.

Quỷ Lệ đưa tay vỗ nhẹ Tiểu Hôi, Tiểu Hôi bình tĩnh lại, rồi đưa ánh mắt linh động nhìn vào chướng khí trước mặt. Ngay lúc ấy, phía sau đột nhiên có tiếng hô, một đạo ánh sáng bay đến như điện xẹt.

Quỷ lệ thân hình chuyển động, Phệ Hồn cũng như hiểu được tâm ý của hắn, từ từ quay lại.

Đạo sáng vọt tới trước mặt hắn đột nhiên dừng lại, kẻ ngự không bay đến là một nam tử trẻ tuổi, mày dài lưỡi kiếm, mục quang sắc nhọn, cúi đầu trước Quỷ Lệ, hành lễ, nói: “Phó tông chủ, sự tình đã an bài xong cả rồi!”

Quỷ Lệ cũng không hỏi gì, như đã sớm liệu trước, khẽ gật đầu: “Tốt, vậy chuyện ở đây giao cho ngươi.”

Nói xong, hắn tựa hồ nghĩ ra việc gì đó, gọi: “Yến Hôi”.

Nam tử tên Yến Hôi đáp: “Chuyện gì?”

Quỷ Lệ liếc mắt nhìn sau lưng hắn: “Ngươi là người trầm tĩnh, ta rất an tâm, nhưng Sát Sanh hoà thượng thì khí bạo liệt, sát tính quá nặng, trong tử trạch hội họp thế lực nhiều bên, không nên vọng động, ngươi phải kiềm hãm lại một chút”.

Yến Hôi mỉm cười: “Phó tông chủ yên tâm, Sát Sanh dù chẳng để ai trong mắt, nhưng cũng không dám trái lệnh ngài, ta cũng sẽ kiềm bớt hãm”.

Quỷ Lệ liếc nhìn hắn, gật gật đầu, đang lúc chuyển thân, Yến Hôi đột nhiên thốt: “Phó tông chủ, còn một chuyện nữa!”.

Quý Lệ nhìn hẳn, Yên Hồi trầm ngâm một lát, thôi động pháp bảo dưới chân, đến gần Quý Lệ, đồng thời hạ giọng: “Theo tin tức mới nhận từ tổng đường, Thanh Long và Chu Tước trong tứ đại thánh sứ, mấy ngày trước đây đột nhiên hướng đến Tử Trạch”.

Quý Lệ hơi biến sắc, nhưng lập tức trở lại như thường, trầm mặc giây lát, nói: “Chuyện này không được loan ra, các người vẫn hành sự như cũ, chớ xem chuyện gì”.

Yên Hồi cúi đầu thưa: “Dạ”.

Nói xong, hẳn hành lễ với Quý Lệ, quay người đi khỏi.

Quý Lệ nhìn đến khi thân ảnh Yên Hồi biến mất, thong thả chuyển người, mắt nhìn lên màn chướng khí dày đặc trước mặt, rồi đột nhiên thốt: “Tiểu Hôi, chúng ta đi thôi.”

Tiểu Hôi rạp xuống vai hẳn, tay ôm đầu, kêu “chi chi” hai tiếng.

Quý Lệ mỉm cười, vàng sáng của Phệ Hồn rực lên, một người một khi hòa trong ánh sáng huyền thanh, bay lên phía trước, tiến vào trong màn chướng khí dày đặc.

※ ※ ※

Vừa vào trong chướng khí, đột nhiên ánh sáng bên ngoài hoàn toàn biến mất, không còn hình bóng ánh nắng mặt trời, bốn bề chỉ còn một màn chướng khí mang mang màu xám, tầm nhìn giới hạn, không thấy được ngoài nửa trượng.

Ngay khi Quý Lệ tiến vào trong chướng khí, vàng sáng huyền thanh của Phệ Hồn rực phát, từ dưới chiếu lên, hình thành một quang sáng, bảo vệ Quý Lệ và Tiểu Hôi, chướng khí bên ngoài vẫn vũ không ngừng, nhưng không thể thâm nhập vào quang sáng ấy nửa phân.

Nhìn từ trong ra, dõi theo bóng Quý Lệ, chướng khí như mây khói, phía trước phân khai thì phía sau ngưng tụ, từ đầu đến chân, đều là chướng khí màu xám.

Bay một lúc lâu, sắc mặt Quý Lệ dần dần ngưng trọng. Bức tường chướng khí kịch độc vô tỉ này, bên trong tử vong chiếu trạch, chính là khác biệt rõ ràng nhất giữa nội trạch và ngoại trạch, ngoại trạch tuy là hồ sâu không đáy, nhưng nếu cẩn thận đề phòng thì không hề đáng ngại, tuy nhiên đến nội trạch, chưa nói đến thứ gì khác, chỉ riêng thứ chướng khí kịch động vô tỉ này, phạm nhân gặp phải nó chưa cần hít phải, dù là nín thở đi nữa nhưng chỉ cần da thịt chạm phải thứ kịch độc này, sau một giờ ba khắc độc khí cũng sẽ xâm nhập vào, công tâm mà chết.

Quý Lệ giờ tuy giờ đây đạo pháp đại thành, khác xa khi còn là tiểu đệ tử trên núi Thanh Vân năm nào, nhưng đối với độc vật như thế cũng chẳng dám khinh thường. Bên trong tử trạch, khắp nơi sát cơ, đặc biệt nội trạch, là vùng đất tuyên cổ man hoang, hung hiểm khó dò. Lập tức cảnh giác tối đa, cẩn trọng tiến vào.

Chỉ là bức tường chướng khí này dày đặc vô tỉ, đã bay được một lúc, vẫn chưa thoát ra, xung quanh là một dải xám mênh mông. Quý Lệ hơi kinh sợ, thầm tính toán, vừa rồi bay ít nhất cũng đã hơn trăm trượng, không biết vùng man hoang ác địa, chướng khí dày đặc không tan này, lại có dị bảo gì xuất thế,

chỉ sợ ngàn vạn năm cũng chẳng ai biết, chứ đừng nói là tìm ra được.

Lòng hẩn nghĩ thế, nhưng vàng sáng Phệ Hồn càng lúc càng rực rỡ, đồng thời chướng khí màu xám vẫn vũ không ngừng, dường như tốc độ cũng nhanh thêm.

Đột nhiên, tim Quỷ Lệ nhói lên, sâu bên trong màn chướng khí phía trước, bỗng chiếu lại một đạo lam quang, chớp lên rồi chợt tắt. Màu sắc nhàn nhạt ấy chẳng hiểu tại sao lại có mấy phần quen thuộc.

Cùng lúc, chướng khí đang chuyển động chậm chậm bên ngoài bất ngờ gia tăng tốc độ, như nước đun trong nồi, đột nhiên sôi lên.

Thượng hạ tả hữu, chướng khí màu xám bắt đầu xoáy chuyển như gió bão, vô số xoáy lốc chướng khí hoặc to hoặc nhỏ bỗng xuất hiện phía trước, ẩn chứa lực giằng xé, từ bốn phương tám hướng đánh tới Quỷ Lệ. Tiểu Hôi trên vai hẩn không dám động đậy, kêu “chi chi”, nắm chặt áo Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ trầm tĩnh như nước, nhưng mày nhíu lại, đột nhiên thét lên một tiếng, tiếng thét xoắn lại, trong thanh quang của Phệ Hồn, bỗng dâng khởi một đạo kim sắc quang mang, cùng thanh quang chiếu sáng, tức thì chướng khí bên ngoài bị bức lùi lại vài phân. Đồng thời, Phệ Hồn phá không bay lên, phẳng phát không kể nguy hiểm phía trước, nhằm vào vòng xoáy chướng khí lớn nhất phía trước, thẳng tiến.

※ ※ ※

Thân ảnh vừa vào trong vòng xoáy chướng khí khổng lồ đó, tức thì cảm giác lực giằng xé bên ngoài tăng mạnh, từ bốn phương tám hướng trùng trùng dồn đến, đều là kịch độc chướng khí, Quỷ Lệ sắc mặt trắng bệch, bị lực tự nhiên to lớn ào ào cuốn phăng, bay thẳng lên trời.

Lúc ấy, không gian phong thanh lẫm liệt, ù ù không ngừng, vân khí bốc lên, như phong thần phần nộ gào thét. Quỷ Lệ ở giữa không trung, thâm thâm hô hấp, bỗng nhiên hai tay cùng xuất, tay trái kết ấn, tay phải pháp quyết, sắc mặt đồng thời xuất hiện hai khí kim thanh, chớp sáng liên tục, rồi nhanh chóng hai hóa thành một, nếu có chánh đạo cao nhân tại đây, lúc này chỉ sợ kinh ngạc không nói nên lời.

Thanh Vân môn Thái Cực Huyền Thanh Đạo cùng Thiên Âm tự Đại Phạm Bát Nhã trên người thanh niên này đã hoàn mỹ nhập một.

Trong ánh sáng kim thanh xán lạn, Phệ Hồn nhanh chóng ổn định lại, ngừng trôi dạt theo gió, vững vàng trong cơn lốc, Quỷ Lệ ngưng thần quan sát, bên ngoài phong bạo càng lúc càng mạnh, vân khí bốc lên ngàn ngút, không thể nhìn xa, khắp nơi toàn một màu xám.

Quỷ Lệ trầm ngâm giây lát, nhận ra nơi đại hung hiểm này không thể ở lâu, liền khu động Phệ Hồn, phóng về hướng biên của cơn lốc đang kịch liệt chuyển lại, nháy mắt âm âm loang loáng, trời long đất lở, cuối cùng đã ra khỏi được mắt bão, ẩn tàng trong vẻ ngoài bình tĩnh của chướng khí.

Lực xông ra này thực không nhỏ. Rời khỏi cơn lốc chướng khí, Quỷ Lệ tiếp tục tiến xa về phía trước. Vừa mới bị một trận não loạn, trời long đất lở, giờ đây tuy chướng khí từ từ bình tĩnh lại, nhưng Quỷ Lệ lại nhíu mày, chẳng biết mình có đi lạc hướng hay chẳng.

Đang lúc trầm ngâm, bỗng Tiểu Hôi trên vai đột nhiên kêu to cảnh báo, Quỷ Lệ kinh hoảng, không kịp

xem rõ, tựa hồ theo ý thức dời thân sang bên ba thước.

“Àmmmmmm”.

Trong làn mây xám, một vật màu đen cực lớn ùng ùng bay ra, quét qua chỗ hấn vừa đứng, mùi tanh nồng nặc xông vào mũi, bất ngờ nên Phệ Hồn quang quyền không thể chống đỡ toàn bộ, ngấm ngấm xâm nhập.

Liền đó, vật quý dị tuyệt luân này biến mất trong chướng khí.

Quý Lệ đứng lặng, đột nhiên tim đập mạnh, vật to lớn vừa xuất hiện trong nháy mắt, dường như nhắm thẳng vào đầu hấn.

Giây lát sau, hấn mặc cho Tiểu Hô rít lên thê thê chói tai, bất chấp hung hiểm, lao theo truy đuổi.

Quái vật đó chẳng thấy đầu, thân thể tuy lớn, nhưng tốc độ cũng không chậm, thêm vào chướng khí cuộn cuộn, mắt nhìn không quá nửa trượng, chốc lát đã chẳng còn hình dáng.

Quý Lệ nhíu mày, từ từ dừng lại, ngay lúc ngưng thần, đột nhiên tại trước mặt có tiếng hô lớn, lập tức có bốn tiếng hô theo, hấn là phía trước có vài người, chắc quái vật kia đã qua bên đó, làm cho kẻ nào kinh hoảng tránh ra.

Quý Lệ tinh thần chấn động, bay người lên cao, chỉ thấy phía trước vân khí khai hợp cuộn cuộn, bỗng phía trước có tiếng thét vang:

“Yêu nghiệt!”

Tiếng nói vừa dứt, một đạo lam quang lẳng lẽ đột nhiên từ bên cạnh, nhắm thẳng ngực đâm tới, như cầu vòng vắt ngang góc trời, nháy mắt, dải lam quang rực rỡ chiếu lên trong chướng khí.

Quý Lệ thất kinh, kiếm đạo của người này hung mãnh, trước đây chưa gặp, hạ thủ tuyệt bất lưu tình, hơn nữa kiếm này đạo hạnh thật cao, không thể xem thường. Trong lúc nguy cấp, người hấn đang tiến tới, tốc độ không giảm, trái lại còn nhanh hơn, trong chớp mắt như điện xẹt, phi thẳng lên trời, tránh thoát khỏi đường kiếm phía sau, chuẩn bị hoàn kích.

Chẳng ngờ người trong vân vụ thật không đơn giản, lúc đó giữa hai bên là chướng khí, không thể nhìn rõ bóng người, chỉ dựa vào cảm ứng trên kiếm, đạo lam quang như có linh tính, đuổi theo như gió bay chớp giật, cự li hai người không giảm, như hình với bóng.

Lúc ấy, chướng khí phụ cận lập tức tách ra, Quý Lệ hóa thành một đạo thanh quang màu sẫm, sau lưng là đạo hào quang màu lam, hai người bay lên hạ xuống, di hình hoán vị, như điện như quang, đuổi bắt không ngừng trong độc khí dày đặc, những nơi đuổi qua, vân vụ ngùn ngụt bốc lên.

Trong lúc đuổi bắt, Quý Lệ nhíu chặt lông mày, người phía sau đạo hạnh cực cao, trong thoáng chốc cũng chẳng nhìn được y sử dụng pháp bảo gì, nhưng sát khí rất mạnh, nếu không làm thì chắc không phải người đồng đạo, quá bán là chính đạo nhân vật, cùng với mình thề bất lưỡng lập.

Chính đạo môn hạ, có nhân vật lợi hại vậy sao?

Đầu vừa suy tính, tay hấn đã bắt đầu phản kích, nếu cứ tiếp tục đuổi bắt mãi thế này, kẻ truy đuổi tất

chẳng hại gì, còn hẳn thì như một con nhặng bay loạn lên, chẳng biết sẽ gặp phải chuyện quái quỷ gì? Chỉ thấy thanh quang bỗng nhiên đại thịnh, thân mình Quỷ Lệ đột ngột bốc lên, quay lại, đứng giữa không trung, Phệ Hồn u u, hoành ngang trước ngực. Đạo lam sắc kiếm mang phía sau, dường như cảm giác được điều gì, kiếm mang lan rộng, thế đạo trầm trọng, thẳng ngực lao đến.

Quỷ Lệ tay đưa tay nắm Phệ Hồn phía trước, hạt châu xanh trên cây gậy đen tức thì phát quang sáng rực, dưới quang mang ấy, từng sợi chỉ hồng màu huyết tựa hồ đồng thời thức dậy, huyết dịch màu hồng từ từ lưu chuyển, hồng quang thanh mang, u u ám ám, hướng về đạo kiếm màu lam đương đầu nghênh tiếp.

“Àm!”

Quỷ Lệ thân hình đại chấn, cả người không tự chủ được bị bức lùi lại một trượng, nhưng đạo kiếm mang màu lam phía trước cũng đại chấn bay ngược lại, người trong mây mù thét lên một tiếng, hiển nhiên cũng chẳng dễ chịu gì.

Quỷ Lệ mấy năm nay ngày đêm tu hành Ma Đạo Thiên Thư, thêm vào Phệ Huyết châu bên người, tính tình hung bạo hơn trước nhiều, không nói lời nào, bay thẳng lên trước, Phệ Hồn phá không tiến đến. Không ngờ Phệ Hồn vừa xuất thủ, chỉ thấy vàng mây mù phía trước đột nhiên tách ra, dịch nhân quả nhiên rất cương cường, vừa ổn định lại, đã lập tức tấn công. Quỷ Lệ thét lên một tiếng, khu động pháp bảo, đấu với đạo lam sắc kiếm mang.

Lúc Phệ Hồn và đạo lam quang kia giao đấu, vân vụ mù mịt, mắt Quỷ Lệ chẳng thể nhìn rõ hình dạng pháp bảo, toàn nhờ tự thân Phệ Hồn cảm ứng thao túng.

Trận chiến đột ngột này đối với song phương mà nói, thật là hung hiểm vô cùng, song phương đều là nhân vật đạo hạnh cực cao, chỉ sơ sẩy một chút, nếu không chết trên tay đối phương, thì cũng thụ thương, bị chưởng khí kịch độc bên ngoài xâm nhập, cục diện vẫn là hữu tử vô sanh.

Người trước mặt hiển nhiên cũng chẳng nghĩ gặp phải một nhân vật như vậy, ở trong mây mù, tuy không nhìn được thần tình thế nào, nhưng xem kiếm thế, thì cũng thấy chẳng chịu nhường nửa phân.

Ngay tại nơi sấm rung chớp giạt, Phệ Hồn và lam sắc kiếm mang giao đấu kịch liệt, tiếng vang âm âm, chưởng khí ào ạt, dần dần hình thành một xoáy lốc giữa trung tâm hai pháp bảo.

Dù cách khá xa, nhưng Phệ Hồn là vật do Quỷ Lệ huyết luyện mà thành, cảm ứng huyết nhục tương liên, Quỷ Lệ cảm thấy một cảm giác băng lương từ Phệ Hồn từ từ truyền đến, phảng phất pháp bảo tự có linh tính, hưng phấn lên, cảm giác này thật sự quý dị, từ khi đạo pháp của hắn đại thành, chưa từng xuất hiện lại.

Cảm giác mà từ rất lâu về trước, khi còn là một thiếu niên khờ dại, hắn đã từng trải qua ...

Tâm trí hắn đột nhiên kinh động!

Phảng phất như có điều gì, chợt loé lên trong tâm trí hắn.

Sau lần va chạm kịch liệt nhất cùng đạo lam sắc kiếm mang, Phệ Hồn bay trở lại, lúc này xoáy lốc bên

ngoài càng lúc càng mạnh, thời khắc Quý Lệ cùng người kia đấu phép kịch liệt nhất, hai người cách bởi chướng khí, chỉ dựa vào linh giác, một mặt phòng bị đối phương công kích, mặt khác phải ngăn chướng khí bên ngoài, tại nơi hung hiểm này, hiển nhiên trận chiến kết thúc càng nhanh càng tốt.

Chướng khí bên ngoài dao động kịch liệt, đồng thời phát sinh vô số xoáy lốc nhỏ, Quý Lệ nhìn chăm chăm về phía trước, phía sau chướng khí dày đặc, ẩn hiện lam quang, hẳn thậm chí cảm giác được ánh mắt trùng trùng sát khí của người kia.

Đột nhiên, một tiếng thét lạnh lóe, lam sắc kiếm mang phá không rít gió, nháy mắt chọc thủng màn mây, thành một cột sáng lớn, từ trên đánh xuống, Quý Lệ cũng không cần tránh né, bay thẳng lên trên, dững mãnh đột nhập vào giữa lam quang, thẳng tới chỗ người kia.

Người đứng trong mây mù hét lên phẫn nộ, lam quang đại thịnh, nháy mắt ánh sáng rút về đám mây mù đó, chốc lát ngưng tụ thành một thanh thiên lam tiên kiếm chiếu sáng vạn trượng, thế không thể địch, đánh xuống, gần như cùng lúc, Phệ Hồn thanh quang đại khởi, chớp mắt đẩy lùi chướng khí ra ngoài một trượng, tiến lên nghênh đón.

Một đòan sinh tử, chính tại lúc này.

Người kia cầm chặt chuôi kiếm, Quý Lệ nắm chặt Phệ Hồn, lao vào nhau.

Hai đạo lệ mang, nháy mắt chướng khí liên tục bị bức tan!

Phảng phất như nín thở, chờ đợi thời khắc quyết định sinh tử ...

Bàn tay trắng muốt cầm chuôi kiếm; gió thổi động vạt áo, pháp phối thướt tha; nàng như tiên tử chín tầng trời, tuyệt thế dung nhan, ngay tại lúc mây tan sương tán đó, đột nhiên hiện ra.

Lục Tuyết Kỳ!

Đã bao năm rồi, phút giây gặp lại ...

Ánh nhìn kỳ lạ đọng lại trong mắt người kia,

Là sợ, ánh lên trong khoảnh khắc.

※ ※ ※

Đột nhiên, cả thế giới phảng phất như dừng lại, chướng khí màu xám bị pháp bảo vô thượng bức lùi, từ từ hiện ra hình dáng nam tử ấy.

Là nam tử đã khắc sâu trong tim ấy, ngay trước mặt đây.

Nàng toàn thân bất động, chỉ có trái tim, màu nhiệm run lên.

※ ※ ※

Hai pháp bảo như điện, như quang, như oan gia từ ba đời bảy kiếp trong quá khứ, dần dần xấp lại, như trong nháy mắt phải phân định: người chết, ta sống?

Khoảnh khắc đó, ngay ở trước mắt!

Khoảnh khắc đó, trong hơi thở này!

Là gì, mà nhanh hơn điện, là gì, mà vấn vương sâu khổ trong lòng?

Là tâm ý ...

Phê Hồn quang mang đại phóng đột nhiên hơi lệch ra, tránh sang một bên, trước ngực Quỷ Lệ bỗng sờ hờ lớn, Tiểu Hôi trên vai kêu thét lên.

Lam quang lấp lánh như sao, cuộn cuộn hướng đến!

Cảm giác đau đớn chưa từng gặp, bên cạnh hắn, không gian bị xé toạc ra, phảng phất trong hư ảo, Thiên Gia thần kiếm cảm ứng được điều gì, cũng hướng sang bên cạnh, từ từ trệch đi.

Trong nháy mắt đó, thật là hung hiểm cùng cực, nếu Quỷ Lệ hay Lục Tuyệt Kỳ chậm tay một chút, hoặc do dự một chút, thì đối phương có thể đã bị pháp bảo trảm sát.

May là, đột nhiên hai người bất ngờ dừng lại.

Thân người vọt qua trong nháy mắt ấy, hắn vẫn nhìn lại thật sâu.

Nữ tử mỹ lệ cũng đang ngoảnh lại, trong ánh mắt sâu thẳm ấy là bóng hình của hắn ...

Khoảnh khắc sau, do lực đạo cực lớn chuẩn bị cho một đòn sinh tử, hai kẻ mỗi người một hướng, không thể tự chủ dần dần tách xa!

Trong không khí, trên y phục, ẩn ước như có mùi hương thoang thoảng của nàng?

Trời đột nhiên sáng ra, Quỷ Lệ chợt bừng tỉnh, chỉ thấy dưới chân bỗng hiện ra một rừng rậm xanh rì vô cùng vô tận, liền hạ dần xuống, ở lưng chừng trời, mây mờ lưu động, bất ngờ chẳng biết từ lúc nào, đã đột phá được màn chướng khí kỳ lạ phía sau, cuối cùng đã đến giữa nội trạch hung hiểm vô tỉ.

Hắn ở giữa không trung, ổn trụ thân hình, từ từ hạ xuống, hốt nhiên quay đầu lại, chỉ thấy bức tường chướng khí dày đặc vô cùng, tựa hồ từ xưa vẫn vậy, đứng cao trên ấy, nhưng chẳng thể nói, nữ tử kia giờ ở nơi đâu?

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 96

KÌ HOA

Đại vương thôn.

Tiểu Hoàn đứng tại cửa thôn, ưu tư nhìn chăm chăm về phía Tử Trạch, sớm nay trời quang mây tạnh, vậy không hiểu sao giờ lại u ám như sắp có trận mưa rào.

Đêm hôm trước, nàng và gia gia Chu Nhất Tiên còn cùng với Kim Bình Nhi trong Tử Trạch, nhưng sau khi Kim Bình Nhi đi một chuyến rồi trở lại, thần sắc mệt mỏi phi thường, đồng thời đưa luôn hai người ra khỏi Tử Trạch trong đêm hôm đó.

Tiểu Hoàn có hỏi riêng Kim Bình Nhi nhưng Kim Bình Nhi trầm mặc không nói, chỉ khẽ bảo:

- Nay tại Tử Trạch, tình thế thật nguy hiểm vượt xa những gì ta tiên liệu, các người lưu lại chỉ chuốc họa vào thân mà thôi.

Tiểu Hoàn luôn tin tưởng vị thư thư này nên trong đêm liền cùng Chu Nhất Tiên rời Tử Trạch, đồng thời theo lời Kim Bình Nhi, hôm nay chuẩn bị rời nơi đây. Nàng biết Kim Bình Nhi nhất thời không sao nhưng đêm qua lúc ra đi thấy Kim Bình Nhi có vẻ rất lo lắng.

Nàng nghĩ lại những chuyện đã qua, không có chuyện ám muội thì vị thư thư ấy trở lại làm chi?

- Tiểu Hoàn!

Từ phía sau một tiếng gọi vọng tới, Tiểu Hoàn quay lại, thấy Chu Nhất Tiên hốt hải chạy tới nói:

- Mọi việc đã hoàn tất, chúng ta đi quách.

Tiểu Hoàn lặng lẽ gật đầu, nhưng không nhin được lại hỏi Chu Nhất Tiên:

- Gia gia, theo ông ở Tử Trạch chị Bình Nhi có gặp nguy hiểm không?

Chu Nhất Tiên run run nói:

- Ta làm sao biết được?

Tiểu Hoàn dẫu mờ, trừng mắt nhìn ông ta, Chu Nhất Tiên trong lòng rất yêu đứa cháu gái này, đành thờ dãi, ngó nghiêng tứ phía không thấy ai, bèn đến cạnh Tiểu Hoàn, khẽ nói:

- Những ngày chúng ta ở Tử Trạch, đi theo Kim Bình Nhi đã vài lần gặp người của Trường Sinh Đường, nhưng đêm qua, cháu có nhìn thấy chúng nhân Trường Sinh Đường không?

Tiểu Hoàn thất kinh.

Chu Nhất Tiên cười cười, sắc mặt dần trở lại với nét cười vô dạng hàng ngày, mục quang sáng quắc,

nói:

- Đặc biệt là vào ngày cháu đối mặt gã ngư đầu quái nhân, ông ở bên cạnh nghe rõ Kim Bình Nhi hện cùng cao thủ của hai đại tông phái trong Ma giáo, Quỷ vương tông Quỷ Lệ và Vạn Độc Môn Tần Vô Viêm. Ba người này hện gặp nhau tại Tổng Đà của Trường Sinh Đường, theo cháu họ gặp nhau làm gì?

Tiểu Hoàn cau mày, hồi lâu mới nói:

- Gia gia, theo gia gia thì...

Chu Nhất Tiên ngắt lời:

- Không sai, chỉ e phong quang suốt 800 năm của Trường Sinh Đường, cuối cùng sẽ bị huỷ bị huỷ trong tay ba tên sát tinh trẻ tuổi này, Ngọc Dương Tử đạo hạnh cao thâm, mà cũng...

Ông ta đột nhiên nói thao thao bất tuyệt, thần sắc rầu rầu, trầm mặc hồi lâu, lại nói tiếp:

- Nay trong Ma giáo tranh đấu kịch liệt, chính đạo lại cũng đấu đá lẫn nhau, Thanh Vân Môn mười năm trước tổn hao nguyên khí rất nặng nề, giờ vẫn chưa hồi phục. Thiên hạ giờ đây, sợ rằng sinh linh lại lâm vào cảnh lầm than.

Tiểu Hoàn run run xuất thần, Chu Nhất Tiên liền trấn tĩnh tinh thần, cười hề hề nói:

- Thiên hạ loạn thì kẻ thiên hạ loạn, liên quan gì đến chúng ta? Đi, chúng ta tiếp tục đi tạo phúc cho trăm họ.

Tiểu Hoàn cười sảng sặc, Chu Nhất Tiên tựa hồ như không hề để ý, đi chuẩn bị bao phục, tay cầm gậy trúc “Tiên nhân chỉ lộ”, quay đầu vẫy Tiểu Hoàn, chợt như ngây dại, nhìn chằm chằm phía sau Tiểu Hoàn.

Tiểu Hoàn thấy gia gia mục quang cổ quái, quay người nhìn lại, cũng ngây người ra, chỉ thấy Dã Cầu Đạo Nhân mặt hầm hầm, từ phía Tử Trạch đi tới, ánh mắt lướt qua Tiểu Hoàn và Chu Nhất Tiên ở cửa thôn.

Sớm hôm nay, Dã Cầu Đạo Nhân vốn dĩ vẫn theo chân Quỷ Lệ đột ngột bị Quỷ Lệ ra lệnh rời Tử Trạch, Dã Cầu hết sức ngạc nhiên, tuy trong lòng hiểu rõ hiện nay tại Tử Trạch tình thế cực kỳ hung hiểm, chạy thì tốt hơn, nhưng bị Quỷ Lệ khinh thường thành ra mặt hầm hầm không nói được câu nào, trong lòng rất khó chịu, vừa đi vừa lẩm bẩm chửi bới.

Lúc ấy đột nhiên thấy Tiểu Hoàn ở cửa thôn, Dã Cầu không biết thế nào hơi lúng túng nhưng trong lòng cũng không hiểu sao mình lại thế?

Hắn chưa kịp cất bước thì ở phía sau Tiểu Hoàn đã hỏi:

- Đạo trưởng, khoan hãy đi.

Dã Cầu run run từ từ quay người lại, Chu Nhất Tiên nhíu mày chạy lại bên cạnh Tiểu Hoàn, lúng túng hỏi:

- Cháu gọi hắn làm gì?

Tiểu Hoàn trừng mắt nhìn Chu Nhất Tiên, không trả lời, mặt nở nụ cười, tiến lại phía Dã Cầu Đạo

Nhân, lấy chiếc dù từ trong bao phục ra, nói với hắn:

- Đạo trưởng, tôi trả lại chiếc dù cho ông này.

Dã Cầu hai mắt nhìn chòng chọc chiếc dù, mặt trù trừ không định, nhất thời hơi hoảng hốt, không dám đưa tay ra lấy. Tiểu Hoàn không để ý, đặt chiếc dù lên tay hắn, nhìn hắn cười nói:

- Cảm ơn ông về chuyện ngày hôm đó.

Dã Cầu Đạo Nhân đột nhiên thấy lòng như chấp cánh, thư thái như đứng trước rừng hoa, lặng lẽ khẽ nuốt nước bọt.

Tiểu Hoàn chạy lại về phía Chu Nhất Tiên, đỡ lấy bao phục, nói:

- Minh đi thôi gia gia.

Chu Nhất Tiên trừng mắt nhìn gã Dã Cầu si ngốc bất động, đi theo Tiểu Hoàn, lẩm bẩm:

- Sao cháu lại cười với hắn?

Tiểu Hoàn tức giận nói:

- Gia gia, ông ấy là người tốt.

Chu Nhất Tiên “phì” một cái, nói:

- Hắn mà là người tốt thì ta là Phật tổ đầu thai!?

Tiểu Hoàn và Chu Nhất Tiên dần dần đi xa, thanh âm bé dần, Dã Cầu vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn chăm chăm vào chiếc dù trên tay, cũng không biết bao lâu mới đột nhiên cất bước những bước dài theo hướng Tiểu Hoàn và Chu Nhất Tiên đã đi.

Sau khi họ đi khỏi, Đại Vương thôn trở lại không khí tĩnh lặng, cách cửa thôn độ một trượng xuất hiện một nam một nữ, nam mặc bộ đồ trắng, nữ có tấm hắc sa che mặt, chính thị là Thanh Long và U Cơ.

Thanh Long lãnh đạm nói:

- Gã Chu Nhất Tiên đó lai lịch thế nào, cô có biết không?

Đằng sau tấm hắc sa che mặt, U Cơ không nói gì, chỉ khẽ lắc đầu.

Thanh Long trầm ngâm, trong sâu thẳm dường như suy nghĩ gì đó, đột nhiên nói:

- Hắn ta thực sự không đơn giản, thêm vào đó cháu gái hắn có giao tình với Hợp Hoan phái Kim Bình Nhi, sau này cần phải chú ý nhiều.

U Cơ trầm mặc suy nghĩ, nhẹ nhàng nói:

- Chúng ta đi thôi, Tông chủ bảo chúng ta đi làm đại sự, không thể trì hoãn.

Thanh Long nhìn cô ta, mắt ánh lên sự lo âu nhưng mặt vẫn bất động thanh sắc, nói:

- Không sai, chúng ta đi thôi.

Dứt lời, hai người từ từ rời Đại Vương Thôn, đi ngược với hướng bọn Chu Nhất Tiên, nhằm thẳng vùng đầm nước chết chóc tiến tới.

Gió bỗng không biết từ đâu thổi tới khắp trời đất ẩn chứa sự thê lương khôn tả.

Sắc trời bỗng dung sầm sì.

***

- Âm!

Sấm bồng nổi lên giữa những đám mây đen vần vũ và mưa bắt đầu rơi nặng hạt. Trời đất mờ mịt trong làn mưa. Quý Lệ đứng dưới một cây đại thụ, mắt nhìn tứ phía.

Sau lưng vẫn là bức tường chướng khí khổng lồ, kỳ thực nếu theo lẽ thường, lam sơn chướng khí tầm thường dễ gặp phải nước mưa là lập tức biến mất, nhưng chướng khí kịch độc bên trong Tử Trạch này lại dường như không hề uly kị nước mưa vậy, mặc cho mưa gió toi bời, bức tường chướng khí vẫn sừng sững không hề suy giảm.

Quý Lệ từ từ ngoảnh đầu lại, nhìn ra phía trước, thấy trong cái đêm lúc này đã mọc lên một khu rừng rậm rạp, dưới cơn gió thảm mưa sâu, khu rừng trải dài mãi không dứt, chẳng biết là rộng lớn đến mức nào? Mà mưa mỗi lúc một to, tầm nhìn tuy đã rõ ràng hơn ban nãy, khi trời đầy chướng khí, nhưng vẫn không thể nhìn ra quá xa được.

- Chi chi , chi chi !

Đột nhiên, cành cây lay động và một vật xuất hiện, đích thị là Tiểu Hôi vừa mới chạy đi đâu đó nhí nhảnh nhảy lại, khễ đứng trên vai Quý Lệ, tay cầm mấy quả đại không hiểu vật ở đâu, cười toe, đưa cho Quý Lệ, trên tay vẫn còn ba bốn quả bắt đầu nhám nháp.

Quý Lệ cười mát, cắn thử thấy chát sít nhưng sau đó lại cảm thấy vị giòn ngọt.

Lúc đó mưa lớn dần, sấm sét dồn dập, Quý Lệ không thể dùng pháp bảo để tránh được, để mặc mưa gió tấp vào người. Tiểu Hôi đứng trên vai Quý Lệ, lông trên mình ướt dần, nhưng trông như không thèm để ý đến trận mưa, chỉ để tâm vào thứ quả trên miệng, “tộp tộp tộp tộp”, sung sướng tận hưởng, cái đuôi dài sau lưng Quý Lệ cứ rung rung, quẫy lên quẫy xuống trông rất vui mắt.

Quý Lệ từ từ ăn thử quả đại trên tay, đột nhiên nói:

- Tiểu Hôi, vừa rồi nhà ngươi cũng nhận ra cô ta à?

Tiểu Hôi đang nhám nháp thứ quả đại, mồm ngậm chặt không thốt ra tiếng nào, đôi mắt nhìn Quý Lệ tỏ vẻ đồng ý.

Quý Lệ cũng không trông đợi sự trả lời từ phía Tiểu Hôi, lại nói tiếp một mình:

- Tại sao cô ta không giết ta nhỉ? Lúc nào cô ta cũng thống hận Ma giáo lắm cơ mà ?

- Âm.

Tiểu Hôi không đáp, trời bỗng nổi một tiếng sấm kinh thiên động địa.

Quý Lệ trầm ngâm nhìn trời đất, mưa giăng khắp nơi, như đao như kiếm, biến hóa vạn trạng, tung hoành khắp chốn.

Thân hình hắn run lên nhè nhẹ, đột nhiên thần trí lãnh đãng, dường như lại quay trở về cái đêm thời niên thiếu đó, cùng lão hoà thượng khuôn mặt hiền từ đứng nơi đầu thôn, hắn lặng lẽ ôn lại...

Điều này đã khắc sâu trong tâm tưởng của hắn trong nhiều năm nay, chưa từng phai nhạt.

Hai tay hấn nắm chặt, móng tay như bấu chặt vào chưởng tâm, thậm chí như gắn chặt vào cơ thể, hấn đang bị kích động đến mức run rẩy. Lúc này, Phệ Hồn trong tay áo hấn như một phần của cơ thể cũng đồng thời phát sáng, một cảm giác lạnh lẽo lan tỏa toàn thân, Phệ Huyết Châu tỏa khí hung lệ, phảng phất tập trung tại đôi mắt của hấn.

Tiểu Hôi trên vai của hấn như thấy bất an cũng kêu lên.

Trên trời, bỗng xẹt lên một tia chớp, Quỷ Lệ gầm lên một tiếng hung dữ, phi thân bay lên, giữa thỉnh không toàn thân hồng quang đại thịnh, tay phải xuất Phệ Hồn, chỉ thấy huyền thanh quang mang giữa trời mưa ngưng tụ thành đại quang mang, rầm rĩ đánh xuống.

Lúc này mắt hấn ngầu đỏ, mặt mũi biến dạng, đằng đằng sát khí, miệng gầm lên, thập phần trông như dã thú.

Đại quang mang ấy đột nhiên đánh xuống, gốc cây lớn ban nãy hãy còn đứng đó giờ đã bị chẻ làm đôi, đổ rạp sang hai bên.

-Âm.

Phía chân trời, một tiếng sét kinh hồn cũng hưởng ứng.

Tiểu Hôi nhảy sang bên cạnh, lặng lẽ nhìn hấn.

Quỷ Lệ quỳ xuống không kể bùn đất hôi thối, tay phải nắm chặt Phệ Hồn, toàn thân run rẩy, mắt lộ hung quang, nét mặt tràn ngập vẻ thống khổ.

Có ai hiểu được, hấn đau khổ đến nhường nào không....

Một luồng khí chí dương từ trong cơ thể hấn bỗng nhiên trỗi dậy.

Bị nước mưa làm ướt nhẹ quần áo, nhưng tại tay phải của hấn, một quang sáng hình tròn xuất hiện mang khí chính dương hết sức ấm áp, đích thị do Huyền Hỏa Giám phát ra, xâm nhập nội thể, dần dần chống với khí hung lệ của Phệ Huyết Châu.

Một lúc lâu sau, những tia đỏ ở mắt hấn ta dần dần biến mất, sắc mặt đã trở lại bình thường, nhìn chung mà nói, Phệ Hồn cùng Huyền Hỏa Giám tán phát hào quang, đã dần trung hòa nhau.

Quỷ Lệ đã trải qua thời khắc như vậy nhiều lần, từ từ cử động, thần sắc rất mệt mỏi. Mười năm gần đây, hấn ta ngày đêm tu tập thiên thư, Phệ Huyết Châu với hung lệ chi khí sẵn có ngày đêm ngấm vào người, không biết nhiều hay ít nhưng ngày nay hấn đứng trước nguy cơ bị ma khí của Phệ Huyết Châu khống chế. Tuy vậy trước hết nội thể hấn có Thái Cực Huyền Thanh Đạo cùng Đại Phạm Bát Nhã, những chân pháp vô thượng của chính đạo đó giúp hấn miễn cưỡng trụ được. Nhưng quan trọng hơn hết, mỗi khi thần trí hấn không thể kham nổi, pháp bảo Huyền Hỏa Giám thần bí trong thân thể hấn lại phát xuất khí thuần dương ấm áp, giúp hấn không sa vào ma đạo chi lộ, kéo hấn trở lại với cuộc sống.

Có điều hấn không biết rằng, dù hấn có tránh được ma khí sẵn có của Phệ Huyết Châu thời nhật, đặc biệt là với hấn, mỗi khi nhớ lại chuyện cũ, nghĩ tới Bích Dao, chỉ sợ nổi thống khổ ấy không thể chịu đựng nổi. Nếu không phải hấn vốn tính kiên nhẫn lì lợm vô bì, có khi hấn đã phát điên từ lâu.

Những sự vụ như thế, dù tinh minh như Quý Vương cũng không thể phát giác, không thể biết được thủ hạ kẻ cận đắc lực nhất của mình đang ngày đêm trên bờ vực của sự điên cuồng, tự hoại.

Hắn từ từ đứng lên, chậm rãi mở mồm như để nhận ra bây giờ đã là chính mình, hét lên:

- Tiểu Hôi, chúng ta đi thôi.

Tiểu Hôi nháy mắt đồng ý, nhảy vọt nhảy vọt vàng đứng trên vai của hắn.

Quý Lệ khẽ đánh yêu Tiểu Hôi một cái, mở miệng định nói gì lại thôi, khẽ thở dài, cất bước tiến thẳng về phía rừng sâu.

***

Mưa giăng khắp chốn quanh Tử Trạch, ngoại trừ tiếng mưa gió, trời đất tựa hồ như không còn nghe thấy gì khác, rừng cây um tùm sum sê nhưng thật cô tịch, từng hạt mưa lộp bộp rơi trên cành lá.

Phía chân trời, một tia chớp lại nổi lên.

Trận mưa như sắp qua đi, đang ngớt dần, ngớt dần.

Lâm Kinh Vũ khẽ lau mặt, gạt từng giọt nước đọng trên má, nhưng gạt xong mưa lại nhỏ xuống. Chàng cười khổ một tiếng, để mặc nước mưa rơi.

Chàng đứng trong khu rừng rậm xung quanh không một ai. Một mình ở chốn man hoang này quả là hung hiểm, cảm thấy như kẻ thù đang rình rập đâu đó, thật không sao giải thích nổi.

Nguyên các đệ tử trẻ tuổi chính đạo Thanh Vân Môn cùng Thiên Âm Tự, Phần Hương Cốc cùng nhau tiến vào Tử Trạch nhưng khi qua bức tường chướng khí, đột nhiên gặp phải một luồng cuồng phong kì quái khiến mọi người rối loạn vị trí. Nhưng không đợi họ ổn định trở lại, một luồng chướng khí đột nhiên xuất hiện dày rẫy đậm đặc, đích thị là một quái thú lướt qua.

Quái vật đó đi qua lúc chướng khí dày đặc, mọi người không thể nhìn rõ hình dạng nhưng nó tựa hồ chỉ lướt qua, không đả thương họ đến một sợi lông. Vóc dáng của nó thật khổng lồ, mọi người dù đạo hạnh cực cao, nhưng trong lúc nguy cấp đều cuống cuống bay mất, thêm vào đó chướng khí che phủ khắp nơi, khiến họ bị thất tán.

Lâm Kinh Vũ một đường đông thẳng, Trảm Long kiếm hộ thân, bay ra khỏi vùng chướng khí, đến thẳng khu rừng rậm ở Tử Trạch. Kỳ thực chàng ta đến chỗ Quý Lệ vừa đi khỏi, bây giờ bất quá cũng chỉ cách độ 10 dặm thôi.

Hai người bạn tốt lớn lên cùng nhau ấy, thân nhau như huynh đệ một nhà, lúc ấy mà đối mặt nhau không hiểu sẽ ra sao. Chỉ biết, nếu họ gặp nhau, sẽ phải đối mặt với một tình cảnh khó xử đầy thống khổ, đau thương.

Lâm Kinh Vũ tất nhiên không biết điều này, chàng quay đầu nhìn trời đất, chỉ thấy mây đen dày đặc, dường như trận mưa còn kéo dài nửa ngày nữa, không dừng được mồm lắm bắm chửi rửa, trầm ngâm giây lát, cuối cùng cũng cất bước.

Đi qua khu rừng mà thực ra không hề có con đường nào, ngoài những cây đại thụ là vô số cây hoa cỏ

dại chưa từng nhìn thấy, ngoại trạch mà xuất hiện vô số dị thú độc trùng, cản đường Lâm Kinh Vũ. Nếu chủ quan cậy vào công phu, Lâm Kinh Vũ đã có thể vài lần ngộ hiểm nhưng một là chàng ta cơ cảnh hai là trong mười năm trở lại đây đạo hạnh tu hành đại tiến nên lần lượt vượt qua hiểm nguy.

- Ôi!
Chàng kêu to một tiếng, Trảm Long kiếm vọt lên một đạo bích quang, một con độc xà chọt lao ra từ bụi cây liền bị xẻ làm hai đoạn, nhưng Lâm Kinh Vũ cũng hết chịu đựng nổi, lập tức đằng không, cử chỉ pháp bảo bay liền.

Tại giữa thình không, chàng bình tâm lại đôi chút, thật kinh sợ, tại Tử Trạch này, đi bộ quả là nguy hiểm, có quá nhiều độc trùng có thể bất ngờ tấn công bất cứ lúc nào.

Chàng nhìn xuống dưới đất, con độc xà màu đỏ vẫn đang oằn mình giãy giụa, phảng phất sự chết chóc. Ngoài con độc xà này, chàng đã gặp cả những con bọ cạp, cóc độc cùng các loại thằn lằn dị chủng tấn công từ bốn phía.

Lâm Kinh Vũ thấy không cần phải phí sức, nên vừa rồi đã vọt lên không trung nhưng như hiện tại thực sự là trở lại cũng không dễ. Chàng ở trên không trung đưa mắt nhìn tứ phía, đột nhiên toàn thân chấn động.

Chỉ thấy ở khu rừng rậm phía trước, sau làn mưa như trút, đột nhiên xuất hiện một đạo quang mang sắc vàng chói lọi như hòa quyện với mưa và gió, và có ai đó đang kêu lên.

Lâm Kinh Vũ mừng rỡ, không chút do dự, nhanh chóng ngự pháp bảo, hướng phía kim quang bay tới.

Chàng ngự pháp bảo bay với tốc độ chóng mặt, chưa đầy nửa khắc công phu đã bay tới gần, đưa mắt nhìn thử, bất giác ngạc nhiên đến ngây người ra, chỉ thấy giữa rừng sâu kì quái xuất hiện một khu đất, ở giữa có một ao nhỏ, bên trong ao nhỏ là một cây kì hoa quái lạ vô cùng.

Bông hoa này cực lớn, cánh phải to đến hàng trượng, nếu không tận mắt chứng kiến, không thể tin trên thế gian lại có loại hoa như vậy được.

Từ trên không nhìn xuống, bên dưới của cây hoa này là một màu xanh tuyền, bên trên lại phân ra thành vô số nhánh khác màu đỏ hồng, hai màu xanh đỏ hoàn toàn tách biệt, chứ không hề lẫn lộn vào nhau, thậm chí có thể nhìn rõ ràng một đường phân tuyến giữa hai màu. Bên trên sắc đỏ trải đến tận đỉnh có những hạt tròn nhỏ phát sáng lấp lánh như những viên trân châu, không biết là nước mưa đọng lại hay vốn đã là như vậy? (Chú nhất)

Trong cơn mưa gió, kì hoa ấy khẽ rung lên, lặng lẽ truyền vào trong gió hương thơm ngọt ngào.

Lâm Kinh Vũ kinh ngạc, đang tập trung quan sát thì bỗng xuất hiện hai người, liền đưa mắt nhìn qua, hết sức vui mừng vì một người là đồng môn Phong Hồi Phong Tăng Thư Thư và một người là Thiên Âm tự Pháp Tướng.

Vào hoàn cảnh ấy gặp được người quen, Lâm Kinh Vũ hết đời vui mừng, không nhịn được kêu lên một tiếng.

Hai người kia đột nhiên nghe thấy ai đó kêu lên đều giật mình, quay đầu nhìn lên, thấy Lâm Kinh Vũ vọt tới, hết sức mừng rỡ. Ngay sau đó, Tăng Thư Thư chỉ cho Lâm Kinh Vũ nhìn về phía trước, chàng định thần xem thử, chợt nhảy dựng lên khi thấy một con quái vật.

Nguyên Tăng Thư Thư và Pháp Tướng hai người đang đối chọi với quái vật ấy, thấy quái lạ vô cùng, chỉ là lúc ấy Lâm Kinh Vũ tại không trung thấy hai người họ ở cạnh đại kì hoa, nhất thời cao hứng, không để ý thấy sự hiện diện của quái vật. Khi ấy nhìn qua, chỉ thấy quái vật ấy trông giống như một con vịt trời, thân hình cao to, toàn thân toát lên một màu xanh, mắt đỏ rực, đuôi cũng màu đỏ, răng chìa ra ngoài, lưng có hai cánh, trông rõ là một loài ác điều (Chú hai).

Lúc này con quái vật rống lên một tiếng khàn khàn, vũ lộng đôi cánh, một trận cuồng phong mang đầy nước mưa thổi lại.

Lâm Kinh Vũ đứng cạnh Tăng Thư Thư và Pháp Tướng, bọn họ ba người kê vai nương vào kì hoa, Lâm Kinh Vũ nhíu mày, lùi lại phía sau một bước.

Không ngờ Pháp Tướng đột nhiên biến sắc, đứng cạnh nhanh chóng cản Lâm Kinh Vũ lại nói:

- Kiểu gì cũng không được tiến gần cây hoa ấy.

Lâm Kinh Vũ giật mình dừng bước, chàng đưa mắt nhìn Pháp Tướng, bộ mặt vốn tươi cười đột nhiên lạnh toát, lạnh nhạt gạt tay Pháp Tướng ra.

Pháp Tướng khẽ nhíu mày, thở dài, nhún vai, biết rằng Lâm Kinh Vũ vẫn ghi tâm khắc cốt thảm kịch thôn Thảo Miếu năm đó, không thể tiêu đi được.

Lúc ấy Tăng Thư Thư đột nhiên cao giọng nói:

- Lâm đệ, cẩn thận!

Hai người giật mình, nhìn về phía trước, thấy quái vật đang vẫy cánh, bay lên trên không, từ từ tiến lại. Tăng Thư Thư nói gấp:

- Pháp Tướng sư huynh, chúng ta án kế hành sự.

Lâm Kinh Vũ vốn dĩ định xuất thủ nhưng vì nghe anh ta nói vậy chứ không phải vì sợ liền dừng bước.

Chỉ thấy quái vật ấy lao đến với một tốc độ kinh người, đưa mắt nhìn khắp mọi vật phía trước, Pháp Tướng cùng Tăng Thư Thư chợt đồng thời quát lên một tiếng, phân chia thành hai hướng, quái vật ấy trông thì hung tợn nhưng đầu óc có vẻ không được linh hoạt, nhất thời sững lại, như kiểu không biết nên đuổi theo hướng nào.

Lợi dụng thời cơ này, Pháp Tướng với Luân Hồi Châu và Tăng Thư Thư với Hiên Viên Kiếm đồng thời tấn công cả hai mặt.

Quái vật thản nhiên không chút sợ hãi, rống lên, hai pháp bảo đánh xuống người quái vật cũng chỉ làm nó tạm thời bay lùi lại chút, ở giữa thình không nó nghe răng múa trào, đương nhiên là không tổn thương chút nào, Lâm Kinh Vũ đang định tấn công cũng biến sắc, tự biết sức mình, chỉ sợ vị tất đã giúp gì được Tăng Thư Thư và Pháp Tướng.

Thấy quái vật vũ lòng đôi cánh, sớm đã ổn định thân hình, chuẩn bị một đòn phản kích, Lâm Kinh Vũ ngưng thần chuẩn bị, nhưng lúc này, toàn thân chàng chấn động, mím môi mím lợi, không nói nên lời. Quái vật bay lại phía sau, sau lưng nó không có gì ngoài đóa đại kì hoa. Chỉ thấy quái vật ấy thân hình tung bay, lẳng không rơi vào đám sắc đỏ của đóa kì hoa, rống lên một tiếng hoảng loạn kinh sợ đến cùng cực.

Lúc ấy, đóa kì hoa trỗi dậy biến hóa, toàn thân đột nhiên hết sức sống động, bốn phương tám hướng bủa ra vây quái vật, những hạt sắc đỏ lóng lánh như trân châu ở phần trên kì hoa xem ra có hấp lực cực lớn, quái vật bên trên cố gắng chống chọi, dụng lực liên tục tuy nhiên có vẻ như không thoát nổi, cùng lúc bao nhiêu cánh hoa khép lại, cuối cùng bao hẩn lấy thân thể khổng lồ của quái vật, từ từ lún sâu.

Bày ra cái bẫy này mà Pháp Tướng cùng Tăng Thu Thu trông thấy còn sợ run, Lâm Kinh Vũ lại không biết trước, mặt mũi biến sắc.

Một lúc lâu, kì hoa đã hoàn toàn nuốt chửng quái vật, cảnh vật xung quanh lại trở nên thanh bình, trời đất lại chỉ còn tiếng mưa và gió.

Ba người lẳng lặng nhìn nhau, Pháp Tướng khẽ thở dài, tay chấp lai, miệng lầm nhảm niệm Phật.

***

Hết chương 96

Chú nhât: “Thần ma chí dị - Bách Thảo thiên” - Phê nhân hoa: Một chủng ở man hoang, thân dài hàng trượng, trên đỏ dưới trắng, trên có nhiều hạt đỏ, có khả năng nuốt các sinh vật khác.

Lánh chú: “Côn trùng, thực vật hiện đại”: Vật ấy có thể là “Li táo chúc”, có ở Nam Mỹ, Châu Á (Bắc Mỹ chưa từng tìm kiếm, cũng có thể có?). Tuy nhiên, thân hình không lớn, chỉ có thể ăn sâu bọ chứ vô hại với loài người. Hình dạng giống như sự mô tả trong sách cổ, khả năng là một loài li táo sinh trường dưới nước, cũng có thể là một loại rêu.

Chú thêm: Ở Việt Nam mình cũng có cây nắp ấm ăn các loại sâu bọ, được mô tả trong sách Sinh vật ở trường Phổ thông (Cách đây hơn 10 năm), không hiểu sách hiện đại sau các cuộc “Đại cải cách” còn không?

Chú nhậ: Vật ấy tìm thấy trong “Sơn hải kinh- Sơn kinh đệ ngũ quyển- Trung sơn kinh- Thanh yếu sơn”

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 97

DẠ ĐÀM

Ba người nhìn nhau im lặng, Tăng Thư Thư vốn tính hoạt bát, thấy Lâm Kinh Vũ và Pháp Tướng đang lúng túng chưa biết làm gì, miệng mỉm cười nói: "Lâm sư đệ, làm sao mà đệ tới đây được?"

Lâm Kinh Vũ mặc dù với Tăng Thư Thư không quá thân cận song cùng môn hạ Thanh Vân, và y cũng nhớ Tăng Thư Thư vốn là bạn của Trương Tiểu Phàm, với hắn ta Tăng Thư Thư cũng để lại những ấn tượng tốt, ngay lập tức gật đầu nói: "Lúc này vì chướng khí chur vị sư huynh thất tán, đột nhiên đệ nhìn thấy tại nơi đây có pháp bảo tỏa hào quang nên đến để xem."

Tăng Thư Thư cười ha ha, khoát tay lau nước mưa trên mặt, nói: "Xem ra chúng ta đều là những sư huynh đệ hữu duyên, ở nơi hung hiểm này càng nhiều người càng tốt, có phải không Pháp Tướng sư huynh?"

Pháp Tướng khẽ mỉm cười, gật đầu nói: "Không sai ..... à, mưa tạnh rồi?"

Lâm Kinh Vũ và Tăng Thư Thư cùng ngửa mặt lên trời xem quả nhiên không biết lúc nào trời đã ngừng mưa, lúc này trời đã sáng hẳn lên, bầu trời phẳng phát như mở rộng.

Lâm Kinh Vũ thở sâu một hơi, sau cơn mưa không khí khu rừng trở nên trong lành hơn, phẳng phát hương vị ngọt ngào.

Pháp Tướng quay đầu về phía đóa kỳ hoa nay đã hoàn toàn khép lại, nói: "Nơi đây có nhiều thứ cổ quái dị thường, đóa kỳ hoa to lớn này là một vật không tốt, không nên ở đây lâu, chúng ta nên rời khỏi chỗ này thôi."

Lâm Kinh Vũ không nói gì, Tăng Thư Thư mỉm cười nói: "Pháp Tướng sư huynh đã nói vậy thì chúng ta đi thôi."

Vừa nói, hắn vừa quay đầu nhìn Lâm Kinh Vũ, Lâm Kinh Vũ gật đầu im lặng.

Ba người lập tức chỉnh lý y phục, ngự khởi pháp bảo bay lên không trung, Tăng Thư Thư ở giữa không trung, trầm ngâm một hồi, nhìn hai người nói: "Pháp Tướng sư huynh, Lâm sư đệ, cánh rừng này rất lớn, độc trùng, dị thú nhiều vô kể, cho dù quả thật có dị bảo thì làm sao chúng ta hạ xuống mà đi tìm lấy được?"

Lâm Kinh Vũ hăng hái đáp lời: "Tăng sư huynh, không vào hang hổ làm sao bắt được hổ con?"

Tăng Thư Thư quay sang nhìn y, rồi lại nhìn sang phía Pháp Tướng, chỉ thấy Pháp Tướng cười cười, hiển nhiên là có cùng ý nghĩ, liền mỉm cười: "Thế thì tốt, chúng ta nhất quyết vào cái chốn hoang dã

này, xem xem dị bảo sẽ xuất hiện ra sao ?"

Cả ba người cùng phấn khởi, khu động pháp bảo, biến thành ba đạo hào quang, theo gót nhau nhắm hướng rừng sâu thẳng tiến.

***

Màn đêm dần xuống, đất trời đã hoàn toàn tối đen ...

Lưu Kinh Vũ và cả bọn ba người đã mất nửa ngày trời tìm kiếm mà không thu được tí kết quả nào, ánh sáng kỳ lạ phát ra từ dị bảo cũng không nhìn thấy nữa, hơn nữa, trong khu rừng rậm cổ quái này có vô số loại quái thú độc trùng mà không ai biết cũng như không ai hình dung ra được, bây giờ bọn ba người họ đều đang ở trên không trung, đang bay qua một cây đại thụ, đột nhiên một cành cây khô đột nhiên biến thành một đám độc trùng đen kịt nhe răng xông tới tấn công.

Nhìn thấy cảnh đó, ba người tuy một thân tu hành, là nhân tài xuất sắc của môn phái, cũng không tránh khỏi giật mình sợ hãi, kinh tâm động phách

Màn đêm dần dần buông xuống, ba người thương lượng một hồi, tìm được một tảng đá to lớn bằng phẳng, liền đặt chân xuống nghỉ ngơi.

Tăng Thư Thư chú ý nhìn xung quanh, ngưng thần giới bị, đồng thời ngự khởi pháp bảo Hiên viên kiếm, phát ra hào quang, đề phòng cẩn thận, chọn chọn lựa lựa một hồi rồi lấy vài nhánh cây khô chuẩn bị đốt lửa.

Lâm Kinh Vũ đứng bên cạnh nhìn nhìn một hồi, đột nhiên không kiềm được cất tiếng cười khò, Tăng Thư Thư nghe vậy, ngược lên nhìn y, hiểu ý, không nín được phải phá lên cười ha hả.

Thanh vân môn đã thành lập hơn hai ngàn năm, nếu nói về người chuẩn bị nhóm lửa tử tế nhất, chú ý nhất, cẩn thận nhất, nhất định phải nói đến Tăng Thư Thư hôm nay!

Vừa quay đầu lại, Tăng Thư Thư lấy ra đồ dẫn lửa nhưng sau cơn mưa lớn hồi sáng, mấy khúc cây xung quanh đều rất ẩm ướt, loay hoay cả nửa ngày, khói bốc lên mù mịt, cuối cùng thì lửa cũng đã cháy bùng lên.

Pháp Tướng nhìn xung quanh, chỉ thấy rừng rậm đen tối trầm trầm, yên lặng một lúc, rồi hướng về Lâm Kinh Vũ và Tăng Thư Thư gật đầu chào, ngồi xếp bằng theo kiểu phật môn, thở đều, miệng lầm nhảm tụng chú, pháp bảo Luân hồi châu ở tay từ từ sáng lên, một lúc sau một luồng ánh sáng màu vàng nhu hòa phát ra, mở rộng rồi tạo thành một hình cầu rộng khoảng 6 trượng, bao phủ lấy ba người.

Trong màn đêm, ánh sáng nhu hoà của Luân hồi châu phủ lên sắc mặt ba người họ một màu vàng nhạt, Lâm Kinh Vũ và Tăng Thư Thư vốn xuất thân danh môn, đối với đạo thuật của Pháp tướng tự nhiên đã nhìn thấy qua, tuy Lâm Kinh Vũ trong lòng vẫn có điều vướng mắc với Pháp tướng, nhưng hẳn cùng với Tăng Thư Thư tỏ vẻ kính hãi bội phục Pháp Tướng, Tăng Thư Thư cười nói: “Pháp Tướng sư huynh đúng là hảo pháp lực, bội phục, bội phục!”

Pháp Tướng cười nhẹ nói: “Ở đây có quá nhiều độc trùng, chỉ nhờ ánh sáng từ đồng lửa nhỏ bé này sẽ

không đủ sức đề phòng, có “Ban nhược tâm quyền” này, chúng ta không cần phải sợ bọn độc vật nữa.” Nói xong, y nhìn hai người cười cười, ánh mắt không biết cố tình hay vô ý hướng về phía Lâm Kinh Vũ, Lâm Kinh Vũ nhìn thấy, từ từ cúi đầu xuống, không nói tiếng nào, Pháp Tướng từ từ di chuyển ánh mắt nhìn về đồng lửa ở giữa ba người, ánh lửa hồng phản chiếu trên ánh mắt y, thật không biết trong lòng y đang nghĩ về điều gì.

Tại trường lúc này bầu không khí an tĩnh dần dần buông xuống, bọn họ ba người không ai nói gì thêm, chỉ thấy xung quanh bóng đêm đen tối, hắc ám trầm trầm bỗng nhiên một luồng gió đột ngột nổi lên.

Trong tiếng gió phảng phất như có tiếng khóc lóc nức nở bi thương của thiếu nữ từ xa vọng lại, luồng gió nhẹ nhàng luồn qua khu rừng, lướt qua ngọn cây lay động cành lá.

Giữa đêm khuya khoắt, khu rừng rậm đen tối tựa hồ có sinh mệnh riêng, phảng phất như mở rộng tầm lòng nhớ nhung, sẵn sàng ôm lấy vạn vật vào trong lòng ngực bao la, tự do ca hát nhảy múa.

Đêm về khuya, gió thổi qua ngọn cây xào xạc.

Ánh lửa chập chờn.

Pháp Tướng nhắm mắt đả tọa, Tăng Thư Thư dường như đã mệt mỏi, giữ nguyên quần áo nằm nghỉ bên đồng lửa, nhắm mắt như đã ngủ, chỉ còn Lâm Kinh Vũ vẫn ngồi ở một bên đồng lửa, không hề có ý buồn ngủ, ánh mắt lấp lánh, chăm chú nhìn vào ánh lửa bập bùng.

Y chậm rãi cầm một nhánh cây khô, “rắc” một tiếng bẻ làm đôi, rồi nhẹ nhàng đưa vào trong đồng lửa.

Ngọn lửa liếm lấy cành khô, cháy bùng lên. Lâm Kinh Vũ cảm khái, nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy Pháp Tướng không biết từ lúc nào đã mở mắt ra, đang lặng lẽ nhìn y.

“Lâm sư đệ.” – Tựa hồ như không muốn đánh thức Tăng Thư Thư, Pháp Tướng hạ giọng hỏi – “Đệ không ngủ sao?”

Lâm Kinh Vũ thu hồi mục quang, nhìn về đồng lửa, một hồi sau mới lạnh lùng trả lời: “Đại sư, sao ngài vẫn chưa ngủ?”

Pháp Tướng nói: “Tiểu tăng đã nghỉ ngơi trong khi ngồi thiền, đã trở thành thói quen rồi, Lâm sư đệ tuổi còn trẻ, cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn.”

Lâm Kinh Vũ không nói gì, cả nửa ngày sau đột nhiên cất tiếng nói: “Trong mười năm qua, ta rất ít khi ngủ.”

Pháp tướng chau mày, cảm thấy kỳ quái hỏi lại: “Tại sao vậy?”

Lâm Kinh Vũ nhìn vào đồng lửa, lấp la lấp lánh, từ từ nói: “Ngay khi ta nhắm mắt lại, lại nhớ đến cảnh thảm tử của vô số người dân ở thôn Thảo miếu, lại nghĩ tới Tiểu Phàm huynh đệ đang bắt hạnh trầm luân nơi ma đạo.”

“Rắc”, một tiếng động vang lên giữa đêm đen yên tĩnh. Lâm Kinh Vũ tay cầm hai đoạn cây khô, từ từ đưa vào đồng lửa.

Màn đêm đen như mực, tưởng như giữa sự yên tĩnh của khu rừng, phảng phất có tiếng gào thét âm

thâm.

Pháp Tướng im lặng nhìn Lâm Kinh Vũ, ánh lửa bập bùng phản chiếu hình ảnh của chàng trai trẻ, thân ảnh phảng phất vẻ cô đơn, nhưng cũng không kém quật cường.

Một hồi sau, Pháp Tướng thu hồi mục quang, nhìn xa xăm về phía trước, tay nhẹ nhàng lần tràng hạt Luân hồi châu, đột nhiên cất tiếng nói: “Đệ vẫn đang lo lắng cho Trương Tiểu Phàm sư đệ phải không?”

Lâm Kinh Vũ không trả lời, ánh mắt lạnh như băng, nhìn thẳng vào Pháp Tướng.

Pháp Tướng ánh mắt lộ vẻ bi thương, nhưng thanh âm vẫn bình hòa, chậm rãi nói: “Mười năm trước, y đã gia nhập vào Quỷ vương tông của ma giáo, bây giờ hình như đã lên đến chức phó tông chủ của Quỷ vương tông, nghe nói, y sẽ là người kế nhiệm chức Quỷ vương tông tông chủ sau này.” Nói đến đây, Pháp Tướng từ từ xoay đầu, nhìn thẳng vào mắt Lâm Kinh Vũ, khước mắt giật giật, lại nói tiếp:

“Trong mười năm nay, y giết người vô số, hiếu sát thành tính, trong ma giáo được mệnh danh là Huyết công tử, đối với chính đạo y chính là mối tâm phúc đại họa...”

“Đủ rồi!” Lâm Kinh Vũ đột nhiên quát lớn, hàm răng nghiến chặt, tay nắm chặt lại đến mức nổi gân xanh.

Pháp Tướng vẫn nhìn y, nói tiếp: “Nếu một ngày nào đó gặp lại y, đệ định sẽ làm sao?”

Đêm đen lạnh buốt, tưởng như cả thế gian trời đất đều lãnh đạm vô tình.

Lâm Kinh Vũ vẻ mặt anh tuấn phản chiếu ánh lửa bập bùng, từ từ nhắm mắt lại, thở sâu một tiếng.

“Y là huynh đệ của ta!” Không biết bao lâu sau, giữa cảnh yên lặng, Lâm Kinh Vũ đột nhiên thốt lên, một lời như chém đinh chặt sắt, không hề có chút do dự ngại ngùng.

Pháp Tướng nhìn y, im lặng không nói gì thêm.

Lâm Kinh Vũ chậm rãi cúi đầu, giọng nói trầm sâu: “Ta biết rằng y bây giờ đã trầm luân trong ma đạo, không thể quay đầu trở lại. Ngày sau gặp lại y, hai bên sẽ trở thành cừ địch, thế không đội trời chung...”

“Rắc” Lâm Kinh Vũ bẻ gãy cành cây thứ ba, từ từ đưa vào đống lửa, bình tĩnh nói tiếp: “Cho dù hai bên phải quyết đấu sanh tử, không đội trời chung, ta không quan tâm các vị tiên bối chánh đạo nghĩ gì, trong lòng ta, mặc dù chính tà không cùng một đường, sớm muộn gì cũng phải quyết đấu, bất kể y có thể giết chết ta, hay ta giết chết y, ta vẫn coi y là huynh đệ.”

Lâm Kinh Vũ cười nhẹ, nụ cười tràn đầy chua chát và đau khổ, khẽ nói: “Trong cuộc đời này, y chính là người huynh đệ duy nhất của ta!”

Không ai nói gì thêm.

Trong khu rừng già, càng lúc càng tĩnh mịch, ngọn gió lạnh lèo lướt qua ngọn cây, như có tiếng thở dài ở tận chân trời...

***

Tăng Thư Thư đột nhiên mở mắt, ngồi thẳng dậy, chau mày như đang chăm chú lắng nghe gì đó làm Pháp Tướng cùng Lâm Kinh Vũ giật mình nhảy dựng lên.

Lâm Kinh Vũ ngạc nhiên hỏi: “Tăng sư huynh, có chuyện gì vậy?”

Tăng Thư Thư sắc mặt nghiêm trọng trả lời: “Có việc không ổn, đệ nghe thử xem!”

Pháp Tướng và Lâm Kinh Vũ giật mình, lúc này vừa tập trung nói chuyện, nhất thời không chú ý đến động tĩnh ở xung quanh, bây giờ vội nhìn xung quanh, ngưng thần nghe ngóng.

Trong khu rừng rậm, bên cạnh tiếng gió thổi rào rào, tựa hồ hoàn toàn yên ắng, không có chút động tĩnh nào. Một lúc sau, bọn ba người họ đồng thời nhăn trán, từ xa, đột nhiên có một âm thanh “sa sa” thật nhẹ, tựa như tiếng côn trùng đang di chuyển, mặc dù âm thanh đó còn ở rất xa, nhưng lại khiến người nghe sợ đến dựng tóc gáy.

Ba người vẻ mặt kinh nghi bất định, Lâm Kinh Vũ chau mày nói: “Hình như đó là tiếng của độc trùng gì đó?”

Tăng Thư Thư cười gượng nói: “Chỉ e là có không ít côn trùng đâu!”

Ba người nhìn nhau, ánh mắt lộ vẻ lo lắng, độc trùng ở khắp nơi, tại bên trong tử trạch hung hiểm khôn lường, họ lúc nào cũng phải đề phòng các loại hung vật, hơn nữa các loại thú vật cổ quái thật là quá nhiều, bây giờ thực tình cũng không biết lại xuất hiện thêm loại nào nữa.

Bọn ba người họ vừa ngưng thần giới bị, phía trước trong rừng rậm, bỗng có tiếng huyền não, một tiếng thét giận dữ vang lên, át hẳn tiếng côn trùng truyền lại, bọn Lâm Kinh Vũ ba người chăm chú lắng nghe, Tăng Thư Thư là người đầu tiên kêu lên: “Chính là Lý Tuân sư huynh của Phần hương cốc!”

Lâm Kinh Vũ thay đổi sắc mặt, vội nói: “Lý sư huynh chắc đang gặp phải nguy hiểm, chúng ta phải ra tiếp ứng...”

Vừa nói xong lập tức đứng dậy, đột nhiên có một cánh tay chặn y lại, thân thủ nhanh nhẹn, chính thị Pháp Tướng, chỉ nghe Pháp Tướng nói: “Đề ta đi, ở ngoài kia hung hiểm phi thường, hai đệ hãy ở lại bên trong Bàn nhược tâm quyền, không được kinh động.”

Nói xong, không để cho Lâm Kinh Vũ và Tăng Thư Thư kịp phản đối, thân hình chuyển động, tám tầng bào nguyệt bạch lập tức bay lên, lập tức tiến thẳng về bóng tối hắc ám phía trước.

Lâm Kinh Vũ cùng Tăng Thư Thư ngồi đó chăm chú lắng nghe, chỉ một lát sau đã nghe phía trước vắng lại tiếng ồn ào, tiếng quát nạt giận dữ liên tục vang lên, liên miên không dứt, trong đó bỗng có một tiếng kêu lên đầy vẻ ngạc nhiên, hiển nhiên đó là Pháp Tướng đã đến bên cạnh Lý Tuân, bắt đầu tấn công quái vật nào đó không biết tên.

Bóng đêm sâu thẳm, gió đêm lạnh lẽo thổi qua rừng, đột nhiên có tiếng hú vang lên lạnh lạnh, tiếng huyền não ở phía trước lại càng lúc càng lớn hơn, xé tan bóng đêm, truyền tới nơi Tăng Thư Thư và Lâm Kinh Vũ.

Như tiếng quỷ khóc, như tiếng sói gào!

Bây giờ Lâm Kinh Vũ và Tăng Thư Thư đã không còn giữ được vẻ bình tĩnh, đang chuẩn bị xông ra ngoài, bỗng nhiên phía trước có một tiếng rú vang lên, tiếng côn trùng dứt hẳn, trong màn đêm có bóng người chuyển động, hai thân ảnh đồng thời bay tới, chính là Pháp Tướng và Phần Hương Cốc Lý Tuân, quần áo cả hai bị xé nát, trên y phục Lý Tuân còn lấm tẩm máu tươi.

Chỉ thấy hai người thân thủ cực nhanh, lập tức bay thẳng vào ánh kim quang của Bàn nhược tâm quyền, Lâm Kinh Vũ cùng Tăng Thư Thư lập tức tiến lên tiếp ứng, chỉ thấy nét mặt hai người lộ vẻ mệt mỏi.

Không đợi Lâm Kinh Vũ kịp mở miệng nói gì, Lý Tuân mày kiếm trợn lên, đột nhiên quát lớn “Cẩn thận!”

Mọi người kinh hãi, chỉ thấy ở bên trong khu rừng rậm đen tối, tiếng côn trùng kêu đột nhiên lớn lên, từ bốn phương tám hướng văng tới, đông không biết bao nhiêu mà kể, vây kín xung quanh họ, không biết có bao nhiêu ánh mắt tràn đầy vẻ khủng bố, phát ra ánh sáng u ám, đang chăm chú quan sát họ từ trong bóng tối

“Là cái gì vậy?” Tăng Thư Thư mở to mắt, nhìn bốn phía, cất tiếng hỏi Pháp Tướng và Lý Tuân.

Lý Tuân mặt lạnh băng, nói: “Có rất nhiều Cự nghị (kiến lớn), mọi người phải cẩn thận!”

Lâm Kinh Vũ và Tăng Thư Thư giật mình, Tăng Thư Thư ngạc nhiên hỏi lại: “Cái gì?”

Ngay lúc đó, Pháp Tướng đứng bên cạnh đột nhiên nói lớn: “Cẩn thận, chúng tới rồi!”

Mọi người kinh hãi, nhanh chóng ngưng thần giới bị, dưới ánh sáng của đồng lửa cùng với ánh sáng vàng rực của Luân hồi châu, chỉ thấy từ bên trong khu rừng rậm sâu thăm thẳm, tiếng rào rạt vang lên, bóng đen di động từ bốn phía xông tới.

Tới lúc này, bọn Lâm Kinh Vũ các người mới nhìn thấy rõ ràng, mọi người hô hấp như ngừng lại, chỉ thấy bọn quái vật bò ra từ trong bóng đêm, bọn quái vật có hình dáng của kiến, nhưng thân hình lại to gần bằng bắp chân của người bình thường, số lượng không biết bao nhiêu mà kể, tiếng sa sa chính là do bọn chúng phát ra, vang động khắp nơi.

Bọn Tăng Thư Thư các người đạo pháp tuy cao, nhưng sắc mặt đã trở nên trắng bệch, nhưng bọn kiến này không biết Pháp Tướng đã bố trí Bàn nhược tâm quyền, nhưng vẫn tỏ vẻ sợ hãi ánh lửa, chỉ bò ở bên ngoài cách nửa trượng, không dám tiến gần hơn, tuy vậy, bọn kiến lớn từ trong bóng tối cứ liên tục liên tục bò ra, không biết có tới mấy vạn con.

Hắc ảnh trùng trùng, bốn người mặt trắng bệch, tiếng gió ai oán, lướt qua khu rừng già, phảng phất như đang cười cợt nhân loại ngu xuẩn, dám quấy rầy sự an tĩnh lâu dài của nơi đây.

Trong tiếng gió, phảng phất như có tiếng địch vi vu hoà cùng tiếng gió thổi.

Lý tuân mặt đỏ sẫm, đột nhiên quát lớn: “Tên yêu nghiệt nào của ma giáo dám tới đây hý lộng quý thân?”

Tiếng quát của y thanh thế không nhỏ, lập tức tiếng vi vu trong gió lập tức dứt hẳn.

Lúc này, không chỉ Tăng Thư Thư và Lâm Kinh Vũ, ngay cả Pháp Tướng cũng giật mình, lúc trước y ra

ngoài tiếp cứu Lý Tuân, chỉ thấy vô số cự nghị, không thấy có bóng nhân sĩ nào của ma giáo, lập tức cất tiếng hỏi: “Cái gì? Bọn cự nghị này là do bọn yêu nhân ma giáo đem tới sao?”

Lý Tuân đặng háng một tiếng, mục quang lẳng lẹ, đảo mắt nhìn xung quanh, trả lời: “Không sai, lúc chập tối, ta ở gần đây đột nhiên gặp một nam tử lạ mặt, ta quát hỏi hắn, hắn lập tức giận dữ động thủ, thứ hắn sử dụng chính thị là yêu pháp của ma giáo. Bọn quái vật này, không biết đã sử dụng tà môn pháp thuật nào mà có thể điều khiển được loại hung vật như thế này...”

Lý Tuân chưa dứt lời, bỗng nhiên trong bóng đêm có tiếng cười nhạt: “Vị đại hiệp chính đạo này nói không sai, không biết ta đã làm gì đắc tội khiến ngài phải ra tay động thủ vậy?”

Tiếng nói này đúng là giọng của nam giới, có vẻ như vẫn còn trẻ tuổi, nhưng thanh âm phiêu hốt, nhất thời không biết được y đang đứng ở đâu?

Lý Tuân sắc mặt biến đổi, mặc dù đang ở tình trạng bất lợi, vẫn không úy kỵ gì, cất tiếng nói lớn: “Người là yêu nhân ma giáo, ta dĩ nhiên phải trừ yêu hàng ma, nếu người là nam nhi thì hãy ra đây quyết đấu với ta ba trăm hiệp, người sử dụng bọn súc sanh vô tri này thì đâu phải là anh hùng?”

Nói đến đây, tiếng cười trong rừng lại vang lên, lạnh lùng nói: “Vị đại hiệp chính đạo này mới chính là anh hùng, ta đây thật không dám sánh cùng.”

Lời nói vừa dứt, tiếng địch lại vi vu cất lên, bọn kiến lớn lập tức phân khai, tạo thành một lối đi nhỏ, một nam tử trẻ tuổi chậm chậm bước ra từ trong bóng tối, dừng lại trước Bàn Nhược tâm quyển, khoe miệng tươi cười, khí độ nho nhã.

Chính thị Tàn Vô Viêm của Vạn Độc Môn!

Pháp Tướng sắc mặt nghiêm trọng, cẩn thận nhìn kỹ y, đột nhiên nói: “Người tuổi trẻ mà đạo hạnh thâm bất khả trắc, lại có khả năng sử dụng hàng vạn độc trùng, nhất định chính là Tàn Vô Viêm của Vạn Độc Môn, hiệu là Độc công tử, có phải không?”

Tàn Vô Viêm chau mày, ánh mắt chuyển sang nhìn Pháp Tướng một hồi, đột nhiên cười nói: “Ngài chính là Pháp Tướng đại sư của Thiên âm tự, quả nhiên pháp nhãn như thần, tại hạ chính thị Tàn Vô Viêm.” Nói đến đây, dừng lại một chút, rồi thản nhiên nói tiếp: “Nghe nói trong các đệ tử trẻ tuổi của chính đạo tam đại môn phái, Pháp Tướng đại sư của Thiên âm tự là người đứng đầu, trí thâm đức cao, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền, Tàn Vô Viêm ta thật là hân hạnh.”

Nói xong, khẽ gật đầu, mặt phẳng phất nét cười.

Pháp Tướng chau mày, đồng thời nghe tiếng Lý Tuân ở bên cạnh khẽ ho một tiếng, trong lòng chột lạnh ngắt.

Tàn Vô Viêm bề ngoài vẫn tươi cười, nhưng trong lòng ý nghĩ xoay chuyển nhanh, y vốn khác người, xuất thân từ Vạn Độc Môn của ma giáo, tiến vào nội trạch có vô số hung thú độc trùng, đối với người khác thì phải cẩn trọng, nhưng đối với y, thực chẳng khác nào tiến vào một nơi chưa đầy châu báu, thật là vô cùng hoan hỉ.

Bao nhiêu loại độc vật lúc bình thường khó gặp khó tìm, đều như tập trung hết ở nơi này, hơn nữa có vô số loại độc trùng kỳ lạ mà y chưa từng nghe thấy, đối với đại hành gia dùng độc như y, lại càng quý giá hơn hàng vạn kim ngân châu báu gấp bội.

Vạn Độc Môn trong ma giáo, vốn luôn độc lập độc hành, mặc dù pháp môn tu hành cũng xuất phát từ Thiên thư như các tông phái khác, nhưng lại có pháp môn tu chân thần kỳ riêng, tu luyện nhờ vào các loại độc vật mà thành, mấy trăm năm qua, cao thủ nhất lưu phát xuất từ môn phái này, cũng đồng thời là đại hành gia dụng độc.

Vì vậy, việc tìm được độc vật càng độc càng dữ dội, đối với môn nhân Vạn Độc Môn mà nói, là sự giúp đỡ hết sức to lớn cho việc tu hành đạo pháp.

Tần Vô Viêm hiện là quan môn đệ tử của Độc thần, đương kim môn chủ của Vạn Độc Môn, thiên tư cực cao, là kỳ tài thiên phú trong việc dụng độc, kể từ lúc tiến vào nội trạch, nhìn thấy cảnh tượng ở đây, vừa kinh hãi vừa vui mừng, trong mấy ngày nay đã thu thập được khá nhiều độc vật, khi gặp được loài kiến lớn đặc biệt chỉ có trong tử trạch, Tần Vô Viêm đã thử dùng “Khống yêu dịch” của Vạn Độc Môn. Thiên thư của ma giáo vốn ghi chép hầu như tất cả mọi thứ trên đời, cũng có nhắc đến loại man hoang hung vật này, cuối cùng bọn chúng cũng để Tần Vô Viêm không chế được.

Tần Vô Viêm trong lúc cực kỳ hoan hỉ, đột nhiên nhìn thấy Lý Tuân của Phần hương cốc ở phụ cận, hai người vừa gặp đã thấy chướng mắt, lập tức ra tay động thủ, Tần Vô Viêm liền gọi ra vô số “Tử trạch cự nghị”, Lý Tuân đạo hành tuy cao, nhưng bị vô số cự nghị tấn công, chỉ biết ra chiêu đỡ gạt, nếu không có Pháp Tướng kịp thời ra cứu, thì đã lâm vào tình thế nguy hiểm.

Tình huống lúc này, luôn cả Pháp Tướng, Tăng Thư Thư cùng với Lâm Kinh Vũ, Lý Tuân bốn người, đều đang bị nguy khốn trong tay Tần Vô Viêm thủ đoạn thông thiên.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 98

Cựu thời ý (Tình xưa nghĩa cũ)

Tần vô viêm mục quang lưu chuyển , hướng về phía Pháp Tướng bốn người bọn họ, nhìn qua từng người , theo nhãn quang của gã , thì bốn người này tư chất xuất sắc đích thực là nhân tài , bàn về thực lực đạo pháp , chỉ sợ đem bản thân đối phó với bốn người này không chiếm được lợi thế
Chỉ là Vạn Độc Môn theo lối tu hành thiên về hiểm trá , dùng pháp môn cổ quái hoặc là tà môn cùng cực , Tần Vô Viêm lúc này khống chế cả đàn tử trạch cự nghĩ (đàn kiến khổng lồ từ đầm lầy chết) , trên thân lại mang theo vô số độc vật , xem ra hoàn toàn chẳng có vẻ sợ hãi , trái lại gã sắc diện như thường , nhìn cục diện này , gã đang chiêm thể thượng phong

Tăng Thư Thư trí óc dù linh hoạt , lúc này cũng không thể tránh được bị làm cho đau đầu nhức óc , nhìn thấy lộ lộ diện mạo thật nanh ác của loài tử trạch cự nghĩ , ngửi mùi tanh tươi từ chúng bốc lên đầy mặt, lập tức quay qua nhỏ giọng hỏi ba người bên cạnh " Hiện tại làm thế nào , chúng ta lui hay đánh ? "

Lý Tuân cau mặt cau mày , chẳng nói chẳng rằng , kỳ thật với tính cách ngày trước của gã, lúc này quyết nhiên là không cam lòng thối lui , chỉ là mới đây đã cùng với loài tử trạch cự nghĩ này mở một trường ác chiến , dù bằng sức lực một người đã sát thương hơn trăm con , nhưng lúc này khi vô số cái lũ quái vật này vô cùng vô tận nhất loạt tiến đến , lực lượng khủng bố ấy thật sự khiến trong lòng gã hơi sợ hãi

Pháp Tướng trầm ngâm không nói , Lâm Kinh Vũ đột nhiên mở miệng thốt lên " Đệ thấy cách khả dĩ là đánh một trận. Đệ nghĩ giống tử trạch cự nghĩ này nhất định không phải là do người nuôi dưỡng , chúng bị lũ ma giáo yêu nhân sử dụng yêu pháp nào đó khống chế , chỉ cần chúng ta chế trụ được kẻ này , là có thể thuận tiện đánh là thắng "

Pháp Tướng nhẹ gật đầu , nói "Lâm sư đệ nói thật hữu lý , thế còn nhị vị ?"

Tăng thư thư tư lự một lúc rồi nói " Lâm sư đệ nói quả là không sai , hơn nữa chúng ta bốn người đối phó một mình hấn , nếu để hấn chạy thoát , như vậy mất mặt thái quá "

Cả ba người mục quang hướng về phía Lý Tuân , Lý Tuân ở tại Phần hương cốc những năm gần đây là nhân tài xuất sắc nhất , lòng luôn tự đắc , nếu không phải vì Tần Vô Viêm không biết làm cách nào mà từ đâu gọi ra vô số kiến to lớn , thì hấn đã là người đầu tiên muốn cùng Tần Vô Viêm đối đầu rồi . Thời khắc này đối diện cái nhìn của ba người , làm sao gã có thể chịu mất mặt , nên với vẻ tự nhiên

nói dứt khoát " Đánh "

Pháp Tướng lập tức gạt đầu , trầm giọng nói ngay " Vậy chúng ta chia làm hai nhóm , phiên Lý sư huynh và Tăng thư thư Tăng sư huynh thành ở bên này giúp chúng ta tạm thời đối phó bày kiến lớn , ta và Lâm sư đệ sẽ cùng một lúc tấn công tên Tần Vô Viêm , thế nào ? "

Ba người cùng gạt đầu

Bọn họ tại đó bàn bạc , Tần vô viêm đứng ở ngoại vi cũng không ngừng suy nghĩ, mới đây gã đã huy động bày kiến lớn vây công Lý Tuân , dù Lý Tuân đạo hành thật cao, nhưng đã như gã tiên liệu , với sức lực của một người , có khả năng giết được gần trăm con kiến lớn cực độc da dày xương cứng , nhưng đương trường còn có ba người đứng ngoài nhìn , chỉ sợ đạo pháp cũng không thấp hơn , nhất là Pháp Tướng của Thiên Âm Tự , những năm gần đây người này thanh danh cực đại.

Không cần nghe người ta nói , chỉ nhìn việc trước mắt Bàn Nhược Tâm Quyền của người đó, ẩn tàng phật môn hàng ma đại lực , không ngờ có thể làm tử trạch cự nghị bị chặn đứng không thể khu động chúng tràn xuống , lũ kiến theo bản năng tránh ra khỏi kim sắc quang quyển (vòng sáng kim sắc) của người đó, tu hành đạo pháp của người này , thật không phải là chuyện nhỏ. Quả là nhưc óc cho gã làm sao khi đối phó với bốn người này.

Đột nhiên phía trước vang lên tiếng thét , chỉ thấy kim quang sáng lóe , Bàn Nhược Tâm Quyền được thu hồi lại, bốn người đó bất ngờ cùng xông đến , bên phía bày kiến lớn bị một trận xáo động.

Tần Vô Viêm không kinh hoàng mà mừng rỡ , cười lớn một tiếng , tay phải lật lên , xuất hiện một cây thiết địch nho nhỏ màu đen , không cần đưa lên miệng thổi , mà để nó thẳng đứng lơ lửng trong không trung , tay trái tác động vài lần lên một vài lỗ trên thân cây địch , giữa không trung dội lên thanh âm trầm sâu u tĩnh

Người thì không nghe thấy gì , nhưng ở dưới đất vô số tử trạch cự nghị dường như đột nhiên nhất loạt nhận được mệnh lệnh nào đó , lúc này toàn bộ bắt đầu chuyển động , xúm lại nhe răng giương cang hướng bốn người chính đạo xông tới

Lý Tuân và Tăng Thư Thư đã sớm tiên liệu sẽ có tình huống như vậy , đồng thời hướng về phía trước , ngự khởi pháp bảo , chỉ thấy pháp bảo hào quang lóe lên , tức thì tương đương với lực đạo đánh tới là cả chục con kiến lớn phía đầu bị chấn bay đi, nhưng hai người cũng nghe sức phản chấn ngầm phát động lên tay . Lý Tuân trước đó đã cùng lũ kiến lớn này giao thủ , thu được chút kinh nghiệm , không thấy lộ vẻ gì ra ngoài , còn Tăng Thư Thư không tránh khỏi biến sắc , thầm nghĩ lũ súc sinh này thật là lợi hại

Hai người phấn khởi lộ thần uy , một lúc sau không ngờ dồn được vô số kiến lớn về một bên , Lâm Kinh Vũ và Pháp Tướng thân hóa thành hào quang , như điện bay lên , Trảm Kiếm hóa thành đạo bích quang bay lên trời , lập tức cả chu vi rừng rậm rạp màu đen tối bị ép lui không biết là nhiều đến bao nhiêu trượng , phần đầu kiếm đã hướng Tần Vô Viêm chém xuống.

Một kiếm phát ra uy thế thật lớn , khiến Tần Vô Viêm cau mặt cau mày , nghĩ thầm đám người chính đạo quả là không dễ đối phó . Chỉ là nhìn gã thần sắc tịnh không lộ vẻ hoảng hốt gì , tay trái vẫn bình tĩnh vũ động cây yêu địch , phát ra những dị thanh ô ô , chỉ huy vô số tử trạch cự nghê dâng lên vây đánh , còn trên tay phải xuất hiện một cây chủy thủ tỏa thanh quang ra bốn phía , định đối phó nhất kiếm của Lâm Kinh Vũ

Pháp Tướng ở phía sau liếc nhìn , đầu mày nhíu lại , nhận ra cây chủy thủ này chính thị mười năm trước đây xuất hiện trong trận chiến trên Thanh Vân môn , Độc Thần đã sử dụng Vạn Độc Môn kì bảo này , bèn trầm giọng nói " Trảm tương tư ? "

Tần Vô Viêm nghe thấy thất kinh , trong mắt lóe lên một vẻ bội phục , vừa đối phó Lâm Kinh Vũ , vừa nói " Pháp Tướng đại sư quả nhiên kiến thức hơn người , chính thị là Trảm tương tư thần chủy đó "

Pháp Tướng phóng người đến bên Lâm Kinh Vũ , không có vẻ gì là nôn nóng muốn xuất thủ , khe khẽ nói " Đáng tiếc cho thần binh như thế , các hạ là nhân tài , thật là đang rơi vào lầm lỗi đó , sao bằng quay đầu là bờ ? "

Tần Vô Viêm cười lớn , tay trái múa cây địch , tay phải chủy thủ ánh chói sáng lấp lóe , bước liền năm bước , thân hình tiêu sái , miệng ngâm nga

Hồng nhan xa , tương tư khổ

Lòng ta có ý , mà khó bồi đáp

Mười năm tình tứ , trăm năm trôi qua

Không cắt đứt được nỗi tương tư khó dứt

Sắc diện gã vốn luôn bình hòa , lúc này đột nhiên phảng phất tử khí , phía trước thân mình Trảm tương tư thần chủy phát xuất chói sáng ánh sáng ấy giao với nhau lại càng thêm rực rỡ , trong chớp mắt thanh quang đại thịnh , đối đầu với bích quang của Trảm Kiếm từ từ ép xuống , đồng thời hiện diện nơi gã thần sắc kiêu ngạo ít thấy qua , cao giọng nói " Đại sư thấy ta trầm luân trong ma đạo , ta thì cười đại sư tâm còn si mê , trong thế gian vạn đạo , nói tới đạo lý , theo đạo của người thì thấy bến bờ là bến bờ , còn của ta thì bến bờ là biển cả đó "

Pháp Tướng mỉm cười nhẹ nhàng , không để lời nói của hắn vào lòng , tìm cách xuất thủ tương trợ Lâm Kinh Vũ , chợt nghe từ phía trước Tần Vô Viêm trong màn thanh quang , Lâm Kinh Vũ thanh âm vô cùng kiên định truyền lại " Trời sanh ra vạn đạo , khởi nguồn là một thể , chính nghĩa đạo tâm , chính là ở trong lòng người . Người là tà , ta là chính , ta nhất định trừ yêu hàng ma "

Một tiếng vang trong vắt , Trảm kiếm ngân rền , bích quang lấp lóe , chiếu thẳng lên trời , phá vào giữa màn thanh quang mở đường thoát ra , tức thì kiếm khí thiên ảnh trùng trùng như mưa rơi , đầy cả trời đất hướng về phía Tần Vô Viêm xông tới .

Tần Vô Viêm đầu mày nhíu lại , không ngờ người này cứng cỏi như vậy , lúc này gã hướng Trảm tương tư thần binh quay lại truy kích , nhiều phần sẽ gây tổn thất nặng nề cho đối phương , nhưng đối diện

Trảm Long Kiếm là việc trước đây chưa từng làm , khi bay tới đường kiếm đó , tự vẫn thấy mình khó mà tiếp nhận , đành chuyển hướng thân mình né sang một bên

Trong khoảnh khắc phân tâm đó, tay gã chậm lại , việc không chế tử trạch cự nghị bằng điều khiển cây yêu địch nhất thời bị bận rộn mà gián đoạn . Ở phía sau Tăng thư thư và Lý tuân đang khổ sở chống chọi chỉ lúc đó mới có dịp dừng lại hỏn hển thở một hơi. Tuy nhiên bất quá chỉ sau một khắc ngời tay thì bày kiến lớn rất hung tợn ấy lại chẳng sợ bị đánh chết xúm xít xông lên, hai người thật sự bị làm cho đầu óc quay cuồng.

Tăng Thư Thư mở miệng nói lớn " Ày , Pháp Tướng sư huynh , huynh chờ khi nào nữa , huynh còn ở đó đòi điểm hóa chúng sinh hay sao , xin hãy mau ra tay đi , không thì chúng ta bị lũ súc sanh ăn sống mất , huynh có thể phải vì đệ niệem một bài chú vãng sinh đó " (vãng sinh : Bài chú niệem lên để đưa người chết thanh thân về nơi Tây Phương cực lạc).

Pháp Tướng cười khỏ một tiếng , chẳng nói năng nhiều , nhìn vào chiến trường thấy Tàn Vô Viêm đã chặn Lâm Kinh Vũ lại, thế công như đợt sóng , con sóng này cao hơn con sóng trước , lập tức cao giọng nói " Tàn thí chủ, xin cẩn thận "

Tiếng nói vừa buông ra , Luân hồi châu lóe sáng kim sắc quang mang theo nhau xiên xiên đâm tới Tàn Vô Viêm đầu mày nhíu lại , trước mặt là một Lâm Kinh Vũ đạo hành thật cao , đã ngoài sự tiên liệu của gã , hiện giờ lại thêm một Pháp Tướng , chỉ nghe gã hừ lạnh một tiếng , cũng không nhìn thấy gã có cử động gì , từ tay áo bên phải đã đột nhiên phóng ra ba đạo hắc ảnh , tức tốc phân khai , theo ba mặt hướng về phía Pháp Tướng lao ra

Pháp Tướng thần sắc nghiêm trang, như đã có chủ ý, Luân hồi châu bay đến nửa đường , lập tức thấy kim quang đại phóng , nhanh không thể tả đánh bật đi hai luồng hắc ảnh , rồi từ phía giữa theo luồng kim quang tiếp tục lao đi

Pháp Tướng hừ một tiếng , đột nhiên giống như một ngọn đao , bàn tay trắng trắng đưa thẳng ra trước thân , nhắm vào luồng hắc ảnh còn lại đang bay tới , hét lên một tiếng

" A "

Luồng hắc ảnh đó giữa không trung đột nhiên chấn động kịch liệt , sau một khắc dường như mới bị đánh cho một đòn rất mạnh , từ trên không rơi xuống , hiện ra là một con rắn nhỏ màu đen , đầu hình tam giác , hiển nhiên là kịch độc , trên mặt đất nó uốn éo vài lần , rồi chẳng còn thấy động tĩnh gì nữa , muốn đi châu diêm vương rồi .

Tàn Vô Viêm thất kinh , gật đầu tán thưởng nói " Định thần thông ? Quả xứng đáng là Phật môn Thiên âm tự đệ nhất truyền nhân , đại sư đạo pháp thật cao , tại hạ đây thật vô cùng bội phục , bất quá đại sư tùy ý sát sanh như vậy , không biết là phạt tổ trách tội ư ? "

Pháp Tướng không đáp trả , Lâm Kinh Vũ đã ở đằng trước hăng hái đánh tới , bao phủ Tàn Vô Viêm trong màn bích quang , miệng cười lạnh nói " Các ngươi là yêu nghiệt , ngày thường sát sanh vô số ,

tác nghiệt vô cùng , vậy mà lúc này lấy lời chính khí đem chất vấn người khác , thật là vô sỉ "

Tần Vô Viêm ha ha cười lên một tiếng , đón lấy mũi Trảm kiếm sắc nhọn kiên định không thể lay chuyển , Trảm tương tư thần chủ tỏa thanh quang , phản kích trở lại , cùng lúc đó tay phải gõ rung lên , một khắc sau từ trong tay áo phóng ra tới bảy , tám đạo ánh tia , nâu , đen , đỏ thẫm , da cam cũng có , nhìn như màu hào quang của pháp bảo , mọi người chỉ thấy không ngờ đó là các chủng các dạng bọ cạp , rết các loài kịch độc , xúm xít hướng Pháp Tướng lao tới , nhưng tạm thời chỉ ở xa xa không thể tiến lại gần

Mọi người thấy vậy cười to lên , tâm đạo của ma giáo yêu nhân quả nhiên là tà môn , mang theo bao nhiêu là độc trùng quái vật như vậy trên người , không sợ bị nó cắn lại một cái , trong tất cả những người đứng ở xa xa Tăng Thư Thư đứng ở nơi xa nhất , tự nhiên nghĩ vạn nhất mà các sư tử sư muội đồng môn gặp phải vô số độc trùng thế này , không biết là tất cả có toàn thân bủn rủn, đến pháp bảo cũng không thể đưa lên không .

Trong đầu ý nghĩ mới vụt qua , một ngón trên bàn tay , đã xém bị một con kiến lớn ở gần chân cắn cho một phát , may sao tránh kịp chỉ bị cắn phải vào mép giày , kinh hãi không ít , liền vội ngưng thần để ứng phó

Chỉ là bất quá gã và Lý tuân đồng thời ứng phó vô số kiến lớn như vậy , áp lực thật là quá lớn , trong một lúc , hai người bọn họ đã giết hơn trăm con kiến lớn , nhưng lũ súc sanh này dường như đông đến vô cùng vô tận , vẫn như cũ xúm xít lao đến

Tăng Thư Thư và Lý Tuân nhìn nhau , không hề thấy trong mắt đối phương có ý muốn thoái lui , Tăng Thư Thư muốn quay đầu qua bên tiếp tục ứng phó , nhưng thoáng trong mắt đột nhiên phát hiện , nơi rừng rậm sâu thẳm một đạo lam sắc mơ hồ lóe lên

Trong lòng thất kinh

Ở phía trước , Tần Vô Viêm đầu mày nhăn tít lại , dường như cùng lúc đó trong lòng manh nha ý định tháo lui . Hôm nay bốn người này tại đây đều khó đối phó , lúc đầu dựa vào trong tay có bầy tử trạch cự nghĩ vô địch , không ngờ bị hai người này khơi khơi chặn lại , cả nửa ngày chẳng tiến thêm nổi một bước , ở trước mắt còn có tên đệ tử Thanh vân môn cầm Trảm kiếm thế công hung hãn , thật là bản thân bình sinh mới thấy , gọi cách hấn dụng kiếm xuất chiêu nhất vãng vô tiền căn bản là vì kiếm thế ấy không chừa lại thoái lộ , khiến người ta đau đầu

Các loại độc vật bên đó , xem ra lâu như vậy mà không làm khó được Pháp Tướng , nếu người này lại đây tham chiến nữa , chỉ sợ trận này thua mất . Tần Vô Viêm là đệ tử đặc ý nhất của Độc thần , tuổi còn trẻ , mà đã rất có năng lực , lúc này cánh tay phải rung lên , bắn ra ba con dị chủng thiềm thừ chế trụ Pháp Tướng , trong bàn tay phải Trảm tương tư ánh sáng thanh quang rực sáng , đột nhiên phản công mạnh mẽ , thế công mãnh liệt , làm Lâm kinh vũ bị buộc lui lại mấy bước .

Lợi dụng lúc đó , Tần Vô Viêm bất ngờ phóng thân đi , ở phía xa nhóm người đó , cười dài nói " Hôm

nay đánh đến đây thôi ..."

Tiếng nói của gã còn chưa dứt hẳn , chợt nghe Tăng Thư Thư la lớn " Lục sư tỷ , mau giữ kẻ đó lại " Tần Vô Viêm thất kinh , khước mắt nhìn thấy trong khoảng không đen tối đột nhiên lóe lên lam sắc quang mang , gã tuy thất kinh mà không rối loạn , Trảm tương tư đã lia ngang một đường đánh vào phía trước luồng lam quang , tự tin rằng một chiêu này uy lực lớn , khả dĩ có thể bảo vệ bản thân

Không ngờ trong đêm tối , lam quang tuy sáng lên, nhưng giữa tiếng gió thê lệ , đột nhiên thấy cả trời đất yên tĩnh , từ bóng tối phía bên cạnh , lặng lẽ dâng lên một cảm giác băng lạnh , một bóng người đã khời khời hạ xuống đứng bên thân gã

Dù Tần Vô Viêm tâm tư vốn thận trọng tỉ mỉ , cuối cùng tại đó bị ám toán bất ngờ nhanh như điện quang mạnh như hỏa thạch , chỉ "oa" lên được một tiếng phun ra cả miệng máu lớn , cả ngực nhuộm đỏ , tại thời điểm sinh tử quan đầu , gã hít đầy một hơi , lúc này trong tay không ngớt vang lên tiếng " toa toa toa " , chỉ một chớp mắt , bất ngờ phóng ra mười đạo quái vật kịch độc , chia ra tấn công từng người trong bọn họ , nhân ảnh cùng lúc bay ra xa xa phía sau , nửa đường từ xa truyền lại thanh âm phần hận , tiếng nói không đủ lực , nhưng thê lệ (lạnh lùng hung ác) , gay gắt nói " Quỷ lệ , ngươi tàn nhẫn ! Một cơn gây thù của ngươi , chúng ta sẽ có ngày tính toán lại "

Dị biến từ đâu xuất hiện , tại đương trường mọi người nhất thời ngây ngốc , chỉ là Tần Vô Viêm đột nhiên biến mất , dưới đất vô số tử trạch cự nghĩ nhất thời không còn ai khống chế , nhưng là loài vật hung man có tính cuồng sát , nên thay vào đó lại tỏ ra hung hãn xông lên ào ào , Tăng Thư Thư và Lý Tuân chống cự không nổi nữa , chỉ một khắc tiếp sau đã thấy hai người bị bọn chúng vây kín vào giữa Trong không trung đạo lam quang lại nháng lên , tại không trung nhẹ nhàng ngưng lại , đột nhiên chẳng lý gì đến đám người đứng trong rừng , thế như bôn lôi nhanh như luồng điện xẹt , xung nhập vào giữa khoảng không gian đen tối bên cạnh . Nghe thấy có người hừ một tiếng , tức khắc thấy huyền thanh quang mang sáng lên , nhưng dường như không hề có ý muốn giao thủ , lại lập tức chuyển thân ly khai , chỉ thấy đạo lam quang kia không chịu bỏ cuộc , lập tức đuổi theo

Hai người đó tu hành đạo pháp cao biết bao , chỉ nhìn kịp bóng dáng , một khắc sau nữa thì bóng người cũng mất hút

Tại đương trường , Pháp tướng và mọi người hô lên một tiếng , cùng bay lên , rời khỏi mặt đất , bày kiến lớn chẳng còn đối thủ , vô duyên vô cớ chết rất nhiều đồng bạn , thập phần phần nộ , hướng không trung rống lên không ngừng

Pháp Tướng và mọi người không còn hứng thú đôi co với lũ súc sanh dưới đất , vội vàng phóng tầm mắt tìm kiếm , nhưng chẳng dè đến lúc tập hợp được nhau lại , rừng rậm chỉ còn là một màn tối tăm , hai đạo quang ảnh một thanh một lam ấy , không biết đã lạc đến phương nào , đành quay qua nhìn lẫn nhau

Cả nửa ngày , Tăng Thư Thư hốt nhiên trầm giọng hỏi " Là gã sao ? "

Pháp Tướng trầm mặc một lúc , trong ánh mắt lộ vẻ rối rắm , cuối cùng thở dài một tiếng , nói " Nhiều phần là gã rồi "

Hai người nhìn nhau , rồi đồng thời hướng về phía Lâm Kinh Vũ, chỉ thấy gã trẻ tuổi này lẳng không bay lên đứng đó , gió đêm thổi đến , thổi vào y phục của y bay lật phật , thật vô cùng anh tuấn , biểu tình không lộ ra ngoài , nhưng hiện ra trong đôi mắt , chỉ thấy không ngừng nhìn về trong nơi rừng rậm tối tăm , đầu đầu xuất thần

Đêm đen thăm thẳm

Khu rừng rậm cổ xưa một dải lặng lẽ , phảng phất trong vùng sâu tối tăm tiếng trùng kêu chim hót , đã đột nhiên tiêu tán không thấy đâu

Lẳng bẳng trong rừng tiếng gió , tỏa ra thê lệ u oán , phảng phất ở đó là đêm đen than vãn nỗi ai oán Thanh sắc quang mang trong bóng tối lóe lên , như người khách khẽ khàng nhập vào bóng tối , ở phía sau đạo lam quang lúc này đã hiện thân , sáng chói mắt , tiến vào vùng bóng tối , làm cả vùng tối tăm bị bức thối lùi , gấp rút đuổi theo đạo thanh sắc quang mang

Thanh quang luôn lách giữa rừng , bất ngờ bay cao lên , tốc độ càng nhanh hơn , nhưng vô luận thế nào cũng không thoát khỏi được đạo lam quang ở phía sau , từ vùng tối đen phía trên nhìn xuống , chỉ thấy lam quang phảng phất như nhất định gì cũng không màng , khẩn cấp truy đuổi , không chịu bỏ cuộc

Là ai , trong bóng tối lẳng lẳng thở dài

Là ai , trong đêm đen yên tĩnh đã trải lòng mình

Bóng tối từ bốn phương tám hướng lùi lại , gió táp lên mặt rồi nhanh chóng tan biến , thân ảnh quen thuộc đó trong đêm đen không ngừng phiêu đảng , đang chiếu vào trong mắt của ai đây ?

" Này "

Tiếng gọi nhẹ nhàng , đạo thanh quang đột nhiên dừng lại hạ xuống , lúc sau tiêu tán , hiện ra thân ảnh của Quỷ Lệ , tĩnh tĩnh đứng trên một cành cao trên ngọn một cây đại thụ

Cách gã một quãng , quang ảnh lam sắc không ngờ không nói ngưng mà đã ngưng , đứng bất động phía sau lưng gã , trong tay người đó giữa đêm đen mà xán lạn vô bì chính là Thiên gia thần kiếm , ngự trên bàn tay trắng nõn , lạnh lạnh , chỉ về phía gã

Đêm đen trầm sâu

Tiếng gió thê thiết

Y phục của họ , trong gió đưa nhẹ nhàng lay động

Quỷ Lệ chậm chậm , chậm chậm quay lại , đối diện với người đó

Nàng giữa thế gian , là nữ tử thanh lệ không thể xâm phạm , vẻ mỹ lệ đó không ngờ chẳng bị thời gian ảnh hưởng , dường như làm người ta nín thở , lại như làm người ta không uống mà say

Nét mặt nàng băng giá , nắm lấy kiếm , chỉ vào gã

Thiên gia kiếm phong như sương băng lãnh , cách gã một đoạn , nơi cổ và phía trên miệng , dường như

cảm giác được tia lạnh băng giá

Không thể hiểu rõ , mà sâu trong tim , mờ mờ thương đau

Gió , lay động ngọn cây , thân hình của họ , trong gió đêm , nhẹ nhẹ đung đưa

Không ai mở lời , chỉ yên lặng nhìn nhau

Cái dư vị của mười năm , đột nhiên mạnh mẽ , rộn rã trong tim , từng chấm từng nét chậm chậm đột ngột sôi lên , dâng đầy trái tim

Bàn tay của nàng , nắm lấy kiếm , vẫn dáng trắng nõn như mười năm trước , như gã đã từng thấy , khi tay nàng điều khiển cây kiếm này

Gã cười nhẹ , thoáng vẻ chua xót , nhẹ nhẹ nói " Cô khỏe không ? "

Lục Tuyết Kỳ chưa đáp lời , một từ cũng chẳng thốt ra , môi nàng vì quá gắng sức mà thành trắng nhợt , đêm đen bao phủ thân ảnh của nàng , vẻ đẹp xa xăm ấy thê lương thanh khiết

Quý Lệ, hay là Trương Tiểu Phàm , đứng tại đó trong màn đêm đen gần tàn không có ánh trăng , trước người nữ tử ấy , gã đột nhiên thấy lại thời mười năm trước , thân phảng phất như tại vùng quá khứ , không biết rằng mình đang run lên nhẹ nhẹ

" Sao ngươi không giết ta ? " Nữ tử mỹ lệ đó , lạnh lẽo cất lời , Thiên gia lạnh như sương , vẫn như cũ nắm trong tay , chìa vào gã

Gã nhìn vào thần tình trong mắt nàng , nơi ấy rực sáng , phảng phất có ngọn lửa không lời thiêu đốt

Gã từ từ cúi đầu , một lúc lâu sau , gã nhìn vào thân ảnh của mình , đang rung động nhẹ nhẹ bên cạnh thân ảnh của nàng , khe khẽ nói "Mười năm trước , trên Ngọc Thanh Điện , nàng sao không dẫn đao nhất thiết bênh vực cho ta , nàng nói đi "

Lục tuyết kỳ không đáp lời , khóe môi run nhẹ , tay cầm lấy kiếm , nắm chặt lấy , dường như sợ hãi điều gì

Trong mắt sáng rực , đang lóe lên thân ảnh của ai đây

Trương Tiểu Phàm!

Vẫn nguyên như ngày xưa, mười năm trời vẫn không hề thay đổi

Nàng nhìn chăm chú , răng cắn vào môi , thân tự nhiên thấy băng lạnh , trong mắt mọi vật chợt mơ hồ

Nhưng , là con tim của ai đang đập , nơi con tim bấy lâu nay băng giá nay khiêu động kịch liệt , trong vô cùng trầm mặc giữa đêm thăm thẳm vô số những bồi hồi dịu dàng ôn nhu , thời khắc này đột nhiên như hỏa diệm phát nhiệt , thiêu đốt trong lồng ngực

Gần khóe môi , hốt nhiên hiện một tia mỏng manh chua xót , mờ mờ ướt ướt

Bàn tay nắm lấy kiếm , từ từ hạ xuống

Nàng nhìn lên trời

Gió , ôn nhu lay động thân hình nàng thêm tú mỹ , vuốt ve gò má trắng nõn.

Từ lúc nào , trên bầu trời , nước đã hóa thành mưa rơi rơi.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 99

Điềm lạ

Mưa lất phất mù trời.

Mưa không lớn mấy, bầu trời vàng vọt ảm đạm, đã mưa hai ngày liên tục.

Tiêu Dật Tài nhíu mày, chợt quay đầu nhìn người bên cạnh hỏi: “Yến sư muội, muội có phát hiện gì không?”

Đứng bên cạnh y lúc này chính là Yến Hồng của Phần Hương Cốc, từ cái ngày chúng nhân chính đạo bị lạc thất tán trong chướng khí, Tiêu Dật Tài tiến vào trong đầm, vì không cùng hướng nên không gặp bọn Pháp Tướng và Lâm Kinh Vũ, nhưng không lâu sau lại gặp Yến Hồng ở gần đó, tuy không là đồng môn, nhưng lại có cảm giác rất thân thiết, mấy ngày nay hai người kết bạn đồng hành.

Bọn họ ở khu rừng bạt ngàn vô tận này tìm kiếm đã mấy ngày, vẫn chưa phát hiện được gì, ở đây ngoài cây ra cũng chỉ có cây, trời thì cứ đổ mưa không ngớt, mặt đất vô số độc trùng, thật làm con người ta đau đầu vô cùng. Đôi lúc tự nghĩ, cũng không trách gì ở đây không có khói bếp, không có bóng người sinh sống.

Bất quá nói thì như vậy, chuyện cần làm vẫn phải làm. Tiêu Dật Tài cùng Yến Hồng đã tìm kiếm từng li từng tí khắp khu vực xung quanh, đồng thời y cũng phát giác tuy Yến hồng đối với mình rất khách khí, nhưng tựa hồ vẫn còn thấp thoáng đề phòng gì đó.

Y hiện đang thấy Yến Hồng tựa hồ đang nhìn gì đó, mắt chăm chú dõi vào khu rừng rậm rạp trước mặt, không nhìn được mới hỏi nàng một câu, Yến Hồng nghe thấy, đột nhiên nói: “Tiêu sư huynh, huynh nhìn xem, dường như có điều gì cổ quái”.

Tiêu Dật Tài giật mình nhìn theo hướng ngón tay của Yến Hồng đang chỉ, chỉ thấy sau từng làn từng làn mưa mỏng như tơ, giữa từng lớp từng lớp cành lá dày đặc, đột nhiên nhoáng lên một đạo kim quang yếu ớt, rồi liền phụt tắt.

Tiêu Dật Tài trong lòng hơi rung động, lại thấy đạo kim quang qua một hồi lâu mới thoang thoang chớp lên một lần nữa, chỉ là từ khoảng cách tựa hồ đã xa đi thêm vài phần.

Tiêu Dật Tài cùng Yến Hồng đưa mắt nhìn nhau, hai người cơ hồ đồng thời đều nghĩ đến tin đồn về dấu hiệu biểu lộ liên quan tới dị bảo, chính là cột sáng vàng khổng lồ vươn thẳng lên trời, lẽ nào chính là...

Khoảnh khắc sau, hai người họ cơ hồ đồng thời phóng lên không, bay qua đó nhanh như chớp giật.

Trong chớp mắt phi hành đó, bọn họ lại chững như quyết định giữ khoảng cách xa xa với nhau, đồng thời ngấm ngấm nắm chặt pháp bảo, cũng không biết là đang đề phòng nguy hiểm còn chưa biết tới, hay là nguy hiểm kề cạnh bên người?

Hai người bay cực nhanh, chẳng mấy chốc đã đến vùng phụ cận của ánh kim quang le lói lúc này, qua khỏi những tán cây dày đặc, cây cỏ bên dưới tán loạn, đâu đâu cũng có đầy cành lá gai góc bụi lùm rậm ngã toai bời, cả bên trên mấy cành cây to lớn thô nhám gần kề cũng trầy trụa rạn nứt, không ngờ thậm chí mấy cây đại thụ sù sì một người ôm không xuể trước mặt cũng đã gãy đổ tùm lum.

Giữa rừng, một mảng đất bị dày xéo ăn thông thẳng tới phía trước, xem có vẻ như bị người hay quái vật gì đó xung phá, làm thành một con đường giữa khu rừng rậm rạp.

Tiêu Dật Tài và Yến Hồng nhìn nhau, đều nhận ra trong mắt đối phương thấp thoáng có nét kinh ngạc. Liền lúc đó, phía trước mặt ẩn ước có thanh âm huyền ảo truyền lại. Tiêu Dật Tài quay sang Yến Hồng ngẫm ra ý, hai người nhẹ nhàng bay lên, ẩn thân trong tàng cây, ngấm ngấm phóng tới trước.

Bay một hồi, chỉ thấy trên con đường toàn là cây cối ngã ngổn ngang, còn có không ít thú vật đã chết, đa số là tránh né không kịp, bị cây đè chết. Tiếng huyền ảo mặt trước cũng càng lúc càng lớn, phảng phất còn có thanh âm niệm Phật hiệu.

Tiêu Dật Tài ngẩn người, thậm chí lẽ nào lại là Pháp Tướng sư huynh của Thiên Âm Tự đang ở đó? Đang lúc đắn đo, chỉ thấy đằng trước chợt nhoáng lên một đạo kim quang, một tiếng gầm long trời lở đất, nháy mắt như có một làn sóng âm thanh hữu hình chấn động không gian, tất cả tàng cây xung quanh đều rung lên, uy thế không phải giỡn chơi.

Tiêu Dật Tài lại biến sắc, đó là Phật môn Hàng Ma Hồng, nhưng có vẻ cấp bách, xem tình hình nhất định là không tốt đẹp gì, Thiên Âm Tự và Thanh Vân Môn quan hệ không như Phần Hương Cốc, Tiêu Dật Tài hơi trầm ngâm, chung quy vẫn xông ra, qua một tích tắc có tiếng gió phàn phật đằng sau, là Yến Hồng đã theo kịp.

Hai người bay giữa trời, thâu tóm cục trường qua một cái liếc mắt, đều không tránh khỏi bàng hoàng, tiếp theo đó là thất kinh.

Chỉ thấy giữa tràng quả nhiên có một vị tăng nhân mình khoác tăng bào Thiên Âm Tự, nhưng không phải là Pháp Tướng bình hòa ôn văn, mà là Pháp Thiện vạm vỡ khôi ngô. Giờ phút này chỉ thấy Pháp Thiện tăng bào toàn thân căng phồng lên, vũ lộng một cây "Kim Cương Hàng Ma Trượng" cực kỳ to lớn bay lượn như cuồng phong bạo vũ, kim quang lấp loáng, bao bọc lấy toàn thân, đồng thời miệng gầm hồng liên miên.

Người động thủ với y lại là một nữ tử mỹ mạo toàn thân vận hoàng y, mặt mày đáng yêu, khoé miệng nở nụ hàm tiếu, suối tóc đen tuyền phát phơ ngang vai, đôi mắt trong ngần ngời sáng, vừa nhìn là như bị chìm đắm trong đôi mắt đó, không còn muốn thoát ra nữa.

Tiêu Dật Tài mới nhìn về phía nàng ta chưa quá hai lần, trong lòng bỗng có một luồng cảm hứng, có

cảm giác giữa trời đất chỉ còn lại một mình nữ tử đó, thật muốn cùng nàng dất tay nhau trọn đời. May là y tu hành đã lâu năm, đạo hạnh không phải yếu, liền sức tĩnh trở lại, không khỏi thất kinh, thầm nhủ trong lòng: "Yêu nữ nào đây? Không ngờ lại có thuật mị tâm ghê gớm như vậy!".

Cục trường hiện tại Pháp Thiện tuy khí thế kinh người, nhưng Tiêu Dật Tài và Yên Hồng đều nhận thấy sắc mặt gã ửng đỏ, kỳ thực đã bị nữ tử mỹ lệ kia bức bách đến mức chỉ còn có thể gắng gượng phòng thủ, nếu không có viện binh, e rằng nửa canh giờ cũng không còn chịu đựng được nữa.

Tiêu Dật Tài và Yên Hồng đều ngấm ngấm thất kinh, trong lòng lại không có cách nào nghĩ ra nữ tử kia thật ra là ai, đạo hạnh không ngờ lại cao thâm đến mức có thể dồn một Pháp Thiện trong Thiên Âm Tự là đệ tử xuất sắc nhất ngoài Pháp Tướng ra vào thế có muốn thủ cũng thủ không nổi.

Thấy Pháp Thiện đã gần bại đến nơi, Tiêu Dật Tài và Yên Hồng liếc nhìn nhau, quát lên một tiếng, xông ra, ngự khởi tiên kiếm "Thất Tinh Kiếm" thành danh từ Thông Thiên Phong của Thanh Vân Môn, hóa thành một đạo bạch quang, từ trên đầu chẻ xuống. Bên cạnh, Yên Hồng cũng phát ra một luồng thanh khí, chính là pháp bảo "Thanh Linh Thạch" của nàng, gấp rút truy theo.

Nữ tử vận hoàng y nghe trên đầu đột nhiên vọng tới tiếng quát tháo, sắc mặt hơi có biến, trên mặt tựa như thoáng lướt nét giận, chỉ là bao nhiêu thứ phong tình, cho dù là giận dữ cũng hóa thành vẻ mỹ lệ kinh động nhân tâm, lợt lạt tô điểm trên bờ má, câu hồn người ta.

Tiêu Dật Tài dù sao cũng là đệ nhất đệ tử của Thanh Vân Môn ngày nay, mức độ cao thâm của đạo hạnh không phải tầm thường, Thất Tinh Kiếm kiếm quang trải khắp nơi, thân kiếm bay bổng tỏa ánh sáng bao trùm, nhắm ngay đầu mà bổ xuống, nữ tử nhú mày, không dám khinh địch, lại thấy đằng sau kiếm có một nữ nhân khác đạo hạnh xem ra cũng không thấp, bất đắc dĩ phải bay ngược về phía sau, đồng thời hữu thủ phát động, bất chợt phóng lên tung chảo, trên không đột nhiên có tử quang loé sáng, chói ngời lóa mắt, một pháp bảo màu tím kỳ dị ánh ngọc đằng đằng án trước thân nàng, va chạm mạnh vào Thất Tinh Kiếm và Thanh Linh Thạch.

"Bộp!".

Một tiếng vang đùng đục, nữ tử kia bay ngược trở lại phía sau, Tiêu Dật Tài và Yên Hồng đã hạ mình bên cạnh Pháp Thiện, Tiêu Dật Tài nhỏ giọng hỏi Pháp Thiện: "Pháp Thiện sư huynh, huynh không sao chứ?".

Pháp Thiện sắc mặt đỏ ửng, miệng thở hổn hển, một hồi sau mới bình tĩnh trở lại: "Tiêu sư huynh an tâm, nữ tử kia là yêu nữ Kim Bình Nhi của Ma giáo Hợp Hoan Phái, vô cùng lợi hại!".

Tiêu Dật Tài cùng Yên Hồng đều giật mình, mấy năm gần đây, Kim Bình Nhi trong Ma giáo có thể coi là nhân vật phong vân, cùng Tần Vô Viêm, Quỷ Lệ ba người được liệt xưng là Tam công tử, bị người trong chính đạo trong tâm can coi là đại họa. Không ngờ hôm nay gặp mặt lại là một nữ tử diễm lệ tuyệt luân, bất quá nhớ lại vẻ mị hoặc kịch liệt khôn cùng hồi nãy khi mới gặp nàng, Tiêu Dật Tài liền hầu như tin chắc nàng chính là Kim Bình Nhi xuất thân từ Hợp Hoan Phái.

Kim Bình Nhi đứng đằng kia, trong đầu thật đang giận dữ, vốn là sau khi nàng tiến vào vùng trong của Tử Trạch, đi lục lọi mấy ngày không có manh mối gì, hôm nay lại đụng phải Pháp Thiện hòa thượng đi lạc đường, hai người vừa nói đã gây, liền động thủ.

Pháp Thiện tu hành lâu năm, một thân Phật môn đạo pháp, thế hệ trẻ ở Thiên Âm Tự ngoại trừ Pháp Tướng kỳ tài trời sinh ra, gã tất cũng là người xếp hạng hai, chỉ là Kim Bình Nhi lại càng lợi hại hơn, vừa lên là đột ngột đôi mắt mê mị nheo như đường tơ, cho dù Pháp Thiện Phật môn định lực thâm hậu cũng bất thành linh không kịp phòng bị mà chịu khuất mình dưới "Mị Tâm Thuật" bí truyền của Ma giáo Hợp Hoan Phái, nhất thời tâm ý rung động, một thân đạo pháp mười thành chỉ còn lại sáu thành.

Từ đó trở đi dưới thế công có vẻ như nhẹ nhàng uyển chuyển mà vô cùng nhanh độc của Kim Bình Nhi, Pháp Thiện chỉ còn nước kiệt lực cố thủ, bảo vệ linh đài, gắng gượng cầm cự, nhưng nếu không có Tiêu Dật Tài và Yến Hồng kịp thời xông ra, e rằng bữa nay Pháp Thiện đã bị Kim Bình Nhi hàng phục, phé mất hết tu hành bấy lâu nay, chịu sự khống chế của Mị Tâm Thuật, trọn đời chịu phục tùng nghe theo mệnh lệnh của Kim Bình Nhi.

Giờ Kim Bình Nhi đang nhìn lên nhìn xuống người Tiêu Dật Tài mấy lượt, chột cười lên, thanh âm nhỏ nhẹ dịu dàng thốt: "Vị công tử này không biết có thù oán gì với tôi, mới vừa ra tay đã đánh nặng như vậy, bộ muốn dòn tiểu nữ vào tử địa sao?".

Tiêu Dật Tài liếc về phía nàng, lại thấy ánh mắt của nàng trong ngần, ngời ngời sáng chói, như sao sáng lấp lánh giữa trời đêm, thật khiến cho người ta động tâm xao xuyến. Lòng bàn tay của Tiêu Dật Tài không khỏi toát mồ hôi lạnh, cổ trắn định tâm thần, không nhìn thẳng vào mắt nàng nữa, hững hờ đáp: "Thì ra cô nương là môn hạ của Ma giáo Hợp Hoan Phái, Kim Bình Nhi đại danh vang vọng, đã hâm mộ đại danh từ lâu!".

Kim Bình Nhi mỉm cười: "Ồ, người nhận ra tôi?".

Tiêu Dật Tài đáp: "Tại hạ cũng chỉ mới biết về cô nương ngày hôm nay, chỉ là Pháp Thiện đại sư là môn hạ của Thiên Âm Tự, cũng là người trong chính đạo với Thanh Vân Môn của tôi, tại hạ đánh cô nương dĩ nhiên là chuyện phải làm".

Kim Bình Nhi hơi nhíu mày, liền mỉm cười hỏi: "Nói như vậy, phải xin thỉnh giáo công tử là cao nhân của mạch nào trong Thanh Vân Môn?".

Tiêu Dật Tài đáp: "Không dám, tại hạ là Tiêu Dật Tài của Thanh Vân Môn Thông Thiên Phong, còn đây là Yến Hồng cô nương của Phần Hương Cốc".

Kim Bình Nhi đưa mắt nhìn sang Yến Hồng, thấy dung mạo của nàng ta cũng rất mỹ lệ, không khỏi nhìn kỹ thêm lần nữa. Yến Hồng đạo hạnh luôn ngang hàng với Lý Tuân trong thế hệ trẻ của Phần Hương Cốc, chỉ là nàng khiêm tốn, không muốn đi ra ngoài, luôn luôn có sự vụ gì đều để cho Lý Tuân ra mặt liệu lý. Giờ đã có Tiêu Dật Tài ở đây, nàng cũng một mực không nói gì.

Chỉ là hiện tại bị Kim Bình Nhi nhìn soi mói hai lượt, nàng cũng không khỏi đưa mắt nhìn lại Kim

Bình Nhi, không ngờ chỉ một cái nhìn trả đó lại thấy da thịt trắng mịn, mặt mày cân xứng của nữ tử mỹ lệ kia, một chút xíu thời gian thôi cũng đã khiến nàng không khỏi cảm thấy hơi hôn mê trong đầu, không khỏi giật mình thất kinh, đồng thời trên mặt ửng hồng, ngầm nghĩ yêu thuật của Ma giáo thật là vô sỉ tà môn, mình là thân nữ nhi không ngờ cũng bị dụ hoặc!

oOo

Hồi nãy lúc bọn Tiêu Dật Tài tới đây, bầu trời đã nhuộm chín hoàng hôn vàng sạm, nói chuyện nãy giờ, trời lại càng tối hơn.

Kim Bình Nhi cười cười đứng đối diện với bọn Tiêu Dật Tài ba người, trong lòng thầm tính toán: tu hành của một kiếm hồi nãy, Tiêu Dật Tài này đạo hạnh xem ra không phải chơi, hơn nữa bên cạnh còn có hai người, mình tuy không sợ, nhưng Tử Trạch dị bảo còn chưa xuất hiện, tranh giành vô vị với bọn họ như vậy thật là không khôn ngoan gì.

Nghĩ vậy, nàng liền đi đến quyết định. Bên kia Tiêu Dật Tài nhìn sắc mặt của nàng, chợt bước tới một bước, đang muốn nói gì đó, nhưng ngay lúc đó sấm tuốt bên trong Tử Trạch nơi mưa đổ không ngừng chợt truyền đến một tiếng vọng như cộp gươm vang dội!

Tiếng vọng đó to đến mức cả Phật môn Hàng Ma Nộ Hồng của Pháp Thiện hồi nãy cũng như là tiếng của một đứa trẻ vậy, căn bản không thể so bì được.

Liền lập tức, mây gió trên trời tựa hồ vùn vụt cuộn cuộn theo một tốc độ lốc xoáy biến ảo, mây ùn ùn kéo tới, tầng tầng lớp lớp như sóng biển ồ ạt đổ xô.

Đất trời biến sắc.

Chúng nhân kinh hãi!

Thanh âm đó đập vào đầu óc như một quả chùy, có đứng cũng đứng không vững được.

Sau đó, đang lúc mọi người kinh ngạc chăm chú nhìn, sấm kín trong bóng tối xa xăm chợt bốc lên một đạo ánh sáng vàng chói lọi diệu mắt, càng lúc càng sáng, càng lúc càng lớn ra, hóa thành một cột sáng vàng khổng lồ khôn lường, trong một sát na đã chiếu ngời trên trời dưới đất, chỗ nào cũng toàn là ánh sáng vàng, mây là mây vàng, cây là cây vàng!

Bọn Tiêu Dật Tài, Kim Bình Nhi bốn người bị thiên địa kỳ quan đó nhiếp hồn, nhất thời quên luôn thân phận đối địch, ngẩng đầu đổi mắt nhìn, lại thấy cột sáng vàng càng lúc càng chói lọi chiếu sáng, đến mức cơ hồ không thể nhìn được nữa, mây gió từ tận chân trời càng lúc càng ùn ùn ồ ạt tích tụ một cách kịch liệt, vây quay cột sáng vàng mà xoáy lốc không ngừng, hình thành một dòng xoáy khổng lồ bị ánh sáng vàng chiếu xuyên.

Dưới cảnh tượng hùng tráng đó, đất trời như rập đầu, phảng phất có vật gì chí tôn chí quý khiến cho người ta không tránh khỏi sinh lòng tôn kính.

Sau một hồi lâu, cột sáng vàng đột ngột xuất hiện từ từ diệu lại, yếu xuống liền, phảng phất thành linh mà đến, rồi đi cũng nhanh chóng, chỉ không đầy một khắc, cảnh tượng mây gió vùn vũ kinh thiên động

địa hồi nãy đã thu hồi trở lại vào bóng tối như cá kình hút nước.

Ánh sáng chói lọi lại biến mất trong bóng tối thâm thúy bao trùm mặt đất.

Kim Bình Nhi và bọn Tiêu Dật Tài đều là những người tâm tư linh xảo, trong nháy mắt liền nhớ đến đó rõ ràng là điềm báo dị bảo xuất thế truyền miệng khắp nơi, hôm nay tận mắt chứng kiến, khí thế ghê gớm của điềm báo sự xuất thế của dị bảo đó thật có thể dùng bốn chữ "không tưởng tượng được" mà hình dung, thật không biết dị bảo kia là vật gì đây?

So đi sánh lại, cuộc tranh đấu ở đây thật là quá nhỏ nhoi không đáng kể, cơ hồ không hện mà cùng một lúc, Kim Bình Nhi, Tiêu Dật Tài, Yến Hồng đồng thời phi thân bay đi, nhắm hướng cột sáng vàng hồi nãy mà phóng tới, chỉ có Pháp Thiện hơi chần chừ, nhưng cũng vội vã đi theo.

Trong bóng tối, bọn họ hóa thành bốn đạo hào quang bay đi, tuy cột sáng vàng hồi nãy quy mô to tát, cũng vô phương nhận được vị trí cụ thể, nhưng dị bảo đã xuất thế, hiển nhiên là ngay đằng trước, vừa nghĩ tới đó, những người dày dặn tu hành chuyên cần tu luyện có tránh khỏi được động lòng động tâm không?

o0o

Ở một góc khác của Tử Trạch, bao nhiêu tàng cây rậm rạp dày kín bị gió bão do cột sáng vàng dẫn dắt thổi ngã rạp sang cả một bên, chỉ còn có Thanh Long và U Cơ còn có thể gồng mình đứng vững, chìm nổi theo gió, không động chút nào.

Tới khi thiên địa kỳ cảnh hoành tráng đó dần dần cuộn thu lại, Thanh Long mới thở phào một hơi, thở dài thốt: "Thiên địa tạo hóa vô cùng vô tận, thật không phải là thứ những người phàm như bọn ta có thể tra cứu tìm tòi. Ta ngày xưa tự phụ mình bác học, nào ngờ thấy kỳ cảnh hôm nay mới biết thế gian vạn vật thật là thiên ngoại hữu thiên!".

U Cơ từ từ thu hồi mục quang, vì có khăn sa đen che mặt, nhìn không rõ bộ dạng của nàng, chỉ nghe nàng qua một hồi mới hờ hững nói: "Kim mang hiện thế, Hoàng Điều tất xuất! (Ánh vàng xuất hiện, Chim Vàng tất sẽ ra mặt) Câu nói đó đã khắc trong Minh văn trên Phục Long Đỉnh. Chỉ là con Hoàng Điều đó là thần thú đời thượng cổ, là cửu thiên linh điều, cả quyển sách cổ Thần Ma Chí Dị cũng tán tụng nó không ngưng, lẽ nào bọn ta thật có thể đối phó nó sao?".

Thanh Long mỉm cười: "Tam muội, muội hà tất phải lo lắng. Năm xưa trên Đông Hải Lưu Ba Sơn, Quỷ Tông Tông chủ lần đầu tiên vận dụng "Khôn Long Khuyết" khắc trong Minh văn trên Phục Long Đỉnh, bằng vào thần lực cổ xưa của Phục Long Đỉnh mà nhất cử thu phục được dị thú Quỷ Ngưu, mới biết "Tứ Linh Huyết Trận" trên Phục Long Đỉnh đó quả thật là kỳ hiệu quý thần khó đoán. Hôm nay vạn sự đã lo liệu sẵn, cả Quỷ Vương Tông chủ cũng yên tâm để cho bọn ta đi, muội còn tư lự gì nữa, lẽ nào không tin Quỷ Vương Tông chủ sao?".

U Cơ trầm mặc một hồi lâu, buồn bã thốt: "Tông chủ hùng tài đại lược, tôi luôn luôn kính trọng, sao lại có thể hoài nghi cho được. Chỉ là... tôi luôn có cảm giác... Tứ Linh Huyết Trận mấy vật quý dị khôn

lường này, bọn ta hà tất đi...".

Thanh Long hơi biến sắc, chột ngắt lời: "Tam muội, mấy chuyện này không phải muội và ta có thể nghị luận được, sau này trước mặt người ngoài ngàn vạn lần không nên nói tới!".

Khăn che mặt của U Cơ hơi động đậy, nhìn Thanh Long, chỉ thấy gã đang nhíu mày, mặt mày nghiêm túc, cho nên không khỏi trầm mặc trở lại, liền chậm chậm gật đầu.

Thanh Long tới lúc đó mới yên tâm, liền từ tốn thốt: "Tam muội, muội đừng trách ta, kỳ thực những năm gần đây, đặc biệt là sau khi xảy ra chuyện Bích Dao tiểu thư, Quý Vương Tông chủ tính tình cũng dần dần có biến hóa, tuy ngày thường đối đãi với bọn ta vẫn tôn trọng khách khí, nhưng ta thấy ông ta bình thời xử sự quyết đoán, sát ý dĩ nhiên là càng thịnh, bọn ta vẫn là kẻ dưới, bề trên khó đoán, phải cẩn thận là hơn".

U Cơ lẳng lặng nói: "Được, đại ca, tôi biết rồi".

Thanh Long nhìn nàng, lại từ từ xoay người, trầm mặc một hồi, chột hỏi: "Cũng không biết Quý Lệ hãn hiện đang ở chỗ nào trong Tử Trạch?".

U Cơ đứng đằng sau gã, nhìn về phía trước, giờ này bóng tối mênh mông, cột sáng vàng kinh thiên động địa hồi nãy dĩ nhiên đã biến mất, chỉ còn lại một màn hắc ám, nhin không được hỏi: "Đại ca, Quý Vương Tông chủ không phải là luôn luôn tín nhiệm Quý Lệ nhất sao? Tại sao lần này không ngờ lại không nói cho hãn biết bọn ta sẽ đến đây? Sao không nói cho hãn biết mục đích của bọn ta?".

Thanh Long quay đầu lại nhìn U Cơ, không nói gì.

U Cơ phảng phất ngây người, tựa hồi đang nghĩ ngợi gì đó, liền ngược đầu lên nhìn đằng xa, thấp thoáng nghe thanh âm của nàng lan man: "Lại không thể nói ra...".

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 100

Cự thụ

Bầu trời dần dần sáng trở lại.

Mưa đã tạnh gió đã ngừng, những tia sáng ban mai đầu tiên, xuyên qua tầng mây dày đặc và cả vùng vụ khí mênh mang trong Tử Trạch, lác đác rải rắc xuống mặt đất.

Trong rừng sâu, khắp nơi bao phủ một màn yên lặng, nhưng chậm chậm, cùng với những tia sáng, dần dần sôi lên huyên náo trở lại. Tại địa phương vô danh này, vang lên tiếng chim hót đầu tiên xé rách màn không khí thâm tĩnh. Đồng thời, những tia sáng rực rỡ xuyên qua kẽ lá, cành cây rải xuống mặt đất như hồi sinh cả vùng rừng rậm đang chìm trong bóng đêm triền miên, gần xa đâu đây, khắp nơi bùng lên những tiếng chim tìm đàn tiếng thú gọi bầy, đón chào ngày mới.

Thời khắc ấy, sâu trong rừng, một màn vụ khí màu bạc trắng đang phủ mờ, người đi giữa rừng, cảm giác ẩm ướt vẫn phảng phất như cô đọng trên mặt. Lại thêm bầu không khí rừng trong lành, hòa nhập vào cơ thể, gột rửa bụi đường.

Quý lệ hít sâu lấy một hơi không khí buổi sớm, sắc mặt tịnh vẫn không có biểu tình gì, nhìn về phía trước, trên vai gã, Tiểu Hôi đang lười biếng vươn vai duỗi lưng.

Phía trước cách địa phương đó mười trượng, hướng đạo kim quang xuất hiện đêm trước, nay bỗng lại bị che phủ bởi màn vụ khí, u u mang mang, khiến người ta không sao nhìn rõ được. Chỉ là vụ khí này khác với chướng khí ở bờ Tử Trạch hôm trước, màu sắc tịnh không xám xịt mà trắng thuần như bạc. Xa xa nhìn lại, chỉ thấy khu rừng trước mắt bị lớp vụ khí này mờ nhẹ bao phủ, những sợi sương sợi khói đan xen với nhau, trùng trùng điệp điệp.

Nơi đó, có thể là nơi chứa dị bảo !

Quý lệ từ từ quay đầu, nhìn sang bên cạnh, Lục Tuyết Kỳ đã đứng đó từ lâu cách hẳn hai trượng, một thân y phục trắng như tuyết, lặng lẽ nhìn về phía màn vụ khí.

Bọn họ, chung quy tịnh vẫn không động thủ.

Cả đêm trước, ngoài một chút kích động lạ lùng lúc mới gặp lại, giữa hai người bọn họ, tựa chung vẫn chỉ có sự đợi chờ trầm mặc.

Khoảng cách giữa hai người không quá hai trượng, phảng phất lại giống như tình cảnh ở vùng vực thẳm “Tử Linh Uyên” năm nào, đã in sâu trong lòng, khắc đậm trong tim.

Thời khắc vô số đạo kim quang xán lạn huy hoàng xuất hiện chọc thẳng lên trời, hai nhân ảnh quay lại

ngây dại ngẩn nhìn, ánh kim quang rực rỡ phản chiếu lên mặt họ, ở tại địa phương lạ lùng này, lặng lẽ nhìn đi, cảm giác sao bỗng phân chia lạnh lẽo.

Dĩ vãng của ngày trước, rút cuộc cũng đã thay đổi ?

Lục Tuyết Kỳ khẽ run nhẹ, quay đầu trở lại, tiếp lấy mục quang của Quỷ Lệ, nhãn tình nàng trong vắt như thu thủy, đồng tử sáng ngời mà sâu thẳm, bỗng thấy ngân ngấn như có ánh nước, nhưng không ai nhìn thấy.

Nàng nhìn lại người con trai đó, dáng gã đứng giữa rừng, lúc này sao gầy guộc mà khắc khổ, nàng tự chung cũng phải nhận ra, gã không còn là người thiếu niên năm nào.

Gương mặt quen thuộc ấy, nay sao tang thương và trầm tĩnh, còn đâu nữa những nét thơ ngây vui vẻ.

Nàng khẽ cúi đầu, ánh mắt như nước, dừng lại ở Thiên Gia thần kiếm trên tay, phảng phất như tưởng nhớ, một lúc sau, mới nhẹ nhàng nói : “Người đã trở lại ?!”

Nàng không tiến tới, không cử động, thậm chí cả biểu tình trên mặt cũng không có một chút biến hóa, chỉ có bàn tay nắm Thiên Gia khẽ run, những ngón tay thon dài mảnh khảnh khẽ xiết chặt.

“Trương sư đệ!” Nàng nhè nhẹ, nhè nhẹ nói:

“Người đã trở lại ?”

Bốn chữ đó, nhẹ nhàng như gió ban mai, vây quanh hắn, bỗng biến thành như đá tảng, từng viên từng viên đá kích thâm tâm gã

Quỷ Lệ hít sâu, nhắm đôi mắt. Phệ hồn lạnh lẽo trong tay áo, vẫn nằm đó trong tay, như một người bạn trung thành, không bao giờ lìa xa hắn.

Khoảnh khắc đó tưởng chừng như vĩnh cửu.

Gã chợt mở mắt, khẽ cười nhẹ, rồi từ từ nói: “Tính danh đó, lâu nay ta đã không dùng.”

Khóe miệng Lục Tuyết Kỳ khẽ giật, chậm chậm tiến tới, nhưng chung quy vẫn không nói gì, trầm mặc.

Hai người vẫn tiếp tục đứng như vậy, khoảng cách giữa bọn họ, lúc này phảng phất sao xa cách và phân chia quá. Ánh sáng ban mai rọi vào khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, chậm chậm tan ra để lộ rõ vẻ đẹp diên đảo tâm hồn, làn sương trắng trong rừng, tựa hồ như bị nàng hấp dẫn, quán quít vây quanh.

Trong nháy mắt, gương mặt đó, tựa hồ như nhạt nhòa dần.

Lục Tuyết Kỳ quay người, bắt đầu cất bước, một lời cũng không nói thêm, nhằm thẳng hướng mê vụ mà tiến, bỏ lại gã phía sau.

Chỉ là, lúc thân ảnh nàng dần dần mờ đi sau đám mê vụ, bỗng nhiên nghe thấy tiếng gã vang lên, “Người sẽ giết ta chứ?”

Dáng nàng, biến mất trong vùng mê vụ bạc trắng, lúc này không ai có thể nhìn thấy nhãn tình, biểu tình và thân thể nàng.

Bỏ lại con người trầm mặc giữa ban mai, không biết bao lâu sau, từ trong mê vụ thanh âm nàng truyền lại: “Ta sẽ, nên người cứ việc giết ta khi có cơ hội...”

Trời đã sáng hẳn, nhưng cảm giác đi trong vùng sương mù dày đặc này, thật vẫn rất âm u. Lớp vụ khí ở địa phương này dày đặc hơn hẳn những nơi khác, mắt thường không thể nhìn xa được.

Quý Lệ đi ở giữa rừng, đột nhiên phát giác ra nơi này ngoài có vụ khí dày đặc ra, mặc dù cũng là rừng rậm, nhưng so với vùng ngoài thì hoàn toàn khác hẳn. Trừ những cây đại thụ mọc thẳng, vượt lên cao vun vút trong vùng vụ khí, trên mặt đất rất ít hiện diện những loại thảo mộc khác, chẳng biết có phải do ở đây vụ khí quá dày, ánh dương quang không thể chiếu tới được.

Nhưng đáng ngạc nhiên nhất, đó là vô số độc trùng mãnh thú, kì hoa dị thảo của vùng rừng rậm Tử Trạch đột nhiên biến mất hết. Quý Lệ đi trong rừng cả nửa ngày, vẫn không thấy bóng dáng một con độc trùng nào cả.

Nơi đây, tưởng như không có sinh vật nào tồn tại được, khắp nơi bao phủ một vùng tử khí trầm trầm. Quý Lệ cau mặt nhíu mày, tiếp tục phía trước mà đi. Trên vai, Tiểu Hôi lúc này đã an tĩnh đi nhiều, tay nắm chặt lấy y phục hẳn, nhưng đôi mắt vẫn liên lảo đảo qua đảo lại nhìn bốn phía. Nhưng cũng vì không có các loài dị thảo, cộng với độc trùng dị thú phiền nhiễu, việc đi bộ chớ nên dễ dàng đi nhiều. Từ khi vào Tử Trạch tới giờ, việc đi lại dễ dàng như vậy quả là lần đầu tiên.

Lục Tuyết Kỳ xâm nhập vùng vụ khí trước hẳn, Quý Lệ đứng ngoài cố ý đợi một lúc lâu, sau đó mới đi theo, thành thử, lúc này không thể biết được nàng ở nơi đâu.

Chỉ là, trong lúc hẩn đi vòng quanh trong rừng, còn chú ý quan sát khu vực xung quanh xem có xuất hiện điều gì khác lạ, trong đầu bỗng xuất hiện hình ảnh người bạch y thiếu nữ.

”Người đã trở về?” Quý Lệ tự nói thầm với bản thân.

Thanh Vân Sơn, Đại Trúc Phong, Thủ Tĩnh Đường, Tiểu Viện, Trúc Lâm...

Khóe miệng gã khẽ nhếch lên, tạo thành nụ cười cay đắng: “Ta đã không thể trở về rồi, phải không, Tiểu Hôi?”

”Chí, chí” Tiểu Hôi khẽ kêu hai tiếng, không hiểu là mang ý tứ gì !?

Quý Lệ đưa tay, vuốt ve Tiểu Hôi, một phút sau, phấn chấn tinh thần, cười xòa một tiếng, cất bước dài, nhằm thẳng hướng mê vụ mà tiến.

Lần đi này, cũng chỉ mất có nửa thời gian, trong rừng lúc này toàn thấy những cây đại thụ thô to phải mất đến hai người ôm. Quý Lệ nhìn mà thấy kinh tâm động phách.

Mười năm trở lại, sau trận chiến ở Thanh Vân Sơn năm nào, trên người gã luôn mang theo Phệ Huyết Châu và Nhiếp Hồn Bồng nên dần dần bị ảnh hưởng, ngoài việc chú tâm tu hành, tính tình gã dần dần thay đổi, hung sát lộ khí lộ ra ngoài. Tuy nhiên, hẩn lại theo Quý Vương học thêm các kiến thức khác. Quý Vương Tông chủ đời này, thật là kỳ tài xuất thế, không chỉ đạo pháp cực cao, mà còn đọc rộng hiểu nhiều, thông tuệ tất cả các kỳ sự trên thế gian.

Cũng vì quan hệ với Bích Dao, Quý Vương đối với hẩn như người thân, hết lòng hết dạ, quyết tâm bồi tài, nên Quý Lệ hôm nay không chỉ đạo pháp cao thâm, kiến thức cũng vô cùng lịch duyệt, so với tên

tiểu đệ tử vô tri tại Thanh Vân Môn năm nào thật một trời một vực.

Gã lúc này đang quan sát những thân cây đại thụ, kỳ thực những loại cây ở đây đều không phải là quý hiếm, tại đây thấy có dẻ, phong, hòe đứng từng lớp, ngoài ra còn thấy các loại cây thường gặp ngoài Tử Trạch. Nhưng kinh dị nhất là những chủng loại này ở đây đều đặc biệt to lớn, thường nhật đạt được bằng nửa to lòn này cũng là đặc biệt lắm rồi, huống hồ có đến hàng trăm thân cây khổng lồ tụ hội tại đây.

Kỳ quái hơn, nơi có những đại thụ này, đáng ra phải rất mờ mịt, nhưng dưới màn vụ khí dày đặc này, những loài thảo mộc khác trước vẫn thịnh vượng xuất hiện, nay đã hoàn toàn biến mất. Trên mặt đất lúc này, trừ những rễ cây gân guốc, với loại đất vàng vàng hơi xốp, đến một ngọn cỏ cũng không thấy.

Dưới vùng vụ khí lạnh lẽo, một màn tử khí trùng trùng bao phủ

Quý Lệ nhíu sâu đôi mày, trầm ngâm một lúc lâu, quan sát xung quanh, chỉ thấy những thân cây trùng trùng điệp điệp như những cây cột chống trời, mọc thẳng cao vút, phảng phất như thấy mình đã lạc vào một mê cung.

Gã phát tay áo, khởi động toàn thân, không muốn ở lại địa phương quý dị này nữa, ngự khởi Phệ Hồn, nhập vào ánh sáng xanh đen, bay về phía trước.

Khởi đầu tốc độ rất nhanh, nhưng sợ rằng dị bảo có khả năng nằm tại vùng phụ cận, Quý Lệ tịnh không bay lên trên hẳn, mà chỉ phi hành cách mặt đất có sáu xích, một bên phi hành, một bên cẩn thận quan sát mặt đất.

Thời gian dần trôi, trong rừng vẫn bao phủ một màn tĩnh lặng, chỉ có âm thanh gã phi hành trên không, vang vọng trong rừng. Quý Lệ càng vào sâu trong rừng, những thân cây càng trở nên to lớn phi thường, mục quang hẳn lúc này không thể nhìn bao quát hết được, thân cây dễ phải to bằng sáu bảy người ôm. Những cây đại thụ ở đây, dễ phải thọ từ sáu bảy trăm năm đến nghìn năm

Màn quý khí dày đặc trên không trung bỗng tan dần tan, thân hình Quý Lệ, đột nhiên dừng lại.

Thời khắc này bỗng như ngưng đọng lại, vùng mê vụ dày đặc này, phảng phất như có tự ngàn xưa, sống cùng khu rừng từ thừa khai thiên lập địa tựa hồ như đang tan đi không còn dấu vết

Trong vùng rừng rậm u tối, Quý Lệ bay lên cao, đứng giữa không trung, nhìn về phía trước

Trước mặt hẳn, một bức tường ngạo nghễ đứng.

Một bức tường gỗ !

Trên bức tường ẩn hiện vân gỗ thô ráp, cứng rắn với nhiều rãnh nhỏ, trong mê vụ đột nhiên xuất hiện, một bức tường gỗ cao đến ba trượng, như sừng rồng nằm hiên ngang giữa rừng, ăn sâu xuống mặt đất

Quý Lệ lạnh lùng nhìn, không cử động, cẩn thận ước lượng bức tường gỗ này, khóe mắt khẽ giật, Sau đó, gã chậm chậm di động thân hình, bước lại, tay nhẹ vuốt lên bức tường.

Ngay lúc tiếp xúc, đạo mộc tường truyền lại một cảm giác thô ráp ôn hòa, trong tâm Quý Lệ hình như nghĩ ra điều gì đó, nhưng không dám tin. Hắn thu tay lại, bay dọc theo bức tường này.

Vùng vụ khí trắng phía trước dần dần tan, sau đó ngưng kết lại phía sau, bức tường gỗ này càng lúc càng cao, càng lúc càng dày, dần dần biến đổi thành một khối hình tròn, từ từ cao vút lên không trung. Cuối cùng, tại độ cao sáu trượng, tại điểm cuối của đoạn tường này, thân ảnh Quỷ Lệ dừng lại hạ xuống. Hắn hít sâu vào, tựa chung vẫn vô pháp tự trấn tĩnh tâm thần, tim đánh trống ngực thình thình, ngay trước mắt gã, xuyên ra từ vùng mê vụ, một vật thể khổng lồ hiện ra trước mặt gã. Bức tường gỗ khổng lồ ấy, nằm trong vùng mê vụ, đã hài hòa dung nhập vào một vật thể to lớn hơn. Trên không trung, đột nhiên xuất hiện một đạo dương quang từ trong vùng vụ khí chiếu xuống, nhưng sau đó lại lập tắt ngóm, bị che khuất bởi đám vụ khí dày đặc. Quỷ Lệ chung quy cũng khẳng định được nỗi nghi ngờ trong tim lúc trước. Bức tường gỗ khổng lồ này, đích thị là một cái rễ cây.

Mê vụ trùng trùng, phiêu đảng bất định, sự kinh ngạc làm hắn thở hỗn hển, ngẩng đầu lên nhìn, mục quang như muốn xuyên qua vùng mê vụ, nhìn lên phía trên. Phảng phất như từ trên không trung phát ra một đạo sấm sét rầm rĩ, toàn vùng rừng rậm như bị rung chuyển, xuất hiện trước mặt hắn, là một cây đại thụ khổng lồ vượt quá sức tưởng tượng của loài người, đang bị che phủ mờ bởi lớp vụ khí dày đặc này. Thân cây to lớn đến nỗi không nhìn thấy biên giới, bọc bởi một lớp vỏ thô ráp, nhìn như một ngọn núi nguy nga cao chót vót, mọc lên tới tận trời, nhập trong vùng vụ khí, giống như một cái dùi, khoan thẳng vào mây.

Đứng trước cây đại thụ này, Quỷ Lệ cảm giác mình như một con kiến, không đáng để nhắc tới. Chỉ nội một cái rễ cây đã gồ lên cao tới sáu trượng, toàn bộ thân cây không biết là to lớn tới mức nào!?

Quỷ Lệ từ từ thu hồi mục quang, lúc này, trên vai Tiểu Hôi thấp giọng kêu lên vài tiếng, tựa hồ như cảm thấy bất an. Quỷ Lệ nhẹ nghiêng đầu, chằm chằm nói : “Thiên hạ rộng lớn, không thiếu những điều kỳ dị, chúng ta quả nhiên chỉ là ếch ngồi đáy giếng. Tiểu Hôi, Chúng ta đi! Xem xem cây đại thụ này to lớn dường nào!”

Dưới chân, Phệ Hồn phát xuất những tia sáng xanh đen trở lại, giây sau, chuyển mình hướng lên, Quỷ Lệ hú lên một tiếng, cùng với âm thanh phá không đó, một người một khỉ phóng thẳng lên trời, nhập vào vùng mê vụ trùng trùng.

Từng đợt gió vượt qua mặt, tốc độ phi hành nhanh và lãng lệ vô cùng. Trong vùng mê vụ này, ngược lại với lúc mới vào Tử Trạch, tình cảnh lúc đó bị ngăn trở bởi một lớp chướng khí, không giống như bây giờ, một là vụ khí này không phải độc khí, hai là có thể nhìn xa hơn. Chỉ là những lớp mê vụ trùng trùng, bốc lên rất cao, Quỷ Lệ men theo thân cây to lớn phi thường này mà bay lên, bay lên cả nửa ngày thì bỗng thấy mê vụ nhạt dần rồi hoàn toàn tiêu tán hết, phải chăng đây là chỗ giáp giới của mê vụ và những tầng mây!?

Đồng thời, Quỷ Lệ cũng chú ý tới những cành cây trồi ra trên thân cây. Lúc còn ở dưới mặt đất, tự nhiên là gốc cây, đã to thô vô pháp tưởng tượng, nhưng trên đó, ngoài lớp vỏ thô ráp ra, không thấy gì cả.

Sau khi phi hành được một lúc lâu, các cành cây bắt đầu xuất hiện trên thân cây, nhưng gây sự chú ý nhất, thật ra đã xuất hiện từ lúc trước, rằng rịt quấn trên lớp vỏ cây là các loại thực vật kỳ dị tựa như cây dây leo, tung hoành đấp đỏi, các phiến lá cực đại, mọc ra trên cành cây. Ẩn cạnh những phiến lá là những đóa hoa muôn sắc, hồng có, vàng có, da cam có, tím có, nhìn bắt mắt vô cùng, rung rinh trong gió, phảng phất như ẩn tàng mùi hương thoang thoảng.

Dù vậy tới thời khắc này, hắn không ngờ vẫn vô pháp hoàn toàn nhìn thấy rõ được thân cây này thực ra là to lớn bao nhiêu?

Tạo hóa thật chi kỳ, thật tại vô phương suy cứu, trước mặt một thân như vậy, chỉ sợ đến nay đã có nghìn vạn năm tuổi, mới trở nên to lớn như vậy !

” Hú.....!”

Tiếng thét phá không, nhưng tia sáng xanh đen thêm động, từ trong mê vụ xung phát bắn ra ngoài. Vụ khí dưới chân cùng với trên thân ảnh, phiêu động tản về phía sau, nhè nhè tan ra chảy xuống, phảng phất phiêu du

Quỷ Lệ rút cục cũng thoát ra khỏi vùng mê vụ

Thiên địa, thông nhiên mở rộng.

Thiên không xanh thẳm, vạn dặm xunh quanh mênh mênh mang mang không có một áng mây nào, trời xanh như ngọc vừa được gột rửa, nhưng dưới chân bành vụ phiêu diêu, quán quít xunh quanh đại thụ, càng gần về phía đại thụ, vụ khí càng dày đặc.

Lúc này, Quỷ Lệ đứng giữa không trung, chung quy cũng nhìn thấy được rõ ràng được hình dáng đại thụ. Mặc dù ở trên cao như vậy, trước mắt gã vẫn là lớp vỏ cây thô ráp cùng với những cây dây leo chằng chịt dài đến cả trăm trượng, đứng tại cự ly này, nhìn cây đại thụ trước mặt thật tịnh không giống cây, mà là một ngọn núi đứng ngạo nghễ chọc trời

Tuy nhiên, đây đích thực là một cái cây

Hơn nữa, thân cây vẫn phát triển lên trên, từ thân cây khổng lồ là những cành cây thô đại mọc ra hùng vĩ đến kinh tâm động phách, y như những cây bút vút thẳng lên trời.

Quỷ Lệ lắc đầu, từ xa nhìn lại, đứng giữa sự sâu thẳm của bầu trời, phảng phất hẳn lại thấy có chút lạnh lẽo tê lương.

Gã chột cười, nhìn lên trời xanh

Một nam nhân, đứng trong khung cảnh như vậy, lẽ nào lại không sinh ra hào khí?

Hắn phi thân lên trên, phá không mà đi

Tốc độ càng lúc càng nhanh, những cơn gió tạt vào mặt hắt như dao

Càng lên trên cao, thân cây dần dần bé đi, đến một lúc sau, thân cây lại nhỏ đi nữa chỉ còn khoảng mười trượng, mặc dù vậy vẫn kinh hãi thế tục. Thời khắc này, những cụm mây từ từ xuất hiện, bất thời phiêu đảng quanh những cành cây khổng lồ

Cây đại thụ này, giống như trong truyền thuyết thượng cổ, là một cái thang bắc thẳng lên trời

Phi hành lên trên thêm năm mươi trượng, thân hình Quỷ Lệ, chung quy cũng dừng lại, trước mặt gã, thân cây đang thẳng tắp bỗng tách ra thành hai hướng, phát triển thành hai bên trái phải

Quỷ Lệ trầm ngâm một khắc, từ từ phi hành qua, hạ chân lên thân cây khổng lồ này

Nói là cành cây, kỳ thật cành cây này thật giống một cái cầu hơn, giả tỷ có một tá người đứng trên cành cây này cũng không hề trật trội.

Quỷ Lệ vừa đặt chân lên cành cây, “Chí” Tiểu Hôi kêu lên một tiếng, rồi lập tức trèo xuống, đầu quay đi quay lại nhìn bốn phía, cẩn thận nhảy lên trên cành cây chạy tới chạy lui, hiển nhiên lộ rõ vẻ hiếu kỳ, lần đầu tiên nhìn thấy đại thụ to lớn dường này, mặc dầu là khi, nhưng lần đầu thấy cây đại thụ to lớn như vậy vẫn rất kinh tâm động phách.

Quỷ Lệ khẽ cười, không quản đến Tiểu Hôi nữa, một mình đi lên trên, trung tâm chấn động, trước đây, căn bản vô pháp tưởng tượng thế gian có một cây đại thụ to lớn dường này, tới giờ, sau phút kinh ngạc, gã suy nghĩ, có thể kiện dị bảo, biết đâu lại ở đâu đó trên cây đại thụ này?

Hai nhánh cây, to nhỏ như nhau, ước lượng to chừng mười trượng, lẳng không hoành khứ, giống như hai ngón tay hoành ra hai bên giữa không trung. Bắt đầu từ đây, cành lá bắt đầu mọc rất xum xuê, hơn nữa hai nhánh còn phát triển lên rất cao, đứng ở bên này không nhìn thấy bên kia

Quỷ Lệ suy tư một chút rồi hạ quyết tâm, quay đầu lại gọi: “Tiểu Hôi”

Tiểu Hôi chạy lẳng xăng, nhảy qua nhảy lại trên cành cây tựa hồ như không biết sợ ở cái độ cao khủng khiếp này, nhiều lúc còn chạy ra tới gần đầu cành, cúi đầu xuống ngó nghiêng ngang dọc, con khỉ này quả là có lá gan không nhỏ.

Nghe thấy tiếng chủ nhân gọi, “Chí chí” Tiểu Hôi kêu lên hai tiếng, nhảy dài vài bước, thoát lên vai Quỷ Lệ

Quỷ Lệ cười nói : “Chúng ta đi !”

Tiểu Hôi đảo đôi mắt liên hồi, gật đầu không ngừng, xem ra sự tò mò của con khỉ này quả là không nhỏ, Tiểu Hôi cười luôn miệng, hình dáng đích thị rất hưng phấn.

Quỷ Lệ nhìn hai bên trái phải, trầm ngâm giây lát, sau đó không ngừng trệ, tiếp tục ngự khởi Phệ Hồn, ánh sáng xanh đen rọi lên lóa mắt, nhắm hướng trái mà bay tới.

Phi hành một lúc lâu, mặc dù đã lên tới rất cao, nhánh cây khổng lồ của đại thụ vẫn có vô số phiến lá to đại, mọc tươi tốt vô cùng. Nhưng không hiểu sao, không thấy một đóa hoa nào, đổi lại nơi đây quán đầy những cây dây leo trắng trịt.

Cùng với Quý Lệ phi hành nhánh cây cũng dài ra không nghỉ, nhưng nhánh cây dần dần nhỏ lại, nhưng chẳng hiểu sao, nhưng cây dây leo lại to khỏe hơn rất nhiều, hoa mọc càng lúc càng nhiều, sau đó khắp nơi như bị bao phủ bởi một rừng hoa, mắt không thể bao quát hết được, không gian bao phủ hương khí phiêu đãng thơm đến nức mũi

Đột nhiên, Quý Lệ đang phi hành bỗng dừng lại, đứng sững giữa không trung, như gặp điều gì khẩn cấp, nhẹ nhẹ ồ lên một tiếng

Trên thân cây trước mặt, đột nhiên bị vô số những cây dây leo bao phủ, xinh quanh trăm hoa đua nhau nở rộ, từ trên xuống dưới như một biển hoa, ngưng tụ lại thành một mặt tường, giữa biển hoa đó, một khung cửa bằng đá hiển hách tọa lạc, cao năm trượng, rộng ba trượng, khám nhập vào trong thân cây, chu vi xinh quanh bị vô số dây leo và tiên hoa kết tủa, chỉ giữ lại ở giữa một phiến đá lớn, ở trên mặt có khắc bốn chữ

”Thiên đế bảo khố !”

Bất ngờ, một đạo âm thanh sắc lạnh như chuông vang lên, vang vọng khắp bầu trời, kinh tâm động phách

Mục quang Quý Lệ, ngay lập tức, đổ lên phía thạch môn, giữa biển hoa đó, một thân ảnh trắng như tuyết đang đứng trước phiến đá.

Như cảm thấy sau lưng có động, bạch y nữ tử đó quay người trở lại, vô số đóa hoa mỹ lệ dưới trời xanh, đột nhiên như cùng nhau cất tiếng cười khoe sắc, tô điểm thêm cho vẻ đẹp tuyệt thế của nàng, kiêu sa nở rộ!

Giữa biển hoa đó, nàng chính là đóa hoa thanh lệ nhất

Quý Lệ đứng ở giữa không trung, nhất thời trong tim có trăm cảm giác lẫn lộn, toàn thân tê dại...

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 101

Cổ nhân tình

Bên ngoài Tử Trạch, ly khai Đại Vương Thôn về hướng tây, trên con cổ đạo Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn thông dong bước

Tiểu Hoàn đưa mắt nhìn bốn phía, chỉ thấy trên cổ đạo cỏ dại mọc đầy, hoang lương vô cùng. Từ Đại Vương Thôn đi một lúc lâu, vẫn không thấy bong dáng một khách bộ hành nào cả

Căng mắt ra nhìn, chỉ thấy bốn phía là đồng không mông quạnh, cỏ dại mọc cao, bất thời có ngọn gió thổi qua, cỏ xanh dập dờn trong gió như những con sóng bỗng bành nổi đuôi nhau, nhìn thật đẹp mắt, Tiểu Hoàn bỗng thấy trong lòng thấy khoái trá vô cùng

Chu Nhất Tiên đứng ven đường oang oang hỏi: “Người nhìn cái gì vậy?”

Tiểu Hoàn cười nói: “Gia gia à, ít hôm trước, chúng ta vì vội đi, không kịp quan sát xung quanh. Hôm nay tiết trời tốt lành, gia gia nhìn xem, cảnh vật quả là rất đẹp, phải không?”

Chu Nhất Tiên nhìn phong cảnh quanh con cổ đạo, tinh thần bỗng phấn chấn, buột miệng nói: “Chỉ là mấy cái lá cỏ tầm thường, có gì đáng xem cơ chứ, nếu là lá vàng thì mới đáng xem...”

“Gia gia!” Tiểu Hoàn hét lên, ngắt lời lão, trừng mắt nói: “Gia gia sao lúc nào cũng chỉ nghĩ tới tiền vậy. Trong danh tự gia gia có chữ Tiên mà sao con người phàm tục quá đi.!”

”Phàm tục?” Chu Nhất Tiên đại nộ, nói: ”Người nói ta phàm tục? Lão nhân gia ngươi là thế ngoại cao nhân, danh vang thiên hạ, là vạn gia sinh phật, tạo phúc cho bách tính, phổ độ chúng sinh...”

Tiểu Hoàn lom lom nhìn lão, Chu Nhất Tiên trước ánh mắt của tôn nữ bỗng trở nên lúng túng, âm thanh càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng không có chút khí lực, sau lắc đầu, trợn mắt hách dịch quát: “Tiểu nha đầu, ngươi chưa biết sự lợi hại của gia gia ngươi!?”

Tiểu Hoàn ngắt nghẹo cười, đến ứa cả nước mắt, Chu Nhất Tiên bị tôn nữ cười nhạo, trong lòng uất ức, thở dài nói: “Năm xưa, lúc mới gặp ngươi, biết vậy đã để ngươi nằm đó khóc đến chết tại vệ đường rồi...”

Tiểu Hoàn lè lưỡi, trên gương mặt khả ái trắng mịn như tuyết bỗng nở nụ cười, nói:” Đó không phải lòng tốt của gia gia”

Chu Nhất Tiên trợn mắt nhìn Tiểu Hoàn, quát: “ Không phải hảo tâm của ta, vậy cái gì đã nuôi mi tới ngày hôm nay, không khí chắc...!”

Tiểu Hoàn chẳng ngờ vẫn không sợ, cũng không thấy giận, tựa hồ như những lời này đã nghe nhiều lắm

rồi, tiến đến bên cạnh Chu Nhất Tiên, mắt chớp chớp, đột nhiên hỏi :” Gia gia à, năm xưa tại sao người lại mang con đi theo vậy?”

Chu Nhất Tiên nghĩ một lúc, kỳ thực lão với Tiểu Hoàn luôn tùy tiện nói chuyện với nhau như vậy giờ đã thành quen, bất quá bây giờ Tiểu Hoàn hỏi lại chuyện cũ, khơi lại vãng sự, sắc diện lão chợt có nét buồn bã, khẽ thở dài nói “Năm đó tại Hà Dương Thành, lão phu thấy người là một tiểu oa nhi không quá hai, ba tuổi, nằm bên vệ đường, khóc thút thít không ra tiếng, ta nhất thời mềm lòng, bế người lên” Nói tới đó, lão đột nhiên trừng mắt nhìn Tiểu Hoàn, nói: “Chẳng ngờ người lúc đó mới có hai tuổi mà đã thông minh vô cùng, ta vừa bế lên đã ngừng khóc ngay, hại lão phu tưởng có chút nhân duyên với người, nhất thời động tâm, mang người theo.”

Tiểu Hoàn nhìn lão làm mặt xấu, tay nắm lấy vạt áo lão, nũng nịu nói: “Gia gia tâm địa thật tốt, tương lai nhất định sẽ có báo đáp. Mà, người xem, con giúp người xem tướng thiên hạ, kiếm bao nhiêu tiền đó thôi, phải không gia gia?.”

Chu Nhất Tiên đang vô tình gật gù, lim dim mắt nói: “Ừa, quả là có như vậy...” đột nhiên tỉnh lại, vờ giận dữ quát: “Đúng gì mà đúng, toàn nói xàm!”

Tiểu Hoàn che miệng cười, lát sau, nhớ ra điều gì đó, hỏi : “Gia gia, người năm đó trở về Hà Dương Thành làm gì vậy? Nơi đó chính là ở dưới chân Thanh Vân Sơn mà. Con nhớ người trước tới nay vẫn không bao giờ muốn về nơi đó, ít năm gần đây, hình như khoảng mười năm trước, chỉ vì tên Thanh Vân đệ tử Trương Tiểu Phàm đó, chúng ta mới hiếu kỳ mà theo hấn về xem náo nhiệt, bất quá vậy mới tiếp cận.”

Sắc diện Chu Nhất Tiên chợt có chút âm đạm, thở dài nói: “Nếu chẳng phải vì di hài người cha mà người chẳng có mấy dịp kiến diện, nằm tại Hà Dương Thành ta đã chẳng về lại đó. Năm đó ta về thắp hương cho cha người nhân ngày giỗ, ở đó khá lâu, lúc đi ra thấy người nằm vệ đường, trong lòng bất nhẫn, nhìn người thật tội nghiệp, nên mang về nuôi dưỡng.”

Tiểu Hoàn nghe xong, nhất thời trầm mặc, cả nửa ngày sau mới nói : “Gia gia, chúng ta đã có đến mười năm không về thăm phụ thân rồi.”

Chu Nhất Tiên trong lòng tính toán một chút, gật đầu nói: “Cũng phải, mới đó mười năm đã trôi qua.” Nói tới đây, lão cười khỏ, nói: “Được rồi, dù sao chúng ta cũng không còn có nơi nào để đi, hay là tiện đây bọn ta về lại Hà Dương Thành, thăm mộ cha người?”

Tiểu Hoàn lập tức gật đầu, nói “Hảo a”

Chu Nhất Tiên phát tay áo, nói : “Đi, ở lại địa phương hoang vu này, chỉ thêm buồn bực.”

Hai người nhắm thẳng phía trước mà đi, Tiểu Hoàn vốn vẫn còn non trẻ, chuyện cũ đã qua lâu rồi, thêm nữa nó tính tình hoạt bát, mọi sự bi thống đều nhanh chóng bay mất, vừa đi vừa xem phong cảnh, vô tình chợt quay đầu lại, đột nhiên run lên, quay sang Nhất Tiên nói: “Gia gia, người nhìn phía sau kìa”

Chu Nhất Tiên ngây người, ngạc nhiên hỏi: “Chuyện gì vậy?” Nói đoạn quay đầu về phía sau nhìn.

Tiểu Hoàn thì thầm:” Hình như tên Dã Cầu đạo nhân đang theo dõi chúng ta đó”

Chu Nhất Tiên chăm chú nhìn lại, quả nhiên thấy Dã Cầu đạo nhân đang lóng ngóng đứng xa xa ở đằng sau, đang chậm chậm đi tới, nhưng thủy chung vẫn duy trì một cự ly nhất định với bọn Nhất Tiên, Tiểu Hoàn. Thấy bọn Nhất Tiên, Tiểu Hoàn đột nhiên dừng lại nhìn, Dã Cầu tựa hồ như run lên nhè nhẹ, lập tức cũng dừng lại, trên mặt sắc diện lúng túng vô cùng, ngênh mắt nhìn trời

Chu Nhất Tiên trong lòng đầy hồ nghi, hai mắt lom lom nhìn, nghiêng đầu sang bên Tiểu Hoàn thì thầm hỏi: “Tên đạo nhân đó theo ta làm gì vậy?”

Tiểu Hoàn hỏi lại :” Gia gia hỏi con, con biết hỏi ai bây giờ?”

Chu Nhất Tiên ngây người một lúc, đột nhiên nhìn Tiểu Hoàn nói: “Có thể tên đạo nhân đó động sắc tâm, tương tư nha đầu ngươi rồi?”

Tiểu Hoàn nhảy dựng lên, trên mặt đỏ hồng, tức giận nói: “ Gia gia, những lời nói như vậy mà người cũng nói ra được!”

Chu Nhất Tiên hừm một tiếng, nói: “Ta làm sao mà không nói vậy được, thời thế bây giờ là như vậy, người xấu hoành hành, người cũng lớn nhiều rồi qua lại giang hồ cũng lâu, khó nói được lắm!”

Tiểu Hoàn mặt trắng bệch nhìn Nhất Tiên, nói :”Như con thấy, trước đây Dã Cầu đạo nhân là người trong Ma giáo, thanh danh tuy nhiên không phải là tốt lắm, nhưng chưa bao giờ nghe thấy lão giết hại nữ nhân, còn mấy việc sát nhân phóng hỏa, những chuyện đó ngày thường nghe không ít.”

Đến lượt Chu Nhất Tiên sắc mặt trắng bệch, đồng thời khẩn trương hỏi: “Tên đạo nhân đó chắc không muốn cướp hai người nghèo kiết xác chúng ta đâu.”

Tiểu Hoàn hừm một tiếng, nói: “Khó nói lắm, gia gia à, ngân lượng trên mình người, chỉ sợ phen này khó giữ rồi.”

Chu Nhất Tiên liền hạ thấp giọng: “Xuyyyt ! Đừng có nói to như vậy chứ” vừa thì thầm vừa nhìn bốn phía, nhíu mày, nói tiếp : “ nơi đây bốn phía không có bóng người, chính thị là địa phương tốt nhất để giết người cướp của. Chúng ta nên mau chạy đi!”

Tiểu Hoàn run một cái, nhìn thấy trên tay Chu Nhất Tiên đã lấy ra một đạo bùa màu vàng, xem ra lão sắp thi triển phép “tổ sư bí truyền” độn thổ chi thuật để chạy chôn, do đó không khỏi thấy nực cười, liền nắm vội lấy áo Chu Nhất Tiên, nói : “Gia gia, người đợi chút nào.”

Chu Nhất Tiên ngoảnh lại hỏi: “Tên đạo nhân đó sắp đuổi tới rồi, đợi cái gì mà đợi?”

Tiểu Hoàn cười nói : “Gia gia, phép độn thổ chi thuật của người tuy đúng là bí thuật do tổ sư truyền lại, nhưng độn thổ xong rồi nơi chúng ta hiện ra, người lại không có khả năng khống chế. Con nói cho gia gia hay, chúng ta hiện đang không ở cách xa Tử Trạch lắm, vạn nhất người không điều khiển được độn thổ vào giữa Tử Trạch, chúng ta lúc đó đích thị là ô hô ai tai rồi.”

Chu Nhất Tiên nhất thời ngây người, lắp bắp hỏi: “Vận khí chúng ta lẽ nào lại xấu như vậy sao?”

Tiểu Hoàn liếc lão một cái nói : “Người tự xem coi vận khí của người có tốt không?”

Chu Nhất Tiên ngẫm nghĩ một lúc, rồi ngập ngừng : “Ta...!”

Tiểu Hoàn cười hi hi nói, “Người không chắc chắn được, do vậy chúng ta không thể mạo hiểm” nói đoạn, Tiểu Hoàn đến sát bên Chu Nhất Tiên, đưa tay trái lên, ghé sát vào tai thì thầm : “gia gia, người quên rồi sao, tôn nữ có một kiện bảo pháp hộ thân của Bình Nhi tở tở để lại, với lại Dã Cầu đạo nhân tịnh không phải là cao nhân trong Ma giáo, chúng ta muốn đối phó với hắn tịnh không phải là chuyện khó khăn quá.”

Chu Nhất Tiên cúi đầu trầm tư, sau đó thở dài nói: “Người nói không sai, ôi, không biết tại sao, mấy ngày nay lão phu cảm thấy tinh thần luôn hoảng sợ, tâm thần bất an. Xem ra lúc ở trong Tử Trạch nhìn thấy nhiều cao nhân, đạo pháp cao thâm, nên cũng tưởng Dã Cầu này đạo pháp cũng cao thâm như vậy.”

Tiểu Hoàn chum chím cười, lại nói: “Thêm nữa, tên Dã Cầu kia xem ra cũng không phải là người bại hoại cho lắm, khi trước còn cho chúng ta mượn cái ô mà.”

Chu Nhất Tiên “gần” một tiếng, nói: “ Chúng ta đâu mà chúng ta, hắn cho người mượn, lão phu ta lạnh cóng gần chết người giữa cơn mưa, nha đầu người thấy vậy mà không không có phản ứng gì, đúng là bất hiếu.”

Tiểu Hoàn lè lưỡi, cười nói : “ Gia gia, con lúc đó cũng có ý nhường cho người mà, chỉ là người không muốn thôi.”

Chu Nhất Tiên hừm một cái, tiến về phía trước, vừa đi vừa lải nhải : “ Dù sao đi nữa người và người cha bất hiếu của người đều giống nhau, suốt ngày làm ta tức giận, đúng thật là ngỗ nghịch!”

Tiểu Hoàn cúi đầu dẩu nụ cười, chạy theo sau.

Phía sau cổ đạo, Dã Cầu đạo nhân lén lút nghe hai người nói chuyện cười đùa, nhăn mặt nhíu mày, sắc diện biến đổi, sau đó chạy theo hai ông cháu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn

Giữa đất trời, gió thổi qua vùng hoang dã, tiếng kêu “ù ù”

* * *

Đi được một lát, Chu Nhất Tiên bất thời thấy mệt mỏi, nắm lấy Tiểu Hoàn, nói: “Chúng ta nghỉ chân chút đã”

Tiểu Hoàn gật đầu, thấy bên đường có một phiến đá xanh, chạy tới phúi phúi mấy cái nói: “Gia gia, người ngồi đây”

Chu Nhất Tiên gật gù, mang tấm chiếu bài “tiên nhân chỉ lộ” bằng vải trắng căng trên thanh trúc đặt cạnh tảng đá xanh, đoạn ngồi xuống, thở hỏn hên, khẽ lắc đầu nói : “ gần đây không biết sao thân thể đã già, chỉ đi một đoạn như vậy, đã thấy hết hơi rồi.”

Tiểu Hoàn mở tay nải lấy ra một bình nước, nghe lão nói, trong mắt bỗng thoáng có chút ưu tư, mang bình nước lại cho Chu Nhất Tiên đồng thời nói: “Gia gia, người uống nước đi.”

Chu Nhất Tiên gạt đầu, đỡ lấy bình nước, ngửa cổ lên tu vài ngụm, “khà” một tiếng dài, sau đó ngoảnh đầu về phía sau nhìn, quả nhiên thấy một nhân ảnh đứng lấp ló phía xa bên vệ đường.

Chu Nhất Tiên nhìn một lúc lâu, đột nhiên cười một cái, không lý tới Dã Cầu nữa, đưa bình nước lại cho Tiểu Hoàn, không ngờ lúc quay lại, nhìn thấy Tiểu Hoàn đang ngồi ngồi nghỉ ven đường, không biết từ lúc nào, trong tay đã có một xiên kẹo đường hồng hồng đỏ đỏ, đang ngồi nhấm nháp rất ngon lành.

Chu Nhất Tiên lắc đầu, nói: “ Ta coi Tiểu Hoàn người, nay cũng không còn nhỏ tuổi nữa, mà sao vẫn như một tiểu nha đầu năm sáu tuổi, vẫn thích ăn mấy cái xiên kẹo dính vớ vẩn đó”

Tiểu Hoàn chun mũi, nhổ ra vệ đường một cái hạt kẹo ô mai, nhìn Chu Nhất Tiên làm mặt xấu, nũng nịu nói “Người ta thích ăn mà...”

Chu Nhất Tiên bật cười, than: “Mười năm trước, tại Hà Dương Thành, có bao nhiêu đồ ăn vặt điếm tâm, ta không hiểu sao lại mua cái thứ kẹo của khi này cho người?”

Nói xong, lão lắc đầu thờ dài, Tiểu Hoàn cười không nói gì, nhẹ nhẹ mút mấy viên kẹo, hình như do ăn nhiều thứ kẹo đỏ hồng đó, nên tô môi Tiểu Hoàn đỏ hồng

Chu Nhất Tiên ngồi nghỉ một lúc, thấy sức khỏe đã dần dần hồi phục, định quay lại gọi Tiểu Hoàn tiếp tục lên đường, bỗng lúc quay đầu lại, đảo mắt qua tìm Tiểu Hoàn, đột nhiên thấy xuất hiện một đôi chân

Chu Nhất Tiên cả kinh, tự trách mình trong tâm sơ xuất, để Dã Cầu từ phía sau nắm lấy cơ hội đột ngột tập kích, không kịp trở tay. Xem ra quả nhiên không thể tin lời con tiểu nha đầu này được, mình hành tẩu thiên hạ trăm năm có lẽ, hôm nay lại nhất thời hồ đồ, phạm phải sai lầm chí mạng.

Đang suy nghĩ lung tung loạn tưởng, muốn gọi Tiểu Hoàn qua, bỗng nghe thấy tiếng người vang lên ôn hòa bình tĩnh nói: “ Người có xem tướng người không?”

Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn đứng dậy, ngẩng mặt nhìn, chỉ thấy trước mặt là một người trung niên, mày mỏng mặt vuông, mặt mày nho nhã, hai mắt lấp lánh sáng như sao, trán rộng và cao, nhìn không giận mà uy. Mặc nho bào, bên eo có đeo một khối ngọc bội màu tím, lung linh phát sáng, ẩn tàng thụy khí, nhìn rất đẹp mắt, xem ra người này tuyệt không phải là phàm phu tục tử.

Chỉ là lớp tóc mai bên trán đã bạc trắng, nhìn thật tương phản với tướng mạo, nhìn kỹ lại thấy có đến mấy phần tang thương.

Sắc diện Chu Nhất Tiên, đột nhiên biến đổi, lão ngang bướng nhìn thẳng vào mắt văn nhân nọ, mọi người không thấy trong tay áo, song thủ đã nắm lại thành quyền, chỉ thấy trên mặt lão, sau lúc kinh ngạc, phảng phất như ẩn tàng có mấy phần kích động, mấy phần yên vui cùng mấy phần tang thương của nhân thế.

Mục quang Tiểu Hoàn nhìn người đó từ đầu tới chân, sau đó lại nhìn qua bên gia gia, tức thời phát hiện ra Chu Nhất Tiên sắc diện lúc này tựa hồ như cứng rắn vô cùng, Tiểu Hoàn chưa từng thấy qua,

Chu Nhất Tiên đột nhiên gần giọng nói: “Tiểu Hoàn, người ra bên kia ngồi, đợi gia gia kêu mới được lại”

Tiểu Hoàn khẽ run, xưa tới nay chưa bao giờ gặp phải việc như vậy, nhưng thấy thần sắc Chu Nhất Tiên thập phần nghiêm túc, không hề giống trò đùa, hơn nữa nhìn thần sắc hai người, tựa hồ như là đã biết nhau từ trước, liền “dạ” một tiếng, quay người đi ngay lập tức

Nó mãi một đi, bất thời ngoảnh đầu lại, nhìn thấy gia gia và trung niên đó vẫn đứng mặt đối mặt, tựa chung vẫn không hề nói câu nào.

Trong tim Tiểu Hoàn chợt có chút lo lắng, người trung niên mặc dù mới xuất hiện, dấu chỉ là trong giây lát, nhưng Tiểu Hoàn không khỏi cảm thấy có mấy phần úy kỵ, trong lòng bỗng thấy nao nao một nỗi sợ không tên.

Mấy năm trở lại đây, nó luôn túc trực tại bên Chu Nhất Tiên, theo lão chu du thiên hạ, nhưng không ngờ gia gia lại biết một người có uy thế kinh nhân thế này.

Tiểu Hoàn đang chìm trong dòng suy nghĩ, không hề để ý đến việc xung quanh, đột nhiên phát giác ra trước mặt xuất một thân ảnh, liền lập tức đứng dậy, suýt nữa thì va vào người đó, định thần nhìn, mới nhận ra đó là Dã Cầu đạo nhân, liền vội nói: “Xin lỗi, đạo trưởng.”

Không ngờ Dã Cầu đạo nhân sắc diện lúc này không còn chút huyết sắc, trên mặt còn lộ rõ sự kinh hãi, nhãn tình đăm đăm nhìn về phía xa, trong mắt lộ rõ sự úy kỵ.

Tiểu Hoàn cả kinh, nhìn theo hướng mắt Dã Cầu đạo nhân nhìn, chỉ thấy hướng Dã Cầu nhìn, không ngờ là phía trung niên nam tử. Không hiểu người này là ai, mà lại có thể khiến Dã Cầu đạo nhân kinh sợ đến như vậy?

Tiểu Hoàn nghi hồ suy nghĩ, không nhẫn nại được nữa hướng Dã Cầu đạo nhân hỏi: “Đạo trưởng à, người đó là ai vậy? người nhận biết không?”

Dã Cầu đạo nhân thân hình chân động một cái, tựa hồ như đầu óc không ở đó, nỗi sợ hãi trên mặt vẫn không hề suy giảm, nhìn sang bên Tiểu Hoàn, lắp bắp nói: “Người không nhận ra hử?”

Tiểu Hoàn gật đầu nói: “Vâng, hôm nay là lần đầu tiên tiểu nữ nhìn thấy người này, bất quá tiểu nữ nghĩ gia gia và người này tựa hồ như có chút quen biết. Phải rồi, đạo trưởng biết người này, hử là ai vậy?”

Dã Cầu đạo nhân khước miệng khẽ giật, tựa hồ như muốn nói gì, nhưng không biết làm sao mở miệng, đột nhiên trầm mặc xuống, nhãn tình nhìn đăm đăm về phía người trung niên nam tử nọ. Tiểu Hoàn nhún mắt nhú mày, trực giác bảo rằng Dã Cầu đạo nhân này quả là có phản ứng thật kỳ quái, thêm mấy phần sợ hãi, thời khắc này tựa hồ lại có thêm mấy phần phần nộ.

* * *

Chu Nhất Tiên cùng trung niên nam tử sát vai bên vai, đứng trên bờ con cỏ đạo, hướng nhìn về phía xa

hoang dã.

Gió thổi miên man, tóc mai trắng xóa tung bay, phảng phất như chép lại những năm tuế nguyệt tha đà, nhân thế tang thương

”Chúng ta có đến bao nhiêu năm chưa gặp mặt?” Trung niên nam tử đột nhiên nhạt nhẽo hỏi.

Chu Nhất Tiên nhìn về phía xa xăm, thần sắc phức tạp, nửa ngày sau mới nói “Để cũng có đến mười năm rồi.”

Trung niên nam tử cười nhạt, nói: “Người vẫn khỏe chứ?”

Chu Nhất Tiên trầm lặng một lúc lâu, nói: “Chân trời góc bể, du hí nhân gian, nói không tốt cũng không phải, nói không tốt cũng không phải.”

Trung niên nam tử tựa hồ như cảm giác gì đó, ngoảnh mặt qua nhìn Chu Nhất Tiên, nói: “Trong tâm người có trách ta không?”

Chu Nhất Tiên cười khỏ một tiếng, lắc đầu nói: “Người chưa từng làm gì không phải với ta, ta trách người điều gì được?”

Nam tử đó lại cười bảo : “Kỳ thực như người vậy cũng không có gì không tốt, tâm trí phóng khai, sướng du thiên hạ, thích ở thì ở, thích đi thì đi, giống như thần tiên ở chốn phàm trần, thật không uổng cho chữ tiên trong danh tự của người.”

Chu Nhất Tiên nhìn ông ta một cái, đột nhiên nói: “Nếu người muốn có cuộc sống như ta, thiết nghĩ cũng không có gì khó, phải không, lão hữu?”

Nam tử đó lúc nghe thấy Chu Nhất Tiên nói một câu “lão hữu”, không kiềm chế nổi khẽ run lên một cái, lập tức cười xòa, nhìn về hướng xa, chậm chậm nói: “Ta khác với người.”

Chu Nhất Tiên chậm nói: “Người tất nhiên khác với ta, người từ lúc còn là thiếu niên, đã coi quyền lực trong tâm cực trọng, cho đến ngày hôm nay, ta thấy người vẫn không có gì thay đổi.”

Nam tử cau đôi mày, sâu trong mắt tựa hồ như chột léo lên chút nộ khí, tựa hồ như trước tới nay không có ai dám nói với ông ta như vậy, chỉ là khi nhìn qua Chu Nhất Tiên, nhìn thấy mái đầu bạc trắng của lão, thực đã già úa quá nhiều, bỗng thấy trong tâm ngậy ra, trận nộ khí bỗng tiêu tán vào hư không.

”Người sao lại biến thành già nua vậy?”

Chu Nhất Tiên lắc đầu nói:” Ta vốn đã già rồi, không giống người tu hành bọn người, vốn không nên...” nói tới đây, sắc diện lão bỗng có chút ngưng trọng, lát sau mới nói tiếp: “Chuyện con gái người, ta có nghe, người...?”

Nam tử đó trên mặt bỗng thấy có chút ảm đạm, chậm chậm lắc đầu, ngắt lời Chu Nhất, nói: “Năm đó chúng ta đều còn trẻ, người từng ở dưới chân núi Kỳ Hồ, dụng Thiên Cương Thần Toán xem cho ta một quẻ, còn nhớ không?”

Chu Nhất Tiên khẽ rùng mình.

Nam tử ngھnh mặt nhìn trời, chậm chậm nói : “Ta y nhiên vẫn nhớ rất rõ, người đương thời khinh khí

cực thịnh, lời nói ngay trực vô cùng, nói ta sát khí quá nặng, hình khắc thê nhân, nếu không có phép phá giải, ắt sẽ mắc phải tướng sát phụ, sát tử. Đến hôm nay quả nhiên ứng nghiệm.” Càng nói, âm thanh của ông ta càng đượm thê lương.

Chu Nhất Tiên cúi đầu, cả nửa ngày sau mới ngẩng đầu lên, đột nhiên nói: “Hôm nay chúng ta cũng đều là những người đã sống đến quả nửa đời người, ta cũng có mấy lời ngay thẳng muốn nói với người.”

Trung niên nam tử đột nhiên có chút kinh ngạc, nói “Người nói”

Chu Nhất Tiên trừng mắt nhìn ông ta, nói : “Năm đó ta nói với người những lời đó, hoàn toàn là những lời nói càn quấy, ta từ nhỏ đã thấy cái việc xem tướng, tính mệnh khắp đông tây thật phiền nhiễu, làm sao có đủ kiên nhẫn học cái nghề này, còn cái gọi là Thiên Cương Thần Toán, bắt quả ta thấy người một người luôn tự đắc, nên trong tâm tức giận nói ra những lời như vậy cho bõ ghét. Người không nên để lại trong tâm làm gì.”

Nam tử đó toàn thân chấn động, tựa hồ như không thể tưởng tượng được những lời này có thể từ miệng Chu Nhất Tiên phát ra, cả nửa ngày sau, bỗng lắc đầu cười lớn, thanh âm vang vọng, chỉ thấy ông ta cười đến cong cả người, không còn tí tư hào nào của sự uy nghiêm lúc mới gặp.

Từ xa, Tiểu Hoàn cùng Dã Cầu đạo nhân ngậy người nhìn.

Lát sau, nam tử đó dần dần ngừng cười, thần sắc từ từ trở lại khôi phục vẻ lãnh tĩnh uy nghiêm, nhưng trong ánh mắt, phảng phất lại có nhiều phần tia khổ khổ sở.

Chu Nhất Tiên lạnh lùng nhìn gã.

Bọn họ vẫn đứng vai kề vai, lát sau, Chu Nhất Tiên chậm chậm hỏi: “Người tới đây làm gì?”

Nam tử nhìn lão một lúc, nói: “Người vẫn thường tự phụ là thông minh mà, người nghĩ sao?”

Chu Nhất Tiên hừm một tiếng, nói: “Người muốn vào Tử Trạch?”

Nam tử thản nhiên nói: “Không sai, ta chính thị là muốn vào đó. Sao, người có muốn vào đó coi nào nhiệt không, lão hữu?”

Chu Nhất Tiên cười khẩy, nói: “Người thanh danh đời bại, ta đi cùng người, không khỏi khiến người ta thấy kỳ quái. Ta tốt nhất là cách người càng xa càng tốt.”

Nam tử nhìn Chu Nhất Tiên, đột nhiên không kìm nổi bật cười, lập tức nói: “Thiên nhai cổ đạo, gặp lại cổ nhân, cũng là duyên phận khó gặp. Ta và người hôm nay gặp nhau, về sau không biết đến khi nào mới gặp lại, người nên bảo trọng.”

Chu Nhất Tiên hừm một tiếng, nói: “Lão phu ta vẫn sống rất tốt, vẫn chưa muốn chết, nhưng cừu nhân của người còn nhiều hơn cả hồ ly trên Kỳ Hồ sơn, tự nghĩ người mới nên cẩn thận.”

* * *

Tiểu Hoàn đứng tại vệ đường đã lâu, đột nhiên thấy gia gia cùng nam tử đó đồng thời bước lại, liền vội chạy lên nghênh tiếp, đứng bên cạnh gia gia.

Trung niên đó mục quang nhìn Tiểu Hoàn một cái, sau đó nhìn qua bên Dã Cầu đạo nhân.

Sắc mặt Dã Cầu đột nhiên chuyển biến, chậm chậm cúi đầu xuống.

Nam tử đó nhìn hẩn mấy lần, rồi đột nhiên nói: “Người là người bên cạnh của Quỷ Lệ, Dã Cầu đạo nhân, phải không?”

Sắc diện Dã Cầu càng trầm trọng hơn, ngưng trọng lại một lát, sau đó mới lí nhí nói: “Vâng.”

Tiểu Hoàn đứng bên mình Chu Nhất Tiên, không nhẫn nại được nữa hướng qua Chu Nhất Tiên hỏi nhỏ:

“Gia gia, người này là ai?”

Chu Nhất Tiên chưa kịp đáp, trung niên nam tử tựa hồ như nghe thấy câu hỏi của Tiểu Hoàn, quay mình qua, cười hỏi: “Sao, tiểu cô nương không nhận ra ta sao?”

Tiểu Hoàn thất kinh, lập tức lắc đầu.

Nam tử cười cười, nói: “ta tên là Vạn Nhân Vãng!”

Tiểu Hoàn khẽ run.

Nam tử nhìn xoáy vào Chu Nhất Tiên một lúc, đột nhiên phát tay áo, quay người bước đi, không ngoảnh đầu trở lại. Mỗi bước đi chứa đầy khí thế ngạo thiên hạ, từ từ phát khai ra bốn phía, chúng nhân ở phía sau, chỉ thấy thân ảnh ông ta ven theo con cổ đạo hướng Tử Trạch dần dần mờ nhạt, bỗng thấy âm thanh ông cất lên:

”...Đường chân trời, trải dài dằng dặc

Ý nữ nhân, hướng về si đại

Trời cao quá tám vạn trượng

Chúng sanh dưới đất như cỏ dại

Vạn vì sao, một vầng trăng sáng

Trời xanh lạnh lẽo, lạnh như sương

Cười nhạo vạn vật như rơm rác

Vì sao mà gió giật, vì sao mà mây bay?...” (1)

Lời ca không chau chuốt, tịnh không dễ nghe chút nào, nhưng tại không trung lại có chút hùng hồn thương lương.

Chúng nhân nhìn dưới trời, lững lờ trên con cổ đạo, mây trắng trải dài, tịnh mịch hoang vu, người đó chấp tay sau lưng, lời nói quả là kiêu ngạo vô cùng.

Câu hát nhỏ dần, người cũng đi xa dần....

Đạo chú: Bài hát trên, lúc đầu Đạo định để nguyên văn tiếng Hán Việt. Nhưng vì thấy các vị sát thủ tiền bối ai cũng dịch các đoạn thơ, đoạn ca từ Hán Việt sang Việt nên cũng mạn phép gắng gượng chuyển ngữ đoạn lời hát này sang tiếng Việt. Do vậy nên ý tứ có thể không chuyển tải được hết. Sau đây là nguyên văn, vị tiền bối nào công lực thâm hậu xin chỉ giúp các đoạn sai sót. Thanks a million!

“Thiên nhai lộ, tòng lai viễn .

Nhân nữ ý, hướng lai si .

Thiên cao hải khoát bát vạn trượng,

Vân vân chúng sanh tận bờ bãi.

Tinh vạn điểm, nguyệt chánh minh,

Thương thiên lãnh, lãnh như sương.

Khả tiểu vạn vật như sô cầu,

Thùy vi phúc vũ thùy phiên vân?”

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 102

Huyền Xà

Gió thổi qua, vô số hoa tươi đồng thời lay động.

Lục Tuyết Kỳ đứng giữa biển hoa, mặt không biểu tình, lặng yên đối diện nhìn Quỷ Lệ.

U hương thoang thoảng, lặng lẽ đưa lên.

Quỷ Lệ hơi run run bờ vai, Tiểu Hôi từ trên vai hấn nhảy xuống, trợn to mắt nhìn chủ nhân, đồng thời liếc mắt nhìn Lục Tuyết Kỳ đứng đối diện, gãi gãi đầu, vừa ngoảnh đầu vừa chạy sang một bên.

Mục quang Quỷ Lệ nhìn về phía thạch môn cao cao phía sau Lục Tuyết Kỳ, đột nhiên cười nói: “Đây chính là nơi chúng ta muốn tìm sao?”.

Lục Tuyết Kỳ đứng trước thạch môn, không cười, cũng chẳng nói, sắc diện lộ vài nét nhợt nhạt, chẳng biết trong lòng nàng đang nghĩ gì?

Quỷ Lệ chậm chậm bước tới, miệng từ từ thốt: “Ta muốn vật ở bên trong ...”

“Xoảng!”

Thiên Gia thần kiếm như thu thủy, chắn ngang giữa hấn và nàng, phản chiếu hình ảnh của hai người, khe khẽ rung động.

Quỷ Lệ dừng bước.

Lục Tuyết Kỳ từ từ ngẩng đầu, sắc mặt nhợt nhạt như sương, nhìn phảng phất như cửu thiên tiên tử chẳng thềm hương khói nhân gian, lúc đó nàng cất tiếng, thanh diễm vô phương, nhưng cũng lạnh thấu xương:

“Ta không thể để dị bảo này lọt vào tay Ma Giáo, tàn sát nhiều kẻ vô tội.”

Quỷ Lệ nhìn nàng, nhìn nàng sâu lắng.

Nữ tử ấy vẫn mỹ lệ thanh lãnh như ngày nào, năm tháng chẳng hề để lại dấu vết gì trên người nàng, nhưng còn trong lòng thì sao?

Hấn đã thay đổi, thì sâu thẳm trong lòng nữ tử này, có thể cũng biến đổi rồi chăng?

Hấn đột nhiên mỉm cười, nhưng trên gương mặt đang cười, ánh mắt dần dần lạnh lẽo. Hấn vừa cười, vừa thốt: “Phải chăng, chắc chắn rằng nếu ta lấy được dị bảo chưa biết là gì này, tương lai sẽ lại giết nhiều người!”.

Lục Tuyết Kỳ khe khẽ rung động thân hình, nhìn chăm chú vào nam tử phía trước, chẳng nói tiếng nào, tay đang cầm Thiên Gia, nắm chặt hơn một chút.

Từ xa, đột nhiên văng vẳng truyền tới một tiếng rống, thanh âm truyền đến từ mê vụ sâu thẳm dưới chân hai người, tựa hồ vẫn còn rất xa, nghe như dã thú nào đó gầm lên.

Khoảnh khắc sau đó, Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ hai người đồng thời cảm giác, chính tại gốc cây cao ngút trời dưới chân, đột nhiên theo thân cây truyền lên một trận chấn động nhẹ nhàng.

Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ đồng thời biến sắc, cái cây kỳ lạ này to lớn không tưởng nổi, so với tòa núi bình thường còn lớn hơn, đừng nói là làm chấn động, chỉ làm lay nhẹ cũng đã chẳng nghĩ đến.

Hai người cùng là nhân vật lợi hại, động tĩnh dưới chân này chẳng thể qua mắt họ, rõ ràng trong mê vụ dưới chân, đột nhiên xảy ra biến cố lớn, nhưng chẳng biết có lực lớn kinh khủng nào có thể làm chấn động cái cây này.

Ý nghĩ thoáng qua, hai người đều là kẻ tâm cơ linh mãnh, cùng nghĩ chỉ sợ biến cố quá bán là quan hệ tới Thiên đế Bảo khố trước mặt.

Ngay tại lúc này, một luồng dương quang từ bên trời, tà tà rơi qua, chiếu hai bên biển hoa phía trước thạch môn ba thước.

Quỷ Lệ dịch chuyển thân hình, thuận ý hành động, nhưng Lục Tuyết Kỳ mắt sáng lấp lánh, Thiên Gia thần kiếm hoành ngang trước ngực, thân người chắn trước cửa thạch môn Thiên đế Bảo khố.

Ánh mắt Quỷ Lệ dừng lại, trong mắt như có sắc hồng mờ mờ ánh lên, trầm giọng nói: “Ta không muốn cùng nàng động thủ, xin nàng tránh ra!”.

Lục Tuyết Kỳ nhìn thẳng vào mắt hắn, chẳng có chút ý định tránh lui, từ từ nói: “Người giết ta, tự nhiên ắt sẽ qua được!”.

Ánh hồng trong mắt Quỷ Lệ rực lên, hắn bỗng hú dài, phi thân lên, quanh người vàng sáng huyền thanh chói lọi, thanh thế lẫm liệt. Lục Tuyết Kỳ sắc mặt lạnh như sương, Thiên Gia kiếm nghênh không hướng lên, đột nhiên lạnh lạnh thốt: “Người đã vào ma đạo, thì sao còn phải dùng đạo pháp Thanh Vân môn?”

Quỷ Lệ đứng giữa không trung, Phệ Huyết châu tại đầu Phệ Hồn hồng quang đại thịnh, trong mắt hắn cũng cùng một sắc hồng tươi, sát khí ngùn ngụt, nói như thét: “Thanh Vân đạo pháp thì sao, Ma Giáo tà thuật thì sao, ta cũng chỉ dùng để sát nhân đoạt mệnh, còn ngươi thế nào?”.

Trong tiếng thét, ánh hồng quang đó hòa vào với thanh quang, từ trên đánh xuống.

Ánh mắt Lục Tuyết Kỳ thoáng qua một sắc giận, nửa phân cũng chẳng lui, Thiên Gia thần kiếm đưa lên không trực tiếp nghênh địch.

“Ầm!”

Một tiếng vang lớn, Quỷ Lệ thân hình bắn lên, Lục Tuyết Kỳ đứng trên cành cây, không thể tự chủ phải lùi lại vài bước, sắc mặt cũng trắng bệch. Nhưng chỉ thấy, nữ tử thanh lãnh nhíu mày, thân hình theo kiếm bay lên, giữa vàng kiếm quang, nàng thật diễm lệ vô cùng.

“Mười năm trước, ta là kẻ bại!”, nàng đứng giữa trời, nhìn Quỷ Lệ chăm chăm, từng chữ từng chữ thốt,

đồng thời Thiên Gia thần kiếm được đạo pháp của nàng dẫn động, lam sắc hào quang càng lúc càng mạnh, phảng phất như ánh nắng mặt trời cũng bị nàng đẩy lùi.

“Mười năm sau, ta lại thỉnh giáo ngươi, kẻ duy nhất hiện nay tập Phật, Đạo, Ma chân pháp ba nhà.”

Quý Lệ cười lớn, nói: “Ngươi nhớ lắm rồi!”

Tuy nói nhưng hấn chẳng hề chần chừ, Phệ Hồn phía trước đột nhiên xoay tròn, tay trái liên tục vẽ đồ quyết kỳ dị, nháy mắt trước mặt xuất hiện thái cực đồ án thanh quang chói mắt, chính là Thanh Vân môn chánh tông pháp thuật Thái cực Huyền thanh đạo.

Lục Tuyết Kỳ nhìn thấy, sắc mặt càng lạnh, hét lên lãnh lóét, Thiên Gia thần kiếm kiếm kiếm mang đại thịnh, lúc cổ tay nàng chuyển động, Thiên Gia bổng dường như dài ra thập bội, hướng về Quý Lệ đánh tới.

Quý Lệ hơi biến sắc, hấn cũng đã tốn bao tâm huyết khổ luyện Thái cực Huyền thanh đạo, chỉ dựa vào uy lực một kiếm này của Lục Tuyết Kỳ, cũng biết trong thời gian mười năm nay, đạo hạnh thật đã đột phi mãnh tiến, đệ tử trẻ Thanh Vân môn hiện giờ, quyết chẳng ai có thể nhẹ nhàng đem Thái cực Huyền thanh đạo ngưng tụ vào kiếm mang thuần thực như thế, uy thế lớn vậy, hấn chỉ thấy được một lần lúc thiếu niên, khi sư phụ Điền Bất Dịch sử dụng giáo huấn Tề Hạo, hồi ấy tạo nghệ Thái cực Huyền thanh đạo của Điền Bất Dịch, đã đạt đến “Thượng thanh Cảnh giới”.

Ngay khi Lục Tuyết Kỳ thuận tay đánh tới, kiếm mang như núi, lam quang lẳng lẹ như đao, sức mạnh như bài sơn đảo hải, so với Điền Bất Dịch năm xưa chẳng hề thua kém, mười năm nay đạo hạnh của nàng tinh tiến nhanh vậy, thật không thể lường được!

Lục Tuyết Kỳ hiển nhiên tư chất kinh người, nhưng Quý Lệ thân mang kỳ thuật ba nhà, mười năm nay ngày đêm khổ luyện, đã đến mức nào?

Lúc ấy chỉ thấy Quý Lệ đối diện với kiếm mang như núi, hai tay rung mạnh, thái cực đồ án phía trước đột nhiên xoay chuyển vun vút, nhanh chóng lớn ra, chắn ngay trước ngực.

“Retttt!” một tiếng kêu rít, kiếm mang dường như có thể chặt đứt mọi thứ bị Thái cực đồ án này liên tục cản lại, chỉ thấy lam quang càng mạnh, thanh quang sáng rực, hào quang chói lòa vây bọc lấy hai người, thật là đẹp mắt, nhưng ai cũng biết, nếu hơi bất cẩn một chút, chỉ cần bị thanh quang của đạo kiếm mang chứa đựng đại lực đạo gia chân pháp chạm phải, không chết cũng thụ thương!

Trong ánh quang mang, nghe rõ tiếng thở của Quý Lệ, “Àm” một tiếng lớn, Thiên Gia thần kiếm bay ngược trở lại, thái cực đồ án cũng nhấp nháy vài lần rồi biến mất giữa không trung,

Quý Lệ háng giọng, nhìn Lục Tuyết Kỳ, trong mắt hơi thoáng hiện vẻ khâm phục, nhưng lập tức bị hồng quang che phủ, thốt: “Quả nhiên lợi hại, chỉ với thời gian mười năm, ngươi đã có thể đột phá thượng thanh cảnh giới, chỉ sợ Thanh Diệp tổ sư năm nào, cũng chẳng được như vậy?”

Lục Tuyết Kỳ đứng giữa không trung, y phục pháp phối, tay dẫn kiếm quyết, Thiên Gia kiếm tức thì chỉ thẳng lên, lam quang lại còn thịnh hơn lúc trước, đồng thời trong lòng cũng hơi kinh hoảng. Mười năm nay nàng đạo pháp tiến mạnh, tất nhiên là do tư chất hơn người, nhưng chủ yếu nhờ nàng tu đạo cực kỳ

khắc khổ, có thể nói là quá mức, tu hành mà chẳng hề để tâm đến điều gì, thậm chí đến sự phụ nằng là Thủy Nguyệt đại sư cũng không nở nhìn, nhiều lần khuyên giải, nguyên nhân bên trong, chẳng người ngoài nào hiểu được.

Nhờ tu hành gian khổ như vậy, thêm vào bả phú hơn người, rốt cuộc nửa năm trước đây, nằng trở thành người đầu tiên trong đám đệ tử trẻ tuổi Thanh Vân môn, đột phá được Thượng thanh cảnh giới, sau Thanh Diệp tổ sư, là người đạt đến cảnh giới này nhanh chóng nhất từ ngàn năm trở lại đây. Đạo pháp tu hành của nằng hiện giờ, trong Thanh Vân môn, trừ các đại trưởng lão thủ tọa, chỉ sợ còn lại đều dưới tay nằng, ngay cả người luôn được xưng tụng gần đây trong đám đệ tử trẻ tuổi là Tiêu Dật Tài, cũng quá bán là phải nhượng lại cho nằng.

Nhưng dù vậy, Quỷ Lệ vừa mới cùng nằng đấu phép, tên đệ tử tầm thường của Thanh Vân môn có tên Trương Tiểu Phàm lúc trước này đạo hạnh chẳng kém nằng chút nào. Chiêu biến hóa thái cực đồ án ấy thuần thực lão luyện, đỡ trọn một kiếm hàm chứa đạo pháp thượng thanh cảnh giới của nằng, khi ấy ám kình dũng mãnh, dào dạt chảy qua, hùng hậu vững chắc, dường như chính là phật môn đạo pháp, nhưng nhìn hẩn thi pháp, lại rõ ràng là sử dụng pháp quyết Thái cực Huyền thanh đạo.

Nam tử này, cuối cùng trên con đường tu đạo, đã đi ra ngoài đường lối của tiên nhân chăng?

Hai người đối diện nhìn nhau, nhãn quang dần dần sáng lên, ngay lúc này, hốt nhiên có một tiếng rống cực kỳ lớn truyền lên từ trong mê vụ!

Tiếng rống hung ác kinh khủng như vậy, cả tu hành như Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ, cũng phải cảm thấy hơi chóng mặt, tựa hồ cùng lúc, thân cây dưới chân đột nhiên kịch liệt chấn động.

Có vẻ, căn nguyên là do mặt đất rung chuyển kịch liệt, cảm giác gần giống như địa chấn.

“Chi chi, chi chi!”, Tiểu Hôi đứng cạnh Thiên đế Bảo khố thạch môn bị trận địa chấn đột ngột hást lên, vừa bám vào dây leo cạnh thạch môn, vừa kêu chí chóc.

Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ chưa kịp phản ứng, đột nhiên xuất hiện bốn bóng người hướng về phía cành cây lớn này bay đến rất nhanh, một kẻ phía trước, ba người phía sau, chớp mắt đã đến gần, Lục Tuyết Kỳ và Quỷ Lệ nhìn về phía ấy, đều hơi ngạc nhiên. Bốn người đang đuổi bắt, bỗng thấy phía trước có người, liền giật mình, bất giác đồng thời dừng lại.

Bốn kẻ này đều là người quen, đơn độc phía trước là một nữ tử trẻ, phong tình nhu mì, chính là Kim Bình Nhi trong Ma Giáo Hợp Hoan phái, phía sau nằng là người chánh đạo, không chỉ Lục Tuyết Kỳ quen, mà Quỷ Lệ cũng đều biết cả. Pháp Tướng và Tăng Thư Thư ngạc nhiên dừng lại, kẻ mục quang không rời khỏi Quỷ Lệ là ... Lâm Kinh Vũ.

Không khí đột nhiên yên lặng.

Quỷ Lệ nhìn đám người ấy, trên mặt bọn người Pháp Tướng đều hiện lên thần sắc phức tạp, tự hoan hỉ, tự ngạc nhiên, lớp lớp thần tình tuấn tự ánh lên.

Kim Bình Nhi đưa mắt nhanh nhẹn liếc qua hiện trường, do địa vị quyền thế của Quỷ Lệ tại Quỷ

Vương tông, lai lịch xuất thân của hắn, Kim Bình Nhi tự nhiên rõ như trong lòng bàn tay, đối với dây mơ rễ má giữa Quý Lệ và đám người chánh đạo tại đây, nàng cũng hiểu được vài phần.

Lúc ấy, nhìn tình thế, nàng hơi trầm ngâm, chân đã từ từ bước về phía Quý Lệ, đứng cạnh hắn.

Bên chánh đạo, Pháp Tướng và Lục Tuyết Kỳ nhìn thấy động tác của Kim Bình Nhi, đồng thời cùng hơi nhíu mày, nhưng chẳng nói gì.

Phá tan sự yên lặng, chính là Lâm Kinh Vũ đang đứng sau cùng. Trong mắt hắn, tựa hồ không hề có Kim Bình Nhi, chỉ mình Trương Tiểu Phàm đứng trước mặt hắn, hắn chậm chậm bước lên trước vài bước, miệng mấp máy, tựa hồ khó nhọc lắm mới nói được.

“Người ... người khỏe không?”

Quý Lệ từ từ thu hồi nhãn quang, thôi không nhìn hắn chằm chằm, đối diện với Lâm Kinh Vũ, chẳng hiểu vì sao, hắn đột nhiên không dám nhìn thẳng vào ánh mắt thâm thiện của kẻ ấy.

Lâm Kinh Vũ nhìn sắc diện Quý Lệ, tâm tình kích động, lời nói phảng phất hơi ghen ghen: “Tiểu Phàm, người ...”

Quý Lệ chấn động thân hình, không nhìn được ngẩng đầu lên, ánh mắt của hắn gặp ngay khuôn mặt thâm thiết nhất, khuôn mặt lúc ấy chẳng có chút địch ý, chỉ có vẻ kích động và hoan hỉ.

“Kinh Vũ ...” hắn ghen giọng thốt.

Lâm Kinh Vũ mười năm nay tu luyện ở tổ sư từ đường Thanh Vân sơn, đã bao lần tưởng tượng ra cảnh gặp lại Trương Tiểu Phàm, hắn cũng luôn tự hỏi, đối diện Trương Tiểu Phàm đã nhập ma đạo, phải xử sự thế nào đây?

Là chánh tà bất lưỡng lập, rút kiếm quyết sanh tử?

Hay cố gắng hết mình, thuyết phục y quay về chánh đạo?

Nhưng mà, giây phút gặp lại này, hắn chẳng nói nên lời. Ký ức những năm tháng ngày xưa ló ló hiện về, lặng lẽ dâng lên trong tâm trí, cuối cùng, chẳng phải là Thanh Vân sơn, không phải ngự kiếm phi hành, chẳng phải tung hoành thiên địa, chính là hai người bạn thân đồng niên, tại thôn Thảo Miếu đã bị phá hủy ấy, vui vẻ rượt đuổi nhau.

Thời gian như là cát, liệu có thể bào mòn thứ quan trọng nhất trong lòng người chăng?

Bằng hữu thừa ấu thơ, từng là huynh đệ, mười năm sau, lại đứng ngay trước mặt.

Bước tới một bước, sắc mặt Lâm Kinh Vũ hiện lên vẻ kích động chưa từng có, tựa hồ do nét biến đổi trên mặt Quý Lệ, thân hình hơi run lên. Có lẽ, trong lòng Quý Lệ, cũng kích động như vậy chăng?

Đứng cạnh Quý Lệ, Kim Bình Nhi hơi nhíu mày, nàng đối với cảm tình huynh đệ của hai người tự nhiên chẳng có hứng thú gì, bất quá tình hình này, bên chánh đạo người đông thế mạnh, nếu lúc này Quý Lệ lại xuất hiện vấn đề gì, mình không khỏi thế đơn lực cô.

Nàng bèn ho lên một tiếng, mỉm cười nói: “A, Quý Lệ công tử, không ngờ người đến nơi này sớm hơn bọn ta, chẳng biết người đã tìm được dị bảo gì đây?”

Lời này vừa nói, Lâm Kinh Vũ cùng Quý Lệ đều giật mình, Pháp Tướng và Tăng Thư Thư đồng thời nhìn Lục Tuyết Kỳ, Lục Tuyết Kỳ nhè nhẹ lắc đầu, họ mới yên tâm một chút.

Chỉ một câu hỏi giản đơn, bỗng nhiên kéo mọi người trở về hiện thực, Quý Lệ từ từ nhắm mắt, lúc sau mở ra lại thấy ần ần hồng quang lấp loáng, mục quang cũng trở nên nhanh nhẹn. Hắn nhìn Lâm Kinh Vũ thật sâu, rồi quay đầu, không nhìn nữa, lùi lại một bước, đứng cạnh Kim Bình Nhi.

Kim Bình Nhi mỉm cười, mục quang loang loáng như nước, sóng mắt lưu chuyển, phảng phất trút qua thân hình Quý Lệ, dịu dàng hỏi: “Người khỏe không?”

Quý Lệ hăng giọng một tiếng: “Người và ta hợp tác, thế nào?”

Kim Bình Nhi lập tức nói: “Được, sau sự việc này, chúng ta nói chuyện tiếp.”

Quý Lệ nhìn nàng, gật gật đầu, trong chốc lát, hai người đã nhận ra cục diện thật chẳng dễ dàng, lập tức quyết định liên thủ. Quý Lệ từ từ nói: “Hợp Hoan phái của người chẳng phải nhiều cao thủ lắm sao, thế nào lại chỉ mình người tiến nhập nội trạch, để bị bọn họ chiếm thượng phong?”

Kim Bình Nhi hướng mục quang nhìn về phía bọn người Pháp Tướng, sắc mặt bỗng hơi thẹn thùng, nhìn càng khiêu gợi đáng yêu, nhẹ giọng thốt: “Hợp Hoan phái bọn ta chỉ là tiểu môn tiểu phái, ta cũng lo lắng nên mang theo vài người, mấy người đó ở bên ngoài đột nhiên chết bất minh bất bạch.”

Nàng mỉm cười quay sang nhìn Quý Lệ, nói: “Còn Quý Vương tông gần đây ngoại hồ tàng long, ngoại trừ con khi xám này, bên mình công tử sao chẳng còn ai khác?”

Quý Lệ nghe giọng nàng ẩn chứa ý giễu cợt, chậm chậm thốt: “Chúng ta như nhau cả thôi, ta cũng dẫn theo mấy nhân tài, chỉ sợ nhân mã bên ngoài bị Hợp Hoan phái cùng Vạn Độc môn thôn tính cả rồi.”

Lần này Ma Giáo tam đại phái phiệt rầm rộ tiến về phương Tây, ngoài mặt cùng hợp lực tiêu diệt Trường Sanh đường, nhưng bên trong ngầm ngầm tranh đấu, đề phòng lẫn nhau, chỉ vì ba đại phái kiềm chế lẫn nhau, tất nhiên chẳng dám sử dụng toàn bộ cao thủ dưới trướng, thành thử bị mấy kẻ chánh đạo này chiếm mất tiện nghi.

Tăng Thư Thư đứng từ xa, trong lòng cũng hơi kích động, trên núi Thanh Vân lúc trước, hắn và Trương Tiểu Phàm giao tình cũng hậu, là bằng hữu thân thiết nhất của Trương Tiểu Phàm sau Lâm Kinh Vũ. Nhưng thế sự trêu người, tình cảnh hiện nay biến thành thế này, trong lòng chẳng thể tránh khỏi có vài phần đau khổ.

Hắn thực sự muốn nói vài lời cùng Quý Lệ, không cần biết có thành công không, thuyết phục người bạn này quay lại chánh đạo, nhưng trong chớp mắt, mục quang gặp phải Kim Bình Nhi, đột nhiên trong lòng rung động, chỉ cảm thấy nữ tử này mặt như đào hoa, phong tình vô hạn, cặp mắt lấp loáng như nước hồ, mục quang ấy quay lại nhìn về phía hắn, ẩn ước giống như mời gọi.

Hắn nhìn lâu một chút, tức thì cảm giác đầu óc vỡ tung, phảng phất như người say, chỉ muốn say trong sóng mắt của nữ tử ấy, không nhịn được liền bước tới một bước.

“Đô!”

Đột nhiên, một tiếng thét chen ngang, như chuông thần trống cổ, bỗng vang lên bên tai, tăng bào trắng nhạt loáng lên, Pháp Tướng bỗng xuất hiện trước mặt hắn, ngăn cản mục quang của Kim Bình Nhi, đồng thời đối diện Tăng Thư Thư phát ra Phục Ma hồng.

Tăng Thư Thư giật mình, choàng tỉnh, toàn thân toát mồ hôi lạnh, miệng chưa kịp cảm ơn Pháp Tướng, lòng thầm rủa: “Ma đạo yêu nữ này thật là đáng sợ!”

Pháp Tướng nghiêm sắc mặt, quay người lại nhìn Kim Bình Nhi, vừa lúc này, Kim Bình Nhi đã cùng mấy người Pháp Tướng giao thủ, biết được hòa thượng Pháp Tướng này tuy nhìn còn trẻ tuổi, nhưng một thân phật môn Thiên Âm tự tu hành vững chắc, mị tâm kỳ thuật của mình với hắn không có tác dụng, hắn là định lực kẻ này rất sâu, không sợ ngoại vật phiền nhiễu, bèn mỉm cười, không nói.

Pháp Tướng nhíu mày, mục quang theo đó nhìn về Trương Tiểu Phàm, đối diện Trương Tiểu Phàm, thần sắc không còn ung dung, trên khuôn mặt bình hòa từ bi, ẩn chứa một nét buồn, thẹn, ngập ngừng một chút, rồi nói: “Trương sư đệ ...”

Quý Lệ bỗng lạnh lùng cắt lời: “Ta tên Quý Lệ, chẳng phải tên đó.”

Pháp Tướng nghẹn lời, Tăng Thư Thư phía sau không nhịn được kêu lên: “Tiểu Phàm, dù đệ đi khỏi, chúng ta thực sự vẫn coi đệ là ...”

Pháp Tướng đột nhiên khoát tay, ngăn lời Tăng Thư Thư lại, đồng thời hạ giọng thốt: “Tăng sư đệ, mấy lời ấy đệ chẳng thể nói bừa, vạn nhất bị Thanh Vân trưởng bối biết được, chỉ sợ sẽ gặp tai họa.”

Tăng Thư Thư hơi giật mình, nhìn nhìn Quý Lệ phía trước, ngậm miệng không nói nữa.

Pháp Tướng quay người lại, tựa hồ vẫn muốn nói với Quý Lệ vài lời, đột nhiên lúc ấy cái cây lớn dưới chân mọi người chấn động kịch liệt, lần này cường độ rung động rất lớn, vượt xa lần lay động vừa qua, mọi người dường như thấy rõ cành cây này dao động giữa không trung, đứng không vững, loạng choạng vài bước.

Chúng nhân đồng thời thất sắc.

Cùng lúc, dưới sâu trong mê vụ, đột nhiên lại truyền lên một tiếng rống động trời, như ác thú hướng thiên gầm rú điên cuồng, sóng âm vô hình ấy, bỗng hóa thành gió lớn ầm ầm, từ dưới thốc lên, mạnh bạo vô cùng, làm y phục mọi người bay lên phần phật.

Ngay trong tiếng rống, đồng thời truyền lại một chuỗi âm thanh “rào rào” quái dị không tên, như độc xà trườn tới, lại giống tiếng dây thừng cọ xát, lỏng lẻo trong không gian, càng lúc càng rõ, càng lúc càng gần, Kim Bình Nhi bỗng thất thanh thốt: “Hồng rồi, là súc sanh ấy, đã lên đến đây rồi!”

Người tại tràng trung, trừ Quý Lệ và Lục Tuyết Kỳ, ai nấy đều thất sắc.

Quý Lệ đột nhiên quay đầu, nhìn thấy mặt mày Kim Bình Nhi hơi nhợt nhạt, trong lòng chẳng hiểu sao cũng chấn động, mặc dù hắn và nữ tử này là địch nhiều hơn là bạn, nhưng cũng biết Kim Bình Nhi thật là nhân vật chẳng thể xem thường, như lần gần nhất cách đây vài ngày, tại chiến dịch liên hiệp cùng tiêu diệt Trường Sanh đường, nữ tử này trong lúc cười nói, tâm tư vẫn cẩn mật, thủ đoạn ngoan lạt, thật

chẳng phải kẻ dễ đổi phó.

Nhưng giờ đây, rõ ràng trên mặt nàng, dường như có vài phần sợ sệt.

Không khí bỗng nhiên dần dần bị bao trùm bởi một mùi tanh tươi, như bước chân ma quỷ đạp trên âm thanh “rào rào” kỳ quái trong tâm trí họ, càng lúc càng nồng.

“Đây là cái gì ...”

Quý Lệ vừa hỏi nửa câu, bỗng ngừng lại không nói, mắt nhìn chăm chăm thẳng về phía trước. Liền đó, hấn vô thức nhìn sang bên cạnh, Lục Tuyết Kỳ cả người bạch y như tuyết, không hiểu vì sao, đột nhiên cũng nhìn về phía hấn.

Trên bầu trời trong xanh, từ phía thân cây cao hướng lại, nơi lúc trước còn có khá nhiều vân khí, bỗng dường như cháy lên hai ngọn lửa cực lớn.

Lửa màu xanh lục!

Trong ngọn lửa, là hai đạo nhãn đồng thâm thúy mỏng manh dựng đứng, phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Mùi tanh trong không khí, đột nhiên nồng nặc, nghe muốn lộn mửa!

Chẳng hiểu vì sao, Quý Lệ khẽ rung động thân hình, chốc lát, nơi hấn nhìn phía trước dần dần sáng rõ, từ từ hiện lên cự thú ấy, cự thú khủng khiếp ấy, thanh âm rít lên, phảng phất khơi lại năm tháng đã qua, bằng thanh âm chỉ đủ một mình hấn nghe, lảm nhảm thốt:

“Hắc Thủy huyền xà, Hắc Thủy huyền xà ...”

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 103

Hoàng Diệu

Tàng cây càng rung động dữ dội, cho dù là cỏ thụ cao chọc trời không thể tưởng tượng nổi, dưới thân mình to lớn của Hắc Thủy Huyền Xà, không ngờ phảng phất cũng như đang run sợ.

Tựa hồ là ác thú thời thượng cổ, Hắc Thủy Huyền Xà trườn thân thể khổng lồ trên tàng cây, chỗ nào nó đi qua, cành lá gãy rơi lả tả, những luống hoa lạ giăng bám đầy không ngờ cũng khô héo rụng rơi. Nó nghênh đầu lắc đuôi bò tới trước, đám người đứng trước nó giờ phút này cứ như là lũ kiến bọ tầm thường, không đáng để ý tới.

Lục Tuyết Kỳ sắc mặt tái dần, bước lên một bước, ánh mắt vẫn ghim chặt trên con thú khổng lồ thời thượng cổ, quay sang Tăng Thu Thu bên cạnh nhỏ giọng hỏi: "Làm sao đây?"

Tăng Thu Thu trán toát mồ hôi: "Hồi này lúc bọn ta ở bên dưới, thỉnh linh đụng phải con súc sinh đáng sợ này, bọn ta chỉ có chút đạo hạnh, dĩ nhiên chỉ còn nước bỏ chạy. Bất quá lúc đó nó tựa hồ cũng không để ý tới bọn ta, chỉ lo tìm cái gì đó, rồi mau chóng bỏ đi, không tưởng được nó không ngờ lại có thể bò lên".

Chúng nhân thất thần nhìn nhau, tuy mọi người tại trường đều là người có đạo hạnh tu hành, hơn xa phàm nhân trên thế gian, nhưng nhân lực chung quy cũng có lúc tận, đặc biệt là trước mặt con thú khổng lồ cực kỳ khủng bố này, bất kỳ sự chống cự nào cũng đều thật đáng cười.

Con Hắc Thủy Huyền Xà càng lúc càng đến gần, Kim Bình Nhi chột thốt: "Nguy, con súc sinh này e rằng cũng là vì vật trong Thiên Đế Bảo Khố mà đến".

Mọi người nhất thời biến sắc.

Quý Lệ nhíu mày, mặt không chút biểu tình, trong lòng lại chột nhớ đến luồng chướng khí lúc mình vừa tiến vào bên trong Tử Trạch, đang giữa luồng chướng khí đó đã từng thỉnh linh đụng phải một con thú khổng lồ đến mức không thể tưởng tượng được, vì chướng khí vây bọc mà không nhìn rõ được, chỉ là mình từ lúc ban đầu đã thấp thoáng có cảm giác quen thuộc với mùi tanh đặc biệt xung quanh, bây giờ nghĩ lại, thứ mình gặp hôm trước không ngờ cũng chính là Hắc Thủy Huyền Xà này đây.

Thấy Hắc Thủy Huyền Xà không ngừng tiến tới, thân thể khổng lồ đè cành cây run rẩy liên miên, cơ hồ khiến cho mọi người lo lắng tàng cây sẽ bị nó đè gãy hẳn. Giữa không trung, trong cái đầu rắn to lớn, dưới răng nanh, đầu lưỡi chẻ hai đỏ tươi không ngừng thò ra thụt vô, nhắm hướng Thiên Đế Bảo Khố đằng xa mà rít lên nhẹ nhẹ, bộ dạng phảng phất rất ư là hưng phấn.

Lúc này ai ai cũng đều thấy được mục đích của con thú khổng lồ đó quả nhiên là đằng sau bọn họ, là vật trong Thiên Đế Bảo Khố.

Quý Lệ quay đầu lại, nhìn về phía Thiên Đế Bảo Khố, chỉ thấy thạch môn dày kín vẫn nằm yên bất động, ánh mặt trời vốn chiếu trước cửa, hiện cũng đã dời lên trên cửa, bốn chữ cổ triện "Thiên Đế Bảo Khố" to lớn đang lấp loáng phát sáng dưới dương quang.

Pháp Tướng mắt thấy con rắn khổng lồ tựa như một tòa núi nhỏ càng lúc càng gần, thờ dài một tiếng, vội vàng xoay người nói với mọi người: "Hắc Thủy Huyền Xà này là ma thú thời thượng cổ, không có ai có thể kháng cự, bọn ta tuyệt không phải là đối thủ của nó, hay nên gắng gượng chống đỡ, mau chạy thôi!".

Đạo lý đó kỳ thực ai cũng biết, bọn Tăng Thư Thư Lâm Kinh Vũ đều gật gật đầu, Kim bình Nhi hừ một tiếng, hiển nhiên không tình nguyện cho lắm, bất quá xem thần sắc nàng cũng đã chuẩn bị ly khai.

Chúng nhân tại trường chia nhau ngự khởi pháp bảo, chuẩn bị bỏ đi tứ tán, bên tay Quý Lệ cũng từ từ phát ánh sáng xanh ngời, quay đầu lại kêu Tiểu Hôi còn đang trốn gần cửa đá, lúc đó, đột nhiên, trên thạch môn của Thiên Đế Bảo Khố truyền tới tiếng sầm sầm trầm dội.

Lúc này, dương quang từ chân trời đang chiếu trên nét ngang cao nhất của chữ "Thiên" trong bốn chữ cổ triện "Thiên Đế Bảo Khố".

Một tiếng gầm vang lên!

Cơ hồ cùng một lúc, Hắc Thủy Huyền Xà chột gia tăng tốc độ, miệng vừa gầm lên vừa vội vàng trườn tới, mọi người nhất thời kinh hãi, bọn Kim Bình Nhi, Tăng Thư Thư, Lâm Kinh Vũ, Pháp Tướng bay vọt lên trước hết.

Trong không khí, mùi tanh xộc vào mũi, cũng không biết gió từ đâu thổi đến, rất như đao cắt.

Quý Lệ bỗng quăng mình trở lại, nhắm hướng Thiên Đế Bảo Khố bay tới, bọn Pháp Tướng trên không đều thất kinh, nhìn ngoái lại, chỉ thấy Hắc Thủy Huyền Xà chột nổi cơn thịnh nộ, mắt lớn tròn tròn, trong miệng phảng phất phun ra từng tia từng tia hắc khí, thân rắn khổng lồ không ngừng uốn éo, nháy mắt đã đến trước Thiên Đế Bảo Khố.

Cửa đá của Thiên Đế Bảo Khố trông khổng lồ đối với mọi người, giờ phút này cũng chỉ bằng cỡ cái đầu của Hắc Thủy Huyền Xà.

Quý Lệ người giữa không trung, cảm thấy sau lưng bỗng tối sầm đi, một bóng tối như một tòa núi bài sơn đảo hải xông tới hướng mình, không cần quay đầu, hẳn cũng biết thân thể khổng lồ của Hắc Thủy Huyền Xà đang ngay đằng sau mình.

Hắn hóa thân thành một đạo thanh quang trước mặt con thú khổng lồ, bay đi như làn chớp, hướng thẳng tới thạch môn.

Đằng trước, con khỉ Tiểu Hôi chột rít lên!

Một bóng đen đập xuống, hơi gió cuộn cuộn mãnh liệt, còn chưa đụng tới người, không ngờ đã đầy dạt

thân hình của Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ giật mình, nhưng hẳn ngày nay đâu còn là thiếu niên dưới Tử Linh Uyên năm xưa, nháy mắt ý niệm tùy động, như có mắt sau lưng, ngự Phệ Hồn lượn theo dưới mình Hắc Thủy Huyền Xà, tránh khỏi trong đường tơ kẽ tóc.

Lúc đó, thanh âm trên cửa đá của Thiên Đế Bảo Khố đã dần dần vút cao, cùng theo một tiếng oanh như sấm, dưới ánh dương quang đang chiếu rọi, thạch môn khổng lồ vốn hoàn chỉnh một khối đột nhiên nứt ra một kẽ khít, sau đó từ từ mở ra.

Ánh sáng vàng chói lọi từ trong kẽ khít vụt ủa ra, cho dù đang là ban ngày cũng không thể giương mắt cố nhìn vào nó, cả vàng thái dương chậm chậm mọc nơi chân trời giờ phút này cũng tựa hồ biến thành âm đạm không còn ánh sáng.

Phảng phất có vật gì đang gặm ghè trong Thiên Đế Bảo Khố, tiếng sầm sầm giữa ánh sáng vàng!

Hắc Thủy Huyền Xà toàn thân đột nhiên dựng đứng bạnh người, phát ra một tiếng rít chấn thiên động địa, không ngờ không lý gì tới mọi sự xung quanh nó, cái đầu rắn khổng lồ xông thẳng tới phía thạch môn của Thiên Đế Bảo Khố.

Nhưng giữa nó và thạch môn, có một đạo ánh sáng xanh lại tựa hồ sớm hơn nó một bước, như đang muốn tiến nhập Thiên Đế Bảo Khố!

Đó là nếu không có một Thiên Gia thần kiếm sáng như thu thủy.

Một đạo ánh sáng màu lam không biết từ lúc nào đã cản đường Quỷ Lệ, ngưng tụ thành kiếm quang cực lớn, nhắm hẳn chém xuống. Quỷ Lệ mắt đỏ ngầu, thấy rõ thạch môn ngay đằng trước, nhưng luồng kiếm quang chói lọi kia nếu không đón đỡ, e rằng sẽ bị chém thành hai đoạn tại đương trường, thanh quang bất đắc dĩ phải nghịch chuyển, nghênh trời bay lên, hai luồng ánh sáng một thanh một lam, giữa âm ảnh tối đen đang nhe nanh múa vuốt truy bắt, đập vào nhau kịch liệt, nháy mắt khí lực vô hình đã bắn bay ra bốn phía, cả bọn Kim Bình Nhi đang giữa không trung cũng không khỏi biến sắc.

Đến lúc đó, ánh sáng của pháp bảo của từng người đều đã bao phủ lấy thân người bọn họ, sắc mặt hai người cũng càng lúc càng tái nhợt, nhưng chủ yếu nhất là, trong tích tắc điện quang hỏa thạch đó, âm ảnh tối đen khổng lồ đã xông đến nơi.

Pháp bảo của nhân loại, kích phát từ lực lượng của bản thân, dưới lực lượng đang lúc Hắc Thủy Huyền Xà kích động, liền tiêu tán như mây như khói.

Lục Tuyết Kỳ và Quỷ Lệ đồng thời bay ra trước, Quỷ Lệ cảm thấy lồng ngực khí huyết nhộn nhạo, tiếng ong ong âm vang trong đầu, toàn thân kinh mạch bị luồng đại lực của Hắc Thủy Huyền Xà chấn động đến mức cơ hồ hoàn toàn lật ngược, một ngum máu tươi nghẹn trong ngực, nếu không phải trong mình có "Đại Phạm Bát Nhã" của Thiên Âm Tự hộ trụ tâm mạch, đồng thời vội vàng vận chuyển, từ từ phá tan ngoại lực, e rằng đã phun máu tại đương trường.

Nhưng dù là vậy, hẳn vẫn cảm thấy toàn thân đau điếng, xương cốt toàn thân không biết đã gãy nứt mấy

chỗ, người đang giữa không trung, hấn chột ráng quay đầu qua nhìn Lục Tuyết Kỳ.

Nữ tử lạnh lùng kia giờ phút này lại tựa hồ càng chịu khổ hơn, bạch y vốn trắng như tuyết, nơi lồng ngực đã loang huyết tích, má trắng nhợt, máu tươi không ngừng rỉ ra, có vẻ đã thổ huyết tại đương trường.

Thanh Vân Môn đạo pháp cố nhiên là thần diệu vô cùng, nhưng về phương diện kiên định tâm mạch bảo hộ thân thể, lại vẫn không thắng được Đại Phạm Bát Nhã của Phật môn.

Đám người chính đạo lơ lửng giữa không trung đang há miệng trợn mắt, sự tình phát sinh chỉ trong nháy mắt, còn chưa đợi bọn họ có phản ứng gì, Lục Tuyết Kỳ đã cản đường Quỷ Lệ, sau đó hai người đồng thời bị Hắc Thủy Huyền Xà quật trúng, nhìn thân hình của hai người, sợ rằng đều đã thụ trọng thương.

Lục Tuyết Kỳ là Thanh Vân đệ tử, khỏi cần phải nói rồi, Quỷ Lệ cùng là Trương Tiểu Phàm năm xưa, cội rễ cực kỳ thâm sâu với mọi người tại trường, qua đợt kịch biến vừa rồi, đám người chính đạo liền có phản ứng, lập tức chia nhau bay xuống, tuy không thể cầm giữ con ma thú thời thượng cổ Hắc Thủy Huyền Xà, nhưng cũng hy vọng có thể giúp hai người một tay.

Đồng thời, Kim Bình Nhi cũng từ bên kia lẳng lẳng hạ xuống, bất quá dưới âm ảnh của Hắc Thủy Huyền Xà, đôi mắt ngời sáng của nàng lại đang nhìn kim quang sáng lạn bên trong thạch môn của Thiên Đế Bảo Khố, trông mắt mình mẫn lấp loáng chói rọi.

Xa xa, mặt trời lại đã lên cao thêm chút nữa.

Ánh dương quang đã dờ lên trên nét ngang cao nhất của chữ "Thiên".

Đột nhiên, thạch môn vốn đã hé mở được chừng ba thước lại đình chỉ không tiếp tục di động nữa, sau một tích tắc, không ngờ trái lại đã bắt đầu đóng lại, ánh sáng vàng bên trong cũng dần dần ảm đạm đi.

Quỷ Lệ toàn thân như muốn vỡ vụn, nhưng hấn cùng Lục Tuyết Kỳ vẫn còn giữ được sự tỉnh táo, chỉ là lực đập vừa rồi của Hắc Thủy Huyền Xà quá ghê gớm, hấn đang lúc bị thương gấp gáp càng vô phương khống chế lấy mình, mắt thấy phải đập mình lên thạch môn cứng ngắc, mà với tốc độ hiện giờ, cho dù hấn có Phật Đạo Ma chân pháp của ba nhà hộ thân, sợ rằng vẫn phải bị tan xương nát thịt.

Càng đáng sợ hơn là đạo thạch môn kia đang xình xịch đóng lại!

Đằng xa, phảng phất giữa không trung truyền tới tiếng thét thất kinh của bọn Lâm Kinh Vũ!

Trong đầu Quỷ Lệ giữa phút giây đó chột mơ màng: thấp thoáng phảng phất có một nữ tử vận y phục màu thủy lục đang nhìn mình mỉm cười dưới trời xanh. Chỉ là, nụ cười của nàng, không biết tại sao, không ngờ có chút mơ hồ.

Thời gian, nháy mắt đó, tựa hồ đột nhiên chậm lại.

Thân người hấn xoay vần giữa không trung, lúc thấy Hắc Thủy Huyền Xà đang nhe nanh trợn mắt truy theo đằng sau, lúc thấy thạch môn lạnh cứng đang từ từ đóng lại, rồi còn thấy bên cạnh mình có một bạch y nữ tử cũng bay dạt giữa trời mất hết khống chế như mình.

Hắn đột nhiên rất muốn hỏi Lục Tuyết Kỳ: Tại vì sao nàng không ngại mạo hiểm mất đi tính mạng mà cản trở mình?

"Chít chít, chít chít!". Phảng phất thành linh vang bên tai tiếng kêu rít, thanh âm của Tiểu Hôi làm cho hắn sực tỉnh, Tiểu Hôi không biết từ lúc nào đã phóng đến trước kẽ hở của cửa đá, kêu la không ngừng, tới giờ, khoảng kẽ hở chỉ còn chưa tới hai thước.

Thấy rõ là phải đập mình lên cửa đá.

Thấy rõ là phải xong hết đời này.

Thấy rõ trời xanh mây trắng đều đang nhắm tới mình mà đè xuống.

Nếu... buông tay?

Hắn nghiêng răng, tận dụng hết phần lực khí cuối cùng, uốn thân mình mấy phân, giữa tích tắc đó, khoé mắt của hắn nhìn thẳng vào kẽ khít đang đối diện hắn.

Có lẽ... có thể thoát khỏi Quỷ Môn Quan?

Hắn thở phào, toàn thân như muốn chết đi một nửa, không còn tới một tia khí lực.

Tiếng gió rít mãnh liệt, hắn lại chợt cảm thấy có người đang chú thị nhìn hắn.

Hắn đưa mắt nhìn.

Lục Tuyết Kỳ không biết từ lúc nào đã tỉnh dậy, đang ở ngay bên cạnh hắn, nhìn phương hướng nàng bay tới, khẳng định là phải đập người thẳng lên cửa đá cứng ngắt. Nhưng, không biết vì sao, trên mặt của nữ tử diễm lệ đó không ngờ lại không có một chút sợ hãi gì.

Vào cái sát na thiên toàn địa chuyển đó, sinh tử đang treo trên đầu sợi tóc, nàng thân bất do kỷ mà bay về phía tử vong, nhưng, trên mặt nàng không ngờ không có chút tiếc nuối gì, không có tới một tia kinh sợ.

Phảng phất giống như một đóa hoa quỳnh của đêm tàn, máu tươi đỏ sậm điểm chuyết thân ảnh của nàng, giữa những tiếng thét kinh hoàng xa xa, trước mặt Quỷ Lệ, không, trước mặt Trương Tiểu Phàm của năm nao, nàng bỗng mỉm cười.

Nét ôn nhu chưa từng có xuất hiện trong nụ cười nhợt nhạt, giữa tiếng gió rít gào lẫm liệt, môi nàng hé mở rồi khép lại, ngưng vọng nhìn người bên cạnh.

Có bốn chữ xuyên vượt tiếng gió, xuyên vượt màn máu, không ngờ như xuyên vượt luôn thời gian năm tháng, như dịu dàng bồi hồi quay trở về mười năm, sau đó, quần quện bên tai hắn, âm vang trong thâm tâm của hắn.

"Chàng, trở về nhé...".

o0o

Nàng nhắm mắt, thân người phảng phất cũng đột nhiên chìm xuống, thấy rõ phải rời hắn mà đi, hình như lực khí cuối cùng cũng đã theo bốn chữ kia mà tan biến.

Tóc mây lất phất, lò xo che đi bờ má trắng tái trong gió, nữ tử dập dờn theo gió, khoé miệng lại tựa

hồ vẫn còn in nụ cười lọt lạt.

Như có một kích thích mãnh liệt gì đó nảy nở trong thâm tâm, như một cơn hồng thủy hung dữ không ngừng nghỉ xung phá hết mọi trở ngại, đập biến hết tất cả mọi thứ trên thế gian, giờ này phút này, chỉ còn thân ảnh trắng muốt kia.

Làm sao có thể buông thả?

Làm sao có thể bỏ rơi?

Cổ họng hấn vồ vập tiếng gầm khan khản, hấn đang tranh đấu giữa lệ quang kỳ diệu, vùng vẫy giữa ngọn gió cuồng bạo kịch liệt, thò tay ra, thò tay ra, thò tay ra...

Nắm chặt, giữ lấy!

Giống như mười năm trước, bên Tử Linh Uyên, giữa vô số loạn thạch như mưa, bạch y nữ tử đã bất chấp tất cả mà đến với hấn, nắm giữ lấy bàn tay của hấn.

Nắm chặt, giữ lấy!

Trước khi thần trí của hấn tiêu tán hết, hấn dụng hết toàn thân lực khí mà kéo nữ tử về phía mình.

Đằng trước chỉ còn lại một kẽ hở khoảng một thước, kim quang trong cửa đá giờ phút này đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại bóng tối.

Có gì đó âm áp dìu dìu trong lòng bàn tay hấn.

Hấn nhắm mắt lại, bóng tối vô bờ vô bến, giống như mười năm trước, ngập dâng, nuốt lấy bọn họ.

oOo

Thạch môn đóng rầm lại, vào cái tích tắc cuối cùng, Tiểu Hôi cũng đã theo chủ nhân phóng vào.

Liên ngay lúc đó, cánh cửa đá khổng lồ lại khép chặt đánh rầm thêm một lần nữa, kẽ khít không ngờ cũng đã thành linh biến mất.

"Oành!". Đầu Hắc Thủy Huyền Xà đập lên cửa đá, lực lượng như bài sơn đảo hải, bao nhiêu cây cỏ thụ trong vòng mười trượng rung mình kịch liệt, như muốn gãy ngang.

Hắc Thủy Huyền Xà như thấy đồ ăn ngon đến miệng lại bay đi mất, liền lọt vào trạng thái cuồng nộ không còn ức chế được, cái đầu khổng lồ bắt đầu điên cuồng đập lên cửa đá, lực lượng mãnh liệt tới mức thậm chí đám người đang giữa không trung từ tuốt đằng xa cũng phải biến sắc.

Kim Bình Nhi buồn bực bay lên, rời xa chỗ con Hắc Thủy Huyền Xà đang quậy phá, trong lòng thâm tự mắng mình, hồi nãy nàng thừa lúc bọn người chính đạo không chú ý mà lén lén theo bóng con Hắc Thủy Huyền Xà để tiếp cận Thiên Đế Bảo Khố, vốn muốn chui vào, không ngờ cục trường lại thay đổi chóng vánh, Thiên Đế Bảo Khố cũng không biết tại sao lại đột nhiên đóng lại.

Kim Bình Nhi đến trễ một bước, tức tối vô cùng, nhưng lại vô kế khả thi, hơn nữa Hắc Thủy Huyền Xà dưới cơn cuồng nộ, lực chú ý đã bắt đầu quay sang đám người trên không, Kim Bình Nhi vừa thấy con súc sinh quay đầu di động, liền phóng lui ra sau mấy chục trượng.

Quả nhiên, Hắc Thủy Huyền Xà đột nhiên há miệng ra, nhắm đám người trên không mà phun ra một

luồng độc dịch đen tuyền, mùi tanh ngùn ngụt, người thấy là muốn ói liền, đám người chính đạo chia nhau tránh né, nhất thời tán loạn phân tâm, Kim Bình Nhi đã tránh trước, thông dong hơn. Thấy Hắc Thủy Huyền Xà đang gào rít cuồng nộ, lại liều mạng đập đầu vào thạch môn của Thiên Đế Bảo Khố, đừng nói gì hôm nay e rằng không có cách nào chiếm tiện nghi, cho dù có đợi, phe chính đạo nổi cơn muốn đối phó mình, chi bằng bỏ đi là thượng sách.

Nghĩ đến đó, Kim Bình Nhi liền len lén bỏ đi, nhắm đường cũ mà đi, nhưng chưa đi được bao xa, nàng đột nhiên rùng mình, thấy trên đường hồi này Hắc Thủy Huyền Xà trườn qua vốn chỗ nào chỗ nấy cũng tan nát, nhưng không biết tại sao lại có một luồng hoa leo không ngờ vẫn không bị hư hao gì, trong phạm vi của dây hoa đó, dưới ánh dương quang, tựa hồ thấp thoáng có ánh đỏ loang loáng, chiếu loạn xạ, nhưng nhìn kỹ lại tựa hồ có vẻ huyền ảo.

Kim Bình Nhi nhú mày, nhìn kỹ thêm một lúc, trong mắt chợt nhoáng lên một đạo tinh quang, tựa hồ đã nhìn ra đó là gì, liền vội vã liếc nhìn quanh, đồng thời cười lạnh một tiếng, nhỏ giọng thốt: "Cả bọn họ cũng đã đến!".

Nàng hơi trầm ngâm giữa trời một hồi, chung quy vẫn bay đi không quay đầu lại.

Đằng trước Thiên Đế Bảo Khố, Hắc Thủy Huyền Xà vẫn cuồng nộ không ngừng, liều mạng đập vào thạch môn, đám người chính đạo trên không trung vốn còn muốn len lén xuống dưới xem có thể cứu viện bọn Lục Tuyết Kỳ không, nhưng vừa rồi tiếp cận sự công kích của Hắc Thủy Huyền Xà, đã mấy lần xém bị con thú khổng lồ đá thương.

Sau mấy lần liên tiếp ngộ hiểm, Pháp Tướng hướng về phía mọi người ra dấu thoái lui ra xa, tụ lại, liền nhỏ giọng: "Xuống đó không phải là biện pháp, trong bảo khố cũng không biết có vật gì mà khiến con súc sinh này si mê không chịu bỏ qua như vậy. Có nó thủ ở đây, bọn ta vô luận làm sao cũng không có cách tiến vào bảo khố".

Lâm Kinh Vũ sắc mặt nghiêm nghị, chăm chăm nhìn Hắc Thủy Huyền Xà bên dưới, Tăng Thu Thu cũng có vẻ lo lắng, nhưng cho dù gã cơ trí thông minh, hiện tại cũng vô pháp khả thi.

Đang lúc mọi người tư lự, giữa đất trời tựa hồ chỉ còn lại tiếng gầm rú điên cuồng của Hắc Thủy Huyền Xà. Cũng ngay lúc đó, đột nhiên, bầu trời u ám đi.

Bọn Tăng Thu Thu đều giật nảy mình, mới tích tắc trước bầu trời còn đang trong veo, sao lại có thể biến đổi đột ngột như vậy, không nhìn được ngẩng đầu lên nhìn.

Vừa nhìn, bọn họ liền há hốc miệng trợn trừng mắt, thấy trên chín tầng trời đột nhiên từ từ xuất hiện một cụm mây sắc thái vàng vàng cam cam, suốt một phương viên mấy chục trượng, bao trùm trên đầu bọn họ, không ngờ che luôn cả ánh mặt trời.

Sau đó, nơi chân trời phảng phất truyền đến một tiếng kêu trong ngần như tiếng phượng.

Hắc Thủy huyền Xà này giờ đang hãm nhập trong cuồng điên đột nhiên đình chỉ động tác, cái đầu khổng lồ nghênh lên nhìn, liền lập tức ra vẻ phẫn nộ, há miệng để lộ răng nanh, hướng về phía cụm

mây gấm thét.

Cụm mây che mặt trời liền hạ xuống, xem ra tuy không to lớn như Hắc Thủy Huyền Xà, lại cũng gần bằng nó.

Chúng nhân từ đằng xa đã nhìn rõ, đó không ngờ là một con chim lông màu vàng cam cực kỳ to lớn, xoải cánh bay giữa trời, không một chút sợ sệt con Hắc Thủy Huyền Xà đang nằm trên tàng cây, trái lại còn có ý muốn tấn công.

Còn Hắc Thủy Huyền Xà đối với con kỳ điều này không ngờ cũng thu lại thái độ ngang tàng, vụt dựng người dậy, đầu khè khè, sẵn sàng nghênh chiến.

"Đó là con cửu thiên linh điều trong truyền thuyết --- Hoàng Điều!". (1)

Pháp Tướng nhìn hai con thú khổng lồ đang nghênh nhau đằng xa, lẩm bẫm.

-----
(1): đoạn này lấy điển cố từ "Sơn Hải Kinh - Đại Hoang Nam Kinh - Vu Sơn Hoàng Điều": hữu Vu Sơn giả, tây hữu Hoàng Điều. Đế Dục, bát trai. Hoàng điều vu Vu Sơn, ti thử Huyền Xà.

Đế tức là Thiên Đế, Dục chỉ Thần Tiên Dục, tức là Trường Sinh Bất Tử Dục. Huyền Xà tức là Hắc Thủy Huyền Xà.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 104

Tiểu Hôi

Hắn ở trong bóng tối, từ từ mở mắt ra.

Bóng tối bao bọc xung quanh, sau đó, ở gần phía trước, một đạo ánh sáng u ám chậm chậm tỏa lên, giống như ánh nến hiu hắt trong đêm, lặng lẽ cháy.

Hắn thềm lặng trông về nơi đó, đạo ánh sáng đó, mang màu tím nhạt, sau đó, chuyển sang màu xanh, nhìn tiếp thì lại dần dần chuyển sang xanh lá cây, từ đó không ngừng biến đổi, lấp lánh các màu sắc khác nhau, trông đẹp đẽ vô cùng.

"Chi chi, chi chi....."

Bỗng nhiên, ở bên người hắn, tiếng Tiểu Hôi nho nhỏ vang lên, tựa hồ như ở trong nơi tối tăm này, ngay cả tiếng kêu của nó cũng không dám vang lớn.

Quý Lệ xoay đầu qua, quả nhiên qua làn ánh sáng yếu ớt, nhìn thấy con khỉ nhỏ Tiểu Hôi đang ngồi xồm bên mình.

Hắn mỉm cười rồi hắn cắn răng lại theo tiềm thức, muốn nhin đau để ngồi dậy trước đã, nhìn cho rõ tình huống chung quanh rồi nói sau. Nào ngờ khi hắn trở mình ngồi dậy, lại suôn sẻ vô cùng, toàn thân trên dưới không một chút đau đớn, thuận thuận lợi lợi mà ngồi dậy, hắn ngược lại thấy kinh ngạc.

Trong bóng tối, đạo ánh sáng không ngừng biến đổi màu sắc nọ, mờ mờ chiếu lên thân thể hắn. Khắp trong thân thể Quý Lệ, thương tích vừa rồi bị Hắc Thủy Huyền Xà đánh cho một đòn rất nặng, không biết vì sao lại đột nhiên khỏi hẳn một cách khó hiểu.

Hắn cau cau đôi mày, trong lòng lầy lăm lầy, nhưng nhất thời cũng không nghĩ ra được nguyên nhân, liền muốn đứng lên trước, xem xét khắp nơi đằng hoàng rồi tính sau.

Nghĩ đến đó, thân hắn vừa cử động, bất chợt lại ngưng ngang, thân thể tựa hồ như bỗng cứng hẳn ra.

Không biết tự bao giờ, nơi tay hắn, nắm chặt lấy một bàn tay khác, trắng muốt, thon thả và mềm mại.

Nắm rất chặt, tự nhiên thế đó, khiến cho người ta quên đi là mình đang nắm tay vậy.

Quý Lệ run lên, rồi chậm chậm nhìn sang bên cạnh, làn ánh sáng mờ mờ đó, lập loè trong bóng tối, tỏa soi lên gương mặt đẹp đẽ lạnh lùng ấy. Đôi mắt Lục Tuyết Kỳ nhắm nghiền lại, sắc mặt hơi tái tái, ở khóe miệng, tựa như còn vương vết máu nhạt, trông như những cánh hoa đỏ thắm kỳ dị, rơi trên làn da mặt trắng tinh như tuyết nọ.

Viên môi nàng, nhìn chúm chím, phảng phất như vẫn còn vương chút tiểu ý.

Một màn tĩnh mịch!

Là ánh mắt ai, trong tăm tối lặng lẽ ngưng đọng, thời gian như nước, mười năm khoảnh khắc, hần sâu trong cuộc đời, lại giống như là hôm qua chưa từng xảy ra chuyện gì.

※ ※ ※

"Ầm ầm!"

Đột nhiên, một tiếng động lớn vang lên, bùng nổ ở trong khoảng không đen tối, lập tức đất động núi lay, mang theo tiếng kêu như phượng hót cùng tiếng rầm rú cuồng nộ từ nơi xa, cả không gian tăm tối bị chấn động dữ dội. Tiểu Hôi kêu lên một tiếng kỳ lạ, thân mình như chiếc hồ lô lăn long lóc, hướng về bên cạnh xiêu xiêu vẹo vẹo phóng qua, phốc một tiếng vang lên trên đất. Quỷ Lệ cũng không cách gì ngồi yên thân mình, lệch qua một bên.

Do sức chấn động đó, thân mình Lục Tuyết Kỳ cũng bị lay động theo, nàng như là đột nhiên giật mình dậy, kêu nhỏ một tiếng, theo thân hình xiêu vẹo, mở choàng mắt ra.

Đập vào mắt trước tiên là một màn đen tối, kế đó là một gương mặt hết sức quen, ngồi ở bên cạnh.

Giống như, mười năm trước ở dưới Tử Linh Uyên, bên bờ Vô Tình Hải!

Cơn chấn động dần dần dịu lại, bốn bề khôi phục lại sự yên lặng từ từ, cũng không biết cơn chấn động kịch liệt ấy rốt cuộc là như thế nào nữa?

Lục Tuyết Kỳ chằm chằm ngồi dậy, ánh mắt nhìn về Quỷ Lệ, Quỷ Lệ cũng không tránh đi, cùng một lúc nhìn lấy nàng. Một giây sau, ánh mắt bọn họ, đều nhìn xuống, đôi bàn tay đó, vẫn còn tự nhiên nắm chặt lấy nhau.

Lục Tuyết Kỳ im lặng không nói một lời, thân mình chẳng chút động dậy. Quỷ Lệ máy môi một cái, sau đó từ từ rời lỏng tay ra, rồi rút về.

Lục Tuyết Kỳ nhặt nhòa nhìn cánh tay ấy rút lui vào trong bóng tối, chỉ một phút giây trước, bàn tay đó vẫn còn mang đến một hơi ấm dịu dịu. Trong ánh mắt nàng, bỗng thoát hiện nỗi đau sâu buồn bã, sau đó tan biến mất dạng, nhường lại cho vẻ lạnh lùng cố hữu.

Nàng đứng dậy, đồng thời, đôi mày cau lại, nhìn như tựa hồ cũng cảm thấy bất ngờ trước thương thế đột nhiên khỏi hẳn ngoài dự liệu, theo đó nàng nhìn khắp bốn phía một lượt, lẳng lặng hỏi: "Đây là nơi nào?"

Quỷ Lệ cũng đứng lên từ từ, đáp: "Ta cũng không rõ, nhưng ta nhớ rằng chúng ta bay lọt vào Thiên Đê Bảo Khố."

Lục Tuyết Kỳ im lặng một lát, nói: "Là người cứu ta?"

Quỷ Lệ nhìn nàng một cái, rồi đáp nhạt: "Không phải, là do cô mạng lớn, ở trước lúc thạch môn đóng lại đã bay lọt vào."

Lục Tuyết Kỳ xoay đầu qua, gương mặt tro cảm nhìn hẳn, một đôi mắt sáng rực trong bóng tối, dường như lấp lóe ánh sáng.

Quý Lệ không nhìn ánh mắt nàng, xoay đầu qua nơi khác, bắt đầu bước về hướng đạo ánh sáng nọ, đồng thời miệng nói rằng: "Cô không nợ ta gì cả, nếu như cô muốn giết ta, cứ ra tay không cần do dự." Lục Tuyết Kỳ lẳng lặng đứng trong bóng tối phía sau thân hắn, đứng một lúc lâu sau rồi nhẹ nhàng phủ bụi trên thân mình, sửa sang lại dáng dấp.

"Chi chi, chi chi!"

Tiểu Hôi vừa rồi bị cơn chấn động nọ làm cho tối tăm đầu mắt, giờ mới khôi phục, không ngừng nhảy nhót qua lại, nhảy hai ba cái thì thoát lên vai Quý Lệ, nằm sấp trên đấy, trông hướng về đạo ánh sáng lấp lánh thân bí nọ.

Đi gần lại, mọi vật nhìn cũng rõ hơn.

Ở nơi tối ấy là một cái bàn gỗ dựng đứng, cao nửa thân người, thân trụ to khoảng cánh tay trẻ nít cắm vào trong mặt đất, bên trên đỡ lấy mặt bàn bằng phẳng lớn nhỏ cỡ một thước.

Khoảng giữa mặt bàn đặt một cái chén cũ kỹ mộc mạc, nhìn như làm bằng gỗ, nhìn kỹ càng, cũng có thể nhìn thấy, nguyên cái bàn và cái chén ấy, không ngờ lại nối nhau một cách hoàn chỉnh, cùng với cây cột nọ liền làm một thể.

Song thu hút người nhất, lại là vật ở bên trong cái chén gỗ nhỏ ấy. Chén gỗ cao cỡ ba tấc, rộng hai tấc, chứa đầy một chất lỏng trong suốt, còn có một viên đá trong thấu nổi trên mặt chất lỏng, năm mặt trơn láng, trong trẻo lóng lánh. Từ ở trên mặt viên đá, phát ra ánh sáng dịu dịu, ở trên cái bàn con hình thành một vòm ánh sáng, tỏa ra các tia sáng đồng màu, chiếu về bốn hướng.

Lúc ấy, Lục Tuyết Kỳ cũng ngạc nhiên bước đến, đứng kề bên Quý Lệ, nhìn trông về phía bàn gỗ.

Trong không khí, thấp thoáng một mùi hương kỳ dị, ở khắp mọi nơi, làm cho người người được thấy tinh thần phấn chấn.

Quý Lệ cùng Lục Tuyết Kỳ đều không phải là những kẻ bình thường, nhưng lúc này lại cũng không nhìn ra đây rốt cuộc là thứ chi. Kỳ thật trên mặt bàn gỗ ấy ở trong Thiên Đế Bảo Khố, chứa đầy trong chén chính là Thần Tiên Dược của Thiên Đế cất giấu đồn trong truyền thuyết, cái bàn cùng chén gỗ đó, cho tới chân trụ bên dưới cùng cái cây kỳ dị đều là liền một thể, do linh khí vạn năm của cái cây kỳ dị ấy bảo tồn lấy linh dược.

Nhưng ở bên ngoài Thiên Đế Bảo Khố, Hắc Thủy Huyền Xà là ma thú thời thượng cỡ như thế cũng thèm nhỏ dãi cả thước, thậm chí không tiếc gì phải đánh nhau với kẻ thù trời sanh là Hoàng Điều bảo vệ linh dược, cũng chính là vì cái chén linh dược đó.

Thương thế của Quý Lệ và Lục Tuyết Kỳ đột nhiên lành lại một cách thần bí, kỳ thật là có liên quan với linh dược kia trong bảo khố.

Chi bất quá bí văn truyền thuyết kia, ngày nay ít người hiểu biết, Quý Lệ và Lục Tuyết Kỳ đều không biết, đối mặt với bảo vật của trời đất, lại chỉ cau mày thấy lạ.

Đương lúc suy nghĩ, bỗng nhiên lại có một tiếng vang lớn, cả tòa Thiên Đế Bảo Khố bị rung động dữ

dội, đồng thời tiếng kêu rống đáng sợ nọ của Hắc Thủy Huyền Xà lại truyền tới, coi bộ con vật to lớn thời thượng cổ nọ đã phần nộ cùng cực, vẫn không chịu bỏ qua linh dược.

Dẫu cho Thiên Đé Bảo Khố là kỳ địa cổ xưa, như giờ phút này đây, một là trải qua bao năm tháng, hai là cũng không biết đã bị Hắc Thủy Huyền Xà tấn công bao nhiêu lần, sức mạnh của thượng cổ ma thú dường ấy, nào có thể xem thường được chứ? Nếu không phải là Thiên Đé Bảo Khố, đổi lại là một ngọn núi nhỏ bình thường, chỉ sợ đã sớm bị Hắc Thủy Huyền Xà đánh cho sập rồi.

Giờ đây chỉ nghe những tiếng rắc-rắc xung quanh, từ đầu đến cuối đều vang dội rên rĩ thống khổ của cây cỏ thụ cứng rắng, những âm thanh vụn vẹo rợn người, cùng một lúc bên trong bảo khố chuyển động kịch liệt,

Tiểu Hôi ré lên một tiếng nhọn hoắt, mém chút rơi khỏi vai của Quỷ Lệ, Quỷ Lệ cùng Lục Tuyết Kỳ đều cảm thấy xung quanh trời lay đất động, chân đứng hầu như không vững.

Nói theo lý, dưới sự chấn động mạnh bạo thế này, ngay cả chén gỗ và mặt bàn dính liền nhau, linh dược trong chén nọ cũng bị nghiêng đổ ra ngoài. Thế nhưng trong lúc lay động dữ tợn, hòn đá nổi trên mặt nước trong chén bỗng bốc lên một luồng ánh sáng vàng, bốc thẳng tấp lên trên, chiếu lên vòm ánh sáng bên trên, tức thời nguyên cả vòm ánh sáng bị biến thành màu vàng, theo đó phát sáng rực rỡ.

Chiếu rọi trong vòm ánh sáng nọ, bàn gỗ vốn dường như muốn ngo nguậy chuyển động, ở trong vòng vây đang lay động dữ dội, chợt lắng đọng lại. Nhìn thấy chu vi chấn động từ từ ổn định, luồng ánh sáng vàng óng nọ cũng từ từ nhạt đi, rồi trở lại nguyên trạng.

Quỷ Lệ cùng Lục Tuyết Kỳ nhìn nhau, trong mắt đều lộ vẻ kinh ngạc bội phục, tinh xảo phi thường dường này, thật không thể nghĩ nổi.

Quỷ Lệ lại nhìn khắp bốn phía, nhờ ánh sáng của kỳ thạch kia, nhìn thấy trong bảo khố trừ chiếc bàn gỗ, dường như không còn gì khác nữa. Chẳng qua nhìn thấy viên đá đó, long lanh trong suốt, tiên khí quanh quẩn bên trong, quyết không phải vật thường, xem ra dị bảo mà tìm kiếm nhiều ngày qua, lại là vật này.

Nghĩ đến đó, hấn nóng lòng, giơ tay về phía vòm ánh sáng của chiếc bàn gỗ.

"Người không được đụng vào!" bất chợt, tiếng Lục Tuyết Kỳ bỗng biến thành giá lạnh, vang lên ở bên cạnh.

Tay Quỷ Lệ dừng lại ở giữa chừng, rồi từ từ rút về, xoay mình đối mặt nhìn Lục Tuyết Kỳ.

Hai người đứng đối mặt nhau, khoảng cách không quá ba thước, song không khí nồng nàn vừa rồi còn ẩn hiện giữ họ, giờ lại đột nhiên vơi đi, trở thành nặng nề lặng lẽ rồi sau đó là giá lạnh.

Quỷ Lệ nhìn Lục Tuyết Kỳ, từ từ nói: "Ta cần vật này."

Lục Tuyết Kỳ nhìn ánh mắt nam tử nọ, bình tĩnh nói: "Ta không thể nhường cho người được, trừ phi người giết ta trước."

Quỷ Lệ không nói lời nào.

Luồng ánh sáng yếu ớt trong bóng tối, lưu chuyển nhẹ nhàng, biến qua bảy màu khác nhau, dường như cũng kể lể điều gì?

"Âm ùng!"

Lại là một tiếng động rung trời vang lên, cũng đất động núi lay, nhưng mức độ lần này lại hơn hẳn trước đó, thế nhưng viên đá kỳ lạ kia lại phát ra ánh vàng bảo hộ lấy mộc đài, song vách tường xung quanh Thiên Đế Bảo Khố, lại tựa hồ như không chống đỡ nổi.

Theo sau âm thanh khàn đục dứt đoạn là một cành cây lớn bỗng nhiên từ trên đầu rơi xuống. Quỷ Lệ cùng Lục Tuyết Kỳ đồng thời nhảy tránh, những âm thanh nối liền nhau vang lên không dứt, Hắc Thủy Huyền Xà ở bên ngoài kia tựa hồ như đắm chìm trong điên cuồng, không ngừng đánh đập vào Thiên Đế Bảo Khố, cùng lúc trong tiếng gầm thét nộ thì tiếng phượng kêu thánh thót cũng càng thêm phần nộ và kịch liệt!

Bên ngoài, phảng phất cũng đương diễn ra một trận quyết chiến chấn động thiên địa!

Cả tòa Thiên Đế Bảo Khố ở dưới áp lực to lớn bên ngoài, cuối cùng cũng từ từ biến dạng, các mép tường đều bắt đầu lõm vào trong, các mảnh gỗ vỡ rơi rớt như mưa.

Ở trong tình huống này, Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ tạm thời đều lo tránh né các khối cây lớn bị rớt xuống, nhất thời không để ý tới một đài.

Mắt nhìn thấy tòa Thiên Đế Bảo Khố tất bị đổ nát, song trong lúc ấy, dường như là pháp lực của thượng cổ thần minh, bên trên viên kỳ thạch nọ đột nhiên phát khởi nhiều tia sáng vàng to lớn chói mắt so với trước đó, bất chợt thành cột, vọt thẳng lên trời. Nhưng lần này, lại là xuyên thẳng qua vòm ánh sáng bao bọc một đài, thẳng thẳng chiếu ở trên nóc đỉnh Thiên Đế Bảo Khố.

Trong bảo khố, bỗng nhiên vang lên âm thanh thần bí xa xôi, giống như là tiếng Phạm xướng thần bí ở Linh Sơn thắng cảnh, lại như là tiếng thì thầm của nơi chín tầng địa phủ. Cùng với cột ánh sáng màu nọ chống trụ nóc đỉnh, cả tòa Thiên Đế Bảo Khố dường như cũng tiếp nhận được sức mạnh chống chọi nào đó, không còn bị lõm vào nữa, khối gỗ rơi xuống cũng ngưng dần đi.

Sau đó, ở trong tầm mắt Lục Tuyết Kỳ và Quỷ Lệ, ở trên nóc tòa Thiên Đế Bảo Khố, ở trong luồng ánh sáng vàng chói mắt nọ, đột nhiên, thanh âm thần bí kia lại vang lên, như do đâu mà ngâm xướng, văn tự màu vàng lớn nhỏ như cái đầu, từng chữ một tiếp nhau hiện ra trong không trung ở ánh sáng vàng chiếu rọi xuống dưới:

Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu!

Quỷ Lệ chấn động thân mình.

Giây lát sau, chín chữ ấy từ tan mất, nhưng tiếng tụng niệm thần bí nọ ngược lại càng lúc càng vang lên, càng lúc càng to hơn, nháy mắt, cột ánh sáng vàng rực chói mắt đó bỗng như bùng nổ, rực rỡ khôn cùng chiếu tỏa khắp bên trong Thiên Đế Bảo Khố, ở bốn phía trên vách tường, ở nơi kim quang chiếu sáng, từng chữ từng chữ vàng xuất hiện trên không, bút thế già dặn mạnh mẽ, dường như bay bổng.

Vây quanh Quỷ Lệ cùng Lục Tuyết Kỳ, bay lượn nhảy múa, ở trong tiếng gầm rống!

Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ bị thu hút vì cảnh tượng kỳ lạ mê người ấy, song sau đó lại bị văn tự thần bí xung quanh hấp dẫn, bọn họ đói khát nhìn xem, quên mất đi mọi vật xung quanh.

Nhưng Quỷ Lệ càng lúc càng thêm hồi hộp dữ dội, giờ phút này, trong lòng hắn tựa hồ như có một tiếng gào thét to lớn vang lên:

"Thiên Thư! Thiên Thư! Đây là Thiên Thư đệ tam quyển!"

※ ※ ※

Bên ngoài Thiên Đế bảo khố, bọn Pháp tương vẫn còn đặng không xa xa, nhìn về phía hai kỳ thú thượng cổ đang giao tranh kịch liệt bên trên cây đại thụ, bất giác sắc diện nhợt nhạt

Cây đại thụ trước vốn tràn trề nhựa sống, cành lá tốt tươi rậm rạp, quán quanh thân cây khổng lồ là vô số dây leo hoa dại, trong chốc lát như đã trải qua triệu triệu năm tai kiếp, nơi nơi phủ đầy những nhánh cùng hoa bị bầm nát băm vụn, thật là thê lương âm đạm

Trên phần thân cây, bên ngoài thiên đế bảo khố, Hắc Thủy Huyền Xà lượn vòng xát bên ngoài thạch môn, cái đầu rắn khổng lồ hướng lên trời không ngừng rít lên, Thần Thú Hoàng Điều phấp phới bay, mỗi lần huy động cánh tựa như một trận cuồng phong nổi lên, mấy người cùng phe với Pháp tương ở ngoài xa quan sát trận chiến cũng bị chấn động bởi kinh lực của cuồng phong

Hoàng Điều lông vũ tuyền một màu vàng chanh, đôi cánh lớn giang rộng, cước thảo như gió bão, thời điểm này không ngừng lao xuống bên dưới, dùng mỏ và móng sắc cứng mà tấn công huyền xà. Nào ngờ hắc thủy huyền xà không ngừng phun khí độc, đầu rắn cử động, nhe nanh vừa dài vừa sắc, toàn lực đánh trả, chốc chốc lại va trúng bên dưới Thiên Đế Bảo Khố

Thần Điều, Cự Xà quần chiến ác liệt, thật là trời đất u ám, gió mây đổi sắc, cũng may là ở nơi hoang vắng heo hút, bằng không e là cường lực của hai kỳ thú thượng cổ này sẽ hủy diệt hết mọi vật xung quanh

Trong trận đấu trước mắt, Hắc Thủy Huyền Xà vốn tàn bạo ngang ngược bản tính hung hãn kiêu ngạo hiện đã mệt mỏi đuối sức, trên mình rắn khổng lồ xuất hiện đường đường nét nét những vết thương khổng lồ, máu đen không ngừng xối xả tuôn làm cho phần dưới thân cây đại thụ cũng loang lổ vết máu. Hắc thủy huyền xà vốn là thượng cổ ma thú, toàn thân cứng như đá hoa cương, chỉ có mỏ sắc móng nhọn vô cùng lợi hại của Hoàng Điều mới có thể đả thương.

Tuy Hắc Thủy Huyền Xà thương tích trầm trọng nhiều nơi, nhưng hoàng điều bản thân cũng không khá hơn. Bộ cánh vốn óng ánh mỹ lệ như lông phượng hoàng trong khi cùng Huyền Xà kịch chiến đã bị mổ trúng nhiều nơi, trên thân đầy vết cắn xé sâu đến tận xương, máu me lênh láng loang đỏ khắp vùng ngực

Thời khắc này, lưỡng thú tạm thời đình chiến, Hắc Thủy Huyền Xà cố trụ bên trên Thiên Đế Bảo Khố, Hoàng Điều lượn quanh cây đại thụ cạnh đó, hay bên gờm gờm thủ thế, Hắc Xà rít lên từng hồi,

Hoàng Diệu lãnh lót tranh hơi, hai bên ra sức dương oai thị uy, không có vẻ gì là nhượng bộ. Nhìn từ bên ngoài, Hắc Thủy Huyền Xà có vẻ rơi vào tình thế bất lợi, kém cạnh hơn về địa thế, trụ chung Huyền Xà đơn độc trên không, chỉ có thể bám trụ chung quanh thân cây, trong khi Hoàng Diệu chao cánh lúc lên lúc xuống từ mọi phía tấn công liên tục, quả thực đã chiếm không ít tiện nghi. Hơn nữa, Hoàng Diệu vốn là ma thú đại địch của Hắc Thủy Huyền Xà tự ngàn xưa nên đối với độc khí do Huyền Xà phun ra đã có sức kháng cự thiên bẩm, tuy nhiên bị đá thương nhiều nơi nhưng không phải sát thương trầm trọng, quyết không đến nỗi trí mạng.

Pháp đá thương tối lợi hại của Hắc Thủy Huyền Xà đã không hữu dụng khi tác chiến với Hoàng Diệu, lại thêm địa hình bất lợi cho nên tình thế không mấy khả quan, có vẻ như bây giờ Huyền Xà đã nhận thức rõ, càng làm cho nó trở nên hung dữ cực điểm. Hai mắt trừng trừng, đầu rắn đột nhiên quay phắt lại đón đầu Hoàng Diệu đang quay lại từ xa, như vũ bão hướng về thiên đế bảo khố bổ xuống. Hoàng Diệu nổi cơn thịnh nộ, tiếng phượng lanh lảnh trên không, chao cánh bay ngược lên.

Tiếc rằng đòn này Hắc Thủy Huyền Xà vận lực toàn thân đánh ra, hạ xuống đánh ầm, sức tàn phá không bút nào tả xiết, chỉ thấy gốc cây khổng lồ không ngừng rung chuyển dữ dội, bên trên Thiên Đế Bảo Khố trong nháy mắt xuất hiện vô số vết nứt, đồng thời lan cả đến đại thạch môn, cơn chấn động đồ đôn lớp này tiếp lớp kia tạo nên nhiều vết nứt.

Dường như là sau khi kiên trì chống lại vô số đợt tấn công hung bạo của Hắc Thủy Huyền Xà, giây phút này, sức mạnh huyền bí của Thiên Đế bảo khố chung quy đã bắt đầu sụp đổ.

Từ xa, bọn Pháp Tương nhìn nhau e ngại, đồng loạt nín thở gai người chờ đợi.

Hoàng Diệu rít lên lanh lảnh, dao động trên không, thỉnh thoảng chao xuống, cái mỏ sắc nhọn như mũi tên cực lớn rời cung nhắm hướng Hắc Thủy Huyền Xà lao tới.

Chớp mắt trời đất biến sắc, gió mây chuyển động, tựa như có trận cuồng phong mãnh liệt tạo thành vòng xoáy khổng lồ, nổi lên một cơn bão lớn, Hoàng Diệu quanh tròn mãnh liệt trong gió, lao xuống. Hắc Thủy Huyền Xà gào thét dữ dội, con rắn khổng lồ không ngừng liên tục phóng ra hung quang dữ tợn thần khí hung ác.

"Rầm"

trong nháy mắt, một trận mưa đá, bão cát nổi lên, rắc rắc rắc rắc thanh âm vang rền như muốn nổ tung trời đất, cuối cùng gầm lên một tiếng dữ dội, bức tường Thiên Đế bảo khố sụp đổ ầm ầm, bị sức mạnh như thái sơn áp đỉnh của Hắc thủy Huyền Xà đánh mạnh vào.

Gần như cùng một lúc, Hoàng Diệu cuồng nộ xà xuống như vũ bão ngay lập tức chộp lấy Hắc Thủy Huyền Xà, chúng nhân chỉ nghe hắc Thủy Huyền Xà hồng lên một tiếng thông hận vang trời, thanh âm cực kỳ cô khổ, tựa hồ đã bị đá thương trầm trọng.

Cuồng phong kịch liệt phi thường, Pháp tương mấy người tựa như con sâu cái kiến trong phong ba bão táp, lúc này chỉ biết lùi lại phía sau.

Chớp mắt, bụi đất bắt đầu rơi, tiếng hồng thê lương vẫn không dứt, chúng nhân nhìn qua, chỉ thấy trên đầu Hắc Thủy Huyền Xà máu tuôn xối xả, bên phải đầu rắn huyết lệ phun ra như suối chính là đã bị Hoàng Điều bất ngờ một phát mổ trúng mắt

Vào lúc này, Thiên đế bảo khố bị chấn động mạnh, luồng ánh sáng màu vàng lóe lên mấy lần, nhưng sau đó từ từ tắt hẳn.

Hắc thủy huyền xà cùng với Hoàng điều nhất thời không còn có ý tranh đấu, đồng thời cúi xuống quan sát.

Trước mắt chúng, Thiên đế bảo khố vô cùng to lớn này, thật chẳng khác gì một món đồ chơi con nít.

Bụi đất bay mù mịt, bên trong Thiên đế bảo khố, hai bóng người đang loạng choạng đứng đó, chính thì Quý lệ và Lục tuyết kỳ. Tiểu hôi vốn đang ngồi chễm chệ trên vai Quý lệ, lúc này đột nhiên tụt xuống đất, chui vào phía dưới mộc đài, dùng tay nắm chặt lấy mộc trụ, ổn định thân hình.

Sau cú đánh vô tình của Hắc thủy huyền xà, tình hình bên trong Thiên đế bảo khố không ổn chút nào. Chỉ thấy Quý lệ cùng Lục Tuyết Kỳ, tuy sắc mặt vẫn còn trắng bệch, nhưng cũng đã lấy lại được bình tĩnh, riêng Tiểu Hôi vẫn còn sợ hãi "mặt cắt không một chút máu", miệng kêu "chi chi" không ngừng.

Quý lệ vừa ổn định thân hình, lập tức toàn thân rung động, chỉ thấy hai con cự thú to lớn không tương tượng được, găm ghè nhìn nhau, hơn nữa nhìn hình dáng của chúng, sát khí đằng đằng, không cần nói cũng biết là sự chẳng tốt lành gì.

Y chưa kịp có chút phản ứng nào, Hắc thủy huyền xà đã hướng mắt nhìn chằm chằm vào mộc đài ở trung tâm của Thiên đế bảo khố, cùng với cái chén bằng gỗ chứa đầy chất lỏng trong suốt đặt trên mộc đài.

Ngay lập tức, cặp mắt của Hắc thủy huyền xà hiện lộ vẻ tham lam vô độ, cái đầu rắn to lớn nhanh chóng chồm xuống, Hoàng điều ở bên cạnh không chịu tọa thủ bàng quan, kêu lên một tiếng, cái mỏ nhọn cũng lập tức mổ xuống.

Hai con cự thú to lớn này, đồng thời ra uy, cho dù đạo hạnh của Quý lệ và Lục Tuyết Kỳ có cao đến đâu, trong lúc đó chỉ còn cách ngự khởi pháp bảo lập tức bay lên. Ngay khi Quý lệ vừa bay lên, đột nhiên toàn thân chấn động, nghe phía đằng sau lưng truyền lại tiếng kêu "chi chi", Tiểu hôi đang trốn ở phía dưới mộc đài, không kịp chạy theo y.

Tuy bản tính của y đã thay đổi nhiều so với khi xưa, nhưng đối với Tiểu hôi vốn có cảm tình thâm hậu, trong lúc đó không nghĩ gì khác, lập tức quay đầu lại đón lấy Tiểu hôi. Nhưng khi y dừng lại trong khoảnh khắc, Hoàng điều kêu lên một tiếng, vừa đúng lúc Hắc thủy huyền xà cất mình lên, hai cánh quạt mạnh tạo thành một trận cuồng phong, đẩy Quý lệ và Lục tuyết kỳ văng ra xa.

Quý lệ trong lòng cấp bách, nhưng sức lực của Hoàng điều quá sức mãnh liệt, y không không chế được phải bay vọt ra xa, khó khăn lắm mới ổn định được thân thể, lúc đó thì đã bay xa hơn mười trượng. Y nhú mày, vừa hạ thân xuống thì thanh quang đại thịnh, lập tức xoay người bay trở lại.

Trong lúc này Hoàng điều và Hắc thủy huyền xà đang tranh đấu đến mức dầu sôi lửa bỏng, hiện tại đã biết được mục tiêu của huyền xà là đoạt được linh dược trong chén, tự nhiên Hoàng điều không thể để cho nó toại nguyện, Hoàng điều không cất cánh bay lên nữa mà đậu lại trên cành cây, hai con cự thú tập trung vào cái chén gỗ nhỏ bé, nhe nanh múa vuốt, gầm rú liên hồi, nhưng nhất thời dưới uy lực của đối phương, không con nào dám cúi đầu xuống đoạt lấy linh dược.

Tiểu hôi nằm dưới mộc đài, lúc đầu có run rẩy sợ hãi, nhưng từ từ cũng nhận ra hai con cự thú to lớn chỉ tranh đấu chí mạng trên đầu mình, không hề hạ xuống, nó bắt đầu ngẩng đầu lên để xem xét. Chỉ thấy vòm ánh sáng phát ra ở phía trên chén gỗ lúc trước, theo sự đổ nát của Thiên đế bảo khố, cũng đã biến mất không tăm dạng.

Tiểu hôi từ từ trèo lên trên mộc đài, ngẩng đầu nhìn kỹ, chỉ thấy trên không trung, đầu rắn mỏ chim cắn mổ lẫn nhau, tranh đấu không biết trời trăng gì, vẩy rắn và lông chim bay lả tả như mưa.

Tiểu hôi lấy tay ôm đầu, cặp mắt hấp háy, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy ở bên trong cái chén gỗ, có một dung dịch trong suốt như nước, phản chiếu lấy hình ảnh của nó, có một viên đá nhỏ, nổi trên mặt nước, không hề chìm xuống, trong suốt nhìn xuyên qua được, không biết là thứ gì.

Nó nhìn vào mộc bôi một hồi, đột nhiên khuôn mặt thay đổi, cúi xuống sát vào chén gỗ, bắt đầu uống nước ừng ực.

Ực, ực, ực....

Hắc thủy huyền xà và Hoàng điều vốn đang tranh đấu chí mạng, đánh nhau đến kinh thiên động địa, phong vân đổi sắc, đột nhiên dừng hẳn lại.

Ực, ực, ực...

Âm thanh nhỏ bé này, vốn không phải là ghê gớm to lớn gì mấy, không hiểu vì sao, đột nhiên lúc này, thiên địa như hoàn toàn yên tĩnh, chỉ nghe tiếng hầu tử ngộ nghĩnh đang uống nước.

Cái chén này vốn rất nhỏ, dung dịch bên trong chỉ đầy chưa đến nửa chén, hầu tử Tiểu hôi nhanh chóng đã uống hết sạch, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn khắp bốn phía. Ở giữa khoảng không, Hắc thủy huyền xà nhìn xuống, tựa hồ như không có phản ứng gì, lại ngoảnh đầu nhìn sang từ đối đầu Hoàng điều, hoàng điều dường như cũng vậy, vừa nhìn Tiểu hôi, vừa nhìn Hắc thủy huyền xà.

..

Chết chết

Đột nhiên, một tiếng động lạ cất lên, Hắc thủy huyền xà cùng với hoàng điều đồng thời nhìn xuống, chỉ thấy Tiểu hôi đang lè lưỡi ra, cái đầu khi lắc qua lắc lại, hiển nhiên thứ nước trong chén không ngon lành chút nào, thật tệ hơn nhiều so với mỹ thực mà chủ nhân nó đã từng nấu nướng tại Đại trúc phong Thanh vân sơn, Tiểu hôi tỏ vẻ rất không hài lòng. Lúc này cặp mắt khi chuyển động, chỉ thấy trong chén đã cạn sạch nước, có một viên đá nhỏ xíu đang tỏa sáng, an tĩnh nằm bên trong chén, liền thò tay bốc lên, sau đó tung nhẹ lên không, há to miệng ra, như người ta ăn gạo vậy, chép miệng một cái, nuốt

chứng vào bụng.

...

Ở phía xa, bọn Pháp tướng đồng thời toát mồ hôi!

Đột nhiên, chỉ nghe một tiếng rống, một tiếng kêu thánh thót, Hắc thủy huyền xà cùng Hoàng điều đồng thời cuồn nộ xông xuống dưới, đầu rắn mở chim, cùng lúc tấn công vào hầu tử nhỏ bé đáng thương, Tiểu hôi sợ hãi thất sắc, tưởng như bao nhiêu lông khí trên thân đều dựng đứng cả lên, nhưng lúc này không còn chỗ nào để lẩn trốn, chỉ còn biết nằm sấp xuống trên mộc đài, dùng hai tay ôm lấy đầu.

Đang thấy Tiểu hôi sẽ phải chết chắc dưới sức hợp công của hai con cự thú to lớn, mắt mọi người hoa lên, một đạo thanh quang lóe lên, chính là Quỷ lệ dụng toàn bộ sức lực cản lại, phóng tới kéo Tiểu Hôi đi, rồi lại hết sức phóng đi thật xa.

Bọn họ vừa rời khỏi mộc đài, chỉ nghe ở phía sau ầm lên một tiếng, những gì còn lại của Thiên đế bảo khổ, toàn bộ bị phá hủy...

Hắc thủy huyền xà trên cành cây rống lên một tiếng lớn, mặc dù trên mặt đất thì nó không có địch thủ, nhưng đối với địch nhân ở trên không thì vô kể khả thi, cả nửa ngày sau, cũng không có cách nào, hơn nữa linh dược đã mất, lại có kẻ thù truyền kiếp bên cạnh, cuối cùng cũng phải phần nộ quay đầu, chậm chạp bò xuống theo cành đại thụ, rồi nhanh chóng biến mất trong đám mê vụ.

Nhưng nguy cơ đe dọa Quỷ lệ và Tiểu hôi vẫn chưa mất đi, Hắc thủy huyền xà không có cách nào, nhưng vẫn còn có Hoàng điều vốn là thần thú tung hoành cửu thiên, vung cánh bay tám vạn dặm, lúc này nó đã dang rộng cánh, dĩ nhiên không chịu bỏ qua, lập tức đuổi theo bọn họ.

Quỷ lệ trán đã lấm tấm mồ hôi, Hoàng điều tuy bay với tốc độ cực nhanh, nhưng một là khi này kịch đấu với Hắc thủy huyền xà, liên tục thụ thương, thể lực đại tổn, hai là Quỷ lệ bay lượn linh hoạt, trên không trung mấy lần chuyển hướng đột ngột, khiến Hoàng điều không sao đuổi kịp. Mặc dù như vậy, Hoàng điều tuy kiệt sức, nhưng càng lúc càng đuổi đến gần hơn, nhìn thấy chẳng bao lâu nữa, sẽ bị nó đuổi kịp, Tiểu hôi được Quỷ lệ ôm trước ngực bỗng nhiên kêu lên một tiếng lớn, vô cùng hoảng sợ, chỉ thấy nó há miệng kêu hai tiếng, rồi lại kêu thêm một tiếng "ách", không ngờ rằng chỉ uống một thứ gì đó trước đây, bây giờ lại bị đánh đuổi như thế này.

Quỷ lệ vừa tức vừa buồn cười, không biết nên cười hay nên khóc, nhưng vào lúc này không thể suy nghĩ nhiều, chỉ biết cố gắng bay thật nhanh để thoát khỏi tiếng kêu đầy đe dọa của Hoàng điều. Đang bay phía trước, ở khước mắt nhìn thấy phía dưới có một luống hoa, so với xung quanh có điểm bất đồng, hoa vẫn tươi tắn nở rộ, bên trong ần hồng quang lóe sáng.

Y toàn thân chấn động, lúc này dĩ nhiên nhận ra là bên trong luống hoa đang ẩn giấu vật gì, không ngờ bọn họ bất ngờ cũng đã theo đến đây, vậy tại sao lại không nói trước cho mình biết?

Trong lòng y cảm thấy nghi hoặc, nhưng lúc này là lúc sanh tử quan đầu, không có nhiều thời gian suy nghĩ, lập tức bay về hướng đó, Hoàng điều đuổi sát theo sau.

Ở phía xa, Lục tuyết kỳ hét hoảng kêu lên một tiếng, mắt thấy móng vuốt sắc nhọn của Hoàng điều sắp chop lấy lưng của Quỷ lệ, với vẻ phẫn nộ của Hoàng điều, như muốn xé tan xác kẻ dám uống lấy thiên đế linh dược thì không hài lòng.

Nói thì chậm nhưng mọi việc diễn ra cực nhanh, Quỷ lệ dùng hết sức lực, dòn vào thanh quang lóe sáng, bay tới luống hoa, nhưng Hoàng điều không chú ý đến y, đuổi sát theo y, cuối cùng cũng bay qua phía trên luống hoa.

Chuyện lạ phát sinh.

Phía dưới đám hoa tươi, đột nhiên ánh hồng quang mở rộng, liền thành 1 khối, phía trên không trung, xuất hiện một cổ đỉnh màu đỏ, chính là kỳ bảo của Quỷ vương tông - Phục Long đỉnh.

Một người đứng ở phía trên Phục Long đỉnh, sắc mặt bình tĩnh, miệng lầm nhảm niệm chú, chính thị Quỷ vương.

Câu chú thần bí, vang dội lại, cùng lúc đó, Thanh Long, U Cờ đã xuất hiện bên cạnh luống hoa, song thủ huy động liên tục, lập tức thôi động linh lực từ phục đỉnh thần bí khôn lường, "Khôn Long Khuyết trận" bắt đầu phát động, hồng quang tạo thành một cái lồng sáng, liền lạc vô khuyết, tạo thành một tấm màn hồng quang, trên không tụ lại ở giữa phục long đỉnh, vây lấy Hoàng điều ở bên trong.

Hoàng điều không cam tâm bị giam cầm, lập tức tả xung hữu đột, nhưng không biết là do cuộc chiến với Hắc thủy huyền xà làm hao tổn sức lực, hay là do pháp lực mạnh mẽ của Khôn Khuyết trận, sau vài lần đâm sầm vào bức tường ánh sáng, không có cách nào thoát ra được, hơn nữa còn bị sức mạnh thần bí phản chân lại, toàn thân thương thế nặng nề.

Cuối cùng, tựa hồ như biết là không còn có thể kháng cự, Hoàng điều kêu thảm một tiếng, đứng lại bên trong bức màn ánh sáng màu đỏ, không động đậy nữa.

Quỷ vương cười dài một tiếng, nhẹ nhàng đáp xuống đất, Quỷ lệ cũng ôm lấy Tiểu hôi, đáp xuống bên cạnh y, lúc đó, Thanh Long, U cơ vẫn đang đứng.

Quỷ lệ chau mày, nhìn về phía Quỷ vương, Quỷ vương cười nhẹ, vẫy tay ra hiệu, nói: "Mọi việc ở đây, đợi người trở về sẽ nói sau." Nói dứt, mục quang của y nhìn ra xa, nhìn thấy bọn Pháp tương, Lục tuyết kỳ các người, đột nhiên nhìn Quỷ lệ cười nói: "Người thử nói xem, làm sao chúng ta xử trí mấy người này đây?"

Quỷ lệ thân hình chấn động, nhìn Quỷ vương tuy vẫn mỉm cười hòa nhã, nhưng trong ánh mắt lấp lánh tinh quang, ẩn chứa một tia băng lạnh.

Xung quanh, tất cả đột nhiên an tĩnh không một tiếng động.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 105

Ngư quái

Tử Trạch, trên đỉnh cổ thụ khổng lồ.

Lục Tuyết Kỳ, Pháp Tướng, Lâm Kinh Vũ cùng Tăng Thu Thu bốn người từ từ hạ xuống một cành cây lớn đâm ngang bừa bãi trên đỉnh cây đại thụ, chỉ thấy bốn bề xung quanh chỉ chít những vết nứt ngang dọc, cành cây gãy đổ vô số, mặc dù đều đã rất lâu năm to lớn, nhưng do khi nãy đôi cự thú thượng cổ giao đấu kịch liệt đã làm thay đổi diện mạo nơi này.

Nhưng thời khắc đó, tất cả sự chú ý của bọn họ đều tập trung ở nơi trước mặt. Pháp Tướng khẽ nhíu mày, trầm ngâm không nói. Mấy kẻ đang đứng ở đó, đương nhiên khi xưa trong cuộc giao tranh ở Đông hải Lưu Ba Sơn và Thanh Vân Sơn bọn Pháp Tướng cũng đã từng gặp qua, đích thực là Quỷ Vương Tông Chủ Quỷ Vương cùng hai thủ hạ đặc lực là Thanh Long và U Cơ, lại thêm lúc này có cả một kẻ đã hoàn toàn thay đổi khác xưa, Quỷ Lệ, khỏi cần nói cũng biết mạnh yếu hai bên chênh lệch rõ ràng đến chừng nào.

Chi tiếc là sau khi bay lên trên đại thụ, tại nơi chạc ba khi ấy, Thanh Vân Môn Tiêu Dật Tài cùng Phần Hương Cốc Lý Tuân và Yến Hồng đã tách ra bay đi tìm kiếm hướng khác, có ba người ấy lúc này cũng chưa chắc đã địch lại bốn kẻ trước mặt nhưng dù sao cũng là thêm được vài trợ thủ hết sức đặc lực.

Nhưng khác với những gì họ tưởng, phía bên Quỷ Vương Tông tựa hồ như không có ý định động thủ ngay lập tức. Quỷ Vương nheo mắt ngắm nhìn bọn bốn người, rồi từ tốn quay qua Quỷ Lệ nói: “Người xem, chúng ta phải xử trí thế nào với mấy người này đây?”

Quỷ Lệ không trả lời ngay, ngược mắt nhìn Quỷ Vương, chỉ thấy lão sắc diện hòa ái, có vẻ bình ổn, nhưng ẩn hiện trong mắt lóe lên những ánh nhìn sắc bén, sau một lát hẩn mới thản nhiên nói: “Tông Chủ người đã tới đây rồi, xử trí việc này thế nào, tự nhiên là do Tông Chủ quyết định”.

Thanh Long đứng ở bên cạnh hơi nhướng mày, tám hắc sa che mặt U Cơ dường như khẽ kích động, nàng quay qua nhìn Quỷ Lệ.

Quỷ Vương sắc mặt thản nhiên không hề biến đổi, khóe miệng khẽ nở một nụ cười, chậm rãi nói: “Ngày hôm đó khi người lên đường tới Tử Trạch này, ta đã có nói mọi sự ở đây đều tùy người tác chủ. Ta cùng Thanh Long và U Cơ hôm nay tới đây chẳng qua là để tìm bắt Hoàng Điều mà thôi. Bốn người trong chính giáo đó nay cũng đều tùy người xử trí, người muốn thế nào thì bọn ta sẽ làm thế ấy”.

“Phi!”

Đột nhiên có tiếng người kinh bị lạnh lẽo từ phía trước truyền lại.

Mọi người đều quay qua phía đó, chỉ thấy Lâm Kinh Vũ sắc mặt như phủ một lớp sương mờ, lạnh lùng nói: “Yêu ma tà đạo, các ngươi cùng chính đạo bọn ta chắc chắn chỉ có quyết một trận sinh tử, việc gì phải bàn đi tính lại như đàn bà, thật tức cười!”

Hắn nói câu đó, tức thì sắc diện Thanh Long tối sầm lại, nhưng Quỷ Vương không ngờ chỉ ngấm nhìn Lâm Kinh Vũ, hoàn toàn chẳng hề tỏ ra giận dữ, ngược lại miệng khẽ mỉm cười, quay qua hỏi Quỷ Lệ: “Người này có phải là Lâm Kinh Vũ, bạn thân từ thời ấu thơ của ngươi không?”

Quỷ Lệ trong lòng rung động. Từ trước tới giờ, Lâm Kinh Vũ cũng chẳng có mấy danh tiếng ở bên ngoài, không hiểu sao Quỷ Vương lại biết tới hắn, thậm chí còn lập tức nhận ra thì quả là không thể ngờ được. Nhìn nét mặt cười cười của Quỷ Vương, trong tâm hắn đột nhiên cảm thấy một cơn ớn lạnh.

Quỷ Vương nheo mắt nhìn hắn, ung dung nói: “Ngươi nói đi, làm gì với bọn chúng đây?”

Quỷ Lệ nhìn thẳng vào mắt lão, thản nhiên trả lời: “Giờ việc của chúng ta cũng đã sắp đại công cáo thành, mấy kẻ này cũng chẳng có vai trò gì hệ trọng, bắt tất phải để tâm đến. Tông Chủ, ta thấy việc thu thập Hoàng Diệu lúc này mới thực là chuyện cấp bách”.

Quỷ Vương chăm chú nhìn hắn, không nói một lời, không khí trên cục trường nhất thời trở nên an tĩnh.

Thanh Long trong ánh mắt thoáng một nét ưu tư, U Cơ đứng ở bên cạnh lão khuôn mặt khuất sau tấm hắc sa, không biểu hiện ra một chút tình cảm gì, nhưng trông bộ dạng có lẽ cũng không mấy thoải mái.

Ánh mắt của U Cơ thấu qua tấm hắc sa, nhìn qua nhìn lại hai người Quỷ Vương và Quỷ Lệ, rồi lưu chuyển về phía trước, xa xa chỉ thấy bốn người bên chính đạo vẫn đứng yên ở đó, Lục Tuyết Kỳ lặng lẽ đứng sau cùng, sắc mặt lạnh lùng băng giá, nhưng đôi mắt của nàng dường như ngưng tụ nơi thân hình Quỷ Lệ.

Bên dưới dung nhan băng sương ấy, dường như ẩn giấu một nét quan hoài.

U Cơ thốt nhiên giơ tay khẽ hích Thanh Long.

Thanh Long đang trầm mặc bần khoản, cảm thấy cái hích ấy, liền quay đầu lại nhìn U Cơ, chỉ thấy khuôn mặt nàng dưới tấm hắc sa khinh động khẽ hướng về phía Quỷ Vương. Lão cùng U Cơ khi xưa đều đứng trong Tứ đại thánh sứ của Quỷ Vương Tông, làm sao không hiểu ý nàng, chỉ có điều lúc này trong tâm lão đang có chút phân vân lưỡng lự.

Sau một khắc trầm ngâm, Thanh Long cuối cùng cũng khẽ khàng bước tới sau lưng Quỷ Vương, khẽ hạ giọng nói: “Tông Chủ, Quỷ Lệ nói vậy không phải là không có lý, hiện giờ chuyện hàng phục Hoàng Diệu chúng ta phải sớm an trí trước, chuyện khác tính sau, không thì chút nữa nơi Tử Trạch này, nhân mã Vạn Độc và Hợp Hoan hai phái đó sẽ kéo đến, trì hoãn chỉ e lại sinh biến”.

Quỷ Vương quay lại nhìn Thanh Long, chậm chậm gật đầu: “Ngươi nói phải lắm”, tức thì sâu trong mắt mục quang lấp lánh chuyển động, quay qua nói với Quỷ Lệ: “Tình thế đã vậy, chuyện ở đây giao ngươi xử trí”.

Quý Lệ lặng lẽ gật đầu: “Người cứ yên tâm”.

Quý Vương nhìn hấn giây lát, đột nhiên cười khẽ, quay mình bước đi. Thanh Long ở phía sau lưng lão cũng quay qua Quý Lệ mỉm cười rồi cũng lập tức bước theo Quý Vương.

U Cơ thong thả bước về phía trước, qua trước mặt Quý Lệ bỗng thấy hấn nhìn mình khe khẽ gật đầu. Tám hắc sa che mặt nàng khẽ khích động, nhưng nàng chỉ lặng im không nói gì, lặng lẽ bước đi.

***

Mãi tới khi thân ảnh bọn Quý Vương ba người đã hoàn toàn khuất hẳn, Quý Lệ mới chậm chạp quay người lại, đối mặt nhìn thẳng về phía Pháp Tướng.

Pháp Tướng dặng hắng một tiếng, bước lên trước một bước, khẽ gọi: “Trương sư đệ...”

Quý Lệ lạnh lẽo nói: “Ta tên Quý Lệ”.

Pháp Tướng nghẹn giọng, phía sau lưng ông Lâm Kinh Vũ khẽ nhíu mày, trầm giọng nói: “Tiểu Phàm, người hà tất phải như thế. Ta biết người tâm địa vốn thiện, chẳng qua bị gian nhân mưu hại nên giờ mới phải sa vào ma đạo...”

Pháp Tướng nghe mấy câu đó, cảm thấy có phần chướng tai, miệng khẽ cười khổ, nhưng vẫn im lặng không nói gì.

Chỉ nghe Lâm Kinh Vũ nói tiếp: “... chỉ cần người quay đầu nẻo chính, ta in rằng Đạo Huyền chưởng môn khoan dung đại độ, nhất định sẽ thu nhận người về Thanh Vân Môn trở lại”.

Quý Lệ thản nhiên nói: “Tại sao ta phải quay về?”

Lâm Kinh Vũ thân hình chấn động, hai mắt mở to trân trối nhìn người bạn thân từ thời thơ ấu giờ đang đứng trước mặt, chỉ thấy hấn ta đứng nơi đó, giọng nói toát lên một cảm giác lạnh lùng băng giá: “Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu! (1) Đường ta đi tốt đẹp lắm rồi, không cần môn phái các người phải cứu độ!”

Lục Tuyết Kỳ đứng phía sau cùng thân hình khẽ run rẩy. Tăng Thư Thư đứng cạnh bên nàng, nhìn thấy thần sắc của nàng hiện ra nơi khóe mắt thì khe khẽ nhíu mày, lặng lẽ không nói gì.

Lâm Kinh Vũ sắc mặt phần nộ, dấn lên một bước, vừa mở miệng định nói gì đó thì đã bị Pháp Tướng đưa tay ngăn lại.

Pháp Tướng nhìn Lâm Kinh Vũ nhè nhẹ lắc đầu, trầm giọng nói: “Hấn ta đã chìm sâu vào ma đạo, đệ chớ nên vội vàng bức bách, không khéo sẽ chỉ phản tác dụng mà thôi”.

Lâm Kinh Vũ bị Pháp Tướng chặn lại, vốn đã tức giận lắm rồi, nhưng nghe mấy lời nhẹ nhàng ấy của ông ta, cũng hiểu ra là thực, ngược nhìn Quý Lệ, trái tim bỗng mềm đi, tưởng như trước mắt lại thấy cảnh năm nào hai đứa trẻ vô tư chơi đùa, cuối cùng cũng nghiêng răng thoái lui về phía sau.

Pháp Tướng trầm ngâm giây lát, nhìn Quý Lệ nói: “Quý Lệ thí chủ, bất chấp người có thừa nhận hay không, chúng ta cùng với thí chủ cũng có một đoạn duyên nghiệp sâu nặng. Bây giờ Thiên Đế Bảo Khố

đã bị hủy, xem ra nơi đây chẳng còn gì là tuyệt thế bảo vật nữa rồi, bất quá chúng ta chia tay nhau ở đây”.

Quý Lệ hừ một tiếng, nhìn ông ta hồi lâu rồi chuyển mắt qua những người khác, Lâm Kinh Vũ, Tăng Thu Thu, cuối cùng ánh mắt dừng lại nơi khuôn mặt của Lục Tuyết Kỳ.

Người thiếu nữ lạnh lùng ấy đứng ở phía sau cùng, sắc mặt như sương, ánh mắt như nước, sâu không thấy đáy, chẳng biết trong thâm tâm nàng, nơi tận cùng sâu thẳm đang nghĩ những gì?

Quý Lệ thu hồi mục quang, không nói một lời, quay lưng đi thẳng.

Đi chưa được bao lâu, Quý Lệ đã thoáng nghe sau lưng có tiếng người đuổi tới, hấn nhíu mày quay người lại, tâm khế rung động, chỉ thấy người đang đuổi tới đích thị là Tăng Thu Thu, phía sau lưng gã là Pháp Tướng sắc mặt tựa hồ như cũng rất ngạc nhiên.

Tăng Thu Thu chạy tới trước mặt hấn, Pháp Tướng cũng theo ngay phía sau lưng. Gã nhìn Quý Lệ chăm chú một lúc, bỗng nhiên vui vẻ mỉm cười nói: “Người không xuống tay hạ sát ta chứ?”

Quý Lệ trông thấy nụ cười ấy của gã, vẫn như ngày nào mới gặp nhau trên đỉnh Thông Thiên Phong tại Thanh Vân Sơn, không một chút đổi thay, tươi vui và cởi mở. Trong chốc lát, ánh mắt của hấn dần dần hòa hoãn trở lại, nhưng thanh âm vẫn thản nhiên như mặt nước: “Có chuyện gì?”

Tăng Thu Thu tặc lưỡi mấy tiếng, nhún vai nói: “Dù thế nào ta và ngươi cũng là bằng hữu, mặc ngươi nghĩ thế nào thì ta cũng vẫn cho là như vậy”. Nói tới đó gã hơi cúi mặt, nháy mắt mấy cái với Quý Lệ, hạ giọng nói nhỏ: “Đại ca, có thể cho ta ôm Tam nhãn linh hầu một chút được không?”

Quý Lệ khẽ run lên, trong óc tức thì thấy lại cảnh Tăng Thu Thu năm xưa cứ bám riết mình đòi đòi lấy Tiểu Hôi, không hiểu sao lòng bỗng cảm thấy ấm áp. Kỳ thực hấn từ nhỏ tới lớn ở Thanh Vân Sơn, đối với mỗi nhánh cây ngọn cỏ trên ngọn Đại Trúc Phong đều có một tình cảm rất sâu nặng, huống hồ Tăng Thu Thu lại là một trong số ít ỏi bằng hữu của hấn.

Tăng Thu Thu thấy Quý Lệ lặng im không nói gì, cũng không tỏ vẻ gì là phản đối, tâm lý vô cùng cao hứng. Gã xưa nay vốn thông minh không ai bằng, đối đãi với Quý Lệ đã gia nhập Ma giáo vẫn như bằng hữu, thực ra trong lòng đã có cân nhắc rất thấu đáo, hiểu rất sâu sắc con người Trương Tiểu Phàm tính tình kiên nhẫn quật cường, nếu hấn đã tâm nguyện điều gì thì dù chết cũng cố hết sức bảo vệ cho được, khả dĩ có thể liên hệ đến tình cảnh hấn hiện giờ, năm xưa quả thực đã mang một vết thương ghê gớm.

Vậy nên từ nãy tới giờ, vì muốn kéo vị hảo hữu này ra khỏi ma đạo, trong đầu Tăng Thu Thu đã suy tính không biết bao nhiêu biện pháp, cuối cùng cũng đạt được một điểm này: lựa thế mà tác động nhưng không được gấp gáp.

Lúc này ánh mắt của gã đang hau háu nhìn Tiểu Hôi ở trên vai Quý Lệ, hai mắt sáng rỡ, tươi cười hơn hờ: “Tiểu Hôi, là ta nè, có nhận ra ta không?”

Tiểu Hôi đang nằm uể oải trên vai Quý Lệ, không hiểu sao mặt mũi đỏ phừng phừng như một gã trung

niên say rượu, nghe Tăng Thư Thư kêu réo liền mấy lần mới lờ đờ mở mắt như chẳng còn chút sức lực nào, nhìn về phía Tăng Thư Thư, nhảnh miệng khẽ kêu “chí chí” hai tiếng rồi lại nhắm nghiền mắt lại. Tăng Thư Thư không hề tỏ ra tức giận, trái lại trên mặt hỉ hả âu yếm vô cùng, “thèm thường rõ dãi” bốn chữ như in rõ trên trán gã. Quý Lệ nhìn thấy biểu cảm ấy của Tăng Thư Thư, dường như mười năm qua chẳng có chút gì đổi khác, thốt nhiên thở dài một tiếng: “Chuyện không còn gì nữa, hôm nay chia tay ở đây. Ngày sau nếu còn có duyên gặp lại sẽ nói chuyện tiếp”.

Tăng Thư Thư lưu luyến rời mắt khỏi Tiểu Hôi, khẽ gạt đầu, chuyển qua nhìn sắc diện của Quý Lệ. Quý Lệ lạnh nhạt nói: “Ngày sau nếu chánh ma đối lập, ta và người đối địch, người cứ phóng tay mà hạ thủ, còn...”, hấn nhìn sâu vào mắt Tăng Thư Thư, hồi lâu mới chậm rãi nói tiếp, “Người và ta đạo bất đồng, tất sẽ trở thành địch thủ của nhau, nhưng trong lòng ta vẫn luôn coi người là bằng hữu”.

Tăng Thư Thư vô cùng sung sướng, ngoác miệng ra cười, gục gặc đầu, vươn tay ra như muốn vỗ vai Quý Lệ một cái thật mạnh, nhưng bất giác cảm thấy có chỗ không ổn, đành rút tay lại. Tức thì con mắt gã khẽ háp háy, không biết trong bụng đã nghĩ ra được chuyện gì mà nơi khóe miệng bỗng thoáng một nét cười bí ẩn, moi trong ngực áo ra một vật, đích thị là một quyển sách bìa màu xanh sòn rách te tua, trên bìa chẳng ghi một chữ nào, không rõ là thứ sách gì?

Quý Lệ nhăn mày, không hiểu sao cảm thấy quyển sách đó có mấy phần quen thuộc, nhưng nhất thời không thể nhớ ra là đã thấy ở đâu rồi.

Tăng Thư Thư lén lút dúi quyển sách vào tay Quý Lệ, vừa cười vừa nói khe khẽ: “Huynh đệ chúng ta mười năm hôm nay mới gặp lại, có món quà nhỏ tặng người”.

Quý Lệ nhìn bản mặt của Tăng Thư Thư, chỉ thấy sắc diện gã đến bảy phần là hoan hỉ, còn lại ba phần vẻ ngoài thì là kỳ bí nhưng thực chất đích thị là mấy ý niệm nham nhở, tức thì nhú mày nhìn lại quyển sách trong tay, tiện khẽ giở ra xem...

“A!”

Mặc dù Quý Lệ hiện giờ định lực đã vững vàng hơn xưa bội phần, nhưng lúc này cũng không kìm được thân hình run rẩy, vội vàng gấp sách lại. Trong quyển sách ấy đích thực là có rất nhiều đồ hình và văn tự, toàn những hình vẽ nam nữ lỏa lồ, chính là thứ mà mười năm trước khi hấn còn đương niên thiếu, tại Thông Thiên Phong hôm đó Tăng Thư Thư đã đem ra đòi đòi lấy Tiểu Hôi: Xuân Cung đồ.

“Người...” Quý Lệ bỗng bật cười sặc sụa, không sao nói tiếp được nữa.

Tăng Thư Thư trừng mắt nhìn hấn nói: “Người không phải muốn hai ta thân bại danh liệt đấy chứ, đừng có mà nói lớn thế kéo người ta nghe thấy!”

Quý Lệ trơ mắt ra nhìn gã, trong lòng bỗng cảm thấy mập mờ hỗn loạn. Trước giờ hấn vẫn nghĩ gã cao đồ Thanh Vân Môn này là kẻ hiếu động náo nhiệt, chẳng biết thế nào mà mấy hành động tưởng chừng như bản tính vô tình của Tăng Thư Thư lại khiến hấn chợt cảm thấy vô cùng thân mật thiết tha, phảng phất mọi chuyện vẫn vẹn nguyên như những ngày xưa cũ.

Tăng Thư Thư mỉm cười nhìn hấn giây lát rồi quay mình bước đi. Gã phen này trong lúc cấp bách nghĩ ra được cách này, quả thực hết sức thâm thúy. Muốn lôi kéo người bạn này từ bỏ ma đạo mà quay về, không khiến hấn ta thừa nhận mỗi tình bằng hữu vẫn còn sâu đậm này thì không xong. Hôm nay gã chẳng ngại mọi người cười chê mà làm những chuyện nhố nhăng này, quả đã khiến Quỷ Lệ chẳng nói được lời nào, thiết tưởng ngày sau gặp lại, tình nghĩa hai bên nhất định sẽ tốt đẹp hơn nhiều so với hiện giờ.

Nghĩ tới đó, sắc mặt gã không khỏi để lộ nét cười khoái trá. Pháp Tướng đang cùng trở về, coi thấy nụ cười ấy của gã liền hỏi: “Tăng sư huynh, không biết huynh có chuyện gì cao hứng quá vậy?”

Tăng Thư Thư tâm trạng đang vô cùng sáng khoái, quay qua làm bộ mặt quý quái với Pháp Tướng: “Phật dạy: không thể nói, không thể nói!”

Pháp Tướng khẽ mỉm cười, quay nhìn lại phía Quỷ Lệ, chỉ thấy hấn vẫn đứng trân trân nơi đó, tay vẫn cầm quyển sách bìa xanh nọ, sắc mặt dường như biểu hiện tâm trạng rất phức tạp, chẳng biết trong đầu hấn đang nghĩ gì. Pháp Tướng khẽ lắc đầu nói với đồng bạn: “Bây giờ sự tình đã vậy, chúng ta phải đi thôi, nếu còn có chuyện gì ngày sau sẽ tính tiếp vậy”.

Tăng Thư Thư là người đồng ý trước tiên, sau rồi đến Lâm Kinh Vũ và Lục Tuyết Kỳ cũng lặng lẽ gật đầu tán đồng.

Bốn người tức thì hóa ra bốn sắc hào quang, đằng không bay lên, tại giữa không trung vẽ lên một vòng tròn, trong giây lát đã bay mất hút.

Quỷ Lệ đứng trên cành cự thụ, đột nhiên tâm lý cảm thấy mơ hồ phiêu đảng, cảm giác trống trải như vừa mất đi một thứ gì. Ánh mắt hấn vô tình dừng lại ở quyển sách nơi tay, trong chốc lát khẽ vung lên, dường như có ý định vứt quách nó đi, nhưng thế nào lại bật lên một tiếng cười khỏ, cuối cùng lại thu tay về, cất quyển sách vào trong áo.

Giây sau, hấn hít một hơi thật sâu, rồi thở dài một cái, xốc lại tinh thần, nói: “Tiểu Hôi, chúng ta đi”.

Tiểu Hôi hai mắt vẫn chẳng thèm hé ra, mơ mơ hồ hồ kêu lên hai tiếng “chi chi”, chẳng biết có phải là trả lời hay không nữa.

Quỷ Lệ khe khẽ mỉm cười, tay phải phát một cái, ngụ khởi Phệ Hồn pháp bảo, hóa ra một đạo thanh quang, nhanh như điện chớp thoát chốc đã rời khỏi cây cự thụ khổng lồ.

***

Đằng vân giá vũ một hồi lâu, xuyên qua đám sương mù chướng khí, từ trong nội trạch ra tới bên ngoài, Quỷ Lệ bỗng bay chậm chậm lại, thoáng xác định phương hướng rồi phóng vụt về phía nhân mã của Quỷ Vương Tông đã bố trí từ trước nơi ngoại trạch.

Tốc độ phi hành của hấn tuy là cực nhanh, nhưng Tử Trạch này rộng lớn vô cùng, áng chừng bay đã được một lúc lâu, bỗng trước mắt hấn hiện ra mênh mang biển cỏ, biêng biếc một màu; chẳng biết bên

dưới sóng cỏ mơn man ấy có biết bao nhiêu là cạm bẫy chết người, nhưng tại giữa không trung nhìn xuống, chỉ thấy cảnh sắc như tranh vẽ, khiến người ta tâm hồn vô cùng phấn chấn.

Vừa vào tới khu vực nhân mã của Quỷ Vương Tông trú chân, Quỷ Lệ đột nhiên cau mày, trong không trung bỗng thoáng qua một làn hơi máu tanh nồng quen thuộc, trong giây lát đã phiêu tán theo gió mà biến mất.

Quỷ Lệ tức thì biến sắc, khẽ hừ một tiếng, dưới chân thanh quang bỗng trở nên đại thịnh, từ trên không xộc thẳng xuống dưới.

Thanh quang sắc nhọn từ trên không trung giáng xuống, mang theo những luồng gió mãnh liệt, lướt trên những đám cỏ nước um tùm, những luồng gió vô hình thổi bạt đám cỏ ra hai bên, để lộ mặt nước sóng lăn tăn không ngớt.

Giây lát, Quỷ Lệ đã trông thấy đám người của Quỷ Vương Tông đang tụ tập ở đó, chỉ thấy một đám rất đông đều đang quây lại nơi đây, xem ra đại bộ phận nhân mã của Quỷ Vương Tông vẫn bình an vô sự, lo lắng trong lòng hẳn mới vơi đi một nửa.

Bấy giờ, bọn đệ tử Quỷ Vương Tông cũng đã nhận ra Quỷ Lệ từ không trung hạ xuống, tức thì rối rít đứng hết cả dậy.

Quỷ Lệ hạ mình xuống mặt đất, phản ứng đầu tiên của hắn là hai chân mày càng nhăn tít lại với nhau. Nơi này mùi máu huyết tanh tươi không ngờ vô cùng nồng nặc, xem ra luồng tinh huyết ban nãy ở trên không trung thoáng ngửi thấy chính là từ nơi đây mà ra.

Chúng đệ tử Quỷ Vương Tông đứng một bên tất thấy đều cúi đầu kính sợ. Quỷ Lệ tuy trước giờ không hề lạm sát nhân mạng, nhưng từ lúc hắn tu hành ma đạo thì tâm tính đã thay đổi ghê gớm, khắp người hắn không chủ ý cũng tỏa ra khí thế lạnh lùng tàn khốc, trong Quỷ Vương Tông mà nói, trừ Tông Chủ Quỷ Vương ra thì ngày thường kẻ mà bọn đệ tử úy kỵ nhất chính là gã trẻ tuổi ưu tú này.

Thời khắc ấy từ giữa chúng đệ tử có một kẻ vượt ra phía trước, thì ra là một nam tử trẻ tuổi, mắt thanh mày kiếm, có phần anh tuấn, chính thị là Yên Hồi.

Chỉ thấy gã bước tới trước mặt Quỷ Lệ, khom lưng hành lễ nói: “Phó Tông chủ, ngài đã về”.

Quỷ Lệ gật đầu nói: “Nơi đây xảy ra chuyện gì?”

Yên Hồi mở miệng định nói nhưng bỗng lại có phần do dự, khẽ đưa mắt nhìn Quỷ Lệ. Quỷ Lệ hiểu ý gã liền bỏ đi về phía trước, Yên Hồi tức thì quay nhìn chúng đệ tử khắp xung quanh một lượt, cao giọng nói: “Phó Tông chủ đã trở về, tất cả hãy về nguyên vị trí, không việc gì phải kinh hoảng”.

Chúng đệ tử dạ ran một tiếng, lập tức tản đi các nơi.

Yên Hồi sải bước tới sau lưng Quỷ Lệ, khẽ hạ giọng nói nhỏ: “Xin đi theo thuộc hạ”.

Nói rồi, gã mau mắn nhằm mé bên phải vắng vẻ mà đi tới. Lát sau, cả hai dừng chân nơi một vùng cỏ rậm rạp um tùm, cao đến ngang thân người, bốn phía không bóng dáng một ai, nhưng xem ra mùi tinh huyết ngày càng nặng nề hơn.

Quý Lệ nhìn Yên Hồi xét hỏi, chỉ thấy sắc mặt gã có chút trắng xanh, nói rất khẽ: “Ngài tự mình xem sẽ biết”. Dứt lời, gã bước về phía đám cỏ rậm trước mặt, dang tay vạt đám cỏ ra hai bên.

Quý Lệ chậm rãi tiến lại, nhìn qua đám cỏ ấy, tức thì thần sắc đại biến, mới hay ở ngoài bụi cỏ nhìn vào thì chẳng thấy gì lạ cả, nhưng bên trong thì nhuộm đỏ bởi máu người, mùi máu tanh xộc thẳng vào mặt chỉ muốn ói mửa. Dưới lớp cỏ dày chông chát mười ba cái thi thể, tình trạng hết sức khủng khiếp, kẻ nào cũng bị gãy dập nát bấy dăm bảy chỗ.

Mấy năm gần đây Quý Lệ ở trong Ma giáo đã quá quen với cảnh gió tanh mưa máu, nhưng thủ đoạn tàn khốc tới mức này thì quả thực hẳn mới thấy đây là lần đầu.

Hắn nhắm mắt lại, định thần giây lát, lập tức sắc diện trở lại lạnh lùng bình tĩnh, từ từ bước tới xem xét kỹ càng đồng thi thể.

Yên Hồi đi theo sau lưng hắn khẽ nói nhỏ: “Đám đệ tử này hôm qua được giao nhiệm vụ cảnh giới phía này, là chỗ xa rời đại đội nhân mã của ta nhất, xa nhất so với tầm quan sát của chúng ta. Máy tên này thực lực cũng khá lắm, vậy mà không ngờ chỉ trong có một đêm, tất cả đều bị giết sạch mà chẳng ai nghe thấy một tiếng động nhỏ nào”.

Quý Lệ sắc diện âm trầm, mục quang lạnh lẽo, chậm rãi nói: “Hung thủ là ai người có manh mối gì không?”

Yên Hồi không trả lời trực tiếp mà nói: “Phó Tông chủ, ngài lại coi cái này xem”. Quý Lệ nhìn theo hắn, chỉ thấy Yên Hồi đi vượt qua đám thi thể khủng khiếp ấy, vào sâu hơn nữa trong đám cỏ rậm rạp, tới một nơi um tùm kín đáo thì thấy thêm một bộ thi hài nữa, tình trạng thân thể tương đối nguyên vẹn, chỉ duy có cánh tay trái không biết thiếu mất đi đâu.

Khóe mắt Quý Lệ khẽ dẫn ra. Kẻ này hẳn có biết, là một đệ tử tên Từ Trùng Hải, trong đám thuộc cấp của hắn thì đạo hạnh vào loại khá cao, không ngờ cũng bỏ mạng nơi này.

Yên Hồi bước lại bên thi thể Từ Trùng Hải nói: “Ngài coi này”.

Quý Lệ bước lại gần, nhìn xuống mặt đất, chỉ thấy trên mặt bùn đất bên cạnh đầu Từ Trùng Hải, cánh tay phải còn lại của hắn đã vạch lên hai chữ:

Ngư, quái.

Chữ “ngư” thì được viết hết sức rõ ràng, nhưng chữ “quái” thì hình dạng khá là nhiều loạn, có vẻ như Từ Trùng Hải khi viết tới đó thì đã sức cùng lực kiệt mất rồi.

“Ngư quái?” Quý Lệ khẽ cau mày.

Yên Hồi gật đầu nói: “Thuộc hạ cũng chẳng hiểu hẳn muốn nói gì. Nếu bảo là quanh vùng này có ngư quái yêu nghiệt thì hôm nay sau khi phát hiện xác mấy người này, thuộc hạ đã lập tức tra xét khắp xung quanh, nhưng tuyệt chẳng thấy tung tích gì của ngư quái nào cả”.

Quý Lệ khẽ quay mình bước ra ngoài vạt cỏ, Yên Hồi cũng theo sau lưng hắn, bầu không khí bên ngoài vẫn còn rất nặng mùi, nhưng so với trong đám cỏ rậm ấy thì cũng đã dễ thở hơn rất nhiều.

Quý Lệ hít sâu mấy hơi, lát sau đột nhiên cất tiếng nói: “Sát Sinh Hòa Thượng sao không thấy ở đây?” Yên Hồi bỗng trở nên trầm mặc, trả lời: “Hắn hồi sớm nay trông qua tình cảnh này xong thì đã tức giận đùng đùng rồi, đến khi nhìn thấy tư thế của Từ Trùng Hải, nghe ra cái thuyết ngư quái thần bí xuất hiện thì lập tức đuổi về phía nam, định một mình truy tìm tông tích, thuộc hạ nói mãi mà hắn chẳng chịu nghe. Và lại...”

Gã nói nửa lời đột nhiên ngừng lại.

Quý Lệ quay qua nhìn gã hỏi: “Sao?”

Sắc mặt Yên Hồi thoáng một tia uất hận, nói: “Hôm trước Phó Tông chủ đã có nghiêm lệnh rằng trước khi ngài quay về thì môn phái chúng ta không được gây ra xung đột với bên Hợp Hoan Phái và Vạn Độc Môn. Hôm nay xảy ra vụ huyết án này, thuộc hạ chỉ e là do Vạn Độc Môn hoặc Hợp Hoan Phái đã hạ độc thủ, nên mới ngầm sai người tới do thám bên hai môn phái đó, mong tìm ra âm mưu của bọn chúng càng sớm càng tốt, nếu quả đây là việc làm của bọn chúng thì sau này tiện đó mà trả thù”.

Quý Lệ chậm rãi nói: “Sự việc xảy ra bất ngờ, người xử lý như vậy không hề sai lầm. Vậy sau khi bọn do thám đã đi rồi thì có kết quả gì không?”

Yên Hồi do dự một chút mới nói: “Việc này, quả là đã vượt ra ngoài sự tiên liệu của thuộc hạ. Nhân mã của Vạn Độc Môn chẳng biết vì lý do gì đã đột nhiên toàn bộ triệt xuất Tử Trạch, nhưng Hợp Hoan Phái thì vẫn còn ở chỗ cũ”, gã nhìn Quý Lệ trầm giọng xuống, “cũng phát sinh tình trạng tương tự như bên ta, chết mất 20 người”.

Quý Lệ khẽ biến sắc: “Có chuyện này ư?”

Yên Hồi đáp: “Không sai, thuộc hạ đã đích thân tra xét bàn bạc, cũng vừa mới xong ngay khi nãy thôi”.

Quý Lệ trầm ngâm không nói gì, đứng yên ở đó, tựa hồ như đang chìm vào suy nghĩ sâu xa. Yên Hồi ban đầu không dám làm phiền hắn, nhưng qua một lúc khá lâu vẫn chẳng thấy Quý Lệ mở miệng nói một lời nào, nhịn không được bèn khe khẽ nói: “Phó Tông chủ, bây giờ chúng ta phải xử lý thế nào?”

Quý Lệ cũng không trả lời hắn, ngược lại sắc mặt bỗng nhiên dường như nhớ ra được điều gì, quay lại nói với Yên Hồi: “Trước khi ta quay về, Quý Vương Tông chủ có ghé qua đây không?”

Yên Hồi tức thì biến sắc, lập tức gật đầu đáp: “Có”.

Ánh mắt Quý Lệ bỗng lóe lên: “Có nói gì không?”

Yên Hồi nói: “Tông chủ và Thanh Long, Chu Tước hai vị thánh sứ cùng đi với nhau tới đây. Lão nhân gia khi đó nhìn thấy tình cảnh ấy thì sắc mặt tỏ ra rất khó coi, mãi sau cùng mới nói một câu là sự tình ở đây nhất thiết giao cho Phó Tông chủ về xử lý, rồi cùng với hai vị thánh sứ đi mất”.

Quý Lệ sắc mặt không biểu lộ một chút tình cảm gì, lại trở về trạng thái trầm mặc. Yên Hồi đương nhiên hoàn toàn không biết gì về chuyện giữa Quý Vương và Quý Lệ bất ngờ đã chuyển biến thành một mối quan hệ hết sức vi diệu, chỉ dám đứng một bên lặng lẽ quan sát hắn.

Hồi lâu sau, Quỷ Lệ mới gật đầu nói: “Chuyện hôm nay ngươi xử lý rất tốt. Bây giờ nhiệm vụ của chúng ta ở Tử Trạch đã đến hồi kết, từ thời khắc này, ngươi lập tức thống lãnh bọn thuộc hạ rời khỏi nơi đây, quay về Hồ Kỳ Sơn”.

Yên Hồi gật đầu nói: “Còn Phó Tông chủ thì sao?”

Quỷ Lệ quay đầu ngược nhìn những chòm mây trắng hờ hững phía chân trời, một màu trắng thanh khiết vô sự vô ưu, nào ai có thể biết nổi bên dưới những chòm mây ấy còn biết bao nhiêu những lần máu chảy mạng vong có thể xảy ra?

Hắn chậm chậm nói: “Sát Sinh Hòa Thượng tuy hành động bốc đồng, nhưng thuật truy tìm tung tích lại có chỗ độc đáo. Hiện giờ ngư quái lai lịch bất minh, lại đã hạ sát thủ hạ của ta, ta tự nhiên phải truy ra nguồn ngọn”.

Yên Hồi khẽ cúi đầu đáp: “Rõ”.

Quỷ Lệ gật đầu nói: “Ngươi đi đi”. Dứt lời, ánh mắt hắn hướng nhìn về phía nam, chỉ thấy nơi ấy biển cỏ mênh mang, gió vi vút lướt qua Tử Trạch, chẳng biết còn ẩn tàng biết bao nhiêu bí mật chưa hé lộ. Không biết tại sao, trong đầu hắn lại hiện lên cảnh tượng của mấy ngày hôm trước, khi hắn cùng với Kim Bình Nhi và Tần Vô Viêm bí mật gặp nhau, bất ngờ gặp Tiểu Hoàn bị một quái nhân thân bí đầu cá tấn công...

Chú giải:

(1) “*Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu*”: Câu này lấy trong Lão Tử - Đạo Đức Kinh, nghĩa là “*Trời đất bất nhân, coi vạn vật như chó rơm*”. Chó rơm là thứ dùng để đốt đi như vàng mã, không có mấy giá trị.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 106

Vấn Tần

Nơi con đường cũ đơn độc, vắng vẻ, gió hun hút đuổi xa về phía trước.

Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn hướng về phía Đông được ba ngày, đã bỏ xa Tử Trạch. Giữa trưa hôm nay, họ vẫn còn trên con đường này nhưng quang cảnh đã đổi khác nhiều, trước đó hai bên con đường chỉ toàn là cỏ hoang bằng phẳng nay đã được cây cối, đồi núi chập chùng thay thế

Chu Nhất Tiên nhận ra ven đường phía trước không xa có một tòa thạch đình cũ nát, lấy làm vui mừng quay sang Tiểu Hoàn : " Chúng ta qua đó nghỉ một chốc "

Tiểu Hoàn ngoảnh nhìn ra sau, ánh mắt trong trẻo tràn đầy vui tươi, nói : " Đạo trưởng, cùng tới ngồi đi thôi "

Đằng sau Dã Cầu Đạo Nhân vui mừng gât đầu. Không biết tại sao, sau khi rời khỏi Tử Trạch hẳn một mực theo sau Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn, khiến Chu Nhất Tiên có phần bất an. Mấy ngày trước, sau khi bỗng nhiên chạm mặt vị trung niên tự xưng là Vạn Nhân Vãng, Tiểu Hoàn có nói vài câu cùng hắn, tự nhiên thêm vài phần thân thiện, thế là hắn theo sau luôn.

Chu Nhất Tiên ngồi trong thạch đình dõi theo Dã Cầu Đạo Nhân đang cùng Tiểu Hoàn tiến vào, lão liếc Dã Cầu rồi nói : " Dã Cầu Đạo Nhân, ngươi vì sao lại cứ theo sau hai ông cháu lão? Ông cháu lão bản cùng nghèo đói, lấy đâu ra thứ gì để cướp đoạt " giọng không mấy thân thiện

Dã Cầu Đạo Nhân trừng trừng nhìn Chu Nhất Tiên đoạn nhếch mép châm biếm : " Xú lão đầu, lại giả nghèo giả khổ vờ vĩnh, làm như ta không biết cây gậy của lão có gì àh! "

Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn đờ người ra, rồi như bồng phải mộng, mặt lão đỏ ửng, nhảy dựng lên nói to : " Giỏi thay, lão phu sớm đã biết ngươi không tốt, quả nhiên là nhòm ngó túi tiền của ta "

Dã Cầu Đạo Nhân không đáp lại, chỉ nhìn lão, Tiểu Hoàn giọng có phần khinh ngạc cất tiếng hỏi : " Đạo trưởng, ngài làm sao mà biết được? "

Dã Cầu giọng càng lúc càng nhỏ có chút ngập ngừng : " Lão ta lúc nào cũng nắm chặt cây gậy, đi ngủ cũng ôm rịt vào lòng, lại còn cứ chốc chốc sờ sờ vào nó, nhìn cái bộ dạng đó thì đến khờ cũng biết cây gậy đó có gì "

Tiểu Hoàn bật cười phì, Chu Nhất Tiên mặt thoáng đỏ, ngượng nghịu ngoảnh đầu đi .Nhưng lão chợt nhận ra thế này thật quá mất mặt bèn quay sang Dã Cầu to giọng quát : " Cứ cho là cây gậy của lão phu có gì đi nữa cũng không mướn ngươi quản vào. Sao ngươi không nói tại sao lại đi theo ông cháu lão? "

Dã Cầu Đạo Nhân bỗng thần người ra nhất thời không nói lên lời

Chu Nhất Tiên đắc ý chỉ Dã Cầu Đạo Nhân cười nói : " Hô ,đừng cho rằng lão phu không biết, cái bộ dạng thèm nhỏ dãi trước túi tiền của ta và sắc đẹp của Tiểu Hoàn, cả ngày nghĩ kế không ngoài....."

"Gia gia" Tiểu Hoàn đỏ mặt, gọi to, Chu Nhất Tiên bấy giờ mới sực tỉnh, biết mình đã quá lời nhưng sắc mặt vẫn không đổi lại lớn tiếng : " Nói!, đúng hay không...."

Dã Cầu Đạo Nhân len lén nhìn trộm Tiểu Hoàn, thiếu nữ đó da mặt trắng mịn, lúc này phơn phớt ánh hồng, hơi có nét e thẹn, nhưng cặp mắt như sao lóng lánh, một vẻ đẹp tươi trẻ rạng ngời. Đột nhiên từng chút một len lỏi dần dần vào tim gã đến gập tràn sự tự ti vô cớ, mặt từ từ cuối xuống.

Tiểu Hoàn trừng mắt với Chu Nhất Tiên, nằng từ nhỏ đã cùng với Chu Nhất Tiên phiêu bạt chân trời, kiến đa thức quãng, tự nhiên tính tình rộng rãi hơn phần đông các thiếu nữ đồng trang lứa khác, rồi quay sang nói với Dã Cầu Đạo Nhân : " Đạo trưởng, người đừng nghe gia gia nói bậy, ông ta miệng chó không mọc được ngà voi....."

Chu Nhất Tiên hàm hàm tức giận nói:" người lại cả gan mắng gia gia người là chó, trong khi rõ ràng hấn ta mới là chó hoang "

Tiểu Hoàn le lưỡi làm mặt quỷ với hấn, Dã Cầu chợt thấy đầu mình "ong" lên chỉ nhận ra trước mắt hiện ra vô số dung mạo mỹ lệ choáng ngợp, giờ thì hấn chẳng lý gì đến xung quanh, kể cả khi Chu Nhất Tiên ở cạnh mìa mai kích bác.

Chu Nhất Tiên vẫn chưa nguôi giận, lại quay qua phía Dã Cầu : " Đây, người còn chưa chịu nói ra lý do theo ông cháu lão, nói làm sao cho lọt lỗ tai thì lão phu cho người theo sau, hô hô còn không thì xin mời ném thử mùi lợi hại của lão đây "

Dã Cầu ánh mắt từ từ thu về im lặng hồi lâu mới nói : " Tôi cũng không biết "

" Hô hô " Chu Nhất Tiên cười to, lộ vẻ không quan tâm,Tiểu Hoàn lại có phần hứng thú hỏi : " Đạo trưởng, không lẽ người không có nhà để về sao?"

Dã Cầu cười gượng đáp : " cô nương nói đúng rồi ! " hấn không biết tại sao cũng chả hiểu thế nào khi đứng trước người thiếu nữ này lại có thể nói ra được những điều này : " tôi từ nhỏ đã xấu xí, khi vừa sơ sanh đã bị phụ mẫu tưởng là yêu quái rồi đem vất ra vùng ngoại ô hoang dã, mặc cho tôi tự sanh tự diệt ..."

" A " Tiểu Hoàn tay che miệng lộ vẻ kinh ngạc, Chu Nhất Tiên mắt liếc đảo chừng không tin.

Dã Cầu Đạo Nhân tiếp : " ... sau đó tôi được một bầy chó hoang tìm ra, chúng không những không ăn thịt mà còn tha thức ăn về nuôi tôi, vì thế khi lớn lên tôi luôn luôn tự gọi mình là Dã Cầu "

Chu Nhất Tiên cười nhạt, phân Tiểu Hoàn lại chăm chú, khe khẽ gật đầu.

Hấn không lý đến Chu Nhất Tiên chỉ là nhìn Tiểu Hoàn cười nhẹ rồi lại nói : " bởi vì tôi từ nhỏ đã không có nhà nên nếu nhất định nói cho rõ thì hang chó là nhà vậy. Về sau do may mắn được một vị tiền bối của Luyện Huyết Đường bắt gặp, thương xót mà thu làm đệ tử, truyền thụ đạo pháp, kể từ đây

về sau Luyện Huyết Đường là nhà của tôi

Chu Nhất Tiên lạnh lùng nói : " vậy ngươi quay về Luyện Huyết Đường thì hơn, sao lại đi dạo cả ngày thế này? "

Dã Cầu gục đầu, mặt mày u ám hồi lâu đáp:" Luyện Huyết Đường đã bị Quỷ Vương tông hủy diệt rồi, đều do Quỷ Lệ kẻ mà hai người đã gặp qua "

"Cái gì ! " Chu nhất Tiên và Tiểu Hoàn đồng thời kinh ngạc , Ma giáo nội bộ tranh đấu cực kỳ tàn khốc nhưng tuyệt đối không để lộ phong thanh tin tức, vì thế Chu Nhất Tiên và đa số mọi người đều không hay biết việc Quỷ Vương tông thôn tính Luyện Huyết đường. Cùng kinh ngạc nhưng phản ứng thần sắc của cả hai đều không giống nhau

Chu nhất Tiên cau mày không biết đang nghĩ gì, một lúc lâu sau mới lắc đầu thờ dài nói:" Đáng tiếc, đương lúc Hắc Tâm Lão Nhân còn sống, Luyện Huyết Đường uy thế to lớn biết bao, ôi....."

Tiểu Hoàn thì không nghĩ xa đến thế, bất quá chỉ kinh ngạc đơn thuần, bỗng nghĩ đến một chuyện : " là Quỷ Lệ mang người đến à, thế sao người còn theo hắn? "

Dã Cầu khloe mép thoáng co gập rồi chậm chậm thuật lại sự tình đã qua một lượt

Tiểu Hoàn thờ hắt một hơi, nói với Chu Nhất Tiên : " Loại người như Niên Lão Đại thật không hề có chút cốt khí "

Chu Nhất Tiên trừng mắt nhìn nàng nói : " Ngươi hãy còn nhỏ, hiểu làm sao được thế nào cốt khí với không cốt khí đây ? Đối diện với sống chết không phải ai cũng có cốt khí cả đâu "

Tiểu Hoàn môi như giãn ra : " Thế vị Dã Cầu đạo trưởng này không phải chết cũng không hàng sao? "

Chu Nhất Tiên nhìn Dã Cầu rồi gật đầu nói:" Lão trước đây không nhìn ra ngươi lại có mấy phần cốt khí, thật không đơn giản. Nhưng mà vài năm gần đây, Quỷ Lệ xưng hiệu là Huyết công tử, giết người vô số, sao lại có thể bỏ qua ngươi?"

Dã Cầu Đạo Nhân lắc đầu : " Tôi càng không hiểu "

Chu Nhất Tiên lặng thinh, ánh mắt ra chiều suy nghĩ miên man, cái vẻ mặt cười cợt nham nhở bình thường dần dần biến mất, Dã Cầu nhìn vẻ xuất thần của Chu Nhất Tiên so với những ngày trước thật khác lạ, bất giác thần người ra, đúng lúc đó Tiểu Hoàn lại cất tiếng nói thu hút sự chú ý của hắn.

Tiểu Hoàn chăm chú nhìn hắn đoạn thấp giọng thốt : " Thế người cả ngày theo hắn không khó chịu lắm sao? Hắn diệt Luyện huyết đường, người nhất định là rất hận hắn? "

Dã Cầu trầm ngâm hồi lâu, rồi từ từ lắc đầu, thoáng thốt : " Tôi cũng không rõ, trước đây quả thực tôi rất hận, nhưng vài ngày gần đây, từ từ mới nghĩ ra có trách hắn cũng ích gì ? Không phải hắn, không phải Quỷ vương tông, thì Vạn Độc môn với Hợp Hoan Phái cũng sẽ ra tay, Quỷ Vương tông bất quá chỉ nhanh hơn một bước mà thôi "

"òh!" lần này chính Chu Nhất Tiên là người lên tiếng đầu tiên, lão âm thầm đánh giá lại Dã Cầu Đạo Nhân, đoạn chăm chú nhìn hắn thích thú nói : " Ngươi mà cũng có thể nghĩ được đến mức này sao? Lão

đã quá xem thường người rồi"

Dã Cầu trợn mắt không mấy thân thiện nhìn Chu Nhất Tiên, Chu Nhất Tiên quả không mấy thích thú với thái độ này, nhưng chỉ cười nhạt "hà hà" mà không hề tức giận.

Dã Cầu lại liếc nhìn Tiểu Hoàn, đôi mắt trong như sương mai, thu ba sóng sánh, đúng thật lay động tâm hồn, không biết vì đâu, không dám nhìn lâu, từ từ hạ đầu, nói : " Từ ngày đến Tử Trạch trong lòng lại càng khó chịu, nhất là những lúc chạm mặt với bọn Niên Lão Đại. Thật may gặp được hai người, rồi cứ thế mà đi theo thôi"

Tự như đã nghĩ ra điều gì, hắn nhanh chóng ngẩng mặt nhìn Tiểu Hoàn nói : " Nhưng tôi tuyệt không có ý hại hai người, tự tôi cũng chả biết ra sao, đại khái là cứ tùy tiện mà cất bước đi thôi, nếu mà ... nếu mà hai người không đồng ý, tôi đành đi thôi ...."

Tiểu Hoàn mỉm cười nói : " Không sao đâu, tiểu nữ thì thế nào cũng được. Vậy về sau người cũng cùng theo ông cháu tiểu nữ, đất trời rộng lớn thế này mà xem người dưng như cũng không có nơi để đi "

Chu Nhất Tiên sợ bắn người, khều Tiểu Hoàn đoạn thấp giọng nói : " A đầu ngốc, người nói năng lung tung bừa bãi, đem cái gã này theo chúng ta làm gì ? "

Tiểu Hoàn trợn mắt nhìn lão, nói : " Cái gì mà gã này gã nọ, người ta cũng có danh tự mà. Lại nói người ta không hề có ác ý, chỉ đi cùng với chúng ta có gì mà phải lo sợ "

Chu Nhất Tiên tức giận nói : " A đầu người không biết thế nào là trời cao đất dày cả, hắn trong ma giáo tiếng xấu đồn xa, hình như hắn hình như hồi trước....."

Đột nhiên lão ngậm tằm, Tiểu Hoàn dán mắt vào lão hỏi : " Hắn trước đây thế nào? Ông nói đi ngày trước có phải ông nghe thấy hắn làm việc ác tà trời?"

Chu Nhất Tiên gãi gãi đầu, hồi lâu ngại ngùng nói:" Hình như là chưa nghe ra hắn đã làm gì....."

Tiểu Hoàn toàn thân run lên vì cười, Chu Nhất Tiên khề khều lại nói:" Nhưng mà mang hắn theo bên mình, có vài điểm bất tiện mà lại chẳng được gì ? " Tiểu Hoàn giọng lạnh tanh : " Có vẻ như, vào tối hôm qua khi qua khu đồi hoang, bên đường lại lủi ra một con heo rừng, gia gia thì sớm đã cao chạy xa bay, chính vị đạo trưởng này đã tiến lên đuổi nó đi, không thì một thân mỹ yếu ớt này đã phải đối diện với thứ heo rừng to bự kia "

Chu Nhất Tiên đỏ mặt đáp : " Lão nhân gia người tuổi cao sức yếu, làm sao mà ngăn nổi thứ đó chứ, lại nói người bảo người thân nữ yếu ớt, đừng nói là con heo rừng,nếu đến là hổ beo thì người còn không....."

Tiểu Hoàn bỗng nhiên ho khan, tức thì Chu Nhất Tiên không nói gì nữa

Nàng đến ngồi đối diện với Dã Cầu, cười tươi nói : " Đạo trưởng, vậy thì từ nay về sau xin ngài để tâm chiếu cố "

Dã Cầu vội vàng đáp : " không, không sao đâu, nếu có việc gì nặng nhọc cô nương cứ bảo ta là được "

Xa xa Chu Nhất Tiên thở hắt ra

Cùng lúc, đột ngột một thanh âm lạnh lùng vô cảm từ ngoài truyền đến : " Thì ra, người chạy đến chỗ này "

Dã Cầu chấn động toàn thân, lập tức quay đầu nhìn lại, Tiểu Hoàn thì thất thanh thốt : " A, là ngài "

Trên con đường phía ngoài thạch đình, xuất hiện một vị thanh niên nam tử, sắc mặt lãnh cảm, nằm trên vai là con khỉ lông màu tro, đích thị Quý Lê

X X X X X X

Bây giờ tiết trời đang vào Thu, dù đang giữa trưa nhưng cũng không nóng gắt như mùa Hạ, cũng không phải lúc có những cơn gió lạnh lạnh từ ngoài đình thổi vào như hiện giờ.

Không khí trong đình đột nhiên trùng xuống lạnh lẽo, sau khi Quý Lê vị khách không mời mà đến xuất hiện

Dã Cầu sắc mặt thoát đỏ thoát trắng, có phần khản trương, Quý Lê vẫn mặc nhiên đứng một bên, không hề nhìn lấy Dã Cầu mà lại chú mục vào Chu Nhất Tiên

Tiểu Hoàn hét nhìn Dã Cầu lại nhìn Quý Lê, hồi lâu cẩn thận hỏi : " Ô, Trương.....Quý Lê công tử, ngài, ngài đến làm gì? "

Quý Lê nhìn nàng rồi nói : " Tôi đến tìm gia gia của cô nương "

Chu Nhất Tiên thừ người hỏi : " Tìm ta? "

Quý Lê gật đầu đáp : " vâng, xin thỉnh giáo tiền bối một vấn đề "

Tức thì Tiểu Hoàn bình tâm trở lại, bèn quay sang cười với Dã Cầu có lẽ muốn hấn cũng bình tĩnh lại phần nào, đoạn hứng thú nói với Quý Lê : " A, ngài hiện giờ đã rất lợi hại, có gì để hỏi gia gia sao?", nói xong nàng mới nhận ra trên vai Quý Lê là Tiểu Hôi, đôi mắt long lanh chuyển hướng, bất giác môi hé cười, trong lòng rất vui thích : " Ha, hôm đó ta cho người kẹo Hồ Lô, người còn nhớ ta không?"

" chí chí, chí chí " Tiểu Hôi kêu chí chóc một hồi, gật đầu liên tục, xong bỏ Quý Lê mà trèo lên lòng Tiểu Hoàn, thì ra hầu tử này ấn tượng rất tốt đối với món kẹo Hồ Lô hôm đó.

Tiểu Hoàn nhanh chóng cười tươi, duỗi tay đón lấy nó, lại không nghĩ nó nặng đến thế, suýt tý đã quẳng xuống đất. Phần may nàng phản ứng khá nhanh, tăng thêm sức đôi tay, trụ vững thân hình, mới ôm gọn được Tiểu Hôi. Trong lòng nảy sinh thắc mắc , chỉ mới vài ngày gần đây, bề ngoài cũng không lớn lên bao nhiêu, làm sao mà thể trọng lại tăng nhanh đến thế, thật là kỳ thay lạ thay

Quý Lê nhìn với Tiểu Hoàn đang đùa với Tiểu Hôi, cười nói không dứt, dáng điệu rất vui thích, sâu trong đáy mắt cũng có ánh lên sự vui mừng, nhưng khoảng khắc lại biến mất, quay đầu đối diện với Chu Nhất Tiên

Chu Nhất Tiên nhún vai hỏi : " Lão nhân gia ta tài cao tận trời, học phú lục xa, thiên hạ có việc gì mà ta không biết, nhưng người lại có thể biết tìm ta thỉnh giáo, cũng không lạ. Có việc gì, người cứ nói ra thôi? "

Quý Lê dĩ nhiên không lý đến phần tự biên tự diễn của lão, chậm chậm nói : "cái ngày ở Tử Trạch có

một con quái đầu cá mình người lén hại cháu gái ngài, tiền bối còn nhớ hay không?"

Chu Nhất Tiên thần người, kể bên Dã Cầu và Tiểu Hoàn đều nghe thấy, Tiểu Hoàn vừa ôm Tiểu Hôi vừa nói: "Đúng đó, cái con quái vật đó thật hung dữ chết người, nếu không nhờ Quỷ Lệ công tử và Bình Nhi tỷ tỷ lúc đó xuất thủ, tiểu nữ thể nào cũng bị hại"

Quỷ Lệ vẫn giữ nguyên ánh mắt nhìn Chu Nhất Tiên, nói: "Tiền bối lúc đó có gọi tên nó là Ngư Nhân một trong sáu mươi ba Nam Cương dị tộc, đúng chứ?"

Chu Nhất Tiên trầm mặc giây lát, đáp: "Không sai"

Quỷ Lệ vòng tay thi lễ, nói: "Không biết tiền bối đối với tộc Ngư Nhân này, liệu còn hiểu biết nào khác?"

Chu Nhất Tiên nhìn qua Quỷ Lệ, nói: "Người đột nhiên sao lại có hứng thú đến thế?"

Quỷ Lệ thoáng trầm ngâm, gật đầu thốt: "Phàm đã thỉnh giáo tiền bối, việc khác cũng không cần giấu diếm người. Sau khi người đi rồi, thủ hạ của tôi hình như bị một đám tương tự Ngư Nhân bất ngờ phục kích đánh lén, tử thương thảm trọng, vì thế tôi nghĩ cần tìm hiểu từ tiền bối"

Chu Nhất Tiên nhăn mày, người từ từ đứng thẳng, ánh mắt dần dần ra chiều suy tư nghĩ ngợi, im lặng, Quỷ Lệ cũng không lấy làm khản trương, bình tĩnh đứng cạnh bên. Hồi lâu, Chu Nhất Tiên bỗng hỏi: "Thủ hạ người có phải chết rất tàn khốc, thi thể đa phần bị cắt xé nát thành từng mảnh, ghê tởm đến mức không dám nhìn?"

"A" chính do Tiểu Hoàn kêu khê, sắc mặt đầy khinh hĩ, hiển nhiên là vừa giật mình.

Quỷ Lệ chầm chậm gật đầu, mục quang thăm thẳm nhìn lão, nói: "Không sai, chính là như thế"

Chu Nhất Tiên gật đầu đáp: "Thế thì không thể sai được, chắc chắn là do tộc Ngư Nhân của Nam Cương Thập Vạn Đại Sơn Lục Thập Tam dị tộc thủ tác. Chỉ có dị tộc này tương mạo kỳ dị, lúc sơ sinh đã đầu cá mình người, dựa vào truyền thuyết bản tộc của chúng, chính là ngư thần thượng cổ và một người con gái giao cấu mà sinh ra, cũng vì thế chúng từ trước đến nay luôn luôn xem mình hậu duệ của ngư thần. Dị tộc này cố tính tàn nhẫn hiếu sát, tin rằng bất kể động vật hay người, tại thảm trường chỉ còn lại thi thể bị xé nát, mới có thể đồng thời xé nát quỷ hồn, miễn trừ hậu hoạn. Vì thế khi chúng hạ thủ, không quản động vật hay người, đa phần thân xác đều khó bảo toàn"

Đột nhiên ở bên cạnh phát tới một loạt âm thanh kỳ lạ, hai người nhìn qua, nhận ra Tiểu Hoàn mặt đã trắng nhợt, nhăn nhó, có vẻ muốn nôn thốc.

Chu Nhất Tiên nhẹ nhàng lắc đầu, thở dài: "Thiên hạ bao la, còn không biết bao nhiêu việc càng hung bạo tàn ác hơn nhiều, người còn chưa biết đâu."

Quỷ Lệ tự nhiên không giống Tiểu Hoàn, có điều cũng đã hơi hơi cau mày, nói: "Làm sao mà chúng hung man dị tộc này, trước nay đều chưa từng được nghe qua thanh tiếng?"

Chu Nhất Tiên chậm rãi nói: "Người trước nay cư ngụ tại Trung Nguyên, tự nhiên không tường tận chúng man hoang dị tộc. Nam Cương Thập Vạn Đại Sơn là nơi rừng thiêng nước độc, người ở đó ăn

tươi nuốt sống, tuyệt không giống Trung Nguyên văn minh. Nhưng mấy dị tộc đó trước giờ vẫn quen trú tại tổ tiên sở tại, ngoài ra con đường nối Trung Nguyên với Nam cương, chính là bản doanh của một trong tam đại chính phái "Phân Hương Cốc", thỉnh thoảng cũng có vài dị tộc tiến vào, nhưng đều bị đệ tử Phân Hương Cốc tiêu diệt, bởi thế Trung Nguyên nhân sĩ trước nay khó tường tận tình hình của Nam Cương Dị Tộc được. Lão thời trẻ khi du lịch thiên hạ, lạc tới xung quanh Nam Cương Thập Vạn Đại Sơn, mới biết được sơ lược một hai "

Quý Lệ điềm đăm gật đầu, mục quang dần sáng lên, nói : "Dựa theo lời tiên bối, thỉnh thoảng vài dị tộc tiến vào, cũng còn có thể nhưng đây là một nhóm rất đông vô thanh vô tức đột nhập, còn nữa Nam Cương cách Tử Vọng Chiếu Trạch dễ không dưới vạn dặm, điều này không thể xảy ra được. Trừ khi trấn thủ Nam Cương, Phân Hương Cốc nảy sinh vấn đề ....."

Chu Nhất Tiên bỗng vặn mình, uể oải nói : " Đó là việc của các ngươi, ta lười không quản vậy"

Quý Lệ im lặng, rồi gật đầu nói : " Đa tạ tiên bối !"

Nói xong, quay người nhìn Tiểu Hoàn đang ôm Tiểu Hôi đùa giỡn, liếc mắt nhận ra Quý Lệ đang nhìn mình, liền không nhịn nổi cười nói : " Con khỉ của ngài thật dễ thương, đúng rồi, sao mà nó đột nhiên lại nặng quá vậy, trên trán của nó đột nhiên hiện ra một vết sêu, giống như là con mắt đỏ. Hơ hơ, đúng không à, khỉ con?"

Nói đoạn, Tiểu Hoàn nhăn mặt với Tiểu Hôi, Tiểu Hôi miệng cười toe tét " chí chí, chí chí", đuôi thì ngoe ngậy

Quý Lệ động tâm, từ khi ở Thiên Đé bảo khố, Tiểu Hôi uống ly nước thần bí lại nuốt luôn viên Kỳ Thạch, thì giống như say rượu, ngủ luôn hai ngày hai đêm, tỉnh lại cũng không thấy ăn thứ gì, nhưng thể trọng lại đột nhiên gia tăng rất nhiều, ngoại hình cũng bắt đầu thay đổi, lông càng lúc càng sáng bóng, đặc biệt là cái vết sẹo trên trán càng lúc càng hiện rõ.

Có điều trừ những thứ trên, Tiểu Hôi cũng không có gì thay đổi, vẫn còn bộ dạng tham an háo chơi, lúc đầu Quý Lệ cũng không yên tâm, nhưng thấy Tiểu Hôi không có gì dị thường, nên từ từ an tâm trở lại.

Bây giờ hẳn đem mục quang di lên người của Dã Cầu Đạo Nhân, Dã Cầu cũng nhìn qua, trong mắt có vài phần ứ ký

Quý Lệ từ tốn hỏi : " Ngươi định về sau cùng đi với họ sao?"

Dã Cầu Đạo Nhân trầm mặc một lúc : " Đúng"

Quý Lệ đáp : " lúc trước ta đã từng nói qua với ngươi, ngươi chắc còn nhớ, mấy người Niên Lão Đại lúc nào cũng có thể đến tìm ngươi"

Dã Cầu Đạo Nhân sắc mặt u ám, nhưng nhìn Tiểu Hoàn rồi vẫn có thể nói : "Tôi biết chứ, cũng không để ý, chính họ tự phản bội, làm sao còn mặt mũi tìm tôi ?"

Không biết vô tình hay cố ý Quý Lệ lại nhìn Tiểu Hoàn rồi tức khắc thu hồi, nói : " Đã như thế này thì cũng tùy ngươi vậy. "

Dã Cầu Đạo Nhân thần người, ngẩng đầu, có vẻ không tương Quý Lệ lại nói như thế. Quý Lệ càng không bận tâm đến, bước sang bên gọi Tiểu Hôi, Tiểu Hôi vào một cái lủi khỏi lòng Tiểu Hoàn, chỉ hai ba bước đã nhảy lên vai của Quý Lệ

Tiểu Hoàn bản thân, không nở, thốt: " Ngài như thế là đi sao? "

Quý Lệ gật đầu, chấp tay với Chu Nhất Tiên, tức khắc hạ thân thanh quang bốc lên, nháy mắt thanh quang đã chói loà, bay thẳng lên trời, lập tức thất tiêu.

Dõi thấy thân ảnh đã biến mất, Dã Cầu Đạo Nhân bỗng thở hắt ra, vừa rồi Quý Lệ đứng ở đây, hình như có loại uy thế vô hình tồn tại áp bức hẳn đến nghẹt thở.

Tiểu Hoàn nhìn thấy thế đang nghĩ trêu hấn, bỗng nghe sau lưng truyền đến một loạt tiếng động, tiếp đó là một chuỗi thanh âm nhu mì nhẹ nhàng lướt đến : " Muội muội, chúng ta lại gặp nhau "

Tiểu Hoàn không cần quay đầu đã cười nói : " Bình Nhi tử tử "

Quay lại nhìn quả nhiên là thiên tư mỹ sắc, phong tình lờ lờ Kim Bình Nhi, mỉm cười đứng sau lưng, không rõ xuất hiện tự lúc nào

Dã Cầu Đạo Nhân suy cho cùng cũng là người trong ma giáo, đối với Kim Bình Nhi rất úy kỵ, có phần không được dễ chịu thoải mái, nhưng Tiểu Hoàn với Kim Bình Nhi giao tình rất tốt, vừa gặp đã vui cười không ngớt.

Kim Bình Nhi cũng rất yêu thương mà vuốt tóc muội muội mình, không biết vô tình hay hữu ý cũng liếc nhanh lên trời, nói: " Tiểu Hoàn muội muội, hôm nay ta tìm muội kỳ thực là muốn hỏi gia gia muội vài câu "

Tiểu Hoàn, Chu Nhất Tiên bao gồm cả Dã Cầu tất cả đều ngớ người

Kim Bình Nhi từ tốn hướng về Chu Nhất Tiên nói: " Về Nam Cương dị tộc Ngự nhân, tôi hãy còn vài vấn đề muốn thỉnh giáo ngài "

Chu Nhất Tiên lặng im, nhíu nhíu mày, Kim Bình Nhi mắt lại nhè nhẹ phiêu phiêu mông lung nhìn trời
Chỉ thấy trên cao ẩn trong đám mây trắng, một tia sáng tựa con thoi đan dệt từng vạt mây, từ từ hướng về phía Nam

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 107

KIẾM VŨ

Thanh Vân sơn.Tiểu Trúc phong

Đêm thâm thâm.Nguyệt quang lu mờ bao trùm khắp Tiểu trúc phong .Lục Tuyết Kỳ vận bạch y, lặng lẽ đứng ở hậu sơn .

Nhìn từ Vọng nguyệt đài, Thanh vân phong dáng dấp hùng dũng ,đỉnh Thông Thiên Phong xuyên thủng Vân hải, kề bên là Hồng kiều,được liệt vào một trong sáu nơi thường nguyệt tuyệt vời .

Vọng nguyệt đài Tiểu trúc phong tuy cũng được bao bọc bởi rừng trúc bạt ngàn, nhưng loại trúc ở đây khác với Hắc tiết trúc. Tiểu trúc phong sinh sôi nảy nở cực thịnh 1 loài trúc hiếm: Lệ trúc. Loại này thân thanh mảnh,có màu thúy lục , so với loại trúc thông thường thân ngắn hơn gần cả đốt, nhưng xét về mặt kiên cường loài trúc tự nhiên này xếp vào hàng đệ nhất, kể tiểu phu thông thường chẳng bao giờ đốn ngã được. Điểm đặc sắc nhất của loài trúc này là trên thân sinh ra những đốm hồng phấn cực kì mỹ lệ, thoạt nhìn ngỡ là vết lệ buồn của mỹ nhân lưu lại.

Cái tên Tiểu Trúc phong hiển nhiên cũng từ đây mà có.

Vọng nguyệt đài thực ra là ngọn đồi lẻ loi giữa khoảng không gian rộng lớn, ngoại trừ phần nửa sau của ngọn đồi nối tiếp với núi, đại bộ phận còn lại đều giăng ngang trên hư không. Tương truyền rằng , vào những đêm minh nguyệt rạng rỡ, ánh nguyệt quang chậm chậm dâng cao trên núi , từ từ leo lên chiếu rọi cả Vọng nguyệt đài . Thời khắc mà trăng lên đến đỉnh chính là lúc minh nguyệt tỏa sáng khắp Vọng nguyệt đài..

Thời khắc đó là lúc Vọng nguyệt đài mỹ lệ nhất. Ánh trăng sáng vàng vạc, thanh khiết đột nhiên chói lọi rạng rỡ không gì sánh nổi , chiếu dọi vào những lớp nham thạch ở vọng nguyệt đài, lại bị phản chiếu tự nhiên vào tòa Tiểu trúc phong. Người ở Vọng nguyệt đài lúc này gần như đứng lạc trong tiên cảnh. Hoang đường hơn nữa là , chu kì 6 năm chỉ có 1 đêm trăng sáng như thế , hoàn toàn làm con người thấy mình đứng càng cao hơn cả minh nguyệt, mang lại sự kích động ,ham muốn vô hạn.

Chỉ có đêm nay minh nguyệt lu mờ, gió lớn thổi quần quật, đương nhiên không phải là lúc thích hợp để ngắm trăng. Lúc này hiển nhiên các đệ tử trên Tiểu trúc phong yên giấc nồng từ lâu.

Chỉ có Lục Tuyết Kỳ , không hiểu vì sao, 1 mình lại đến nơi lạnh lẽo cô độc này.

Thanh Thiên gia kiếm, vật bất ly thân vẫn phía sau nàng, toả ra ánh lam sắc dịu dịu, phát tán ôn nhu trong màn đêm . Con gió đêm lạnh lùng thổi tràn đến, bạch y nàng như sương tuyết, bay bay trong gió.

Những sợi tóc mềm mại thổi bay xào xạc, mỏng man trên mặt nàng. Nàng chỉ đơn giản không lý gì đến, trầm mặc đứng trước thềm Vọng nguyệt đài phóng tầm mắt nhìn ra vô tận.

Gió trên núi trở nên mạnh mẽ hơn, xiêm áo nàng phiêu lượn phấp phới.

Chỉ cách vài bước nữa là vực sâu đen vạm vỡ.

Đứng bên bờ vực, trong ánh sáng le lói, bóng bạch y thiếu nữ cô độc đứng trầm mặc từ rất lâu.

Từng chút, từng chút một, trong thâm tâm nàng từ từ dâng lên, chính là mối hoài niệm nhu tình đang dần hoá thành nỗi niềm thương tâm.

Từng mũi, từng mũi dao vô hình cứ khắc sâu, sâu dần vào trái tim.

Từ sâu trong vết thương lòng bỗng hiện rõ dần 1 nhân ảnh

Tương tư.... Khắc cốt ghi tâm...

Nàng đứng trong bóng đêm cô tịch này, từ từ dang rộng tay về phía hư không. Vũ trụ phảng phất như vô cùng, vô tận.

Gió thổi ngày càng rền rĩ, như muốn xâm nhập vào nỗi hoài niệm thương tâm, muốn xé tan hình bóng trong lòng nàng. Bóng đêm dưới chân nàng không biết khởi nguồn từ đâu, vươn dài những cánh tay đen tối lao tới, những muốn kéo nàng vào vực sâu thăm thẳm.

Nàng vẫn bất động như si dại, thân thể nàng yếu mềm, nhu nhược trước gió. Nhưng bóng hình nhu nhược này, trong đêm lại ngỡ như đoá bách hợp mãi khai.

Đêm sâu thăm thẳm.

Giữa giá lạnh vô danh xuyên da cắt thịt, mối nhu tình ẩn tàng trong thâm tâm bỗng bùng lên ngưng kết thành ngọn lửa bập bùng.

Là gương mặt của một người

Thê lương.

Một âm thanh sắc lạnh đột nhiên vang lên, truyền vọng đi trong đêm, dội vào hư không.

Thiên gia thần kiếm bỗng nhiên rời khỏi vỏ, hào quang sáng rực trong đêm. Thân ảnh nàng trắng toát nhảy lên không trung tiếp lấy Thiên gia, gió núi oai phong cuộn lại, hòa lẫn với bóng trắng, bắt đầu một điệu múa kiếm đẹp nhất thế gian

Kiếm quang trong tay mỹ nhân uyển chuyển phi thường, giáng từ trên cao xuống như thu thủy, thoát hóa thành một dải ngân hà,. Trong hắc ám kiếm khí vẫy vùng, khi thì thăng thiên, khi thì lạc địa. Lúc như tấm hoàng y rạng rỡ, quyến luyến quanh mỹ nhân, lúc lại tan ra như ngàn vạn vì tinh tú lấp lánh.

Lục Tuyết Kỳ trên Vọng nguyệt đài, cắn môi, nhắm mắt lại, buông mình như đoá hoa trôi bồng bềnh theo làn gió lạnh.

Toàn thân nàng dùng hết sức biến thành đạo bạch sắc phù quang, trong mờ ảo phảng phất thấy được giọt mồ hôi vương trên gương mặt trắng bệnh. Cơ thể dường đã cạn sức nhưng vẫn múa kiếm không ngừng.

Bóng hình nàng vừa u ám, vừa mỹ lệ

-Đing.

1 âm thanh nhẹ nhàng vang lên. Thiên gia thần kiếm từ trên tay nàng bỗng từ từ rơi xuống. Mũi kiếm đâm thẳng xuống nền đá cứng, như đâm xuống nền tuyết mềm mại, không 1 tiếng động. Bóng bạch y buông mình rơi xuống đất. Hơi thở dồn dập.

Giọt mồ hôi trên mặt như viên minh châu, rơi xuống đất.

Hơi thở nàng từ từ trầm ổn lại. Mọc quang dần có lại thần sắc.

Không hiểu từ lúc nào, nàng thấy mình đã múa kiếm đến phía sau Vọng nguyệt đài. Nàng nhìn trừng trừng vào rừng Lê trúc ôn nhu tinh tế trước mặt, từng giọt lệ ngân trên thân trúc như vết thương lòng nữ nhân. Nàng cười không ra tiếng, trong tâm phảng phất nỗi đau thương vô hạn. Nàng không màng đến y phục, tựa cả lưng vào một thân lê trúc, từ từ ngồi xuống.

Ngẩng đầu nhìn trời cao.

Trời cao vô hạn.

Gió đêm đưa lại 1 mùi vị quen thuộc.

Nàng nhắm mắt lại, hít thật sâu.

Lúc mệt mỏi dần tan thì bóng hình trong tim nàng lại càng sâu đậm thêm.

Chuyện quá khứ, từng chi tiết in đậm trong tim, không thể xoá nhoà.

Lúc bên ngoài Thiên đế bảo khố, chàng đã quên đi an nguy của bản thân, mạo hiểm cứu nàng.

Nàng bất giác nở nụ cười, đắm chìm trong nỗi nhớ.

Ngay cả những vãn tự thần bí nhảy múa xung quanh hai người vào những thời khắc cuối cùng nàng còn nhớ như in, thì làm sao có thể quên được chàng.

Đắm chìm trong suy nghĩ, miệng nàng bất giác đọc khẽ:

“Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu..”

Đêm thâm thâm, những vãn tự cổ phảng phất như ma chú, từ từ tan vào hắc ám

-----
Thanh vân san .Thông thiên phong , Tô sư từ đường

Ánh đèn trong đại điện lung linh tỏa sáng một cách thanh bình. Chương môn Đạo huyền chân nhân trong tay đang cầm 3 nén hương cung cung kính kính hướng về vô số bài vị của các bậc tiền bối hành lễ, rồi bước lên cắm vào hương án.

Đứng bên cạnh người chỉ có người chăm sóc từ đường- Lạc phách lão nhân .Trong ánh hoàng hôn từng tia nắng nhợt nhạt chiếu lên các nếp nhăn khắc khổ trên mặt lão.

Đạo huyền quay đầu lại , đưa mắt nhìn sang Lạc phách lão nhân, rồi nói :

‘Lão dường như già đi nhiều ‘

Lão nhân mặt không đổi sắc, từ tốn trả lời: “Năm tháng làm con người già đi, có gì lạ đâu chứ”

Đạo Huyền lại cười, có vẻ như còn muốn nói tiếp điều gì đó. Đột nhiên bên ngoài từ đường truyền vào 1 âm thanh “ Thừa tiên bối, đệ tử Lâm Kinh Vũ đã trở về, xin đến vấn an tiên bối “

Đạo Huyền nhíu mày, không nói gì nữa. Lão nhân chậm chậm bước lên 1 bước, nói lớn “Là người à, sao bây giờ mới quay về”

Lâm Kinh Vũ cung kính trả lời: “Đệ tử đã về từ hôm qua, sau khi hồi báo với chưởng môn , trước phải về Long Thủ Phong gặp Thủ tọa đại sư huynh, xong việc liền đến ngay bái kiến tiên bối.”

Lão nhân khoé miệng dường như mỉm cười, từ tốn nói ‘ Vậy sao? Người bên ngoài đợi ta 1 lát, ta đang có khách’

Lâm Kinh Vũ bên ngoài dường như rất ngạc nhiên, Tổ sư từ đường trước giờ chẳng có ai lai vãng, không ngờ hôm nay lại có khách. Từ khi theo thân bí lão nhân tu hành 10 năm nay, hẳn sớm đã kính trọng lão như ân sư, nên ngoan ngoãn đứng chờ.

Đạo Huyền chân nhân thông thả bước vào chỗ khuất trong đại điện , nhìn ra cửa lớn, chỉ thấy Lâm Kinh Vũ sau vai mang Long Kiếm, vận trường bào, lưng mang ngọc đai, gương mặt anh tuấn , thái độ cung kính đứng sang 1 bên từ đường, kiên nhẫn chờ đợi.

Ông trầm ngâm 1 lúc rồi nói: “ Hài tử này đúng là nhân tài, bất luận là tư chất hay tâm tính đều hơn hẳn người thường”

Lão nhân bước đi chậm rãi, bước đến cạnh Chân nhân , nhìn ra ngoài , nói:” Năm ấy tại sao người không nhận hẳn làm môn hạ?

Đạo huyền chân nhân đảo mắt nhìn Lâm Kinh Vũ đang đứng bên ngoài từ đường , người thanh niên đó đúng là anh tuấn phát , bất luận nhìn ở phương diện nào, đều thấy tài năng hiển hiện , khiến người khác cảm thấy y hơn hẳn người thường.

Đạo Huyền chân nhân đột nhiên cười, cười rất bình thản, sau đó quay người lại, nói với lão nhân:”Vi hẳn quá giống một người về khí chất , tính cách, thậm chí cả tư chất đều rất giống . Nếu để hẳn bên cạnh, ta sẽ không thể ngủ yên.”

Lão nhân bên cạnh nét mặt dường như đột nhiên co thắt lại.

Đạo Huyền quay đầu lại nhìn lão, 1 lúc sau bỗng lắc đầu cười, nói “ Chỉ là lời nói đùa thôi mà”. Nói chưa dứt lời thì Đạo Huyền chân nhân đã lạc giọng, đôi chân mày nhíu lại, tay ôm chặt lấy ngực ho khẽ 1 tràng dài.

Lão nhân nhìn Đạo Huyền chân nhân tay ôm ngực, nét mặt đang tái xanh dần , khẽ hỏi “Đã 10 năm rồi vết thương của người vẫn chưa khỏi sao?”

Đạo Huyền chân nhân một câu cũng không nói ra được, ho ngày càng lớn tiếng,càng về sau sắc mặt càng tệ hơn, mãi 1 thời gian cơn ho mới dịu dần.

Đạo Huyền chân nhân sau 1 tràng ho dài, đã rời khỏi cửa có Lâm Kinh Vũ đứng ngoài, hiện đang đứng

trước vô số các bài vị tổ sư Thanh Vân Môn, nói “ Ta không thể nào ngờ được nội lực phản chấn của Tru tiên kiếm lại hung hiểm đến như vậy”.

Lão nhân vừa lau chùi bệ thờ, vừa nói: “ Tru tiên kiếm uy lực vô biên, do có thể khởi phát Tru tiên kiếm trận xoay chuyển trời đất, nên cũng là 1 vật mang lại điềm gở vì đã đối nghịch ý trời. Người là kẻ dùng Tru Tiên cổ kiếm lúc đó , chắc đã phải biết rõ hậu quả thế nào.”

Đạo Huyền chân nhân âm đạm nói: “Ta tự đã biết điều này. Trên có Huyền Nguyệt động phủ , dưới có Thanh Diệp tổ sư và các vị đại tổ sư linh thiêng làm chứng, ta vạn bất đắc dĩ mới dám phá nghiêm lệnh , lại vạn bất đắc dĩ lắm mới dám dùng đến Tru Tiên kiếm”

Lão nhân lau bệ thờ , động tác chậm rãi cứ như đã mãi việc này trong suốt bao nhiêu năm. Bất ngờ đôi mắt lại trở nên chuyên chú, cười nói “ Kì thật ta đã nghĩ qua, người với nhiều lí do, nhiều lần đã dám huy dụng Tru Tiên cổ kiếm, hứa hẹn sẽ chết sớm hơn cả ta”

Phía sau lão nhân, Đạo Huyền chân nhân đồng tử hốt nhiên co thắt lại , 1 lúc sau mới quay mình bước đi.

Giọng lão nhân vang lên phía sau có ý thất vọng: “Người phải đi à?

Đạo Huyền chân nhân dừng bước, vẫn không ngoái đầu nhìn lại, 1 lúc sau thông thả nói: “ Chắc người cũng còn nhớ năm đó khi cứu người ta đã nói gì không.....”

Lão nhân trong bóng tối không trả lời.

Đạo Huyền chân nhân chẳng màng quay đầu lại, trong Tổ sư từ đường phảng phất có tiếng thở dài, chỉ nghe tiếng Đạo Huyền chân nhân từ tốn nói: : Ta cứu người bởi vì ta nợ người, nhưng ta sẽ không để người sống lâu hơn ta đâu”

Bóng hình lão nhân hoàn toàn bất động trong bóng tối. Đạo Huyền chân nhân rời khỏi Tổ sư từ đường. Lâm Kinh Vũ đứng chờ ngoài điện, bỗng thấy Chương môn chân nhân từ Tổ sư từ đường bước ra , vội vàng cung kính hành lễ. Đạo Huyền chân nhân khẽ gật đầu, lướt nhìn hẩn, trong mắt ánh lên những tia sáng kì dị rồi bước đi ngay.

Lâm Kinh Vũ dõi mắt nhìn theo cho đến khi Chương môn chân nhân khuất dạng. Nguyên nhân là do lúc Đạo Huyền chân nhân bước ra, hẩn đột nhiên nhận thấy sắc diện ông dường như trắng bệch lạ thường.

Lâm Kinh Vũ còn đang mãi nghĩ ngợi thì trong từ đường đã vọng ra tiếng lão nhân:

“ Người vào đi”

Lâm Kinh Vũ vội vàng hồi đáp “ Dạ”, rồi bước vào Tổ sư từ đường.

Vừa bước vào Tổ sư từ đường Lâm Kinh Vũ bỗng có cảm giác ớn lạnh, đồng thời xung quanh hẩn bốn bề tối sầm lại, khiến hẩn không ngừng chớp mắt. Mười năm nay hẩn theo lão nhân thân bí chăm sóc Tổ sư từ đường, nhưng kể từ khi đến, hẩn lúc nào cũng thấy nơi này mang vẻ u u ám ám kì quái .Nơi này lúc nào cũng chìm trong bóng tối. Lẽ ra phía trước các bài vị tổ sư phải có ánh sáng của các hương đèn , nhưng loại ánh sáng này lại chỉ mang thêm phần u ám sâu hút. Vốn thật không có cách nào làm

thay đổi cảm giác âm u này.

Dù gì thì đây cũng là nơi hấn đã sống mười năm, hơn nữa hấn thập phần kính trọng lão nhân , nên đã quen thuộc với khung cảnh âm sâm quái dị. Hấn cung cung kính kính hành lễ: “ Thưa tiên bói, đệ tử đã về”

Mười năm qua, không ít lần Lâm Kinh Vũ muốn gọi lão nhân là sư phụ nhưng lần nào cũng bị lão cự tuyệt. Vì thế Lâm Kinh Vũ luôn phải gọi là “tiền bói”. Dù sao đi nữa, ngay cả chương môn chân nhân cũng đối xử ngang hàng với lão nhân . Trong thâm tâm hấn, lão nhân thời trẻ chắc phải là bậc trưởng bối ở Thanh vân môn.

Lão nhân từ trong bóng tối bước ra, miệng mỉm cười , nhìn thấy Lâm Kinh Vũ cách biệt đã nhiều tháng, trên gương mặt phẳng phát nét phong sương, dáng vẻ lại thêm phần thần sắc tinh anh, trong mắt lão nhân không dấu được vẻ hân hoan , hỏi “ Người xuất đạo chuyên này có bị thương tích gì không?”

Lâm Kinh Vũ cũng vui mừng trả lời “ Bất quá trên người con có vài vết thương nhỏ ngoài da, ngoài ra không có gì đáng kể đến. Đáng tiếc là lần đi Tử trạch này lại không có thu hoạch gì”

Hấn kể lại chuyện trên đường từ Tử trạch trở về, nghe được tin tức nội bộ Ma giáo cùng nhau tiêu diệt Trường Sinh Đường , nhất nhất đều thuật lại cho lão nhân.

Hiển nhiên lão nhân chẳng hứng thú gì với sự tồn vong của Trường Sanh đường, chỉ nghe thấy một trong tứ đại phái của Ma Giáo thời đã bị diệt vong , trên gương mặt bỗng có chút biến hoá, sau đó an tĩnh lại ,tiếp tục nghe Lâm Kinh Vũ nói.

Sau khi Lâm Kinh Vũ dứt lời, lão nhân im lặng 1 lúc rồi đột nhiên nói “ Người nói tam đại ma giáo đương thời đang có lực lượng hùng hậu là đã bao gồm luôn cả Vạn độc Môn rồi à?

Lâm Kinh Vũ gật đầu đáp: “ Vâng ạ”

Lão nhân ngập ngừng hồi lâu, bỗng nhiên nói :“ Người có gặp Thương Tùng không?”

Lâm Kinh Vũ toàn thân chấn động, ngạc nhiên 1 lúc lâu, trên mặt biểu tình biến đổi phức tạp, đến gần nửa ngày mới trả lời “ Thưa tiên bói, không hề gặp”

Lão nhân luôn dõi theo thần sắc của hấn, hỏi “ Người ghét hấn lắm à?”

Lâm Kinh Vũ mắt đượm vẻ đau khổ , nói “ Con không biết , nhưng chánh tà bất lưỡng lập, nếu có tái kiến, cũng đã thành cừ nhân bất cộng đái thiên rồi”

Lão nhân đột nhiên cười lạnh lùng. “Hmm”

Lâm Kinh Vũ thất kinh “Có chuyện gì vậy thưa tiên bói?”

Lão nhân khẽ lắc đầu, quay mình đi,ngước mắt nhìn lên trên cao , nơi có vô số Thanh vân môn tổ sư bài vị, phía trước là những ánh nền lập loè, lúc này nhìn như ánh mắt của các vị tổ sư, đang trầm mặc nhìn xuống kẻ trong từ đường.

” Hấn đã nuôi người lớn lên, truyền cho người đạo pháp, dạy người làm người,lại dứt lòng mang Long Kiếm trao cho người , thử hỏi đã đối xử gì không đúng với người?”

Lâm Kinh Vũ lắc đầu, nói nho nhỏ” Ông ta đã luôn rất tốt với con, lúc trước con luôn kính ngưỡng ông ta như thiên thần, luôn xem như cha ruột, sùng bái cùng cực, nhưng...”

Lâm Kinh Vũ ngừng lại, lão nhân cũng trầm mặc lúc lâu, mắt nhìn lên ánh nến trên bàn thờ tổ sư, gượng cười nói “ Kì thật, Thanh Tùng hẳn chỉ là kẻ làm đường lạc lối đáng thương” ....

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 108

Cổ miếu

Cõi nam ác địa, chính là ở phía cực nam của thần châu hạ thổ, tương truyền là nơi sông núi hiểm trở, có rất nhiều độc trùng mãnh thú, phân cách với Trung nguyên rất rõ ràng. Tại phần đất cực nam bằng phẳng, bỗng tự dựng nhô lên một dãy núi cao nguy nga, đỉnh núi xuyên vào tận mây, phân chia rõ ràng hai vùng nam bắc.

Từ xưa đến giờ, ở Trung nguyên thì nhiều chỉ có rất ít người đi đến cõi nam. Nguyên nhân nhiều vô kể. Đầu tiên là đường đi hiểm trở, thứ hai là mãnh thú độc trùng, rất nhiều chương khí nước độc, đất đai ở đó lại khô cằn ít ỏi, không cày cấy được. Ngoài ra còn do không hiểu từ khi nào, thế gian lưu truyền chuyện ở rừng núi mênh mông cõi nam, có nhiều loại người dị tộc dã man, ăn thịt sống, háo sát tàn nhẫn. Lại có loài người lai thú chuyên ăn thịt người, từ đó không có ai dám can đảm đến đó nữa. Nếu lúc nào đó thiên hạ đại loạn, chỉ sợ có ngày những dị tộc đó tụ tập nhau lại, từ vùng rừng núi đó mà xông ra, rồi tiến vào Trung nguyên, thế thì nguy hại đến thiên hạ lắm.

Nhưng từ ngàn năm nay, không hề có ai nghe nói đến chuyện man tộc hại người cả, tuy rằng ngẫu nhiên thi thoảng tại vùng biên thủy cõi nam, có lưu truyền chuyện có người nhìn thấy dị tộc cổ quái như quái vật xuất hiện, rồi phần lớn họ sau đó lại tự nhiên mà chết, nhưng chuyện đó dần dần cũng dần bị mọi người quên đi. Cho đến ngày nay, trong những người sinh sống ở vùng biên thủy phía nam, chỉ còn đại khái mỗi các bà mẹ là còn dọa con khóc ban đêm câu: "Nếu không nghe lời, bọn quái vật man tộc kia sẽ đến bắt con đi đấy". Nghe những câu nói này, vào ngày nay, cũng chẳng còn có ai ở đó nhớ đến chuyện ở vùng núi cao rừng sâu kia có tồn tại những dị tộc nọ. Thế thì những người ở tít trong Trung nguyên xa hàng ngàn dặm còn biết gì được chứ.

Chính vì vậy, vùng thập vạn đại sơn bao phủ bởi tầng tầng lớp lớp sương mù dày đặc, là vùng đã bị người dân bình thường quên lãng.

Nhưng dù người dân bình thường có quên những dị tộc này, thì những người tu chân luyện đạo, họ vẫn không quên. Không phân biệt chánh tà ma đạo, cũng được ghi trong các tài liệu từ xa xưa, đều hiểu rằng trong ngàn năm nay tại phương nam các dị tộc sở dĩ không thể gây hại cho thiên hạ, công lớn nhất là nhờ ở "phần hương cốc" - một cự phái trong chánh đạo.

Thập vạn đại sơn đích thị một dãy núi hùng vĩ cao lớn, ngăn cản sự đi lại giữa nam và bắc. Người Trung nguyên không thể đi về phương nam, các man nhân dị tộc cũng không thể đi lên phương bắc.

Nhưng nghìn năm trước, một trận sấm sét lớn không thể tưởng tượng được đã từ trời cao giáng xuống, trong vòng ngàn dặm bách tính tử thương vô số, khi trường kiếp nạn này qua đi, người ta phát hiện tại giữa dãy núi nguy nga đó, trận sấm sét mạnh mẽ không ngờ đã đánh tạt cả núi, tạo thành một tiểu hắc đạo u ám khổng lồ rộng 3 thước.

Cũng kể từ lúc đó, thế gian truyền rằng từ nơi thập vạn đại sơn, có ẩn chứa man tộc quái nhân, thường thường làm loạn nhân gian, nhân dân vùng biên thủy khổ không sao nói hết được, cho đến tận khi có phân hương cốc xuất hiện.

Phân hương cốc là một chi phái trong chánh đạo, lai lịch vô cùng thần bí, sớm nhất là từ 1500 năm trước đã có đệ tử phái này hành tẩu trên thiên hạ. Nếu bàn về nguồn gốc, toàn thiên hạ chỉ có mỗi thanh vân môn và ma giáo là có lịch sử dài hơn, còn thì cả thiên âm tự cũng không bì được.

Tuy rằng nói như vậy, nhưng phái này ban đầu danh tiếng rất nhỏ, mặc dù thi thoảng cũng xuất hiện một vài môn hạ đạo hạnh cao thâm, nhưng ảnh hưởng đối với cục thế trên thiên hạ không lớn. Cho đến cách đây 800 năm, phái này tại biên thủy phía nam gần chỗ tiểu hắc đạo, tìm thấy một sơn cốc rồi định cư ở đó, từ đó xưng tên "Phân hương cốc", trong vòng 800 năm cao thủ xuất hiện như mây, thế lực cường thịnh, đến giờ dĩ nhiên đã ngang hàng cùng với thanh vân môn, thiên âm tự, thành một trong ba đại phái lớn nhất trong chánh đạo.

Cũng cùng với đó, Cốc chủ hiện tại của phân hương cốc - Vân dịch lam, cùng với Đạo huyền chân nhân của Thanh vân môn, Hoà thượng Phổ hoàng của Thiên âm tự là ba người có địa vị cao nhất trong chánh đạo. Chỉ là người này vốn thích kín tiếng nên so với hai người kia thì danh tiếng không bằng.

Do vị trí địa lý, Phân hương cốc phải gánh vác trông coi cái tiểu đạo u ám được gọi là "hắc động" khổng lồ ở gần đó. Từ đó trở đi, không còn nghe thấy tin đồn những chuyện quái vật man tộc quấy rối bách tính nữa. Vì vậy trong lòng bách tính ở đó, thanh danh của Phân hương cốc cực cao, được người đời tôn sùng như những thần tiên cao quý nhất.

Những thông tin này đều có trong ghi chép lưu tại ma giáo quý vương tông, Quý lệ trong vòng 10 năm qua cũng đã từng để mắt tới, đến giờ trong đầu dần dần nhớ lại.

Hôm nay so với cái ngày hấn hỏi thăm Chu nhất tiên tin tức về quái vật người cá rồi sau đi về phương nam là đã được 3 ngày. Hấn miệt mài đi gấp, cuối cùng cũng đã đến phụ cận của Thập vạn đại sơn. Đêm sâu thẳm, vàng trăng muộn ở trên không trung, mây cao dày từng lớp, không nhìn thấy một vì sao nào. Ánh trăng toả sáng, chiếu xuống nhân gian, ở phía đỉnh núi trước mặt Quý lệ, cũng hiện lên khá rõ ràng.

Quý lệ dừng lại tại một đỉnh đồi, nhìn về phương nam quan sát, lông mày hơi nheo lại. Chú khí Tiểu hôi vẫn ngồi yên trên vai hấn như cũ, tay cầm một quả gì đó không hiểu lấy được ở đâu, đang gặm gặm có vẻ rất ngon lành.

Kể từ lúc đi, được hết hai ngày đầu, hấn còn thấy những ký hiệu mà sát sanh hoà thượng lưu lại.

Nhưng đến ngày hôm nay, ký hiệu của sát sanh hoà thượng đã hoàn toàn biến mất. Chỉ là nhìn vào những tin tức gã đã lưu lại, có thể thấy dựa vào thuật truy tung tinh xảo của mình, Sát sanh hoà thượng đã xác định được bọn người cá thần bí đang nhanh chóng đi về phía nam, mục tiêu hiển nhiên là quay trở lại sào huyệt.

Không hiểu giữa sát sanh hoà thượng cùng với bọn người cá thần bí có phát sinh chuyện gì không?

Quý lệ thở dài nhẹ nhẹ, trong mắt thoáng hiện nên một nét lo âu. Man tộc phương nam và người Trung nguyên hiển nhiên không giống nhau, điều này trong tư liệu của Quý vương tông cũng đã đề cập đến rất nhiều lần. Người ở đó căn bản là không hề biết đến những chuyện tu chân luyện đạo, mà tựa hồ lại có những vu thuật dị pháp quý dị, không thể ngờ tới được.

Sát sanh hoà thượng tuổi còn chưa cao, tính nết nóng nảy, nhưng trong hàng ngũ đệ tử của Quý vương tông thật là một nhân vật xuất chúng, ngày thường đi theo Quý lệ, luôn là một thủ hạ rất đặc lực. Giờ đột nhiên mất tích một cách thần bí, trong lòng quý lệ cũng có nhiều lo lắng. Lúc này hắn đang ngưng thần quan sát phía trước mặt, chứng kiến đêm đen thâm trầm, bóng đen trải dài nơi phương nam, tựa như là có một vật gì đó trong đêm đen đang nhe nanh múa vuốt, như từ nơi một vùng núi non ở thập vạn đại sơn trong truyền thuyết, chính là chỗ của phần hương cốc thần bí lâu nay.

Biên thủy cõi nam, là nơi phạm vi thế lực của Phần hương cốc, ma giáo đệ tử một mình tiến nhập, nguy hiểm tự nhiên không cần phải nói.

Quý lệ đang trầm tư suy nghĩ, hốt nhiên cảm thấy gì đó, ngẩng đầu nhìn trời, chứng kiến ở bầu trời với vàng trắng cô độc, xuyên qua lại ở chỗ các đám mây đen, bỗng nhiên có một điều gì đó kỳ quái. Một đạo hồng quang sắc đen đột nhiên xuất hiện giữa đêm đen, dưới ánh sáng chiếu rọi của ánh trăng, bay trên bầu trời, hướng về một ngọn núi ở phía nam rồi hạ xuống.

Ánh mắt Quý lệ nhìn chăm chú vào đạo hồng quang quý dị kia, lông mày dần dần nhíu lại, một lúc sau hạ quyết tâm trong lòng, vỗ tay vào vai tiểu hô, dưới chân ánh sáng xanh lập tức phát xuất. Quầng sáng xanh đen âm u của phệ hồn bùng lên, từ từ đưa hắn và tiểu hô lên cao, rồi đột nhiên gia tăng tốc độ, bay vọt về phương hướng của đạo hồng quang kia.

* * *

Không biết trong đêm đen tự bao giờ, mây đen từ từ kéo tới. Bầu trời chỉ một vàng trắng lẻ loi. Ánh trăng chiếu xuống dần tối dần, dường như khí u ám yêu dị đặc hữu của cõi cực nam trong đêm đen này càng lúc càng trở lên dày đặc.

Đạo hồng quang thần bí kia bay được một lúc, rồi hạ xuống một vùng núi cách ngọn núi nơi quý lệ đang náu mình khoảng 10 dặm về phía nam. Cõi nam nhiều núi, trên núi luôn có nhiều cây cối, nhưng không ngờ ở trên ngọn tiểu sơn vô danh giữa rừng kia, lại tọa lạc một toà miếu cổ hoang lương. Đạo hồng quang dừng lại ở phía trước cổ miếu, rồi luồng ánh sáng thu hẹp lại, xuất hiện một thân ảnh gầy

gò của một lão già. Lão quay đầu quan sát bốn phía một lát, xác định là không có ai theo sau, mới tiến vào bên trong cổ miếu.

Ở nơi núi vắng, chỗ cổ miếu hoang vu, nếu có người trong đêm tối tìm đến, tự nhiên là có những việc không thể để lộ ra bên ngoài.

Một hồi sau, ở nơi rừng sát cạnh cổ miếu, thân ảnh Quỷ lệ từ từ hiện ra. Mục quang hẩn quan sát toà cổ miếu vô danh một hồi, rồi ngẩng đầu nhìn lên trời cao. Trong đêm tối mây đen càng ngày càng dày, dần dần che khuất cả ánh trăng.

Thân ảnh hẩn khẽ động, lặng lẽ tiến về hướng cổ miếu.

Toà cổ miếu này rõ ràng là đã hoang phế từ rất lâu, từ trong ra ngoài đều có tàn tích đổ vỡ, ngay như tại chính điện, nhìn từ ngoài vào cũng thấy bị tàn phá rất nhiều, chỗ nào cũng thấy vết nứt. Gió đêm lạnh lẽo thổi qua, những cửa sổ vỡ nát lay động kéo cọt, phát ra những âm thanh khe khẽ, trong đêm tối càng đượm vẻ thê lương, nhưng cũng lại ẩn chứa một nét kỳ quái.

"Xoẹt"

Một âm thanh khẽ phát ra, có vẻ như có người đang thấp lửa lên, rồi một ánh lửa nhỏ trong đại điện bùng lên. Nhưng do ánh lửa này không mạnh lắm, chỉ có thể chiếu sáng một khoảnh nhỏ trong đại điện, nên những chỗ hơi xa một chút, thì vẫn chìm trong bóng tối đen đặc.

"ki ki, ki ki ki, ki, ki ki ki ki ki...", đột nhiên, một tràng những tiếng âm thanh kỳ quái từ trong đại điện bỗng thốt lên. Thanh âm này như tiếng quỷ khóc trong đêm, lại cũng giống tiếng độc trùng bay trong đêm tối, người nào nghe thấy trong đầu sẽ thấy nhức nhối, rất là khó chịu.

Quỷ lệ ẩn thân trong một góc tối, im lìm hướng về phía đại điện quan sát.

Chứng kiến tại nơi ánh sáng mập mờ trong đại điện, ngoại trừ lão già hẩn đã nhìn thấy lúc nãy ra, không ngờ lại thấy thêm hai người nữa, một người trạc tuổi ba mươi, vóc dáng trung bình. Còn người kia, thân hình khá cao lớn, nhưng không hiểu vì sao, toàn thân từ trên xuống dưới đều bị bao bọc chặt kín, ngay cả trên đầu cũng không để lộ ra một chút nào. Cái âm thanh kì dị vừa rồi, không ngờ lại do cái người bị bao kín này phát ra.

Thanh âm này vang vọng trong toà cổ miếu, càng thêm vẻ quái dị, phảng phất như tiếng ác quỷ vừa tỉnh dậy.

Quỷ lệ lặng lẽ quan sát. Đây cũng là lần đầu tiên hẩn được nghe loại âm thanh này, tự nhiên là không hiểu được điều gì. Nhưng nhìn vào sắc diện của hai người kia, chắc cũng sẽ có kết quả. Quả nhiên con người thần bí kia nói được một hồi, rồi cũng ngừng lại. Ngồi cạnh gã là người trung niên đang ngưng thần lắng nghe rồi quay đầu sang phía lão già nói: "Tộc trưởng nói rằng: lần này trở về mà không làm được việc gì, lại còn tổn thất người trong bộ tộc, hành tung bị lộ, tất cả đều là do tin tức của người không chính xác. Đại vương Thú thần nghe nói như vậy, dĩ nhiên vô cùng tức giận...."

Gã trung niên khi nói đến hai từ "Thú thần", thanh âm đột nhiên nhỏ xuống. Còn thân ảnh người bị bao

bọc kia, không ngờ cũng run lên một cái.

Lão già nọ nhíu mày thốt: "Bọn ta ban đầu ước định, rồi sau đó đưa tin về vị trí của "thiên đế minh thạch" cho thú thần đại vương, như bọn ta được biết, viên kỳ thạch kia chính xác ở tại nơi thiên đế bảo khố trong tử trạch, sao lại đổ lỗi là tin tức của bọn ta không chuẩn?"

Lão đưa mắt nhìn nhân vật thần bí đang bị bao bọc, khoé miệng bỗng nhiên thoáng hiện nét giễu cợt nói: "Chỉ sợ hay là bản thân bọn ngươi lực bất tòng tâm?"

Lời này vừa thốt, nhân vật thần bí bị bọc kia ngay lập tức trả lời: "kì kì, kì kì kì kì, kì kì kì....". Một chuỗi những âm thanh quái dị này vừa phát ra, quý lệ ân thân ở gần đó mặc dù không hiểu được ý nghĩa, nhưng nghe những âm thanh vội vã liên hồi đó, hiển nhiên cũng biết nhân vật thần bí kia đang vô cùng tức giận.

Nhân vật thần bí kia cứ "kì kì kì kì" một hồi, sắc mặt của gã trung niên làm phiên dịch dần trở nên khó coi, khó chịu đợi kẻ kia ngừng lại. Rồi gã lưỡng lự một lát mới nói: "Tộc trưởng nói: bọn kia mặc dù chưa bao giờ đi đến tử trạch chết chóc kia, nhưng cũng biết ở đó chẳng có bóng người, không ngờ đột nhiên lại thấy rất nhiều cao thủ tu đạo của trung thổ ở đó ...tự nhiên... tự nhiên là tin tức của các ngươi không đúng."

Lão già ngó bộ dạng của gã trung niên vừa nói xong, thấy có vẻ lưỡng lự. Vừa rồi nhân vật thần bí kia nói rất lâu, thế mà khi gã trung niên dịch một hồi, thì lại chỉ có vắn vắn mỗi một câu, hiển nhiên nhân vật thần bí kia đã nói rất nhiều lời mạt sát xấu xa, gã trung niên không muốn phiên dịch lại.

Lão già trầm ngâm một lúc, xem bộ dạng thì có vẻ không muốn cùng với nhân vật thần bí kia cãi cọ, cười nói: "cái việc thiên đế bảo khố xuất hiện, diêm la cực lớn, chấn động cả thiên hạ, tưởng rằng các cao thủ tu chân trong trung thổ cũng phải biết mà kéo tới, điều này bọn ta làm sao có khả năng không chế được."

Nhân vật thần bí bị bọc kia có vẻ vẫn chưa hết tức giận. Lại phát ra một tràng âm thanh quái dị, gã trung niên chăm chú lắng nghe, gật gật đầu liên tục, rồi nói luôn với lão già: "Tộc trưởng nói rằng: cái thiên đế minh thạch kia đối với thú thần đại vương mười phần trọng yếu, quan hệ trọng đại, lần này trở về mà không được kết quả gì, thú thần đại vương bột phát đại nộ, ở đó lập tức hạ sát vài người trong tộc..."

Lão già nghe đến đây, sắc mặt trở nên nghiêm trọng, hiển nhiên trong lòng trầm trọng, nhưng trong mắt vẫn không tìm được một nét diễu cợt thoáng hiện lên.

Gã trung niên tiếp tục dịch: "bởi vậy mới yêu cầu bọn ngươi nhanh nhanh chóng chóng tìm ra tin tức xem cái bảo thạch đó hiện giờ đã lạc vào tay kẻ nào, bọn họ ngay lập tức sẽ đi lấy về dâng lên thú thần đại vương!"

Ân tại gần đó trong tâm quý lệ chấn động một cái, lắng nghe bọn kia nói về sự việc cái vật thiên đế minh thạch, có lẽ nào vật bị tiêu hủy nuốt vào bụng lại là cái kỳ thạch này?"

Lúc này nhìn ra chỉ thấy lão già trầm ngâm một hồi, rồi sau đó gật đầu nói: "Được, việc này coi như cứ đặt lên vai bọn ta, trong vòng 3 ngày, bọn ta sẽ hồi đáp lại cho ngươi."

Nhân vật thần bí hừm một tiếng rồi thốt "ki ki ki ki" vài câu, gã trung niên nhìn lão già gật đầu bảo: "Tộc trưởng đồng ý như vậy, sau ba ngày nữa, sẽ gặp lại nhau ở nơi này."

Lão già gật đầu nhưng không nói gì. Còn nhân vật thần bí kia thì quay người, rồi cứ thế bước thẳng đi, không thèm để mắt đến bọn họ một cái nào, thái độ thật ngạo ngược vô lễ.

Lão già biến sắc, nhìn theo lưng nhân vật thần bí với vẻ cực kỳ tức giận. Gã trung niên vội kéo lão một cái, rồi lắc lắc đầu. Lão già nhìn gã một cái rồi cũng nhẫn nhịn được.

Đội nhân ảnh cao lớn của nhân vật thần bí biến mất trong bóng đêm, lão già bỗng nhiên "phì" một tiếng, rồi mắng: "Là cái gì chứ, đúng là một bọn súc sanh!"

Gã trung niên cười bồi theo rồi nói: "Su thúc, không phải cái gì làm gì, cần gì phải hạ mình xuống ngang tầm với bọn chúng."

Lão già cười lạnh: "Ta chấp bọn chúng làm gì", nói rồi chuyển đầu nhìn gã: "Nói như vậy, Tôn đồ, ngươi phải sinh hoạt với bọn súc sanh này ba năm trời để học cái tiếng chim của chúng, chắc là phải chịu rất nhiều khổ cực?"

Gã trung niên bị gọi tên là Tôn đồ cười cười nói: "Đệ tử chịu hậu ân của sư môn, nhưng tư chất nông cạn, trong lòng đau khổ vì không thể báo đáp hậu ái của cốc chủ cùng chư vị sư thúc, giờ có cơ hội tốt thế này, đệ tử chỉ sợ không được hết lòng hết sức thôi!"

Quý lệ tự nhiên nghe thấy hai từ "cốc chủ", bỗng thấy lạnh ở trong lòng.

Lão sư thúc kia cũng cười, tựa hồ cũng mừng phần đẹp dạ, đưa tay vỗ vỗ vào vai Tôn đồ, rồi bỗng nhiên cười lạnh: "Cũng may cốc chủ sáng suốt, biết rằng ta tính nét bình tĩnh, nên mới phái ta đến gặp mặt bọn súc sanh này, nếu như lão già nóng nảy Thượng quan sách đến đây, không hiểu chỗ này sẽ phát sinh những sự gì!"

Tôn đồ cười gượng lên một tiếng, trên nét mặt hiện lên một nét cổ quái, miệng không nói theo câu nào, tựa hồ không dám ở sau lưng đề cập đến Thượng quan sách kia.

Quý lệ ở cạnh lúc này lại có nhiều suy tưởng. Thượng quan sách là nhân vật đứng hàng đầu ở nam phương "phần hương cốc", mặc dù trước nay vẫn không hành tẩu trong thiên hạ, nhưng uy danh đã sớm vang dội. Ở trận chiến trên thanh vân môn 10 năm trước, Quý vương thi hành xảo kế, phái Chu ẩn giả làm Thượng quan sách ám toán bọn tăng nhân Thiên âm tự, quả nhiên ra tay là thành công, gần như đã đẩy hai đại phái Thanh vân và Thiên âm vào tử địa. Hồi đó Quý lệ còn là một đệ tử của Thanh vân tên là Trương Tiểu Phàm, ở hiện trường lúc đó, tự nhiên đối với danh tự này có ấn tượng rất sâu sắc.

Nghe hai người kia luôn mở miệng gọi nhân vật thần bí là "súc sanh", mà mới vừa rồi nhân vật đó với họ có thân phận tựa như là gọi phải dạ, bảo phải vâng. Phần hương cốc vẫn luôn được coi là chính nghĩa sừng sững kia, lúc này không ngờ cũng hiện nên vẻ tà khí khó nói.

Quý lệ lặng lẽ quan sát hai người trong đại điện, trong đêm đen, khoé miệng khẽ nở một nụ cười lạnh lẽo khinh miệt.

Ở đại điện, hai người kia nói thêm vài câu, rồi Tôn đồ hé miệng thổi tắt ngọn lửa trên đại điện. Hai người theo đó bước ra bên ngoài, xem ra có vẻ muốn rời khỏi chỗ này.

Quý lệ trong bóng tối nhú mày, trầm ngâm giây lát. Bỗng nhiên, ở phía ngoài cổ miếu đột nhiên truyền lại một tiếng kêu rống quái dị!

Hai người trong cổ miếu giật mình. Lão già cùng Tôn đồ đồng thời ngừng bước.

Tiếng hồng này đượm vẻ tuyệt vọng và phẫn nộ, ở giữa phảng phất còn có chút ít kinh hoảng, nghe tựa như tiếng dã thú kêu rống, không giống với tiếng người kêu. Quý lệ suy tính nhận ra, nghe tiếng kêu này tựa hồ như phát ra từ nhân vật thần bí bị bao bọc kia, lông mày không hiểu sao cũng nhăn lại. Cùng vào lúc ấy, Lão già và Tôn đồ cũng đã nghe ra, sắc mặt đại biến, cùng nhau bay vọt lên không, hướng ra phía ngoài cổ miếu.

Nơi núi cao rừng sâu này, không ngờ cũng có người phục kích!

Ánh trăng lạnh lẽo, phảng phất nét kỳ quái càng ngày càng nồng.

* * *

Ở ngoài cổ miếu, một nơi xa phía sau ngọn núi

Một đạo sắc tím, trong đêm đen bùng lên, nhoáng đến nửa chừng không, rồi biến mất.

Đứng cách xa đó hàng chục trượng, Quý lệ cũng cảm thấy sát khí lẫm liệt. Hai mắt hắn đồng thời nheo lại, lúc này dĩ nhiên đã nhận ra pháp bảo vừa rời thi triển là gì.

Hai người Phần hương cốc vội vã phi đến, nhưng đạo hạnh của lão già so với Tôn đồ cao hơn rất nhiều, chỉ nháy mắt đã vượt qua Tôn đồ hàng chục trượng, đồng thời trong tay hiện ra một tiên kiếm hồng đen, hướng về phía chỗ đạo sắc tím vừa chớp lên xông đến.

Chỉ là không đợi cho đến khi lão kịp đến phía sau núi, đã nghe thấy một tiếng rống rất to, mang theo ý tuyệt vọng, vang vọng trong đêm đen mờ tối. Lão già sắc mặt đại biến, chân phi thật nhanh. Tiếng rống vừa vang lên xong, Quý lệ cũng đã lặng lẽ từ một hướng khác, theo chân đi tới, vòng đến phía sau ngọn núi nói đó.

Một mùi máu tanh xộc lên, ập thẳng vào mặt. Chiếc bao vải đã bị xẻ ra làm đôi ở giữa chừng không đang từ từ rơi xuống, máu tươi vung vãi ở khắp mọi nơi, lúc này thân hình thật sự của nhân vật thần bí kia đã hiện ra, quả nhiên là một ngư nhân thân người đầu cá. Vào lúc này đã bị người ta từ đầu đến háng, một dao xẻ ra làm đôi, xác đang nằm trên mặt đất, nhưng bóng dáng của hung thủ thì chẳng thấy đâu cả.

Lão già hơi giận bốc lên ngàn ngạt, hung thủ này trong khoảnh khắc đã xuất thủ giết người, rồi lại ẩn thân không nhìn thấy đâu, đạo hạnh kẻ này chắc chắn không thấp. Tuy trong lòng lão thấy tên người cá

này cực kỳ không thuận mắt, nhưng cũng biết rằng cốc chủ cùng bọn man tộc này đúng là có việc đại sự cần thương nghị, thế mà chỉ một chốc đã bị người giết chết ngay trước mắt mình, vạn nhất bọn chúng truy cứu đến, bản thân thật sự không biết ăn nói thế nào.

Lúc này Tôn đồ cũng đã đến hiện trường, nhìn thấy cảnh máu rơi khắp nơi, tức thì mặt mũi đàn ra.

Sắc mặt lão già vô cùng khó coi. Bỗng nhiên cất người vọt lên không, ánh sáng hồng đen phát ra dưới chân, bay lên lưng tròng không, đưa mắt nhìn về bốn phía, chỉ thấy bốn bề một màu tối đen, rùng rùng mênh mông, biết hình bóng của hung thủ đang ở chỗ nào?

Bỗng nhiên lão cất tiếng hét lớn: "Vị cao nhân nào vậy, xin mời ra gặp mặt, Lữ thuận của Phần hương cốc xin thỉnh giáo!"

Âm thanh này truyền đi xa dần, một lúc sau từ nơi rừng sâu núi cao, tiếng vọng ầm ầm truyền lại, "Lữ thuận thỉnh giáo... Lữ thuận thỉnh giáo..." vang đến từ mọi nơi.

Chỉ là ngoài điều này ra, không nghe thấy một âm thanh nào nữa.

Lữ thuận trong mắt như có lửa cháy, sau một lúc hạ người xuống nói với Tôn đồ: "Người thu thập thi thể tộc trưởng, mang về trong cốc, Hung thủ hạ thủ chưa lâu, chắc chắn vẫn đang ở gần đây, ta dù phải cày đất sâu đến ba thước, cũng phải tìm cho ra người này."

Tôn đồ hấp tấp gật đầu thốt: "Sur thúc nhớ cẩn thận."

Lời nói chưa tới, Lữ thuận đã cất người vọt lên trên không, rồi biến mất ở nơi rừng sâu tối đen. Tôn đồ quay người lại, nhìn xác chết bị phân làm đôi ở dưới đất. Mùi máu tanh bốc thẳng vào gã, không kìm được vẻ mặt chán ngán, gã kêu phì một tiếng.

Quý lệ chậm chậm lùi lại, trong bóng tối trầm ngâm một lúc, rồi cẩn thận quan sát địa thế bốn phía, ánh mắt theo đó đập ngay vào toà cổ miếu mình vừa bỏ đi, lập tức lặng lẽ đi đến nơi đó.

Đêm đen lạnh lẽo, mây đen che mờ ánh trăng.

Tuy rằng mới chỉ qua một chút, nhưng trong toà cổ miếu lúc này, đột nhiên có vẻ tối tăm đi rất nhiều, chỉ có ánh trăng đôi khi lọt qua những đám mây đen, chiếu sáng xuống miếu một chút, rồi sau đó tất cả lại chìm vào bóng tối.

Quý lệ chậm chậm bước vào, dừng lại tại phía trước đại điện, hai mắt nhìn chăm chăm nhìn vào trong đó.

Gió lạnh thổi tới, những cửa sổ vỡ nát lay động phát những tiếng kêu cọt kỳ quái, trong đêm đen khe khẽ kêu lên.

"Công tử quả nhiên lợi hại, ta chỉ có thể lừa được Lữ thuận, chứ không thể qua mặt được công tử!"

Từ nơi đại điện tối đen, bỗng nhiên lời nói đó âm u phát ra, nhẹ nhàng bay tới.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 109

Ma Trận

Hồ Kỳ san.

Tại tổng đường của Quỷ Vương Tông.

Dưới chân ngọn núi hoang vu, Quỷ Vương Tông tổng đường được ẩn giấu bên trong một hang động vững chãi. Con đường hầm quanh co dẫn đến một địa phương thần bí và tĩnh mịch, đường hầm dài đặc không một bóng người, trên hai bên vách đá, cứ cách mười trượng lại có gắn một ngọn đèn đăng, tỏa ánh sáng mờ nhạt.

Một người che mặt bằng hắc sa, chính là U Cơ, thân ảnh phiêu hốt, một mình đi thẳng về phía trước, nhìn từ xa chẳng khác gì một đạo u hồn trong bóng tối.

Nơi này vốn là cấm địa của Quỷ Vương Tông, tương tự như Hàn Băng Động nơi lưu giữ thân thể của Bích Dao, cũng là nơi thần bí nhất trong Quỷ Vương Tông, hằng ngày đều nghiêm cấm mọi đệ tử bình thường tiến nhập. Nhưng thân phận của U Cơ là Chu Tước trong tứ đại thánh sứ, một trong những người chủ chốt trong Quỷ Vương Tông, dĩ nhiên được quyền tự do xuất nhập.

Chỉ bất quá, nàng đang lướt về phía trước trong con đường hầm phẳng phất như dải vô tận, cước bộ đột nhiên chậm lại, tựa hồ như chần chừ bất quyết, nhưng cuối cùng chung quy cũng tiếp tục bước tới.

Phía trước tối đen thăm thẳm, lúc đó bỗng phẳng phất truyền lại mấy tiếng gầm rú, tựa như tiếng rống của dã thú.

Sau khi đi qua con đường hầm dài dằng dặc, những ngọn đèn ở hai bên càng lúc càng tối dần, cuối cùng, sau khi đi vòng qua một ngã rẽ, U Cơ cũng đến chỗ tận cùng của đường hầm, trước mặt là một thạch môn sừng sững, trên có khắc ba chữ:

Khôn Long Khuyết.

U Cơ chú mục nhìn ba chữ này một hồi lâu, xung quanh toàn bộ đều yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng lại vang tiếng gầm rú quái dị tương tự như lúc trước, mỗi lúc một lớn hơn, trong không khí, có thể phẳng phất người thấy mùi tanh của máu.

Tám hắc sa che trước mặt nàng bỗng nhiên lay động, tựa hồ như nàng khẽ gật đầu, thở nhẹ một hơi, sau đó tiến vào bên trong thạch môn.

Vừa vào trong thạch môn, trước mắt rộng mở, thấy rõ đây là bên trong một hang đá (thạch quật) cực kỳ rộng lớn, vách đá trên trần có nhiều quái thạch rũ xuống, với đủ hình dạng khác nhau. Tại thạch môn

nơi U Cơ đang đứng, treo lơ lửng một cây cầu bằng đá (thạch kính), ngoằn ngoèo từ phía trước thông đến trung tâm của hang đá. Vào lúc này, nàng đang đứng chờ vợ trên không giữa hang đá rộng lớn. U Cơ hiển nhiên không phải là lần đầu mới tới đây, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, không biểu hiện chút ngạc nhiên nào, chỉ trầm mặc một lúc, rồi thuận theo cầu đá tiến về phía trước. Nửa phần trên của hang đá chìm trong bóng tối, ở phía dưới cầu đá, ánh hồng quang ẩn hiện, phản chiếu vách đá lởm chởm trên trần của thạch động.

Trong không khí tràn đầy mùi máu tanh, mỗi lúc một nồng nặc.

Cây cầu đá ở giữa hang đá to lớn này, không biết là do thiên nhiên hay nhân công kiến tạo, nằm ngang giữa không trung, nhìn từ xa, không hề có thạch trụ nào nâng đỡ, vậy mà không hiểu sao vẫn nằm thẳng được mà không rơi xuống.

Thân ảnh đen tuyền của U Cơ, đi phía trên cầu đá, bước chân nhẹ nhàng không có tiếng động, trông có mấy phần âm u quỷ khí. Đi một hồi, nàng thấy một bóng người đang đứng trước mặt.

Quý Vương.

Nơi đầu bên kia của cầu đá, có một thạch đài cao bảy trượng, Quý Vương lúc này đang đứng trước thạch đài, tay chấp lại sau lưng, nhìn từ phía sau, bóng của y vừa trầm ổn vừa nặng nề, làm người ta có cảm giác kỳ lạ, tưởng như y và thạch động này hòa thành một thể.

U Cơ cuối cùng cũng đến sau lưng y, hạ giọng gọi: "Tông chủ."

Quý Vương quay lại, gật đầu cười nói: "Người đã đến rồi."

Khuôn mặt U Cơ sau tấm hắc sa bỗng chững lại, dường như có chút ngạc nhiên. Cầu đá dẫn đến bình đài này, cuối cùng cũng đã chấm dứt, phía trước mặt chỉ còn một khoảng không rộng lớn, không có cầu đá, ánh hồng quang ở phía dưới hang đá dường như càng sáng hẳn lên. Ngay khi Quý Vương quay người, ánh hồng quang cũng đồng thời bao quanh lấy y, ẩn ước đang chiếu sáng lờ mờ nét mặt của y, thậm chí ngay ánh mắt của y, cũng như đang phát ra những tia hồng quang.

Quý Vương tựa hồ như không để ý tới, chỉ nói: "Người lại đây."

U Cơ đi về phía y, đứng ở phía trên bình đài, lúc này trước mắt bỗng như sáng lên, không còn bị cầu đá che phủ, có thể quan sát toàn bộ cảnh tượng trong hang đá.

Ở phía dưới hang đá, không ngờ lại có một huyết trì (ao máu) cực kỳ lớn, chính ánh hồng của máu tươi đã chiếu sáng toàn bộ hang đá, thật không biết làm sao Quý Vương Tông lại có thể kiếm được một lượng máu tươi nhiều đến như vậy. Trong không khí nồng nặc mùi máu tươi từ phía dưới bốc lên.

Ở giữa huyết trì, là hai con thú to lớn ướt sũng máu, một con là Hoàng điều ở trong Tử trạch, một là kỳ thú Quỷ ngu ở Đông Hải Lưu Ba Sơn. Quá nửa thân hình của hai con kỳ thú thượng cổ này đều ướt đẫm máu trong huyết trì, đồng thời phía trên huyết trì là một đạo ánh sáng đỏ sẫm, bao bọc lấy thân hình của chúng. Nơi phát xuất ra tấm màn hồng quang này chính là Phục Long Đỉnh đang lơ lửng giữa không trung bởi một lực lượng thần bí.

Vị trí Phục long đỉnh ở khá xa nơi Quỷ Vương và U Cơ đang đứng, nhưng U Cơ vẫn có thể nhìn thấy một bóng người áo đen đang đứng trên Phục long đỉnh thi hành pháp thuật, tuy vậy bóng người này đa phần đã bị ánh hồng quang che phủ. Nhưng ngay cả như vậy, nàng cũng biết người đó là ai - đó là Quỷ tiên sinh, một nhân vật cực kỳ thần bí của Ma giáo Quỷ Vương Tông.

U Cơ vốn là một trong tứ đại thánh sứ đời thứ nhất của Quỷ Vương Tông, mọi việc lớn nhỏ trong môn phái đều biết rõ mồn một, chỉ có Quỷ tiên sinh này là ngoại lệ. Nguyên nhân rất giản đơn, người này vốn không phải là một nhân vật của Quỷ Vương Tông. Nhưng sau khi Quỷ Vương đời này đăng vị, đột nhiên bên cạnh y xuất hiện một nhân vật thần bí, Quỷ Vương đối với y cực kỳ kính trọng, tuy người này ít khi ra tay xuất thủ, cái y sử dụng chính là đạo pháp hết sức quý dị, khiến cho Thanh Long, U Cơ vốn là cao thủ trong môn phái cũng phải xanh mặt.

Nhưng trong lòng U Cơ, thủy chung đối với người này luôn có ý đề phòng, nguyên nhân quan trọng nhất là, dưới sự tác động của Quỷ tiên sinh, Quỷ Vương cuối cùng vào mười năm trước, bắt đầu phát động "Tứ linh huyết trận".

Phục Long đỉnh là pháp bảo được truyền từ đời này sang đời khác của Quỷ Vương Tông, lai lịch thần bí khôn lường, bên trong chứa đựng linh lực vô tận, không chánh không tà, cực kỳ quý dị. Nhưng ở trên thân của Phục Long đỉnh, ngoài trừ hoa văn trang trí, còn có khắc những đoạn văn tự thần bí, các tổ sư đời trước của Quỷ Vương Tông không có cách nào hiểu được. Nhưng đến đời Quỷ Vương hiện tại, hùng tâm bao la vạn trượng, xuất hiện nhất thế kỳ tài, chính là người đột nhiên xuất hiện bên cạnh y: Quỷ tiên sinh. Quỷ tiên sinh đối với văn tự thần bí tựa hồ rất chuyên tâm nghiên cứu, hai người hợp sức, cuối cùng không ngờ cũng đã giải mã được những văn tự thần bí này.

Nguyên lai văn tự khắc trên Phục Long đỉnh, chính là để ghi lại một trận pháp quý dị có tên gọi là "Tứ linh huyết trận", dựa vào pháp lực quý dị của chính Phục Long Đỉnh, để phát huy ra một trận pháp uy lực tuyệt thế. Theo như văn tự khắc trên cổ đỉnh, một khi Tứ linh huyết trận đã thành hình, lực lượng của nó sẽ đủ sức hủy thiên diệt địa.

Quỷ Vương là người nhất thế kiêu hùng, vốn có hùng tài đại lược, tự nhiên không thể bỏ qua sức mạnh vĩ đại này, nhất là kể từ mười năm trước đại chiến tại Thanh vân sơn, Tru tiên kiếm trận của Thanh vân môn uy chấn thiên hạ, diệt trừ mọi chướng ngại, sức người không thể chống lại được, Quỷ Vương suy nghĩ kỹ càng, nhận thấy chỉ có Tứ linh huyết trận mới có khả năng chiến thắng được Tru tiên kiếm trận này.

Từ đó trở đi, mọi hành động của Quỷ Vương Tông, đều xoay quanh việc tiến hành Tứ linh huyết trận. U Cơ thu hồi mục quang hướng về Quỷ tiên sinh, chuyển sang nhìn hai con linh thú đang đứng trong huyết trì. Tuy bị huyết thủy kiềm chế, Hoàng điều vốn đã sống không biết bao nhiêu năm hiển nhiên không chịu cam tâm khuất phục, thỉnh thoảng lại kêu lên một tiếng phẫn nộ, hai cánh quạt mạnh, làm huyết trì nổi lên từng làn sóng lớn.

Chỉ có điều huyết thủy ở trong huyết trì quả thật có công dụng khác chế đặc biệt với nó, linh lực cùng với lực lượng của Hoàng điều đều không thể đương cự lại, hơn nữa trên đầu nó, còn có Phục Long Đình xuất ra một tấm màn hồng quang, bao phủ lấy nó. Chỉ cần Hoàng điều di động, tấm màn hồng quang lập tức sáng lên, đè xuống Hoàng điều với sức mạnh của thái sơn, ngay khi nó động dậy, sẽ bị trọng lực không thể chống cự nổi đè xuống lập tức.

Sau vài lần như vậy, Hoàng điều động tác ngày càng chậm lại, tuy vẫn còn phản kháng, nhưng càng lúc càng yếu đi. Ở đầu bên kia của huyết trì, là nơi lưu giữ kỳ thú Quỷ ngư, Quỷ ngư dường như toàn thân đều chìm trong huyết trì, nằm yên không nhúc nhích, chỉ có mục quang thỉnh thoảng lại nhìn sang hướng Hoàng điều, không biết là có phải nó đã ở đây quá lâu rồi, đến cuối cùng đã hoàn toàn mất đi ý chí kháng cự.

Nhìn thấy hai con linh thú vốn tràn đầy kiêu hãnh, không ngờ lại lâm vào tình thế hiện nay, sau tấm hắc sa, U Cơ không kiềm chế được phải nhíu mày, trong lòng cảm thấy một nỗi bất bình không sao giải thích được.

Quý Vương Tông đứng bên cạnh hình như cũng cảm nhận được điều gì, đột nhiên hướng về U Cơ nói: "Người đang nghĩ gì vậy?"

U Cơ thất kinh, nhưng lập tức bình tĩnh lại, lạnh lẽo nói: "Không có gì, Tông Chủ."

Quý Vương Tông nhìn U Cơ một thoáng rồi chuyển mục quang về hướng huyết trì, một lát sau mới từ từ nói: "Tứ Linh Huyết Trận đã hoàn thành được một nửa rồi, chỉ cần tìm thêm hai con linh thú nữa thì Quý Vương Tông chúng ta sẽ có ngày xưng hùng thiên hạ."

U Cơ im lặng một lúc, nhẹ giọng đáp: "Vâng."

Quý Vương đứng chấp tay sau lưng, mục quang không rời khỏi hai con linh thú trong huyết trì, đột nhiên thay đổi đề tài, nói: "Người theo lời ta đến Tử Trạch trước tiên, ta thì âm thầm quan sát Quý Lê, người có điều gì để nói với ta hay không?"

Tấm hắc sa trên mặt U Cơ khẽ lay động, một lúc sau, nói: "Hắn tại Tử Trạch, xuất lĩnh các thủ hạ cùng Vạn Độc Môn, Hợp Hoan Phái và đám chính đạo, tại nơi phức tạp kỳ bí, sát cơ trùng trùng đó đã rất biết xử lý tình huống cùng những người khác liên thủ tiêu diệt Trường Sinh Đường, thật là có tài năng. Có điều..."

U Cơ đang nói đến đây bỗng ngập ngừng, Quý Vương cũng cảm nhận được, nói: "Sao?"

U Cơ trì nghi giây lát rồi nói: "Ở trong Tử Trạch, hắn đột nhiên ám toán Tàn Vô Viêm của Vạn Độc Môn trọng thương, tâm tư thâm trầm như vậy thật không thể xem thường." Nói đến đây, U Cơ trong lòng cũng chợt cảm thấy hoảng hốt, người mà mình đang đàm luận ở đây thật sự có phải là Trương Tiểu Phàm năm nào đó không?

Người mà Bích Dao đã thật lòng yêu thương có thể nào là một người như vậy chẳng?

Quý Vương tựa hồ như rất hài lòng, gật đầu nói: "Gã này tính tình kiên nhẫn cương nghị, đích xác là

một nhân tài hiếm có, mấy năm nay hẩn tu tập công phu Thánh Giáo chúng ta, trong người lại sẵn có luồng tà khí thiên hạ vô song, tính cách hung dữ háo sát như vậy có thể thấy trước được."

U Cơ cúi đầu, hướng về Quỷ Vương, chỉ thấy khóe miệng ông ta ẩn hiện nét cười, nhưng khi nhìn đến vẻ mặt không giận mà uy nghiêm của ông ta, bất giác cảm thấy lạnh lẽo.

"Nhưng mà," Quỷ Vương bỗng nhiên nói, "ta nghe nói Quỷ Lê trong Tử Trạch, lúc đụng độ với bọn chính đạo, hình như có gặp một Thanh Vân đệ tử tên Lục Tuyết Kỳ, tình huống lúc đó có vẻ kỳ lạ, không biết có chuyện gì?"

U Cơ thân mình chấn động, nhìn vẻ mặt lạnh lẽo của Quỷ Vương, không hiểu trong lòng ông ta đang suy nghĩ những gì, khiến cho U Cơ không biết sao đột nhiên bán loạn. U Cơ cùng Thanh Long hai người bí mật thâm nhập Tử Trạch, tình cảnh vi diệu giữa Quỷ Lê và Lục Tuyết Kỳ, phần lớn đã bị họ trong bóng tối âm thầm chứng kiến. Chỉ là mỗi lúc nhớ lại nàng bất giác cũng cảm thấy đau lòng.

Tựa như bị một mũi kim châm, đau nhói đến tận tâm can.

"Có chuyện gì vậy?" Quỷ Vương quay đầu lại, nhìn U Cơ.

U Cơ chậm chậm cúi đầu, dưới tấm sa đen che mặt, không ai có thể thấy được bất cứ biểu lộ gì của nàng. Một lúc sau, không biết tại sao thanh âm nàng như nghẹn lại, trả lời Quỷ Vương một cách rất rõ ràng và lạnh lùng: "Vâng, hẩn và Lục Tuyết Kỳ của Thanh Vân Môn đích xác là có điều ám muội, muội đã tận mắt thấy tại cửa Thiên Địa bảo khố khi đối diện Hắc Thủy Huyền Xà, hẩn đã mạo hiểm để cứu mạng cho nữ tử đó."

Quỷ Vương không nói lời nào, nhưng trong khoảnh khắc đó, mùi tinh huyết xung quanh đột nhiên gia tăng mạnh mẽ, ông ta đứng chắp tay sau lưng, bị ánh hồng quang trong thạch quật chiếu đến, ánh hồng quang trong mắt bỗng nhiên đại thịnh.

U Cơ chậm chậm hướng Quỷ Vương hành lễ, quay người đi ra, từ từ rời khỏi nơi thạch quật khiến người ta như nghẹt thở này.

Nhưng nàng vừa ra đến thạch môn, đột nhiên dừng bước. Thanh Long đứng yên lặng tại ngoài thạch môn, lãnh đạm nhìn nàng.

U Cơ cũng ngênh đón ánh mắt ông ta, hai người đối diện nhìn nhau một hồi mà không ai nói lời nào. Một lúc sau, Thanh Long từ từ đi tới, ngang qua cạnh nàng, đi thẳng vào thạch quật, để lại U Cơ một mình, đứng run run giữa con đường.

Từ đầu đến cuối, ông ta không nói một lời nào với U Cơ.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Mảnh trăng tối Nam Cương, treo cô độc trên bầu trời phía Tây.

Thâm sơn cổ sát, côn trùng kêu rả rích, thật là một cảnh sắc thê lương u ám.

"Vù!"

Tiếng gió thổi đến, quang mang chớp động, Lữ Thuận ngự kiếm bay đến, đáp xuống khu vườn trong tòa

cổ sát, hai mắt tinh quang lấp lánh, quan sát kỹ từng chút một đại điện của tòa cổ sát.

Lão đã ngự kiếm truy tìm khắp 10 dặm xung quanh, không chút thu hoạch, cũng không hề gặp bất cứ bóng người nào, cuối cùng mới phát hiện ra mình đã bỏ qua tòa cổ sát này.

Gió đêm lạnh lẽo, công đại điện vốn đã bị vất bỏ không nhìn thấy từ lâu, tuy nhiên vừa mới đây, Lữ Thuận vẫn còn nói chuyện với người đó tại đại điện. Bây giờ quay lại, đột nhiên âm khí tràn đầy, cảm giác như có gì đó trong bóng tối ngấm ngấm theo dõi hắn.

Tay hắn bỗng dẫm mồ hôi lạnh.

Quái vật ngư đầu vừa chết là tộc trưởng của Nam man Ngự nhân tộc, lúc đó mới vừa gặp lão xong đã bị người ta ám sát, thực sự lão cũng không thoát khỏi can hệ. Lão là người hiểu rõ môn phái mình với Nam man dị tộc có mối quan hệ thần bí, càng rõ man tộc này tính tình hung bạo tàn nhẫn, nếu không giải thích cho man tộc được rõ ràng chuyện này e rằng mình sẽ phải ném mùi đau khổ.

Nhưng theo hiểu biết của hắn về Nam man dị tộc này, ngư nhân đó sức mạnh cũng không kém, tuy rằng so sánh với những người tu hành cao thâm thì vẫn chưa thể nhưng nếu chỉ trong một chiêu mà có thể sát thủ lấy mạng hắn thì người này đạo hạnh cao thâm không biết thế nào mà lường, chỉ sợ mình cũng chẳng là đối thủ.

Lữ Thuận hít sâu một hơi, cao giọng nói: "Là vị cao nhân nào, mời ra đây nói chuyện."

" nói chuyện .... nói chuyện ....."

Lời nói theo gió đêm vang vọng, se sẽ bồng bênh tại ngôi cổ miếu, nhưng bên trong đại điện vẫn nhất mực im ắng, không hề có tí âm thanh.

Lão sắc mặt càng sa sầm, nghiêng chặt răng, thanh tiên kiếm trong tay sáng chói, người và kiếm cùng lúc xông thẳng vào đại điện, tức thời đại điện loé sáng trong khoảnh khắc. Nhưng trước lúc hắn vừa tiến vào, từ phía vách tường hư nát của đại điện, hai đạo hắc ảnh đã tức tốc ly khai, hoà nhập vào bóng tối âm u, vô thanh vô tức.

Lâu sau, chỉ còn nghe bên trong đại điện vang lên thanh âm bới xoát tứ phía, lách cách lộp bộp, của Lữ Thuận, nhưng cuối cùng cũng đành vô vọng bước ra, hiển nhiên vô manh mối. Lão đứng trên bậc thềm, vẻ mặt u ám bất định, hồi lâu sau, giậm chân, thở dài mà than : " Hồng rồi, hồng rồi "

Nói xong không ngừng lắc đầu, cuối cùng cũng ngự kiếm bay lên, nhằm hướng Nam mà đi, lát sau đã tiêu thất hành tung.

Cổ miếu tức thì yên tĩnh trở lại, vừa nãy đám côn trùng bị Lão làm kinh động, lúc này cũng đã hoàn hồn rả rích trở lại, trăng lạnh gió mát, đều là hoang lương cảnh sắc

Lữ Thuận đã rời khỏi một lúc lâu, cổ miếu này dường như đã mất đi sức sống, vẫn không hề có tí động tĩnh. Lại qua một lúc nữa, đột nhiên trên không có tiếng rít xé gió gấp gáp, từ trên cao xộc đến luồng hồng quang, nhanh không thể bì hạ xuống sân tòa cổ miếu, lung lay vài lượt, hiện ra Lữ Thuận

Lão lần này đi nhưng liền quay lại, quả nhiên là thi hành kế không thành, giả vờ nấp ở xa, rồi từ đó

quay lại, thân tàng trong đám mây đen. Đáng tiếc dù đã như thế mà cổ miếu vẫn vô nhân xuất hiện, rốt cuộc lão cũng biểu lộ thần sắc chán nản ủ ê, thở dài thườn thượt, lặng im mất một lúc, rồi mới ngự kiếm phi thiên, nhắm hướng Nam mà đi, sau đó thì không còn thấy tông tích của lão nữa, lần này chính thị đi thật rồi.

Ngôi cổ miếu, lại một lần nữa được trả lại cho bóng tối và tĩnh lặng bao phủ, nhưng chỉ một lát sau, hai đạo hắc ảnh lay động, chậm chậm hiện ra hai nhân ảnh

Người đầu tiên, từ tốn bước ra giữa sân miếu, ánh trăng như sương đọng trên cánh hoa, lạnh lạnh rây xuống, ướt thấm thân hình hắc, trên nền đá xanh cũ nát, dần đổ dài một bóng hình

Chính là Quỷ Lệ

Ngẩng đầu, vọng nguyệt

Trăng sáng xanh lợt nhạt lạnh lẽo, phủ lên khuôn mặt hắc.

Bỗng nhiên, hắc nhận ra tất cả đều phẳng phát tang thương

Nằm vắt vẻo trên vai hắc là hầu tử Tiểu Hôi, lúc này dường như cũng trầm mặc, như chủ nhân, lặng lẽ ngẩng đầu vọng ánh nguyệt.

" Thế nào, công tử yêu thích sắc trắng của Nam Cương này sao ? " đột nhiên vang lên, phía sau hắc thân ảnh yếu điệu còn lại hãy còn dùng bóng đêm ẩn thân, phát ra thứ âm thanh ôn nhu êm ái, truyền vào tận trong tai hắc

Quỷ Lệ chậm rãi thu hồi mục quang, không quay đầu, cũng không hồi đáp, mà hỏi ngược lại : " Người vì sao lại giết gã Ngư Nhân đó ? "

Nữ nhân vẫn ẩn trong bóng đêm cười nhẹ, nói : " Cái ngữ Ngư Nhân đó không những hại bộ thuộc của công tử, còn hại thuộc hạ của thiếp, thiếp làm như vậy cũng là vì công tử mà mở miệng a "

Quỷ Lệ sắc mặt không mấy may đổi, hiển nhiên đối với những lời này căn bản không lấy làm tin, lạnh lùng nói : " Từ lâu đã nghe "Tử mang nhận" là cửu thiên thần binh, hôm nay do chính tay cô nương thi triển, quả nhiên là quỷ thần khó dò "

Nữ nhân này lại bật cười nhẹ, thanh âm thực nhu mì êm ái, màn đêm thê lương, bỗng như được thổi thêm vài phần màu sắc, biến thành tươi tắn hẳn lên.

Tiếng bước chân chậm chậm vang lên, nàng từ bóng đêm, từng bước hiện thân

Bất ngờ là Ma giáo Hợp Hoan Linh, Kim Bình Nhi xưng "Diệu Công Tử". Dưới ánh trăng chỉ thấy, nàng vẫn mặc bộ áo váy vàng nhạt, vạt áo thuận theo cơn gió đêm nhẹ nhàng lát phát, thêm vài lọn tóc mai mỏng manh như tơ buông xuống, hơi rối vì gió, lại càng thêm trêu ghẹo lòng người

Thâm sơn cổ miếu, mỹ nhân trong đêm lạnh

Giây phút này, đôi mắt nàng như sóng gợn lăn tăn trong biếc, đôi hàng mi có vẻ được chính sắc xuân tô vẽ nên, thanh mỹ vô ngần, lúc này, tất cả bóng đêm đều phẳng phát đôi chút ôn nhu

Quỷ Lệ quay người, nhìn lên khuôn mặt của nàng

Kim Bình Nhi khoé môi vẫn nở nụ cười, nhẹ nhàng nói : " Công tử người thân mang dị bảo, "Phệ huyết châu" với "Nhiếp hồn" hợp thành bất thế kỳ trân, thiếp chỉ là một cái "Tử mang nhận" nho nhỏ, làm sao dám đáng đồng với ngài được ? "

Quý Lệ ánh mắt loé đỏ một cái, nhưng sắc mặt không hề thay đổi , nói : " Cô nương lần này Nam hạ, chắc cũng không ngoài truy tầm chủng Ngư Nhân dị tộc ? "

Kim Bình Nhi gật nhẹ đầu, tức thời sóng mắt lưu chuyển, nói : " Có điều không tưởng đến việc này lại có liên quan đến "Phân hương cốc" "

Quý Lệ nhìn nàng, im lặng không nói, nhưng trong lòng càng lúc càng cảnh giác đối với nữ nhân này, vừa nãy nàng ta đột nhiên ám sát tộc trưởng của dị tộc Ngư nhân, đạo hạnh cực cao, hình như còn cao hơn cái đêm ở Tử Trạch, cùng với hấn và Tần Vô Viêm 3 người vây công Ngọc Dương Tử, đạo pháp lúc đó không thể yếu được, xem ra hôm đó nàng ta hấn chưa dốc toàn lực.

Đạo hạnh cao thâm, chỉ là thứ yếu, hấn ngày đó cũng bảo lưu phần đạo hạnh. Nhưng Kim Bình Nhi ám sát Ngư nhân, rõ ràng giá hoạ cho "Phân Hương Cốc", chia rẽ sự quan hệ cấu kết ngấm ngấm của dị tộc này và "Phân Hương Cốc".

Nữ Nhân này tâm cơ thâm trầm, thủ đoạn tàn nhẫn, thật là không phải chuyện đùa

Kim Bình Nhi mục quang lướt lên mặt hấn, mỉm cười nói : " Công tử lần này Nam hạ, tất cũng truy tầm chủng Ngư nhân rồi, không biết đã phát hiện được điều gì chưa ?"

Quý Lệ lạnh lùng : " Không có "

Kim Bình Nhi nghe hấn nói bằng thứ giọng lạnh lùng, cũng không hề tức giận, mà càng ôn hoà cười tươi, nói : " Như hiện nay chúng ta đều đã biết "Phân Hương Cốc" và Nam man quái vật dị tộc âm thầm qua lại, không hiểu công tử tính thế nào ?"

Quý Lệ ánh mắt loé chớp, nói : " Cô nương cho rằng thế nào ?"

Kim Bình Nhi mỉm cười : " Là thiếp hỏi công tử trước mà "

Quý Lệ nghe nàng đáp bằng giọng tựa vui tựa hờn, cặp mày cau lại, trong lòng nảy ra vô số ý nghĩ : Lần này bỗng nhiên phát hiện "Phân Hương Cốc" vậy mà lại cùng Nam man dị tộc âm thầm cấu kết, thực là việc nghe nói rộn người. Nếu mà truyền ra thiên hạ, chỉ sợ đám nhân vật chính đạo bị doạ cho cứng mồm trở mặt cả ra.

Tình thế lúc này, phương pháp tốt nhất chính là thám thính Phân hương cốc thần bí khôn lường này, tình hình trước mắt, ẩn bên trong là cả sự nguy hiểm, mờ ám, chưa nói đến Nam man dị tộc thần bí cực kỳ, đơn giản như "Phân Hương Cốc", thực lực không thể xem thường. Trước đây từ "Phân Hương Cốc" đã xuất ra Lý Tuân, Yến Hồng ... rồi bao gồm cả lão Lữ Thuận khi nãy, tất cả đạo hạnh đều cao cường

Kim Bình Nhi chậm rãi bước đến bên Quý Lệ, ngẩng đầu nhìn hấn, mỉm cười nói : " Công tử có phải đang nghĩ đến dạ thám "Phân hương cốc" ? "

Quý Lệ mắt chớp sáng, nói : " Thế nào, cô nương cũng nghĩ thế sao ?"

Kim Bình Nhi thoáng cười, dễ thương xinh xắn, giống như có một toà mỹ lệ ở trước mặt, tâm trí Quý Lệ cũng vì vậy mà thoáng rung động, tim tự nhiên thắt một thắt

Chỉ nghe Kim Bình Nhi lạnh lùng nói : " Thiếp tự nhiên nguyện theo công tử, chỉ có điều mong công tử đồng ý cho "

Quý Lệ mục quang ngưng tụ, nói : " Việc gì ? "

Kim Bình Nhi nhẹ hé cười nói : " Thiếp chỉ mong công tử không như đối với Tần Vô Viêm, đột nhiên ở cạnh bên xuất thủ giết thiếp "

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 110

Tiền Hành (Đột Nhập)

Đỉnh Nam Cương, khác biệt với tất cả các ngọn núi khác ở Trung Nguyên, ít vẻ thanh bình mỹ lệ, nhiều phần uy nghi hiem trở.

Trong màn đêm, các dãy núi sừng sững nhấp nhô liên miên bất tuyệt, trùng trùng điệp điệp, nhìn từ đằng xa, quả thật đầy vẻ im lìm chết chóc.

Quý Lệ khoanh tay đứng hiên ngang, ngược mắt nhìn lên, hai đỉnh núi thấp, tiếp đến một vùng đất hoang dã, rồi đột ngột mọc lên bốn đỉnh núi cao chọc trời, nối liền nhau bao quanh sơn cốc. Đằng sau bốn ngọn núi to lớn này, dưới ánh sáng lờ mờ mênh mang của buổi đêm, ẩn hiện vô số bóng đen, chính là Nam Cương Thập Vạn Đại Sơn.

Ngay đằng trước bốn đỉnh núi hùng vĩ này là nơi tọa lạc của Phần Hương Cốc danh chấn thiên hạ.

Đêm nay sắc trời tối đen, vàng trăng mờ mờ treo tít trên cao, bầu trời thấp thoáng mấy vì sao le lói. Dưới thứ ánh lạnh lẽo tĩnh mịch này, người cảm thấy nhẹ nhàng thư thái, trong sơn cốc ẩn hiện mây mù, lãng đãng phiêu hốt, như màn sương mỏng bao phủ, vừa u nhã mỹ lệ lại có phần thần bí.

Quý Lệ nhíu mày, thu tầm mắt lại.

Đã ba ngày kể từ cái đêm mà hắn và Kim Bình Nhi, đệ tử Hợp Hoan phái, đột nhiên phát hiện Phần Hương Cốc và người Nam man di tộc ở Nam Cương Thập Vạn Đại Sơn lén lút cấu kết với nhau, và quyết định âm thầm điều tra Phần Hương Cốc. Ở vùng quan ngoại phía Nam này, ba tiếng “Phần Hương Cốc” nghe như sấm động bên tai, hai người dễ dàng dò hỏi nơi hạ lạc của Phần Hương Cốc. Tuy nhiên, để đột nhập vào cốc một cách kín đáo nhằm khám phá bí mật quả thực không phải chuyện dễ dàng.

Phần Hương Cốc tọa lạc trên một vùng đất mênh mông bát ngát, theo lý thuyết việc xâm nhập là không có gì khó khăn. Trên thực tế sự tình gian nan hơn nhiều, hai người dựa vào đạo pháp của mình, có thể ẩn nấp dễ dàng cả ngày lẫn đêm trong phạm vi Phần Hương Cốc được canh phòng bởi các đệ tử thường thường bậc trung, nhưng mỗi lần thâm nhập sâu hơn vào địa phận Phần Hương Cốc, bất luận hai người ẩn tàng thân thủ thế nào, vùng phụ cận đều đột nhiên có chuông báo động, huy động vô số đệ tử Phần Hương Cốc dò xét cẩn mật, đều là hạng nhất lưu cao thủ.

Quý Lệ và Kim Bình Nhi đều hết sức cảnh giác, kịp thời thoái lui, nhưng dù cho hai người hành động cẩn mật thế nào, vẫn không thể tránh khỏi tiếng chuông báo động đó, hầu như là đến ngay lập tức, mấy

ngày qua, vẫn không có biện pháp nào để xâm nhập, bên trong Phần Hương Cốc dường như canh phòng càng cẩn thận hơn, tăng cường phái người đi tuần tra ngày đêm không nghỉ.

Quý Lệ nghĩ ngợi hồi lâu, nhưng vẫn không sao nghĩ ra được Phần Hương Cốc chung quy làm thế nào mà đoán biết được tung tích của bọn hắn, xem ra Phần Hương Cốc - một trong tam đại danh phái chính đạo đương thời - quả thực là nơi ngọa hổ tàng long.

Lúc đó, Tiểu Hôi đang nằm yên trên lưng hắn đột nhiên ngo ngoáy, khẽ kêu lên một tiếng “A!”.

Quý Lệ quay lại, chỉ thấy giữa khoảng trống trong rừng, Kim Bình Nhi đang ngồi trước đồng lửa cháy bập bùng, trên tay cầm một khúc cây, một đầu khúc cây xiên một con thỏ đang nướng trên lửa. Lúc này nhìn nàng nhíu đôi mày thanh tú, nhìn chăm chú vào khúc cây trên tay, trông thật khổ sở.

Quý Lệ bước tới.

Đã ba ngày hắn và Kim Bình Nhi ba lần bảy lượt xâm nhập Phần Hương Cốc, rốt cục đều thất bại, nhưng đến hôm nay quan hệ của hai người vẫn rất hòa hợp, ngoài mặt hòa thuận, nhưng thực sự vẫn có sự đề phòng lẫn nhau, cả hai đều biết kẻ kia tâm cơ thâm trầm, hạ thủ vô tình, chẳng biết liệu có bất thần hạ thủ hay không.

Đến gần đồng lửa, Tiểu Hôi ở trên lưng hắn đã nhảy xuống, Quý Lệ nhìn Kim Bình Nhi, không khỏi lắc đầu, tay nàng lóng ngóng cầm khúc cây, thấy một cái chân thỏ đã bị cháy đen.

Hai người bọn họ đã nhiều ngày ở vùng ngoại vi Phần Hương Cốc, vùng này toàn là núi đồi, chẳng có quán trọ làng mạc nào, nhiều ngày không ăn gì, Quý Lệ còn có thể chịu đựng được chứ Kim Bình Nhi không thể chịu đựng hơn được nữa. Nàng bắt được một con thỏ, tiện tay chặt một ít gỗ thông để nướng. Họ đang ở khá xa Phần Hương Cốc nên không sợ bị phát hiện.

Chỉ bất quá, Kim Bình Nhi đạo hạnh tuy cao, nhưng chưa bao giờ có kinh nghiệm dã ngoại như thế này, cầm nắm không khéo léo, nên con thỏ đã bị cháy đen nhiều chỗ. Lúc này Quý Lệ đứng trước mặt, Tiểu Hôi ngồi xồm trên đất, một người một khi đều dán mắt vào cái chân thỏ cháy sém. Kim Bình Nhi đỏ bừng mặt, tử tử rút khúc cây khỏi đồng lửa.

“Chí chí, chí chí”, một tràng thanh âm cổ quái vang lên, chính là con khỉ Tiểu Hôi đang ngoác miệng ra cười, nằm úp sấp trên mặt đất, cái đuôi chổng ngược ve vẩy, bàn tay phải nắm chặt, đập đập xuống đất liên hồi, dường như không thể nín được, thật không ngờ nó lại có hành động lạ lùng như vậy.

Kim Bình Nhi và Quý Lệ cùng sửng người, giây lát sau họ lấy lại bình tĩnh, Kim Bình Nhi vẫn còn kinh ngạc, rồi nét mặt lướt qua một thoáng giận dữ, Quý Lệ cũng không hiểu tại sao con khỉ lâu nay vẫn ở bên cạnh, hiếm khi rời xa mình lấy một bước, lại học được ở đâu bản lĩnh chọc cười lạ lùng này. Hắn liếc mắt nhìn Kim Bình Nhi, ho khẽ một tiếng, chân trái đá nhẹ vào con khỉ lông xám vẫn đang đập loi choi dưới đất.

Tiểu Hôi lẩn long lóc như hồ rươi, kêu chí chí, lẩn ra phía xa.

Quý Lệ và Kim Bình Nhi mặt đối mặt, hai người càng thêm lúng túng khó xử, Quý Lệ nhìn khúc cây

trong tay Kim Bình Nhi, đi đến ngồi lên tảng đá gần Kim Nhân, nói: “Đề ta”.

Kim Bình Nhi ngạc nhiên nhìn Quý Lệ, chỉ thấy Quý Lệ sắc diện vẫn lãnh đạm, giơ tay ra cầm lấy khúc cây, xé bỏ phần bị cháy sém, tiếp tục nướng phần còn lại trên lửa, chậm rãi lật giở. Cách nướng của hắn khác hẳn Kim Bình Nhi, chỉ thấy trên ngọn lửa cháy bập bùng, khúc cây xoay nhẹ nhàng, chẳng mấy chốc, mùi thơm hấp dẫn bốc lên, lan tỏa trong không khí.

Kim Bình Nhi thấy Quý Lệ nhìn chăm chăm vào ngọn lửa đang cháy, gương mặt thường ngày tái nhợt của hắn trở nên hồng hào, trong đôi mắt đen lấp lánh, chỉ có hình ảnh ngọn lửa đang nhảy múa. Như thể hắn hoàn toàn chú trọng vào việc nướng thỏ...

Bầu không khí đột nhiên trở nên trầm mặc, cả hai đều im lặng. Kim Bình Nhi chậm rãi nhìn sang nơi khác, cầm cành cây khô trong tay, đẩy vào trong đống lửa đang bốc cao, lửa cháy càng mạnh, chẳng mấy chốc khúc gỗ đã cháy rụi, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng kêu “lách tách”.

Trên ngọn cây phía xa xa, ngọn gió đêm thổi nhẹ nhàng, lay động tán lá tạo nên những tiếng xào xạc, khiến lòng người không khỏi rung động.

Tiểu Hôi không biết đã quay trở lại từ lúc nào, trong tay cầm mấy thứ quả dại, dường như là đã chạy ra mấy cây gần đó để hái. Nó đến gần đống lửa, nhìn ngó bốn phía, lại gần ngồi bên chân Quý Lệ, đưa mấy quả dại vào mồm cắn mấy miếng thật to, cái đuôi dài không ngừng ve vẩy, thỉnh thoảng lại vương vào chân Quý Lệ.

Trong bầu không khí trầm mặc, mùi thơm càng lúc càng ngào ngạt, trên ngọn lửa hồng mờ thỏ đã nhỏ xuống cháy xèo xèo, nhỏ xuống lấp lánh, ngó qua đã khiến cho người ta thấy thèm thuồng, Kim Bình Nhi cũng không cưỡng được đưa mắt nhìn mấy lần.

Chỉ qua một khắc, Quý Lệ ngấm nghĩa con thỏ cẩn thận rồi, thu lại cây gậy, thò tay vào bên hông, sau một hồi lục lọi lấy ra một chiếc bình nhỏ, rắc rắc chút bột trong bình lên thịt thỏ.

Kim Bình Nhi hỏi : “Đó là thứ gì thế?”

Quý Lệ mỉm cười, Kim Bình Nhi nhìn hắn chăm chăm, không biết rằng câu hỏi của mình có ý nghĩa cay đắng và xót xa như thế nào với hắn, chỉ nghe thấy Quý Lệ khẽ trả lời: “Chỉ là một thứ gia vị, là một tật cũ, lâu lâu lại trở lại.” Hắn ngừng lời, đưa khúc cây xiên miếng thịt thỏ cho Kim Bình Nhi.

Kim Bình Nhi do dự, vẫn chưa đưa tay ra.

Quý Lệ nhìn sang phía khác, miệng nở nụ cười lãnh đạm, lấy tay xé thịt thỏ đưa vào miệng.

Kim Bình Nhi mặt đỏ bừng, bên ánh lửa, gương mặt của nàng trông thật diễm lệ, làm rung động lòng người, ngập ngừng một lúc đưa tay ra nhận xiên thịt, khẽ nói: “Đa tạ công tử.”

Quý Lệ im lặng, quay đầu đi, tiện tay vớ lấy một quả dại trên tay Tiểu Hôi, đưa lên miệng, rồi từ từ cắn ăn.

“A!”

Đột nhiên, Kim Bình Nhi kêu khẽ, dường như đã bị thương, Quý Lệ nhảy xuống đất cùng lúc với Tiểu

Hôi, thấy bàn tay đẹp đẽ của Kim Bình Nhi đưa lên che miệng, đôi mày thanh tú nhíu lại, sắc diện đầy thống khổ. Thấy bị Quý Lệ và Tiểu Hôi phát hiện, mặt đỏ bừng, ngạt ngừng một lúc mới thốt nên lời: “Ta nhất thời vô ý, bị phỏng...” Về cuối câu giọng nàng nhỏ dần.

Quý Lệ nghe xong, khoe miệng dường như hơi nhếch lên, nhưng thần sắc vẫn không đổi, chỉ có Tiểu Hôi đang ngồi bên chân hắn là kêu chí chí, cười ngoác miệng đến tận mang tai, tay phải đang cầm nửa quả ăn dở cũng đánh rơi xuống đất, giơ tay như định đập xuống đất, dường như lại lặp lại điệu bộ kỳ quái lúc trước.

Kim Bình Nhi trừng mắt, trong lòng vừa ngượng vừa giận, nhưng không chờ nàng phải phản ứng, và cũng không để cho Tiểu Hôi kịp đập tay xuống đất, Quý Lệ đã đá nhẹ, Tiểu Hôi lăn đi mấy vòng như chiếc hồ lô.

Một lúc sau, Kim Bình Nhi nghe thấy Quý Lệ khẽ nói: “Súc sinh không hiểu chuyện, xin cô nương đừng giận.”

Kim Bình Nhi nhìn hắn, từ từ nguôi giận, gật đầu mỉm cười, lập tức thổi nhẹ nhẹ vào miếng thịt thỏ nướng trên tay, sau đó dùng năm ngón tay bạch ngọc xé một miếng, đưa vào miệng nhai.

Vừa đưa tới miệng, Kim Bình Nhi lập tức cảm thấy tinh thần phấn chấn, tức thời cảm thấy hương vị này có quyền lực thần bí làm cho cơ thể trở nên sáng khoái, nhẹ nhàng bay bổng, nước bọt trong miệng tứa ra, hương vị này quả thật trước đây chưa từng được nếm qua. Lớp da bên ngoài mỏng giòn, thịt bên trong mềm mại thật khoái khẩu, thêm vào gia vị thơm ngon, vị ngon thấu đến tận tâm can, thật không thể tưởng rằng món thịt thỏ thơm ngon này lại vừa được nướng bởi Huyết công tử lạnh lùng trước mặt.

Kim Bình Nhi đạo hạnh cao thâm, tâm chí kiên định, lúc này dường như quá đói bụng, không ngừng tay xé thịt, sau một lúc, ăn hết chiếc đùi thỏ, dường như đã no, bèn dừng lại, khẽ mỉm cười, nhìn Quý Lệ, dịu dàng nói: “Công tử quả là khéo tay, một con thỏ bình thường như vậy, mà có thể trở thành một món cao lương mỹ vị!”

Lúc này Tiểu Hôi đã chạy về, nằm trước mặt Quý Lệ, đôi đồng tử linh động không ngừng chuyển động, lúc nhìn Quý Lệ, lúc nhìn Kim Bình Nhi.

Quý Lệ khẽ đáp, “Chỉ là chút tài mọn, khiến cô nương phải chê cười.”

Kim Bình Nhi mỉm cười, đôi lông mày thanh tú giãn ra, mắt lấp lánh như sóng nước, dịu dàng nói: “cả đời ta, chưa bao giờ ăn được thứ thịt thỏ ngon như vậy!”

Quý Lệ lãnh đạm cười, toan nói gì đó, toàn thân rung động, ánh mắt thần thò.

Những lời nói ấy, âm thanh dịu dàng ấy, vẻ mặt rạng rỡ duyên dáng, chợt trào dâng trong tâm trí. Ánh sáng yếu ớt buổi đêm lập lòe như ma trôi, làn gió đêm lành lạnh, lồng ngực hắn chợt đau nhói, như biển cả giận dữ còn cào cuộn sóng.

Vào một thời khắc trong dĩ vãng, hắn cũng đã từng nghe những lời này.

Dĩ vãng xa xưa đã bao nhiêu năm rồi, đột nhiên quay trở lại.

Bên dòng suối nhỏ, ánh sáng lập lòe, dáng vẻ yêu kiều, gió thổi nhẹ nhẹ...

Không Tang Sơn, phía sau núi, có hai người vừa thoát ra khỏi tử địa, đang ngồi bên đồng lửa, cũng đang nướng thỏ.

Vẻ mặt rạng rỡ, y phục ướt lướt thướt, hình bóng ngập tràn trong tâm trí hắn, khiến hắn không thể kiềm chế được, thân hình khẽ rung động.

Bích Dao... ..

“Thật là ngon, cả đời ta món ngon nhất từng ăn là con thỏ này do người nướng.”

Những lời nói năm ấy, vang vọng trong tâm trí hắn, như chiếc gai nhọn từ từ đâm vào tim hắn.

... ..

“Công tử, công tử,” âm thanh ngạc nhiên vang lên bên tai hắn, đưa hắn quay trở lại với thực tại.

Kim Bình Nhi không biết từ lúc nào đã tới bên cạnh hắn, tay trái vẫn cầm khúc cây, tay phải không biết từ lúc nào đã thu lại vào trong ống tay.

Quý Lệ trầm mặc, thở dài, trấn định tâm thần, lập tức nói: “Ta không sao.”

Kim Bình Nhi nhìn hắn chăm chăm, ánh mắt không ngừng lay động, nhẹ nhàng nói: “Công tử, vẻ mặt công tử nhợt nhạt quá, có chuyện gì vậy?”

Quý Lệ nhìn thẳng vào mắt Kim Bình Nhi, mỉm cười héo hắt, nói: “Ta có thể có vấn đề gì chứ?”

Kim Bình Nhi nhìn hắn, tinh quang ẩn hiện trong mắt cũng dần dần biến mất, trên mặt hiện lên vẻ yêu kiều, mỉm cười nói: “Công tử không việc gì là tốt rồi.”

Quý Lệ tâm trạng đột nhiên trở nên phiền muộn, nhưng trên mặt không biểu lộ chút nào, định nói gì đó, nhưng Tiểu Hôi ngoan ngoãn ở bên cạnh, đột nhiên cử động, quay đầu nhìn lại.

Quý Lệ và Kim Bình Nhi đều có cảm giác, cùng đứng lên, nhìn về phía nam, chỉ thấy nơi đường chân trời, nơi Phần Hương Cốc không bị núi non trùng điệp che khuất, đột nhiên có một tiếng thánh thót vang lên, một đạo hồng quang vọt lên, sau khi sáng rực cả một vùng trời, từ từ rơi xuống.

Quý Lệ và Kim Bình Nhi cùng lúc mắt sáng lên.

* * *

Trong Phần Hương Cốc, bởi màn đêm dày đặc mọi thứ đều chìm vào đêm tối, chỉ có ánh đèn lập lòe, được thấp sáng từng ngọn một.

Tiếng người nói như gần như xa, xen lẫn không ít tiếng máng chửi tức giận đã phá vỡ bầu không khí ban đêm yên lặng, càng lúc càng rõ hơn. Một lúc sau đã biến thành tiếng ồn ào huyên náo, tiếng gầm rú gào thét của dã thú hoà trộn lẫn át tiếng quát mắng phần nô, từ phía cửa cốc truyền đến.

Chẳng mấy chốc, tiếng chém giết truyền đến, cùng lúc này, tiếng chuông báo động réo rất ngân vang khắp trong sơn cốc. Trong đêm này, không ngờ lại có có cường địch tấn công Phần Hương cốc.

Lặng lẽ đột nhập, Quý Lệ và Kim Bình Nhi ẩn nấp trên một ngọn núi khác, nhìn về phía lối vào Phần

Hương cốc đang sáng rực ánh đèn, đúng lúc đang định xông vào thám thính, thì thấy nhiều cao thủ đang vội vã lao tới cửa cốc, trong lòng cũng thấy giật mình e ngại.

Cao nhân phương nào mà lại có gan lớn dám mạo phạm đến Phần Hương Cốc, một trong tam đại danh phái chính đạo đương thời? Hai người vốn là hai nhất lưu cao thủ Ma Giáo, đối mặt với Phần Hương cốc cao thủ ẩn nấp như mây, mà còn chưa tìm được cách nào xâm nhập vào bên trong.

Đúng lúc hai người tới địa phận Phần Hương cốc, Kim Bình Nhi không kìm được khẽ hỏi Quý Lệ: “Công tử có phải là người thuộc dòng dõi Quý Vương?”

Quý Lệ tất nhiên là phủ nhận, trong lòng đang nghĩ ngợi, thực sự vẫn nghĩ không ra trong thiên hạ ngoại trừ Ma Giáo, còn có thế lực nào đủ sức làm được việc này?

Tận mắt nhìn thấy trong đêm ở Phần Hương cốc, tiếng người huyền ảo, phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng vốn có, không chỉ dừng ở cửa cốc, sự tình xem ra không lắng dịu đi mà còn có phần trầm trọng hơn.

Quý Lệ nhìn Kim Bình Nhi khẽ nhíu mày, hiện tại đúng là cơ hội ngàn năm có một, Quý Lệ khẽ bảo Kim Bình Nhi đang đứng bên cạnh: “Ta vào thôi.”

Kim Bình Nhi gật đầu, nhưng nàng nhìn Quý Lệ, chậm rãi nói: “Ta cũng rất hứng thú với việc thâm nhập Phần Hương cốc, sao chúng ta không đi xem xét xung quanh trước thay vì xông bừa vào?”

Quý Lệ do dự một lúc, lắc đầu rồi nói: “Cô nương ở lại, ta sẽ thâm nhập vào sâu trong Phần Hương cốc để dò xét.”

Kim Bình Nhi trong bóng tối dường như thở dài, lập tức nói, “Cũng được, công tử hãy bảo trọng.”

Quý Lệ ngạc nhiên, hai từ “bảo trọng” phát ra từ miệng Kim Bình Nhi quả thật nghe lạ tai, nhưng Kim Bình Nhi trước vẻ mặt của hắn chỉ cười khẽ, thân hình khẽ lướt nhanh, một lúc sau đã biến mất trong màn đêm.

Quý Lệ nhíu mày, ánh ngạc nhiên trong mắt nhanh chóng biến mất.

* * *

Phần Hương cốc từ khi lập phái cho đến bây giờ về lịch sử không thể so với Thanh Vân môn hay Ma Giáo, nhưng cũng đã tồn tại được 800 năm. Quý Lệ trong màn đêm dày đặc lặng lẽ thâm nhập, trước mắt là điện đài lầu các nằm rải rác khắp nơi. Phong cách kiến trúc này, tuy gần gũi với phong cách kiến trúc ở Trung Nguyên, nhưng đôi chỗ, như ở mái hiên cửa sổ, thường thấy chạm khắc hình mãnh thú, là những thứ mà kiến trúc ở Trung Nguyên không có. Rõ ràng là trong 800 năm tồn tại, Phần Hương Cốc đã chịu ảnh hưởng của phong tục vùng biên thùy phía Nam này

Tại nơi cửa cốc vẫn còn huyền ảo, thường ngày Quý Lệ và Kim Bình Nhi đầu đầu nhúc ọc về tiếng chuông báo động, lúc này vẫn không ngừng kêu. Hắn cẩn thận lui vào nơi ẩn nấp, sau một tảng đá lớn. Kẻ xâm nhập lần trước đã qua lại đây nhiều lần, nên tiếng chuông vẫn không ngừng kêu.

Lúc này hắn chỉ chú ý phía xa, nơi mà tiếng chuông chỉ văng vẳng, trước mặt tảng đá cao ba trượng, là một ngôi nhà xây cất theo kiểu thông thường, đó hẳn là nơi ở của các đệ tử Phần Hương cốc.

Quý Lệ hít một hơi dài, thân hình núp trong bóng tối, nhìn quanh, nơi đây thật yên tĩnh và biệt lập, không còn nghe thấy tiếng người lao xao. Dường như các đệ tử Phần Hương cốc ở các phòng đã bị triệu đến nơi cửa cốc.

Vào lúc yên tĩnh lạ kỳ này, Quý Lệ chậm rãi tiến vào.

Một bước, hai bước. ...

Quý Lệ đi rất chậm, đi liền năm bước, nhìn quanh đề phòng như thường lệ.

Nhưng trên gương mặt Quý Lệ, vô cùng nghiêm trọng, bởi vì khi những lần xâm nhập trước, khi hấn bước đến bước thứ 6 là đã bị chuông báo động phát hiện.

Hắn nhìn quanh một cách thận trọng, thấy xung quanh không có gì đáng ngại nữa.

Một lúc sao, hắn chậm rãi bước bước thứ sáu.

”Đình!”

Dường như ngay lúc hắn đặt chân xuống mặt đất, tiếng chuông vang lên inh ỏi, nhanh chóng truyền ra xung quanh.

Quý Lệ sửng người, trong lòng bưng bưng tức giận, cách phòng bị này của Phần Hương Cốc thật tinh quái, hắn chưa thực sự khám phá được, quả thật rất lạ kỳ.

Nhưng hôm nay tình thế đã khác, mặc dù Quý Lệ đã bị phát hiện, nhưng ở phía xa âm thanh đánh nhau ầm ĩ, làm cho tiếng chuông bị chìm lấp.

Quý Lệ lập tức đảo mắt nhìn khắp bốn phía, lập tức phi thân, hướng về phía căn phòng đằng sau, đó là nơi mà tiếng chuông không ngừng vang lên, chắc hẳn là nơi ở của đầu não.

Lúc này, vẫn ngoan ngoãn nằm trên lưng Quý Lệ, chợt Tiểu Hôi kêu khe khẽ, Quý Lệ bèn quay đầu lại nhìn Tiểu Hôi.

Ánh trăng mờ ảo âm u, bóng Quý Lệ đồ dài, Tiểu Hôi đột nhiên kêu lên chí chí, sau đó trên con mắt nằm ở trán của nó, màu sắc trở nên thâm sâu khôn tả.

Không đợi Quý Lệ đáp trả, dường như có biến cố gì khiến Tiểu Hôi đột nhiên quay đầu lại, trong đôi mắt nó đột nhiên phát ra ánh sáng màu vàng quái lạ, ẩn chứa những tia đỏ.

“Chí chí, chí chí.”

Tiểu Hôi đột nhiên chỉ vào góc tường một căn phòng nằm ở phía xa.

Quý Lệ ôm lấy Tiểu Hôi, lúc này đã nặng lên khá nhiều, khẽ nói: “Sao thế, Tiểu Hôi?”

“Chí chí, chí chí.”

Tiểu Hôi miệng kêu liên hồi, tay vẫn chỉ về hướng căn phòng kia, cùng lúc đó ánh sáng vàng phát ra từ mắt yếu dần.

Quý Lệ nhíu mày, gật đầu, ngay lập tức đặt Tiểu Hôi lên lưng, phi thân về hướng căn phòng Tiểu Hôi chỉ.

Trong góc tường âm u, thoảng có mùi rêu ẩm mốc, Quý Lệ tìm kiếm cẩn thận, nhanh chóng phát hiện ra

một cái hố nhỏ dài nửa xích trên mặt đất.

Trong mắt hắn chẳng có gì khác thường, hắn thò tay vào, nhanh như chớp đút vào một cái miệng, một lúc sau trong hố đột nhiên vang lên một tiếng kêu khẽ, lập tức ngừng ngay, và gần như cùng lúc, tiếng chuông kêu vang vọng cũng đột nhiên ngừng.

Quý Lệ khoe miệng nhếch lên vẻ vui mừng, chậm rãi rút tay ra, trong tay hắn nắm một con vật lạ, giẫy giữa một lúc rồi ngừng.

Con vật lạ này có bộ da màu xám, cao khoảng ba xích, thân mình có hình cánh cung, lưng thẳng, đầu đuôi đều dài, cặp mắt như hai hạt đỗ đen. Nhưng kỳ lạ nhất, con vật này có cái mũi cực dài, đến nửa xích, đầu mũi cực dày, trông giống như con lợn nuôi trong nhà.

Quý Lệ hăng giọng, lập tức nói khẽ: “Không còn nghi ngờ gì, ta đã nói dù làm cách nào cũng không ăn nắp được, hóa ra là có loại lợn lông xám này nắp trong hố.”

* * *

Tác giả chú:

(*): Trích trong “Thần Ma chí dị”, chương “Linh Thú”:

Lợn lông xám (Hôi đôn): có mũi dài, tai lớn, ăn kiến và rễ cây, ngày ẩn nắp, ban đêm mới ra ngoài, còn gọi là lợn đất.

Hạ chú: trích trong “Hiện đại động vật”:

Lợn đất (Thỏ đôn): thú có vú, ở Phi Châu gọi là thú ăn kiến, thân thể cường tráng, dài khoảng 140 cm, không có răng cửa và răng nanh, ăn mối cũng như ăn kiến bằng lưỡi. Sinh sống ở Nam Phi và Trung Phi, xuất hiện và biến mất ở vùng đồi núi và bán thảo nguyên, khả năng đào đất tốt, ngày trốn trong hố, đêm ra ngoài kiếm ăn. Rất nhút nhát, thính giác linh mẫn dị thường, dựa vào khứu giác để kiếm ăn, khả năng đánh hơi cao gấp 10 lần loài chó.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 111

Huyền Hỏa Đàm

Quý Lệ tiến qua phía con hôi đôn tại góc tường, đứng tại nơi hôi đôn động khẩu tử tế nhìn qua một lượt, quả nhiên phát hiện có một đường chỉ nhỏ dài kéo từ trong hố ra ngoài, nối liền với cái chuông treo xa trên cao. Xem ra mấy ngày trước hấn và Kim Bình Nhi thường xuyên lén lút vào bị thất bại, thì ra là bị con tiểu quái này phát hiện.

Hấn từng đọc sách tại Quý Vương Tông bí tàng, khi đọc tàn quyển “Thần Ma Chí Dị”, biết được cái mũi của Hôi Đôn cực kỳ linh mãnh, hơn xa các phàm vật khác trên thế gian, hấn tưởng mình đã tưởng tận hết các phương pháp ẩn thân giấu mình, không tưởng đến nay lại bị con tiểu thú này phát hiện.

Mặc dù đã minh bạch xong cơ quan này, nhưng Quý Lệ vẫn nhíu đôi mày, đứng tại góc tường lạnh lùng trong hắc ám, nhất thời trầm ngâm trở lại. Hôi Đôn ấy là dị chủng thú mặc dù không tính là thượng cổ thần thú, nhưng cũng là thế gian ít thấy, thường chỉ nghe thấy có tại Nam Cương thập vạn đại sơn sâu trong vùng rừng rậm. Trong Phần Hương Cốc không ngờ cũng có loại dị thú này, hơn nữa từ nhiều lần thử xâm nhập Phần Hương Cốc, không lần nào là không bị phát hiện, xem ra trong Phần Hương Cốc số lượng hôi đôn không nhỏ, thật là khiến người ta kinh ngạc

Nhưng việc quan trọng nhất ở đây, thật ra lại là bọn hôi đôn này đa phần đều được thuần hóa, kiểu ngự thú kì kĩ này, đừng nói Trung Nguyên chính đạo, đến ngay cả trong ma giáo cũng chưa hề thấy qua, chỉ có trong truyền thuyết nghe nói trong man tộc vùng Nam Cương là có lưu truyền loại dị thuật này !

Quý Lệ nhướng mắt chuyển mình, nhìn xa về phía trước, đột nhiên phát hiện, chỉ nghe thấy tại phía xa một tràng âm thanh rầm rĩ, còn sâu trong Phần Hương Cốc vẫn một màn tĩnh lặng, trầm trầm hắc ám như bóng đêm đen dày đặc, như che phủ cầm tù, không biết bên trong có ẩn chứa bao nhiêu điều bí mật?

Những tiếng chém giết náo loạn nơi sơn cốc nhập khẩu, dần dần hạ xuống, xa xa chỉ còn nghe thấy người ta lớn tiếng đối thoại, những âm thanh chém giết hoàn toàn đã tan biến mất, xem ra bọn Phần Hương Cốc đã khống chế được tình hình rồi.

Không biết là bọn người nào, có đủ đảm lược dám ngang nhiên gây hấn với Phần Hương Cốc. Quý Lệ thu hồi mục quang đang nhìn về phía cốc khẩu, thâm tâm bất giác bị xâm chiếm bởi hình ảnh Kim Bình Nhi, người nữ tử thần bí yêu mị đó, thời khắc này chỉ sợ vẫn đang ở tại bãi chiến trường hỗn loạn đó.

Trong lúc Quý Lệ âm thầm xâm nhập và trong nội bộ Phần Hương Cốc. Suốt một đoạn đường, tịnh lại

không có những tiếng chuông cảnh báo của bọn hôi đòn. Xem ra Phần Hương Cốc chỉ phân bố bọn tiểu thú này ở những vùng biên giới, một khi đã vào đến trong sơn cốc, không cần phải quan tâm đến chúng nữa.

Bóng đêm sâu thăm thẳm, vừa rồi vẫn còn huyền nháo nay đã bình tĩnh trở lại sơn cốc hiện lại rõ vẻ đặc biệt u thâm, chút ánh sáng chiếu lên thân ảnh Quý Lệ, in bóng hắt lên nhưng ngôi nhà trong sơn cốc dài ngoằn nghèo quý mị phiêu đãng, thế giới u ám đó dần dần hiện ra

Phần Hương Cốc hiệu xưng là cột trụ của chính đạo trong thiên hạ, tuy ngày thường đều hành sự rất âm thầm, nhưng dù sao vẫn là một đại phái đã hưng vượng trong vòng tám trăm năm trở lại, nếu như họ một lượt xuất hiện, thì lực lượng ắt phải vô cùng mạnh mẽ.

Dưới bóng đêm u ám, chỉ thấy mấy con đường to nhỏ, nối liền với nhau, như huyết mạch trong cơ thể phân tán quanh co mở rộng, lan tỏa vào Phần Hương Cốc dưới một màn hắc ám. Hai bên đường có lẽ là cơ sở của các đệ tử phổ thông, nhưng xen kẽ cũng thấy những khu điện đường nguy nga hùng vĩ, nằm giáp những khu kiến trúc trung bình, lại thấy có nhiều loại hoa loại cây, có thanh trúc hàn mai, có cả những bông mẫu đơn, thược dược điểm lệt vô cùng, tương hồ thành quần, xa xa nhìn lại, cây hoa nhà nhà cửa hòa nhập lại thành một, không ngờ lại có chút tư vị.

Cũng vì xảy ra trận náo loạn này, tuy lúc này đêm đã về khuya, nhưng vẫn thấy Phần Hương Cốc đệ tử chạy qua chạy lại, Quý Lệ vì thế không thể không cẩn thận ẩn mình, để không bị lộ hành tung. Nhưng không ngờ nhìn về mặt của các đệ tử này lại thập phần bình tĩnh, thêm với những tiếng la hét huyền náo, chân động giờ hầu như đã hết hẳn, dĩ nhiên tình hình ngoài vùng cốc khẩu đã phần lớn được quyết định.

Số ít đệ tử Phần Hương Cốc này tự nhiên không thể làm khó Quý Lệ, mười năm trở lại hẳn thân mang Phật, Ma, Đạo ba nhà tu hành chân pháp, lấy quý dị thần kì Thiên Thư dị thuật làm căn cơ, đạo hành tiến bộ nhanh khôn lường, thêm với sở học uyên thâm của Quý Vương truyền cho, chuyên cần luyện tập, cuối cùng cũng hội nhập được tâm pháp của hai nhà Phật Đạo, cộng với sự hỗ trợ của bóng tối nên dễ dàng thâm nhập vào địa phương thần bí này.

Chỉ là Quý Lệ ẩn mình trong bóng tối, tuy không bị bọn đệ tử Phần Hương Cốc phát hiện, nhưng mấy con đường ngã rẽ trước mặt hẳn quả thật khiến hấn đầu đầu hết sức, không biết tiếp tới phải đi về hướng nào. Lần này bí mật thâm nhập vào Phần Hương Cốc, theo tư ý của hấn, là tưởng có thể dễ dàng tìm kiếm thám thính được những điều bí mật trong Phần Hương Cốc, nhất là những quan hệ của Phần Hương Cốc với bọn Nam man dị tộc.

Nên biết rằng, mặc dù biết là những điều bí mật của Phần Hương Cốc chắc đều có tại đây, chỉ là lúc này nhìn những con đường nhỏ vắt nhau như một bàn mê cung, thật khiến người ta đau đầu hết sức.

Quý Lệ trầm ngâm nhíu mày, suy tính xem có nên bắt một tên đệ tử Phần Hương Cốc để tra khảo, bỗng nhiên trên vai thấy có động, bên tai truyền lại tiếng Tiểu Hôi khê rên.

Quý Lệ nhẹ giật mình, ngoảnh đầu nhìn lại, bỗng không kiềm chế được, thân thể khẽ run một cái, chỉ thấy chú khỉ Tiểu Hôi dùng hai tay nắm chặt lấy y phục của hắn, mặt khễ nhẵn, hai mắt nhắm chặt, hiển rõ những nét đau đớn thống khổ, chỉ là nó rất linh mẫn, biết rằng bây giờ không phải là lúc, nên cố gắng cưỡng lại dần xuống.

Quý Lệ biết rằng đây không phải chuyện nhỏ, không biết tại sao, từ lúc mới đột nhập vào cốc đến bây giờ, Tiểu Hôi tựa hồ dường như có chút gì đó không phải, lúc này xem ra, trong người đang phải chịu một cơn đau ghê gớm lắm.

Vòng tay khễ ôm lấy Tiểu Hôi, Quý Lệ cẩn thận xoa lưng nó một lúc, chỉ thấy được chú khỉ trong vòng tay thân thể nhẹ nhàng run, hiển nhiên nó đang cố hết sức sử dụng khí lực bản thân để chấn áp nỗi thống khổ trong người. Quý Lệ trong lòng hết sức ưu tư, hạ giọng hỏi: “Sao rồi, Tiểu Hôi?”

Phảng phất nghe thấy âm thanh của chủ nhân, Tiểu Hôi khễ lắc đầu, chậm chậm mở mắt.

Trong ánh kim quang phảng phất như có ẩn tàng những tia hồng quang, như ánh lửa ma quái của yêu quỷ ban đêm, như con người của ác quỷ dưới chốn cửu u, xuất hiện trước mắt Quý Lệ.

Nhiệt độ xung quanh, tựa hồ đột nhiên như hạ xuống.

Âm thanh hô hấp của Tiểu Hôi, đang chậm chậm bỗng trở nên dồn dập, Quý Lệ cảm thấy rất rõ, móng tay của Tiểu Hôi nắm chặt lấy hắn, phần lực lượng đó, càng lúc càng mạnh, đâm sâu vào cơ bắp hắn.

Miệng con khỉ, chậm chậm mím lại, nhưng trong mắt ánh kim quang yếu dị, nhìn Quý Lệ chòng chọc, một khắc cũng không rời khỏi. Từ thời khắc đó, Quý Lệ bỗng nhiên cảm thấy một tia cảm giác rất quen thuộc, giống như phê huyết nhãn quang của hắn lúc phát cơn điên cuồng.

Trong nháy mắt, Quý Lệ đột nhiên cảm thấy toàn thân lạnh giá, bỗng ngoảnh đầu lại, nhìn sang bên tay mình, trong ống tay áo, không biết bắt đầu từ bao giờ, viên Phê Huyết Châu dính trên thanh Phê Hồn, bỗng phát ánh thanh quang u u mang mang kèm với những tia huyết quang.

Phê huyết châu !

Vật chí hung chí tà trong thế gian, bỗng nhiên phản ứng quỷ dị như thế...?

Giống như đột nhiên từ trong thâm tâm xuất hiện, Quý Lệ trong một sát na chỉ cảm thấy trong miệng đắng chát, hắn chậm chậm quay đầu lại, nhìn Tiểu Hôi. Tiểu Hôi tựa hồ cũng như cảm thấy gì đó, khẽ kêu lên hai tiếng yếu ớt.

Quý Lệ định thần lại, bỗng phát hiện đằng sau ánh kim quang trong mắt Tiểu Hôi, tựa hồ như ẩn tàng có chút sợ hãi, hắn thở sâu, bên mép vẽ thành nụ cười nhẹ, nói : “Không sao đâu.”

Tiểu Hôi phảng phất như nghe thấy lời nói của chủ nhân, đôi mắt chớp chớp, chậm chậm nhắm lại, giây lát sau, phảng phất như cơn đau vô danh đó đang chậm chậm tan biến, Tiểu Hôi dần dần nói lỏng những ngón tay đang bám chặt vào người Quý Lệ.

Quý Lệ đứng trong hắc ám, chậm chậm ôm Tiểu Hôi vào lòng .

Bóng đêm lạnh lẽo như nước.

Phía trước một màn hắc ám, bóng hình một người một khi, trong bóng đêm âm u khẽ chớp khẽ động

***

Không biết đã đứng đó được bao lâu sau, Tiểu Hôi dường như đã bình thường trở lại, an tĩnh nằm trong lòng Quý Lệ. Quý Lệ hầu như chẳng quản nơi đây là Phần Hương Cốc thập phần hung hiểm, đứng thẳng trong hắc ám, nhè nhè ôm lấy chú khi.

Đột nhiên, Tiểu Hôi khẽ cự mình, ngẩng đầu lên. Quý Lệ cúi xuống nhìn, chỉ thấy ánh kim quang trong mắt Tiểu Hôi đã tiêu tan, ánh mắt đã lấy lại vẻ linh động hoạt bát thường ngày.

Quý Lệ thở phào, nhưng không đợi hắn nói gì, Tiểu Hôi cự mình, đưa tay chỉ ra phía con đường bên ngoài. Quý Lệ rùng mình, đưa mắt nhìn theo, quả nhiên thấy từ trên con đường xuất hiện hai nhân ảnh, cũng chính là hai nhân vật mà Quý Lệ nhận ra.

Lý Tuân và Yến Hồng.

Quý Lệ nhíu mày, hai người này hắn đã biết từ mười năm trước, lúc đó họ đã nhân tài xuất sắc, tuy nhiên sau mười năm thế sự chuyển biến, mặc dù chưa gặp lại lần nào, nhưng đối với những người tu luyện đạo pháp, mười năm bất quả chỉ như một cái búng tay, hai người đó thần sắc dung mạo tựa hồ vẫn như không có gì thay đổi, nhưng xem dáng điệu, chỉ sợ đạo hành của bọn họ đã tiến bộ xa so với mười năm trước.

Chỉ thấy hai người bọn họ đi chậm lại, hình như đang nói chuyện với nhau. Đến khi đi gần lại, chỉ nghe thấy Yến Hồng nói:

”Sur huynh, bọn quái vật đó vì sao đột nhiên nổi xung với chúng ta?”

Lý Tuân nhíu nhíu đôi mày, hiển nhiên là cũng không biết lý giải ra sao, nhưng thấy sắc diện gã nghiêm lại, lạnh lẽo nói : “Bọn súc sinh vô lễ đó, làm sao biết được chúng nghĩ gì ! Muốn ta giải thích bọn ngư nhân đó dám xâm phạm đến sơn cốc, nên muốn kêu bọn chúng do đâu không chịu về mới phải, hà tất lại làm phiền Thượng Quan sư thúc?”

Yến Hồng ôn nhu nói: “Sur huynh, người không nên giận dữ, cốc chủ nhìn xa trông rộng, tất nhiên có chỗ dụng ý mà chúng ta không hiểu được. Năm xưa khi chúng ta giao thiệp với bọn man tộc, chính là Thượng Quan sư thúc thi triển thần thông một tay chấn áp, bọn man tộc đó xem lão nhân gia như người trời, chỉ cần lão nhân gia xuất hiện, bọn quái vật đó nhất định sẽ ngoan ngoãn rút lui. Cốc chủ sai chúng ta đi thỉnh Thượng Quan sư thúc lại, ắt là do nguyên nhân này.”

Lý Tuân háng giọng nói: “Ta tất nhiên biết là như vậy, nhưng ta không hiểu tại sao chúng ta đường đường là Phần Hương Cốc, hà tất đối với bọn quái vật phải nhún nhường, hiện tại lại còn phải thỉnh cả Thượng Quan sư thúc đến, nẩy như chuyện này chuyền ra ngoài, Phần Hương Cốc chúng ta không phải trở thành trò cười cho chính đạo hay sao?”

Yến Hồng khẽ cười nói : “Sur huynh, tương lai bọn man tộc đó ắt sẽ có chỗ hữu dụng, cho nên cốc chủ mới bao dung chúng ba phần. Trong tương lai...” nói tới đây, nàng bỗng ngừng lời, nhưng hai mắt nhìn

Lý Tuân, tựa hồ như có nghìn câu vạn từ.

Khóe miệng Lý Tuân khẽ nhếch, trên khuôn mặt anh tuấn lộ rõ vẻ bất phục, đưa mắt nhìn về phía trước, xem ra phảng phất lại có thêm mấy phần tiêu sái, bất quá gã không biết nói lại thế nào, chỉ là khẽ thờ dài một tiếng, cùng với Yên Hồng chậm chậm đi bên con đường nhỏ, dần dần tan biến vào bóng tối.

Trong âm ảnh, một đạo mục quang sắc bén như đao, nhìn theo phía sau hai người. Quý Lệ trong tâm hiện ra bao nhiêu ý nghĩ, nguyên lai việc xâm phạm Phần Hương Cốc hôm nay, không ngờ là do bọn ngư nhân dị tộc. Nhớ lại ba ngày trước đây, khi giấu mình trong tòa cổ miếu nghe thấy cuộc đàm thoại của Lữ Thuận với ngư nhân nọ, ngư nhân cao lớn đó ắt phải là tộc trưởng của ngư tộc.

Xem ra sự việc ngày hôm nay, phần lớn là do ngư nhân tộc trưởng nọ bị Kim Bình Nhi sát hại, làm cho ngư tộc nọ phần nộ quyết tâm báo thù. Nghĩ tới đây, Quý Lệ không khỏi không nhớ đến hình ảnh yếu điệu của Kim Bình Nhi, nữ tử này quả thật là thâm sâu khôn lường.

Hắn đứng đợi một lúc lâu trong bóng tối, bỗng nhiên tựa hồ như đã quyết định, nhìn xuống phía Tiểu Hôi trong lòng, chỉ thấy đôi mắt Tiểu Hôi chớp chớp, toàn thân tựa quỵ, trèo thoát lên vai Quý Lệ, cười nhả nhỏ, xem ra đã hoàn toàn bình phục. Quý Lệ tạm yên tâm, cười nhẹ nói: “Chúng ta có lẽ nên đi xem xem vị Thượng Quan sư thúc này là nhân vật thế nào?”

Tiểu Hôi kêu chí chí hai tiếng, đưa cánh tay lên, chỉ về phía con đường Lý Tuân và Yên Hồng đã đi.

Quý Lệ trong bóng tối nở nụ cười âm trầm, thân hình thoát động, nhanh như quỷ mị, nhằm hướng con đường nhỏ đó mà tiến.

Từ xa, một Phần Hương Cốc đệ tử từ từ đi tới, bỗng nhiên cảm thấy trước mắt hoa lên, tựa hồ như phía trước đoạn đường dẫn tới trọng địa trong cốc là “Huyền Hỏa Đàm” có một quý ảnh lướt qua, bèn chuyển mắt nhìn tới, căng mắt ra từ tế nhìn một lượt, nhưng tuyệt nhiên không thấy gì khác lạ, bèn lắc đầu lẩm bầm gì đó, rồi bỏ đi.

***

Lối nhỏ âm u, con đường hẹp mà kéo dài hơn hẳn nghĩ. Hiển nhiên địa phương mà vị Thượng Quan sư thúc này cư ngụ hẳn phải rất hẻo lánh tịch mịch. Quý Lệ đi trên con đường nhỏ này một lúc lâu, nhưng xung quanh không hề thấy một ngôi nhà nào cả, hai bên đường chỉ thấy hoa cỏ cây cối mọc đầy, gió đêm hắt hiu, trên trời vàng trắng u ám tỏa ánh sáng nhờ nhờ, bóng cây lòa xòa, nhìn như vũ điệu loạn cuồng của lũ yêu ma, tổng hòa thành một khung cảnh quỷ dị vô cùng.

Quý Lệ cẩn thận đi ven theo con đường này, được một lúc lâu, thật ra vẫn không thấy con đường này chia ra một nhánh nào, xem ra con đường này trực tiếp dẫn tới nơi cư ngụ của vị Thượng Quan sư thúc nọ.

Phần Hương Cốc rộng lớn vô cùng, nhưng con đường nhỏ này, cong cong uốn khúc, dẫn thẳng vào sâu trong sơn cốc.

Đột nhiên, phía trước bên đường bỗng xuất hiện một vật, màu trắng hình vuông, mục quan Quý Lệ

ngung lại, dừng trên vật đó dò xét, nhận ra đó là một khối bia đá, trên mặt có khắc tám chữ chia thành hai hàng:

Huyền Hỏa Trọng Địa

Đệ tử dừng bước

Đôi mày Quỷ Lệ nhíu trở lại, nhưng tuyệt không phải do phía trước có khả năng là nơi trọng địa thần bí của Phần Hương Cốc mà do dự, mà là vì hai chữ “Huyền Hỏa” hai chữ đó, khơi lại trong lòng gã một nỗi buồn man mác. Bất giác không kiềm chế nổi, nhìn xuống bên tay phải một cái, dưới lớp y phục, “Huyền Hỏa Giám” đang nằm an tĩnh trên cánh tay phải hắn.

Nhưng thời khắc ấy qua thật mau, chỉ thấy hắn khẽ cười khẩy, rồi sải bước về phía phiến bia đá, đi mất. Khối bia đá đó xem ra tự nhiên rất bình phàm không có điều gì kì quái, tựa hồ như chỉ là một vật để phân biệt ranh giới giữa hai địa phương, đi quá phía sau tấm bia đá đó, không biết vì sao, con đường tuy vẫn quanh co uốn khúc, nhưng hoa cỏ cây cối hai bên, hình như đều ít đi rất nhiều.

Trước tiên là những khóm cỏ xanh trên đang mọc đây trên mặt đất bỗng tan biến, sau đó tới lượt những bụi cây thấp nhỏ, cuối cùng tới lượt cây cối vốn trước vẫn mọc rậm rạp tươi tốt hai bên đường dần dần trở nên thưa thớt, mặt đất cũng trở nên nứt nẻ, rồi chỉ còn sót lại một vài thân cây đứng trơ trọi, cành cây thân cây đều rụng hết lá nhìn khô héo úa vàng, xem ra xung quanh thiếu nước trầm trọng, hoặc có cũng đã bị bốc hơi hết rồi.

Không biết khung cảnh quanh đây với hai chữ “Huyền Hỏa” có quan hệ gì không?

Trên vai Tiểu Hôi nhẹ kêu lên một tiếng, thân hình rúng động, tựa hồ như có sự bất an. Quỷ Lệ khe khẽ vỗ lên mình nó mấy cái, Tiểu Hôi mới tạm an tĩnh trở lại. Bấy giờ khung cảnh xung quanh, đích thị hết sức cổ quái, nhưng xem ra lại có vẻ không giống một địa phận trọng yếu của Phần Hương Cốc, nếu không thì sao đã đi bộ một lúc lâu mà vẫn không thấy một tên đệ tử nào canh gác cả.

Quỷ Lệ nghĩ nhanh trong đầu, đi dọc theo con đường, nay đã đến đoạn rẽ cuối cùng.

Đột nhiên, với định lực như hắn cũng không thể kiềm chế nổi, toàn thân bỗng chấn động, trước mặt hắn, xuất hiện một khoảng đất trống, mà không biết từ đâu ngùn ngụt bốc lên từng làn hơi nóng phả thẳng vào mặt gã.

Giữa khoảng đất này, một tế đàn đứng ngang nhiên, bên trên không có bày xếp gì, mười ba cột đá trắng cao tới ba trượng đứng đỡ toàn bộ tế đàn. Ngoài ra còn thấy mười hai cột đá trắng khác đỡ ven mép tế đàn, mỗi cột ít nhất cũng phải to bằng hai người ôm, đứng ở giữa tế đàn, là cây cột đá trắng to nhất, khoảng sáu người ôm mới xuể.

Nhưng ở trên tế đàn, những kiến trúc khác lại được xây dựng bởi một loại đá kì dị màu đỏ ối, có bậc thang và lăn can. Tại trung tâm của tế đàn, một đại điện hùng vĩ đứng, hình dạng như bảo tháp, tổng cộng có ba tầng, mỗi tầng một cao, tầng trên lại cao gấp đôi tầng dưới, nhưng tầng thấp nhất cũng phải cao đến mười trượng.

Xa xa nhìn lại, tế đàn này tựa hồ như một ngọn lửa không lò đang thiêu đốt, đậm thẳng lên trời, Quỷ Lệ đứng dưới chân tế đàn, xem ra chỉ như một con kiến, vô cùng nhỏ bé.

Quỷ Lệ hít sâu một hơi, trước mắt tòa kiến trúc này thật khiến người ta kinh tâm động phách, quỷ phủ thần công bốn chữ này, chỉ sợ dùng ở đây cũng không có gì đáng thẹn. Không ngờ trong Phần Hương Cốc, lại có một tòa kiến trúc khôi hoàng như thế này. Hắn đứng trầm ngâm, lúc này liên tưởng tới khối bia đá vừa nhìn thấy lúc trước, trong tâm như mơ hồ linh cảm ra khu vực này e rằng chính là địa điểm nổi danh trong Phần Hương Cốc, Huyền Hỏa Đàm.

Hắn liền định thần trở lại, lập tức nhẹ nhàng thám thính cả vùng địa phương xung quanh, nhưng tại đây ngoại trừ Huyền Hỏa Đàm ra, còn lại chỉ là một vùng đất trống. Thêm với khu vực này không có một đệ tử nào đứng gác, thân thủ hắn lại khoái tuyệt vô cùng, nên chẳng mấy chốc mà đã thám thính hết cả vùng Huyền Hỏa Đàm.

Càng vào gần đến Huyền Hỏa Đàm, nhiệt độ không khí càng lúc càng tăng, mặc dù hắn một thân tu hành thâm sâu nhưng vẫn cảm thấy vầng đầu hoa mắt, trên trán lịn rịn mồ hôi. Quỷ Lệ nhíu đôi mày, trong lòng ngấm ngấm kinh sợ, hắn bỗng nhô ra, không biết tại sao Tiểu Hôi lúc này vẫn có thể chịu được nhiệt độ khốc liệt này, bèn quay đầu lại nhìn, thấy Tiểu Hôi vẫn ngồi trên vai gã gã đầu gã tai, tựa hồ như chẳng coi vùng nhiệt khí này vào đâu.

Quỷ Lệ khẽ run nhẹ, trong tâm thức hắn cũng cảm thấy gần đây Tiểu Hôi quả là có chuyện bất thường, đặc biệt là sau khi uống hết chén tiên dược và viên dị thạch trong Thiên Đế Bảo Khố ở Tử Vong Chiêu Trạch, thân thể rõ ràng là có nhiều biến hóa.

Nhưng nói gì thì nói, trước tình huống này, Tiểu Hôi không sợ sức nóng mãnh liệt này thì cũng tốt hơn nó sợ sức nóng rất nhiều, Quỷ Lệ tạm thời không suy nghĩ quá nhiều. Hắn tập trung tinh thần định tiến thẳng lên trên Huyền Hỏa Đàm thì đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân của ai đó vọng tới.

Quỷ Lệ nhíu mày một cái, nhìn khắp xung quanh, nhưng căn bản vẫn không tìm thấy một nơi nào khả dĩ có thể ẩn nấp, nhưng hắn chỉ khựng lại một giây, rồi lập tức phi thân xuống phía dưới Huyền Hỏa Đàm, ẩn mình sau cây cột đá to nhất.

Hắn nấp sau cột đá, vô ý áp tay vào thân cột, tức thời bàn tay bị xém bỏng, hắn phản ứng nhanh thu chộp, lập tức rút tay lại.

Dưới chân Huyền Hỏa Đàm, cây cột đá này, không ngờ cũng nóng như lửa.

Tiếng chân càng lúc càng lớn, hiển nhiên đang có người tới rất gần, bỗng nghe thấy một âm thanh già nua cất lên, từ tốn nói : “Nếu là cốc chủ thỉnh, ta tất nhiên sẽ đến, nhưng các ngươi hãy nói, bọn ngươi nhân đó tại sao lại đột nhiên hung bạo như thế, dám ngang nhiên tấn công sơn cốc chúng ta?”

Quỷ Lệ giấu mình sau bóng cây cột, nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy Lý Tuân Yến Hồng hai người theo sau một lão nhân áo xám, thần sắc vô cùng cung kính đang từ từ đi xuống.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 112

Ám sát

Quý Lệ từ trong bóng tối nhìn ra, chỉ thấy vị lão nhân kia gương mặt gầy gò khắc khổ, khoác trên thân trường y sẫm màu, bước đi khoan thai, trông chẳng có điểm gì hơn người. Giả như có đi trên đường lẩn giữa người dân đông đúc, thì cũng chẳng nhận ra được đây là người tu đạo.

Thế như xem trên thân sắc của 2 người đứng sau lưng lão, tạm không nói đến Yến Hồng, đến người xưa nay kiêu ngạo như Lý Tuân, lại đối với lão nhân này mười phần cung kính, trên mặt không dám có 1 chút thất lễ.

Lúc này vừa nghe thấy lão nhân hỏi lại, Lý Tuân đôi chút do dự mới đáp lời :”Su thức minh giám, thực ra là do tộc trưởng của bọn ngư nhân man tộc kia mất mạng không rõ lý do, thế nên chúng mới nổi đã tính dậy, cuối cùng ..”.

Lúc này 3 người đã xuống khỏi Huyết hỏa đàm, vị lão nhân áo màu tro nhíu đôi mày, lạnh lùng hỏi :”Tộc trưởng ngư nhân chết như thế nào?”

Lý Tuân cười khỏ 1 tiếng, khẽ lắc đầu, Yến Hồng bên cạnh đáp :”Hồi bẩm sư thúc, tên tộc trưởng đó 3 ngày trước sau khi gặp Lữ Thuận sư thúc tại ngôi miếu Vô danh ở phía Bắc Hợp Cổ Sơn, rời khỏi miếu chưa xa thì đột nhiên đã bị 1 cao thủ độc sát mà chết “.

Vị lão nhân kêu”Ồ”1 tiếng, hiện rõ vẻ kinh ngạc, hỏi :”Vậy hung thủ là ai?”

Lý Tuân lại lắc đầu, đáp:”Bọn cháu đã tra xét mấy ngày nay, mà vẫn chưa có kết quả gì”.nói đến đây, hấn dường như ngập ngừng 1 lúc rồi mới nói tiếp:”Đáng lẽ việc này đã phải sớm nắm báo cho sư thúc hay, nhưng Cốc chủ vì nghĩ sư thúc đã trông coi Huyền Hỏa đàm từ hơn trăm năm nay, không vương đến thế sự bên ngoài, nên không dám làm phiền đến sư thúc Người”.

Vị lão nhân áo tro cười nhẹ nói :”Tấm lòng của cốc chủ, ta lẽ nào không biết. Nếu như không vì nghĩ đến bọn ngư nhân này vẫn còn có thể có lúc cần đến,cùng với năm đó trong lúc ta thu phục bọn man tộc này mà có chút tiếng tăm, Cốc chủ cũng chẳng cần gọi đến lão già này để làm gì”.

Lý Tuân cười ngại ngùng, đang định nói gì đấy, vị lão nhân dường như cũng chẳng muốn nói tiếp đến chuyện này, bèn rẽ chuyện mà hỏi :”Thế lúc đó chẳng phải Lữ Thuận cũng ở hiện trường đó sao, nếu cách đấy không xa, lẽ nào Lữ Thuận cũng tìm không ra hung thủ? Dù cho là phải đào 3 thước đất thì cũng đã sớm đào ra rồi”.

Lý Tuân cứng mồm, không ngừng nhìn vào mắt Yến Hồng đang đứng bên cạnh mình, Yến Hồng nghi

ngại 1 lúc rồi khe khẽ đáp lời :”Do dung thủ quá là xảo quyết, đạo hạnh lại cao thâm, ra tay xong liền cao chạy xa bay, nên Lữ Thuận sư thúc cũng không tìm nổi người này”.

Vị lão nhân hắng giọng 1 tiếng, coi như chẳng nói thêm gì nữa, nhưng như trọng âm sắc có chút gì không vừa ý, hiện rõ ra là coi khinh vị sư thúc Lữ Thuận mà Lý Tuân cùng Yên Hồng nói đến.

Ba người vừa đi vừa nói chuyện, khoảng không cách cũng được 3 trượng, đi cũng được qua nửa tiếng, dần dần cách xa Qui Lệ. Qui Lệ mới bắt đầu yên tâm, nhưng thân mình dường như vẫn chưa dám nhẹ đi chút nào, lúc này đã nghe thấy giọng vị lão nhân từ đằng xa vọng lại, cũng chẳng nghe rõ là hỏi chuyện gì, có vẻ như là hỏi về tình hình làm loạn của đám man tộc ngư nhân diễn biến ra sao rồi?

Lý Tuân phía sau đáp lại:”Lúc này mọi chuyện cũng ổn định 1 chút rồi, Lữ Thuận sư thúc mang theo một nhóm đệ tử đứng chặn đám ngư nhân tại lối vào sơn cốc, đồng thời thi triển thần thông, ép bọn ngư nhân bót cuồng, hiện này đôi bên đều cầm cự lẫn nhau. Lữ ngư nhân đồng thanh lên tiếng vì tộc trưởng của chúng báo thù, Cốc chủ cũng không muốn phá vỡ quan hệ với bọn man tộc này, nên mới sai đệ tử xuống mời sư thúc ... ..”.

Vừa nói đến đây, đột nhiên từ phía xa nơi lối vào cốc âm âm vọng đến tiếng gầm dữ dội, âm thanh kinh khiếp cùng cực khiến mọi người sững sờ, Lý Tuân hoảng hốt :”Dường như từ phía lối vào vậy!”.

Chưa để bọn họ kịp có phản ứng, đã lại dậy lên những tiếng đầu đá va chạm, âm thanh chát chúa nổ khí dồn dập đến tai, sơn cốc vừa rồi còn nằm trong tĩnh lặng giờ đây đột nhiên đã chìm vào lòng chảo vang tiếng chém giết.

Sắc mặt ba người đại biến, vị lão nhân hắng giọng 1 tiếng rồi toàn thân như hóa thành 1 tia sáng màu tro lao thẳng về phía lối vào sơn cốc, Lý Tuân cùng Yên Hồng gấp gáp đuổi theo sau.

Đợi cho đến khi bóng dáng bọn dần dần mất hút vào trong bóng đêm, Qui Lệ mới dám từ từ bước ra khỏi phía dưới Huyền Hỏa Đàm, trầm ngâm 1 lát, rồi quay lưng đi về phía Huyền Hỏa đàm.

Đứng trước mắt là cả 1 tòa kiến trúc to lớn sừng sững, lại thêm bên cạnh 1 thân trụ bạch ngọc, giữa đêm đen nổi bật lên cao lớn hùng vĩ, chưa cần kể đến tòa điện đường lâu các mang sắc vân đỏ ở trên nó.

Cách không xa là cầu thang vừa rồi lão nhân áo tro cùng với Lý Tuân, Yên Hồng đi xuống. Qui Lệ bước về hướng cầu thang, thì đã thấy tất cả những bậc thang này cũng làm từ loại đá vân đỏ kì dị như ở tòa lầu phía trên, giống hệt như các phiến đá xung quanh nơi này.

Từng bước từng bước Qui Lệ đi lên trên, lúc này sức nóng xung quanh đã tăng lên rất nhiều, tựa như nơi mỗi bước chân đặt xuống không phải là những bậc đá đỏ kia nữa, mà là những tấm than đang nóng bỏng rùng rục.

Cầu thang này của Huyền Hỏa đàm, hướng lên trên 36 bậc rồi rẽ ngoặt sang bên, rồi tiếp tục kéo dài. Qui Lệ hít thật sâu, khuôn mặt lãnh đạm, lại tiếp tục đi. Bốn bề vách đá xung quanh, trông đơn giản bình thường, chẳng chút trang trí nào, hiện rõ vẻ mộc mạc.

Giờ phút này thì đến những cơn gió đêm thổi qua, cũng biến thành hơi nóng vô cùng, Tiểu Hôi bám chặt trên vai Qui Lệ, đôi mắt lấp lánh long lanh đảo đi đảo lại ngó nghiêng 4 bề như lầy lằm lằm. Cuối cùng, cũng đi hết được 3 tầng cầu thang tổng cộng 108 bước này, Qui Lệ đã lên đến phía trên của Huyền Hỏa đàm.

Dù lúc này đã từ phí dưới Huyền Hỏa đàm quan sát qua tình hình nơi này, thế nhưng giờ đây khi đứng trên đây, ngay trước mắt là cả tòa điện cao to sừng sững trung tâm của Huyền Hỏa đàm, cả tòa kiến trúc ngỗ như lớn gấp hàng trăm lần thân mình...(1) Qui Lệ không tự chủ được sững sờ mà chớp mắt vài cái.

Cùng nguyên liệu từ loại đá vân đỏ này, bị chia ra thành những tấm đá lớn tương đương như nhau, mỗi tấm đều cao hơn nửa thân người, xếp lên thành 1 tòa điện hùng vĩ. Bước gần đến nơi, đứng trong bầu không khí nóng rùng rục, Qui Lệ thấy rõ những tấm đá này gần như dính sát vào nhau, những khe giữa dường như đến lưỡi kiếm cũng không thể lách vào nổi. Thật sự không thể tưởng tượng nổi những bậc tiền nhân của Phần Hương cốc có thể tạo ra tòa điện tinh xảo thần kì dường này.

Nghĩ đến đây trong hắc đường như xuất hiện cảm giác lạ lùng, phía trước mắt không hẳn là một tòa điện đường, mà là một khối đước lớn đang bùng bùng cháy, mà bó đước khổng lồ này tựa hồ sắp đổ sập xuống, rồi nuốt lấy cả bản thân mình vậy.

Qui Lệ hít thở thật sâu, định lại tinh thần, khi dần được cảm giác cảm giác kinh sợ trong mình xuống rồi, bèn quay đầu, xem xét kĩ lưỡng đờng vào của tòa điện đường này. Hắc chẳng mất mấy công sức, đã tìm thấy trong chốc lát.

Cả tòa điện dựng như hình tháp này đến 1 cái cửa sổ cũng không có, tất cả đều bị những khối đá vân đỏ to lớn gắn với nhau nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh, chỉ có ở tầng thấp nhất, cách hắc không xa, có 1 cánh cửa cao hơn 1 trượng, bề ngang tầm 6 thước.

Qui Lệ bước đến nơi, rất nhanh phát hiện ra, cánh cửa này tuy rằng cũng mang 1 màu đỏ, nhưng lại khác hẳn với loại đá trên vách, là 1 cánh cửa gỗ. Nghĩ tới cũng đúng thôi, nếu đến cánh cửa ra vào này cũng làm từ loại đá nặng trịch kia, thì coi như thêm 10 phần rắc rối đây.

Qui Lệ đứng trước cánh cửa 1 lúc, không hề đẩy cửa vào ngay, mà quay lưng nhìn về phía sau xem xét trước.

Toàn bộ phía trên Huyền Hỏa đàm, ngoại trừ không gian nóng bỏng, là 1 bầu tĩnh mịch.

“Ai ya!”.

Giây lát sau, hắc đẩy cửa vào.

* * *

Tại lối vào của Phần Hương cốc, lúc này đây máu đã chảy thành sông, những tiếng gào thét từ hơn trăm

người ngư nhân man tộc cao to lực lưỡng, thịnh nộ cực điểm, mang theo những loại binh khí cổ quái, có thương có đao, có kiếm có rìu, không ngừng giao đấu với đệ tử Phần Hương cốc đứng xung quanh. Trên mặt đất máu tươi tràn ngập, tàn tích đâu đâu cũng thấy, trong số thương vong có không ít đệ tử Phần Hương cốc, nhưng đa phần cũng vẫn là số ngư nhân.

Những tàn thối rơi rớt này, e đều là do lũ ngư nhân sát tính tàn bạo chém giết mà ra cả.

Tuy trên khung cảnh hiện lên rất đối kinh hoàng, bè lũ ngư nhân hung ác không cùng, nhưng tình hình vẫn đang được bên phía Phần Hương cốc dần dần làm chủ được, thêm phần nhìn bên Phần Hương cốc trong cảnh này rõ ràng còn nhiều lợi thế, hơn chục đệ tử đạo hạnh cao thâm của Phần Hương cốc đứng quay thành nửa vòng tròn, cùng nhau dồn sức ép xuống phía ngư nhân.

Chỉ do bè lũ ngư nhân quá là hung bạo, với thân mình kì lạ, dù cho là người tu hành trong đạo nếu lỡ trúng phải một nhát kiếm của đệ tử Phần Hương cốc, khó tránh khỏi bị thương, nhưng thân mình lũ ngư nhân không hiểu sao quá là tráng kiện, cùng với người của Phần Hương cốc như là đã nhận mệnh lệnh gì, nương tay xuất chiêu, ngoại trừ rất ít những nhát kiếm của 1 số cao thủ, còn lại những pháp bảo của các đệ tử khác chỉ đánh ngoài thân, lũ ngư nhân chỉ bị đánh đến mức người bay tan tác, không hề thấy máu chảy.

Dù vậy thì chúng nhân Phần Hương cốc đều đã tu hành lâu năm, trên cảnh một đấu một cùng với pháp bảo, tất nhiên có thể thắng được ngư nhân man tộc, thêm nữa bè lũ ngư nhân cũng chỉ là sức khỏe phi thường da dày thịt chắc, đệ tử Phần Hương cốc tiến lui đều có tính toán, bất thành thì cưỡi kiếm từ trên không mà tấn công xuống, khiến lũ ngư nhân đầu óc quay cuồng đau đớn, tất nhiên chiếm thế thượng phong.

Ngay chính giữa những đệ tử Phần Hương cốc, một vị lão nhân dẫn hướng chỉ huy, chính là người tên Lữ Thuận mà Qui Lệ thấy trên cổ miếu tại hoang sơn hôm nào. Lúc này chỉ thấy người đang cau mày nhăn trán, sắc mặt khó coi vô cùng, hiện rõ ra là đang bực bội khôn tả.

Đang đấu tới hồi kịch liệt, đột nhiên có 1 tiếng kêu thảm thiết, chính là 1 đệ tử Phần Hương cốc trong lúc nhất thời sơ ý, để lộ nhược điểm, đã để 1 tên ngư nhân dùng thứ vũ khí kì quái như là đao móc câu móc dính vào chân, đang giữa không trung bị lôi giật xuống, sóng soài trên mặt đất, ngay lập tức lũ ngư nhân đứng quanh bầu vào, binh đao chém xuống, trong chớp mắt đã mất mạng, đến thân xác cũng chẳng còn nguyên vẹn.

Tức thời đệ tử Phần Hương cốc vừa nghe thấy tiếng kêu thảm đó, bao người không thể khống chế được mình, nắm chặt tay niệm chú, ngập trời pháp bảo bay lượn đao kiếm giáng liên hồi, những tiếng kêu thét liên tục không dứt, đã thêm bao ngư nhân bị pháp bảo ép chết.

Không ngờ lũ ngư nhân đã tính hung tàn, nhìn thấy khung cảnh tan tác 1 màu máu tươi không những chẳng có chút thay đổi sợ sệt, mà còn ngược lại càng thêm điên cuồng, liều không sợ chết.

Lữ Thuận cưỡi kiếm bay trên không trung, liên tục hét tiếng ngăn lại, nhưng bên dưới bất kể là ngư

nhân hay đệ tử Phần Hương cốc, mắt đỏ quầng sát khí, không một người để ý đến tiếng hét ấy, chăm chăm trước mắt sắp mở ra 1 trận tàn sát dã man.

Đúng vào lúc này, ánh trăng treo lơ lửng giữa trời đột nhiên tối sầm lại, Lữ Thuận khẽ nhíu mày, liền hường lên trời nhìn, chỉ thấy 1 đám mây màu tro đang cuộn cuộn lao tới, sắc mặt biến màu, không giấu được mà kêu lên 1 tiếng.

Đám mây chỉ trong chớp mắt đã bay tới ngay trước mắt, đã thể sức mạnh càng lúc càng lớn, chỉ nghe trong tiếng gió rít sầm sập, dần dần đã biến thành cả một cơn bão vòi rồng cao nhiều trượng, cùng với âm thanh sắc nhọn rít”Vù” 1 tiếng, từ giữa đêm đen lao xuống.

Cũng trong thời khắc, trên mặt đất xung quanh bao nhiêu cỏ cây hoa lá đều bị bão cuốn tung lên trời, cát cuộn đá bay, những đệ tử công lực thấp của Phần Hương cốc cùng với một số lũ ngư nhân đều bị đẩy dạt ra một cách kinh hoàng.

Tất cả chúng nhân đều thất sắc, chưa kịp có phản ứng gì lại, đã thấy cơn bão vòi rồng khủng khiếp hạ xuống mặt đất, tiếng gió”Ầm ầm” xoáy lên giữa không gian, hơn chục ngư nhân đã bị bàn tay khổng lồ đẩy úp xuống, lần lượt bị cuốn cho toi tả, bay dạt về phía sau, rầm rập ngã trên mặt đất.

Lũ ngư nhân rối loạn kêu những tiếng Chi Chi, âm thanh chói chói khó nghe vô cùng, nhưng hiện rõ lên vẻ kinh sợ. Chỉ thấy cơn lốc lại cuốn xoay thêm một vòng nữa tách đám đệ tử Phần Hương cốc cùng lũ ngư nhân ra thì đã từ từ dừng lại, tiếng gió rít cũng lắng xuống yên tĩnh, cơn bão dần dần tan đi, hiện ra bóng dáng thân hình của một vị lão nhân vận áo màu tro.

Tất cả đệ tử Phần Hương cốc nhất thời kinh ngạc, lần lượt quì rạp xuống đất, hướng về vị lão nhân cung kính hành lễ :”Thượng Quan sư bá”.

Lữ Thuận cũng đáp xuống đất, đi về hướng ấy, nhìn qua vị lão nhân, cơ mặt khẽ giật giật rồi tạo nét cười trên mặt nói :”Thượng Quan sư huynh, việc nhỏ thế này, sao khiến kinh động đến nhân vật lớn như huynh ra tay?”

Lão nhân áo tro liếc nhìn hắn, lạnh lùng cười, nói :”Cốc chủ có lệnh, ta không tới cũng không được”.

Lữ Thuận nhất thời biến sắc.

Lúc này Lý Tuân cùng Yên Hồng cũng đã đuổi kịp đến nơi, từ không trung hạ xuống, Lý Tuân đi đến bên Lữ Thuận thấp giọng nói khẽ :”Lữ sư thúc, là Cốc chủ lệnh cho cháu đi mời Thượng quan sư thúc”.

Lý Tuân hắng giọng 1 tiếng, sắc mặt thay đổi thật khó coi, nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ quay đầu đi.

Vị lão nhân cũng chẳng buồn nhìn thêm hắn, chuyển hướng ra xem xét quang cảnh máu chảy thịt rơi tan tác trên mặt đất, sắc mặt u ám lại.

Lũ ngư nhân giờ đây đã đứng tùm vào 1 chỗ, ánh mắt đều chăm chăm hướng về lão nhân vận tro y nọ, như là giờ đây đã nhận ra Người, không hiểu vì sao, lũ ngư nhân cuồng chẳng sợ chết này, đối mặt với

lão nhân có vẻ tầm thường này lại như là khiếp sợ, nhất thời chẳng dám xông tiếp lên.

Lão nhân áo tro thu hồi ánh mắt, trầm giọng nói :”Tôn Đồ ở đâu?”

Vừa dứt lời, đã thấy từ trong đám đệ tử Phần Hương cóc một trung niên nam tử chạy ra, chính là người hôm nọ đi cùng Lữ Thuận, Tôn Đồ- người thông thạo tiếng nói của ngư nhân. Hắn chạy tới bên người lão nhân áo tro, sắc mặt cung kính, đáp:”Đệ tử đây”

Lão nhân quay ra nhìn hắn, thấy mặt mũi lấm lem, đầu tóc bần thiu, xem ra trong lúc giao chiến vừa rồi, người này đạo hạnh không cao, đã chịu không ít khổ sở, đau đớn, may là chưa chết, không thì người hiểu được âm thanh của ngư nhân cũng chẳng có nhiều.

Người bên nói :”Ngươi qua đây nghe lời bọn họ rồi dịch cho ta”.

Tôn Đồ cẩn trọng đáp tiếng đồng ý, đứng về 1 bên.

Lão nhân vận y tro nhìn về hướng lũ ngư nhân, cất giọng nói :”Lão phu là Thượng Quan sách, hãy cho 1 người ra để nói chuyện đi”.

Bên phía ngư nhân tất cả đều chấn động toàn thân, như là hiểu được lời Thượng Quan Sách vừa nói, không những thế cái tên này còn như là có ma lực đối với bọn chúng, qua đi 1 lúc, thấy 1 ngư nhân cao to lực lưỡng bước ra ngoài.

Thượng Quan Sách chăm chú nhìn hắn, rồi trầm trầm nói :”Ngươi biết ta chứ?”

Ngư nhân kia do dự 1 lúc,”Chích chích Chích Chích”nói liền mấy tiếng.

Tôn Đồ bên cạnh lập tức dịch lại nói :”Tất cả bọn họ đều biết “.

Thượng Quan Sách sắc mặt không gì thay đổi, nói :”Các ngươi vì sao mà tấn công vào sơn cốc chúng ta, lẽ nào định ý bên ta Phần Hương cóc nơi không người sao?”

Ngư nhân mặt hiện vẻ dữ tợn,”Chích Chích Chích Chích”bắt đầu nói liên tục, âm thanh như là tức giận.

Tôn Đồ vừa nghe vừa nói:”Bọn họ nói Tộc trưởng của chúng ta gặp gỡ với người bên Ngươi rồi bị giết, các Người chỉ nói tìm không được hung thủ, rõ ràng...rõ ràng là do các Người làm. Ngư nhân man tộc chúng ta tuy rằng không phải là đối thủ của các người, nhưng thà chết cũng phải báo thù cho Tộc trưởng!”.

Thượng Quan Sách nhíu mày nhăn trán, trong mắt hiện vẻ ưu tư. Người chính là một trong những người dẫn đầu của Phần Hương cóc, đạo hạnh cao thâm, hơn trăm năm trước trong trận giao tranh cùng với Nam Cương man tộc, Thượng Quan Sách đại pháp thần thông, trấn áp man tộc, từ đó danh tiếng lan khắp trong Nam Cương 36 man tộc. Hôm nay cóc chủ Phần Hương cóc Vân Dị Cương mời Người bao lâu nay không lộ mặt thế gian, cũng là vì lý do này.

Chỉ là Thượng Quan Sách cư ngụ tại Nam Cương đã lâu, đối với những man tộc giữa Thập Vạn đại sơn thì hiểu rõ không ai sánh bằng, nhất là đối với loài ngư nhân man tộc này, Người càng hiểu rõ bản tính hung ác, hơn nữa cái chết của tộc trưởng đối với chúng mà nói, là việc nhục nhã khôn cùng từ

trước chưa bao giờ có, nên chẳng ngại mà hôm nay toàn tộc không e ngại gì mà liều chết tất cả tại đây. Nếu như chỉ là 1 đạo tộc nào khác, Thượng Quan Sách tất nhiên không phải bận tâm, nhưng đã là Nam Cuong man tộc, trên bề mặt có vẻ tranh đấu lẫn nhau, nhưng thực chất bên trong các mối quan hệ lại phức tạp rắc rối, lại thêm trong trăm năm lại đây lại xuất hiện 1 nhân vật kiệt xuất, chỉ vì việc này mà kinh động đến người đó, e rằng kế sách trăm năm nay dự định của Phần Hương cóc không tránh khỏi ảnh hưởng.

Nghĩ đến đây Người liền lo lắng, Lý Tuân đứng bên cạnh thấy Thượng Quan Sách cúi đầu trầm mặc, bàn cất giọng hướng về Tôn Đồ mà hỏi:”Lúc ta rời khỏi đây tình thế chẳng phải đã ổn định rồi sao, 2 bên đối đầu, ngư nhân cũng không hề có ý động thủ, để đợi Cốc chủ chúng ta ra nói chuyện sao? Tại sao đột nhiên lại đánh nhau thế này?”

Tôn Đồ mặt nhăn mày méo, cười khỏ đáp:”Bọn đệ tử cũng lấy làm lạ. Vốn dĩ đang yên lành, tuy rằng có chút căng thẳng, nhưng đôi bên đều không có ý định tiếp tục động thủ, không ngờ phía ngư nhân tự dung có tiếng kêu thảm, bên ngoài có 1 ngư nhân không biết tại sao mà lại bị giết. Vậy là cả đám ngư nhân lập tức mất quàng đỏ, như là phát điên xông lên đánh ..”.

Thượng Quan Sách nghe đến đây, lập tức cất giọng hỏi :”Là do người bên ta làm ư?”

Tôn Đồ nhất thời cứng họng, đúng lúc này Lữ Thuận đứng bên cạnh lãnh đạm nói :”Lúc đó tất cả đều đang hỗn loạn, ai mà biết được?”

Sắc mặt Thượng Quan Sách chuyển sang lạnh lùng, đột nhiên cất cao giọng, hướng về phía đệ tử Phần Hương cóc lớn tiếng hỏi :”Vừa rồi đối địch nhau, có ai động thủ giết chết ngư nhân?”

Người của Phần Hương cóc tất cả im lặng, người người nhìn nhau, qua nửa giờ mà vẫn không thấy ai đứng ra nhận.

Ngoài xa, ngư nhân lại 1 trận dao động, hiện rõ vẻ căm tức khôn cùng.

Thượng Quan Sách nhíu mày, nói với người dẫn đầu đám ngư nhân nói :”Ta đến xem xác của người kia”.

Nói rồi, cũng chẳng đợi tên ngư nhân trả lời, đi thẳng về bên ấy, sắc mặt ngư nhân liền thay đổi, nhưng nhìn thấy thần thái Thượng Quan Sách, cũng quay lưng dẫn Người đi tới 1 góc bên cạnh, rồi chỉ vào xác của ngư nhân, ”Chi Chi”nói mấy tiếng.

Lúc này Lữ Thuận, Lý Tuân, Tôn Đồ cùng mọi người cũng đã đến sau lưng Thượng Quan Sách, Tôn Đồ thấp giọng nói :”Người chết chính là ngư nhân này”.

Thượng Quan Sách đứng sát vào bên cạnh tử thi, xem xét tỉ mỉ, sắc diện dần dần khó coi, qua 1 lát rồi lẩm nhảm tự nói :”Lợi hại, lợi hại”.

Lý Tuân đứng sau lưng Người, cũng nhìn về phía tử thi, không tìm nổi cau mày, chỉ thấy trên tử thi ngư nhân vẫn còn nắm chặt 1 thanh đao, nhưng trên cổ thì đầu đã không còn, ngay phí trước không xa thì là nguyên cái đầu cá, có lẽ là của người này.

Ngư nhân đã bị đúng 1 lưỡi đao nhanh gọn chém bay đầu đi.

Ánh mắt Lý Tuân lại lướt về trên cổ tử thi, thấy vết thương bằng phẳng trơn láng, rõ ràng đã trúng 1 nhát đao sắc nhọn chí mạng.

“Ồ!”, đột nhiên Lữ Thuận đang đứng bên cạnh kêu lên 1 tiếng, bước về phía trước, quì xuống xem xét chăm chú tử thi ngư nhân, Thượng Quan Sách cau mày hỏi :”Chuyện gì vậy?”

Lữ Thuận nhìn 1 lúc, từ từ đứng lên, nhưng sắc mặt đã vô cùng xám xịt, trầm giọng nói :”Vết thương này cùng với vết thương mà tên hung thủ lưu lại trên ngư nhân tộc trưởng giống hệt nhau, bề mặt phẳng lì, cơ thịt như không chút rách nát, nhưng trên huyết quản không hiểu tại sao, lại dây chút dịch màu tím”.

Tất cả mọi người đồng thời kinh ngạc, thay nhau xem xét, quả nhiên đúng như lời Lữ Thuận vừa nói.

Thượng Quan Sách rung tim chấn động, chốc lát quay đầu, mắt sáng lấp lánh.

“Hung thủ vẫn còn nơi đây!”.

Ánh mắt Thượng Quan Sách sắc như ánh đao, vị lão nhân trông rất bình thường giờ đây toàn thân đột nhiên tỏa ra 1 ánh sáng nhọn hoắt không ngờ. Người lần lượt hướng về xung quanh từng người từng người một chăm chú, không một ai dám trực diện nhìn thẳng vào ánh mắt của Người.

Cả không gian lại đột nhiên trở nên tĩnh mịch, chỉ có ngọn gió đêm không biết từ đâu thổi tới, lách qua những tán lá cây trên cao, phát ra những tiếng lạo xạo lạo xạo.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 113

Dị thú

Huyền Hỏa Đàm.

Tuy là cửa gỗ, nhưng đụng tay vào vẫn có cảm giác rất nặng nề, tới khi Quỷ Lệ dụng lực, phiến cửa dày nặng trên Huyền Hỏa Đàm phát ra một tiếng "cách" sắc gọn, từ từ mở xuống.

Bên trong cửa, một đạo hồng quang lọt lọt chiếu ra, không khí xung quanh phảng phất lại bốc lên cao vài phân, cực kỳ khô nóng.

Quỷ Lệ nhíu nhíu mày, trán lấm tấm mồ hôi, trong tâm chợt nhớ lại hồi nãy nghe nói lão giả họ Thượng Quan không ngờ đã trần thủ ở nơi nóng bức này gần trăm năm, thật không biết lão làm sao mà chịu được.

Trong Huyền Hỏa Đàm không sáng gì, trừ một tia hồng quang không biết từ đâu chiếu đến, tựa hồ chỗ nào cũng u ám, thật không xứng hợp với khí nóng tàn khốc xung quanh. Quỷ Lệ đứng ở ngưỡng cửa, trầm ngâm một hồi, chung quy cũng cất bước tiến vào.

Lại nghe một tiếng "kẹt", cửa gỗ nhẹ nhàng đóng lại.

Quỷ Lệ hít một hơi dài, trấn định tâm thần, bắt đầu quan sát đánh giá bốn bề. Tế đàm này xem ra cũng tương đương so với dáng vẻ bề ngoài, mặt trong quả nhiên là một điện đường cực lớn, cao khoảng năm trượng, toàn điện đường hình tròn, tường vách cũng hết như mặt ngoài, đều làm bằng thứ nham thạch đỏ choét, không có trang sức điêu khắc gì, thô sơ không chút hoa lệ, nhưng bên dưới bối cảnh rộng rãi to lớn đó, không ngờ lại có một thứ uy thế hoành tráng khôn tả, khiến người ta cảm thấy chỉ có khung cảnh bài trí này mới là cảnh giới thật sự tối cao của kiến trúc.

Rất mau chóng, Quỷ Lệ phát hiện ánh sáng đỏ tản phát toàn đại điện vốn đều là bắt nguồn từ trung ương của đại điện. Càng đến gần trung ương đại điện, xung quanh càng sáng ngời, từ đằng xa nhìn lại, dưới sự áp đặt của đạo hồng quang đó, phảng phất ở giữa đại điện là một đống lửa ngùn ngụt thiêu đốt. Quỷ Lệ nhìn "đống lửa" đó, hồng quang nhẹ nhẹ chiếu đến, ánh vào mắt hắn, cũng rọi lên Tiểu Hôi trên vai hắn.

Trong tròng mắt của một người một khi đồng thời giống như bị nhuộm đỏ, ẩn hiện có ngọn lửa đỏ chói thiêu cháy.

Đuôi Tiểu Hôi hơi vẩy vẩy, tựa như cũng có gì bất an, kêu lên nho nhỏ một tiếng.

Quỷ Lệ cất bước, hướng về phía "đống lửa" ở giữa đại điện từ từ bước tới.

Càng lúc càng tiếp cận "đồng lửa", không khí xung quanh càng phát nóng, giờ này phút này, cơ hồ không khác gì đặt mình sát cạnh dung nham. Trong đầu Quỷ Lệ không biết sao lại đột nhiên nhớ tới một chuyện cũ đã quên từ rất lâu rồi --- bên dưới hỏa động, có một cái hồ nham tương còn nóng rát hơn cả bây giờ, một cặp hồ yêu đã thả mình vào hồ tự tận...

Ý niệm đó vừa thoáng qua, còn cách trung ương đại điện còn chưa tới một trượng, hấn đột nhiên dừng bước. Tiểu Hôi quay đầu nhìn chủ nhân của nó.

Chỉ thấy Quỷ Lệ nhíu mày, mục quang từ đồng lửa thu về, nhìn mặt đất.

Dưới chân Quỷ Lệ, trên mặt đá xuất hiện vết khắc cỡ đầu ngón tay, trải dài ra hai bên, nhìn cong queo tuyệt không thẳng thớm hoàn chỉnh. Chỗ đằng trước Quỷ Lệ một thước cũng có vết khắc cỡ đầu ngón tay như vậy, nét bút như rồng rắn trên khối đá đỏ choét cứng ngắt, hợp thành một bức đồ án to khoảng một thước.

Đó là một vị thần!

Một vị thần Quỷ Lệ trước đây chưa từng gặp qua, chưa từng nghe tới.

Vết khắc sâu hõm trên sàn từ từ trải dài tới, mấy góc cạnh chỗ nào cũng có thể thấy dấu tích năm tháng mài mòn, chứng tỏ những đồ án này đã tồn tại từ lâu lắm rồi, để lộ nét thô lương bị bỏ rơi.

Đỉnh đầu của vị thần không có tóc, lại có sừng hơi cong cong như sừng dê, mặt mày không khác người mấy, chỉ là bên dưới đôi tròng mắt trống rỗng âm trầm, trong miệng rõ ràng là răng nanh sắc nhọn. Người điêu khắc thậm chí còn khắc thêm mấy điểm nhỏ xíu bên cạnh răng nanh, như là máu tươi đang rỉ rơi, càng làm tăng thêm mấy phần hung dữ đáng ác.

Thân người vị thần đó lại gần như khác hoàn toàn với người thường, thân trên trắng kiện như hổ báo không ngờ có tới bốn cánh tay, một tay cầm đao, một tay khiêng mộc, hai cánh tay còn lại, một tay nắm giữ một người đang đau đớn quần quai, mặt mày người đó như đang kêu la thất thanh, tay kia dịu dàng nâng nhắc một vật, vẫn còn thấm đẫm máu tươi lắt rắt, là một trái tim người.

Vết khắc vụng về cũ kỹ đến đó đột nhiên biến thành liêu lĩnh phần hậu, lực đạo đó, niềm thống hận trong thâm tâm đó giống như thỉnh linh bùng nổ. Quỷ Lệ không ngờ đã cảm thấy sự điên cuồng nguyên thủy không thể tưởng tượng nổi bốc lên ngùn ngụt từ vết khắc đó.

Vết khắc hòa hoãn trong nháy mắt biến thành kịch liệt, lướt bay từ thân trên xuống dưới, thân dưới của vị thần hung ác đó hòa thành một thể, hóa thành ngọn lửa bùng bùng thiêu đốt. Ánh lửa loang loáng chiếu rọi, khoe miệng vị thần tựa như cũng đang hé một nụ cười tàn độc, phảng phất như muốn phá đất trời dậy!

Quỷ Lệ hít một hơi sâu, cơ hồ cho là người điêu khắc và người kiến tạo ra tòa tế đàn này là một. Không tưởng được thế gian này còn có một thợ nghề khéo tay như vậy, không ngờ còn có một thiên tài về Quỷ Phủ Thần Công như vậy!

Một bức đồ khắc, phảng phất đã chiếm hết uy vũ của tạo hóa!

Vết khắc còn trải rộng tới dưới sàn, Quý Lệ như mất tự chủ cứ lần theo, dần dần phát hiện thần tượng thứ nhì, thần tượng thứ ba, cuối cùng, sau khi đi vòng quanh đồng lửa ánh đỏ, hần tổng cộng đã phát hiện dưới đất có khắc tám đồ tượng thần. Không cái nào giống cái nào, nhưng Quý Lệ cơ hồ có thể khẳng định những tượng khắc dưới sàn hoàn toàn đều là hung thần.

Trong những đồ tượng đó, người hoàn toàn là vật tế phẩm của những vị thần kia, hình như là đồ ăn. Nội trong toàn tòa đại điện, lúc này đầy dẫy sát khí, tựa hồ khi những đồ tượng bị phát hiện, trong chốn u minh có hung vật gì đó gầm gừ khe khẽ.

Bên ngoài những đồ tượng hung thần đó còn có một vết khắc bao bọc toàn bộ vào trong, lại không phải là một vòng tròn hoàn chỉnh, lúc thì uốn cong vào trong, lúc thì bẻ lượn ra ngoài, Quý Lệ nhất thời cũng không thấy rõ lắm.

Lúc này, hần đã vòng trở lại trước đồ án hung thần đầu tiên, sau khi chăm chăm quan sát vị thần hung ác đó, hần ngẩng đầu lên, trước mắt lại xuất hiện "đồng lửa" bùng cháy.

Bất chợt, trong đầu hần "vù" một tiếng, tựa hồ có gì đó dâng trào, một niềm khát vọng, niềm khát vọng của Phệ Huyết, tràn ngập trong đầu một cách quá quen thuộc. Cơ hồ cùng một lúc, những đồ tượng hung thần xung quanh đột nhiên như sống dậy, thấp thoáng đang di động trước mắt hần.

Phệ Hồn ẩn tàng bên tay, chiếu thấu qua ống tay áo, dần dần bắt đầu sáng lên.

Hồ hấp của Quý lệ từ từ biến thành trầm trọng, hần nghiêm trọng nhẫn nhịn, cố gắng trấn định tâm thần, sau đó từ từ bước tới đồng lửa ở giữa.

Chỉ là, hần lại quên không nhìn con khi Tiểu Hôi trên vai hần.

Trong đôi mắt khi, giờ đây ánh kim quang lại xuất hiện, nhưng đằng sau sắc vàng lại lấp lánh càng nhiều ánh đỏ hơn, cứ như màu Phệ Huyết cuồng loạn trong mắt Quý Lệ, từ từ chói lòa, tràn ngập trong mắt.

Khoảng cách một trượng không xa gì, Quý Lệ rất mau chóng tiếp cận chỗ phát xuất ra hồng quang ở giữa đại điện.

Tới lúc đó hần đã phát hiện tám vị thần khắc trên đá vốn vây quanh nơi phát ra ánh sáng đó, hơn nữa đầu của các vị thần đều quay nhìn về hướng đó. Bây giờ nhiệt độ xung quanh đã nóng bức vô cùng, nếu là người tầm thường, sợ rằng có muôn thở cũng không còn thở được nữa.

Quý Lệ ráng nhẫn nhịn đè nén luồng xung động xông lên từ Phệ Huyết, băng xuyên hồng quang, nhắm hướng nơi xuất xứ mà đi tới xem.

Một vật giống như một cái giếng đá, trên nhẵn nhụi dưới gồ ghề, xuất hiện giữa trung ương đại điện. Cao ba thước, đường kính không tới hai thước, cũng giống như loại đá dưới sàn, đều là dùng thứ nam thạch màu đỏ.

Nhưng bên trên miệng giếng trơn láng lại có một khối kỳ thạch trong ngần tinh oanh như thủy tinh, nhìn tựa hồ có hình tròn, nhìn kỹ mới phát hiện bên trên lại có vô số mặt cắt, lớn có nhỏ có, ánh sáng chói

lợi vô bì lưu chuyển trên cái lồng phủ trùm đó.

Hồng quang không ngừng bắn ra từ trong giếng, sau khi xuyên qua khối kỳ thạch như thủy tinh đó, ánh sáng bị chiết xạ lớp lớp, nhìn tựa hồ như có huyết mạch li ti trôi chảy bên trong. Những quang tuyến đó ngưng tụ thành một cụm sáng màu đỏ khoảng ba thước bên trên kỳ thạch, chính là "đồng lửa" thiêu đốt mà hồi nãy Quý Lê đứng đằng xa nhìn thấy, nơi xuất xứ của ánh sáng trong toàn đại điện cũng chính là từ đó phát ra.

Thấy kỳ cảnh thần kỳ thần bí đó, Quý Lê chậm chậm bước tới gần miệng giếng, đến sát khối kỳ thạch trong suốt sáng lạn, nhìn xuống dưới.

Tình cảnh đã từng gặp trước đây in hằn lên tầm mắt của hắn. Nham tương sôi sục gầm gừ từ bên dưới, giống như thủy triều biển cả giận dữ, không ngừng trào dâng lại lặn lùi, nham tương bắn tóe lên vách nham thạch cứng vững, tí tách vang vọng.

Tòa Huyền Hỏa Tế Đàm này không ngờ lại xây bên trên miệng núi lửa phảng phất như muốn phún vỡ. Trong lòng Quý Lê không khỏi kích động, bất giác mắt tự chủ nắm chặt quyền đầu, cả hô hấp cũng càng trầm trọng hơn. Từ sau khi tiếp cận những hình khắc hung thần trên sàn đá, hắn phảng phất đã bị những đồ tượng chưa từng nghe tới chưa từng thấy qua đó dụ dẫn sự hung bạo trong thâm tâm, có lẽ những vị thần đó căn bản là tà thần của hung tàn. Phệ Huyết sát ý trong lòng hắn càng lúc càng mạnh mẽ, nhưng kỳ quái là thần trí của hắn không ngờ còn có thể bảo trì sự tỉnh táo, toàn thân chưa bị hãm nhập vào cơn cuồng loạn.

Chỉ là người hắn tuy tỉnh táo, nhưng luồng khí hung bạo cường liệt bị đè nén bên trong càng làm cho thân thể hắn đau đớn ghê gớm. Nếu có người đứng kề bên, có thể thấy liên ánh đỏ trong tròng mắt của Quý Lê đã quá thịnh, cứ như là ác quỷ.

Lúc Quý Lê gắng hết sức chống đối, Tiểu Hôi trên vai hắn lại đột nhiên "chep chep" hai tiếng, không ngờ đã nhảy xuống, hạ mình ngay trên khối kỳ thạch kia.

Quý Lê thất kinh, trong khối kỳ thạch kia ẩn hiện có ánh đỏ màu máu lưu chuyển, cho dù hắn đã tu tập Ma giáo Thiên Thư lâu năm cũng cảm thấy tà lực trong đó không phải là tầm thường, vội thò tay ra cản lại, miệng vội la lên: "Tiểu Hôi, cẩn thận!".

Nhưng Tiểu Hôi nhảy xuống quá đột ngột, Quý Lê phản ứng hơi trễ, cái chộp đó rơi vào khoảng không. Chỉ thấy Tiểu Hôi vờn duỗi thân thể giữa không trung, đôi mắt vẫn lấp loáng ánh đỏ như Quý Lê. Trong nháy mắt Tiểu Hôi đã hạ mình trên khối kỳ thạch, phát ra một tiếng "cộp" khe khẽ.

Liên lúc đó, hồng quang từ trong giếng núi lửa chiết xạ tầng tầng chiếu thấu qua kỳ thạch từ trong miệng núi lửa bị Tiểu Hôi che chắn dưới mình, cơ hồ cùng một lúc, cụm hồng quang giữa không trung ngưng tụ lại thành một vòng sáng màu đỏ như một đồng lửa vì vậy mà mất đi chốn xuất xứ, lập tức biến mất.

Đột nhiên, toàn thể giới phảng phất đã an tĩnh trở lại.

Chỉ vừa chớp mắt, toàn đại điện của tế đàn đã hoàn toàn mất đi ánh sáng, bóng tối bao trùm khắp nơi.

Quý Lệ lắng dịu hơi thở, ngưng nhìn Tiểu Hôi.

Trên khối kỳ thạch đó, tựa hồ tạm thời không có gì xảy ra. Hồng quang chiết xạ từ trong giếng bị thân Tiểu Hôi che chắn, chiếu lên da bụng nó, mắt hút tại đó.

Ánh đỏ như máu tươi lưu chuyển, hơi lấp loáng trên người nó. Thân thể Tiểu Hôi từ từ bắt đầu phát ra thanh âm giống như là tiếng đầu xương và khớp xương cọ sát vào nhau rợn tai.

Rạo rạo, rạo rạo...

Quý Lệ bước tới một bước, ngưng thị nhìn Tiểu Hôi, trong lòng thấp thoáng có chút dự cảm bất hảo.

Tiểu Hôi chậm chậm quay đầu lại, đôi mắt không ngờ đã hoàn toàn biến thành một màu đỏ, một màu đỏ chói ngời bắt mắt giữa bóng tối!

Thêm một khắc nữa, dị biến đã phát sinh!

Trong đại điện, nơi sâu kín nhất bị bóng tối bao phủ, bỗng có một tiếng hú tru thê lương phiêu phiêu phưởng phưởng truyền tới. Những tấm sàn đá khắc tượng hung thần vây quanh bọn họ đồng thời phát ra ánh sáng màu đỏ, từng cái từng cái sáng ngời lên.

Tới lúc bức khắc hung thần thứ tám đã chiếu sáng lên, tiếng hú tru thê lương lát phát trong đại điện đã chuyển thành ác liệt, tràn ngập không gian. Không biết bắt đầu từ khi nào, trên đại điện rắn chắc kín kín mít mít đã bắt đầu có gió xoay vùn không ngưng.

Quý Lệ bỗng Tiểu Hôi dậy, ôm vào người. Cơ hồ cùng lúc đó, một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, tất cả các bức khắc trên đá tỏa sáng, trong tích tắc hồng quang đã hợp thành vật hữu hình, đờng đờng bốc lên từ trên những phiến đá khắc hung thần, đồng thời bảo trì đúng hình dạng của những phiến đá đó, hồng quang ngưng tụ tạo thành một mặt phẳng giữa không trung.

Từng hung thần nối tiếp hung thần ngưng tụ ánh đỏ giữa khoảng không, Quý Lệ giờ phút này chung quy cũng đã nhìn thấy rõ bức khắc cong queo không thẳng thóp bao bọc quanh những vết khắc hung thần.

Đó là một đồ tượng ngọn lửa khổng lồ, bao bọc hết những hung thần kia vào trong, cuồng phong càng lúc càng thổi rát, vòng sáng quý dị kia từ từ thẳng lên cao, trong chốc lát đã cao quá đầu Quý Lệ, ngưng lại ngay bên trên hần và Tiểu Hôi.

Quý Lệ ngẩng đầu lên nhìn, lòng bàn tay bắt tri bắt giác đã toát mồ hôi lạnh.

Những hung thần hình dạng đánh ác giờ như đã sống lại hết, đang ngửa mặt cười lớn giữa ánh sáng huyết hồng giống như ngọn lửa khổng lồ. Giờ này phút này, bóng tối trong đại điện đã bị khu trừ hết từ sớm, chỗ nào cũng bị vòng sáng chói lòa đó chiếu rọi.

Vòng sáng bắt đầu từ từ xoay chuyển, tốc độ từ từ gia tăng, cả ngọn gió trên đại điện cũng càng lúc càng cấp tốc. Quý Lệ lọt vào giữa trung tâm của cơn gió dữ đó, y phục trên người phân phật âm vang, sắc mặt cũng dần dần tái nhợt.

Chỉ là hần vẫn không có bất kỳ động tác gì.

Luồng hơi quý dị trong không khí càng lúc càng nặng nề, giữa tiếng gió sắc bén tấn tốc tựa hồ đã bắt đầu pha lẫn tiếng cười thần bí hung ngoan, như ác quỷ chón cừu u trong truyền thuyết đã lên đến nhân thế.

Vòng sáng màu đỏ chung quy đã bốc đến khung đỉnh, bản đá mộc mạc không kiểu cách bên dưới xoay chuyển càng lúc càng mau lẹ, ánh sáng đỏ chia nhau quất xuống như mưa, giống như một trận mưa máu rắc rơi trong địa ngục.

"Oành!".

Sau khi xoay vùn nhanh đến mức cơ hồ không theo nhìn được nữa, đột nhiên, vòng sáng màu đỏ ngưng lại đột ngột, ngưng hoàn toàn mà không có tới một chút chỉ điểm báo trước. Một khắc sau, phía trên đồng lửa màu huyết hồng đỏ, bản đá không lồ như bị hiệu triệu dời mở, lấy đồ tượng ngọn lửa làm trung tâm mà thụt ra bốn phía.

Giữa hồng quang màu máu, hai tia mục quang nóng bỏng ngời lên.

"Huuuuú...".

Một tiếng gầm trầm lắng từ trong hồng quang trên không truyền ra, trong tích tắc toàn tòa đại điện tựa hồ như run rẩy, các vị thần liền cùng nhau reo hò!

Một vóc dáng khổng lồ mang theo sức nóng không thể tưởng tượng nổi, toàn thân trên dưới như một ngọn lửa thiêu đốt, một con cự thú từ bên trên phóng thẳng xuống.

Tròng mắt Quý Lệ liền co thắt lại, ấn chân dụng lực, Phệ Hồn thanh quang mãnh liệt, toàn thân phóng vụt ra sau, tránh khỏi cái phóng xuống như làn chớp đó.

Con thú khổng lồ có ngọn lửa phừng phừng vây quanh phần nộ hú lên, từ từ quay đầu lại, nhìn Quý Lệ. Không biết tại sao, Quý Lệ đột nhiên cảm thấy trong miệng khô quéo lại.

Cũng như những hung thần kỳ quái kia, hắn cũng chưa từng gặp qua, thậm chí cả trong sách cũng chưa từng thấy có ghi chú về thứ dị thú lửa này. Thân thể khổng lồ cao chừng mười trượng, bốn chân cường tráng, lại thêm vuốt bén cực kỳ sắc nhọn, mỗi khi di động là lưu lại dấu vết vuốt trảo sâu hoắm trên sàn đá nham thạch đỏ choét cứng cõi.

Trên cái đầu kèch xù có một cái miệng to như một cái chậu máu đầy răng nanh, trong hai hốc mắt tròn không thấy mắt, mà chỉ thấy hai cụm lửa đang bùng cháy. Hơn nữa, trên mặt ngoài thân thể khổng lồ của con dị thú đó, không ngờ chỗ nào cũng đều là ngọn lửa ngùn ngụt thiêu đốt, phảng phất ngọn lửa là một bộ phận của thân thể. Còn chưa tới gần, từ xa xa đã bị luồng nhiệt khí kinh hồn đó chèn ép đến mức vô phương chịu đựng nổi.

Đạo hồng quang giữa không trung ngưng tụ thành đồ tượng ngọn lửa khổng lồ, giờ phút này tựa như cũng đã bị lực lượng kỳ diệu gì đó thao túng kéo xuống, đứng ngay sau lưng con dị thú, chậm chậm xoay vùn. Tất cả những tà thần bên trên tựa hồ cũng như con Hỏa Diễm Dị Thú này, hung ác dõi nhìn một người một khi đã quấy nhiễu chón thần linh.

Tiểu Hôi bị Quỷ Lệ ôm chặt trong lòng, nhưng ánh mắt lại chăm chăm nhìn dị thú kia, ánh đỏ trong tròng mắt không yếu mà lại càng hung mãnh.

"Huuuuú...".

Hỏa Diễm Dị Thú lại rống lên một tiếng, lại phóng qua. Quỷ Lệ lần này không tránh né, trên sự thật thân thể con dị thú lửa đó quá lớn, cả đại điện rộng rãi cũng không còn dư lại bao nhiêu chỗ khi nó đứng lên.

Chỉ thấy Phệ Hồn như bị một bàn tay vô hình thao túng, bay đến trước người Quỷ Lệ. Quỷ Lệ sắc mặt âm trầm, đặt Tiểu Hôi lên vai, liền áp song thủ quăng Phệ Hồn Bồng lẳng không cấp tốc, trên Phệ Huyết Châu đằng trước Phệ Hồn liền hiện ra một đồ án bát quái, trong nháy mắt đã phóng to ra, nhắm con Hỏa Diễm Dị Thú mà bay tới.

Tích tắc sau, con dị thú và Bát Quái Phù do Quỷ Lệ tế khởi đã đụng vào nhau.

Lúc này nếu Thanh Vân Môn có ai ở đây, nghĩ nhất định sẽ la lên khen hay, đó chính là mật pháp kỳ diệu "Thái Cực Huyền Thanh Đạo" chính tông của Thanh Vân Môn.

Đạo gia chân pháp, uy lực tự nhiên không phải tầm thường, cái phóng người của Hỏa Diễm Dị Thú uy lực vô biên, không ngờ bị hấn cứng cõi ngăn chặn, thân thể khổng lồ cũng đã rơi xuống đất.

Nhưng cơ hồ cùng một lúc, một lực lượng to tát phản hồi quay trở lại, toàn thân Quỷ Lệ chấn động. Lực phóng của Hỏa Diễm Dị Thú không ngờ còn lợi hại hơn một cao thủ chân tu gấp mấy lần.

Hỏa Diễm Dị Thú tuy bị ngăn trở, nhưng lại thấy cái đầu khổng lồ quay phắt lại, lửa trong đôi mắt rùng rục, rõ ràng không bị thương chút nào, trái lại càng giận dữ hơn, lại rống lên một tiếng phóng qua. Vòng lửa khổng lồ sau lưng nó cũng từ từ xoay chuyển theo.

Quỷ Lệ nhíu mày, đang định xuất thủ, bỗng vai hấn nhẹ hẫng đi, Tiểu Hôi không ngờ đã phóng bay đi, rời khỏi người hấn, phóng thẳng về phía Hỏa Diễm Dị Thú.

Quỷ Lệ kinh hoàng hoảng hốt, thất thanh la lên: "Tiểu Hôi, không được...".

Hỏa Diễm Dị Thú thình lình thấy một vật phóng tới, cũng thất kinh, hét nhỏ một tiếng, thân người đang bay tới tạm thời dừng lại, muốn nhìn cho rõ vật kia rồi mới tính.

Chỉ thấy dưới ánh hồng quang, Tiểu Hôi đôi mắt đã hoàn toàn nhuộm kín một màu đỏ tươi đang phóng vào giữa khoảng không.

Lúc đó, thân thể so với Hỏa Diễm Dị Thú kia cơ hồ không đáng để nói tới đã phóng tới chỗ cao nhất, đột nhiên lẳng không ngưng hẳn lại.

Chừng như có cảm giác chớp mắt đó thời gian đã hoàn toàn tĩnh tại, cùng một lúc khi Tiểu Hôi đình trệ giữa không trung, tiếng rống rền trời của Hỏa Diễm Dị Thú hồi nãy còn đang vang vọng trong đại điện cũng bất chợt im ắng đi.

Rạo!

Một thanh âm sắc gọn từ từ phiêu phưởng. Giữa vô số tia sáng màu đỏ, một đạo ánh sáng màu vàng

hùng hực bốc lên.

Tiểu Hôi toàn thân giang rộng, hai mắt nhắm chặt, toàn thân trên dưới từ từ tản phát ánh sáng vàng lợt lạt, trông như Thần Phật! Giữa đôi mày, trên trán, một vết mờ mờ đột nhiên bắt đầu động đậy, sau một chốc, Tiểu Hôi chột ngẩng đầu, song thủ nắm chặt, ngửa lên trời rít lên.

Quý Lệ đứng đằng sau đang định xông tới, chột cũng ngưng bước, ngậy người nhìn Tiểu Hôi đang thay hình đổi dạng giữa không trung.

Vết mờ giữa hai hàng chân mày động đậy càng lúc càng kịch liệt, đột nhiên, Tiểu Hôi lại rít lên. Theo tiếng rít hung mãnh đó, phảng phất trong cõi u minh có tiếng reo hò, vết mờ nứt lộ, một đạo kim quang sáng lạn từ bên trong chiếu ngời ra.

Con mắt thứ ba!

Tam Nhãn Linh Hâu!

Tuyệt thế kỳ thú của vạn vật chi linh trong truyền thuyết, giữa đại điện như ngọn lửa đỏ, biến hình xuất hiện một cách oanh liệt!

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 114

Thiên Hồ

Hỏa Diễm dị thú ngẩng đầu nhìn Tiểu Hôi đang được bao bọc trong kim quang rực rỡ, đột nhiên gầm lên một tiếng, chốc lát nhiệt độ nơi đại điện tăng lên vùn vụt, như trong biển lửa.

Cùng với tiếng gầm, sự chú ý của dị thú chuyển từ Quỷ Lệ sang Tiểu Hôi, bốn chân đạp mạnh xuống đất, bất ngờ chồm tới, nhắm thẳng về phía Tiểu Hôi. Toàn thân dị thú hỏa diễm cháy bùng bùng, thậm chí hỏa diễm đồ thần bí xoay chuyển không ngừng chói lợi hào quang phía sau cũng phảng phất như ngọn lửa cháy sáng vô tỉ.

Hỏa quang bao trùm trời đất từ trên áp xuống, chốc lát vàng kim quang phát ra trên mình Tiểu Hôi bị ép xuống, hỏa diễm hùng hực bốc lên, nhìn như muốn nuốt chửng lấy Tiểu Hôi.

Ngay lúc cấp bách, một đạo thân ảnh chắn phía trước Tiểu Hôi, chính là Quỷ Lệ. Chỉ thấy hắn bay người lên cao, phiêu hốt trước mặt Tiểu Hôi, Phệ Hồn đen xì được chân pháp thôi trì, toàn thân sáng lên, phát tán lớp lớp ánh sáng huyền thanh, bên trong mờ mờ hiện lên các tơ máu.

Chốc lát đầu dị thú đã chồm tới trước mặt Quỷ Lệ, đối diện với quái vật hung hãn dũng mãnh, Quỷ Lệ thậm chí thấy rõ răng nanh nhọn hoắt trong cái miệng mở lớn như chậu máu.

Thâm thâm, hô hấp!

Trong lúc đầy trời hoa lửa bay lượn, một chữ phật gia chân ngôn bỗng xuất hiện phía trước Quỷ Lệ ba thước, lấp lánh kim quang. Tiếp đó, chỉ thấy mặt hắn ánh lên thanh khí, ngay khi móng vuốt khổng lồ của dị thú đánh tới chân ngôn, trong kim quang chân ngôn xuất hiện ánh xanh nhàn nhạt.

Từ khi Thanh Vân môn và Thiên Âm tự sáng lập đến giờ, “Đại phạm Bát nhã” cùng “Thái cực Huyền thanh đạo” hai đại chân pháp lần đầu tiên đồng thời thi triển.

Hỏa diễm đầy trời, như sơn như hải!

Dị thú gầm lên, vồ tới. Hỏa diễm cùng lực đạo kinh khủng ào ạt đánh thẳng vào chân ngôn, nháy mắt bùng phát lớp lớp quang huy chói lợi. Hỏa diễm như núi chớp mắt bật ngược lại, dị thú thân hình to lớn liên tiếp bị đẩy lùi, toàn bộ bên trong đại điện bị lực lượng vô hình chấn động rung rinh không ngừng.

Hỏa diễm dị thú rơi xuống đất, dường như ngạc nhiên, đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt như lửa cháy bùng bùng nhìn nhân ảnh trước mặt.

Chân ngôn kim quang từ từ âm đạm, theo đó tiêu tán, dần dần biến mất trên không. Thân hình Quỷ Lệ

hạ xuống, không tự chủ được hơi lão đảo một chút, mặt mày trắng bệch.

Phê Hồn chậm chậm bay xuống, lượn tới dừng lại trước mặt chủ nhân, đối diện với ánh hỏa quang ấy, vẫn mờ mờ phát xuất huyền thanh quang mang.

Miệng Quỷ Lệ hơi rút lại, cố gắng kiềm chế, nhưng chốc lát biến đổi, cuối cùng vai rung lên, ọe một tiếng phún ra một búng máu tươi. Máu tươi dường như biến thành một màn sương hồng, rơi nhẹ trước mặt hắn.

Như cơn mưa lạnh lẽo đau thương nhiều năm trước!

Từng giọt, từng hạt máu tươi vung lên cây gậy đen, cây gậy từng là “Thiên Hỏa Côn” bình tĩnh nhận lấy từng giọt máu, lặng lẽ hút vào thân bồng, chẳng để lại vết tích gì.

Trên Phê Huyết châu, hồng quang dần sáng lên.

Cảm giác băng lương lan ra khắp thân hình Quỷ Lệ.

Chốc lát, tính tàn bạo ẩn sâu cuối cùng đã không thể áp chế được nữa, Quỷ Lệ ngửa mặt lên trời hú dài, hai mắt đỏ quạch, chớp mắt ngàn vạn ý niệm chuyển qua trong đầu, máu tươi xương trắng bạt ngàn như ác mộng truyền đến, quẩn lầy hắn. Hai tay run run từ từ nắm chặt lại, phảng phất không thể nhẫn nhịn được, huyết dịch toàn thân sôi sục mùi máu tanh.

Đối diện hắn, tám đại hung thần bốc trên hỏa diễm đồ sau lưng dị thú cũng mờ mờ phát sáng, tựa hồ hưởng ứng với hơi thở đầy máu tanh chết chóc từ người hắn.

Quỷ Lệ lúc ấy, phảng phất hóa thân thành một hung thú tàn bạo, đối chọi nhau với hỏa diễm dị thú trước mặt. Bên trong đại điện nóng hừng hực, không khí xung quanh tựa như bị thiêu cháy.

“Grrrràmmmm!”

Đột nhiên, hỏa diễm dị thú gầm lên một tiếng, dường như lần đầu tiên cảm thấy vài phần bất an.

Tiểu Hôi trên không hạ xuống trước mặt Quỷ Lệ.

Con mắt trên trán lấp lánh kim quang, khắp mình Tiểu Hôi đồng thời phát ra âm thanh “răng rắc” như xương cốt va đập vào nhau. Kế đó, dưới mắt Quỷ Lệ và hỏa diễm dị thú, Tiểu Hôi bắt đầu biến đổi kỳ dị.

Thân thể vốn gầy gò ốm yếu bỗng nhiên nổi lên vô số cơ bắp cuộn cuộn, trong tiếng xương cốt va chạm răng rắc, thân hình Tiểu Hôi dần dần lớn lên. Lúc ấy, ai cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, con khỉ vốn cao chưa bằng nửa người, nhờ cơ thịt tăng thêm nhanh chóng và xương cốt phát triển vùn vụt, nháy mắt đã to lớn hơn Quỷ Lệ.

Từng cuộn từng cuộn cơ bắp ở tay, ở ngực và ở bụng nổi lên, đầu lớn ra, thậm chí trong miệng xuất hiện nanh dài nhọn hoắt, trắng óng, phát tán hàn quang lóng lánh, chìa ra ngoài.

Bàn tay vốn dùng để hái quả ăn, bỗng xuất hiện móng vuốt sắc nhọn.

Cuối cùng, sau khi lột xác biến thành hung thú đáng sợ cùng cực, cao lớn xấp xỉ hỏa diễm dị thú, Tiểu Hôi thông thả mở cặp mắt dưới con mắt thứ ba.

Mục quang hồng tươi khát máu, lẫn lộn trong kim quang, kỳ lạ vô cùng.

Không gian đại điện vốn rộng rãi, lúc này đột nhiên có hai quái thú khổng lồ, tức thì biến thành chạt chọi. Trong mắt Tiểu Hôi chạt chứa hung quang, trùng lên đối diện với hỏa diễm dị thú, miệng gầm gừ không ngớt.

Cái đầu to lớn của Hỏa Diễm dị thú từ từ chuyển động, nhìn vào hai mắt chỉ thấy bùng bùng lửa đỏ, chẳng biểu lộ dù chỉ một chút thần sắc. Nhưng có thể thấy được, đột nhiên đối diện biến đổi, xuất hiện một con khi hung hãn to lớn thì nó cũng có vài phần úy kỵ.

Tiểu Hôi bỗng gầm lên một tiếng, kim quang lấp lánh trong con mắt thứ ba đột nhiên ánh lên sắc vàng rực rỡ, một đạo kim quang phóng ra, Hỏa Diễm dị thú rống lên một tiếng, lùi lại tránh thoát.

Kim quang đánh vào mặt đất phía trước, ầm một tiếng lớn, tức thì trên nham thạch đỏ rực cứng rắn xuất hiện một hố lớn.

Không đợi Hỏa Diễm dị thú phản ứng, Quỷ Lệ đang đứng sau lưng Tiểu Hôi bay người lên cao, nháy mắt toàn thân bao bọc bởi vàng sáng kỳ dị, Phệ Hồn ma bỗng phía trước vù vù hướng tới Hỏa Diễm dị thú.

Gần như đồng thời, Tiểu Hôi cũng tấn công Hỏa Diễm dị thú.

Đột nhiên, ngay khi Quỷ Lệ, với mùi máu tanh chết chóc chạt chứa trong lòng, phải dùng toàn lực công kích dị thú trước mặt, Huyền Hỏa Giám trên tay phải dường như bỗng thức tỉnh, phát ra một luồng khí thuần dương hùng hực vô tỉ, mạnh hơn lúc trước rất nhiều, xông vào đẩy lui luồng khí bạo lệ của Phệ Huyết Châu trong kinh mạch trên thân thể hắn.

Thân hình Quỷ Lệ chấn động mạnh, sắc mặt lập tức trắng bệch, đang bay giữa không trung dường như một bị lực cực lớn đánh trúng, chỉ cảm thấy trong nháy mắt như có hàng vạn lưỡi dao sắc nhọn đâm vào thân thể. Lực thuần dương trong thân thể ấy, phảng phất bị luồng khí tàn bạo âm lương của Phệ Huyết châu tấn công, bỗng nhiên nhanh chóng chuyển thành ngọn lửa hùng hực, lan ra từng kinh mạch trong cơ thể hắn, cùng luồng âm khí lạnh lẽo của Phệ Huyết châu tranh đấu không ngừng.

Chớp mắt toàn thân hắn rũ xuống, cả thân hình không còn chút khí lực, từ trên không trung rơi mạnh xuống đất. Phệ Hồn đang bay nửa chừng bỗng không còn được chủ nhân điều khiển, tức khắc như có linh tính, bay ngược trở về, rơi “bộp” lên người hắn.

“Chi grrrr ....”, ba mắt của Tiểu Hôi đồng thời nhìn lại, miệng gầm lên một tiếng lớn, hiển nhiên không thể tưởng tượng vì sao hắn đột nhiên như vậy.

Gần như cùng lúc, Hỏa Diễm dị thú đối diện đồng thời hành động, trên hỏa diễm đỏ đang xoay chuyển phát sáng phía sau Hỏa Diễm dị thú, một trong tám hung thần đột nhiên sáng lên, liền đó Hỏa Diễm dị thú gầm lớn, chồm lên đánh tới. Hung thần sáng chói bỗng như vật sống, nhe nhanh múa vuốt xông đến. Tiểu Hôi gầm lên phẫn nộ, thân hình to lớn đột nhiên phóng lên. Hai quái thú khổng lồ ầm ầm húc vào nhau, rồi rơi mạnh xuống đất, cả tòa đại điện lúc ấy rung động không ngừng.

Hỏa diễm nóng rực như bài sơn đảo hải chớp mắt cháy tới, thân hình cường tráng của Tiểu Hôi vài chỗ bắt lửa, nhưng nó tựa hồ như chẳng cảm thấy đau đớn, móng vuốt vồ tới, đánh mạnh lên đầu Hỏa Diễm dị thú, nhưng cùng lúc ấy, bụng dưới của nó cũng bị đối thủ ngoạm trúng.

Hai cự thú đồng thời gầm lên đau đớn, chốc lát đã lại quần lấy nhau, thân hình to lớn biến thành núi lửa đáng sợ, mỗi đòn đánh mạnh là lại túa ra một trời mưa máu.

Quý Lệ vô lực nằm dài trên mặt đất, đột nhiên bị một cơn đau đớn cùng cực giằng xé, không thể động đậy, trước mắt chỉ thấy một màu đỏ của máu, nhưng chẳng hiểu vì sao, trong đầu hần đột nhiên thanh tĩnh lại.

Âm thanh đấu nhau bỗng lìa xa, cái hùng hực chói lọi của lửa đỏ phảng phất cũng ở tận chân trời, trong cơ thể, sự đau đớn vô bờ lớp lớp ăn vào từng phân da thịt. Trong huyết quang, mắt hần nhìn rõ hung thần sáng chói bị lực quý dị điều khiển nhe nanh đánh tới.

Nhưng, hần chẳng hề mảy may khiếp sợ!

Sát na ấy, kéo dài bao lâu?

Ranh giới sinh tử, người nghĩ đến điều gì?

Là cơn mưa đêm trên núi trúc nhiều năm về trước? Hay là thân ảnh nhợt nhạt bên mình lúc rơi xuống vực sâu không đáy?

Khi hoảng hốt nghĩ về quá khứ, chính là nụ cười u ám trong lần đầu gặp gỡ ...

Hần chậm chậm nhắm mắt.

Phải chết sao? Vậy là chết ư!

Cuộc đời này, thật quá mệt mỏi rồi!

Lúc ấy, một màn đen kịt vô biên kéo theo hung ý trùng trùng bao trùm lấy hần.

“Bình!”

Lực cực lớn ném thân hình Quý Lệ từ trên mặt đất thẳng lên trời, bay về phía sau, hung thần được tạo bởi ánh sáng cười dữ tợn bám lấy người hần, “rẹt” một tiếng, xé rách áo hần, há miệng đỏ như chậu máu cắn vào cổ Quý Lệ.

Tiểu Hôi đang đấu với Hỏa Diễm dị thú nghe thấy, quay đầu nhìn lại, hai mắt lập tức trợn tròn, khoe mắt rách ra, máu tươi nhỏ ròng rọc xuống mặt, tựa như cửu u ác quỷ, gầm lên một tiếng đau đớn.

Chẳng biết sức mạnh từ đâu, chỉ thấy hai mắt Tiểu Hôi đỏ quạch như máu, đột ngột quăng Hỏa Diễm dị thú sang một bên. Cùng lúc ấy, móng vuốt của Hỏa Diễm dị thú cũng xé ra một vết thương sâu hoắm trên bụng nó, máu tươi phun ra ào ạt.

Nhưng Tiểu Hôi chẳng thèm để ý đến vết thương trên mình, hướng về phía Quý Lệ, toàn lực phóng về.

Nam tử đang bị hung thần nhe nanh quần lấy ấy!

Lúc này phản chiếu trong tròng mắt đỏ như máu tươi của nó ...

Chỉ là cự li một thước, mà phải chẳng là ở tận chân trời?

...

Tiếng gió gào thét.

Hung ý trùng trùng.

Hàm răng nhọn hoắt của hung thần cắn lên cổ Quý Lệ. Tiểu Hôi đang ở ngoài mấy trượng, nghẹn ngào gào lên tuyệt vọng.

Một đạo hồng quang mờ mờ, đột nhiên xuyên thấu qua lớp áo lót bị xé rách. Chẳng hiểu vì sao, hung thần được tạo bởi ánh sáng bỗng toàn thân khựng lại, chẳng hề động đậy.

Huyền Hỏa giám!

Hỏa Diễm đồ cũ kỹ bao bên ngoài bởi vòng ngọc màu Bích Lục lúc này dần dần sáng lên, tỏa ra một đạo hồng quang, chiếu thẳng vào hung thần.

Dường như chẳng hề có ý phản kháng, hung thần mạnh mẽ đang nhe nanh bỗng kêu lên một tiếng, bị Huyền Hỏa giám như cá voi hút nước hút vào, nháy mắt là biến mất.

Chốc lát Tiểu Hôi đã phóng đến bên mình Quý Lệ, nhưng chưa kịp xem xét kỹ vết thương của hắn, sau lưng tiếng gió rít lên, Hỏa Diễm dị thú lại đã chồm tới.

Vết thương ở bụng Tiểu Hôi máu tươi chảy như suối, có thể thấy nó hành động đã có vài phần khó khăn, nhưng vô thức, Tiểu Hôi vẫn chắn phía trước Quý Lệ đang hôn mê bất tỉnh.

Hỏa Diễm dị thú bỗng nhiên dừng lại, cái đầu khổng lồ từ từ chuyển động, hai mắt như lửa đỏ bùng bùng dán chặt vào Huyền Hỏa giám trên tay phải Quý Lệ.

Hỏa Diễm đồ cũ kỹ, lấp lánh hồng quang mờ ảo, phảng phất như đang nói điều gì,

Tiểu Hôi cảnh giác theo dõi Hỏa Diễm dị thú.

Nhưng dị thú này đột nhiên biến thành cực kỳ cổ quái, tựa hồ chẳng thể tin nổi, nhìn Huyền Hỏa giám, rồi nhìn Quý Lệ và Tiểu Hôi, cái đầu khổng lồ chậm chậm lắc lư, như hơi phiền muộn, găm gù không ngừng.

Lát sau, có vẻ không cách nào kháng cự, Hỏa Diễm dị thú đột nhiên co hai chân trước, quỳ xuống, cái đầu to lớn hướng về phía Huyền Hỏa giám gật gật ba lần, liền đó gừ khẽ một tiếng, lửa đỏ toàn thân đột nhiên âm đạm, toàn bộ hỏa diễm dần dần biến mất, cuối cùng, toàn bộ thân thể cự thú cũng từ từ tiêu tán. Sau khi Hỏa Diễm dị thú biến mất, Hỏa Diễm đồ có tám hung thần ở trên không, cũng chậm chậm tiêu thất.

Cả đại điện đột nhiên yên tĩnh.

Toàn bộ hỏa diễm hung quang biến mất, đại điện lại được bao phủ bởi ánh sáng đỏ mờ mờ phát ra từ miệng núi lửa. Trên đỉnh đầu, nơi Hỏa Diễm dị thú vừa xuất hiện, lộ ra cửa động tiến vào tầng thứ hai.

Tiểu Hôi kêu khẽ một tiếng, thong thả ngồi xuống bên cạnh Quý Lệ, lặng lẽ nhìn chủ nhân, lát sau, lại nhìn vết thương lớn trên bụng mình.

Nó trầm mặc chờ đợi.

Cơn đau dần dần lắng xuống, bản năng sống kéo hẳn ra khỏi bóng tối.

Quý Lệ từ từ mở mắt.

Cơn đau quặn thắt như ngọn lửa vô hình thiêu cháy từng phân từng thốn da thịt trên thân thể hẳn, chẳng lưu lại dấu tích gì, nhưng làm gân cốt hẳn rã rời.

Hắn hít thở thật sâu, cảm giác băng lương từ tay truyền đến, “Thiên Hỏa côn” nằm cạnh, như bầu bạn với hẳn.

Thiên Hỏa côn ...

Hắn đột nhiên cười khò, bên cạnh truyền đến tiếng kêu “chi chi”. Quý Lệ quay đầu nhìn qua, Tiểu Hôi nằm phục cạnh hẳn đang tự nhìn người mình. Thân hình to lớn vừa rồi lúc này đã biến lại trở thành con khỉ nhỏ nép mình bên hẳn. Chỉ còn phần bụng dưới của nó bị máu tươi từ vết thương nhuộm đẫm và con mắt thứ ba lấp lánh kim quang trên trán là còn làm hẳn nhớ đến sự việc vừa phát sinh.

Quý Lệ bỗng mỉm cười, hướng về phía Tiểu Hôi, chậm chậm ngồi dậy, đưa tay vỗ vỗ nhẹ lên đầu nó. Tiểu Hôi nhe răng cười, kêu “chi chi” hai tiếng, giơ tay gãi đầu.

Ánh sáng hồng nhè nhẹ lưu chuyển trong đại điện chiếu lên thân ảnh bọn họ.

Quý Lệ ngấm ngấm tra xét toàn thân, chỉ cảm giác thân thể mỗi mệt, nhưng kinh mạch bên trong qua trận nội đấu bất ngờ ấy chẳng có gì đáng ngại. Chỉ là không hiểu được Huyền Hỏa giám ôn hòa thuận chánh tại sao đột nhiên biến thành cuồng bạo như vậy, nghĩ đi nghĩ lại, tựa hồ việc mình ở đây với hung thần pháp trận kỳ dị vừa rồi có chút quan hệ.

Quý Lệ chỉnh trang lại áo ngoài vừa bị xé rách, sau đó xé một mảnh vải, bồng Tiểu Hôi lên, cẩn thận băng bó vết thương ở bụng nó. Tiểu Hôi cúi đầu, con mắt thứ ba lấp loáng, nhìn trên bụng mình có một vật gì như dây lưng tròn tròn, kêu “chi chi” hai tiếng, bộ dạng dường như rất hiếu kỳ, tay rờ mó liên tục.

Khi ấy, thân thể Quý Lệ dần dần hồi phục, bồng Tiểu Hôi đứng lên, mắt nhìn bốn phía, chỉ thấy xung quanh đại điện bị rạch chằng chịt, dấu tích trận kịch đấu khắp nơi, không hiểu sao dấu vết chằng chịt trên mặt đất, trên tường lại chẳng có bao nhiêu. Vòng tròn trạm trổ hung thần dưới chân lúc này sống động như thật, yên tĩnh như đang chờ đợi bên dưới.

Hắn đứng trầm ngâm giây lát, nhất thời cũng không rõ đã ở Huyền Hỏa đàn này bao lâu rồi, nhưng hiển nhiên đến giờ kẻ trấn thủ nơi này là Thượng Quan lão giả vẫn chưa quay lại, thiết nghĩ y cũng biết Huyền Hỏa đàn có Hỏa Diễm dị thú trấn giữ nên mới dám ly khai.

Liền đó, ánh mắt của hẳn dừng lại cửa động trên đầu thông lên tầng thứ hai.

Hồng quang trong đại điện cũng mờ mờ chiếu lên, nhưng từ nhìn từ dưới, chỉ có thể thấy mỗi cửa động, xung quanh tựa hồ vẫn là một màn đen dày đặc.

Quý Lệ nhìn màn đen ấy, đột nhiên quay sang Tiểu Hôi nói: “Chúng ta lên xem thử! Được chứ?”

Tiểu Hôi trong lòng hẳn toét miệng cười.

Quý Lệ nhẹ nhàng vuốt ve đầu nó, sau đó xóc Tiểu Hôi lên vai, rồi hít thật sâu, toàn thân chậm chậm nhấc lên, rời khỏi mặt đất, bay về phía động khẩu ấy.

Hắn bay lên thật chậm, mười phần thận trọng, ai mà biết được trong tế đàn thần bí khó dò này rốt cục có quái vật gì thủ hộ hay không. Nhưng xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, hắn bay đến tầng thứ hai của tế đàn, cũng chẳng hề bị tấn công.

Trong tầng thứ hai của tế đàn ngoài trừ cửa động phát hồng quang nhàn nhạt, xung quanh toàn là một màu đen kịt, nhưng trong màn đen, lại có một vật phản tán ánh sáng mờ mờ.

Quý Lệ tiến về phía ấy.

Đó là một đài bằng đá cao nửa người, hình trụ tròn, cả khối đá này với nham thạch đỏ hồng xung quanh tuyệt không giống nhau, phát tán cảm giác lạnh lạnh, đồng thời, ánh sáng phát ra trên thạch trụ không ngừng biến đổi, lúc thì hồng lợt, lúc thì tím nhạt, lúc thì vàng tươi, lúc lại xanh lục, thật là đẹp mắt.

Trên bề mặt thạch đài, có một vòng tròn lõm xuống, bên cạnh khắc ba chữ ---

Huyền Hỏa giám!

Ánh mắt của Quý Lệ, vô ý nhìn lên tay phải, phía trong y phục rách nát, ẩn ẩn lộ ra hỏa diễm đỏ thô sơ của Huyền Hỏa Giám.

Hắn nhẹ nhàng tháo bảo vật ra, dừng mắt một lát, sau đó đem đặt vào giữa chỗ lõm, thật là vừa vặn.

Chốc lát, phía trên đầu truyền xuống một âm thanh nặng nề. Quý Lệ cùng Tiểu Hôi ngẩng đầu, chỉ thấy trong tiếng động nặng nề, phiến đá trên đầu chậm chậm mở ra, xuất hiện một thạch động.

Dường như cùng lúc, khí âm chung quanh chẳng hiểu sao đột nhiên lắng xuống, không khí vốn nóng khô chớp mắt biến thành lạnh như băng. Hồng quang mờ mờ chiếu vào, thậm chí có thể thấy được bên trong cửa động thông lên tầng thứ ba thổi xuống mờ mờ bạch khí lạnh giá.

Khí cực lạnh và cực nóng, bỗng nhiên đồng thời tồn tại trong Huyền Hỏa tế đàn này!

Quý Lệ cười nhạt, đưa tay lấy lại Huyền Hỏa giám trên thạch đài, bỏ vào bọc, không nói một lời, hướng về phía tầng trên bay tới.

Không khí xung quanh càng lúc càng lạnh, khí nóng từ miệng núi lửa bên dưới tựa hồ chẳng thể ảnh hưởng đến nơi này, cuối cùng Quý Lệ đặt chân lên nền của tầng thứ ba, bỗng phát giác dưới chân là một khối băng dày kết thành.

Nơi này chẳng có vật gì phát sáng, nhưng khi mắt Quý Lệ quen với môi trường xung quanh, liền phát hiện từng đợt ánh sáng lam nhàn nhạt chiếu ra từ góc tường.

Chỉ là không biết băng cứng ngưng kết bao nhiêu năm này, phỏng phát muốn nhấn nhủ điều gì.

Hắn chậm chậm bước tới, chân đạp trên băng truyền đi âm thanh ngân vang, phá tan bầu không khí trầm mặc bao năm.

Đột nhiên, giọng nữ trầm trầm mà chất chứa nghi ngờ, nhu hòa nhưng lạnh lẽo, cất lên từ bóng tối dày đặc: “Người không phải Thượng Quan Sách?”

Quý Lệ lập tức dừng lại, lát sau, ánh mắt hẳn nhìn chăm chăm vào nơi sâu nhất trong màn đen phía trước, chậm chậm nói: “Ta không phải?”

Thanh âm kia trầm mặc giãy lát, từ từ thốt: “Ngươi là ai?”

Quý Lệ hỏi ngược lại: “Thế ngươi là ai?”

Ánh sáng lam phát xuất từ băng đá xung quanh dường như lấp lánh, thanh âm của nữ tử ấy lắng xuống.

Lát sau, hai đạo ánh sáng mờ mờ, phảng phất như tròng mắt thâm thúy vô tận, lấp lánh tại nơi sâu nhất trong bóng tối, nhìn chăm chặp vào Quý Lệ và Tiểu Hôi trên vai hẳn.

Cuối cùng, lại dõng vào Phệ Hồn ma bồng trên tay hẳn.

“Con khi trên vai ngươi, có phải Tam nhãn Linh hầu chăng?”

Quý Lệ giật mình, không đáp, nhìn lại thấy Tiểu Hôi trên vai nhe răng hướng về phía sâu trong bóng tối kêu lên một tiếng, như để thị uy.

Nữ tử ấy cũng chẳng để ý, chậm chậm thốt: “Pháp bảo trên tay ngươi, có phải là “Phệ Huyết châu” cùng quý vật “Nhiếp Hồn”, dùng ma giáo “Huyết Luyện đại pháp” tạo thành chăng?”

Quý Lệ kinh hãi, tròng mắt thu lại.

Thanh âm nữ tử ấy phảng phất như cười nhẹ một tiếng, từ từ nói: “Nhiếp Hồn và Phệ Huyết châu đều là vật chí hung chí tà trong thiên hạ, nhất là Phệ Huyết châu, bên trong chứa tà lực bạo ác, vô hình xâm nhập hồn phách con người. Ta xem ngươi đạo hạnh dù không thấp, nhưng tà lực đã xâm nhập rất sâu, sớm muộn sẽ phát cuồng lên mà chết.”

Quý Lệ lạnh lùng thốt: “Ngươi rốt cục là ai?”

Nữ tử ấy chẳng lý gì đến hẳn, vừa nhìn vừa nói: “Con khi bên cạnh ngươi, mặc dù được xưng tụng là linh thú trong vạn vật, hơn nữa thiên nhãn đã mở, nhưng ta thấy trong thiên nhãn của nó, ẩn dưới kim quang là ánh hồng hung tợn, nhất định là do bầu bạn bên cạnh ngươi, bị tà lực của Phệ Huyết châu xâm nhập, có lúc cũng sẽ biến thành hung thú tàn sát sinh linh, có thể đổi tên gọi là ‘Tam nhãn Hung hầu’”.

Quý Lệ trong lòng kinh hoảng, nhất thời chẳng nói được câu nào. Kỳ dị trên thân thể Tiểu Hôi hẳn cũng dần dần nhận ra được một ít, nhưng hôm nay bị nữ nhân thần bí này nói ra rõ ràng như vậy, nhất thời trong lòng rối như tơ vò, đột nhiên thấy man mác.

Nhìn lại thấy Tiểu Hôi bộ dạng phần nộ, kêu lên một tiếng lớn, nhe nanh sắc nhọn hướng về phía bóng tối.

Nữ tử kia bỗng cười lên một tiếng, trầm trầm thốt: “Ngươi giận rồi à, ha ha, sao phải như vậy? Chúng ta đều là linh vật trời sinh, ngươi hiểu ta, ta cũng hiểu ngươi, ngươi sao lại phải tiếc nuối thế gian phần hoa nhân tình?”

Quý Lệ thu hồi tâm tư, trấn định tâm thần, ánh mắt dần dần lạnh lẽo, Phệ Hồn bên tay cũng dần dần phát ra ánh sáng huyền thanh, lạnh lùng nói: “Ngươi còn không hiện thân, đừng trách ta không khách khí!”

Nữ tử ấy hắng giọng một tiếng, nói: “Người không phải đệ tử Phần Hương cốc, bỗng nhiên có thể đến được tầng thứ ba của Huyền Hỏa tế đàn, quả nhiên có chút bản lĩnh. Thượng Quan lão quý chết rồi à? Bất quá y không ở đây, người mới có thể vượt qua “Bát hung Huyền hỏa pháp trận” do “Xích Diễm thú” thủ trì”.

“Không đúng!”

Đột nhiên, thanh âm của nữ tử ấy vút lên sắc nhọn, tựa hồ nghĩ đến việc gì, trong âm thanh bỗng có một chút kích động.

“Không phải, dù người đạo hạnh có cao, nhưng ngoại trừ Thượng Quan lão quý, toàn thiên hạ chỉ có ... chỉ có Huyền Hỏa giám mới có thể mở tầng thứ ba của tế đàn. Người, người có Huyền Hỏa giám?”

Nói đến khúc cuối, phảng phất theo thanh âm kích động của nàng, nháy mắt lam quang từ băng đá quanh người Quỷ Lệ đồng thời sáng hẳn lên.

Quỷ Lệ nhíu mày, nhưng chẳng phản ứng gì, hai đạo mục quang mờ mờ trong bóng tối đã dời đến góc Huyền Hỏa giám lộ ra trong bọc hắc.

Hỏa Diễm đồ cũ kỹ, như đang âm ỉ cháy.

“Huyền Hỏa giám!”

Một tiếng kêu dài sắc nhọn, thanh âm nữ tử chớp mắt vút lên, lẫn lộn vô số thống khổ, kinh nghi, bi thương, tuyệt vọng và một chút lạnh lẽo.

“Tại sao, tại sao Huyền Hỏa giám bỗng nhiên ở trên người người? Còn tiểu Lục? Tiểu Lục sao rồi...?”

Giọng nói sắc nhọn kéo dài, phảng phất như mất đi lý trí. Trên tầng thứ ba của Huyền Hỏa tế đàn thần bí, sâu trong bóng tối, bỗng nhiên lam quang sáng rực, vô số âm ảnh bay lượn dưới vàng sáng màu lam, dao động không ngừng trong không gian giữa bóng tối và ánh sáng.

Một thân ảnh, như từ vực sâu tăm tối bay ra, lại như từ nơi lạnh lẽo ngàn xưa tìm về, thân hình to lớn như yêu ma, vũ động giữa không gian.

Quỷ Lệ kinh ngạc lặng người, ngay cả nếu hắn gặp lại điều gì hung ác đáng sợ, hắn cũng chuẩn bị tâm lý kỹ càng. Nhưng khi hắn nhìn rõ thân ảnh trước mặt ấy, Hắn bỗng nhiên đứng lặng.

Hồi ức xa xưa đột nhiên dâng lên trong tâm trí, đầy tràn trong óc hắn, thậm chí Tiểu Hôi nhìn phía trước kêu thét lên hắn cũng chẳng nghe thấy.

Phía sau thân ảnh ấy, chín dải âm ảnh nhảy múa phảng phất như ác mộng.

Hắn chậm chậm, chậm chậm, nghẹn giọng thốt: “Cửu vĩ Thiên hồ!”

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 115

Bạch Hồ.

Thần châu hào thổ rộng lớn vô biên, ngoài con người hào xung là vạn vật chi linh còn có vô số sinh linh, cùng loài người sinh sống giữ không gian trời đất. Như gia cầm có gà vịt chó lợn, mãnh thú có hổ báo sài lang, cả thủy con người đều đã thấy quen.

Nhưng từ xưa đến nay, thế gian lại lưu hành lắm truyền thuyết kì vĩ, nơi thần châu bốn phương hoang vu hẻo lánh, nơi sơn cùng thủy tận, có linh thú từ thời thượng cổ, còn sót lại từ thủa hoang hồng, tàn hại nhân thế.

Trăm nghìn năm qua, vô số truyền thuyết thiếu niên vì nhiệt huyết cảm long tróc yêu mà trèo núi băng sông, không ngừng được mọi người bàn luận sôi nổi, truyền miệng cho nhau.

Trong lắm truyền thuyết đó, chủng tộc yêu hồ, không phải là những quái vật cực kỳ to lớn hung mãnh, ấy thế mà, không còn nghi ngờ, yêu hồ trong con mắt của thế nhân thực sự là cực kỳ thần kì, thần bí đến nỗi nhân gian cũng lưu hành một ít truyền thuyết để nói riêng về chúng.

Sánh ngang cùng Hắc thủy huyền xà, một loài thú to lớn cổ xưa, yêu hồ đã trở thành mục tiêu trong tim cho vô số thiếu niên muốn chứng tỏ thực lực tu hành, yêu hồ từ miệng con người truyền lại, thường có vài phần mờ mịt. Mặc dù, không ngừng có truyền thuyết về yêu hồ hại nhân lưu hành, nhưng so với lắm truyền thuyết quái vật khác thực sự là khác biệt, tộc yêu hồ lưu lại thường xuyên tại nhân gian, có chăng là cùng con người tương luyện, thật sự làm người nghe thấy phải hết hồn, trong lắm truyền thuyết yêu quái họa hại nhân gian, thì đây đúng là một quái sự đột xuất, phi thường.

Đương nhiên, những câu truyện này bắt quá chỉ lưu truyền giữa chốn phàm phu tục tử, thế gian trăm họ, còn trong mắt các bậc tu chân luyện đạo, được biết về loài hồ yêu nhất tộc, một chủng sinh vật, chẳng những cực kỳ thông tuệ, mà còn xảo hoạt vô cùng. Bọn này, so về lượng lực, đích thật thua xa Hắc thủy huyền xà vốn loài thượng cổ ma thú, điều này chắc chắn không có gì để bàn cãi. Ấy thế mà loài yêu này, gần như hiểu được tâm tính con người, thậm chí, có truyền thuyết còn lưu truyền rằng, khi tu hành đến một cảnh giới nhất định nào đó, loài nhất tộc hồ yêu này còn một khả năng kỳ lạ, có thể biến hóa thành con người. Bởi thế mà đã có không ít những câu chuyện mê tình mỹ nhân, yêu luyện được lưu truyền đến tận ngày nay.

Trong dòng tộc yêu hồ, còn phân ra thêm một chi hệ tối thông tuệ, tối thần bí. Truyền thuyết về bọn này dựa vào tu hành mà gia tăng đạo hạnh, sau một khoảng thời gian, từng ba cái đuôi sẽ không ngừng tăng

trường, một trăm năm đạo hạnh là loài ba đuôi được biết đến với tên gọi “yêu hồ”, sang đến một ngàn năm đạo hạnh đã chuyển sang loài “lục vĩ ma hồ” (chồn ma sáu đuôi), một khi đã hoàn toàn hiện đủ chín đuôi, sẽ là loài thể gian yêu vật đích thị vô thượng cảnh giới. Không ai biết đích xác ít nhiều phải tốn bao năm tu hành mới đạt thành cảnh giới. Tuy nhiên, cũng theo truyền thuyết mà rằng, pháp lực của loài hồ yêu này thật xứng thị là thần thông quảng đại, vượt xa cả thánh thần, loài tuyệt thế yêu vật với danh xưng “cửu vĩ thiên hồ”.(chồn tiên chín đuôi).

Chỉ là truyền thuyết thì thần kỳ, thái quá, thể gian hầu như chẳng được rõ ràng, những thế mà tận sâu tâm can Quỷ Lệ đã xem chuyện này quá đời thường. Cũng chẳng có gì, chỉ bởi độ mười năm về trước, bên dưới động Hỏa long, đã từng mục kiến cảnh quyên sinh của đôi tình nhân yêu hồ, lần đầu tiên trong đời đã công kích mãnh liệt vào niềm tin vững chắc của y mà từ trước giờ vẫn luôn nhất mực tin tưởng.

Cho đến nay, đôi khi thoáng hiện về trong những giấc mơ, dáng dấp bạch hồ vừa thê lương, vừa mỹ lệ, ảo não, mơ hồ.

Hàng hàng vệt vệt lam sắc âm u, vừa kiên ngạnh, vừa lạnh lùng, khối băng bền chắc chiết xạ ánh sáng khắp chung quanh, tầng tầng sáng tối soi rọi mãi cạnh bên tể đàn. Phía trước Quỷ Lệ cùng Tiểu Hôi, từ sâu trong bóng tối thâm thẳm, một sắc lam nhợt nhạt quái lạ chập chờn tỏa sáng, một tấm thân cực đại từ trong ấy dần dần bước ra.

Chính là bạch hồ, đích thị loài bạch hồ trường giả.

Quỷ Lệ kể từ khi sanh thời, thật đây lần đầu tiên trong đời được chứng kiến tấm thân bạch hồ to lớn. Cứ mãi đứng yên thế tần ngần mà quan sát, bạch hồ này thật to lớn hơn rất nhiều lần so với loài bạch hồ mà hắn đã từng biết. Dưới làn u quang mờ mịt, ấy thế mà tấm thân vẫn cứ sáng lên một màu lông trắng thật thuần khiết, thật vô cùng mỹ lệ, mịn màng như nhung mà mượt mà như lụa như tơ, loại tơ lụa tối hảo, tuyệt vời chỉ có tận vùng trung thổ.

Chẳng thể phủ nhận, loài vật này quá đẹp, khiến người ta không khỏi chăm chú mắt nhìn, chỉ có điều, đứng trước tấm thân đồ sộ như thế thì bất giác trong vô thức lại tồn tại một cảm giác rụt rè. Mà thật tình thì trong giờ khắc này đây, Bạch hồ lại đứng trong tâm trạng cực kỳ kích động.

Nguyên không gian tể đàn im ắng, phút chốc như bùng vỡ trước muôn vàn tiếng than khóc mãnh liệt của Bạch hồ. Được khám trên lớp da trắng ngần, đôi đồng tử thuần một sắc đen thâm thẳm, giờ phút này đây, nó chất chứa đầy cuồng phong, giận dữ.

Vàng lam quang vụt phát, nhóang càng sáng rực hơn, mà không biết từ khi nào đã vấy lên một trận phong cuồng. Gió vù vù làm thổi tung cả xiêm y Quỷ Lệ, bên Tiểu Hôi chợt vọng lên tiếng kêu cao vút, Bạch hồ càng thêm phần dữ tợn, tỏ ra điệu bộ hung ác vô cùng.

Thình lình, Bạch Hồ hét vang một tiếng, bất ngờ chân trước giơ lên, thân người phóng vút. Động tác vô cùng dứt khoát, Quỷ Lệ chợt cảm thấy, khoảng chu vi quanh khối băng kiên cố đó, đột nhiên lam quang

tỏa sáng, âm âm, ì ì , hai khối băng cực đại, to cỡ ba người đằng không mà tới, hung hung, ác ác lao đập thẳng vào người.

Quý Lệ chột cau mày, thanh phệ hồn trong tay y phát quang thanh sắc, đưa Quý Lệ cùng Tiểu Hôi lao vút về sau.

Ngay khoảnh khắc hai người vừa vụt mắt, hai tảng băng to lớn, kên có âm âm đâm thẳng vào nhau, thanh âm vang lên chói tai, đinh óc, ngay sau đấy hóa thành những mảnh băng nhỏ rơi rụng tóe tung.

Không đợi cho người ta kịp tiếp đất, từ chỗ ba tầng cao giữa tề đàn, kiên băng đồng thời lóe bùng một sắc lam thâm thắm, chỉ trong nháy mắt, yêu khí quý dị đầy trời. Từng khối, từng khối, hoặc băng lớn, băng nhỏ cứ bập bênh, trôi lượn mãi không thôi, trông sáng rực một cách hỗn độn, đẹp đẽ mà tráng lệ vô bì.

Quý Lệ, đôi mày càng thêm nhíu chặt, đoán biết yêu lực Cửu vĩ thiên hồ quả nhiên đã đạt đến cảnh giới đỉnh điểm cao cường. So với lắm loài yêu linh dị thú đã từng gặp, ngoại trừ Hắc thủy huyền xà vốn loài kỳ diệu, tinh tường, loài tuyên cổ cự thú, đành không bàn tới, xét lại, về mặt dữ dội thì chẳng ai qua nổi Cửu vĩ thiên hồ.

Cũng chẳng hiểu vì sao, mục quang cứ như bị dán chặt vào nhiều sa số những tia sáng long lanh lam sắc phát ra từ tảng băng ấy, nom thật đẹp đẽ, rạng ngời. Ánh nhìn rồi cũng lắng đọng trên tấm thân ảnh trắng ngần, thời khắc này đây, nhãn thần trông vừa cuồng dại, lại vừa sâu lắng thương tâm, chột nhớ về loài yêu hồ đã từng mục kiến trước đó, cũng với tấm thân ảnh này, đích thị loài yêu hồ ấy, tên tình lang đã vì tình tự vẫn bên người yêu. Tự dung tận tâm lại bồi hồi, chẳng hiểu vì lẽ có gì, giả mà bạch hồ có xuất thủ cũng chẳng có ý nguyện đối đầu.

Trong lúc tận tâm vẫn còn do dự, bên Cửu vĩ thiên hồ chột hét toan lên một tiếng đầy giận dữ, tức thời, vô số những mảnh băng vụn vỡ, trôi nổi giữa không trung như bị một lực lượng thần bí nào đó hô hào, nhanh như chớp, cả bọn xé gió xông lên.

Quý Lệ vẫn giữ sắc diện lạnh lùng, vòng tay ôm Tiểu Hôi ngay trước ngực, cùng lúc vươn mình ngự khởi ma bồng Phệ Hồn bay vút về phía bên. Trong khoảnh khắc, chỉ thấy những khối đá rắn chắc như những mảng sáng lóe rực màu da trời, kiên băng như mưa, từng mảng va đẩy vào nhau tạo thành một thứ âm thanh chói lọi không ngừng vang vọng mãi bên tai. Từng khối, từng khối, cứ chớp vụt, chớp vụt mãi, nhanh như điện quang, mạnh như thạch hỏa, không biết chừng bao nhiêu đạo lam băng cứng cáp cứ mãi đuổi theo một tấm thanh ảnh.

Tấm thanh ảnh nhìn chung, thật quý mị, lượn lượn giữa trời, không né cũng không tránh, cả một trời đầy mưa băng, hoặc trái hoặc phải, hoặc trên hoặc dưới, cứ lách mình vượt qua tầng tầng băng vũ, phảng phất như vô cùng vô tận ấy.

Bạch Hồ càng kêu cao vút, tiếng kêu càng thêm phần quyết liệt, chẳng hiểu vì sao, nghe như phản nộ mà lại có vẻ thêu thào. Hai bên giao chiến mãnh liệt, chột thấy, tấm thân ảnh đột nhiên lách mình, hình

dong Quý Lệ, không hiểu bằng cách nào đã chuyển người xuyên qua hàng hàng lớp lớp toàn băng vỡ, đặt mình ngay cạnh Bạch Hồ.

Bạch Hồ quả nhiên thất kinh sợ hãi, bên ngoài tấm thân mỹ lệ, bộ lông trắng bạch không gió mà đột nhiên rúng động, cùng lúc đôi tiên trào huy động, có vẻ như sử dụng một loại pháp thuật dị kì, chẳng lường trước được, giây phút này, thành linh, một đạo quang mang nhợt nhạt hồng từ đằng sau vụt đến, rồi chỉ trong khoảnh khắc, Bạch Hồ toàn thân run rẩy, xem chừng như trúng đòn rất nặng, ánh nhìn thất loạn, yêu lực bị tiên tán, thân người đổ nhào.

Ngay lập tức, tấm thanh ảnh nhẹ nhàng vụt đến, một bàn tay nhợt nhạt từ trong quang mang ấy hiện ra, tức thời nhanh chóng hướng về nơi cổ Bạch Hồ mà vịn.

Bạch Hồ thấp tiếng kêu than, ánh nhìn để lộ vẻ thống khổ vô chừng, hai mắt gần như khép lại, ấy thế mà trên gương mặt, lại phảng phất như chấp nhận vận mệnh, đôi ngươi nhắm nghiền vào, chờ đợi giờ phút đãi tử.

Nơi bàn tay nắm chặt, trước cái lạnh giá của đá băng, y nhiên vẫn có thể cảm thấy vẻ mềm mại, mượt mịn của lớp mao bì, bàn tay ngừng bóp chặt nơi cổ Bạch Hồ, con cáo với tầm vóc vĩ đại đứng trước tấm thân ảnh này đây, giờ phút đó nom sao thật yếu đuối, mỏng manh, cứ như loài tiểu điều, vụn vỡ dễ dàng nơi cánh tay y.

Tiểu Hôi úp mình trước ngực Quý Lệ, đột nhiên thấp giọng kêu lên vài tiếng rõ nhỏ.

Quý Lệ lạnh thình nhìn vào sắc diện Bạch Hồ, rồi từ từ, chậm chạp rút tay ra.

Bạch Hồ đôi ngươi chậm chậm mở, hiển nhiên trong tầm mắt nó, một hình bóng nam tử đã đứng đấy tự rất lâu rồi.

Nhất nhân nhất hồ, xoáy nhìn ngưng tụ vào nhau.

“ Một tiếng nổ mạnh!”

Kéo theo một trận sấm vang rền, sau lưng Quý Lệ, vô số những mảnh băng lượn lờ nhảy múa, mất đi yêu lực kiểm soát, một số thì ào ào đổ xuống, một số thì va đập loảng choảng vào nhau, băng tinh vẩy ướt tứ bề, sắc trắng, đích thị hơi băng lạnh lẽo phủ mù tứ xứ, yên ngay sau đấy, bao trùm khắp tấm thân ảnh Quý Lệ, Bạch Hồ.

Một lúc lâu sau, màng sương băng tan biến, hình bóng của hai người một lần nữa tái hiện.

Tiểu Hôi chẳng biết từ lúc nào đã bò lên vai Quý Lệ, con mắt thứ ba nháy nháy, chớp chớp nhìn y, xong lại chớp chớp ngoái nhìn Bạch Hồ, cùng lúc, ngoảnh mặt trông xa tứ phía, phảng phất đâu đây trong khuôn viên khối băng tan vỡ, tinh thể nước đá nom thật mỹ lệ, bất chợt nổi sinh hứng thú, tiện đư người từ trên vai Quý Lệ rớt xuống, ngồi ngay vào đấy, nhanh tay chớp về mấy khối băng lung linh thanh sắc nhàn nhạt, đưa lên nghịch ngợm.

Bạch hồ hét đưa mắt về Quý Lệ, lại đảo mắt đăm đăm nhìn Tiểu Hôi, ánh nhìn lại chuyển sang Quý Lệ, chốc lát, mới bật miệng thốt: “Sao ngươi không giết ta?”.

Khoảnh khắc mà câu nói thốt ra, hiển nhiên cũng đã có phần bình tĩnh. Quỷ Lệ chưa hồi đáp tức thì, bất thời đưa cái nhìn xa xăm hướng về phía sau thân ảnh Bạch hồ, rất nhanh chóng, đoán chừng như tìm thấy thứ gì đấy có vẻ khác thường.

Cái gì đấy rất giống cánh tay người, đôi bàn tay thô kệch, một sắc hồng u ám đích thị thiết luyện, quần chặt giữa eo Bạch hồ, thời khắc ấy nhìn vào, thiết luyện giữa nơi hồng quang nhợt nhạt phiếm khởi, cách đó rất xa, làm nên cảm giác phép thuật này thập phần quý dị.

Vừa mới đó, trong trận đọ chiến, Bạch Hồ đột nhiên mất hết sức lực, rõ ràng đã bị vật này cầm chế. Thật là thế, nếu không có vật này thì quả thật là vô phương, làm cách nào Huyền Hỏa Giám lại có khả năng giam giữ nổi Cửu vĩ thiên hồ, loài vật mà xét theo truyền thuyết, yêu lực thật xứng thị là thần thông.

Bạch Hồ nhìn Quỷ Lệ, thấy Quỷ Lệ chẳng hồi đáp gì, thật không phải hấn cố tình, chỉ là cơ bản đang để tâm đến sự khác.

“Tiểu Lục ư? Người giết nó à? Người giết nó lấy Huyền Hỏa Giám?” thanh âm Bạch Hồ vang lên khe khẽ, vô cùng khó nhọc mới thốt thành lời.

Quỷ Lệ im lặng một hồi lâu mới từ từ buông tiếng: “Người bảo Tiểu Lục, phải chăng là loài hồ ly sáu đuôi ‘Lục vĩ ma hồ’?”

Bạch Hồ, tấm thân cực đại run lên nhè nhẹ, đầu nó cúi gật xuống.

“Hấn đã chết!” Quỷ Lệ đáp. Không nói lớn, nhưng thật rõ ràng.

Bạch Hồ nhìn ngậy người xuống đất, run run giọng thốt: “Sao mà chết?”

“Mười năm trước, ta và... hai vị bằng hữu nữa, nghe đồn trong trấn Tiểu Trì, bên dưới Hắc Thạch động, có yêu vật tác quái nên đã tới đó dò la, xem xét.” Quỷ Lệ sắc diện vẫn trầm tĩnh như nước mặt hồ phẳng lặng, bằng giọng đều nhạt nhẽo kể lại sự tình. Trong nhất thời, khoảng không gian rộng lớn chung quanh như yên ắng hẳn đi không một hơi thở, chỉ mỗi thanh âm ấy nhè nhẹ rung lên, thi thoảng cạnh bên mới vang lên tiếng Tiểu Hôi đang đùa nghịch.

“... Sau cùng, thấy sự đã chẳng thể lường, tam vĩ yêu hồ cũng đã chết, có lẽ tự nhận thấy giờ tử đã gần kề, nên mới buộc chặt Huyền Hỏa Giám nơi cánh tay ta.” Nói đoạn giơ lên cánh tay có đeo Huyền Hỏa Giám, nơi ấy chung quanh tỏa ra ánh xanh nhàn nhạt, hỏa diễm đỏ cũ kỹ, vẫn còn đang âm ỉ chạy Bạch Hồ run lên sợ sệt đứng nhìn Huyền Hỏa Giám, thoáng chút vẻ say mê, rồi chẳng biết bao lâu nữa mới khẽ khàng thốt: “Tiểu Lục là con trai ta”.

Chung quanh tĩnh mịch như tờ, Quỷ Lệ nhìn thẳng vào gương mặt bi thương của Bạch Hồ, thoáng nhiên có cảm giác khó thở.

Rõ ràng đã khắc sâu tận tâm can y, hình ảnh loài hồ ly trắng toát bên dưới khối dung thạch nóng bỏng xem chừng như đang hiện ra trước mắt.

Mười năm trước, tưởng chừng như chỉ mới hôm qua.

Cái gì đã lặng lẽ thay đổi, tâm ý ta, hay người?

“Hại chết con người, lỗi một phần do ta.” Quý Lệ lạnh lùng nói. “Dù cho mai này có cơ hội, người có muốn giết ta thì cũng chẳng sao cả”.

Bạch Hồ ngẩn đầu dậy, đưa mắt nhìn tròn trọc vào y, chẳng hiểu làm sao, Quý Lệ lại đột nhiên cảm thấy Bạch hồ đang mỉm cười, nét cười nhạt nhạt, bi ai, rõ ràng trên khuôn mặt đã có 1.100 năm thăng trầm ấy.

“Có thể giao cho người Huyền Hỏa Giám, ta, mẫu thân hẳn, cũng khó mà hiểu được giờ phút ấy hẳn nghĩ gì?” Bạch Hồ trầm trầm giọng thốt, rồi từ từ xoay người, thuyết luyện khóa nơi eo xiết chặt, rít lên thanh âm thật chất chúa, cảm cố Bạch Hồ.

Quý Lệ nhìn Bạch hồ chậm chậm xoay mình, cất bước về vùng không gian tâm tối. Tận tâm như có điều gì thôi thúc, vội vã nói: “Ta có thể giúp gì cho người chăng?”.

Bạch Hồ thờ người, tuy nhiên cũng chẳng buồn xoay lại, chỉ nghe có tiếng nói thốt lên, bất ngờ trong câu nói như có phần kích động: “Người bằng lòng giúp ta à?”

Quý Lệ lặng thinh, không trả lời.

Bạch Hồ thật chậm chạp xoay mình, khoảnh khắc ấy, từ sâu trong đôi mắt đen thâm thẳm thỉnh thoảng phát ra những tia sáng long lanh, kỳ lạ.

“300 năm trước, dòng tộc yêu hồ chúng ta xông vào Phần Hương Cốc đánh cướp Huyền Hỏa Giám, thương vong vô số, tình thế nguy kịch, ngoại trừ Tiểu Lục may mắn trốn thoát, chỉ có mỗi ta là còn sống, bị cảm cố trong Huyền Hỏa Đàm, thân chịu Huyền Hỏa Luyện giày vò, nung nấu. Phép thuật tu hành bị áp chế bởi Huyền Hỏa Luyện, Huyền Hỏa Đàm cùng “Bát hung huyền hoả trận” bên dưới, quả tình đêm ngày chịu khổ.

Buông một tiếng cười lạnh lẽo, thốt: “Phần Hương Cốc, chúng chẳng nghĩ từ miệng ta có thể moi ra Huyền Hỏa Giám, ắt hẳn đã giết ta từ sớm.”

Quý Lệ lẳng lẳng gật đầu.

Bạch Hồ liếc mắt nhìn hẳn, rồi bảo: “Huyền Hỏa Luyện là thiên địa dị vật (vật quái lạ trong trời đất), vừa rồi phát ra dương khí mạnh mẽ, một khi đã khóa lại, chỉ có những ai tinh thông mật chú Phần Hương Cốc mới có khả năng giải phá, ngoại lệ, chỉ có Huyền Hỏa Giám mới đủ năng lực này.

Quý Lệ đưa mắt chậm chậm nhìn về nơi cánh tay có đeo Huyền Hỏa Giám, nhận thấy một cảm giác thật ôn hòa.

Tiếng nói của Bạch Hồ trước đó vẫn tiếp tục vang: “Huyền Hỏa Giám là tinh hoa của vạn hỏa, là thần vật khai thiên.”

Người hãy ra đằng sau ta, phía trên tận cùng bức vách đá, có một cột trụ hình tròn, hình dáng thạch thai, Huyền Hỏa Luyện là từ nơi ấy mà phát xuất, đồng thời, cũng phải xuống đến chỗ tận cùng đáy nham thạch hỏa sơn này, hấp thu nguồn nhiệt lượng vô cùng vô tận từ trong ấy. Xong, người hãy đặt

Huyền Hoả Giám lên trên bề mặt khối thạch thai, sẽ có thể giải trừ Huyền Hỏa Luyện, một khi không còn cấm chế, chỉ với sức Huyền Hỏa Giám không sao trừ nổi Bát Hung Huyền Hỏa Trận, ta... sẽ có thể thoát ra”.

Nói đoạn, Bạch Hồ đột nhiên hạ thấp giọng, trong giọng nói dường như có phần run rẩy, rõ ràng là đang phấn khích.

Quý Lệ không nói gì, sắc diện vẫn trầm tĩnh thản nhiên.

Bạch Hồ nhìn hẩn, chốc lát sau, sâu trong ánh mắt mới lộ vẻ thất vọng, rồi bỗng nhiên buông một tràng cười khở, nhẹ giọng thốt: “Sao, người hối hận rồi à? Thế thì đành thôi vậy, cũng phải thôi, kỳ thực thế gian này ai lại chẳng thế?”

Nói đoạn, có vẻ như muốn quay người bỏ đi, Quý Lệ gần như tức thời động đậy.

Thong thả, bước đến bên cạnh Bạch Hồ, từ đằng sau hẩn Tiểu Hôi cũng chồm tới, rồi hình như lát sau, có vẻ gì hứng thú, nhảy liên hai, ba bước, lượn múa trên bờ vai Quý Lệ.

Quý Lệ lướt mình qua khỏi Bạch hồ, Bạch Hồ xoay người cất bước theo sau, tấm thân ảnh to lớn song hành cùng y, chẳng hiểu vì lẽ có gì, hẩn sâu trong ánh mắt nó một ánh nhìn kỳ lạ.

“Anh bạn trẻ, người vì sao phải giúp đỡ con yêu thú này?”

Quý Lệ không quay đầu, cũng không động tịnh, Bạch Hồ bước theo sau cũng chẳng nhận ra được sắc diện của y, chỉ thỉnh lĩnh trong giây phút, chợt một giọng nam tử cất cao, vang lên trong bóng tối: “Quả thật thế gian này, ai lại chẳng thế....”

“Mười năm trước, ta thấy hai người bọn họ xuống đáy nham thạch, mười năm trước, trong Tru Tiên trận, ta tận mắt bắt lực nhìn nàng rơi xuống...”

Bạch Hồ khựng lại, Huyền Hỏa Luyện đã tới chỗ tận cùng, vô cùng hung tợn, cấm chế con yêu thú, làm Bạch Hồ không sao cất bước. Tiểu Hôi dường như cảm giác được, từ trên vai Quý Lệ nhảy xuống, bước đến bên cạnh Bạch Hồ.

Quý Lệ cũng chẳng buồn ngừng chân, vẫn cứ bước.

Bạch Hồ lặng lẽ trông theo, nơi hoang sâu tâm tối đó, bóng tối nhẹ nhàng vây rặc, như muốn nuốt trọn tấm thân ảnh chàng.

Nó bắt chợt than thở.

Ngay sau đấy, quay cái đầu cực đại sang sát Tiểu Hôi, Tiểu Hôi một mình đối diện con yêu thú to lớn gấp trăm lần mình, chẳng hề sợ hãi, kêu lên “chi chi” hai tiếng, ngược con mắt thứ ba nhìn Bạch Hồ.

“Hẩn cũng đang mang một nỗi đau phải không?” Bạch Hồ trầm trầm giọng nói.

Tiểu Hôi nháy mắt, kêu lên chi chi, cùng lúc hai tay ôm lấy đầu ra chiều khở sở.

Bạch Hồ cười nhạt thành tiếng, trong tiếng cười thâm trầm như có phần sâu muợn.

“Nhà người đạo pháp chưa nhiều, chỉ được chút tài trí ranh thôi, chuyện thế gian tình ái, người biết thế nào được hả? “

Nó thấp giọng nhỏ nhẹ, thanh âm phát ra cứ nhỏ dần rồi lại càng yếu ớt, nghe như: “Thế gian có một nam tử si dại vì tình, vừa nảy kém bọn ta hẳn 1100 năm tuổi, cũng nhớ nhớ nhưng nhưng sâu nặng ...

Lối vào Phần Hương Cốc.

Bầu không khí càng lúc càng thêm phần ngọt ngào, tiêu điều, trong sân yên ắng, Ngự nhân tộc trợn trừng mắt ngược nhìn Thượng Quan Sách, kẻ đứng đầu Phần hương cốc, chúng nhân ở cạnh bên, ai nấy đều thất kinh sợ hãi.

Một số đông đệ tử chịu không nổi, len lén đưa mắt nhìn quanh, gió đêm thổi lạnh buốt, từng chiếc lá trên cành nhẹ múa, cành cây đong đưa, trong đêm tối âm u, không biết từ đâu truyền đến một thanh âm khẽ khàng như ma kêu quỷ khóc, làm cho người nghe thấy phải rợn mình.

Thượng Quan Sách mi mày nhíu chặt, nét mặt nghiêm nghị, tên hung thủ giấu mặt tuy đạo pháp cao thâm, nhưng một đời tu hành ông quyết không sợ hãi, chỉ lo theo cách hành động, hẳn nhiên phải tàn nhẫn, độc ác vô cùng, vả chăng, đã tạo nên mối xung đột gay gắt giữa ngự nhân tộc man rợ cùng Phần Hương Cốc, đó mới làm người ta cảm thấy lo.

“Đại kế lữ Phần Hương Cốc các ngươi bí mật toan tính trăm năm nay, cuối cùng há cũng để lộ?”

Nhất niệm cập thử, Thượng Quan Sách đạo hạnh cao thâm, ngày thường thần trí kiên định, giờ phút này ko sao tránh khỏi giật mình.

Nhưng xét cho cùng ông cũng chẳng phải nhân vật tầm thường, chưa đầy nửa giây sau đã bình thần, thiết nghĩ trong giờ phút này, tên hung thủ đang ẩn mặt rình mò trong bóng tối, tự bản thân không cho phép mình được rối loạn. Vả chăng, cho đến trăm năm sau, giả thế nhân có biết được, cho là có người gan to dám vào Phần Hương Cốc làm xằng làm bậy, thế mà không được dạy dỗ thích đáng, sợ rằng sau này cả chó, mèo cũng đâu xem nơi đây ra gì.

Thượng Quan Sách định thần lại, quay sang Lý Tuân hội ý rồi bước lên phía trước lạnh lùng nói: “Truyền lệnh xuống dưới, toàn bộ đệ tử chuẩn bị, phong tỏa hết mọi lối ra vào, ngoài ra, phóng xuất toàn bộ “Hồng nhãn điếu”, kiểm soát trên bầu trời, tuyệt nhiên không để hung thủ trốn thoát.”

Lý Tuân gục gặt, do dự, thấp giọng thốt: “ Sư thúc, cốc chủ, người...”

Thượng Quan Sách lắc lắc đầu, đáp: “ Cốc chủ, tối nay, sau khi giao ngươi truyền lệnh cho ta giải quyết sự việc này, ắt nhiên đã có dự kiến, người không còn khả năng giải quyết nhiều chuyện như xưa nữa. Ngươi cũng biết người...” Nói đến đây, đột nhiên im lặng, đưa mắt nhìn về Lý Tuân, “ để rồi từ từ, rồi tự ta sẽ biết gặp người mà kể rõ.”

Lý Tuân thấp đầu thốt: “ Dạ, đệ tử xin đi.” rồi vừa nói vừa quay người cất bước.

Dáng dấp oai phong, đường bệ ấy sắp đến, đám đệ tử Phần Hương Cốc đang hoang mang, rối rít, chợt tách hẳn ra, nhường đường, từ này giờ đã đứng ở cạnh bên, nghe hẳn cùng Thượng Quan Sách, hai người trò chuyện, Yến Hồng, đôi con ngươi nàng sáng óng, dõi theo hình bóng Lý Tuân, từ sâu trong ánh mắt ánh lên ánh nhìn kỳ dị.

Hình dung Lý Tuân nhanh chóng lao hút vào trong đêm, bên này tộc người cá chọt nhiên khuấy động, biết bao nhân ngư đồng loạt kêu lên tiếng kêu la quái lạ.

Thượng Quan Sách đầu mày nhăn lại, bên cạnh Tôn Đồ cất tiếng phiên dịch: “ Bọn chúng đòi chúng ta phải nhanh chóng giao tên hung thủ ám sát tộc trưởng chúng, nếu không, sẽ giết không chừa một ai.”

Thượng Quan Sách gằn một tiếng, đưa mắt lạnh lẽo nhìn tộc nhân ngư, đối với Thượng Quan Sách, chúng hiển nhiên có phần sợ hãi, nhất thời cả lũ bối rối, nhưng sau đấy man tính nổi dậy, lại càng gào thét mạnh mẽ, giận dữ sục sôi hơn.

Thượng Quan Sách biết rõ chẳng thể dùng đạo lý nói chuyện bình thường với lũ man rợ đờc, vả lại, vấn đề quan trọng không phải là lời qua tiếng lại với lũ Nam man dị tộc đó, giờ đây, có một nhân vật tuyệt thế chẳng biết ẩn náo nơi nào trong số 100.000 ngọn núi nơi đây, con người mà ngay cả cóc chủ Dịch Vân Lam đạo pháp vô cùng tinh thông e cũng phải kiêng sợ ba phần.

Ông đang cân nhắc bằng cách nào có thể tạm thời xoa dịu lũ này, cho chúng im đi chút chừ, thong thả ông cất giọng:“ Chư vị, chuyện hôm nay, ta, Thượng Quan Sách, quyết nhiên sẽ cho các vị một lời giải thích, chỉ là tạm thời phải uất ức cho các vị một chút, mong các vị hãy ở nơi đây...”

Nói chưa dứt lời, đột nhiên, chẳng kịp dự liệu, mặt đất dưới chân âm âm rung chuyển.

Chấn động đến một cách bất ngờ, mãnh liệt, cả bọn đệ tử Phần Hương Cốc lẫn ngư nhân đều vội vàng không kịp phòng bị, không sao đứng vững, người ngã về phía bên.

Thượng Quan Sách đạo hạnh cao thâm, tự nhiên chẳng giống bọn đệ tử tầm thường, nháy mắt đã trụ vững trên thân người, đưa mắt ngạc nhiên quét nhìn chung quanh một cách không chủ định, cạnh ông, Yên Tử cũng chẳng yên ổn gì, bất quá chỉ đang tự mình chậm chạp níu lại thăng bằng.

“Á! Nhìn trời kia, bầu trời biến sắc rồi!”

Chẳng biết ai thốt lên câu đó đầu tiên, hét thảy mọi người đều đưa mắt lên nhìn trời, sắc trời về đêm vốn tối tăm, mù mịt, giờ đây đã chuyển hẳn sang màu hồng, nhiều vô số những ráng mây mờ ảo tựa hồ như hăng hà, sa số ngọn lửa đang bùng cháy giữa trời đêm, nhanh như chớp, chúng vụt quét, xoáy thành một vòng xoáy giữa trời, sấm gầm, gió rít, cảnh tượng trông thật ngoạn mục, hiếm thấy, rõ ràng là tráng lệ vô cùng.

Thượng Quan Sách run người, sắc mặt biến chuyển, có vẻ nhận thức được chuyện gì đang xảy ra, quay đầu nhìn xem, quả nhiên, hằng vô số áng mây lửa đang quay quẩn chung quanh một vùng thần bí, đích thị nơi Huyền Hỏa Đàm.

Thượng Quan Sách vừa sợ hãi, vừa tức giận, hướng về phía đông tây, bước đi một cách nham hiểm, rồi bằng một cách vô cùng nhanh chóng hóa thành một vệt sáng màu tro bay thẳng đến nơi Huyền Hỏa Đàm. Chỉ sau giây phút ngắn ngủi, một tấm thân ảnh khác cũng vọt phóng lên, ngờ ngợ, không hiểu vì sao, trong lòng ông chọt nhiên lóe lên một nghi vấn, phải chăng Yên Hồng, làm cách nào mà công lực cô ả lại tinh tiến nhanh thế?

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 116

Thoát khốn

Huyền Hỏa Đàm

Tế đàm hùng vĩ tưởng như không ai có thể phá hủy được đó, đột nhiên bắt đầu rung lên kịch liệt, Cửu Vĩ Thiên Hồ và Tiểu Hôi đang đứng ở tầng 3 của Huyền Hỏa Đàm bị sức mạnh to lớn đột ngột đó chấn động nghiêng ngả. Bất quá chúng đều là thông linh kỳ thú, liền trụ lại ổn định thân mình được.

Từ vùng bóng tối trước mặt, ánh sáng đỏ sậm từ từ lóe lên, ẩn ước hiện ra thân ảnh của Quỷ Lệ.

Huyền hỏa luyện siết chặt nơi eo Cửu Vĩ Thiên Hồ, bắt đầu từ từ sáng hơn lên, theo ánh sáng đỏ sậm âm u đó, dần dần trở nên rực rỡ, nhìn từ xa, cảm giác dường như có ngọn lửa cháy sáng lập lòe chuyển động trong chất sắt kỳ dị đó.

Cửu Vĩ Thiên Hồ kêu nhỏ một tiếng, trong mắt tựa hồ như có một chút thần sắc thống khổ. Tiểu Hôi đứng cạnh quay nhìn Cửu Vĩ Thiên Hồ, rồi lại nhìn về phía thân ảnh trong bóng tối xa xăm kia.

Ánh sáng đỏ càng lúc càng sáng hơn, soi rõ thạch đài phía trước mặt Quỷ Lệ. Huyền Hỏa Giám bị Quỷ Lệ phóng lên trên thạch đài, trong ánh sáng mờ tỏ, phảng phất như có tiếng kêu vô thanh sắc, như phấn nộ, như gầm thét.

Đồ hình ngọn lửa cổ xưa ở giữa Huyền Hỏa Giám, từ từ chớp sáng lên, như một ngọn lửa rực cháy.

Ầm!

Bất chợt, một tiếng động lớn, theo chân hấn truyền lại, trong nháy mắt một luồng khí nóng từ phía dưới Huyền Hỏa Đàm phun vọt lên, tầng thứ ba của tế đài đầy băng giá lập tức hóa thành một vùng đất lửa. Chung quanh vô số tầng băng khổng lồ kiên cố bắt đầu tan chảy, rạn nứt, băng tinh vôn tỏa ánh sáng màu lam u mỹ trước khi tan biến mất lại sáng ngời lên, lấp lánh phản chiếu ánh sáng chung quanh.

Giữa không gian ngập tràn những cơn sóng nhiệt gầm thét dữ dội, khối băng lạng lẽ tan chảy, bày ra một kỳ cảnh thế gian hiếm thấy. Tiểu Hôi quay đầu lại, con mắt thứ ba nhấp nháy, khoe miệng nhếch cười, ngẩng nhìn không chớp mắt; nhưng Cửu Vĩ Thiên Hồ lại tựa như căn bản không hề thấy cảnh tượng thần kỳ phía sau, đôi mắt cáo chỉ nhìn về phía ánh sáng đỏ từ phía Quỷ Lệ phát ra trong bóng tối.

Tiếp đó ánh sáng kỳ dị trên hình vẽ ngọn lửa từ từ rực lên, Huyền Hỏa Luyện bắt đầu phát ra âm thanh "lách tách", ánh sáng trên thân Huyền Hỏa Luyện trong nháy mắt đã bùng lên, nhìn như một ngọn lửa cháy rực. Cùng lúc đó, vẻ đau đớn trong mắt Cửu Vĩ Thiên Hồ tăng lên, thậm chí vùng da lông chung

quanh Huyền Hỏa Luyện nơi eo nó cũng đã có vẻ cháy sém.

Sức nóng chung quanh càng lúc càng cao, trong tế đằm dưới chân không biết tự lúc nào bắt đầu vang lên những tiếng âm âm vang động, nghe như dung nham núi lửa gầm thét phun trào.

Trong cảnh trời long đất lở, ánh sáng chớp lóe đầy trời, Cửu Vĩ Thiên Hồ đột nhiên cả thân mình run lên, quay phắt đầu, rời mắt khỏi hướng nhìn chăm chăm về phía Quỷ Lệ, trông lại phía sau.

Nơi xa xôi đó, trong vùng nước mông mênh dữ tợn, khí thế vang động ngút trời, một tiếng rít dài, chứa đựng một niềm phẫn nộ kinh ngạc, lấy hết tốc độ bay tới.

Cửu Vĩ Thiên Hồ sắc mặt đại biến, trong mắt đột nhiên có vụn phân lo lắng, vội vã quay đầu, như muốn mở miệng nói gì đó...

Ầm!

Một âm thanh lớn, ngay lúc đó vang lên.

Thạch đài trước mặt Quỷ Lệ, dưới tác dụng của sức mạnh thần bí kỳ dị của Huyền Hỏa Giám, phát ra một âm vang trầm muộn, phảng phất mang theo một chút phản kháng, từ từ hạ xuống. Nhưng Huyền Hỏa Giám đã chậm chậm từ trên thạch đài phiêu phát bay lên, dừng lại giữa không trung, phát tán ánh sáng đỏ thuần hòa.

Sau khi thạch đài hạ xuống, tường đá chung quanh bắt đầu rung lắc dữ dội, xuất hiện một vết nứt sâu hoắm, ngay sau đó vết thứ hai hiện ra. Đồng thời, Huyền Hỏa Luyện ăn sâu vào tường đá bắt đầu rung động, sự rung động đó nhanh chóng trở nên kịch liệt, cuối cùng, trên tường đá xuất hiện bảy vết nứt giao nhau, một âm thanh lớn vang động, Huyền Hỏa Luyện tưởng như không thể phá hủy, như một con rắn đột ngột mất đi sinh mệnh, tắt ánh sáng, từ eo lưng Cửu Vĩ Thiên Hồ rơi xuống, nằm trên mặt đất.

Cửu Vĩ Thiên Hồ trong lửa và băng lạnh, giữa bóng tối và ánh sáng, ngược lên trời hú dài!

Thanh âm đó dài lê thê, truyền lan ra xa ngút, cuối cùng hòa vào tiếng gầm thét của núi lửa dưới chân, cao vút lên không dứt.

Trong thời khắc đó, sức mạnh của ngọn lửa phảng phất như bị kích nộ, dưới chân mọi người cơn sóng nhiệt mênh mông gào thét cũng đồng thời gầm lên, một thanh âm điếc tai từ dưới chân truyền lên, trong chớp mắt trên nền đá cứng dưới chân mọi người xuất hiện vô số vết nứt.

Quỷ Lệ nắm lấy Huyền Hỏa Giám, thu vào trong người, quay người bước nhanh. Tiểu Hôi kêu chi chi hai tiếng, nhảy lên vai hắn.

Nơi thân Cửu Vĩ Thiên Hồ cấp tốc ngưng tụ một làn khói trắng, trong phút chốc trở nên dày đặc, bao trùm thân mình màu trắng của nó, ngay sau đó một loạt âm thanh vang lên, làn khói trắng bị sóng nhiệt càng lúc càng nóng rẫy xung quanh không ngừng tấn công, dần tan, chậm chậm hiện ra một hình người.

Cánh tay trắng muốt như ngọc, bị ánh lửa nóng rực chiếu qua ẩn hiện như trong suốt, phảng phất thấy những huyết dịch li ti nhẹ nhẹ lưu thông. Bờ vai tròn nhẵn, tròn trịa không chút tí vết, ẩn ước nhấp nhô như đồi núi ôn nhu, giữa thế giới hung bạo này như có vẻ gì đó thần bí tách biệt.

Quý Lệ không nhìn rõ dung nhan nhân ảnh đó, cũng không có thời gian nhìn lại lần nữa.

Có vẻ như cuối cùng không thể nhìn được một cơn bùng nổ, ngọn núi lửa đã ngủ yên bao năm đột nhiên phun trào, dưới chân hắn, đất bằng rung động kịch liệt, mọi thứ chung quanh sụp đổ, không khí nóng như thiêu như đốt, thậm chí cả hô hấp cũng đã nóng như lửa.

Một tiếng ầm vang dữ dội từ lòng đất dội lên, tiếp đó nền đá không thể chịu nổi nữa nhanh chóng gãy đổ. Ánh sáng xanh lóe lên, Quý Lệ sắc mặt nghiêm trang, đằng không bay lên, từ trong làn khói trắng hóa thân của Cửu Vĩ Thiên Hồ, truyền ra thanh âm của nó: "Phía trên!"

Quý Lệ không suy nghĩ nhiều, hướng lên không trung phía trên mà bay lên, quả nhiên ngay lúc đó, tường đá trên đầu vốn dĩ cứng rắn đã đổ sập xuống, Quý Lệ giữa những mảnh vụn bay đầy trời như mưa dốc toàn lực lao lên trên, Tiểu Hôi kêu chi chi, nắm chặt cứng cổ áo Quý Lệ. Cửu Vĩ Thiên Hồ trong làn khói trắng, da diết nhìn theo Quý Lệ bay lên trời.

Dưới chân, dòng dung nham trong phút chốc đã phá vỡ mọi trở ngại, như một cột lửa vĩ đại phóng thẳng lên trời, đuổi sát theo sau hắn.

Cả Phần Hương Cốc trong nháy mắt đã chìm trong một màn ánh sáng đỏ rực như lửa, mọi người kinh hãi nhìn về phía trụ lửa khổng lồ đâm lên trời.

Thậm chí cả mây đen trên trời, bị ảnh hưởng bởi sức mạnh khủng khiếp này, vùn vụt bay đi.

Từ trung tâm của cột lửa, mây đen đã hoàn toàn biến thành màu lửa đỏ, cứ như không trung đã biến thành một biển lửa cháy rực giữa trời.

Một khắc sau đó, tàn tro, những khối đá lớn, từ trời rơi xuống như mưa, hoặc đen ngòm, hoặc cháy rực, như một cơn mưa mặt thế bi lương.

Cũng không thấy thân ảnh của Quý Lệ và Cửu Vĩ Thiên Hồ, vốn bị tung lên giữa vùng lửa đỏ giữa trời, bây giờ không biết đã đào thoát được hay đã chết, càng không thể nào truy được tung tích.

Lúc này, môn nhân Phần Hương Cốc trừ một vài người kêu lên kinh khiếp, không ngờ lại không một tiếng động, thậm chí cả những ngư nhân cũng kinh sợ nép mình trước uy phong vĩ đại đó của đất trời.

Chỉ có ở đầu cột lửa, dưới Huyền Hỏa Đàm, những môn nhân nghe được từ xa xăm vang lại một âm thanh cuồng nộ, hung hãn rít lên không ngừng.

Nơi xa xăm, cột lửa khổng lồ đáng sợ đó đã tắt đi, mặt đất đã yên tĩnh trở lại, chỉ thấy trong những tầng mây trên trời, vẫn còn hiện rõ ràng một lỗ hổng đen ngòm to lớn, mây trời chung quanh lỗ hổng đen này tựa hồ đã bị lửa thiêu mất một bên, hiện ra sắc hoàng kim quái dị.

Bay thật xa phía sau Phần Hương Cốc, Quý Lệ đáp xuống một chỏm núi nhỏ hẹp, nơi này cây cỏ tốt tươi, nếu như người của Phần Hương Cốc có truy lùng qua thì cũng không thấy được. Hướng chỉ vùng phụ cận chung quanh Phần Hương Cốc quá lớn như vậy, Phần Hương Cốc mà có muốn truy lùng hắn thì cũng chẳng dễ dàng gì.

Hắn đáp xuống đất, thanh quang tắt đi, rồi nghe sau lưng Cửu Vĩ Thiên Hồ cũng đã hạ chân. Quý Lệ

không quay mình, đứng bất động.

Sau lưng hắn cũng không có thanh âm nào.

Một khắc sau đó, Quỷ Lệ nhạt nhẽo nói: "Người có cần y phục không?"

Không biết sao, thanh âm phía sau lúc này bỗng nhiên có chút ý tứ nhu mì dịu dàng: "Đa tạ công tử"

Quỷ Lệ cởi áo khoác ngoài, quăng về phía sau, trong lúc làm việc đó hắn một mực không hề xoay mình. Chỉ bất quá Tiểu Hôi trên vai hắn, cũng chẳng giống chủ nhân lắm, quay đầu qua lại, nhìn Quỷ Lệ một hồi, lại nhìn phía sau một hồi, bất thời đưa tay gãi gãi đầu, tựa hồ có gì đó không hiểu.

Thanh âm của y phục choàng lên người, nơi rừng núi tĩnh mịch này nghe đặc biệt rõ ràng, màn đêm bị những áng mây dị dạng trên trời rọi sáng lờ mờ, dần dần tối đi trở lại.

Xa xa, lại vẫn cảm giác trong gió đêm đưa lại có mang theo một chút nóng bỏng.

"Công tử, được rồi". Thanh âm của nữ tử sau lưng, lặng lặng cất lên.

Quỷ Lệ không quay lại ngay, vẫn yên một chỗ, rồi cuối cùng từ từ xoay mình.

Người con gái đang mặc áo khoác của hắn, tha thướt đứng trong bóng đêm mờ ảo, giữa cây cỏ, trước mặt hắn.

Dáng người nàng cao và thon thả yếu điệu, ngay cả y phục không phù hợp cũng không thể che giấu dáng dấp xinh đẹp của nàng. Y phục đối với nàng mà nói, có vẻ rộng một chút, khoác lên người, cột chặt phía trước, nhưng nơi vài kẽ hở vẫn không tránh khỏi lộ ra một chút da thịt trắng ngần, trong màn đêm huyền ảo này, phảng phất rung lên một tiếng ngân dụ hoặc.

Bờ môi nàng mềm mại, ánh nhìn của nàng mê hoặc, cánh mũi nàng tinh xảo, hàng lông mày nàng thanh thoát uyển chuyển. Dung mạo nàng, như một cơn sóng ôn nhu tràn qua ôm ấp lấy người bạn, nhấn chìm bạn, vẻ đẹp thiên tiên trăm năm không nhạt phai, còn diễm lệ hơn tuyết sa gió cuốn.

Quỷ Lệ trầm mặc nhìn, một lúc sau, quay đầu đi.

Tiểu Hôi vẫn ngồi trên mặt đất, nhìn chủ nhân đang đứng bên mình trông ra xa xăm, Quỷ Lệ từ một lúc lâu nhìn mãi về phía chân trời, không biết đang nghĩ ngợi gì?

Bàn tay trắng muốt vươn ra, Tiểu Hôi quay lại, nhe răng cười, giơ tay ra, bên dưới lớp lông xám, tay nó chỉ thấy dài hơn người thường một chút.

Nữ tử do Cửu Vĩ Thiên Hồ hóa ra hình người, nhẹ nhàng ngồi xuống bên con khỉ nhỏ, y phục nhẹ lay, ẩn ước có ánh sáng xuân thoảng động.

Nàng lặng lẽ mỉm cười, thú vị nhìn Tiểu Hôi, rồi đưa ra một cánh tay như ngọc chuốt, nhẹ nhẹ kéo tay Tiểu Hôi.

Tiểu Hôi "chi chi" rồi lại cười.

Trong mắt nàng có chút tiêu ý, dịu dàng nói: "Ta cũng phải cảm ơn người đó! "

Tiểu Hôi chớp chớp mắt, đột nhiên gật gật đầu liên tục, thần sắc rất chi là đặc ý.

Nữ tử ấy cười nhẹ, ôm Tiểu Hôi vào lòng, đứng dậy, từ từ bước lại bên Quỷ Lệ.

Trông ra xa hun hút, bóng đêm vây phủ những ngọn núi ngút ngàn.

"Ba trăm năm rồi", nàng nhìn một lúc lâu rồi chậm chậm nói, "cả một quãng thời gian ba trăm năm.. "

Quý Lệ quay đầu nhìn nàng, nàng nhìn về phương xa thăm, Tiểu Hôi tựa vào lòng cô không biết sao, rất mực yên lặng, nhìn nhìn Quý Lệ.

Nhìn từ một bên, trên nét mặt nhu hòa của cô, phảng phất có một chút cứng cõi không thể gọi tên.

Cô trầm mặc một lúc lâu, rồi đột ngột thở dài, lắc lắc đầu, quay về hướng Quý Lệ, khe khẽ mỉm cười.

Quý Lệ hạ giọng nói: "Cô định tương lai thế nào?"

Cửu Vĩ Thiên Hồ cười, phảng phất có chút bất cần, dịu dàng nói: "Người nói cho ta nghe nơi Tiểu Lục tự tận. Ngày sau nếu có dịp, ta sẽ đến đó xem thử. "

Quý Lệ cúi đầu, trong mắt có ánh sáng thoáng chớp qua, rồi nói: "Ở vùng phụ cận Không Tang Sơn phía bắc có một vùng gọi là Tiểu Trì trấn, ở cách trấn mười dặm có một cánh rừng nhỏ, trong rừng có một hắc thạch động, là ở thật sâu phía dưới động đó, cũng không khó kiếm. "

Cửu Vĩ Thiên Hồ vẫn cười, gật đầu.

Quý Lệ nhìn nàng, tựa hồ do dự, nhưng vẫn đưa tay vào lòng, lấy ra Huyền Hỏa Giám.

Trong bóng đêm, đồ hình ngọn lửa cổ xưa trên Huyền Hỏa Giám, nhè nhè phát ra ánh sáng.

"Cái này, " Quý Lệ nhìn Huyền Hỏa Giám trong tay, đưa nó ra "tra lại cho cô. Nguyên lai nó là của con trai cô. "

Cửu Vĩ Thiên Hồ giật mình, không nhịn được nhìn hẩn thật lâu, từ từ đón lấy Huyền Hỏa Giám, cầm nâng niu trong tay, đột nhiên nói: "Người không biết Huyền Hỏa Giám này là thiên địa thể gian vô thượng thần khí, vạn hóa chi tinh. Nếu có thể pháp dụng sức mạnh chân chính của nó, lại phối hợp với Bát Hung Huyền Hỏa pháp trận người đã thấy ở Huyền Hỏa Đàm, sẽ có uy thế hủy thiên diệt địa. "

Nàng mỉm cười, nhìn Quý Lệ nói: "Nếu là như thế, người có trả nó lại cho ta không?"

Quý Lệ nhặt nhẹo nhìn bảo vật trong tay cô, trầm mặc một thoáng, từ từ quay mình, nhẹ giọng nói: "Ta cần thứ đó làm gì, ta cần hủy thiên diệt địa để làm gì? Cái ta muốn, nó không thể cho ta... "

Cửu Vĩ Thiên Hồ nhìn Quý Lệ, một lúc lâu không nói gì, ánh nhìn sâu thẳm như nước.

Đột ngột, nàng bật cười, nghe như chất chứa tang thương buồn khổ ba trăm năm qua.

"Nói hay lắm, nói hay lắm! "

Quý Lệ nhìn về phía cô, chỉ thấy nụ cười trên mặt cô, ánh mắt nét mày đều nhuốm vẻ thê lương.

"Ba trăm năm nay, ta tại Huyền Hỏa Đàm không thấy mặt trời, không biết đã bao lần suy nghĩ, ban đầu tại sao ta phải đại đột đánh cắp Huyền Hỏa Giám làm gì? Thời gian ba trăm năm đó, nhục bằng ta và thân nhân vui vẻ chung sống với nhau, như thế có phải tốt lắm không... "

Nàng cười to, trên gương mặt nhu mì tràn đầy một vẻ đẹp tang thương, tay đưa lên, quăng trả Huyền Hỏa Giám.

Quý Lệ đón lấy, hơi run run, nói: "Toàn gia tộc của cô dùng tính mệnh để đổi lấy cái này, sao cô... "

Cửu Vĩ Thiên Hồ chậm chậm ngưng tiếng cười, vẻ bi ai trong mắt lại như nặng nề hơn, cúi đầu thật thấp, âm u nói: "Ta cần nó, để làm gì nhỉ?... "

.....

Quý Lệ vô ý thức nắm chặt lấy Huyền Hỏa Giám, cảm giác một hơi ấm rất nhẹ từ Huyền Hỏa Giám truyền qua. Một khắc sau, hắn nói: "Cô bị Phần Hương Cốc giam cầm ba trăm năm, không muốn trả thù sao?"

Cửu Vĩ Thiên Hồ nhạt nhẽo nói: "Muốn, đương nhiên là muốn. Ba trăm năm nay không lúc nào không muốn. Nhưng từ sau khi thoát ra, đến bây giờ nhìn bóng đêm này, trời đất vắng xa, đột nhiên không còn tinh thần trả thù nữa. "

Nàng lại đưa mắt nhìn hút ra xa, một vùng đất trời thăm thẳm, khẽ mỉm cười, nói: "Thời gian ba trăm năm, ta không ngờ đã lãng phí vào pháp bảo chi thượng đáng chán này. Như bây giờ cho ta cả thế gian, những ngày tươi đẹp ấy có quay lại chăng. "

Quý Lệ trầm mặt một lúc, nói: "Biết đâu sau này cô có thể dùng nó, với lại Huyền Hỏa Giám vẫn là của con trai cô... "

Cửu Vĩ Thiên Hồ đột nhiên cười, nói: "Tiểu Lục? Nó không phải đã tặng người thứ này rồi sao? Thêm nữa... " mục quang của nàng chạm vào người Quý Lệ, nói: "Người dùng Phệ Huyết Châu và Nhiếp hồn bổng là những pháp bảo đại hung chí tà, tà lực đã xâm nhập rất sâu vào người. Như ta thấy, nếu không phải là khí chí dương thuần hòa của Huyền Hỏa Giám đã trụ lại giữ người, chỉ sợ người đã mất hết thần trí, đại phát hung tính rồi. Nếu như đưa cho ta, người tự mình làm sao xoay sở?"

Quý Lệ toàn thân chấn động, đồng tử trong mắt thu hẹp lại, nhìn Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Cửu Vĩ Thiên Hồ vẫn cười, nói: "Người không cần nhìn ta, như ta là một lão nữ nhân đã sống hàng ngàn năm, những thứ ta biết dĩ nhiên là nhiều. "

Quý Lệ bất giác có chút ngưng ngùng, cau mày, cuối cùng cũng nhận lại Huyền Hỏa Giám.

Cửu Vĩ Thiên Hồ đặt tay lên đầu Tiểu Hôi trong lòng, ánh mắt hữu ý vô ý hướng về phía Quý Lệ, nói: "Ta thấy người bị tà lực xâm nhập rất sâu, tuy nhiên người tu hành thâm hậu, lại có Huyền Hỏa Giám áp chế, sở dĩ tà lực của Phệ Huyết Châu và quỷ lực của Nhiếp hồn thường xuyên phát tác bất ngờ, ta nghĩ chắc là người thường phải ráng chịu đựng chống chọi lại ý muốn giết chóc, phải không?"

Quý Lệ lúc này đối diện với nhãn quang nhu mì của nữ tử do thiên niên yêu hồ hóa ra, đã không còn dám xem thường, tuy nhiên có chút chần chờ, sau một khắc, cuối cùng gật đầu

Cửu Vĩ Thiên Hồ thở dài, nói: "Như ta thấy, người có thể sống đến hôm nay dưới ảnh hưởng của Phệ Huyết Châu và Nhiếp Hồn, thật không thể ngờ. Bất quá người từ giờ trở đi nếu muốn yên ổn mà sống tiếp, ta khuyên người từ bỏ thiên địa đệ nhất tà vật này càng sớm càng tốt.

Quý Lệ không có biểu tình gì, từ từ gơ tay, Phệ Hồn đen sì xuất hiện trên tay hắn, màu đen của thân bổng giáp với những vân huyết ẩn hiện, an tĩnh nằm trên lòng bàn tay hắn.

Cảm giác băng lương phảng phất đã quen thuộc như một phần thân thể, chậm chậm chuyển động trong người hắn.

"Cô nói đây là thiên địa đệ nhất tà vật, cô không biết nó đã từ cứu mạng ta bao nhiêu lần rồi đâu!" Quý Lệ lạnh lùng nói: "Cô nói ta quăng nó đi để sống tiếp cho yên ổn, cô không biết nếu ta không có nó, ta cơ bản không sống đến ngày nay"

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Cửu Vĩ Thiên Hồ, ánh nhìn lạnh như băng, nói: "Thêm nữa, có một chuyện cô nói không đúng"

Cửu Vĩ Thiên Hồ nhìn hắn, mỉm cười, hỏi: "Chuyện gì?"

Quý Lệ đáp: "Cô nói rằng nó là thiên địa đệ nhất tà vật, kỳ thật không phải"

Cửu Vĩ Thiên Hồ cau mày, hỏi: "Người nói sao?"

Quý Lệ trở nên lãnh đạm, giọng nói không có chút cảm tình nào: "Thiên địa đệ nhất tà vật, không phải nó, mà là ...", hắn giơ tay, chỉ vào ngực mình, lạnh lẽo nói, "Nhân tâm!"

Cửu Vĩ Thiên Hồ nghe lòng run lên.

Nam tử ấy trong bóng đêm, mặt không chút biểu tình quay mình mà đi. Gió đêm vẫn còn mang hơi nóng từ phương xa thoảng qua, lay động y phục hai người. Không biết sao, nhìn thân ảnh hắn, đột nhiên đặc biệt thê lương.

Cửu Vĩ Thiên Hồ lặng lẽ nhìn hắn, một lúc lâu sau, trầm giọng thở dài, thanh âm u uẩn, nói một câu, cũng chẳng nghe được thật ra nàng đã nói gì.

Rồi nàng quay mình bỏ đi, không muốn làm phiền Quý Lệ nữa, nhưng thanh âm của Quý Lệ đột nhiên vang lên từ sau lưng nàng

"Tiền bối, người hiểu biết sâu rộng, ta có một việc quan hệ trọng đại, mong được người chỉ giáo"

Cửu Vĩ Thiên Hồ kinh ngạc, quay lại, thấy Quý Lệ đang nhìn mình, phảng phất đột nhiên nhớ lại điều gì đó, trên mặt lộ xuất một chút kích động, một chút khát vọng, một phần mong mỏi, thậm chí còn có ẩn hiện một thoáng sợ hãi.

"Người muốn hỏi gì?"

"Có một nữ tử, mười năm trước dùng máu huyết của bản thân mình hóa thành lệ chú, lại bức nhập ba hồn bảy vía, thi triển ... một đại pháp lực. Nhưng vào lúc nàng hồn phi phách tán, dị bảo Hợp Hoan Linh bên người nàng đã thu lấy một hồn, tuy bây giờ nữ tử đó nhục thân bất diệt bất tử, nhưng lại hoàn toàn vô tri giác. Tiền bối, người kiến thức uyên bác, cho hỏi có cách nào cứu được không?"

Những âm cuối cùng, Quý Lệ không ngờ bắt đầu hơi run giọng.

Cửu Vĩ Thiên Hồ ngưng thần nhìn nam tử đó, trong mắt có ánh sáng lấp lánh, vô cùng nhu hòa, một lát sau, nàng dứt khoát gật đầu, nói: "Có cách!"

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 117

Hy Vọng

Quý Lệ chấn động trong lòng, trên mặt hấn xuất hiện nét hân hoan cực độ, dáng vẻ u sầu thường thấy bỗng chốc biến sạch.

Miễn cưỡng chế ngự cơn kích động đang trào dâng trong lòng, nhưng Quý Lệ vẫn không kiềm chế nổi run giọng, “Xin, xin tiên bối chỉ giáo cho !”

Cửu Vĩ Thiên Hồ nhìn hấn một lúc rồi chợt hỏi: “Có phải người rất yêu cô gái đó có phải không ?”

Quý Lệ không trả lời nhưng trên mặt hấn biểu lộ một khát vọng mạnh mẽ.

Cửu Vĩ Thiên Hồ lắc đầu thờ dài nhưng trong đôi mắt toát lên vẻ nhu hòa thương cảm, dịu dàng nói: “Như người nói, cô gái đó thể xác vẫn bảo toàn, nhưng do ảnh hưởng của pháp lực quý dị nọ mà hồn phách bị thất tán. Từ trước đến nay nếu tam hồn thất phách đã thất tán thì ngay cả thần tiên cũng khó cứu, bất quá vẫn còn lại một hồn thì vẫn còn có hy vọng.”

“Hồn phách tuy phân làm tam hồn thất phách, nhưng chính là tồn tại với tinh hồn của con người, cùng con người gọi đơn giản là hồn phách, đến nay vẫn còn là điều thần bí. Những người tu đạo Trung nguyên ít biết đến, nhưng nhiều năm trước đây, ta đã từng chứng kiến có dị nhân thi triển ‘hoàn hồn dị thuật’ thu lại toàn bộ hồn phách của một người đàn ông không may bị yêu ma thu mất nhất hồn tam phách.”

“Theo ta nhận thấy, tuy tình hình có sự khác biệt, nhưng chỉ cần bằng hữu của người thể xác chưa tan rã, hồn phách vẫn còn sót lại, chắc vẫn có thể cứu được.”

Vẻ mặt Quý Lệ vốn đang rất hưng phấn, nhưng khi nghe đến ‘hoàn hồn dị thuật’ bỗng nhiên nghĩ đến điều gì nhíu mày nói: “Tiên bối, người nói đến ‘hoàn hồn dị thuật’ có phải muốn nói tới ‘Hắc Vu Tộc’ ở vùng Nam man Thập Vạn Đại Sơn không ?”

Cửu Vĩ Thiên Hồ nhướng mày cảm thấy lạ lùng, gật đầu nói: “Sao, người cũng biết đến chuyện ‘Hắc Vu Tộc’ à ? Hắc Vu Tộc thần bí khó lường, Hắc Vu đại sư tinh thông quý linh hồn phách dị thuật chuyên lo chuyện cúng tế thần linh trong tộc. Nếu người có thể tìm được Hắc Vu pháp sư thì bạn người rất có thể sẽ được cứu.”

Quý Lệ im lặng một lúc, trên mặt không giấu được vẻ thất vọng, thấp giọng nói: “Không dấu gì tiên bối, mười năm trước đây cũng có nghe nói rằng Hắc Vu Tộc có khả năng cứu được bằng hữu. Cho nên mười năm nay vẫn bối đã qua lại Nam Cương không biết bao nhiêu lần, thậm chí đến cả nơi sơn cùng

thủy tận trong vùng Thập Vạn Đại Sơn để tìm kiếm. Nhưng dù tìm kỹ thế nào đi nữa vẫn chẳng thấy được chút tung tích nào của Hắc Vu Tộc. Có người đã nói với văn bối rằng ngàn năm trước đây Hắc Vu Tộc đã bị tuyệt diệt ...”

“Ngàn năm trước ư ?” Cửu Vĩ Thiên Hồ này giờ đang chăm chú nghe bỗng cao giọng cắt ngang lời Quỷ Lệ.

“Không sai, có gì sao ?” Quỷ Lệ ngẩng đầu nhìn.

Như mũi nữ tử đó khẽ cau mày, như đang nghĩ đến điều gì, làn tóc mây nhẹ buông trên bờ vai, ngọn gió đêm thổi qua, vài sợi tóc khẽ vương trên mặt nàng.

Một lát sau, nàng ngẩng đầu lên, nói: “Việc đã quá lâu, đầu óc cũng không còn linh hoạt sáng suốt nữa, nên phải nghĩ ngợi hồi lâu mới có thể nhớ lại được. Sau khi ta tình cờ thấy người thuộc Hắc Vu Tộc 200 năm trước khi bị khốn trong hỏa trận tại Phần Hương Cốc, nên có thể nói, đại khái khoảng 500 năm trước, Hắc Vu Tộc vẫn còn có người tồn tại !”

Quỷ Lệ nhìn nàng chằm chằm, trên mặt thần sắc biến hóa kịch liệt, Cửu Vĩ Thiên Hồ nhìn theo nét mặt hẩn, đột nhiên cười một tiếng, nói: “Được rồi, được rồi, người coi như là ân nhân của ta, nên ta sẽ giúp người việc đó !

Ngày mai ta sẽ cùng với người đến Nam cương tìm kiếm, đến nơi mà ta đã từng gặp người của Hắc Vu Tộc để xem có tung tích nào của họ hay không.”

Quỷ Lệ hít sâu một hơi, trầm ngâm giây lát rồi hơi cúi đầu, nói: “Đa tạ tiên bối, cảm ân bất tận, chỉ cần có thể cứu được người bằng hữu, tương lai bất luận tiên bối có điều chi sai khiến chỉ việc nói với văn bối là được.”

Cửu Vĩ Thiên Hồ nhìn người thanh niên trước mặt, chỉ thấy vẻ kiên nghị hiện rõ trên nét mặt, trong mắt ẩn chứa vẻ ân cần dịu dàng, không biết là đang tưởng nhớ đến ai ?

Một ý niệm nảy sinh, không biết tại sao, trong tâm tư nàng bỗng xuất hiện một tình cảm nhu hòa, đàn ông trên thế gian đối với người phụ nữ rốt cuộc vẫn còn có kẻ si tình như vậy.

Màn đêm sâu thẳm, xung quanh tĩnh lặng, chỉ có từ cánh rừng sâu tại địa phương vô danh văng vẳng tiếng côn trùng rả rích trong đêm, cảnh vật u u trầm trầm, lúc gần lúc xa.

Ngọn dã phong thổi qua, rừng cây lay động, âm thanh xào xạc.

Cửu Vĩ Thiên Hồ nhẹ nhàng đặt Tiểu Hôi trên mặt đất, đứng giữa khu rừng, thân hình hơi run rẩy. Một lát sau, nàng nhắm mắt lại, khẽ nghiêng đầu như đang lắng nghe điều gì, giống như đang dùng cả thể xác lẫn tâm linh để cảm nhận hương vị của tự do.

Tiếng bước chân từ phía sau bỗng dừng lại, tiếng Quỷ Lệ vọng đến: “Đêm đã khuya, sao tiên bối vẫn chưa ngủ ?”

Cửu Vĩ Thiên Hồ vẫn nhắm mắt, thậm chí cũng không quay đầu lại, chỉ thong thả nói: “Còn người ! Sao người cũng không ngủ ?”.

Quý Lệ trầm mặc giây lát rồi trả lời: “Vãn bối cũng không ngủ được.”

Cửu Vĩ Thiên Hồ quay lại nhìn hắn, mỉm cười nói: “Khôn trương như vậy sao ?”

Quý Lệ không đáp, với hắn việc này vốn đã tưởng là tuyệt vọng mà nay lại có niềm hy vọng mới làm cho hắn bị kích động đến nỗi không ngủ được.

Cửu Vĩ Thiên Hồ nở một nụ cười, vẻ đẹp rạng rỡ của nàng lan tỏa làm cho cảnh đêm trở nên ấm áp.

Chỉ nghe nàng nhẹ nhàng nói: “Có một việc mà ta muốn nói với ngươi.”

Quý Lệ đáp nhanh: “Tiền bối, xin hãy nói.”

Cửu Vĩ Thiên Hồ nhìn hắn một hồi rồi nói: “Ngươi đừng gọi ta là tiền bối nữa, con người ngươi những mặt khác cũng khá, mà sao cứ gọi một nữ nhân là tiền bối này tiền bối nọ, làm như người ta già lắm vậy, như vậy không sợ thất lễ sao ?”

Quý Lệ im lặng.

Căn bản không phải là mười tám, hai mươi tám hay hai ngàn tám trăm tuổi mà chỉ là nữ nhân sợ già nhất.

“Vậy, ta gọi người thế nào bây giờ ?” Quý Lệ thận trọng hỏi.

Nữ tử đó nghe vậy, thân mình khẽ xúc động, trên mặt xuất hiện nét phân vân, một lát sau mới nói: “Ừ nhỉ ! Gọi thế nào bây giờ ? Cái tên ngày xưa ta đã quên mất rồi. Như thế này đi, ngươi đã thấy chân thân của ta là Bạch Hồ, thôi thì cứ gọi ta là Tiểu Bạch cũng được.”

“Tiểu Bạch.....” Quý Lệ gọi nhỏ một tiếng, trên mặt hắn biểu lộ nét cổ quái.

Cửu Vĩ Thiên Hồ tựa hồ không để ý, đảo mắt một vòng, nhìn thấy Tiểu Hôi đang nhảy nhót qua lại trên mặt đất, lập tức cảm nhận ra điều gì, hướng Quý Lệ hỏi: “Được rồi, ngươi gọi con khi kia là gì, không lẽ gọi trực tiếp tên Tam Nhãn Linh Hầu ?”

Quý Lệ đáp: “Con khi đó ta nuôi nó từ nhỏ, ta gọi nó là Tiểu Hôi.”

Cửu Vĩ Thiên Hồ, nhu mì nữ tử đó từ giờ tên là Tiểu Bạch, khẽ giật mình rồi lập tức bật cười, đưa tay bông lầy Tiểu Hôi, nhìn nó từ trên xuống dưới một lúc, trong ánh mắt hiện vẻ cười vui nói: “À há, chúng ta quả nhiên có duyên, ngươi là Tiểu Hôi, còn ta là Tiểu Bạch !”

Tiểu Hôi chúi mồm vào lòng nàng, cười ‘chi chí’, tay quàng lên vai trông rất thân mật.

Quý Lệ đứng bên nhìn thấy cảnh đó, nhất thời không biết nói gì, một lát sau tựa như lắc đầu rồi lặng lẽ rời khỏi.

Hôm sau.

Bầu trời dần sáng, chỉ là không nhìn thấy rõ mặt trời ở vùng Nam cương này, bầu không gian có cảm giác âm trầm, mây đen đầy trời, quả là một ngày u ám.

Bất quá ánh sáng lại chiếu đến, rồi một vài luồng gió nhẹ lướt qua người làm bớt đi cảm giác khó chịu không như cỗ nhiệt khí tối hôm qua, khiến cho tinh thần trở nên phấn chấn.

Cảm giác lạnh lẽo đang lưu chuyển trong cơ thể, Huyền Hỏa Giám trên ngực cũng tỏa ra một luồng khí

Ấm áp, hai luồng khí bất đồng cùng lúc tồn tại trên người hắn, giãy khắc đó tựa hồ rất ổn định không xung đột với nhau.

Quý Lệ từ từ mở mắt ra, trong lòng cười khở.

Thật sự là không một ai biết được điều gì đang diễn biến trong cơ thể hắn, tối hôm qua Tiểu Bạch, như Cửu Vĩ Thiên Hồ cũng đã nói vài điều về việc này, trong lúc đấu pháp với Xích Diễm thú, trong người hắn đột nhiên xuất hiện triệu chứng băng lạnh.

Thậm chí ngay cả hắn cũng không biết được làm sao, cơ thể hắn sẽ duy trì tình trạng này được bao lâu ?

Hắn cúi thấp đầu, nhìn thanh Thiêu Hỏa Côn đen xì đang nằm tĩnh tại trong lòng bàn tay. Đã nhiều năm qua, nó luôn là người bạn đồng hành thân thiết của hắn.

Hắn đột nhiên mỉm cười, nắm chặt Thiêu Hỏa Côn trong tay, như là một phần thân thể, huyết mạch tương liên !

Chỉ cần cứu được Bích Dao, ngoài ra hắn còn suy tính gì được nữa ?

Bỗng nhiên, trên ngọn núi nhỏ kéo đến một trận gió, có một thân ảnh đang trên không trung bay đến.

Quý Lệ nhíu mày, đứng dậy, mục quang nhìn lên, trong mắt ngập vẻ lạnh lẽo.

Một lúc sau, thân ảnh đó hạ xuống, ánh sáng chuyển động, từ từ tan đi, hiện rõ một bóng áo vàng.

Kim Bình Nhi !

Quý Lệ ánh mắt càng trở nên lạnh lẽo, trong lòng bất giác chấn động. Ngọn núi nhỏ này tuy không phải là nơi bí mật gì cho lắm, nhưng vấn đề là hắn lại không phát giác ra Kim Bình Nhi đã theo dõi mình bằng cách nào mà lại có thể tìm đến nhanh như vậy ?

Kim Bình Nhi với nụ cười luôn sẵn trên môi, liếc nhìn về phía Quý Lệ, tựa hồ như đã sớm biết hắn ở đây, không một chút ngạc nhiên, mỉm cười nói: “Công tử thật khéo chọn chỗ !”

Quý Lệ hừ nhẹ một tiếng, cất tiếng: “Kim cô nương thủ đoạn quả nhiên lợi hại.”

Kim Bình Nhi tựa hồ như không chú ý đến lời nói của Quý Lệ, cười nói: “Tiểu nữ làm sao mà so sánh với công tử được, tối qua công tử chỉ cần nhích tay mà đã làm cho Phần Hương Cốc náo loạn cả lên, tiểu nữ thật tình bái phục.”

Quý Lệ trong lòng hết sức băn khoăn mà cuối cùng vẫn không hiểu được làm thế nào mà nữ tử của Hợp Hoan Phái có thể theo sát mình như vậy. Nhưng về mặt bề ngoài vẫn không biểu lộ nét gì, lạnh lùng nói: “Tối qua núi lửa bùng phát, chỉ là hiện tượng tự nhiên, chẳng có quan hệ gì với ta cả. Còn cô nương tối qua có thám thính được điều gì không ?”

Kim Bình Nhi đảo mắt, đang định nói gì, bất chợt khẽ cau mày, nhìn ra phía sau Quý Lệ, kêu khẽ một tiếng, đầu tiên nhìn thấy con khỉ xám luôn đi theo bên cạnh Quý Lệ, tiếp theo từ trong rừng một nữ tử nhẹ nhàng bước ra, làn da trắng như tuyết, lông mày như vẽ, thật là vạn nét phong tình, ngàn phần ôn nhu, một vẻ đẹp tuyệt vời, quả là tuyệt thế mỹ nhân.

Kim Bình Nhi vừa đưa mắt nhìn qua đã phát hiện một điểm quan trọng là nữ tử này chỉ mặc một lớp áo, ngoài ra không còn gì khác, nhất cử nhất động thấp thoáng hiện lộ đường nét cơ thể, đầy vẻ dụ hoặc.

Y phục đó là của nam nhân lại là áo của Quý Lệ mặc tối hôm qua, đưa mắt nhìn lại thì rõ ràng hiện tại Quý Lệ không có áo ngoài.

Kim Bình Nhi với ánh mắt thích thú như vừa phát hiện ra điều gì, chợt nở nụ cười, nói: “Vị thư thư đẹp đẽ này, sao chưa từng gặp qua?”

Nói đến đây, nàng nhìn Quý Lệ cười cười, nói: “Từ lâu nghe nói công tử và Bích Dao tiểu thư có mối thâm tình, Bích Dao tiểu thư vì công tử mà thất hồn tán phách, xả thân dưới ‘Tru Tiên kỳ kiếm’, công tử vì Bích Dao tiểu thư mà phản lại Thanh Vân Môn, gia nhập Thánh Giáo, phụ trợ Quý Vương Tông chủ chinh phạt tứ phương, sát nhân vô toán. Trong mười năm nay, không ngại mạo hiểm thâm nhập vùng Nam man Thập Vạn Đại Sơn xa xôi để tìm phương pháp chữa trị cho Bích Dao tiểu thư. Những việc như vậy, làm sao mà không khiến cho nữ nhân trên thiên hạ ái mộ cho được?”

Thanh âm nàng rất nhu mì, vẻ mặt lại ôn hòa, nhưng giọng điệu lại đột nhiên thay đổi: “Chỉ là thời gian vô tình, trải qua năm tháng, chuyện cũ cũng phai pha, nay công tử gặp được duyên mới, thật đáng chúc mừng. À nhưng ngày sau khi trở về Hồ Kỳ Sơn, nhất định sẽ có lời chúc mừng tới Quý Vương Tông chủ.”

Quý Lệ sắc mặt lạnh băng, sau khi nghe vậy thần tình càng nghiêm lạnh, nhưng hần chỉ hừ một tiếng lạnh lẽo mà không nói lời nào.

Cửu Vĩ Thiên Hồ Tiểu Bạch đưa mắt nhìn Quý Lệ, rồi nhìn qua Kim Bình Nhi đang đứng trước mặt, hốt nhiên cười nói: “Vị cô nương này đã hiểu lắm rồi, kỳ thật tối qua tiểu nữ gặp phải bọn xấu, bị bọn chúng khinh khi bức hiếp, may nhờ có Quý Lệ công tử đi ngang qua, ra tay giúp đỡ, may mắn thoát nạn. Còn được công tử cho mượn tạm tấm áo để che thân.”

Kim Bình Nhi đưa mắt nhìn Tiểu Bạch, với ánh mắt đầy kinh nghiệm của mình, thật khó mà tin được lời giải thích vừa rồi. Lại trông dáng vẻ nhàn nhã ung dung của Tiểu Bạch như chẳng có vẻ gì là đã bị cường nhân uy hiếp? Theo sự quan sát của Kim Bình Nhi, trên thế gian này chẳng thể có cường đạo nào dám nhắm mắt đụng vào nữ tử này, chỉ sợ quá nửa là...

Kim Bình Nhi khẽ lắc đầu, dẹp bỏ những suy nghĩ trong đầu, chỉ bắt quá đối với sắc đẹp phi phàm của Tiểu Bạch dường như không muốn nhìn lâu thêm, quay sang Quý Lệ nói: “Công tử tối qua vào Phần Hương Cốc có phát hiện gì thêm không?”

Quý Lệ lạnh lùng trả lời: “Chẳng có chút gì, tối qua sau khi tiến vào cốc, không lâu sau núi lửa đột nhiên phun lên, ta cũng theo đó trở ra lại”. Đến đây ngừng lại một chút, hướng về Kim Bình Nhi nói: “Người tối qua cũng tiềm nhập vào cốc, có gì khác thường, tên ngư nhân quái tộc và Phần Hương Cốc đó có quan hệ như thế nào, người có phát hiện được gì không?”

Kim Bình Nhi mỉm cười, thần tình tự nhiên, lắc đầu thờ dãi: “Thật không dám dấu, ta cũng chẳng phát hiện được gì. Tối hôm qua, Phần Hương Cốc cốc khẩu náo loạn, bọn đệ tử bàn tán xôn xao. Gã ngu nhân đó thật sự không biết ở đâu cả!”

Quý Lệ nhăn mặt cau mày, nhất thời không khí trầm mặc.

Kim Bình Nhi trầm ngâm giây lát, rồi quay đầu nhìn Tiểu Bạch, nở nụ cười, nói với Quý Lệ: “Bây giờ công tử đang có mỹ nhân bầu bạn, ta ở đây trở thành chướng ngại mắt. Chúng ta hãy tạm thời chia tay, sau này nếu còn có duyên chắc sẽ gặp lại tại vùng Nam cương này.”

Nói xong, hướng về Tiểu Bạch cười một tiếng, vung tay áo, một đạo quang mang chuyển động biến thành một luồng sáng màu vàng bay vào không trung.

Quý Lệ đứng nhìn thân ảnh càng lúc càng nhỏ dần nơi chân trời, cau mày suy nghĩ. Tiểu Bạch đi đến bên cạnh hắn, Tiểu Hôi trèo lên nhảy xuống một hồi thì tỏ ra rất thân thiết với Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch nhẹ nhàng bế Tiểu Hôi trong lòng, trầm ngâm giây lát, hướng về Quý Lệ nói: “Ngươi cho cô ta biết là chúng ta ở đây à?”

Quý Lệ im lặng lắc đầu, lát sau mới nói: “Chỗ này ta cũng chưa từng biết đến, nữ tử đó thực lợi hại, sao có thể theo được dấu vết của chúng ta? Vừa rồi ta ngầm kiểm soát lại trên mình, vẫn không tìm thấy dấu vết gì, quả là có điều quý quái.”

Tiểu Bạch đảo mắt, nhìn Quý Lệ một hồi, rồi đột nhiên không hiểu tại sao chuyển sang thân mình Tiểu Hôi, bất giác mỉm cười, nói: “Với đạo hạnh tu hành của ngươi, vừa rồi cô nương đó muốn lưu lại ám ký bí mật trên người ngươi e rằng khó lắm. Vấn đề này không liên quan đến ngươi đâu.”

Quý Lệ đưa mắt nhìn qua, do dự một hồi, nói: “Vậy thì, xin tiên bối... .. Tiểu Bạch cô nương nói vậy, tựa hồ đã phát hiện ra điều gì?”

Tiểu Bạch sáng mắt chuyển động, lấy tay khẽ vuốt đầu Tiểu Hôi, cười nói: “Tiểu Hôi hình như chưa bao giờ tắm? Bởi vì vấn đề nằm trên mình Tiểu Hôi...”

.....

Dưới chân núi, Quý Lệ và Tiểu Bạch tìm thấy một con suối nhỏ liền đem Tiểu Hôi ra tắm.

Tiểu Hôi từ hồi sinh ra đến giờ, chỉ sợ là chưa từng biết tắm rửa là gì nên tự nhiên phản đối quyết liệt, cố sống cố chết tránh né, la hét âm ỉ.

Cuối cùng Tiểu Bạch có một cách, hái cho nó một ít quả dại đồng thời hết sức vỗ về an ủi rồi cho nó tự tắm bằng cách ném Tiểu Hôi xuống giữa suối, dùng sức nước chảy để tẩy uế thân thể.

Quý Lệ đứng bên nhìn tí tắp lông mày, trầm ngâm một lúc lâu rồi nói: “Kỳ quái, sao ta chẳng cảm thấy có mùi vị gì cả?”

Tiểu Bạch nghe nói vậy, cười nhẹ một tiếng, nói: “Ngươi là nam tử, nên không để ý, đương nhiên không thể phát giác. Ta từ tối qua vui đùa với Tiểu Hôi, khi ôm nó trong lòng mới cảm nhận được một làn hương thơm rất nhẹ nhàng như có như không, lúc đó ta đã cảm thấy chút kỳ quái, Tiểu Hôi là con

khí chẳng thể có được mùi vị này, bất quá mùi hương này cực nhẹ, ta cũng không để ý lắm. Chỉ đến sáng nay gặp vị cô nương đó lập tức hiểu ra ngay.”

Rồi cười nói: “Vị cô nương đó tâm tư tinh tế, thủ đoạn cao cường, thật là lợi hại lắm.” *

Quý Lệ hừ lạnh một tiếng.

Không trung, trời đất thật u ám, tiếng suối chảy rào rào, Tiểu Hôi không ngờ đang đùa giỡn trong dòng suối, tựa hồ mãi mê không muốn ngừng, vùng vẫy khiến bọt nước văng tung tóe ra xung quanh.

Tiểu Bạch ở bên cạnh tắm rửa cho nó cũng bị con khí nghịch phá làm nước bắn vào ướt mình.

Quý Lệ đứng tại một bên nhìn qua.

Chỉ thấy bên dòng suối, Tiểu Bạch đang xắn tay áo, nét mặt đang vui vẻ, sóng mắt như thủy, miệng cười chúm chím nhìn Tiểu Hôi đang tắm, giúp nó tẩy rửa thân thể.

Nhìn kỹ có vài giọt nước đọng lại trên mặt nàng, long lanh chiếu sáng như những hạt trân châu, hoặc treo nhẹ trên đầu mi, hoặc vương trên gò má nàng, nhìn qua như thấu vào da thịt nõn nà, khiến cho ta sinh lòng quyến luyến không muốn rời xa.

Ngọn gió của vùng Nam cương hoang dã, từ xa nhẹ nhàng thổi đến vuốt ve suối tóc của nàng, những giọt nước long lanh như rung động...

Quý Lệ hốt nhiên quay đầu lại, không nhìn qua bên đó nữa. Nhưng mới trong giây lát, bỗng có tiếng Tiểu Bạch kêu thất thanh từ phía sau.

Quý Lệ giật mình, quay lại thấy Tiểu Hôi đã tắm xong, nhảy lên bờ, Tiểu Bạch chưa kịp gọi nó dừng lại là nó đã lập tức rùng mình rũ nước trên người, làm những giọt nước bám trên người nó văng ra tứ phía.

Tiểu Bạch không kịp né, miệng vừa cười vừa tức, cả người như bị một cơn mưa nhỏ trút xuống ướt đẫm.

Đảo mắt nhìn qua, Tiểu Bạch thấy Quý Lệ đang nhìn về hướng mình, liền nở một nụ cười.

Quý Lệ mấp má môi như muốn cười rồi lại quay đầu nhìn ra chỗ khác, sau lưng vọng lại tiếng Tiểu Bạch đang mắng mỏ Tiểu Hôi.

Trong khoảng không gian u ám đó, đột nhiên xuất hiện sự ấm áp mà từ lâu không có được, thật êm đềm thanh thoi.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 118

Thiên Thủy Trại

Phải chăng vào mùa này, bầu trời phía nam có phải lúc nào cũng phủ một lớp bụi mờ mờ ?, Từ sau ngọn đồi nhỏ, theo hướng Tiêu Bạch chỉ dẫn, có bóng hai người và một chú khỉ nhỏ đi về phía Tây của Phần Hương Cốc

Cái đêm từ Huyền Hỏa Đàm bên trên Phần Hương Cốc phun lửa, trời đất biến đổi, uy lực vô cùng, tác động đến cả trăm dặm chung quanh, sau ngày đó, bầu trời Nam cương mây mù ảm đạm, dòng nham thạch nóng ngút trời hủy đất đã khoét một cái động lớn ở trong không lộ ra ngoài, chỉ thấy bầu trời bên trên Phần Hương Cốc xuất hiện đám mây lớn màu đỏ vàng chói thật kỳ lạ

Từ khi đất trời xảy cơn đột biến, nơi này trước vốn vẫn là nơi trăm mắt nhìn vào, nay lại xảy ra nhiều điều thần bí bên trong, Phần Hương Cốc vốn có địa vị cao trong chánh đạo nên càng làm cho nhiều người nhòm ngó

Hiện nay thiên hạ đang xôn xao bàn tán, tất cả đều là phỏng đoán về những chuyện xảy ra bên trong Phần Hương Cốc

Trong những ngày này, ranh giới Nam cương trước đây vốn hoang sơ không người lai vãng, nay bắt đầu tụ tập nhiều khuôn mặt khả nghi, số công khai, số ẩn nấp, đông không đếm xuể, đều ngấm ngấm tìm hiểu xem rốt cục đã xảy ra chuyện gì

Chuyện này làm cho người của Phần Hương Cốc chẳng vui vẻ gì, ngược lại, những nguồn tin bí mật cho hay, cả phái Phần Hương Cốc đối với chuyện này vô cùng tức giận

Một mặt, vẫn giữ thái độ nhã nhặn vui vẻ đối với nhóm đệ tử do các đại phái chính đạo như Thanh Vân Môn, Thiên Âm Tự cử tới, rồi nói lấp liếm cho qua chuyện. Mặt khác, đối với ma giáo tam đại phái bí mật nhòm ngó, bên trong phạm vi thể lực của mình tuyệt không nương tay, nhất thời cả vùng Nam Cương rộng lớn đều lấy Phần Hương Cốc làm trung tâm, đao kiếm nhân ảnh cứ chốc chốc lại loé chớp di động

Chỉ là bất luận người của chánh đạo hay ma giáo, tất cả đều cảm nhận được không khí thần thần bí bí vây quanh Phần Hương cốc, dần dần lộ rõ điểm bất bình thường . Lần này Phần Hương cốc dường như cũng muôn phần kích động, đệ tử trong cốc hầu hết đều trong tư thế sẵn sàng hành động, không kể ngày đêm không ngừng truy xét khắp nơi biên giới phía nam, như muốn tìm kiếm người nào vậy, mà cứ úp úp mở mở, không hề thông báo

Vài ngày nay, bầu trời Nam cương trở nên vô cùng náo nhiệt, thường thấy xuất hiện những tia sáng rực rỡ tuyệt đẹp lóe sáng trên bầu trời, tất cả các đệ tử xuất sắc của phần hương cốc như đang truy tìm điều gì

Lời đồn đãi từ đó tiếp nối nhau nổi lên

Dị thú gì xuất thế ? , hoặc là thần bí kỳ bảo từ miệng núi lửa vọt thẳng lên trời , biết bao lời phỏng đoán, nhiều không kể xiết

Lạ hơn nữa là có người đích thực nghe được có chuyện nội loạn xảy ra tại Phần hương cốc, đệ tử phản loạn đã sát hại cốc chủ Vân Dịch Lam. Quả là trùng hợp, Phần hương cốc chủ Vân dịch Lam quả nhiên những ngày này không thấy xuất hiện. Đến cuối cùng chuyện đồn đãi ngày càng thậm tệ, đến nỗi trong mấy ngày nay kinh động đến cả Đạo huyền chân nhân của Thanh vân môn và Phổ Hoàng đại sư của Thiên Âm Tự, hai vị đồng thời phái đệ tử đến Phần Hương Cốc dò hỏi, Phần Hương Cốc dờ khóc dờ mếu, chỉ biết giải thích rằng là cốc chủ hiện đang bế quan, không thể xuất hiện

Tin tức xác đáng truyền về, Thanh Vân Môn và Thiên Âm Tự an tâm phần nào, chỉ là hai vị chương môn đại phái chẳng phải tầm thường, có lẽ đoán biết bên trong tất có điều không ổn, liền mật thám cho các đệ tử dừng vội về núi, bí mật ở lại điều tra

Ngày nay thiên hạ phân loạn, quần ma lộng hành, Phần Hương cốc trước giờ vẫn thần bí ám muội, trong trận chiến tại Thanh vân môn cũng không tham dự càng khiến cho người ta suy diễn này nọ. Lần này Quý Lệ vì giải thoát phong bế đã 300 kèm hãm Cửu Vĩ Thiên Hồ, mà gây nên một tràng sóng gió bão bùng ập đến, Nam Cương chính là nơi phong vân tụ hội

Hiện nay Phần Hương Cốc đang phái vô số đệ tử lai vãng truy tìm hành tung, quý lệ và tiểu bạch với đạo hạnh tu hành của mình, tự nhiên không để đám đệ tử này trong mắt, tuy nhiên nếu để lộ hành tung, tất không tránh khỏi vô số phiền phức, hơn nữa còn kinh động đến các đại nhân vật Phần hương cốc dẫn người truy đuổi, chỉ sợ khó chống cự, dù sao Phần Hương cốc cũng là thiên niên đại phái, tiềm lực khó đoán

Quý lệ nghĩ lần này đại sự hàng đầu là truy tìm tung tích Hắc Vu Tộc để cứu chữa cho Bích Dao

Do đó, sau khi xuống núi, theo ý kiến của Tiểu Bạch, Quý Lệ bèn tìm một thôn làng hẻo lánh, mua lấy hai bộ y phục địa phương, một nam một nữ cùng với Tiểu Bạch mặc để cải trang

Biên giới Nam cương xa xôi quan ngoại, phong tục tự nhiên cũng khác hẳn Trung Thổ . So với Trung Thổ thì y bào của dân địa phương quả có phong cách khác biệt.

Bởi vì y phục được mua ở Thiên Tích thôn, họa tiết trên y phục được làm thủ công nên khác biệt rất lớn với ở trung thổ. Ngoài khác biệt về kiểu cách, màu sắc cũng khá là tươi tắn. Y phục của nam nhân thì thường xanh xẫm ở phía dưới, còn của nữ tử thì màu sắc rất phức tạp, đẹp một cách rực rỡ.

Để tránh tai mắt của Phần Hương Cốc, Quý Lệ không nỡ pháp bảo, nhưng trong lòng nóng, cũng nhờ Tiểu Bạch thuyết phục nhiều lần : người không thể để 10 năm chờ đợi lãng phí được, dù có thể

những những thời khắc cuối phải chờ đợi thêm vài ngày? Nhược bằng nhất thời không kiên nhẫn, mà để Phần Hương Cốc truy đuổi, chỉ sợ cục diện hỗn loạn, cũng chẳng biết được khi nào phải đợi cho đến lúc có thể đi được.

Quý Lệ mặc dù không đủ kiên nhẫn, nhưng cũng không thể phủ nhận lời khuyên có lý của Tiểu Bạch, hai người chậm rãi bước đi.

Họ mặc những bộ quần áo của vùng nam cương, nên mặc dù trên đường đi có gặp vài nhóm đệ tử của Phần Hương Cốc đuổi theo, nhưng cũng không nhận ra được. Chỉ là Tiểu Hôi hình dạng đặc biệt, nhìn kỹ là nhận ra ngay.

Chỗ quan trọng nhất chính là tối hôm đó, Quý lệ cùng Tiểu hôi vẫn chưa bại lộ thân tính, vì thế người của Phần Hương Cốc không biết diện mạo mấy người họ ra sao, chỉ thường xuyên tra hỏi hành tung những nhân vật bất thường nên không để ý gì đến họ

Thời khắc này, Quý lệ và Tiểu Bạch đã đi khỏi Phần Hương cốc ngoài 300 dặm trên đường cô đạo, chính là nơi hoang vu hẻo lánh, đồng không mông quạnh không người hẻo lánh . Chỉ vừa nửa canh giờ trước, mấy người họ mới vừa ngênh ngang đi ra từ một nhóm đệ tử Phần Hương Cốc.

Bầu trời sẫm lại, mây đen vần chuyển, quý lệ khẽ nhíu mày, bước lên trước. Tương phản với hẳn, nụ cười lúc nào cũng hé nở trên khuôn mặt Tiểu Bạch, tinh thần phấn kích, khi nhìn đông lúc nhìn tây, thả mắt về nam cương phong quang xa xa, dù chỉ là con đường đồi hoang sơ cũ kỹ, trong mắt nàng tựa như khung cảnh mỹ lệ nhất vậy

Quý lệ khẽ nghiêng người liếc một mắt nhìn qua thấy con khỉ Tiểu Hôi đang chễm trệ trên vai Tiểu Bạch, có vẻ an nhiên tự tại lắm . Không biết có phải vì cả hai cùng là linh vật thể gian hãn hữu nên Tiểu Hôi đối với Cửu Vĩ Thiên Hồ thân thiết vô cùng nên mấy ngày gần đây đeo dính không rời Tiểu Bạch

Nhìn Tiểu Hôi cùng Tiểu bạch chóc chóc vui đùa, râm ran mấy tiếng "Chi chi" có vẻ hoan hỉ lắm, Quý Lệ hốt nhiên chợt nghĩ nếu cựa bằng hữu Tăng Thư Thư núi Thanh Vân mà thấy được bộ dạng này, chắc là ngỡ ngàng mộ lắm lắm

Tiểu Bạch mặc lên y phục của nữ tử nam cương bản địa , kiêu cách không có gì khác lạ, chỉ là một bộ y phục tầm thường, nhờ dung mạo tuyệt thế , bấy giờ như hào quang tỏa sáng, càng hiển hiện ra một phong thái diễm lệ vô song, dường như nữ tiên tử này phải mặc những loại áo này mới xứng, có thể biểu lộ hoàn toàn từng nét đẹp riêng biệt của Nam Cương nữ nhân

Tiểu bạch ngấm ngấm theo dõi mục quang của Quý Lệ, ánh mắt khẽ chuyển động chúm chím cười hỏi "Thế nào, người thấy ta mặc bộ y phục này có đẹp không?"

Quý Lệ khẽ cười, bằng vào tính của hẳn không dễ gì trả lời những câu hỏi vu vơ thế này, bèn chuyển sang chuyện khác hỏi " ta nghĩ tiền bối đối với phong tục hoàn cảnh Nam cương địa phương chắc là rất thông thuộc , không cần phải nói, chỉ một thôn xóm nhỏ sâu trong vùng núi hẻo lánh gần Phần Hương

Cốc tiên bói cũng tìm thấy, có khi nào đã từng qua đây ?

Tiểu Bạch khẽ hé môi, ánh mắt hướng về phía trước chỉ thấy xa xa thế núi liền mạch, vô cùng vô tận, đích thị Nam cương địa thế đặc biệt . Trước mắt là một con đường cỏ đạo, uốn lượn kéo dài về phía trước , hai bên không xa không gần, đều có những kỳ sơn quái thạch cao chót vót

Nàng chậm chạp từng bước, hồi lâu khẽ thở dài, giọng nói xa xăm u hoài, "Ta đã đến nơi này"

Quý lệ hơi cả kinh, hỏi "Thật vậy sao ? "

Tiểu Bạch thở một hơi trầm nhẹ , mỉm cười dịu dàng lắc đầu như muốn xua đi quá khứ xa xưa tâm sự " Người không biết sao, Hồ yêu tộc của chúng ta phát nguyên tại nam cương này, ta đã lớn lên ở vùng núi non căn cõi cùng sông suối hoang dã quanh đây"

Quý lệ hơi sững sốt nói : "thì ra một ngàn năm nay trở lại đây, những chuyện truyền thuyết dân gian tại Trung thổ đều có dính dáng đến tộc hồ của tiên bói sao ?"

Tiểu Bạch thông thả nói " Đó là vì khoảng một ngàn năm trước đây, ta dẫn dắt hồ yêu tộc môn ly khai nơi này vắng lai Trung Thổ, cuối cùng mới định cư tại Tây Nam Hồ kỳ Sơn"

Quý Lệ thập phần kinh ngạc, nhất thời không thốt nên lời, lát sau mới thốt lên được vài tiếng "chính là ... tiên bói ? "

Tiểu Bạch liếc nhìn hấn có vẻ thích thú, chớm cười ánh mắt dịu dàng long lanh tựa như mơ hồ tựa như sâu thẳm : " Người tưởng rằng chỉ có tổng đường hiện tại của quý vương tông nhà người là ở đó thôi sao ?

Khởi nguồn của danh tự Hồ Kỳ Sơn đa phần là do Hồ yêu tộc môn của ta mà ra cả "

Quý lệ im lặng hồi lâu, chậm rãi đáp : "Vậy thì tộc môn của tiên bói có khả năng cùng với tổ tiên Quý Vương ... "

Tiểu Bạch không chờ hấn dứt câu, lắc đầu cương quyết trả lời "người có thể yên tâm, Hồ yêu tộc của ta cùng với Quý vương tông mấy trăm năm nay là lân bang hàng xóm, sinh sống hòa bình, không những thế, trải qua mấy trăm năm nay lại còn xảy ra nhiều chuyện tình duyên ái giữa người và yêu . Cho nên mới nói, không những báo đáp ơn người đã cứu ta ra khỏi huyền hỏa đàm , chỉ biết người là đệ tử Quý Vương Tông đó là 1 trong những nguyên nhân ta giúp người.

Quý lệ đã cảm thấy yên tâm, suy ngẫm về chuyện Tiểu Bạch kể hỏi "Sau chuyện xảy ra ở đây, ắt tiên bói phải trở về với hồ tộc Núi kỳ Sơn để gặp lại đồng tộc ? "

"Đồng tộc ? " thần sắc Tiểu bạch nhuốm vẻ quan hoài âm đạm , ngược đầu vọng thiên, mãi một lúc sau mới âm thầm đáp : " Đồng tộc của ta đã bị ta hại chết rồi "

Quý lệ giật mình thất kinh , tiểu bạch cười khở một tiếng, thần sắc vô cùng thê lương, nhất thời không muốn nhắc đến chuyện đau lòng xưa

Quý lệ trầm mặc một hồi, bèn nói sang chuyện khác "Chúng ta đã đi được 3 ngày đường, từ đây đến "Thất lý đồng " mà tiên bói nói còn bao xa nữa ?"

Tiểu Bạch hướng mắt về phía gã, làn thu ba lướt qua mặt hắn, nói : " Thất Lý Đồng tại Nam Cương, là nơi Miêu tộc tập trung đông nhất, theo phỏng đoán của ta, từ đây đi tiếp 20 dặm chính là nơi các tộc tụ tập sống chung rất náo nhiệt gọi là "Thiên Thủy Trại" theo hướng Nam đi tiếp theo một đường mòn hiểm ác sẽ dẫn tới Thất Lý Đồng của người Miêu " Nói xong, nàng từ tốn giọng cười tiếp : " Chỉ là ta không biết được trong 300 năm nay, Nam cương phong thổ, địa hình ruốc cục biến đổi nhiều ít ra sao" Quý lệ cúi đầu trầm ngâm, vô tình gia tăng cước bộ

Tiểu Bạch đi theo sau hắn, mắt nhìn sang mấy lần rồi lại nhìn ra phía trước, dãy núi đồ liền một dải nguy nga hùng vĩ trông giống như một người khổng lồ ngược nhìn lên trời xanh, trên đường cô đạo chỉ có vài bóng người nhỏ nhỏ

Trong vòng 10 năm trở lại đây, Quý lệ đã vì Bích Dao mà nhiều lần du Nam cương, đối với phong thổ dân tình nơi này cũng thông hiểu ít nhiều

Vùng đất Nam Cương bao la, rộng lớn, dân cư thưa thớt , ngoại trừ man hoang di tộc sinh sống nơi thập vạn đại san kéo dài dằng dặc vạn dặm ở phần đất cực Nam , phương cách sinh hoạt tại Nam Cương biên thù, dân chúng đời đời sinh hoạt tại Nam cương biên thù, tựu chung có năm bộ tộc chủ yếu có thể phân biệt là : Miêu, thổ, Tráng, Lê , Cao sơn Ngụ tộc

Căn cứ theo nhân khẩu nhiều ít mà nói, hầu hết nhân số tộc Tráng đông nhất, chiếm có đến 40% tổng số nhân khẩu vùng nam cương, dựa và địa hình mà phán đoán, có thể nói thế lực Miêu tộc là mạnh nhất, chiếm cứ phần lớn đất đai phì nhiêu màu mỡ ; luận về dân phong, Cao sơn tộc ít người nhất nhưng rất nhanh nhẹn và thiện chiến

Ngũ đại bộ tộc này đã sinh sống đời đời kiếp kiếp tại Nam cương biên thù . Ngũ tộc đều có ngôn ngữ riêng, nhưng mà đại thể, phần lớn thời gian sử dụng cho việc trao đổi với với người trung thổ ở lân cận là ngôn ngữ phổ thông, chỉ là có không ít đặc điểm của dân tộc địa phương

Qua nhiều năm, tựu chung việc giao tiếp với nhau cũng trở nên tự nhiên , qua lại thân mật, hòa hoãn, nhưng cũng không phải không có lòng phòng hờ nhau, đấu tranh mâu thuẫn . Năm dài tháng rộng trôi qua, đã hình thành trục diện ngũ đại bộ tộc hùng cứ mỗi phương , nhưng cục diện lãnh thổ người và ta đan xen chằng chịt , rắc rối

Mà tại chỗ tiếp giáp lãnh địa, dân các tộc gần nhau thường hay sống gần nhau trong những thôn lạc đông vui , thậm chí có khi người của cả năm bộ tộc cùng sống tại một nơi; người, ta tạp cư

Còn Thiên Thủy Trại mà Tiểu Bạch nói đến thuộc xứ người Miêu, Tráng tộc, thổ tộc cùng với san tộc bốn phía vây quanh, quả thật nam cương biên thù này có rất nhiều khu vực náo nhiệt nổi tiếng

Sắc trời từ từ sẫm tối , hoàng hôn sắp buông xuống, Quý lệ, Tiểu bạch cùng Tiểu hôi hai người một khi cuối cùng đã đi đến Thiên Thủy Trại

Tuy rằng tên địa phương danh tự có chữ trại, nhưng mà căn bản với kiến trúc Nam cương bình thường Sơn trại xây trên đỉnh núi có chỗ bất đồng, thiên thủy trại dựng tại một phiến đất rộng rãi, đông nam

tây bắc đều có đường bộ dẫn ra ngoài, như tiểu Bạch giải thích trên đường , nguyên thủy vùng này là do thổ tộc xây dựng, địa danh nguyên bản cũng không phải ở đây mà là ở vùng núi phía tây không xa lắm, bởi vì có một dòng suối trên đỉnh núi cho nên mới gọi là Thiên thủy Trại

Chỉ là về sau bốn tộc tiếp giáp nhau, dân cư ngày càng đông đúc, nơi này bỗng nhiên trở thành nơi nhiều sắc dân sống tập cư

Tuy thương lữ vắng lai ngày càng đông, việc ở lại trên đỉnh núi, trước là địa phương nhỏ hẹp, cư trú bất tiện, sau là giao tiếp khá khó khăn, tuy rằng bách tính vùng Nam cương đa phần khỏe mạnh tráng kiện nhưng cũng không mấy người tự nguyện leo núi hàng ngày để rèn luyện thân thể

Vì vậy, dần dà có nhiều người đến chân núi cư ngụ, tích tiểu thành đa, ngày qua ngày, cả một làng trên vùng núi đều lần lượt hạ cư xuống, cùng với việc tứ tộc mua bán sầm uất, thương lữ vắng lai cũng trở nên phồn thịnh , quy mô ngày càng khuếch đại . Đến nỗi cái sơn trại trên núi dần dần hoang phế, chỉ còn cái tên thiên thủy trại, là một mực bảo tồn đến nay

Thời khắc này trời đã sẩm tối, vẫn còn nhiều khách bộ hành đi lại trên đường, đến đến đi đi , ồn ào chu vi một vùng, các tộc ngữ đôi khi vang lên cùng lúc, so với chỉ một lúc trước trên con đường cô yên vắng tịch mịch thật là đối nghịch . Ngồi chễm trệ trên vai Tiểu Bạch, Tiểu Hôi phấn kích vô cùng , đầu khi quay qua quay lại, nhòm ngó bốn phía, cứ "chi chi khếch khếch" mãi không ngừng

Tam nhãn hầu tử tất nhiên là không bình thường nên chẳng mấy chốc đã làm khách bộ hành chú ý, lại có mấy tiểu hài phục sức vùng Nam cương cười giỡn sau lưng hai người làm mặt hề chọc ghẹo Tiểu Hôi

Bản tính Tiểu Hôi lúc nào cũng thích chơi đùa , nhất thời hưng phấn lắm, vẫy vẫy đuôi, đòi nhảy xuống chơi, Quý Lệ lắc đầu hừm một tiếng, lắc đầu, nhanh tay kéo nó lại . Tiểu Hôi bất lực, biết là không thể chạy thoát bèn leo lên vai Quý lệ, quay đầu nhìn mấy tiểu hài "chi chi" loạn cả lên, rồi làm mặt khiêu khích, mấy đứa bé vui vẻ lắm, miệng cứ líu lo ríu rít không thành câu, ha ha cười nói, nửa muốn đi theo như là có vẻ hứng thú lắm

Quý lệ nhăn mày, trong lòng có vẻ không vui, chẳng phải vì không muốn Tiểu Hôi chơi đùa, nhưng trong lòng quả có mối lo xa không thể nói ra

Hắn quay đầu nhìn hai bên, chỉ thấy khoe miệng Tiểu Bạch tươi cười, thần sắc bộc lộ vẻ thích thú nhìn mấy đứa trẻ và Tiểu Hôi đùa giỡn, y phục thô vụng không sao che được cốt cách vẻ đẹp nhu mì mỹ lệ

Tại vùng Nam cương biên thù phong sương khắc khổ này, không phải nói cũng biết đa số nữ tử tướng mạo tầm thường, da dẻ thô ráp, từ khi đi đến Trung thổ, Tiểu Bạch đã dùng đạo hạnh trăm năm tu hành hóa tác nhân hình tạo thành dung mạo tú mỹ thanh lịch, phong tư yểu điệu, nhu mì , nụ cười ánh mắt đều làm thiên hạ mê say

Quả nhiên, trong đám âm thanh ồn ào la hét đùa giỡn của mấy tiểu hài, càng lúc càng đông người tự đến ngắm nhìn, ánh mắt của những người này rất tự nhiên và thần tốc, chuyển từ con khỉ sang thân hình

nữ nhân mà lớp áo thô ráp cũng không che lấp được thân hình mỹ lệ của nữ tử

Trong chốc lát, dường như có tiếng xì xầm lan rộng từ đám đông, chúng nhân trở mắt kinh ngạc ngấm nhìn, dưới vô số ánh mắt ngấm nhìn, nữ tử không hề tỏ vẻ e thẹn, nhìn bộ dạng tươi cười của nàng, dường như cảm thấy vô cùng hoan hỷ

Quý lệ cảm thấy đau đầu, làm cho thiên hạ chú ý thế này thật chẳng phải bản ý của hắn, ngàn ngại không biết có nên nhắc nhở Tiểu Bạch không nên gây sự chú ý, nhanh chóng tìm một chỗ trú chân, ngày mai sẽ khởi hành sớm đến Thất Lý Đồng làm việc chính cho xong

Chỉ là, có thể chủ định của hắn sẽ không cách chi mà thực hiện nổi. Vì trong vô số truyền thuyết thế gian lưu truyền, đến lúc này nhất định sẽ xuất hiện một loại nhân vật mà hiện tại cũng đã xuất đầu

Mấy tên lưu manh tựa như trong truyền thuyết, là người dân tộc thiểu số vốn sinh sống tại vùng nam cương biên thùy, quả thật đang ở ngay đây

Trong đám đông bỗng bước ra ba nam nhân, dáng vẻ đúng là mấy nam tử cao lớn, thô lỗ, ăn nói cộc cằn, giọng nói pha tạp nhạp thứ tiếng đặc biệt địa phương với ngôn ngữ thông dụng, bắt đầu trêu ghẹo Tiểu Bạch

Lưu manh thứ nhất nói: " ái dà, Hắc à, nữ nhân này thật là xinh đẹp à "

Tiểu bạch nhõn miệng cười, đưa tay khẽ xoa mặt, tiếng nói mới nhu mì làm sao, thừa rằng "vậy sao? "

Nhất thời đám người xung quanh cùng cười ồ cả lên.

Ba tên lưu manh vui mừng, tên lưu manh thứ hai vạch ngực áo, lộ hình xăm bên trong: " Tiểu muội muội à, đi cùng ta! Ta sẽ cho nàng ăn ngon... mặc đẹp!"

Đám người xung quanh đứng nhìn lại cười ồ, Tiểu Bạch liếc mắt nhìn Quý Lệ đang đứng bên cạnh một cái, trên mặt hiện lên một nụ cười ẩn ý.

Tên lưu manh Bính Trào cười tên Át Đạo nói: " Người biết thế nào là ăn ngon mặc đẹp không!" nói rồi quay sang Tiểu Bạch nói: " Tiểu muội muội, nhà ta có ruộng tốt vạn mẫu, nàng theo ta, (ta) bảo bọc nàng ... " (***)

Lời hắn vừa nói được một nửa, nhất thời không nói thêm được gì nữa, chỉ thấy trên khuôn mặt của Tiểu Bạch nụ cười càng nồng, dường như mũi ý từ trong lòng phát ra, mắt long lanh như nước, như muốn hợp lấy hồn hắn.

Nàng lùi lại một bước, đứng nép đằng sau Quý Lệ, cười e thẹn nói: " Nhưng thiếp là người đã có tương công"

Đám người xung quanh lại cười rộ lên. Tiểu Hôi đang bám trên vai Quý lệ kêu lên mấy tiếng " Khếch khếch" rồi nhảy xuống đất.

Qua một lúc, Tiểu Hôi đột nhiên quỳ dưới đất, tay chống đất nảy nhót linh tinh, miệng há ngoác cười to.

Quý Lệ mặt đanh lại, cảm nhận được 6 luồng hung hận mục quang của 3 tên lưu manh, tràn đầy ý niệm thù địch nhìn hẳn.

Một lúc sau, bọn chúng xông lên, xem ra câu "đầu quyền xuất phu nhân" của vùng Nam Cương quả nhiên trăm ngàn năm nay thật ứng nghiệm, rất được đám dân vùng Nam Cương sử dụng.

"binh, binh, binh"

Ba tiếng vang lên, ba thân ảnh bị đánh văng lên không, rơi xuống đường trước bức tường tên nợ chồng lên người tên kia rên rỉ âm ỹ

Chúng nhân xung quanh tròn mắt si ngốc, Quý Lệ lãnh đạm nói: "Chúng ta cần tìm một chỗ nghỉ ngơi, sáng sớm mai sẽ đi", nói rồi tiến lên phía trước. Tiểu Hôi nhảy nhót trên vai, miệng ngoác ra cười, ngó nghiêng đầu nhìn Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch cười khẽ, quay gót đến bên cạnh Quý Lệ, hốt nhiên nói nhỏ: "Ngươi xem, ta đã bế quan 300 năm, nguyên lai đâu tính đến tuổi tác?"

Quý Lệ không nói một lời, gia tăng cước bộ

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 119

Hàn dạ

Vùng biên thùy Nam Cương, cùng với trung thổ phong tục vốn khác xa nhau, chỉ là ít nhiều năm trở lại đây, dù ở chốn xa xôi hẻo lánh, nhưng vẫn có sự giao lưu cùng với trung thổ. Khắp một dải Nam Cương sản xuất ra nhiều đặc sản như da lông thú, khoáng sản rất có uy tín tại Trung Nguyên, đã hấp dẫn không ít thương nhân trung thổ đến giao dịch.

Nam Cương vốn căn bản không có khách sạn, dần dần dưới ảnh hưởng của thương nhân trung thổ, ở một số trấn thành náo nhiệt nhất cũng đã thấy xuất hiện.

Nơi Quỷ Lệ cùng Tiểu Bạch hiện đang ở, chính là một cái khách sạn, dùng trực tiếp tên bản địa, “Thiên Thủy khách sạn”.

Vào tới bên trong khách sạn, có thể thấy rõ ràng rằng phong cách bài trí, chịu ảnh hưởng lớn của văn hoá trung nguyên, bất quá ông chủ cùng hầu bàn đều là người Tráng tộc. Tráng tộc ở Nam Cương, có nhân số đông nhất, cuộc sống tương đối sung túc, đã chịu ảnh hưởng của trung thổ khá sâu, không giống các tộc khác vẫn còn giữ lối sống săn bắt hái lượm, trong Tráng tộc đã dần dần bắt đầu các hình thức nông canh kinh thương.

Mặc dù như thế, người Tráng tộc thích sống ôn hoà, đại bộ phận tộc nhân đều thiếu cái phần khí chất cường mãnh, bởi vậy thế lực cao hơn lại là Miêu Tộc hùng mạnh, mặc dù nhân khẩu ít hơn.

Quỷ lệ cùng Tiểu Bạch vừa ngồi xuống, hầu bàn liền đến ngay tiếp đãi, lúc này bên ngoài trời đang tối dần, trong khách sạn sớm đã chằng còn bao nhiêu khách. Đám bồi bàn xem phục sức bên ngoài, đúng là người tráng tộc Nam Cương, mà hơn phân nửa đã có nhiều thời gian làm ở đây, quả nhiên ăn nói rất lưu loát.

“Nhị vị khách quan, muốn dùng những gì, bồn điếm còn có phòng sạch sẽ, giá cả phải chăng, xa gần đều biết tiếng”

Quỷ Lệ gật gật đầu, nói: “Dọn cho chúng ta hai phòng, ta sẽ nghỉ lại một đêm”.

Gã hầu bàn gật đầu cười, rồi nói: “Nhị vị khách quan, xem chừng vẫn chưa dùng bữa, có cần gọi món gì chăng?”

Quỷ Lệ trong bụng không đói, nhưng nhìn qua Tiểu Bạch, quyết định dùng chút lót dạ, mở miệng nói: “Này, mang cho chúng ta hai phần cơm, sau đó là vài ...”

“A!” Tiểu Bạch ngồi cạnh đột nhiên mở miệng, mỉm cười nói “Ở đây có ‘Thổ muộn hoàng tước’ chứ?”

Quý Lệ ngạc nhiên, quay sang nhìn Tiểu, gã bồi bàn cũng há hốc, không kèm được phải nhìn lại Tiểu Bạch, nói “Cô nương chẳng lẽ đã từng đến Nam Cương, món ăn đặc trưng này, chỗ chúng tôi tự nhiên phải có”.

Tiểu Bạch cười càng tươi, ánh mắt lấp lánh, tựa như đang lục lại hồi ức, từ từ nói tiếp: “À, còn có ‘Tam Đoạn Xà Trường’, ‘Khảo Hùng Vĩ’, ‘Khảo Thu Diệp’, ‘Ngũ Tiểu Trùng’, ‘Hắc Tâm Quả’ ?”

Mục quang của nàng lấp lánh, vừa nói vừa nghĩ, lúc đầu nói chậm chậm, nói ra từng tên thức ăn một, và sau càng nói càng nhanh, tên cũng vụn phần ly kì, trước giờ chưa từng nghe tới, tuyệt không phải là những thứ có thể có ở trung nguyên.

Quý lệ kinh ngạc, trong quán không chỉ gã bồi bàn ngạc nhiên đến mức không thể ngậm miệng lại, mà xa xa ông chủ quán cũng không thể cầm nổi đã chạy đến.

Tiểu Bạch đại khái nói một hơi ra gần ba mươi tên thức ăn, rồi mới dừng lại, quay đầu nhìn ông chủ và bồi bàn cười nói: “Những món ăn ấy, ở đây có được thứ nào?”

Ông chủ và hầu bàn nhìn mặt nhau, hồi lâu cất tiếng cười khan “Cô nương quả nhiên kiến đa thức quảng, nói một lượt quả thật nhiều món ăn, không cái nào không phải đặc sản Nam Cương, chỉ có điều trong đó có nhiều nguyên liệu không dễ tìm kiếm, bôn điểm không kể Thổ Muộn Hoàng Tước, chỉ có Hắc Tâm Quả và Khảo Hùng Vĩ là hai thứ có thể làm được. Thật lấy làm áy náy!”

Tiểu Bạch trên mặt không giấu thần sắc giận dữ, nhưng lập tức cười nói ngay “Người trước tiên làm ngay ba món ăn đó đã”

Ông chủ và hầu bàn đáp ứng một tiếng, vội vàng rời đi. Tiểu Bạch nhăn mày, lại thấy Quý Lệ đang chăm chú nhìn mình, liền cười, nói: “Đã mấy trăm năm, ta đã không còn biết đến, đột nhiên, đặc biệt muốn ném lại những phong vị này. Người đã qua đây, đã từng một lần ném thử chưa?”

Quý Lệ lắc lắc đầu, vốn trước kia hẳn đến Nam Cương, trong lòng canh cánh tìm Hắc Vu tộc để cứu Bích Dao, còn có tâm nào để ý đến những điều đó, thường chỉ ở nơi hoang dã tùy tiện ăn uống. Lần này nếu không phải đang trong tình trạng bị Phần Hương Cốc truy tìm ráo riết, ngoài ra Tiểu Bạch vốn là nữ tử (dù là một yêu tinh ngàn năm), cũng không nên đêm đêm trú ở nơi hoang sơn dã lĩnh, bởi vậy nên phải vào thị trấn.

Hắn trầm mặc giây lát, đột nhiên mở miệng hỏi “Thổ Muộn Hoàng Tước tôi đại khái có thể đoán ra, còn Hắc Tâm Quả thì là thứ gì ?”

Tiểu Bạch cười nói “Đó là thứ quả đặc hữu của Nam Cương, vỏ ngoài xanh biếc, thịt trắng nõn, nhưng trong ruột có sắc đen, dầu dùng để chiên thức ăn, hương vị ngon lành khó tả”

Quý Lệ vẫn chưa hết thắc mắc, nói: “Thế “Khảo Hùng Vĩ” lại là thứ gì, hay là cái đuôi của con gấu đen ? Tôi đã từng nghe qua tay gấu mật gấu, nhưng chưa từng nghe đuôi gấu có thể làm món ăn”

Tiểu Bạch mỉm cười nói “Hùng này không phải là Hùng đó, Nam Cương đặc biệt có một loại thú, được gọi “Trường Vĩ Hùng”, cái đầu dài dài và nhỏ hơn gầu đen gầu trắng của chúng ta, chất thịt thì

ngon tuyệt, không có nơi nào có thể so sánh, hơn nữa cái đuôi chính là tinh hoa của nó, tại bồn địa Nam Cương, rất có danh tiếng”.

Quý Lệ trầm ngâm không nói, Tiểu Bạch liếc mắt nhìn hắn, bất ngờ nói: “Kì quái, người thường ngày vốn chẳng quan tâm đến việc gì, với những thức ăn này chả lẽ lại có mấy phần hứng thú ?”

Quý Lệ bước một bước, chẳng nói lời nào, hắn từ nhỏ lớn lên tại Thanh Vân Sơn Đại Trúc Phong, sớm đã phải làm bếp, với việc nấu ăn, thật sự cũng có vài phần tài năng và hứng thú. Nếu là như người khác, chỉ e anh ta đã trở thành một đầu bếp rồi, nhiều khả năng còn có thể mở một cửa tiệm nho nhỏ .
Chi là hiện tại .....

Quý Lệ thở dài một tiếng, hốt nhiên một luồng tư tưởng len lõi trời dậy, cái gì cũng không muốn nói nữa. Tiểu Bạch càng thêm phần chăm chú nhìn hắn, trong mắt nhu quang chợt loé, cũng không biết trong lòng nàng đang nghĩ gì ?

Chi có Tiểu Hôi không chịu ngồi yên, nhìn đông ngó tây, không có tí giữ ý nào, tựa hồ như đang tìm kiếm cái gì.

Đêm tối tĩnh lặng, Thiên Thủy Trại náo nhiệt cả ngày, đến lúc vào đêm, đã dần lắng xuống.

Thiên thủy khách sạn có hai tầng, lầu trên là phòng khách. Quý lệ lưu tâm quan sát, tối nay chỉ có hắn và Tiểu Bạch hai người lưu lại, lẽ ra ở đây vốn nhộn nhịp, nhưng vào lúc này, thiên hạ loạn lạc, tịnh chẳng có mấy thương nhân trung thổ ghé đến Nam Cương. Tộc nhân Nam Cương bản địa, lại càng không trú tại quán trọ.

Phòng Tiểu Bạch ở cách phòng Quý Lệ một bức tường, dùng gỗ bản để ngăn, làm sao có thể cách âm hiệu quả, nghe loáng thoáng bên kia tường tiếng cười đùa cũng tiếng kêu chí chí râm ran. Con khi Tiểu Hôi lúc này chạy tìm Tiểu Bạch chơi đùa, tuy nhiên hiện tại Tiểu Hôi đến giờ đi ngủ đã quay về nằm cùng Quý Lệ, chỉ có Tiểu Bạch không biết nói thế nào, với Tiểu Hôi đặc biệt thân thiết, xem chừng hiện tại Tiểu Hôi đã là một niềm vui của thiên niên yêu hồ.

***

Quý Lệ nằm trong phòng, hắn đã lâu không trọ khách sạn, mà cũng không phải thói quen của hắn. Bất tri bất giác một hồi lâu, đã vào đêm sâu, hắn chẳng còn buồn ngủ, trong lòng có đôi chút phiền muộn, liền đứng dậy, chậm chạp đến bên cửa sổ, đẩy cửa nhìn ra bên ngoài.

Không giống như ban ngày, vào lúc này trên bầu trời Nam Cương mây đen từ từ tản khai. Nơi lúc trước bị áng mây che khuất, khi tản ra từ từ để lộ một ánh nguyệt quang.

Ánh trăng sáng trong, như sương như tuyết, nhẹ nhàng rải xuống, trải khắp trên thân người hắn.

Trần thế du du, chúng sinh đều đang say ngủ, bốn bề lặng không tiếng người. Chỉ có từ một chôn không tên nào đó, truyền lại tiếng côn trùng kêu ri ri, mỗi tiếng mỗi tiếng đều thê thiết.

Bóng tối bao trùm khắp mặt đất.

Từ song cửa nhìn ra, ngàn dặm thiên sơn, trời đêm sâu thẳm.

Đêm thê lương cô tịch chốn Nam Cương chừng như vơi bớt, việc xưa như triều dâng tràn ngập tâm hồn.

Ngày ấy, nơi cô thôn có một tiểu hài mồ côi, nay lại lăn lộn trong sóng gió hồng trần, theo sóng mà trầm luân. Đôi lần nhìn lại, bên cạnh vốn chẳng có một người tri kỷ.

Cõi nhân sanh thật tịch mịch làm sao .....

Kẻ nam tử dưới trăng, đành im lặng cúi đầu.

...

“Tê .. ê ...ê ...”

Xa xa có một âm thanh phá vỡ trời đêm thanh vắng, vắng vắng truyền lại .

Quý Lệ ngẩng đầu, hai mày cau lại, chỉ thấy bên trời có một làn ánh sáng, như lưu tinh vượt qua bầu trời đêm, từ phía chân trời, bay qua bên trên thiên thủy trại, rồi hướng phương tây rơi xuống.

Nhưng đằng sau nó, bất ngờ cũng có ba đạo quang mang, khẩn cấp đuổi theo.

Quý Lệ với nhãn quang tinh tường hơn người, đã nhận ra bốn đạo quang mang chính là do người tu đạo ngự không mà bay. Còn thấy rằng bốn đạo quang mang trên trời đêm trước sau truy đuổi, mặc dù ba đạo phía sau thủy chung không thể bắt kịp, mà kẻ chạy trốn phía trước cũng vô phương thoát khỏi sự đeo bám.

Vào phút cuối cùng, đạo quang mang đầu tiên tựa hồ đã có quyết định, từ trên bầu trời hạ xuống, dựa theo phương vị đó, chính là ở phía tây nam thiên thủy trại.

Theo sau, ba đạo quang mang đương truy tung cũng hạ xuống.

Quý Lệ trầm ngâm chốc lát, chỉ có điều đêm nay tâm tình rối loạn, thật không muốn lại một mình ở đây, hữu thủ vung ra, không một tiếng động hoá thành đạo thanh quang, hướng nơi bốn đạo ánh sáng mà bay tới.

Ngay sau khi thân ảnh y nhỏ dần, một tiếng “chi chi” vang lên, cửa sổ phòng kẻ bên Quý Lệ bị đẩy ra.

Tiểu Bạch tay ôm Tiểu Hôi, nhìn về phía Quý Lệ bay đi, giây lát sau, thân ảnh Quý Lệ đã tan biến trong bóng đêm.

Tiểu Bạch sắc mặt trầm tĩnh, trên khuôn mặt trắng như tuyết không có chút biểu hiện, chỉ có trong mắt sáng lên, lấp lánh kỳ lạ.

Quý Lệ yên lặng bám theo, không bao lâu đã phát hiện nơi mấy đạo quang ảnh hạ xuống, chính là thiên thủy trại ngày trước, chẳng qua bây giờ chỉ là một đỉnh núi hoang phế nhiều năm.

Cùng khi hấn xăm xăm tiến nhập vào sơn trại, một âm thanh trầm muộn cất lên, từ phía trước truyền lại, trong đó hoà lẫn có sự giận dữ nào đó cùng với tiếng cười quen thuộc.

Quý Lệ lập tức chau mày.

Tiếng cười này có nét nhu mì uyển chuyển, ẩn trong đó sức mạnh mê hoặc nhân tâm, chính thị tiếng cười của Kim Bình Nhi.

Quý Lệ do dự chốc lát, đoạn ẩn thân vào góc tối, chầm chậm tiến về phía trước.

Nguyên trên lối đi tĩnh mịch không một bóng người, tường hoang ngói rã, một cảnh sắc đầy vẻ thê lương.

Bây giờ sắc trời đã thoáng đặng vài phần, bóng mây dần dần tản đi, ánh trăng càng lúc càng sáng, chiếu rọi xuống sơn trại hoang phế.

Kim Bình Nhi mặt vẫn điềm nụ cười không hề thay đổi, đang tươi cười đứng giữa sơn đạo, đối diện phía trước nàng có một nam tử trẻ tuổi đang quắc mắt giận dữ nhìn. Con người này, Quý Lệ đã nhận ra chính là đệ tử xuất sắc của Phần Hương Cốc - Lý Tuân.

Trên sơn đạo phía sau y, có một tên đệ tử Phần Hương Cốc đang nằm trên mặt đất, xem bộ dạng y dường như vừa bị Kim Bình Nhi đả thương, trên y phục bắt đầu từ ngực trái thủng xuống dưới, có một vết thương vừa rộng vừa sâu, đang rên rỉ vô lực.

Có điều, ánh mắt của Quý Lệ chỉ lướt qua ba người này, ngay lập tức, ánh mắt hắn hoàn toàn dừng lại nơi bóng người ở sau cùng.

Màn đêm thanh tĩnh, sơn đạo hoang lương, sau lưng Kim Bình Nhi còn sót tàn dư một tiểu lâu hoang phế, có một nữ tử toàn thân vận bạch y, lưng đeo trường kiếm, đứng trên mái lâu, tà áo nhẹ nhàng phát phơ trong gió.

Làn da trắng như tuyết lấp lánh dưới ánh trăng, thậm chí khiến con người ta thấy hoa mắt trước tuyệt sắc nữ tử này.

Dưới bóng đêm, dưới ánh trăng, còn người nào có thể có được cái ánh sáng u mỹ ấy ?

Lục Tuyết Kỳ !

Trong ánh mắt thân quen, đang thấy hiện lên bóng hình ai?

Quý Lệ dừng chân lại.

Từ trong bóng tối, hắn lặng yên ngắm nhìn vào bóng dáng của người con gái không vương chút bụi trần đó, gió sương trần thế, tuế nguyệt mười năm, dường như không hề ảnh hưởng đến nàng. Sở dĩ khiến người ta nhớ lại, cái nhìn đầu tiên, thấy nàng trong ánh nguyệt quang, cũng phảng phất bóng dáng một tiên tử lạnh lùng băng giá thế này.

“Yêu nữ!” trên khuôn mặt anh tuấn của Lý Tuân tràn ngập sự phẫn nộ.

Hắn ta cùng Lục Tuyết Kỳ một trước một sau đuổi theo Kim Bình Nhi, nhưng ngay sau khi đến đây, ma giáo yêu nữ này đột nhiên tấn công, gã sư đệ theo cùng y trúng phải “hoặc tâm chi thuật”, tức thì bị tử mạng nhận đả thương. Nếu như Lý Tuân không kịp ra tay, chỉ e gã sư đệ này đã thọ mệnh.

Chẳng qua, sự quan tâm của Lý Tuân lúc này, ngoài thương thế của sư đệ, hắn còn có vấn đề khác nữa: “Người đã làm gì sư muội Yên Hồng của ta, mau mau trao trả ra ngay”

Kim Bình Nhi cười mỉm, ánh mắt đột nhiên phiêu hốt, nửa hữu ý nửa vô tình dừng lại nơi bóng tối phía sau lưng Lý Tuân, nơi Quý Lệ ẩn thân, nói “Công tử đã nói rằng, là sư muội của người, tức không

phải sự muội của thiếp, thiếp làm sao mà biết được?”

“Hừ!” thần tình Lý Tuân cực kỳ phẫn nộ, hiển nhiên là rất quan tâm đến sự muội này, giận dữ quát: “Nếu như Thượng Quan sư thúc không tinh mắt phát hiện ra, bản môn đã bị yêu nữ ngươi qua mặt. Người cố ý hạ sát sáu đệ tử Phần Hương Cốc, món nợ này tất nhiên ngươi phải trả. Ngươi nếu biết điều, mau sớm trả lại Yên Hồng sự muội yên lành ra đây”

“Thiếp sợ quá!” Kim Bình Nhi dùng tay vuốt ngực, nhưng trên mặt lại nở nụ cười duyên dáng, chẳng có chút thần sắc sợ hãi, thay vào đó lại có mấy phần nhu mì yếu đuối, dịu dàng nói: “Các người dù sao cũng là chính đạo môn hạ, há có thể ý đồ rồi khi phụ một nữ tử yếu nhược như thiếp?”

Một tiếng đằng hắng lạnh lùng xuất phát từ nơi Lục Tuyết Kỳ đứng phía sau.

Lý Tuân hướng nhìn về phía thân ảnh mỹ lệ đứng ở trên cao, sắc diện trầm xuống, lại nhìn Kim Bình Nhi nói “Yêu nữ, ngươi mãi không chịu giác ngộ, ta hà tất phải khách khí ...?”

Một chữ “...nữa” chưa kịp xuất khẩu, Kim Bình Nhi hốt nhiên cất một tiếng cười mê hoặc, trong tay áo bên phải tử mang bất ngờ loé lên.

Lý Tuân lập tức ngưng thần giới bị, yêu nữ này quỷ kế đa đoan, thêm pháp bảo tử mang nhận sắc bén vô cùng, quả thật không thể xem thường, vừa ngay trước đây, sư đệ cùng đi với y mặc dù trúng “hoặc tâm chi thuật” của cô ta ảnh hưởng, nhưng nhiều năm tu luyện cũng không tránh được một đòn, có thể thấy được đạo hạnh cao cường của cô ta.

Chỉ là Lý tuân trước nay cao ngạo, bản thân tu hành lại cao, mặc dù thận trọng, nhưng không có chút nào khiếp ý.

Hơn nữa lúc này ở xa xa còn đang có một tuyệt thế mỹ nhân lạnh lùng quan sát, y từ sau lần sơ kiến mười năm trước, với Lục Tuyết Kỳ vốn đã say mê, nên càng không thể để mắt mặt trước mỹ nhân được.

Y vào lúc quan trọng chính yếu ngưng thần đối địch, lại không lường được Kim Bình Nhi quỷ trá chỉ là xuất hư chiêu, đột ngột dừng lại, thân hình hoá một bóng màu tím, cả người và tử mang nhận hợp nhất nhằm sau lưng Lục Tuyết Kỳ công tới.

Trong nháy mắt tử mang tiếp cận, Lục Tuyết Kỳ sắc mặt lạnh như sương, “keng” một tiếng, tiên khí tràn ngập, lam quang xạ bốn bề, Thiên Gia thần kiếm quả nhiên đã xuất vò, hoành ngang trước ngực. Lý Tuân ở phía sau đã nhìn thấy, trong lòng cấp thời lo lắng, ngự kiếm nhắm đuổi theo.

Nhưng bất ngờ tử mang nhận của Kim Bình Nhi cùng Thiên gia tiếp xúc, ngay lập tức lùi ra ngay, nhanh như ánh chớp nhằm phía sau lưng Lý Tuân hạ xuống. Lý Tuân bất ngờ, nhất thời không quay lại đuổi theo được, lại gặp lúc Lục Tuyết Kỳ khẩn cấp truy tới, bị Lý Tuân cản lối, đành phải hạ thân xuống.

Hai người đồng thời nhìn lại, chỉ thấy Kim Bình Nhi quay về đứng nơi Lý Tuân vừa đứng trước đây, còn một kẻ thụ thương nằm dưới đất, là đệ tử Phần Hương Cốc đang bó tay kinh hoàng. Lý Tuân sợ

đến thất sắc, lúc này y một chút muốn thể hiện trước Lục Tuyết Kỳ, đã quên mất đằng sau còn một sư đệ đang nguy hiểm không có một chút năng lực đề kháng, giờ đây hồi hận vạn phần, rống to một tiếng thân hình như điện, toàn lực đuổi theo.

Lục Tuyết Kỳ cũng theo sát sau lưng y, hướng Kim Bình Nhi đuổi tới.

Chỉ trong nháy mắt, Kim Bình Nhi đã tới bên cạnh đệ tử Phần Hương Cốc, thành linh xuất một cước, đá văng thân hình y về phía sau, vừa gặp ngay Lý Tuân xông tới, không ngờ chạm tay vào liền bị dính máu, chớp mắt áo ngoài liền bị nhuộm đỏ.

Kim Bình Nhi với một cước này, dĩ nhiên đã đoán mệnh gã đệ tử trẻ tuổi.

Trong mắt Lý Tuân như muốn toé lửa, chỉ trong một giây lát trì hoãn, Lục Tuyết Kỳ đã vượt qua người y hướng Kim Bình Nhi đuổi theo. Thân ảnh Kim Bình Nhi vào lúc đó đã nhẹ nhàng vượt qua góc tối.

Trong khoảnh khắc thanh âm của Kim Bình Nhi nho nhỏ văng vẳng truyền tới: “Giúp tôi ngăn nữ tử đó lại.”

Nơi bóng tối có kẻ đằng hắng một tiếng, không rõ ý thế nào, nhưng thân hình vừa muốn chuyển đi, hiển nhiên không muốn tham dự vào việc này.

Nhưng thật bất ngờ, trong cái chớp mắt như điện quang thạch hoả đó, lại vọng lại thanh âm của Kim Bình Nhi, chỉ vồn vện ba chữ :“Thất Lý Đồng”.

Ba chữ này, như một tia chớp khiến Quý lệ tức thời khởi thân bay tới, chỉ thấy Kim Bình Nhi trên vẻ mặt hiện một nụ cười thần bí, chớp mắt vượt qua bên thân người hắn.

Giây lát sau, thân ảnh bạch sắc của Lục Tuyết Kỳ đương đuổi theo đã hiện ở ngay trước mắt.

Có ai biết rằng, vào thời khắc đó, chợt loé lên trong tâm trí cũng chính là bóng dáng ai?

Thanh quang loé lên, Lục Tuyết Kỳ trên gương mặt một mực lãnh nhược băng sương chợt có chút động dung, mấy phần nghi hoặc, mấy phần mơ màng, mấy phần hoan hỉ, lại cũng có mấy phần phẫn nộ.

Keng!

Thiên Gia cùng Phệ Huyết, lam sắc với hồng quang, trong bóng đêm va chạm cùng loé sáng lên, rồi phiêu đảng phân khai.

Lý Tuân vốn theo bên cạnh Lục Tuyết Kỳ, truy đuổi theo Kim Bình Nhi, tất xem Kim Bình Nhi là đối tượng trọng yếu, đặc biệt là sau khi nàng ta đã sát hại sư đệ y. Chỉ là, y đang ở giữa không trung, chậm chậm quay đầu lại, nhìn xa xa trên sơn đạo hoang phế đang trầm lặng đứng đối diện nhau một nam một nữ, nơi đáy mắt chỉ thoáng hiện vài tia lửa, nhưng trong lòng lại đang muốn bùng cháy.

Xa xa còn truyền lại tiếng cười của Kim Bình Nhi, trong thanh âm nhu mì hoà một chút trêu ghẹo, Quý Lệ nghe thấy, vẫn trầm lặng không nói.

Ánh trăng như nước, rải khắp chốn đầu núi hoang lương, nơi sơn đạo u tịch.

Người nữ tử trước mặt kia, áo trắng như tuyết, trường kiếm trong tay sáng tựa nước hồ thu.

Trong đôi mắt sáng đang chăm chú nhìn vào một kẻ, có phải là người ấy chăng ?

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 120

Thâm ngân

Tứ phương tĩnh lặng

Đêm sâu thăm thẳm, thê lương lạnh lẽo.

Con đường dài tịch mịch, vàng trắng lơ lửng giữa trời, rải xuống ánh sáng bàng bạc, hai người đứng lặng hồi lâu trên con đường hoang vắng, bóng họ đồ dài

Tâm sự trùng trùng, như thiên ngôn vạn ngữ quay quắt trong tim, chỉ đối diện nhau, sao không lên tiếng.

Gió trong đêm thâm tịch mịch, nhẹ nhàng lay động tà áo

Lục Tuyết Kỳ tay nắm thiên gia, lam sắc quang mang ẩn hiện lấp lánh, chậm chậm hướng xuống, thu hồi.

Quý Lệ trầm mặc

Lục Tuyết Kỳ ngưng vọng nhìn nam tử trước mặt. Dưới ánh trăng, Quý lệ chột như có cảm giác nghiền ghẹn khó thở.

Không có ý động thủ, không chút sát ý, cũng không có ý phung hại tổn thương, chỉ là không biết thế nào, mỗi khi hấn đối diện với nữ tử mỹ lệ đó, sâu trong đôi mắt ấy, dường như có thứ tình tự không thể gọi thành tên.

Tuyết thể dung nhan băng lãnh như tuyết, phảng phất như lần đầu gặp gỡ năm nào, chính là nữ tử thanh diễm ở trên đài cao.

Chỉ là không biết từ khi nào, đã có hình ảnh của hấn trong đôi mắt đó.

"Cô gái vừa rồi, có phải là Kim Bình Nhi của Hợp Hoan Phái?". Lục tuyết kì chột lặng lẽ hỏi.

Quý lệ lặng yên gật đầu, thốt: "Đúng vậy"

Lục Tuyết Kỳ nhìn hấn, sâu trong đáy mắt như có tia sáng lấp lánh, lạnh nhạt hỏi: "Người vẫn đi cùng với cô ta sao?"

Gần như không kịp suy nghĩ, Quý Lệ lập tức lắc đầu "Không có, ta và cô ấy không hề có liên quan.. "

Giọng hắt đột nhiên chùng xuống, cảm giác như tâm trạng mình có phần khác lạ, có vẻ như đang giải thích điều gì.

Những tia sáng kì lạ trong mắt Lục tuyết kì đã biến mất, tựa như áp lực trên vai đã được cất xuống, cả sắc mặt cũng trở nên nhu hòa.

Chỉ là, giữa hai người họ, khoảng cách thực sự vẫn xa như cũ, tựa như hố sâu thăm thẳm.

Ánh trăng như nước, lưu luyến trên con đường hoang vắng.

Ở ngoài xa, Kim Bình Nhi cùng Lý Tuân, người chạy người đuổi đã sớm biến mất không còn thấy bóng dáng, trong sơn trại lớn như vậy, phảng phất chỉ còn hai người họ.

Hai người đã phân chia chính tà bất lưỡng lập, nhưng vô luận là ai, trong khoảnh khắc đó cũng không có ý động sát khí. Giữa ánh sáng lạnh lẽo, Lục Tuyết Kỳ chợt thốt: "Người... cùng ta đi dạo được không?"

Quý Lệ ngẩng đầu, trong mắt có phản kính ngạc

Họ tản bộ trên con đường hoang phế, cảnh đêm sâu thẳm, ánh trăng như nước.

Hai bên đường đều là tường hoang vách đổ, hoang tàn đổ nát. Chỉ là gió đêm thổi nhẹ, xa cổ hương ngàn dặm vạm vạm nơi hoang sơn này, trong không gian yên tĩnh, cũng phảng phất cảm giác ôn nhu nhẹ nhàng.

Hai người sóng vai bước đi, lại cũng cách xa ba thước, hữu ý hay vô ý, trông họ tựa như có điều gì e ngại.

Trong ánh sáng buồn bã và cô đơn của đêm, làm sao không khỏi tâm tư phiền nhiễu ?

U hương thoang thoảng, trong gió, quanh thân người, vương vấn như ẩn như hiện.

"Người còn nhớ không, chúng ta hai người năm đó lần đầu tỷ thí với nhau trong Thanh Vân Sơn Thất mạch hội võ ? "

Lục Tuyết Kỳ đột nhiên phá vỡ sự im lặng, trầm mặc nói.

Quý lệ thân người hơi chấn động, trong tâm thoáng ngạc nhiên, trong ấn tượng của hắn, Lục Tuyết Kỳ tuyệt không phải người đa ngôn. Nhưng không biết thế nào, đêm nay cô cũng tựa hồ có chút kì lạ.

Mặc dù nghĩ thế, hắn vẫn gật đầu nói: "Ta nhớ, người lúc đó đã có thể vận dụng Thần kiếm ngự lôi chân quyết, thực sự rất giỏi"

Lục Tuyết Kỳ hướng mắt nhìn về phía hắn, lặng lẽ thốt "Nhưng lần tỉ thí đó, kì thật ta đã thua rồi.

Quý lệ trầm mặc, tiếng nhỏ dần: " Lúc đó bất luận là bàn về đạo pháp tu hành người đều cao hơn ta rất xa, kì thật ta... "

"là ta đã thua". Lục Tuyết kì trên mặt hiện nét ủ rũ, nhẹ nhàng nói: " Kì thật lúc đó ta đã biết, người vào lúc tối hậu quan đầu, cố ý hồi thủ. Chỉ là ta không biết thế nào, không chế không xong cái tâm háo thắng của bản thân, cũng không có cách gì nói rõ chân tướng với các vị sư phụ sư bá".

Quý lệ cười, nói: "Tiểu sự đó, qua bao nhiêu năm rồi, sao người vẫn phải nhớ kĩ trong lòng?"

Lục Tuyết Kỳ ngẩng đầu, nhìn trăng sáng bên trời, lặng yên xuất thần. Về dĩ lệ đó, như một bông hoa tinh khiết dưới ánh trăng.

"Từ lúc ban đầu đó, trong lòng ta đã nhớ đến người". Nàng nhẹ nhàng, lặng lẽ thốt.

Quý lệ thân người rung động, bất chợt ngẩng đầu, vô luận thế nào hắn cũng không tưởng được, con

người Lục Tuyết kì vốn băng sương lãnh đạm, có thể tỏ lộ ra những lời này. Nhìn nữ tử thanh lệ dưới ánh trăng, thân ảnh kiều diễm đó, đích thực ở trước mắt.

Trong tim hắn, đột nhiên có một dự cảm bất thường, dường như có điều bất an đang chờ đón hắn ở phía trước. Hắn cảm giác được, nhưng lại không thể thoát được.

"Đến sau này, chúng ta cùng nhau dưới Tử linh uyên không tang sơn, bị ma giáo bọn người đó tương sát, lại có âm linh yêu mị vây quanh, ngươi đã bất chấp tính mạng quan tâm ta, cứu ta, ta cũng đã như vậy mà đối với ngươi..."

Nàng nhẹ nhàng nói, thanh âm bất chợt lại có phần không rõ ràng, quý lệ, dường như tại thời khắc đó hắn lại như biến thành Trương Tiểu Phàm lúc trước, những năm tháng trong quá khứ, nhất nhất hiện ra trước mắt.

Chỉ là, hắn một câu cũng không thể nói ra.

"Ngày đó chúng ta thân hãm tuyết cảnh, sắp chết đến nơi, nhưng ta thực sự không có chút sợ hãi, lúc đó nếu như được chết cùng với ngươi, ta..."

Nàng quay người, đối diện người con trai đó, trong mắt nàng bùng lên ánh sáng như chưa từng hiện hữu, chưa từng xuất hiện, chính là nghìn vạn nhu tình chôn sâu trong thâm tâm, thậm chí khuôn mặt trắng như tuyết của nàng, cũng ẩn hiện nét phơn phớt hồng, vẻ mỹ lệ chấn động tâm phách.

"... Ta cũng cam tâm tình nguyện!" Nàng từ tốn nói, nhưng sự kiên định như đoạn băng cắt tuyết.

Đêm vẫn khuya

Gió thổi xào xạc

Lưỡng nhân đối diện, đột nhiên cùng trầm mặc

Quý lệ trong tâm hỗn loạn, ngàn vạn ý nghĩ chòng chát trong tim như giữa biển khơi, nhưng luẩn quất giữa cơn sóng âm âm tạp loạn đó là một thanh âm vang dội:

Bích Dao!

Trong khoảnh khắc, hắn cảm thấy lạnh lẽo từ đầu tới chân, lạnh huyết, lạnh tâm.

Lục Tuyết Kì im lặng nhìn nam tử trước mặt, những thần sắc biến hóa trên nét mặt hắn, tất cả đều in vào trong mắt. Lúc ban đầu mê hoặc, rồi bối rối, lại có phần kinh hoàng, nhưng đột nhiên lặng lẽ, như bao quanh hắn là sự lãnh đạm dày đặc

Chỉ là nhu tình trong mắt nàng cũng không giảm đi chút nào, vẫn nhỏ tiếng nói như trước.

"Rồi đến sau đó, tại Lưu Ba Sơn, Thông Thiên Phong, mọi sự việc nọ tiếp việc kia. Ta đứng một bên, bất lực nhìn ngươi dần dần thay đổi. Cho đến lúc cuối cùng, trên Thông Thiên Phong, dưới Tru Tiên kiếm, Bích Dao cô nương thay ngươi chịu một kiếm đó, ta rốt cuộc biết rằng, người đã không có cách gì quay đầu lại!"

Khóe miệng nàng điểm một nụ cười chứa đầy đau khổ, lặng lẽ thốt: "ngươi thực sự, cũng không quay đầu".

Quý lệ âm thầm nắm chặt hai tay, ngón tay đâm sâu vào lòng bàn tay, hấn cảm thấy khó thở, cắn chặt răng, gắng gượng giữ cho sự lãnh đạm của hấn khỏi sụp đổ trong nháy mắt.

Chi là.. Chi là...

Chi là hấn làm sao có thể lạnh lùng đối mặt với nàng?

"Cô tại sao lại phải khổ não như vậy?" Hấn chùng giọng hỏi.

Lục Tuyết Kỳ cười thê lương, mục quang lu mờ, bóng nàng dưới ánh trăng, mỹ lệ buồn bã.

"Ta không hối hận, mười năm qua, trong tim ta luôn lo lắng cho ngươi. Nếu có thể, ta tình nguyện bỏ hết tất cả, theo ngươi cùng nhau tới nơi chân trời góc biển. Nhưng, cuối cùng cũng không thể được"

Nàng cắn môi, trầm giọng, lặp lại từng chữ " thật không thể nào, không thể.... "

Sau cùng ngẩng đầu!

Môi nàng trắng nhợt, làn da nhợt nhạt dường như trong suốt, chỉ có ánh mắt nàng, sáng như ánh trăng huyền ảo tịch mịch treo cao bên trời.

"Thanh Vân môn che chở nuôi dưỡng ta, sư phụ thương yêu dạy dỗ ta, ta vô luận thế nào cũng không thể phản bội sư môn".

"Hôm nay nói những lời này, chỉ mong ngươi hiểu rõ tâm ý của ta, bây giờ trước mặt ngươi, cắt đứt mười năm ta si tâm vọng tưởng! "

Bàn tay trắng muốt của nàng, nắm chặt lấy Thiên Gia, tựa như dùng hết sức lực mới nói ra được những lời đó.

Từng chữ từng chữ, là bao nhiêu mũi dao sắc bén đâm vào trong tim Quý lệ.

Nhưng hấn vẫn trầm mặc không nói, một lời cũng không thể thốt ra.

Sâu thẳm, ngưng vọng!.

Bóng ai đã từng khắc sâu ở trong tim! Đang ở trước mặt, lại như cách nhau cả thiên thu.

Thiên gia xuất sao! (thiên gia rời vò)

Lam quang chuyển động tạo thành một vòng cung u mỹ, giữa không trung lấp lánh, nhằm phía trước thân quý lệ trở xuống.

Nơi con đường hoàng phế, trung gian giữa hai người vài bước trước mặt Quý Lệ, tạo thành một vết sâu

Chia cắt hai người!

Ánh trăng thê lương, bóng đêm mênh mang.

Bạch y như tuyết, nhẹ nhàng lay động, tựa như tiên tử, trong đôi mắt sáng, ngàn vạn thống khổ nhu tình, đều tị sâu trong thâm tâm

"Đêm nay từ biệt, ngày khác gặp lại, ta và ngươi là cừ địch một sống một chết. "Khuôn mặt cô trắng xanh không chút huyết sắc, thậm chí luôn cả thân người, cũng bắt đầu nhẹ nhẹ rung động.

"Mười năm nay, ta si niệm trong lòng, ở hậu sơn múa kiếm, " Cô lặng lẽ thốt. "Đêm nay, hãy để ta múa một lần cuối cùng"

"Xoảng"

Thiên gia thần kiếm phát xuất, trong veo như phượng hót, hướng thẳng lên trời.

Nữ tử bạch y như tuyết, phi thân bay lên, trong ánh trăng mỹ lệ thê lương, như tiên tử chín tầng trời giáng hạ tục thế phàm trần đang si cuồng vũ kiếm.

Kiểm quang mềm mại như mộng, vũ tận thiên niên tàn tình. Những năm tháng qua, chậm chậm hiện về, thong thả trôi đi.

Là ai nhẹ tiếng thở dài, là ai ánh mắt mông lung?

Kiểm quang như tuyết, là tim ai tổn thương?

Ai si cuồng!

Ai một mình múa kiếm!

Điều hiu gió thổi, mây lơ lững trôi!

Vách đồ tường xiêu, phân phân tán !

Loạn thạch bay tứ phía, bụi đất thổi khắp nơi, phong thanh thê thiết.

Thân ảnh phiêu lãng như trôi dạt trong gió, bốn phương tám hướng gió mây hội tụ, thiên sắc u ám

Chỉ còn lại, thân ảnh cô đơn phiêu đảng!

Có phải trái tim đang thông khổ kêu xiết, có phải tiếng thét như xé toang lồng ngực ?

Hắn không thể, không thể, không thể?

Hầm dậm bước, như muốn bước đến phía trước, vượt qua vết sâu chia cắt

Gió thét gào, ảnh như sương.

Kiểm như thu thủy, từ trời hạ lạc, thanh âm sắc nhọn phá không ập đến, bỗng nhiên dừng lại ngang mày hắn trong gang tấc.

Tiếng gió vừa mới rồi còn gầm thét giữa trời từ từ dịu lại, bốn phía loạn thạch cuộn cuộn cũng chậm lại. Sắc trời lại mở ra, ánh trăng lại sáng, lung linh như nước.

Lục Tuyết Kỳ tuyệt thế dung nhan, ở trước mắt hắn, như băng như sương, chỉ có đôi mắt, như còn có nhân nhật tình hoà, ôn nhu như nước.

Ánh mắt của họ, đều dừng nơi trung gian con đường đó

Thâm ngân! (Vết sâu).

Hàn ý THIÊN gia thần kiếm, phảng phát như từ mũi kiếm cách không truyền lại, lạnh khắp thân thể, khiến hắn từ trong mộng mê, đột nhiên tỉnh lại.

Dung nhan nàng xinh đẹp bất phàm.

Bước chân Quỷ lệ, dừng lại lưng chừng không, chậm chậm, chậm chậm

Thu hồi.

Lục Tuyết Kỳ tay nắm chặt kiếm, từ từ hạ xuống, thân hình nàng, cuối cùng từ trên vết sâu đó,

Lặng lẽ lùi lại phía sau.

Trong khoảnh khắc đó, mỉm cười...

Dung nhan yêu kiều như đóa hoa bách hợp nở ra rực rỡ trong đêm.

Chỉ là khoảnh khắc sau, nàng nhú màu, nhẹ nhẹ kêu khẽ, thỏ ra một miệng máu tươi.

Từng giọt đỏ sẫm, điểm hồng trên xiêm y màu trắng của nàng, như hoa nhạn đẹp đẽ mà yêu dị.

Nàng lại cười, sau cùng nhìn nam tử đó một lúc, chuyển thân, ngự kiếm bay lên, hóa thành đạo bạch quang, vạch qua trời đêm, dưới ánh trăng tịch mịch, biến mất trong cảnh đêm bên trời.

Chỉ còn lại một nam tử cô đơn ở đó, lặng yên nhìn tới nhai đạo (ngã tư đường) trước mặt, nơi lần hồng đó ...

Vệt sâu (thâm ngân)

Trong bóng tối, Cửu Vĩ Thiên Hồ Tiểu Bạch bế Tiểu Hôi, nhìn xa xa nơi nhai đạo. Tiểu Hôi dường như có phần bất an, trong lòng Tiểu Bạch cứ động đậy.

Tiểu Bạch nhẹ nhẹ vỗ vỗ lên đầu nó, rồi đưa ngón tay trắng như ngọc hành đặt trên môi, làm cử chỉ đừng phát ra tiếng.

Tiểu Hôi an tĩnh lại, chỉ là ánh mắt vẫn liên tục dõi theo bóng dáng buồn bã của chủ nhân, không lúc nào rời.

Cũng không biết Quỷ lệ đứng tại nơi vệt sâu trên nhai đạo đã bao lâu, hấn vẫn liên tục, liên tục đứng đó, thân thể bất động.

Nhưng Tiểu Bạch tựa hồ cũng rất kiên nhẫn, trong bóng tối yên lặng chờ đợi, khoảnh khắc đó, luôn cả Tiểu Hôi ngày thường hiếu động, cũng đặc biệt yên tĩnh.

Cuối cùng, Quỷ Lệ thân tử rung động, rồi tựa hồ cố sức quay mình lại. Xa xa vọng khán, khuôn mặt nam tử đó xám như tro tàn, tiều tụy khôn tả.

Thân thể Tiểu Hôi như có chút bất an quấy động.

Nơi xa xa, phảng phất từ miệng Quỷ lệ nói nhỏ điều gì đó, chỉ là không người nào có thể nghe rõ được. Khoảnh khắc sau, hấn ngẩng đầu, sau cùng chậm chậm rời khỏi.

Đợi đến lúc hấn đi xa, Tiểu Bạch mang Tiểu Hôi bước ra, tới ngã tư đường đó nơi Lục Tuyết kì dừng Thiên Gia thần kiếm vạch xuống vệt sâu.

Tiểu Bạch lặng yên nhìn chăm chú, thờ dài một tiếng.

"Thế gian tình ái, thực là làm người ta đau lòng đứt ruột. Hai người đó, xuất sắc là, sao lại cũng ngây ngô như thế. "

"Chi chi" vang lên mấy tiếng, Tiểu Bạch khẽ run, có vẻ là hầu tử Tiểu Hôi bất mãn.

Hấn từ trên người Tiểu Bạch nhảy xuống, ngồi thỏm dưới đất, oán giận không buồn nói, lại còn học hình dáng người ta, khoanh hai tay trước ngực, hai má phồng lên, đích thực là điệu bộ tức giận.

Tiểu Bạch thôi cười, nhẹ nhàng nói: "người không muốn ta nói chủ nhân ngươi ngốc nghếch có phải không?"

Tiểu hôi gật đầu lia lịa, kêu chi chi mấy tiếng, ánh mắt lí la lí lắc, tuy còn có điệu bộ tức giận, nhưng cái đuôi dài lại uốn cong lại, nhẹ nhàng quấn quanh mắt cá chân tiểu bạch.

Tiểu bạch khẽ cười lắc đầu, ngồi xuống, nhẹ nhẹ xoa xoa lên đầu hâu tử, theo đó ánh mắt dần dần hướng ra xa, run run, một lúc sau nhẹ nhẹ thốt: "Kì thật người làm sao biết, nguyện vọng của ta trong trăm nghìn năm qua, cũng bất quá là mong hình dạng ngọc ngách như vừa rồi, sau này cũng có quả dưa ngọc đối đãi với ta tốt như vậy"

"nếu như nữ tử đó thực muốn đoạn tình tuyệt nghĩa, thì đã một kiếm đâm xuống rồi, ta xem lúc tối hậu vừa rồi, nàng tuy dùng kiếm trở quý lệ, nhưng trong tim kì thật ko biết bao nhiêu trông mong quý lệ quên hết tất cả mà vượt qua quá khứ"

"chỉ là, nếu như Quý Lệ vượt qua được quá khứ, hẳn đã không phải là Quý Lệ rồi.... "

"trong tim hẳn, chung quy còn có Bích Dao"

Tiểu Bạch khẽ nói đến đó, Tiểu Hôi như hiểu như không, dùng tay gãi gãi đầu, con mắt thứ ba cứ nhìn chăm chăm Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch như rung động một khắc, đột nhiên cười, quay người lại, đưa tay bồng Tiểu Hôi, nhỏ nhẹ nói:

"Xem ra, sự tình bọn họ, gút mắc trong tim hai người, đều là phải dựa vào tài năng bản thân giải khai thôi. Lại cũng nói, sự tình tương lai, có ai nói được rõ ràng"

"Người nói được không, tiểu hôi"

Tiểu bạch ôm tiểu hôi cất lên trước thân, khẽ cười hỏi.

Tiểu hôi vẫy đuôi, "chi chi" kêu lên mấy tiếng, bộ dạng lắc đầu, cũng không biết nó có biết rõ ràng hay không

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 121

Truy Tung

Phản Hương Cốc.

Thiên Hương Cư.

Đây là nơi tĩnh lặng xa khuất nhất của Phản Hương Cốc, xây sát vào mạch núi. Ba mặt vây quanh bởi tường cao, chỉ có chính môn khép hờ, khiến người ngoài không nhìn rõ được tình hình bên trong.

Cho dù mấy ngày nay trong Phản Hương Cốc đã phát sinh những biến động lớn như vậy, nhưng quanh khu vực này vẫn không có bóng dáng đệ tử nào đi lại. Bởi vì đây chính là nơi ở của Phản Hương Cốc chủ Vân Dịch Cương, cũng là nơi bế quan của ông ta.

Từ khi Vân Dịch Cương bắt đầu bế quan, nơi đây trở thành cấm địa với tất cả mọi đệ tử của Phản Hương Cốc, tất nhiên trừ những người canh gác bên ngoài. Đối với Thiên Hương Cư, ngoài Thượng Quan Sách xưa nay vẫn được Vân Dịch Cương tin cẩn và trọng thị, thì chỉ có đệ tử chân truyền của Vân Dịch Cương là Lý Tuân mới có thể ra vào khu này để diện kiến ân sư. Còn những người khác, kể cả bậc trưởng lão như Lữ Thuận, cũng bị cấm chỉ lai vãng.

Thậm chí trong tình trạng Huyền Hoả Đàn bị người ta tiếm nhập, phóng thích Cửu Vĩ Thiên Hồ vốn bị trấn áp suốt ba trăm năm, rồi Huyền Hoả Giám, trấn cốc chi bảo truyền thuyết của Phản Hương Cốc có khả năng xuất hiện, Vân Dịch Cương vẫn không hề xuất quan, chỉ thông qua Thượng Quan Sách để chủ trì đại cuộc.

Ông ta ở trong tiểu viện đó, rốt cục là bế cái quan gì?

Nghi vấn này, thỉnh thoảng vẫn thoáng qua suy nghĩ của rất nhiều đệ tử Phản Hương Cốc.

***

Sắc trời dần sáng lên, buổi sớm tinh mơ không khí hơi ẩm ướt, Thượng Quan Sách nhẹ nhàng đẩy cánh cửa bước vào trong, sau đó khép cửa lại.

Trước mắt ông ta, hiện lên toà tiểu viện đã quen thuộc từ lâu. Mấy cây bồ đề trong gió ban mai cành lay khe khẽ, một con đường nhỏ, xung quanh toàn là cỏ xanh mơn man. Ngoài ra, không còn vật gì khác.

Nhân vật đứng đầu của một trong tam đại chính đạo cự phái trong thiên hạ, nơi ở lại đơn sơ giản dị đến mức này.

Cuối con đường nhỏ có một gian nhà hai chái ngói trắng tường xám, dựa vào vách núi, cửa làm bằng

gỗ cây ngô đồng sơn màu tím, đang khép hờ.

Thượng Quan Sách bước tới, đẩy cửa ra, rồi đóng lại.

Xung quanh bỗng lặng như tờ, tựa hồ mọi nhiễu loạn của trần thế sau động tác đó của ông ta, đều bị chặn lại ngoài gian nhà nhỏ.

Trong nhà, không có một ai, chỉ đặt mấy vật dụng giản đơn. Trên trà kỷ, dường như vẫn còn một lớp bụi xám mỏng.

Thượng Quan Sách định thân, đi ngang qua gian phòng, đến bên một cái tủ, rút ngăn kéo bên trái ra, đưa tay vào tựa hồ đang chuyển động một cái gì, giây lát sau, thanh âm trầm trầm từ đằng sau lưng ông ta vang lên.

Cả bức tường, từ từ dịch sang trái, để lộ một khối vách núi nham thạch kiên cố, ở giữa mở ra một con đường nhỏ chỉ lọt một người đi.

Thượng Quan Sách không do dự, bước ngay vào bên trong. Thân hình ông ta khuất dần giữa bóng tối. Cánh cửa liền từ từ khép lại, không thấy còn một chút vết tích nào.

Trên con đường ngầm, cứ vài đoạn lại khảm một viên đá to bằng trứng ngỗng phát ra những tia lóng lánh, dùng để chiếu sáng. Đi lại không có cảm giác ngọt ngọt gì cả, tự nhiên là ở đây còn có một kênh thông gió khác.

Con đường không dài, Thượng Quan Sách mau chóng đi đến tận cuối, nơi có một thạch thất cũng rộng cỡ gian nhà bên ngoài. Trong thạch thất không trần thiết gì, chỉ có một tấm bình phong ngăn ngang ở giữa, chắn mất tầm nhìn của ông ta.

Đột nhiên, từ sau tấm bình phong, truyền ra một giọng nói hết sức già nua: "Là Thượng Quan sư đệ phải không?"

Thượng Quan Sách tiến lên hai bước, đến chỗ chỉ còn cách tấm bình phong chừng bốn năm bộ thì dừng lại, cung kính thưa: "Vâng sư huynh, sức khoẻ huynh vẫn tốt chứ ạ?"

Giọng nói đó xem ra chính là của Vân Dịch Cương - Cốc chủ Phần Hương Cốc danh chấn thiên hạ. Chỉ không biết tại sao, đại nhân vật trong chính đạo năm xưa từng tề danh với Đạo Huyền Chân Nhân của Thanh Vân Môn, Phổ Hoằng Đại Sư của Thiên Âm Tự, lúc này nghe giọng lại giống như một lão đầu sắp chết, tinh khí cạn kiệt, trung khí bất túc như vậy.

Chỉ nghe thấy Vân Dịch Cương cười khe khẽ, rồi lạnh nhạt bảo: "Sức khoẻ của ta ư? Có thể tốt lên được sao, cứ thế này thôi, từ từ đợi cái chết đến!"

Thượng Quan Sách nét mặt chợt động, biểu tình hết sức phức tạp, toan mở miệng nói gì đó, nhưng bị giọng nói hữu khí vô lực của Vân Dịch Cương chặn lại: "Sự việc thế nào rồi?"

Thượng Quan Sách trầm ngâm giây lát, rồi trả lời: "Đại khái là cũng đã tra xét được, cái đêm xảy ra chuyện kích động bọn Ngư nhân, là do Kim Bình Nhi của Hợp Hoan Phái bên Ma giáo, chắc vì mối hận môn hạ Hợp Hoan Phái bị Ngư nhân sát hại trong Tử Trạch, nên ả mới thẳng tay báo phục."

Vân Dịch Cương đằng sau tấm bình phong lặng lẽ một lát, giọng nói chột trầm xuống: "Vậy đối với đại sự chúng ta âm thầm trừ hoạch, ả đã phát giác ra chưa?"

Thượng Quan Sách hơi sững người, chỉ trong khoảnh khắc, ông ta cảm thấy sao thanh âm đằng sau tấm bình phong chột đầy vẻ uy nghiêm.

"Theo đệ thấy, thì vẫn chưa!"

"Vậy thì tốt," Vân Dịch Cương rõ ràng thở ra một hơi: "Nếu không thì sự tình đã bị tiết lộ rồi, tâm huyết bao nhiêu năm, khó tránh khỏi công việc dang dở không thành."

Thượng Quan Sách gật gật đầu: "Xin sư huynh yên tâm!"

Vân Dịch Cương dừng một lát: "Kẻ đột nhập Huyền Hoả Đàn thả yêu nghiệt Cửu Vĩ Thiên Hồ, đã tra xét được chưa?"

Thượng Quan Sách nói: "Đêm hôm qua Lý Tuân sư diệt và Kha Như Hối ở vùng phụ cận Thiên Thủy Trại truy đuổi Kim Bình Nhi. Sáng nay y trở về báo, Quý Lệ của Quý Vương Tông bên Ma giáo đã xuất hiện ở đó, xuất thủ ám toán, dẫn đến việc Kha Như Hối bị giết chết. Cũng may đêm qua Lục Tuyết Kỳ của Thanh Vân Môn đến Nam Cương, trên đường ghé qua đây thay mặt Đạo Huyền Chân Nhân hỏi thăm sư huynh, ra tay tương trợ, mới giúp y thoát khỏi sự giáp công của hai yêu nhân".

"Quý Lệ?" Giọng Vân Dịch Cương có vẻ trù trừ: "Có phải là Trương Tiểu Phàm mười năm trước phản xuất khỏi Thanh Vân?"

Thượng Quan Sách gật đầu: "Chính là kẻ đó! Trận chiến trên Thanh Vân Môn năm ấy oanh động thiên hạ, Trương Tiểu Phàm phản xuất sư môn, trong mười năm ngăn ngui đạo hạnh đột nhiên tăng tiến, ngày nay đã là đệ nhất đại tướng dưới tay Quý Vương."

Vân Dịch Cương hừ một tiếng: "Lão già Đạo Huyền tuổi cao, đầu óc lại đâm ra hồ đồ, có một nhân tài như thế mà không biết dùng."

Thượng Quan Sách cười cười, rồi nói: "Lý Tuân sư diệt quay về báo, y nghi người đột nhập vào làm loạn trong Huyền Hoả Đàn đêm hôm đó chính là Quý Lệ. Nhưng để cứu được Cửu Vĩ Thiên Hồ, nếu không có thần chú mật truyền của Phần Hương Cốc chúng ta, thì phải dùng Huyền Hoả Giám đã tinh luyện giữa vạn hoả mới giải khai được mối hàn luyện của lửa đen. Theo Lý Tuân, có thể Huyền Hoả Giám đang nằm trong tay Quý Lệ."

Vân Dịch Cương trầm mặc một lát, rồi chột hỏi: "Theo đệ thì sao?"

Thượng Quan Sách nhìn qua tấm bình phong, nét mặt thay đổi, giây lát sau cung kính trả lời: "Đệ cũng cho rằng rất có khả năng ấy."

Thanh âm của Vân Dịch Cương, từ sau tấm bình phong xa xôi truyền lại: "Năm đó khi ta và Đạo Huyền lão đạo gặp mặt, lão tự kiêu danh môn chính phái, xưa nay vẫn giữ ý niệm thà bỏ sót chứ không giết nhầm, đồng thời vẫn lấy cái ý này khoa trương với ta, đệ còn nhớ không?"

Thượng Quan Sách ngây người, không biết tại sao Vân Dịch Cương tự nhiên lại nhắc đến một chuyện

đã xa xưa như thế, nhưng cũng đành gật đầu nói: "Không sai, lúc đó đệ ở bên cạnh sư huynh, nhớ rất rõ ràng, Đạo Huyền Chân Nhân quả thực đã nói vậy."

Vân Dịch Cương cười nhạt: "Nhưng ta xem ra mười năm trước, trên đỉnh Thông Thiên núi Thanh Vân, khi lão dùng Tru Tiên Cổ Kiếm bỏ xuống tên đệ tử tên gọi Trương Tiểu Phàm đó, thì là tâm tình gì? Chỉ e là sớm đã quyết thà giết nhầm, chứ không chịu bỏ sót rồi!"

Thượng Quan Sách lặng im không nói.

Vân Dịch Cương cười khe khẽ, rồi tiếp: "Đệ đi đi! Công việc vẫn phải do đệ chủ trì!"

Thượng Quan Sách do dự một lát, nhưng vẫn cất tiếng hỏi: "Thế Quý Lệ..."

Giọng Vân Dịch Cương từ sau tấm bình phong vẳng ra rõ mồn một. "Thà giết nhầm, quyết không bỏ sót!"

Thượng Quan Sách cơ mặt giật giật, gật đầu đáp: "Vâng." Đoạn quay mình đi ra.

Rất nhanh, bóng Thượng Quan Sách tan biến trong màn đêm. Giây lát sau tiếng cơ quan trầm trầm vang lên, hiển nhiên là ông ta đã mở cái cửa ngầm để bước ra.

Thạch thất yên tĩnh. Vân Dịch Cương đột nhiên bật cười, tiếng cười mang theo chút lạnh lẽo, lại như có chút chế giễu: "Người có cái ý tưởng gì, đều trút sang mình Tuân nhi, nói là y tự nghĩ ra, người cho rằng ta không biết sao?"

"Ha ha, ha ha..."

Tiếng cười tang thương khô khốc, vang dội va đập trong thạch thất.

Rời Thiên Hương Cư, Thượng Quan Sách đi ra khỏi cánh cổng đó, không biết tại sao, tu vi như thế, mà ông ta cũng bất giác thở phào một cái.

Ông định thần, trầm ngâm giây lát, rồi tiến ra phía ngoài, đi qua những lối rẽ một cách quen thuộc, đến trước một điện đường hùng vĩ, biển đề ba chữ: Sơn Hà Điện

Cái tên này, gắn với điện đường hùng vĩ, quả thực có vài phần ngạo thế. Chẳng biết có phải là lúc đầu, khi tiên nhân Phần Hương Cốc tạo ra toà điện đường này để tiếp khách, trong lòng cũng muốn có một ngày, Phần Hương Cốc sẽ quán tuyệt thiên hạ không.

Thượng Quan Sách vừa nghĩ ngợi, vừa chậm rãi đi vào.

Trong điện có nhiều người, ngoài đệ tử Phần Hương Cốc, khách nhân chủ yếu là những nhân vật chính đạo đến thăm hỏi. Có chừng mười mấy người thuộc nhiều thứ bậc khác nhau, Lý Tuân đang ngồi bồi tiếp bọn họ.

Theo đánh giá của Thượng Quan Sách, trong số đó có hai người quan trọng nhất, và thực tế thì cũng đang ngồi ở vị trí hàng đầu.

Lục Tuyết Kỳ.

Pháp Tướng.

Hai người này là đệ tử xuất sắc của hai đại phái, ra mặt là đại diện cho cả danh môn đứng đằng sau, vì

vậy tuổi tác tuy không bằng những lão nhân khác, nhưng thứ bậc toạ vị thì vẫn ở hàng đầu.

Pháp Tướng vẫn mặc bộ tăng bào nguyệt bạch, khuôn mặt tươi tắn hiền hoà, đang nói chuyện tươi cười với Lý Tuân, ứng đối rất hợp. Lý Tuân quen biết Pháp Tướng đã lâu, gặp mặt cũng thấy mấy phần ưa thích, nói năng cũng vui vẻ, chỉ có điều trong lúc cười nói, ánh mắt y lại thi thoảng liếc sang Lục Tuyết Kỳ đang ngồi bên cạnh nhà sư.

Thượng Quan Sách nhìn lướt tình hình, lúc này mọi người đã trông thấy ông ta bước vào điện đường, ai nấy đều đứng dậy. Thượng Quan Sách mỉm cười đáp lại, đi đến vị trí thượng toạ, mục quang bất giác đưa về phía Pháp Tướng và Lục Tuyết Kỳ.

Hai người đồng hướng về ông ta hành lễ. Lục Tuyết Kỳ vẫn im lặng, Pháp Tướng thì mỉm cười: "Nhiều năm không gặp, Thượng Quan sư thúc vẫn mạnh giỏi như xưa, thật là hiếm có!"

Thượng Quan Sách lắc đầu phá lên cười: "Già rồi, già rồi, đã vô dụng rồi!" Nói đoạn đưa tay mời mọi người an toạ.

Lòng ông ta miên man nghĩ, nhiều năm nay, Pháp Tướng thanh danh trong chính đạo như mặt trời giữa ngọ, ai nấy đều nhận định y chính là người tiếp nhiệm chủ trì Thiên Âm Tự đời sau, vì vậy lần này y đại diện cho Phổ Hoằng Đại Sư đến, thật không ngoài dự liệu của mọi người. Nhưng về phía Thanh Vân Môn, tựa hồ nghe nói đệ tử của chương môn chỉ chính Tiêu Dật Tài mới là nhân vật trẻ tuổi được Đạo Huyền Chân Nhân xem trọng nhất. Đương nhiên Lục Tuyết Kỳ mấy năm nay danh tiếng cũng hết sức rõ ràng hiển hách, thêm vào đó còn là tuyệt thế mỹ nhân, là nguồn chuyện mà giới tu đạo trong thiên hạ thường say sưa nhắc tới.

Thượng Quan Sách xoay chuyển ý nghĩ, âm thầm đoán Thanh Vân Môn phái Lục Tuyết Kỳ đến, chắc là có dụng ý khác, nhưng nét mặt vẫn tự nhiên như thường, không để lộ vẻ gì, ông mỉm cười nói với mọi người: "Chư vị, tại hạ Thượng Quan Sách, hết sức cảm tạ chư vị đồng đạo quan tâm bản cốc, mấy hôm trước hoạ sơn bạo phát, quả thực là sự biến đổi bình thường của trời đất, nhờ phúc của các vị, bản cốc không bị tổn hại gì!"

Pháp Tướng mỉm cười: "A di đà Phật, như vậy thì tốt quá rồi. Nhưng nghe nói lần này, Phần Hương Cốc Cốc chủ Vân Dịch Cương lão tiên bối hình như có điều bất trắc, ân sư Phổ Hoằng Đại Sư xưa nay vẫn có giao tình với Vân lão tiên bối, nên sai tiểu đệ thay lão nhân gia người đến hỏi thăm."

Y nói vậy, cũng là nói hộ suy nghĩ của đại đa số người đang có mặt ở đây. Phần Hương Cốc hành vi cổ quái, đặc biệt là xảy ra chuyện lớn như thế này, Cốc chủ Vân Dịch Cương vẫn thủy chung không lộ diện, quả thực khiến người ta lạ lùng.

Nhất thời mọi người nhao nhao phụ hoạ, đều hướng ánh mắt về phía Thượng Quan Sách.

Thượng Quan Sách cười: "Kỳ thực không giấu các vị, ta vừa từ Thiên Hương Cư nơi ở của Cốc chủ lại đây."

Những tiếng ồ , à cùng lúc phát ra, vang lên hỗn độn, Thượng Quan Sách đợi cho mọi người bình tĩnh

trở lại, mới đứng dậy, cung tay, cười nói: "Ý tốt quan hoài của các vị, ta đã bẩm cáo chi tiết với Cốc chủ, Vân Cốc chủ trong lòng cảm kích vô cùng. Chỉ có điều Vân sư huynh quả thực là đang đến lúc bế quan khấn yếu, không tiện ra gặp khách, mong chư vị bỏ qua cho chỗ thất lễ!"

Nói đoạn, ông ôm quyền mỉm cười, Lý Tuân bên cạnh cũng đứng dậy, cùng sư thúc hành lễ với mọi người.

Ai nấy nhìn nhau. Một lát sau, Pháp Tướng đứng dậy, nét mặt tủm tỉm: "Thượng Quan thí chủ đã nói như vậy rồi, nghĩ chắc Vân lão tiên bối nhất định là vẫn an khang, chúng ta cũng thấy yên lòng. Lần này quả thực đến làm phiền quá!"

Thượng Quan Sách và Lý Tuân đồng nói: "Đâu có, đâu có!"

Pháp Tướng liếc nhìn Lục Tuyết Kỳ, thấy nàng hình dung vô cảm, vẻ như băng lạnh, nhất là sắc mặt, trắng toát ra gần như trong suốt, mơ hồ có một tia hờ hững.

Pháp Tướng thầm cười khở, biết Lục Tuyết Kỳ bất kể thế nào cũng không bao giờ chủ động bắt chuyện, đành thay mặt nàng nói: "Vân lão tiên bối thân thể khang kiện, vậy thì tốt quá rồi. Nhưng Lý Tuân sư huynh vừa kể lần này hình như có yêu nhân ma giáo nhân lúc rối loạn đột nhập giở trò, chẳng hay có chỗ nào cần chúng ta tương trợ không?"

Thượng Quan Sách trầm ngâm một lát: "Yêu nhân ma giáo nguy kế đa đoan, thường cố ý đục nước béo cò, nhân lúc thiên tai mà hạ thủ với bản cốc, thực rất đáng hận. Cũng may là chúng ta phòng thủ nghiêm mật, đã trục xuất được chúng đi, tuy nói là chuyện này không thể để yên, nhưng nhất thời tìm chưa ra nơi chốn của bọn chúng. Phần Hương Cốc đã phái nhiều đệ tử đi, cho đến hôm nay, ngoài một số tiểu nhân vật, thì chỉ mới truy tung được Kim Bình Nhi của Hợp Hoan Phái bên Ma giáo. Tồi qua Lý Tuân sư điệt và Lục Tuyết Kỳ Lục cô nương đã bám theo, đáng tiếc lại để ả chạy thoát. Giờ cũng không biết phải làm thế nào mới tra xét được ra?"

Pháp Tướng chau mày, những người khác đều không nói gì. Ma giáo ngày nay thế lực đại thịnh, Kim Bình Nhi là nữ tử thủ đoạn tàn độc khét tiếng thiên hạ, những nhân sĩ chính đạo tu vi còn thấp chưa chắc đã muốn trêu vào ả.

Trong khi đó Phần Hương Cốc, vì nhiều lý do khác nhau, thực ra cũng không muốn các hệ phái bên ngoài nhúng tay can thiệp.

Thượng Quan Sách đưa mắt ra hiệu cho Lý Tuân. Lý Tuân hiểu ý, bước lên trước cung tay nói: "Tại hạ đa tạ hảo ý của chư vị, có điều Phần Hương Cốc sẽ vận toàn lực, tuy rằng mất một thời gian, nhưng nhất định sẽ tra xét ra chuyện này, vì vậy cũng không dám làm phiền các vị..."

"Khoan đã!" Thốt nhiên, một giọng nói lạnh băng, từ bên cạnh y vẳng sang.

Mọi người sững sờ, đưa mắt nhìn xem, thì ra chính là nữ tử băng sương thường xuyên im lặng, Lục Tuyết Kỳ.

Nữ tử thanh lãnh luôn cao cao tại thượng trong con mắt thiên hạ, nét mặt như sương, chỉ có điều mục

quang vốn vẫn lạnh lẽo, lúc này lại ẩn ước có ánh sáng lưu chuyển nhàn nhạt, cũng không biết trong lòng nàng rốt cục là đang nghĩ gì?

"Những yêu nhân ma giáo đó", thanh âm của nàng, văng vẳng đến tai mọi người, "phần lớn đã đi đến một nơi gọi là Thất Lý Đồng."

Mọi người ào ào cất tiếng thảo luận, chỉ có Lý Tuân thân hình khẽ chấn động, chằm chằm nhìn thần thái với ánh mắt nhất thời hơi khác lạ của Lục Tuyết Kỳ.

"Đêm qua khi cùng với mấy yêu nhân ma giáo đó đấu phép, ta và Lý Tuân sư huynh đều nghe thấy yêu nữ Kim Bình Nhi nói..." thanh âm nàng đến đây, tắc lại một lát, rồi trở lại bình thường, tiếp tục: "nói chuyện với Quỷ Lệ bên Quỷ Vương Tông, nhắc tới ba chữ Thất Lý Đồng".

Thượng Quan Sách chau mày, nhìn Lý Tuân, tự hỏi tin tức này sao Lý Tuân lại không bẩm báo với mình.

Trên đại điện, nhất thời mọi con mắt đều hướng về đám người Phần Hương Cốc, Thượng Quan Sách tâm niệm xoay chuyển, bèn mỉm cười mà rằng: "Không ngờ Lục cô nương lại có manh mối! Nếu đã như vậy, bản cốc lập tức phái người đi điều tra, còn các vị đồng đạo, thực ra không nhất thiết phải đi. Nơi này rốt cục vẫn là Nam Cương, các vị chỉ vì hỏi thăm Cốc chủ chúng ta mà đến. Tâm ý của chư vị, bản cốc xin bái lãnh!"

Mọi người đáp lại.

Giữa những tiếng ào ào của mọi người, Lý Tuân lặng lẽ đứng sau Thượng Quan Sách, nhìn về phía Lục Tuyết Kỳ. Đêm qua lúc truy tung Kim Bình Nhi, một là Kim Bình Nhi đạo hạnh không dưới y, hai là Kim Bình Nhi xưa nay vốn nguy trá, liên tục dùng kế, rốt cục đã thoát được y. Đến khi y bình tâm, nhớ ra Lục Tuyết Kỳ vẫn ở trong Thiên Thủy Phế Trại, đối mặt với Quỷ Lệ của Quỷ Vương Tông Ma giáo, bèn vội vàng quay trở lại.

Không ngờ nửa đường, y lại gặp Lục Tuyết Kỳ cầm kiếm đi ngược hướng. Gặp mặt nàng, y bất giác kinh ngạc, Lục Tuyết Kỳ lúc đó cả người như thất thần, nét mặt nhợt nhạt không còn chút huyết sắc, bạch y lấm chấm vết đỏ, chính là dấu tích của máu tươi.

Y kinh hoảng, luôn miệng hỏi han, hầu như mới khiến Lục Tuyết Kỳ thoát khỏi tâm trạng kỳ quái, nhưng nàng cũng chỉ lặng lẽ nhìn y, rồi về thẳng Phần Hương Cốc.

Người con gái lạnh lẽo ấy, và Quỷ Lệ đồng môn trước kia của nàng, cùng ở trong Thiên Thủy Phế Trại hoang tàn đó, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Họ kịch đấu? Hay họ nói chuyện?

Không hiểu tại sao, khi nghĩ tới những điều ấy, trong lòng Lý Tuân trào lên một cơn nộ hỏa bùng bùng. Nét mặt y theo tâm tư mà diễn biến phức tạp, những biểu tình ấy, đều không thoát khỏi con mắt của Thượng Quan Sách và Pháp Tướng.

Chỉ có điều hai người họ đều không hỏi đến một câu, chỉ thoáng nét cười, rồi nói chuyện tiếp.

Cuối cùng, những người ở các môn phái đến thăm hỏi khác thì quay về. Riêng Thiên Âm Tự và Thanh Vân Môn vốn giao tình sâu sắc với Phần Hương Cốc, lại thêm tin tức vừa rồi là do Lục Tuyết Kỳ cung cấp, Lục Tuyết Kỳ và Pháp Tướng đều lưu lại, cùng với người của Phần Hương Cốc đi về phía Thất Lý Đồng, để tra xét kỹ càng một lượt.

***

Hầu như cùng lúc ấy, Quỷ Lệ và Tiểu Bạch dắt Tiểu Hôi, xuất hiện trước Mã Đầu Sơn.

Ngắm ngọn núi cao mang hình đầu ngựa, Tiểu Bạch cười mê hồn: "Truyền thuyết nói ngọn núi này có một cái hang sâu, trong hang có Khuyển thần mà Miêu nhân tín phụng. Chân núi có một sơn đạo rất hẹp, chỉ vừa đủ một người đi, đi vào trong, chính là Thất Lý Đồng nơi Miêu nhân cư ngụ".

Quỷ Lệ khuôn mặt vô cảm liếc về phía ngọn núi cao, không nói một câu, lặng lẽ đi lên phía trước. Từ đêm qua tới giờ, hắn chưa hề hé miệng.

Tiểu Bạch đứng đằng sau, nhìn theo bóng hắn, khoé miệng lộ ra một nét tiếu ý, ngoảnh đầu vờ vờ vào Tiểu Hôi đang chồm hồm trên vai, mồm mím nói: "Vậy chúng ta đi!"

Tiểu Hôi kêu chi chi hai tiếng, ngoác miệng ra cười, đột nhiên tuột khỏi vai ả, chạy mấy bước lên trước, rồi soạt một tiếng nhảy ào lên đầu vai Quỷ Lệ, ngồi xuống, ngoảnh đầu khua tay với Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch khe khẽ gạt đầu cười nhẹ, đi theo lên.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 122

Thất Lý Đồng

Đi vào sơn đạo chật hẹp, cong queo khúc khuỷu, trên vách đá cứng hai bên, thi thoảng nhô ra một mỏm nhọn, không cẩn thận là va vào đầu.

Nhìn bốn bên thạch bích, khắp nơi hạt nước rỏ tong tong, chỗ nhiều nhất còn tụ thành một cái đầm nho nhỏ. Trên vách đá, những góc khuất tối mọc ra vô số mầm rêu xanh lục, khiến không khí ngập tràn ẩm ướt và lạnh lẽo.

Quý Lệ và Tiểu Bạch rẽ trái queo phải, khó khăn lắm mới ra khỏi con đường núi không biết đã trải qua bao tuế nguyệt này, để lại trông thấy ánh sáng mặt trời.

Hôm đó, ánh dương vừa lên, rõ ràng sáng sủa, khác hẳn với tiết trời âm u mấy ngày trước.

Vừa từ trong sơn đạo tăm tối đi ra, gặp ánh mặt trời, Quý Lệ và Tiểu Bạch đều bắt giác nheo mắt, cảm thấy những tia sáng dường như có quầng, rơi thẳng xuống, rơi trên mình họ.

Giây lát sau, mắt đã mất thích ứng trở lại, họ cũng nhận thấy từ đằng xa, dần dần dội tới một luồng thanh âm rộn rã nhộn nhịp.

Hai người ngoảnh nhìn, quang cảnh trước mắt bỗng như sáng bừng, giữa vòng thung quây bởi mấy dãy núi, hiện ra một khoảnh đất phì nhiêu, bằng phẳng và rộng rãi.

Từng túp từng gian nhà mang phong vị Miêu tộc dựng trên nền đất san, hoặc xây tựa vào vách núi, hoặc liền sát vào nhau. Còn có một dòng suối nhỏ trong veo, bắt nguồn từ mãi sâu dãy núi phía trước, lan qua vùng đất như cảnh đào nguyên ngoài cõi thế này, uyển chuyển chảy đi. Hai bên bờ suối là rất nhiều nhà cửa của người Miêu.

Nhìn từ đằng xa lại, trên mặt nước có bắc ba cây cầu, nhưng không giống nhau, một làm bằng gỗ trông hết sức đơn giản, chỉ là hai bản gỗ to chắp vào với nhau, nối ngang hai bờ, coi như là một chiếc cầu.

Hai cây còn lại đều dựng bằng đá, thì rất có phong vị. Một cây đẽo từ đại thạch, thô tàng kiên cố, dòng suối vốn không rộng lắm, bắc tấm đá dày nặng này qua, chính là phương thức làm cầu đơn giản mà thực dụng của vùng Nam Cương.

Cây cầu đá cuối cùng lại chạm từ tiểu thạch, không có trụ đỡ. Đó là một cây cầu cong, ghép từ nhiều mảnh đá liền nhau, bắc vòng qua khoảng không, trên mặt suối, mang phong cách của cầu bê trung thổ, không hiểu sao lại xuất hiện ở đây, thực là kỳ lạ.

Quý Lệ nhìn kỹ những thứ đó, trong lòng khẽ xao động, nhưng ngoài mặt không lộ vẻ gì. Hắn cùng Tiểu

Bạch tiếp tục đi về phía trước, người mỗi lúc một nhiều, không khí mỗi lúc một nhiệt náo. Xung quanh vang lên toàn thổ ngữ Miêu nhân, Quý Lệ nghe lú la lú lô, nửa ngày trời cũng không hiểu lấy một chữ. Tiểu Bạch đi bên cạnh hẳn, quan sát xung quanh. Miêu nhân trên đường nhìn lại, thấy hai người mặt lạ, họ tỏ ra chú ý hơn, nhưng không có chút thù địch nào. Đi được mấy bước, Tiểu Bạch khe khẽ nói với Quý Lệ: "Xem ra mấy năm nay Nam Cương yên ổn hơn nhiều rồi!"

Quý Lệ chững lại, không hiểu ý Tiểu Bạch, bèn hỏi: "Là sao?"

Tiểu Bạch đáp: "Năm xưa khi ta tới đây, Miêu nhân bình thường trông thấy người ngoài, ai nấy đều như lâm đại địch, mắt lộ vẻ cảnh giác đề phòng. Lúc đó ngũ tộc đang giằng co kịch liệt tàn khốc, chiến tranh giữa các bộ tộc lúc nào cũng có thể bùng ra, người ngoài đến Thất Lý Đồng, nếu không có biện pháp phòng thân, chắc chắn lành ít dữ nhiều. Nhưng hôm nay nhìn tình hình này, có lẽ mấy năm trở lại đây, xung đột đã giảm bớt!"

Quý Lệ khe khẽ gật đầu, phóng mắt ra xa. Lúc ấy họ đã đi lẫn vào đám đông Miêu nhân, con đường lớn này nằm một bên dòng suối, nhà cửa san sát, bên kia bờ nước trong leo lẻo, có nhiều cây xanh mọc thành hàng.

Nhìn chung, nhà cửa của người Miêu đa phần dựng bằng gỗ, phong cách không giống chút nào với trung thổ. Bốn bề đơn giản không màu mè, cửa chính và tường bao treo xương những loài động vật nanh ác, càng là động vật hung mãnh thì lại càng thấy nhiều, đây có lẽ là phong tục của người Miêu, thông qua những thứ đó mà thể hiện lòng dũng cảm của chủ nhà.

Hai bên đường bày nhiều lều quán, hàng hoá đa phần là da lông và thịt tươi của dã thú, đi thêm mấy bước, mới trông thấy có hai quán nhỏ bán những đồ vật như ngọc khí bảo châu.

Tiểu Bạch cười: "Những da lông này đều là hàng tốt thượng đẳng, mà giá cả lại rẻ, nếu người muốn mua, thì mua ngay mấy món ở đây đi, rất đáng công mua đấy".

Quý Lệ nhích mép, nhưng không nói một lời, cứ chăm chú tiến thẳng lên phía trước. Chậm chậm đến bên bờ suối, nhìn xuống dưới, chỉ thấy nước trong vẩn vắt, đứng trên cao mà nhìn rõ từng viên đá sỏi dưới lòng tiểu khê, lượn lờ cá lớn cá bé nhiều không biết bao nhiêu mà kể.

Ở nơi thật xa, còn có phi cầm bay tới, nó bập bùng đôi cánh hạ xuống, ngẩng đầu ngảnh nhìn bốn phía, sau đó hài lòng cụp cánh lại, nhẹ nhàng trôi trên mặt nước.

Thiên địa vạn vật nơi đây, có vẻ thanh bình hoà mục đến kỳ lạ.

Tiểu Bạch chậm rãi đi lại, Tiểu Hôi không biết đã leo lên vai ả từ lúc nào đang gãi đầu một cách tò mò, nghiêng ngó xuống dòng suối.

"Giờ làm thế nào?" Quý Lệ hờ hững hỏi.

Tiểu Bạch trầm ngâm một lát: "Bất luận thế nào, sự việc cũng đã trôi qua được ba trăm năm. Người năm đó nếu không tu hành như chúng ta, thì quá nửa là đã chết rồi, hay là chúng ta hãy tìm những nơi mà người đó sống lúc ban đầu vậy."

Quý Lệ lặng lẽ gật đầu: "Lão ta ở đâu?"

Tiểu Bạch mỉm cười, giơ tay chỉ ra phía trước: "Đằng kia."

Quý Lệ ngẩng đầu nhìn, đột nhiên sững lại, chỉ thấy nơi Tiểu Bạch chỉ, là một chỗ sâu xa hẻo lánh khu Miêu nhân tụ cư, một khối kiến trúc đá tảng dựng lưng chừng núi, cao hơn nhà cửa bình thường của những người Miêu khác.

Quý Lệ cau mày, khe khẽ nói: "Đàn tế!"

Tiểu Bạch mỉm cười: "Khá lắm!"

Quý Lệ trầm ngâm không nói, trong lòng cảm thấy hơi ngán ngại, sao không phải là cái gì khác, mà lại là đàn tế trên đất Nam Cương, vốn có một ý nghĩa đặc biệt vô cùng.

Trước đây hắn đã đến Nam Cương nhiều lần. Vì lòng đầy tâm sự, một dạ tìm kiếm Hắc Vu tộc nên không chú ý lắm đến phong tục nơi đây, nhưng một số điểm cơ bản, hắn vẫn còn hiểu biết.

Vùng biên thủy Nam Cương, có năm bộ tộc Trang, Miêu, Thổ, Lê, Cao Sơn. Họ chia đất lập mốc, bộ tộc khác nhau, tín ngưỡng, thần minh tôn giáo cũng khác nhau, nhưng trong mỗi bộ tộc, đều có nơi chuyên bái ngưỡng thần linh tổ tiên, chính là đàn tế.

Đàn tế trong các bộ tộc Nam Cương, có ý nghĩa và địa vị rất cao. Theo quan niệm của phần lớn cư dân, những lời pháp sư đàn tế nói, cũng chẳng khác gì những lời kỳ bí vĩ đại của thần minh. Thuở xưa khi năm bộ tộc giao tranh kịch liệt, trước mỗi lần khai chiến đều thỉnh thị pháp sư của đàn tế, thưa trình rõ tình hình với thần minh, được sự cho phép của thần minh - cũng tức là lời từ miệng pháp sư nói ra, tộc trưởng bộ tộc mới có thể phát động cuộc chiến tranh mới.

Từ đó có thể thấy, đàn tế và pháp sư trong đàn tế, ở vùng Nam Cương này có địa vị như thế nào!

Mà những pháp sư ấy, theo như hắn được biết, từ xưa đến nay rất ít tiếp kiến người ngoài.

Quý Lệ trầm mặc một lát, ngoảnh đầu nói với Tiểu Bạch: "Cái đàn tế của Miêu nhân kia, người người nói đó, lẽ nào..."

Tiểu Bạch cười khẽ, ngắt lời: "Không sai, ta đã từng trông thấy, chính đại pháp sư của tộc Miêu thi triển hoàn hồn đại pháp, cứu tỉnh một người đã bị sơn tinh yêu mị nhiếp mất một hồn ba vía."

Đại pháp sư của tộc Miêu...

Khoé miệng Quý Lệ nhúc nhích. Pháp sư đàn tế ở bộ tộc Nam Cương có địa vị rất cao, tức là pháp lực phải mạnh nhất, thứ bậc phải cao nhất trong các pháp sư. Đó là người mà mỗi lần cất tiếng truyền đạt ý chỉ của thần minh, thực cũng không khác gì thần minh trong con mắt những người bình thường của bộ tộc.

Kẻ nào to gan mạo phạm đại pháp sư, Quý Lệ không hề hoài nghi, tất cả những Miêu nhân ở vùng đất này, thậm chí tất cả những Miêu nhân ở vùng Nam Cương đều sẽ xông đến liều mạng với kẻ đó.

Tiểu Bạch thú vị quan sát Quý Lệ, mỉm cười hỏi: "Sao, chúng ta làm thế nào bây giờ?"

Quý Lệ liếc nhìn, chỉ thấy ánh dương quang vừa lên trong buổi sáng tinh mơ, rọi xuống mặt ả, phẳng

phát hắt ra, tạo những nét ôn tồn điềm đạm.

Hắn không nói một lời, chậm chạp cất bước về phía đàn tế nơi sườn núi.

Tiểu Bạch mỉm cười, đi theo lên.

Nơi này hiệu xưng Thất Lý Đồng, tự nhiên là phạm vi phải rất rộng, cũng là nơi tụ cư lớn nhất của người Miêu ở vùng biên thủy Nam Cương. Họ càng tiến vào sâu, những người Miêu nhìn lại càng lúc càng nhiều.

Từ con đường tương đối rộng rãi mà họ đang đi, không ngừng có các nhánh nhỏ rẽ về các phía, giống như cành lá trên một cây to.

Quý Lệ và Tiểu Bạch nhìn ra xa, đường dưới chân dẫn thẳng đến hướng đàn tế ở mãi đằng kia, vì vậy, cũng bớt được những hỏi han không cần thiết.

Chỉ có điều họ càng tiến lên, những người Miêu chú ý đến hành trình của họ càng nhiều. Xung quanh tiếng xì xào dập dồn vang lên. Ước chừng thời gian cạn nửa chén trà, họ đến được chân núi nơi dựng đàn tế.

Sau đó, họ dừng bước, không phải vì họ do dự, mà vì những thổ binh dưới chân núi đã ngăn họ lại.

Quý Lệ trong lòng cảm thấy phiền toái, nhưng tình hình trước mắt cũng không ngoài dự liệu. Vốn nó phải như thế mà! Đàn tế thần thánh chí cao vô thượng của Miêu nhân, nếu không có giới bị tôn nghiêm, thì mới là lạ.

Thổ binh Miêu nhân phòng vệ dưới chân núi quả thực không phải ít, nhìn lướt qua ít nhất của cỡ mười mấy nam tử tinh tráng, hoặc xa hoặc gần đứng canh giới ở con đường dẫn lên sườn núi.

Người đang chặn đường họ là hai nam tử, mình mặc trang phục bình thường của người Miêu, có khác là trên ngực họ gắn thêm một bộ mộc giáp làm từ gỗ tử đàn cứng, tay cầm thương nhọn cán dài, xem ra đó là điểm để phân biệt những chiến binh Miêu nhân với dân cư bình thường.

Hai người Miêu đó nhìn Quý Lệ và Tiểu Bạch một lượt, sau đó dồn ánh mắt sang gương mặt xinh đẹp của Tiểu Bạch, ngắm nghía giây lát, rồi to giọng quát: "Chi li chi li hô lô lô, qua la qua la lô lô hô..."

Quý Lệ ngoảnh sang Tiểu Bạch, Tiểu Bạch so vai nói: "Đừng hỏi ta, bị giam lâu như vậy, những thứ thổ ngữ này ta làm sao còn nhớ được?"

Quý Lệ lặng lẽ, ngoảnh đầu về, trầm ngâm một lát rồi cất tiếng: "Chúng ta có việc gấp, muốn bái kiến đại pháp sư của các người!" Vì có việc phải cầu người, nên hiếm hoi lắm lúc này hắn mới nói chuyện, ngữ khí có mấy phần khách sáo.

Rõ ràng là vùng đất mà người Miêu tụ cư này không được khai hoá như lão bản ở khách sạn chỗ Thiên Thủy Trại, tinh thông nhiều thổ ngữ. Nghe Quý Lệ nói vậy, hai người Miêu nhăn tít mày, nhìn nhau, lại giơ thương nhọn cán dài trong tay lên, nét mặt nghiêm cứng, miệng hét lớn: "Hô hô lô lô qua la la, lô lô hô hô chi li li..."

Quý Lệ lặng ngắt, nhất thời không biết phải làm thế nào mới được. Hắn vì Bích Dao, mười năm nay

chạy đông chạy tây, đến đâu cũng tìm nơi hắc pháp sư hạ lạc, hôm nay khó khăn lắm mới có manh mối, lại bị đám chiến binh người Miêu này ngăn trở, trong lòng thực phiền não vô cùng, đúng là muốn thẳng tay đánh ngã những người này, xông vào đàn tế tìm đại pháp sư kia, bắt lão cứu chữa cho Bích Dao.

Có điều hấn rất cục không phải là thiếu niên bất tri thế sự năm xưa nữa, biết lúc này vạn lần không thể manh động, một khi làm náo loạn vùng cương thổ này, chỉ e là kích cho tất cả nổi dậy. Trù trù giây lát, vì ngôn ngữ bất đồng, hấn bèn dùng tay chỉ chỉ lên đàn tế trên sườn núi, dùng một giọng hết sức hoà dịu nói: "Chúng ta muốn lên đàn tế của các người, bái kiến đại pháp sư."

Chẳng biết người Miêu kia nghe hấn nói có hiểu không nữa, nhưng động tác hấn dùng tay chỉ lên đàn tế nơi sườn núi, lập tức khiến cho tất cả những Miêu nhân xung quanh, kể cả những chiến binh đang đứng phía xa, và những người dân đang đứng sau lưng hấn xem nhiệt náo cùng bùng bùng phần nộ. Ai nấy tức thời la hét chửi bới, đám chiến binh người Miêu càng hô hô la la loạn lên, vây xúm lấy bọn họ.

Quý Lệ sững người. Tiểu Bạch đứng bên nói nhỏ: "Hồng rồi, người phạm đến điều đại kỵ của họ rồi!"

Quý Lệ lạ lùng: "Ta đã làm gì?"

Tiểu Bạch nhìn đám người đang phần nộ vây quanh, khe khẽ nói: "Trong mắt người Miêu, đàn tế là cấm địa thần thánh, bình thời lúc nói năng cũng không thể khinh suất, dùng tay chỉ về đàn tế lại càng là cử chỉ bất kính, là động tác sỉ nhục nhất đối với bọn họ."

Quý Lệ trừng mắt, nói một cách hung tợn: "Chuyện quan trọng như vậy, sao người không sớm báo cho ta biết?"

Tiểu Bạch khẽ cười, như lộ hết những vẻ dịu dàng nhu mì, nhẹ nhàng nói: "Người cũng phải nghĩ xem, ta bị giam đến ba trăm năm, đâu còn nhớ được nhiều như thế..."

Quý Lệ lại lặng ngắt, nhất thời cảm thấy đầu nặng trĩu.

Những người Miêu xung quanh thấy hai người bị vây khốn mà chẳng tỏ vẻ sợ hãi, thần tình lại cứ như không, khe khẽ nói chuyện. Gã kia còn có mấy phần lo lắng, chứ ả nọ hoàn toàn không để ý đến họ, cứ làm dáng cười duyên, sóng mắt lưu chuyển.

Xung quanh có rất nhiều Miêu nữ, thấy Tiểu Bạch hình dung xinh đẹp, nhất thời đều âm thầm ngưỡng mộ. Nhưng khi nhìn thấy mỗi lúc một nhiều nam tử Miêu nhân ngắm Tiểu Bạch hai mắt bùng sáng, tức thời họ đều xung động, giây lát kêu chi li hô la loạn cả lên, ra ý đòi cầu nam cầu nữ này vũ nhục đàn tế thần thánh, tội bất dung xá, về lý là phải nghìn đao từng xẻo, lãng trì xử tử.

Trong số nam nhân có vài thiếu niên trẻ tuổi không chịu cái lý ấy, liền tranh biện mấy câu. Họ nói kẻ vũ nhục đàn tế là nam nhân kia, còn nữ tử đâu có đại tội gì, hay là giết gã đó, tha cho ả nọ, để làm vợ ta cũng không tệ.....

Lời còn chưa dứt, mấy nam tử đó đột ngột bị nhấn chìm trong đám Miêu nữ, bị mẩu thân, tý tý, muội muội, a di, tam cô, lục thẩm cho chí những Miêu nữ không quen biết hoặc giơ tay đánh, giơ chân đá, hoặc ngứt tóc, véo tai, hoặc lườm nguýt, đấm ngực, tóm lại là ngập trời những chân với tay, tiếng kêu

tiếng thét như quỷ khóc sói gào nhất thời dậy lên, giây lát sau, âm thanh bồm bộp liên tiếp vang dội, những nam tử ấy ai nấy đầu sưng mặt tím bị đẩy xuống suối, làm bắn toé lên bao bọt nước.

Miêu nữ hung hãn, đúng là mới thấy lần đầu.

Mấy thổ binh Miêu nhân tựa hồ cũng không ngờ phụ nữ bộ tộc mình lại nổi giận đến độ ấy, nổi giận hơn cả những chiến binh cảnh giới vốn được chọn từ hàng ngũ trung trinh nhất với thần minh, tỏ thái độ thâm ác thống tuyệt đối với những người ngoài đến vũ nhục đàn tể, tới mức đánh đấm người khác chỉ vì họ ngỏ lời cầu xin giảm tội.

Chiến binh Miêu nhân đứng đầu, tựa hồ là đầu mục của mười mấy thổ binh này, nhìn những gã trẻ tuổi đang mặt nhăn mày nhí dưới nước, ho khẽ một tiếng, rồi liếc Quý Lệ và Tiểu Bạch, tức thời gương mặt lạnh lẽo. Y không nhìn Tiểu Bạch lâu, mà cứ chăm chăm xoáy mắt vào Quý Lệ, tựa hồ chỉ sợ hấn chuồn mất, hoặc sợ ánh mắt của mình bỏ sót điếm gì. Để tránh đối phương không hiểu rõ, y cất tiếng nói thật to: "Ha ha lô lô chi li li, qua la chi li hô lô lô!"

Quý Lệ cũng lo cuống, tuy không biết vì sao đột nhiên những phụ nữ kia lại xông đến, tóm bắt mấy gã thiếu niên đánh cho một trận rồi ném xuống nước, nhưng nhớ ra Miêu nhân là dị tộc, quá nửa là phong tục kỳ quái, nên cũng không lấy làm lạ.

Có điều bây giờ nói chuyện không thông với những Miêu nhân, vừa rồi tự mình lại vô ý xúc phạm đến điều đại kỵ của họ, làm họ tức giận. Mắt thấy những người Miêu xung quanh tụ lại mỗi lúc một nhiều, tuy hấn và Tiểu Bạch đều là người trong giới tu chân, tuyệt không sợ những người Miêu này người đông thế nhiều, thân thể to khỏe, nhưng không có cách nào, vì quả thực là hiện giờ đang phải cầu sự trợ giúp của bọn họ.

Mười năm nay, hấn từ hi vọng đến thất vọng lại hầu như tuyệt vọng, tủi buồn đau khổ vô cùng. Hôm nay đột nhiên niềm hi vọng mới mẻ thế này chớm nở, bất luận thế nào hấn cũng không thể khinh suất bỏ qua. Nhưng lúc này nói chuyện không xuôi, dùng động tác lại sợ là khó hiểu, vạn nhất vô tình mạo phạm vào điều úy kỵ nào nữa, e không tránh được oan uổng.

Hấn đứng đó, xông lên không được, lui lại thì không muốn, trái phải đều khó, thực là rất lúng túng. Những người Miêu xung quanh thấy hai kẻ mạo phạm vẫn khăng khăng không hối cải, cứ đứng nguyên chỗ không chịu nói một lời. Trông gã kia thần sắc còn có mấy phần lo lắng, nữ tử nọ lại cứ mỉm cười, càng lúc càng tươi, quan sát đám đông xúm quanh tựa hồ rất cao hứng, tiểu dung càng lúc càng kiều mị, lại còn cười với những nam tử Miêu nhân cứ nhìn ả này giờ, khiến bọn họ nhất thời như mê mẩn cả đi.

Tình cảnh này không lọt qua ánh mắt của những phụ nữ Miêu, tức thời như khai mầm hoa, đúng là có thể chịu đựng, nhưng không thể chịu đựng được, họ láo nháo càng lúc càng âm ỉ, tựa hồ muốn dùng nước miếng mà dìm chết Quý Lệ và Tiểu Bạch.

Mãi thấy đám đông không ra tay khống chế, rất nhiều phụ nữ Miêu toan xông lên trước, dạy cho cái tên

tiểu yêu tinh khinh mạn kia một bài học, đúng lúc dẫn thần minh ra để cầu viện, họ nghe một tiếng quát lớn vang lên, từ phía sau các chiến binh bảo vệ đang đứng trên sơn đạo.

Thanh âm thuần hậu hùng tráng vô cùng, lại tràn đầy vẻ uy nghiêm, át đi tiếng huyên náo của rất nhiều người. Miêu nhân xung quanh tựa hồ cũng nhận ra thanh âm này, giây lát đều yên lặng, nhìn hướng lên phía núi, hiển nhiên nơi đó có một người rất uy vọng đối với bọn họ.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 123

Liệt tửu (rượu mạnh)

Một đám Miêu nhân xuống núi, Quỷ Lệ và Tiểu Bạch nhìn theo, thấy bảy tám chiến sĩ Miêu nhân cường tráng hộ vệ một lão giả đại khái cỡ năm chục tuổi đi xuống.

Tiếng hét lớn hồi nãy là do lão giả đó phát ra.

Các chiến sĩ Miêu nhân xung quanh thay nhau hành lễ, đoàn người vốn đang kích động lập tức yên tĩnh trở lại, mọi người đều cúi đầu biểu thị lòng tôn kính đối với lão giả.

Đợi đến khi đoàn người tới gần, lão giả bước ra khỏi đám đông, đến trước Quỷ Lệ và Tiểu Bạch, nhìn về phía bọn họ. Bọn Quỷ Lệ hai người cũng đang quan sát lão.

Lão giả đó thân thể cao to, tuy tuổi tác đã cao, hai bên trán đã có tóc bạc, nhưng tinh thần cực kỳ tráng kiện, đôi mắt lấp lánh có thần, đang nhíu mày nhìn lên nhìn xuống hai người bọn họ.

Một lúc sau, lão giả hỏi: "Kì lý kì lý hồ lô lô, oa lạp oa lạp hồ lô hồ?".

Quỷ Lệ ngẩn người, nghe tựa hồ không khác gì câu hỏi của gã binh sĩ hồi nãy hỏi, nghĩ chắc cũng cùng một ý tứ, chắc muốn hỏi xem mình là ai, đến đây làm gì?

Chỉ là suy đoán vẫn hoàn suy đoán, vẫn không hiểu ý tứ lời nói của lão, cho nên mới thốt: "Bọn ta có chuyện cần cấp, muốn...", đang định giơ tay lên, chợt tỉnh ngộ, liền vội buông tay: "Muốn bái kiến đại vu sư trong tế đàn".

Hắn nói thì vậy, kỳ thực trong lòng cũng đang khổ não, mấy người kia căn bản nghe không hiểu ý của hắn, nói gì cũng vô dụng thôi. Nhưng không nói lại càng không có lẽ nghĩa, e rằng sẽ làm mấy người kia giận, nhất thời nôn nóng trong lòng hết sức.

Không ngờ tựa hồ như trời thuận theo lòng người, lão giả nghe Quỷ Lệ nói, đột nhiên nhíu mày, nhìn lên nhìn xuống hai người bọn họ mấy lượt, chợt dùng tiếng trung thổ không rành rọt lắm: "Người... các người là người trung thổ?".

Quỷ Lệ và Tiểu Bạch giật mình, mừng rỡ tức thì, hiện giờ tiếng nói của lão giả thanh âm nghe mát tai làm sao. Quỷ Lệ liền gật gật đầu: "Không sai, không sai, bọn ta là từ trung thổ đến, có chuyện khẩn yếu muốn bái kiến đại vu sư của quý tộc".

Lão giả liếc nhìn bọn họ, lại thấy trên mình họ vận phục trang dân tộc vùng biên thùy Nam Cương, bất quá chất liệu có vẻ thô thiên, nhưng hai người khí độ bất phàm, hiển nhiên không phải là thương nhân bình thường, đặc biệt là nữ tử kia, tuyệt đẹp trời sinh, cho dù là khoác bộ y phục mà cả những cô gái

tâm thường cũng không thêm tới, vẫn toát ra một phong vị khác thường.

"Các người là ai? Tìm đại vu sư có chuyện gì?". Lão giả chậm chậm hỏi.

Quý Lệ và Tiểu Bạch đưa mắt nhìn nhau, vòng tay đáp: "Vị lão trượng này, ta có một vị bằng hữu vì thụ thương quá nặng, ba hồn bảy phách đã thất tán đi hết chín phần mười, chỉ còn lại một hồn, mười năm nay cứ như là người chết, thật là...".

Hắn nói tới đó, trong đầu hiện ra bóng hình Bích Dao nằm lặng im trong hàn băng thạch thất trên Hồ Kì Sơn, nhất thời xúc động tâm tình, thanh âm không ngờ không khỏi có chút run rẩy. Hầu hết người đứng quanh tuy không hiểu lời nói của hắn, nhưng nhìn thần tình và nghe ngữ khí của hắn, đa số cũng đã biết hắn đang khẩn cầu gì đó, nhất thời cũng có chút hảo cảm.

Ngay cả Tiểu Bạch đứng cạnh Quý Lệ, đôi mắt sáng ngời nhìn Quý Lệ, giờ này phút này cũng đã thu lại nụ cười lợt lạt phẳng phất như nhìn thấu hết nhân tình đang treo nơi khoé miệng, tỏ vẻ trang nghiêm kính cẩn.

Quý Lệ định thần, trấn định tâm tư: "Ta từng nghe cao nhân chỉ điểm, thương thế bệnh chứng đó nhất định phải cần dị nhân biết hoàn hồn kỳ thuật, bằng vào một hồn còn lại mà thi triển kỳ thuật, chiêu hồi những hồn phách đã thất tán, mới có thể thuyên giảm. Ta đã mười năm lặn lội tìm kiếm, không ngại thiên hạ rộng lớn bao la tới cỡ nào, không ngờ vẫn vô phương tìm được. May là mấy ngày gần đây...", hắn nhìn sang Tiểu Bạch, lại nói tiếp: "May là mấy ngày gần đây nghe nói đại vu sư của quý tộc có hồi hồn kỳ thuật đó, cho nên đặc biệt tới khẩn cầu, thỉnh đại vu sư nhất định phải giúp cho một tay. Tại hạ thật cảm cái ân này bất tận".

Lão giả nghe xong, nhíu nhíu mày, thần tình trên mặt cực kỳ phức tạp, nhưng thấy thần sắc thành khẩn của Quý Lệ thật không phải nói chơi, trầm ngâm một hồi mới thốt: "Người trung thổ các người thật hiếm có người có tình nghĩa như vậy, bất quá chuyện này ta không thể làm chủ được, các người cứ đợi ở đây, ta lên tế đàm thỉnh đại vu sư một chuyên xem ý tứ của lão nhân gia ra sao. Nếu quả lão nhân gia không chịu gặp các người, ta cũng không còn cách nào nữa".

Quý Lệ mừng khắp khởi, gật đầu liên hồi, miệng lắp bắp: "Đa tạ lão trượng".

Lão giả gật gật đầu, do dự một chốc, lại quay đầu dùng tiếng Miêu nói với mấy chiến sĩ Miêu nhân bên cạnh vài câu, mấy chiến sĩ đều gật đầu. Sau đó lão giả Miêu nhân một mình bước lên núi, mấy chiến sĩ Miêu nhân còn lại từ từ tụ tập lại, nhãn quang đều chú thị nhìn bọn Quý Lệ hai người, cũng không biết là đang giám thị, hay là phụng mệnh bảo vệ bọn họ!

Những Miêu nhân khác đứng xung quanh chỉ thấy lão giả cùng hai người lạ phát âm loạn xạ, trong tai bọn họ, ngôn ngữ trung thổ không khác gì tiếng chim hót líu lo. Lão giả nói xong là dặn mấy chiến sĩ canh người, mình thì lại quay lên tế đàm trên núi. Họ nhất thời rì rầm nghị luận, thăm thì to nhỏ.

Dưới sự quan sát của cả chục đôi mắt, Quý Lệ tâm sự trầm trọng, nghĩ ngợi gì đó, không để ý tới những người khác chút nào, Tiểu Bạch lại vẫn lộ xuất nụ cười mỉm nhu mì, từ từ nhìn quanh bốn phía,

đón lấy vô số mục quang hiệu sắc có, ghen tị có, phần hận có.

Chỉ có Tiểu Hôi trên vai nàng cứ nhìn đông ngó tây, đối với đám người này không có hứng thú, mục quang cuối cùng lạc vào dòng suối bên cạnh, có vẻ thích thú nhìn bầy cá bơi lội, mắt nhìn trân trân không di chuyển, bất giác há miệng cười. Thân người cũng nhún nhảy như muốn phóng xuống suối chơi giỡn.

o0o

Tế đàm của Miêu nhân, toàn bộ là dùng mấy khối đá khổng lồ xây thành, hùng vĩ cao lớn pha lẫn nét thô sơ hung tợn. Lão giả từ sơn đạo đi lên, tới trước tế đàm, chỉ thấy trước mặt tế đàm là một bình đài dùng những khối đá hình chữ nhật sắp xếp bằng phẳng, khá láng trơn. Sau bình đài là tế đàm.

Hai trụ đá khổng lồ đứng sừng sững trước tế đàm, liếc sơ cũng phải cao hơn mười trượng, hơn nữa thân trụ không thấy một chút vết tích nổi nứt gì, không ngờ là dùng cả khối đá to lớn điêu khắc thành, thật không biết tổ tiên của người Miêu năm xưa từ đâu mà có thể tìm ra khối đá khổng lồ như vậy, hơn nữa không ngờ còn có thể vận chuyển chúng đặt ngay trước tế đàm.

Bước qua hai thạch trụ khổng lồ đó liền thấy tế đàm cũng là dùng đá tảng kiến tạo. Miêu nhân tế đàm ở Thất Lý Động luôn luôn vang danh suốt một dải biên thùy Nam Cương. Một nửa kiến tạo bằng đá tảng khổng lồ, nửa kia tạc thẳng từ thân núi, đục đào từ trên vách đá cứng lạnh mà ra.

Lão giả bước tới, quang tuyến bốn bề liền tối mờ xuống. Nhiệt độ xung quanh tựa hồ cũng thấp hơn so với bên ngoài nhiều.

Lão giả hiển nhiên là người có thân phận cao, đối với nơi thần thánh trong lòng người Miêu này quen thuộc phi thường, không thấy lão do dự chút nào, trực tiếp hướng vào nơi sâu thẳm của tế đàm mà đi, trên đường đôi khi gặp một vài vụ sư người Miêu, song phương chào hỏi qua lại. Nếu để Quý Lệ và Tiểu Bạch nhìn thấy, nghĩ chắc có thể đoán định được thân phận của lão nhân.

Người có thân phận đủ để các vụ sư người Miêu chào hỏi, ngoại trừ các vụ sư khác trong tế đàm ra, cũng chỉ có tộc trưởng của toàn tộc Miêu nhân.

Lão giả tiếp tục đi vào trong, vượt qua một thông đạo rộng rãi, đến nơi sâu kín nhất của tế đàm, cũng là gian phòng lớn nhất trong tế đàm.

Trên thạch môn treo trang sức làm bằng xương cốt mãnh thú, trên vách đá xung quanh chỗ nào cũng nhuộm huyết dịch đỏ tươi, tượng trưng cho sự tôn kính tế tự tổ tiên.

Nhìn trong bóng tối, mọi vật ở đây đều có vẻ hung tợn đặc biệt.

Bất quá đối với người Miêu mà nói, nơi đây là địa phương thần thánh nhất, trên mặt lão giả cũng đã xuất hiện biểu tình trang nghiêm kính cẩn, chỉnh sửa lại y phục, chậm chậm bước tới.

Trong thạch thất to lớn, trống trống không không, chỉ có mặt trong nhất bùng cháy một đồng lửa bất mát vô cùng giữa vùng âm ám.

Trước ngọn lửa là một tòa thạch tượng cổ quái cũng điêu khắc từ một khối đá lớn, đầu giống đầu chó,

nhưng trên mình lại có mười chân, trên chân còn có móng vuốt bén nhọn, hơn nữa trên lưng còn có hai đôi cánh, thật là một bức tượng rất kỳ quái, trông có vẻ là thần minh mà người Miêu thờ phụng.

Trong thạch thất rộng lớn lại chỉ có một người, dáng dấp sau lưng già nua gầy còng, im lặng ngồi trước đồng lửa, phảng phất đang suy tưởng, lại phảng phất đang trầm mặc.

Địa phương kỳ dị này không biết tại sao làm cho người ta có cảm giác quái dị như thời gian đã dừng lại hẳn, đình trệ không trôi qua.

Tại đây, phảng phất mọi thứ đều tĩnh tại trầm mặc.

Hỏa quang phừng phừng, chiếu rọi thân ảnh của người trước ngọn lửa lúc mờ lúc tỏ.

Lão giả chậm chậm bước lên, dừng lại sau lưng người kia khoảng một trượng, thấp giọng cung kính thốt: "Đại vu sư...".

Thân ảnh trước ngọn lửa hơi động đậy, thanh âm già nua truyền vọng: "Đồ Ma Cốt, ngươi sao lại quay trở lại? Ý chỉ của Khuyển Thần không phải ta hồi nãy đã nói cho ngươi biết sao? Lẽ nào ngươi còn có chỗ mập mờ?".

Lão giả gọi là Đồ Ma Cốt vốn là tộc trưởng hiện thời của Miêu tộc vùng biên thùy Nam Cương, chỉ nghe lão cung cung kính kính đáp: "Đại vu sư, ý tứ của Khuyển Thần tôi hoàn toàn nhận biết, tôi cũng nhất định sẽ chiếu theo ý chỉ của Khuyển Thần mà làm".

Đại vu sư vẫn không quay đầu lại, chỉ nghe ông ta thốt: "Ừ, vậy thì tốt. Nhưng vì chuyện gì mà ngươi phải quay trở lại đây? Ta cảm thấy trong lòng ngươi có chỗ bất an".

Tộc trưởng Đồ Ma Cốt hơi nhíu mày, tựa hồ do dự không biết dùng lời nào để thuyết minh, sau một hồi lão mới quyết định nói trực tiếp: "Đại vu sư, có hai người trung thổ lạ mặt bên dưới Thất Lý Động, bọn họ hy vọng có thể bái kiến đại vu sư".

Thân người đại vu sư trước ngọn lửa hơi động đậy, đầu nãy giờ một mực đối diện đồng lửa và thạch tượng Khuyển Thần trước đồng lửa cũng bắt đầu chuyển động, nhưng cũng chỉ có thể nhìn thấy đầu tóc lơ thơ đã hoàn toàn bạc trắng của ông ta.

"Là ai? Ta đã gần trăm năm rồi không bước ra khỏi tế đàn này, sao lại có người trung thổ đến tìm ta?".

Đồ Ma Cốt đáp: "Dạ, tôi cũng cảm thấy kỳ quái phi thường, cho nên mới lên đây thỉnh vấn đại vu sư một chuyện xem có nên để bọn họ lên đây không?".

Đại vu sư trầm mặc một hồi, lại hỏi: "Bọn họ có nói đến đây làm gì không?".

Đồ Ma Cốt đáp: "Có, một nam một nữ, nam nhân nói muốn thỉnh đại vu sư giúp trị bệnh cho bằng hữu của hắn".

Đại vu sư hừ một tiếng: "Ta phải hầu Khuyển Thần đại nhân, không còn thời gian để lo tới những người kia, ngươi thay ta từ chối bọn họ đi".

Đồ Ma Cốt hơi ngậy người, nhưng cũng không nói gì thêm: "Được, để tôi ra chuyển đạt ý ngài". Nói xong quay người đi ra.

Lão vừa đi được mấy bước, bỗng từ sau lưng truyền tới thanh âm của đại vu sư: "Đợi đã".

Đồ Ma Cốt xoay người lại: "Sao, còn có chuyện gì hả đại vu sư?".

Thân ảnh gầy còng của đại vu sư vẫn đối diện đồng lửa, thanh âm già cỗi chậm chậm truyền lại: "Bệnh bọn họ yêu cầu ta trị là bệnh gì?".

Đồ Ma Cốt đáp: "Nghe bọn họ nói là một thứ bệnh chứng rất cổ quái, hình như hồn phách của người kia mười đã mất hết chín...".

Thân ảnh của đại vu sư bỗng chấn động trong hỏa quang.

Đồ Ma Cốt nói tiếp: "Nam tử đó nói đã từng có cao nhân chỉ điểm cho hắn rằng tình huống này nhất định phải có hoàn hồn kỳ thuật mới có thể chữa trị. Nam tử đó cũng không biết nghe tin tức từ đâu mà nói đại vu sư ngài có thể có kỳ thuật đó, cho nên muốn cầu ngài chữa trị".

Đồ Ma Cốt từ từ nói xong, đại vu sư lại không có phản ứng gì, thân ảnh bất động, cũng không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Ngọn lửa không ngừng lúc bốc lúc hạ, nuốt chửng lấy mấy khúc củi, Đồ Ma Cốt đợi một hồi lâu, lại vẫn không thấy đại vu sư mở miệng nói gì, hơi ngần ngại thốt: "Đại vu sư, vậy tôi...".

"Đi từ chối bọn họ, kêu bọn họ lập tức rời khỏi đây".

Đại vu sư lại trầm mặc, không nói gì nữa.

Đồ Ma Cốt chậm chậm xoay người, đi ra ngoài, nhưng lão vừa ra khỏi thạch thất, thanh âm của đại vu sư lại vang lên lần nữa.

Lần này, lão cũng nghe được đại vu sư hỏi nào giờ luôn luôn thần bí mưu trí tựa hồ đã trải qua một đoạn thời gian dẫn đo cực kỳ phức tạp mới nói nên lời.

"Người... dẫn bọn họ lên đây!".

o0o

Quý Lệ không nhìn được nắm chặt song quyền, sau đó mới từ từ buông lời, hốt hoảng cảm thấy lòng bàn tay vì quá gấp rút mà đã dẫm mồ hôi.

Đã lâu rồi không bị kích động trông mong như vậy. Càng đợi càng cảm thấy bất an, Quý Lệ một mực ngóng nhìn té đằm trên sườn núi. Nhưng vị lão giả kia đã đi lâu rồi mà vẫn chưa trở lại.

Lẽ nào đại vu sư trong té đằm không chịu chữa bệnh cho người ngoài?

Hay là mình đã làm sai điều gì?

Quý Lệ cứ nghĩ đi nghĩ lại, thậm chí tim cũng đã bắt đầu dần dần đập vội.

Tiểu Bạch đứng một bên, nhãn quang rơi trên mặt Quý Lệ, trong mắt nàng không giấu nổi chút thâm tình thấp thoáng phảng phất đang khắc hẳn trên mặt nam tử đang bồi rồi kia.

Nàng thở dài nhẹ nhẹ, xoay đầu đi.

Đám người Miêu vây quanh cũng không khỏi bắt đầu lo lắng, đợi đã lâu rồi, tộc trưởng tiến vào té đằm thủy chung vẫn chưa xuống trở lại, lại không có mệnh lệnh nói phải xử trí hai người lạ này làm

sao, một số người đã tản ra.

Bất quá vì dung mạo Tiểu Bạch quá mỹ lệ, nhiều nam tử người Miêu trẻ tuổi vẫn còn bị hấp dẫn đứng xung quanh, có người gan dạ cứ nhìn nàng, có người lớn tiếng cười nói đàm luận về nhan sắc mỹ miều của nàng.

Ngay cả Tiểu Hôi không biết từ lúc nào đã nhảy xuống khỏi vai Tiểu Bạch, chạy đến bên dòng suối trong veo xem bầy cá bơi lội giữa những kẽ đá, chọt phốc người xuống, muốn thò tay bắt cá. Nào ngờ cá quá nhanh nhẹn, luôn đông lách tây thoát khỏi tay nó, nó lại bị dính nước đầy mình.

Bất quá Tiểu Hôi không lý gì tới, rút tay lại nhẫn nại đợi chờ, một hồi sau, mặt nước lặng trở lại, bầy cá lại bơi về, Tiểu Hôi canh kỹ, lại chụp nữa. Nước trong mát quá, Tiểu Hôi đối với trò chơi này rất thích thú, chơi không biết chán.

Dưới chân núi, đám đông dần dần tản ra, xung quanh lại bình tĩnh trở lại.

Đồ Ma Cốt vẫn chưa về, Quý Lệ trong lòng càng lúc càng nóng nảy, có mấy lần thật muốn xông lên, xông vào té đăm, đi tìm đại vu sư khẩn cầu một phen, nhưng mỗi lần đều hình dung tới thân ảnh của Bích Dao, chung quy vẫn cố gắng đè nén ý niệm lại.

Tư vị đợi chờ không ngờ lại khôn khổ như vậy.

Trên mặt hấn dần dần hiện rõ biểu tình nôn nóng, trừ Tiểu Bạch ra, lúc này những chiến sĩ người Miêu cũng đã thấy được, trong ngóng dữ như vậy, mấy chiến sĩ người Miêu kỳ thực trong lòng cũng cảm thấy kỳ quái.

Chỉ bất quá muốn hỏi một tiếng sao đã lâu quá rồi, lẽ nào tộc trưởng và đại vu sư còn có chuyện gì khác trọng yếu hơn?

Người Miêu bản tính thật thà chất phác, tuy còn chưa rõ bọn Quý Lệ thật ra là ai, nhưng để hai người đợi lâu như vậy, mọi người đều thấy không phải lắm.

Sau một hồi nữa, tiểu đầu mục thân người cao to bước lên, giọng điệu cộc lốc nói với Quý Lệ: "Hồ lô lô, oa lạp lạp!".

Quý Lệ ngẩn người, không hiểu là ý gì, lại thấy chiến sĩ người Miêu đó tháo một cái bao lớn làm bằng da thú từ bên hông, quăng qua cho hấn.

Quý Lệ thò tay tiếp lấy, tay vừa cảm thấy nặng, thấy miệng bao có nút gỗ, lại thấy chiến sĩ người Miêu kia đưa tay ra, làm động tác như uống gì đó. Quý Lệ liền tỉnh ngộ, tháo nút ra, quả nhiên mùi rượu nồng nặc, đúng là một thứ rượu mạnh.

Quý Lệ cười khỏ một tiếng, hấn vốn không thích rượu, hôm nay lại càng không có tâm tình gì, bất quá mấy Miêu nhân kia đều đang nhìn hấn chằm chằm, nghĩ trong đầu cũng không thể gạt phăng hảo ý của người ta, liền nhìn về phía chiến sĩ người Miêu kia gật đầu mỉm cười, đưa bao rượu lên miệng, miễn cưỡng uống một ngụm.

Nào ngờ vừa nhấp một ngụm đó, lập tức nhãn mặt nhú mày, rượu của người Miêu chung cất cực kỳ

mạnh, vị không ngờ cũng mang theo cốt cách của vùng biên thùy Nam Cương, không ngờ có một luồng khí cay xè, xộc thẳng vào cổ họng, hần nhất thời không đề phòng, cảm thấy khó chịu vô cùng.

Biểu tình của hắn lọt vào mắt đám người Miêu, mấy chục người không khỏi cười hăng hắc, chắc là chuyện biểu tình của người trung thổ quen uống rượu mạnh của người Miêu chúng cất không phải là lần đầu tiên bọn họ thấy, trong tiếng cười còn có vài phần tự hào.

Quý Lê trong lòng tức giận, nhưng liền nghĩ tới mấy người kia kỳ thực không có ác ý, hơn nữa mình đang cầu người ta, sao lại có thể nổi nóng cho được, chỉ còn nước cười khổ, tính trả lại bao rượu, chiến sĩ người Miêu kia cười hi hi thò tay định tiếp lấy.

Bất chợt một bàn tay trắng muốt từ một bên thò sang, đón lấy bao rượu từ trong tay Quý Lê. Chúng nhân kể cả Quý Lê đều ngây người, thấy người tiếp lấy bao rượu không ngờ chính là Tiểu Bạch đang cười cười đứng kề bên.

Chỉ thấy nàng đưa bao rượu lên gần lỗ mũi, hít một hơi sâu, mùi rượu xộc vào cực kỳ mãnh liệt, nhưng nữ tử kia không ngờ lại không tỏ ra khó chịu chút nào, trái lại còn có vẻ sành sỏi vô cùng. Liền thấy nàng đưa hai tay nhắc bao rượu, đưa sát miệng, há miệng uống một ngụm lớn.

Chúng nhân thất kinh, Quý Lê cũng giật mình!

Tiểu Bạch uống xong một ngụm lớn mới chịu hạ bao xuống, trên mặt dần dần hiện lộ thần sắc thỏa mãn, một hồi sau quát nhẹ một tiếng: "Hảo tửu!".

"Oa...".

Tiếng kêu đó lại là do đám chiến sĩ người Miêu phát ra. Rượu mạnh của Miêu tộc Nam Cương, tửu tính cực kỳ hung hãn, hồi đó tới giờ luôn luôn cho là nam nhân mạnh bạo nhất cũng là người có tửu lượng mạnh nhất. Trong Miêu tộc, nữ nhân không ai đụng đến thứ rượu mạnh chỉ có nam nhân mới uống này.

Không ngờ hôm nay một nữ tử xem có vẻ nhu mì như vậy lại uống một ngụm đầy như vậy, thật vượt ngoài ý liệu của mọi người, hơn nữa xem phản ứng của nàng khi uống, đơn giản là biểu tình đặc thù chỉ có tửu quý mới có được. Nam tử Miêu tộc ai ai cũng thích rượu, cho nên tức thời nhón nháo động dung, cùng nhau vỗ tay khen ngợi.

Trên khuôn mặt trắng muốt của Tiểu Bạch, giờ phút này tựa hồ vì rượu mạnh lọt vào cổ họng, đã khoác lên một lớp ửng hồng lợt lạt, nhưng tinh thần của nàng đột nhiên phấn chấn, hữu thủ nắm lấy bao rượu, tả thủ dang ra, đưa ngón tay trắng muốt búng nhẹ về phía đám chiến sĩ người Miêu, phát ra một tiếng "chóc" nhẹ nhẹ.

Đám chiến sĩ người Miêu lại xôn xao một hồi, ai ai trên mặt cũng có vẻ kinh ngạc hoan hỉ, thủ thế đó rõ ràng là của người Miêu Nam Cương, nam tử kính tửu lẫn nhau thường làm tư thế đó để mời người ta uống rượu, nữ tử bộ dạng trung thổ này không ngờ lại làm đúng y hệt như vậy, nhất thời cứ đưa mắt nhìn nhau ngỡ ngàng.

Nhưng càng lợi hại hơn là, chuyện khiến cho bọn họ trợn tròn mắt không ngờ còn xảy ra sắp tới đây. Chỉ thấy Tiểu Bạch cười nhẹ một tiếng, mục quang lúc này thật là nhu mì như nước, lại ngửa đầu, tóc mây phát phơ, đưa bao rượu lên miệng, tu ừng ực.

Đám người Miêu thất kinh thất sắc, Quỷ Lệ cũng vậy, trong lòng ngấm ngầm trách cứ Tiểu Bạch bây giờ không ngờ còn làm ra chuyện như vậy, nhưng trong mắt của chúng Miêu nhân, nữ tử này cơ hồ là đệ nhất kỳ nữ trên thế gian.

Rượu Miêu cực mạnh, rượu mạnh trong cái bao to đó cay xé, hôm nay phóng mắt nhìn cả tộc Miêu cũng không có nam tử nào có thể uống hết một hơi, đa số chỉ uống ba phần tư là đã say túy lúy. Nhưng nữ tử này cổ họng không ngừng lay động, không ngờ lại uống từng ngụm từng ngụm lớn không ngưng, nhất thời chúng nam tử người Miêu đều động dung.

Mà khơi khơi hồi nãy Tiểu Bạch còn làm một động tác cực kỳ kinh điển!

Người Miêu tính tình cương trực, hơn nữa số đông nam tử đối diện với một nữ tử xem có vẻ nhu nhược như vậy lúc khiêu chiến, có thể thụt lùi được sao? Cũng không biết ai là người đầu tiên hét lên một tiếng, phóng mũi thương ghim xuống đất, tháo bao rượu bên hông, ngửa đầu uống.

Phong tục của người Miêu, mỗi một nam tử bên người đều có bao rượu, một khi đã có người đi đầu, cứ như là bày ong vỡ tổ, chúng Miêu nhân đều quăng thương nốc rượu, cảnh tượng thật hùng tráng.

Chỉ có tiểu đầu mục người Miêu kia bỗng giật mình tỉnh táo, thò tay định lấy rượu, không ngờ lại mò vào khoảng không, mới tỉnh ngộ là bao rượu dĩ nhiên đã nằm trong tay Tiểu Bạch. Mắt thấy đám nam tử đồng bào xung quanh đều đang uống, đầu mục người Miêu mặt mày đỏ bừng nóng nẩy, bây giờ mà không uống, làm sao tránh được nguy hiểm lưu tiếng xấu vạn năm.

Tròng mắt nhấp nháy, tuyệt vọng sinh trí mưu, đầu mục người Miêu phóng tới gần một binh sĩ người Miêu kề cận, thành linh đoạt lấy bao rượu trong tay gã, đưa lên miệng nốc một ngụm lớn.

Gã binh sĩ kia nổi giận, gọi là cho dù có chết cũng vạn vạn lần không thể không uống, rống lên một tiếng lại nhào tới định đoạt lại rượu, nào ngờ đầu mục đã sớm có phòng bị, một cước đá ra, đá văng gã binh sĩ lọt vào dòng suối, "ùm" một tiếng nước suối bắn tung toé, Tiểu Hôi đang chơi đùa bên đó giật mình nhảy dựng lên.

Gã binh sĩ cảm thấy cực kỳ oan trái, hơn nữa chuyện dính tới mặt mũi, làm sao có thể bỏ qua, liền bò lồm ngồm lên bờ, thấy mình không thể nào bì được với chiến sĩ đầu mục, phần hận dậm chân, phóng ào tới, xông thẳng vào một ngôi nhà gần đó, một hồi sao giữa những tiếng hò hét, không ngờ đã lấy được một bao rượu chui ra, kề vai với những chiến hữu người Miêu khác, há miệng nốc ừng ực.

Quỷ Lệ há hốc miệng trợn tròn mắt, nhất thời quên luôn chuyện cấp bách tế đàn trên sườn núi, chỉ còn thấy một đám nam tử người Miêu vây một bên, bên kia lại là một nữ tử kiều nhu, hai bên cứ liều mạng uống rượu như điên, cục trường tuy hoành tráng, lại thật sự quá hoạt kê, không nhìn được phải toát mồ hôi.

Cục trường quá hoành tráng lợi hại, liền thu hút những người Miêu khác ở quanh đó, nháy mắt tin tức truyền ra, chỉ nghe thanh âm sắc nhọn của người Miêu lúc trầm lúc bổng, lẫn quần bao quanh một đám đông so với hồi nãy cũng đã tăng nhân số tới gấp ba.

Tiệm tùng đóng cửa, thợ săn quăng thú săn, toàn bộ người trong nhà đều chạy tới, vây kín nơi này, tầng tầng lớp lớp, núi người biển người.

Trong đám đông cứ truyền ra tiếng hô hào, chắc là số đông bọn họ hưng phấn quá mà hò reo tán thưởng.

Chỉ thấy ở giữa trường, song phương nốc rượu giờ phút này đã đến lúc nguy kịch, rượu mạnh của người Miêu đâu phải hạng tầm thường, cho dù là chiến sĩ Miêu nhân rành uống, giờ cũng đã bắt đầu có người gục quy.

Mỗi lần có người ngã xuống, trong đám đông liền phát ra tiếng "ò" thất vọng náo động, nhưng sắc hưng phấn lại vẫn tràn ngập mặt mày mọi người.

Lại qua một hồi, càng lúc càng có nhiều nam tử Miêu nhân mặt mày lộ vẻ thống khổ, mặt tai đỏ choét, đứng không còn vững nữa, cứ loạng choạng lắc lư, tuy còn gắng gượng chi trì, nhưng trời xoay đất chuyển, chỉ còn nước ngã phịch xuống đất.

Bịch, bịch, bịch...

Các chiến sĩ Miêu nhân tử lượng không thua kém nhau mấy, một đám nói nhau té quy, bên người Miêu trong trường chỉ còn lại ba người còn đứng, miễn cưỡng gắng gượng, trong đó bao gồm cả chiến sĩ tiểu đầu mục.

Trái lại, nhìn sang bên Tiểu Bạch, mọi người không khỏi tròn mắt, chỉ thấy Tiểu Bạch hai mắt cứ như nhắm mà không nhắm, sắc mặt ửng hồng dần dần biến thành nồng đậm, cơ hồ như vạn thứ phong tình xuyên thấu qua da thịt trắng muốt của nàng. Sóng mắt lăn tăn như mặt nước, lững lờ như muốn trào phún ra, làm cho người ta chỉ cần liếc sang là muốn say lòng đắm ý.

Chỉ là nàng đẹp như vậy, tử lượng không ngờ lại quá đáng sợ, cho đến lúc này, không ngờ vẫn không có vẻ gì như nàng đứng không còn vững, vẫn nốc từng ngụm từng ngụm đầy.

Đám người Miêu bao gồm cả phụ nữ tại trường, người nào cũng có nhận thức rất thâm thúy đối với rượu, vừa liếc là thấy liền nữ tử đó không có chút nào là giả bộ, thật sự bằng vào tử lượng của mình mà ganh đua với đám nam tử người Miêu, không khỏi bội phục vô cùng, lại thêm vào dung mạo kiều mị tuyệt thế của Tiểu Bạch, ai ai cũng hô hoán hoan hô.

Bịch...

Bịch...

Hai tiếng khô khan, lại có hai chiến sĩ người Miêu quy xuống, bây giờ chỉ còn lại tiểu đầu mục gượng mình chịu trận, nhưng nhìn cước bộ thất thế của gã, hiển nhiên đã đến mức cực hạn rồi.

Mà Tiểu Bạch bên kia sắc mặt càng lúc càng đỏ, bất chợt người cong oằn xuống, đám đông liền xông

xao la lồi, Tiểu Bạch lại từ từ đưa bao rượu xuống, thở phào một hơi, trong đôi mắt như có sóng nước tích tụ muốn trào ra, từ tăng mị ý, người đẹp như hoa, hữu thủ vẫn cầm bao rượu, tả thủ lại vẫy vẫy về phía đám đông, cười yêu kiều: "A khắc tây!".

Đám đông liền náo động hẳn lên, "a khắc tây" trong tiếng Miêu nghĩ là "rượu ngon", nữ tử này từ lượng ghê gớm quá, dung mạo càng xinh tươi, lại còn đúng lúc đúng chỗ kêu lên một tiếng "rượu ngon" nữa.

Phút chốc đám đông liền vang lên tiếng vỗ tay hoan hô nhiệt liệt.

Tiểu Bạch nghiêng đầu, tựa hồ cũng đã hơi say sưa, thân người lẫn cước bộ cũng đã loạng choạng mấy phần, chậm chậm bước tới bên Quý Lệ, dựa mình vào người hắn, ngược nhìn hắn cười hì hì.

Quý Lệ bật cười.

Tiểu Bạch nhắm mắt, đầu xoay xoay lắc lư nhẹ nhẹ, chợt lại hé cười, cười lớn một tiếng: "Ba trăm năm a! Ba trăm năm!".

Ngửa đầu, nhấc tay, uống!

Phong tư uống rượu không ngờ cũng thanh diễm nhu mị tuyệt thế!

Bịch!

Người Miêu cuối cùng, đầu mục kia chung quy cũng đã quy ngã, cô hết sức không cam tâm, nhưng mặt mày đỏ lòm không thua gì mông Tiểu Hôi, dĩ nhiên hữu tâm vô lực, chỉ phút chốc là bất tỉnh nhân sự, ngã xuống ngủ vùi. Bên đó có người chạy tới cầm bao rượu của gã lên coi thử, còn chừng gần nửa bao rượu, không khỏi hơi biến sắc, lớn tiếng tuyên bố với đám đông xung quanh, đám đông ồ lên, hiển nhiên đã là kỷ lục không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng bọn họ cũng không quên vẫn còn có một nữ tử không thể tưởng tượng nổi, vẫn còn đang uống rượu.

Mặt Tiểu Bạch giờ phút này cứ như hồng ngọc, thậm chí cả cái cổ trắng muốt cho tới diễm diễm da thịt nơi ngực của nàng không ngờ cũng đã đượm sắc hồng lợt lạt.

Xem bộ dạng của nàng, bây giờ tựa hồ cũng đứng không vững nữa, nhưng nàng dựa mình vào người Quý Lệ, vẫn cứ uống từng ngụm từng ngụm lớn.

Đám đông đã dần dần an tĩnh trở lại, biểu tình trên mặt mọi người từ hưng phấn đã từ từ biến thành kính cẩn bội phục.

Chung quy Tiểu Bạch đã uống hết ngụm cuối cùng, thả bao rượu xuống, đôi mắt tựa hồ không còn mở được nữa, sau đó nàng ửng đỏ mặt cười cười, biểu tình lờ đờ lười nhác, hất tay ra, quăng bao rượu xuống.

Lập tức có người phóng tới kiểm tra bao rượu, liền phát hiện không ngờ bao rượu đã hết sạch sành sanh!

Người đó đờ ra như con gà cây, sau đó lại lớn tiếng tuyên bố với đám đông đang chăm chú nhìn gã,

đám đông trầm mặc một hồi, đột nhiên phát ra tiếng hò reo xung phá tới tận cổng trời.

Giữa một màn huyền ảo đó, Quý Lệ lại như đang ngồi trên chiếc chiếu gấm đầy châm nhọn, thân thể nhu nhược không xương của Tiểu Bạch dựa vào người hắn, mặt mày trắng muốt nhuộm thâu nét ửng hồng, đôi mắt ngời ngời nửa khép nửa hở, sóng mắt nhu mì như làn nước, chăm chăm đắm đuối nhìn hắn.

"Nàng, nàng có sao không?". Quý Lệ lừ đừ một hồi lâu mới ấp úng nói ra được một câu.

Tiểu Bạch thò tay nắm lấy áo hắn, thân người khựng lại, tựa hồ hơi say đã xông lên đến đầu, răng trắng như tuyết nhè nhẹ cắn lên môi, hô hấp cũng dần dần trầm trọng, nhưng nét nhu mì trong mắt, nụ cười giắt bờ môi lại bất di bất biến.

"Chàng...", thanh âm của Tiểu Bạch phảng phất cũng nhu mì như sóng nước tích tụ muốn trào ra, kê bên tai Quý Lệ, dịu dàng thốt: "Chàng có thích em không?".

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 124

ĐÀN TẾ

Quý Lệ ngạc nhiên, chỉ thấy ánh mắt Tiểu Bạch nhu tình vô hạn, ầng ầng long lanh nước như chực trào ra, phản chiếu gương mặt thân hình mình, bất giác tim bỗng thót lại.

"Người uống say rồi!" Quý Lệ buột nói, đầu tóc đột nhiên rịn mồ hôi.

Thân hình Tiểu Bạch, lúc đó tựa hồ đứng không còn vững. Sức nặng toàn thân dồn cả sang mình Quý Lệ. Hàm răng trắng của ả bặm lấy đôi môi hồng, dáng vẻ trẻ nãi vương vấn nét yếu điệu, miệng làm râm khe khẽ, phảng phất phong tình câu dẫn hồn người ta. Từ từ, đầu ả ngả lên vai Quý Lệ.

"Chàng à..." nữ tử yêu kiều, khe khẽ cất tiếng nói trong cơn say sưa.

Có thể vì tử tính quá mạnh khiến ả váng vất, cái đầu tựa nhẹ trên vai Quý Lệ cứ cất lên gục xuống. Nhưng thanh âm của ả, vẫn nhẹ nhàng thủ thủ, dịu dàng vắng vắng bên tai hấn.

"Con người chàng, sống mệt mỏi quá! Có biết không? Chàng ngốc ơi!"

Quý Lệ bị ba chữ cuối cùng chàng ngốc ơi làm cho tim đập chân run, nhưng cái ý xót xa trong câu nói đó, làn u hương thoang thoảng từ thân thể nàng truyền sang, cứ vấn vương mãi không tiêu tán.

Khó xử nhất là trang tuyệt thế dung nhan ấy lại uể oải tựa đầu lên vai hấn, cả tấm thân sát hấn vào mình hấn, khiến hấn không dám động đây, không thể động đây.

Cảnh này nếu ở trung thổ, chắc sẽ dẫn đến vô số lời ong tiếng ve, nhưng phong tục Nam Cương phóng khoáng, đám Miêu nhân không lấy thế làm kỳ. Lại thêm phần lớn bọn họ đều nghĩ cặp tình nhân này, đặc biệt là Tiểu Bạch, vừa rồi đã uống một trận nghiêng trời lệch đất, đúng là khiến cả Miêu trại phải chấn động, càng không ai nói gì hết.

Chỉ có một số nam tử trẻ tuổi ngưỡng mộ Tiểu Bạch, thì nhất thời tỏ ra buồn bã.

Quý Lệ chẳng biết làm thế nào mới phải, trái tim không hiểu tại sao, cứ man mác nhắm lại ý tứ câu nói vừa rồi của Tiểu Bạch. Mấy chữ chàng sống mệt mỏi quá chậm rãi vang vọng trong đầu, nhất thời hấn ngây ngất mơ màng.

Đúng lúc đó, chợt nghe thấy bên mình truyền sang mấy tiếng chi chi, chính là thanh âm của Tiểu Hôi.

Hấn lúc này mới nhớ đến Tiểu Hôi vẫn nghịch ngợm bên cạnh. Ban nãy bị cảnh uống rượu lần ất hết tâm trí, hấn nhất thời quên mất con khi, giờ thấy tiếng nó, vội vàng ngoảnh đầu lại nhìn.

Chẳng ngờ vừa nhìn lại, cảnh tượng khiến Quý Lệ nín lặng không nói được một tiếng.

Tiểu Hôi từ bên bờ nước quay trở về tự lúc nào, ngồi chồm hổm ở một nơi không xa Quỷ Lệ và Tiểu Bạch, ba con mắt lóng lánh lưu chuyển, quan sát mọi sự với vẻ hiếu kỳ.

Lúc này song phương đã tận sức kết thúc bữa rượu, mọi người vội vàng thu dọn, một số đi đến vực những chiến binh say sưa đây, Quỷ Lệ thì dở khóc dở cười đỡ Tiểu Bạch đang túy lúy.

Cục trường một màn hỗn loạn, bọn người say ngồi nghiêng ngã ngửa, những vũ khí như thương nhọn giáo dài, giáp gỗ, rồi cả những túi rượu lớn Miêu nhân uống xong ném xuống đất, đều đang vút ngổn ngang, trong đó có mấy túi vẫn còn rượu mạnh chưa uống hết, từ miệng túi chậm chậm chảy ra, làm không khí ngập lên những mùi cay nồng.

Khí vốn tò mò, Tiểu Hôi là linh vật trời sinh, lòng hiếu kỳ còn mạnh hơn khi thường gấp nhiều lần. Nhân lúc không ai chú ý, nó lén mò đến gần một chiến binh người Miêu đã uống say vật ra, ngoảnh đầu ngó nhìn bốn phía, thấy tựa hồ chẳng có ai nhìn lại nơi này, liền khẽ khàng nhặt cái túi rượu rơi bên mình gã chiến binh đó lên.

Hơi rượu mạnh lập tức xông ra, Tiểu Hôi hít một hơi thật sâu, ba con mắt cùng lảo liên, lộ vẻ không lý giải nổi, hiển nhiên trước đây chưa từng được tiếp xúc qua với vật gì thuộc loại này.

Nó cẩn thận ngồi xuống đất, đầu nghiêng ngó, lại cảnh giác nhìn bốn xung quanh, rồi mới từ từ kê túi lên môi, uống một hớp.

Rượu vừa chảy vào miệng, Tiểu Hôi liền đặt túi xuống, chép chép mấy cái. Đột nhiên nó tỏ vẻ hoan hỉ không tả nổi, xem ra rất thích thú hương vị này, bất giác nó bật kêu lên chi chi .

Đó cũng chính là lúc Quỷ Lệ nghe âm thanh ấy quay đầu lại nhìn, trông thấy con khỉ cũng uống rượu, thì hấn kinh ngạc không sao tưởng tượng nổi, thậm nhủ bụng thời buổi này thật điên rồ, thế quái nào mà cả cáo cả khỉ đều giờ trò uống rượu...

"Tiểu Hôi, lại đây!"

Quỷ Lệ quát to. Tiểu Hôi giật mình nhìn sang, thấy nét mặt chủ nhân lộ vẻ nghiêm khắc, nó giơ tay gãi đầu, đặt túi rượu xuống chạy tới phía ấy.

Nhưng mới chạy được vài bước, bỗng như nhớ ra điều gì, nó ngoảnh đầu lại nhìn, rồi quay trở về bên gã say kia, tóm lấy cái túi đựng vẫn còn sót chút rượu, sau đó vừa kéo lê nó vừa lặc lè chạy đến bên Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ phát tức. Trong lúc ấy khá nhiều người chú ý đến cử chỉ của con khỉ, đều theo nhau cười phá lên. Miêu nhân tính tình hào sảng, đặc biệt nam tử thì rất háo rượu, nay thấy con khỉ có cùng sở thích hứng thú, bất giác sinh lòng tri kỷ. Họ nghĩ phóng tầm mắt khắp vòm trời, quả nhiên rượu mạnh của người Miêu chúng ta vẫn là đệ nhất, không tin, các vị thử nhìn xem, đến con khỉ cũng không nén được

phải hớp một ngụm...

Nhất thời, bọn họ cao hứng hẳn lên, bao nhiêu hoa quả, chuối tiêu, từ đám đông tới tấp ném ra phía Tiểu Hôi. Hiển nhiên là họ rất thích con khi, nên tung cho nó ăn.

Tiểu Hôi thoát tiên giật mình, chỉ thấy trên đầu đột nhiên tối sầm lại, vô số dị vật nhao nhao xô đến, quả thực tránh cũng không tránh được, bất giác nó nổi giận, kêu chi chi loạn lên, làm vẻ hung dữ với mấy người Miêu kia.

Nhưng giây lát sau định nhãn nhìn kỹ, thì ra lại là hoa quả tươi ngon, làm sao mà không thích, Tiểu Hôi lập tức thò tay nhặt lấy vài quả chuối, sau đó lại từ từ chạy từng bước nhỏ đến bên Quỷ Lệ, ngồi bệt xuống đất, bóc vỏ chuối ra ăn. Túi rượu vẫn cầm trong tay, xách theo về.

Quỷ Lệ ngó Tiểu Hôi, thấy con khi ăn nhóc nhách ngon lành, thi thoảng gãi đầu, kê túi rượu vào miệng, tu một hơi.

Nhìn con khi uống liền mấy ngụm rượu mạnh, trên mặt không hiện sắc hồng, tựa hồ tửu lượng rất khá. Quỷ Lệ há miệng toan nói gì đó, nhưng ngoảnh đầu nhìn lại trên vai mình, Tiểu Bạch đang say sưa mơ màng, hẳn thốt nhiên thở dài, nín lặng, không nói gì nữa.

Tiểu Hôi cứ cười hi hi, thấy Quỷ Lệ thi thoảng ngó mình, nó thò tay nhặt từ dưới đất lên một quả chuối tiêu, đưa cho Quỷ Lệ, xem ra đang làm chuyện nghĩa khí, muốn có phúc cùng hưởng với chủ nhân.

Quỷ Lệ im lặng, nét mặt hư ảo, rút cục chậm rãi lắc đầu quay đi, không nhìn con khi nữa.

Tiểu Hôi nhún nhún vai, chẳng hiểu sao chủ nhân lại không hứng thú với thứ mỹ vị này, nó bèn tự ăn rất vui vẻ, không để ý đến Quỷ Lệ. Lát sau ngó bốn xung quanh, nó còn chạy luôn đi nhặt thêm mấy quả chuối, đem về đặt trước mặt, từ từ thưởng thức.

Cảnh tượng thật lung tung bừa bãi, đó là tất cả những gì mà Đồ Ma Cốt tộc trưởng Miêu nhân trông thấy lúc từ đàn tề đi xuống.

Toàn bộ những thổ binh giữ trọng trách bảo vệ đàn tề đều đã say mèm, nằm vạ vật ngổn ngang, không khí sặc mùi rượu mạnh. Dân chúng Miêu nhân thì trong ba vòng ngoài ba vòng xúm lại xem, thi thoảng có tiếng cười ha ha. Hai người trung thổ kia, nam nhân còn khả dĩ, vẫn đứng nguyên chỗ cũ, bất quá thần sắc có vẻ khó coi, nữ nhân tựa hồ cũng đã uống say, mặt đỏ bừng bừng, diễm lệ vô cùng, thân hình tựa vào nam nhân, nhưng vẫn còn có thể trụ được, riêng diễm này là đã hơn hẳn bọn chiến binh Miêu nhân say xỉn ngã vật đầy mặt đất kia.

Thậm chí cả con khi ba mắt đi theo, cũng đang ngồi dưới chân họ, cứ ngoạm một miếng hoa quả, lại uống một hớp rượu, cao hứng kinh khủng.

Đồ Ma Cốt không phải kẻ ngốc, nhìn qua một lượt, thấy túi rượu vút đầy mặt đất, lại trông thần tình những Miêu nhân vây quanh là biết, hoàn toàn không phải do hai người trung thổ kia đã giở nguy kế gì, mà do thủ hạ của mình ham tranh tiên, không chịu kém.

Thấy tộc trưởng đi xuống, sớm đã có người chạy lên trước, ghé tai lão nói khẽ, thuật sơ qua sự tình

một lượt.

Nhìn những tên say rượu la liệt khắp mặt đất, Đồ Ma Cốt tức giận muốn xì khói lỗ tai, nghĩ bụng toàn là đồ bỏ, việc quan trọng như bảo vệ đàn tế mà chúng ném hết đi. Nhưng đáng ghét là, mười mấy hai mươi nam nhân mà đấu rượu không lại một nữ tử yếu ớt, chuyện này vạn nhất truyền ra ngoài, Miêu tộc tránh sao khỏi mất thanh danh, khỏi bị bốn tộc Nam Cương kia cười giễu đến chết.

Trong lòng đã có chủ ý, lão quay đầu dặn dò phải thu dọn đám đồ bỏ này đi, rồi ráng làm khuôn mặt tươi cười, giả bộ không để vào mắt những thứ đang ngổn ngang trên mặt đất, đi về phía Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ trông thấy Đồ Ma Cốt đi tới, lòng thất lại, đấu rượu tuy không phải là chuyện đao thương, nhưng say ngã ngổn ngang thế này, ai cũng nhận thấy là một việc khiến người Miêu mất mặt. Vừa rồi lúc Đồ Ma Cốt trên núi đi xuống, Quỷ Lệ từ xa trông thấy thần sắc lão có chỗ bất diệu, hiển nhiên rất là tức giận.

Tuy hiện tại miễn cưỡng để lộ nét cười, nhưng Quỷ Lệ làm sao mà không biết sự bức bối trong lòng lão, bất giác thầm oán Tiểu Bạch bới ra sự phiền phức tệ hại này.

Đợi Đồ Ma Cốt lại gần, Quỷ Lệ nặn cười, ngượng ngập nói: “Lão trượng, ta, vị bằng hữu của ta, nàng, quả thực là không hiểu quy củ, mới gây nên...”

Đồ Ma Cốt lắc lắc đầu, nói: “Người khỏi cần giải thích, ta biết hết cả rồi, xem ra đám thủ hạ này của ta thật là vô dụng.”

Quỷ Lệ nín lặng, rồi dè dặt tiếp: “Đại pháp sư đó, người có chịu gặp bọn ta không?”

Đồ Ma Cốt liếc Quỷ Lệ, lại nhìn Tiểu Bạch mắt khép hờ, phập phồng thờ đang ngã trên mình hắn, cười khở một tiếng, nói: “Các người lên đi! Đại pháp sư chấp nhận rồi đó!”

Quỷ Lệ mừng rỡ, vội vàng đáp: “Đa tạ lão trượng!”

Đồ Ma Cốt lạnh nhạt nói: “Ta là tộc trưởng Miêu tộc nơi đây, người gọi Đồ Ma Cốt là được rồi!”

Quỷ Lệ sững người, tuy nhận thấy lão già này rất có uy vọng trong đám người Miêu, nhưng hắn không tưởng được lại chính là tộc trưởng bộ tộc, bèn vội vã gật đầu: “Vâng đa tạ tộc trưởng!”

Đồ Ma Cốt lúc lắc: “Các người mau lên đi Đại pháp sư đang đợi đó!”

Quỷ Lệ ứng tiếng, đã toan nhấc bước đi về phía đàn tế trên sườn núi, nhưng còn vướng Tiểu Bạch, thấy thân thể ẻo lả như không xương tựa vào người mình mềm mại, nếu cứ thế mà đi, chắc sẽ khiến ả ngã xuống đất mất.

Hắn liền nhỏ giọng bảo: “Tiểu Bạch, ta phải đi gặp đại pháp sư, người tự mình đứng cho vững, ở đây đợi ta nghe chưa?”

Không biết Tiểu Bạch trong cơn say có nghe hiểu lời hắn nói không, nhưng thính âm lọt vào tai rồi, ả cũng không mở mắt, nét mặt khe khẽ mỉm cười, dịu dàng vô cùng, chẳng nói năng chi cả, nhưng bàn tay đang nắm vạt áo Quỷ Lệ, bỗng như chặt thêm.

Quỷ Lệ không biết làm sao. Hai người họ từ xa đến, Tiểu Bạch lại say tới mức này, nếu để một thân

một mình nàng ở đây, tránh sao khỏi trong lòng lo lắng. Hấn nghĩ ngợi chốc lát, bắt đắ dĩ thờ dài một hơi, giơ tay ra ôm vòng lấy người ả, dìu cùng mình đi lên sườn núi.

Đồ Ma Cốt ở phía trước dẫn đường, Quý Lệ vừa ôm Tiểu Bạch vừa bước, thân mình ả vẫn ảo lả như thế, bước đi chông chênh, quá nửa trọng lượng dồn xuống tay Quý Lệ. Quý Lệ nhíu mày, lòng dấy lên một tâm tình khó nói, đột nhiên nghĩ ra sự gì, hấn bèn ngoảnh đầu nhìn lại.

Quả nhiên thấy Tiểu Hôi vẫn im lìm không nhúc nhích, cứ ngồi nguyên chỗ cũ ăn quả cây uống rượu mạnh, thỉnh thoảng bật cười chi chi, vẻ vui sướng đến quên cả đường về.

Quý Lệ đá chân, hất văng lên một quả chuối, vừa khéo đập ngay vào đầu con khỉ, làm nó giật nảy mình. Tiểu Hôi ngoảnh phất lại, giơ tay xoa xoa chỗ vừa bị đập.

Quý Lệ dữ tợn bảo: “Đi nào!” Nói đoạn lại dìu (hay là ôm?) Tiểu Bạch theo Đồ Ma Cốt đi lên đàn tế nơi sườn núi.

Tiểu Hôi gãi gãi đầu, đứng dậy, ném sạch hoa quả trên tay xuống (thực ra nó ăn cũng đã lưng lửng), đồng thời lắc lắc túi rượu. Ban nãy tửu lượng của thổ binh kia khá quá, vốn đã uống rất nhiều rồi, sau đó túi rượu rơi dưới đất, lại tràn ra ngoài không ít. Tiểu Hôi uống từ nãy tới giờ, cũng đã cạn đến đáy. Tiểu Hôi vớt túi rượu xuống, dợm bước theo Quý Lệ, đột nhiên nó sững lại, ợ một phát, mặt từ từ đỏ lên, xem ra rượu mạnh của người Miêu rốt cục cũng không phải loại tầm thường, lúc này đã bốc lên tới đỉnh đầu.

Có điều Tiểu Hôi là linh vật, tuy mặt đỏ, nhưng vẫn cử động được như thường, vội vàng chạy theo Quý Lệ.

Nó đi đằng sau Quý Lệ lên con đường núi, những thổ binh Miêu nhân canh gác lúc nãy giờ uống say đã ngã ra một đống, khắp mặt đất toàn là người với túi rượu. Quý Lệ dìu Tiểu Bạch phía trước, Tiểu Hôi bước theo sau, bỗng nhiên nó dừng lại, nhặt từ dưới đất lên một cái túi, lắc lắc trên tay, làm phát ra những tiếng óc ách, có vẻ vẫn còn lại kha khá rượu, bất giác mặt nó vui vẻ.

Rồi nó cao hứng lượm một túi rượu bên này, lắc lắc mấy cái, lại nhặt một túi rượu bên kia, lắc lắc mấy cái. Vừa đi vừa lượm, tiếc là chỉ có hai tay, nhặt cái này lên thì phải bỏ cái kia xuống, nó tham lam không chịu thả lại, lượm được cả thảy đến bảy tám cái túi, nhưng chẳng thể nào mang tất cả theo, nó khản cập thốt lên ‘chí chí’.

Đang định ngẩng đầu lên cầu cứu chủ nhân, ai ngờ vừa nhìn đi đã giật thót, chỉ thấy chủ nhân và lão đầu người Miêu kia đã đi khá xa, sắp lên đến đàn tế rồi. Tiểu Hôi kêu chi chi loạn xạ, nhảy tới nhảy lui, vò đầu bứt tai, luống cuống như kiến bò trong chảo. Cuối cùng cũng đành lòng, tiện tay túm lấy hai túi rượu, hai tay kéo lết sau lưng, cắm đầu chạy lên núi.

Cũng còn may túi rượu của người Miêu làm bằng da khá chắc, nếu không bị lòi đi như thế, đã rách từ lâu rồi. Nhìn dáng điệu con khỉ rất thú vị, đám người vây quanh dưới núi phá lên cười, tiếng cười từ xa vọng lại, vang dội trong vùng sơn cốc của Thất Lý Đồi.

Tiểu Hôi vội vội vã vã, cuối cùng đến trước đàn tế thì bắt kịp mọi người, nó thở hồng hộc.

Quý Lệ ngoái đầu lại nhìn, chỉ thấy con khỉ đang ngoác mồm thè lưỡi, ra sức thở, tay còn nắm chặt hai túi rượu. Hấn sững người, giây lát sau lắc lắc đầu, rồi quay đi.

Đồ Ma Cốt làm một cử động về phía đàn tế: “Các người theo ta nào!”

Quý Lệ gật gật đầu, nói: “Đa tạ!”

Đồ Ma Cốt mỉm cười đi trước, tiến lại đàn tế, Quý Lệ cũng bước theo sau.

Vừa vào trong đàn tế, một cảm giác âm ám ủa lại, khác hẳn với thế giới ngập ánh dương quanh xán lạn bên ngoài. Có lẽ do đại pháp sư đã phân phó, trên đường đi, Đồ Ma Cốt và Quý Lệ không nhìn thấy một ai khác nữa.

Tiểu Bạch say lim dim, Quý Lệ lòng trĩu nặng, không chú ý gì đến xung quanh, chỉ có Tiểu Hôi ôm hai túi rượu to đi sau lưng họ, cứ qua một lúc lại ợ lên một chút, mắt hiếu kỳ ngó nghiêng bốn phía.

Trong đàn tế âm ám, trên những bức tường đá, ẩn ước có sắc đỏ, dường như quét bằng máu tươi. Còn ở các góc ngách trên tường ấy, treo nhiều xương đầu dã thú và động vật, một cách trang trí hung tợn.

Tiểu Hôi kêu chi chi hai tiếng, tựa hồ có gì bất an, dướn chân nhanh lên mấy bước, tiến lại gần Quý Lệ, có điều túi rượu cầm trên tay thì siết chặt hơn chứ không buông.

Trên đường không gặp một chướng ngại nào, họ nhanh chóng đi đến nơi sâu nhất của đàn tế, mút cuối có thạch thất là nơi ở của đại pháp sư.

Quý Lệ đột nhiên cau mày, tuy lúc này tâm trạng hẳn hơi căng thẳng, nhưng bất giác Phệ Huyết Châu trong mình phát xuất khí tức lạnh băng, lại đột nhiên xung động, nơi thạch thất này, phẳng phất có một sức mạnh thần bí nào đó kích thích đến Phệ Hồn.

Đồ Ma Cốt quay đầu lại, nói với Quý Lệ: “Chỗ này đây, đại pháp sư ở đây, chúng ta vào đi!”

Quý Lệ gật gật đầu, theo Đồ Ma Cốt bước vào trong thạch thất, nhìn thấy ngay một cái lưng đang quay lại họ, thân ảnh gù gù ngồi trước đồng lửa.

Đồ Ma Cốt ra dấu bảo đợi một lát, rồi bước lên, dừng ở chỗ đã dừng lúc nãy, cung cung kính kính thưa: “Đại pháp sư, họ đến rồi.”

Thình âm già nua của đại pháp sư chậm chạp vang lên, nghe như sát bên tai Quý Lệ, mà hoàn toàn là ngôn ngữ trung thổ chính công, lưu loát: “Mời họ lại đây! Đồ Ma Cốt, chỗ này không còn việc của người nữa, người đi đi!”

Đồ Ma Cốt ứng tiếng, ngoảnh đầu bảo Quý Lệ: “VẬY các người nói chuyện với đại pháp sư nhé! Ta ra ngoài trước!”

Quý Lệ gật đầu, chân thành đáp: “Tộc trưởng, xin đa tạ!”

Đồ Ma Cốt cười cười: “Không có gì!” Đoạn nhìn Tiểu Bạch trong vòng tay Quý Lệ, thầm nghĩ sao trên đời lại có nữ tử tửu lượng cao đến thế, đúng là không thể tưởng tượng được. Lão vừa nghĩ vừa chậm chậm đi ra ngoài.

Đợi bóng Đồ Ma Cốt khuất hẳn, Quỷ Lệ mới quay mình lại, nhìn lên phía trước.

Bóng dáng gù gù cứ lay động không ngừng trước ánh lửa, chập chờn trong khoảng mờ âm ám, gây cho người ta cảm giác không thật, ngập tràn thần bí.

Hắn đang do dự không biết mở miệng thỉnh cầu thế nào, thanh âm của đại pháp sư đã vang lên.

“Người trẻ tuổi kia, lại đây!”

Quỷ Lệ nghe giọng nói già nua, trong lòng nảy sinh niềm tôn kính, lập tức ứng tiếng: “Dạ!” rồi vừa đi Tiểu Bạch vừa tiến lại gần, đến chỗ cách đại pháp sư chừng sáu thước, hắn do dự một lát, không biết là nên tiếp tục bước, hay là đứng nguyên chỗ đó.

Tiểu Hôi kéo hai túi rượu lên theo, đứng sát bên chân Quỷ Lệ, ba con mắt lão liên không ngừng, ngắm nghía quang cảnh xung quanh, cuối cùng ánh nhìn dừng lại, chăm chăm, ở bức tượng đá Khuyển thần cổ quái phía trước.

“Ngồi đi!” Thanh âm già nua của đại pháp sư vang lên lặng lẽ.

Quỷ Lệ y lời ngồi xuống, thân hình Tiểu Bạch lúc này không trụ nổi nữa, hơi rượu ngấm, ả hầu như đã thiếp đi, thành ra tựa hẳn vào mình Quỷ Lệ, đầu ngả lên bờ vai hắn, ngủ say sưa.

Tiểu Hôi dường như cũng bị ảnh hưởng bởi không khí an tịnh trong thạch thất, nó không dám thở mạnh, khẽ khàng ngồi xuống bên cạnh Tiểu Bạch, hai túi rượu đặt ngay sát, lặng lẽ cầm một túi lên kề vào miệng, uống một ngụm. Mắt lão liên, ngó bóng đại pháp sư.

“Các ngươi đến tìm ta, là vì chuyện gì?” Đại pháp sư vẫn quay mặt vào ngọn lửa, không hề ngoảnh đầu lại.

Quỷ Lệ nói: “Đại pháp sư, tại hạ có một bằng hữu, y đã mất hai hồn bảy vía, chỉ còn lại một hồn, đến nay vừa đúng mười năm rồi, tình hình như người chết vậy. Tại hạ nghe nói đại pháp sư có Hoàn Hồn Kỳ Thuật, vừa hay có thể cứu trị, xin đại pháp sư, người nhất định, nhất định phải cứu y....”

Nói đến đoạn cuối, thanh âm của hắn phảng phất đượm chút run rẩy.

Nỗi bi thống vì chờ đợi, sự khốn khổ vì tìm kiếm, suốt mười năm nay, lúc này dường như trào hết lên.

Đại pháp sư không nói năng gì, lặng thinh, thạch thất chìm vào một bầu không khí tĩnh mịch, chỉ có ngọn lửa cháy trước mặt lão, cứ nổ lép lép lép lép, lúc tỏ lúc mờ.

Rất lâu sau, đại pháp sư mới cất tiếng, phá tan sự trầm mặc: “Bằng hữu đó của ngươi, sao lại phát sinh tật chứng ấy?”

Quỷ Lệ trù trù giây lát, rồi chậm rãi đáp: “Mười năm trước tại hạ và... địch nhân đấu phép, đối phương đạo hạnh thâm bất khả trắc, dùng tiên kiếm pháp lực cực lớn chém xuống, tại hạ không thể kháng cự. Y, y không tiếc tính mệnh, đốt cạn tinh huyết, dung nhập ba hồn bảy vía, mới cứu được tại hạ, nhưng bản thân y thì lại trở thành...” Thanh âm hắn đượm chút nghẹn ngào, ngừng một lát, mới tiếp: “Nhưng cũng may là bên mình y có dị bảo Hợp Hoan Linh, lúc sinh tử quan đầu đã giữ lại được một hồn, nhiếp vào trong cái chuông, từ đó mới có một tia hi vọng sống. Đại pháp sư, khẩn cầu người

hãy cứu y!”

Hình dáng đại pháp sư đột ngột như suy sụp thêm trước ngọn lửa, lão chậm rãi nói: “Bằng hữu người vừa nhắc đến đó, phải chăng là người trong Ma giáo?”

Quý Lệ kinh hãi, vừa nãy hẳn chỉ e thanh danh của Ma giáo không tốt, nên không dám giải thích rõ, ai ngờ đại pháp sư vừa nghe qua, đột nhiên nói thẳng ra như vậy. Hẳn còn đang trì nghi, thanh âm già nua của đại pháp sư đã lại cất lên: “Y, nhất định là một nữ tử! Mà pháp chú dùng hồi đó, chính là ‘Si Tình Chú’ bí truyền của Ma giáo, phải không?”

Quý Lệ giật mình, vừa sợ vừa mừng, sợ vì lão giả trong đàn tế âm ám sâu tít nơi biên thủy Nam Cương này là một dị nhân bất xuất thế, mừng vì lão càng có bản lĩnh, hẳn càng có hi vọng cứu được Bích Dao.

Hắn chẳng ngại gì nữa, gật đầu lia lịa đáp: “Đại pháp sư quả nhiên tuệ nhãn, đích xác là như vậy! Thế gian đôi với Ma giáo có quá nhiều kỳ thị, nhưng vị bằng hữu này của tại hạ, lòng dạ lại hết sức thiện lương, cầu đại pháp sư thi triển hồi xuân diệu thủ, cứu nàng một lần!”

Đầu vai đại pháp sư phảng phất rung lên khe khẽ, trong tiếng cháy nổ của ngọn lửa, dường như lẫn vào một hơi thở dài, âm thanh đó bi khổ lặng lẽ, ẩn ước có mấy phần ý vị thương tâm.

“Ma giáo hay chính phái trong trung thổ các người, đôi với đám người hoang dã nơi biên cương chúng ta đây, cũng chẳng có khác biệt gì rõ rệt, người khỏi lo điều ấy!”

Quý Lệ mừng rỡ, toan cất tiếng, đại pháp sư đã tiếp: “Hoàn Hồn Kỳ Thuật mà người nói đó, ta quả thực hiểu biết đôi phần. Nhưng có thể cứu được bằng hữu của người hay không, ta không dám chắc...”

Quý Lệ run người, cay mắt, mười năm rồi, hôm nay, giờ phút này, rốt cục dưới tầng tầng u ám, cũng đã yếu ớt lọt ra một tia hi vọng.

Thanh âm của đại pháp sư lại tiếp tục vang lên: “Nhưng trước hết, ta còn có một câu hỏi, người hãy trả lời ta đã!”

Quý Lệ gật đầu lia lịa: “Đại pháp sư, xin người cứ hỏi!”

Đại pháp sư chậm rãi: “Là ai bảo cho người biết, đại pháp sư trong đàn tế của Miêu tộc, kể truyền được Hoàn Hồn Dị Thuật?”

Quý Lệ nghe hỏi, sửng lại một lát, bất giác ngoảnh nhìn Tiểu Bạch. Chỉ thấy thân hình mềm nhũn của ả không biết đã trượt khỏi vai từ lúc nào, đang gói đầu lên đùi hắn, khoé miệng chớm một nụ cười, ngủ rất say sưa.

Quý Lệ vừa rồi tập trung vào cuộc nói chuyện với đại pháp sư, không hề chú ý đến tình trạng của ả. Ánh mắt hắn dịch chuyển, thấy con khỉ Tiểu Hôi mặt mũi đỏ tung bưng, hai túi đựng rượu mạnh bị nó từng hớp từng hớp uống hết rồi. Lúc ấy nó dựa vào mình Tiểu Bạch, cái đầu gói lên bụng ả, tứ chi dang rộng, nằm xoải ra đất, bụng phập phò phập phồng, cũng ngủ rất say sưa.

Quý Lệ ngoảnh lại, nhìn bóng đại pháp sư, nhất thời không biết nói gì mới phải, lắc đầu cười khổ.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 125

LÊ TỘC

Biên thủy Nam Cương, Thất Lý Đồng.

Đàn tế Miêu tộc.

Sâu trong điện đường u ám tịch tịch, Quý Lệ thần tình tỉnh táo, và đại vu sư không nói chuyện nữa, chỉ có tiếng nổ lép bép từ đồng lửa đốt thi thoảng vang lên. Thế mà, trong đàn tế yên tĩnh, vẫn còn một thứ thanh âm kỳ quặc khác.

Con khi Tiểu Hôi uống rượu say mềm, lúc này đang ngủ rất ngon, lại còn ngáy nữa.

Quý Lệ đã ở mãi với Tiểu Hôi, nhưng chưa bao giờ thấy nó ngáy trong lúc ngủ, xem ra rượu mạnh của Miêu tộc quả tình không phải tầm thường. Lúc này con khi mặt đỏ bừng bừng, cái bụng bé nhỏ căng lên phập phà phập phồng, trông vừa đáng yêu vừa có mấy phần hoạt kê.

Cũng uống rượu say, nhưng tình trạng của Tiểu Bạch khá khảm hơn nhiều so với con khi. Cửu Vĩ Thiên Hồ tu luyện ngàn năm, đạo hạnh tự nhiên vượt xa Tiểu Hôi. Sau cơn say túy lúy, da dẻ nàng mịn hồng, cái đầu tựa nghiêng, hàng mi cặp mắt đong đầy vẻ phong tình khiến người ta xao động, đúng là một yêu vật làm điên đảo chúng sinh.

Quý Lệ khẽ thở dài, rồi ngoảnh đầu đi.

Đại vu sư vẫn đối diện với ngọn lửa, không xoay mình lại, lúc này bỗng chậm rãi nói: "Vị bằng hữu đó của ngươi, xem ra không phải là người thường!"

Quý Lệ giật mình, thầm nghĩ đại vu sư thần bí mặc trác, chẳng lẽ đã nhìn thấu thân phận của Cửu Vĩ Thiên Hồ? Tuy rằng phong tục của Ngũ tộc ở Nam Cương khác xa trung thổ, dân chúng có phần gần gũi với động vật sinh linh hơn, nhưng họ đối xử thế nào với giống yêu mị này, Quý Lệ trong lòng tuyệt không chắc chắn.

Hắn trầm ngâm giây lát, cân nhắc câu chữ, rồi từ từ hỏi: "Sao ạ, đại vu sư nhìn nhận khác về nữ tử này chăng?"

Đại vu sư lặng im một lúc, rồi điềm đạm nói: "À đó, chỉ là một nữ tử yếu đuối mà tửu lượng đánh gục được mười mấy tráng hán của Miêu tộc ta, chẳng lẽ có thể là người bình thường được ư?"

Quý Lệ ngạc nhiên, rồi lập tức bình tâm, nhớ lại cảnh tượng tráng quan ban nãy, Tiểu Bạch ở dưới núi đầu rượu với đám người Miêu, bất giác hắn khe khẽ lắc đầu.

Có lẽ bị nhốt trong Huyền Hoả Đàn âm u vắng bóng mặt trời, suốt ba trăm năm cô độc, tịch tịch và

thống khổ, nàng cũng cần phóng túng và phát tiết một chút!

Quý Lệ khẽ khàng quay đầu, Tiểu Bạch vẫn yên lặng dựa vào đùi hắn, yên lặng ngủ. Hơi thở đều và chậm, làn môi khép hờ, cặp mắt lim dim, hàng mi dài thanh tú rung nhẹ nhẹ, tựa như một đứa trẻ thiếp ngủ mà lòng còn tâm sự, hay là mộng thấy điều gì?

Chỉ không biết, lúc này nàng ngủ có được bình an không, có gặp ác mộng khiến trong mơ vẫn còn thống khổ không?

Hàng lông mày thanh tú của Tiểu Bạch khẽ chau, phảng phất cảm nhận được có người đang nhìn mình chăm chú, lại tựa như mơ thấy điều gì, đầu khe khẽ tựa quây, rồi tiếp tục chìm sâu vào giấc ngủ.

Gương mặt nàng dưới ánh lửa bốt phần u mị, nhưng lại lộ vẻ ngây thơ đến lạ lùng.

Quý Lệ đưa mắt sang hướng đại vu sư: “Nàng uống nhiều rượu quá, giờ chỉ sợ không trả lời được những câu hỏi của người, đại vu sư ạ!”

Đại vu sư không tỏ ra bất ngờ, cũng không ngoảnh đầu lại nhìn, chỉ ngưng một lát, rồi chậm chậm tiếp: “Có chuyện này chắc người không biết!”

Quý Lệ ngây sững: “Là chuyện gì ạ, xin người cứ nói!”

Thân hình không không của đại vu sư nhoà bóng đi trước ngọn lửa, khe khẽ lay động, thanh âm của lão cũng vụt trở nên phiêu hốt xa xăm: “Hoàn Hồn Dịch Thuật từ xưa tới nay chỉ kể truyền trong các vụ sư đàn tế của Miêu tộc, nói cho rõ hơn, chỉ vụ sư các đời mới nắm được, chưa từng truyền ra ngoài, đến tộc nhân bản tộc cũng không hề hay biết. Nhưng vị cô nương này xem ra còn ít tuổi, sao lại biết được, ta thực sự nghĩ không ra!”

Quý Lệ kinh ngạc. Tiểu Bạch đúng là yêu hồ tu luyện ngàn năm, đạo hạnh cao thâm mới hoá thân thành người, dung mạo kiêu diễm mỹ lệ, nếu luận về kiến thức lịch duyệt, thế gian này thật chẳng có mấy người sánh nổi nàng.

Nhưng tất nhiên làm sao mà nói với đại vu sư như vậy được, Quý Lệ ý nghĩ xoay chuyển, lảng sang chuyện khác: “Đại vu sư chưa hề ngoảnh đầu lại, cũng chưa từng nhìn qua nàng, sao lại biết nàng là một nữ tử còn ít tuổi?”

Đại vu sư hơi ngoẹo đầu qua một bên, tựa như đang cười khe khẽ, chẳng biết có nhìn thấu tâm tư của Quý Lệ hay không: “Vị cô nương này đã say rồi, dù là chuyện gì cũng phải đợi ả tỉnh dậy mới nói được! Người là khách từ xa đến, lát nữa ra ngoài kia tìm tộc trưởng Đồ Ma Cốt, ta sẽ cho người nhân y sắp xếp để các người nghỉ lại đây mấy ngày.”

Quý Lệ chau mày, cứ như tâm nguyện của hắn, thì chỉ muốn lập tức bàn đến chuyện đi cứu Bích Dao, nhưng nghe ngữ khí của lão ta, thanh âm tuy bình hoà nhưng cương quyết, hiển nhiên phải làm rõ thân phận Tiểu Bạch trước đã. Nhưng lúc này là hắn lụy người, lại nghĩ đã phải đợi suốt mười năm, dẫu có đợi thêm một ngày thì có hề gì?

Quý Lệ hít sâu một hơi, gật đầu đáp: “Vâng!”

Đại vu sư lặng lẽ nói: “Vậy người ra đi!”

Quý Lệ hướng về cái lưng của lão gật đầu hiểu ý, đang định nhòm dậy bước đi, chợt chững lại giây lát. Tiểu Bạch vẫn gói đầu lên đùi hẩn ngủ ngon lành, xem ra đã quá say, làm sao có thể gọi nàng tỉnh dậy mà đi được?

Quý Lệ cố gắng gọi hai tiếng, Tiểu Bạch quả nhiên không nghe, mơ mơ màng màng, lại có vẻ như bực bội vì bị làm phiền, đôi môi nhỏ bĩu ra, rồi trở mình ngủ tiếp.

Nàng trở mình. Tiểu Hôi vốn dựa vào bụng nàng ngủ, lúc này trượt đầu xuống đất đập đánh thình, nhưng nó không hề phản ứng, vẫn ngáy rõ to, xem ra linh vật trời sinh có cái đầu cứng hơn hẩn giống khi bình thường.

Quý Lệ thở dài, lắc đầu mãi. Trừ trừ do dự giây lát, hẩn đành cúi mình vục Tiểu Bạch dậy, rồi đứng lên, đưa tay ôm lấy nàng, thuận thế kéo Tiểu Hôi lên vai, bồng cả khi cả người-cáo đi ra ngoài.

Tiểu Bạch nằm trên cánh tay hẩn, u hương thoang thoảng, tiểu dung dịu dàng, lại thêm gương mặt trắng mịn phơn phớt hồng, cứ đưa qua đưa lại trước mắt.

Quý Lệ hít một hơi thật sâu, sải bước ra ngoài, rời khỏi đàn tế.

Ra khỏi đàn tế âm u, bước qua cánh cổng có hai trụ đá lớn, ánh dương quang toả xuống mặt hẩn tràn trề.

Một cảm giác ấm áp trỗi lên trong mình. Quý Lệ hơi híp mắt, nhìn về nơi xa, Đồ Ma Cốt đang đứng chấp tay sau lưng, mắt dõi xuống cảnh sắc Thất Lý Đồng dưới chân núi.

Một Miêu nhân, dáng vẻ như là pháp sư, bước theo Quý Lệ ra khỏi đàn tế, y đi lướt qua mình hẩn, đến bên Đồ Ma Cốt, khe khẽ nói với lão vài câu. Đồ Ma Cốt ngoảnh lại nhìn Quý Lệ, ánh mắt liền đó trượt xuống Tiểu Bạch đang say rượu ngủ li bì, lão gật đầu, vẻ như chấp nhận.

Viên pháp sư kia mặt mày vô cảm, quay mình trở lại, cũng không nhìn Quý Lệ lấy một lần, thẳng bước về đàn tế, rồi mất hút trong bóng âm u.

Đồ Ma Cốt mỉm mỉm đi lại hỏi: “Sao rồi, đại vu sư có nhận lời không?”

Quý Lệ cười đáp: “Vẫn chưa biết, người bảo bọn tại hạ hãy ở lại đã!”

Đồ Ma Cốt gật đầu: “Ta biết rồi, các người theo ta!” đoạn lão xoay mình bước xuống núi.

Quý Lệ ôm Tiểu Bạch Tiểu Hôi đi theo lão, Đồ Ma Cốt thêm: “Chúng ta ở đây hẻo lánh nghèo nàn, không sánh được với trung thổ phồn hoa, các người tự lo nhé! Ha ha!”

Quý Lệ thấy vị tộc trưởng Miêu tộc thật giản dị dễ gần, gật đầu đáp: “Tộc trưởng khách khí rồi, là bọn tại hạ đến làm phiền các vị!”

Đồ Ma Cốt vẫn cười ha ha, cũng chẳng nói thêm gì nữa.

Xuống dưới chân núi, Đồ Ma Cốt trầm ngâm giây lát, rồi dẫn Quý Lệ đi về phía bờ sông. Trên đường, rất nhiều Miêu nhân chăm chú nhìn theo, ánh mắt không dứt nổi thân mình Tiểu Bạch.

Họ đi qua chiếc cầu đá mang phong cách trung thổ mà Quý Lệ nhìn thấy lúc trước, đến một tiêu ốc hẻo

lánh dựng bên hàng cây xanh.

Quý Lệ đứng sau lưng Đồ Ma Cốt, thoáng cau mày, căn tiểu ốc này tuyệt không lớn, chỉ có một gian, bốn phía sơ sài đơn giản, hoàn toàn làm bằng gỗ, ngoài tường không có bất kỳ một loại lông da xương xấu dã thú nào mà nhà cửa Miêu nhân thường treo.

Đồ Ma Cốt ngoảnh lại nói: “Căn nhà này bỏ không đã lâu, nhưng chúng ta vẫn thường đến quét tước, cũng tạm coi là sạch sẽ, nhưng nơi đây ít người lai vãng, hai vị đành chịu khó một tối vậy!”

Quý Lệ khẽ gật đầu: “Đa tạ tộc trưởng!”

Đồ Ma Cốt mỉm cười, lại liếc nhìn Tiểu Bạch đang nằm trong lòng Quý Lệ: “Vậy ta không làm phiền các người nữa, hãy nghỉ ngơi đi!”

Nói đoạn lão toan cất bước, bỗng nhiên dừng lại, như nhớ ra điều gì: “Lát sau ta sẽ phái người đưa đồ điếm tâm qua, các người nghỉ ngơi đi! Phong tục của chúng ta hủ lậu lắm, vất vả cho các người!”

Quý Lệ lắc lia: “Đâu có, đa tạ tộc trưởng!”

Đồ Ma Cốt gật gù, xoay mình bước đi. Quý Lệ đưa mắt nhìn theo, đợi lão đi khuất, rồi quay lại, ngắm nghía căn tiểu ốc một lượt nữa.

Mới nhận thấy rằng, nó rất giống nhà cửa do người trung thổ xây dựng...

Hắn ôm Tiểu Bạch Tiểu Hôi, tiến lên đẩy cửa, bước vào nhà.

Bên trong trần thiết giản dị, một giường một bàn, mấy cái ghế mộc, tường làm bằng gỗ ngô đồng nhiều kích thước, kết thành bức ngay ngắn, một bên là cửa sổ, cả căn phòng thoáng thoang hương gỗ man mát.

Quý Lệ không phải là người coi trọng nơi ở xa hoa, đơn giản như vậy lại hợp với tâm ý. Hắn bước đến đặt Tiểu Bạch xuống giường, Tiểu Bạch làm bầm mấy tiếng nho nhỏ, rồi li bì ngủ tiếp.

Quý Lệ lắc đầu, bế Tiểu Hôi trên vai xuống, thấy miệng con khi cứ lép nhép, thỉnh thoảng phát ra tiếng chèm chẹp, bộ dạng trông rất thoải mái, Quý Lệ thở dài, cũng đặt luôn nó xuống giường.

Nhìn một người một khi say sưa ngon giấc, Quý Lệ xoay mình bước tới bên bàn, ngồi xuống. Không gian đột nhiên lặng hẳn đi, ngoài tiếng thở của Tiểu Hôi Tiểu Bạch, chẳng còn thanh âm gì khác nữa.

Trong căn phòng lạ lẫm phảng phất dị hương, hắn một mình, lặng lẽ ngồi đấy.

Ngoài song, ánh dương rực rỡ.

***

Thất Lý Đồng được bao bọc bởi một quần thể núi, ngoài xa mười dặm về phía đông là một dãy núi cao nổi dài nhấp nhô. Trên đỉnh một ngọn trong dãy đó, có hai người đang đứng, ánh mắt dõi về dải đất phì nhiêu toạ lạc giữa quần thể núi kia.

“Đó chính là Thất Lý Đồng!”

Người đứng trước khe khẽ thốt, giọng nói ẩn chứa niềm cảm khái, phần nộ và khát vọng sâu xa.

Ánh mặt trời soi rõ y, một nam tử cao lớn cường tráng, thân trên để trần, phía dưới quấn một cái khố may từ da mãnh thú.

Làn da y, vì thường xuyên tiếp xúc với nắng và gió, phô ra màu đồng hun răn rỏi. Thân thể y cuộn cuộn bắp thịt, nơi ngực xăm hình đầu một con gấu, những chỗ khác chi chít ngang dọc toàn hằn sẹo to tướng, không khó khăn gì để nhận biết y đã từng ác đấu với bao nhiêu dã thú đáng sợ.

“Đúng vậy tộc trưởng!” Người đáp lời y là một nam tử, đứng chệch về sau một bước. “Đó chính là Thất Lý Đồng!” Y ăn mặc tương tự người phía trước, nhưng ngoài cái khố da thú, trên mình y còn khoác một thứ áo để nguyên lông, thân hình nhỏ bé hơn người đứng trước rất nhiều.

Lúc này, khoé miệng y tựa hồ mỉm cười lạnh lạnh, đôi mắt về phía trước, chậm chậm thốt: “Nơi đó, chính là vùng đất cư trú của Miêu tộc đã thống lĩnh Nam Cương suốt hai trăm năm. Thêm nữa, thần khí trấn tộc của Lê tộc chúng ta là ‘Cốt Ngọc’, lại ở trong đàn tế của Miêu tộc nơi sườn núi Thất Lý Đồng, bị giam giữ vừa tròn hai trăm năm dưới bức tượng tà thần ác cầu của Miêu nhân.”

“Rắc..”

Thanh âm chói tai đột nhiên vang lên từ trán hán đang đứng đằng trước, người phía sau nhìn lên, thấy tộc trưởng của y siết chặt nắm tay, khớp xương bị ép mạnh quá mà bật ra tiếng.

“Hai trăm năm rồi! Hai trăm năm!” Tráng hán nói không lớn, nhưng thanh âm phẳng phát như một tiếng gầm gừ.

“Đúng vậy! Hai trăm năm rồi. Hai trăm năm trước, chúng ta bị bọn Miêu nhân đê tiện tập kích, đại vu sư tà ác của Miêu tộc dùng yêu pháp tàn độc niệm chú giết chết các chiến binh của chúng ta, cướp đi ‘Cốt Ngọc’ thần thánh mà chúng ta thờ phụng, đánh đuổi chúng ta đến nơi căn cỗi nhất của vùng Nam Cương, trải qua suốt hai trăm năm sống đời khôn khổ!” Người đứng sau ngữ khí lạnh băng, trầm tĩnh nhắc đến mỗi thù hận bất cộng đới thiên ấy.

Gió núi hung tợn cào qua thân hình sừng sững của tộc trưởng Lê tộc, sắc như dao cắt, nhưng y không hề phản ứng. Trong mắt y lúc này, chỉ có mảnh đất nóng bỏng nằm trong quần thể núi quây kia.

“Mất đi Cốt Ngọc, là nỗi sỉ nhục và bất kính lớn nhất đối với Hùng thần!” Người đứng sau, vẫn cứ nói tiếp, “Vì vậy đã hai trăm năm, Hùng thần nổi giận không chịu chiếu cố đến Lê tộc chúng ta. Giờ đây, chỉ cần chúng ta đánh bại Miêu nhân, đoạt lại Cốt Ngọc, Hùng thần tất sẽ phù hộ cho Lê tộc như trước, giúp chúng ta chiếm lấy vùng đất tốt nhất của Nam Cương, để tộc nhân và tử tôn đời đời kiếp kiếp sinh sống ở đó!”

Y đột nhiên cao giọng: “Tộc trưởng, chúng ta tuyệt không thể để con cái sau này giống như mình, chỉ vì cái ăn mà phải tranh giành ác đấu với hoả lang, hắc hổ - những quái thú mà các chiến binh cường tráng nhất cũng không sao chống cự nổi.”

“Chúng ta phải tiếp tục sống, chúng ta phải giành lấy những mảnh đất tốt nhất!” Y hần học buông từng tiếng.

Phía trước, tộc trưởng cao lớn như người khổng lồ vẫn không hề ngoái đầu, nhưng hơi thở phần nộ và nặng nề đã bộc lộ hết tâm trạng của y. Sau phút giây trầm mặc, y ngoảnh lại hỏi: “Ba tộc kia, quả thực không vấn đề gì chứ?”

Người đằng sau lập tức gật đầu: “Vâng, tộc trưởng, Miêu nhân xưa nay tác oai tác phúc ở Nam Cương, ba tộc kia đã khó chịu từ lâu rồi. Trang tộc người đông thế mạnh, song phải uỷ khúc dưới Miêu nhân, sớm đã không cam tâm; Thổ tộc xưa nay cô lập, luôn giữ khoảng cách với bốn tộc còn lại, không chịu dự phần vào tranh chấp giữa các tộc khác; Cao Sơn tộc thì người thừa thế yếu, chỉ có thể tự vệ, không sức nào mà khuếch trương.”

Nét mặt thoáng qua một tia tăm tối, y hạ giọng tiếp: “Tộc trưởng, chỉ cần chúng ta cất quân đánh tan Miêu tộc, với các chiến binh dũng mãnh đã được tôi luyện qua hai trăm năm đả đấu cùng những ác thú dữ tợn nhất Nam Cương, lại thêm sự bảo trợ của Hùng thần vĩ đại, ngày Lê tộc xưng bá Nam Cương cũng không còn xa nữa.”

Trong mắt tộc trưởng Lê tộc, phút chốc loé lên những tia cháy bỏng, đến Thất Lý Đồng y đang nhìn ngắm, tựa hồ cũng khiến toàn thân y run run, đó là kích động và khát vọng, mà cũng có thể là bản năng trời sinh của một chiến binh.

Nhưng y là người đứng đầu một bộ tộc, chứ đâu phải tên mãng phu không biết lượng sức. Phút kích động ban đầu qua đi, y trầm mặc giây lát, rồi quay mình nhìn chằm chằm nam tử đang đứng phía sau: “A Hợp Đài, truyền thuyết kể đại vu sư của Miêu tộc ác man đó đã sống đến ba trăm tuổi, giờ này vẫn ở sâu trong đàn tế Miêu nhân. Yêu pháp của lão là sức mạnh đáng sợ nhất vùng Nam Cương, người thực sự đối phó được chứ?”

Người được y kêu là A Hợp Đài đó, trên mặt lộ nét cười thần bí: “Tộc trưởng, trước mặt người, ta đã từng thi triển thần pháp và bảo bối do Thú thần đại nhân ở Thập Vạn Đại Sơn truyền thụ. Đại vu sư đó chết rồi thì thôi, chứ nếu lão còn sống, ta nhất định sẽ đánh cho đại bại!”

Tộc trưởng Lê tộc nhìn y rất lâu, rồi nặng nhọc gật đầu. Sự thực, bóng đen của đại vu sư là một đám mây u ám treo trên đầu các bộ tộc Nam Cương, đối với Lê tộc lại càng là một thứ ám ảnh không xua tan được. Nhưng từ khi tộc nhân này, tên gọi A Hợp Đài, thất tung hồi nhỏ bỗng dựng trở về một cách thần bí từ Thập Vạn Đại Sơn, đột nhiên thi triển những pháp lực kỳ lạ với sức mạnh to lớn, thì nỗi cừu hận vốn dĩ chôn sâu của toàn bộ Lê tộc đã một lần nữa được khơi dậy.

Để sống tiếp, để sống sung sướng hơn!

Tộc trưởng Lê tộc hung hãn nghiêng răng, trên thân thể cao lớn tráng kiện của y, vết xăm hình đầu gấu càng thêm nanh ác đáng sợ.

“Mối thù hai trăm năm, tối nay chúng ta sẽ báo!” Từng chữ một, lọt qua kẽ răng.

Ánh dương quang chiếu trên thân mình y và A Hợp Đài, ám áp rơi xuống những dãy núi. Sau lưng họ, trên một con dốc, xuất hiện vô số những chiến binh Lê tộc, nét mặt nghiêm trang lạnh lẽ, ai nấy đều tráng kiện như nhau. Nơi những khuôn ngực hằn sẹo ngang dọc, vết xăm đầu gấu phảng phất găm lên đón gió!

***

Thất Lý Đồng, căn tiểu ốc tịch mịch.

Quý Lệ ngồi bên bàn, lặng im không nói. Thời giờ ở đây, phảng phất như bước chân đột nhiên chậm lại, trầm mặc mà vò xé.

Trong thời khắc u tịch như vậy, người ta thường nghĩ đến điều gì?

Có lẽ là những tháng năm quá vãng...

Thời thơ ấu như tiếng thờ dài vang vọng giữa tuế nguyệt u hoài, khẽ khàng cất lên, khẽ khàng chìm xuống, cuối cùng chẳng để lại một vết tích nào.

Thần tình u ám, hàng mày chau.

Ngoài song cảnh sắc như tranh vẽ.

Lặng lẽ, khẽ khàng...

Mãi cho đến khi, một thanh âm chợt dứt hẳn khỏi nỗi trầm lắng.

“Cốc, cốc cốc!”

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, đột nhiên vang lên trong căn phòng.

Quý Lệ ngoảnh đầu, nhìn ra ngoài cửa.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Htnhan và Tanganguu

Chương 126

HẮC HOẢ

"Cộc, cộc cộc....."

Tiếng gõ cửa vang đến, ngoài cửa lại không có ai cất tiếng gọi, Quỷ Lệ nhú mày bước tới mở cửa.

Đứng ngoài cửa là một đứa bé người Miêu tầm mười ba mười bốn tuổi, mặt hầy còn búng ra sữa, tay bung một mâm có rau cơm rượu thịt, là do Đồ Cốt Ma tộc trưởng phái người đem tới.

Đứa bé lần lượt đặt xuống, Quỷ Lệ gật đầu nói: "Đa tạ."

Đứa bé khoé miệng nở một nụ cười, bật ra âm thanh "ý a", Quỷ Lệ giật mình, đứa bé này là người câm, thảo nào chỉ gõ cửa mà không lên tiếng.

Hắn không tìm được quan sát đứa bé, chiếc áo cũ sờn, rách vá chằng vá chịt, thật khác xa với đám người Miêu vừa gặp ở Thất Lý Đồng, địa vị chắc hẳn còn thấp kém, chỉ e phần nhiều là cô nhi.

Quỷ Lệ vừa chớm nghĩ đến cô nhi, tự nhiên đã bần thần, nhưng chỉ trong chốc lát, nhìn thấy đứa bé cười thật tươi rồi xoay người bước trở ra, dáng vẻ cử chỉ ấy chẳng có lấy đến một tý bi thương phiền muộn, ngược lại còn có phần vui vẻ thoải mái.

Quỷ Lệ nhìn theo lưng đứa nhỏ đi xa dần, trong lòng bỗng dâng lên một nỗi buồn phiền không tên, thờ nhẹ một hơi dài, xoay người đóng cửa bước vào phòng.

Mặt trời lặn dần về phía tây, bầu trời từ từ tối dần đi, ở Thất Lý Đồng đa phần nhà nhà đã lên đèn.

Từ mỗi ô cửa sổ đều le lói ánh sáng vàng vọt, lúc mờ lúc tỏ, chẳng khác gì những ánh mắt trầm mặc trong bóng đêm.

Mỗi con người, mỗi ngọn đèn, phải chẳng đều có những nỗi tâm tình và cuộc sống của riêng mình.

Quý Lệ đứng bên cửa sổ, mắt vọng về nơi người Miêu cư trú, trầm mặc vô ngôn

Gió đêm nhè nhẹ thổi, xa xa phía Thất Lý Đồng văng vẳng truyền lại tiếng cười nói phấn khích của người Miêu, lại còn tiếng chó tru không biết từ đâu vọng tới, những thanh âm này đều là nương theo gió văng tới, càng làm nổi bật sự tĩnh lặng, êm đềm nơi đây.

Có lẽ những người Miêu bình thường này, so với lớp tu đạo nhân sĩ, càng khoái lạc, thoải mái hơn nhiều.

Quý Lệ chậm chậm khép cửa, xoay chuyển thân hình, như muốn tự cách ly mình với cảnh vật bên ngoài.

Ngẩng đầu lên, y chợt giật mình, trước đó một khắc Tiểu Bạch hẳn còn say ngủ, không biết tự bao giờ đã ngồi dậy, nghiêng người dựa lưng vào vách tường, lặng yên quan sát y.

Quý Lệ nhìn nàng nói: "Người đã tỉnh rồi à?"

Tiểu Bạch mỉm cười, tay day nhẹ trên trán, nói: "Có trà không, mau rót cho ta một chén! Đầu đau quá rồi."

Quý Lệ bước đến bàn, rót một chén, đưa cho nàng: "Người Miêu ở đây không uống trà, người uống ít nước vậy."

Tiểu Bạch gật đầu, cầm lấy chén nước uống liền mấy hớp, rồi bỗng giật mình, thở dài, ngắm Quý Lệ nói: "Người trong lòng có phải là đang trách ta ? "

Quý lệ gượng cười, lắc đầu nói: "Nếu không có người, ta cũng sẽ không biết Đại Vu Sư của người Miêu lại có thể cứu chữa Bích Dao, thôi vậy, ngày mai chúng ta gặp lại y là được."

Tiểu Bạch gật đầu nói: "Sau khi ta say rượu, người hẳn đã gặp Đại Vu Sư phải không?"

Quý Lệ gật đầu: "Gặp thì đã gặp, ông ta cũng đã xác nhận có hiểu về Hoàn hồn dị thuật, nhưng ông ta

nhất định muốn biết rõ ràng vì đâu người lại biết được bí mật này, rồi mới đồng ý." Nói đến đây trong lòng lại cảm thấy lo lắng, Cửu vĩ thiên hồ cuối cùng có chịu tiết lộ thân phận hay không, hẳn cũng không rõ.

Tiểu Bạch thoáng trầm ngâm, từ tốn: "Sáng ngày mai, ta cùng với người đến gặp hẳn vậy!"

Quý Lệ gật đầu, vừa định nói gì đó thì Tiểu Bạch bật cười thành tiếng: "Người xem con khi này rõ ràng say hơn ta nhiều."

Tiểu Hôi quả nhiên vẫn đang nằm dài bên Tiểu Bạch, tay vươn chân sãi ngủ say như chết, Quý Lệ lắc đầu không nói gì.

Tiểu Bạch vươn tay vò đầu Tiểu Hôi, ánh mắt lại rơi xuống nơi con mắt thứ ba của Tiểu Hôi một lúc, rồi ngẩng đầu nhìn Quý Lệ hỏi: "ÓC một việc, ta nghĩ đã lâu, con mắt thứ ba của Tiểu Hôi..."

Lời chưa kịp dứt, bên ngoài, trên không phía trên Thất Lý Đòng đột nhiên phát ra âm thanh như chó tru cục lớn, vang dội bốn phương, phảng phất như cả ngọn núi cũng phải giật mình rung chuyển, cả hai người với đạo hạnh của mình cũng cảm thấy ù ù trong tai.

Hai người đều kinh ngạc, Quý lệ vội mở cửa, nhanh chóng bước ra ngoài

Âm thanh cực lớn này vang dội khắp sơn cốc, và cũng không hề thuận tai chút nào. Lúc đó tất cả Miêu nhân trong Thất Lý Đòng đều bị âm thanh đó làm kinh hãi, sự êm đềm, tĩnh lặng đã hoàn toàn bị đảo lộn trong nháy mắt

Quý Lệ chỉ thấy vô số người Miêu lần lượt xông ra khỏi nhà, tập trung nhìn về phía xa, vẻ mặt sợ hãi, rất nhiều người cùng kêu lên không ngừng những câu giống nhau, nhưng Quý Lệ hoàn toàn không hiểu ý tứ của chúng.

Phía sau, Tiểu Bạch cũng đã bước đến bên cạnh hẳn, quan sát sự hoảng loạn, lắng nghe tiếng la hét không ngừng, chậm chậm cau mày, thấp giọng đáp: "Xảy ra việc rồi."

Quý Lệ cũng thấy sự tình không ổn, hỏi lại: "Thế nào, những người Miêu kia đang nói gì thế?"

Tiểu Bạch sắc mặt ngưng trọng, đáp lời: "Vừa rồi âm thanh cực lớn đó là do tượng Khuyển Thần của họ phát ra cảnh báo, nếu không phải là thời khắc sinh tử diệt vong của bộ tộc, Khuyển Thần tuyệt không phát ra thanh âm này. Theo như ta biết, nghìn năm đổ lại, Khuyển Thần của họ cũng chỉ phát ra một lần cảnh báo như vậy mà thôi."

Quý Lệ lòng bồn chồn, giây phút hy vọng sống lại của Bích Dao đều ký thác nơi Đại vụ sư, lúc này lại có thể xảy ra việc kỳ quái này sao. Đang lúc muốn hỏi Tiểu Bạch rõ ràng, màn đêm vốn yên tĩnh của Thất Lý Đồng đã xuất hiện một thay đổi cực lớn.

Bầu trời đêm vốn lấp lánh ánh sao, bỗng đâu mây đen tập trung dày đặc, từng bước một che phủ cả bầu trời sao. Tầng tầng lớp lớp mây đen từ bốn phương tám hướng tụ lại, phong vân biến ảo, cực kỳ quỷ dị

Những con người nhỏ bé đứng trên mặt đất, không kèm được phát ra những tiếng la hét kinh hoàng, vô số người bắt đầu chạy loạn lên, theo đó rất nhiều người hướng về tế đàn Miêu tộc trên đỉnh núi mà quì sụp xuống vái lạy.

Mây đen nặng nề dần hạ xuống, mảnh đất vốn dĩ ngập tràn niềm vui giờ đây chỉ còn lại sự ảm đạm bí ẩn.

Quý Lệ nhíu mày, thấp giọng: "Có người tu đạo đến."

Tiểu Bạch đứng bên cạnh, nhìn lên trời hỏi: "Người đó ở đâu, người biết không?"

Quý Lệ từ tốn lắc đầu, nói: "Nhìn từ thuật điều khiển mây gió, đa phần là quỷ dị, không phải đạo pháp của trung thổ Chính đạo, so với Ma giáo cũng không giống "

Tiểu Bạch khoé môi giật giật, thần sắc có một ít kỳ dị thoáng lướt qua, hình như đã nghĩ ra điều gì, nhưng không hiểu tại sao vẫn chưa nói ra.

Lúc này mây đen càng lúc càng hạ thấp, kéo theo việc hô hấp càng lúc càng khó khăn, tất cả đều rất lo sợ, hỗn loạn hiển nhiên càng rõ ràng. Chính thời điểm này, trong đám hỗn loạn xuất hiện một bóng người, Quý lệ từ xa nhìn tới, chính là tộc trưởng người Miêu Đồ Ma Cốt.

Đồ Ma Cốt hướng về đám đông cất tiếng la hét, dùng sức hươ tay chỉ đạo, đám đông từ từ bình tĩnh trở lại, theo mệnh lệnh của Đồ Ma Cốt, đám phụ nữ và trẻ em bắt đầu chạy về phía đỉnh núi, tráng niên nam tử đều tập trung ở lại, trong tay đều đã cầm binh khí, họ hẳn đã biết sự việc lúc này cực kỳ nguy cấp, chuẩn bị quyết một trận sống chết.

Cũng vào lúc này, Đồ Ma Cốt nhìn sang phía bên kia sông, thấy bọn Quỷ Lệ đã đứng ở bên ngoài, thù người một lát, rồi lập tức gật đầu ra hiệu, đồng thời đặt sự chú ý vào việc chỉ huy

Mây đen càng hạ thấp dần, khuôn mặt Tiểu Bạch lúc sáng lúc tối. Hốt nhiên, nàng nhỏ giọng nói với Quỷ Lệ: "Có nhân vật đạo hạnh cao sâu khó lường tham dự, chỉ sợ đám người Miêu này không phải là đối thủ, người định giúp họ chăng?"

Quỷ Lệ lặng lẽ gật đầu, nói: "Việc của Bích Dao cần nhờ vào họ..."

Lời chưa kịp dứt, thì trên không lại vang lên âm thanh kỳ dị, như tiếng sấm giạt, tiếng thú gầm. Trong nháy mắt cả đám mây đen như bùng cháy một lượt, kim quang sáng rực

Rồi lại một tiếng nổ cực lớn từ trong đám mây rớt xuống một quả cầu lửa khổng lồ, mang đến hơi nóng ngùn ngụt kinh người, tâm quả cầu lại phảng phất một ngọn lửa đen kỳ dị. Chưa chạm đất nhưng cây cối xung quanh đã cháy khô. Mọi người kinh hãi gào thét chạy trốn tán loạn, nhưng tốc độ rớt của quả cầu thật khủng khiếp, "ùynh, ùynh ..." nó đã đập xuống mặt đất, chẳng ai kịp tháo chạy.

Vô số mảnh chân tay kèm với tàn lửa văng tứ tán, khung cảnh khủng khiếp thảm khốc, bốn bề vang lên những tiếng kêu khóc bi ai.

Sắc mặt Quỷ Lệ tức thời biến đổi, thật không ngờ người trong đám mây đen xuất thủ thần tốc sét đánh chẳng kịp bưng tai vậy, đang tính khởi thân bay sang giúp Miêu nhân, thì cảm thấy sau lưng bị kéo lại, hóa ra là Tiểu Bạch đang níu y lại.

Quỷ Lệ cảm thấy kỳ lạ, quay lại nhìn nàng, Tiểu Bạch liếc ra đằng xa nói: "Người đừng vội, nhìn kia."

Quỷ Lệ thuận theo ánh mắt của nàng, nhận ra đó toà tế đàn ở lưng chừng núi của người Miêu, trên bình đài ở đầu núi, nơi ánh lửa bùng bùng chiếu sáng rực, một thân ảnh gầy còm vẫn ngang nhiên đứng đó, giơ tay lên cao ngẩng đầu nhìn trời. Mặc dầu ở cách rất xa, không nhìn thấy rõ ràng hình dáng của

người đó, nhưng nhìn theo thân ảnh đó, trong lòng Quý Lệ đã nhận ra, đó chính thị là người thần bí nhất trong tế đàn: Đại vu sư.

Y dừng lại, chăm chú nhìn về thân ảnh già nua đó.

Quầng lửa đỏ rực giữa không trung càng lúc càng rực rỡ, nhuộm hồng cả bầu trời đêm, tựa như cảnh tượng ngày tận thế, trời đất đều bị hủy diệt tại nơi biên thùy nam cương này.

Một tiếng rầm cực lớn vang lên, một luồng gió đêm quét tới, đột nhiên có một tiếng hô kinh hãi, phía sau lưng các chiến sĩ người Miêu, một tiếng kêu "Giết" vang lên.

Bọn người Miêu tộc biến hẳn sắc mặt, Đồ Ma Cốt lại còn kinh hãi hơn, Thất Lý Đòng vốn dĩ dễ thủ khó công, chỉ có một đường san đạo thông ra bên ngoài, luôn có trọng binh của Miêu nhân đóng giữ, lúc này không hiểu sao lại có kẻ bất tri bất giác tiến công vào, chẳng lẽ...

Đêm nay chẳng lẽ là ngày Miêu tộc chịu cảnh diệt vong hay sao?

Chỉ có điều Miêu tộc đã xưng hùng ở Nam cương hơn hai trăm năm nay, Đồ Ma Cốt thân là tộc trưởng, tuy vô cùng kinh hãi, nhưng cố gắng trấn định tâm thần, hô lớn lên một tiếng, lập tức là người đầu tiên xông về phía sau, chẳng mấy chốc, các chiến sĩ người Miêu lập tức đông đảo theo chân y.

Đêm đỏ rực như màu máu tươi, vô số hàn quang của binh khí, lập tức lấp lánh vung lên giữa không trung, máu tươi bắn vọt lên.

Lửa cháy rừng rực, trời đất tan nát, một đám chiến sĩ tựa như ma quỷ, trên ngực xâm hình đầu gấu nhe răng, từ trong bóng tối xông ra, gào thét như điên cuồng. Trong ánh mắt họ tràn đầy sự cuồng nhiệt, tràn đầy sự khát máu, người đi đầu tiên, thân hình to cao không ai sánh bằng, nửa thân trên cời trần chi chút vết sẹo, tay cầm một cây búa bằng đá cực lớn, tung hoành chém giết, khắp nơi máu chảy đầy đất, tiếng kêu than khóc lóc vang trời.

Miêu nhân chiến sĩ vốn dĩ tự xưng là dũng mãnh, nhưng đêm nay sự việc diễn ra đột ngột, Khuyển thần của họ cất tiếng kêu, chính là điềm đại hung ngàn năm mới diễn ra một lần, Miêu nhân trong lòng rung động, sợ không thể tả, hai là Lệ tộc vốn đã mai danh ẩn tích đã lâu, đột nhiên đánh át tới, cùng với lực lượng đã được trui rèn hơn hai trăm năm ở những nơi khắc nghiệt nhất chốn Nam cương, nếu không

thành công thì nhất định sẽ dẫn đến cả tộc diệt vong, trong nhất thời chiến sĩ người Miêu không đủ sức chống cự, phải lũ lượt rút lui.

Đồ Ma Cốt mắt đỏ ngầu như sắp phun lửa, lúc đó đã nhìn thấy rõ hình dạng của địch nhân, rống to lên: "Lê tộc."

Tộc trưởng Lê tộc giơ cao búa rồi chém xuống, thêm một chiến sĩ người Miêu bị tử thương, nhe răng cười hung ác: "Bọn chó Miêu kia, cừu hận hai trăm năm, hôm nay sẽ bắt các người bồi hoàn toàn bộ."

Tiếng nói vừa dứt, phảng phất như để ủng hộ lời nói của y, vô số chiến sĩ Lê tộc đồng thanh rống lên, như dã thú sủa trắng, điên cuồng lồng lộn, giết người vô số, Miêu nhân không thể chống cự lại, trước mắt thì không duy trì được bao lâu nữa.

Vào lúc nguy cấp quan đầu, đột nhiên bên trong sơn cốc, phát ra một thanh âm trầm sâu thần bí, tựa như tiếng thì thầm từ chôn u minh, vang vọng khắp mỗi nơi trong Thất Lý đồng.

Chiến sĩ người Miêu lập tức tỏ vẻ vui mừng, tinh thần đại chấn, ngược lại ở bên phía Lê tộc, tộc trưởng trở xuống, trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ kinh hoàng.

Đại vu sư uy danh vang lừng khắp Nam cương, cuối cùng cũng đã xuất hiện vào thời khắc nguy nan nhất của Miêu tộc.

Một vầng hào quang đỏ rực, lấp lánh tỏa sáng giữa bầu trời rực lửa, mỗi lúc một mạnh thêm, lấy nơi bình đài trên núi mà Đại vu sư đang đứng làm trung tâm, bay lượn xung quanh toàn bộ Thất Lý Đồng, đi đến đâu, những đám lửa thiêu đốt đồng loạt bị dập tắt.

Một lúc sau, ánh hồng quang đã vươn tới nơi Miêu nhân đang chiến đấu với Lê tộc, từ đó trở đi, Miêu nhân không bị ánh hồng quang tổn hại chút nào, nhưng ánh hồng quang chiếu đến đâu, những chiến sĩ cường tráng của Lê tộc vừa tiếp xúc với nó, lập tức kêu lên thảm thiết, run rẩy ngã vật xuống đất, không bao lâu sau thì toàn thân co giật, thất khiếu chảy máu mà chết.

Bọn người Lê tộc đại kinh thất sắc, hòa nhau rút lui, những chiến sĩ này đã quen với việc giết chóc, cho dù trước mặt có cường địch dã thú gì, cũng sẵn sàng xông lên quyết chiến, không hề chớp mắt. Chỉ có điều thứ vu thuật thần bí này vốn là lực lượng khủng bố nhất đối với tộc nhân ở Nam cương, chỉ

vừa nhìn thấy vu thuật thi triển, ai ai cũng tái mặt khiếp hãi.

Sắc mặt của tộc trưởng Lê tộc cũng không tránh khỏi lộ vẻ kinh hoàng, danh tiếng của Đại vu sư Miêu tộc, đối với bốn tộc còn lại ở Nam cương, chẳng khác gì ác ma, nhưng chính vào lúc này, y càng thấu hiểu sâu sắc được nỗi sợ hãi này.

Chỉ có điều y không hề ra lệnh triệt thối, ngược lại vẫn đứng đó ngẩng đầu lên nhìn trời.

Trên bầu trời đêm hiện rõ một đám lửa lớn cháy rùng rục, mỗi lúc mỗi bành trướng mạnh mẽ.

Một tràng cười vang lên như sấm động, tràn đầy địch ý và khinh miệt.

Bầu trời đầy mây lập tức sáng rực lên, đám lửa trên trời đột nhiên cháy lên rực rỡ, giữa không trung thật chẳng khác nào một con cự thú to lớn khủng khiếp. Gió thổi càng làm lửa cháy mãnh liệt hơn, lưỡi lửa liếm lên trời, gió thổi mây bay tựa như trốn chạy tiếng gầm rú không ngừng.

Giữa đám mây sáng rực, đột nhiên một người xuất hiện, tựa như thần nhân giáng thế, xung quanh thân mình trên dưới đều có lửa cháy, đứng ở trên không nhìn xuống, đầy vẻ thần kỳ nhưng cũng hết sức cao ngạo.

Chỉ thấy y vung tay giữa không trung, thực hiện một loạt những động tác quỷ dị, ngay sau đó, đằng sau lưng y như có một lực lượng thần bí gầm lên một tiếng, lập tức lửa bốc cháy đầy trời, những đám mây sáng rực lên, gió thổi dữ dội, chỉ nghe một tiếng nổ cực lớn, trên trời liền rơi xuống vô số quả cầu lửa, lửa cháy phùng phùng, đổ xuống mặt đất.

Mọi người đứng dưới, kể cả Quý Lệ và Tiểu Bạch mặt đều biến sắc, trước đây chỉ mới có một hỏa cầu rơi xuống, uy lực đã cực kỳ to lớn, bây giờ nếu vô số hỏa cầu đồng thời rơi xuống, Thất Lý Đòng sẽ lập tức trở thành biển lửa, không ai có thể sống sót được.

Điều này kẻ bình thường cũng có thể hiểu được, Đại Vu Sư dĩ nhiên càng hiểu rõ hơn ai hết, ánh hồng quang trong sơn cốt lập tức sáng rực lên, nhìn từ xa, tuy không thể nhìn thấy rõ sắc mặt của ông ta, nhưng dưới ánh sáng của hỏa diễm uy lực kinh nhân, thân hình ông vốn nhỏ bé ốm yếu dường như càng lộ rõ vẻ già nua.

Lúc này mọi người đã nhìn ra được, nguyên lai luồng ánh sáng màu đỏ được tung ra từ bình đài vốn xuất phát từ thân hình của Đại Vu Sư, nói đúng hơn, là xuất phát từ thanh mộc trượng trên tay của ông ta. Thanh mộc trượng toàn một màu đen tuyền, không ngờ lại còn lớn hơn cả thân hình của Đại Vu Sư, trên đỉnh mộc trượng, có khảm một khối đá kỳ dị không phải là vàng cũng không phải là ngọc, nhờ vu lực thần bí của Đại Vu Sư thúc động, phát ra luồng sáng màu đỏ càng lúc càng mạnh.

Bọn người Lê tộc đột nhiên xao động, vô số chiến sĩ ánh mắt đỏ ngầu, tộc trưởng Lê tộc, rống lên một tiếng lớn, phảng phất cừu hận thâm sâu bất tận suốt hai trăm năm.

"Cốt Ngọc! "

Y ngẩng đầu nhìn trời, cất tiếng hô to: "Hùng thần vĩ đại a a a a..."

Âm thanh của y vừa bi thương vừa hung hãn, vang dội bốn phía, lập tức chiến sĩ Lê tộc cũng đồng thời gào lên, ào ào xông lên, vào thời khắc đẫm máu đó, sanh tử chỉ cách nhau một bước.

Đêm đen nóng bỏng, người người cuồng dại!

Chiến sĩ Miêu tộc vốn sẵn sàng hy sinh, nhưng đối diện với bọn chiến sĩ Lê tộc đang điên cuồng, dần dần mất đi dũng khí chiến đấu, từ từ lùi dần.

Con sông bao quanh Thất Lý Đồng, càng lúc càng đỏ rực lên, phản ánh vô số hỏa cầu từ trên không rơi xuống!

Hồng quang mở rộng, bay lên không trung, nghênh đón đám hỏa cầu cực kỳ to lớn, tạo hành một phòng tuyến đỏ rực, che chở trên bầu trời của Thất Lý Đồng.

Vô số hỏa cầu sáng chói, gần như cùng lúc đâm vào tấm màn huyết sắc này, tiếng nổ cực lớn vang dội khắp mấy ngọn núi xung quanh, nổ tung thành một đám lửa cực kỳ to lớn.

Đại Vu Sư song thủ hướng lên cao quá đầu, dùng cây mộc trượng to lớn chỉ về phía chân trời, dụng toàn lực đối kháng với nhân vật thần bí trên không trung. Chỉ có điều thời gian càng trôi qua, áp lực trên không trung càng lúc càng lớn, gần như không phải là sức lực của con người.

Đại Vu Sư trong lòng kinh hãi, trong Lê tộc, hàng ngàn năm nay vốn không hề có pháp thuật thần kỳ như vậy, nếu không thì hai trăm năm trước đây, trong cuộc chiến quyết định mệnh vận thánh khí của hai tộc, bọn họ nhất định đã đem ra sử dụng rồi.

Tuy vậy, trước mặt ông ta bây giờ, nhân vật thần bí giữa không trung chẳng khác gì một chiến thần không thể đánh bại được...

Tận trong cõi lòng của Đại Vu Sư, một mối sợ hãi càng lúc càng dâng lên, dị thuật kỳ quái này vốn không phải thuộc về nhân thế, nhưng theo bí mật lưu truyền tại Nam cương cách đây ngàn năm, tên ác ma thần bí trong truyền thuyết...

Ở chân trời, lửa cháy rừng rực, A Hợp Đài đứng giữa đám mây, xung quang lửa cháy rừng rực, ánh lên gương mặt đầy vẻ hung phấn của y, không giấu được vẻ đắc ý. Từ nhỏ y đã bị tai nạn của tộc nhân làm chấn động, bỏ mặc tất cả, thâm nhập vào Thập vạn đại san, tìm thấy ác ma, cầu xin ban cho y lực lượng vĩ đại vô tận, ngày hôm nay, cuối cùng đã cứu được tộc nhân mình ra khỏi vực thẳm khổ ải.

Bước đầu tiên của cuộc sống tốt đẹp cho Lê tộc chính là vào lúc này, toàn bộ Miêu tộc sẽ bị hủy diệt, đoạt lấy thánh khí Hắc trượng của người Miêu cùng với Cốt ngọc vốn là tế tự của Hùng thần vĩ đại, không, Hùng thần là cái thá gì chứ, lúc Lê tộc phải chịu khổ sở, Hùng thần đang ở đâu?

A Hợp Đài ra sức rống lên một tiếng, thôi động pháp lực, lập tức vài hỏa cầu khổng lồ lại rơi từ trên mây xuống, y khoái trá nhìn hỏa cầu liên tục tấn công tấm màn hồng quang, mỗi cú đánh lại làm cho thân hình của kẻ thù tưởng như bất khả chiến bại thêm run rẩy, trong lòng y đã có quyết định, sau chiến thắng này của Lê tộc, y phải để cho toàn bộ tộc nhân, cải đạo theo ma thần, chỉ có ma thần mới có năng lực đem lại cuộc sống mới cho Lê tộc.

Dịch giả: Htnhan và Tanganguu

Chú thích

Lê tộc nguyên là một chi của Bách Việt cổ đại, trước thời Tần Hán, "Lạc Việt" từ đại lục vượt biển đến Hải Nam đảo, vào đời Tùy gọi cư dân Hải Nam đảo là "Lý Liêu", tức là tiên nhân của Lê tộc.

Ngày nay, chủ yếu sống ở khu tự trị người Miêu và người Lê ở trung nam tỉnh Hải Nam, còn lại thì sống rải rác tạp cư với người Hán ở các huyện Vạn Ninh, Truân Xương, Quỳnh Hải, Trùng Mai, Lô Huyện. Những người Lê tộc với chữ "san lĩnh" phát âm có khác.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 127

THƯƠNG TÂM

Lửa cháy chiếu sáng bừng cả bầu trời, chói lòa rực rỡ khắp nơi như ban ngày, ở cách xa ngoài trăm dặm, vẫn có thể nghe rõ thanh âm tiếng nổ âm âm.

Nấp đằng xa nhìn lại nơi hồng quang và hỏa cầu đang đan xen lẫn nhau, một nhóm người ngạc nhiên đình thân hạ xuống.

Nhóm người Phần Hương Cốc do Thượng Quan Sách dẫn đầu, theo sau là Lý Tuân, Lữ Thuận cùng mười người khác, đến đồng thời với Lục Tuyết Kỳ của Thanh Vân Môn và Pháp Tướng của Thiên Âm Tự. Họ đứng trên cỏ đạo cách bên ngoài Thất Lý Đồi khoảng trăm dặm, nhìn về phía ánh sáng chớp động hỗn loạn.

Lý Tuân nhíu mày nói: “Dường như có chuyện xảy ra rồi. ”

Pháp Tướng phóng mắt ra xa, trầm giọng nói, “Hỏa quang tà khí giữa trời đó, cực kỳ quý dị, chỉ sợ đang có yêu ma tà đạo tác quái. ”

Lý Tuân quay đầu lại, nhìn về hướng Lục Tuyết Kỳ, thấy nàng vẫn lãnh đạm như chẳng có điều chi khác lạ, chẳng nói một lời, đành hướng về Thượng Quan Sách hỏi: “Thượng Quan sư thúc, bây giờ thế nào ?”

Pháp Tướng cùng mọi người cùng nhìn về phía Thượng Quan Sách, thấy ông ta đang hướng mắt về phía xa, thần tình trên mặt đột nhiên biến đổi thập phần cổ quái, tựa như kinh dị, tựa như sùng sốt.

Lúc này vừa nghe Lý Tuân hỏi đến, trông như đột ngột sức tỉnh, giật mình một cái, lập tức khôi phục thần tình lại bình thường, trầm ngâm một chút, nói, “Nếu thấy yêu ma tà đạo, chúng ta nghĩa bất dung tình, tự nhiên nên tiến lên phía trước. Sự việc bất khả chi trì, chúng ta phải nhanh đến nơi, nhìn ngọn lửa yêu dị bốc cao, chỉ sợ yêu nhân đạo hành không thấp, độc địa cao sâu. Chúng ta đến sớm chừng

nào, có thể cứu được thêm nhiều nhân mạng chừng đây.”

Pháp Tướng đồng ý, “Thượng Quan sư thúc nói rất đúng. ”

Thượng Quan Sách gật đầu “Như vậy, ta đi trước một bước, các người mau mau đuổi theo!”

Nói xong, không đợi người khác nói gì, tay khua lên, ánh xám chớp động, người hóa thành một đạo ánh sáng bay vút lên trời, bay thẳng về phía Thất Lý Đồng.

”Hừ! “ Một tiếng hừ lạnh, từ giữa đám người phát ra, ai nấy kinh ngạc, nhận ra sắc mặt Lữ Thuận có vẻ không tự nhiên.

Lý Tuân cảm thấy ngượng ngùng, hai người này dù sao cũng là tiền bối sư trưởng của mình, không biết phải nói thế nào cho phải, bèn quay đầu đối diện Pháp Tướng và Lục Tuyết Kỳ "Chúng ta cũng đi nhanh chứ ? "

Pháp Tướng, Lục Tuyết Kỳ cùng gật đầu, đồng thời đằng không bay lên, Lý Tuân nói gót theo sau. Lữ Thuận có vẻ bất mãn, chỉ là vị trí của Thượng Quan Sách trong lòng người hiển nhiên là cao hơn y, lại thêm Lý Tuân đã nói như thế, chúng đệ tử đều lũ lượt đi theo, chỉ còn lại một mình Lữ Thuận, cuối cùng chỉ đành lăm bằm rửa vài câu rồi cũng phi thân bay lên

Ở gần nhóm đầu, Pháp Tướng và Lục Tuyết Kỳ bay ngang hàng nhau, Lý Tuân khởi hành sau họ một chút, bây giờ cũng đang đuổi theo

Hiện tại Lý Tuân cũng đã gần đuổi tới, bây giờ chỉ còn cách độ một trượng, Lục Tuyết Kỳ đột nhiên tự nói một mình "Thượng Quan sư thúc thân ảnh thật là nhanh! "

Pháp Tướng ở bên bên nàng, bị ánh kim quang của Pháp Bảo Luân Hồi Châu vây quanh, một thân nguyệt bạch tăng bào gió thổi làm lay động không ngừng, bây giờ khẽ hướng đầu về phía Lục Tuyết Kỳ, chỉ thấy nữ tử bạch y như tuyết, lạnh lùng như sương, diễm lệ như cửu thiên tiên tử trong đêm không thanh tịnh.

Y mắt sáng long lanh, khóe môi mỉm cười vẻ mặt hài ý vị nhỏ giọng đáp "Phải đó! tiền bối phi thân thật nhanh... "

"Vù", tiếng gió thổi qua, Lý Tuân đã đuổi đến nơi, bay ngang vai với hai người họ. Qua một hồi nữa, Lữ Thuận cũng đuổi kịp ba người. Lúc này nhớ đến Thượng Quan Sách, đạo hạnh của y quả thật cao thâm khó dò, phía trước bốn người đã không còn thấy thân ảnh của y đâu nữa rồi

Trong Thất Lý Động, chiến sự diễn ra thật quyết liệt, Đại Vu Sư tuy đã mệt mỏi rã rời, nhưng dưới sự tác động của vụ lực thần bí của y, thanh pháp trượng màu đen đính cốt ngọc kia vẫn tán phát ra muôn vạn đạo hồng quang rực rỡ, che phủ cả vùng sơn cốc Thất Lý Động, dưới sức tấn công mãnh liệt của đại hỏa cầu từ trên không dội xuống, vẫn miễn cưỡng chống cự

Có đến vài lần màn hồng quang rung lên kịch liệt, trông như đã bị đại hỏa cầu nện xuống tưởng chừng đã sụp đổ, nhưng Đại Vu Sư tay múa chân nhảy, làm ra những động tác quái dị, không ngờ vẫn tiếp tục chống trả. Chỉ là không có ai gần đó, bằng không thì có thể nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt của Đại Vu Sư nhúm nhó, thất khiếu đều chảy máu, e là đã như cây cung kéo căng hết cỡ rồi

Cũng ở bên trong sơn cốc, chiến binh hai tộc Miêu và Lê đánh nhau, tình thế xem ra lại bất lợi hơn cho Miêu tộc

Đối với chiến sĩ Miêu tộc, Đại Vu Sư vốn được kính trọng như thánh thần, hiện giờ bỗng nhiên chứng kiến Đại Vu sư bị ma lực từ trời không chế chẳng khác nào ma quỷ, lại thêm vào việc ngàn năm nay mới tái ngộ là Khuyển thần tru thiên báo điềm đại hung, nỗi tuyệt vọng tràn ngập trong lòng mỗi người. Trái lại, chiến sĩ Lê tộc sĩ khí dâng cao, ánh mắt đỏ rực đầy sát khí

Quý Lệ ở đằng xa, nhãn mày, ai là nhân vật thần bí từ trời thi triển pháp thuật, thật là vô cùng cổ quái khác thường, đặc biệt là trong ánh lửa cháy có những tia hắc hỏa thật quý dị, hẳn chưa từng thấy qua, ngay cả trong bộ sách Điển tích cổ xưa của Quý Vương Tông cũng không có ghi chép.

Nam Cương biên thù không ngờ lại có một nhân vật thế này, quả là thiên hạ rộng lớn, ngọa hổ tàng long không gì không có.

Quý Lệ quan sát thấy Đại Vu Sư đã dần dần không thể chống trụ, vừa định bay đến hỗ trợ, bỗng nhiên từ xa có nổi lên thanh âm kinh hãi, đa phần là của phụ nữ hài đồng. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nơi lánh thân của phụ nữ và trẻ em ở vùng đầu núi phụ cận, bấy giờ đã bị một đội chiến sĩ Lê tộc phát giác, khác gì sói lang xông vào đàn cừu thật là mưa máu gió tanh

Quý Lê chấn động thân hình, trong mười năm qua hắn đã chứng vô số cảnh máu chảy đầu rơi, thế nhưng chưa từng ra tay với bách tính không sức chống cự. Không hiểu vì sao, lúc bấy giờ, thanh âm thê thiết của những người phụ nữ trẻ thơ này bỗng nhiên như gươm nhọn đâm vào tâm khảm của hắn.

Thừa niên thiếu, khi Thảo Miếu thôn xảy ra thảm kịch, cây chết thành núi, máu chảy thành sông, phải chăng những người thân hàng xóm của hắn cũng đã thảm tử như thế...

Tiểu Bạch đứng ở một bên, đột nhiên quay đầu lại, một cổ huyết tinh sát khí nồng nặc, từ trên thân thể nam tử đang ở cạnh bên, chậm chậm phát tỏa ra.

Ánh mắt của hắn, đột ngột vẫn lên ngầu đỏ.

Trong đám Miêu nhân, tiếng một phụ nữ kêu lên thảm thiết khi bị một chiến binh Lê tộc chém xuống, đằng sau lưng là một đứa nhỏ mặt mày cực kỳ kinh hãi, há hốc mồm rướn chân chạy trốn, mà chẳng thể la lên được một tiếng, chỉ bởi vì nhìn thấy hình dáng Quý Lê lúc đó khiến nó như mắc nghẹn.

Máu huyết bắn tóe lên đầy mặt hung thủ đang cười nhe nanh đuổi theo, chỉ cần vài bước là đến ngay sau lưng đứa nhỏ, giơ cao thạch phủ sắc nhọn, trầm trọng trầm hạ.

Đứa nhỏ kiệt sức ngã vật xuống, chính ngay thời khắc tối hậu sinh mạng, chỉ còn biết há hốc tuyệt vọng.

“Bịch!” Máu huyết văng tứ tung, trong đêm đen đột nhiên lòa lên. Một thân thể cường tráng như thế đột ngột nát vụn, rời rạc rơi rớt như mưa, Quý Lê đấm mình trong gió tanh biển máu, mắt đỏ rực giận dữ, hơi thở hỗn hển.

Ngửa mặt, gầm vang!

Thanh âm đó thật là kỳ lạ, y như Quý Lê đang tuyệt vọng gào rống, như mười năm trầm luân hắc ám bấy lâu bỗng dung tàn lụi, vang lên đến tận trời cao.

Chúng nhân kinh khiếp!

Đưa nhỏ toàn thân phát run, nhìn trừng Quỷ Lệ nắm ma bồng đen xì đang bùng sáng trong tay, hiện lên ánh sáng tham lam kỳ dị của Phệ Huyết. Lúc đó, kinh ngạc thấy xung quanh chỗ tên chiến binh Lê tộc đang truy sát phụ nữ trẻ con, đã bị quỷ lực yêu ma tận sức xé toạc, vô số máu huyết bắn tung lên trời, giữa khoảng không như thắm hồng lại, rơi quanh một thân ảnh tuyệt vọng điên cuồng, rồi chớp động nhanh chóng mãnh liệt, bị Quỷ Lệ từ sát phía sau cầm Phệ Huyết hút tới.

Toàn bộ chiến trường, đều kinh ngạc ngừng cả lại, nhìn về nhân vật tựa như ma quỷ ấy, trông cực kỳ khủng khiếp.

Phệ Huyết Châu càng lúc càng sáng chói, thúc giục một cảm giác băng lãnh quen thuộc liên tục lưu chuyển trong thân thể, lúc này mê mải hấp thu toàn bộ sô tinh huyết đó liền như vừa tái sinh, yêu lực đại thịnh, ánh hồng quang kỳ dị càng lúc càng sáng rực, phản chiếu trong ánh mắt Quỷ Lệ, y như quỷ hỏa.

Tiểu Bạch đứng ở xa xa, kinh kinh nhìn thân ảnh ấy dần dần biến thành một bóng người huyết tinh điên cuồng, liền quay phắt lại, chẳng dám nhìn tiếp, trong đêm sâu gió tanh mưa máu, nàng nghẹn thở dài.

Dục vọng đã tiêu tan từ lâu, tiếng lòng chôn sâu trong thâm tâm, tên tiểu tử bướng bỉnh khi xưa từng xuất hiện một lần rồi biến mất lại một lần nữa hiện ra.

Hấn rống lớn!

Thiên địa ứng hòa.

Trên trời lửa cháy, mặt đất màn hồng quang cũng đều run sợ.

Trong ánh huyết quang đó, phảng phất như như có tiếng cười hung ác của cỏi u minh.

Một bước, tiến tới...

Mùi máu tanh xông nồng nặc phạm vi chung quanh, vô số kẻ tứ tán chạy trốn, không hiểu tại sao vị cứu tinh của mình lại đột nhiên biến thành ác ma.

Chỉ là, chỉ là, mùi máu tươi quyền rũ ở trước mặt làm cho kẻ đó cuồng dại như say rượu không có

cách gì không chế, hấn hô hấp nặng nề, hơi thở hỗn hển, trong cơn điên cuồng, phải chăng chứa cả nỗi thống khổ ?

Phải chăng vì cuồng trí mà cô độc...

Hay là vì cô độc mà cuồng trí...

Phê Huyết Châu nằm trong tay, cùng với hấn tương tri tương ý, không chia không rời, chỉ là ánh hồng quang lấp lánh kia dường như đang diễu cợt thể nhân.

Trầm luân đa, trầm luân đa!

Vạn vật như kiến cỏ!

Nhân sanh vốn cô độc.

Trảo thủ chộp lấy, máu rơi từng giọt từ mấy đầu ngón tay, đũa nhỏ cầm bật dưới chưởng đó, run rẩy nhưng không thể động đậy, chỉ chăm chăm nhìn màn hồng quang, che cả bầu trời, như thế, chính là giờ khắc chờ chết.

...
Trương! Tiêu! Phàm

Từ trời, mấy thanh âm đột nhiên truyền tới, như trăm băng phật tuyết, như tiếng phượng giữa trời, chứa đầy nộ ý, lại cũng tràn đầy thương tâm

Lục Tuyết Kỳ bạch y như tuyết, từ trong ánh huyết quang phá không bay đến, tay nắm Thiên Gia thoát nhiên tuột vỏ, lam quang chiếu sáng, ánh sáng phản chiếu dung nhan nàng, ánh mắt nàng, nổi phần nộ và thương hoài của nàng

Hồng quang nổi lên, nghênh diện trực tiếp, tiếng nổ sấm sét, trong chớp mắt chu vi mười trượng đất đá đều rạn nứt, những con sông gần đó vốn dĩ đã nhuộm một màu máu giờ đây bị hút lên cao, cháy đỏ một phía chân trời.

Trong mưa máu, từ xa Đại vu sư đã bắt đầu không thể chống nổi, màn hồng quang từ từ yếu dần, đại

hỏa cầu bắt đầu xuyên qua màn hồng, đập vào nền đất của Thất Lý Đồi, lửa cháy phừng phừng, kinh hoàng như địa ngục trần gian.

Trong biển lửa, hồng lam kích động dữ dội nhưng lập tức phân khai, Bạch y nữ tử từ từ hạ lạc, trên mặt nàng không còn chút huyết sắc.

Trước mặt nàng, chính là kẻ hơi thở chậm chạp, bị hung quang lửa máu vây quanh, tay cầm Phệ Huyết Bồng...

Lửa bùng, lay động tà áo pháp phới. Trong ánh lửa, thân thể nàng run lên khe khẽ...

Chỉ có bàn tay nắm chặt Thiên Gia là vận hết sức giữ yên bất động...

Một thanh âm sắc bén nổi lên. Pháp Tướng, Lý Tuân hai người từ từ hạ xuống, hạ đến bên cạnh Lục Tuyết Kỳ, chỉ là trong đám người này không có ai thấy mấy thân ảnh thượng thừa đó. Chúng nhân đều chú mục về phía trước vào thân ảnh ma quái của Quỷ Lệ, toàn thân nhuốm đầy máu, thần sắc trên khuôn mặt thập phần hung ác, những người có quan hệ giao tình trước đó với y đều không tránh khỏi kinh ngạc. Lý Tuân thì không đến nỗi, nhưng trong ánh mắt Pháp Tướng chứa đựng một vẻ thống khổ khó đè nén, thân hình cũng khẽ run lên, nhỏ giọng niệm Phật.

"Người, người..." thần sắc Lục Tuyết Kỳ lúc này, căn bản không thể nào duy trì dáng vẻ lãnh đạm cố hữu, giờ đây pha trộn thương tâm và phẫn nộ, ngay phút này đây, nàng nhất thời cũng chẳng thể nào nói nên lời.

Lý Tuân đứng bên cạnh, chăm chú nhìn sắc mặt Lục Tuyết Kỳ. Y cũng là nhân vật thông minh, tất nhiên không cho rằng thần sắc Lục Tuyết Kỳ như vậy chỉ là vì phẫn hận không mà thôi.

"Trương Tiểu Phàm!" Lý Tuân quát lớn, thần sắc nghiêm trọng giận dữ, lớn tiếng "Nam Cương Tộc nhân ở đây, vốn không có qua lại với Trung thổ, người với bọn họ cũng có cừu hận gì cơ sao lại lấy việc giết người bừa bãi làm vui thế kia?"

Quỷ Lệ trông thấy thân ảnh của Lục Tuyết Kỳ, tựa hồ cũng nhất thời chấn động.

Chìm giữa đạo hồng quang bao trùm toàn thân của Phệ Huyết Châu, hấn chậm chạp nhìn ra bốn phía.

Miêu, Lê nhị tộc kịch chiến hồi lâu, cả hai vốn dĩ thù sâu như bể, phen này quyết đấu một trận sinh tử, hạ thủ tuyệt bất dung tình, trên đất tử thi đầy rẫy, đa số không dám nhìn vào, chết thật thê thảm, và hơn thế nữa, trong số dân địa phương bị chiến sĩ Lê tộc truy sát có cả nữ nhân và trẻ em của Miêu tộc, thời khắc này cũng tử thương la liệt.

Lê tộc và Miêu tộc có thù bất cộng đái thiên, ngay cả đàn bà và trẻ em cũng tuyệt bất dung tình, cảnh tượng thảm thương, lại thêm lửa cháy bùng bùng nóng ngun ngun quanh vùng tạo thành cảnh tượng địa ngục trần gian.

Quý Lệ như bị máu huyết nhân chìm, thời khắc này, bất kể trong mắt ai, hấn cũng chính là hung thủ gây nên tất cả.

Hấn giống như một ma vương khát máu, hung hăng đứng trên đờ trường bi thảm này.

Khát máu mà tà ác, tàn bạo mà phong cuồng.

Nhưng mà, có lẽ chôn sâu tận cùng lại là một tia tuyệt vọng.

Luồng dương khí thuần hòa bị đè nén lại, tựa như bị yêu lực của Phệ Huyết Châu áp chế không có cách nào vận chuyển như bình thường, cho đến lúc này mới vừa được phóng xuất từng chút từng chút một, làm cho luồng khí băng lạnh ngăn chặn trong thâm tâm của hấn từ từ tiêu tán.

Chỉ là hấn hốt nhiên cười thảm, như là hấn chẳng muốn tỉnh lại vậy.

Xuyên qua màn lửa phùng phùng cháy, ánh mắt thương tâm của bạch y nữ tử xuyên qua mọi cách trở thế gian có khiến được lòng ai đó cảm động?

Nàng từ từ nâng tay cầm kiếm, quang sắc Thiên Gia như thu thủy.

"Trương, Tiêu, Phàm ? "

Thanh âm u u, cách một màn lửa hực hực cháy, từ từ truyền lại. Nàng cắn đến dập cả môi, mắt lệ tuôn rơi.

Lệ thủy hòa huyết châu, từng giọt nhỏ xuống chuỗi kiếm Thiên gia, lặng lẽ, rơi xuống mặt đất, trở thành huyết thủy.

Là ai, là tim ai đau đớn...

"A a a! "

Quý Lệ ngửa mặt lên trời hồng lớn, trong biển máu lửa, tâm hấn tuy thuần khiết, nhưng trí đã thật sự điên cuồng

Đoạn liễu ư! Đoạn liễu ư!

Nhát đao đoạn tuyệt với quá khứ ư!

Hấn cười hung ác trong ánh lửa, lấy sự điên cuồng mà che lấp bi thương. Phệ Huyết Châu tỏa ra muôn vàn huyết quang, hô ứng với chủ nhân, hướng về phía đám người chính nghĩa nhất nhất xông tới.

Có người, ở nơi xa, khe khẽ thở dài, thế nhưng ruốt cuộc, chẳng ai có thể nghe được.

Bóng dáng tuyệt vọng ấy, phảng phất man mác như xưa, người trong chính đạo nao nao giận dữ hò nhau giới bị, phản chiếu vào đôi mắt trong sáng của Lục Tuyệt Kỳ, là bóng dáng ấy.

Nàng mấp má môi, thì thầm tự vấn, cái người nổi phong cuồng.... là hấn ư...

"Trương Tiểu Phàm " thanh âm của nàng chẳng ai có thể nghe được, lặng lẽ, lần thứ ba, hét khan

Sau đó, nàng cầm kiếm xông lên, bạch y như tuyết, như đoá bách hợp trong lửa, tuy tiêu tuy mà vẫn mỹ lệ như thế

Keng!

Thanh âm sắc lạnh vang lên, Thiên Gia thần kiếm vạn ánh hào quang, che cả bầu trời, hồng quang sáng loáng của Phệ Huyết Châu hết như quý mị trong ánh lam quang chợt ẩn chợt hiện, dù rằng lam quang cực thịnh, cũng không thể nào hoàn toàn áp chế

"Bang", trên không một ngọn lửa khổng lồ rơi xuống, hai thân ảnh phân khai lại tái hợp lần nữa, tại nơi địa ngục trần gian này, hai người, cuối cùng đã quyết chiến với nhau

Mặc dù, trong ánh lửa, hai thân ảnh đều có vẻ thê lương thế nào

A Hợp Đài vẫn chưa hoàn hồn lại, vốn dĩ sự việc đang tiến hành rất thuận lợi, không ngờ lại xảy ra biến cố, tại Thất Lý Đồng diễn ra quái sự tiếp nối quái sự, các nhân vật lạ lùng thi nhau xuất hiện, chẳng những thế, tất cả đều là người tu đạo, trong số họ có một cao thủ mà đến gã cũng phải kính sợ.

Chỉ có điều những nhân vật phía dưới kia, lại cũng hết sức kỳ lạ, nói chưa được mấy câu, là đánh nhau loạn cả lên, không thèm liếc nhìn đến gã.

A Hợp Đài tập trung chú mục, cũng không thể nào để ý đến biết bao nhiêu sự cố xảy ra trước mặt, hơn nữa từ khi gã xuất sơn đến giờ, những lời nói lãnh đạm của ma vương vẫn cứ văng vẳng bên tai: " Chỉ cần ngươi lấy về thánh khí Cốt Ngọc của Lê tộc chúng ta, và đoạt lấy Thánh khí khắc trượng của miêu tộc, vậy thì sức mạnh của Miêu tộc sẽ được hoán đổi cho Lê tộc mình, không thể nghịch chuyển "

Gã hít vào sâu, một lần nữa tập trung tinh thần về phía Đại Vu sư lúc này vẫn đang ngoan cố chống cự, rống 1 tiếng lớn, gã đang ở trong mây, đột nhiên dang rộng hai tay, chốc lát máu đã từ mười đầu mười bốn đầu ngón tay phụt ra bốn phía, trong lúc đó, hắc hỏa của vô số đại hỏa cầu đồng thời đại thịnh, ào ào xuyên mấy tầng mây hướng về phía đại vu sư rơi xuống.

Màn hồng quang yếu ớt cuối cùng cũng không chống cự nổi sự công kích không ngừng của hắc hỏa hoá cầu, chỉ trong chốc lát đã biến mất không tăm không tích.

Ngay tức thời, cả vùng Thất Lý Đồng đều chìm trong biển lửa, Đại Vu Sư khan hơi hú lên một tràng rồi bất lực ngã ra đất.

A Hợp Đài vui mừng khôn xiết, từ trên không vui mừng nhảy xuống, đưa mắt về phía Đại Vu sư ở trên đài cao.

Đại vu sư gắng gượng dựa vào hắc trượng đứng dậy, rít lên "Ngươi, ngươi điên rồi, có gì lại cầu đến yêu thú... "

A Hợp Đài chẳng đợi Đại vu sư nói hết, một chân đạp lên lão đầu vốn đã mất hết sức lực, đồng thời cướp ngay lấy hắc trượng, chăm chú nhìn kỹ đầu gậy, quả nhiên chính là Cốt Ngọc thánh khí mà Lê tộc trên dưới không ngừng tìm kiếm suốt 200 năm nay

"Ha ha ha ha... "

Gã mười phần đắc ý, không cần nói nhiều, chắc chắn sẽ ngay lập tức một trận đòn đại địch tâm phúc mấy trăm năm của Lê tộc vào tử địa, khòe mắt bỗng lóe lên một tia sáng, nhìn xuống dưới núi chỗ mấy kẻ ngoại tộc có vài người làm cho người ta phải đề tâm chú ý đến, chuẩn bị khởi thân bay đến.

A Hợp Đài thất kinh trong lòng, nhất thời quyết định không xen vào, đằng nào thì sau trận chiến hôm nay, Đại Vu Sư dưới yêu lực của ma vương, hiện tại đã là phé nhân, đối với Lê tộc không còn chút nguy hiểm

Dự định của gã lập tức thay đổi, ôm lấy hắc trượng trước ngực, mồm niệm bí hiểm thần chú, tức khắc nơi hỏa quang rơi xuống, vây quanh lấy gã, lập tức bay vút lên trời bốc cháy ngàn ngút trên không, đột nhiên mất tích không tung tích

Chỉ là bên dưới, Thất Lý Đồng tựa như địa ngục, lại thêm một lão nhân ốm yếu ở trên đài cao, tuyệt vọng kêu rên bằng một giọng yếu ớt, găng sức gào "Yêu thú! Đó là yêu thú! Làm sao ngươi dám... "

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Ryuu

Chương 128

Đám mây lửa cháy rực phía chân trời dần dần tàn lụi, A Hạp Đài ẩn thân ở bên trong đám mây đen, tốc tốc nhanh chóng vô bì rời xa Thất Lý Đồi.

Sau nửa canh giờ, khi xác định không còn người ngoại tộc truy đuổi nữa, gã mới chậm chậm đưa đám mây xuống, trở lại mặt đất, hạ xuống một sơn cốc.

Lúc này Lê tộc và Miêu tộc có thể nói là lưỡng bại câu thương, nhưng A Hạp Đài dường như không tha thiết đến chuyện tìm kiếm tàn dư của Lê tộc. Hắn cẩn thận ước lượng hắc trượng cầm trong tay, một cỗ vũ lực thần bí ẩn ước trong sắc đen trên thân hắc trượng, khiến cho bầu nhiệt huyết trong người gã Lê tộc, dần dần hồi phục trở lại.

Gã thậm chí còn tưởng tượng ra được rằng, tương lai tự gã cầm giữ Cốt Ngọc Hắc Trượng để hiệu lệnh cho toàn bộ vùng Nam Cương, phong quang vô hạn ngày trước của đại vu sư, ngày sau sẽ thuộc về gã. Thời khắc này, khi người trong tộc đang kinh hoảng, phải xoa dịu cho họ bất tất quá lo lắng, đằng nào rồi tộc trưởng cũng sẽ nhất tâm báo cừu, rồi sau đó gã sẽ giết phứt đi, nếu không thì với tính khí thô lỗ đó, chỉ sợ cuối cùng lại trở thành chướng ngại khi gã tiến quyền Lê tộc.

A Hạp Đài lãnh lạnh cười một tiếng, giữ Cốt Ngọc Hắc Trượng ngay trước ngực, giờ này khắc này, gã chẳng còn sợ điều gì nữa. Thậm chí đối với ma vương đã truyền sức mạnh cho gã, gã cũng không để vào mắt. Bất chấp gã tự vấn lúc này hoàn toàn không phải là đối thủ của Ma Vương, nhưng gã và đại vu sư đều đã biết được lai lịch và tình cảnh của Ma Vương thần bí ấy, khi tập hợp Nam Cương ngũ tộc cùng ngũ thánh khí, Ma Vương đó cũng phải từ bỏ ý định trùng hưng trở lại từ Sầm Ma Đổng bên trong Thập Vạn Đại Sơn mà thôi.

Nghĩ đến sự xuất hiện của Ma Vương gây khủng bố toàn Nam Cương bởi bàn tay ngoạu lộng khôn khéo của mình, A Hạp Đài quá hưng phấn đến không còn tự kiềm chế, lại không thể cố gắng chế trụ được nữa, liền oang oang cười lớn một tràng.

Thanh âm ấy vang lên trong màn đêm, vọng khắp cả trong sơn cốc.

“Hahahaha, hahahaha.....”

Đúng vào thời khắc cười vang sung sướng, đột nhiên có một tràng vỗ tay nho nhỏ, từ phía khác trong sơn cốc vang lên trong màn đêm tối mịt, cùng với một thanh âm, thấp trầm nhỏ nhẹ, truyền tới; “Lợi hại, thật lợi hại!”

A Hợp Đài chấn động thân hình, tức tốc chuyển mình nhìn lại, nhưng chỉ thấy một màn đêm đen kịt, chắc chắn đó chẳng phải là kẻ tốt lành, hét lớn: “Là ai, bước ra !”

Giữa màn đêm đen kịt, bỗng bùng lên hai đám lửa đỏ, to lớn dữ tợn, theo sau là một thanh âm hơi thô nhỏ, tựa như một con cự thú gầm gừ, từ trong màn đêm phát ra.

A Hợp Đài sắc mặt đại biến.

Chỉ thấy hai đám lửa chẳng hề di động chút nào, trong màn đêm nhìn trùng A Hợp Đài. Thay vào đó ngay phía trước đám lửa đỏ, từ trong màn đêm chầm chậm hiện ra một hắc y nhân.

Nhìn thấy thân ảnh người đó tựa hồ từ trong màn đêm đen trôi ra, toàn thân từ đầu đến chân chỉ thấy hắc y che phủ, chỉ chừa lại đôi mắt, trống không thực khiến người kinh sợ. Nhưng nhìn thân thể cương ngạnh cứng đờ, lại chẳng thấy bước đi, mà lại là cách mặt đất hai xích, lẳng không bay tới.

Đồng tử trong mắt A Hợp Đài co nhỏ lại, thần sắc trên mặt trông rất khẩn trương, y như là trông thấy ác quỷ hiện hình vậy.

Hắc y nhân chầm chậm nói: “A Hợp Đài, ngươi quả nhiên không phụ lòng kỳ vọng của Thú thần đại nhân, đã cướp được toàn bộ Cốt Ngọc Hắc Trượng trở về.”

A Hợp Đài vô thức siết chặt lấy Cốt Ngọc Hắc Trượng, cử động đó không qua khỏi mắt hắc y nhân, phía sau lưng y, nơi hai đám lửa đỏ hắc ám, tự nhiên phát ra âm thanh gầm gừ phẫn nộ.

Hắc y nhân nhẹ giơ tay, trong màn đêm vật lạ sau lưng y liền bình tĩnh trở lại, rồi y chầm chậm nói: “A Hợp Đài, nhìn bộ dạng ngươi như vậy, dường như không muốn tuân thủ lời hứa ban đầu với Thú thần đại nhân, nhanh giao ngay vật đó cho bản nhị thánh.”

A Hợp Đài sắc mặt biến chuyển bất thường, âm tình bất định, hiển nhiên tồn tại sự khủng bố sợ hãi cực kỳ về Thú thần đó trong lòng hắn, nhưng khi cơn kích động nội tâm đã giảm xuống, chung quy lòng tham lại nổi lên chiếm thượng phong.

“Phi !”, A Hợp Đài lộ ra biểu tình gian ngoan, cười lạnh nói: “Ta hiện tại có hắc trượng, cốt ngọc, vật này mà khởi phát thánh khí khiến thú yêu gần như hồn phi phách tán, ngươi nếu không sợ chết, thì lại đây thử xem.”

Hắc y nhân trầm mặc một lúc, chầm chậm nói: “Nói như thế, ngươi quả nhiên đã bội phản Thú thần đại nhân.”

A Hợp Đài nhắc cốt ngọc hắc trượng lên, chỉ cảm giác được vu lực trong nội thể dâng lên sung mãn, cảm tưởng như đang thực sự nắm cả thiên hạ, không kìm được cười như điên nói, “Thế nào, ngươi tưởng ta không biết sao, một khi ngũ tộc thánh khí tụ hợp, thú yêu tại Sầm Ma Đổng căn bản không thể phục hồi hoàn toàn. Nếu không có nó, cho dù thấy ngươi sau lưng có con ác điểu, trước mặt thánh khí của ta, ngươi tính sao đây ? Ha ha ha ha ha.....”

.....

Hai đám lửa đỏ sau lưng hắc y nhân, phát ra tiếng gào rền rĩ trầm trầm, hiển nhiên cực kỳ phẫn nộ, hắc

y nhân vẫn rất lạnh lùng bình tĩnh, lạnh nhạt nhìn về A Hợp Đài, nói, “Ngươi chắc không quên, ngũ tộc thánh khí này, có lai lịch thực sự ra sao chứ ? Ngươi đây chỉ là man nhân Nam Cương, tối đa bắt quá chỉ phát huy ba thành vu lực của nó mà thôi. Nhược bằng, chỉ cần ngươi được Thú thần đại nhân truyền vu pháp cho ngươi, ngươi mới có thể đoạt lại nó từ tay lão bất tử đại vu sư Miêu tộc đó.” Thanh âm của hắn trầm xuống nhỏ dần, thấy rõ ngữ ý lạnh băng, nói: “Ta cảnh cáo ngươi thêm một lần cuối cùng, đừng nên chống đối Thú thần đại nhân!”

A Hợp Đài trong lòng không ngờ đến, đột nhiên giật mình, thậm chí còn cảm thấy rõ ràng rằng, toàn thân đang yếu ớt run rẩy. Nhưng chỉ một lúc sau, hắn một lần nữa nắm chặt cốt ngọc hắc trượng.

“Đi chết đi!” Hai mắt hắn tròn tròn, huy động hắc trượng, lập tức một đạo hắc hỏa từ giữa thân hắc trượng vọt ra, yếu ớt bắn về hướng hắc y nhân. Phóng đến nơi, chỉ còn là một mảnh lửa đen.

Hắc y nhân lạnh lùng trầm giọng hừ một tiếng, cũng không thấy có động tác gì rõ ràng, luồng hắc hỏa cách trước thân người ba xích đột nhiên bị một sức mạnh vô hình chặn đứng. Nhưng nhìn thần tình A Hợp Đài, chỉ thấy thần sắc hắn chẳng lấy làm kinh ngạc, hiển nhiên bắt quá chỉ là mới thăm dò mà thôi.

Ngược lại, với một kích vừa rồi, hắn đã chứng thực được sự ngờ vực trong lòng bấy lâu nay, quả nhiên cốt ngọc hắc trượng thánh khí này có thể kết hợp với thú yêu để có thể phát xuất năng lực vu pháp tăng gấp mười lần, nhược bằng như bình thường, chỉ để xuất ra theo dạng một đạo hắc hỏa, chẳng cần phải vận công cả nửa ngày, như vừa rồi tự nhiên chỉ cần cất tay là được.

Nghĩ đến đây, A Hợp Đài dường như đắc ý vụn vụn, nhìn thẳng hắc y nhân phía trước mặt, lại cất tiếng cười như điên.

Hắc y nhân nhìn chùng đối diện A Hợp Đài đang xác xược cơn cuồng ngạo, cũng chẳng có chút sinh khí cử động, chỉ chậm chậm nói : “Thú thần đại nhân quả nhiên sáng suốt, đoán được ngươi lòng dạ hiểm ác, sau khi đắc thủ, tất sinh lòng phản trắc.”

A Hợp Đài cười hung ác, nói: “Vậy thì sao, thú yêu nơi Sầm Ma Động, thực sự có vô số yêu ma quỷ quái vu lực cao cường, nhưng ngoài vu yêu ngươi, còn ai có thể có khả năng thoát ra? Còn giờ đây với đạo hạnh yếu kém của nhà ngươi, cũng tưởng đến chuyện cướp thánh khí từ trên tay ta sao?”

Hắc y nhân nhìn A Hợp Đài đang cơn điên cuồng, bất ngờ cười lên một tiếng giễu cợt, rồi chẳng nói nhiều, xoay thân thủ đưa ra một vật trong tay.

Vật ấy vừa rời khỏi vu yêu, lập tức tán phát một vầng hào quang nhè nhẹ, nhìn xa xa, lấp lánh hắc quang của một hạt châu, trong đêm đen mịt mù, nếu không nhìn kỹ, cũng chẳng thể nhận ra.

A Hợp Đài đã thấy hạt châu đó nhiều lần, bất đồ lại trở nên khẩn trương, tuy nhiên từ miệng hắn lại vẫn chẳng lấy làm sợ sệt gã thần bí hắc y nhân ấy, vu lực của vu yêu tuy không quá cao cường, nhưng vẫn luôn thấy thú yêu ngòi đó thực sự là một thủ hạ tối trọng yếu, nên chẳng thể biết được thật sự hắn còn có dị thuật nào khác làm cứu cánh hay không.

Chính ngay khi hấn ngấm ngấm tự đoán lượng định lập tức công lên, không ngờ hắc y nhân đó phát sinh sự cổ quái liền sau, hắc y nhân đó thủ chương hợp nhất, thực hiện những động tác cực kỳ cổ quái. Thủ chương nắm lại, chỉ nghe phách không một tiếng, bỗng thấy hắc sắc của viên châu phát sinh rối loạn, chỉ một chút sau, nát vụn như cát, từ chương tâm rời rạc rơi xuống.

A Hợp Đài bị động tác của hắc y làm cho kinh hãi, ngưng thần giới bị, thuật phóng độc của vu yêu, hấn trước đây đã từng nghe đến. Chỉ thấy gió núi lướt qua, những mảnh vụn rời rạc theo gió bay đi, hơn nữa hướng gió thổi căn bản lại ngược với hấn, đợi thêm một chút, chẳng thấy có điều gì thực sự xảy ra.

A Hợp Đài ha ha cười lớn, nói: “Người quả là cổ quái, cho dù người làm cái gì, có thể làm gì được ta chẳng.....”

Lời nói vừa thoát ra, thanh âm của hấn đột nhiên ngưng bật cứng đờ, tựa như bị vật gì chặn ngang bên trong cuồng hộng.

Đồng thời ngay lúc đó, đột nhiên, một đạo hỏa quang từ trong màn đêm bùng lên, soi cả một khoảng rộng, sáng chói cực kỳ. Nhưng căn nguồn của ngọn hỏa quang, không ngờ lại phát xuất chính từ trên thân A Hợp Đài.

Trong vòng một khắc, chỉ nghe “Bụp bụp bụp.....” một tràng âm thanh liên tục, thân thể A Hợp Đài, từ trong ra ngoài, phún xuất hàng chục tia quang tuyến rực rỡ, nhìn vào đó, tựa hồ thấy thân thể như trống rỗng đồng thời như sắp bị xé toạc ra thành hàng chục mảnh, thực buồn cười, và cũng thực đáng sợ.

A Hợp Đài chẳng thể mở miệng la lên một tiếng nào, chỉ há hốc mồm, từ từ ngẩng đầu lên, trên mặt thần sắc cực kỳ sợ hãi không thể tưởng tượng được.

Hắc y nhân lạnh lùng đảo nhìn hấn ở phía trước, chậm chậm nói: “Thú thần đại nhân đã đoán định người chẳng thể tin tưởng được, trong khi truyền cho người công phu hắc hỏa, đã cố ý lưu lại “hắc hỏa tinh châu”, chỉ cần hắc hỏa tinh châu này bị hủy, công lực hắc hỏa tất nhiên sẽ phản lại chủ nhân, khiến cho người chết bởi chính pháp lực mà Thú thần đại nhân đã truyền cho.”

A Hợp Đài trong mắt đầy vẻ sợ hãi lẫn hối hận, càng há hốc mồm, nhưng chỉ phát ra những tiếng thở khàn khàn, một khắc sau, “bụp bụp” thanh âm liên tục phát ra, hắc hỏa từ trong thân thể nổ tung ra, nuốt trọn toàn bộ thân thể, thiêu cháy bùng bùng.

Chỉ trong một chút công phu, một kẻ mang dã tâm thống trị đã cháy thành tro bụi.

Chỉ còn lại mỗi cốt ngọc hắc trượng, vẫn yên tĩnh nằm trong đám tro tàn y như trước.

Hắc y nhân là bay tới, đưa tay phất một cái, cốt ngọc hắc trượng bị lẳng không hút ngược trở về trong tay, hấn cười lạnh một tiếng, định rời đi, nhưng đột nhiên quay đầu, nhìn về góc tối nhất của sơn cốc, trầm giọng nói: “Là ai?”

Trong màn đêm, trầm mặc một lúc lâu, rồi chậm chậm bước ra một nhân ảnh, râu trắng áo tro, trên mặt

đầy những nếp nhăn, chính thị là Phần Hương Cốc Thượng Quan Sách.

Lúc này, lão nhìn về hắc y nhân, rồi lại nhìn hai đám lửa đỏ đầy địch ý phía sau người hắc y, cuối cùng, mục quang của lão lại quay trở về cốt ngọc hắc trượng trên tay hắc y nhân.

Sự xuất hiện của lão, dáng người thực là không ngờ, như đã già hơn ba mươi tuổi.

Hắc y nhân cũng chẳng muốn hội kiến Thượng Quan Sách tại nơi này, nhưng nhìn bộ dạng của lão, không ngờ chẳng giống như Thượng Quan Sách đã từng biết. Chỉ thấy hắc y nhân sau sự kinh ngạc ban đầu, trầm mặc một chút, rồi chậm chậm nói: “Chúng ta đã tám mươi năm rồi chưa gặp mặt nhỉ, lão hữu?”

Thượng Quan Sách trên mặt đầy những nếp nhăn hẳn sâu nhìn như bị dao khắc lên: “Các ngươi,” chỉ nói một chữ, rồi từng chữ chậm chậm phát ra: “chung quy không thể kiềm chế nhẫn nại mà đã đi ra ngoài?”

Hắc y trên thân của hắc y nhân trong gió đêm thổi bay lật phất, mà thân ảnh vẫn bất động lơ lửng trong không trung, nhưng thanh âm của hắn, kéo dài nói: “Thú Thần đại nhân, đã chẳng thể nhẫn nại chịu đựng được nữa rồi.”

Thượng Quan Sách từ từ nói: “Ban đầu ta cùng Vân Dịch Lam Vân sư huynh, ngay trước mặt Thú thần đại nhân đã từng nói.....”

Hắc y nhân đột nhiên chặn ngang: “Vị Cốc chủ sư huynh ngươi đã nói như thế, tự chính ngươi tin hay không tin?”

Thượng Quan Sách bất đồ im bặt.

Hắc y nhân chậm chậm cười một tiếng, nói: “Lão hữu, ngươi và ta đều vì chủ của mình, tiền đồ tương lai thật hung hiểm, ngươi nên bảo trọng!”

Nói xong, nắm chặt lấy hắc trượng trong tay, quay người hướng về sau lui lại, trong chớp mắt, biến mất vào đêm tối.

Thượng Quan Sách khóe mắt co giật, thân hình chớp động, tựa như muốn làm gì đó, nhưng đối diện với màn đêm đen, hai đám lửa đỏ bỗng nhiên cháy rực, một tiếng gầm to mãnh liệt vang lên.

Thanh âm hắc y nhân, trong màn đêm phía xa xa truyền lại: “Lão hữu, ngươi đạo hạnh cao thâm, cao hơn cả ta. Nhưng ta hiện đang có ác điều, thêm cốt ngọc hắc trượng trên tay, ngươi không thể ngăn chặn được ta đâu. Ta và ngươi đã nhiều năm giao tình, nghĩ cũng nên lưu lại một phần tình cảm!”

Thân hình Thượng Quan Sách, cứng đờ hạ xuống. Một khắc sau, hai đám lửa đỏ đó từ từ biến mất.

Giữa trời đất, chỉ còn lại một thân người đứng ngay giữa vùng sơn cốc lạnh lẽo, đến cả nửa ngày sau, mới chỉ than dài một tiếng.

Sắc đêm, càng sâu hơn.

Giữa Thất Lý Đồng, trước nay là một vùng đất phồn vinh đẹp đẽ, lúc này đã hoàn toàn chìm trong biển lửa, tiếng kêu khóc vang lên khắp nơi. Đại vu sư mà cả Miêu Tộc tôn kính như thần minh đã bị trọng

thương, sống chết chưa rõ, Lê tộc kỳ dư đều trông mong vào A Hợp Đài lại đột nhiên biến mất, bên trong Thất Lý Đồng giờ đây bỗng nhiên tràn ngập bao nhiêu người ngoại tộc, lại đột nhiên xuất hiện một kẻ như ác quỷ hiện hình.

Dưới tình thế này, Lê, Miêu lương tộc chẳng còn ý chí chiến đấu, Lê tộc từ từ rút lui ra khỏi Thất Lý Đồng, mà Miêu Tộc cũng chẳng có tâm truy đuổi, chia nhau cứu trợ những thân nhân bị thương, đồng thời vô số người với mục quang thù địch, vẫn nhìn về phía những người ngoại tộc bên trong Thất Lý Đồng.

Nhưng sự chú ý của những người này, căn bản không hề chú ý đến toàn bộ Miêu Tộc, trong mắt họ, lúc này chỉ nhìn lên sắc hồng ánh lam đang giao đấu trên lưng chừng không kia.

Hai đại cao thủ tu đạo trẻ tuổi kiệt xuất nhất của Trung Thổ chính tà lưỡng đạo, tại nơi sơn cốc xa lạ này, ẩn ước cả một chút thâm lương, đang đấu nhau đến sống chết.

Thiên Gia của Lục Tuyết Kỳ lam quang càng ngày càng thịnh, khắp trời đầy đất, rít lên ào ào, tay nàng vẩy động liên tục, kinh thiên, động địa, phong thanh mãnh liệt, ma quỷ cũng phải chùn bước, thanh thế tưởng chừng không thể ngăn chặn được.

Ngay dưới làn kiếm quang của nàng, ẩn hiện thân sắc kiên quyết đến tiêu tụy, không hề có một chút biểu tình, mà thẳng tay hạ thủ, không một chút lưu tình.

Phong thanh của kiếm, rít lên xé rách từng không, sắc lam bao trùm trời đất, từ khắp bốn phương tám hướng đều điên cuồng xông đến tiêu diệt.

Quý Lệ điên cuồng cười ngạo, lao vút như chớp vào làn mưa kiếm, Phệ Huyết Châu dường như có linh tính, sắc hồng hưng phấn dâng cao vạn trượng, như ác quỷ khiêu thiên, nhe nanh múa vuốt lao đến nghênh chiến.

Một kiếm ấy như sương như tuyết, phiêu động lao xuống, rít lên như người người kêu khóc, vang lên tận trời cao.

Thiên Gia Phệ Huyết

Phệ Huyết Thiên Gia

Pháp bảo vô tình chuyển gió dời mây đã ở tình thế chẳng thể thay đổi được nữa, vùn vụt lao đến, mục tiêu là ai, là ánh mắt của ai ?

Lục Tuyết Kỳ không ngờ đến, hồng quang Phệ Huyết tầng tầng lớp lớp như bão tố ba đào như ma kêu quỷ khóc, âm vang, yêu lực cực kỳ ác độc khiến tinh huyết toàn thân không thể tự chủ gần như muốn lập tức phun ra ngoài.

Thiên Gia như tuyết, thân kiếm từ thuở khai thiên, âm vang chém xuống, tưởng như sẽ khiến cho đạo hồng quang như núi cũng phải bị chẻ làm đôi. Nhưng một yêu lực cực lớn đánh ngược lại, khiến Lục Tuyết Kỳ bạch y tung bay, bị phản chấn bay ngược lên trời, chỉ thấy thân hình của nàng, giữa cuồng phong lơ lửng bay đi, thân kiếm huy vũ, rít lên nho nhỏ, chỉ sát na phong vân liền tụ lại, tập trung xung

quanh nàng.

Hoa mỹ phiêu động, thân sắc trắng bệch phủ lên gương mặt vốn dĩ xinh đẹp.

Hít sâu một hơi.

Nàng bước liền bảy bước, trên tầng mây cao như tiên nữ đang múa, nàng chẳng cần mở miệng niệm chú, cũng khiến cho trên tầng không gió cuốn mây bay, hóa thành lốc xoáy, run rẩy dữ dội.

“Cửu thiên huyền sát, hóa vi thân lôi. Hoàng hoàng thiên uy, dĩ kiếm dẫn chi.”

Cổ ngữ thần chú, lại một lần nữa thân bí vang vọng trên trời cao, thân ảnh trắng xóa ấy đảo lộn trong ánh mắt ai, như một đóa bách hợp trong cơn cuồng vũ.

Thời gian mười năm, tại vùng đất mưa gió hung hiểm lạ lẫm này, nơi trời đất biến sắc, phong vân tụ hội này, giờ đây mồn một hiện ra.

Một cơn lốc xoáy đen kịt cực lớn mà sâu hun hút, trên trời cao cấp tốc xoay chuyển, chớp động liên hồi, tiếng gió rú rít. Lục Tuyết Kỳ đứng giữa tầng không, bạch y bay bay.

Thanh Vân Môn vô thượng kỳ thuật “Thần kiếm ngự lôi chân quyết” thi triển trong tay nàng, khí thế tựa như vạn thiên, cực kỳ uy lực. Giờ này khắc này, đem so với cuộc chiến của Điện Bất Dịch ở Lưu Ba Sơn ngày trước, khí thế chẳng kém hơn chút nào.

Người thuộc chính đạo xung quanh không thể không kinh ngạc thán phục, nhưng trong tình cảnh này, nhìn vào ánh mắt Quỷ Lệ, chẳng hề thấy một chút lay động nhỏ.

Trên tầng mây sâu thẳm, Thiên Gia kiếm chém xuống, chính ngay lúc toàn bộ lam quang vô tận lao xuống, bên trong thân ảnh Lục Tuyết Kỳ, bỗng ẩn hiện một tia sắc vàng mờ mờ, có chút gì đó trang nghiêm, mà lại thêm một phần quý dị.

Đây chắc chắn chẳng phải Thanh Vân Môn đạo pháp !

Tiếng gió mãnh liệt càng lúc càng nhanh, nơi sâu thẳm trong đầu Quỷ Lệ một ý niệm chợt lóe lên, từ tận trong tâm khảm, sau tiếng cười cuồng dại của hắn, thì còn lại điều gì ?

Mục quang lạnh lạnh, từ trên không chiếu xuống, nhìn phía sau hồng quang, là một thân ảnh tà ác quật cường.

Lục Tuyết Kỳ ánh mắt long lanh như sương, hét lên một tiếng dài, chớp giạt đầy trời âm vang, từ phía xa nối tiếp nhau truyền lại, xé rách trời đất.

Trong tầng mây sâu thẳm, vô số tia chớp nhanh chóng tụ tập, tiếng sấm sét âm âm, giữa tầng trời liên tục nổ vang. Giữa lúc đó, cơn lốc xoáy đen kịt, hợp cùng lượng điện chớp to lớn, từ trên trời cao hạ xuống, rơi tại trên thân Thiên Gia thần kiếm.

Ánh sáng chói lòa rực rỡ vô bì, dường như đang phát ra trên tay nàng.

“Hảo kiếm thuật !”

Quỷ Lệ cười lớn, tiếng cười hung tợn, ngay giữa hồng quang oang oang truyền đến, nghe như tim gan tê tái lạ lùng.

Cao cao bên trên một bạch sắc thân ảnh, phong tư tuyệt thế, chung quy chỉ có thể nhìn thấy chứ chẳng thể với tới.....

...

Phệ Huyết Châu quang mang vô tận ào ào tỏa ra, lúc này, hồng, thanh, hắc, ba màu khác nhau bị tà lực Quỷ Lệ tận lực điều khiển, yêu khí dày đặc, hướng lên tầng trời rít lên như quỷ khóc, khiến người rùng mình sồn gáy.

Lục Tuyệt Kỳ sắc diện càng lạnh lùng, ánh mắt vẫn còn chút do dự, cuối cùng cũng hết.

Điện chớp âm vang, thân phật đầy trời, đồng thời gầm hét.

Từ xa nhìn lại, khiến bao người kêu lên kinh khiếp.

Quỷ Lệ đang tập trung toàn bộ chú ý lên trời nhìn kỳ thuật tuyệt thế, đột nhiên ngay phía sau rít lên một tiếng, hấn trong tâm giật mình, thân hình chớp động như lửa điện, “bụp” một tiếng, một đạo bình phong ngọc xích, tưởng như là thần binh không gì chống đỡ được, nhằm bên vai hữu bất ngờ đánh tới.

Quỷ Lệ hét lớn một tiếng, đột ngột quay đầu lại, chỉ thấy Lý Tuân nắm chặt ngọc xích, trên mặt đầy vẻ phẫn hận.

“A.....”

Hấn ngựa mặt lên trời hét lớn, Phệ Huyết Ma Bồng tỏa ra hồng mang vô tận, lập tức đảo người hạ xuống, Lý Tuân mục quang thu lại, nhưng chẳng có lấy một chút tia sợ hãi, hữu thủ vận lực, “huyt” lên một tiếng rút ngọc xích về, kéo theo là một tia máu bắn ra như suối.

Hồng mang giảm sút, Lý Tuân nhất kích tận lực, Phần Hương Cốc đạo pháp quả nhiên chẳng phải nhỏ nhặt, thêm vào Quỷ Lệ thân đã trọng thương, hồng mang bất ổn, cho nên ở tình huống cự ly gần như vừa rồi, cũng bị Lý Tuân đả thương.

Chỉ là Phệ Huyết Châu quả thật là một loại đại hung chi vật, lại là vật huyết luyện tà bảo của Quỷ Lệ huyết mạch tương liên, ngay lập tức tà lực vô tận từ trên ngọc xích đánh ngược trở lại, Lý Tuân nắm chặt ngọc xích trên hữu thủ, quỷ lực lạ thường hơn cả trong ý nghĩ, giờ đây tận mắt nhìn thấy cực kỳ nao núng.

Lý Tuân sợ hãi cùng cực, tận lực né tránh, nhưng Quỷ Lệ lúc này đã gần như điên cuồng, đột ngột siết chặt bàn tay, ngũ chỉ thành trảo, đánh thẳng đến hữu thủ của hắn.

Lý Tuân cảm giác được sự đau đớn kịch liệt, mồ hôi lạnh toát cả ra ngoài, ngay lúc nguy cấp quan đầu, từ bên ngoài truyền lại một tiếng phật hiệu nho nhỏ, nhẹ như một tiếng thở dài.

Một đạo kim quang nhu hòa vút đến, trang nghiêm từ hòa, chính thị Thiên Âm Tự Đại Phạm Bát Nhã.

Phật môn kỳ thuật, tương khắc với Phệ Huyết Châu, bị chặn đứng trở lại, di lực Phệ Huyết Châu hung ác vô bì như vậy, cũng bị đánh bật lại một xích.

Chỉ trong một tích tắc đó, Pháp Tướng nắm lấy Lý Tuân, tức tốc thối lui trở lại, chỉ thấy trong mắt của ông, ánh mắt tràn đầy sự từ bi vô ngại, nhìn thẳng trở về phía thân ảnh nam tử đang phiêu động trong

gió.

Khối bạch quang điện chớp cực lớn trên cao, lúc này từ trên trời lao xuống, uy lực vô bì, cực kỳ chuẩn xác đánh xuống Quỷ Lệ ở bên dưới!

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Cadic - Ngân Dung

Chương 129

TÂM Ý

Mọi người cùng nín thở..
Bóng dáng đó, tan dần đi trong cột bạch quang khổng lồ..
Bồng bềnh giữa mây ngàn.. bạch y nữ tử, có lẽ do dụng lực quá độ, thân hình đột nhiên chao đảo, không giữ được thăng bằng, chậm chậm ngã xuống.
Nhưng... đột nhiên vang lên một tràng cười!
Tràng cười ấy thê lương nhưng tràn đầy ngạo khí.
Giữa cột sáng trắng, dần dần khắc lên một vết huyết sắc, là một nam tử toàn thân đẫm máu, như cuồng ma phần khích hiện thân, ngửa mặt lên trời hú dài.
Đêm tối bao trùm.
Đầu tóc người ấy rối bù, y phục tả tơi, máu tươi lênh láng, huyết vụ giăng giăng, từng bông.. từng bông.. như sương.. như khói phủ kín một thân huyết ảnh, chỉ có Phệ Huyết Châu rực sáng, chiếu rọi cả bầu trời đêm.
Mọi người bên dưới trơ mắt nhìn lên cao.
Âm phong gào thét, máu tanh ngập tràn, Lục Tuyết Kỳ mặt trắng như tuyết, không chút huyết sắc, Chỉ thấy thấy nhân ảnh kia vụt tới, lập tức khởi phát ý niệm, huy động Thiên Gia thần kiếm.
Lam quang vạn trượng, chớp mắt đã phá tan màn huyết vụ, tiếp cận bóng hắc ảnh phía trước
Một thân huyết tích, máu thịt tơi bời đã triển hiện ngay trước mắt.
Thiên Gia lao tới!
Trong sâu thẳm đôi mắt ấy sáng bừng lên sự ngông cuồng quen thuộc.
Có như ngày xưa, bao nhiêu năm trước, chỉ vì ngoan cố mà bất chấp tất cả?
Hong quang bạo trướng, chỉ thấy hai thân ảnh giữa không trung chợt hòa làm một!
Thanh âm vang vọng, như quỷ thần gào khóc, đất trời chao đảo.
Đám người chính đạo kêu lên thảng thốt, nhao nhao bay vọt lên. Chỉ có điều trước khi họ kịp phản ứng, đã có một đạo bạch ảnh nguy dị, lao đi như điện chớp
Xuất hiện giữa màn hồng quang là bàn tay nhuộm máu tựa như ác ma cười ngạo, hướng về Lục Tuyết

Kỳ lao tới.

Lúc này, Thiên Gia không còn uy lực, rơi thẳng xuống đất.

Thiếu nữ cô đơn trong mưa gió, đôi mắt cùng người yêu dấu, lặng lẽ ngược nhìn, lặng lẽ chờ đợi...

Bàn tay đẫm máu tanh áp lên tà áo nàng, yêu lực cuộn chảy, ma khí găm rít nơi bàn tay.

Đôi mắt trở nên đỏ ngầu điên dại, đã sát ngay trước mặt nàng

Trái tim ai, nhẹ nhàng rung động...

Hồng quang tiêu tán, một thân ảnh, lặng lẽ rơi xuống.

Lục Tuyết Kỳ đứng giữa không trung, nhắm chặt đôi mắt, trên vạt áo còn lưu lại vết máu tươi, ngạc nhiên tột độ.

Mưa đã tạnh, gió đã ngừng, còn giọt mưa nào... òa vỡ ướt mi ai?

Giữa lúc đám người chính đạo còn đang hỗn loạn, đột nhiên một bóng trắng lao đến Quỷ Lệ, lúc này đã hôn mê, ôm hấn lao đi, thì ra là Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch xem qua thương thế của Quỷ Lệ, đôi mày nhăn tít, lắc đầu than thở: "Thật không thể chịu nổi nam nhân như ngươi, quá trọng tình cảm mà khiến mình thâm cảm đến như vậy..."

Quỷ Lệ không đáp, khi đã hôn mê thì làm sao hấn có thể nói chuyện được, những người phe chính đạo sau một hồi ngạc nhiên lập tức hô hoán, Tiểu Bạch ngoảnh đầu, mục quang trập trùng yêu mị, khiến chúng nhân nhất thời dừng bước!!!

Lục Tuyết Kỳ chậm chậm hạ xuống, vẫn còn đó một vạt áo nhuốm máu, mọi người có thể hình dung được rằng thủ chưởng của ác ma đã sắp hạ sát được Lục Tuyết Kỳ, nhưng vì sao lại không xuống tay!

Chỉ có điều, nàng thì đã thoát được tai kiếp, còn tên yêu nhân ma giáo lại thụ thương nặng nề.

Quả nhiên những người trẻ tuổi kiệt xuất của Thanh Vân Môn bất đồng ý kiến.

Mục quang Tiểu Bạch quét qua một lượt, cuối cùng dừng lại nơi Lục Tuyết Kỳ, từ từ nhìn ngắm một lúc, gật gật đầu, cười nói: "Quả nhiên là tuyệt thế mỹ nhân, chẳng trách khiến công tử si cuồng!" Nói đoạn, nàng nhìn lại Quỷ Lệ, rồi không hiểu vô tình hữu ý thế nào bỗng quay đầu liếc sang bên cạnh, Lý Tuân đứng đó, sắc diện thập phần thống khổ.

Khuôn mặt Lý Tuân, vệt loé lên nộ khí, trong trận chiến hữu thủ của hấn đã bị Quỷ Lệ dùng Phệ Huyết Châu đánh trọng thương, nửa bàn tay bị cháy khô, trông rất đáng sợ, cũng chẳng biết sẽ ảnh hưởng thế nào đến thân tu hành sau này, lại thấy tự nhiên xuất hiện yêu nữ đưa lời ngợi khen Lục Tuyết Kỳ đồng thời có ý châm chọc, bưng bưng nổi giận thét: "Yêu nhân, Quỷ Lệ gây đội ác tà đình, ngươi đi cùng với hấn thì đích thị là yêu nghiệt, ngươi có biết rằng..."

"Ha ha! "

Tiểu Bạch chợt cười lớn, vẻ mặt khinh thị, đưa mắt nhìn đám người chính đạo, lạnh lùng nói: "Ngươi không biết ư, ta là người xưa nay vẫn rất thức thời! "

Lý Tuân nhất thời bối rối, chưa biết trả lời thế nào, đột nhiên hữu thủ đau đớn kịch liệt, tâm can như bị

thieu đốt.

Cùng lúc ấy, đột nhiên có một tiếng kêu lớn, từ phía sau truyền tới.

"Cửu Vĩ Yêu Hồ! Nó chính là Cửu Vĩ Yêu Hồ! "

Đám người bàng hoàng, Lục Tuyết Kỳ cùng Pháp Tướng không biết bí mật ở Huyền Hoả Đàn trong Phần Hương Cốc, đứng yên bất động, nhưng đám đệ tử Phần Hương Cốc lập tức nhón nháo, đồng loạt quay lại nhìn người đã lên tiếng, chính là bậc thượng bối tối cao Lữ Thuận.

Tiểu Bạch hướng về Lữ Thuận quan sát, nghĩ ngợi một hồi, rồi nói: "Ra là lão đầu người, Chẳng phải là kẻ năm đó lén lút ẩn thân sau hai lão tặc Vân Dịch Lam và Thượng Quan Sách, không dám xuất đầu lộ diện đấy ư?"

Gương mặt Lữ Thuận trở nên đỏ ửng, ngón tay chỉ vào Tiểu Bạch, run run, len lén nhìn mọi người xung quanh, quát lớn: "Yêu ma trước mặt, không để nó thoát, lập tức bắt lấy!"

Tiểu Bạch cất tiếng cười nhẹ, ôm Quỷ Lệ định bỏ đi, ngay lập tức Lữ Thuận bay tới chặn lại, thành linh Tiểu Bạch thét lên giận dữ, chẳng coi lão vào đâu, bạch ảnh phù động, một đạo u quang từ trong tay áo Tiểu Bạch bay thẳng vào kiếm mang của Lữ Thuận.

Lữ Thuận đang lơ lửng trên không, kêu lên đau đớn, thân hình bắn về phía sau, trông như thể đã trúng ám khí vô hình vậy.

Chúng nhân thất sắc, - mặc dù uy danh Lữ Thuận không bằng so với đồng bối là Phần Hương Cốc Cốc chủ Vân Dịch Lam cũng như Thượng Quan Sách, nhưng tốt xấu gì thì cũng là nhân vật thuộc hàng trưởng lão ở Phần Hương Cốc, vậy mà bị tuyệt thế yêu vật là Cửu Vĩ Yêu Hồ hạ gục nơi đây - tất thấy đương nhiên nhất thời chấn động, chiến tâm sứt giảm, nhiệt huyết suy hao, thoáng chốc chững lại, yêu nghiệt đạo hạnh cao thâm, thật không thể tưởng tượng nổi.

Chúng nhân rối rít, thất thanh hô lớn, đồng loạt công lên, Tiểu Bạch khẽ nheo mày, thần tinh khinh thị, thân thủ phiêu diêu, liên tiếp vượt qua mấy người, đang định phi thân bay lên, bất chợt, sau lưng cất lên một âm phạt hiệu, một phiến kim sắc quang mang trầm hùng lao tới

Tiểu Bạch nhíu mày, lần đầu tiên, diện lộ đọng lại chút biểu tình, lập tức quay mình, tụ bào vũ động, khởi xuất một đạo lục quang đón lấy kim sắc quang mang!

"Đại phạm bát nhã", nàng nhìn Pháp Tướng, gật đầu đáp: "Không ngờ Thiên Âm Tự lại sản sinh ra một nhân tài như vậy, quả nhiên xứng với Thanh Vân Môn tề danh chính đạo đại phái"

Pháp Tướng chấp tay đáp: "Đa tạ thí thủ tán dương", ngôn từ mặc dù đầy khách khí, nhưng từ cái chấp tay đó, khoảnh khắc, kim sắc quang mang đại thịnh, sắc vàng rực rỡ, từ trong tay áo khởi phát một đạo kim quang tựa như một hạt châu nhỏ, bất chợt xuất lai, hướng thẳng Tiểu Bạch công tới

Tiểu Bạch khẽ háng giọng, thu hồi lục quang, chỉnh lại thân mình, thân mang Quỷ Lệ, trực chỉ thiên thanh khởi phát, Thời khắc tối hậu đó, hốt nhiên, một tiếng nổ long trời, khoảng đất dưới chân bị Luân Hồi Châu công phá, khoét xuống một hố tròn sâu hoắm rộng cỡ hai trượng!

Không muốn đêm dài lăm mọng, Tiểu Bạch nhân cơ hội này lập tức chuyển thân thoái rút, nhưng thân thủ vừa kịp vũ động thì ngay trước mắt, chỉ thấy một sắc lam quang chói lọi, "tê tê.. ê.. ê" thanh âm sắc nhọn chọt xé toạc vòm không, tung trời lật đất, chính là Lục Tuyết Kỳ cùng Thiên Gia Thần Kiếm đang phá không lao tới. Tiểu Bạch sắc diện hốt nhiên bao phủ một lớp băng phong lạnh giá, bất chợt xuất thủ, đón thẳng lấy vạn thiên kiếm mang, chỉ nghe "Ầm" một thanh âm khô khốc vang vọng.. Lục Tuyết Kỳ, kiếm mang tiêu tán, thập phần kinh ngạc, Thiên Gia vô lực cũng đã quay lại với chủ nhân..

Tiểu Bạch không chút chần chừ, ôm chặt Quý Lệ thân thủ phiêu hốt như quỷ mị, nương thế lao đi, nhân ảnh như sương khói lặng lẽ tiêu thất trong thinh không, Chúng nhân chưa kịp định thần, khoảnh khắc, lại thấy một bạch ảnh như điện quang, từ phía bờ bên kia sông lao tới, liền luôn miệng hô hoán không ngừng.

Chỉ thấy Tiểu Bạch đang chập chờn ẩn hiện giữa căn nhà gỗ, giấy lát, trước khi đám truy binh kịp tới nơi, đã phi thân qua cửa sổ, lúc này trên vai Tiểu Bạch không chỉ có Quý Lệ mà khi quay lại còn có một vật nhỏ, đích thị Tiểu Hôi đang nòng nài giấc ngủ!

Bất chấp chúng nhân truy đuổi phía sau, Tiểu Bạch đã thoát đi tự lúc nào, bỏ lại đám người chánh đạo đang điên cuồng thóa mạ chửi rủa, một số kẻ hoang mang khiếp sợ cho rằng Cửu Vĩ Yêu Hồ tu hành cao thâm khó lường, những kẻ có mặt chẳng thể coi thường!

Thời khắc này, cuộc chiến ở Thất Lý Đồng đã kết thúc, xung quanh, khoảng không tịch mịch đã lặng lẽ quay về, phủ lên vạn vật, chỉ còn một biển lửa mênh mông và vô số tiếng than khóc nức nở của tộc người Miêu nhân còn sống sót...

Ở một nơi khác, Tộc trưởng Đồ Ma Cốt thương tích khắp mình, đang cất tiếng hô hoán, thống lĩnh một đội nhân mã hướng thẳng lên thượng sơn, hiển nhiên là để xem tình trạng thương thế của Đại vu sư. Lưng chừng núi, đã có vài người xuất hiện bên cạnh Đại vu sư, cất lên thanh âm bi thiết, văng vẳng từ xa vọng lại.

Chúng nhân chính đạo trở lại chôn cũ chỉ thấy khói lửa ngút trời, ngọn hỏa diệm hừng hực đang ngấu nghiêng nuốt lấy những thân gỗ ngổn ngang, phát xuất âm thanh lách tách liên hồi từ đống tàn tro, từng cây cột lớn theo nhau quy ngã trước ngọn lửa điên cuồng, thực cảnh quả là bi thương.

Pháp Tướng lắc đầu thở dài, thần sắc đượm nét từ bi, tức thì chuyển thân lao vào biển lửa, ra sức giúp tộc người Miêu. Tiền hô hậu ủng, đệ tử Phần Hương Cốc cũng xông tới ra tay tương trợ

Lý Tuân lúc ấy chợt cảm thấy cơn đau âm ỉ đang nhói lên nơi tay phải, thống sở nhưức nhói, bất giác thối lui, vận công đề kháng, nhận thấy thương thế không quá trầm trọng, tâm trạng y cũng trở nên thoải mái, ngơ ngoai phần nào

Thâm tâm đang phân vân do dự có nên xông lên cứu hỏa, thì đằng sau Lý Tuân, bỗng một thanh âm vọng tới: "Lý sư huynh! "

Thoáng rung động, y chuyển mình nhìn lại, chỉ thấy Lục Tuyết Kỳ, tay nắm chặt Thiên Gia, một thân

bạch ảnh hòa trong hỏa sắc, chậm chờn phiêu động. Nơi vạt áo nàng, vẫn còn tàn lưu huyết tích của thủ ấn, dấu vết bi thương trước mắt đó, nàng tựa hồ không có ý che giấu!

Trong khoảnh khắc, nét băng phong, lãnh mạc lại trở về ngự trị trên khuôn mặt tuyết mỹ, nàng đứng đó, mục quang lạnh lẽo, lãnh đạm hướng về Lý Tuân

Y chưa hiểu chuyện gì, nhưng trước ánh mắt nhạt nhòa đó, nhất thời trở nên bối rối: "Có chuyện gì thế, Lục sư muội! "

Lục Tuyết Kỳ trầm mặc nhìn gã, khắc sau, chậm rãi lên tiếng: "Quý Lệ bị thương nơi vai phải, huynh đã dùng Ngọc Xích sở thương?"

Lý Tuân cổ họng bất giác trở nên khô khốc, thoáng sau, thản nhiên đáp lại: "Đúng"

Lục Tuyết Kỳ, bàn tay nắm Thiên Gia chợt siết lại, trên làn da trắng mịn, phảng phất nét tái xanh, chỉ có sắc diện lạnh lẽo thờ nào, giờ cũng chẳng hề thay đổi, không động chút biểu tình.

Nàng lặng lẽ gật đầu, chuyển thân cất bước

Lý Tuân trong lòng bất chợt nổi lên một luồng nộ khí khó hiểu, lớn tiếng hỏi: "Lục sư muội, rốt cuộc là muội có ý gì! "

Thân hình Tuyết Kỳ chợt sững lại, xung quanh, ngọn liệt hỏa đang không ngừng thiêu đốt, bóng nhân ảnh phảng phất như chìm đắm trong sắc lửa hung tàn!

"Hảo xích pháp, quả thực lợi hại"

Thanh âm phiêu hốt, lạnh lẽo tựa băng sương, nàng chẳng màng quay đầu nhìn lại, từng câu, từng chữ từ từ vang tới, rõ ràng mạch lạc vô cùng!

Lý Tuân lặng thinh

Lục Tuyết Kỳ lãnh đạm tiến bước, đột nhiên phía trên, căn đại ốc bị ngọn hỏa diễm ngày đêm thiêu đốt, phát ra một tiếng nổ lớn, thanh cột lớn bọc trong lưới lửa, không còn trụ nổi, sụp đổ, ào thẳng xuống Lục Tuyết Kỳ

Lý Tuân thất kinh, nhưng chẳng chờ cho y kịp cất lời, Tuyết Kỳ liền hú lên một tiếng dài lãnh ló, thanh âm vang vọng, bi thống đầy vơi. Chỉ thấy tả thủ nàng khẽ rung, Thiên Gia thần kiếm lập tức xuất vó, lam quang bạo trướng, kiếm âm lạnh lạnh, rền rĩ, đón thẳng lấy thanh hỏa mộc đang phá không lao xuống. Phiến khắc, hỏa tinh bạo khởi, ngàn vạn đóa tinh quang nở tung từ đám tàn tro vụn nát, trập trùng rợn ngợp, che mờ bóng bạch ảnh, phủ lấp cả trăng sao, rồi từ từ hóa thành mưa sa lác đác trước khi kịp tan vào chốn hư không vô tận.. Thực là kỳ quan hùng tráng..

Lý Tuân, mục quang mờ lung trong cơn hỏa vũ rục rĩ giữa trời đêm, nhất thời trở nên thần thờ si dại..

***

Đêm tối muôn trùng

Tiểu Bạch cấp tốc hoá thân thành đạo bạch quang, từ đỉnh núi, nàng như một con thoi thoát ly Thất Lý

Đồng, độ hơn một canh giờ, nàng liền tìm một lung chùng núi hoang vu hẻo lánh hạ thân tọa lạc. Nàng nhẹ nhàng diu Quỷ Lệ xuống, đặt hẳn lên một nơi cao ráo, chỉ thấy một thân nam tử nhuốm đầy huyết tích, máu tươi lênh láng, không ngừng tuôn chảy, bị hồng quang quý dị của Phệ Huyết Châu lạng lẽ hút lấy. Khoảnh khắc này, Phệ Huyết Châu tựa như một phần bám trên cơ thể Quỷ Lệ, liên tục hấp thụ tinh khí của chủ nhân

Tiểu Bạch thở dài lo lắng, đưa tay định gỡ Phệ Hồn Bông khỏi tay Quỷ Lệ, nhưng cho dù hẳn đang hôn mê, thì trong tay vẫn nắm chặt lấy cây ma bông, dường như ở bất cứ đâu, trong hoàn cảnh nào thì nó chính là nơi nương tựa duy nhất của hẳn!

Tiểu Bạch cố gắng làm lại một lần nữa, nhưng không thể nào gỡ phệ hồn ra khỏi tay gã, lạng lẽ lắc đầu, buông tay bỏ cuộc.

Chỉ thấy nàng nghiêng đầu nhìn xuống hữu thủ, nơi ngón giữa và ngón đeo nhẫn, nguyên lai trắng nõn như bạch ngọc, giờ khắc này đã từ từ đổi sang sắc hồng, điểm điểm ẩn hiện, bất giác trở nên run rẩy.

Tiểu Bạch khẽ mỉm cười, lạng lẽ thốt: "Nhất kiếm Thiên Gia, đương nhiên danh bất hư truyền, quả là thần binh.. "

"Phịch" một thanh âm đột nhiên vang lên, Tiểu Bạch thoáng giật mình, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy con khi say mềm Tiểu Hôi từ trên vai rơi xuống, say sưa nằm cạnh thân thể đằm đìa thương tích của chủ nhân, mở miệng ngáp dài mấy tiếng, đưa tay gỡ đầu rồi điềm nhiên ngủ tiếp

Tiểu Bạch không nén nổi tiểu khí, lớn tiếng quát: "Con khi chết tiệt! "

"Khò... khò.... "

"Gã chủ nhân si ngốc của ngươi chết đến nơi rồi kìa"

"Khò... khò.... "

"... " Tiểu Bạch chả buồn cất tiếng, khinh khỉnh bĩu môi, vung chân đá văng con khi, rồi quay lại ngồi bên Quỷ Lệ, xem xét lại thương thế, lắc đầu chán ngán!

Sắc đêm trong như nước, hàn ý lạnh thấu xương!

Là băng sương, là phảng phát những tháng năm mà nàng từng nếm trải?

Quỷ Lệ chập chờn thức tỉnh, trong đầu miên man bao nhiêu ý nghĩ tràn về!

Hắn từ từ mở mắt, cái nhìn đầu tiên, mênh mông một vòm không sâu thẳm, lấp lánh tinh quang!

Trời đêm chón Nam Cương, thời khắc này, không một ngọn lửa, không một thanh âm, cuối cùng nét bình yên, an hòa vốn có cũng trở về. Tầng không bao la, điểm xuyết vô vàn vì sao, lung linh tỏa sáng..

Muôn vạn tinh tú, dù lớn dù nhỏ, lúc này cũng phảng phát như mắt người, lại thêm mấy phần nghịch ngợm, đang ngạo nghễ nhìn xuống thế gian.

Cơn đau kịch liệt bạo phát từ vai phải, lan khắp toàn thân, giây khắc đau đớn cực điểm, dẫu có kiên cường, Quỷ Lệ cũng không kiềm được ghen lên một hơi thở lạnh lẽo.

"Ngươi đã tỉnh rồi! " một thanh âm âm áp, tâm ý đong đầy nhẹ nhàng truyền lại.

Quý Lệ nghiêng đầu, nhìn sang gương mặt Tiểu Bạch

Hắn miễn cưỡng chống tay ngồi dậy, nhưng thương thế thụ hưởng, bỗng nhiên phát tác, cho dù nghiêng rãng chịu đựng, nhưng sắc diện cũng thật thống khổ, khó coi!

Tiểu Bạch liếc nhìn hắn, đáp: "Người bị trọng thương, cứ tạm nghỉ ngơi đã! "

Quý Lệ cúi đầu, chỉ thấy vết thương bên vai phải đã được băng bó cẩn thận, các vết tích nhỏ khác cũng được chăm chút tinh tươm, nơi này chẳng còn ai, trong lúc hôn mê vừa rồi, chỉ có thể là Tiểu Bạch đã chăm sóc hắn!

Quý Lệ thấp giọng: "Người đã cứu ta? Xin đa tạ! "

Tiểu Bạch nhún vai, đáp: "Ta có làm gì đâu, chỉ là người cao số, ngay cả ta cũng không thể tưởng rằng người còn có thể sống sót trong hoàn cảnh đó. "

Quý Lệ khẽ ho khan một tiếng, thâm tâm man mác hồi tưởng những ký ức của trận quyết chiến tại Thất Lý Đồng, bất giác tâm can chùng xuống, một thoáng lặng yên ngây dại, trong tâm tưởng, ngàn vạn lời nói chẳng thể cất lên!

Tiểu Bạch bình đạm, khoan thai cất tiếng: "Người nói xem, tại Thất Lý Đồng, bách tính miêu nhân quả thật đáng thương, gia viên bị hỏa thiêu cháy rụi, tộc nhân thì tử thương vô số, ngay cả Đại vu sư mà họ tôn thờ, ta thấy cũng đã lành ít dữ nhiều.. "

Thân hình Quý Lệ khẽ run lên!

"Ông ấy sao rồi?" Thanh âm hắn bỗng trở nên khản đặc

Tiểu Bạch vẫn bộ dạng lơ đãng, bàng quan, đột nhiên nói: "Ta nhớ rằng lão ở trên không trung cùng lão quái nhân đấu phép, lúc tối hậu sức tàn lực kiệt, thân thụ trọng thương, vị thánh sư đó phần nhiều có lẽ đã... "

"Ông ấy thế nào, có còn sống hay không?" Quý Lệ bỗng nhòm dậy, ngắt lời Tiểu Bạch, hiển nhiên đối với vị thánh sư đó có một mối quan tâm đặc biệt! Chỉ thấy hắn gắng gượng đứng lên, trước mắt mặt đất bỗng tối sầm, bước chân mềm nhũn, thân mình lão đảo rệu rã, chỉ chực té ngã!

Tiểu Bạch bất giác đưa tay định đỡ lấy hắn, nhưng Quý Lệ lập tức nghiêng rãng, gằn giọng miễn cưỡng trụ lại thân hình, trên trán đã lấm tấm mồ hôi lạnh.

Tiểu Bạch liền thu tay, lặng lẽ nhìn gã, nói: "Tại sao người lại phải khổ sở vậy! "

Quý Lệ gằn lên từng tiếng: "Đại vu sư, ông ấy thế nào rồi, có ổn không?"

Tiểu Bạch đáp: "Sau đó ta mang người bài tẩu, từ xa chỉ thấy đám người Miêu nhân đang sùm xít quanh lão, cụ thể sống chết thế nào, sự thể ra làm sao, ta cũng không hay biết"

Quý Lệ, bao nhiêu cay đắng, thống khổ thoáng in qua khóe mắt. Hắn lập tức nghiêng rãng, quay người bỏ đi, nhưng vừa cất bước bỗng kêu lên một tiếng thê thảm, dải băng quanh vết thương trên vai phải thoáng chốc nhuộm đỏ, sắc diện cũng đồng thời biến đổi, nhả nhó, khổ sở vô cùng!

Tiểu Bạch từ đằng sau, lãnh đạm nói: "Người nên nghỉ ngơi một chút đi! Thần Kiếm Ngự Lôi Chân

Quyết của Thanh Vân Môn, sao có thể dễ dàng tiêu tán như vậy được "

Quý Lệ chỉ thấy kinh mạch nội thể tức thời hỗn tạp, khí tức loạn tán. Bản thân hấn tu hành Thanh Vân Môn đạo pháp, Thiên Âm Tự - Đại Phạm Bát Nhã, hiểu thêm cả Thiên Thư mật pháp, dùng hòa tất thủy, Ly khai Thanh Vân Môn từ 10 năm trước, trong từng ấy năm học nghệ tại ma giáo, giết người hạ sát vô số, tới ngày hôm nay mới lâm thương thế trầm trọng như vậy!

Còn Lục Tuyết Kỳ chuyên tâm tập luyện đạo pháp, quả là ngày tiến ngàn dặm!

Lòng hấn chợt se lại, con tim khê rung lên từng hồi chua chát, gắng gượng trụ mình trong cơn đau nhức nhối, lặng lẽ lê từng bước chân rệu rã!

"Người bất chấp sinh tử gặp Đại vu sư, có phải vì Bích Dao?" thanh âm Tiểu Bạch, văng vẳng từ phía sau truyền lại

Quý Lệ trầm mặc lặng thinh, lặng lẽ cất bước

Tiểu Bạch từ phía sau, dõi theo thân ảnh quật cường, lắc đầu, bất giác nở một nụ cười chua xót, lớn tiếng: "Người điên rồi, điên thật rồi..."

Nói xong, nàng từ từ dời gót, nhưng chợt nhớ ra điều gì, thốt: "Rất cục giữa bạch y nữ tử mà người giao đấu, với Bích Dao, ai là người mà người thương yêu! "

Thân hình Quý Lệ thoáng rung động, đột nhiên ngoảnh đầu, chăm chú nhìn Tiểu Bạch, nàng sắc diện chẳng hề thay đổi, thậm chí dưới mục quang hung lệ của hấn, nàng còn nở lên một nụ hàm tiếu!

Quý Lệ thở gằn, từ từ quay đi, không màng nhìn lại, giây khắc, hấn trầm giọng, thanh âm phiêu hốt tựa như nói với chính mình: "Thế gian này, chỉ có Bích Dao là người duy nhất thực lòng với ta! "

Tiểu Bạch lặng thinh!

"Vi nàng, ta tựa như đã chết, vậy còn gì để ta đấn đo, để ta so sánh?" Quý Lệ buông từ tiếng, rồi tiếp tục đấng trình, tiến về phía trước!

Nơi chân trời, tinh quang lấp lánh, ánh sáng diu diu tỏa chiếu khắp thế gian...

Tiểu Bạch thở dài ngơ ngẩn, đưa chân cất bước, bỗng chợt quay lại, hô lớn: "Con khỉ chết tiệt, chúng ta đi thôi"

"Khò.. Khò... "

Tiểu Bạch: "... "

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Tieu daotu

Chương 130

TRUY TUNG

Trời sáng dần.

Ngọn đuốc cuối cùng trong Thất Lý Đồng đã tắt, chỉ còn sót lại chiếc cán gỗ muội đen bám đầy. Pháp Tướng và những người cùng đi tuy đạo hạnh đều cao thâm nhưng vì đã lao lực suốt đêm, trông ai cũng lộ vẻ mệt mỏi, vài đệ tử lớp dưới mặt mũi còn vương đầy bụi đuốc.

Xung đột rồi cuộc cũng đã lắng xuống, nhân sĩ chính đạo không nói ra nhưng ai cũng thở phào nhẹ nhõm, lúc này họ mới có thời gian nhìn ra xung quanh.

Những người Miêu đang nhìn đoàn người đến từ Trung Châu với cặp mắt đầy nghi kỵ. Hiển nhiên, họ chẳng có cảm tình gì với mấy người ngoại tộc này mặc dù đã được họ giúp đỡ rất nhiều.

Pháp Tướng cười gượng một tiếng, trong lòng cảm thấy muôn phần oan ức nhưng không có cách gì để giải thích, đang định quay người phân bua với các đệ tử chính đạo thì đám người Phần Hương Cốc phía sau lại bắt đầu nhốn nháo lên. Pháp Tướng chợt dạ nhìn ra thấy Thượng Quan Sách từ trên không bay xuống rồi thông thả bước đến.

Tối hôm trước, người bỏ đi đầu tiên khiến tất cả mọi người phải ngỡ ngác chính là vị tiền bối của Phần Hương Cốc này.

“Hừ”- một tiếng cười lạnh lùng vang lên, chính là từ miệng Lữ Thuận của Phần Hương Cốc - “Su huynh, huynh đến sớm thật!”

Mặt Thượng Quan Sách không biểu lộ gì nhưng đôi chân mày trĩu xuống, thoáng hiện nét ưu tư. Ông ta không tới chỗ Lữ Thuận mà tiến lên vài bước nhìn xung quanh, lắc đầu than một tiếng rồi nói với Lý Tuân: “Việc ở đây cũng tạm ổn rồi, người cùng các sư đệ quay về Cốc trước đi!”

Kỳ thực, Lý Tuân cũng đầy tức giận và hoài nghi, chỉ muốn hỏi xem tối hôm qua vị sư thúc này rốt cuộc là đã đi đâu. Lúc đó, nếu Thượng Quan Sách có mặt, việc đối phó với Quỷ Lệ hẳn sẽ không khó khăn đến thế, và cũng chẳng xảy ra bao nhiêu phiền phức với những cư dân Miêu Tộc kia. Lòng nghĩ vậy, nhưng y lại không dám đắc tội với vị tiền bối có vị trí thứ hai trong cốc, chỉ đứng sau Vân Dịch Lam, cho nên chỉ dám “vâng” một tiếng đáp lại.

Lữ Thuận đứng bên, hỏi với vẻ phân nộ: “Huynh có ý gì vậy? Hôm qua đã một mình bỏ đi không thấy

tầm hơi, hôm nay vừa về đã ra lệnh mọi người phải thế này phải thế kia!”

Thượng Quan Sách đáp: “Tối qua ta gặp phải chuyện ngoài ý muốn, về động ta sẽ nói tỉ mỉ với đệ.”

Lữ Thuận ý như còn muốn nói thêm, Thượng Quan Sách thấy vậy tỏ ra rất khó chịu, khoát tay về tức giận: “Lão Tứ, để sau hãy nói!”

Thấy Thượng Quan Sách tỏ ra nghiêm trọng, Lữ Thuận cũng không dám phản đối nữa. Lý Tuân ngần ngại một lát rồi hỏi Thượng Quan Sách: “Su thúc, còn Cửu Vĩ Thiên Hồ, sau khi chúng ta quay về...”

Thượng Quan Sách lắc đầu: “Việc của Cửu Vĩ Thiên Hồ không cần vội, chúng ta về rồi hãy bàn tiếp.”

Lý Tuân bất đắc dĩ vâng dạ rồi dẫn chúng đệ tử Phần Hương Cốc dời đi. Bất giác ngoái đầu lại, hẳn thấy Lục Tuyết Kỳ đang đứng phía xa cùng với Pháp Tướng. Mỹ nhân trong trang phục trắng trước sau vẫn lạnh như băng tuyết, đến liếc qua phía y cũng không được lấy một lần. Lý Tuân thầm thở dài, trong lòng dâng lên một nỗi hờn khó tả, nhưng vẫn phải chậm chậm bước đi.

Thượng Quan Sách than một tiếng rồi quay lại chấp tay nói với Pháp Tướng và Lục Tuyết Kỳ: “Hai vị đã ra sức trợ giúp bỉ cốc, tại hạ quả thực vô cùng cảm kích.”

Cả Pháp Tướng lẫn Lục Tuyết Kỳ đều vội vàng đáp lễ. Pháp Tướng cười nói: “Thượng Quan su thúc khách sáo quá, Thanh Vân, Thiên Âm và Phần Hương Cốc vốn là chính đạo một nhà, trợ giúp tương trợ, đó là việc đương nhiên phải làm. Hình như thần sắc su thúc không được tốt, không biết tối qua đã xảy ra chuyện gì?”, nói rồi ngược mắt nhìn Thượng Quan Sách, miệng hơi mỉm cười, điệu bộ không hẳn là từ bi, nhưng đúng là phong thái của một cao tăng Phật môn.

Thượng Quan Sách “hừ” thầm trong lòng nhưng trên mặt lại nở nụ cười rất cảm kích, đáp: “Cũng chẳng có gì to tát, chỉ là lão phu gặp mấy tên tiểu mao tặc làm phí mất một chút thời gian thôi. Mọi việc lúc này đã căn bản đâu vào đấy nên quả thật không dám làm phiền thêm hai vị, giờ lão phu kính mời hai vị thượng sơn. Sau này có cơ hội lão phu nhất định cùng Cốc chủ Vân sư huynh lên núi bái Phật.”

Pháp Tướng và Lục Tuyết Kỳ nhìn nhau. Bọn họ đều là các nhân vật tinh thông, làm sao lại không nhận ra sự nguy hiểm trong những lời của Thượng Quan Sách. Trên đời này, những tên sơn tặc, mao tặc dám gây sự với ông ta e rằng trăm năm nữa cũng chưa sinh ra. Biết vậy nhưng hai người cũng không thể phản bác vị tiền bối đức vào vọng trọng này, nên chỉ có thể đáp lễ về rất thông cảm.

Thượng Quan Sách còn nói thêm vài câu khách sáo rồi mới quay người bước đi.

Nhìn theo nhân ảnh đang khuất dần của Thượng Quan Sách, Lục Tuyết Kỳ nói với Pháp Tướng: “Tâm sự ông ta rất nặng nề”. Pháp Tướng mỉm cười đáp: “Đúng vậy, không biết tối qua Thượng Quan su thúc rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì...”, nói đến đây Pháp Tướng dừng lại, có ý chờ Lục Tuyết Kỳ hưởng ứng, nhưng nàng lại trở về vẻ lạnh lùng cố hữu, không lý gì đến thái độ của Pháp Tướng.

Trong chốc lát, Lục Tuyết Kỳ dường như đã chìm vào cảnh giới khác. Đôi mắt nhìn như hút về phía xa, biểu tình trên khuôn mặt vừa trầm lắng vừa phức tạp. Tâm sự trong lòng nàng lúc này có vẻ còn nặng

nề hơn cả Thượng Quan Sách.

Mỹ nhân áo trắng rớt cuộc đang suy tư điều gì?

Pháp Tương lúng túng thấp giọng: “A di đà phật” rồi cũng im lặng.

* * *

Trên núi.

Tiểu Bạch đang dìu Quỷ Lệ hướng về phía Thất Lý Đồng. Tháp thoáng bóng hai cao thủ Trung Nguyên cuối cùng bay lên cao rồi dần khuất hẳn.

“Họ đi cả rồi”, Tiểu Bạch cười nói.

Quỷ Lệ thâm liễm ánh mắt, thờ dài nói với Tiểu Bạch: “Chúng ta xuống thôi”.

Tiểu Bạch gật đầu, nhìn Quỷ Lệ nhẹ giọng: “Hay chúng ta hãy nghỉ một lát, vết thương của người lại đang chảy máu kia!”. Quỷ Lệ lắc đầu: “Không sao, việc quan trọng bây giờ là phải tìm bằng được Đại Vu Sư”, nói rồi tự mình gượng đứng lên.

“Chít chít chít chít” một chuỗi âm thanh chói tai nhưng rất quen thuộc vang đến. Tiểu Hôi từ bên cạnh vụt ra rồi nhảy phắt lên vai Quỷ Lệ. Con khỉ này dường như chỉ vừa mới tỉnh lại sau trận say túy lúy đêm qua, tuy còn hơi lắc lư nhưng thần sắc đã tươi tắn, miệng lại chúm chím cười.

Tiểu Bạch đứng lên bước lại gần Tiểu Hôi nói: “Cười cái gì? Đồ ngọc nhà ngươi có biết đêm qua chủ nhân gặp nạn không?”

“Khè!!!”

Tiểu Hôi hét nhỏ vẻ tức giận rồi tỏ ra rất hung dữ, nhe hàm răng sắc nhọn ra hau háu nhìn xung quanh, hai nắm đấm khua khoáng lắc lắc như khiêu chiến với Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch “hư” một tiếng, quay đi: “Không thèm nói với ngươi nữa!”

Tiểu Hôi lườm Tiểu Bạch một cái, “chít chít” hai tiếng rồi ngồi khom lại tỏ ra không thèm lý gì tới Tiểu Bạch, chân bấu chặt lấy vai chủ nhân Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ không nói gì, giơ tay xoa xoa đầu Tiểu Hôi rồi lần bước đi xuống núi. Tiểu Hôi ngoảnh đầu lại vẻ rất đắc ý, thè lưỡi ra trêu Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch gượng cười một tiếng rồi chậm chậm bước theo, vừa đi vừa lầm bầm: “Thời thế đảo điên, đến khi bây giờ cũng trở thành như vậy (!)”

Họ dần tiến vào Thất Lý Đồng, đám người Miêu tại đây đều nhìn hai người với ánh mắt phẫn hận. Không ít người tối qua đã mục kích bộ dạng cuồng ma dục huyết của Quỷ Lệ, bây giờ gặp lại hẳn, nỗi sợ lại càng tăng lên.

Tiểu Bạch thấy Quỷ Lệ bước đi khó khăn, liền vội bước đến đưa tay đỡ lấy hắn. Quỷ Lệ đang định gạt ra, thì nàng ghé tai hắn nói nhỏ: “Trông tình hình này, chỉ e mấy người ở đây không cho chúng ta vào gặp Đại Vu Sư.”

Quỷ Lệ tính nét cương cường, vốn không để ai dìu đỡ bao giờ, đang định gạt Tiểu Bạch ra, nghe mấy

lời này cũng chợt dạt dừng lại, nhìn theo Tiểu Bạch. Nơi họ định đến là Tế Đàn của người Miêu, bây giờ đang có đến mười mấy thanh niên tráng kiện đứng chắn, thái độ đều không hề thiện cảm, có người còn rút dao ra thế thủ như sắp đối đầu với kẻ đại thù.

Tiểu Bạch nhìn hẳn, giọng lo âu: “Nhỡ ra mấy người này không cho chúng ta đi qua thì sao?”

Quý Lệ vẫn lặng lẽ bước lên phía trước.

Chú khi Tiểu Hôi trên vai hẳn nhìn ngược nhìn xuôi tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên, chừng như nó không thể hiểu được tại sao mới qua một đêm mà mọi thứ ở đây lại thay đổi đến như vậy.

Khoảng cách hai bên mỗi lúc một gần. Đúng như Tiểu Bạch lo lắng, những chiến binh người Miêu không hề có ý nhường đường. Họ đứng chặn kín lối đi dẫn đến Tế Đàn, lần lượt rút dao cầm lăm lăm trong tay, ánh mắt gườm gườm đầy địch ý.

Quý Lệ mím chặt môi, ánh mắt thoáng qua chút thất vọng lẫn phân vân. Đối phó với những người Miêu này quả là chuyện trở bàn tay, nhưng nếu sát thương họ thì làm sao gặp được Đại Vu Sư, làm sao thuyết phục ông ta điều trị cho Bích Dao?

Hắn hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng nói: “Chúng tôi muốn cầu kiến Đại Vu Sư.”

Những người Miêu kia không biết là không hiểu hay không muốn hiểu mà đều đồng loạt im lặng. Thái độ này, ngay cả Tiểu Bạch cũng phải cau mày khó chịu.

Đúng lúc đó, tiếng của Tộc trưởng Đồ Ma Cốt vọng đến từ sau lưng những tráng sĩ kia:” Đại Vu Sư bị thương không thể tiếp khách, mời hai vị quay về cho!”

Đám chiến binh người Miêu tránh sang một bên, Đồ Ma Cốt chậm rãi bước ra, nét mặt vô cùng lạnh lùng. Trang phục ông ta còn vương dấu máu, hẳn là tối qua đã chịu khổ đầu không ít.

Quý Lệ trầm lắng một lát rồi hỏi: “Đại Vu Sư không sao chứ?”

Đồ Ma Cốt cười lạnh: “Nhờ phúc khí hai vị, Đại Vu Sư vẫn sống”.

Quý Lệ thở phào một hơi, Tiểu Bạch trái lại mím môi tỏ ra khó chịu: “Việc Đại Vu Sư bị thương, quả thật chẳng liên quan gì đến chúng tôi, sao ngài lại tức giận sang cả chúng tôi vậy?”

Đồ Ma Cốt từ hôm qua đang phải nén nổi bức bối trong lòng. Sở dĩ ông ta còn nhẹ giọng với hai người Trung Nguyên này là vì tối hôm trước họ quả không hề sát hại người Miêu, còn cứu một đứa trẻ trong tộc thoát chết. Nhưng nghe mấy lời lạnh nhạt của Tiểu Bạch, uất khí trong lòng lại trào lên, ông ta nắm tay trừng mắt như sắp sửa nổi khùng vậy.

Đúng lúc đó chợt vang lên tiếng bước chân vội vàng từ đằng xa truyền lại. Một Vu Sư trẻ chạy từ trên núi xuống, nhìn thăm dò Quý Lệ và Tiểu Bạch một lát rồi ghé tai nói nhỏ với Đồ Ma Cốt, ông ta giật mình hỏi lại bằng tiếng Miêu. Thấy người này gật đầu, Đồ Ma Cốt mới thở dài quay lại Quý Lệ: “Đại Vu Sư muốn gặp hai vị, mời hai vị đi theo vị tiểu Vu Sư này!”

Quý Lệ, Tiểu Bạch đều ngạc nhiên. Tiểu Bạch chau mày nghĩ thầm: “Làm sao Đại Vu Sư lại biết ta đang ở dưới núi?” Quý Lệ ngược lại chỉ hoan hỉ cho rằng vị Thần nhân này của người Miêu mà cho

gặp mặt có nghĩa đã đồng ý chữa chạy cho Bích Dao.

Hai người theo tiểu Vu Sư bước xuyên qua đám người Miêu hướng lên núi. Đám chiến binh Miêu tộc nhìn nhau vẻ khó hiểu lẫn khó chịu, nhưng vì Đại Vu sư đã có lệnh nên không ai dám ngăn trở họ. Quý Lệ và Tiểu Bạch vừa bước qua, một người Miêu lên tiếng oang oang nói gì đó với Đồ Ma Cốt, những người còn lại cũng nhao nhao hưởng ứng theo, hẳn là họ rất bất bình vì hai kẻ ngoại tộc tàn ác kia được phép bước vào Tế Đàn.

Đồ Ma Cốt hẳn cũng không dễ chịu gì nhưng thân là tộc trưởng, cũng phải lên tiếng mắng họ vài câu. Lát sau, tiếng lao xao cũng lắng dần.

Quý Lệ, Tiểu Bạch theo vị tiểu Vu Sư tới gần bình đài phía trước Tế Đàn. Hai người đều nhận ra phiến thạch lớn mặt trước Tế Đàn đã rạn ra hàng trăm vết nứt nhỏ. Tầng đá nơi Đại Vu Sư đứng tới qua thậm chí còn bị vỡ vụn thành bột.

Hai người bất giác nhìn nhau. Tiểu Bạch không coi chuyện này có gì đặc biệt, Quý Lệ trái lại có chút xao động.

Vùng biên thùy Nam Cương này từ trước tới nay chưa bao giờ lọt vào mắt các môn phái Trung Nguyên. Chẳng những nhân sĩ chính đạo xem thường mà ngay cả Ma Giáo cũng không để ý tới. Nhưng lần này tận mắt nhìn thấy sự lợi hại khôn lường của Vu thuật Nam Cương, quả thật không thể coi thường như trước.

Vị tiểu Vu Sư đứng trước bỗng hú lên một tràng tiếng Miêu như để báo hiệu. Quý Lệ, Tiểu Bạch vội vàng bước gần.

Tế Đàn sâu thăm thẳm, tối mờ mờ như một hầm sâu vô tận, nuốt chửng bóng dáng cả ba người.

* * *

Nam Cương là một dải hoang sơn đồ sộ, núi cao ngang trời, vực sâu không đáy. Nơi đây, quanh năm không có ánh sáng mặt trời, mây đen bao phủ, bạo phong rú rít chói tai. Những năm mất mùa đói kém, có vài thường dân cũng liều mình lên núi kiếm vật thực cho gia đình, nhưng một đi đều không trở lại.

Ngũ tộc Miêu nhân tại Nam cương, từ rất lâu đã lưu truyền lời răn tuyệt đối không được lai vãng rặng hung sơn đó. Bởi đây là nơi cư trú của tên Quỷ Vương tàn bạo và các tộc quái nhân thuộc hạ của hắn ta.

Giới lệnh này được truyền lại từ đời này qua đời khác. Thời gian trôi đi, mây mù che kín rặng hung sơn cũng như phủ thêm bức màn lên những truyền thuyết tà quái. Mươi vạn dặm núi non phía Nam này vì thế càng trở nên thần bí khôn lường.

Núi non vắng lặng âm u, huyết động nằm lưng chừng núi. Từ trong lòng động không ngừng vọng ra những âm thanh kỳ quái ghê rợn khiến người nghe thấy phải dựng tóc gáy, ớn lạnh toàn thân. Theo truyền thuyết Nam Cương, đó chính là tiếng gầm thét của Quỷ Vương, tàn ác vô tỉ, hung bạo muôn phần.

Sáng nay, trước của động đột nhiên xuất hiện bóng người, Vu Yêu.

Vu Yêu toàn thân màu đen, trông như ma quỷ hiện hình. Trời lúc này đã sáng rõ nhưng xung quanh người này, bóng tối dường như vẫn bao trùm.

Bước chậm chậm sau ông ta là một con thú khổng lồ, những móng vuốt sắc nhọn cắm sâu vào nền đất theo mỗi bước đi. Cái lưng cong cong, trên cổ là chiếc đầu khổng lồ. Nhìn qua có thể tưởng nó là con Thần Long trong truyền thuyết Trung Thổ, nhưng quan sát kỹ thì thấy đây hẳn là một con bạo thú. Cái mõm ngoác to đỏ màu máu, hàm răng sắc nhọn, đôi mắt luôn phát ra những ánh quang hung ác, tư thế lúc nào cũng sẵn sàng chồm lên vồ mồi, dường như chỉ cần nhìn thấy người là sẽ xông ra nuốt chửng.

Vu Yêu đứng phía trước ác thú, chỉ cao chưa đến một phần ba. Vậy mà không hiểu vì sao con vật lại tỏ ra rất cung kính người mặc đồ đen này.

Dáng vẻ Vu Yêu tỏ ra thập phần thận trọng. Ông ta cẩn thận nhìn xung quanh, thấy không có ai mới quay lại gật đầu với Ác Long: “Về thôi!”

Từ sâu trong cổ họng con thú phát ra những âm thanh như biểu lộ sự đồng ý. Chỉ là, khi phát ra miệng thì những tiếng ấy đã trở thành như tiếng gầm đing tai nhức óc. Người khác hẳn đã chết ngất vì khiếp đảm, nhưng Vu Yêu vẫn thản nhiên như không, hẳn là đã quá quen với phản ứng như vậy của ác thú.

Ác Long đang chuẩn bị bước đi thì đột ngột dừng lại, gầm lên một tiếng đing tai nhức óc như cảm thấy điều gì đó bất thường. Rồi nó đứng yên, nghe ngóng xung quanh với dáng vẻ cảnh giác, cái mũi khổng lồ không ngừng ngửi ngửi dò xét xung quanh. Nhưng hoang sơn vẫn lặng im tịch mịch, không thể phát hiện chuyện gì khác thường.

Ác Long còn nghe ngóng thăm dò một hồi lâu mới chịu quay đi và lại gầm lên một tiếng, hướng lên rặng núi cao trước mặt.

Nó bước đến đâu, mặt đất dưới chân chấn động đến đó. Con vật trông cao lớn nặng nề nhưng dáng đi lại nhanh như bay. Những móng vuốt sắc nhọn theo bước chân cắm sâu vào nền đá tựa những chiếc đinh đóng xuống. Chỉ một thoáng, Ác Long đã lên đến đỉnh núi, khuất vào mây mù.

Rất lâu sau, từ phía xa, khuất sau các lùm hoa cỏ, bóng Kim Bình Nhi tha thướt bay ra, nhẹ nhàng hạ thân xuống bên ngoài huyệt động, trên mặt hiện rõ vẻ trầm tư. Đứng một hồi như suy tính thiệt hơn, cuối cùng nàng cũng tiến vào động khải.

Sắc áo vàng mờ dần rồi khuất vào màn đen âm u sâu thẳm.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Tieudaotu

Chương 131

TRUYỀN THUYẾT

Thất Lý Đồng. Tế đàn người Miêu.

Trận đại chiến tối qua như không ảnh hưởng gì đến không khí tĩnh lặng nơi đây. Quý Lệ, Tiểu Bạch lặng lẽ đi theo vị Vu Sư trẻ, Tiểu Hôi trên vai Quý Lệ ngồi yên không nhúc nhích, dường như vẻ trang nghiêm yên tĩnh trong Tế Đàn cũng làm cho nó bớt nghịch ngợm hơn.

Đi hết con đường dài thăm thẳm, đến động đá, nơi sâu nhất của Tế đàn, vị tiểu Vu sư khẽ gật đầu cười mỉm, không nói năng gì, quay người bước vào trong.

Quý Lệ và Tiểu Bạch nhìn nhau, khẽ gật đầu rồi cùng theo gót.

Động thất tối đen, sâu mãi phía trong le lói một ngọn đuốc, dưới ánh đuốc, một bóng người cô độc ngồi im lặng.

Cảnh tượng mờ ảo quen thuộc này khiến Quý Lệ có cảm giác sự việc tối qua không phải là sự thật mà là một giấc mộng.

Một tiếng ho nhẹ vọng ra từ bóng người đang ngồi, phá vỡ sự yên tĩnh huyền hoặc, khiến Quý Lệ bừng tỉnh trở về với hiện thực.

“Các vị đã đến rồi”, - sau cơn ho khúc khắc, giọng Đại Vu sư vang lên, có chút khàn khàn, trầm đục –

“ Xin mời lại đây!”

Quý Lệ, Tiểu Bạch bước tới, nhẹ ngồi xuống trước mặt lão nhân gầy yếu. Vốn có bao tâm sự trong lòng, giờ đây hẳn lại không biết nên mở lời ra sao.

Đại Vu Sư lại ho nhẹ một tiếng, nói: “Vừa nãy mấy người của ta đã thất lễ với các vị, mong bỏ quá cho”.

Quý Lệ khách sáo đáp: “Không dám”.

Đại Vu Sư ho vài tiếng rồi trầm lại, không nói thêm gì. Quý Lệ và Tiểu Bạch cùng im lặng chờ đợi, không ngờ chờ cả nửa ngày mà vị Đầu lĩnh này của người Miêu vẫn chẳng hề lên tiếng, cứ ngồi im lìm như đang ngủ. Quý Lệ mỗi lúc một sốt ruột hơn, không biết vị Vu Sư già kia rốt cuộc có ý đồ gì. Hơn nữa, trận chiến đêm qua dường như đã làm ông ta đau đớn không ít. Nếu vì vậy mà làm lỡ chuyện của Bích Dao thì có chết cũng không thể nhắm mắt.

Lại một lúc lâu trôi qua, Tiểu Bạch vẫn kiên nhẫn ngồi chờ, chỉ Tiểu Hôi thì dường như không thể chịu đựng được nữa. Bản tính nghịch ngợm khiến nó sớm đã bức bối với không khí nghiêm trang yên tĩnh nơi đây, nó bắt đầu nghiêng ngó xung quanh rồi nhảy phắt ra khỏi lòng Quý Lệ.

Quý Lệ trong tâm đang nóng như lửa đốt, nhân dịp này mới đành hắng mở lời: “Tiền bối, tại hạ muốn thỉnh cầu ngài một...”

Chữ “việc” chưa kịp nói ra thì vị Đại Vu Sư đã xen vào: “Người trẻ tuổi này, ta muốn kể cho người nghe một câu chuyện”.

Quý Lệ nghe vậy trở nên hoang mang, nhìn sang Tiểu Bạch thấy nàng cũng chau mày vẻ khó hiểu, không biết vị Đại Vu sư rốt cuộc có ý đồ gì.

Thân đang cầu người giúp đỡ, Quý Lệ rốt cuộc vẫn phải nén lòng nói một cách nhẫn nại: “Tiền bối, xin ngài cứ nói!”

Từ góc tối của Tế đàn sâu thẳm kia, thanh âm khàn khàn yếu ớt của vị Vu sư già như vọng về từ ngàn muôn năm trước: “Nam Cương Miêu tộc chúng ta nằm ngoài rìa Thần Châu Hạo Thổ, đất đai tuy không màu mỡ nhưng lại có cội nguồn sâu xa riêng, không giống với bất kỳ nơi nào khác.”

Quý Lệ nhẹ gật đầu đồng ý, đất Nam Cương quả là nơi địa nhân hữu biệt, phong tục không giống bất cứ nơi nào trong vùng Trung Thổ.

Giọng Đại Vu Sư vẫn đều đều vang lên: “Hiện nay, người trong thiên hạ đều biết Nam Cương chúng ta có năm dân tộc cùng sinh sống, nhưng thực ra rất lâu trước đây, năm bộ tộc Miêu, Lê, Choang, Thổ, Cao sơn đều thuộc cùng một đại tộc gọi là Vu tộc”

Quý Lệ, Tiểu Bạch đều lấy làm ngạc nhiên, bởi họ chưa từng nghe nói đến điều này.

Bóng Đại Vu sư dưới đất bị ánh đuốc khúc xạ thành hình nhân cong queo, lắc lư. Tiếng lửa cháy tí tách xen vào những lời khàn đục của ông ta như mang theo hơi thở tự thời thiên cổ.

“Truyền thuyết kể rằng từ ngàn vạn năm trước, Vu tộc đã cư trú ở vùng đất Nam Cương này, thế lực rất lớn mạnh. Trong Đại tộc, người có phép thuật cao thâm nhất mà tất cả phải tôn thờ, đó là Vu Nữ Nương Nương.”

“Vu Nữ Nương Nương chính là một thiếu nữ có linh lực tối cao thiên phú được chọn ra từ trong cả Đại tộc để tư tế Vu Thần và được phụng dưỡng trong Tế đàn. Vu Nữ Nương Nương chuyên nghiên cứu Vu pháp, đồng thời có quyền thống lĩnh toàn thể Vu tộc, cứ như vậy qua rất nhiều năm...”

Quý Lệ và Tiểu Bạch hơi ngừng đầu lên. Họ vốn là những người tuyệt đỉnh thông minh nên đều nhận ra, chỗ mấu chốt chính là những điều Đại Vu sư sắp sửa nói tới.

Tiểu Hôi không biết đã chạy đi đâu trong cái động tối đen này.

“Thế nhưng, đến đời Vu Nữ Nương Nương thứ mười một, năm thứ ba, đã xảy ra một thảm kịch cho cả vùng Thập Vạn Đại Sơn - giọng khàn đục của vị Đại Vu Sư bỗng to hẳn lên, như không kìm được cơn xúc động – Trong vùng bỗng xuất hiện một quái vật gọi là “Thú Thần”. Không ai biết nó sinh ra từ

đâu, hay từ đâu đến, cứ như từ trên trời bay xuống dải núi non này vậy”

“Lúc đầu không ai biết gì về sự tồn tại của nó, nhưng dần dần, người Vu tộc cảm thấy có nhiều thay đổi lạ diễn ra. Thập Vạn Đại Sơn tuy là núi non hiểm trở trập trùng nhưng cây cối tốt tươi, muông thú vô số kể, những cao thủ của Vu tộc đều có thể săn bắt được nhiều sản vật nơi đây. Chỉ là, từ khi quái vật đó đến, rừng núi bỗng sinh ra chướng khí độc phong, ai hít phải đều lở loét toàn thân rồi chết. Càng kỳ lạ hơn là những con vật vốn bình thường trước đây, đều trở thành ác thú, có loài thậm chí còn biến ra mình người đầu vật, hung ác vô chừng, hễ trông thấy người là giết ngay tức khắc, phanh thây ra rồi mới ăn thịt, thật khiến người ta kinh hoàng tột độ. Cả Vu tộc khi ấy đều hoảng sợ khôn cùng.”

Quý Lệ. Tiểu Bạch bắt giác nhìn nhau, những điều Đại Vu sư kể quả là chưa từng nghe ai nói đến.

Đại Vu sư ngừng một lát như trầm vào câu chuyện truyền thuyết ấy, lâu sau mới chậm rãi kể tiếp: “Vu Nữ Nương Nương lúc đó mới triệu các Vu sư đến bàn bạc, sau đó quyết định cử ba vị Vu sư ưu tú mang theo một đội quân gồm những chiến binh tinh nhuệ nhất thâm nhập Thập Vạn Đại Sơn để điều tra rốt cuộc là vì nguyên nhân gì mà phát sinh nhiều quái sự như vậy. Đại quân kéo đi không ngờ lại gặp vô âm tín, phải mười ngày sau một vị Vu sư mới chạy trốn được về nhưng toàn thân đã lở loét vô phương cứu chữa. Vu Nữ Nương Nương đã hết sức điều trị nhưng vị đó chỉ gượng gờng thốt ra được hai tiếng: “Yêu thú”, rồi tắt thở.

“Yêu thú”, cả Tiểu Bạch và Quý Lệ đều lảo bảm nhắc lại.

“Từ đó trở đi, Vu tộc biết rằng trong dãy Thập vạn Đại sơn đã xuất hiện một quái vật quyền phép cao cường. Vu tộc còn điều tra thăm dò rất nhiều, thậm chí phải hy sinh tính mạng không ít dũng sĩ mới hiểu ra, quái vật đó đã đầu độc cả vùng núi non này. Dưới yêu pháp của nó, những cánh rừng xưa rậm rạp xanh tươi nay biến thành hoang trọc, sông suối trong xanh bỗng chứa đầy độc chất, muông thú bình thường trong rừng trở nên yêu quái như người sói, người gấu, người hổ... tất thảy đều tàn ác hung bạo tột cùng.”

Quý Lệ không kìm được xen vào: “Trong số đó có phải có một loại người cá không?”

Đại Vu Sư gật đầu: “Đúng vậy, truyền thuyết kể rằng trong Thập Vạn Đại Sơn vẫn còn một vài Man tộc kỳ bí, có cả người cá trong đó, lẽ nào...”

Quý Lệ trầm lặng một lát rồi nói: “Phải, tại hạ đã tận mắt nhìn thấy quái vật người cá này tại Tây Phương Đại Trì”

Vị Vu sư già bỗng run lên, quay người lại, ánh đuốc chập chờn trên những nếp nhăn năm tháng đã khắc sâu trên khuôn mặt ông. Giọng nói càng trở nên khàn đặc: “Người, người đã nhìn thấy quái vật đó sao?”

Quý Lệ chậm rãi gật đầu.

Đại Vu Sư mặt tái hắc đi, một lúc sau mới ấp úng nói: “Đến rồi, cuối cùng thì cũng xuất hiện rồi, thật là ý trời. Nhưng sao lại ở Tây Phương Đại Trì? Lối vào Thập Vạn Đại Sơn chẳng phải Phần Hương

Cốc đã trấn giữ hay sao?”

Thân hình không ngớt run run, thần tình trên mặt lúc sợ sệt, lúc lại mơ màng. Tâm trạng Đại Vu Sư dường như đang biến đổi kịch liệt.

Quý Lệ giơ tay vỗ nhẹ lên vai ông. Đại Vu sư giật mình như chột bưng tỉnh. Nhìn Quý Lệ một lát, rồi lại quay về hướng ngọn lửa.

“Ta kể tiếp vậy, nếu quả thật đây là ý Trời thì người phàm trần như chúng ta có muốn cũng có thể làm được gì?”

Giọng Đại Vu sư lúc này trở nên run rẩy: “Từ khi biết tin tức về Yêu thú, cư dân Vu tộc luôn nơm nớp lo sợ, không ai sống yên ổn được lấy một ngày. Rồi dần dần các loài quái vật do Yêu thú sinh ra bắt đầu tràn khỏi dãy Thập Vạn Đại Sơn, phá phách giết người. Bách tính Vu tộc ngày càng hoảng loạn, bắt đầu bỏ nhà cửa ruộng vườn, tháo chạy lên phía bắc.”

“Vu Nữ Nương Nương vốn muốn thăm dò thêm về Yêu thú rồi mới tìm cách tiêu trừ, nhưng lúc đó Vu tộc đã quá hoảng loạn, cả Đại tộc đang trong cơn nguy cấp. Người mới quyết định triệu tập tất cả các Vu sư và dũng sĩ, quyết sống chết với chúng một phen.”

“Không ngờ, đêm trước đó Yêu thú đã dẫn vô số quái vật thuộc hạ tràn xuống tiền thắng vào Tế Đàn của Vu tộc. Tế Đàn là nơi thiêng liêng nhất, là Mệnh mạch của của toàn Đại tộc. Cho nên đêm đó, bất kể già trẻ gái trai đều liều chết xông ra quyết sống chết với lũ yêu ma.”

Kể đến đây, Đại Vu sư ngừng lại, ho lên một tiếng vẻ xúc động. Quý Lệ và Tiểu Bạch đều nín thở lắng nghe. Trận chiến đẫm máu thời viễn cổ như đang hiện diện nơi đây, từng chi tiết lại như sống dậy theo lời kể của vị Đại Vu sư: “Con cháu Vu tộc ngày nay vẫn kể lại cho nhau về trận đánh đó, có điều không ai còn tưởng tượng ra nó ác liệt đến mức nào. Sau khi máu tươi đã nhuộm đỏ chân núi, sau khi không biết bao nhiêu chiến binh Vu tộc đã xả thân quyết chiến với lũ yêu ma, Yêu thú rút cuộc cũng dẫn được một vài thuộc hạ tấn công được đến Tế đàn, nơi Vu Nữ Nương Nương đang trấn giữ. Cuối cùng thì Vu Thần vĩ đại cũng đã ra tay bảo vệ con dân của mình. Vị Vu Nữ Nương Nương này là người có phép thuật cao nhất trong số tất cả các vị trước đó. Trong trận chiến kinh thiên động địa ấy, Yêu thú và những thuộc hạ đi theo đã bị Vu Nữ Nương Nương dùng Bát Hung Huyền Hoả trận do Thượng Cổ Vu Thần truyền lại làm cho khốn đốn.”

“Cái gì?”, cả Quý Lệ và Tiểu Bạch cùng giật mình hỏi lại.

Đại Vu sư ngạc nhiên quay đầu lại nhìn hai người: “Bát Hung Huyền Hoả trận Pháp, làm sao?”

Quý Lệ, Tiểu Bạch cùng im lặng một lát, rồi Quý Lệ đáp lời: “Bát Hung Huyền Hoả Trận pháp. Cái tên này nghe rất cổ quái”

Đại Vu sư than một tiếng rồi giải thích: “Pháp trận này được Thượng Cổ Vu Thần truyền lại, dùng Huyền Hoả Giám dị bảo kết tinh từ vạn hoả phóng ra tấn công kẻ địch. Uy lực của Huyền Hoả Giám mạnh đến nỗi làm phép thuật của yêu thú trở nên vô hiệu. Bách tính Vu tộc hoan hỉ, còn những quái vật

thuộc hạ bắt đầu hoảng loạn rút lui.”

“Tuy Bát Hung Huyền Hoả Trận pháp lực vô biên, nhưng pháp thuật của Yêu Thú cũng cao siêu khôn lường. Mặc dù bị lửa thần thiêu đốt, thương tích nặng nề, nhưng yêu quái vẫn điên cuồng giao đấu với Vu Nữ Nương Nương ngay trong Tế đàn. Lúc đó, vì pháp lực của trận quá mạnh, không một Vu sư nào có thể lại gần trợ giúp Nương Nương, mãi ba ngày sau, khi bách tính Vu tộc đã không thể chịu nổi, Yêu Thú mới nhân cơ hội thoát ra”.

“Yêu Thú bỏ chạy khi trên người lửa vẫn đang cháy phừng phừng. Khi cư dân Vu tộc vào được đến Tế đàn thì Vu Nữ Nương Nương cũng đã sức cùng lực kiệt, như ngọn đèn sắp cạn hết dầu. Vị Nương Nương tôn kính ấy tuy đã yếu đến vậy nhưng cũng chỉ nghỉ ngơi có một ngày, rồi hôm sau lại quyết định một mình vào Thập Vạn Đại Sơn tìm diệt bằng được quái thú đang bị thương, bởi nếu để nó khoẻ lại thì e rằng đó sẽ là ngày tận thế của Nam Cương Vu tộc.”

Tiểu Bạch nhẹ than một tiếng, nói: “Vị Nương Nương đó đúng là nữ trung hào kiệt, có tấm lòng Bồ Tát”.

Đại Vu Sư lạnh lùng: “Ở Nam Cương, chúng tôi không tin vào Bồ Tát!”

Tiểu Bạch gượng cười, cúi đầu im lặng.

Đại Vu sư tiếp tục kể: “Khi ấy, tất cả mọi người còn sống trong Vu tộc không ai muốn cho Nương Nương đi, vì ai cũng hiểu rằng Nương Nương mà đi thì sẽ không bao giờ trở lại. Nhưng Nương Nương đã rất kiên quyết, không ai có thể ngăn cản được. Đi cùng Nương Nương lần này có bảy chiến sĩ dũng cảm tài giỏi nhất còn lại của Vu tộc. Tám người hôm sau lên đường tiến vào dãy Thập Vạn Đại Sơn hiểm ác kia.”

“Trên đường vào Thập Vạn Đại Sơn, họ đã tiêu diệt không biết bao nhiêu là quái thú. Cho đến ngày thứ sáu, họ đã đến được Cổ Động, nơi Yêu thú đang trú ẩn. Khi đến động, Nương Nương đột nhiên có quyết định không ai ngờ là để cả bảy chiến sĩ bên ngoài, một mình đi vào động. Cả bảy người đều không đồng ý, nhưng Nương Nương đã rất kiên quyết, hơn nữa thực ra cả bảy có vào cũng không thể giúp gì được cho Nương Nương, mà trái lại có khi còn làm Nương Nương phân tâm.”

“Từ khi Nương Nương vào Cổ Động không có lấy một chút tin tức gì truyền ra, cuối cùng có hai người không chờ được bèn quyết định xông vào động tìm Nương Nương. Năm người kia dứt khoát cho rằng nên tiếp tục ở ngoài chờ theo mệnh lệnh. Thế là bảy người bắt đầu tranh cãi, cuối cùng hai người muốn đi vẫn tiến vào động, rồi sau đó cũng bật vô âm tín.”

“Cứ như vậy suốt năm ngày đêm, khi năm dũng sĩ còn lại đã mất hết hy vọng thì Nương Nương từ trong động bước ra. Lúc ấy toàn thân Nương Nương như không còn một giọt máu, nhưng năm dũng sĩ đang quá mừng rỡ không để ý đến điều này.”

“Nương Nương gọi năm dũng sĩ đến bên rồi truyền cho mỗi người một khí vật có Vu lực kỳ lạ, còn giải thích rõ về năm Thánh vật này. Đó chính là sau khi giết được Yêu thú, Nương Nương đã dùng xác

của nó luyện thành.”

“Năm Thánh vật này vốn từ xác Yêu thú luyện thành nên thực ra cũng là những hung khí chí tà. Tuy xác Yêu thú đã bị phân chia nhưng hồn phách của nó vẫn chưa tan. Nghe đến đây, cả năm dũng sĩ đều hoảng sợ, nhưng Nương Nương đã nói rằng, chỉ cần năm vật này không quy hồi cùng lúc trong Cổ Động thì Yêu thú sẽ vĩnh viễn không thể tái sinh. Nói đến đây, Nương Nương bắt đầu kiệt sức, thất khiếu trào máu tươi. Trước khi trút hơi thở cuối cùng, Nương Nương còn thu hết sức tàn dạn lại năm người, cả Vu tộc phải cất giữ năm Thánh Vật này, bằng mọi giá không để Yêu thú sống lại. Bằng không, ngày Yêu thú phục sinh sẽ là ngày tận thế của toàn Vu tộc. Còn Nương Nương sẽ mãi mãi canh giữ ngoài Cổ Động, dùng hồn phách của mình ngăn giữ các yêu nghiệt không cho chúng thoát ra. Nói xong, Nương Nương đứng thẳng người, hướng vào Cổ Động, hoá đá mà tạ thế.”

Giọng kể của vị Vu sư già chậm lại rồi lặng yên.

Cả ba người đều im lặng trầm ngâm, dưới ánh đuốc, khuôn mặt ai cũng mang một thần tình khác lạ, không thể diễn tả bằng lời.

Rất lâu sau, Tiểu Bạch thở dài một hơi rồi lên tiếng: “Thật là một vị Nương Nương vĩ đại! Nhưng, Đại Vu Sư, ngài kể cho chúng tôi nghe chuyện này làm gì?”

Tám lưng Đại Vu Sư như bị một gánh nặng vô hình làm cho còng lại. Lão không trả lời câu hỏi của Tiểu Bạch mà trầm ngâm một lát rồi kể tiếp: “Năm dũng sĩ vô cùng đau lòng về cái chết của Nương Nương, nhưng sau khi từ Cổ Động trở về, được ca ngợi tôn vinh, cả năm dần sinh ra kiêu ngạo. Bọn họ vì tranh giành ngôi vị thủ lĩnh Vu tộc mà bắt đầu nội chiến với nhau.”

“Vu tộc vốn có quy định, Vu Nữ Nương Nương là thủ lĩnh tối cao, Nương Nương đời sau là do Nương Nương đời trước chỉ định. Tiếc rằng Nương Nương khi tạ thế lại không để lại một di chúc nào về điều này, thế là Vu tộc vốn rất đoàn kết dần bị năm dũng sĩ kia làm cho phân rẽ. Bách tính Vu tộc mỗi nơi phục tùng một người. Cuối cùng, Đại tộc chia rẽ thành năm bộ tộc khác nhau: Miêu, Lê, Choang, Thổ, Cao sơn. Năm Thánh Khí cũng bị phân ra, mỗi tộc giữ một vật.”

Câu chuyện truyền thuyết rồi cũng đi đến hồi kết thúc. Quỷ Lệ hít sâu một hơi rồi nhìn về phía Đại Vu sư chậm rãi hỏi: “Tiền bối, ngài kể nhiều như vậy có phải là muốn tôi giúp tìm ra Thánh Khí của người Miêu hay không?”

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Htnhan

Chương 132

QUỶ LÂM

Đại vu sư trầm mặc một hồi, nói: “Đúng vậy.”

Quỷ Lệ im lặng không nói gì.

Đại vu sư chậm rãi nói tiếp: “Thánh khí này vô cùng quan trọng đối với sự sống chết của vô số bách tính ở Nam Cương, ta chỉ hy vọng người có thể vì họ mà giúp một tay”

Quỷ Lệ tròn mắt chuyên động nói: “Nam Cương Ngũ tộc có vô số nhân khẩu, tại sao ngài phải cầu viện ngoại nhân?”

Đại vu sư cúi đầu, giọng nói đầy vẻ thê lương: “Ngũ tộc kể từ khi chia rẽ, vu pháp ngày một suy vi, đến nay thì không thể khả dĩ tìm được một nhân tài nào có thể đảm đương sứ mệnh này. Người đến cầu xin ta chiêu hồn cho bằng hữu, ta đã đáp ứng. Tuy nhiên tình huống lúc này đã khác trước, ta không biết làm cách nào, chỉ biết tận hết sức mình, ngay ngày mai sẽ cùng người quay về trung thổ”

Quỷ Lệ và Tiểu Bạch trong lòng rung động, không ngờ tình trạng của đại vu sư lại cấp bách như vậy. Quỷ Lệ vì Bích Dao, dù chết cũng không từ, huống gì là việc mạo hiểm đoạt lại thánh khí gì đó trong truyền thuyết. Tuy trong lòng hoan hỉ, nhưng khi nhìn thấy Đại vu sư thân thụ trọng thương, không khỏi lo lắng, liền nói: “Tiền bối, đêm qua đã thụ thương, ngài ... ngài không cần nghỉ ngơi vài ngày sao?”

Đại vu sư thở dài một tiếng trả lời: “Ta vốn không còn sống thêm được bao nhiêu ngày nữa, bây giờ cố gắng vì người tận chút sức lực, chỉ hy vọng người nhìn thấy lão già sắp chết này, nghĩ đến vô số bách tính nam cương, ra tay cứu trợ.”

Quỷ Lệ không nói gì, kỳ thật tuy thấy Đại vu sư thân thể hư nhược, không ngờ sự tình lại trầm trọng như vậy. Ở bên cạnh, Tiểu Bạch đột nhiên nói: “Đại vu sư, ngài vừa nói Thú yêu chỉ có thể phục hồi khi tập trung đầy đủ năm thánh khí tại cổ động phải không?”

Đại vu sư gật đầu đáp: “Không sai”

Tiểu Bạch nói: “Nếu như vậy, mặc dù Miêu tộc đã làm mất một thánh khí, vẫn còn bốn thánh khí còn lại, ngài vốn không cần phải lo lắng như vậy....”

“Hai thánh khí, thật ra là hai thánh khí” - Đại vu sư đột nhiên ngắt lời, chưa dứt lời liền ho một trận kịch liệt.

Tiểu Bạch không hiểu hỏi lại: “Cái gì?”

Đại vu sư đợi dứt cơn ho, thở dài một tiếng, nói tiếp: “Thánh khí của tộc chúng ta là Hắc trượng, ngoài ra còn một thánh khí khác là Cốt ngọc mà Miêu tộc chúng ta đã đoạt từ tay Lê tộc cách đây hai trăm năm.”

Tiểu Bạch la lên một tiếng, sắc diện lộ vẻ cổ quái, không nói gì thêm.

Đại vu sư trầm mặc một hồi rồi nói tiếp: “Kỳ thật cách đây hai trăm năm, tộc chúng ta đã phát hiện ra sự tình không ổn, theo tin tức bí mật mà tộc ta thu thập được, thánh khí của ba tộc còn lại đã bất ngờ biến mất một cách kỳ lạ. Lúc đó chỉ còn lại Miêu tộc và Lê tộc là còn giữ được thánh khí. Vào lúc đó, trong số năm tộc, chỉ có tế đàn của tộc chúng ta là co vu pháp uy lực mạnh mẽ nhất, chúng ta bèn đoạt lấy thánh khí Cốt ngọc của Lê tộc đem về bảo quản tại Tế đàn để bảo đảm an toàn, không ngờ đến cuối cùng lại...”

Quý Lệ và Tiểu Bạch lẳng lẳng không nói, nhận thấy việc đoạt thánh vật của người khác không phải là việc quang minh chính đại gì.

Đại vu sư cũng hiểu điều này, không muốn nói thêm nữa, liền quay đầu nhìn Quý Lệ nói: “Sự tình hiện thời nguy cấp phi thường, năm thánh khí toàn bộ bị thất lạc, nhất định có liên quan đến Yêu Thú. Hơn nữa, đêm qua pháp thuật mà yêu nhân Lê tộc sử dụng chính là Hắc hỏa yêu thuật của Yêu Thú trước đây, ta... ta... ta... thật là lo lắng...” Nói đến đây thì giọng lạc đi, cơn ho lại bắt đầu.

Quý Lệ thở hắt ra, chậm rãi nói: “Ta đáp ứng ngài.”

Đại vu sư vui mừng, gật gật đầu nói: “Đa..đa tạ ngài!”

Tiểu Bạch ngồi bên, đột nhiên nói: “Đại vu sư, Vu Nữ Nương Nương ngày đó không biết tên gọi là gì, ta thật là bội phục người!”

Đại vu sư sắc mặt thay đổi, thở ra một tiếng, nhìn thẳng vào Tiểu Bạch, sắc mặt lộ vẻ sùng kính chậm rãi nói: “Nương nương có tên gọi là Linh Lung.”

***

Không tính đến trời đất hôn ám, cây cối cao to đen mun đan lầy lẫn nhau, bên trong khu rừng có thể nhìn thấy xương cốt còn lại của người và thú vật, phía trên bạch cốt trắng xóa thỉnh thoảng lại lấp lánh lân quang, đó là những gì mà hiện Kim Bình Nhi đang phải đối diện.

Từ lúc truy tìm tông tích của Vu Yêu, thâm nhập vào thế giới thần bí âm đạm của Thập vạn đại san, nàng đã trèo đèo lội suối, vượt qua nhiều trọng hiểm, cuối cùng tiến vào khu rừng rậm đen tối rộng lớn này, trước mắt nàng chỉ thấy toàn là rừng với rừng, dường như không có điểm kết thúc.

Hôm nay đã là ngày thứ ba nàng ở trong khu rừng rậm rạp đen tối này.

Phía trước chẳng nhìn thấy được gì ngoài màn đêm hắc ám, dù cố gắng lắm cũng không nghe thấy một tiếng động nào, khuôn mặt mỹ lệ của Kim Bình Nhi đã lộ ra vẻ lo lắng. Vừa cất bước, dưới chân bỗng phát ra một tiếng động lạ, nàng nhìn xuống thì thấy đó là một bộ xương khô trắng xóa trên mặt đất,

chẳng biết là của người nào đã chết tại đây bao nhiêu năm rồi?

Kim Bình Nhi thở dài, dùng chân đẩy bộ xương khô qua một bên.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý khi tiến vào Thập vạn đại san, nhưng nàng cũng không ngờ là mình phải đối diện với cảnh tượng tràn đầy quỷ dị và hiêm ác này. Không tính đến chướng khí kịch độc ở khắp nơi, chỉ cần không chú ý một chút là mất mạng như chơi. Trên đường đi, nàng đã gặp vô số loài quái thú chưa từng nghe nói đến bao giờ. Tuy vậy, gọi chúng là quái thú cũng chưa chính xác, phải nói là là những loài thú này toàn là các loại mãnh thú biến dị mà ra, chẳng hạn như là loài thú kết hợp giữa hổ và báo, giữa heo rừng và gấu... Đến tận lúc này, nàng vẫn chưa gặp được chủng tộc dị nhân người cá mà Chu Nhất Tiên nhắc đến.

Bọn quái thú tuy hung ác, nhưng chỉ làm khó được những kẻ thường nhân. Kim Bình Nhi vốn xuất thân từ Hợp hoan phái của ma giáo dĩ nhiên là dư sức đối phó với bọn quái thú. Vì vậy, trên đường đi Kim Bình Nhi không gặp trở ngại gì đáng kể, chỉ có điều nơi này có quá nhiều độc vật chướng khí, mỗi giờ mỗi phút đều phải cẩn thận đề phòng, không dám khinh thường.

Trên đường đuổi theo vu yêu vào Thập vạn đại san, nơi mà chưa từng có ai dám mạo hiểm tiến nhập, cho đến nay vẫn chưa đuổi kịp là vì ác long bên cạnh vu yêu, khiến Kim Bình Nhi hết sức đau đầu. Cho dù nàng đã tìm mọi cách che giấu thân thủ, mỗi khi tiếp cận với vu yêu, ác long cảm giác linh mãnh lập tức phát hiện ra, sau vài lần thất bại, nàng không dám lại gần vu yêu nữa.

Hiện nay, Kim Bình Nhi sử dụng bí thuật truy tung của Hợp Hoan phái, theo dấu Vu Yêu, nhưng kể từ khi tiến vào khu rừng này, cả ba ngày liền không ngờ Vu Yêu lại không nghỉ ngơi chút nào, cứ chạy liên tục xuyên qua rừng với tốc độ nhanh như trước.

Kim Bình Nhi đạo pháp thâm sâu, ba ngày liền không nghỉ ngơi tuy vẫn chịu đựng được nhưng đã bắt đầu cảm thấy mệt mỏi. Nhưng Vu Yêu tựa hồ như không phải là người bình thường, cứ liên tục đi tới không hề ngưng nghỉ.

Khu rừng rậm tối đen, lấp lánh ánh lân quang, có lúc tựa như ánh sáng u minh chập chờn giữa nơi hắc ám, lúc lại tựa như có ánh mắt thần bí trong đêm tối đang im lặng quan sát nàng.

Bỗng nhiên, một tiếng gầm xé toạc bóng đêm, một quái thú thân heo đầu gấu đột nhiên xuất hiện, xông thẳng đến Kim Bình Nhi. Kim Bình Nhi chau mày, cả người bay lên, cánh tay trên không vung ra một vòng, một luồng ánh sáng màu tím chiếu sáng rực rỡ trong bóng tối.

Tử mang nhận!

Quái thú xông tới nơi Kim Bình Nhi vừa đứng trước đây, lờ đờ chạy thêm vài bước rồi đột nhiên rống lên một tiếng, toàn thân rung động, máu bắn tung tóe, người quái thú bị đứt làm hai mảnh, co giật một hồi rồi nằm yên bất động.

Máu chảy tràn trên mặt đất, dưới ánh sáng mờ nhạt của lân tinh, biến thành một màu nâu thẫm.

Kim Bình Nhi chưa kịp hạ thân xuống, trong bóng tối phía trước bỗng phát ra tiếng gầm rú của vô số

dã thú, phá vỡ sự tĩnh mịch vốn có, nghe như có tới hàng ngàn dã thú đang nhất loạt gầm rú, bóng đêm dường như chuyển động, phía sau ánh lân tinh, phẳng phát xuất hiện những cặp mắt tràn đầy hung quang, lóe lên trong bóng tối.

Kim Bình Nhi thở sâu một hơi, sắc mặt đã trở nên trắng bệch.

Tiếng gầm rú càng ngày càng dữ dội, trong bóng tối nghe rõ nhiều tiếng bước chân rầm rập càng lúc càng tiến lại gần, bao vây xung quanh Kim Bình Nhi.

“Gầm...”

Đúng lúc đó, vô số quái thú từ trong bóng tối xông ra, hướng thẳng vào nàng.

Kim Bình Nhi thân ảnh chuyển động, tả xung hữu đột giữa bầy quái thú, ánh sáng màu tía tỏa sáng, mỗi lần vung lên, quái thú lại ngã xuống. Chỉ có điều bọn quái thú này quả thật quá nhiều, cùng một lúc tụ tập cả vào một nơi khiến Kim Bình Nhi hầu như không có chỗ đặt chân, cuối cùng đành phải tiến thoái trên lưng của bọn quái thú.

Chỉ trong chớp mắt, dưới Tử mang nhận của Kim Bình Nhi đã giết chết hơn hai mươi quái thú, nhưng dưới chân Kim Bình Nhi, bọn quái thú vẫn tiếp tục xông tới không ngừng. Trong bóng tối dường như có vô cùng vô tận quái thú không ngừng xuất hiện, không thể ngờ được trong khu rừng đen tối này lại có nhiều quái thú như vậy.

Kim Bình Nhi cắn chặt môi, biết là không thể đối phó được với vô số hung vật như vậy, hạ mình điểu xuống trên một quái thú đầu báo vượt hồ, rồi tung người lên cao, phi thân bay lên.

Ban đầu Kim Bình Nhi vốn không có ý bay ở phía trên khu rừng đen này, vì sợ bại lộ mục tiêu và cũng vì phía trên khu rừng rậm toàn là chướng khí độc hại. Một lý do quan trọng nữa là nếu bay ở phía trên khu rừng, việc truy tìm tung tích Vu Yêu sẽ rất khó khăn.

Chỉ có điều trong tình huống hiện tại không thể nghĩ nhiều hơn. Thân hình nàng bay thẳng lên cao, ở dưới đất các loại quái thú tuy hung ác, nhưng không thể bay lên trời được, bọn chúng ở dưới đất chỉ biết gầm rống, nhe nanh múa vuốt thật là hung dữ.

Ngay khi Kim Bình Nhi bay đến ngọn cây cổ thụ cao to, đột nhiên vang lên một tiếng động lạ, từ vô số cây cối đen mun tựa hồ như đang lay động, hắc ảnh trùng trùng, vô số đạo âm ảnh màu đen bay tới, trong không khí chỉ thấy mùi tanh tươi, chỉ e là đây chất kịch độc.

Kim Bình Nhi lâm nguy bất loạn, thân hình chững lại giữa không trung, ánh sáng màu tía lóe lên, trên đầu xuất hiện một vòng hào quang màu tía, chỉ một lát sau, những đạo âm ảnh đen kịt từ trên không rơi xuống, va vào vàng sáng màu tía, tạo lên một âm thanh liên miên bất tuyệt, chẳng mấy chốc những đạo hắc ảnh này bị xé nhỏ ra, bay ra khắp nơi, nhìn kỹ lại thì ra là những nhánh cây nhỏ màu đen, chỉ còn lại trong không trung mùi hôi thối của nhựa cây.

Kim Bình Nhi tuy đã tránh được đợt tấn công của đám cây rừng quái dị, nhưng thân hình cũng đã bị đẩy xuống mặt đất, dưới mặt đất bọn quái thú hung phấn trở lại, gầm rống liên tục, hung hãn chồm lên,

xông thẳng vào nơi Kim Bình Nhi vừa rơi xuống.

Kim Bình Nhi tay ngọc vung lên, ánh sáng màu tía tỏa sáng rực rỡ, trong phút chốc đã bao phủ toàn thân, chỉ cần quái thú chạm vào thì lập tức chết ngay, âm thanh “cốp cốp” vang lên liên tục, trong phạm vi bên trong của ánh sáng màu tía, hàng chục quái thú gãy chết, máu văng tung tóe, cả người Kim Bình Nhi đã nhuộm đầy máu.

Mùi máu tanh càng làm cho bọn quái thú thêm kích động, càng ra sức xông tới nhiều hơn. Kim Bình Nhi trán đã lấm tấm mồ hôi, không dám ngừng nghỉ, Tử mang nhận liên tục bay lượn, tấn công vào quái thú, dụng toàn lực ra sức mở đường tiến tới phía trước.

Vào giờ phút này, Kim Bình Nhi đã lâm vào tình trạng cực kỳ nguy hiểm, phía dưới có vô số mãnh thú hung ác đuổi theo, phía trên thì có vô cùng vô tận cây cối quái dị chặn đường, lên xuống đều không được, chỉ có cách dùng toàn lực tiến lên phía trước.

Trong rừng tối đen, khắp nơi đều vang lên tiếng gầm rống của quái vật từ xa vọng lại, hắc phong gào thét, chẳng khác nào như địa ngục trên nhân thế.

Trên không nàng bay lượn không ngừng để tránh móng vuốt sắc nhọn của bọn dã thú, Kim Bình Nhi chém một đao vào thân hắc thụ, phóng lên phía trước. Không ngờ trước mặt lại xuất hiện vô số quái thú cùng với vô cùng vô tận hắc thụ phảng phát như yêu ma...

Kim Bình Nhi cứ chạy liên tục về phía trước, không biết bao lâu, lúc nàng đã bắt đầu có cảm giác lực bất tòng tâm thì phía trước vốn đang tối tăm ảm đạm bỗng xuất hiện một tia sáng.

Kim Bình Nhi mừng rỡ, phấn khởi tinh thần, Tử mang nhận tỏa sáng rực rỡ, chém mạnh một đao xuống đất, dụng toàn lực bay về phía trước.

Bóng âm linh dao động như có tiếng yêu ma gào rú, vô số hắc thụ lắc lư chuyển động, ánh sáng màu tía bao phủ lấy Kim Bình Nhi, gặp thú giết thú, gặp cây chặt cây, máu huyết bay tung tóe, tiếng gầm thét vang động, từ bên trong khu rừng rậm đen tối mở một đường máu thoát ra. Phía sau lưng nàng, xác chết la liệt, máu đen tung tóe.

Khi nàng rời khỏi khu rừng đen, một thân mỹ nhân mỹ lệ rung động lòng người bây giờ toàn thân nhuốm đầy máu, chẳng khác gì một huyết nhân, tràn đầy vẻ khủng bố.

Tuy nhiên, khi nàng nhìn thấy hoàn cảnh xung quanh, thở mạnh một hơi, sắc mặt đại biến. Nàng hiện đang đứng trên bờ một vách vách đá, khu rừng đen lùi về phía sau để lộ một khối nham thạch cực lớn, phía dưới vách đá, sương mù dày đặc, ánh sáng mặt trời chiếu vào, lóe lên một ánh sáng kỳ lạ.

Kim Bình Nhi nhìn qua đã biết sương mù đầy màu sắc này chính là loại chướng khí cực kỳ độc địa, người chạm vào là chết ngay. Nhưng vào lúc này, phía sau lưng nàng là khu rừng đen rậm rạp, vô số quái thú gầm rống dữ dội đang đuổi sát theo nàng.

Kim Bình Nhi nghiêng răng, nắm chặt lấy Tử mang nhận, xoay vọt người lại, ngửa đầu lên kêu thảm một tiếng, tưởng như không đứng vững được, người lão đảo suýt ngã quỵ. Mấy ngày liền nàng không có dịp

ngihtươi, hôm nay lại phải đối phó với vô số mãnh thú hung ác và cây cối quỷ dị, dù là người sắt cũng phải kiệt sức.

Nàng tràn đầy kinh hãi, dường như không thể kiểm soát bản thân được nữa, trong đầu xuất hiện ý nghĩ “Chẳng lẽ ta phải bỏ mạng ở nơi này ư?”. Trong lòng nàng không khỏi có chút hối hận, nếu không phải phát hiện mối quan hệ bí mật giữa Vu Yêu và hoà thượng, mạo hiểm đuổi theo, thì đã không lâm vào tình cảnh này. Vào lúc đó, nàng đột nhiên phát hiện, mặc dù bọn quái vật đang gầm rống hung dữ, thậm chí tại nơi nàng đang đứng, vẫn có thể nhìn thấy bọn quái thú trong rừng đang nhe răng múa vuốt, cực kỳ phẫn nộ, nhưng không hiểu tại sao, không có con quái thú nào chạy ra khỏi khu rừng đen.

Có thể, thực ra trên thế gian vốn không tồn tại các loại thú vật kỳ lạ như vậy, nguyên nhân chính là môi trường sống bên trong khu rừng đen tối quỷ dị đó...

Nhận ra điều này, Kim Bình Nhi cuối cùng cũng thả lỏng người, hơn nữa, dưới ánh sáng mờ mờ, những cây cối màu đen quỷ dị tựa hồ như đã trở lại bình thường, không còn có hành động nào tấn công nàng nữa.

Đứng tại tảng đá, chịu đựng cơn gió núi mãnh liệt, phảng phất mùi hôi thối, Kim Bình Nhi người nhũn ra, từ từ ngồi xuống.

Gió thổi phơ quần áo của nàng, bây giờ nàng mới phát hiện toàn thân đều dính máu của quái thú, dù sao đi nữa, Kim Bình Nhi cũng vẫn là phận nữ nhi, phát hiện như vậy thì trong lòng cảm thấy khó chịu, liền cúi đầu chỉnh trang lại y phục.

Đột nhiên, từ trong rừng rậm, một tiếng rống vang lên, át hẳn tiếng gầm rú của bọn quái thú. Kim Bình Nhi chưa kịp quay lại xem xét thì một hắc ảnh từ khu rừng đột nhiên phóng ra, xông thẳng tới nàng.

Kim Bình Nhi chỉ thấy cả bầu trời đột nhiên u ám, hắc ảnh trùng trùng, sợ hãi kêu lên một tiếng, lập tức đưa Tử mang nhận ra bảo vệ phía trên đầu. Tử mang nhận phát ra ánh sáng màu tím rực rỡ, hắc ảnh xông thẳng vào với sức mạnh bài san đảo hải, Kim Bình Nhi thân hình chấn động mạnh, bay lên không, miệng ứa máu tươi.

Chỉ thấy thân nàng xoay một vòng trên không trung, hạ chân xuống khối nham thạch rồi trượt chân té ngã, gió núi thổi mạnh, trong giây phút không còn nhìn thấy bóng dáng của nàng đâu nữa.

“Gầm!”

Tiếng rống vang động, hắc ảnh đáp xuống đất, thì ra đó là ác long bên cạnh Vu Yêu, vào lúc đó chỉ thấy nó mở to miệng đỏ lòm, đôi mắt hung hãn nhìn bốn phía, bọn quái thú trong rừng tựa hồ như sợ hãi ác long, trong lúc này không có chút động tĩnh gì, tất cả đều im hơi lặng tiếng.

Hắc ảnh lay động, một người mặc đồ đen, chính là Vu Yêu nhẹ nhàng bay ra từ khu rừng, vượt qua đầu ác long, đến sát bờ vực rồi nhẹ nhàng đáp xuống cạnh nó.

Vu yêu vươn mình, nhìn xuống dưới vực sâu, chỉ thấy sương mù dày đặc, không thấy bóng dáng của ai cả, liền quay đầu lại, gạt gù rồi nhẹ nhàng vuốt ve lên mình ác long.

Ác long rống lên.

Vu yêu cười nhạt một tiếng, không quay đầu lại, nhẹ nhàng tiến vào khu rừng rậm, ác long lập tức theo sau, đột nhiên cước bộ dừng lại, nhìn ra phía vách đá, nhưng mọi thứ đều yên tĩnh, không có chuyện gì xảy ra.

Ác long cặp mắt hung hãn lóe sáng, đứng sững một hồi, cuối cùng cũng quay đầu lại, chạy theo hướng đi của chủ nhân. Trong rừng vang lên tiếng rào rạt, từ từ nhỏ dần rồi tắt hẳn.

Gió núi thổi qua, thổi tung bụi đất, che khuất huyết tích trên mặt đất, dường như không có gì xảy ra trước đây.

Một thời gian sau, đột nhiên có một tiếng động, bên vách đá ánh sáng màu tía loé lên, một đạo nhân ảnh bay lên trên bờ đá, chính là Kim Bình Nhi.

Thân nàng vừa hạ xuống đất, miệng thở hào hển, sắc mặt trắng bệch, khoe miệng rỉ máu, hiển nhiên thụ thương không nhẹ. Hữu thủ vung lên, tử mang thu lại, trở về bên trong tay áo. Ánh mắt nàng chuyển sang tả thủ, không biết từ lúc nào, tả thủ nàng xuất hiện một thanh đao hình dáng kỳ lạ, lưng đao hình răng cưa, kiểu dáng cổ xưa, đao thô và ngắn, thân đao tỏa ra ánh sáng sắc nhọn, có khắc hai chữ...

Sát sanh!

Kim Bình Nhi thông thả quay đầu, nhìn về hướng vu yêu và ác long đã đi, bên trong khu rừng đen hoàn toàn tịch mịch. Nàng nhìn một hồi, tựa như đang suy nghĩ điều gì, nửa ngày sau, mục quang lại chuyển sang nhìn vào thanh đao kỳ quái đang cầm trên tay.

Trong ánh mắt nàng dường như xuất hiện một tia sáng kỳ lạ, gió núi tung bay, mơ hồ nghe được tiếng của nàng lầm bầm:

“Sát sanh hoà thượng...”

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Htnhan

Chương 133

Quyết biệt

Thất Lý Đồng, Miêu tộc tế đàn.

Lại một ngày mới, ánh mặt trời chiếu thoang thoảng trên bình đài của tế đàn, có vẻ cũng tạo một thứ cảm giác tươi mới. Quý Lệ và Tiểu Bạch đứng trên bình đài trước tế đàn giữa lưng chừng núi, vọng nhìn một mảng đất trời bị khói lửa trận chiến thiêu hủy.

Giữa những tàn tích nơi nơi đều thấy, bá tánh người Miêu vào vào ra ra, từ trên cao nhìn xuống, bọn họ giống như những con kiến bận rộn dọn dẹp hang ổ.

Tiểu Bạch thở dài, quay đầu sang Quý Lệ đang đứng bên cạnh: "Người nghĩ lại đi, quái vật trong Thập Vạn Đại Sơn đâu phải dễ dàng đối phó!".

Quý Lệ thần sắc bất biến: "Ta chết còn không sợ, còn sợ gì nữa chứ?".

Tiểu Bạch nhún vai, lắc đầu cười khỏ, đang khi đó, bên cạnh phát ra một tràng tiếng "chít chít" quái dị, hai người quay đầu lại, thấy Tiểu Hôi đã phóng tới, chỉ là tư thế phóng hơi cổ quái.

Một hồi sau, mục quang của hai người bất giác mà đồng thời rơi trên song thủ của con khỉ, Tiểu Hôi hai tay hai túi to bự, chính là túi rượu to bự của người Miêu.

Quý Lệ ngăn người, chậm chậm quay đầu nhìn Tiểu Bạch, Tiểu Bạch cười khỏ: "Người đâu cần phải nhìn ta, ta cũng không biết".

Tiểu Hôi mau lẹ chạy tới gần, nhìn thần tình của nó hoàn toàn khác biệt với bộ dạng tâm tư trầm trọng của chủ nhân và Tiểu Bạch, hiển nhiên rất hưng phấn, cứ nhe răng ra cười, thoang thoảng hương rượu tản phát từ hai cái túi rượu trong tay nó. Hai cái túi rượu đó phình to, xem ra chứa đầy rượu mạnh của người Miêu, hình như không phải mấy túi rượu còn thừa sau trận đấu tửu mấy ngày trước.

Hôm qua lúc Quý Lệ, Tiểu Bạch cùng đại vu sư đang chuyện trò, Tiểu Hôi chán ngán cảnh vật tế đàn âm âm trầm trầm, tính khỉ hoạt bát, làm sao có thể chịu đựng cho được, mới len lén bỏ ra. Lúc đó Quý Lệ tâm tư nặng nề, vừa sợ vừa vui mừng, không ngờ không phát giác Tiểu Hôi đã bỏ đi.

Tiểu Hôi bất tri bất giác nhớ tới mỹ tửu uống hôm đó, cơn ghiền nổi lên, liền lẩn xuống núi. Sau trận kịch chiến, nhà cửa của người Miêu bị tàn phá, gặp lúc hỗn loạn, thêm vào Tiểu Hôi xem ra bất quá là một con khỉ lông xám, ai mà thêm chú ý tới, sau mấy phen lục lọi, lợi dụng dịp loạn lạc, không ngờ

trong đồng đồ nát tìm ra hai cái túi rượu mạnh còn chưa mở.

Cả đêm hôm qua, cũng không biết Tiểu Hôi đã đem hai cái túi lớn đó giấu ở chỗ bí mật nào, vừa tới sáng sớm hôm nay, thấy đã đến lúc phải động thân ly khai, nó mới chạy ra đem hai túi rượu về, hiển nhiên đã tính toán tới chuyện thưởng thức đồ ngon trên đường đi.

Chỉ là giờ đây thấy chủ nhân Quý Lệ và Tiểu Bạch mặt mày có vẻ cổ quái, Tiểu Hôi hơi nghi hoặc, giương tròn mắt nhìn hai người, qua một hồi sau, Tiểu Bạch che miệng cười nhẹ, nói với Quý Lệ: "Tính ra ngươi đã đáp ứng một đại sự như vậy cho người Miêu, cho dù có lấy... hì hì... lấy hai túi rượu của họ, cũng đâu có gì đâu!".

Nói chưa dứt lời, nàng lại cười hì hì lên, Quý Lệ lắc đầu, chậm chậm xoay người mà đi, chỉ còn lại Tiểu Hôi tròn tròn mắt, nhìn nhìn Tiểu Bạch, lại nhìn nhìn Quý Lệ, buông một túi rượu xuống, thò tay gãi gãi đầu, bộ dạng có vẻ mù mờ mê hoặc.

o0o

Sâu trong tế đàn, tộc trưởng Miêu tộc Đồ Ma Cốt cùng đại vu sư đang đối tọa, xung quanh không còn ai khác.

Đồ Ma Cốt trầm mặc rất lâu, đại vu sư cũng không nói gì, không khí ngọt ngào ngưng trọng. Chung quy, Đồ Ma Cốt sắc mặt hơi có biến hóa, tựa hồ cuối cùng nhịn không được: "Đại vu sư, ông mang trọng thương như vậy, sao còn nhất định phải theo hai người trung thổ kia đi?".

Đại vu sư thở dài nhè nhẹ: "Ta hồi nãy không phải đã nói với ngươi rồi sao?".

Đồ Ma Cốt tức tối thốt: "Lê tộc đoạt lấy thánh khí của bọn ta, bọn ta cho dù có mất mạng cũng phải đoạt lại, hà tất phải đi cầu ngoại nhân tương trợ?".

Đại vu sư lắc đầu: "Ngươi làm rồi".

Đồ Ma Cốt ngây người: "Sao?".

Đại vu sư trầm mặc một hồi, nhỏ giọng: "Nếu thật Lê tộc đoạt đi thánh khí của bọn ta, ta cũng đâu cần phải lo lắng như vậy, chỉ sợ... sợ...".

Đồ Ma Cốt không hiểu: "Đại vu sư, ông nói vậy là có ý gì?".

Đại vu sư đáp: "Ngươi còn nhớ truyền thuyết Thú Yêu mà Miêu tộc bọn ta tương truyền không?".

Đồ Ma Cốt biến hẳn sắc mặt, cả kinh: "Lẽ nào truyền thuyết đó là thật?".

Đại vu sư cười khở một tiếng: "Vốn là thật, năm xưa Linh Lung nương nương hy sinh mình mà nhốt Thú Yêu trong Sân Ma Động, di mệnh cho hậu nhân tuyệt không thể để cho năm thứ Thú Yêu thánh khí đồng thời tụ về Sân Ma Động. Nhưng tới hôm nay, năm thứ thánh khí dĩ nhiên đã mất hết, sợ rằng thật là điềm báo Thú Yêu phục sinh".

Thần tình trên mặt Đồ Ma Cốt liên tục biến chuyển, lão thân là tộc trưởng Miêu tộc, tự nhiên biết sự nặng nhẹ của truyền thuyết kia, nhưng qua một hồi, lão vẫn nhịn không được: "Đại vu sư, dưới tình huống này, người lại càng không thể rời khỏi đây mới đúng, vạn nhất... có người ở đây, tộc nhân bọn ta

cũng an tâm một chút".

Đại vu sư lắng lắng lắc đầu: "Cái mạng già này của ta tối đa cũng không còn giữ được quá ba chục ngày".

Đồ Ma Cốt rùng mình.

Đại vu sư thở dài: "Kỳ thật ta nào muốn ly khai, ta đi lần này e rằng phải chết nơi đất người. Nhưng ngày nay Nam Cương ngũ tộc chia rẽ, nhân tài càng lúc càng điêu linh, vạn nhất sở liệu của ta không sai, sợ rằng không có ai có thể ứng phó nguy cục. Người trung thổ trẻ tuổi kia tuổi tác không lớn, nhưng thân hoài dị thuật, cây hắc bồng bên mình sát khí trầm trọng, tà khí vờ vợi, cả đời này ta mới thấy lần đầu. Bất quá cái trọng yếu nhất lại là...".

Ông ta ý vị nhìn Đồ Ma Cốt, hạ thấp giọng: "Cái trọng yếu nhất lại là Huyền Hỏa Giám hiệu xung vạn hỏa chi tinh cũng ở trên mình hửn".

Đồ Ma Cốt cả kinh: "Cái gì, vật đó không phải đang ở Phần Hương...".

Đại vu sư dùng mắt ra hiệu, Đồ Ma Cốt hội ý, ngậm miệng không nói nữa, nhưng vẻ kinh sợ trong mắt lại chỉ tăng chứ không giảm.

Đại vu sư từ từ nói: "Hôm đó lúc ta gặp mặt hửn lần đầu tiên, thạch tượng Khuyển Thần đằng sau lưng ta liền có điềm báo, thánh hỏa càng bùng sáng, cả hai thứ Thú Yêu thánh khí Hắc Trượng và Cốt Ngọc cũng bất an, nếu không phải là vô thượng thánh vật Huyền Hỏa Giám năm xưa trấn áp Thú Yêu thì đâu còn vật nào khác chứ. Thánh vật đó làm sao lại lọt ra khỏi Phần Hương Cốt, ta không biết được".

Đồ Ma Cốt trầm mặc không nói gì.

Đại vu sư ngưng một chút, lại nói tiếp: "Sau đó trong khi ta nói chuyện, cố ý đem lại lịch của Huyền Hỏa Giám nói ra, hai người kia quả nhiên giật mình ngạc nhiên. Đặc biệt là khi nói đến Bát Hung Huyền Hỏa Pháp Trận, sắc mặt của hai người lập tức đại biến, nghĩ bọn họ tất nhiên có quan hệ mật thiết với pháp bảo trận pháp đó".

Đồ Ma Cốt thở dài một hơi, hiển nhiên những lời nói đó đều là những lời lão quyết nhiên không nghĩ tới trước đây.

Đại vu sư điềm điềm thốt: "Người cũng biết mà, truyền thuyết lưu truyền từ đời này sang đời khác của Miêu tộc bọn ta, chỉ có Huyền Hỏa Giám và Bát Hung Huyền Hỏa Pháp Trận mới có thể trấn áp Thú Yêu, hôm nay đừng nói gì tới Huyền Hỏa Giám không có trong tay bọn ta, cho dù là muốn đoạt lấy từ trong tay những người trẻ tuổi kia, sợ rằng cũng không ai có thể đụng được, hơn nữa còn có Bát Hung Huyền Hỏa Pháp Trận quý dị khôn lường lại không có mấy ai hiểu biết. Cho nên, dưới tình thế này, người trẻ tuổi đó thật là hy vọng duy nhất của chúng sinh Nam Cương bọn ta, ta cho dù có làm khách chết tha hương, cũng phải theo hửn đi, chỉ hy vọng trước khi lâm tử có thể cứu mạng bằng hữu của hửn, mong rằng hửn xem là chút tình thân, ngày sau tương trợ Miêu tộc ta".

Đồ Ma Cốt khoé miệng hơi run run, những nếp nhăn trên bộ mặt già nua sâu thẳm, bất tri bất giác để

lăn mấy giọt lệ. Lão nhìn đại vu sư, chậm chậm phục người xuống, vấp đầu trên mặt đất băng lãnh.

Đại vu sư cười cười, thần sắc cũng có mấy phần thê lương: "Sau khi ta đi, các người cũng bắt tất phải nhớ thương, nếu người trẻ tuổi đó hữu tâm, chắc sẽ đem thi cốt của ta đưa về cố hương. Chuyện ở đây trông nhờ hết vào người".

Đồ Ma Cốt không ngẩng đầu lên, thanh âm trầm lắng, gắng giọng thốt: "Đại vu sư, ông yên tâm".

Đại vu sư thở dài nói: "Ta đi lần này, dù có chết kỳ thật cũng không có gì. Nhưng người ở Nam Cương, những ngày tới đây sẽ phải đối đầu với hết đợt sóng này tới đợt sóng khác, bốn tộc kia không biết trời cao đất dày, thấy Miêu tộc ta thất thế, e rằng khó tránh khỏi lợi dụng thời cơ; hơn nữa trong Thập Vạn Đại Sơn, Thú Yêu lúc nào cũng có thể phục hoạt trở lại, họa kiếp gần kề, người vai gánh trọng trách, phải bảo trọng lấy mình".

Đồ Ma Cốt nghiêng răng, đáp ứng một tiếng.

Đại vu sư chậm chậm đứng dậy, nhìn quanh một vòng, chột lại nói: "Nếu tương lai tình thế thật sự nguy cấp, tuy Thất Lý Đồng này là nơi cư trú của bao thế hệ Miêu tộc bọn ta, nhưng cũng không phải là không buông bỏ được, chỉ cần người còn, tương lai sẽ còn hy vọng".

Đồ Ma Cốt sắc mặt trắng nhợt đi mấy phần, chậm chậm thốt: "Dạ".

Đại vu sư thở dài một tiếng, từ từ bước ra ngoài.

oOo

Thân ảnh còm cõi dựa vào cánh tay của Đồ Ma Cốt, Quỷ Lệ và Tiểu Bạch theo sau, lúc đi từ tế đàn trên triền núi xuống, không có mấy ai chú ý tới.

Nhưng lần theo tiếng bước chân, thân ảnh của đại vu sư không biết đã bao lâu rồi chưa xuất hiện trên con đường tại Thất Lý Đồng này chung quy đã bị người ta chú ý, dẫn theo tiếng hô hoán nửa mừng nửa sợ, càng lúc càng có nhiều người Miêu ngưng nghỉ công việc mà tụ tập lại.

Đại vu sư mỉm cười, không ngừng vẫy tay về phía những người Miêu xung quanh, nhưng lại thủy chung không dừng bước, một mực nhắm hướng đường ra Thất Lý Đồng mà đi.

Cuối cùng, người Miêu từ từ cảm thấy được có gì đó không đúng, trong đám đông bắt đầu có người kêu gào bằng tiếng Miêu, Quỷ Lệ và Tiểu Bạch tuy nghe không rõ, nhưng chắc cũng biết họ kêu gào cái gì.

Sắc mặt của đại vu sư cũng tựa như có vẻ thê lương, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn, nụ cười dần dần tiêu tán, thay vào đó rõ ràng là một thứ bi thương.

Chỉ là ông ta vẫn trầm mặc như trước.

Chỉ vẫy tay.

Chậm chậm đi xa.

Đồ Ma Cốt cũng đã dừng bước, đứng trước đám đông, lặng im ngưng vọng nhìn theo bóng lưng còng.

Trong đám đông lúc này tiếng khóc than kêu gào đã kết lại thành một mảng, nhiều người kinh hoảng run

rầy, càng có nhiều người hướng về phía lão nhân đang đi càng lúc càng xa mà quý xuống.

Quý Lệ đi ngay sau đại vu sư, lẳng lẳng nhìn lão nhân, giật mình phát hiện trên khuôn mặt già nua không biết tự lúc nào đã lưng tròn lệ nóng.

Cuối cùng đã đi đến thông đạo dẫn ra bên ngoài sơn cốc, tiếng khóc sau lưng đã rền vang toàn sơn cốc.

Thân thể lão nhân bắt đầu run run, lão quay phắt lại, một lần nữa ngóng vọng mảnh đất này, sơn cốc này, bầu trời này...

Người Miêu từ đằng xa nhìn thấy la lên, nhiều người mừng quá nhảy dựng lên.

Nhưng chỉ một hồi sau, đại vu sư nhắm chặt mắt lại, như muốn ghi khắc hết mọi vật trên vùng đất này vào lòng, nhúu mày, lại xoay người lại.

Trong sơn cốc, đột nhiên tĩnh lặng hẳn.

Vô số đạo mục quang, lại không có tới một tiếng kêu than!

Bấp thịch trên mặt đại vu sư run run nhè nhẹ, chậm chậm, chậm chậm cất bước, biến mất vào thông đạo.

Trong Thất Lý Đồng một màn tĩnh lặng.

Sau một hồi lâu, cũng không biết là ai cất lên tiếng khóc đầu tiên, chỉ một phút sau, toàn sơn cốc liền phủ trùm tiếng khóc buồn.

oOo

Thập Vạn Đại Sơn.

Xuyên qua Hắc Sâm Lâm, lại vượt qua bảy sơn mạch hiểm ác, là một tòa núi cao quanh năm hắc khí vây phủ. Dưới tòa núi cao trơ trụi không có tới một bóng cây một ngọn cỏ đó, không ngờ lại có một đại động. Miệng động cao ba trượng, rộng một trượng rưỡi, quanh năm không ngừng có âm phong từ bên trong gào rít thổi ra, tạo thành tiếng vang sắc trầm, phảng phất như một linh hồn cuồng nộ vĩnh viễn gầm gừ không ngưng.

Giữa miệng động, đặt một tòa thạch tượng đoan đoan chính chính, kích cỡ như người thật, nhìn ra thì lại là một mỹ lệ nữ tử, quay mặt hướng vào Sân Ma Động sâu kín, lẳng lẽ đứng yên. Luồng gió âm lãnh quanh năm gào rít không ngừng xoáy trên thạch tượng, phát ra thanh âm trầm lắng, cứ như là một tấm gỗ yếu ớt ngăn chặn cuồng phong bạo vũ.

Chi là nàng lại phảng phất vĩnh viễn không lùi!

Một vu yêu toàn thân vận hắc y lúc này đang đứng trước tòa thạch tượng đó, im lặng dõi trông.

Một con ác long bên cạnh gã tựa hồ cũng đặc biệt kính sợ tòa thạch tượng đó, từ từ lùi ra xa, nhìn đông ngó tây, rít lên một tiếng, giương bốn cặp bờ chạy lên núi. Không lâu sau, biến mất hẳn trong hắc khí.

Âm phong băng lãnh thấu xương, phát động tà hắc y của vu yêu, giữa cảnh sắc hoang lương đó, người đó tựa hồ cũng dần dần cũng hiển lộ nét hư vô phiêu diêu, gần như không có thật nữa.

Gã một mực dõi nhìn, một hồi rất lâu, rất lâu, lâu đến mức cả Kim Bình Nhi cũng bắt đầu hoài nghi

hắc y nhân đó có phải đã biến thành thạch tượng luôn rồi không.

Từ khi may mắn thoát khỏi Hắc Sâm Lâm, đồng thời bắt gặp dưới tòa huyền nhai cự nham phát hiện ra Sát Sinh Dao chém ngập vào kẽ đá, khiến cho Kim Bình Nhi lờ mờ đoán lẽ nào đại tướng của Quý Vương Tông là Sát Sinh Hòa Thượng đã tiến vào đây sớm hơn mình?

Chỉ là Sát Sinh Dao tuy còn, Sát Sinh Hòa Thượng lại không thấy bóng dáng, người đi mà pháp bảo còn ở lại, nguy hiểm đó tất phải biết chừng nào, sợ rằng Sát Sinh Hòa Thượng đã gặp phải bất trắc.

Trong Thập Vạn Đại Sơn, thật là sát cơ ngập bước.

Nhưng Kim Bình Nhi tuy do dự, lại vẫn ngấm ngầm truy theo bước chân của vu yêu mà lên. Trên đường nàng biết vu yêu có dị thuật, càng cẩn trọng đề phòng, không dám sơ suất, càng không dám tới quá gần hắc y nhân và quái vật ác long đó, thêm vào vu yêu cứ nghĩ người truy tung đằng sau đã chết trong Hắc Sâm Lâm, không ngờ không phát giác ra Kim Bình Nhi đằng sau, cứ để Kim Bình Nhi một mực theo tới trước Sân Ma Cổ Động.

Giờ phút này Kim Bình Nhi nằm phục sau một ụ đất nhỏ, từ đằng xa vọng nhìn thân ảnh đen sì, không nhận được bắt đầu hoài nghi hắc y nhân kia lẽ nào muốn đứng luôn ở đó làm bạn với thạch tượng nữ nhân kia?

Từ khi đến Sân Ma Động cho tới bây giờ, vu yêu cứ bất động ngưng vọng nhìn thạch tượng kia đã quá bốn canh giờ.

Lúc Kim Bình Nhi bắt giác muốn nhắm mắt lại ngủ một giấc, thân ảnh của vu yêu chung quy đã có động. Kim Bình Nhi tinh thần phấn chấn, liền nhìn kỹ trở lại.

Chỉ thấy vu yêu áo đen kia tựa hồ đã trải qua một giai đoạn trầm tư đắn đo lâu dài, cuối cùng bộ dạng có vẻ như đã có quyết định, hướng về phía thạch tượng nữ nhân, im lặng gập hông, cung cung kính kính cúi lạy.

Xa xa, Kim Bình Nhi thấy vu yêu miệng hướng về phía thạch tượng mà nói rừ rừ một câu gì đó, chỉ là khoảng cách quá xa, không nghe được gì cả. Sau đó, thân người vu yêu từ từ xoay qua, nhắm vào Sân Ma Cổ Động mà bay đi.

Kim Bình Nhi nhíu mày, nổi nghi hoặc trong lòng càng lúc càng lớn, trong cổ động kia hiển nhiên có tuyệt đại bí mật gì đó, rất có khả năng là chỗ ở của nhân vật thần bí qua lời đàm thoại giữa Thượng Quan Sách và vu yêu. Nhưng tại chốn hoang vu cùng sơ ác thủy này, sao lại có một thạch tượng nữ tử, lại còn dựng ngay trước miệng thạch động?

Nhìn thần tình của vu yêu đối với thạch tượng đó, rõ ràng có quan hệ mật thiết với thạch tượng, e rằng còn có quá khứ gì chưa nói rõ đây.

Kim Bình Nhi mắt thấy vu yêu đã biến mất trong cổ động, định chui người ra, len lén đi tới xem cho kỹ tòa thạch tượng kia, bất chợt thân người vu yêu đột nhiên dừng hẳn lại.

Kim Bình Nhi thất kinh, cơ hồ nghĩ mình đã để lộ thân hình, không khỏi hồi hận trong lòng, đang lúc lo

lặng lại phát giác vu yêu căn bản không quay đầu lại nhìn về phía mình, tựa hồ không giống đã phát hiện ra mình.

Nàng mới yên tâm trở lại, liền núp kỹ, lại len lén thò đầu ra nhìn về phía cổ động.

Lần này, nàng không khỏi trợn tròn mắt.

Phía trước thạch tượng nữ tử, miệng động Sơn Ma Động, bất chợt bay ra một đạo bạch khí, hoàn toàn đối nghịch với hắc khí âm phong xung quanh. Vu yêu cũng đã dừng lại, lặng lẽ chú thị nhìn đạo bạch khí kia.

Bạch khí càng lúc càng tích tụ đông đặc lại, dần dần ngưng tụ thành hình, biến thành hình dạng một người. Kim Bình Nhi từ chỗ này nhìn ra, giật mình nhận thấy đó là một nam tử cao lớn, hữu thủ nâng cự kiếm, tả thủ giữ khiên lớn. Thân thể của y hoàn toàn tạo thành từ bạch khí, phiêu diêu bất định giữa âm phong, nhưng động tác thân thể, thậm chí cả thần tình trên mặt không ngờ hoàn toàn có thể thấy rõ.

Kim Bình Nhi ngạc nhiên không nói gì, một hồi sau hít một hơi dài, tự thì thào với mình: "Là một âm linh!".

Nàng cũng xuất thân trong Ma Giáo, đối với chuyện quỷ mị ít nhiều gì cũng biết vài phần: xa xưa tương truyền, nhân sinh lão tử, duy có hồn phách là bất diệt, sau khi kết thúc một đời, hồn phách rời khỏi thân thể, vãng đầu lai sinh, sinh sinh thế thế, luân hồi không nghỉ. Nhưng trong thế gian lại có oán linh tồn tại, bằng vào tham, sân, si ba thứ độc cố, bằng vào úy, ác, phạ ba thứ khủng cự cố, quyến luyến trần thế, cứ ôm lấy cõi trần, không chịu vãng sinh, kêu là "âm linh".

Năm xưa lúc Quỷ Lệ còn là Thanh Vân Môn tiểu đệ tử Trương Tiểu Phàm, cùng Lục Tuyết Kỳ lạc vào dưới Tử Linh Uyên trong Vạn Bức Cổ Quật ở Không Tang Sơn, bên cạnh Vô Tình Hải, đã gặp phải vô số âm linh dưới vực sâu.

Chỉ là những âm linh đó đều là hồn phách người phạm, bị Luyện Huyết Đường năm xưa sát hại mà không thể vãng sinh, người thường gặp phải cố nhiên là bị hại, nhưng trong mắt người có chân tu lại không phải là yêu nghiệt lợi hại gì, cho nên lúc đó Trương Tiểu Phàm và Lục Tuyết Kỳ tuy đạo pháp chưa thành, vẫn có thể cầm cự lâu dài.

Âm linh mà Kim Bình Nhi gặp hôm nay lại tuyệt không phải là âm linh bình thường, mà là "hung linh" hiếm thấy nhất trong truyền thuyết.

Loại hồn phách này, lúc sinh tiền đa phần là nhân vật tu hành cao thâm, sau khi chết lại vì những si niệm phần khái sâu sắc cực độ mà không chịu vãng sinh, cam nguyện bảo vệ vật gì đó, làm dã quỷ thế lương, phiêu đảng giữa dương thế.

Những hung linh này, đạo hạnh bản thân dĩ nhiên là cao cường, thêm vào quỷ lực sau khi chết, càng hung lệ, người tu hành phổ thông căn bản không phải là đối thủ, có thể nói là quỷ vật hung hãn một trong hàng vạn. Chỉ là người tu hành thường coi trọng vãng sinh hơn là người thường, ít khi chịu từ bỏ vãng sinh, cho nên hung linh mới hiếm có, Kim Bình Nhi giờ đột nhiên nhìn thấy, không khỏi rùng

minh.

Bất quá nhìn lại, vu yêu áo đen kia lại tựa hồ không có biểu hiện gì ngoài sở liệu, đối diện với hung linh cản đường gã, gã chỉ chậm chậm ngẩng đầu nhìn.

Thân thể của hung linh do đạo bạch khí hợp thành to lớn vô cùng, cơ hồ che chắn toàn miệng Sân Ma Động, vu yêu nhìn hung linh như một chiến thần tay thủ khiên kiếm, đột nhiên thở dài một tiếng.

"Người cuối cùng đã chịu ra gặp ta". Gã buồn buồn thốt.

Hung linh lạnh lùng chú thị nhìn vu yêu, đạo bạch khí của y và hắc y hắc ảnh của vu yêu cứ như hai cực đoan tuyệt không thỏa hiệp.

"Người là kẻ phản bội nương nương, có tư cách gì dám nói chuyện?"

Vu yêu thân người tựa hồ run lên, con người thâm trầm vĩnh viễn khó biết được không ngờ bị câu nói đó làm cho toàn thân đau đớn.

Gã ngẩng đầu nhìn khuôn mặt phẫn nộ kia, một hồi sau, lại thủy chung im lặng không nói gì, chậm chậm cúi đầu.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 134

Hung linh

"Người có tránh ra không?". Vu yêu trầm mặc một hồi lâu, chậm chậm thốt.

Hung linh lạnh lùng nhìn gã: "Trước thần tượng của nương nương, người lẽ nào còn chưa hối hận?".

Bộ áo đen trên mình vu yêu lại hơi run run, xem ra tựa hồ dưới lớp vải hắc y, gã cũng đã thập phần kích động, chỉ là gã còn chưa quay đầu lại nhìn thạch tượng nữ tử kia lần nữa.

"Ta không sai, là nương nương đã sai". Gã xen giọng.

"Hừ!". Hung linh giận dữ rống lên, tiếng hét như sấm chớp trên trời đánh xuống phàm thế, làm cho cát đá gần đó bắn tung tóe: "Súc sinh! Tên vô sỉ người không ngờ còn dám nói những lời như vậy!".

Kim Bình Nhi đằng xa nhíu mày lại, không cảm được phải thò tay bịt tai, cách xa như vậy, lời đối thoại giữa một hắc một bạch nàng nghe không rõ mấy, nhưng hung linh bắt chợt thét lên một tiếng, lại cơ hồ như tiếng sấm đánh sạt tai nàng, làm chấn động màng nhĩ của nàng.

Đằng xa, vu yêu che mặt bằng khăn sa đen, không nhìn thấy biểu tình của gã, nhưng chỉ nghe thanh âm nói chuyện của gã càng lúc càng thê lương thống khổ: "Ta không sai, ta không sai...".

Gã lảm bảm một mình, cũng không biết là nói với hung linh, hay là nói với chính mình, hoặc giả gã đang nói với thạch tượng đằng sau.

"Hắc Mộc, người mau mau quỳ xuống thỉnh tội với thần tượng của nương nương, tuyệt hết những si tâm vọng tưởng của người, thì bọn ta vẫn còn là huynh đệ, nếu không, từ nay về sau, người đừng trách ta lạnh lẽo vô tình".

Vu yêu thân người chấn động, ngẩng đầu lên nhìn: "Người, người còn nhận ta là huynh đệ?".

"Phải!". Hung linh hét lớn: "Chỉ cần người đoạn tuyệt hết si niệm, sau khi thỉnh tội với thần tượng của nương nương, cùng ta hợp sức bảo trợ nương nương, trấn thủ Sơn Ma Cổ Động này, Hắc Mộc người vĩnh viễn là huynh đệ của ta".

Hắc y trên mình vu yêu phiêu đảng theo gió, thấp thoáng có thể cảm thấy sự kích động nội tâm của gã, chỉ là qua một hồi, thân người gã dần dần bình tĩnh lại, toàn thân trầm mặc không nói gì. Hung linh kia nhìn gã chăm chăm, biểu tình vốn trông mong chờ đợi chung quy đã chuyển biến thành phần nộ sâu nặng.

"Người còn không chịu hối hận?". Hung linh giận dữ thét.

Thanh âm của vu yêu hoàn toàn lãnh tĩnh, như giọng điệu hàng ngày của gã: "Ta không còn đường để

hồi đầu".

"Hừ!". Hung linh rống lên một tiếng, thanh kiếm không lồ hoành không chém xuống, phạt trước người vu yêu, đất cát bay mù trời trong một sát na, mặt đất gần đó cũng bị chấn động bật dậy.

Kim Bình Nhi biến sắc, hung linh đạo hạnh cao quá, còn trên cả trong tưởng tượng của nàng.

Chỉ là vu yêu lại không một chút kính sợ, lạnh lùng nhìn hung linh: "Đại ca...".

Hung linh giận dữ: "Im miệng, ta không phải là đại ca của ngươi!".

Vu yêu điềm đạm thốt: "Cho dù huynh không nhận tôi, tôi cũng vẫn nhận huynh vĩnh viễn là đại ca của tôi. Năm xưa đích xác là nương nương đã sai, chuyện đến hôm nay, tôi phải vì nương nương mà làm chuyện nương nương chưa làm xong!".

Hung linh càng phẫn nộ, hét lớn: "Ngươi điên à?".

Vu yêu hít một hơi sâu: "Cho dù tôi có điên, chuyện này tôi cũng phải đi làm!".

Nói xong, thân hình gã phiêu động, nhắm Sân Ma Cổ Động mà bay vào. Hung linh hiển nhiên phẫn nộ cùng cực, hét lớn một tiếng, kiếm nhắm ngay đầu vu yêu mà chém xuống. Uy lực của một kiếm đó còn hơn cả hồi nãy, tường đá nơi động khẩu cũng phải rùng mình, như muốn sập xuống.

Kim Bình Nhi từ đằng xa dòm tới, vẫn không khỏi lo lắng cho vu yêu, chỉ là vu yêu giờ phút này đã lọt vào Sân Ma Cổ Động, thân ảnh bị tường đá che chắn, động tác giao thủ với hung linh ra sao, Kim Bình Nhi không nhìn thấy.

Nhưng trong cổ động, sau khi đất đá rơi xuống, hung linh hò hét không ngưng, thân ảnh của vu yêu lại không còn thấy nữa.

Chỉ có trong bóng tối sâu kín của cổ động truyền ra thanh âm u oán của vu yêu: "Đại ca, huynh từ lúc sinh tiền cho đến sau khi chết vẫn là tuyệt thế anh hùng, chỉ là bọn ta hiện tại không còn giống nhau nữa, huynh hà tất phải như vậy...".

Hung linh tức giận hét lên, tiếng hét thê liệt, phảng phất như có một ngọn lửa phừng phừng đang thiêu đốt tim gan.

Trong Sân Ma Cổ Động trầm mặc lại, hiển nhiên vu yêu đã đi xa rồi.

Hung linh trầm mặc lại, một hồi sau, y từ từ quay về phía thạch tượng trước động khẩu, thân thể bạch sắc không lồ chậm chậm uốn động, bạch khí vàng vàng như sương khói vây bọc, quần quện lấy thạch tượng nữ tử.

"Nương nương...".

Tiếng thôn thức nho nhỏ, nổi bi thương và u uẩn từ một thế giới khác biệt thấp thoáng kéo theo một chút bất lực vô trợ, tiềm đọng âm vang giữa đất trời. Rồi thân ảnh của y cũng dần dần phiêu tán, chậm chậm tiêu biến trong hắc khí âm phong.

Trước Sân Ma Cổ Động lại hồi phục sự bình tĩnh, cứ như không có gì xảy ra vậy. Chỉ có thạch tượng nữ tử kia vẫn an tĩnh đứng yên tại đó, vẫn vĩnh viễn chịu đựng tiếng gào rít âm lãnh không ngưng bất

nguồn từ nơi đen tối nhất trong Sân Ma Cổ Động.

Thanh âm đó phảng phất càng thê lệ hơn.

o0o

Trung thổ, miền nam, Hồ Kỳ Sơn.

Dưới sơn mạch hoang lương, ẩn tàng tổng đường của Ma Giáo Quỷ Vương Tông, vô số ma giáo đệ tử đang lục tục vào ra.

Ở chỗ kín đáo nhất của chốn đó, trong động quật thiên nhiên khổng lồ, Quỷ Vương mặt không chút biểu tình đang đứng trên bình đài, vọng nhìn hai thượng cổ kỳ thú trong huyết trì.

Quy Ngu đang tắm mình trong huyết thủy, bất động, cả nhãn thần cũng hiển lộ vẻ ảm đạm. Hoàng Điều trước đây một chút còn cố gắng chống đối, hiện tựa hồ như dưới sự áp chế của những lực lượng quý dị, tinh thần cũng mệt mỏi hẳn, an tĩnh ngâm mình trong huyết thủy, không còn di chuyển nữa.

Phục Long Đinh treo giữa không trung, nhấp nhoáng ánh sáng màu đỏ, từ từ chuyển động, bắn ra từng luồng sáng đỏ chói, bao trùm lấy Quy Ngu và Hoàng Điều.

Hơi thở huyết tinh nồng nặc tràn ngập cả động quật.

Một bóng đen chợt thoáng hiện, Quỷ tiên sinh thân bí nhất trong Quỷ Vương Tông đã bay lên, xuất hiện bên cạnh Quỷ Vương.

Quỷ Vương nhìn gã: "Sao rồi?".

Quỷ tiên sinh xem bộ dạng cũng có phần tương tự như nhân vật thân bí vu yêu xuất hiện tại Nam Cương, đều vận hắc y, mặt che khăn sa đen, chỉ là thanh âm có vẻ già hơn mấy phân.

Lúc này chỉ thấy khăn sa đen che mặt hơi động đậy, gật đầu nhẹ nhẹ: "Không sai bao nhiêu, Quy Ngu hàng phục, Hoàng Điều chưa tới ba ngày cũng sẽ chịu quy trần. Tứ Linh Huyết Trận đã thành phân nửa rồi".

Quỷ Vương không nói gì, chậm chậm gật gật đầu.

Quỷ tiên sinh điềm đạm thốt: "Đừng nói gì tới chính đạo, chỉ cần uy lực của một nửa Tứ Linh Huyết Trận này cũng đã đủ để tảo bình Vạn Độc Môn cùng Hợp Hoan Phái".

Quỷ Vương nhìn gã, chậm chậm nói: "Cái ta muốn đối phó là Tru Tiên Kiếm Trận của Thanh Vân Môn".

Quỷ tiên sinh mặc nhiên.

Quỷ Vương xoay người, từ từ đi ra, đồng thời thốt: "Ta đi truy tầm hai con linh thú còn lại, chuyện ở đây phó thác cho ngươi".

Quỷ tiên sinh từ đằng sau nhìn theo thân ảnh của ông ta từ từ đi xa, mắt thiểm động, cũng không biết đang nghĩ gì.

Một hồi sau, gã xoay người lại, trầm tư lặng lẽ, chợt thở dài một tiếng, thanh ảnh nhoáng lên, lại hướng về phía huyết trì bay tới.

Trong cổ quạt, mùi huyết tinh đột nhiên lại nồng nặc hẳn lên.

o0o

Quý Vương từ trong huyết trì cổ quạt đi ra, chấp tay đằng sau lưng mà đi, vượt qua dũng đạo dài thườn thượt, đến trước ngã tư đường, do dự một hồi, trên mặt ông ta tựa hồ thoáng lên một chút thương nhớ, quay người nhắm phía phải mà đi.

Trên đường, gặp nhiều đệ tử Quý Vương Tông, chúng nhân vừa gặp Quý Vương đều cúi đầu hành lễ, Quý Vương cũng không đáp lại, cứ chậm chậm mà đi, đi đến hết đường là một hàn băng thạch thất. Ông ta đứng trước cửa, thần tình vốn vẫn như tòa Thái Sơn lại đột nhiên như già nua đi nhiều. Một tiếng thở dài nhẹ nhàng, ông ta đẩy cửa đá, bước vào.

Một luồng lãnh khí đâm phập vào mặt, Quý Vương xoay tay đóng cửa đá lại. Hàn băng thạch thất tịnh không lớn lắm, bày biện càng cực kỳ giản đơn, trong thạch thất chỉ có một hàn băng thạch đài, Bích Dao sắc mặt trắng như tuyết đến mức không còn tới một tia huyết sắc đang an tĩnh nằm dài bên trên, song thủ đặt trên ngực, nắm lấy "Hợp Hoan Linh" màu vàng.

Một nữ tử lặng lẽ đứng bên mình nàng, ngưng vọng nhìn nàng.

Quý Vương bước tới, mục quang lạc trên gương mặt của ái nữ, khoé mắt chột co thắt lại, cả song thủ đang chấp sau lưng cũng không cầm được mà nắm chặt lại.

Mười năm rồi, đã tròn mười năm.

Mười năm qua ông ta cơ hồ không có ngày nào là không thương tâm vì đứa con gái, thậm chí ông ta cố ý giảm lại ít đến nhìn Bích Dao, cũng vô phương tránh được.

Ái nữ duy nhất...

Thanh âm của ông ta cũng biến thành trầm lắng nghèn nghẹn: "U Cơ, người để ta và Dao nhi ở đây một chút".

U Cơ chậm chậm đứng dậy, xoay người hướng Quý Vương hành lễ, rồi bước ra ngoài.

Mục quang của Quý Vương quét qua thân ảnh của ả, không nói tiếng nào.

"Kẹt".

Tiếng động nhỏ vang lên, thạch môn mở ra rồi đóng lại, trong hàn băng thạch thất chỉ còn lại hai cha con.

Quý Vương đứng bên cạnh Bích Dao, từ từ ngồi xuống.

"Dao nhi, phụ thân đã lâu rồi không đến gặp con, con có giận ta không?".

Thanh âm của ông ta trầm lắng, âm vọng trong thạch thất một nỗi sầu khổ bất tận.

Chỉ là Bích Dao vẫn thong dong bình tĩnh mà nằm yên như trước.

Quý Vương ngưng vọng nhìn khuôn mặt mỹ lệ, ngây ngô xuất thân: "Con giống mẹ con như đúc! Cả tính khí cũng không khác gì. Con có biết không, Dao nhi...".

"Mẹ con hồi còn tại thế, ta không thể gặp mặt nàng lần cuối cùng, nhưng ta biết nàng đã phó thác con

cho ta. Bao nhiêu năm rồi, ta chỉ sợ đã đối với con không tốt, không còn mặt mũi nào mà xuống cửu tuyền gặp mẹ con. Nhưng... nhưng...".

Nhân vật khiến cho vô số người sợ hãi phần hận trong dương kim thiên hạ đó, giờ phút này cả thanh âm cũng đã hơi run run, nói cái câu mà ông ta đã nói lên vô số lần trong suốt mười năm qua: "Sao con... sao con khờ quá vậy???".

Bích Dao vẫn lặng lẽ, vẫn bình tĩnh nằm yên trước mặt ông ta, trên dung nhan trắng tái của nàng nhìn không ra một chút thông khổ thương tâm nào, trái lại, thấp thoáng còn có một nụ cười lợt lạt.

"Dao nhi...". Quý Vương kêu lên một tiếng, cũng không nói gì nữa. Ông ta chỉ ngồi yên đó mà nhìn, bồi bạn với ái nữ duy nhất của mình.

Cho đến khi trên cửa đá của hàn băng thạch thất đột nhiên truyền vào một tràng tiếng gõ cửa "cạch cạch".

Quý Vương nhíu mày, sát khí hơi thoáng qua trong mắt, mười năm nay, trừ Quý Lệ ra, ai cũng không dám quấy nhiễu ông ta lúc ông ta đang bồi bạn với con gái. Ngay cả Quý Lệ, trong mắt hắn luôn luôn chỉ có một mình Bích Dao, Quý Vương cũng không nói gì với hắn.

Nhưng hôm nay Quý Lệ không có ở đây, lại có ai dám mạo phạm đến đại kị của Quý Vương, thật là hiếm thấy. Quý Vương hừ một tiếng, đứng dậy, dùng ống áo bào nhè nhè chùi chút ngón nơi khoe mắt, hít một hơi dài, đợi đến khi ông ta xoay người lại, lại đã biến thành Quý Vương khiến cho vô số người kính sợ.

Ông ta từ từ bước tới cửa, mở cửa đá, bước ra ngoài.

Ngoài cửa chỉ có một người đứng đó --- Thanh Long.

Quý Vương nhíu mày, Thanh Long là người cầm đầu Tứ Đại Thánh Sứ của Quý Vương Tông, là tâm phúc đắc lực của ông ta, luôn luôn được coi trọng phi thường. Hơn nữa y hành sự luôn luôn cẩn thận, tuyệt không thể đi quấy nhiễu ông ta và Bích Dao.

Xem ra chắc có đại sự phát sinh.

Quý Vương nhìn chăm chăm, Thanh Long thấp giọng: "Vùng Nam Cương đã truyền tin về".

Quý Vương nhíu mày: "Sao?".

Thanh Long nhìn Quý Vương: "Nghe nói Quý Lệ đã tìm ra người biết Hoàn Hồn Di Thuật, đang dẫn người đó về".

Chuyện này không phải tầm thường, Quý Vương công phu trấn định tu dưỡng như vậy không ngờ cũng để lộ vẻ mừng rỡ, không nhịn được bước tới một bước: "Thật sao?".

Thanh Long gật gật đầu, trong lòng thở dài, cốt nhục tình thâm, thật là ai ai cũng không thể tránh khỏi.

Quý Vương ngửa mặt lên trời, hít một hơi sâu, trấn định lại tâm tình kích động của mình, nhưng song thủ vẫn còn run run: "Người đó là ai, Quý Lệ làm sao mà tìm ra?".

Thanh Long đáp: "Người đó là đại vu sư của Miêu tộc, một trong năm tộc vùng biên thùy Nam Cương,

việc Quý Lệ làm sao biết ông ta có Hoàn Hồn Di Thuật thì không biết được".

Quý Vương gật đầu: "Chuyện đó không lo, chỉ cần ông ta có thể cứu Dao Nhi là được rồi, có thể cứu Dao Nhi là được rồi...". Lời nói thật như trông mong đại vu sư và Quý Lệ giờ phút này đứng ngay trước mặt.

"Bọn họ đi mấy ngày rồi, còn bao lâu nữa sẽ tới đây?". Quý Vương hỏi truy.

Thanh Long đáp: "Tin tức này là do Quý Lệ kêu thám tử suốt một dải phương nam của bọn ta về truyền lại. Nghe nói là vì vị đại vu sư đó thân mang trọng thương, vô phương phi hành, cho nên chỉ còn nước bộ hành từ từ".

Quý Vương thờ người: "Trọng thương? Sao vậy?".

Thanh Long đáp: "Nghe nói vì nội chiến trong Nam Cương ngũ tộc mà bị thương, hơn nữa...". Y do dự một hồi: "Hình như Quý Lệ cũng thụ thương không nhẹ, mà còn bị thương từ trong tay chính đạo".

Quý Vương mục quang đứng lại: "Chuyện là sao?".

Thanh Long lắc đầu: "Tình huống cụ thể còn chưa rõ, một dải Nam Cương luôn luôn thuộc về thế lực của Phần Hương Cốc, người của bọn ta rất khó lòng trà trộn vào, tình huống rõ ràng e rằng phải đợi Quý Lệ về đến mới hỏi ra được. Bất quá ở phương nam luôn luôn do lão nhị Bạch Hổ phụ trách, tin tức kỳ này cũng là do gã truyền về. Nhưng theo lời nói của gã, tựa hồ...".

Quý Vương lạnh lùng: "Bạch Hổ nói gì?".

Thanh Long trầm mặc một hồi: "Bạch Hổ bẩm báo cùng về với Quý Lệ còn có một người, một nữ tử hồ mị".

Quý Vương biến sắc.

Thanh Long liếc nhìn Quý Vương, từ từ nói tiếp: "Ngoài ra, Bạch Hổ còn đặc biệt đề cập tới một điểm, con khi bên cạnh Quý Lệ tự hồ không còn như trước".

Quý Vương mắt loang loáng hàn quang, một hồi sau mới chậm chậm thốt: "Tam Nhãn Linh Hầu đã mở linh mục rồi?".

Thanh Long trầm mặc, không nói gì.

Ngoài hàn băng thạch thất đột nhiên trầm tĩnh lại, Quý Vương chậm chậm xoay người, mục quang lạc trên cửa đá. Mục quang của ông ta phảng phất từ cửa đá đó mà xuyên vào, nhìn con gái đang nằm an tường.

"Dao Nhi, con có thấy cha không?".

Trong lòng Quý Vương dằng dặc một nỗi niềm.

o0o

Thập Vạn Đại Sơn, Sơn Ma Cổ Động.

Kim Bình Nhi im ắng di động thân hình, hướng về phía cổ động thần bí âm trầm mà mò tới.

Lúc này, vu yêu đã tiến vào khá lâu, hung linh cũng đã tiêu tán, không thấy xuất hiện nữa, toàn miệng

động một màn âm lãnh trầm tịch, chỉ có âm phong từ trong Sân Ma Cổ Động thổi ra vẫn gào rít không ngưng.

Dần dần, Kim Bình Nhi đã đến gần tòa thạch tượng nữ tử. Nàng cẩn thận tới gần, xung quanh rất yên ắng, cho đến khi nàng bước tới cách mặt thạch tượng nữ tử ba thước, chỉ có tiếng gió lùa rít, không còn động tĩnh gì khác.

Kim Bình Nhi chợt cảm thấy tựa hồ có thể nghe được nhịp đập của tim mình.

Nàng định thân, lại cẩn thận xem xét xung quanh, đặc biệt là nhìn kỹ trong Sân Ma Cổ Động, bên trong tối mù tối mịt, không biết sâu rộng bao nhiêu, dường như trong bóng tối ẩn tàng một cái gì đó khủng bố, đang há cái miệng hung ác, gầm gừ không ngưng.

Kim Bình Nhi nhíu đôi mày thanh tú, cảm thấy trong bóng tối kia tà khí xung thiên, làm cho khí huyết của nàng nhộn nhạo, thật là khó chịu. Chỉ là giờ phút này, tâm hiếu kỳ của nàng lại còn hơn xa tất cả, thạch tượng nữ tử trong tâm nàng thật là một sự tồn tại thần bí, vô luận ra sao, nàng cũng phải đi xem thạch tượng đó cho rõ.

Hạ quyết tâm xong, nhãn quang của nàng lại lạc trên tòa thạch tượng.

Nguyên là một nữ tử mỹ lệ! Kim Bình Nhi trong lòng cảm thấy dị lại.

Đôi mày cân xứng quét ngang trên mắt, khuôn mặt tròn trịa, đường nét sắc sảo tỏ vẻ cứng cỏi. Môi của nàng ta mím nõn, mắt của nàng ta cương nghị, như là sau bao kiếp đời gian khổ, nàng ta chung quy đã hạ một quyết tâm. Nhưng mặt của nàng ta, thần tình của nàng ta, lại là một nét ôn nhu dị dạng, có một chút bi thương, có một chút sầu khổ.

Phong sương ngàn vạn năm, có thể nào xóa đi hồng nhan?

Nàng ta cô đơn đứng một mình ở đây giữa năm tháng, là vì ai?

Kim Bình Nhi lặng lẽ nhìn, chậm chậm thò tay ra, sờ vào thạch tượng nữ tử, đâu có lưu ý tới đằng sau lưng mình, lúc mình thò tay đụng vào thạch tượng, đột nhiên bạch khí sinh xuất, dần dần ngưng tụ, dần dần tích thành nhân hình, hiện ra hung linh kia.

Dưới lòng bàn tay vốn là một khối đá nhám. Từ trên thạch tượng, bao nhiêu vết thương bị âm phong hàn tuyết gió vùi mưa đập qua biết bao năm tháng phảng phất, dưới lòng bàn tay của Kim Bình Nhi, đã truyền sang người nàng, lọt vào trong tâm nàng.

Nữ tử kia thật ra sao lại như vậy?

Kim Bình Nhi không ngờ như si dại, bị thạch tượng của nữ tử hấp dẫn quên hết xung quanh.

Sau lưng, hung linh kia đã hiện thân hoàn toàn, mặc có sắc giận, thanh kiếm không lồ giờ cao lên, chợt hét lớn một tiếng, chém thẳng xuống!

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Thuận Ninh

Chương 135

PHỤC SINH

Bóng tối trải dài vô tận, chỉ có âm phong lồng lộng mỗi lúc mỗi cắt cửa. Vu Yêu đi trên thông đạo trong Trấn Ma Cổ Động, trông như một âm linh đi về nơi cửu u.

Động huyết lâu đời càng đi càng thấy rộng, nhưng bóng tối xung quanh mỗi lúc mỗi thâm trầm. Trên con đường âm lãnh đáng sợ, Vu Yêu thậm chí có thể nhắm mắt mà bước đi.

Nhiều năm nay, y một mình một bóng quanh quần nơi đây. Đến giờ, y rút cuộc phải tự tay thay đổi vận mệnh của mình.

Có lẽ, còn ảnh hưởng tới cả vận mệnh của bao nhiêu người khác trên thế giới.

Âm phong rú rít, ngay trước mặt y!

Một điểm u quang, đột nhiên sáng bừng lên phía trước, cho dù ánh sáng đó có u ám thế nào, nhưng trong vùng khê đặc tối tăm này, nó vẫn lấp loé chói mắt.

Vu Yêu dừng bước.

U quang khe khẽ chớp láy trong bóng tối, chập chờn bất định, như chiêu hồn, như dụ hoặc, như khát vọng, như châm biếm...

Gió, lay động tà áo đen của y, giống như bao nhiêu tuế nguyệt của quá vãng, y ngưng vọng về thời đó.

Nhiều năm trước, y cũng đứng ở đây, như thế này, nhưng lúc đó, bên mình y còn có huynh đệ, trước mặt y còn có một thân ảnh tuy yếu nhược nhưng phảng phất ngăn chống được cả đất trời.

Hiện tại, lại chỉ có cái bóng cô đơn của một mình y.

“Nương Nương...” Y hơi cúi đầu, miệng lẩm nhẩm gọi.

Sau đó, y lại lướt về phía trước, về phía u quang đó, như con thiêu thân liêu mình.

U quang đại thịnh, âm phong trong cổ động cũng đột nhiên mạnh mẽ hẳn lên. Vốn chỉ có một điểm sáng, nhưng từ nơi đó lần lần tản ra, dần dần chiếu rọi cả xung quanh.

Mặt đất gập ghềnh lởm chởm, đến đâu cũng thấy vương vãi xương trắng mủn nát, của người có, của mãnh thú cũng có. Trên vách động mênh mông, nham thạch cứng rắn, dưới bóng u quang chiếu rọi, hiện lên vô số vết hằn dày đặc, ngang ngang dọc dọc, giống như bị xé bừa ra một cách thô bạo, nhìn rất rõ ràng.

Trong bóng tối, có một thanh âm, chính là ở nơi sâu nhất của u quang, mang theo hàn ý băng lạnh, khe khẽ vọng vang.

“Người quay lại rồi...”

Âm điệu đến cuối câu kéo dài ra, dội lại trên các bức vách cổ động.

Vu Yêu không nói gì, chỉ đứng đó trong vầng sáng, bất động giây lát, rồi rút cánh tay ra khỏi tấm áo đen, trên tay y, là cây Hắc Trượng khảm Cốt Ngọc.

“Ừng!...”

Một tiếng gầm, đột nhiên vang lên như sấm trong cổ động. Bóng tối xung quanh nháy mắt bị đẩy lùi, nơi thâm sâu mênh mang đó, vụt loé lên ánh hào quang chói lọi, như sự tiếp tay vô số của ác ma, hướng về phía Vu Yêu, hướng về thánh khí đó điên cuồng gào thét.

Đến những bức tường đá ngàn vạn năm trong cổ động, giờ phút này cũng bắt đầu rung lắc không ngừng, đá lớn đá bé trút xuống âm ỹ.

Âm phong rít lên thê thiết, nghe ra như tiếng thở thềm thường, nặng nhọc.

“... Người còn nhớ, hình dáng của Nương Nương chứ?” Vu Yêu nhìn luồng hào quang chói lọi đang nhe nanh múa vuốt trước mặt mình đó, đột nhiên lặng lẽ hỏi một câu như vậy.

Trong luồng sáng rực rỡ, quang mang chớp động đột nhiên ngưng đọng lại một lúc.

Tấm áo đen của Vu Yêu, lại phản phát bay lên giữa làn âm phong lồng lộng.

Đến thanh âm của y, nghe cũng phiêu phưởng bất định: “Tượng đá của người, vẫn đứng ở cửa động bên ngoài...”

Sâu trong luồng sáng, không có bất kỳ một thanh âm nào, chỉ có tia sáng co duỗi bất định, hắt lên thân hình Vu Yêu lúc tỏ lúc mờ.

Vu Yêu không nói gì nữa, chậm rãi lướt lên trước, tiến vào sâu trong luồng hào quang.

***

Một vùng bình địa rộng rãi, hiện ra rõ rệt, nơi đây khác hẳn ngoài kia, vách đá kiên cố phần lớn đều hoàn hảo vô khuyết, trên mặt đất có nhiều xương cốt khổng lồ, mà phần lớn là nguyên vẹn, đếm ra cả thảy mười ba bộ.

Mười ba bộ xương cốt đó hình trạng khác nhau, tán phát yêu khí rùng rùng, quay thành một vòng tròn khoảng cách không đều, nhưng cùng quay mặt vào trong quay lưng ra ngoài, phảng phất như đang bảo vệ một cái gì. Từ những hốc mắt trống rỗng đen ngòm, lờn vờn chiếu ra tia nhìn sắc lạnh.

Thân ảnh Vu Yêu đột nhiên xuất hiện, bắt đầu lại gần vòng tròn quái dị kia, đột nhiên, trong tiếng gió âm lãnh vẳng ra một thanh âm kèn kẹt khiến người ta ghê rợn. Trên những bộ xương trắng, rõ ràng có mấy cái đầu lâu bắt đầu chuyển động, từ từ quay lại, nhìn về phía Vu Yêu đang bước tới.

Vào thời khắc kinh khủng đến mức khiến trái tim hầu như ngừng đập đó, Vu Yêu lại không hề để ý đến những khô lâu đáng sợ kia, ánh mắt y, từ đầu tới cuối chỉ nhìn về một nơi.

Đó là nơi chính giữa vòng tròn do mười ba bộ xương trắng kia tạo thành.

Nơi đó, một bộ xương trắng lớn bằng người thật, yên lặng nằm trên một bệ đá bạch ngọc cao chừng ba tấc, điểm khác biệt với những xương cốt xung quanh là, vóc thân hình người ấy vẫn còn đấp tơ lụa, cũng không biết đã trải qua bao nhiêu thời gian, mà dưới làn u quang chiếu rọi, màu sắc của những tơ lụa đó vẫn tươi mới vô cùng.

Từ làn u quang rọi sáng xung quanh, đến luồng âm phong rú rít, nguyên lai đều do bộ xương trắng này phát ra.

Vu Yêu chậm chậm lướt lại gần.

Quang mang lưu chuyển, những tia sáng nguy dị lúc dài lúc ngắn, phảng phất trong bóng mịt mờ, có hai con mắt đang chăm chăm nhìn y.

Mười ba bộ xương trắng xung quanh đột nhiên cùng phát ra tiếng ‘két két’, hầu như nhất tề sống lại, đầu lâu chuyển động, hốc mắt sâu hoắm theo nhau chĩa vào Vu Yêu.

Một lát sau, tám tơ lụa đằng không bay lên, trôi lơ lửng.

Dường như có một tiếng rên khẽ trầm úc, rất nhanh từ tám lụa chiếu ra những tia sáng chói mắt, như tên buông cung không thể dừng lại được, rin rít bắn ra bốn phương tám hướng.

“Vù!” một tiếng, Vu Yêu thậm chí cảm thấy ánh sáng đó chất chứa yêu lực cuộn cuộn, lướt sát qua bên tai mình.

Gió rít dữ dội, lẫn quất những tiếng cười lạnh âm thâm, bắt đầu vang lên trong cổ động.

Mười ba bộ xương bỗng ngửa đầu lên trời hú hét!

Giữa bầu không khí nguy dị khó tả đó, Vu Yêu chậm chạp quỳ xuống trước mặt bộ xương trắng. Dưới ánh bạch quang, trên bộ xương kích cỡ bằng người thật đó, hết sức rõ ràng hiện lên năm chỗ gãy vỡ, lần lượt ở tay phải, mắt cá chân trái, xương cổ họng, xương đầu, còn cột xương sống thì không thấy đầu cả.

Lúc này, có thể nhìn thấy dưới ánh sáng, nơi tay phải bộ xương đã đặt một viên bạch châu, nơi mắt cá chân trái là một mảnh đĩa ngọc, còn chỗ gãy vỡ nơi cổ họng đặt một cái vòng hình tròn.

Vu Yêu chậm rãi cầm Cốt Ngọc gắn trên Hắc Trượng, từ từ rút ra, sau đó, khẽ khàng đặt nó lên cái đầu lâu của bộ xương trắng. Giữa vàng trán, có một cái lỗ nhỏ vỡ nát, Cốt Ngọc không lệch không xô, đặt vừa khít vào đó.

Trong bóng tối, tựa như có một thanh âm gì đó, hun hút xa xa.

Vu Yêu thốt run rẩy, thân mình nghiêng ngả, ánh sáng hắt trở lại đôi mắt y, giống như hai ngọn hoả diệm bạch sắc đang bùng cháy.

Ngọn hoả diệm bùng cháy đó, là linh hồn và thể xác của ai?

Y khe khẽ thốt lên, nhưng chẳng ai nghe rõ, trong miệng y lẩm bẩm những gì. Giây lát sau, y cầm cây Hắc Trượng, đặt vào chính giữa bộ xương, vị trí của cột sống.

Đột nhiên, tất cả tĩnh lặng hẳn.

Âm phong rú rít đã ngừng, bạch quang chói mắt đã tiêu tán, bóng tối như sóng cả cuộn trào trong biển lớn vô biên lặng lẽ ào lên, nhận chìm hết thảy!

Là ai, âm thầm chờ đợi trong bóng tối?

Nơi đen đặc sâu thẳm nhất, hay là rặng đông của ảo tưởng?

Tất cả đều yên tĩnh lại, giống như sự tịch mịch hoang lương chưa từng thay đổi kể từ thời viễn cổ, đám xương trắng ngừng hú hét, im lặng!

Một thanh âm, ở nơi sâu thẳm của bóng đen và tĩnh mịch, khe khẽ vang lên!

“Bình!”

“Bình!”

“Bình bình!”

...

Đó là tiếng tim đập, tràn đầy sức sống tinh khôi, xung quanh vẫn tối tăm như thế, nhưng tiếng tim đập thì dần dần vang to lên như ma thuật, rồi chậm chậm, bắt đầu tiếng nước chảy rừ rừ.

Không, không phải là tiếng nước, đó là tiếng mạch máu lưu thông, trào lên từ tâm thất, mang theo khí thể hoan hỉ vô tận không thể nào cản ngăn, tiếng máu chảy cuộn cuộn trong bóng tối.

Giác ngủ dài đã bao nhiêu tháng năm, băng lãnh vô tận đã qua, hơi ấm đã trở về!

Là ai, trong bóng tối khe khẽ thở?

Thanh âm sôi nổi đó càng lúc càng mãnh liệt, giống như tiếng gầm của linh hồn bị cấm cố đã ngưng tụ oán hận từ ngàn năm, mỗi giọt huyết dịch trùng sinh, đều chứa đựng điên cuồng và ngạo mạn!

Từ từ, xung quanh những âm thanh khác nhau đều bắt đầu vang lên, vách đá kiên cố lại rung lắc một lần nữa, những bộ xương trắng trong bóng tối lại hét lên một lần nữa, nghênh đón yêu ma phục sinh.

Chỉ có Vu Yêu, thân ảnh của y lẩn chìm trong bóng tối, cảm nhận được trước mặt yêu ma vô hình đang điên cuồng nháy múa, cảm nhận được linh hồn đang phục sinh và huyết mạch đang tuôn trào đó.

Cảm giác ấy, hầu như đều nuốt chửng lấy y...

***

“Bình!”

Một tiếng động lớn, sức mạnh khổng lồ khoét lên trên mặt đất cứng một cái hố lớn, Kim Bình Nhi bay vọt lên, luồn lách tránh qua những đòn đánh lén từ phía sau, sắc mặt không tránh được trắng bệch.

Tượng đá nữ tử vừa rồi tựa hồ có ma lực, khiến tinh thần hồn phách nàng như bị thu hút hết, lại hoàn toàn quên mất những việc ngoại thân, chỉ là tiếng gió rít đúng trên đầu, một chút bản năng nhờ sự tu luyện khắc khổ nhiều năm đã khiến nàng đột nhiên kinh tỉnh, hầu như chỉ trong đường tơ kẽ tóc xông ra, lúc đó mới may mắn cứu được tính mệnh.

Kim Bình Nhi thở dốc chưa điều hoà lại được, đột nhiên sau lưng tiếng gió lẳng lẽ, hung linh đó đã

vọt lên như mũi tên, rõ ràng thân thể chỉ là bạch khí vô hình tụ thành, nhưng kiếm lớn khiên to cầm trong tay, lại nhẹ nhàng như một món đồ chơi con trẻ.

Kim Bình Nhi biết lợi hại, không dám ngạnh tiếp, thân hình khẽ lắc một cái, cả người mau chóng lùi lại phía sau, dưới hai kiếm này, hung linh đã rượt Kim Bình Nhi chạy khỏi cửa động Trấn Ma Cổ Động đến mấy trượng.

Chỉ có điều tuy là nàng ngưng thần giới bị, nhưng sau khi hung linh đó đuổi ra xa khỏi Trấn Ma Cổ Động đến ba trượng, thì không có đuổi tiếp nữa, thân thể vô hình của y, vẫn phiêu phưởng ở bên bức tượng nữ nhân bằng đá đó.

“Người là ai, dám đến vùng đất yêu ma này, còn to gan mạo phạm thần tượng của Vu Yêu Nương Nương?” Hung linh đó trừng đôi mắt to chuông đồng, lạnh lẽo hỏi.

Kim Bình Nhi khẽ thở phào, định thần, nói mạch lạc: “Người nhầm rồi, ta hoàn toàn không có ý mạo phạm thần tượng của vị.. nương nương này, chỉ là ban đầu trông thấy, thấy người quả thực quá sức mỹ lệ, bất giác mời rờ tay vào thạch tượng.”

Hung linh hừ một tiếng, sắc mặt hơi dịu lại, hiển nhiên cũng biết quá rõ thạch tượng này đúng là có thần kỳ dị năng, nhưng vẫn dùng một giọng lạnh lẽo băng giá nói: “Xem người tuổi còn trẻ, lại mới lần đầu phạm phải, ta không muốn đôi co với người. Đây là nơi yêu ma quý mị, không phải là nơi người nên đến, hãy mau đi đi!”

Kim Bình Nhi khẽ chau mày, với tâm ý của nàng, truy đuổi Vu Yêu đã lâu như vậy, điều bí mật quan trọng nhất chắc chắn là nằm trong Trấn Ma Cổ Động này, không ngờ ngoài cửa lại có hung linh đạo hạnh cao thâm thế này trấn giữ, quả thực là phiền phức. Chỉ có điều nếu xông bừa vào, chắc sẽ kinh động đến Vu Yêu hay là quái vật đó thì đã đành, ngay hung linh trước mặt đây cũng không dễ giải quyết.

Ở đây nàng khổ sở suy nghĩ, đằng kia hung linh thấy nữ tử mục quang cứ đưa qua lại giữa mình và thần tượng của Nương Nương, đồng thời thi thoảng nhìn dõ vào sâu trong huyết động tối đen sau lưng mình, hiển nhiên đang có tính toán, bất giác vụt biến sắc.

“Hừ!” Hung linh hét lên giận dữ: “Tiểu a đầu, ta khuyên người đừng tự mình chuốc vạ vào thân, trong huyết động là tuyệt thế yêu vật, người vào là tự mình tìm vào tử lộ thôi. Mà ta trấn giữ cổ động, quyết nhiên không thể để người ngoài xâm nhập, người hãy từ bỏ ý định đi!”

Kim Bình Nhi hừ một tiếng, đâu có chịu bỏ cuộc dễ dàng thế: “Vừa rồi hắc y nhân kia, không phải là cũng đi vào đó sao?”

Hung linh sững lại, hai mắt tinh quang đại thịnh: “Thì ra người đuổi theo người đó đến đây phải không?”

Kim Bình Nhi nhìn y dò xét, trong lòng mang máng suy đoán quan hệ giữa hai người này, nhưng miệng thì vẫn tiếp: “Đương nhiên rồi, kẻ đó người không giống người, quý không giống quý... À, ta không

nói người, người đừng tức giận!” Kim Bình Nhi lờ lờ, thấy hung linh tức giận vội vàng lấp liếm thêm, rồi tiếp: “Hắc y nhân đó cướp mất thánh khí Hắc Trượng của Miêu tộc ở Nam Cương, à phải rồi, trên đó còn có thánh khí Cốt Ngọc của Lê tộc, vừa mới vào xong, ta cũng muốn xem y rốt cục là làm cái...”

Chữ ‘gì’ chưa thốt khỏi miệng, hung linh vốn đã biến sắc mặt đột nhiên phát ra một tiếng rống kinh thiên động địa, khiến Kim Bình Nhi vội nín ngay lại, hoa dung thất sắc.

“Người nói cái gì, trên mình y có Hắc Trượng và Cốt Ngọc?” Hung linh cả người bắt đầu run lên kịch liệt.

Kim Bình Nhi rất ngạc nhiên: “Đúng vậy!”

Hung linh ngửa mặt hú dài, bi phẫn cùng cực, vụt chuyển thân, nhìn bộ điệu của y, rõ ràng là vút bỏ tất cả định xông vào trong Trấn Ma Cổ Động, cứ như muốn tìm Vu Yêu đó đồng quy u tận.

Làn âm phong như vĩnh viễn không dừng, từ trong Trấn Ma Cổ Động ào ạt tuôn ra, bỗng nhiên ngừng lại.

Giữa trời đất, dường như bỗng biến mất một cái gì, đột nhiên ngưng lặng.

Hung linh mặt bỗng xám như tro.

Miệng y há to, dường như định nói gì, lại dường như muốn dùng hết sức lực toàn thân để gào thét, nhưng, không thốt nổi một thanh âm nào.

Sau đó, y chậm chậm xoay mình, nhìn về phía bức tượng đá, đột nhiên y như trúng phong, thân hình khồng lồ khuyu xuống trước mặt nữ tử, bật khóc.

Kim Bình Nhi phát sợ, nàng xuất thân Ma giáo, bình sinh không biết đã gặp qua bao chuyện nguy dị, nhưng hung linh đạo hạnh cao đến thế này mà lại khóc rống lên bi thương như vậy, quả thực là lần đầu mới gặp. Chỉ có điều nhìn hung linh đó có vẻ đau lòng vô cùng, thân hình to lớn, lại run rẩy không ngừng, tuy chỉ là bạch khí tụ thành, chỉ là tình cảm bi thương, nhưng phảng phất như sống thật sự tồn tại trước mắt.

Kim Bình Nhi khẽ khàng di chuyển, hung linh đó cũng không chú ý. Đợi đến khi nàng di chuyển đến gần nữ tử, định nhân cơ hội này len lén thâm nhập Trấn Ma Cổ Động, đột nhiên, thân hình nàng chấn động, ánh mắt rơi trên bức tượng đá, cũng đột nhiên dờ ra.

Trên bức tượng đá lạnh lẽo, là một nữ tử mỹ lệ uyển chuyển.

Hai hàng lệ trong, lặng lẽ tràn khỏi đôi mắt tượng đá.

Thì ra, thời gian hàng trăm hàng ngàn năm, vẫn lau chưa khô một nỗi thương hoài sâu nặng...

Kim Bình Nhi ngạc nhiên đứng sau lưng hung linh, nhìn bức tượng thương tâm đó!

Trong cổ động sau lưng, văng vẳng một tiếng gào trầm trầm, giống như cái gì, tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài, phát ra thanh âm đầu tiên vậy.

Âm phong lại nổi, tiếng rú rít càng thê lương!

Đền bầu trời, sắc trời ở trên đầu cũng ảm đạm đi!

Một lần chớp, rạch qua mây đen.

Một hồi sấm, lan ra xa mãi.

Sấm sét nổ vang, nháy mắt xé tan bầu trời. Vô số mây đen như cuộn trào cuộn, từ Thập Vạn Đại Sơn tràn về ùn ùn, cuộn tụ lại trên Trấn Ma Cổ Động.

Mưa trút xuống ào ào như thác đổ, lẫn trong đó những viên băng khổng lồ, khiến cho mặt đất tan hoang lồi lõm.

Kim Bình Nhi giật thót, nhảy trái tránh phải, lướt qua lướt lại trong gió mưa. Hung linh kia đột nhiên ngừng đầu, nhìn lên trời cao, gió mưa băng tuyết tất cả đối với y hình như không là gì cả, trong ánh mắt y, chỉ thấy nổi tuyết vọng mà thôi.

“A!....”

Y ngửa mặt gào lớn.

Trong lúc y đang gào lên tuyết vọng, từ trong Trấn Ma Cổ Động vụt đưa ra một tiếng hú dị kỳ, lúc đầu ở xa, xong lại gần, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng vang vọng, đến phút cuối thì chấn động màng tang. Kim Bình Nhi chỉ cảm thấy đầu óc lung bùng, giống như vỡ tan, không nén được mặt mày thất sắc, vội vàng lướt ra thật xa.

Hung linh đó vụt quay mình, thân hình to lớn án lên trước cửa Trấn Ma Cổ Động, giơ cao thuẫn bài, thanh kiếm khổng lồ hoành lên, mắt sôi sục mây chau, không có chút nào là sợ hãi, sừng sững đứng.

Tiếng hú càng lúc càng vang vọng, nháy mắt đã sát lại gần cửa động.

Chân trời sấm nổ ùng ùng, thiên địa gầm thét, phảng phất cả dãy Thập Vạn Đại Sơn đều rung lên dữ dội.

Trong mưa gió, hung linh trông như một con thuyền nhỏ chòng chành vô lực.

Bóng tối thâm thâm đó, như ma thú nhe nanh múa vuốt, từ trong cổ động ào ra.

Hung linh gầm lên giận dữ, vươn lên xông lại!

Cự kiếm phản chiếu ánh chớp rạch ngang bầu trời, bạt xuống bóng tối, hắc khí chớp mắt bị chặt ra, rồi lập tức từ hai bên ào lại, tốc độ khủng khiếp phủ chụp lấy thân hình y.

Hung linh gọi lớn, từ đằng xa, Kim Bình Nhi vẫn nghe thấy thanh âm đó: “Nương... Nương...”

Một khắc sau, hung linh tiêu biến, hắc khí như sơn, dồn sức tụ lại trước Trấn Ma Cổ Động, hướng về phía chân trời, hướng xuống mặt đất.

Một tia hồng quang vụt hừng lên trong đêm tối.

Một thân ảnh, là một nam tử toàn thân phủ kín trong tấm lụa tơ óng ánh, lưng quay về phía Kim Bình Nhi, từ hắc khí chậm chậm hạ xuống, đứng trước bức tượng đá.

Sau lưng y, hắc khí gào rít liên hồi, âm ảnh lác lác, dường như có vô số yêu ma đang đắc chí gào rú.

Chỉ có cái bóng của y, rõ ràng mang chút gì nguy dị.

Y đứng sừng sững, trong gió mưa, trước bức tượng đá.

Chầm chậm, y giơ tay ra, nhẹ nhàng ve vuốt trên thân tượng lạnh lẽo.

Khe khẽ, y cất giọng gọi, tiếng gọi vắng vắng trong gió mưa, xuyên quang thời gian và bóng tối hàng nghìn hàng vạn năm, xuyên qua bao nhiêu gió mưa băng tuyết:

“Linh Lung...”

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Cadic

Chương 136

Trung Thổ Huyền Ung Sơn, cách hai trăm dặm về phía bắc là Hồ Kỳ Sơn, nhìn từ chân núi chỉ thấy loạn thạch nhấp nhô, lớp lớp xuyên thẳng tầng không. Chỉ duy nhất một độc đạo dẫn lên núi, lối mòn âm đạm, tiêu điều, cảnh sắc cực kỳ hoang lương. Dải sườn bên trái, do đất thấp hơn mạch nước ngầm nên từ nơi trung tâm phát tán tinh khí của dãy núi, ngưng tụ, thấm thấu, tạo nên thượng nguồn con sông Thăng Thủy, hướng về phía đông bắc. Từ đó con sông bắt đầu chia rẽ, dần dần tạo nên trên dưới 300 nhánh lớn nhỏ, đổ cả về con sông lớn "Phân Thủy". Tự xưa tương truyền rằng, con sông này màu mỡ phì nhiêu, sản sinh vô số tài vật, tiếc là chưa có ai được mục kiến!

Tổng đường Quý Vương Tông, một trong tam đại phái phiệt của ma giáo, tọa lạc trong lòng ngọn núi đá nham thạch kiên cố này, nên rất ít kẻ được biết. Được Quý Lệ dẫn đường, sau 15 ngày đi bộ, Tiểu Bạch và Đại vu sư cuối cùng cũng đã đến được nơi này.

Vì đại vu sư thân thể hao nhược, nên bắt đắ dĩ cả ba người cùng Tiểu Hôi chỉ đi bộ, trên đường Quý Lệ mướn một cỗ liễn xa cho Đại vu sư!

Những gian khổ trên đường dài, khiến ba người họ đều nhuốm vẻ phong trần mệt mỏi, chỉ có điều trên mình đại vu sư và Quý Lệ, lại hoàn toàn là hai dáng vẻ khác nhau!

Thương thế của Quý Lệ cũng đã dần khá hơn! Một phần có lẽ do sự sung mãn của tuổi trẻ!

Ngược lại đại vu sư, sắc diện ngày càng tái nhược, so với 15 ngày trước, khi bắt đầu ly khai thất lý động miền nam cương quả thực đại suy, giờ đã âm đạm như một yếu nhân, sắp lìa xa dương thế, tự chung chỉ lặng thinh lê bước. Đặt chân vào sơn lộ, khả dĩ không thể dùng được liễn xa, tuy nhiên được sự giúp đỡ của Quý Lệ và Tiểu Bạch, cũng khiến cưỡng cất bước, hơi thở nặng nề, gấp gáp, quả thực là đã hết sức gắng gượng. Quý Lệ thâm tâm vài phần khẩn trương, nhất thể chẳng thể kìm hãm nổi lo lắng, chỉ e rằng: Hãn hữu chưa đến được Hồ Kỳ Sơn, không may vị đại vu sư cứu mệnh này giữa đường tuyệt mệnh, quả thật di hận cả đời.

Chính ngộ, cuối cùng, dưới ánh dương quang chan hòa, Hồ Kỳ Sơn cũng dần dần hiện lên trong tầm mắt.

Dừng bước, mặc dù chưa về tới Hồ Kỳ Sơn nhưng Quý Lệ cũng cảm thấy một cảm giác thư thái nhẹ nhàng lan tỏa, quay sang đại vu sư: "Tiền bối, ngọn núi hoang sơ trước mặt, chính là nơi chúng ta cần đến, chỉ cần đi bộ thêm một quãng, tới đêm nay, chúng ta có thể đặt chân tới đó"

Đại vu sư thở phào nhẹ nhõm, mục quang hướng về dải núi, thần thái mệt mỏi, cười đáp: "Người yên tâm rồi chứ, chàng trai trẻ, nhìn người một lòng tưởng nhớ về người bạn đang đắm chìm trong giấc ngủ trầm miên, ta làm sao có thể chết được"

Quý Lệ giật mình, lập tức nhẹ giọng phân trần: "Tiền bối, tại hạ không có ý đó... "

Đại vu sư thu hồi mục quang, nhẹ nhàng vờ vai Quý Lệ, phảng phất nở một nụ cười, đáp: "Ta chẳng hề có tư ý, chỉ là vì sự việc như thế, chỉ e rằng người quá lo lắng, suốt ruột thôi... "

Quý Lệ lặng thinh, khoảnh khắc, khẽ cười, đáp: "Tiền bối, chúng ta cũng đã trải qua một quãng đường dài, giờ cũng nên nghỉ ngơi chút ít, rồi sau đó đi tiếp cũng không muộn"

Đại vu sư thần sắc cũng tỏ ra khá mệt mỏi, khẽ gật đầu, Quý Lệ một tay đỡ đại vu sư, mắt nhìn xung quanh, tìm một phiến đá phẳng, dìu lão ngồi xuống.

"Chi Chi", nằm xoài trên vai Quý Lệ, Tiểu Hôi khẽ kêu lên hai tiếng rồi nhảy lên một mô đất, thoạt nhìn, Tiểu Hôi tinh thần sáng khoái, dường như không hề cảm thấy mệt mỏi

Khoảnh khắc, Tiểu Hôi mắt đảo một lượt trước sau, khắp những dải cây thưa thớt ven đường, rồi rút cuộc lưu lại trên một thân ảnh mềm mại.

Quý Lệ thoáng nhìn theo Tiểu Hôi, sau cùng chẳng lưu tâm, quay đầu tìm một phiến đá tọa lạc. Những ngày qua vết thương của gã tại thất lý đồng dù khá trầm trọng nhưng gân cốt đã được cố định cũng dần chuyển biến, trở nên khá hơn. Chỉ vết thương ở bên vai phải là vẫn u uẩn nhức buốt, Quý Lệ nhẹ nhàng đưa tay xoa bóp vết thương, nhãn thần lấp lánh, thấp thoáng thân ảnh Phần Hương Cốc Lý Tuân, bất giác thâm tâm khởi phát một luồng hàn ý

Khoảnh khắc sau, trở về với thực tại, đằng sau gã, một nhân ảnh yếu điệu thướt tha, bạch y như tuyết..

Quý Lệ khẽ nghiêng đầu, đang ngơ ngẩn thất vọng thì chợt nghe thanh âm Tiểu Bạch vang lên bên cạnh:” Hồ Kỳ Sơn quả thực hoang lương, đã nửa ngày ta chẳng hề thấy một bóng cây ngọn cỏ! “

Quý Lệ khẽ nhíu mày, đáp: "Từ đây trở đi, tất cả đều như vậy cả! "

Tiểu Bạch đứng cạnh gã, phảng phất nét trầm mặc, thê lương, khẽ nghiêng đầu, thanh âm vương chút xót xa, đáp: "Ta đã xa Hồ Kỳ Sơn quá lâu rồi, ngày đó nơi này, cây cỏ tốt tươi, sum xuê cực thịnh, quả thật khác xa bây giờ.. "

Quý Lệ lặng lẽ lắc đầu, đáp: "Cái đó ta không được biết! "

Tiểu Bạch thở dài, khẽ chuyển mình, thảng thốt điều gì, chẳng ai rõ!

Quý Lệ mục quang dõi theo thân ảnh Tiểu Bạch, ngẫm rằng trước đây nàng cùng dòng Hồ Ly đã từng có những tháng ngày phồn thịnh, tươi sáng nơi này, nên đối với Hồ Kỳ Sơn dĩ nhiên lưu luyến một tình cảm ân tàng sâu sắc, chỉ là không biết nên nói gì, dù sao với tâm trạng của gã lúc này, cũng chẳng thể cất lời!

Một hồi, gã chợt nhớ đến Bích Dao, ở nơi đó, có lẽ, ngày mai, thời khắc này, nàng có thể lại một lần nữa hồi sinh một cuộc sống mới, nghĩ tới đây, Quý Lệ toàn thân nhiệt huyết dâng trào, huyết mạch sục

sôi khó tả, không thể cưỡng lại, chẳng thể để tâm đến mọi thứ xung quanh...

Ba người sau một hồi dừng lại nghỉ ngơi, đại vu sư đã phần nào cảm thấy khá hơn, Quý Lệ liền hối thúc mọi người cất bước, tiếp tục đăng trình, quả thật chỉ muốn đại vu sư nhanh chóng đến nơi...

Tiểu Bạch lập tức chuyển mình đi trước, sắc diện trầm mặc, lặng thinh, thẳng hướng đạo lộ cất bước, đường xưa lối cũ chầm chậm hiện về nét quen thuộc, không như ban đầu nàng chỉ có thể hỏi đường hoặc tiếp bước Quý Lệ.

Ngoảnh lại đằng sau, quá khứ cuộn trào nội tâm Tiểu Bạch, từ sâu thẳm đáy lòng nàng dĩ vãng lại tràn về, khắc lại từng nét trên sơn lộ, Tiểu Bạch phảng phất thấu hội địa hình, cước bộ thẳng tiến dần đường, hướng về sơn lộ.

Chẳng hiểu từ đâu, Tiểu Hôi trở lại, trên tay xuất hiện mấy loại quả dại, khur khur gặm nhấm.

Đằng sau lưng, đu đưa một chung rượu lớn, đích thị là ăn cắp từ người vùng nam cương. Nguyên lai vẫn còn 2 túi rượu nữa, chỉ là do trên đường không ngừng uống rượu nên trữ lượng của con khỉ cao lên trông thấy. Mười lăm ngày sau, không ngờ uống hết cả một túi lớn mà không hề say lần nào.

Trên đường đi, Tiểu Bạch nhìn con khỉ suốt ngày đu đưa với túi rượu thật là phiền toái, liền lấy sợi gai bện tạm cái dây nhỏ để con khỉ đeo túi rượu sau lưng. Tiểu Hôi vô cùng khoái chí, đi đâu cũng kè kè cái dây.

Ba người và một khỉ, ngoài thanh âm tốp tốp với đồng quả dại, còn lại tịt chung, tâm tư trầm mặc, lặng lẽ hướng thẳng tiền lộ tiến tới.

Vàng quang ô đỏ ối, lững thững trôi về phía chân trời, bỏ lại sắc hoàng hôn vương vãi khắp dải hoang sơn, đang cố níu lấy những khoảnh khắc sau cùng trước khi đắm mình vào màn đêm mịt mù, vô tận...

Cuối cùng, họ cũng đã tới được chân núi Hồ Kỳ Sơn!

Thoáng một khắc sau, Tiểu Bạch lẫn đại vu sư thân hình khẽ chấn động, đại vu sư dường như cảm thấy điều gì, hướng về Tiểu Bạch, chột thấp giọng: "Người cũng cảm thấy, phải không?"

Tiểu Bạch hai hàng thanh liễu khẽ nhíu lại, bằng đạo hạnh hồ ly nghìn năm cực kỳ linh mãnh, dù một chi tiết nhỏ tự khắc chẳng thể bỏ qua. Ngay thời khắc tiếp cận chân núi, nàng chột nhận thấy nơi đây, quang cảnh cô liêu, hoang phế, nhưng từng ngọn cây, phiến đá, tất thảy đều u uẩn sát khí trập trùng, thấp thoáng triển hiện.

Sát khí ngày càng nồng nặc, cảm giác khủng bố nhuộm đượm khoảng không,... Tiểu Bạch Dẫu đạo hạnh thâm sâu, thâm tâm cũng không khỏi thoáng chút chấn động. khoảnh khắc, tinh thần nàng lập tức khôi phục, tập trung cảnh giác.

Giữa ngọn núi này, tiềm tàng nỗi sợ hãi của một bí mật kinh thiên!

Chút ngạc nhiên thoáng vương trên sắc diện dần tan biết, Tiểu Bạch mục quang thu hồi, lướt qua thân thái tồi tàn của đại vu sư, chột sớm không nghĩ đến là đại vu sư dường như kiệt quệ tận số, lại còn lưu lại được cảm giác linh mãnh này, xem ra Nam cương vu thuật, quả nhiên bên trong có chỗ độc đáo

Nàng khẽ gật đầu, thanh âm phiêu hốt: "Quả nhiên sát khí trầm trọng";

Đại vu sư thoáng trầm mặc, tụ chung tương đồng tâm ý. Bất giác cả hai cùng hướng về Quỷ Lệ, lúc này thần sắc hết sức phức tạp, dị thường, trước giờ chưa hề biểu lộ.

Từ ông tay áo, âm ảnh quang sắc Phệ Hồn từ Phệ Huyết Châu thấp thoáng khởi phát, huyết sắc loạn chiếu, quang mang đại thịnh, luân chuyển không ngừng

Quỷ Lệ lặng lẽ khởi xuất phệ hồn, chỉ thấy trên đầu ma bồng(nhiếp hồn), phệ huyết châu kích chiếu, quang mang dị thường, lấp loáng một vòng tròn hồng quang, phảng phất phát tán, Trên thân Phệ Huyết ngàn vạn huyết mạch li ti mãnh liệt cuộn chảy, cùng lúc hoạt chuyển. Dọc theo tay gã, Phệ Huyết Châu mang theo một cơn hung phấn truyền khắp thân thể.

Quỷ Lệ mục quang thâm trầm, chậm chậm ngược lên, lưu lại nơi tọa điện lưng chừng núi. Nhân thần kỳ dị, thấp thoáng tinh quang!

Phệ Huyết Châu tán sắc rực rỡ, khát khao tinh huyết lên tới cực điểm!

Một lần nữa, Quỷ Lệ hiểu rằng, gã đã trở về!

Quỷ Vương thân chinh đứng tại lối vào tổng đường Quỷ Vương Tông, ẩn mình dưới bóng khối cự thạch phía trước đón chờ. Không quá khó để biết rằng, đối với Quỷ Lệ, sự trở về cùng đại vu sư có ý nghĩa đến nhường nào!

Trước đại sảnh Quỷ Vương Tông, xuất hiện ba nhân ảnh, Quỷ Vương khẽ gật đầu chào đón, cước bộ hướng tới đại vu sư, mục quang lướt nhẹ, sắc diện thoáng vẻ ngạc nhiên: "Vị đại sư, ngài là... "

Đại vu sư khẽ mỉm cười, đáp: "Lão hủ, thân như đèn dầu sắp cạn, nhưng mệnh trời đã định, hôm nay đến đây, bất quá xin dốc hết tâm lực một phen, nhưng có được như ý muốn, cũng đành một phần trông vào thiên mệnh! "

Quỷ Vương cúi mình hành lễ, thanh âm thâm trầm: "Đại sư, thế ngoại cao nhân, quả là không quá lời. Đường dài gian khổ, giờ cũng đã muộn, thỉnh đại sư đáo giá động phủ tạm thời nghỉ ngơi "

Đại vu sư khẽ gật đầu, nhìn vào thần sắc của lão, quả thực đã rất mệt

Quỷ Vương ra hiệu, lập tức gia nhân tả hữu nhanh chóng tiến lại hộ thể, đưa đại vu sư về phòng an nghỉ, thoáng chốc, thân ảnh đại vu sư đã khuất hẳn trong đại điện!

Quỷ Vương chậm chậm chuyển mình, khoảnh khắc, hướng về thân ảnh trước mặt, ngoại trừ Quỷ Lệ, còn một nữ tử hết sức yêu kiều, diễm lệ và Tiểu Hôi, sau khi mở con mắt thứ ba đang ngó nghiêng không ngừng!

Ánh mắt Quỷ Vương lưu lại trên thân hình tiểu hôi, rồi hướng về thân ảnh mềm mại của Tiểu Bạch, rốt cục dừng lại trên người kẻ trai trẻ trước mặt!

"Người bị thương?" Quỷ Vương trầm giọng!

Quỷ Lệ mặc nhiên, lặng lẽ gật đầu!

Khoảng không bất giác trở nên trầm tịch, hai người đàn ông mặt đối mặt, không khí chợt biến đổi dị

thường! Mười năm, trong mười năm đó Quý Vương tận tụy bồi dưỡng Quý Lệ nhưng dường như giữa họ vẫn tồn tại một vết thương sâu thẳm, một vết thương chẳng thể nói ra!

Sau lưng Quý Vương, không chỉ Thanh Long, U Cơ mà rất nhiều đệ tử khác cũng đã xuất hiện!

Quý Lệ mục quang thâm trầm quét ngang, rất nhiều khuôn mặt gã biết trong quá trình chinh phạt các tiểu phái trong ma giáo, phát triển thế lực dưới cờ quý vương tông. Khoảnh khắc này, có cả người của Luyện Huyết Đường và Niên lão đại, đồng thời xuất hiện trong đám đông!

Chỉ có Dã Cầu không còn ở đó, không biết có phải đã cùng ông cháu chuyên xem toán mệnh Chu Nhất Tiên phiêu bạt nơi chân trời!

Thế lực Quý Vương Tông, quả đang bành trướng không ngừng!

Sơn phong tràn về, không hiểu cuốn lên theo y phục kẻ nào, tạo ra phong âm lật phật, sâu trong nội sơn, xuất hiện một hắc ảnh, chập chờn ẩn hiện!

Quý Lệ thu hồi mục quang, cho dù không nhìn rõ cũng có thể đoán chắc nhân ảnh đó-Chính là Quý Tiên Sinh!

Nhân vật thần bí này, tựa hồ vĩnh viễn ẩn tàng trong chốn u địa, giờ đã xuất hiện sau lưng Quý Vương!

"Vị cô nương này, là bạn người?" Quý Vương chậm rãi cất tiếng, sắc diện không hề biến đổi!

Quý Lệ thoáng ngáp ngừng, đáp: "Vị cô nương này nhận là bạn cũ của Tông chủ, nhất định phải quay về để gặp người! "

Thoáng lưỡng lự chợt lưu trên sắc diện quý vương, câu trả lời thực sự nằm ngoài tiên liệu, mục quang Quý Vương bất giác hướng về Tiểu Bạch, nữ tử này quả thực môn phận xa lạ, không tìm nổi ngạc nhiên: "Vị cô nương này, chúng ta đã từng gặp nhau trước đây?"

Tiểu Bạch cất bước, khẽ thở dài, rồi mỉm cười nhẹ nhàng, đáp: "Tiểu Si, cô ấy vẫn khỏe chứ, Có còn như ngày xưa, ngắm nhìn ngàn hoa mà ngây ngây dại dại? "

Thân hình quý vương lập tức chấn động, khuôn mặt toát lên vẻ kinh ngạc khôn cùng, không chỉ có thế, phía sau quý vương, Thanh long, U cơ, sắc diện cũng đồng thời đại biến, biến chuyển không ngừng, tựa hồ như không thể tin nổi!

Quý Vương trân trời nhìn nàng, sau một thoáng khắc, mới cất lời: "Rất cục người là ai, làm sao có thể biết được Tiểu Si.. "

Tiểu Bạch mục quang phiêu hốt, thoáng lướt qua quần hùng, rồi dạt về một một quá khứ xa xăm. Chỉ thấy hoàng hôn lãnh đãng, hồ kì sơn nhóm màu hoang phế, từ xa nhìn lại chỉ thấy một mảng thê lương, khắc lên giữa đất trời.

Bao nhiêu thời gian đã trôi qua như cát lọt qua kẽ tay

"Người còn nhớ.. " Tiểu Bạch, thanh âm u ám âm đạm, chợt cất tiếng "Cái tên thưở sơ khai của ngọn núi này?.. "

Quý Vương hai mắt le lói tinh quang, nhãn thần trầm trọng, ngạc nhiên đáp: "Người là Bạch.. "

Tiểu Bạch lãnh đạm đáp: "Ta là Bạch Hồ.. "

Sơn phong xào xạc, mang theo bụi trần lất phất, trôi về một nơi xa xăm sâu thẳm...

Trong thạch thất đơn sơ, đồ đạc ngăn nắp, mọi thứ đều gọn gàng, giản tiện, đó chính là nơi an tọa của Quý Vương Tông tông chủ

Chỉ duy nhất một thứ đập vào mắt, đó là một chiếc bàn làm bằng gỗ đàn hương màu đỏ, nằm dựa vào vách đá, trên bàn có một chiếc giá kê bút bằng bạch ngọc, bên trên gác một cây bút lông sói, bên cạnh là nguyên mực vẫn còn chưa khô, cách xa một chút là một khay rửa bút đá xanh sáng bóng, bên trong còn có nửa bồn nước.

Liên tiếp như vậy, tuyệt không khiến người ta tưởng tượng được cái phong phạm u nhã, hoàn toàn không giống với dáng vẻ người đứng đầu một đại phái trong tưởng tượng của mọi người.

Quý Vương cùng Tiểu Bạch, thời khắc này đứng giữa gian thạch thất, chỉ trừ những người ở bên ngoài, nơi này không hề xuất hiện kẻ thứ ba.

Trong phòng, trên một vách đá, là một bức kim đồ

Bức họa này, nét vẽ tinh kỳ, sắc sảo, nữ tử trong tranh tràn đầy sức sống, tựa hồ bao nhiêu tâm tưởng đều dành cả cho hoa, thần tình si dại, sống động vô cùng!

Tiểu Bạch trầm mặc nhìn bức họa, một lúc lâu sau, lặng lẽ thở dài: "Bức họa này của người, nét vẽ quá thực tinh kỳ, trang trọng, Tiểu Si như hiện về trước mắt, vẫn mềm mại, dịu dàng như xưa"

Quý Vương, từ phía sau Tiểu Bạch, mục quang mông lung cũng đang hướng về bức họa, nhãn thần lấp loáng, nhu tình dào dạt, lúc này mới khẽ lắc đầu đáp: "Chỉ hận rằng ta đã không cứu được nàng"

Tiểu Bạch, mục quang dời khỏi bức họa, buồn bã đáp: "Không ngờ rằng, nguyên lai, người mà Quý Lê một lòng tương cứu lại là nữ nhi của người và tiểu si"

Quý Vương bất giác cất lên một hồi thảm tiếu, đáp: "Nhớ lại Tiểu Si lúc cuối cùng, ta đã không thể nhìn nàng, những năm tháng sau này, mỗi lần nhớ lại, lòng ta như vạn đao chia cắt. Giờ tất cả đã là dĩ vãng, chỉ còn Bích Dao ..nhưng không may đã..."

Tiểu Bạch nhẹ nhàng đáp: "Tiểu Si đã không nhìn nhầm người, cô ấy đã chọn người, đó cũng là phúc phận của cô ấy, Tin rằng, thời khắc sinh tử cận kề, Tiểu si cũng đã không hối hận"

Quý Vương lặng thinh, trầm mặc

Tiểu Bạch tiến tới, đưa bàn tay mềm mại, nhẹ nhàng lướt trên bức vẽ, nhãn thần long lanh, khẽ ướm, ánh mắt vương đầy lưu luyến, xót xa

"Chi.." Tiểu Hôi bất chợt thất thanh, nhảy tót lên trên, ngoảnh mặt nhìn quanh gian thạch thất của Quý Lê trong hồ kỳ sơn, vẫn dáng vẻ tinh nghịch hoạt bát đó, bất chợt, như nhớ ra điều gì, nó liền đưa tay phía sau, với lấy vò rượu, mở ra uống ngon lành

Sau một hơi dài, con khi thở phào khoan khoái, nhãn tình lấp lánh, dạt dào mộng mị, sắc diện thập phần khoan khoái

Quý Lệ đứng trong phòng, mặc nhiên nhìn con khi, sắc diện không động chút biểu tình, chậm chậm lắc đầu, cất lên một tiếng thở dài, chuyển mình quay đi, bước ra khỏi căn phòng cô tịch.

Độc đạo âm u, trải dài về phía trước. Gã lặng lẽ bước từng bước trên con đường tăm tối trong lòng hoang sơn, chúng nhân thấy gã đến, lập tức thấp đầu cung kính. Chỉ thấy gã, sắc diện lãnh đạm, nhãn quang hướng thẳng về phía trước, tựa như được một kẻ nào đó triệu hồi.

Vượt qua góc tối, đi hết thông đạo, đã không còn nhìn thấy bóng dáng đệ tử Quý Vương Tông, Thời khắc gã bước đến căn phòng băng lạnh, trông xa phảng phất như một bóng u linh trầm mặc

U Cơ liểu sa khẽ lay động, chuyển thân bước đến, lặng lẽ nhìn gã.

Quý Lệ mục quang quét ngang, lướt qua U Cơ rồi dừng lại phía thạch môn, sau một thoáng ngập ngừng do dự, cũng đẩy cửa bước vào

Thạch môn từ từ khép lại sau lưng gã, U cơ thân ảnh bất động, lặng lẽ ngược nhìn.

Bên trong thạch thất, trên khối hàn băng lạnh giá, ẩn sau những làn băng sương lã đẽng, là một nữ tử mỹ lệ. Nàng nằm đó, nơi khoe miệng tự hồ phảng phất một nụ hàm tiếu.

Quý Lệ dựa lưng vào Thạch Môn, đột nhiên, sự lãnh đạm và kiên cường của hắn, đột nhiên như chùng xuống, một chút thư thái, một chút rời rã. Chỉ còn lại một thân ảnh ủ rũ, ngồi xuống bên cạnh nàng

"Ta đã về, Bích Dao..."

Từng làn sương trắng mong manh bất giác phiêu động, chập chờn len lỏi giữa khoảng không, Bích Dao nằm đó thực thực ảo ảo, dung mạo thập phần xinh đẹp, sắc diện thấp thoáng ẩn chứa chút tiểu ý âm áp.

Nàng có biết, gã đã trở về?

"Nàng sẽ trở về, Bích Dao" Quý Lệ, thanh âm của bất giác trở nên run rẩy, trùng xuống, sâu thẳm : "Mười năm, đã mười năm rồi ..."

"Ta đã để nàng nằm đây mười năm, ta thật vô dụng, hãy trách mắng ta... không, làm sao nàng có thể trách mắng ta được, nàng đang cười với ta mà, phải vậy không?.."

Chẳng có câu trả lời, chỉ còn ngàn vạn những sợi tơ mong manh như sương khói, lúc ly lúc hợp, đang xiết lấy tâm can gã

"Ta nhất định sẽ cứu nàng Bích Dao, nàng sẽ tỉnh lại." Thôn thức, gã nói như thể đang buông ra từng tiếng: "Chúng ta sẽ ở bên nhau, Bích Dao, nhất định, chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau.."

Từng câu, từng chữ... ngưng đọng, bồng bềnh giữa hơi sương, phiêu đãng, mơ hồ trong khoảng không băng giá...

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Tiểu Tình, Alex, Ngọc Diện Hồ

Chương 137

DI THUẬT

Phần Hương Cốc. Mật thất.

Bức bình phong cổ ngăn cách giữa không gian thạch thất. Một bóng người, từ rất lâu lặng lẽ đứng đấy, trong bộ áo nâu, kiên nhẫn đợi.

Mãi một lúc sau, một giọng nói già nua, đích thị là của cốc chủ Phần Hương Cốc - Vân Dịch Lam từ đằng sau bức bình phong truyền đến: "Su đệ, ta nghe nói đệ trên đường đuổi theo dấu vết Cửu Vĩ Thiên Hồ, hành tung rất cổ quái. Đã vậy, đến phút cuối còn thỉnh linh ra lệnh cho toàn bộ đệ tử quay về, ắt hẳn có nguyên do gì, phải không?"

Thượng Quan Sách khước môi cười khinh khỉnh, tự bản thân ông đã có sự nghi ngờ với hai chữ "Ta nghe" từ trong câu nói, rốt cuộc thì nghe ai chứ. Trong Phần Hương Cốc, giờ phút này đây, ngoại trừ ông thì chỉ có mỗi Lý Tuân, tên đệ tử Vân Dịch Lam vẫn một lòng ưu ái, là có thể ra vào nơi đây mà kể lẽ sự tình.

Thượng Quan Sách cũng chẳng phân biện gì, chỉ chậm rãi đáp: "Thưa, phải. "

Vân Dịch Lam sau một hồi trầm mặc, lên tiếng: "Như vậy, kẻ làm sư huynh như ta quả tình không sao hiểu nổi, thỉnh sư đệ chỉ giáo dùm ta chăng?"

Thượng Quan Sách đứng trước tấm bình phong khe khẽ cúi đầu, đáp: "Dạ không dám. Chỉ là trên đường truy đuổi theo tông tích Cửu Vĩ Thiên Hồ, đệ đã gặp phải một người, sở dĩ ra lệnh cho toàn bộ đệ tử quay về lập tức, chỉ là muốn hỏi cốc bầm báo cùng sư huynh. "

Vân Dịch Lam trong giọng nói rõ ràng đã có phần run sợ, thốt: "Là ai, ai mà lại có thể làm sư đệ phải cẩn trọng như thế?"

Thượng Quan Sách chậm chậm buông rõ hai tiếng: "Vu Yêu".

Từ đằng sau bức bình phong, bỗng nhiên im ắng lạ, rồi một hồi lâu sau, cũng không một chút động tĩnh gì.

Thượng Quan Sách đứng yên đấy, kiên nhẫn chờ đợi vào phản ứng Vân Dịch Lam. Lúc gặp Vu Yêu, thật sự trong lòng ông ta kinh hãi, chứ đâu có không một phản ứng gì.

Cũng không biết ít nhiều đã mất bao lâu, từ phía sau bức bình phong, giọng nói đó lại nhẹ nhàng truyền

ra: " Bọn chúng, rốt cuộc cũng không kiên nhẫn nổi nữa à?"

Nghe câu nói của Vân Dịch Lam, Thượng Quan Sách nghĩ hoài cũng không sao hiểu nổi tong lòng sư huynh đang nghĩ gì, lão đang lo sợ, hay đang kinh ngạc. Đưa mắt nhìn trông trọc vào bức bình phong, ông ta tiếp tục nói: "Vẫn còn một việc... "

Vân Dịch Lam "Ừm" một tiếng, thoáng chút bất ngờ.

Hít một hơi dài, Thượng Quan Sách tiếp tục: " Vu Yêu, hẳn đã nắm trong tay đôi thánh khí của ngũ tộc: "Hắc trượng" và "Cốt ngọc".

"Cái gì?" Vân Dịch Lam cuối cùng cũng không sao giữ nổi bình tĩnh, từ phía sau bức phong bình đã buộc miệng thốt.

Thượng Quan Sách, trong lòng thoáng khẽ cười nhạt, thế nhưng vẻ ngoài mặt cũng chẳng chút biểu hiện gì, đáp: "Con yêu thú đó không biết từ đâu đã tìm thấy một tên vu sư Lê tộc, truyền cho hắn "Hắc hỏa yêu thuật", rồi lợi dụng hắn mà dẫn dụ cho Lê, Miêu hai tộc tranh đấu, nhờ thế mà cướp được Hắc Trượng, Cốt Ngọc từ trong tay tên đại vu sư nơi tế đàn Miêu tộc, về sau, tên vu sư Lê tộc vốn đã muốn làm phản, con thú yêu đã sớm chuẩn bị, sai Vu Yêu dùng "Hắc hỏa trâm châu" giết chết hắn, rồi mới đoạt về cặp thánh khí."

Vân Dịch Lam "hừ" lên một tiếng lạnh lẽo: "Đúng là cái tên khinh suất, thật chẳng biết sống chết gì cả!"
" Ngừng chút, thanh âm ảm ước vẻ nghiêm nghị, nói: "Thánh khí quan hệ trọng đại, ngươi sao chẳng ra tay đoạt lại?"

Thượng Quan Sách sắc mặt thản nhiên, đáp: "Đệ đã đuổi theo, cặp Hắc trượng, Cốt ngọc cũng đã rút khỏi tay hắn, thế nhưng bên cạnh Vu yêu còn có Ác Long".

Vân Dịch Lam trầm trầm nét mặt, một loáng sau, mới thong thả buông tiếng thở dài, thốt: "Ý trời! Đúng là ý trời! Đại kế chúng ta trăm năm toan tính, thế mà bị hủy chỉ trong phút chốc. "

Thượng Quan Sách im lặng chẳng nói một lời.

***

Núi Thanh Vân, đỉnh Thông Thiên.

Mây trắng phiêu diêu, tiên khí chập chờn, giá như nhân gian có tiên cảnh thì đây chính là tiên cảnh nhân gian, thanh thanh tiếng hạc, trong vắt vui tai, êm êm vang vọng.

Mười năm trước, một trận kịch chiến đã phá hủy "Ngọc Thanh Điện", thì giờ đây, cũng đã sớm trùng tu, xây sửa, hãy xem thử cảnh sắc tráng lệ này đi, mệnh mệnh hùng vĩ, so với năm ấy, quả thật là ưu tú không sao bì. Chừng mười cột đá hồng làm nhiệm vụ chống đỡ, nóc điện làm bằng ngọc lưu ly, lung linh hoàng sắc, dưới ánh nắng mặt trời, chói chang mà rực rỡ, tráng lệ vô bì.

Giữa đỉnh điện, một chóp nhọn hình tháp, cao vút, vòng ngọc bích xoáy quanh làm nên hình hài bảo tháp, từ lớn đến nhỏ, ngọc xoáy thành từng vòng, từ dưới lên trên làm thành 36 vòng liên tiếp, đỉnh

ngọn là hoàng thạch, óng ả, trong veo.

Mái hiên hướng ra tám phương, bay bay phấp phới, đông, tây, nam, bắc, bốn nơi chạm khắc "kim long hí châu" (rồng vàng vờn ngọc), đông nam, tây nam, đông bắc, tây bắc, bốn phương chạm trổ thái phượng nháy múa, cả kim long, thái phượng miệng ngậm lưu ly phong linh, tung tăng trong gió, lạnh lạnh vang ngân, càng làm gia tăng thêm mấy phần tiên ý.

Giữa chốn chuông ngân, hạc hót, một vóc dáng vận bạch y, đích thị Lục Tuyết Kỳ, thong thả rãi từng bước nhỏ trên từng bậc thêm cao hướng về nơi Ngọc Thanh Điện.

Cạnh bên, dăm ba đệ tử Thanh Vân đang quét dọn, mắt thấy Lục Tuyết Kỳ, cả bọn cúi đầu hành lễ, trong đám ấy, có một thiếu niên, dường như chỉ mới nhập môn chừng 12 năm, đạo hạnh còn non trẻ, đã bị dung mạo ấy hớp hồn, ngay sau khi vừa nhìn thấy, sắc mặt đã vội ửng hồng, cúi gục đầu xuống, cũng chẳng dám ngược mặt lên mà nhìn nữa.

Lục Tuyết Kỳ nhất nhất hồi lễ, sắc mặt vẫn như vẻ thường ngày chẳng để lộ một chút gì cảm xúc, hướng về thềm đá trên cùng nơi có tòa điện vũ nguy nga, cao lớn tọa lạc, bước.

Từ phía sau, đột nhiên vang vọng một thanh âm "rầm rĩ", tiếng Thanh Long kêu xé vỡ bầu không gian tĩnh mịch, Lục Tuyết Kỳ cũng chẳng buồn để quay lại, từ trong Bích Thủy Hàn đầm, linh thú Thủy kỳ lân trườn mình lên khỏi mặt nước, lê lét tấm thân lên bờ, nằm phơi mình trong ánh nắng, nó thật biếng nhác.

Mọi thứ lại trở nên hài hòa, yên tĩnh, thế nhưng, từng có ai biết được, đã từng có một thiếu niên, chàng đã ở tại nơi này nhưng lòng đầy căm phẫn, chàng đã dẫn thân vào một thế giới khác, như nhóp trong mùi máu tươi tanh tưởi hay không?

Lục Tuyết Kỳ đã bước đi hết tầng tầng thềm đá, đưa mắt nhìn về tòa Ngọc Thanh Điện to lớn ấy, lặng lẽ tiến bước.

Bên trong điện thật rộng rãi, từ bốn phương, tám hướng ánh sáng nương theo cửa sổ mà chiếu vào, lò mờ xuyên rọi, vậy mà đâu có tạo nên một tí cảm giác âm u nào. Thanh Vân Môn chương môn, ngày nay là đệ nhất thiên hạ chính đạo Đạo Huyền chân nhân, người khế nở nụ cười, ngồi tại nơi uy quyền nhất giữa đại điện. Phía dưới, bên tay phải người, cũng có một người khác đang tọa, người ấy chính là ân sư của Lục Tuyết Kỳ, Thanh Vân Môn thủ tọa Tiểu Trúc Phong, Thủy Nguyệt đại sư.

Lục Tuyết Kỳ, nàng hơi nao nao lo sợ, nàng lúc này vừa mới từ Nam Cương trở về, là bởi vì Đạo Huyền chân nhân đã phái nàng đến nơi ấy, bởi thế, nàng phải đến chỗ Đạo Huyền chân nhân để bẩm cáo trước, rồi sau đó mới tính đến chuyện hồi sơn để diện kiến sư phụ nàng, Thủy Nguyệt đại sư mà. Ngược lại, nàng đâu có ngờ rằng, Thủy Nguyệt đại sư lại cũng ở Thông Thiên Phong. Mà lại còn gặp nàng tại nơi Ngọc Thanh Điện này nữa chứ, trừ Đạo Huyền chân nhân cùng Thủy Nguyệt đại sư, bên cạnh đâu còn một ai khác nữa, có vẻ giống như hai người ấy đều đang cùng ở đấy đợi nàng về.

Trông thấy Lục Tuyết Kỳ bước vào đại điện, Đạo Huyền chân nhân đã sớm lộ vẻ thân ái, vui tươi, bên

cạnh người, Thủy Nguyệt đại sư tuy là lúc nào cũng lạnh lùng, nhưng thật trong lòng rất ưu ái đệ tử, tự nhiên chẳng giống được người bên cạnh, nhưng trong mắt cũng có mấy giây lộ rõ phần thương mến.

Lục Tuyết Kỳ bước lên phía trước, trước tiên, hướng về phía Đạo Huyền chân nhân hành lễ, nàng nói: "Con đã về, chưởng môn chân nhân".

Sau đấy, nàng quay đầu, cũng hướng về nơi Thủy Nguyệt đại sư nàng hành lễ, nhưng cái tình của nàng đối với ân sư cũng giống như tình mẫu nữ, thế nên, nàng nói chuyện cung cách cũng tỏ vẻ tự nhiên hơn:

"Sư phụ, sao người cũng ở đây?"

Đạo Huyền chân nhân cười cười, nói: "Ta, ngay hôm qua mới nhận được tin biết con hôm nay sẽ hồi sơn, tiện ta phái người thông báo cho sư phụ con biết. Vừa vặn, ta cũng có ít chuyện vặt muốn bàn bạc cùng y luôn, thành thế, phải cho vờ y qua hẩn đây. "

Lục Tuyết Kỳ hiểu ra, nàng vâng khẽ một tiếng, Thủy Nguyệt đại sư ngồi cạnh bên đấy, ngắm nhìn vẻ xinh đẹp của tên đệ tử mình, người chỉ thấy Lục Tuyết Kỳ, nàng còn xinh hơn là sương là tuyết, bao nhiêu năm trôi qua nàng vẫn một mực kiều diễm không thôi, vẻ kiều diễm không có chút bụi nào tả xiết, chỉ là người vẫn không sao hiểu nổi, trên gương mặt đệ tử người lại man mác hiện hữu vẻ xanh xao.

Thủy Nguyệt đại sư trong lòng ngấm ngầm giao động, đâu có ai biết, tại sao đôi mày dài xinh đẹp của người lại khẽ cau.

Đạo Huyền chân nhân, người đâu giống như Thủy Nguyệt đại sư, người căn bản đâu có sống cùng Lục Tuyết Kỳ trong nhiều năm qua, tức thời, người sao có thể cảm nhận được vẻ bất ổn trên gương mặt nàng, người chỉ cười, rồi tiếp tục nói: "Tuyết Kỳ, lần đi đến Nam Cương lần này, chỉ là để con tham vấn lão cốc chủ Phần Hương Cốc Vân lão tiên sanh, mọi chuyện sao rồi hả con?"

Lục Tuyết Kỳ, trong một thoáng mang vẻ trầm mặc, tức thời, nàng đem hết những chuyện tự bản thân mình trải qua tại Nam Cương nhất nhất kể rõ sự tình, duy chỉ có những điều từ lúc nàng cùng Quỷ Lệ, trong đêm khuya, tại nơi Thiên Thủy Trại, đoạn tuyệt cảm tình, là giấu diếm không nói thôi.

Đạo Huyền chân nhân cùng Thủy Nguyệt đại sư, hai người ngồi ở nơi ấy cũng chẳng nói tiếng nào, thông thả nghe hết những gì Lục Tuyết Kỳ nàng nói. Nghe đến đoạn Phần Hương Cốc cốc chủ Vân Dịch Lam không một lần lộ diện, chỉ có mỗi Thượng Quan Sách cùng Lý Tuân ra mặt giải thích mà thôi, hai người bọn họ đưa mắt nhìn về nhau, trong ánh nhìn đều lộ vẻ kỳ quặc, thế nhưng vẫn không nói lấy một lời.

Phải đến một lúc sau, đến đoạn Lục Tuyết Kỳ nàng kể về Nam Cương Miêu Tộc, Thất Lý động tranh đấu, sắc mặt nàng không tỏ rõ chút biểu cảm gì cả, và rồi Quỷ Lệ xuất hiện, ngay trong khoảnh khắc mà hai bên kịch chiến, Đạo Huyền chân nhân tức thời chùng nét mặt, Thủy Nguyệt đại sư lại có vẻ như nghĩ ngợi rất nhiều, cùng lúc đó, người hiểu ngay được tâm tình của tên đệ tử, không khỏi nhìn mãi không thôi vào đôi mắt nàng, người thấy được khi Lục Tuyết Kỳ nói về Quỷ Lệ bắt ngờ bị tên Lý Tuân

tập kích, lại nói đến đoạn bị nàng thi triển "Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết" mà trọng thương, trong ngữ điệu mặc dù vẫn chưa có biến đổi, nhưng trong ánh mắt một thoáng lại để lộ vẻ buồn thương.

Thủy Nguyệt đại sư trong lòng khe khẽ buông tiếng thở dài, ngược cặp mắt lên nhìn nàng.

Đạo Huyền chân nhân đợi đến khi Lục Tuyết Kỳ nói xong mới quay sang, ánh mắt người lướt qua khỏi hình bóng Lục Tuyết Kỳ. Nàng này giờ vẫn đứng đó cạnh Thủy Nguyệt đại sư, Chân Nhân liếc nhìn Thủy Nguyệt đại sư, hừ lên một tiếng lạnh lẽo, người nói: "Trương Tiểu Phàm, cái tên nghiệp chướng, mười năm trước sao không loại bỏ được hẳn đi chứ, để cho đến hôm nay, quả nhiên là nuôi hổ lớn để cho hổ gây họa mà. "

Thủy Nguyệt đại sư hai mắt mở to ra, không biết có cố ý hay vô ý hay không, sao lại liếc về hướng Lục Tuyết Kỳ bên cạnh mà nhàn nhạt thốt: "Số mệnh đã định, đâu thể cưỡng cầu. "

Lục Tuyết Kỳ, trông sắc mặt nàng giống như vừa có thêm vài phần nhợt nhạt.

Đạo Huyền chân nhân trong phút chốc có vẻ trầm ngâm, người nói: "Vừa rồi, theo như những lời Tuyết Kỳ nói, thì con người ấy, sau mười năm đạo hạnh lại tiến cao không tưởng à. "

Thủy Nguyệt đại sư thông thả gật đầu, đáp: "Trương Tiểu Phàm có thể trong nhất thời bằng yêu lực của Phệ Huyết Châu tấn công, giết chết các chiến sĩ Lê tộc, lại bị Lý Tuân đánh thọ thương, còn bị áp chế, Phàn Hương Cốc quả xứng vang danh là Thuần Dương Ngọc Xích, với đạo hạnh đó, chẳng phải là... ", người hướng về Lục Tuyết Kỳ mà nói: "Chẳng phải là không dưới Kỳ nhi cùng môn hạ của sư huynh là Liễu Dật Tài hay sao. "

Về mặt Tuyết Kỳ không tỏ ra chút biểu cảm gì cả.

Đạo Huyền chân nhân chậm rãi lắc đầu, Thủy Nguyệt đại sư run run giọng thốt: "Sao chứ, sư huynh chẳng lẽ người cho là mọi nói sai à?"

Đạo Huyền chân nhân thở dài, đáp: "Yêu nghiệt bị Lý Tuân đánh lén trước, lại còn bị Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết làm cho bị thương, chẳng những không chết, trái lại hoàn toàn còn có thể phi khởi phản kích. Ta thì cho rằng để có thể ngăn cản nội uy lực của Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết, chỉ có thể nhờ Thiên Âm Tự chân pháp "Đại Phạm Bát Nhã" mà thôi, kể đó phải dùng đến bốn môn Thái Cực Huyền Thanh Đạo mới có thể phá vỡ được pháp lực của trận thế Thần Kiếm Chân Quyết, mà đánh trúng lưng Tuyết Kỳ, như Tuyết Kỳ đã bảo đôi người của y rục rỏ như máu, Phệ Huyết Châu hồng mang rục rỏ, theo lẽ tất nhiên y đã dụng yêu lực của Phệ Huyết để chế ngự Tuyết Kỳ. Nói theo cách đó tức là y đã dung hòa chân pháp của cả ba nhà, đạo pháp cao cấp, dĩ nhiên là phần nhiều vượt hơn cả bốn môn hạ đệ tử của ta rồi.

Đưa mắt quét ngang Lục Tuyết Kỳ, người lại tiếp tục nói: " Chẳng qua là lúc ấy y gần như đã sức cùng lực tận, thể suy sức yếu mà thôi, vô phương vô pháp xuống tay hạ thủ Tuyết Kỳ, nhược mà bằng không khi Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết của Tuyết Kỳ bị phá, giá mà lúc ấy y vẫn còn một chút sức lực, thì quả nhiên là nguy hiểm vô chừng. Tuyết Kỳ, tên ấy trông thì có vẻ hiền lành, nhưng Phật pháp, Ma

pháp, Đạo pháp ba nhà dung hòa làm một trong mình y, đạo hạnh quý dị không lường được đâu, sau này lỡ mà con có gặp y, nhớ phải thận trọng đó. "

Lục Tuyết Kỳ, khoe môi nàng mấp máy như muốn động đậy, từng ngón tay đan chặt vào nhau nắm lấy Thiên Gia Thần Kiếm, khễ khàng bầu chặt nó trong tay, nàng nhẹ giọng, đáp: "Dạ".

Thủy Nguyệt đại sư trông thấy tình cảnh ấy, trong bụng thầm thở dài, rồi bỗng nhiên, lên tiếng: "Kỳ nhi, con đi đường đã mệt mỗi lắm rồi, trước tiên hãy quay về nghỉ ngơi đã. Ta còn có việc phải bàn với chưởng môn sư bá của con, xong việc ta sẽ quay về. "

Lục Tuyết Kỳ "vâng" một tiếng, rồi nàng hướng về phía Đạo Huyền chân nhân, ông khễ lắc đầu, tươi cười đáp: "Người xem ta kìa, kỳ thực là ta già cả hồ đồ rồi. Tuyết Kỳ, chúng ta còn chút chuyện, con hãy quay về Tiểu Trúc Phong nghỉ ngơi cho hồi sức trước đã. "

Tuyết Kỳ, lúc bấy giờ mới bước tới, hành lễ trước mặt Đạo Huyền chân nhân, rồi mới quay sang sư phụ nàng, nàng nói: "Sư phụ, Tuyết Kỳ xin phép quay về trước. "

Thủy Nguyệt đại sư gật đầu, nói: "Con về đi. "

Lục Tuyết Kỳ cúi đầu "dạ" một tiếng, chậm chậm quay bước, trong chốc lát sau, nàng đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm nhìn của Đạo Huyền chân nhân cùng Thủy Nguyệt đại sư.

Đạo Huyền chân nhân trầm tư một lúc, thốt giọng than thở: "Hay cho Trương Tiểu Phàm..... thật, thật đáng tiếc. "

Thủy Nguyệt đại sư nhạt giọng nói: "Gã hài tử đã thay đổi như thế, chúng ta cũng đâu thoát khỏi phần trách nhiệm! "

Đạo Huyền chân nhân chau mày, sắc mặt u ám, hỏi: "Thủy Nguyệt sư muội, muội nói thế là có ý gì à?"

Thủy Nguyệt đại sư thản nhiên, ngữ điệu không hề thay đổi, đáp: "Cũng chẳng có ý gì cả, Trương Tiểu Phàm, tự y rời bỏ chánh đạo, đi vào con đường ma đạo, bọn ta ít nhiều cũng có phần không phải thôi mà. "

Đạo Huyền chân nhân trầm giọng, nói: "Chẳng lẽ Thủy Nguyệt sư muội cho là cách làm của ta năm ấy là sai lầm à?"

Thủy Nguyệt liếc nhìn Đạo Huyền chân nhân, sắc mặt của sư huynh người thật ít khi tỏ vẻ nghiêm túc như vậy, thở dài, chậm rãi người nói: "Sư huynh, huynh nghĩ ngợi nhiều quá rồi. Đổi lại là muội, muội cũng làm vậy mà thôi. Muội đã nói với sư huynh rồi, Trương Tiểu Phàm mệnh số của y là đã được sắp đặt, là ý trời. "

Đạo Huyền chân nhân lặng thinh, nét mặt người từ từ giãn, giữa đại diện, từ nãy đến giờ dường như không khí có vẻ không được tự nhiên cho lắm. Phải hơn một lúc sau, người mới thông thả nói: "Vừa nãy muội cũng nghe mà, Tuyết Kỳ đi chuyến này, vẫn không gặp được Vân Dịch Lam Vân cốc chủ, muội nghĩ sao?"

Thủy Nguyệt đại sư "hừm" một tiếng, đáp: "Vân Dịch Lam, cái lão già ấy, cứ thần thần bí bí, bày trò

huyền hoặc, lúc này cũng đâu biết được ý lão muốn gì. Nhưng dù sao lão cũng một thân tu hành, tuyệt không phải người có thể xem nhẹ, Nam Cương nơi ấy sao có người có thể gây hại cho y. Chúng ta đâu cần phải lo âu quá, trái lại..."

Đạo Huyền chân nhân lo lắng, hỏi: "Trái lại thế nào?"

Thủy Nguyệt đại sư hướng về Đạo Huyền chân nhân, đáp: "Sur huynh, các đệ tử khác đều không phải, chỉ phải mỗi Kỳ nhi đơn thân độc mã đến Nam Cương, Phần Hương Cốc, cũng đâu có tìm muội thương lượng trước!". Nói xong, sắc mặt bỗng nhiên lạnh lùng, nhếch môi cười hai tiếng.

Đạo Huyền chân nhân nhăn nhó, trả lời: "Sur muội, ta làm thế là có nguyên do, ta về sau sẽ giải thích với muội, muội không phản đối chứ?"

Thủy Nguyệt đại sư đứng dậy, lạnh lẽo nói: "Muội tất nhiên chẳng phản đối, chỉ là, tên đồ đệ này của muội tính tình cứng cỏi, cố chấp, sư huynh biết chứ,"

Nói dứt lời, cũng không đợi Đạo Huyền chân nhân kịp nói tiếp, tự mình bước ra khỏi đại điện.

Đạo Huyền chân nhân nhìn theo hình dáng ấy, đột nhiên lắc đầu, thở dài.

***

Núi Hồ Kỳ.

Hàn băng thạch thất.

Quý Vương, Quý Vương Tông bước xuống. Thanh Long, U Cơ, hai người đứng giữa thạch thất, cạnh bên là Quý Lệ và Tiểu Bạch. Quý Tiên Sanh vận bộ hắc y cô độc trong một xó tối lạng lẽ.

Chỉ là hiện nay, đâu ai còn tâm trạng để ý đến bộ dạng hắc ám của y, tâm trí mọi người, ai nấy đều khẩn trương hướng về Bích Dao bên trên tám đá hàn băng cạnh đại vu sư kia.

Quý Lệ đâu còn giữ nổi bình tĩnh, hấn âm thầm xiết chặt hai nắm tay, lúc này hấn cũng đâu cho Tiểu Hôi theo cạnh. Hướng về nơi có đại vu sư già nua, có cả Bích Dao ở đó, khuôn mặt nàng mập mờ giữa những làn khói trắng, con người y trước nay vốn rắn rỏi, từ nãy đến giờ cũng không tránh khỏi cả người nôn nóng nao nao.

Mười năm rồi, mười năm nay y đã khao khát, có giây, có phút nào cơn ác mộng ngày ấy không khỏi rặng rịt tâm can hấn đâu, giờ phút này đã cho hấn hy vọng.

Đại vu sư khẽ phát tay, mọi người theo đẩy bước ra, Quý Lệ giữ mình không bước lên phía trước một bước nữa, mà đều đặn theo sát cạnh Quý Vương, khước mắt hấn hấn cả gân xanh.

Đại vu sư quay đầu, nhìn thấy mọi người, lão cười cười, có vẻ như với lão mọi chuyện chỉ đơn giản, không có gì đáng ngại, mọi người cũng đỡ lo lắng phần nào.

Chỉ là đã trải qua một đêm nghĩ ngợi, sáng nay, vẻ mặt đại vu sư cũng không khá khảm gì cả, lại còn có vẻ nhợt nhạt hơn. Từng nếp nhăn trên gương mặt lão hấn sâu, tưởng như lão chỉ còn một chút sức

tàn, đang cố ép mình để sống vậy.

Giữa thạch thất, lúc này còn mỗi đại vu sư cùng hơi thở phì phò, ồn ả của lão ở đây.

Quý Vương Tông đứng cạnh Quý Lệ, hai người liếc mắt nhìn nhau, nơi khoé mắt thoáng hiện ra tia nhìn có vẻ lo lắng không yên.

Đột nhiên, đại vu sư ngấp ngừng bước tới, giơ tay chỉ... Bích Dao, hai bàn tay nàng đang nắm lấy "Hợp Hoan Linh".

Cái chuông vàng nằm giữa hai bàn tay trắng nõn, lóe lên tia sáng êm êm, nơi bàn tay tiếp xúc với chuông, dần dần biến đổi, mỗi lúc mỗi già héo đi.

Ngay tích tắc sau, phần tay đã tiếp xúc với Hợp Hoan Linh lại trở nên khô quắc, mọi người đứng giữa hàn băng thạch thất, ai nấy đều nín thở.

Nơi ngón tay đại vu sư chỉ tới, mù mù lóe tỏ lam quang, vàng lam quang dần dần lấp lánh, ánh sáng không dừng lan ra, vẻ mặt đại vu sư theo đó cũng không ngừng biến sắc, chẳng còn chút sinh khí gì cả, y như đóm tro tàn sắp lụi.

Phảng phất nghe như có tiếng gì đấy hô gọi, bất thành hình, im lặng đã mười năm nay, Hợp Linh Hoan đột nhiên vang vọng một tràng âm thanh trong trẻo, êm ả ngân rung.

Quý Vương cùng Quý Lệ, hai người nhất thời như bị kích động, họ không chịu đứng yên, cùng lúc bước lên phía trước một bước, rồi tức thời, như chợt tỉnh ra, cả hai cùng bình tĩnh lại, nhưng ánh mắt vẫn ngoan cố hướng về nơi ngón tay đại vu sư đang chỉ tới.

Vừa dứt tiếng vang ngân, tầng tầng kim quang trên thân Hợp Hoan Linh từ từ tỏa sáng nhấp nháy, Nhưng tựa hồ đúng vào lúc tầng tầng kim quang trỗi dậy, khuôn mặt đại vu sư đột nhiên xuất hiện vẻ mới mẻ, chỉ trong giây lát, trong thạch thất lạnh băng, hàn khí đại thịnh.

Những người có mặt cùng biến sắc, có thể đứng ở đây, có người nào không phải là đại hành gia về mặt đạo pháp tu chân, hầu như vô thức, Quý Vương và Quý Lệ và Tiểu Bạch đều lướt lên.

Đúng vào lúc hàn khí lan rộng, sắc vàng nhu hoà của Hợp Hoan Linh bỗng rực lên, như một ngọn lửa hữu hình, ‘bùng’ một tiếng rất nhanh lan rộng ra bốn phía của thạch thất.

Đại vu sư lao lên trước tiên, thân hình vốn đã suy nhược, tức thời cả người bị ánh sáng dữ dội đó đả bắn lên không trung, miệng ộc máu tươi.

Thân ảnh Quý Vương như loài quý mị, trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh Đại Vu Sư, giữ chặt lấy thân hình lão, cùng lúc đó Quý Lệ cũng xuất hiện trước mặt, Phệ Hồn Ma Bồng lẳng không xuất hiện, một vầng sáng tròn màu xanh đen lập tức hiện ra, ngăn cản luồng Kim Linh Sí Mạng đao lao tới như bài sơn đảo hải. Còn thân hình trắng muốt của Tiểu Bạch cũng xuất hiện ngay bên cạnh Hàn Băng Thạch Đài, nơi lòng bàn tay nàng hiện ra một đạo bạch quang chậm chậm chụp xuống Hợp Hoan Linh. Trong giây lát, chiếc Hợp Hoan Linh đang run rẩy dần bình tĩnh trở lại, luồng kim quang nóng rực kia cũng từ từ tiêu thoát, nhiệt độ trong thạch thất cũng trở lại bình thường.

Mọi người đều nhìn về phía Đại vu sư được Quý Vương dìu đỡ, chỉ thấy bị đòn này, Đại vu sư thất khiếu đều chảy đầm máu, ai cũng có thể nhận ra lão nhân quả thực đã đến lúc sắp chết, chỉ còn lại chút lực tàn mà thôi.

Một bầu tịch mịch, tất cả ngậy người nhìn nhau, không thốt được một tiếng.

Mãi đến lúc này, một tiếng thở ngán dài, phá tan không khí tịch mịch như chết. Đại vu sư từ từ hé mắt, miễn cưỡng nhòm dậy.

Quý Vương động dung, thò tay ra đỡ, Đại vu sư chậm chạp lắc đầu, Quý Vương khẽ gật, mắt thoáng qua một tia cảm phục, rồi thu tay về.

Đại vu sư thở dốc một lúc, giơ cao tay áo, chậm rãi lau đi vết máu tươi, mở miệng nói, chỉ là những lời mấp má, lặng lẽ: “Một hồn phách còn lại của vị tiểu thư này, quả thật là ở trong Hợp Hoan Linh.”

Mọi người im lặng.

Đại vu sư thở sâu, tiếp: “Chỉ có điều Hợp Hoan Linh là dị bảo, bản thân nó có linh lực, cũng như tự tạo thành một pháp trận kiên cố, tuy là như vậy mới có thể giữ gìn hồn phách của tiểu thư, nhưng người ngoài muốn lấy nó ra, không phá huỷ Hợp Hoan Linh không được.”

Nói tới đây, lão bỗng run rẩy, khoé miệng vừa lau qua, lại trào ra một ngụm máu tươi nữa. Quý Lệ lao lên mấy bước, đỡ lão nhân vào trong lòng, môi mấp má, cuối cùng không nén được nói: “Tiền bối, người hãy nghỉ ngơi một lát đã!”

Đại vu sư liếc nhìn gã thanh niên, cười nhạt, bỗng nhiên hạ giọng nói: “Người đừng quên ngày hôm đó ở Thất Lý Đồng, đã đáp ứng với ta một chuyện!”

Quý Lệ hơi sững lại, rồi gật đầu: “Tiền bối yên tâm!”

Đại vu sư thở một hơi dài, chậm rãi đẩy Quý Lệ ra, xoay mình lại bòn Quý Vương: “Phương cách hiện nay, là phá huỷ linh lực của Hợp Hoan Linh, lại không được gây tổn hại đến hồn phách của tiểu thư, ta chỉ có pháp trận Chiêu Hồn Dẫn của Vu thuật Nam Cương, để xem có thể dụ được hồn phách của tiểu thư ra khỏi cái chuồng không, hự, hự hự...”

Một cơn ho rũ rượi cắt đứt lời nói của lão, mọi người nhìn nhau lặng lẽ, ai cũng có thể nhận ra lão đầu đó giờ như đèn cạn dầu khô, lại thêm việc bày bố cái ‘Chiêu Hồn Dẫn’ gì gì đó, đúng là không biết lão có thể chi trì được đến lúc nào.

Quý Vương nghiêng răng, tiến lên một bước, ôm quyền nói với Đại vu sư: “Đại sư tận lực vì tiểu nữ như vậy, tại hạ cảm ơn vô cùng. Những việc khác đại sư khỏi cần lo nghĩ, cứ an tâm thi pháp là được rồi. Bất luận kết quả ra sao, Quý Vương Tông cũng không để đại sư phải thất vọng!”

Đại Vu Sư chậm chạp gật đầu, trong mắt xuất hiện vẻ an ủi, thở hỏn hỏn một rồi thấp giọng nói: “Chiêu Hồn Dẫn là quý thuật, không nên để quá nhiều người có mặt. Xin nhờ Quý Lệ công tử và Tông chủ lưu lại giúp đỡ, những người khác xin tạm thời ra ngoài vậy.” Quý Lệ và Quý Vương cùng lúc gật đầu, những người khác cũng không đợi họ nói nhiều, lần lượt lui ra ngoài. Trong chốc lát, Hàn Băng

Thạch Đài chỉ còn lại Đại Vu Sư, Quý Vương và Quý Lệ ba người. Sắc mặt Đại Vu Sư trắng bệch, thân hình khẽ run rẩy, dường như đứng cũng không vững được, thân hình mềm nhũn, chậm chậm ngồi xuống đất.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: TuanTran

Chương 138

CHIÊU HỒN DẪN

Bên trong hàn băng thạch thất, chỉ có tiếng thở yếu ớt của đại vu sư. Quỷ Vương và Quỷ Lệ hiện đứng trước mặt lão nhân suy nhược ấy, chăm chú nhìn vào khuôn mặt già nua, vào lúc này, sinh mệnh lay lắt của đại vu sư, cũng chính là niềm hy vọng của hai người bọn họ.

Đại vu sư dần ổn định hơi thở, ngẩng đầu lên, nhìn họ mỉm cười, Quỷ Vương và Quỷ Lệ lập tức thấy nhẹ người. Đại vu sư trầm ngâm giây lát, nhìn Quỷ Vương nói : “Thỉnh tông chủ tìm một ít máu đến đây, thuật “Chiêu hồn dẫn” vốn quý mị, trước tiên máu phải thật tốt”.

Quỷ Lệ vừa nhú mày, Quỷ Vương liền gật đầu nói “Cái này thì dễ”. Nói xong dợm bước đi, bất chợt nhớ ra điều gì đó, hướng về Đại vu sư hỏi : “Đại sư, máu tươi này ...thì nên là máu người hay máu thú ?”

Đại vu sư bước đi, nhìn Quỷ Vương một cái, nói vọng lại : “Máu thú cũng được, nhưng muốn có hiệu quả, thì máu người là tốt nhất”.

Quỷ Vương gật đầu, bước nhanh đến lối ra, mở thạch môn, liền thấy Thanh Long, U Cơ đứng bên ngoài cửa, còn Quỷ tiên sinh toàn thân hắc y đang đứng xa hơn một chút. Thấy Quỷ Vương đột nhiên bước ra, trên mặt Thanh, U cùng hiện thần sắc bất ngờ, nhưng Quỷ Vương chẳng nhìn bọn họ nhiều, hướng thẳng về Quỷ tiên sinh bảo :

“Mang tới đây một chậu máu người”

Thanh, U đều thấy giật mình, riêng Quỷ tiên sinh gật đầu một cái, quay đi ngay, Quỷ Vương cũng bước trở vào, chỉ còn Thanh Long và U Cơ với sắc diện thâm trầm đứng nguyên chỗ cũ.

Bên trong hàn băng thạch thất, không khí đột nhiên trở nên có phần quái dị, Quỷ Lệ yên lặng ngắm Bích Dao nằm đó, được một lúc, xoay mình quan sát đại vu sư đang nhắm mắt dưỡng thần, rồi lại liếc nhìn Quỷ Vương.

Quỷ Vương không hiểu đang có cảm giác gì, mà thần sắc trông thật điềm tĩnh, song mục chăm chú hướng về Bích Dao, thỉnh thoảng nhìn sang Quỷ Lệ ở bên, nhưng cũng chỉ lướt qua, không hề dừng lại một chút.

Phía thạch môn, đột nhiên vang lên hai tiếng, sau đó cửa từ từ mở, Quỷ tiên sinh bưng một chậu đồng

tiến vào, đặt đối diện Đại vu sư, rồi gật đầu với Quý Vương.

Quý Vương nhẹ khoát tay, Quý tiên sinh không nói một tiếng nào, im lặng rời khỏi.

Sắc máu đỏ sậm, khe sóng sánh trong chiếc chậu đồng, mùi tinh huyết nồng nặc tràn lên trong thạch thất.

Quý Lệ neho khoé mắt, nhìn về phía Quý Vương, Quý Vương liền chậm rãi nói : “Đại sư, máu người yêu cầu, hiện đã ở đây.”

Đại vu sư mở mắt ra, nhìn vào chậu máu trước mặt, yên lặng không nói, rất lâu sau mới thở dài một tiếng rồi đáp nhẹ : “ Tốt, chúng ta bắt đầu!”

***

Thân thể bại hoại, Đại vu sư chậm chạp nhòm dậy, nhưng chưa kịp đứng thẳng, thân mình đã bắt đầu run rẩy. chỉ một bước, Quý Lệ đã đến liền bên diu đỡ.

Đại vu sư nhìn hấn , cười khỏ một tiếng, vẫn không có một chút trì hoãn nào.

Lão nhân yếu ớt ấy chậm chạp cho tay vào ngực áo, lục tìm một chốc, đến khi rút tay ra, trong bàn tay đã có một cây bút đỏ hình dạng cổ quái, thân bút xấp xỉ ngón tay cái, dài chừng cánh tay. Đuôi bút hình một cái đầu chó, thân bút màu đỏ không biết tạo nên từ thứ gì, có khắc nhiều loại phù chú kì dị cổ quái. Ở đầu ngọn bút, gắn một chùm lông tơ đều đặn, nhìn không ra màu sắc nguyên gốc, chỉ có lưu lại một sắc đỏ mờ. Không hỏi cũng biết, ngọn bút này trước đây vốn đã ngấm hút nhiều máu tươi.

Nắm chặt cán bút, hơi thở trầm trọng.

Đại vu sư, với sự giúp đỡ của Quý Lệ, cúi thấp người xuống, cầm cây hồng bút nhúng vào trong máu tươi giây lát, chậm chậm đưa lên.

Máu tươi tụ lại nơi đầu ngọn bút, một giọt nhỏ vô thanh rơi xuống, giọt vào trong chậu đồng, trên bề mặt lớp máu hiện ra những gợn sóng liên tiếp, từ từ lan ra.

Nâng bút lên, đại vu sư chậm chạp bước, có Quý Lệ nâng đỡ, đến bên hàn băng thạch đài nơi Bích Dao đang nằm, tại mặt đất nơi hàn băng thạch đài, từ từ hạ nét bút đầu tiên.

Dần tươi nét mặt, sửa lại dáng đứng nghiêm trang, lão nhân run run cánh tay, vạch từng nét từng nét phù chú bằng máu. Bồn bề tịch không một tiếng động, nhưng chừng như, bầu không khí trong đàn dần trở nên căng thẳng.

Quý Vương đứng một bên quan sát, rồi lặng yên bước tới chậu đồng, nâng chậu lên, tiến đến đặt bên cạnh đại vu sư. Đang vạch huyết phù, đại vu sư ngược nhìn ông ta, yên lặng gật đầu, rồi lập tức cúi xuống tiếp tục.

Càng lúc càng nhiều nét bút máu tươi, lấy hàn băng thạch đài Bích Dao làm trung tâm, dần hiện ra trong khu vực ấy, một pháp trận quý dị ngập mùi máu, bắt đầu hiện rõ.

Ngọn hồng bút trong tay đại vu sư, hiển nhiên là dị vật của Vu thuật Nam Cương, máu tươi được ngọn hồng bút này hút vào, khi đại vu sư vạch trên mặt đất, máu tươi tự nhiên đọng lại không lan ra, màu

sắc tươi nhuận, tại những đường biên, tuyệt không có một chút máu nào giầy ra ngoài, có vẻ như nét bút đã cầm giữ, khiến máu tươi nằm yên bên trong.

Kể từ khi Đại vu sư ho lại lần thứ nhất, dần dần ho mạnh hơn, hình vẽ bằng máu trên mặt đất cũng dần trở nên phức tạp, đồ án quỷ dị này, xem vừa có hình gia súc mãnh thú, vừa có phi cầm đại điểu, lại có những hình thù quái dị nhìn không rõ là gì, từng bức từng bức liên tiếp xuất hiện, nhưng tuyệt không có bức nào giống nhau.

Chỉ có một điểm tương đồng, là những hình vẽ này, toàn bộ đều cùng nối liên tiếp từ cái đầu tiên, theo nét máu tươi từ trong chậu đồng được vẽ trên mặt đất, càng lúc càng nhiều, mà màu máu tươi trên mặt đất, phảng phất có vẻ còn tươi thắm hơn cả máu trong chậu đồng.

Mùi tinh huyết trong không khí, càng lúc càng nồng, tại thạch thất vào lúc này ngoại trừ tiếng ho của đại vu sư, tịnh không một âm thanh nào khác.

Pháp trận vẽ nên từ máu tươi này, bắt đầu từ phía thạch đài bên tả Bích Dao, đại vu sư mỗi bút mỗi nét đang chuyên tâm vẽ vạch. Quý Lệ ở một bên đỡ lão, dán mắt nhìn vào một mảng huyết sắc từ không thành có, từ ít đến nhiều, dần dần đã tạo thành một khu vực bán kính năm xích hình bầu dục, vào lúc này, trừ khu vực phụ cận phía đầu thạch đài Bích Dao còn một mảnh mặt đất nhỏ, xung quanh Bích Dao đã hoá thành một mảng huyết sắc.

Quý Vương lại một lần nữa, bung chậu đồng lên, đặt xuống đất phía trên thạch đài, sau đó từ từ lui về một bên. Pháp trận quỷ dị này đã sắp hoàn thành.

Bắt đầu từ cái đầu tiên, vô số hình vẽ quái dị có cái lớn có cái nhỏ, lấp lánh ẩn hiện quang mang màu máu đỏ tươi, đột nhiên nhận thấy, như một mảng các dòng sông tuôn chảy ngang dọc, huyết dịch đỏ tươi linh động như ở trong huyết mạch, cuộn cuộn lưu chuyển không ngừng.

Tuỳ mỗi chỗ lại chảy về một phía, đến cuối lại chuyển ngược lại, như thủy triều lên xuống nhịp nhàng, lưu động không nghỉ.

Cái tấm lưới đỏ tươi đó, dần dần khép lại dưới chân, bàn tay đại vu sư tự lúc nào đã trở nên run rẩy, chùng không thể nắm chắc ngọn hồng bút được nữa.

Quý Lệ đương đỡ người lão nhân, cảm nhận rõ ràng nổi nhức nhối của thân thể đau đớn già nua đó, thậm chí không còn có thể tự đứng vững, thân thể này vì cái gì, mà có thể duy trì được đến bây giờ.

Một tiếng ho trầm khàn vang lên, giọng đã trở nên khản đặc, nhưng vàng trán của đại vu sư, vẫn không hề vương chút mồ hôi.

Lão từ từ, từ từ hạ tay xuống, chấm đẫm máu tươi, cây hồng bút vạch nét tối hậu, tối hậu để hoàn thành đồ án này, từ bức huyết đồ đầu tiên, nối với nét sau cùng.

“Cạch!”

Một âm thanh trầm đục, ngọn bút vô lực rớt xuống một bên, cơ thể trong tay Quý Lệ trở nên trầm trọng, thân thể đại vu sư hốt nhiên mềm hẳn xuống.

Quý Lệ giật thót mình, trong đầu nghe nổ rầm một tiếng, lập tức có một cảm giác khủng khiếp như kim châm trong xương tuỷ. Hấn nín thở, gồng tay đỡ đại vu sư, cúi đầu nhìn, chỉ thấy sắc diện lão đã trở nên xám ngoét, miệng há hốc, ..., hiển nhiên là do vận trí lực quá độ.

Quý Lệ lúc này mới bình tĩnh lại, chỉ có điều ban nãy, trước trán sau gáy đều xuất hạn đằm đằm.

Một bên, gần như đồng thời, vang tới thanh âm của Quý Vương, hiển nhiên ông ta cũng đã cảm thấy hoảng sợ. Giờ này phút này, hai người đàn ông nghiêng trời lệch đất ấy, đều xót ruột kinh tâm theo mỗi một cử động của lão nhân gần đất xa trời này.

Đại vu sư hồi lâu thở nhẹ, tinh thần tự hồi phục ít nhiều, nhìn Quý Lệ gật đầu, ý bảo hấn để mình tự ngồi xuống. Quý Lệ trong lòng chua xót, nhìn hình dáng đại vu sư, thật sự lo sợ lão nhân không dè chừng thì chết mất, chỉ là lúc này trong lòng thật không có cách nào, đành theo lời đại vu sư, đỡ lão nhân ngồi xuống ở ngay phía trên đầu hàn băng thạch đài của Bích Dao.

Đại vu sư thở khó nhọc, nhìn lên trước mặt lão, một huyết đồ pháp trận liên hoàn, như một mạng lưới đường máu trên mặt đất, với vô số máu tươi lưu giữ bên trong. Sắc máu rực rỡ tươi nhuận, phẳng phát chịu ảnh hưởng một lực vô hình, trên mặt đất bằng phẳng, gần như đồng thời theo một hướng mà tuôn chảy, nhưng xem ra không một tia nào thoát ly khỏi những nét bút đã được vạch ra.

Từ chỗ này tới chỗ kia, lại theo thông đạo nói tiếp mà lưu chuyển vòng lại, tự thành một vòng chu thiên tuần hoàn, sanh sanh bất tức, tuần hoàn mãi không ngừng.

Đằng sau Đại vu sư, Quý Lệ và Quý Vương cùng đưa mắt nhìn. Hai người bọn họ là đại hành gia trong đạo tu chân, mà ánh mắt lúc này đều lộ nét kinh ngạc.

Đại vu sư trầm ngâm giây lát, đưa cánh tay khô quắt nhặt ngọn hồng bút rơi bên người, giơ thẳng ra trước thân, đầu lông bút màu huyết hướng xuống, đuôi hồng bút ở trên, chợt có vết huyết tích sót lại, ngưng tụ thành châu, đong đưa qua lại nơi đầu chòm lông giây lát, vô thanh rơi xuống, dung nhập vào giữa dòng sông máu trước mặt.

Đại vu sư không đổi sắc, hơi thở nặng nhọc đột nhiên trầm lặng xuống, bên trong thạch thất, cũng trở nên yên lặng.

Chỉ thấy đôi lông mày lão chậm chạp nhướng lên, cặp mắt vốn vô thần bất ngờ cũng từ từ loé lên tia sáng, máu tươi trong pháp trận phía trước mặt, tựa hồ cũng nhận được một sự kích thích nào đó, tốc độ tuôn chảy cũng đột nhiên tăng nhanh.

Bàn tay đang cầm hồng bút, từ từ hạ xuống, nhanh chóng tiếp xúc với nền đất, vẫn ở cách đạo huyết hà ngoài cùng phía trước ba thốn. Ngọn lông bút hồng sắc nhỏ bé đã chạm xuống mặt đất, vẫn không cong lại, toàn bộ mặt đất bỗng trở nên giống như làn nước mềm mại, ngọn hồng bút ấy, lặng lẽ cắm xuống mặt đất.

Bầu không khí bên trong thạch thất, dần dần trở nên quý dị, theo những dòng sông huyết sắc lưu chuyển ngày càng nhanh, thoảng xuất phát những âm thanh giống như tiếng hú gào, những đạo huyết khí mờ mờ

theo cán hồng bút mà thâm nhập xuống mặt đất, rồi bốc lên phía trên pháp trận, dung hợp vào hàn băng thạch đài làm phát ra những làn bạch khí mờ mờ, bao quanh thân thể Bích Dao đang nằm giữa khối băng.

Quý Vương cùng Quý Lệ gần như không chớp mắt, chăm chú nhìn vào giữa hiện trường.

Đại vu sư bắt đầu rung động bàn tay cầm hồng bút, âm thanh tụng chú trầm thấp, bắt đầu từ giữa thạch thất rồi dội lại. Đại vu sư run run đôi môi, vang lên từng tiếng nối từng tiếng những âm thanh cổ quái, song thủ phảng phất theo một quy luật kỳ lạ, từ từ mở rộng thân người lên không, ngũ chỉ thành trào, huy động nhẹ nhàng.

Tiếng kêu tiếng hú trong thạch thất, càng ngày càng lớn, trên mặt đất, những dòng sông máu trong pháp trận lúc này bỗng nổi ba đào, từng đợt sóng dâng trào đang lưu động cuồng loạn, từng trận quỹ lực, theo dòng sông máu mà vang lên tiếng kêu gào.

Đột nhiên từ miêng đại vu sư vang lên một tiếng hô, song thủ năm ngón như trào hạ xuống, “Phụp!” một tiếng, trào đã nhập vào giữa sông máu.

Cùng lúc ấy, đứng ở đằng sau Quý Vương và Quý Lệ cảm thấy mờ mịt, hầu như chỉ có cảm giác rằng thạch thất xung quanh không còn tồn tại, thạch bích bốn bên, cả bên trên và dưới đất, đột nhiên trở thành như có như không, như thân xác cũng không tồn tại, một bầu không gian mênh mang, tối âm u mờ mịt tuyệt không vật nào có thể nương tựa.

Chỉ nghe được tiếng quỹ khốc vang lên, bốn phương tám hướng ùn ùn kéo đến, hồng quang xán lạn, từ giữa hồng sắc huyết trận phát ra, xông thẳng lên trời. Kéo theo giữa làn hồng quang, vô số u ảnh của âm linh quý mị đương kinh hoàng thất thố, như bị một lực lượng mạnh mẽ vô hình cuốn theo, không thể tự làm chủ, tìm đường chạy trốn, tuyệt không có khả năng thoát ly khỏi màn quang mang hồng sắc.

Vào thời điểm ấy, trong thạch thất khôi phục trở lại cũ, Quý Lệ và Quý Vương cũng ngay lập tức hồi tỉnh tri giác. Hai người trong lòng chấn động, biết rằng nơi này vào chốc lát trước đây, “Chiêu hồn dẫn” pháp trận từ thạch bích trong lòng núi vốn không có vật gì, dưới Nam Cương vu lực quý bí đã không ngừng khai thông cứu u quý giới, bắt về vô số âm linh quý mị, giam cầm tại giữa pháp trận.

Chỉ có điều pháp trận Chiêu hồn dẫn thần kỳ như thế, tự nhiên rất hao tổn nguyên khí, nhìn xuyên qua màn hồng quang, sắc mặt Đại vu sư chợt tươi hẳn lên, nếu nói lão sắp chết, e rằng không ai tin.

Quý Vương và Quý Lệ trong lòng không cảm được sự hưng phấn, nghĩ rằng Đại vu sư có sức mạnh thần bí hỗ trợ, hai cặp mắt chăm chú nhìn vào pháp trận.

Giữa hiện trường, vô số âm linh quý mị giữa hồng quang bay lượn kêu gào, có u linh tầm thường, cũng có những sơn tinh cự thú hình thù cổ quái, sau một lát, bởi hồng quang cản lại những quý vật ấy biết vô năng thoát khỏi, cùng quay đầu nhìn về phía Đại vu sư tọa tại phía trước pháp trận mà gầm rú kêu gào.

Đại vu sư chẳng mấy để ý vào những quý vật phần nộ đó, đôi mắt từ từ mở to, chăm chú nhìn vào thạch đài bị hồng quang bao trùm, trên Hợp hoan linh nằm trong tay Bích Dao. Hai tay lão đột nhiên

huy động, tả thủ vẫn như thảo, hữu thủ thì năm ngón có sự biến hoá, ngón út và ngón vô danh gập làm ba khúc, ngón giữa và ngón trỏ như kiếm, ngón cái chĩa thẳng lên trời, chính thị là pháp quyết của vu đạo, lãng không nhị chỉ.

Hợp hoan linh đột nhiên kêu vang!

“Đinh!”

Tiếng chuông trong vắt, như hoàng oanh trong thâm cốc, Hợp hoan linh chột rời khỏi tay Bích Dao, từ từ bay lên không. Kim quang mờ mờ, từ trên thân chuông liên tiếp hiện ra.

Cùng lúc Đại vu sư chỉ về phía Hợp hoan linh, ở giữa huyết trận Chiêu hồn dẫn vô số âm linh quý mị như bị một lực vô hình lôi kéo, đều phần nộ kêu gào, không chịu cam nguyện, cồng như một làn sóng trào đến luồng kim sắc bao quanh Hợp hoan linh đang bay lên không trung.

Ngay lập tức, quý khí đại thịnh, Hợp hoan linh rung động kịch liệt, quý mị yêu lực từ bốn phương tám hướng ùn về, chống trả lại, vô số quý vật chen chúc điên cuồng, cào xé trong thân Hợp hoan linh, tấn công hung mãnh, toàn trường là một cảnh điên cuồng. Ở ngay bên dưới, biển máu đỏ rực trong huyết sắc pháp trận, hồng quang trở nên chói lọi, máu tươi hú lên, tựa như đương sôi sục muốn vọt lên.

Xem chừng chịu không nổi luồng quý lực mạnh mẽ, kim quang từ Hợp hoan linh mờ nhạt rồi hạ xuống một cách ảm đạm, chìm vào giữa vô số quý mị, một chốc lát sau, vang lên một tiếng, phía trên Hợp hoan linh từ từ xuất hiện một làn khói mỏng, khi ẩn khi hiện, đứt rồi lại nối, phiêu diêu phía trên, sau đó tụ vào giữa Hợp hoan linh.

Sắc mặt đại vu sư đột nhiên hồng nhuận lên đôi chút, khí sắc hơi hồi phục, cánh tay đương huy vũ, cũng có nhiều phần khí lực.

Chỉ thấy trên sắc mặt xanh xám của lão thoáng hiện một nét vui mừng, miệng hô vang một tiếng:

“Xuất!”

"Tàn hồn xuất thể,"

"Cửu hồn quy lai."

“Hoàng tuyền cửu u,"

“Chiêu hồn nãi dẫn!"

Bốn câu pháp quyết này Đại vu sư hô vang tràn đầy trung khí, trang trọng oai nghiêm, theo tiếng hô, hồng quang tự nhiên tan ra, giây lát tràn ngập thạch thất, Quý Vương và Quý Lệ chỉ thấy được bòn bề một màn mờ ảo u ám, cái cảm giác như lạc vào cửu u minh giới lại xuất hiện, nhưng không giống lần trước, lúc này xung quanh vắng vắng tiếng quý khóc, lại còn vô số âm linh quý vật tung hoành bay lượn.

"Ừng! "

Phát phát chỉ giây lát đã không còn nữa, giống như ánh chớp xuyên qua bầu trời không ngừng lại, hai người họ đã hồi tỉnh lại, khung cảnh xung quanh cũng trở lại là thạch thất, ở giữa tầm màn yêu quái sắc

hồng ấy, vô số quỷ vật bay lượn, Hợp hoan linh ở trên làn khói lơ lửng, bị vô số quỷ vật xô đẩy, từ từ xuất hiện từng làn từng làn khói mỏng.

Một, hai, ba, ... tám, chín!

Tam hồn thất phách, thị vi hồn phách!

Quý Lệ toàn thân rung động, móng tay bấu chặt vào da thịt đến chảy máu, hấn cũng hoàn toàn không hay biết. Giữa màn ánh sáng sắc hồng, mỗi làn khinh yên ấy là ...

Hấn quay đầu lại, nhìn về phía đại vu sư.

Chỉ một khoảnh khắc!

Một khoảnh khắc thời gian như ngừng lại!

Trong tim hấn tưởng như đang gào thét!

Nét mặt đại vu sư máu dồn lên ửng đỏ, liền đó lại như thủy triều rút đi. Nhưng nếp nhăn hấn sâu xung quanh mắt cũng bắt đầu co rúm lại.

Đôi cánh tay khô quắt đang huy vũ trong không trung, đã bắt đầu run rẩy. Chỉ có âm thanh của đại vu sư, vẫn còn vang dội:

" Tam hồn thất phách,"

"Tụ linh vi thân."

"Hợp thần sưu linh,"

"Thị vi nhất thể!"

Cùng với tiếng hô của lão, giữa không trung lần lượt xuất hiện chín đạo khinh yên, từng giữa âm linh quỷ mị mà bay lên, từ từ tiếp cận thân chuông, dần dần hiện rõ, đã dung hợp thành một luồng khói mỏng ở trên Hợp hoan linh.

Ản ước ở giữa, mờ ảo dần hiện một nhân hình.

Thời này khắc này, không riêng Quý Lệ, đến Quý Vương cũng cố giữ cho người khỏi rung động, mặt hiện rõ nét hưng phấn.

Mặt đại vu sư đã nhợt đi tự lúc nào, đôi cánh tay càng run rẩy dữ dội, giữa huyết sắc hồng quang, lão mở miệng hô lớn:

"Hồn phách dĩ thành,"

"Chúng linh quy vị."

"Linh thần nhập ...:"

Còn sót lại trong cổ họng của ông một chữ "thê", đúng vào lúc sắp sửa được phát ra, thanh âm của Đại vu sư, đột nhiên trở thành khản đặc, vang lên, chỉ còn là một tiếng trầm khàn nhỏ xíu: "... tê tê".

Quý Vương và Quý Lệ đồng thời sắc mặt đại biến. Ở giữa pháp trận Chiêu hồn dẫn, hồng quang biến đổi kịch liệt, đột nhiên phát ra một âm thanh khủng khiếp, ánh hồng tiêu tán, vô số quỷ vật cùng phóng thẳng lên, ùn ùn chìm vào thạch bích, nháy mắt đã biến mất không còn dấu vết. Chỉ còn Quý Vương và

Quý Lệ đứng chết trân tại đó, thần hồn biến loạn, hai người họ nhìn thẳng về phía Đại vu sư.

Ông lão già nua ấy, đôi song thủ dựng đứng giữa không trung, còn cái đầu, đã chậm chậm gục xuống.

Quý Lệ cùng Quý Vương như điện phóng tới bên người đại vu sư, đỡ lấy thân thể lão, tuy nhiên đầu của đại vu sư vẫn cứ gục xuống. Chỉ còn từ trong miệng lão, phảng phất đang cố gắng nói điều gì đó.

Quý Vương và Quý Lệ nín thở ghé sát vào đại vu sư, những tiếng nói không rõ ràng, bọn họ chỉ có thể nghe được từng tiếng đứt đoạn :

" Ngô ... cử u ... ngô ngô ... chí âm ... ngô ... phi ... thử ..."

Thanh âm dần dần tắt lịm, đầu của lão nhân cuối cùng gục xuống ngực, không còn dấu hiệu sự sống.

Một không khí băng lương thấu cốt, như thân thể chìm vào trong minh giới băng ngực, hai người đàn ông trơ ra như gỗ, không thể tin được vào những điều đang nhìn thấy.

Hồng mang dần dần tiêu tán đi mất, dòng sông máu hung dữ cũng đã bình lặng trở lại, những nét bút đã không còn sức mạnh cầm giữ, máu người tươi rói chảy tràn mặt đất.

Đạo kinh yên trên Hợp hoan linh, như trường kinh hấp thủy bị thu hồi trở lại, biến mất vào trong Hợp hoan linh. Sắc kim quang mờ mờ lại lần nữa loé lên, cùng Hợp hoan linh toả sáng rực rỡ.

Hợp hoan linh rung lên một hồi nhẹ nhẹ, kéo theo tiếng leng keng trong vắt, rồi từ từ hạ xuống, trở lại phía trên thạch đài, giữa song thủ Bích Dao, an tĩnh như trước.

Một bầu không khí yên tĩnh chết chóc, lan toả khắp hàn băng thạch thất, mãi không chịu tan đi, thanh âm ở nơi đây như cũng không hề tồn tại ...

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 139

Thương tâm nhân

Hồ Kỳ sơn, Quỷ Vương Tông tổng đường.

Đại Vu sư qua đời, đến nay đã được ba ngày, Thanh Long cử người đem thi hài lão nhân hỏa táng, tro cốt đựng vào trong hũ. Giờ đây, cái hũ xanh nhỏ này đã được đặt an tĩnh trên bàn bên cạnh hắn.

Thanh Long nhìn cái hũ nhỏ một lúc lâu, khẽ than một tiếng, ánh mắt dời đi. Ba ngày nay, việc lớn nhỏ trong Quỷ Vương tông, đều do Thanh Long cùng U Cơ thay mặt xử lý, sau biến cố ba ngày trước, Quỷ Vương và Quỷ Lệ rút vào phòng riêng, đến giờ vẫn chưa ra.

Thanh Long còn nhớ rõ, ba ngày trước, sau tiếng thạch môn “kèn kẹt”, nặng nề chậm chậm mở ra ấy, hai nam nhân từ trong đó đi ra, hai nam tử mà phóng mắt nhìn khắp thiên hạ chẳng hề sợ sệt điều gì, bỗng đều như mất hồn, thần tình hoảng hốt lẫn đau thương.

Rồi Quỷ Vương trầm giọng nói một câu: “Trong vòng ba ngày, đừng ai quấy rầy ta!”, nói xong, lập tức đi thẳng về phòng ngủ, chưa hề bước ra.

Còn Quỷ Lệ, cả người lạc mất hồn phách, chẳng nói một chữ nào, cầm đầu mà đi, đột nhiên đâm sầm vào vách tường đá cứng rắn, trên trán máu tươi chảy ròng ròng. Nhưng hắn dường như chẳng hay biết gì, từ từ quay người, chân lão đảo, đi về phòng mình.

Bị tình cảnh của Quỷ Lệ đập vào mặt, mọi người kỳ thực phần lớn đã đoán được kết quả, nhưng sau khi họ nhìn vào trong cửa đá, máu tươi lai láng khắp mặt đất, đại vu sư vẫn ngồi ngay ngắn giữa vũng máu, gục đầu chết, cảnh tượng thê lệ thảm thương, thật là nhìn mà kinh sợ.

Nhưng Bích Dao vẫn nằm yên như cũ trên hàn băng thạch đài, khuôn mặt an tường và tươi tắn vẫn lặng lẽ như lúc trước, Hợp Hoan linh trong tay nàng đang mờ mờ phát ra kim sắc quang mang.

Bên cạnh vang lên tiếng chân, làm gián đoạn tư tưởng của Thanh Long, hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thân hình U Cơ như u linh trôi đến, đứng cạnh hắn, không trực tiếp nhìn Thanh Long, mà hướng về căn phòng phía sau lưng hắn, hạ giọng hỏi: “Tông chủ vẫn chưa ra sao?”

Thanh Long chậm chậm lắc đầu, đáp khẽ: “Ba ngày rồi, vẫn chưa thấy tăm hơi.”

U Cơ lặng yên không nói, mạng đen che mặt khẽ động.

Tuy không đích thân tận mắt nhìn thấy hiện trường, nhưng hai người bọn họ hoàn toàn có thể tưởng tượng được đau thương trong đó.

Thế gian này không có gì tuyệt vọng mà làm người ta đau khổ hơn là vừa mới nhìn thấy lại hy vọng,

thậm chí vào lúc hy vọng ấy ở ngay trước mắt, người ta lại chìm vào tuyệt vọng.

Chính lúc hai người nhìn nhau không nói, bỗng nhiên, từ phía cánh cửa sau lưng Thanh Long truyền đến một tiếng động nhẹ.

Cửa chậm chậm mở ra.

Thanh Long và U Cơ giật mình, vội vàng quay người nhìn lại.

Cánh cửa gỗ thô sơ từ từ mở vào bên trong, khẽ phát ra âm thanh “kèn kẹt”, mang theo mấy phần thương tang vài ngày trước, dường như nói lên đau khổ trong lòng chủ nhân.

Một bàn chân từ trong phòng nhẹ nhàng bước ra. Hình dáng của Quý Vương từ từ xuất hiện trước mặt bọn họ.

Thanh Long cùng U Cơ lặng lẽ nhìn, nam tử ấy bỗng như kẻ tách khỏi thế gian.

Ba ngày bạc tóc!

Tóc trên đầu Quý Vương, toàn bộ bỗng nhiên biến thành trắng như tuyết.

Giọng nói của Thanh Long, bỗng biến thành nghèn nghẹn, rít lại, ngay cả chính hắn nghe được cũng hoài nghi không biết thanh âm có phải của mình hay không:

“Tông ... chủ, người khỏe ... không?”

Quý Vương mấp máy môi, không nói, nhắm mắt lại, hơi ngẩng đầu lên hít thở thật sâu.

U Cơ phía sau mạng đen, đột nhiên thốt: “Tông chủ, người phải tự giữ gìn ... sức khỏe.” Nói chưa hết câu, chẳng hiểu vì sao, nàng đột nhiên nghĩ đến Bích Dao, thanh âm bỗng nghẹn ngào.

Quý Vương khẽ rung động bờ vai, nhưng bình phục lại rất nhanh, lúc y mở mắt ra, tuy vẻ thương tang đau khổ còn vương trên nét mặt, nhưng trong mắt, đã mờ mờ ẩn chứa ánh sáng.

Phảng phất như mục quang đã nhìn thấu thế sự thương tang.

“Bây giờ trông ta già đi nhiều rồi!” y bỗng thốt lên một câu, khoe miệng chuyển động, thoáng một nét cười nhẹ, có lẽ trong ấy, chắt chứa đầy đau khổ.

Thanh Long cùng U Cơ cúi đầu, không nỡ nhìn nam tử ấy.

Quý Vương lại hít thật sâu, thở ra một hơi từ lồng ngực, ánh mắt chuyển động, chốc lát dừng lại trên cái bàn bên cạnh Thanh Long, nơi có cái hũ sành nhỏ màu xanh ấy.

“Trong này là ...” y chậm chậm hỏi.

Thanh Long tiến lên trước một bước, nâng cái hũ nhỏ lên, đưa cho Quý Vương, nói: “Sau khi đại vu sư qua đời, thuộc hạ lớn mật làm chủ, đem thi thể lão nhân gia hỏa táng, đây chính là tro cốt của người.”

Quý Vương lặng lẽ nhận lấy chiếc hũ nhỏ từ Thanh Long, tay mân mê một lúc, khẽ thở dài, nói: “Vị đại vu sư này tuy chưa cứu được Dao nhi, nhưng với thân thể bạc nhược, chẳng quản hao tận nguyên khí, đem hồn phách Dao nhi thu về, dù đến cuối cùng chỉ còn thiếu một chút nữa, nhưng vẫn thực là đại ân nhân của chúng ta”.

Y đưa chiếc hũ lại cho Thanh long, nói: “Người chuẩn bị theo trọng lễ của thánh giáo ta, cung kính

mang đại vụ sư về nam cương.”

Thanh Long nhận lại chiếc hũ, gật đầu đáp: “Rõ.”

Quý Vương trầm mặc giây lát, thốt: “Còn Quý Lệ, hẳn thế nào rồi?”

Thanh Long hơi ngập ngừng, U Cơ bên cạnh đã nói: “Từ sau khi ra khỏi hàn băng thạch thất, hẳn dường như suy sụp hoàn toàn, như người mất hồn, đi thẳng một mạch về phòng riêng, vẫn chưa thấy trở ra”. Nói đến đây, nàng ngừng lại một chút, hạ giọng tiếp: “Cho đến hôm nay, đã là ba ngày rồi!”.

Sắc mặt Quý Vương buồn bã, từ từ chấp hai tay ra sau, lát sau trầm giọng than: “Chuyện thương tâm mười năm, tưởng như mới một đêm! Nào, đi thôi, chúng ta đến xem hẳn.”

Nói xong, y thong thả chấp tay cất bước, Thanh Long và U Cơ nhìn nhau, lặng lẽ theo sau.

Nhìn từ phía sau, Quý Vương đầu bạc trắng, dáng vẻ buồn bã lạ thường.

Phòng Quý Lệ ở khá xa nơi ở của Quý Vương, nhưng lại rất gần hàn băng thạch thất của Bích Dao. Đó là vì lúc trước Quý Vương không muốn càng thêm đau lòng, nên đưa con gái đến thạch thất này, nhưng Quý Lệ ở tại Hồ Kỳ sơn, gần như mỗi ngày đều đến thăm Bích Dao.

Lúc ba người xuyên qua lối mòn dần dần tiếp cận phòng riêng của Quý Lệ, Thanh Long và U Cơ đi phía sau phát hiện thân thể Quý Vương rõ ràng có một chút kỳ lạ, chẳng biết có phải lý do là nơi này cũng gần chốn thương tâm ấy.

Nhưng bọn họ chẳng ai nói câu nào.

Cuối cùng cũng đến bên ngoài thạch môn cô độc, nơi Quý Lệ cư trú, chung quanh chẳng có ai, hẳn trước giờ thích ở một mình. Xa xa ngoài cửa phòng, có một đệ tử Quý Vương tông đứng canh.

Quý Vương bước tới trước, mở thạch môn tiến vào, lập tức kinh ngạc. Thanh Long và U Cơ cũng phát hiện có gì không ổn, tiến đến xem thử, chỉ thấy phòng trống không, chẳng có bóng dáng Quý Lệ, cả Tiểu Hôi cũng biến mất. Đồ đạc trong phòng như thường, chẳng có dấu vết sử dụng, chỉ mỗi giường ngủ là có một chút bừa bộn.

Thanh Long nhíu mày, quay người bước ra gọi một tiếng, đệ tử Quý Vương tông đứng ngoài cửa liền chạy đến, quỳ trước mặt Quý Vương hành lễ: “Bái kiến tông chủ!”.

Quý Vương quay đầu lại, Thanh Long ở bên cạnh nhẹ giọng thốt: “Thuộc hạ mấy ngày nay ngoài việc xử lý công việc trong môn phái, còn thì đều đợi trước cửa phòng tông chủ, nên nơi đây giao cho mấy đệ tử này canh phòng”.

Quý Vương khẽ gật đầu, quay mặt đối diện với tên đệ tử Quý Vương tông, hỏi: “Phó tông chủ đi đâu?” Tên đệ tử Quý Vương tông hiển nhiên đối với Quý Vương cực kỳ kính sợ, nên thanh âm lúc nói hơi run run, đáp: “Hồi bẩm, bẩm tông chủ, phó tông chủ nhốt mình trong phòng ba đêm, chẳng động tĩnh gì. Sáng nay, ngay khi thuộc hạ lo lắng, ngài đột nhiên đem theo con khí xám bước ra, lập tức rời khỏi nơi đây”.

Quý Vương ngạc nhiên, nhíu mày hỏi: “Y đi đâu vậy?”.

Tên đệ tử chấp tay nói: “Đệ tử liền theo xem phó tông chủ, chỉ thấy ngài rời khỏi núi, lập tức phá không bay đi, đệ tử nhìn thần sắc ngài rất đáng sợ, cũng không dám vượt lên hỏi, chỉ biết trở lại nơi đây đợi xem ...”

Thanh Long mặt thoáng sắc giận, Quý Vương trước mặt bỗng “à” lên một tiếng, bước tới mấy bước, cầm lên một bức thư niêm kín ở đầu giường, liếc mắt qua, rồi đưa cho Thanh Long, nói: “là gửi cho người đó”.

Thanh Long hơi ngạc nhiên, tiếp lấy xem qua, quả nhiên của Quý Lệ gửi cho mình, cảm thấy kỳ lạ, liếc mắt nhìn qua Quý Vương. Nhưng Quý Vương chẳng biểu lộ thái độ gì, nhìn về hướng khác, Thanh Long nhíu mày, mở thư ra đọc.

Thư không dài, hẩn xem 1 lát đã xong, nhưng sắc diện hơi trầm xuống, khẽ bầm: “Tông chủ”.

Quý Vương chậm chậm thốt: “Thế nào?”

Thanh Long thưa: “Trong thư phó tông chủ giao cho thuộc hạ khổ cực một chuyến đem tro cốt của Đại vu sư về Nam cương Miêu tộc Thất lý động”.

Quý Vương nhè nhẹ lắc đầu, đột nhiên than một tiếng, nói: “Được rồi, được rồi!”.

Thanh Long ngạc nhiên, Quý Vương quay đầu nói với tên Quý Vương tông đệ tử: “Người lui được rồi!”.

Tên đệ tử ấy như được đại xá, kính cẩn dập đầu ba lần, lập tức lui ra.

Thanh Long nhìn Quý Vương, nói: “Tông chủ, còn Quý Lệ?”

Quý Vương quét mắt nhìn qua căn phòng trống không, trong mắt ánh lên vẻ buồn man mác, một lúc lâu sau quay người, cũng chẳng gọi Thanh Long, U Cơ, lặng lẽ bước đi, từ sau lưng y, âm đạm truyền lại một thanh âm trầm trầm:

“Cùng là kẻ đau lòng cả thôi ...”

***

Nam Cương, Phần Hương cốc.

Chính đạo đại phái này trải qua biến cố không ngừng mấy ngày qua, hôm nay lại có một tin tức chấn động lòng người, chốc lát đã truyền đi khắp sơn cốc. Từ “Thiên Hương Cư” sâu trong Phần Hương cốc nổi lên 7 hồi trống, vang dội xa gần, báo hiệu Cốc chủ Phần Hương cốc Vân Dịch Lam bế quan đã lâu sẽ xuất quan hôm nay.

Đệ tử Phần Hương cốc tấp nập tụ tại chánh điện Phần Hương Cốc, “Sơn hà điện”, chẳng ai dám chậm trễ, mấy người Lữ Thuận đứng trước, Lý Tuân cùng đám đệ tử sắp hàng phía sau, ngay ngắn trước điện, kiên nhẫn chờ đợi.

Điều lạ làm mọi người chú ý trong đám đông là nữ tử đứng cạnh Lý Tuân, chính là Yến Hồng, Cách đây không lâu, vào hôm Cửu Vĩ Thiên Hồ trốn khỏi Huyền Hỏa đàn, trong lúc hỗn loạn, Thượng Quan Sách nhận ra Yến Hồng là giả mạo, sau đó quả nhiên chứng minh do Kim Bình Nhi của Ma giáo Hợp

Hoan phá cái trang, nhưng Yến Hồng thật thì đến ba ngày trước mới phát hiện dưới hầm tại một căn phòng trong Phần Hương cốc.

Cũng chẳng biết ngày đó Kim Bình Nhân sử dụng thuật pháp quỷ dị nào bắt giữ được Yến Hồng, đem giấu tại nơi ấy. Mấy ngày đó người Phần Hương cốc toàn lực sục sạo, tìm kiếm khắp các ngọn núi lớn nhỏ xung quanh, chỉ là không chú ý các phòng trong cốc. Mới ba ngày trước, do trong cốc thiếu một vị thuốc, một đệ tử xuống hầm chứa thuốc ấy để tìm, mới phát hiện Yến Hồng, nếu không cũng chẳng biết nữ tử đáng thương phải đợi dưới hầm bao lâu nữa.

Qua vài ngày chịu đựng, thần sắc Yến Hồng đã tiêu tụy đi nhiều, nhưng mọi người lúc này cũng không còn tâm trí để ý đến nàng nữa, mọi con mắt dồn về cửa hông của chính điện, theo lệ cũ, Vân Dịch Lam sau khi xuất quan sẽ từ nơi ấy đi ra gặp mọi người.

Đứng phía trước là Thượng Quan Sách, vẫn toàn thân y phục màu đen, thần thái ung dung, nhưng chúng nhân không thể phát hiện sâu trong mắt y mờ mờ lóe lên một ánh nhìn kỳ lạ.

Với y mà nói, mấy năm nay cốc chủ sư huynh Vân Dịch Lam mỗi lần gặp y, đều ngồi cách một tấm bình phong, nhưng lúc nói thì có khí mà không lực, hơn nữa gần đây ngày càng già đi, lúc đầu y chẳng dám tin, nhưng cuối cùng, trong lòng y cũng dần dần cho rằng vị sư huynh luôn ở trên đầu mình này có gì không ổn.

Chẳng ngờ hôm nay “Thiên Hương cư” trống vang như sấm, Vân Dịch Lam đột nhiên xuất quan, làm y kinh ngạc lạng người!

Không hiểu sư huynh dùng danh nghĩa bề quan tu luyện thuật pháp để che dấu điều gì?

Trong lòng Thượng Quan Sách chẳng thể không lo lắng, rối loạn không ngừng.

Phía sau Thượng Quan Sách, đứng đầu là đại đệ tử trẻ tuổi Lý Tuân, trong mắt không giấu được vẻ hưng phấn. Từ trước đến giờ, hắn vẫn là đệ tử đặc ý nhất của Vân Dịch Lam, ở Phần Hương cốc chẳng khác gì con cưng của trời. Nhưng mấy năm trước Vân Dịch Lam đột nhiên bề quan, là việc chẳng ai dự liệu được, từ đó chẳng gặp mọi người.

Tuy vậy Lý Tuân được Vân Dịch Lam đối xử đặc biệt, cùng với sư thúc Thượng Quan Sách là hai người duy nhất ở Phần Hương cốc có thể gặp Vân Dịch Lam, nhưng không biết có phải vì Vân Dịch Lam thấy Lý Tuân tuổi còn trẻ, đạo hạnh chưa đủ, nên đại sự trong Phần Hương cốc giao cho Thượng Quan Sách chưởng quản, như vậy vô hình chung, địa vị Lý Tuân bị hạ xuống không ít.

Nhưng hôm nay Vân Dịch Lam chính thức xuất quan, tình hình tự nhiên có biến đổi lớn, hắn là đệ tử được đương kim cốc chủ yêu nhất, là nhân tuyển duy nhất cho vị trí cốc chủ tương lai, do đó tự nhiên vị thế không còn như cũ. Quan trọng hơn là ngày hôm qua, cũng chính là trước khi Vân Dịch Lam xuất quan một ngày, hắn đã được Vân Dịch Lam bí mật cho tiếp kiến, biết trước rằng ân sư sẽ xuất quan.

Sau khi ân sư xuất quan, một nguyện vọng hắn ấp ủ bấy lâu cuối cùng sẽ có khả năng đạt được. Chỉ nghĩ đến đó, khuôn mặt anh tuấn của Lý Tuân không giấu được sự hưng phấn trong lòng.

Thân hình Thượng Quan Sách hơi động, chậm chậm quay người lại, sư điệt trẻ tuổi đứng phía sau mặc dù cố gắng kiềm chế tình cảm, nhưng với tuổi tác lịch duyệt của hắn không thể che dấu cảm xúc vui mừng lẫn hưng phấn, cũng chẳng thể qua được ánh mắt như chim ưng nhìn thấu thế tình của Thượng Quan Sách.

“Ha ...” trong lòng y khẽ cười lạnh một tiếng, tự nhủ “Người trẻ tuổi, con đường ngươi phải đi cũng chưa biết dài bao nhiêu!”.

Đang lúc mọi người suy nghĩ vẩn vơ, bỗng tiếng trống rộn ràng, như từ trời cao bay xuống, vang lừng trong đại điện. Bọn người Thượng Quan Sách giật mình, chỉnh trang lại y phục, nhìn về phía cửa hông.

Chỉ thấy ánh hồng loáng lên, một bóng người từ từ hiện ra, toàn thân y phục đỏ như lửa, chính là trang phục trước giờ của cốc chủ Phần Hương cốc, đại biểu tín ngưỡng của môn phái là Thượng Hỏa.

Không cảm thấy sức nóng của lửa, cũng không có ánh sáng lóa mắt, nhưng chẳng biết vì sao trước mặt mọi người lại một màu hồng, tuy vậy chẳng ai không có cảm giác một ngọn lửa đỏ hồng đột nhiên vụt đến.

Khi mọi người đã hồi thần, nhìn rõ nhân vật bên trong đạo hồng quang, ngay cả Thượng Quan Sách trước giờ ung dung trấn tĩnh, đều chẳng thể tin nổi hô lên một tiếng kinh ngạc.

Kẻ đến, chỉ thấy là một trung niên nam tử tối đa khoảng bốn mươi tuổi, mái tóc đỏ trên đầu sáng óng mà mềm mại, chẳng búi lên, để lòa xòa xuống vai, nhưng không có vẻ gì là buông thả phóng đãng.

Chúng nhân len lén nhìn nhau, Vân Dịch Lam mấy năm trước khi bế quan, mọi người đều nhớ rõ y đã là một lão nhân lốm khộm, trên đầu tóc bạc trắng, nhưng giờ đây nhìn kẻ này trẻ hơn Vân Dịch Lam khi trước chẳng biết bao nhiêu, hơn nữa da mặt sáng mịn màng, chẳng thấy một nếp nhăn nào.

Khuôn mặt kẻ này dần ra, lại rõ ràng là nét của Vân Dịch Lam, đặc biệt là Thượng Quan Sách, thời gian y ở cùng Vân Dịch Lam dài hơn bất kỳ ai, nên nhận ra rõ ràng đây là dáng dấp của Vân Dịch Lam lúc còn trẻ, nhưng nhìn dung nhan ấy, phong thái hơn hẳn lúc tráng niên, mọi người kinh ngạc đến nỗi chẳng nói nên lời.

Ngược lại, Vân Dịch Lam lại làm như không có chuyện gì, thong thả sải bước vào chính điện, trước mặt mọi người, mục quang lấp lánh hữu thần, quét mắt nhìn qua chúng nhân, đột nhiên cười nhẹ một tiếng, thanh âm trái hẳn với vẻ già nua lúc ở trong thạch thất, trong trẻo dễ nghe, nói: “Thế nào, các người đều không nhận cốc chủ này à?”

Mọi người giật mình, Lý Tuấn bưng tỉnh trước tiên, vội vã quỳ xuống, cao giọng nói: “Đệ tử cung nghênh sư tôn xuất quan, chúc mừng sư tôn bế quan tu luyện chân pháp đại thành”.

Mọi người lập tức tỉnh ngộ, lần lượt hành lễ, thần sắc kính nghi trong mắt Thượng Quan Sách dần dần biến đi, y cũng cúi đầu hành lễ.

Vân Dịch Lam rõ ràng khí sắc không tồi, tâm tình cũng cực tốt, khoát tay nói: “Được rồi, được rồi, lâu không gặp mọi người, đứng dậy rồi nói”.

Chúng nhân dạ một tiếng, lần lượt đứng dậy, Vân Dịch Lam mỉm cười nhìn chúng nhân, cuối cùng mục quang hướng về Thượng Quan Sách, cười nói: “Su đệ, mấy năm nay nhờ đệ cai quản công việc vụn vặt trong cốc, mệt lắm không?”

Thượng Quan Sách lắc đầu, cũng mỉm cười nói: “Su huynh không có mặt, thì đây là bổn phận của kẻ làm su đệ, nhưng mấy ngày trước Huyền Hỏa đàm phát sinh biến cố, đệ ...”

Vân Dịch Lam bỗng nhiên cười lớn một tiếng, ngắt lời Thượng Quan Sách, nói: “Chuyện trước đây, su đệ không cần để mãi trong lòng, tương lai còn phía trước, chúng ta tính kế lâu dài là được”.

Trên mặt Thượng Quan Sách hơi thoáng qua nét phân vân, nhưng cũng không nói thêm, cúi đầu nói: “Vâng”.

Vân Dịch Lam nhìn về phía những người có mặt, chỉ thấy trong mắt chúng nhân đầy vẻ tôn kính xen lẫn ngạc nhiên, rõ ràng dáng vẻ dường như cái lão hoàn đồng của mình làm chúng nhân thật sự kinh ngạc.

Nhưng y cũng chẳng giải thích nhiều, quay đầu hướng về phía Lý Tuân đứng bên cạnh, hỏi: “Gần đây trong cốc có việc gì không?”.

Lý Tuân bước tới một bước, cung kính đáp: “Sáng nay, có thư của Thanh Vân môn trưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân từ Trung thổ gửi đến, nói là phúc đáp bức thư mấy ngày trước của su tôn”.

Lúc hẳn nói, sắc mặt ung dung, nhưng Thượng Quan Sách đứng bên cạnh trên mặt hơi biến đổi, lúc Vân Dịch Lam bé quan, việc lớn trong Phần Hương cốc đều cho y làm chủ. Thông tin qua lại với trưởng môn Thanh Vân Môn cũng là một việc quan trọng, y lại chẳng biết gì. Với bức thư hồi đáp đưa đến sáng nay, Lý Tuân chẳng hiểu sao giữa đường chặn lấy, lại không cho y biết, rõ ràng việc này do su huynh Vân Dịch Lam cố ý không muốn vào tay y.

Thượng Quan Sách trong lòng hơi giận, nhưng trên mặt như chẳng có gì, nét biểu tình kỳ lạ khẽ thoáng qua.

Vân Dịch Lam gật gật đầu, tiếp lấy bức thư Lý Tuân trình lên, liếc mắt xem qua, chỉ thấy trên bì thư cẩn thận viết mấy chữ: “Thân gửi Phần Hương cốc Vân Dịch Lam su huynh”.

Bên dưới lại viết: “Thanh Vân môn Đạo Huyền bái hội”.

Quả nhiên chính là nét bút của Thanh Vân môn Đạo Huyền Chân nhân, Vân Dịch Lam mỉm cười, mở thư, lấy ra một tờ giấy mỏng, nhìn từ trên xuống dưới một lượt, trên mặt thủy chung vẫn có nét cười nhẹ.

Xong rồi, y khẽ gật đầu, trầm ngâm một lát, cất thư vào trong người, đồng dạng nói với mọi người: “Hôm nay đến đây thôi, các người trở về chuẩn bị, không lâu nữa, ta sẽ dẫn đệ tử xuất sắc của Phần Hương cốc tiến vào trung thổ, gặp các đạo hữu của hai phái Thanh Vân môn và Thiên Âm tự, cùng bàn đại kế thiên hạ.

Mọi người ngạc nhiên, Phần Hương cốc tiến vào Trung Thổ với quy mô lớn, đã là chuyện cách đây lâu lắm rồi, không ngờ hôm nay ngay lúc cốc chủ xuất quan, lại đưa ra ngay mệnh lệnh quan trọng này.

Nhưng Vân Dịch Lam trước giờ uy phong sâu nặng, mọi người ở Phần Hương cốc cũng không nghĩ nhiều, xong lễ, chúng nhân lần lượt lui ra, về rậm rạp chuẩn bị, chỉ mỗi Lý Tuân được Vân Dịch Lam lưu lại.

Đợi mọi người đi hết, Sơn Hà điện chỉ còn lại mỗi hai sư đồ Vân Dịch Lam và Lý Tuân. Lý Tuân ở một mình với sư phụ, chẳng bó buộc như lúc có mọi người, cười nói: “Sư Phụ, người rốt cục bé quan tu luyện pháp môn gì mà tác dụng thần kỳ như vậy?”

Vân Dịch Lam cười nói: “Đây là dị thuật của tổ sư Phần Hương cốc ta truyền lại, đợi sau này đạo hạnh của người đủ, còn sợ ta không truyền cho người sao?”

Lý Tuân giật mình, nhưng thấy trong mắt Vân Dịch Lam tươi cười hòa ái, dường như có thâm ý, suy nghĩ thoáng qua, không giấu được niềm vui dâng trào, vội vàng quỳ xuống, nói: “Đa tạ sư phụ hậu ân, đệ tử nhất định không phụ kỳ vọng của sư phụ”.

Vân Dịch Lam cười đỡ Lý Tuân dậy, nhìn hắn từ trên xuống dưới, khen: “Người căn cốt tinh kỳ, thực là nhân tài rất tốt cho việc tu đạo, nhưng ta xem người tuổi trẻ khí thịnh, còn vài phần nóng nảy, cần phải tự kiềm chế, nếu cứ tu tập cần cù như thế, có thể thành kỳ đại khí”.

Lý Tuân gật đầu liên tục, đáp: “Đa tạ sư tôn chỉ điểm. Đúng rồi, sư phụ, người giữ con lại, có chuyện gì à?”

Vân Dịch Lam nhìn hắn nói: “Không sai, sư phụ sai người vào trung thổ một phen trước”.

Lý Tuân ngạc nhiên, hỏi: “Trung thổ? Đi đâu vậy?”

Vân Dịch Lam từ từ thốt: “Thanh Vân sơn. Đợi ta viết xong thư hồi đáp, người lập tức xuất phát, đem thư giao tận tay Thanh Vân môn Đạo Huyền chân nhân”.

Lý Tuân gật đầu đáp: “Dạ”.

Vân Dịch Lam đi vào, được vài bước, lại nói: “Đạo Huyền chân nhân xem qua thư, nhiều khả năng sẽ lưu người lại Thanh Vân sơn vài ngày, người không cần từ chối, cứ ở lại vài hôm, ta sẽ dẫn mọi người đến sau.”

Lý Tuân gật đầu, như hơi cảm thấy không rõ, hỏi: “Sư phụ, người vào trung thổ nhanh như thế này, có chuyện gì khẩn cấp vậy?”

Vân Dịch Lam cười cười nói: “Còn không phải chuyện người nhờ ta đã lâu thì là gì!”

Lý Tuân giật mình, tức khắc trên mặt không giấu nổi vẻ hưng phấn, liền quỳ xuống, nói lớn: “Đa tạ sư phụ thành toàn”.

Vân Dịch Lam lắc đầu cười nói: “Được rồi, được rồi, người về trước chuẩn bị đi, đợi khi cầm thư của ta, thì lập tức xuất phát ngay.”

Lý Tuân vui mừng dạ một tiếng, vội vã đi khỏi.

Đợi đến khi thân hình đệ tử trẻ này biến mất, nụ cười trên mặt Vân Dịch Lam cũng dần dần lắng xuống, y quay về phương nam, hướng nhìn phía Thập Vạn Đại Sơn xa xa, lát sau, bỗng lạnh lùng cất tiếng:

“Nếu người xuất hiện, ta sẽ đem cả thiên hạ ra chống. Muốn mình ta gánh vác, ha ha, ta không khờ vậy đâu!”.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 140

Đồi hoang

Thập vạn đại sơn, Sân Ma Cổ Động

Sau khi Thú Yêu hồi sinh tại Sân Ma Cổ Động. Mây đen khắp nơi. Âm phong găm rú, mặc dù trời đất vẫn còn âm u nhưng hắc khí đã tiêu tán được phần nào.

Trên bãi đất hoang vu ngay chỗ sơn mạch, chỉ còn thạch tượng nữ nhân lặng im tại Sân Ma Cổ Động mặc cho gió mưa. Đứng trước bức thạch tượng là một nam nhân trên mình khoác chiếc áo tơ tằm màu xanh, dung mạo cực kỳ anh tuấn thậm chí có thể nói khuôn mặt đó như của một thiếu niên.

Dung mạo người này e rằng các nữ nhân thông thường không thể sánh bằng. Mi thanh, mục tú, miệng nhỏ, môi xinh, nhìn kỹ thì thấy có nét giống với bức thạch tượng nữ nhân.

Tuy nhiên, khí chất hiện trên sắc mặt thì hoàn toàn trái ngược nhau.

Người thiếu niên đứng trên Sân Ma Cổ Động chính là Thú Yêu hồi sinh, không ai thể ngờ rằng ác ma bao làm bao người dân Nam Cương khiếp sợ lại là một thiếu niên anh tuấn.

*** Từ lúc hồi sinh, không rõ tại sao hắn chẳng làm gì, không đại khai sát giới, cũng chẳng gào rú vui mừng, chỉ trầm mặc đứng trước chăm chú nhìn thạch tượng Linh Lung. Bóng đêm buông dần, từ xa thân ảnh vu yêu lướt tới, nhẹ nhàng không một tiếng động dừng lại phía sau thiếu niên.

"Thú thần đại nhân"

Thiếu niên thân hình bất động, không hề ngoảnh lại, hỏi: "Sao rồi ?"

Vu yêu khom mình đáp: "13 yêu vương cùng toàn bộ tàn dư man tộc ở Thập vạn đại sơn đều sẵn sàng chờ lệnh thú thần đại nhân"

Thiếu niên thân hình khẽ động, từ từ quay lại nói: "Tất cả là bao nhiêu ?"

Vu yêu đáp "Hiện giờ chỉ còn 37 tộc. 100 năm qua, cả Thập vạn đại sơn như rấn mất đầu, các tộc tranh giành, tàn sát lẫn nhau, nhiều tộc đã bị tận diệt."

Khuôn mặt thiếu niên như phủ một lớp băng giá, tuyệt không biểu lộ một chút tình cảm nhưng từ sâu trong tâm tưởng lại ẩn tàng sự cao ngạo. Ánh mắt chột như điện nhìn thẳng vào mặt Vu yêu.

Vu yêu giật mình, cảm giác trên mặt như bị lửa đốt.

"Kỳ thực là 38 tộc", thiếu niên thong thả nói, "người chưa nói tới Hắc vu tộc, cuối cùng cũng đã có truyền nhân đó sao"

Vu yêu cúi đầu, trầm ngâm không nói gì.

Thiếu niên từ từ quay đầu, mục quang lại hướng về thạch tượng Linh Lung vu nữ, hồi lâu đột nhiên thốt: "Hắc mộc".

Cơ thể Vu yêu bỗng chấn động, tên gọi này đối với hắn, như đã được khắc vào một nơi sâu thẳm, mỗi lần nhắc đến lại như cửa tới vết thương lòng.

Thiếu niên vẫn chăm chú nhìn thạch tượng Linh Lung, chỉ nghe ngữ khí chột trở nên tang thương: "Nhiều năm trước, đối diện Linh Lung, ngươi có thấy hối tiếc?"

Vu yêu im lặng, đoạn thì thâm thốt: "Có"

Thiếu niên chẳng hề quay đầu, hai mắt xuất hiện ánh quang mang, lưu chuyển không ngừng, cất giọng như ma quỷ: "Trên thế gian, ngoài đại ca ngươi nay đã thành hung linh, chỉ có ngươi biết được quan hệ của ta với Linh Lung. Trước đây, 8 người các ngươi hợp lại, cùng truy sát ta qua muôn sông, vạn núi, giờ đây nhớ lại, mọi chuyện như mới chỉ xảy ra ngày hôm qua".

Sau tám hắc sa, thân thể Vu yêu chột bắt đầu run nhẹ, tựa hồ như quá khứ quay lại, mọi việc dần hiện lên trước mắt.

Thiếu niên căn bản chẳng quan tâm tới phản ứng của Vu yêu chậm rãi nói cứ như vẫn đang nói chuyện với Vu yêu chứ chẳng phải đang đối diện thạch tượng mà tự nói với chính mình mặc dầu trước mắt hắn hiện tại chỉ có Linh lung thạch tượng.

"Nàng," giọng hắn chậm chậm đầy vẻ thương tâm, phần vì bi lương, phần vì căm phẫn, "thực ra vì cái gì chứ?"

Thạch tượng chẳng biết nói, lặng im, trầm mặc.

"Trong tim nàng, chúng sinh thế gian là gì?, thiên mệnh, tạo hóa là gì, nó quan trọng đến vậy sao?" trong giọng nói của hắn, bỗng trỗi lên một sự kích động, từ từ lớn dần.

"Vi nàng coi nó quan trọng hơn ta mà nàng chống lại ta vì những thứ đó sao?" Hắn cười nhạt nói: "nhưng nàng biết không, thực sự ta không màng"

"Cái gì gọi là thiên ý, cái gì là chúng sinh thiên hạ, có xá gì?" Nó quắc mắt nhìn, kỳ lạ là, mặc dù cái nhìn của hắn có vẻ đáng sợ như vậy, nhưng dung mạo của hắn vẫn toát ra nét đáng yêu, không như người thường.

"Nàng muốn ta chết, nói 1 câu cũng đủ rồi, nàng biết không? nàng có biết không?" Hắn gầm lên, đối mặt với bức tượng người con gái, sau đó, giọng nó chùng xuống...

"Nhưng, tại sao... nàng lại xem sự việc đó quan trọng hơn mạng sống của chính mình chứ."

"Hắn từ từ đưa tay ra, nhẹ vuốt gương mặt từng trải, thô ráp, cố lục lại trong trí nhớ gương mặt hiền dịu năm nào".

Cảm giác lạnh băng, không 1 chút hơi ấm, từ lòng bàn tay truyền tới.

Dang rộng hai tay ôm nhẹ bức tượng vào lòng, gương mặt hắn dần mang nét dịu dàng dị thường. Vu Yêu đứng sau lưng, lẳng lặng quan sát cảnh tượng khác thường đó.

“Ta biết, cái thế gian này đã hại nàng.” Người thiếu niên lim dim, mơ màng nói, “Nàng yên tâm, ta sẽ đem tất cả chôn cùng với nàng, sau đó, ta sẽ trở lại tìm nàng...”

"Chờ ta nhé..."

Âm thanh nhỏ dần, lắng xuống rồi mất hẳn. Người thiếu niên ôm bức tượng lạnh, Vu yêu đứng yên như tượng, trên trời mây đen vần vũ, sấm sét nổ vang, mưa bắt đầu rơi xuống.

Mưa rơi trong gió bão, làm cho cả thế giới như mờ ảo, Vu yêu nhìn xa xăm, mưa rơi trên gương mặt của thạch tượng nữ tử, không một tiếng động...

như những hạt nước mắt rơi

*****

Núi Thanh vân ba ngàn dặm hướng Đông, từ núi Không Tang về hướng Đông Nam có con đường đất ngoằn ngoèo, cô tịch hoang dã, vào thời tiết chim chóc bay lượn, cỏ cây mọc đầy.

Cái quán nhỏ nhà họ Hà cách Tiểu Trì Sơn 1 ngày đường, nằm đơn độc bên con đường đất, đón khách qua lại. Ông chủ quán họ Hà cũng không nhớ là mình đã tiếp bao nhiêu khách, khách qua đường thì đủ các hạng

người. Nhưng trong 3 ngày nay, mặc dù tuổi tác ngày càng cao, ông cũng nhớ ra người khách này.

Kỳ thực nói là 1 vị khách, cũng không đúng lắm, phải nói là 1 người khách mang theo 1 con khi kỳ quái. Cho nên, đối với ông chủ họ Hà, người này để lại ấn tượng sâu sắc, vì có mang theo con khi kỳ quái với 3 con mắt rất to.

Ba ngày trước, lúc đang đứng tại cửa quán, ông Hà nhìn thấy vị khách này với gương mặt đầy gió bụi, từ bên đường chạy sang, trên vai có con khi, không biết sao, có cảm giác hơi quen. Lúc hắn vừa dậm bước tiếp, ông định nói vài câu bay bướm để chào mời vào quán nghỉ ngơi uống nước, không ngờ chỉ nói được có 1 câu:

“Khách quan, bồn quán có trà nóng rượu ngon, hay là khách quan có thể vào nghỉ ngơi bên trong...”

Hà Lão Bản chưa dứt câu thì nét tiêu tụy trên gương mặt hắn đã biến mất, lúc định thần nhìn lại, thì hắn đã ngồi vào bàn. Và trên bàn là thỏi bạc đủ để hắn ăn nghỉ ở quán 3 ngày. Hà Lão Bản rất hoan hỉ, liền đem rượu thịt dọn ra, chỉ có điều ông không lường trước được, đó là người khách và con khi ở quán của ông đã đứng 3 ngày rồi mà dường như chưa có ý định ra đi.

Tinh thần của người thanh niên rất tệ, trong 3 ngày, ông chủ Hà không thấy hắn nói 1 câu, hay cười 1 lần nào. Mỗi lần ông dọn rượu và thức ăn ra bàn, là hắn lặng lẽ nhìn bình rượu, sau đó mới từ từ uống. Chỉ là tử lượng của hắn rất thấp, mỗi lần uống được 1 chút, ông Hà đoán chừng chưa tới nửa bình, là cả người hắn đổ gục xuống bàn, bất tỉnh nhân sự. Ngược lại với chủ của nó, con khi 3 mắt của hắn nhiều phen làm ông chủ Hà há hốc kinh ngạc.

Thực tình mà nói, ông Hà ở đó mở quán, tuy xa nhưng do lượng khách vắng lai nhiều, nên cũng thấy được nhiều sự việc, vậy mà trong 3 ngày nay, ông vẫn thề với lòng, suốt cuộc đời của ông, tử lượng

của con khỉ này là cao nhất.

Chỉ trong 1 ngày đêm, con khỉ đã uống hết toàn bộ hầm rượu của ông chủ Hà, kể cả bình Nữ nhi Hồng liệt tửu mà ông chôn dưới gốc cây cổ thụ.

Vậy mà con khỉ dường như không có gì thay đổi cả, gãi đầu gãi tai, nhảy nhót liên hồi, chạy tới ông chủ Hà kêu “chi chi” không ngừng. Ông chủ Hà tuy không hiểu ngôn ngữ của loài khỉ, nhưng ngay cả đũa ngọc cũng biết con khỉ muốn gì, chỉ vì muốn làm lơ, không ngờ con khỉ thông minh như vậy, lấy lại thỏi bạc từ tay ông Hà nhanh đến không ngờ, rồi còn lượn tới lượn lui trước mặt ông.

Ông Hà không còn cách nào, khách lại trả đủ tiền, chỉ biết kêu người làm từ Tiểu Trì Sân giao rượu tới ngay cả ban đêm. Ban đầu ông hơi bực, nhưng dần dần, ông lại đâm ra thích con khỉ. Ngoài việc uống rượu ra, nó không làm gì bậy bạ cả, lại hay biểu diễn vài trò ở trong quán, giúp vui cho ông, khách của ông nhiều người ít khi được vui như vậy, mấy ngày qua, nó cũng giúp ông kiếm thêm được 1 mớ tiền.

Người chủ của con khỉ thì ngược lại, phần lớn thời gian uống say rồi ngủ vùi, đôi khi thức giấc, cặp mắt vô thần nhìn xung quanh, cũng có lúc con khỉ chạy tới bên hắn, thì mắt hắn sáng lên 1 lúc, đưa tay xoa đầu con khỉ, sau đó dường như tới chuyện gì đau lòng, lại đưa bình rượu lên uống, chỉ 1 chốc lại say rồi ngủ tiếp.

Có lúc ông Hà trầm nghĩ, người thanh niên này không phải là thằng điên. Tuy ông cũng chỉ là chủ quán bình thường, nhưng cũng nhận thấy là hắn khác hẳn những khách vãng lai khác. Cái khác thì không nói, chứ chỉ việc hắn ở lại quán 3 ngày, mà muối mòng mùa này đột nhiên bay đâu mất; còn nữa, quán ông ở chỗ hoang vắng lúc trước thường nghe thấy tiếng ma khóc, bây giờ như bị cái gì làm chúng hoảng sợ, bỏ đi đâu tất.. Ông Hà vốn nghe quen tiếng qui khóc sói tru, 3 ngày nay yên tĩnh quá, ông lại không ngủ được.

Buổi chiều hôm đó, ông chủ họ Hà đứng sau quầy, vừa tính xong tiền, thở nhẹ, rồi từ trong quán nhìn ra.

Ánh trời chiều bên ngoài cửa sổ còn sót lại, nhuộm đỏ chân trời, xuyên qua cửa sổ, hắt những chiếc bóng của bàn ghế trong quán dài xuống nền nhà, ở tại nơi này thời gian đang lặng lẽ trôi qua.

Ông chủ Hà tự nhiên một thoáng thất chí, điểm lại mình cũng hơn 50 tuổi rồi. Tuy những người làm thường nói ông trông cũng khoảng 40 tuổi thôi, nhưng ông tự biết, sức khỏe mình cũng đang xuống dốc.

Thời gian không tha cho một ai, chẳng lẽ sống vậy hết đời sao?

Ông nhìn chằm chằm vào bóng những bàn ghế đang đổ dài dần, rồi ngược lên nhìn bốn bức tường với những vết sơn đã tróc.

Bóng chiều tà cô tịch, chiếu lên gương mặt của ông, hẳn lên những nỗi buồn khổ không tên của kiếp người.

Ông thở dài, khẽ lắc đầu, sự việc này, cũng không cần nghĩ nhiều làm gì. Ông Hà gượng cười đau khổ, cầm cuốn sổ tính tiền lên, rồi đi về hướng người khách duy nhất trong quán và con khỉ của hắn.

Vị khách vẫn ngồi tại cái bàn trong cùng nhất, vẫn như trước, vừa uống say và ngủ gục trên bàn, không hề cử động. Còn con khỉ ngồi xồm trên bàn, tay trái cầm bình rượu, tay phải bốc thức ăn trên mâm, uống 1 hớp, ăn 1 miếng, có vẻ tận hưởng cuộc sống của nó lắm.

Ông chủ họ Hà đến trước vị khách, ho một tiếng, đằng hắng, nhưng cặp mắt không khỏi hướng về con khỉ, thấy con khỉ 3 mắt như không màng đến việc ông bước tới, chỉ liếc qua, rồi nhìn xuống bình rượu trong tay. Ông Hà thở dài, con khỉ là con vật biết uống rượu mà ông gặp được trong suốt cuộc đời của ông, mà sau lưng nó còn đeo 1 cái túi đựng rượu, tuy bây giờ đã cạn, nhưng có thể biết là nó đã từng chứa những gì.

Ông chủ quán quay đi, không biết tại sao, lòng có chút khẩn trương, tự mình cũng không hiểu vì sao, lại ho vài tiếng, mới nhẹ giọng: “Này... ông khách.”

Người thanh niên trước mặt ông vẫn bất động.

Ông chủ quán hơi lúng túng, nhưng vẫn tiếp tục gọi: “Này, ông khách, lượng bạc ông đưa ba ngày trước, nay đã dùng hết, vốn tiệm vốn ít, có phải ...”

Người thanh niên không biết có say thực không, vẫn nằm yên, không nhúc nhích.

Ông chủ Hà thở dài nói: “Kỳ thực, lượng bạc mà ông đưa không ít, không chỉ đủ cho ba ngày, mà năm ngày cũng đủ. Chỉ là... chỉ là con vật quý của ông quá lợi hại, tữ lượng quá cao, chỉ trong ba ngày, không những uống hết toàn bộ rượu trong hầm, mà cả hai lần giao tới thêm 4 chung rượu, nó cũng uống sạch...”

Ông Hà nói tới đây, lại nhìn con khỉ 3 mắt, nó cũng chỉ nhìn ông, gương mặt lộ vẻ quỷ quái.

Hà Lão Bản hạ giọng: " quý khách có thể đưa lão thêm ít ngân lượng, ba hôm trước quý khách đã đưa lão không ít ngân lượng, tuy nhiên số ngân lượng đầy đã hết bởi con khỉ của quý khách, lão..."

Chưa dứt câu, "đinh" hai thỏi bạc đã được quăng ra trên bàn. Hà Lão Bản định thần. Ông chủ họ Hà vội vàng cất đi, cất vào bụng, chợt thoáng do dự, nhìn qua con khỉ, liền rút phần bạc ra lại, mở phanh áo, nhét vào chiếc áo bên trong. Sau khi nhận được ngân lượng, Hà Lão Bản tính nói gì đó với vị khách thì đột nhiên ở cửa quán có tiếng vọng lớn vào:

"Có ai ở trong không?"

Hà Lão Bản quay người ra, thấy trước cửa tiệm có ba người, hai nam một nữ. Một ông già với gậy trúc trên tay, phía trên gậy trúc là một mảnh vải trắng đề bốn chữ " tiên nhân chỉ lộ" bên cạnh lão ta là một thiếu nữ tuổi trạc 17, 18, dong mạo tú mỹ, trên khuôn mặt luôn nở một nụ cười.

Ông chủ họ Hà vội vã ra tiếp đón, dù sao người khách mang theo con khỉ cũng không bỏ trốn được, nên ra chào hỏi khách mới tới thì hơn. Chỉ thấy ông cười chào, nói: “Có, có, 3 vị khách quan, xin được hỏi muốn dùng bữa hay là nghỉ trọ ạ?”

Trong hai người này, già thì tiên phong đạo cốt, trẻ thì dung mạo tuyệt mỹ. Đằng sau hai người là một trung niên mang đầy hành lý, dung mạo cổ quái, cao hơn hai người kia cả cái đầu, khuôn mặt thì dài

như con dã cẩu.

Ông già liền cười ha hả nhiều chân mày, cười nói "thế nào, Hà Lão Bản không nhận ra chúng tôi sao?" Hà Lão Bản cận thận nhìn kỹ thêm một lần nữa, nhưng vẫn không tài nào nhớ ra được. Cũng đúng thôi, ông chủ Hà này đã mở quán kinh doanh trên con đường này đã lâu, không biết bao nhiêu quan khách đã ghé ngang qua thử hỏi sao Hà Lão Bản có thể nhớ được hết. Hà Lão Bản khẽ lắc đầu nói: " quý khách xin thứ lỗi, tại hạ tuổi cũng đã cao, trí nhớ cũng đã mai một đi rất nhiều."

Lão ông đó động lòng trắc ẩn, lắc đầu than: "Ôi, đáng tiếc, thật đáng tiếc, thế gian thường tình, đa số đều như vậy cả, trước khi tiên duyên đến thì không ai biết là có tiên duyên đó."

Ông chủ họ Hà giật mình, lòng dâng lên sự tôn kính, nhìn kỹ lão ông, chỉ thấy râu tóc bạc phơ, cốt cách như tiên, trông gần như một vị đắc đạo cao nhân. Tuy ông không biết tại sao đắc đạo cao nhân trông cũng giống người trong giang hồ, mà thái độ của cô gái đi với ông cũng rất lãnh đạm, nhưng nghĩ lại, nếu đó là cao nhân, thì người phạm tục như mình làm sao nhận ra được, nếu mình nhận ra được, thì chẳng lẽ mình cũng là cao nhân ư? Nghĩ tới đây, ông Hà đã sớm lộ vẻ tôn kính, cúi người đáp: "Đúng, đúng vậy, kính mời vị khách quan... không, mới đại sư vào trong."

Lão ông đáp lời, tay cầm gậy trúc chỉ đường của tiên nhân quơ qua quơ lại lần vào trong, cô gái đi sau lưng lắc đầu cười đau khổ, đoạn quay đầu lại nói với người đàn ông đi theo sau với cái túi trên lưng: "Dã cẩu đạo trưởng, chúng ta vào nghỉ ngơi 1 lát vậy."

Người trung niên đáp lời, theo bước vào trong, ba người ngồi bên 1 cái bàn, người đàn ông có gương mặt chó đặt cái túi lên chiếc ghế bên cạnh, "âm" một tiếng, xem ra trọng lượng cũng không nhẹ.

Trong 3 người này thì 2 người là ông cháu Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn, còn người đàn ông có gương mặt chó là Dã cẩu đạo nhân, là người đã từng luyện Huyết đường nhất hệ duy nhất còn sống sót. Từ sau trận chiến tại Tử trạch kết thúc, Dã cẩu đạo nhân theo 2 ông cháu Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn, lang bạc khắp nơi, bốn biển là nhà.

Thực ra, lúc đầu, Chu Nhất Tiên thấy Dã cẩu rất gai mắt, nên lão tỏ ra tính khí thất thường, khi thì chế giễu Dã Cẩu, mà Dã cẩu đạo nhân tự mình như không biết, lắm lúc thay đổi hẳn, biến thành 1 người hoàn toàn khác, lại không nghe lời người, vẫn cứ như vậy, Tiểu Hoàn thấy không được, lên tiếng bênh vực.

Cô tuổi tuy nhỏ, nhưng mồm mép lợi hại, Chu Nhất Tiên tuy là người trong giang hồ đã lâu mà nhiều khi nói cũng không lại, sau cùng chỉ biết chấp nhận sự việc này. Cũng may thời gian trôi qua, ông cũng dần dần phát hiện Dã cẩu cũng có những điểm cần thiết, chẳng hạn như đồ vật nặng mà ông phải tự mình mang thì bây giờ toàn bộ đẩy qua cho hắn, mà Tiểu Hoàn cũng không phản đối gì, mà có vẻ rất vui

Nói về ưu điểm của hắn, như trên đường đi có gặp dã thú, yêu quái, qua núi gặp phải những đứ mạnh hơn, ..., đều cử Dã cẩu "đại hiệp" một mình dẹp loạn, cho đến giờ, Chu Nhất Tiên rất hài lòng, cuộc

đời của ông bốn ba bảy lâu, nay thoải mái được mấy tháng, lại thấy tiếc sao không gặp được cái tên dã cầu này sớm hơn

Giai đoạn này, ba người họ về lại những chốn cũ, dù sao cũng lang thang khắp nơi, nơi nào cũng có thể tới, đi mãi đi mãi, lại quay về con đường xưa này. Cũng may Chu Nhất Tiên như có ma nhập, đột nhiên nhớ lại lão họ Hà này là người mở cái quán bên đường, liền giả làm cao nhân, gạt được lão.

Thấy ông chủ họ Hà đối với mình một mực cung kính, Chu Nhất Tiên lấy làm đắc ý, liền gọi luôn nhiều món một lúc, đợi lúc ông Hà cập rập đi chuẩn bị món ăn, ông bèn quay đầu về hướng Tiểu Hoàn và Dã cầu đạo nhân định khoác lác một chút, không ngờ bắt gặp gương mặt họ trở nên khác thường, không biết chuyện gì, mắt đang trừng trừng nhìn

Chu Nhất Tiên thấy kỳ lạ, mới hỏi: “sao vậy?”

Dã cầu đạo nhân nhắc đôi vai như đang mang ngàn cân, chỉ về hướng bên trong quán: “Ông nhìn mà xem.”

Chu Nhất Tiên trừng mắt nhìn hẳn, rồi quay đầu, bỗng người ông chột run lên

Chỉ nhìn thấy trong ánh hoàng hôn còn sót lại, tia sáng cuối cùng từ cửa sổ hắt xuống, trong cái góc tối tăm tận bên trong quán, bóng 1 người đàn ông đang gục trên bàn, trong cái bóng tối đó, 1 con khỉ ba mắt đang nhìn họ.

Tiểu Hoàn ngạc nhiên, thấp giọng kêu: "Tiểu hôi"

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 141

Ngẫu ngộ

Đặt đĩa thức ăn nóng hổi bốc hơi nghi ngút xuống mặt bàn, Hà lão bản quay lại quày tính tiền, chăm chú mở quyển sổ ra xem, nhìn như có vẻ chú tâm tính toán lắm, chỉ là ánh mắt cứ đảo đi đảo lại, chốc chốc lại u sầu ngó ra phía ngoài tiểu điểm nhìn khách nhân qua lại.

Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn cùng Dã Cầu ba người, lúc này đều đã an tọa bên chiếc bàn có chú khi ba mắt lông xám, Tiểu Hôi, đang ngồi trể trệ trên mặt bàn, mấy đĩa thức ăn điểm tâm, tự nhiên là đã được mang ra hết, chỉ là bọn họ không ai còn chút khẩu vị nào nữa. Nhưng Tiểu Hôi thì lại vui vẻ vô cùng, ừng ực nốc từng ngụm rượu lớn, miệng nhồm nhoàm nhai, dáng điệu vui vẻ vô cùng.

Bọn Chu Nhất Tiên ba người lúc này lại chẳng hề để ý đến Tiểu Hôi, mà chỉ chăm chăm nhìn về phía bên bàn, nơi Quỷ Lệ đang gục đầu ngủ vùi.

Tiểu Hoàn trầm mặc hồi lâu, sau đó mới rụt rè đưa tay ra, vỗ vỗ vào người nam tử đó, hạ giọng thì thầm: “Quý Lệ.”

Thân hình nam tử đó bị Tiểu Hoàn lay động, nhưng hẳn chẳng có lấy một phản ứng nào. Bên cạnh Chu Nhất Tiên và Dã Cầu cứ lăm la lăm lét đưa mắt nhìn nhau, chừng như muốn trao đổi điều gì đó.

Cái bị thịt đó, tự nhiên chính là người bọn họ trước đây đã gặp qua, Quỷ Lệ, một nhân vật kinh linh, hô phong hoán vũ khiến bao người kinh sợ, không ngờ lúc này bỗng biến thành như kẻ mất hồn, làm bọn họ nhất thời không biết phải phản ứng ra sao.

Tiểu Hoàn quay đầu lại, ngạc nhiên hỏi: “Hắn tại sao lại biến thành thế này?”

Chu Nhất Tiên nhướng mắt nhún vai, bữu môi nói: “Việc này ngươi đừng hỏi hai người bọn ta.” Lão chợt dừng lại, cặp mày khễ nhíu, quay qua phía Tiểu Hôi đang ngồi trên bàn, miệng cười cười hỏi: “Tiểu hầu tử, chủ nhân ngươi sao vậy?”

Ba con mắt của Tiểu Hôi cùng chuyển động, nhìn qua phía vị tiên phong đạo cốt lão nhân, nhưng chẳng có thêm phản ứng nào, chỉ thấy cái đuôi bỗng dựng lên, ngoáy qua ngoáy lại mấy cái, lúc sau, bỗng nhả cười một tiếng, rồi lại chúi đầu vào bình rượu mà nốc ừng ực, dường như chẳng thèm để mắt tới vị lão nhân nhìn tựa thần tiên kia.

Chu Nhất Tiên bị mất mặt, uất ức vô cùng, không nhịn nổi nữa, quát: “Con khi chết tiệt kia, yên nhiên dám nhìn ta như vậy, mi giỏi lắm. Muốn rước lấy sự giận dữ của lão thần tiên ta sao, có muốn ta dùng tiên pháp đè ngươi xuống dưới núi Thanh Vân Sơn không hả, nhốt mi ở đó một ngàn tám trăm năm,

xem người còn dám coi thường ta nữa không?”

Lời nói chưa dứt, Chu Nhất Tiên chỉ nghe thấy một tiếng kêu lớn, trước mắt tối xầm, như có vật gì đập vào mặt, mắt tuy nhìn thấy nhưng luống cuống né không kịp, bên cạnh Tiểu Hoàn hô lên một tiếng thất thanh, may thay từ bên cạnh lão bỗng xuất hiện một cánh tay, thần tốc vô bì đẩy Chu Nhất Tiên một cái, khiến lão ngã chổng kènh ra mặt đất.

Chu Nhất Tiên nhất thời không kịp phản ứng, nên bị ngã chổng cả bốn chân lên trời, vẻ tiên phong đạo cốt lúc trước nay mất hết, thật thiếu não vô cùng, bất quá vẫn chưa hiểu chuyện gì mới xảy ra. Lúc này lão đứng dậy, thì vật đó đã bay qua, “bộp” một âm thanh vang lên, rồi từ vách tường tử điếm rớt xuống, chính là một cái xương gà.

Chúng nhân từ xa đều xúm lại xem náo nhiệt, đến cả Hà lão bản cũng nhất khởi ngoảnh đầu lại xem chuyện lạ, chỉ thấy chú khỉ ba mắt đang vung vẩy một cái đùi gà trong tay vẻ đắc trí vô cùng, không biết là khúc xương này là nó dùng tay xé ra hay dùng miệng nhằn ra.

Chu Nhất Tiên tuy ngựa miệng muốn chửi lảm, nhưng lão xem đi xem lại thì đây chỉ là chuyện nhỏ, lại biết con khỉ kia chính thị bất thể xuất linh vật, hơn nữa xem vẻ ngoài của nó, tựa hồ như tính khí rất hung bạo nóng nảy, lại nói đằng sau nó còn có chủ nhân là tên Quỷ Lệ nổi tiếng là khát máu, vạn nhất hấn kia tỉnh lại, thì nhất định phiền toái to.

Nhưng lão không kìm nổi cái mồm đang ngứa, đôi mắt đảo một vòng, nhìn qua bên Dã Cầu uất ức hét: “Người, tên nô dịch khôn kiếp muốn giết ta phải không, sao dám đẩy ta mạnh như vậy?”

Dã Cầu cười sảng sặc, bình thường cứ như tính khí của gã, tự nhiên ắt sẽ chửi lại Chu Nhất Tiên một trận cho bõ tức, chỉ là lúc này Dã Cầu đang buồn cười đến nôn ruột, đầu gục gặc, không lý tới Chu Nhất Tiên.

Chu Nhất Tiên không nhịn nổi nữa, lửa hận bùng lên, sắp sửa chửi bới tiếp, thì bỗng nghe có tiếng Tiểu Hoàn bên cạnh gọi: “Gia gia!”

Chu Nhất Tiên mấy năm trở lại, đối với cái miệng sắc bén của tôn nữ vô cùng e dè, nên lão ấp úp một lúc, nhưng miệng vẫn âm thầm lải nhải gì đó, hiển nhiên là rất bất cam nguyện.

Tiểu Hoàn không lý đến lão nữa, quay sang phía Tiểu Hôi, miệng cười cười hỏi: “Tiểu Hôi, còn nhớ ta không, ta đã từng cho người ăn kẹo đường trước đây.”

Tiểu Hôi đưa mắt nhìn Tiểu Hoàn, ba con mắt chớp lia lịa, rồi gật gật đầu, nhăn nhó cười, hơn nữa cái đuôi còn ngoáy tít, không biết có phải là năm trước ở Thanh Vân Sơn học con Đại Hoàng hay không.

Tiểu Hoàn cười nói: “Không ngờ người vẫn còn nhớ ta, lại đây nào.” Nói đoạn dang hai tay đưa về phía hầu tử.

Tiểu Hôi đảo mắt lia lịa, đưa tay lên đầu, xem ra bộ dạng nó tựa hồ như có chút bối rối, rồi theo quán tính bắt đầu gãi sồn sột, chỉ là không nhớ hai tay vẫn còn cầm đồ, một tay cầm cái đùi gà, một tay mang bình rượu, hai tay đều không rảnh, nên dùng luôn cái đùi gà cọ cọ lên đầu, làm lưu lại mấy vết

mỡ trên đám lông.

Tiểu Hoàn che miệng cười khúc khích, Tiểu Hôi nhìn nàng cười, cũng nhăn nhó cười theo, rồi chậm chậm bò qua, đến chỗ bàn trước mặt Tiểu Hoàn đoạn ngồi chồm hổm luôn tại đó.

Bên cạnh Chu Nhất Tiên, Dã Cầu cùng với cả Hà lã bản ở phía sau quây đều chăm chăm nhìn.

Tiểu Hoàn khẽ vỗ vỗ lên người Tiểu Hôi hai cái, rồi lấy từ trong tay ra một chiếc khăn, nhú mày nói: “Vứt mấy thứ trong tay đi.”

Tam nhãn hầu tử lắc lắc đầu, kêu “chi chi” hai tiếng, hiển nhiên là rất không cam tâm, Tiểu Hoàn nhẹ vỗ lên đầu nó một cái, dỗ dành: “Nhanh!”

Tiểu Hôi chép miệng mấy cái, rồi mới để cái đùi gà vào lại mâm thức ăn, đoạn nhìn nó tiếc rẻ, rồi mới chịu để bình rượu xuống, rồi lại cầm bình rượu lên uống lấy một ngụm lớn nữa, đoạn mới chịu quay lại phía Tiểu Hoàn.

Tiểu Hoàn lắc đầu cười, nói: “Sao ngươi lại biến thành nên tham lam thế này.” Nói đoạn đưa tay ra nắm lấy hai bàn tay Tiểu Hôi, dùng chiếc khăn nọ lau qua lau lại cho hết những vệt mỡ gà, Tiểu Hôi không ngờ lại ngoan ngoãn ngồi yên, để mặc Tiểu Hoàn xử trí.

Nói đến đây thì mới thật là lạ, ngoại trừ chủ nhân là Quý Lệ, tam nhãn linh hầu tựa hồ chỉ đối với một số ít nữ tử là có hảo cảm, còn đối với những người khác như bọn Chu Nhất Tiên, hay Dã Cầu, nó đều coi không thuận mắt.

Sau khi lau xong, Tiểu Hoàn cất chiếc khăn tay đi, mục quang hướng qua phía Quý Lệ, đang ngủ vùi trong hơi men, nhìn một chút, đoạn quay qua bên Tiểu Hôi hỏi: “Hắn tại sao lại biến thành thế này?”

Tiểu Hôi đưa tay lên đầu gãi lia lia, rồi bắt đầu kêu “Chí chí chí chí” âm ỉ, đồng thời song thủ vung lên loạn xạ, chỉ thấy chúng nhân xung quanh trọn tròn mắt nhìn, rất rõ ràng là chẳng ai hiểu nó định diễn tả gì. Tiểu Hôi tựa hồ như cũng ý thức được điều này, nên dừng lại.

Đột nhiên, Tiểu Hôi đưa tay chỉ Tiểu Hoàn, đoạn leo tót lên vai nàng ngồi, Tiểu Hoàn giật mình kêu lên thất thanh, bên cạnh Dã Cầu đạo nhân thân hình chợt động, vì sợ hầu tử này đã tính khó đối, không ngờ bị Chu Nhất Tiên đứng bên cạnh kéo lại.

Dã Cầu ngạc nhiên, quay sang bên Chu Nhất Tiên nhìn, chỉ nghe Chu Nhất Tiên hạ giọng nói: “Xem xem thế nào đã.”

Chỉ thấy Tiểu Hôi lúc này chỉ trở vào Tiểu Hoàn, sau đó nhảy xuống mặt bàn lộn mấy vòng, ra đến giữa mặt bàn, miệng kêu “chí chí” loạn xạ, đoạn nhìn Tiểu Hoàn làm hiệu, đưa hai tay từ trên xuống dưới ven theo hình dáng Tiểu Hoàn mà mô tả.

Tiểu Hoàn ngạc nhiên, bên cạnh Chu Nhất Tiên nhướn mày, nói: “Nữ nhân?”

Tiểu Hôi gật đầu liên tiếp, tiếp đến lại chỉ tay vào người giúp việc đang ngủ vùi, Quý Lệ, hai tay cong lại thành hình trái tim, miệng kêu “Chi chi nha nha” mấy tiếng, rồi toàn thân ngã về phía sau, cả một tấm thân khi thẳng đơ đơ đổ phịch xuống.

Tiểu Hoàn đột nhiên kêu: “Cẩn thận!”

Âm thanh chưa dứt, chỉ thấy Tiểu Hôi biểu diễn thật quá nhập vai, quên mất là cái bàn này không rộng, chính nó vừa nẩy không biết là mình đã ra gần đến mép bàn, vô ý thả mình xuống, chỉ nghe thấy “huych” một tiếng, con khỉ ngã dúm dụi xuống dưới chân bàn.

Tiểu Hoàn vừa buồn cười vừa lo, liền nhào mình ra xem, nhưng chỉ nghe “phốc” một tiếng, chú khỉ đã lộn người trở dậy, hai tay xoa đầu, nhăn nhó nhìn Tiểu Hoàn cười.

Tiểu Hoàn nhìn tam nhãn hầu tử tựa hồ như không bị thụ thương chút nào, mới yên tâm, đưa tay ra xoa xoa đầu Tiểu Hôi, Tiểu Hôi mắt chớp lia lịa, nhìn Tiểu Hoàn.

Tiểu Hoàn trầm ngâm một lúc, lại khẽ liếc sang phía Quý Lệ, rồi ngoảnh đầu qua phía Chu Nhất Tiên nói: “Gia gia, hấn ta là...”

Chu Nhất Tiên nhíu mày ngắt lời: “Chẳng lẽ hấn bị một nữ nhân đả thương? Bằng đạo hạnh ngày nay của hấn cùng với thế lực của Quý Vương Tông, phóng mắt khắp thiên hạ, ít có nữ nhân nào có năng lực làm việc này. Chỉ có thể là Thủy Nguyệt sư thái ở Thanh Vân Môn, hoặc Tam Diệu ở Hợp Hoan Phái trong Ma Giáo?”

Ngồi bên cạnh, Dã Cầu đột nhiên nói: “Ta thấy không phải.”

Chu Nhất Tiên giận nói: “Người nói cái gì, yên nhiên dám nói lão phu, ặc, bốn tiên nhân này nói sai.” Dã Cầu đạo nhân không ngờ lại không nhìn Chu Nhất Tiên, trên gương mặt bỗng hiện lên một biểu tình kỳ quái, chăm chú nhìn thân ảnh của Quý Lệ, đoạn chậm rãi nói: “Như ta biết, hấn không phải là người xem trọng vấn đề thắng bại, hơn nữa, trên người hấn lại không có thương tích gì...”

Chu Nhất Tiên hừm một tiếng, đương nhiên là không nghĩ vậy, diễu cợt: “Đó là do người đạo hạnh quá kém so với người khác, người chỉ biết mấy ngón đòn mèo ba chân, đánh một trận thua một trận, tự nhiên là đối với chuyện thắng bại không coi ra gì, người ta vẫn nói: “Thắng bại là chuyện thường của binh gia...”

Dã Cầu đạo nhân nổi giận, đang định phản bác, Tiểu Hoàn bên cạnh trừng mắt nhìn hai người, cao giọng quát: “Được rồi, đừng nói nữa!”

Chu Nhất Tiên cùng Dã Cầu đều ngừng nói, nhưng vẫn phẫn nộ nhìn nhau chằm chằm.

Tiểu Hoàn nghĩ ngợi một lúc, đoạn gật gật đầu, dường như đã quyết định điều gì đó, lát sau quay sang trước mặt Tiểu Hôi hỏi: “Tiểu Hôi, người cùng với chủ nhân của người đi cùng bọn ta nhé?”

”Cái gì?”

Tiểu Hôi chưa kịp phản ứng, Chu Nhất Tiên cùng Dã Cầu đã hét tướng lên, đến cả Hà lão bản đứng sau quây cũng bị giật mình.

Tiểu Hoàn liếc qua phía hai lão dẫn giọng hỏi: “Có việc gì không?”

Dã Cầu đạo nhân nhất thời lúng túng, lấp bắp nói: “Hấn..., hấn có quá nhiều cừu nhân, chỉ sợ chúng ta sẽ gặp phiền phức...”

Tiểu Hoàn ngắt lời: “Ta còn không sợ, lão sợ cái gì?”

Dã Cầu đạo nhân im thin thít, nhưng bên cạnh lão, Chu Nhất Tiên vẫn không can lòng, trừng mắt nhìn Tiểu Hoàn nói: “Chúng ta đâu có phải là mở thiện đường, tại sao ngươi suốt ngày lưu giữ người khác?”

Tiểu Hoàn trợn mắt nhìn gia gia nói: “Hắn không phải người ngoài, lúc ở Tử Trạch hắn đã cứu mạng chúng ta một lần! Hơn nữa,...” Tiểu Hoàn chợt nở nụ cười hàm chứa nhiều thâm ý rồi tiếp: “Gia gia, mười năm trước ngươi đã lừa hắn một lần đâm phải bãi phân chó, người còn nhớ không?”

Dã Cầu không nhìn được bụm miệng cười, Chu Nhất Tiên mặt đỏ bừng bừng, quát: “Chuyện mười năm trước ngươi nhắc lại làm gì?”

Tiểu Hoàn hắng giọng, từ từ nói: “Người nhớ là được rồi, dù sao ta không thể thấy mà không quản được.” Nói đoạn không lý tới gia gia nữa, ngoảnh sang nhìn Quý Lệ.

Lúc nam tử này uể oải xoay mình qua một bên, hơi rượu lại bốc lên nồng nặc, Tiểu Hoàn nhăn mày, chỉ thấy gương mặt quen thuộc đó, hai mắt nhắm nghiền, đôi mày xoắt tít lại sâu hoắm, không biết là do lúc này say rượu, hay trong lòng vẫn chứa đầy thống khổ...

Tiểu Hoàn trầm mặc nhìn gương mặt Quý Lệ, trong đầu thoáng hiện lại khung cảnh hôm đó ngoài Tử Trạch, nam tử đó đến trước chỗ xem tướng của nàng, khẽ nói một câu:

”Ngươi đã trưởng thành rồi...”

Chu Nhất Tiên tự nhiên không biết lúc này tôn nữ đang hỏi tưởng chuyện cũ, nghĩ ngợi mông lung, nhưng lão biết rất rõ ràng là mình đang mang vào thân một phiền nhiễu lớn, sự việc như vậy, tâm tình lão làm sao có thể tốt được, oán hận quay sang, căm tức nhìn Quý Lệ, rồi lớn tiếng nói: “Lão bản, tính tiền.”

Hà lão bản vội vàng chạy lại, nở nụ cười cầu tài hỏi: “Khách quan, ngài không ngồi thêm chút sao?”

Chu Nhất Tiên chẳng hề khách khí nói: “Ngồi thêm? Bỏn tiên nhân mới ngồi một chút đã rước lấy bao nhiêu phiền nhiễu, nếu ngồi thêm một lúc nữa chắc khiến ta phiền nhiễu chết thôi.”

Hà lão bản nhăn nhuc cười nói: “Đa tạ khách quan, xin cho bốn đồng ngân lượng.”

Chu Nhất Tiên làm bằm lải nhải mấy câu, đoạn mới lấy ngân lượng từ trong bọc ra, bỗng nhiên từ bên cạnh Tiểu Hôi nhảy phốc qua, vợ lấy túi rượu trên bàn đưa lên, dí dí vào trước mặt Hà lão bản mấy cái, miệng kêu “Chí chí” không nghĩ.

Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn đều đứng ngẩn người, không hiểu con khỉ này đang định làm trò quỷ quái gì, nhưng Hà lão bản đã có chút thời gian ở với Tiểu Hôi, nên ít nhiều cũng hiểu được phần nào nó định nói gì, chỉ thấy lão nhíu mày trầm ngâm nói: “Ngươi có phải là muốn ta đổ thêm rượu vào cái đẫy này?”

Tiểu Hôi vui quá, gật đầu lia lịa, miệng cười toe toét.

Chu Nhất Tiên rất đỗi ngạc nhiên, đến cả nửa ngày, Tiểu Hoàn mới lên tiếng, cười nói: “Chường quây,

ông hãy rót....rót thêm cho nó chút rượu đi.”

Hà lão bản cao hứng vô cùng, vội vã “Dạ” một tiếng, đoạn quay vào lấy rượu ra.

Nói đến cái túi rượu này thì thực là to lớn vô cùng, chỉ thấy rượu rót vào đã nhiều, cái túi chỉ phồng lên chút ít, Hà lão bản rót đã vào đến hai hũ rượu vào, mà vẫn chưa đầy túi, Tiểu Hôi đứng bên cạnh ánh mắt tràn ngập niềm vui, chỉ có Chu Nhất Tiên là không nhẫn nại nổi nữa, không quản đến tiên nhân thân phận nữa, âm ức nói: “Đủ rồi, đủ rồi.”

“Vù” Một đạo hắc ảnh phóng vút tới, Chu Nhất Tiên lúc này đã có kinh nghiệm, mới nghe thấy tiếng đã vội lánh mình né chánh, quả nhiên là Tiểu Hôi vừa cầm cái đĩa rau ném lại, “Choang” một tiếng, cái đĩa va xuống sàn vỡ thành bốn năm mảnh.

Chu Nhất Tiên chưa kịp nói gì, “Vèo vèo vèo” hai ba cái đĩa trên bàn bị Tiểu Hôi vớ lấy ném liên tiếp về phía Chu Nhất Tiên, lão lách trái né phải, muốn hụt hơi chẳng kịp nói lời nào, chỉ là Hà lão bản nhìn thấy số bát đĩa của mình từng cái từng cái bị con khỉ này ném vỡ, trong lòng đau xót vô cùng, lại thấy túi rượu đã được rót đầy, liền vội nói: “Được rồi, được rồi, chút rượu trên bàn lúc này coi như là ta biếu các người. Hầu tử lão gia, xin người đừng có ném bát đĩa nữa, còn vị..., ề, vị tiên nhân này, xin người hai đồng tiền rượu là được rồi.”

Tiểu Hôi lúc này mới ngừng tay, Chu Nhất Tiên cũng dừng lại, đứng thờ hồng hộc, miệng làm bậm chửi, nhưng không dám đến gần con khỉ ba mắt ngỗ ngược kia nữa.

Tiểu Hoàn cười cười, đưa mắt lại phía bên kia, chăm chú nhìn lên thân hình Quỷ Lệ, không để ý rằng bên cạnh Dã Cầu Đạo nhân cũng đang chăm chú nhìn Quỷ Lệ dò xét, trong mắt khẽ loé lên những tia sáng kỳ dị.

X X X

Thanh Vân Sơn, Thông Thiên Phong.

Trước những bậc thang đá dẫn lên Ngọc Thanh Điện, trong Bích Thủy Hàn Đàm, Thanh Vân Môn trấn sơn linh thú Thủy Kỳ Lân đang thích chí lăn qua lăn lại trong đầm nước, những đợt sóng nhỏ lăn tăn, bị thân hình to lớn của Thủy Kỳ Lân đập tan cuồn cuộn lan đi bốn phía, tạo thành những đợt sóng lớn, nhìn rất đẹp mắt.

Phân Hương Cốc đặc phái đệ tử Lý Tuân đứng trên thềm đá chăm chú nhìn xuống Bích Thủy Hàn Đàm, quay đầu khẽ cười nói: “Đã sớm nghe nói Thủy Kỳ Lân là thiên niên linh thú của Thanh Vân Môn, hôm nay mới gặp, quả nhiên là không giống phàm vật.”

”Lý sư huynh quá khen.” Một tràng cười trong trẻo vọng cất lên, từ ngay bên cạnh Lý Tuân, chính là phát ra từ Tiêu Dật Tài, đệ tử xuất sắc nhất của Thanh Vân Môn Thông Thiên Phong trưởng môn nhất mạch, chỉ thấy gã cũng đưa mắt nhìn về phía Thủy Kỳ Lân, cười nói: “Nói gì chẳng nữa thì dù sao linh tôn cũng là linh thú do chính Thanh Diệp tổ sư của bản phái thu phục, nghĩ lại năm đó tổ sư uy phong lẫm liệt, thật khiến bọn hậu bối chúng đệ thập phần bội phục.”

Lý Tuân gật đầu cười nhẹ, gã xuất thân là danh môn chính đạo, vốn kiêu ngạo vô cùng, nhưng đối với vị kỳ tài tuyệt diệu Thanh Diệp tổ sư năm đó, thật không khỏi không khâm phục.

Tiêu Dật Tài đưa tay, hướng về phía đỉnh núi nói: “Lý sư huynh, mời.”

Lý Tuân khiêm nhượng một chút, rồi cùng Tiêu Dật Tài đi.

Tiêu Dật tài vừa đi vừa nói: “Không biết Lý sư huynh đến thăm, là có việc gì khẩn yếu không?”

Lý Tuân cười nói: “Thực ra cũng chẳng có gì quan trọng, bất quá là gia sư có một phong thư, muốn đệ mang đến cho Đạo Huyền chân nhân.”

Tiêu Dật Tài run người, không nhịn nổi hỏi: “Sao?, chẳng lẽ quý cốc chủ Vân lão tiên bối đã xuất quan rồi sao, đệ vừa nghe từ Tuyết Kỳ tiểu muội mới trở về từ Nam Cương nói lại, là Vân lão tiên bối vẫn còn bế quan mà.”

Lý Tuân khẽ cười nói: “Chẳng đâu gì Tiêu sư huynh, gia sư mới xuất quan từ cách đây mấy hôm. Nghe lão nhân gia người nói, đã lâu năm không gặp trung thủ Đạo Huyền chân nhân và Phổ Hoàng thượng nhân, thật là thập phần quan hoài, muốn đến thăm một dịp.”

Tiêu Dật Tài khẽ biến sắc, lập tức cười lớn nói: “Nhu thế thì thật quả là vinh dự, được Vân lão tiên bối đại giá quang lâm, chính thị là trung thủ chính phái lâu lắm rồi mới có một đại sự thế này.”

Lý Tuân đưa mắt nhìn Tiêu Dật Tài, Tiêu Dật Tài cùng nhìn lại, hai người đôi mắt một lúc, rồi cùng phát ra một tràng cười lớn, dường như vui vẻ vô cùng.

Tiêu Dật Tài kéo lấy tay Lý Tuân, cười nói: “Đi đi đi, gia sư hôm nay đang ở Ngọc Thanh Điện cùng các vị sư thúc đàm đạo, đệ đệ dẫn đường, đưa Lý sư huynh đến điện kiến.”

Lý Tuân cười nói: “Như vậy làm phiền Tiêu sư huynh rồi.” Nói đoạn cất bước đi theo Tiêu Dật Tài, mới đi được vài bước gã bỗng như nhớ ra điều gì đó, liền quay sang hỏi Tiêu Dật Tài: “Phải rồi, Tiêu sư huynh, có một việc tiểu đệ muốn thỉnh giáo.”

Tiêu Dật tài cười nói: “Xin Lý sư huynh cứ hỏi.”

Lý Tuân nói: “Khi trước Thanh Vân Môn phái Lục Tuyết Kỳ sư muội đến Nam Cương tham vấn gia sư...”

Tiêu Dật Tài khẽ biến sắc, nhưng ngay lập tức khôi phục lại được sắc diện, chỉ là Lý Tuân đã nhìn thấy được biểu tình đó, trong tâm chấn động, liền nói tiếp: “hôm đó, hình như Lục sư muội có bị một chút thương nhẹ, nói sao thì cũng là do giúp đỡ Phần Hương Cốc chúng đệ, làm tiểu đệ thập phần bất an, không biết hôm nay đã hồi phục chưa?”

Tiêu Dật tài nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Đa tạ Lý sư huynh đã quan tâm, Lục sư muội vẫn bình an, tốt lắm, hôm nay Thủy Nguyệt sư thúc cùng hai đệ tử là Văn Mẫn và Lục Tuyết Kỳ cũng đến, tiện thế sư huynh hỏi thăm luôn.”

Lý Tuân không dấu nổi một tia vui mừng khẽ thoáng qua mặt, gật đầu đồng ý.

Tiêu Dật Tài nhìn biểu tình của gã, chẳng nói thêm gì nữa. Hai người cùng nhắm phía Ngọc Thanh

Điện mà đi, trên đường chuyển qua đề tài khác mà nói chuyện, không liên quan gì đến những điều khẩn yếu, chẳng mấy chốc, hai người đã đi đến thềm đá trên cùng, trước cửa Ngọc Thanh Điện Thông Thiên Phong.

Một toà đại điện quy mô hoành tráng, khí thế khôi hoàng, kiến trúc khôi vĩ, xuất hiện trước mặt Lý Tuân. Lý Tuân chăm chú nhìn một lúc rồi nói: “ Đệ trước đây cứ nghĩ toà đại điện trong Phần Hương Cốc, Huyền Hoả Đàm đã là thế gian tuyệt xướng, hôm nay mới được mở rộng tầm nhìn, quả thật là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.”

Tiêu Dật Tài cười lớn nói: “Lý sư huynh quá khách khí rồi, đi, bên này, mời!”

Lý Tuân cũng cười lớn, rồi đi theo Tiêu Dật Tài, vào trong Ngọc Thanh Điện, hít một hơi sâu, chỉnh lại y phục, rồi sải bước dài bước vào.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 142

Trong Ngọc Thanh điện, Đạo Huyền chân nhân thân mang đạo bào màu xanh, râu dài đến ngực, đang an tọa trên chính điện. Ngồi thành hai hàng phía hai bên là chủ tọa của các chi phái trong Thanh Vân Môn, từ trận đại chiến trên Thanh Vân Môn mười năm về trước đến nay, trong bảy thủ tọa thì có ba vị trí là bị thay đổi. Cảnh bây giờ so với lúc Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ lần đầu tiên lên núi, thực là đã đổi thay nhiều lắm.

Trừ vị trí của Long Thủ Phong Thương Tùng Đạo nhân được thay thế bởi Tề Hạo, hai mạch còn lại người tiếp nối không có gì khó để đoán trước, Triều Dương Phong vị trí của thủ tọa Thương Chánh Lương được đệ tử Sở Dự Hoàng tiếp quản, Lạc Hà Phong thủ tọa Thiên Vân Đạo nhân thay thế bởi sư đệ của ông ta là Phi Vân Đạo nhân. Trong ba chi phái đó, trừ Lạc Hà Phong Phi Vân Đạo nhân là đồng lứa với Đạo Huyền Chân Nhân, lời nói và hành động bên ngoài lưu loát, còn thủ tọa của hai chi phái còn lại đều tỏ ra lúng túng ngượng ngập. Như thủ tọa Long Thủ Phong Tề Hạo còn đỡ, dù sao cũng là người kiệt xuất trong đám đệ tử trẻ tuổi, cũng có được ít nhiều danh tiếng, chứ như Triều Dương Phong Sở Dự Hoàng một mực trầm mặc ngồi tít đằng sau, đầu cúi gằm xuống, một lời cũng không hé răng.

Còn các lão bối thủ tọa như Điền Bất Dịch của Đại Trúc Phong, Thủy Nguyệt đại sư của Tiểu Trúc Phong cùng với Phong Hồi Phong Tăng Thúc Thường, đã lâu không gặp nhau, thường ngày chắc đã nói chuyện tranh cãi ồn ào với nhau rồi, nhưng hôm nay trên đại điện vẫn một mực giữ vẻ ngoài ôn hòa, vui vẻ.

Ngồi phía sau Thủy Nguyệt đại sư là hai người Lục Tuyệt Kỳ và sư tử Văn Mẫn, lâu ngày không gặp, Tuyệt Kỳ dung mạo vẫn đẹp đẽ thanh thoát như xưa, gương mặt không lộ chút hi nộ ái ố nào, không biết vì sao, trên gương mặt ẩn ẩn hiện hiện một vẻ lạnh lùng khinh mạn.

Như Văn Mẫn vẫn yên lặng ngồi yên sau Thủy nguyệt đại sư, nhưng đôi mắt lại không hề yên lặng tí nào, lâu lâu lại liếc ngang liếc dọc và dừng lại phía sau Điền Bất Dịch Đại Trúc Phong, đích thị là nhìn Tổng Đại Nhân, khóe miệng của nàng nở một nụ cười nụ, nhìn một hồi lâu không thấy hấn động đậy gì, đôi mắt Văn Mẫn lộ vẻ giận dữ, quay mặt đi không thèm nhìn nữa.

Bên cạnh Điền Bất Dịch là phu nhân Tô Như, Điền Linh Nhi đi cùng Tề Hạo cũng đến ngồi bên cạnh, hai mẹ con lâu ngày không gặp, trong lúc này ra sức tâm sự, thăm thì to nhỏ với nhau.

Đi cùng với Tề Hạo, ngoài Điền Linh Nhi đã bỏ qua ngồi với mẹ còn có Lâm Kinh Vũ, sư đệ của y,

đang ngồi ngay phía sau, cùng đàm đạo với Tăng Thư Thư con trai của Tăng Thúc Thường thủ tọa Phong Hội Phong. Cả hai người sau khi kinh qua mấy trận chiến trong Tử Trạch, cũng ít nhiều có mối giao tình bằng hữu.

Lần này Thanh Vân Môn họp mặt các thủ tọa, nhất định là có chuyện công cán, mọi người không ai là không tỏ vẻ căng thẳng. Song Đạo Huyền Chân nhân cùng với Điền Bất Dịch, Tăng Thúc Thường, Thủy Nguyệt lại rất bình thản, trừ Thủy Nguyệt vẻ mặt lạnh lùng như băng, ba người còn lại gương mặt không dấu nổi vẻ vui mừng.

Giây lát sau, Lý Tuân của Phần Hương Cốc bước vào trong Ngọc Thanh Điện, hai mắt nhìn quanh, lát sau, đôi mục quan dừng lại nơi người con gái lạnh lùng băng giá đang ngồi phía trên, đôi mắt như ngọn lửa đang bùng bùng cháy.

Tiêu Dật Tài bước lên, đối diện với Đạo Huyền chân nhân rồi nói: "Thưa sư phụ, Lý Tuân, Lý sư huynh đã đến"

Đạo Huyền chân nhân nở một nụ cười, Lý Tuân đến bên cạnh Tiêu Dật Tài, hướng về phía Đạo Huyền mà hành lễ: "Phần Hương Cốc hậu bối Lý Tuân, xin bái kiến Đạo Huyền chân nhân"

Đạo Huyền mỉm cười nói: "Đừng đa lễ, hãy đứng lên đi"

Lý Tuân theo lời đứng dậy, ôm quyền ngang ngực hướng ra chung quanh, cúi đầu hành lễ: "Tiểu bối Lý Tuân, xin diện kiến chư vị Thanh Vân tiên bối"

Điền Bất Dịch cùng Tăng Thúc Thường đều gật đầu lãnh ý.

Đạo Huyền chân nhân nói: "Sư phụ của ngươi có khỏe không, nhiều năm không gặp, không biết Vân huynh hiện giờ ra sao? Lúc trước nghe tin Vân cốc chủ đột nhiên bế quan, ta quả thật trong lòng vô cùng lo lắng"

Tiêu Dật Tài lúc này đến đứng bên cạnh Đạo Huyền, nghe thấy thế liền nở nụ cười rồi nói: "Sư phụ không biết đó thôi, đệ tử nghe Lý sư huynh nói, Vân lão tiên bối đã xuất quan rồi"

Đạo Huyền chân nhân ngạc nhiên "Á..." lên một tiếng, hướng về phía Lý Tuân nói: "Có phải thế không, hiền đệ?"

Lý Tuân cung kính trả lời: "Dạ đúng như vậy, gia sư mấy ngày trước đã xuất quan, sau đó đặc ý phái đệ tử trước là đến thỉnh an Đạo Huyền chương môn, sau là có phong thư, sai văn bối chuyển trình lên chân nhân" Nói đoạn lôi từ trong túi ra một phong thư đưa cho Đạo Huyền.

Đạo Huyền nhận lấy phong thư, ngáp ngừng một lát rồi mở ra. Từ đầu đến cuối, ánh mắt mọi người đổ dồn lên gương mặt ông, chỉ thấy sắc mặt Đạo Huyền chân nhân trước sau vẫn bình thản, không có gì thay đổi, chẳng có vẻ gì như là đang che giấu cảm xúc.

Giây lát sau, Đạo Huyền đọc xong bức thư ấy, trả lại vỏ bao mà chỉ giữ lại lá thư trong tay, còn tay kia đặt lên trên trà kỷ. Lý Tuân cẩn thận nhìn Đạo Huyền chân nhân một cách dò xét, chỉ thấy con người được hiệu xưng là đứng đầu đương kim chánh đạo này, trước sau không nói một lời, trong lòng ít nhiều

cảm thấy bất an.

Đạo Huyền chân nhân trầm ngâm một lúc, đưa mắt nhìn về phía Thủy Nguyệt đại sư. Thủy Nguyệt dường như cảm giác được, khẽ nhíu mày.

Đạo Huyền thu hồi mục quang, ho nhẹ một cái, đoạn hướng về phía Lý Tuân, mỉm cười nói: "Hiền điệt, trước khi cháu đến Thanh Vân Môn ta, Vân cốc chủ có nói gì với cháu hay không?"

Lý Tuân ngẫm nghĩ một lát, ôm quyền nói: "Ân sư từng dạy rằng, Thanh Vân Môn Đạo Huyền chân nhân hiện là đương kim chánh đạo đệ nhất, bảo đệ tử đến Thanh Vân Sơn bái kiến chân nhân, chính yếu là để mở rộng kiến thức, trước khi trở về Phần Hương Cốc, nhất mực phải nghe theo lời của chân nhân"

Đạo Huyền chân nhân cười nói: "Sự phụ của người đó, đầu óc thật là giao hoạt, có bao nhiêu khó khăn không đối phó được đều trút hết lên đầu ta" nói xong, ông cúi người gật đầu rồi với Lý Tuân: "Là như vậy, sự phụ của người có nói trong thư, nội trong ba ngày ông ta sẽ hội lĩnh đệ tử Phần Hương Cốc đến Trung thổ, trước tiên là sẽ ghé thăm Thanh Vân Sơn. Trước lúc đó, người tạm thời hãy ở lại Thanh Vân Sơn vài ngày"

Lý Tuân trong lòng hoan hỉ, liền nói: "Thật vậy, đệ tử xin tuân mệnh"

Đạo Huyền chân nhân khẽ gật đầu, đoạn quay đầu nhìn sang Lục Tuyết Kỳ đang ngồi sau lưng Thủy Nguyệt nói: "Tuyết Kỳ..."

Lục Tuyết Kỳ không ngờ Đạo Huyền lại tự nhiên gọi tên mình ra, giật mình thất kinh, lập tức đứng dậy hành lễ nói: "Chưởng môn sư bá, có đệ tử"

Đạo Huyền chân nhân mỉm cười nói: "Con cùng Phần Hương Cốc Lý Tuân hiền điệt vốn đã biết nhau từ trước, nếu ta nhớ không lầm mấy năm nay cả hai đã gặp mặt nhau khá nhiều lần. Vậy thì thế này, trong mấy hôm nay, ta phiền con hãy dẫn hấn đi du ngoạn vài nơi trong Thanh Vân Môn cho biết, không được làm cho khách phật lòng đó"

Lục Tuyết Kỳ khẽ nhíu mày, quay đầu nhìn về phía sư phụ, chỉ thấy Thủy Nguyệt đại sư đôi mày thanh tú đang nhíu lại, mục quang hướng về phía Đạo Huyền chân nhân, Đạo Huyền cũng đang nhìn bà, đôi mắt ngầm có chút ẩn ý.

Thủy Nguyệt trong lòng thầm thở dài một cái, nhìn Lục Tuyết Kỳ nhẹ nhàng nói: "Bởi vì chưởng môn sư huynh đã nói như thế, Kỳ nhi và hiền điệt đây đã biết nhau từ trước, con dẫn người ta đi một vòng Thanh Vân Môn cũng tốt"

Lục Tuyết Kỳ khước miệng khẽ động, chậm chậm cúi đầu, đoạn cất tiếng nói: "Vậy thì... đệ tử xin kính cẩn vâng lời sư phụ".

Lý Tuân trong lòng vô cùng hoan hỉ, nhưng bên ngoài vẫn cố giữ nụ cười nhẹ nhàng, nhìn Tuyết Kỳ cười nói: "Vậy đành phải nhờ công sư muội rồi"

Tuyết Kỳ khẽ gật đầu, không thấy lộ ra cảm xúc gì.

Đạo Huyền ngồi phía trên vừa cười vừa gật đầu, phía bên cạnh Tăng Thúc Thường, Điền Bất Dịch nhìn về phía ông, nhất thời cũng không nói lời. Nhưng thật sự phu nhân của Điền Bất Dịch là Tô Như cùng con gái Điền Linh Linh Nhi nhìn thấy ánh mắt của Điền Bất Dịch cũng không khỏi nhú mày một cái.

***

Hội nghị kéo dài thêm một lúc nữa thì giải tán, Điền Bất Dịch cùng với phu nhân Tô Như, đại đệ tử Tổng Đại Nhân cùng nhau rời khỏi Thông Thiên Phong Ngọc Thanh Điện. Tổng Đại Nhân tuy đã theo sư phụ chuẩn bị rời khỏi rồi, vẫn quay đầu lại len lén nhìn quanh như tìm kiếm ai đó.

Hành động này làm sao lọt khỏi mắt Điền Linh Nhi vốn dĩ đang cùng với Tổng Đại Nhân tháp tùng phu phụ Điền Bất Dịch, Linh Nhi bỗng nhiên nở một tràng cười khúc khích.

Nghe thấy tiếng cười, Điền Bất Dịch cùng với Tô Như quay đầu nhìn lại, thấy thế bèn cười hỏi: "Con cười cái gì thế?"

Điền Linh Nhi chạy đến bên mẹ, nắm lấy tay Tô Như kéo về phía đại sư huynh. Tổng Đại Nhân thấy thế liền tỏ ra lúng túng, tức thời mặt đỏ lên như trái gấc.

Điền Bất Dịch ho nhẹ một cái, nói: "Làm cái trò khi gì thế, Linh Nhi?"

Điền Linh Nhi vừa cười vừa nói: "Cha à, mẹ à, hai người mau nhanh tay dẫn đại sư huynh đi đến Tiểu Trúc Phong, cùng với Thủy Nguyệt đại sư mà bàn chuyện hôn sự đi. Nếu không chỉ sợ huynh ấy không chờ nổi sẽ chết ngay mất"

Điền Bất Dịch gật mình một cái, Tô Như dường như nhanh hơn suy nghĩ của chồng, lập tức phản ứng lại lời nói của Linh Nhi, cười nói cùng Tổng Đại Nhân: "Thật à, con sớm đã có ý trung nhân rồi sao, có phải người đó là nữ đệ tử của Thủy Nguyệt sư tỷ trên Tiểu Trúc Phong không? Lại đây, sư nương sẽ thay lời của con, ta sẽ vì chuyện này đứng ra làm chủ cho con"

Tổng Đại Nhân mở miệng định nói gì đó nhưng liếc về phía Điền Bất Dịch, nhất thời không dám nói lời nào, chỉ biết cúi gằm mặt, Tô Như đi đến bên cạnh hỏi: "Ý con làm sao hả, Đại Nhân?"

Điền Linh Nhi lập tức cười hi hi nói: "Đại sư huynh sợ phụ thân sẽ máng huynh ấy, thôi con thay mặt huynh ấy mà chấp nhận lời đề nghị của mẹ đó..."

Tổng Đại Nhân điệu bộ khấn trương, lập tức nói: "Tiểu sư muội, muội dám..."

Điền Linh Nhi vẫn không chịu buông tha cho Tổng Đại Nhân, quay về phía Tô Như nói: "Người mà đại sư huynh thầm yêu trộm nhớ là Văn Mẫn sư tỷ, đồ đệ của Tiểu Trúc Phong Thủy Nguyệt sư thúc"

Điền Bất Dịch ở bên cạnh tăng hấn một cái, trên mặt tỏ vẻ bí hiểm khó đoán, Tô Như thì cười to lên một tràng rồi nói: "Hảo tiểu tử, con cũng có mắt nhìn đó chứ, con tiểu nha đầu Văn Mẫn cũng là một cô nương tốt đó. Nhưng mà ta chỉ sợ nó không ưng thuận mà thôi, sư nương của con không phải là người giỏi thuyết phục đâu..."

Tổng Đại Nhân trong lòng chột rúng động, liền nói: "Không đâu, Văn Mẫn cũng có ý với con..."

Lời nói đó phát ra rồi, Đại Nhân ngược nhìn sư phụ, sư nương và tiểu sư muội ai cũng đưa mắt nhìn nhau, bất giác gương mặt nở một nụ cười nhẹ, nhất thời không giấu nổi sự lúng túng bèn cúi gầm xuống.

Tô Như lắc đầu cười gượng nói: "Đứa đệ tử này đã học được cái nhãn quang của chàng nhưng mà chưa thừa hưởng được cái da mặt dày như sư phụ nó"

Điền Bất Dịch đột nhiên ho lớn lên một tiếng, trừng mắt nhìn phu nhân, Tô Như không thèm để ý đến chồng, quay về phía Tống Đại Nhân: "Con yên tâm đi, sự việc này cứ để người lớn làm chủ, chỉ cần cô nương ấy đồng ý, ta sẽ gọi con đến để hoàn thành tâm nguyện này cho con"

Tống Đại Nhân trong lòng vui sướng, gương mặt sáng bừng lên, Điền Bất Dịch ở bên cạnh hừ một tiếng rồi nói: "Nhìn cái bộ dạng hí hửng của nó kia! "

Tống Đại Nhân hoảng sợ, nụ cười thu lại tức thì, đứng ra phía sau sư phụ, song vẻ hoan hỉ trên gương mặt nhất thời không thể giấu nổi. Tô Như lắc đầu cười, kéo con gái ra một bên, dặn dò mấy câu nữa, đoạn mới cùng Điền Bất Dịch, Tống Đại Nhân ngự kiếm bay đi, nhằm hướng Đại Trúc Phong mà tiến tới.

Cả ba người đằng không xuyên mây mà đi, khoảng một nửa thời thân sau thì về tới Đại Trúc Phong. Điền Bất Dịch đáp xuống mà không nói một lời nào, chỉ nhằm hướng Thủ Tĩnh Đường mà đi thẳng tới, Tô Như quay đầu nói với Tống Đại Nhân: "Con hãy tạm thời nghỉ ngơi trước, hãy yên tâm không có chuyện gì đâu"

Tống Đại Nhân không nén được cười lên hai tiếng, đoạn hành lễ với sư nương rồi quay đầu trở về phòng.

Tô Như mỉm cười lắc đầu, đoạn quay trở vào trong Thủ Tĩnh Đường, thấy Điền Bất Dịch đang ngồi trong điện bèn đi về phía chồng, cười nói: "Xem kìa, chuyện hôn sự của hảo đệ tử của chàng, xem ra phen này chàng phải sang gặp Thủy Nguyệt sư tỷ của thiếp mà cầu thân rồi"

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, quay đầu lại nói: "Bắt ta đến cuối đầu nhỏ nhẹ để cầu cạnh sư tỷ của nàng à, ta không làm đâu"

Tô Như không tỏ vẻ gì là giận Điền Bất Dịch, cười nói: "Vậy thì đại đệ tử của chàng đành phải ở vậy cả đời rồi, việc này không phải trách nhiệm của thiếp"

Gương mặt Điền Bất Dịch thoáng một chút biến sắc, ngửa mặt lên trời nói: "Ta không cần biết tới, bởi vì ta đâu có suốt đời độc thân đâu?"

Tô Như không nén được bèn cười nụ một cái, vươn tay ra khẽ đánh nhẹ Điền Bất Dịch rồi nói: "Vậy sao, chàng đã là một trưởng bối nhiều tuổi rồi, xem ra bề ngoài vẫn còn trẻ con lắm"

Điền Bất Dịch hai mắt khẽ động, ngược đầu lên nhìn trời, tâm tư chột cứng như sắt đá, bề ngoài cứ như là nhìn thấy quan tài chẳng rơi lệ, đáo Nam San bắt hồi khí.

Tô Như vẫn không buông tha Điền Bất Dịch, liền nói: "Tốt thôi, nói một cách tốt đẹp, hảo đại đệ tử

của chàng phải khó khăn lắm mới có được ý trung nhân, lại nói Văn Mẫn là một cô nương xinh đẹp, đến muội cũng quý mến. Chàng chỉ cần đến Tiểu Trúc Phong gặp Thủy Nguyệt sư tử mà nói vài lời, mọi việc ở bên đã có muội lo liệu. Chàng với sư tử trước sai chỉ nói với nhau vài lời văn vẻ khách sáo, có sao đâu ? Hơn nữa Văn Mẫn đối với Đại Nhân của chúng ta vốn đã có tình ý, sư tử của muội không lẽ vì chút hiềm khích với chàng mà lại làm hại đến chuyện trăm năm của đệ tử mình sao ?"

Điền Bất Dịch suy nghĩ một lúc, rồi nói: "Ta vốn biết cái đạo làm sư phụ đối với hôn sự của đệ tử chứ, chỉ là, sao lại thích người trên Tiểu Trúc Phong chứ, hại lão phu đã từng tuổi này phải đi cúi đầu nhỏ nhẹ với con người cao ngạo Thủy Nguyệt đó"

Tô Như không nhịn được cười phì một cái, rồi nói: "Muội chẳng phải là người của Tiểu Trúc Phong hay sao, chẳng phải chàng lúc đầu cũng theo tán tỉnh muội sao, nhìn mặt chàng kia, tự dung lại đem việc xưa ra mà nói thế ?"

Điền Bất Dịch nhất thời im bặt, không biết nói gì, cuối cùng giả lả nói: "Được rồi, được rồi, coi như ta chấp nhận số phận vậy, vì hôn sự của đệ tử một chút cũng chẳng sao, ta đành phải đi đến Tiểu Trúc Phong một phen vậy"

Tô Như cười nói: "Không được hai lời đấy nhé"

Nói đoạn xếp việc đó sang một bên, chuyển mình đi ra ngoài nhưng chỉ đi được vài bước thì đột ngột dừng lại, xoay tới xoay lui mấy vòng, mặt lộ vẻ đăm chiêu, hai mày nhíu lại dường như nhớ ra điều gì đó, nói với Điền Bất Dịch: "Đúng rồi, hôm nay muội nhìn thấy tên đệ tử Phần Hương Cốc Lý Tuân đó rất lạ, đằng sau tất có điều gì giấu diếm ?"

Điền Bất Dịch nhè nhẹ nói: "Muội nói đến việc chương môn sư huynh nhường cho Tiểu Trúc Phong Lục Tuyết Kỳ đứng ra tiếp đón phải không ?"

Tô Như gật đầu nói "Chàng cũng thấy việc này quả nhiên không hợp sao ?"

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, rồi nói: "Có gì mà không hợp, nếu có gì nghi vấn, sư tử của muội há chẳng lạnh lùng băng giá mà từ chối rồi sao, nhưng muội nhìn thấy bà ấy cũng đồng ý mà, có lẽ việc này chương môn sư huynh đề nghị trước, sư tử của muội bất quá vì nể nang mà phải đồng ý thôi"

Tô Như giật mình một cái, gật đầu nói: "A... chàng nói không sai, muội nghĩ mãi cũng không thông điểm này, nhưng sư tử luôn ưu ái đưa đệ tử Lục Tuyết Kỳ này, phải chẳng là... "

Điền Bất Dịch lạnh lùng nói: "Tên Lý Tuân đó chẳng tốt lành gì, trong mắt của Tuyết Kỳ, chỉ sợ so sánh với môn hạ đệ tử của chúng ta còn không bằng"

Tô Như nói: "Đúng rồi, chàng làm sao mà biết điều này thế ?"

Điền Bất Dịch khước miệng khẽ nhếch lên một tí, nói: "Năm đó ở trên Đông Hải Lưu Ba Sơn, vào cái đêm mưa gió đó, ta trách phạt lão thất, Tuyết Kỳ không... ". Điền Bất Dịch nói đến đây, tự nhiên tỉnh ra, im bặt không nói một lời, không biết vì sao, vừa lắc đầu vừa thở dài.

Tô Như khẽ nhíu mày: "Chàng nói tới nói lui thật là kì quái, tự nhiên lại nói đến Tiểu Phàm ở đây, sự

việc là như thế nào ?"

Điền Bất Dịch tự nhiên không còn chút hứng thú nào nữa, tựa hồ như không còn chút sức lực nào, cuối đầu nói: "Muội đừng hỏi nữa làm gì ?"

Tô Như hiểu rõ tính khí của chồng, cũng thôi không hỏi nữa, chỉ vì lần này tự nhiên đụng tới ý nghĩ này, bất giác không nén nổi một tiếng thở dài, nói: "Mười năm, không biết Tiểu Phàm nó bây giờ như thế nào ?"

Điền Bất Dịch im lặng một hồi lâu, chậm chậm đứng dậy rồi lạnh lùng nói: "Muội không biết gì à, nó hiện giờ là Quý Vương Tông Phó Tông chủ, đổi tên thành Quý Lệ, hiệu xưng là Huyết Công Tử, vô cùng lợi hại đó"

Tô Như cúi đầu, từ từ ngồi xuống cái ghế bên cạnh, hạ giọng nói như từ một nơi xa xăm nào đó: "Ừ, nó lúc mới đến làm môn hạ của chúng ta, nhìn như là một kẻ ngọc ngách khù khờ, nhưng..." Tô Như nói đến đây cũng đột nhiên im lặng một lúc lâu, rồi nói bằng một giọng nhẹ nhàng: "Nó là một đứa bé ngoan, đối với chàng và cả muội đều nhất mực hiếu kính, nhưng mà bây giờ... cuối cùng lại bị trục xuất ra khỏi sư môn"

Trên mặt Điền Bất Dịch lộ vẻ giận dữ, bất giác quát lớn: "Bọn họ nói trục xuất là trục xuất, ta có nói lời nào trục xuất đứa đồ đệ này..."

Tô Như ở bên cạnh, xen vào giữa lời nói của chồng, nói lớn: "Bất Dịch! "

Điền Bất Dịch quay sang nhìn vợ, như hiểu ý Tô Như bèn im lặng không nói nữa, nhưng trên gương mặt vẻ căm phẫn vẫn chưa tan, đột nhiên quay mặt cất bước, thở dài "Haiz..." một tiếng rồi bước nhanh vào hậu điện Thủ Tĩnh Đường.

Tô Như im lặng nhìn bóng chồng khuất vào phía trong, hốt nhiên buông tiếng thở dài, quay đầu nhìn ra ngoài trời.

Từ cửa lớn Thủ Tĩnh Đường nhìn ra, ánh mặt trời yếu ớt soi rọi xuống Đại Trúc Phong, xa xa, thấp thoáng nơi nhà bếp, làm cho mấy bóng cây khe khẽ rọi xuống mái tranh.

Căn phòng xưa vẫn còn đó mà người xưa thì đã biến đi nơi nào.

Tô Như lặng lẽ nhìn cảnh ấy thêm một lúc nữa mới quay đầu trở vào bên trong Thủ Tĩnh Đường.

*

**

Đêm tối phẳng phất chút ánh sáng yếu ớt còn sót lại của một ngày, trên trời cao mây đen tầng tầng lớp lớp đang ra sức vằn vữa, áp lực kinh người, dường như không chừa chút không khí nào để người ta thở.

Trong tình cảnh này, giữa đêm tối không một chút trăng sao, giữa vùng sơn cước hoang vu, trên một ngọn đồi nhỏ lại lập lòe một đồng lửa mới nhen.

Chu Nhất Tiên đi cùng với ba người nữa, trong đó có Quý Lệ với con khỉ Tiểu Hôi, đang đi dọc theo con đường cổ, cứ nhằm hướng Không Tang Sơn mà tiến tới, nhân lúc trời chuyển tối, cả bọn bèn tìm

cúi khô trong vùng mà đốt một đồng lửa lớn, chuẩn bị qua đêm ngoài trời.

Mặc dù nhiều năm bôn tẩu khắp nơi, vốn đã quen với việc đi đường thế này, Chu Nhất Tiên vừa ngồi xuống đã rên la không ngớt, ra sức dùng tay dấm dấm khắp mình mẩy, đoạn bóp bóp vai hai cho bớt nhọc mệt. Song mấy người kia chẳng ai thêm chú ý tới lão.

Tiểu Hoàn ngồi cạnh đồng lửa, giơ hai tay ra hơ hơ cho ấm, Dã Cầu đạo nhân đưa mắt nhìn Quỷ Lệ cùng mọi người chung quanh, cũng đến ngồi xuống bên cạnh, miệng há to thở dốc. Trong khi đó, con khỉ Tiểu Hôi là nhí nhanh nhất, vừa ngồi xuống đã dáo dác nhìn quanh, nhảy hết bên này sang bên nọ.

Sau khi Tiểu Hoàn quyết định mang theo Quỷ Lệ, hắn vẫn đang say rượu chưa tỉnh, chốc chốc hắn lại mở mắt, nhìn mọi người chung quanh bằng con mắt vô hồn, gọi Tiểu Hôi lấy giúp bầu rượu giắt ở sau lưng tới đưa lên miệng uống liên tục, lát hồi sau, uống đã rồi ngã vật ra ngủ say như chết không biết gì nữa.

Trước đó một đoạn, Dã Cầu đạo nhân ngoài mớ hành lí còn phải lãnh nhiệm vụ vác theo Quỷ Lệ, đã vậy con khỉ Tiểu Hôi cũng đu theo mình Quỷ Lệ, thành ra làm cho lão vác nặng hơn hàng trăm cân. Nếu không phải lão tu luyện đạo pháp đã lâu, chứ như người thường còn lâu mới chịu nổi.

Lúc này, Dã Cầu đạo nhân thở hồng hộc một lúc lâu, đưa mắt nhìn chung quanh, chỉ thấy Chu Nhất Tiên ngồi rên rĩ không ngừng, lát sau có lẽ vì mệt mỏi mà nằm dài bên cạnh đồng hành lí. Tiểu Hoàn cũng nằm xuống bên cạnh, không xa đồng lửa là mấy.

Quỷ Lệ vẫn ngủ say như chết, vì Dã Cầu đạo nhân vô tình đặt hắn xuống hơi xa đồng lửa, lúc này ánh sáng không chiếu hết được tới đó, chỉ thấy mờ mờ một bóng tối nhập nhoạng. Bên cạnh hắn, con Tam nhãn hầu tử, lúc này không biết đã chạy biến đi đâu, quá bán là đã đi tìm cây quả dại để ăn, Tiểu Hôi vẫn luôn như thế.

Dã Cầu im lặng ngồi trước đồng lửa, chung quanh hoàn toàn yên ắng không chút động tĩnh, Chu Nhất Tiên nằm ngủ cạnh bên tiếng ngáy đã đều đều, thân thể Tiểu Hoàn dường như rung lên nhẹ nhẹ, hình như cũng đã ngủ rồi.

Ánh lửa nhấp nhোang trên gương mặt Dã cầu, lộ ra trên đó là nét lưỡng lự không quyết, hình như có ánh sáng phát ra từ ánh mắt kì quái lảo liên của lão.

Nói đoạn, lão đột nhiên ngược đầu, nhìn về hướng đêm tối mịt mù, trên cao kia, đồi núi như con ác quỷ bóng đêm đang giơ nanh múa vuốt trùm xuống đầu họ, đích thị là Không Tang Sơn, ở đó, chính là nơi thánh địa của Luyện Huyết Đường. Chỉ là bây giờ, Luyện Huyết Đường đã bị tận diệt, chỉ còn lại duy nhất cái mạng của lão như cô hồn dã quỷ lang thang.

Lão chậm chậm cúi đầu, xa xa bên cạnh lão, thân mình say rượu của Quỷ Lệ vẫn đang mơ màng nằm im bất động trong cái bóng nhập nhoạng tranh tối tranh sáng.

Dã Cầu đạo nhân hít thở thật sâu, tay lần về phía hông, nắm chặt pháp bảo Đích Thú Nha của lão.

Đoạn, lão chậm chậm di chuyển, hướng về phía Quỷ Lệ, ánh lửa chiếu qua vai hắn làm cho cái bóng

càng lúc càng dài ra thêm, phút chốc đã lan tới nơi Quý Lệ đang nằm.

Lát sau, lão đã đứng trước mặt Quý Lệ

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 143

Mê võng

Một tia quang mang lợt lạt mang theo hơi lạnh từ Thú nha pháp bảo nhẹ nhàng phát ra, khẽ lướt qua mặt Dã Cầu Đạo Nhân. Trước mặt gã là một nam tử, đích thị là người đã hủy diệt Luyện Huyết Đường. Mắt gã bỗng sáng rực, lộ đầy sát ý, phải nói đây đúng là cơ hội trong muôn một, bình thường với một nhân vật cỡ như Quỷ Lệ, Dã Cầu Đạo Nhân với khả năng của mình không bao giờ có thể giết hắn được, nhưng lúc này hắn như đã mất đi tâm trí, thực sự là một cơ hội tốt cho kẻ đang ôm đại cừu.

Dã Cầu Đạo Nhân mắt lộ hung quang, Thú nha pháp bảo bỗng xuống.

Tiếng gió rêu rêu, đột nhiên nổi lên phá tan màn đêm yên tĩnh.

Pháp bảo còn chưa chạm người thì gió đã thổi tới người gã nam tử đang nằm dài trên mặt đất kia, chỉ thấy mái tóc rối bời của y bị thổi tung bay lên, lộ ra gương mặt với đôi mắt nhắm nghiền.

Sắc mặt tái đi, Dã Cầu Đạo Nhân bỗng thoáng qua một ý niệm trong đầu, gã kêu lên một tiếng, từ khi đi theo chưa từng thấy Quỷ Lệ kì lạ như thế này, gã cũng không rõ đó rốt cục là thứ gì mà có thể khiến một người đáng vẻ kiên cường là vậy tan nát cả cõi lòng.

Chỉ là gã ta cũng không biết rằng, tại sâu thẳm trái tim gã, Luyện Huyết Đường vẫn chiếm một vị trí quan trọng, tình cảm đó của gã thậm chí còn hơn đứt người chấp chưởng Luyện Huyết Đường là Niên Lão Đại. Vì bị Quỷ Lệ bức bách vào tuyệt cảnh, bọn Niên Lão Đại phải đầu hàng, duy chỉ có Dã Cầu Đạo Nhân là khăng khăng không chịu.

Hiện tại, quả thật là một cơ hội báo thù tuyệt hảo.

Dã Cầu Đạo Nhân đã tưởng tượng ra cảnh máu tươi phun ra, vẩy ướt cả mặt, nhưng vào thời khắc nhanh như điện chớp ấy, đột nhiên gã lại nghĩ: Nếu gã giết nam tử này, Tiểu Hoàn ở đằng sau sẽ hết sức thương tâm và biết đâu, nàng ta sẽ không để ý đến gã nữa...

Xét cho cùng, Tiểu Hoàn và Quỷ Lệ quan hệ thế nào Dã Cầu Đạo Nhân cũng không biết, gã chỉ thấy Tiểu Hoàn nâng nặc đòi theo Quỷ Lệ chăm sóc hắn ta, như vậy rõ ràng là họ có quan hệ không đơn giản.

Dã Cầu Đạo Nhân không biết nên thế nào, vào lúc này, đầu óc gã điên loạn với vô vàn ý nghĩ. Nhưng Thú nha pháp bảo trong tay cuối cùng cũng từ từ đâm xuống.

Mắt gã nhắm thẳng vào yết hầu của nam tử kia, nhất định phải xuyên thủng.

Một cánh tay to lớn bỗng vươn ra trong bóng đêm.

Lặng yên không một tiếng động, tựa như quỷ mị đột nhiên xuất hiện trước mắt Dã Cầu Đạo Nhân, bàn tay không lồ chộp lấy Thú nha pháp bảo khiến gã không kịp phản ứng gì.

Xung lực của Thú nha pháp bảo đẩy bàn tay to lớn xuống một phân, nhưng cũng chỉ như vậy. Một lúc, Thú nha pháp bảo bị bàn tay to lớn giữ chặt, không chuyển động được, dừng lại ở yết hầu Quỷ Lệ. Mũi nhọn đã đâm vào cổ hần nhưng dù Dã Cầu Đạo Nhân có sử dụng lực thế nào cũng không tiến thêm được một ly.

Dã Cầu Đạo Nhân vô cùng kinh khiếp, mặt biến sắc, quay đầu nhìn lại, lúc này toàn thân hần huyết nhục như lạnh toát, chỉ thấy một ai đó trong bóng đêm, chập chờn ba khối lửa đỏ ứng theo hình tam giác, kì lạ là trên các khối lửa đó, ẩn chứa kim sắc và màu máu quỷ mị đỏ tươi trông thật hung lệ.

Dã Cầu Đạo Nhân rối bời không biết làm thế nào mà biểu tượng hàng ma kim sắc lại hiện ra cùng với phệ huyết đỏ tươi, nhưng lúc này gã biết rằng, quái vật trong bóng tối ấy chỉ dựa vào một trảo thủ để giữ Thú nha, đạo hạnh cỡ ấy tuyệt nhiên gã không thể đối địch.

Xung quanh bóng tối mịt mù, tựa như không một tiếng động, bỗng chợt quái thú nào đó hống lên một tiếng, trong nháy mắt hắc ám đã tràn lên, mắt thấy sắp nuốt chửng lấy y.

Dã Cầu Đạo Nhân không dám dừng lại nữa, gần như trong ý thức hạ quyết tâm sẽ phóng Thú nha pháp bảo, gã chuyển mình bay vút ra, chính vào cái sát na ngắn ngủi lúc gã lao ra ấy, một kinh lực mạnh mẽ vô biên giáng từ trên xuống, biến chỗ gã vừa mới đứng thành một rãnh lớn, phát ra một tiếng nổ chấn thiên động địa, làm rung chuyển cả quả núi nhỏ.

Phía xa, Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn cũng bị cơn chấn động đánh thức, đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy Dã Cầu Đạo Nhân đang lao xuống đồng lửa gần đó, gã hạ thân xuống cạnh đám lửa, sau khi chạm đất, cước bộ vẫn chưa ổn định, lão đảo lùi về sau mấy bộ.

Sắc mặt hần ta toát lên vẻ sợ hãi cùng cực, miệng la lên “Quái vật, quái vật”

Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn cùng nhìn lại phía sau, mặt đồng thời biến sắc.

Trong bóng đêm, tại chỗ Quỷ Lệ đang nằm, từ từ xuất hiện một đại thân ảnh, hai chân đứng thẳng, hai tay dài quá đầu gối, trông như bốn chân vậy, cao độ năm trượng, xa xa đã thấy cao ngất ngưỡng, mọi người phải ngẩng cao cổ mới trông thấy được.

Ở phần đầu, có ba đốm lửa tròn như mắt của quái vật ấy, hàm răng vừa to vừa nhọn nhô ra, cơ thịt chắc nịch khắp nơi trong thật sung mãn và đầy sát khí.

Chu Nhất Tiên hít một hơi thở lạnh, khẽ nói: “Tam nhãn linh... không đúng, phải là tam nhãn hung hầu”

Tiểu Hoàn sợ run, nghi ngờ hỏi: “Gia gia, ông nói gì vậy? Ông nói Tiểu Hôi à?”

Chu Nhất Tiên hừm một tiếng, kéo Tiểu Hoàn lùi lại phía sau, quay sang phía Dã Cầu Đạo Nhân nói: “Người làm gì vậy mà chọc tức quái vật này đến thế?”

Dã Cầu Đạo Nhân không trả lời.

Chu Nhất Tiên nhìn điệu bộ của gã, rất bực mình, chỉ muốn chửi cho vài câu, chợt nghe một tiếng hống

gầm lên ở phía trước, thấy tam nhân hung hầu mắt đỏ như máu, thân thể to lớn bay lên trên không, gió rít lên, bóng phủ khắp mặt đất.

Hội Chu Nhất Tiên ba người sắc mặt lợt lạt, chạy loạn cả lên, lúc này con vượn lớn do Tiểu Hôi hoá thành bị kích động chân hoá do trông thấy Dã Cầu Đạo Nhân định ám hại chủ nhân, mắt đầy sát ý, nhất định hạ thủ không lưu tình.

Bọn họ ba người cố chạy khỏi nguy hiểm nhưng cánh tay to lớn của Tiểu Hôi đã đánh tới, âm thanh như cái gì đó nện bịch xuống đất, một lỗ to tướng trên đất dày xuất hiện, đồng lửa bị đại lực đánh xuống tung toé tro khói khắp trời, chiếu vào thân thể to lớn của Tiểu Hôi trông như ác quỷ trong truyền thuyết.

“Ô a!!!”

Chỉ thấy cự thú phần nộ gầm rống, hữu thủ rung động, một luồng tro lóang lên như điện chớp hướng tới Dã Cầu Đạo Nhân, đánh thẳng vào trước mặt.

Dã Cầu Đạo Nhân thấy gió mạnh thốc vào mặt, kinh lực tựa hồ như xé da cắt thịt, kinh khiếp thụp xuống, liều mạng né sang bên cạnh, toàn thân run rẩy, chỉ thấy vai đau như giần mang theo tro tàn dính trên đó, thân thể gã chấn động mạnh, một luồng đại lực như bài sơn đảo hải từ sau đánh tới, gã thấy cổ họng ngòn ngọt, tức thời phun ra một búng máu.

Vọt qua mắt gã một luồng tro sáng, chính là Thú nha pháp bảo.

Gã cũng không kịp kêu lên tiếng nào thì con vượn khổng lồ đã lừng lững xuất hiện ngay trước mặt, Dã Cầu Đạo Nhân cũng muốn né tránh nhưng toàn thân cứng đờ, chỉ thở dài một tiếng, nhắm mắt chờ chết.

Thấy Tiểu Hôi sẽ xé xác Dã Cầu trong giây lát, thân hình to lớn đang từ trên không sầm sầm hạ xuống, Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn đứng bên cạnh bất lực vô phương cứu giúp. Bỗng nhiên, Tiểu Hôi đột ngột thay đổi một cách kì dị, thân hình to lớn của nó bỗng như bị kéo lùi lại phía sau, bằng một tư thế rất kì lạ và hoạt kê nó hạ mông ngồi xuống đất.

“Bình”

Hành động bất chợt ngồi xuống không trông đợi ấy trông thật hoạt kê. Tiểu Hôi kêu lên “Ô”, hiển nhiên cũng mười phần bất ngờ, hai tay to lớn đưa lên đầu gãi gãi, quay đầu nhìn lại.

Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn và tất nhiên cả Dã Cầu Đạo Nhân vừa thoát chết cùng quay đầu ra nhìn.

Không biết sao Quỷ Lệ tỉnh lại, đột nhiên xuất hiện phía sau Tiểu Hôi, nét mặt trông thật lạnh lẽo sầu khổ, tay phải đang níu đuôi Tiểu Hôi, thì ra trong lúc Tiểu Hôi đang ở trên không, chính hắn đã níu lại, cứu sống tính mạng Dã Cầu Đạo Nhân.

Tiểu Hôi ba mắt nhấp nháy, rông lên nhìn gã nam tử thấp hơn nửa thân mình nó, chỉ thấy Quỷ Lệ nhẹ nhàng lắc đầu.

Thân hình Tiểu Hôi bỗng nhiên dao động, giây lát chỉ nghe thấy tiếng xương va đập vào nhau lách

cách, lúc này Chu Nhất Tiên há miệng trợn mắt nhìn chằm chằm thấy con vợ không lồ bỗng nhiên nhỏ lại, thân thể to lớn bỗng chốc biến thành tam nhân hầu tử khả ái, mắt nhìn tứ phía rồi phốc lên vai Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ từ từ đưa tay lên xoa đầu chú khỉ, Tiểu Hôi ba mắt thao láo như chưa hiểu chuyện gì xảy ra, có vẻ không muốn ở hình dạng này, “chi chi” hai tiếng, rồi quay sang giơ tay chỉ thẳng vào Dã Cầu Đạo Nhân.

Dã Cầu Đạo Nhân trong lòng rất sợ, thấy Quỷ Lệ đã quay đầu nhìn lại, sau thấy hắn nói “Nhà ngươi phải giết ta bằng được à?”

Dã Cầu Đạo Nhân thần sắc biến đổi, đầu óc mịt mù không biết nói sao, cảm thấy ở bên cạnh Tiểu Hoàn đang nhìn lại, không hiểu làm sao, dưới cái nhìn ấy, gã cảm thấy không thể nói nên lời, nhưng cuối cùng cũng bâng quơ nói to:

“Không sai, ta phải giết ngươi. Ngươi đã tiêu diệt Luyện Huyết Đường, giết biết bao huynh đệ đồng môn của ta, ta hôm nay giết ngươi báo thù, tại sao lại không được?”

Quỷ Lệ không nói, chỉ lạnh lẽo nhìn gã, lúc này Tiểu Hôi trên vai hắn đã hạ hoả rồi, trông thật vô tư đáng yêu, miệng khê kêu “chi” một tiếng, tựa như trêu chọc Dã Cầu.

Dã Cầu toàn thân bị Quỷ Lệ chiếu mục quang cảm thấy bất ổn, cạnh gã Tiểu Hoàn cũng không nói câu nào làm gã càng bồn chồn, dưới áp lực ấy, gã bỗng nghiêng răng, bực tức nói: “Ngươi giết thì giết đi, nhìn nhìn cái quái gì?”

Quỷ Lệ thái độ khinh khỉnh, thu lại mục quang dữ tợn khiến Dã Cầu sợ té đái, nét mặt cũng từ từ bình hoà trở lại

Chợt buồn tê tái, chợt thấy cô đơn, rồi chợt thương tâm và rồi thống khổ...

“Ta giết ngươi để mà làm gì, nếu mà giết người có thể cứu nàng, thì có phải giết cả thiên hạ ta cũng giết rồi...” Hắn tự nói một mình, thanh âm nghẹn ngào run rẩy. “Mười năm qua, trừ việc giết người ta còn làm việc gì khác chẳng? Ta sống để làm gì?”

Trông hắn thật thê lương, thân hình từ từ chuyển động, lại tiếp tục không để ý đến những người xung quanh, một mình lặng lẽ bước đi.

Dã Cầu Đạo Nhân hết sức ngạc nhiên, đứng cạnh gã Tiểu Hoàn đột nhiên biến sắc, chạy theo hắn liền. Chu Nhất Tiên kinh hãi, hoa chân múa tay, quờ quờ như bắt chuồn chuồn.

Chỉ thấy Tiểu Hoàn loáng một cái bắt kịp Quỷ Lệ, cầm lấy tay hắn, nói “Ông sao thế, ông đi đâu đấy?” Quỷ Lệ bị cô ta hỏi, nhất thời như sực tỉnh giữa trời đất mông lung được chốc lát, nhưng cũng chỉ thì thào vài câu bâng quơ.

“Ngươi đi đâu??? Ngươi đi đâu??? Ngươi đi đâu???”

“Ta có thể đi đâu?”

Nam tử ấy bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn trời xa xăm

Trời tối thui, sắc đen thăm thẳm, thâm thúy vô tận, không có nổi một chút ánh sáng nào, hắc ám ùn ùn kéo tới, nhấn chìm thân ảnh của hắn

Ta, nên đi về đâu?

Màn đêm tịch mịch chỉ thấy hắn cứ làm râm tịt hỏi mãi.

***

Nam Cương biên thủy, Thất Lý Đồi.

Không khí thê lương tràn ngập khắp sơn cốc, vô số người ngoảnh về mọi hướng, đứng tại lưng chừng núi đang làm râm cúng tế, già có, trẻ có, thanh niên trai tráng có, phụ nữ cũng có. Trong mắt mọi người, ánh lên nỗi buồn vô tận, một vài phụ nữ đã bắt đầu khóc nức nở và nhanh chóng tiếng khóc lan ra khắp đám đông.

Thanh Long theo sau tộc trưởng Đồ Ma Cốt, hai tay trịnh trọng mang hài cốt của Đại vu sư trong chiếc bình màu xanh, từ từ tiến về phía tế đàn.

Tất cả các con mắt đều đổ dồn về phía bình tro, lũ trai trẻ gồng mình lên, tay nắm chặt, phụ nữ thì nức nở khóc, trên mặt các vị bô lão thì tràn ngập một vẻ thê lương.

Tộc trưởng Đồ Ma Cốt tiếp tục im lặng, sắc mặt âm đạm, nhưng rõ ràng là ông ta biết phải chấp nhận sự thật này.

Ra ngoài đám đông, qua khỏi những ánh mắt thương tâm, gió núi từ từ thổi, tạt vào bình tro tạo những tiếng động nhẹ nhẹ như tiếng ca, như niềm an ủi.

Quê hương đây rồi!

Thanh Long đã chứng kiến vô số cảnh tượng như vậy nhưng lúc này, ông ta cũng hoàn toàn cảm thấy kính phục, từng bước từng bước theo sau Đồ Ma Cốt đã đi đến lưng chừng núi gần tới tế đàn.

Tế đàn ở trên một bình đài, ở đó đã có các vu sư, những người tuổi cao thì đầu đã bạc, những người tóc đen chắc là còn trẻ, thi thấy trong mắt họ cùng ánh lên sự kính ngưỡng tốt độ.

Một vu sư có lẽ là già nhất từ từ tiến lại, hướng về phía Thanh Long hành lễ, miệng nói mấy câu. Thanh Long không dám khinh thường, đáp lễ lắng nghe nhưng ông ta không hiểu ngôn ngữ vùng Nam Cương, đành quay đầu nhìn tộc trưởng Đồ Ma Cốt dò hỏi.

Đồ Ma Cốt nói khẽ: “Đây là Bạch Dương vu sư, bây giờ là thủ lĩnh của tế đàn. Ông ấy hỏi thăm ngài, hết sức cảm ơn ngài đã lặn lội đường xa mang hài cốt đại vu sư trở về đây”

Thanh Long cung kính đáp: “Đại vu sư đức cao vọng trọng, đã tận tâm dành toàn lực cho Quý Vương Tông chúng tôi, tại hạ cũng phải hết sức làm tròn bổn phận với ngài.”

Đồ Ma Cốt nhẹ nhàng dịch nhanh cho Bạch Dương vu sư, Bạch Dương vu sư khẽ gật đầu, tiến lên trước mặt Thanh Long, cung kính đưa ra hai tay.

Thanh Long trịnh trọng trao lại chiếc bình xanh đựng cốt hài của Đại vu sư.

Bạch Dương vu sư trân trọng tiếp nhận, ngay lúc đó tất cả vu sư xung quanh đột nhiên đồng loạt phá

tan bầu không khí yên tĩnh, cùng nhau tụng niệm kinh văn kì quái nào đó, thanh âm lan ra, huyền ảo mờ lung, tựa như u hồn lẫm rẫm, lạnh lẽo ghê rợn.

Chú văn thanh âm đó dần dần to lên, truyền xa lan toả khắp nơi quanh Thất Lý Đồi, truyền xuống đám đông phía dưới, tiếng khóc lại tràn ngập khắp nơi.

Bạch Dương vu sư hướng Thanh Long và Đồ Ma Cốt tạ lễ, chuyển mình cầm bình tro xanh đi vào trong tế đàn, các vu sư khác cũng liền theo sau.

Đồ Ma Cốt sắc mặt thất thần, nói khẽ: “Thay mặt Miêu tộc, đa tạ tôn sư đã đưa Đại vu sư trở lại quê hương”

Thanh Long cung kính đáp: “Tộc trưởng không nên khách khí, Đại vu sư có đại ân với Quý Vương Tông chúng tôi, chúng tôi thật lòng kính ngưỡng tiền bối cũng không kém chư vị đâu. Quý Vương tông chủ rất muốn đích thân hộ tống Đại vu sư hồi hương, không may ngài đang có đại sự, không thể phân thân ra được, đành uỷ thác tại hạ gửi lời chia buồn sâu sắc đến các ngài”

Đồ Ma Cốt gật đầu nói: “Quý Vương đại nhân lại khách khí quá rồi, chúng tôi thật không dám, thật lòng đa tạ tôn sư viếng thăm.”

Nói rồi, hai tay giang ra, ra hiệu mời Thanh Long vào trong tế đàn.

Thanh Long trong lòng chấn động, thật là kì quái, vốn dĩ tế đàn là nơi trọng địa, người ngoài không thể tùy ý ra vào, không hiểu sao tộc trưởng lại làm như vậy?

Ông ta chỉ nghĩ như vậy nhưng chân vẫn bước đi, quả nhiên chỉ có Đồ Ma Cốt một mình theo Thanh Long tiến về phía tế đàn, đằng sau ông ta bao nhiêu võ sĩ Miêu tộc vẫn đứng yên, nhưng vừa rồi nhóm vu sư đã biến mất, chắc đã vào trong tế đàn rồi.

Thấy xung quanh không có ai, Đồ Ma Cốt dừng bước, Thanh Long cũng lập tức dừng theo, hướng về phía tộc trưởng sắc mặt phức tạp, nói khẽ: “Làm sao vậy tộc trưởng, có phải có chuyện gì rồi không?”

Đồ Ma Cốt trầm ngâm một lúc rồi nói: “Tôi thực sự có một chuyện muốn hỏi tôn sư.”

Thanh Long nói: “Xin mời ngài cứ hỏi.”

Đồ Ma Cốt nói: “Lúc trước đến Miêu tộc Thất Lý Đồi, gặp Đại vu sư là một người trẻ tuổi, không hiểu vị đó đang ở đâu?”

Thanh Long giật mình, trong đầu thoáng qua hình ảnh Quỷ Lệ, trầm ngâm một lúc, nói: “Không giấu gì tộc trưởng, vị trẻ tuổi đó là phó tông chủ của Quý Vương tông chúng tôi, nhưng vì thương tâm quá độ, không ai biết ngài ấy hiện tại đi đâu”

Đồ Ma Cốt mặt đầy thất vọng, nhưng bình hoà trở lại ngay, im lặng một lát, nói: “Tôn sư có gặp anh ta, phiền nói giùm lão phu một câu.”

Thanh Long trong lòng cảm thấy bất an, nhưng liền gật đầu nói: “Tộc trưởng cứ nói”

Đồ Ma Cốt mắt nhìn về phía sâu thẳm trong tế đàn, thanh âm như thay đổi, nói ngay: “Làm phiền ngài chuyển giúp, ngày đó tại tế đàn Nam Cương Thất Lý Đồi, một vị lão nhân đã thỉnh cầu anh ta, chỉ

mong anh ta ghi tâm khắc cốt mà thôi.”

Thanh Long khẽ nhíu mày, ông ta là một kẻ cực kì thông minh, chỉ nghe vậy hiểu ngay nhiều phần là Quý Lệ đã đáp ứng cho Miêu tộc một việc gì đó, vì vậy Đại vu sư đã nhất quyết ra đi cứu Bích Dao, thật đáng tiếc Quý Lệ không ở đây, nếu không ông ta thực sự muốn hỏi xem còn gì nghiêm trọng không.

Trong tâm thì suy nghĩ, nhưng sắc mặt Thanh Long không lộ ra chút gì, chỉ thấy ông ta trịnh trọng gật đầu, nói: “Tộc trưởng đã có tâm, tại hạ nhất định sẽ làm chu đáo.”

Đồ Ma Cốt thở dài một tiếng, như muốn nói thêm, bỗng nhiên nghe thấy gì đó ngoài tế đàn, rồi một tiếng huýt sắc lạnh vọng lại.

Thanh âm như từ trên trời xuống, liên miên không ngừng, trầm muộn như vọng từ cửu u, đầy ý giết chóc, kỳ như thâm sâu bất tận thật hung lệ, cuộn cuộn truyền tới.

Chỉ thoáng một cái, ngay giữa thanh thiên bạch nhật, khắp khu Thất Lý Đồng quần sơn vang lên tiếng quỷ khóc âm ỉ, vô số mãnh thú cùng rống lên rung chuyển sơn cốc, sấm sét âm âm, sấm sập truyền về, như sóng to ngoài biển lớn, tưởng như Thất Lý Đồng là một đảo nhỏ giữa biển khơi bao la đầy bão gió.

Đồ Ma Cốt biến sắc, Thanh Long cũng từ từ chấn động, hai người cùng hướng ra ngoài tế đàn nhìn lại, chỉ thấy lúc ấy phía trên Thất Lý Đồng nguyên bầu trời xanh thẳm nay đã cuộn cuộn tràn ngập mây đen. Liên miên bên tai những tiếng huýt lạnh lạnh không dứt, mây đen cuộn cuộn, dưới núi Miêu nhân kinh hoàng thất thố, trẻ con và phụ nữ la hét inh ỏi.

Một luồng âm phong thổi tới, như ai đó từ trong đám mây đen thổi ra, như một ác ma cao ngạo đang nhìn xuống mặt đất.

Có tiếng bước chân lộp cộp đang tiến lại gần gần, từ phía rặng núi xa xa xuất hiện một thân ảnh to lớn. Bộ xương màu trắng dưới đám mây đen hiện ra đặc biệt chướng mắt, nhưng ba đôi cánh rực rỡ lộng lẫy sau lưng nó lại đẹp một cách dị thường, chỉ là ba đôi cánh mỹ lệ vô ngần này lại mọc lên trên một con cự xà ngoại trừ cái đầu ra chỉ còn toàn xương trắng, gây cho người ta một cảm giác khủng bố ghê rợn.

Lại gần thấy rõ là bạch cốt yêu xà dài đến ba trượng, kinh ngạc là phần sau rõ ràng có tới ba bộ cánh, đầu rắn ngồng cao không ngừng gục gặc, lầm lừ phun ra đầy hắc khí.

Một lát sau, theo sau bạch cốt yêu xà, ở khắp sơn cốc quanh Thất Lý Đồng, tràn ngập tiếng quỷ khóc, bỗng dung xuất hiện vô số các chủng loại yêu thú dị tộc, rú lên lạnh lạnh, nhe nanh múa vuốt, theo nhau tiến tới, nhằm phía sơn cốc làm mọi người sợ hãi đến cùng cực.

Lúc này, từ trên trời, âm phong rít lên, sấm nổ đùng đùng hưởng ứng, như sóng lớn âm âm kéo lại, chấn động thiên địa, hoà cùng những tiếng hồng quỷ dị.

Linh lung...

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 144

Kiếp Số

Thanh Vân Sơn. Thông Thiên Phong. Tổ Sư Từ Đường.

Lão nhân trông coi từ đường lúc này vẫn nắm chặt cây chổi cùn trong tay, đứng giữa cửa đại điện Tổ Sư Từ Đường nhìn ra bên ngoài. Những nếp nhăn trên mặt như biểu lộ chút thần tình quái lạ, tựa như có vài phần kỳ vọng, lại cũng thấy có một chút kích động.

Khoảng đất trống bên ngoài đại điện, chẳng có một bóng người. Nhưng nếu để ý nhìn kỹ, thì có thể phát giác được ở khoảng trống này, xung quanh có rất nhiều phù chú kỳ lạ, hoặc dán ở trên cành cây bao bọc bên ngoài, hoặc dấu trong đám cỏ phía dưới những phiến đá. Mỗi tấm bùa chỉ cách nhau nửa trượng, nhìn qua tựa hồ chẳng liên quan đến nhau, nhưng thực sự lại ngầm kết hợp thành một trận pháp thần bí, tách biệt hẳn khoảng trống ấy với các vùng xung quanh.

Ánh dương quang ôn hoà, từ trên không chiếu xuống cả trong ngoài pháp trận, căn bản không phân biệt hai vùng khác nhau, toàn bộ đều được ánh dương quang chiếu rọi.

Chỉ một khắc sau, một âm thanh sắc nhọn vang lên, từ không trung phía trên khoảng đất trống vọng xuống. Lão nhân đang đứng trấn tại lối vào Tổ Sư Từ Đường quay đầu lại, tay nắm chặt cây chổi, tâm thức cũng có vài phần căng thẳng.

Một màn đen hắc ám kỳ quái, đột nhiên xuất hiện phía trên vùng đất trống, sau khi bay một vòng trên không, thoáng lượn quanh chu vi rất thần nhiên. Nhưng màn đen hắc ám ấy, không ngờ chỉ có thể ở phía trên vùng đất trống, chính xác mà nói, chỉ có thể lượn ở bên ngoài phạm vi pháp trận lập thành. Rất hiển nhiên. Pháp trận kỳ dị này do cao nhân tiền bối lập, nên có uy lực ngăn chặn ngoại vật xâm nhập.

Chỉ thấy làn hắc khí trên không trung càng ngày càng đậm, nhìn tựa như bay đến từ cừu u địa ngục. Nhưng chỉ một khắc sau, đột nhiên một âm thanh gầm hú ngân lên, từ phía làn hắc khí phát ra, rồi lại thấy bích quang lấp lánh, từ trong làn hắc khí bùng lên, ánh sáng phát ra vạn trượng, trong chớp lát quét sạch làn hắc khí.

Lâm Kinh Vũ tay giữ chặt Trảm Long Kiếm, lăng không hiện ra phía trên cao, bích quang phát toả trên

thân, lộ vẻ phấn khích, nhưng song mục thần quang lấp lánh, thân kiếm hợp nhất, oai vệ từ trên không phi xuống.

Trảm Long Kiếm bao bọc bởi vạn đạo hào quang, phát ra vô cùng chói lọi, khí thế vạn thiên dâng đến tận trời cao, mặt đất bụi cát bốc lên, cát bay đá chạy. Nhìn theo Lâm Kinh Vũ thân hình như điện chớp phi xuống, vì tốc độ quá nhanh, khí thế uy mãnh, mà xung quanh toàn thân phảng phất như đang bốc cháy.

Dường như chẳng đếm xỉa gì đến hậu quả, ý chí chiến đấu sung mãn như chiến thần, bay người kích xuống.

Khoé miệng lão nhân trông coi từ đường khẽ run lên.

“Ầm”

Một tiếng nổ to vang lên, bị đạo chân pháp uy lực thần kỳ kích trúng mặt đất phát ra một âm thanh rền rĩ, lập tức mặt đất bên trong pháp trận vỡ tan, đất đá mảnh to mảnh nhỏ bật khỏi mặt đất, ào ào bay tung lên trời. Giữa đạo chân pháp uy lực ấy phát ra bích quang chói lọi, khoét sâu xuống dưới mặt đất. Dù loại tấm bùa ở bốn phía khoảng đất trống, bao gồm cả những tấm bùa chú kỳ lạ, đột nhiên cùng lúc bùng sáng lên. Trong không trung mơ hồ tiếng chú văn thần bí, như tiếng tụng âm âm ngân nga khản khoản vang lên, hình thành pháp lực vô hình vô ảnh phát tán khắp nơi, bao bọc lấy lực đạo công phá, không để thoát ra.

Ở ngay bên ngoài trận pháp, ánh dương quang vẫn ôn hoà, cây cỏ vẫn nhẹ nhàng đu đưa. Nhưng bên trong pháp trận, mặt đất rung lên bần bật, như bão tố cuồng phong.

Cảnh tượng bên ngoài Thanh Vân Môn Tổ Sư Từ Đường lúc này trông thật huyền bí thần kỳ.

Ở đằng xa, một thân ảnh xanh đen, đôi mắt nhìn đến, hai tay bắt chéo sau lưng đứng bất động.

Cơn cuồng phong bên trong pháp trận dần dần lắng dịu, đất đá cát bụi bị bắn tung lên bởi đạo pháp lực kích xuống cũng dần dần rơi xuống. Trên mặt đất bỗng hiện ra một vết nứt vừa rộng vừa sâu, rõ ràng là kết quả của một kích kinh thiên động địa vừa rồi.

Đứng tại cửa đại điện Tổ Sư Từ Đường, trên mặt lão nhân khoé miệng chột nhích động, cuối cùng hiện ra một nét mỉm cười. Tận đáy sâu trong nhãn thần, cũng thấy một tia hài lòng.

Sau khi hô lên một tiếng, Lâm Kinh Vũ tay cầm Trảm Long Kiếm nhảy ra khỏi hố sâu, trên thân phủ đầy bụi đất, trên khuôn mặt anh tuấn cũng vương chút vết bẩn. Ngay khi hạ thân xuống đất, lập tức há miệng thở, nhưng trên nét mặt, không thể kiềm chế thần tình hưng phấn kích động.

Hắn tiến tới, hướng về phía lão nhân đang đứng tại cửa từ đường.

Bên khoé miệng lão nhân vương lên một tia tiểu ý, chậm chậm đưa tay về phá hứn nhẹ nhàng vẫy vẫy.

Hơi thở Lâm Kinh Vũ trở lên bình thường, rảo bước đến bên cạnh lão nhân, cúi mặt thưa:”Tiền bối, đệ

từ...”

Lão nhân gật đầu, mục quang dừng tại thân hắn, mắt đầy vẻ hài lòng, nhẹ nhàng nói :”Người làm rất tốt, làm rất tốt.”

Khen xong, chậm chậm bước tới, ngửa lên nhìn trời thoải mái nói:”Nhớ khi ta bằng tuổi người, tu luyện thức Trảm Quỷ Thần chân pháp kiếm quyết này, ít nhiều cũng chẳng thể nhanh bằng người.”

Lâm Kinh Vũ tra Trảm Long Kiếm vào vỏ đánh “soạt” một tiếng, sắc diện hưng phấn nhạt dần, nói :”Tiền bối, nếu chẳng có sự chỉ điểm của tiền bối, đệ tử hoàn toàn chẳng biết được đến khi nào mới có khả năng tu luyện tuyệt thế chân pháp này.”

Lão nhân ấy “hừ” một tiếng, trên mặt hiện nét thần sắc khinh thường, nhẹ giọng nói:”Trong Thanh Vân Môn hiện tại, trừ lão Đạo Huyền ra, may ra chỉ Điền Bất Dịch và sư phụ người Thương Tùng là có khả năng, còn lại các thủ toạ trưởng lão khác chỉ là thứ bỏ đi.”

Lâm Kinh Vũ thở một hơi, hắn là đệ tử đã theo vị từ đường lão thần bí này học nghệ đã hơn mười năm, trong khoảng thời gian này, hắn tu hành càng sâu bao nhiêu, đối với lão nhân này càng bội phục kính mộ bấy nhiêu, đương nhiên cảm thấy lão nhân này đã khai cho mình chẳng biết trời đất, căn nguyên cho rằng việc tu đạo hoàn toàn có thể do tu hành mà nên.

Nhưng thường ngày, Lâm Kinh Vũ trong khi ở bên lão nhân tu lập, lão nhân ngày càng yêu mến hắn, bình nhật nói chuyện dạy bảo hắn càng nhiều, tự nhiên sẽ luận đến chuyện về các nhân vật trong thiên hạ. Mỗi lần như thế, khẩu khí lão nhân đó thấy rõ cực kỳ cuồng vọng, phảng phất như phóng mắt nhìn khắp thiên hạ, không có mấy người có thể lọt vào pháp nhãn của lão.

Ngay từ đầu Lâm Kinh Vũ mặc dù không dám phản bác, ở trong thâm tâm vẫn có ý bất phục, nhưng theo sự tu hành, càng ngày càng thấy lão nhân thực tại thâm bất khả trắc. Chỉ càng thấy lão nhân thực sự cuồng vọng, tự nhiên tin rằng, với đạo hạnh của lão, thiên hạ hiện nay có mấy ai có khả năng khiến cho lão liếc mắt đến.

Nhưng mà hắn đối với lão sư thúc béo phì Điền Bất Dịch ở Đại Trúc Phong, luôn cảm thấy rất không thuận mắt, bên trong chỉ sợ nguyên nhân toàn do khí sơ kiến hắn thấy Điền Bất Dịch trách mắng Trương Tiểu Phàm, lúc này không kiềm được mới nói :” Tiền bối, đệ tử thấy Điền Bất Dịch đó rõ ràng bình thường, lại có chút ít năng lực gì sao?”

Lão nhân ấy nhìn hắn, lắc đầu nói:“ Người tý tuổi thì biết gì, Điền Bất Dịch nhìn bên ngoài chẳng lấy gì làm kinh người, nhưng trong việc tu đạo thì lại là một tài năng thiên phú, hơn nữa tính tình hắn lại kiên nghị cứng rắn, hơn xa thường nhân, điểm này đối với tu hành về sau đặc biệt quan trọng. Năm đó sau khi nhập môn chỉ bình bình, chẳng có gì đặc biệt, nhưng chỉ một lần được chỉ điểm khai thông, đạo pháp tu hành tăng ngày ngàn dặm, thành tựu thật sự cũng rất đáng mừng, vượt qua cả các sư thúc sư huynh.”

Lão lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói: “Nhân vật như vậy, mười người thường cũng có đến tám chín, phé vật như Thương Chánh Lương làm sao có thể nhận ra được.”

Lâm Kinh Vũ mặc nhiên, nhìn lão nhân sắc diện ngạo mạn, giọng điệu cứ như ngày trước đã danh chấn thiên hạ, coi Thanh Vân Môn thủ toạ toàn là đồ bỏ, nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, rõ ràng trở thành trò cười kinh thế hãi tục. Nhưng chẳng biết nghĩ gì, Lâm Kinh Vũ lúc này nghe vậy, cũng chỉ thấy có chút hoài nghi.

Lão nhân ấy chuyển đầu nhìn sang Lâm Kinh Vũ nói: “Ngươi mặc dù khả dĩ thi triển kiếm thức Trảm Quỷ Thần đó, nhưng chân pháp kiếm quyết này chí dương chí cương, uy lực tuy rất lớn, nên cũng khiến bản thân hao tổn nguyên khí rất nhiều. Ngươi có khả năng thiên phú, niên kỷ trẻ trung dĩ nhiên khả dĩ tu hành chân pháp này, nhưng vẫn phải tu luyện không ngừng, mới có thể vận dụng hoàn toàn như ý. Nếu không gặp tình cảnh nguy cấp, đừng nên vận dụng chân pháp kiếm quyết này.”

Lâm Kinh Vũ quỳ xuống trước mặt lão nhân, nghiêm giọng đáp: “Vâng, đệ tử đã rõ!”

Lão nhân ấy đỡ hấn đứng dậy, nhìn hấn kỹ một lúc, trên mặt lướt qua một tia ngạo sắc, nói:

“Đương kim thiên hạ, cả trong ngoài Thanh Vân Môn, chỉ nhắc đến vô thượng chân pháp của Thanh Vân Môn ta chính là Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết, kỳ thật năm đó Thanh Diệp Tổ Sư bản phái là tuyệt thế cao nhân, lão nhân gia chính lý đạo pháp của tiên bối tổ sư truyền lại, tự mình lãnh ngộ sở học từ cổ thư vô danh, tổng cộng truyền lại 4 thức kiếm quyết chân pháp, chẳng rõ được thức kiếm nào là vô thượng chân pháp uy lực tuyệt luân!”

“Thật sao?” Lâm Kinh Vũ giật mình hỏi: “Thật có chuyện đó, sao sư phụ đệ tử người... người trước giờ chưa từng nhắc đến.”

Lão nhân ấy nhè nhẹ lắc đầu nói: “Sư phụ ngươi không biết gì hết.”

Lâm Kinh Vũ giật mình, chuyện chẳng phải là nhỏ, năm đó địa vị của Thương Tùng đạo nhân trong Thanh Vân Môn, rõ ràng là dưới một người, trên vạn người, nhưng không ngờ lão nhân này lại nói ông ta từ trước chẳng hề biết, mà thực sự Thương Tùng đạo nhân đích xác cũng chẳng nhắc đến chuyện này với hấn.

Đối với lai lịch lão nhân này, trong tâm Lâm Kinh Vũ chẳng thể biết được, lại càng cảm thấy kỳ lạ.

Lão nhân đó nhãn quang chất chứa đầy những hoài niệm tang thương chuyển tia nhìn lên trên mặt hấn, liền hiểu được tâm tư của gã trẻ tuổi này, nhưng lão không nói ra. Thay vì thế đột nhiên lão nhíu mày, thấy rõ là đã phát giác được động tĩnh nào đó, đột ngột chuyển mục quang nhìn ra phía xa.

Lúc sau, lão thu hồi mục quang, biểu tình trên mặt có chút kỳ quái, rồi nhẹ nhàng nói: “Thời gian không còn sớm nữa, ngươi hãy quay về trước đi.”

Lâm Kinh Vũ trong lòng như có sự mát mát, nhưng đối với lão nhân này nhất mực tôn kính như thần minh, không dám không nghe lời, nên ngay ngẩn quỳ xuống dập đầu 3 cái, rồi mới chuyển thân rời đi.

Trên khoảng đất trống giờ chỉ còn lại mỗi lão nhân ấy, trầm mặc một hồi lâu, thân người lại trở về dáng vẻ bé nhỏ, ủ rũ bước đi, cây chổi khua khoắng, bụi đất bay lên, trong khi quét bụi trên phiến đá, các phù chú thần bí ẩn dấu tựa như vô vật khi bị quét qua, bay tung trong bụi đất.

* * * * *

Quét dọn sạch sẽ vùng đất trống, lấp đầy cái hố do Lâm Kinh Vũ đánh xuống bởi đất đá bị văng lên cho hơi bằng phẳng lại, lão nhân ấy hơi thở chùng như mệt nhọc, đứng đấy nghỉ ngơi một chút, rồi từ từ chuyển thân, quay trở vào bên trong đại điện Tổ Sư Từ Đường.

Trong đại điện từ đường, vẫn như thường ngày uy nghiêm mà u ám, sâu bên trong điện đường cúng bái vô số linh vị tiền nhân, lấp lánh những ánh sáng nén đang im lặng cháy.

Nhưng lúc này, trong khung cảnh uy nghiêm ấy có một bóng người, đã đứng đấy từ lâu trước các linh vị tiền nhân, thân hình bất động.

Người đó trên thân mặc đạo bào xanh đen, tiên phong đạo cốt, chính là đương kim Thanh Vân Môn chương môn Đạo Huyền chân nhân.

Đạo Huyền chân nhân nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu nhìn lão nhân ở đấy, cũng không nói gì, lại chuyển hướng quay đầu nhìn lại phía các linh vị tổ sư, tiến lên một bước, hướng đến các linh vị trên bàn thờ phía trước rút ba nén hương, sang bên đốt lửa, cung kính dập đầu lạy ba lạy, rồi cắm lên trên lư hương.

“Cách một ngày rồi ta không đến dâng hương...” Đạo Huyền chân nhân thanh âm bình hoà chậm rãi nói, tưởng như đang nói với người bạn già thân thiết, “Không biết liệt vị tổ sư có khiển trách ta không.”

Đứng ở phía sau là vị lão nhân đó đang ngập ngừng bước tới, để cây chổi sang một bên, cầm lấy một mảnh giẻ lau, nhẹ nhàng lau các tàn hương rơi trên bàn thờ, nhỏ giọng đáp: “Người đã làm cho Thanh Vân Môn ta hữu danh hữu sắc, liệt vị tổ sư hoan hỉ còn không đủ, sao có thể trách cứ người được!”

Đạo Huyền chân nhân nhẹ nhẹ cười, quay đầu ra phía sau, hốt nhiên nói: “Người dường như cũng đã già đi một chút.”

Lão nhân đình thân dừng tay, rồi lát sau lại tiếp tục lau bàn thờ, không quay đầu lại, lạnh nhạt đáp: “Lòng người đã chết, tự nhiên tuổi già cũng đến nhanh.”

Đạo Huyền chân nhân im lặng nhìn vào lão nhân ấy, không đáp lời, lão nhân ấy chậm chạp mà cẩn thận lau chùi bàn thờ như chỉ sợ làm cho xây sát. Cất mảnh giẻ lau đi, xoay người đối diện với Đạo Huyền chân nhân, nhìn ông ta một lát rồi nói: “Hồi nãy người đã thấy tất cả ư?”

Đạo Huyền chân nhân mặc nhiên gật đầu, thở dài một hơi đáp: “Hài tử ấy tư chất quả thật rất cao, nhưng mà...” thanh âm tựa như lớn hơn một chút “ta thực không nghĩ rằng ngươi có thể truyền Trảm Quỷ Thần cho hắn sớm như vậy.”

Lão nhân ấy hừ một tiếng, nói: “Hài tử này tâm tính tư chất, tất cả đều tốt, nếu đã như vậy, sao lại không truyền, không nói nếu như ngươi giữ bí quyết trong người, chết đi đem cả vào quan tài sao?”

Đạo Huyền chân nhân mặt đột nhiên biến sắc, dường như động nộ, nhưng không biết làm sao, đối với vị lão nhân này, lão là lãnh tụ mà cả thiên hạ chính đạo tôn sùng không ngờ lại rất nhẫn nại, sau khi nghe lời mỉa mai ấy, biến cả sắc mặt, nhưng rồi liền kiềm chế.

“Thôi được, cũng có một chuyện, ta cần phải nói với ngươi.” Đạo Huyền chân nhân chậm chậm nói.

Lão nhân ấy ngẩng đầu lên, nói: “Có chăng ta chỉ là một lão già đang lúc cuối đời, còn có chuyện gì với ta?”

Đạo Huyền chân nhân nói: “Nội trong hôm nay, lát nữa, Phần Hương Cốc cốc chủ Vân Dịch Lam sẽ xuất lĩnh môn hạ đệ tử đến Thanh Vân Môn bái sơn.”

Lão nhân ấy nhíu mày hỏi : “ Vân Dịch Lam ?”

Đạo Huyền chân nhân mỉm cười nói : “Ngươi cũng nhớ hắn ta?”

Lão nhân cười khinh bỉ một tiếng, quay đầu lại, thanh âm đột nhiên biến đổi đầy thâm ý, nói: “Tên đó ư ? chỉ là một con cáo già...”

* * * * *

Nam Cương Sơn. Thất Lý Đồi

Một dãy núi liên tiếp trùng trùng điệp điệp, lấy từ Thất Lý Đồi sơn cốc làm trung tâm, rồi mở rộng ra tứ phía. Dọc theo các hướng, trên những ngọn núi đều có rừng cây mọc lên rậm rạp, quả là nơi núi rừng trong xanh, vậy mà giờ đây cảnh sắc bên ngoài đều hoàn toàn biến đổi.

Âm phong băng lãnh từ trên mây thổi xuống, giữa quần sơn gào thét thổi qua, hết như quỷ khóc. Trên không trung mây đen âm u giăng đầy trời, nặng nề áp xuống, cảnh tượng có chút gì giống như ngày Lê tộc xâm nhập vào Thất Lý Đồi, nhưng uy thế ngày ấy so với bây giờ khó thể bì được.

Bình thường có rất nhiều loài cầm thú trong rừng, lúc này đã hoàn toàn thay đổi tựa như chốn địa ngục nhân gian, khắp nơi toàn là các loại yêu ma quái thú, thi thể của các loài điểu thú bị giết chết nằm la liệt, một trời gió tanh mưa máu.

Nương theo tiếng gào không dứt, một đạo thanh ảnh từ phía xa phi lại, nhấp nhô vài cái đã đến phía

trước, chính thị Thanh Long.

Chỉ thấy trên khuôn mặt nghiêm tuấn, y phục trên thân nhuộm đầy huyết tích. Con gió trong lành nhẹ lướt qua, hấn dừng lại trên một cành cây ngang, đảo nhanh nhìn quanh tứ phía, rồi lập tức quay nhìn về phía sau.

Giữa nơi rừng cây mọc đầy, đột nhiên phát ra một âm thanh đình tai nhức óc, chấn động cả một vùng, ở đó Bạch Cốt Yêu Xà cực lớn đột nhiên đặng không phóng đến, đôi mắt to như ngọn đèn đảo qua chiếu về phía thân ảnh Thanh Long ở đặng trước, tiếp tục rống lên một tiếng, băng mình lướt tới. Ngay phía sau lưng, khí đen cuộn cuộn, tiếng gầm rống âm âm liên tục như triều dâng, lại thấy vô số yêu thú dần dần tụ tập, theo hướng tiếng rống tiến lại.

Trước đây đã lâu, Miêu nhân lập cơ sở tại nơi Thất Lý Đồng này, giờ đây đột nhiên bị vô số yêu thú hàng đoàn bao vây, đầu đàn chính là yêu vật Bạch Cốt Yêu Xà cực kỳ đáng sợ này. Con Bạch Cốt Yêu Xà này thân hình cực lớn, nếu đuôi bạch cốt vung lên, người đứng gần đó đều bị quét bay, hơn thế nó còn có khả năng phun độc khí, nhập vào người là chết ngay lập tức, so với những con yêu thú tầm thường, thì sức mạnh vô cùng và cực kỳ tàn nhẫn.

Miêu nhân mặc dù dũng mãnh hung hãn, nhưng nào phải là đối thủ của lũ yêu thú, nhìn khắp Thất Lý Đồng sơn cốc đã trở thành địa ngục trần gian, một trường sát kiếp. Thanh Long mắt nhìn tình thế bất diệu, nhường tộc trưởng Miêu tộc dẫn tàn dư trong tộc sau cuộc đồ sát triệu nhập tế đàn, nhờ vào vụ sư trong tế đàn thông hiểu ít nhiều Nam Cương vụ pháp, có thể kháng cự lại một trận, rồi hấn sẽ tiến đến, xuất kỳ bất ý thâm tập Bạch Cốt Yêu Xà, đồng thời dựa vào thân pháp nhanh lẹ để hạ trọng thủ, sát thương yêu thú. Quả nhiên khiến đại bộ phận yêu thú dồn sự chú ý đến hấn.

Chỉ thấy các con yêu thú khác, đối với Bạch Cốt Yêu Xà đó chẳng thể so sánh được, với đạo hạnh của Thanh Long, dù thân hoài pháp bảo “Càn Khôn Thanh Quang Giới”, không ngờ cũng vô phương thủ thắng. Lại thấy yêu thú tập trung xung quanh càng ngày càng nhiều, Thanh Long bị áp lực càng lúc càng lớn, trong lòng chấn động kinh sợ có thừa, đã có ý muốn tránh xa đám quái vật, nhắm theo khoảng trống tháo chạy lên trên núi. Quả nhiên dẫn hướng cho rất nhiều yêu thú kể cả Bạch Cốt Yêu Xà quay lại đuổi theo.

Chỉ là trong khi tháo chạy khỏi lũ yêu thú, hấn không muốn bay lên cao, mà chỉ là dưới mặt đất xem xét, nhưng hấn không thể ngờ, tựa hồ đã thú phi cảm khắp cả một vùng núi đều phát sinh biến hóa quái dị, không phải đã bị giết sạch, mà chỉ thấy đã hoàn toàn biến đổi tấn công hấn cực kỳ mạnh mẽ như lũ

yêu thú, chạy đến nơi nào cũng bị tấn công, thật là khó mà đối phó.

Ngay lúc ấy, Thanh Long lại bay lên lần nữa, tránh khỏi một kích đầy nộ khí hung dữ của cái đuôi cực lớn của Bạch Cốt Yêu Xà, bước thêm ba bốn bước nhìn lại bất giác kinh hãi thấy cây cỏ thụ không biết bao nhiêu tuổi bị yêu thú quét bay sang bên như mục hư rữa nát, tiếng đổ gãy vang lên ầm ầm. Giữa lúc ấy bao nhiêu tiểu yêu thú ở khắp bốn phía đồng thời gào lên những tiếng rền rĩ.

Bạch Cốt Yêu Xà nhìn thấy Thanh Long bay lên, ngửa đầu vươn lên cao giận dữ gầm lên một tiếng, bất ngờ ba đôi cánh vung động, thân hình cực lớn của nó bất ngờ bay lên, lẳng không hướng Thanh Long phóng tới.

Thanh Long đảo mắt nhìn trong lòng giật mình, mặc dù ngay từ lúc đầu đã thấy ba đôi cánh của con yêu thú này, nhưng bây giờ tận mắt trông thấy thân ảnh to lớn của nó thật sự bay lên, uy thế ấy thật kinh người, nhất thời lại thấy vóc dáng to lớn ấy vừa cất mình lên không một chút lại hạ xuống đất.

Thanh Long cuối cùng cũng không như phạm nhân tầm thường, hấn danh phận liệt vào một trong Quý Vương Tông tứ đại thánh sứ, tự nhiên có điềm hơn người, chỉ thấy thân hình hấn lắc động, quyết đoán len theo khe hở do thân hình Bạch Cốt Yêu Xà vừa dịch chuyển tạo ra mà xuyên qua, nhắm hướng ngược với Thất Lý Đồng sơn cốc chạy tới.

Bạch Cốt Yêu Xà gầm rống liên miên, vung cánh đuổi theo.

Thanh Long khi đã bay lên, đạo pháp của hấn cuối cùng cũng tỏ ra rất thâm hậu, dần dần bỏ xa đám yêu thú và con Bạch Cốt Yêu Xà. Khi nhìn thấy cự ly đã cách khá xa, trong lòng bắt đầu tính cách thoát khỏi đám yêu thú đó, rồi quay trở lại Thất Lý Đồng xem xét tộc người Miêu nhân ấy tình hình thế nào?

Trong lúc này, hấn đột nhiên liếc mắt đảo nhìn, phía dưới thân cây ánh lên một đạo tử mang, máu nhỏ từng giọt, tiếng yêu thú gầm rống liên tục, lập tức yêu thú từ bốn phương tám hướng nhắm bên dưới thân người hấn mà tiến tới.

Từ trên không nhìn xuống, vô số yêu thú hung tợn nhe nanh múa vuốt phóng lại, như ác hải ba đào vô tận, hung dữ rúng động, thật là kinh tâm động phách.

Nhưng ở giữa, văng vẳng tiếng nữ tử đang giận dữ la hét.

Thanh Long trong lòng kinh động, trong đầu lướt qua hàng loạt ý nghĩ, cuối cùng thân ảnh hạ xuống, tiến đến tra xét một lượt.

Vừa tiến vào rừng, đã thấy được mùi máu tanh hôi xú khí đến buồn nôn, khắp nơi xác yêu thú, bị phanh thây trên mặt đất, máu huyết chảy khắp nơi, không xa quả nhiên có 1 nữ tử hình dáng rõ ràng là người đang tử đấu với vô số yêu thú, trong tay là một đạo pháp bảo tử mang lấp lánh, phong mang luân chuyển, nhìn rõ bất phạm.

Thanh Long trợn mắt, thất thanh nói :“Lưới tử mang ..... Người là Kim Bình Nhi ?”

Nữ tử đó cũng giật mình, quay đầu nhìn lại, thân tử kích động, trên tay không một chút dính dớn, tử mang loé sáng mở rộng, lập tức chém chết 3 con yêu thú.

“Người là ai?”, Kim Bình Nhi nhảy đến bên cạnh Thanh long, lạnh lùng hỏi.

Thanh Long trong lòng cảm thấy kỳ quái, thấy Kim Bình Nhi lúc này sử dụng tu hành đạo pháp, chẳng cần đằng không bay lên, chỉ đảo người trên không 1 cái, tuy những yêu thú đó chỉ có một số có khả năng bay lên, nhưng cũng chẳng phải là chỉ đơn giản như thế.

Trong lòng mặc dù đang ngẫm nghĩ, nhưng Thanh Long sẵn đã chuẩn bị cách hồi đáp, nhưng hẳn chẳng có cơ hội mở miệng mở miệng, hẳn cùng Kim Bình Nhi hai người đồng thời rúng động, chợt có cảm tính, cùng quay đầu nhìn ra phía trước.

Trong vòng cuồng phong vây hãm của vô số yêu thú, đột nhiên như thủy triều toàn bộ rút xuống bất ngờ. Ngay phía trước mặt hai người, nơi rừng sâu, một cỗ sát khí lạnh băng nhưng mạnh mẽ tiến đến, sát khí lạnh lẽo vô hình này, thực sự làm cho hai nhân vật đạo hạnh cực cao này không thể ngờ, không trụ được trước luồng sát khí lạnh lẽo.

Thanh Long trong lòng sợ hãi, ở xứ Nam Cương này, không ngờ cũng có quái sự đáng sợ này.

Tại nơi đáng sợ đó, trong chốc lát, phía sau khối gỗ lớn đằng trước, bỗng thấy có thân ảnh chớp động, rồi đột ngột xuất hiện chậm chậm một người.

Người đó mặc y sanh tơ lụa màu sáng đầy màu sắc, làn tóc đen xõa trên vai, hai cánh tay trắng muốt, dung mạo cực kỳ anh tuấn, không ngờ nhìn kỹ là một thiếu niên nhỏ tuổi xinh đẹp yêu mị.

Thanh Long trơ mắt nhìn chết lặng, nhưng gần như cùng lúc, hẳn đột nhiên cảm giác, thân người Kim Bình Nhi bên cạnh, bất tri bất giác, sau khi thiếu niên đó xuất hiện, đột nhiên run rẩy yếu ớt...

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 145

Bất Nguyện

Bầu không khí an tĩnh trong khu rừng từ từ lắng xuống, những con yêu thú hung ác mới rồi không biết thế nào lại tản hết ra xa, tốc độ cực nhanh, khiến cho Thanh Long thực sự kinh ngạc. Trong thâm tâm, đối với phản ứng của Kim Bình Nhi khi vừa nhìn thấy thiếu niên kỳ quái ấy, không rõ có phải cô ta cũng đang bị truy bắt chăng?

Mục quang của thiếu niên đó chậm chậm nhìn xuống thân thể 2 người, cẩn thận ước lượng, hơi nhíu mày, hỏi :“Các người là người Trung Thổ à?”

Khi thiếu niên ấy phát âm, không ngờ âm thanh thập phần nhu hoà dễ nghe theo đúng khẩu ngữ Trung Thổ, Thanh Long thâm thở phào trong lòng, liền hỏi ngược lại :”người là ai?”

Thiếu niên đó cười nhẹ, để lộ hai hàm răng trắng bóng, xem ra có vài nét chân thật ngây thơ, chẳng mấy may phù hợp với khung cảnh đầy mùi máu tanh xung quanh đây, rồi nghe thấy hắn cười đáp :”Ta là ai? Câu hỏi này rất là hay à,”hắn từ từ nói :”Mà ta là ai nhỉ?”

Thanh Long hừ một tiếng, kìm nhỏ giọng nói :”Ta là Quý Vương Tông Thanh Long, người này là ai vậy?”

Kim Bình Nhi giật mình, hiển nhiên đã từng nghe đến thanh danh của Thanh Long, bởi vì tam đại hệ phái trong nội bộ Ma Giá tranh đấu kịch liệt, Kim Bình Nhi được xem như là đệ tử kiệt xuất nhất của Hợp Hoan Phái, mặc dù chưa gặp Thanh Long lần nào, nhưng đối với nhân vật trụ cột trong Quý Vương Tông này, thực sự từ lâu đã kính sợ trong lòng.

Lập tức nhẹ gạt đầu, cũng toan xuất thủ qua chiêu, bởi theo lập trường của họ, mới nghĩ sơ qua cũng biết kẻ địch chứ không phải bằng hữu. Chỉ là tại thời khắc này, ở nơi Nam Cương xa lạ, yêu thú đang hoành hành, hai người không thể không dẹp bỏ sự đối địch để cùng nhau hợp tác.

Kim Bình Nhi nhìn về phía thiếu niên đứng trước, thấp giọng nói : ”Cẩn thận, hắn chính là yêu thú, tất cả yêu thú quanh đây đều là thủ hạ của hắn, đạo hạnh của hắn cực cao.” Cô ngừng một chút, lại nhẹ giọng nói tiếp một câu : “Đạo pháp cũng cực kỳ cổ quái.”

Thanh Long liền chau mày, vừa định hỏi thêm vài câu nữa, nhưng phía sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng gầm rống, âm thanh kéo dài không dứt khiến cây cỏ rạp cả xuống đất, hai người vội vàng

quay đầu nhìn lại phía sau, chỉ thấy nơi đó con Bạch Cốt Yêu Xà quăng mình phóng thẳng đến, lại chẳng thấy 1 con tiểu yêu thú nào bèn mảng gần đấy, xem chừng các tiểu yêu thú khác cũng thế, bị con yêu thú mới đến này dọa cho khiếp hãi, không dám lảng vảng xung quanh.

Thanh Long không ngờ Bạch Cốt Yêu Xà truy đuổi theo nhanh đến như thế, đưa mắt nhìn nó đang phóng đến trước mặt, cuốn theo cả một luồng gió tanh tươi, bạch ảnh chớp động, xà yêu với thân hình to lớn đã lập tức quét ngang qua.

Cây đại thụ nhiều tuổi trước mặt yêu thú, tựa hồ như bị quét bay đi như một bụi cỏ, giữa thanh âm âm ẩm của gốc cây to bị nhỏ bật rã, bay tuốt ra một bên.

Thanh Long và Kim Bình Nhi đồng thời nhảy tránh ra, hai người chẳng phải thường nhân, đều nhận ra được Bạch Cốt Yêu Xà chẳng phải loại yêu thú tầm thường, bên trong yêu khí sung mãn, hiển nhiên đạo hạnh không thấp. Nhưng điều thực sự quan trọng lại là thiếu niên thần bí trước mặt kia, từ đầu đến giờ thủy chung chẳng hề xuất thủ, hai người vô luận chẳng thể biết được cao thâm thế nào cả.

Thanh Long quay hẳn người lại, chỉ thấy ngậm khiếp sợ trong lòng, nhưng Kim Bình Nhi tựa hồ còn biết rõ hơn cả Thanh Long, cực kỳ khâm trọng, như định đối phó Bạch Cốt Yêu Xà, trong lòng nửa lại muốn rút chạy.

Trông bộ dạng Kim Bình Nhi, tự nhiên chẳng thể qua được ánh mắt đầy kinh nghiệm của Thanh Long. Cả hai người lúc này đều không muốn trực tiếp đối đầu với Yêu Xà, bèn dựa vào thân pháp linh hoạt, lướt qua bên cạnh xà yêu đang đuổi theo mà bay lên, thỉnh thoảng thừa dịp từ trên không kích xuống Yêu Xà. Nhưng Yêu Xà đó thân thể cực kỳ bền chắc, pháp bảo đạo pháp bình thường không thể đả thương được nó.

Đuổi một hồi chẳng bắt kịp Thanh Long và Kim Bình Nhi, con Bạch Cốt Yêu Xà giận dữ gầm rống liên miên, thân hình to lớn vặn xoắn liên tục không dứt, tốc độ không ngờ lại càng lúc càng nhanh, chẳng thấy có chút gì của hình dáng to lớn nặng nề ấy, nhanh chóng dần bắt kịp hai người.

Thanh Long trong lòng kinh sợ thầm nghĩ con xà yêu này đã khó đối phó như thế này rồi, yêu nhân thú yêu nếu như Kim Bình Nhi tó cáo là thủ lĩnh yêu thú kia, há chẳng phải lại thêm đáng sợ sao. Ngay khi ý nghĩ trong đầu chuyển động, trong lòng liền nảy ý niệm đào sinh, lúc bay vượt qua bên cạnh Kim Bình Nhi, hắn liền gấp gáp hét: "Chạy mau!"

Kim Bình Nhi hiển nhiên chẳng muốn lưu lại đây lâu, lập tức gật đầu, đồng thời chỉ ngón tay lên không.

Thanh Long hiểu ý, hầu như cùng một lúc, cả hai quát nhỏ một tiếng, Thanh Long trên tay hoá một đạo thanh quang hợp cùng Kim Bình Nhi trong làn tử mang, từ mặt bên nện vào xương cốt của Bạch Cốt Yêu Xà. Cho dù Bạch Cốt Yêu Xà cốt cách vững chắc, cũng bị hợp kích của hai đại cao thủ đánh văng

về sau, thân hình nhu nhuyễn vùng vẫy liên tục để tiêu trừ hợp kích cực mạnh, nhưng chung quy cũng bị đẩy lui không thể tiếp tục truy đuổi.

Thanh Long nhân lúc thuận lợi, hét nhỏ một tiếng, đằng không bay lên, nhưng chính ngay khi vừa bay lên, tâm niệm hấn hốt nhiên máy động, liếc mắt nhìn về phía sau, quả nhiên không thấy thân ảnh Kim Bình Nhi bay lên.

“Hồng...”

Khi Thanh long tâm thần đang lúc kinh nghi, trước mắt bầu trời đang trong xanh đột nhiên tối sầm, một màn đen đột nhiên xuất hiện nhằm ngay trên đầu hấn, sức mãnh liệt bài sơn đảo hải lao thẳng xuống.

Thanh Long đúng lúc ấy, lập tức giới bị hung hiểm “Càn Khôn Thanh Quang Giới” cầm trên tay thanh quang đại thịnh, trong nháy mắt biến thành quả cầu sáng bao quanh bảo vệ toàn thân, đồng thời cố gắng di thân lách ngang sang bên cạnh.

Tuy vậy, màn đen ấy lao xuống nhanh đến khó tin, “Ầm” một tiếng nổ cực lớn, Thanh Long với thanh quang hộ thân cuối cùng vẫn bị quét trúng, lập tức bay ngược về sau. Gần như ngay lúc đó, Thanh long thấy rõ Kim Bình Nhi hoá thành một đạo tử quang, thừa lúc màn đen ấy đang không chú ý đến liền từ phía sau lướt lên trùng không, từ phía xa xa, vọng lại giọng cười nhu mì : “Đa tạ đại thúc, ngày sau nếu có duyên, tiểu nữ sẽ trực tiếp đến bái tạ!”

Thanh Long cố kìm nén khí huyết trào dâng trong ngực, nhếch mép cười khô, bản thân cả đời tung hoành, đến giờ lại để 1 tiểu nha đầu lừa cho 1 phen.

Nhưng lúc này, ở ngay trên chỗ đã gặp Kim Bình Nhi, hấn ở giữa không trung khoa tay chộp lấy cành đại thụ, huýt một tiếng bàn tay nắm chặt lấy cành cây, thuận thế xoay người một cái, liền hạ thân xuống.

Chỉ một khắc sau, Bạch Cốt Yêu Xà đã truy đuổi đến ngay phía sau, mắt gườm gườm, ngay lập tức xông đến, cái miệng rắn cực lớn há ra như muốn nuốt chửng, kêu lên gầm gào. Màn đen ở xa đằng trước, lúc này cũng rơi xuống đất, chỉ nghe vút một tiếng mà chẳng thể nhìn rõ, tốc độ cực nhanh, quả thật là hiểm thấy.

Chợt thấy thiếu niên xinh đẹp đó, không biết tự lúc nào như quỷ mị đã xuất hiện chỉ cách Thanh Long có một trượng, chắp tay sau lưng đứng yên.

Thanh Long hạ thân xuống đất, thở ra một hơi dài, hấn lại bị vây trở lại, lúc này cũng chẳng thiết gấp rút đào thoát nữa, mà chỉ hơi cau mày, quay về phía thiếu niên ấy nhìn một lúc, đột nhiên hỏi : “Yêu vật trên không mới rồi, có phải là Thao Thiết trong truyền thuyết chăng?”

Thiếu niên ấy nhướng mắt, khoé miệng lộ ra một nét cười, gật đầu đáp : “Thật không ngờ người chỉ cần đảo mắt nhìn qua một chút thôi, không sai, chính thị Thao Thiết.”

“Hồng...”

Cùng với lời nói của thiếu niên, thanh âm lạ lùng lúc nãy lại phát ra một tiếng tháp trầm ngay phía sau thiếu niên đó. Sau một lúc, một cái đầu cực kỳ dữ tợn kỳ quái từ phía sau thân ảnh thiếu niên chậm chậm lộ ra.

Chẳng thể dùng lời miêu tả được, cái đầu kỳ quái chẳng giống bất kỳ loài vật nào. Tứ chi nhân to cỡ cái chuông đồng, phân thành hai cặp trên dưới đối nhau. Sáu cái răng nanh sắc nhọn chìa ra ngay giữa cái mõm to lớn, nước dãi từ đó ròng rọc chảy xuống không ngừng. Trên lớp da xám đen mọc đầy những sợi lông thô cứng, rõ ràng loài yêu thú hung ác nhất trong truyền thuyết này, chỉ sợ chẳng hề có con quái thú nào xấu xí dữ tợn như thế cả.

Thanh long chợt hít một luồng lãnh khí.

Cổ con Thao Thiết mùi phần thật dài, cái đầu quái dị từ phía sau lưng thiếu niên vươn ra xa, rồi quay lại lắc lư qua lại chỉ ngay trước đầu vai của thiếu niên, nhưng thiếu niên đó đứng ngay trước con yêu thú hung ác ấy, trên thân sắc vẫn cứ ung dung tự tại.

Thanh Long trấn tĩnh tinh thần, thông thả nói : “Không thể tưởng tượng nổi trên thế gian lại còn có hung thú như thế này tồn tại!”

Thiếu niên đó mỉm cười, đưa tay ra xoa xoa đầu con Thao Thiết, con Thao Thiết ấy nhìn thì hung ác vô bì, nhưng dưới bàn tay thiếu niên, không những chỉ thấy nhỏ giọng gầm gừ, mà còn dụi đầu vào bàn tay thiếu niên. Nếu không phải vì trông quá hung ác, thì tựa hồ chỉ như là một chú chó con.

Thiếu niên đó nhìn sang Thanh Long, đột nhiên hỏi : “Nữ tử đồng bọn của ngươi vừa mới rồi, rõ ràng là đã biết Thao Thiết ẩn mình giữa không trung, cố ý để ngươi lọt bẫy, đợi sau khi Thao Thiết lao xuống rồi mới lách tránh đào tẩu, ngươi lúc đó nhất định thập phần tức giận phải không?”

Thanh Long trong lòng ngậm tự giới bị, nhưng miệng vừa cười vừa nói : “Bị cô nương đó đánh lừa, chỉ đành tự trách mình vô năng thôi, chẳng trách được người ta.”

Thiếu niên đó nhìn hấn, gật đầu nói : “Nhưng dù có như thế, ngươi cũng chết thôi.”

Lời nói vừa thốt ra, cũng chẳng thấy thiếu niên đó thực hiện bất kỳ động tác nào, nhưng Bạch Cốt Yêu Xà nãy giờ vẫn ở phía sau lưng gờm gờm trùng mắt đột nhiên giống như nhận được mệnh lệnh, hung dữ há miệng, nhắm Thanh Long đớp xuống.

Thanh Long lập tức ngưng thần giới bị, cho dù thấy yêu xà đột khởi phát công, hấn cũng chẳng chút hoảng sợ, không những không lùi lại mà còn tiến tới, tựa như trực tiếp xông đến hướng Bạch Cốt Yêu Xà, làm yêu xà ngược lại phải giật mình hoảng sợ.

Thừa dịp thấy con yêu xà giật mình, Thanh Long nương theo xông đến dưới thân yêu xà, thân tử chớp động tránh khỏi độc khí mà yêu xà vừa giận giữ phun ra, luồn qua dưới Bạch Cốt Yêu Xà, cương mãnh nương theo thân hình cực lớn của nó tiến lên trước 3 xích, đồng thời tá lực vọt thẳng lên trời. Lại thêm

trong tay thanh quang toả sáng, trở ngay đến hướng Thao Thiết nhanh như chớp phát xuống liên tiếp 6 vách ngăn toả sáng.

Trong một người 2 thú ấy, kẻ hấn kiêu sợ e dè nhất lại chính là gã thiếu niên chưa hề xuất thủ một lần nào.

Bạch Cốt Yêu Xà giận giữ gầm rống liên tục, nhưng rõ là chẳng còn kịp truy cản nữa, mắt nhìn thấy Thanh long đang vọt lên trời, thoát khỏi vòng vây hãm, chợt trở lên gấp rút, thân hình như muốn vọt theo bay lên không. Bỗng nhiên một bàn tay ngăn yêu xà lại, liền sau đó một tiếng cười trầm âm, bàn tay ấy phát ra một cỗ đại lực nhằm hướng Thanh Long.

Thanh Long chỉ thấy trong người bỗng như bị nhiệt hoả thiêu đốt, thân người chấn động kịch liệt, đột ngột chẳng thể nào chế ngự được. Giữa lưng chừng không, chỉ thấy thân hình hấn bị thổi bay, theo sau là thanh âm của cành cây gãy đổ. Hấn một lần nữa bị ném bay vào rừng.

Trong rừng, lại thêm thanh âm của vô số yêu thú gào lên cùng một lượt.

Trên chừng không, thiếu niên ấy lim dim nhắm mắt, ngửa tay lên trời, gió nổi ào ào, thổi bay mảnh áo tơ phân phật vũ lộng.

Phía xa xa, lò mờ tựa như có tiếng mãnh thú gầm rống....

* * * * *

Thanh Vân Sơn. Thông Thiên Phong. Ngọc Thanh Điện.

Thanh Vân Môn từ chưởng môn Đạo Huyền chân nhân trở xuống, thủ tọa các mạch cùng tụ họp trên điện. Ngoài phần lớn các trưởng lão đứng sau các thủ tọa, còn có một số ít đứng tại cửa môn Ngọc Thanh Điện, nhìn dáng vẻ bọn họ, rõ ràng giống như đang phải chờ đợi ai đấy.

Bất luận là ai đi nữa, có thể được Thanh Vân Môn dùng lễ tiếp đón đến như thế, chắc chắn phải là nhân vật thiên hạ đệ nhất đẳng.

Ngoại trừ người của Thanh Vân Môn, còn có Lý Tuân cũng đứng ở bên dưới, yên lặng cung kính đứng nhìn, chỉ thấy trong mắt ẩn hiện có chút thần sắc kích động, mục quang thi thoảng liếc nhìn về một bên.

Ở nơi đó, một thân bạch y Lục Tuyệt Kỳ sắc mặt lơ đãng đứng ngay phía sau Thủy Nguyệt Đại Sư. Không phải chờ lâu, phía xa xa trên đỉnh Thanh Vân Sơn, tiếng chuông du dương truyền lại, vang lên lần lượt 5 tiếng, mọi người nơi ấy xôn xao hướng ra ngoài cửa điện, phía xa xa, một thanh âm truyền

đến: “Phần Hương Cốc cốc chủ Vân Dịch lam lão tiên sinh bá sơn..”

Gần như đồng thời khi thanh âm ấy vừa dứt, một thân ảnh rực màu lửa xuất hiện ngay tại cửa môn Ngọc Thanh Điện.

“A, Đạo Huyền sư huynh ở nơi đây, chắc là cũng tưởng tiêu đệ chết đâu rồi chứ gì :”

Một thân hồng y, trên mặt tràn đầy nét vui mừng, bước từng bước rộng tiến lại, theo sát phía sau là Thượng Quan Sách, Lữ Thuận cùng đoàn người Phần Hương Cốc trưởng lão đệ tử, từ xa mà đến, cũng khoảng hơn mười người.

Từ trong đám môn nhân Thanh Vân Môn rì rầm lao xao những thanh âm kinh ngạc. Nhưng chỉ một khắc sau, ánh mắt chúng nhân đều tập trung lên trên dung mạo Vân Dịch Lam. Nhân vật mà thiên hạ chính đạo liệt vào hàng cao niên tôn kính, năm xưa đã từng là nhân vật thét gió gọi mây, khi ấy niên kỷ chỉ nhỉnh hơn các trưởng lão Thanh Vân Môn chút ít, mọi người nơi đây quá nửa đã gặp qua người ấy, nên trong chúng nhân lúc này hoàn toàn chỉ còn thấy mỗi sự kinh ngạc.

Dung mạo ấy ngờ ngờ cũng giống nhưng rõ ràng lại là hình dáng của một nam tử tráng niên, có thực Vân Dịch lam râu tóc bạc phơ hồi 10 năm trước không vậy chứ ?

Đạo Huyền chân nhân kỹ kỹ lưỡng lưỡng ngắm nhìn dò xét Vân Dịch Lam, bước lên phía trước nén cười hỏi : “Vân thí chủ, chúng ta nhiều năm không gặp, chẳng dè các hạ đạo pháp đại tiến, không ngờ có thể từ Phần Hương Ngọc Sách mà lĩnh ngộ được Ngọc Dương cảnh giới, lần đầu tiên của Phần Hương Cốc tám trăm năm từ trước đến nay, thật đáng mừng !”

Sắc mặt tươi cười của Vân Dịch Lam nguyên đã hoãn hoãn lại biểu tình đột nhiên đờ ra, sau đó ánh mắt lướt qua một tia kinh dị, nhưng rồi sắc mặt cũng trở lại tự nhiên, đáp : “Đạo Huyền sư huynh thật hảo nhãn lực, bội phục bội phục !”

Đạo Huyền chân nhân cười nói : “Nào dám, nào dám, chỉ có ta là nên bội phục người mà thôi!”

Vân Dịch Lam đưa mắt nhìn kỹ, Đạo Huyền chân nhân nén cười nhìn lại, rồi sau đó cả 2 người đều cùng cất tiếng cười lớn. Lý Tuân ở một bên liền bước đến , quỳ xuống hành lễ : “Sư phụ, đệ tử đã theo lời người chờ đợi ở nơi đây đã lâu.”

Vân Dịch Lam gật đầu cười nói: “Đứng dậy đi, tên ngốc nghếch ngươi đã ở đây trong mấy ngày qua, đã có thể lĩnh hội được ảo diệu của nơi nhân gian tiên cảnh Thanh Vân Sơn này chưa vậy?”

Lý Tuân vươn người đứng dậy , cung kính thưa: “Thanh Vân Sơn quả nhiên danh bất hư truyền, đệ tử đã được đại khai nhãn giới, ngoài ra còn phải đa tạ Đạo Huyền sư bá và...”hắn ngừng lại một chút, lại lạnh lạnh nói tiếp: “...và Tiểu Trúc Phong Lục Tuyết Kỳ sư muội, đã dẫn đệ tử dạo xem chốn tiên gia thắng cảnh nơi đây.”

Chúng đệ tử Thanh Vân Môn đều cùng lúc “Ồ” lên một tiếng, nghị luận xôn xao, tại nơi đó chỉ trừ các

trường lão thủ tọa, còn lại hầu hết các đệ tử nhỏ tuổi với vô số mục quang cùng lúc hướng nhìn về nữ tử băng sương ấy.

Lục Tuyết Kỳ khoé miệng hơi nhích động, nhưng sắc mặt vẫn thờ ơ, hoàn toàn chẳng nói một lời.

Đạo Huyền chân nhân cười cười, kéo tay Vân Dịch Lam nói: “Vân cốc chủ có được đồ đệ quý như thế, vậy là đã có người hậu kế rồi, nào lại đây, phải mời ngài thượng tọa chứ.”

Vân Dịch Lam nghiêng người đáp: “Mời chân nhân.”

Cả 2 người lại cùng cười lên 1 tiếng, sóng bước đi lên, Đạo Huyền chân nhân cùng Vân Dịch Lam đồng tọa chủ vị, môn nhân cùng chia ra đứng đều 2 bên.

Qua một trận hàn huyên khách sáo, Đạo Huyền chân nhân cười nói: “Phần Hương Cốc là môn phái lớn của thiên hạ chính đạo, thiên hạ không ai không kính ngưỡng, Vân cốc chủ phen này đột nhiên đại giá quang lâm, thật là làm cho Thanh Vân Môn đến cỏ cây cũng được rạng rỡ.”

Vân Dịch Lam liên tục lắc đầu: “Chân nhân đã quá khen ngợi rồi, quá khen rồi” nói xong đột nhiên chỉnh sắc mặt, nghiêm chỉnh nói: “Kỳ thật, tại hạ lần này đến bái sơn, thực ra là có 2 việc đại sự, có ý muốn nhờ đến chư vị ở Thanh Vân Môn giúp đỡ.”

Đạo Huyền chân nhân liền vội nói: “Vân cốc chủ đã quá khách khí rồi, xin mời cứ nói.”

Vân Dịch Lam háng giọng: “Không giấu gì chư vị, việc đầu tiên đây, là một việc liên quan đến đại họa kiếp thiên hạ ít thấy trong vòng vài trăm năm qua!”

Chúng nhân Thanh Vân Môn đều lập tức động dung xôn xao, ngồi ngay phía dưới Đạo Huyền chân nhân chính là Điền Bất Dịch, đôi mày cau lại nói: “Vân cốc chủ nói thế nghĩa là thế nào vậy?”

Vân Dịch Lam tha thở: “Chư vị chắc là có chỗ không được rõ, khoảng một tháng trước, bên trong nơi bồn cốc truyền đời trấn thủ là Nam Cương Thập Vạn Đại Sơn, đã có một tuyệt thế yêu ma phục sinh trở lại rồi.”

Đạo Huyền chân nhân giật mình: “Tuyệt thế yêu ma?”

Vân Dịch Lam gật đầu đáp: “Không sai, chính là một tuyệt thế yêu mà, chư vị ở xa nơi chung thổ, không hiểu rõ ràng được, nhưng Phần Hương Cốc chúng tôi liên tục truyền đời trấn thủ Nam Cương, vì thế mà biết rất tường tận. Yêu ma ấy tự xưng là Thú Thần, chính là yêu nghiệt từ xa xưa, cũng chẳng hiểu từ hồi nào nữa, chỉ biết rằng ngày ấy đã là tai họa của thế gian, đồ sát sinh linh vô số...”

Ngồi bên cạnh Điền Bất Dịch, thủ tọa Phong Hồi Phong Tăng Thúc Thường cũng nhíu mày: “Chẳng lẽ Vân cốc chủ với đạo hạnh thông thiên, lại thêm thực lực của Phần Hương Cốc trên dưới, vậy mà cũng không thể đối phó với yêu ma đó sao?”

Vân Dịch Lam sắc diện âm đạm ủ rũ nói: “Chư vị cười chê, không phải vì tệ cốc sợ hãi mà không dám đương đầu, thật sự là vì tại hạ hiểu rõ chuyện này chẳng thể xem là chuyện nhỏ được. Một Phần Hương Cốc tuyệt chẳng đủ khả năng chống đáng, sở dĩ lúc này mạo muội đến nơi đây, chỉ xin chân nhân đặt

thiên hạ chúng sinh lên trên, ở trên cao kêu gọi, để thiên hạ cùng hợp sức góp công, chỉ với cách ấy mới hy vọng có thể thủ thắng được. Bằng ngược lại để tai kiếp xảy ra, thế gian sinh linh không tránh khỏi chết chóc vô số.”

Thanh Vân Môn môn nhân đưa mắt nhìn nhau, phải nói rằng, vừa mới bắt đầu, Phần Hương Cốc lại đột nhiên nêu ra một tuyệt thế yêu ma như vậy, lại bảo trừ phi người tu đạo toàn thiên hạ cùng đứng lên đảm đương mới có thể hy vọng được, như thế chẳng trách mọi người sao có thể tiếp thu ngay được. Đạo Huyền chân nhân cuối cùng cũng không thẹn là chân nhân đắc đạo, sau một hồi trầm ngâm, quyết ý nói :

“Nếu như sự tình quả nhiên như lời Vân cốc chủ đã nói, rõ là một trường họa kiếp chưa từng thấy cho thiên hạ chúng sinh. Chúng ta thân là người tu đạo, lại đều tự cho là người chính đạo, tuyệt không thể bỏ qua mà không lý đến. Đã như thế rồi, Thanh Vân Môn chúng tôi nên cùng với Phần Hương Cốc chung tay hiệp sức, kháng cự lại yêu ma ấy. Lát nữa ta phải gửi thư cho Thiên Âm Tự Phổ Hoàng thượng nhân, mời người lại đến Thanh Vân Sơn cùng thương nghị vậy.”

Vân Dịch Lam thở dài một hơi, vỗ tay nói: “Như thế thì thật là tốt, tiểu đệ giờ đây có thể bớt được nỗi lòng rồi.”

Đạo Huyền chân nhân cười nói: “Vân cốc chủ nói đùa rồi. Thêm nữa, không hiểu đại sự thứ 2 đó, lại là chuyện gì vậy, tuyệt không phải là một trường họa kiếp nữa chứ?”

Vân Dịch Lam nhãn quang chớp sáng, nhìn sâu vào mắt Đạo Huyền chân nhân, thích thú nói: “Không hề, việc thứ 2 này, lại là một hảo sự.”

Đạo Huyền chân nhân nhếch mép lộ một nét cười.

Vân Dịch Lam mỉm cười nói tiếp: “Việc thứ 2 mà tại hạ đến đây, cũng mong vì đệ tử Lý Tuấn, trước Lục Tuyết Kỳ của quý phái xin được cầu hôn.”

Lời ấy vừa nói ra, Lục Tuyết Kỳ đang đứng ngay sau Thủy Nguyệt đại sư thân hình chấn động, ngẩng đầu lên, còn trong Thanh Vân Môn đều như muốn nổ tung ra, nhất thời xôn xao rầm rĩ, những phản ứng ấy, cảm bằng cũng kinh ngạc y như lúc nghe được họa kiếp to lớn bằng trời gây ra bởi tuyệt thế yêu ma.

Vô số ánh mắt lập tức hướng nhìn về sắc mặt kinh ngạc của Lục Tuyết Kỳ, ngay sau đó, lại bị Đạo Huyền chân nhân thu hút trở lại.

Thanh Vân Môn chưởng môn nhân Đạo Huyền chân nhân trầm ngâm một chút, rồi sáng nói: “Hài tử Lý Tuấn ấy mấy ngày qua ta đã gặp rồi, thật sự là phụng trong cõi người, tiền đồ thật bất khả hạn lượng.”

Vân Dịch Lam cười đáp: “Chân nhân quá khen ngợi rồi, nhưng mà đích xác ta đã dự tính tương lai sẽ truyền lại vị trí cốc chủ cho tên đệ tử chẳng thành tựu này, mà nay đại địch đang ngay phía trước,

chúng ta lại có một hỷ sự như thế, chúng ta càng thêm phần chân thực hợp tác, đồng thời lại thêm phần chân sĩ khí anh hùng thiên hạ, không biết chân nhân suy nghĩ về chuyện này như thế nào?”

Điền Bất Dịch đứng tại nơi ấy vẻ mặt bất cần, kín đáo hừ lạnh một tiếng, Tô Như thê tử yêu của lão ánh mắt sáng lên thích thú, nắm tay lão kéo một cái.

Đạo Huyền chân nhân mục quang chuyển động, nhìn khắp chúng nhân Thanh Vân Môn, cuối cùng dừng lại trên thân ảnh Lục Tuyết Kỳ. Lục Tuyết Kỳ vội nhíu mày, khoé môi nhè nhẹ run run, tựa như muốn nói điều gì đó, nhưng đắn đo chẳng muốn nói ra giữa trường diện, bởi vậy chẳng hề phát ra một lời nào.

Đạo Huyền chân nhân mỉm cười, quay đầu về Vân Dịch Lam cười nói: “Hảo ý lần này của Vân cốc chủ đây, thực là vượt ra ngoài dự liệu của mọi người rồi!”

Vân Dịch Lam bẽn lẽn, mỉm cười: “Tại hạ cùng tiểu đồ một lòng chân thành, mong chân nhân thành toàn cho.”

Đạo Huyền chân nhân đưa tay lên ngực vuốt bộ râu dài, chậm chậm nói: “Trời sinh yêu mà, hoá ngay khoé mắt, việc cần lưỡng phái chúng ta chung vai gánh vác, mong có thể cứu vớt được chúng sinh. Hãy cứ ấn định hôn sự như thế, lang tài nữ mạo, thập phần hợp ý của ta, vậy....”

Trong Thanh Vân Môn lại thêm một trận xôn xao, chúng nhân chẳng thể nghĩ ra được, Đạo Huyền chân nhân không ngờ lại đồng ý chuyện hôn sự này.

Chỉ nghe Đạo Huyền chân nhân tiếp tục quay đầu nhìn về phía Thuỷ Nguyệt đại sư ngồi mà cười nói: “Thuỷ Nguyệt sư muội, Tuyết Kỳ chính là đệ tử của muội, đáng lẽ phải nên theo chủ ý của muội mới đúng.”

Lục Tuyết Kỳ sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên cũng đã bị chuyện này khiến cho tâm thần chấn động, lúc này nghe được lời Đạo Huyền chân nhân vừa nói, không nhin được bước lên một bước, nhìn Thuỷ Nguyệt đại sư lên tiếng thưa: “Sư phụ....”

Thuỷ Nguyệt đại sư thông thả ngược mắt, mục quang chuyển dừng lại dung mạo tuyệt thế của Lục Tuyết Kỳ, tưởng như từ dung mạo ấy nhìn ra được điều gì, thần sắc trong ánh mắt phức tạp khó hiểu, trầm mặc trong một thoáng, liền chậm chậm nói: “Kỳ nhi, ấn định hôn sự này, ta cũng thập phần tán đồng. Lý công tử là phượng trong cõi người, thực là lương phôi đó.”

Trên Ngọc Thanh Điện, đột nhiên lắng lại yên tĩnh, bao gồm cả bậc như Điền Bất Dịch, đều bất ngờ chẳng thể tin được nhìn vọng về phía Thuỷ Nguyệt đại sư.

Thân tử Lục Tuyết Kỳ, bất chợt lay động thấy rõ.

Còn Lý Tuấn ở đằng xa, lúc này dáng vẻ cùng sắc mặt đã sớm mừng rỡ.

“Ha ha ha .....!” Giọng cười của Vân Dịch Lam đã phá vỡ bầu không khí trầm mặc, “Thật là hay, thật là tốt, hai vị trưởng bối đã đồng ý chuyện này như vậy, Tuân nhi, ngươi còn không mau mau đến trước hai vị mà bái tạ đi!”

Lý Tuân liền vội vàng chạy đến, quỳ xuống bái tạ.

Vân Dịch Lam cười nói: “Giai thoại của ngày hôm nay, ngày sau nhất định sẽ lưu truyền thiên cổ, được thiên hạ truyền tụng. ....”

“Khoan đã....!”

Bỗng chợt, một tiếng quát nhỏ từ ngay bên trái đại điện lạnh lùng cất lên, cắt ngang lời nói của chính Vân Dịch Lam được xưng tụng là chính đạo cao vòi lừng lẫy.

Khắp điện biến sắc.

Lục Tuyết Kỳ một thân bạch y như tuyết, sắc mặt trắng xanh, một tay nắm chặt vỏ Thiên Gia thần kiếm, chậm chậm bước ra ngoài.

Sắc mặt Đạo Huyền chân nhân nhẹ biến, hướng về Thủy Nguyệt đại sư nhìn đến, Thủy Nguyệt đại sư lại nhìn trực về thân ảnh Lục Tuyết Kỳ, hốt nhiên nhỏ giọng thở dài một hơi, rồi nhắm mắt lại, dáng vẻ rõ là phó mặc chẳng lý gì đến nữa.

Đạo Huyền chân nhân lại biến sắc thêm lần nữa, sắc mặt dần dần trầm xuống, chậm chậm đứng dậy: “Tuyết Kỳ, ngươi có lời gì muốn nói vậy?”

Trên Ngọc Thanh Điện im lìm không một tiếng động.

Ánh mắt của tất cả mọi người, đều vọng nhìn về phía bạch y nữ tử ấy.

Y phục của nàng chẳng hề có chút gió mà vẫn nhẹ lay động, đôi nhìn xa xa, thân ảnh của nàng ước tựa như một cánh phù bình nổi trôi bồng bềnh, phiêu diêu bất định, cô đơn mỏng manh mà chẳng hề e mưa sợ gió.

Chỉ thấy cánh môi mướt mà của nàng như đang mím chặt, đôi má trắng xanh ẩn hiện lên những sắc hồng khác lạ, đôi bờ vai bắt đầu run run nhẹ, lần đầu tiên khiến mọi người cảm thấy được một nỗi niềm bơ vơ lạc lõng.

Bỗng chợt, nàng quay phắt thân người đi, xoay lưng lại tất cả mọi người trên Ngọc Thanh Điện kia, hướng ra bên ngoài cửa điện hùng vĩ to lớn, nàng nhìn lên bầu trời đang trong xanh vô ngần ấy, đôi mắt dõi ra một nơi xa xăm phía ngoài bầu trời trong xanh, vọng nhìn đến một nơi xa xôi thăm thẳm. ....

Sâu thăm ngưng vọng !

Ánh mắt ấy chứa chan những thương nhớ biết nhường nào !

Trên Ngọc Thanh Điện, thanh âm của nạm khê lạng lẽ vang lên mà tưởng chừng như chém đinh chặt sắt, như đoạn băng cắt tuyết:

“Ta không muốn !”

* * * * *

Nơi xa xăm.

Nơi bắt đầu dãy núi, một thân ảnh đang bò lỏm ngòm trong một góc tối, bỗng nhiên run rẩy.

Nơi sơn dã ấy tiếng côn trùng đang nổi lên rả ríc, đột nhiên ngưng bật.

Nhân ảnh ấy chậm chạp vẫy động, bên trong bóng tối dần đứng dậy, lờ mờ cảm thấy điều gì đó, bồi hồi hướng nơi xa xôi trông vọng.

Thân ảnh một con khi, từ bên cạnh vọt ra, nhảy đôi ba cái hạ lên đầu vai người ấy.

Một lúc lâu sau, trong bóng tối truyền ra âm thanh người ấy :

“Tiểu Hôi, tìm ta đột nhiên sao đập nhanh như thế này....?”

Hết hồi 145

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 146

Ngẫu Ngộ

Hạo kiếp bắt đầu vào tiết xuân hạ năm đó, cả ngàn năm sau, người thế gian vẫn còn nhớ rất rõ giai đoạn khủng khiếp điên cuồng này.

Nam Cương tại vùng cực Nam, trong Thập Vạn Đại Sơn, bỗng nhiên ngập tràn vô số quái thú dị tộc, số lượng không đếm xiết, tính cách tàn nhẫn khát máu, bất kể nam phụ lão hẽ gặp là giết, ngoài ra còn có biết bao nhiêu loài ác thú ăn thịt người khác, đi qua nơi nào là gây thảm cảnh điêu linh.

Trường hoạ kiếp đó bạo phát từ phía nam Thập Vạn Đại Sơn, rồi nhanh chóng lan ra khắp vùng Nam Cương. Nam Cương Ngũ Tộc là Miêu, Trang, Lê, Thổ, Cao Sơn đều nổi dậy phản kháng.

Thế nhưng, đối diện với vô số quái thú dị tộc, đặc biệt trong số bọn chúng còn có mười mấy yêu thú kỳ dị, yêu lực vu pháp đặc biệt cao cường, sự chống cự của ngũ tộc có khác nào châu chấu đá xe, nháy mắt là tan rã, sinh linh Nam Cương đồ thán, thân chất ngổn ngang.

Sự tình đó thực đã làm chấn động thiên hạ, tin tức truyền khắp thế gian, bá tánh Trung Thổ bàng hoàng lo sợ, những người ở gần khu vực Nam Cương lập tức mang gia quyến chạy trốn về phương Bắc, hy vọng có thể tránh càng xa trường họa kiếp chùng nào thì càng tốt chùng ấy.

Giới tu đạo trong thiên hạ cũng không khỏi một phen kinh hãi, ngay cả chánh ma nhị đạo vốn một mực minh tranh ám đấu, lúc đó cũng tạm thời dừng tay, bí mật quan sát động tĩnh phương nam, bắt đầu bàn tính đối sách cho mình.

Chánh đạo đại phái ở phương Nam là Phần Hương Cốc, nhân vì cốc chủ Vân Dịch Lam dẫn theo đại đa số đệ tử lên Thanh Vân Sơn bái phỏng Đạo Huyền chân nhân, không ngờ may mắn thoát khỏi đại kiếp.

Khi chuyện truyền ra, Vân Dịch Lam cốc chủ đang ngồi trên Thanh Vân Sơn nghe kể về thảm trạng của bá tánh Nam Cương, liền đấm ngực dậm chân đau đớn thương cảm, tự trách nếu mình còn ở quê nhà, tuyệt không dung tha giống yêu nghiệt tác quái tàn hại bá tánh. Lại cảm thấy thương tâm quá đáng, đã định tự tận lấy cái chết để bày tỏ nỗi lòng, tạ lỗi với thiên hạ. May là được đệ tử ngăn cản, còn có chư

trường lão thủ toạ Thanh Vân Môn lời hay ý đẹp khuyên can, Vân Cốc chủ mới bình tĩnh trở lại, thế phải tận sức lực của Phần Hương Cốc bản giáo mà báo mối huyết hải thâm cừ này cho bá tánh Nam Cương.

Không lâu sau, tại Thanh Vân Môn, Vân Dịch Lam ra cáo chiếu thông báo với giới tu đạo trong thiên hạ để giải thích sự phát triển của hạo kiếp yêu thú. Nội dung như sau : Yêu thú yêu pháp cao cường mà tính tình hung bạo, cả thiên hạ nếu không hiệp lực tất sẽ không chống nổi. Vì lý do đó Phần Hương Cốc và Thanh Vân Môn nguyện đồng tâm hiệp lực, hiệu triệu người tu đạo trong thiên hạ vì việc chung mà ra sức.

Ngày hôm sau, liền nhận được tin tức từ Thiên Âm Tự chính thức tuyên bố tán đồng lời hiệu triệu của Thanh Vân Môn và Phần Hương Cốc, trong vòng vài ngày sẽ nhanh chóng cử người đến hội minh. Chánh đạo khẩn trương thương lượng kế sách, đã phái vài đệ tử ưu tú đi về phương Nam, quan sát động tĩnh quái thú dị tộc, đó chính là biết mình biết người trăm trận trăm thắng.

Trong những ngày này không hiểu sao tình hình Ma Giáo tam đại phái là Quỷ Vương Tông, Vạn Độc Môn và Hợp Hoan Phái lại yên tĩnh một cách lạ thường, tựa hồ đang đứng ngoài vòng chiến quan sát, tuyệt không manh động, chờ cho sóng gió qua đi, Trung Thổ rơi vào tình trạng tĩnh lặng. Sự bình lặng khác thường đó chung quy cũng bị phá vỡ, Nam Cương quái thú dị tộc cuối cùng cũng đã tiến vào Trung Thổ.

Có điều khi mới bắt đầu, dân số tử vong không nhiều như lúc ban đầu, đó là vì khoảng 1 tháng trước, ở những vùng phụ cận phương Nam, bách tính đã kéo nhau chạy trốn. Chỉ là số quái thú tựa hồ càng lúc càng nhiều, đồng thời nhanh chóng di chuyển đến nơi tiếp giáp, xâm nhập Trung Thổ. Sau đó toàn thiên hạ như rơi vào cảnh trầm luân bi thảm.

Không biết đó là những tin tức kinh người thật sự hay chỉ là những lời đồn thổi truyền ngôn không phân thật giả, nhưng những tin tức làm cho người ta lo lắng đích thực cứ liên tiếp truyền về. Ngày hôm qua, một ngôi làng đã bị huyết tẩy, ngày hôm sau, lại có 1 toà thành phút chốc biến thành đồng đổ nát. Phải sống trong sợ hãi mỗi ngày như vậty, đối với bất cứ ai cũng là một sự khó chịu vô cùng.

Tuy nhiên đối với những người tâm đã chết thì cho dù cả thiên hạ đều diệt vong, hấn cũng chẳng mấy may quan tâm. Quỷ Lệ cùng Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn cùng Dã Cầu trở thành đồng hành tính ra đã hơn một tháng. Quỷ Lệ cũng không hiểu vì lý do gì mà ở với bọn họ, có lẽ hấn cũng chẳng còn nơi nào có thể đi được cả nên cứ tự nhiên mà đi theo.

Trong số người đó, Chu Nhất Tiên cực lực phản đối Quý Lệ nhập đoàn bởi lẽ hàng ngày ăn uống đã không trả tiền đã không nói làm gì, hấn lại chẳng được như Dã Cầu đạo nhân có thể mang vác hành lý hay làm những việc lặt vặt, cả ngày nếu không uống rượu thì cũng ngủ vùi, hơn nữa còn phải có người thường xuyên coi sóc hấn nữa.

Nhưng nếu phải nói về kẻ ăn không thì bất quá Quý Lệ chỉ tốn tiền rượu. Chu Nhất Tiên hiện tại ngựa mất nhất chính là cái con vật Tam Nhãn Linh Hầu bên cạnh hấn. Tiểu Hôi không những ăn uống trên sức tưởng tượng mà tửu lượng cũng vượt xa Quý Lệ, e rằng cũng không có con sâu rượu nào sánh bằng, cả một túi rượu mạnh nuốt vô bụng, đến mắt cũng không mở. Nếu không phải có Tiểu Hoàn nằng nặc muốn giữ một người một khi lại thì e rằng Chu Nhất Tiên đã sớm chạy xa rồi.

Còn như Dã Cầu đạo nhân, từ cái đêm đột nhiên sát cơ bộc phát ra tay ám toán Quý Lệ, bị Tiểu Hôi phát hiện cản trở, lúc tối hậu được Quý Lệ tha cho, từ đó Dã Cầu trầm mặc không chịu mở lời, có khi cả mấy ngày cũng chẳng nói một tiếng.

Có điều mấy hôm nay, mặc kệ những lời oán thán liên miên bất tuyệt của Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn, cùng sự trầm mặc của Dã Cầu đạo nhân, họ từ từ phát hiện Quý Lệ tựa hồ có sự biến hoá. Tuy để nói cho minh bạch thì thật khó khăn, nhưng đích xác Quý Lệ dần dần hồi tỉnh, biểu hiện rõ ràng nhất là bắt đầu ngừng uống rượu, đôi khi cả đêm không một giọt, nhưng đồng thời hành vi cũng trở nên vô cùng cổ quái. Quý Lệ thường cùng Tiểu Hôi ngồi ở 1 chỗ, hướng về phương Bắc nhìn xuất thần, hình như có cùng tâm sự.

Tin tức về trường hoạ kiếp phương Nam đã lan truyền đến phương bắc theo sự chạy nạn của bách tính, lão thần tiên Chu Nhất Tiên nhờ đó mà biết sự kiện này.

Trong số người họ, Chu Nhất Tiên khi nghe được tin tức lần đầu tiên từ những người chạy nạn thì trầm tư một lúc rồi lại lắc đầu, cả ngày tự hỏi nên chạy đi đâu thì tốt.

Có lẽ trong đám người họ chẳng ai lo lắng như lão cả, Quý Lệ cùng Dã Cầu lúc nào cũng mang dáng vẻ nặng trĩu tâm sự. Tiểu Hoàn dường như không để tâm đến mối nguy thoát nghe tưởng rất xa xôi đó, đối với nàng mà nói, bình nhật thường cùng Tiểu Hôi nô đùa, thi thoảng lại chiêu cô trò chuyện với Quý Lệ, một ngày qua đi cũng có nhiều tư vị.

Thế nhưng những người trong nhóm cũng đành nhượng bộ sự thuyết phục kiên trì của Chu Nhất Tiên, chung quy nhằm hướng Bắc mà đi, bởi theo ý kiến của lão Chu, nên rời càng xa phương Nam càng thấy nhẹ nhàng hơn. Trên đường đi chỉ thấy ngày càng có nhiều người lánh nạn từ phương Nam đến, tin tức thu thập được cũng càng trở nên mơ hồ. Đám quái thú dị tộc xuất phát từ Thập Vạn Đại Sơn thế như vũ bão, hung hãn tiến nhập Trung Thổ.

Mấy ngày trước, trong số muôn vàn tin tức lan truyền đó còn có người nói: “Đám quái thú dị tộc đã đuổi giết đến một toà thành cách đó trăm dặm. Hại cho bọn người Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn phải lập tức đi tiếp không dám nghỉ ngơi, mặc dù sau đó không lâu biết rằng đó chỉ là tin đồn, nhưng lòng người sợ hãi hoang mang qua đó có thể thấy rõ.

Đêm đã khuya, đoàn người nghỉ lại ngoài trời, nhóm một đồng lửa tại đỉnh một ngọn đồi, những người trong nhóm ngồi vây quanh ngọn lửa, chỉ riêng Quý Lệ ngồi riêng ở phía xa.

Tiểu Hôi nhảy ra từ trong bóng tối, trong tay ôm rất nhiều quả lạ, không biết lấy nơi đâu, nhảy 2,3 cái lên vai Quý Lệ, sau đó định vị liền ngấu nghiến ăn.

Chu Nhất Tiên nhìn ra bên ngoài, trầm ngâm suy nghĩ, rồi nhìn Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân nói: “Ta có điều này không thể không nói.”

Tiểu Hoàn nhìn có vẻ kỳ quái, hướng về phía Chu Nhất Tiên hỏi: “Gia gia, là việc gì vậy?”

Chu Nhất Tiên vừa định mở miệng thì trên vai Quý Lệ, Tiểu Hôi như phát hiện điều gì đó kêu lớn “chi, chi”. Chúng nhân kinh ngạc, không hiểu chuyện gì đều cùng đứng dậy đi về phía Tiểu Hôi, nhìn về hướng tiểu hầu dùng chân tay vũ động. Chỉ thấy trong đêm tối là ánh sáng mờ nhạt đến gần, dưới chân núi là một đám người, nam nữ phụ ấu đều có, trông thảm hại vô cùng nhưng vẫn kiên quyết tiến về phía trước.

Chu Nhất Tiên nhìn một lúc lâu thở dài : “Đây là những người từ phương Nam chạy nạn.”

Chúng nhân yên lặng không ai trả lời. Chu Nhất Tiên trầm mặc một lúc rồi nói: “Kỳ thật là ta muốn nói, phương Nam sự tình xảy ra phức tạp, đột nhiên xuất hiện nhiều quái thú dị tộc gặp người thì giết, điều này không thể là sai. Ta thấy vô số người chạy về hướng Bắc, chúng ta tốt nhất nên khởi hành về hướng Bắc thôi.”

Tiểu Hoàn nhíu mày nói: “Gia gia, đi về hướng Bắc là điều tất yếu, chúng ta đã phiêu bạt tới nhiều nơi, có điều phương Bắc rộng lớn như vậy, nghe nói đám quái thú dị tộc hành động đặc biệt nhanh, gia gia có biết một địa phương nào khả dĩ có thể ẩn náu?”

Chu Nhất Tiên trừng mắt : “Người chẳng lẽ không nghe những truyền thuyết gần đây? Đám quái thú đều có những khả năng đặc biệt như đánh hơi, thính lực tốt, bất kể ẩn náu trên cây, trong hang cốc, thậm chí chôn ở thâm sơn cùng cốc đều bị phát hiện, ăn thịt. Đối phó với những quái vật này chúng ta có thể đi đâu ẩn tránh?”

Tiểu Hoàn vẻ lo nghĩ nói: “Vậy chúng ta phải làm gì? Không sớm thì muộn đám yêu thú cũng đuổi tới ăn thịt chúng ta.”

Chu Nhất Tiên ngắt lời nói: “Nói nhảm, ta Chu đại tiên nhân, thần cơ diệu toán, làm sao có thể chết

trong miệng lữ súc sinh đó. Ta đã tính toán, thời điểm này nhìn khắp thiên hạ chỉ có một địa phương tối an toàn.”

Tiểu Hoàn kinh ngạc, bên ngoài Dã Cầu đạo nhân, thậm chí Quỷ Lệ cũng đã chuyên thân nhìn về hướng Chu Nhất Tiên. Chu Nhất Tiên bất giác đắc ý cười lên hai tiếng “ha ha”, Tiểu Hoàn vừa kinh sợ vừa vui mừng nói: “Gia gia, đó là địa phương nào, người nói nhanh lên!”

Chu Nhất Tiên húng hắng ho rồi trịnh trọng nói: “Thanh Vân Sơn.”

Dã Cầu đạo nhân sắc mặt biến đổi, Quỷ Lệ quay đầu trở lại, chỉ mỗi Tiểu Hoàn ngạc nhiên nói: “Cháu biết Thanh Vân Sơn là khu vực của Thanh Vân Môn, có rất nhiều người tu đạo, nhưng cũng chỉ là lực lượng một môn phái, nếu gặp phải đám quái thú dị tộc này chưa chắc tự bảo vệ thì làm sao có thể bảo bọc chúng ta?”

Chu Nhất Tiên cười lớn nói: “Đó là tại ngươi không biết, ta liệu định Phần Hương Cốc và Thiên Âm Tự sẽ hội minh tại Thanh Vân Sơn, nhân vì lão Vân Dịch Lam đã tới Thanh Vân Sơn, thêm nữa mười năm trước trong trận chiến ở Thanh Vân Môn, Thanh Vân Môn ‘Tru Tiên Kiếm Trận’...”

Quỷ Lệ ở ngoài xa khi nghe đến bốn tiếng đó, thân hình liền chấn động mạnh.

Chu Nhất Tiên không hề chú ý tới Quỷ Lệ, hưng phấn nói tiếp: “Thanh Vân Môn ‘Tru Tiên Kiếm Trận’ được phát động, người người đều biết kiếm trận thật thần thông, kinh thiên động địa, do đó lấy nơi này làm hội minh, sẽ là chỗ an toàn nhất. Ta thấy thiên hạ đạo sĩ chánh đạo chỉ một số chưa tới, còn phần lớn đã lên Thanh Vân Sơn cùng nhau đối phó với hạo kiếp chưa từng có. Chúng ta đến đây, tự nhiên sẽ được ở địa phương an toàn nhất. Những cao nhân tu đạo chẳng lẽ lại nhìn bọn ta chết một cách oan uổng!”. Nói xong càng thêm đắc ý, cười lớn vài tiếng.

Một thanh âm băng lạnh đột nhiên cắt ngang tràng cười. Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn cùng Dã Cầu đạo nhân đồng thời nhìn về hướng thanh âm phát xuất, chỉ thấy Quỷ Lệ từ từ đứng dậy trong bóng tối, không chuyển thân lạnh lùng nói: “Chỉ sợ chánh đạo cao nhân thấy chết mà không cứu, không những vậy còn đá cho ông một cái.”

Chu Nhất Tiên bị Quỷ Lệ chế giễu một câu, không kiềm chế được tức giận, nói: “Hừ! dù thế nào ngươi cũng là người Ma Giáo, trước sau cũng bị người ta đuổi đi...”

Tiểu Hoàn thấy kinh nói lớn: “Gia gia”

Chu Nhất Tiên nhìn Tiểu Hoàn biết mình lỡ lời, lập tức ngừng nói, Tiểu Hoàn chuyển thân nhìn về hướng Quỷ Lệ, thoáng do dự, nhưng cuối cùng cũng nói: “Ngươi....ngươi đừng nghe những gì gia gia nói, gia gia toàn nói những câu vô nghĩa.”

Chu Nhất Tiên nổi cơn đại nộ liền lớn tiếng: “Sao ngươi có thể mở miệng nói gia gia ngươi là hạng

già mồm!”

Tiểu Hoàn không chú ý đến lão, vẫn nhìn Quý Lệ nói: “Hiện tại tình hình không tốt, chúng ta sẽ đi cùng nhau, tất sẽ tìm được địa phương an toàn khác.”

Không chờ Tiểu Hoàn dứt câu, Quý Lệ từ tốn nói: “Không can chi, thiên hạ rộng lớn, ta tự có chốn đến.”

Nói xong lập tức hướng chuyển về phía trước.

Tiểu Hoàn giật mình, thân sắc thay đổi nói: “Trương... người... người định đi đâu?”

Quý Lệ không đáp, thân ảnh từ từ đi về phía trước, Tiểu Hôi ở trên vai hấn quay đầu lại, nhìn Tiểu Hoàn đang đứng trên đỉnh ngọn đồi, nhe răng cười một cái, giơ tay vẫy chào.

Tiểu Hoàn nhìn bóng hình ấy từ từ mất hút, không hiểu vì sao, tâm thần đột nhiên trống trải, như đánh mất điều gì đó, mũi cay cay, một dòng lệ tuôn rơi....

* * * * *

“Vù”

Âm thanh phá không, thân ảnh Quý Lệ nhạt nhoà trong không trung. Trên không mây đen dày đặc, ngay cả ánh sáng các vì sao cũng không thấy đâu, tựa hồ như cũng bị ảnh hưởng bởi trường hạo kiếp phương Nam, âm âm ám ám, không có lấy một điểm hy vọng nhỏ nhoi nào cho loài người.

Sau khi ly khai bọn Chu Nhất Tiên, Quý Lệ một mình bay về hướng Nam bất kể thời gian. Trong đêm tối, dưới những đám mây đen, tứ phía bát phương hắc ám âm trầm, thiên địa hoang sơ, thanh lãnh tịch liêu, con người trên không trung ấy thật cô độc, không biết đi đâu về đâu.

Tiểu Hôi trên vai hấn hốt nhiên kêu lên hai tiếng, Quý Lệ liền quay lại chỉ thấy con mắt thứ ba ở phía trước, Tiểu Hôi nhe răng cười, tựa hồ lúc nào cũng có thể vui mừng. Trên khuôn mặt Quý Lệ xuất hiện một nụ cười thân ái hiếm hoi, xoa đầu hấu tử, thân hình hơi trầm, chuẩn bị đáp xuống.

Địa phương dừng chân là một ngọn núi hoang dã, rừng cây rậm rạp, có nhiều loại thảo mộc, phía dưới là vô số bụi cây, gây khó khăn cho việc di chuyển. Nơi đây sự hoang dã chế ngự, không dấu chân loài người. Quý Lệ sắc diện trầm tĩnh giữa rừng cây, thân trùng xuống, hữu thủ giơ lên, Phệ Hồn Ma Bông từ trong tay áo bay ra, bay một vòng, mặc dù không nghe thấy âm thanh nào, trong khu vực xung quanh sáu thước, cây cối, cỏ dại, bụi gai tất cả đều bị khô héo, chớp mắt đã biến thành tàn úa.

Phệ Hồn trở về tay áo, Quý Lệ cảm nhận rõ nét một luồng lãnh khí cuộn cuộn từ Hắc Bông chu du toàn thân. Tiểu Hôi hoan hỉ kêu lên một tiếng nhảy xuống, chạy về rừng cây nơi sâu thẳm. Quý Lệ nhìn theo

thân ảnh Tiểu Hôi, từ khi đến vùng Nam Cương, đặc biệt sau khi Tiểu Hôi thân hình biến đổi, lượng thức ăn tiêu thụ đại biến, lúc nào cũng nghĩ tới việc ăn uống.

Bóng đêm dày đặc, gió đêm thổi từ vùng hoang vu đến cây rừng, tạo ra âm thanh chết chóc. Quý Lệ chậm chậm ngồi xuống, từ từ nhắm mắt lại, cảnh vật xung quanh vụt tắt, trong đêm tối, trầm mặc như âm linh.

Không biết bao lâu sau, từ xa vọng lại một tiếng gầm lớn, sau đó tan biến không dấu vết, Quý Lệ nhíu mày mở mắt nhưng không di chuyển, quả nhiên sau thời điểm đó trong rừng cây phụ cận rung động, thì ra Tiểu Hôi đã quay trở lại.

Tiếng kêu làm phiền nhiều cho Quý Lệ dường như là do các bụi gai nhọn đâm phải Tiểu Hôi, có vẻ như các con mắt không hề hấn gì nhưng toàn thân bị gai đâm, đang chạy lại gần. Quý Lệ thấy rõ một tay Tiểu Hôi ôm trước ngực là các loại quả dại, tay còn lại đặt ở sau lưng dường như đang kéo một vật gì đó.

Quý Lệ cảm thấy kỳ quái, nhìn về phía sau lưng Tiểu Hôi, liền vô cùng kinh ngạc. Trong bóng tối, thứ mà Tiểu Hôi vác trên lưng có hình dạng một loại động vật to lớn, so với Tiểu Hôi thì thập phần to lớn, nhưng xem bộ dạng Tiểu Hôi vác thì thật là dễ dàng. Một lúc sau, Tiểu Hôi đã chạy tới nơi, cười “a, a”, trước tiên đặt quả dại xuống, sau đó vòng tay lại, tay còn lại buông ra “Uỵch”.

Âm thanh nặng nề vang lên, một vật to lớn rơi xuống trước mặt.

Đó là một con Trư dã đã trưởng thành, thật là to lớn, cao hơn cả Tiểu Hôi khi đứng, nhưng thời điểm này thân thể lưu huyết, dĩ nhiên là đã chết. Quý Lệ nhìn vết thương thấy vẫn còn mới liền nhìn Tiểu Hôi: “Có phải ngươi săn được?”

Tiểu Hôi nhe răng cười, đồng thời cùng lúc chỉ dã trư rồi chỉ Quý Lệ.

Quý Lệ thờ dài cười ma quái: “Ta không đói.”

Tiểu Hôi vò đầu, ba con mắt nhấp nháy một lúc, hết chỉ con dã trư rồi chỉ chính mình. Quý Lệ tuy không có ý trêu chọc nhưng thấy vậy cũng phải bật cười, trong tâm trôi qua bao ý niệm, liền cười nói: “Được! Ta giúp ngươi.”

Tiểu Hôi ngay lập tức trở nên hoan hỉ chính thị là điều mình mong muốn, hiển nhiên đã biết tài nghệ Quý Lệ không tệ. Quý Lệ mau chóng kéo tay áo, rút ra một con dao, bắt đầu động thủ, lập tức da của dã trư bị loại bỏ, động tác thuần thục, hai, ba đường đã rạch tới xương, dùng nước rửa sạch, đốt một đồng lửa bắt đầu quay dã trư.

Ngọn lửa lớn dần, sắc diện Tiểu Hôi và Quý Lệ trở nên hồng hào bởi ánh lửa chiếu vào. Tiểu Hôi lúc này đã ăn hết các quả dại, con mắt chăm chú nhìn vào ngọn lửa đang quay dã trư, chính nơi phát ra

hương vị. Quý Lệ từ từ rắc các loại gia vị tự chế, mỡ đã trư bắt đầu chảy xuống, hương thơm cũng vì thế lan toả. Rất nhanh thịt đã trư chuyển sang màu hoàng kim.

Ánh lửa chập chờn, rọi sáng mặt người và hầu tử, đồng thời cũng chiếu sáng cây cối, không gian xung quanh. Trên đại thụ hình bóng ai đó quay cuồng phảng phất hô phong hoán vũ. Quý Lệ nhìn ngọn lửa bập bùng, tâm tư không biết để nơi đâu, chỉ có Tiểu Hôi ngay ngất nhìn đã trư gãi đầu gãi tai, bất ngờ chạy lại gần hoả diễm.

Không trung tịnh mịch, hương vị thức ăn ngào ngạt quyến rũ.

Rừng cây nơi xa xôi, đột nhiên vọng lại âm thanh gầm rống “aaa”

Tiếng gầm trầm mạnh mẽ tựa hồ từ phương xa đưa đến, âm thanh nhanh chóng đến gần. Quý Lệ chân động, tinh thần sáng suốt trở lại, từ từ nhú mày, quay người lại, mục quang thâm trầm nhìn về hướng tiếng gầm khởi phát. Tiểu Hôi sau đó nhảy lên vai Quý Lệ, thần sắc không một chút lo sợ, cũng quay đầu lại nhìn.

Một tiếng “tách” phát ra từ đồng lửa, một miếng gỗ bị gãy bởi lửa cháy, hương vị đã trư càng đậm đà.

Bên ngoài ba thước, bóng tối bao trùm rừng cây, đột nhiên một tiếng huýt sáo vang lên, sau đó tiếng gầm không thấy nữa nhưng cảm giác băng lạnh, sát khí vô hình tấn tốc gia tăng.

Quý Lệ thần sắc khác thường, nhú mày.

“Tách” lại một mảnh gỗ nữa bị gãy.

Đột nhiên chỉ còn âm thanh vi vu của gió, rừng cây trở lại yên tĩnh như ban đầu, không một thanh âm, bóng tối bao trùm rừng cây, bụi gai. Đột nhiên hai phía xuất hiện tiếng chân người.

Một thiếu niên mặc áo gấm, diện mạo anh tuấn tạo cảm giác yêu thích từ bóng đêm bước tới. Trong ánh sáng nhập nhoà, sự xuất hiện đột ngột của thiếu niên làm cho cảnh sắc xung quanh thêm tươi sáng.

Quý Lệ không động thân, không một động tác, ngòI y nguyên nhìn thiếu niên.

Thiếu niên nhìn Quý Lệ, sau đó mục quang dừng tại Tiểu Hôi, ngạc nhiên: “A”.

Rồi nói: “Tam Nhân Linh Hầu”.

Quý Lệ không trả lời, Tiểu Hôi đột nhiên kêu lên “chi chi” bộ dạng tức giận.

Song song với tiếng kêu của Tiểu Hôi là một tiếng gầm, giống hệt tiếng gầm mà Quý Lệ nghe lúc trước, được phát ra từ sau lưng thiếu niên.

“Gừ” cùng với tiếng gầm, trên vai thiếu niên từ từ xuất hiện một chiếc đầu kỳ dị, có 4 mắt, trên dưới hai cặp riêng biệt to lớn đều nhau, chiếc miệng cực lớn như chiếm toàn bộ khuôn mặt, chiếc miệng há ra, vô số răng xuất hiện, đặc biệt có sáu chiếc chìa ra ngoài trông vô cùng đáng sợ. Trong ánh sáng của ánh lửa có thể thấy quái thú nhỏ dãi thềm thường.

Quý Lệ chung quy sắc mặt cũng biến đổi, từ từ đứng lên, lạnh lùng nói: “Quái thú?”

Thiếu niên không hỏi đáp, nhãn quang nhìn về phía Quý Lệ đánh giá, hốt nhiên như có cảm giác chuyển thân nhìn quái thú, chỉ thấy mục quang ác thú thập phần tham lam nhưng mục tiêu lại không phải Quý Lệ hay Tiểu Hôi mà lại là con dã trư.

Trong không khí, mùi thịt nướng thật hấp dẫn.

Thiếu niên đột nhiên cười lớn, nhìn Quý Lệ nói: “Tay nghề thật khéo! Ta không hiểu sao đêm nay quái thú bất an không ngờ là bị hấp dẫn bởi tay nghề của ngươi.”

Quý Lệ chậm chậm nói: “Quái thú tuy là thượng cổ ác thú, hung mãnh thành tật, nhưng lại vô cùng tham ăn, một con dã trư thì đáng kể gì?”

Thiếu niên lắc đầu nói: “Không đúng, quái thú của ta có điều bất đồng với đồng loại, cho dù là cao lương mỹ thực cũng không để vào mắt, không thể nghĩ ra là lại bị một con dã trư làm cho thành tình trạng như vậy.”

Thời điểm này, quả đúng như lời thiếu niên nói, quái thú tựa hồ đặc biệt để ý đến dã trư, trong miệng tiếng răng va vào nhau, nước rãi chảy xuống, đột nhiên kêu lên một tiếng nhảy từ vai thiếu niên xuống, như một bóng đen hướng về hỏa diễm. Một thân ảnh cũng nhanh không kém, âm thanh phần nộ “chí chí” chắn trước dã trư, chính là Tiểu Hôi.

Quái thú “gừ” một tiếng, gầm lên đáp xuống đất, toàn thân hiện ra, bốn móng vuốt sắc bén, thân hình to lớn gấp dã trư bốn lần, kỳ quái nhất là chiếc cổ cực dài, khi đứng thẳng cao hơn thân gấp bội.

Ngược lại Tiểu Hôi nhỏ hơn gấp bội, không hiểu sao quái thú tựa hồ rất nghi kỵ Tiểu Hôi nhưng vẫn không thể bỏ qua mỹ thực, mở miệng gầm lên một tiếng, biểu tình phức tạp như chuẩn bị giao tranh.

Quý Lệ nhìn lưỡng thú tranh đấu chỉ vì một con dã trư, đột nhiên nói: “Con dã trư chưa hoàn toàn chín, gia vị chưa ngấm hết, các ngươi việc gì phải tranh nhau?”

Lời nói đó thật kỳ diệu, ngay cả thiếu niên cũng thấy bất ngờ, hai loài thú kỳ dị này đã có phản ứng.

Quái thú 4 mắt trừng trừng nhìn Tiểu Hôi, Tiểu Hôi cũng mở con mắt thứ 3 nhìn lại, hai loài thú, bảy con mắt nhìn nhau, sau một lúc Tiểu Hôi nhìn quái thú kêu lên hai tiếng “chí chí” rồi chạy về phía sau nhảy lên vai Quý Lệ, con mắt nhìn chăm chăm vào con dã trư.

Quái thú bốn mắt nhìn theo động tác của Tiểu Hôi, sau khi Tiểu Hôi ngồi xuống, ác thú rống lên hai tiếng, chiếc đầu từ từ đến gần đồng lửa, một chân lùi lại, một chân tiến lên rồi ngồi cạnh đấy, nước miếng chảy ra không ngừng nhưng vẫn có thể tự chủ, trông vừa đáng sợ vừa buồn cười.

Thiếu niên nhìn quái thú ngồi xuống, từ từ đến gần, bất kể nơi đó bản thủ, cũng đến ngồi bên cạnh quái thú, nhìn Quý Lệ mỉm cười nói: “Không biết cao nhân là ai, không ngờ có phương pháp làm cho quái thú tạm thời bỏ hung tính?”

Quý Lệ không nhìn thiếu niên, ngồi xuống, phiêu phiêu nhìn đồng lửa: “Chúng ta trong thâm sơn ngẫu

ngộ, hà tất phải hỏi danh tánh, nơi đây chỉ có dã trư, hãy để cái bụng chúng ta ăn cho thoả thích.”

“Nói hay, nói rất hay”, thiếu niên chân duỗi ra, sắc mặt tán thưởng nói: “Hay, chỉ cần cái bụng no. Như người nói thiên hạ chúng sinh, ngày lại ngày cũng chỉ vì ăn uống đầy đủ, như thế người và ác thú dị nhân cùng một loại, tịnh không phân biệt?”

Quý Lệ từ từ lật ngược dã trư, mỡ heo trào ra, hương vị thêm đậm, phía đối diện, quái thú như muốn phát tác nhưng không biết vì lý do gì mà tính tham thực, sự hung hãn lại bị kiềm chế, đồng thời Tiểu Hôi cũng ngoan ngoãn nhìn không động đậy.

Ngọn lửa lớn dần, chiếu lên mặt Quý Lệ, hắn từ từ nói: “Con người có sự khác biệt.”

Thiếu niên như không hiểu, hỏi: “Cái gì?”

Quý Lệ nói: “Con người có ái hận tình cừ.”

Thiếu niên cười lớn hỏi: “Làm sao người biết dã thú không có cảm giác, người giết dã trư, làm sao có thể biết dã trư đau đớn. Như ta giết người, người cũng không khác dã trư, chúng sinh bình đẳng, làm sao phải phân chia người, thú?”

Quý Lệ nhìn thiếu niên: “Có phân biệt.”

Thiếu niên mục quang đáng sợ: “Làm gì có phân biệt.”

Quý Lệ nói: “Ta bình sinh có điều vô cùng hối hận, ngày đêm ám ảnh, sống không bằng chết, thà không sinh ra trên đời. Sống không kỳ vọng thì thà chết vì người mình yêu. Nói về tình cừ làm sao dã trư có thể sánh được.”

Thiếu niên nhãn thần từ từ trở nên hoà ái, thần sắc cũng trở nên quái dị.

Hết hồi 146

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 147

Tương Kiến

Bốn bên yên ắng, chỉ nghe từ đồng lửa đôi lúc vang lên tiếng nổ lép bép. Thiếu niên kỳ lạ và Quỷ Lệ chẳng ai nói với ai câu nào, giữa họ chỉ có ánh lửa bập bùng đang nhảy múa.

Bề mặt con heo nướng đã ngả dần sang sắc vàng chín, trên phủ một lớp mỡ láng óng, mùi thơm phưng phức cứ theo khói bốc lên. Quỷ Lệ xoay xoay lần cuối cho chín đều rồi nói: “Ăn được rồi!”

Chưa dứt lời thì Tiểu Hôi, miệng kêu chí choé, tay chụp ngay lấy miếng đùi lợn trước còn đang nóng hổi, bản tính phàm ăn lên cao đến mức chẳng biết nóng là gì nữa. Còn Thao Thiết ác thú thì chẳng thèm đụng đậy tay chân, chỉ há ngoác cái miệng ra, chớp ngay lấy cái đầu heo còn nằm trên lửa.

Con Thao Thiết miệng rộng đáng kinh ngạc, chỉ chớp có một miếng mà đã làm gần hết con heo nướng. Chỉ có cái đùi Tiểu Hôi đang cầm bên ngoài là còn sót lại.

Tiểu Hôi nổi giận ra mặt, trên tay cầm chặt cái đùi heo, chân đồng thời cũng giậm bình bịch. Con Thao Thiết chẳng thèm xem vào đâu, há mồm giương nanh dài lồm chồm ăn ngấu nghiến hơn nửa con heo một cách ngon lành. Tiểu Hôi ra chừng muốn giành thêm phần ăn lắm, dậm chân định tiến lên nhưng rồi lại thôi.

Thao Thiết ác thú gầm gừ, quay đầu lại nhìn Tiểu Hôi. Chỉ thấy phần thịt heo to đã bị nó ăn sạch sẽ, mảnh xương cũng chẳng còn. Còn chưa đã thèm, Thao Thiết giương tròn bốn mắt nhìn chăm chăm vào miếng thịt trên tay Tiểu Hôi.

Tiểu Hôi liếc nhìn miếng thịt lần cuối, rồi ba con mắt nó cũng tập trung nhìn lại con Thao Thiết. Thao Thiết ác thú miệng nước miếng chảy ròng ròng thèm thuồng bước đến gần. Tiểu Hôi đành quơ mạnh cánh tay, quăng miếng thịt ra hướng thật xa, gương mặt khổ sở thảm hại. Tức thì Thao Thiết ác thú nhanh như chớp, nhảy theo chụp lấy miếng thịt còn đang bay trên không rồi đáp xuống ngay bên cạnh thiếu niên. Lần này nó không nuốt ngay mà lại thè lưỡi ra liếm miếng thịt không ngừng, ra vẻ quý báu lắm.

Động tác của Thao Thiết làm Tiểu Hôi hoảng sợ, nhất thời quay đầu nhìn Quỷ Lệ, rồi đột nhiên lại hoa chân múa tay mừng rỡ, miệng không ngừng kêu chí choé. Quỷ Lệ quan sát nó, nét mặt thay đổi, hỏi: “Người nói nó giống Đại Hoàng ư?”

Tiểu Hôi lập tức gạt đầu lia lịa, mắt nhìn Thao Thiết ác thú không rời. Vẻ giận dữ không còn, thay vào đó là nét ảm áp triu mến. Nó như chẳng để ý đến chuyện mới bị con Thao Thiết giành hết phần ăn nữa, từ từ tiến đến gần, giơ tay muốn xoa lên đầu con Thao Thiết. Con ác thú tham ăn này có vẻ khó chịu,

gầm gừ trong cổ họng làm Tiểu Hôi phải giật lùi lại. Tiểu Hôi kêu vài tiếng “chi chi”, rồi lại tiến đến lần nữa. Lần này, con Thao Thiết tạm thời không để ý đến miếng thịt nữa mà tập trung nhìn con khỉ Tiểu Hôi...

Sau một hồi, Tiểu Hôi lại giơ chân ra lần nữa, con Thao Thiết vẫn chẳng thêm động đậy, gương cả bốn mắt nhìn bàn tay Tiểu Hôi. Quý Lệ và thiếu niên vẫn yên lặng, ánh mắt thiếu niên đặc biệt ánh những tia kỳ lạ, chăm chú nhìn hai con kỳ thú đang giao lưu với nhau.

Bàn tay Tiểu Hôi dịu dàng giơ lên gần đầu con Thao Thiết, con ác thú gầm gừ vài tiếng nho nhỏ, không tỏ vẻ gì là phản đối, cứ tiếp tục liếm láp miếng thịt. Tiểu Hôi đã rón rén tiến được đến gần con Thao Thiết, tay nó nhẹ nhàng vuốt lên mình con thú, gương mặt lộ vẻ vui sướng lắm.

Quý Lệ cúi thấp đầu, lơ mơ nhớ lại nhiều năm về trước, ở Đại Trúc Phong, bên mình luôn có Tiểu Hôi và Đại Hoàng thân thiết như vậy. Thời gian như nước chảy, chỉ có Tiểu Hôi là còn nhớ được chuyện ngày nào...

Thiếu niên kỳ lạ bỗng phá tan sự yên lặng: “Không thể tưởng tượng được 2 con vật khác biệt như vậy lại có duyên làm tri kỷ há.”

Quý Lệ nhìn Tiểu Hôi và Thao Thiết, ánh mắt âm áp: “Vây cũng tốt.”

Thiếu niên quay đầu lại không nói gì, đưa thêm thanh củi nhỏ vào đống lửa, lúc sau miệng bỗng nở nụ cười: “Con Thao Thiết này theo ta không biết đã bao nhiêu năm, ta vẫn cho rằng chính bản thân là kẻ chiếu cố đến nó, không ngờ hôm nay mới chợt nhận ra nó nguyên lai cũng là niềm vui của ta.”

Trong nụ cười của hắn ẩn chứa chút gì cay đắng khổ sở: “Tuy không phải đồng loại nhưng con khỉ của người có vẻ sẵn lòng làm bạn với con thú của ta rồi.”

Quý Lệ nhìn thấy mặt thiếu niên thần sắc tiêu sái, phảng phất có ẩn nét tịch mịch, khẽ nói: “Nếu như người cảm thấy cô đơn, tìm một người bạn cũng không phải là không tốt...”

Thiếu niên hừ một tiếng, cất giọng kiêu ngạo: “Thiên hạ rộng lớn này, ai là kẻ xứng làm bằng hữu với ta, và ai dám làm bằng hữu với ta đây?”

Quý Lệ cau mày, trong lòng bất giác phản cảm bởi khẩu khí khoa trương tự đại này. Thiếu niên không biết nhớ lại chuyện gì mà sắc diện bỗng âm đạm, tự nói khẽ: “Đã từng có một người, ta toàn tâm toàn ý tin nàng...”

Quý Lệ ngược nhìn hắn qua ngọn lửa, hỏi: “Chuyện như thế nào?”

Sắc mặt thiếu niên bỗng lạnh lùng như băng: “Sau này ta phát hiện nàng đã dối gạt ta, lại còn hại ta rất thâm, vô phương cứu vãn.”

Quý Lệ trầm mặc. Thần sắc thiếu niên có vẻ như đang hồi tưởng những sự kiện trong quá khứ, gương mặt hiền hoà như một nhà sư. Quá khứ hắn phải chăng đã từng như thế, nên bất ngờ lại hiển hiện ra trên

nét mặt trong giây phút này?

Quý Lệ đột ngột lắc đầu mạnh mẽ, tay bỗng bóp chặt thanh củi định cho vào lửa, chỉ nghe âm thanh vỡ vụn, thanh củi đã nát thành bột mịn phát tán khắp nơi.

Thiếu niên nhìn tay hắn, hốt nhiên hỏi: “Người cũng có những chuyện thương tâm trong quá khứ sao?”

Quý Lệ sắc diện âm trầm, không nói lời nào. Thiếu niên nhìn hắn, ánh mắt sáng ngời, bỗng cất tiếng hỏi: “Nếu như bây giờ phải chết thì người còn tâm nguyện gì chưa dứt được?”

Quý Lệ trong lòng như lạc vào mê trận, phút chốc có đến ngàn vạn luồng suy nghĩ. Trước giờ hắn chưa từng nghĩ qua vấn đề này, nay đột nhiên phải đối diện bao nhiêu chuyện: thâm thù, đại hận, ước nguyện mười năm qua, tất cả rối rắm như tơ tằm. Cuộc đời hắn phong vũ phiêu lãng, chưa từng nghĩ đến trong thâm tâm mình mơ ước tối hậu nhất thật ra là gì.

Chính là việc cứu Bích Dao. Nếu có thể làm nàng hồi sinh, hắn dù hy sinh tính mạng cũng không màng. Mười năm qua suy nghĩ này đã theo hắn suốt những đêm dài, không thể tưởng tượng đã nghĩ đến bao nhiêu lần. Chỉ là như sương như khói, cứ tích tụ trong tim, quyến luyến không tan, không thể mất đi được.

Cơn gió đêm cứ thoi xào xạc. Nhất thời hắn như si như dại. Hắn cũng không biết được cả lúc thiếu niên cưỡi Thao Thiết bay đi. Con Thao Thiết nhằm vào màn đêm, từ từ khuất dạng, trên không trung vắng vắng dội lại tiếng hồng trầm trầm.

Tiểu Hôi nhảy lên vai hắn, kêu “chí, chí” vài tiếng. Quý Lệ ngẩng đầu nhìn trời, hốt nhiên nói: “Tiểu Hôi, ta nhất định còn được gặp lại nàng, đúng không?”

Tiểu Hôi tựa hồ chẳng hiểu gì nhiều, nhưng cũng ngược đầu nhìn lên thiên không, có vẻ như đang dõi tìm bóng con Thao Thiết.

Đống lửa dần dần tàn lụi, hoá thành những làn khói phiêu tán khắp nơi. Quý Lệ và Tiểu Hôi cứ yên lặng ngồi giữa vùng núi non thăm thẳm. Gió lồng lộng thỉnh thoảng thổi mang những âm thanh nho nhỏ truyền đi trong đêm đen.

“Nhất định là phải gặp lại nàng”

* * * * *

Kiếp nạn lớn đang ngày một đến gần. Tình huống ngày càng thảm liệt. Quái thú dị tộc đang sát nhập Trung Thổ, bách tính lương dân ngày càng chịu cảnh lầm than. Các môn phái chánh đạo sai đệ tử đi dò xét phần lớn đều bị thất tung không chút manh mối. Một vài người có thể quay về thì thân thể tơi tả, chỉ báo cáo được với các vị trưởng bối là lũ hung thần ác thú kia đáng sợ không thể tưởng được.

Thiên hạ sinh linh đồ tể, chánh đạo đành thúc thủ, không tìm được đối sách. Sau đó có tin lan truyền

rằng Thanh Vân Môn, Thiên Âm Tự và Phần Hương Cốc tam đại môn phái, và đại diện các môn phái chính đạo khác hội minh ở Thanh Vân Sơn cùng bàn kế tiêu trừ tai kiếp. Ngày hẹn gần kề, vùng phụ cận Thanh Vân Sơn tụ tập cơ man không biết bao nhiêu người, địa bộ phận là bách tính ở Trung Thổ, đến để hy vọng xem được tận mắt các nhân vật tu đạo và chư vị thần tiên.

Thanh Vân Môn chẳng thể nào tránh được việc bận rộn phụ trách tiếp đãi các đồng đạo và bách tính đến tham dự. Phòng dành cho thượng khách ở đỉnh Thông Thiên Phong đã kín hết chỗ, vì vậy khách khứa phải san bớt qua bên các mạch phụ cận. Tiểu Trúc Phong tuy cũng là một trong các mạch chính, nhưng lại toàn các nữ đệ tử, vả lại Thủy Nguyệt đại sư tính tình cổ quái nên không tiện mở cửa giao du bên ngoài, khiến cho nhiều đệ tử ngoại phái không khỏi thập phần tiếc nuối vì mất cơ hội bày tỏ lòng ngưỡng mộ.

Dù đại kiếp đang đến trước mắt nhưng đây là dịp hiếm có lực lượng chính đạo tụ hội đông đủ, Thanh Vân Môn thân là địa vị chủ chốt, thanh danh nhờ dịp này mà có tăng chứ không có giảm. Tựa như thiên hạ hiện nay đều một lòng nghe theo chỉ thị của Thanh Vân Môn. Đạo Huyền chân nhân, chương môn Thanh Vân Môn xem ra lúc này cứ an an tĩnh tĩnh mà ngồi vào vị trí thiên hạ đệ nhất nhân.

Đêm xuống, mạch chính Thanh Vân Sơn trên dưới đèn đuốc sáng ngời, đúng là cảnh tượng ngàn năm mới thấy một lần. Thanh âm chuyện trò sôi nổi theo gió đưa từ trên xuống đến dưới chân núi vẫn còn nghe được. Tâm trạng quần hùng có vẻ đã được thư thả nhiều. Nói gì thì tại đây, dù trời có sập thì cũng có đỉnh Thanh Vân Sơn này chống đỡ cho rồi.

Lúc này tại Thanh Vân Sơn, đỉnh Tiểu Trúc Phong chính là địa phương an tĩnh nhất. Mấy môn phái đến hội minh nhằm bày tỏ thành ý, cũng đã nghiêm cấm các đệ tử dù bất cứ lý do gì cũng không được đến gần Tiểu Trúc Phong. Nhờ vậy mà ngăn được mấy kẻ mê não nhiệt đến địa phương này làm phiền nhiễu.

Hiện tại Tiểu Trúc Phong thanh tịnh chỉ thấy có hai mươi ba nữ đệ tử dung nhan mỹ lệ đang cùng nhau lên núi. Mấy người đẹp thong thả đi trên đường, xiêm y bay bay trong gió. Xa xa, rừng lệ trúc cũng theo gió rì rào rì rào.

Vàng trắng tàn toả ánh sáng thanh lãnh, chiếu rọi những đợt bóng tre đổ mình nghiêng ngả trên con đường lên đỉnh Tiểu Trúc Phong. Xa xa cuối con đường là tốp bốn, tốp năm nữ đệ tử Tiểu Trúc Phong. Đi đầu là nữ đại đệ tử Văn Mẫn, sắc diện âm trầm, đôi chân mày cứ nhíu lại, tựa hồ trong lòng đang có mối tâm sự nặng nề.

Trong rừng trúc gió lạnh bắt đầu thổi mạnh, phảng phất trong bóng đêm có một thân ảnh lay động....

Văn Mẫn chột nhìn sang nữ hài tử bên cạnh, tuổi chừng mười ba, da trắng, mắt sáng như sao trời, dang nhút nhát níu dải áo nàng. Nữ hài tử cất giọng nhỏ nhỏ: “Đại... đại sư tử ơi, hình như là quanh đây có người...”

Văn Mẫn và các nữ đệ tử xung quanh nhất thời thất kinh, đưa mắt nhìn xung quanh. Mãi sau trên mặt Văn Mẫn mới lộ vẻ buồn cười, đưa tay vuốt nhẹ má nữ hài tử, nói: “Tiểu Thi này, đó là gió núi thổi qua làm hàng tre lay động, vì vậy bóng tre dưới đất cũng di chuyển theo, buổi chiều nào ở đây cũng như thế, chúng ta phải đi mau để lên đỉnh núi cho kịp lúc.”

Nữ hài tử Tiểu Thi có vẻ yên lòng, nhưng bản thân vẫn còn lo sợ chút ít nên quay đầu lại nhìn phía sau, quan sát khắp Vọng Nguyệt Đài, rồi nói: “Đại sư tử, Vọng Nguyệt Đài tách biệt hậu sơn, nhìn đông nhìn tây đều thấy âm âm ám ám, sư tử Lục Tuyết Kỳ một mình ở đây không thấy sợ sao?”

Văn Mẫn sắc mặt âm đạm “Là chưởng môn sư bá muốn sư tử Tuyết Kỳ ở đó để tự tu tĩnh, chúng ta cũng chẳng thể giúp gì được, nhưng sư tử Lục Tuyết Kỳ ở đây cũng không sợ hãi gì đâu.”

Nữ tử đi ngay sau Văn Mẫn bỗng thốt lên, giọng lộ vẻ rất bất bình: “Ta thật sự không thể can thiệp gì được sao? Tại sao Chưởng môn sư bá lại đối với Tuyết Kỳ như vậy chứ? Chỉ vì tử ấy không đáp ứng chuyện hôn nhân với Phần Hương Cốc à?”

“Rắc”, từ sâu trong trúc lâm vang lên một thanh âm rất nhỏ cứ như là bước chân loài dã thú nào đạp lên cành cây khô. Thế nhưng các thiếu nữ đều đang chú ý vào câu chuyện nên không nghe được. Chỉ có Tiểu Thi lòng sẵn mang chút hoài nghi, nhìn vào rừng trúc thấy thấp thoáng có bóng nhân ảnh ẩn hiện, mặt tái xanh, sợ không dám nhìn nữa.

Văn Mẫn thở dài: “Kỳ thật, vị đạo huynh Lý Tuân rất tuấn tú, là nhất biểu nhân tài, thân thể lại tốt, mai sau địa vị cốc chủ Phần Hương Cốc gần như sẽ thuộc về huynh ấy. Hơn nữa nhìn huynh ấy đối đãi với Tuyết Kỳ thập phần ưu ái. Nhưng.....chữ tình thì chẳng thể nào miễn cưỡng được.”

Một nữ tử khác cũng nhỏ giọng than thở: “Sư phụ cũng thật là... đã biết rõ lòng Tuyết Kỳ như thế nào... sao không nói giúp cho muội ấy với chưởng môn sư bá?”

Rồi nữ tử ấy cũng tự lắc đầu nói tiếp: “Có vẻ muội sai rồi, Tuyết Kỳ nguyên lai luôn nghe lời sư phụ, lại thập phần tôn kính chưởng môn sư bá, lần này lại công nhiên trên đỉnh Thông Thiên Phong cãi lời cả 130 hai người”. Nàng bỗng nhiên hạ giọng: “Trong tâm Tuyết Kỳ phải chăng đã có ý trung nhân rồi.....?”

“Im ngay”, Văn Mẫn cao giọng ngắt ngay lời làm mọi người xung quanh đều sợ hãi. Sắc mặt nàng tuy tức thời có dần ra chút ít, nhưng khẩu khí vẫn rất nghiêm trọng: “Việc này chúng ta ngàn vạn lần không thể bàn luận tùy tiện được. Nếu chuyện đến tai chưởng môn sư bá hay sư phụ thì chỉ sợ hậu quả không thể tưởng tượng được.”

Mọi người đều đứng lặng trong phút chốc, nữ tử sau lưng Văn Mẫn mãi sau mới cất lời: “Sư tử, kỳ thật

muội đã nghĩ qua, chương môn sư bá và sư phụ đều là những nhân vật thượng đẳng, làm sao không nghĩ ra được chuyện này chứ? Việc chương môn sư bá và sư phụ đều chấp nhận lời cầu thân của Phần Hương Cốc, chỉ e là vì biết chuyện tâm tư của Tuyết Kỳ rồi”.

Văn Mẫn quay đầu nhìn nữ tử đang nói, làm nàng ta biến sắc, thờ dài không nói tiếp nữa. Văn Mẫn đột nhiên không kiềm lòng được, nói: “Lâm sư muội, dĩ nhiên tâm tình chúng ta dành cho Tuyết Kỳ đều như nhau. Dù nhập môn sớm hay trễ thì mười năm qua chúng ta có chung tình tử muội. Không ai muốn chuyện này xảy ra cả. Ôi, ta thật không biết nói sao với muội, ta chỉ nghĩ là sư phụ ưu ái Tuyết Kỳ như vậy, chắc sẽ không nỡ dồn ép muội ấy thái quá đâu!”.

Những nữ đệ tử khác đồng loạt gật đầu tán thành, rồi tiếp bước lên đường. Bóng người dần khuất xa xa, vẫn vẳng nghe thanh âm bàn tán nhỏ to vang lại.

Thân ảnh trong trúc lâm bỗng nhiên chuyển động, từ trong hắc ám dần tiến ra phía con đường, chính là Quỷ Lệ. Xuất hiện tại khu vực này đối với hắn thật phần nguy hiểm. Mặt Quỷ Lệ trắng nhợt nhạt, u u ám ám quay đầu nhìn về hướng hậu sơn Tiểu Trúc Phong. Dưới bóng rừng trúc, dưới ánh nguyệt quang thanh lãnh như sương chính là Vọng Nguyệt Đài, một trong sáu địa danh mỹ lệ của Thanh Vân Sơn theo truyền thuyết.

Vàng trắng cô đơn treo ngang lưng đồi, núi biếc kề bên thoải thoải nằm giăng mình giữa không trung. Nhìn trăng tàn lạnh lẻo phía chân trời, ánh trong veo như thu thủy, lúc chiếu xuống Vọng Nguyệt Đài lại hoá ánh bạc như sương khói. Mặc dù trong truyền thuyết, vào những đêm minh nguyệt rạng rỡ, phản chiếu làm cả Tiểu Trúc Phong rực sáng thành vàng trắng thứ nhì dưới nhân gian. Tuy nhiên nhìn từ Vọng Nguyệt Đài lúc ấy lại thấy ánh trăng ôn nhu hơn, phản chiếu vào lớp nham thạch nhẵn bóng tạo thành vô số bóng trắng, cảnh tượng mỹ lệ khôn tả.

Lúc bước đến Vọng Nguyệt Đài, khung cảnh trước mắt Quỷ Lệ bỗng hiện ra đẹp mê hồn. Dưới ánh nguyệt quang như sương lạnh là dáng nữ tử vận bạch y đang đứng quay lưng lại. Nàng đứng trên đồi, trầm mặc nhìn lên Vọng Nguyệt Đài, trước mặt là đêm đen thăm thẳm.

Sắc mặt Quỷ Lệ vẫn mặc nhiên không chút biến chuyển, nhưng trong ánh mắt thấp thoáng phản chiếu dáng hình mỹ lệ của bạch y nữ tử kia. Giữa ánh nguyệt quang, nàng cứ như tiên nữ hạ phàm, không vướng không màng chuyện nơi trần thế.

Tựa hồ cảm nhận được có người đang đến, Lục Tuyết Kỳ cất giọng hỏi: “Su tử có chuyện gì mà quay lại...?”

Vừa nói nàng vừa quay lưng lại, thanh âm bỗng ngưng đọng giữa chừng. Gương mặt nàng bất giác hiện

lên vẻ ngạc nhiên tốt độ, chừng như không tin được vào mắt mình nữa. Thân ảnh người thanh niên đó, đang đứng trầm mặc tự bao giờ mãi nhìn nàng.

“Trương...”, thanh âm nàng thật thấp, thật thấp, sâu lắng như chính tiếng lòng mình: “.....Tiểu Phàm...”

Quý Lệ vẫn đứng im, bất động. Ánh nguyệt quang chiếu quanh Lục Tuyết Kỳ lạnh lẽo trong vắt như chiếu vào băng tuyết, tăng thêm phần mỹ lệ làm kinh động tâm phách. Bỗng Quý Lệ có cảm giác chẳng dám đến gần, chỉ biết đứng từ xa vọng ngưỡng.

“Nàng có bình an không?”, trong lòng hấn như có thiên ngôn vạn ngữ nhưng lúc nói ra thì chỉ được mấy lời.

Lục Tuyết Kỳ nhìn mãi người nam tử. Dưới ánh trăng mờ, bóng dáng hấn âm u khuất trong hắc ám, trên mặt hấn biểu tình phức tạp, phảng phất trong tim đang bị dày đọa bởi những tâm sự trùng trùng. Nhưng dưới mắt nàng, bóng hình hấn chợt hiện ra thật rõ ràng, chính là người trong mơ bao lần nàng đã thấy. Nàng cúi đầu, định nói gì đó nhưng lại thôi. Một lúc sau mới khẽ mở lời: “Người đã đến rồi, sao không bước gần lại?”.

Quý Lệ lúc này toàn thân chấn động, tự bản thân cũng không biết phải làm thế nào. Tiểu Hôi kê bên cứ nhìn hấn chăm chăm, như phát hiện ra sự do dự trong ánh mắt chủ nhân. Chỉ vài bước nữa thôi, sao lại cần nhiều can đảm đến thế!

Lục Tuyết Kỳ vẫn đứng đó, yên lặng. Gió núi thổi ùa đến, bạch y của nàng khinh khinh phiêu động.

Từng bước, từng bước, trên đầu là nguyệt quang, sau lưng là rừng trúc xào xạc, Quý Lệ tiến dần đến nữ tử đang chờ hấn phía trước.

Tuyết Kỳ nhìn hấn, trên gương mặt bỗng thoáng nét rung động, bất ngờ hỏi: “Ta vẫn còn nhớ đã từng nói, nếu gặp lại thì thề sẽ xem ngươi là kẻ thù không đội trời chung”, nàng tha thiết nhìn hấn, thấp giọng nói tiếp: “Sao ngươi còn đến đây?”

Quý Lệ khoé môi rung động, bất ngờ rời ánh mắt khỏi nàng, quay mặt đi. Lục Tuyết Kỳ sắc diện chợt hoá âm đạm. Mãi sau hấn mới từ từ quay đầu lại, do dự cất lời: “nàng hình như gầy đi nhiều...”

Lục Tuyết Kỳ toàn thân chấn động, gương mặt thoáng lộ vẻ ngạc nhiên pha chút hoan hỷ. Trên gương mặt trắng như bạch ngọc, lạnh lẽo như sương tuyết của nàng lần đầu tiên ửng hồng, ngõ như hiện tinh tú hồng ngọc, cứ ôn nhu thẹn thùng, tâm ý triền miên.

Đã biết sẽ không có tương lai...nhưng nếu trong tim âm áp.....

Thì dù phía trước có u ám... cũng không còn đáng sợ nữa.

Mỹ nhân băng lãnh ấy hốt nhiên mỉm cười, trong đêm thâu nét kiều diễm như đoá hoa bách hợp. Đáng

bạch y thanh khiết dưới ánh trăng làm chấn động lòng người.

Quý Lệ hô hấp như ngừng lại.

Lục Tuyết Kỳ chợt nói: “Ta thật đang rất vui....”, từng lời từng lời hàm ý muôn trùng. Rồi nàng lại mỉm cười, sóng mắt long lanh.

Đêm thâm mờ mịt, bóng nguyệt đã ngả về tây.

Nhìn trên cao, hai bóng người vai sánh vai cùng bước về hướng Vọng Nguyệt Đài. Gió đã thổi lại, trong đêm vẫn thấy hai bóng y phục phấp phới, thảnh thoảng hiện rõ dưới ánh trăng tà.

Ôn nhu sao những làn gió đang mơn man trên gương mặt !

Trong khoảng không trung đen tối vô tận có một vì sao duy nhất, tinh quang cứ dịu dàng nhấp nháy.

“Kẻ ở Phần Hương Cốc đã bàn chuyện hôn nhân với nàng ư?”

Trầm mặc một lúc lâu nàng mới bình tĩnh nói: “Phải, sư phụ và chuồng môn sư bá đã đồng ý chuyện này rồi !”

Giọng Quý Lệ đột ngột có biến hoá, nhẹ hẫng: “Trên đường đi ta nghe các vị sư tỷ nói nàng không đồng ý chuyện này?”

Lục Tuyết Kỳ mỉm cười: “Đúng vậy, đó không phải là ý của ta”

Quý Lệ nhìn nàng, thấy sắc mặt nàng không chút biến hoá, nét mày thanh tú ẩn hiện vẻ hạnh phúc, chợt sâu trong thâm hấn hiện dần một nỗi rung động làm cơ thể cũng không tự chế ngự được, thốt ra thành lời: “Hãy đi cùng ta...”

Lục Tuyết Kỳ toàn thân rung động, mắt nhìn hấn không rời, giây phút này đây, ngay trước mắt nàng rõ ràng là Trương Tiểu Phàm ngày xưa...! Người thanh niên có tuổi trẻ khắc nghiệt, vẫn luôn kiên nhẫn chịu đựng...

Sẽ đi về đâu ?

Chân trời góc biển. Đến nơi nào cũng được...

NỖI niềm hạnh phúc vừa chớm nở trên môi thì trong ánh mắt nàng đã ẩn nét lung linh biến đổi. Sau thời khắc do dự, nàng hỏi, giọng rất bình thản: “Còn Bích Dao thì sao...?”

Như bị gáo nước lạnh dội lên đầu, toàn thân Quý Lệ bỗng lạnh toát. NỖI lạnh lẽo thấu xương tuỷ len vào những nơi sâu kín nhất trong tâm hần, làm hần đóng băng mọi cảm giác. Hình ảnh thiếu nữ mặc áo màu thủy lục, nét mặt hạnh phúc an tường đang nằm yên nghỉ trong thạch đài àn băng... đã kích hần hoàn toàn.

Hần từ từ cúi thấp đầu, trầm mặc, mãi sau mới ngẩng lên. Trên gương mặt hoan hỉ hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự lạnh lùng âm trầm. Lục Tuyết Kỳ nhận thấy được sự biến hoá này, toàn thân nàng cũng hoá băng lãnh, mối ôn nhu trong lòng nàng dần dần chìm khuất.

Nàng hít một hơi thật sâu, nét môi thể hiện nụ cười, nhưng ai cũng có thể thấy nơi khoé mắt đã long lanh ánh lệ, trong khoảnh khắc bi thương và mỹ lệ chấn động cả tâm hồn !

“Lần sau tái kiến, nàng cứ việc động kiếm”, Quý Lệ quay người, từ từ bước đi.

Hần không hề quay đầu lại lần nào, ly khai như quyết đoạn tuyệt với tình nhân. Nguyệt quang rọi theo sau thân ảnh của hần, như bàn tay ôn nhu vô lực, không thể ôm trọn được bóng hình.

Bóng hần mất dần vào đêm đen, vẫn theo hướng lúc nãy xuất hiện.

Lục Tuyết Kỳ gương mặt trắng bệch, trên môi vương một nụ cười cay đắng. Y phục àng như tuyết bay bay trong gió. Dưới ánh trăng mờ thấy bắt đầu thấp thoáng bóng lệ dài lăn trên má.

Xung quanh nàng là lệ trúc trùng trùng, trong đêm trăng hoang lạnh cứ thổi rì rào rì rào....

Hết hồi 147

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 148

Độc Kế

Nơi cao xa kia, trong đêm khuya thanh vắng này, minh nguyệt trên bầu trời đen thẳm bình thản ngắm nhìn trần thế.

Tại nơi hoang dã cô liêu này, có nhân sĩ đang ngẩng đầu ngắm nhìn vàng lãnh nguyệt ấy, hai ống tay áo dài bào dài, giống như y phục đạo gia, gương mặt góc cạnh, khí thế không giận mà vẫn uy nghi nhưng ẩn ước một nỗi niềm tâm sự.

Đêm nơi sơn dã, ngọn gió đêm thổi khe khẽ, lá cỏ lay động, tà áo lất phất bay, thân hình đứng trầm ngâm bất động không biết là bao lâu rồi.

Chỉ có điều, ai có thể ngăn cản thời gian, giạt mình nhớ lại, cũng đã mười năm trôi qua rồi.

Buông tiếng thở dài, thanh âm nhẹ nhẹ, khẽ khàng theo gió bay đi.

Trong bầu không khí tĩnh mịch ấy, đột nhiên có thanh âm từ đằng xa truyền lại, tràn đầy tiêu ý : “Cảnh vật hôm nay thật đẹp, đạo trưởng một mình thưởng nguyệt, hẳn tâm trạng đang rất tốt ?”

Thanh âm này truyền lại từ đằng xa, nhưng lại nói với đạo nhân đang quay lưng lại kia. Đạo nhân thở dài, quay người lại, dưới ánh trăng, chính là kẻ mười năm trước đã cấu kết với Ma Giáo ly khai Thanh Vân Môn – Thương Tùng đạo nhân.

Đứng cách y không xa, chính là Quỷ Vương Tông tông chủ Quỷ Vương đang mỉm cười, chỉ bất quá trong thời khắc này, Quỷ Vương sắc diện tuy không có gì thay đổi, nhưng mái đầu bạc trắng, dung diện có phần tiêu tụy, chỉ có nhãn quang lấp lánh một ánh nhìn kỳ bí dường như sáng hơn hẳn những ngày xưa.

Thương Tùng đạo nhân nhìn mái tóc bạc của Quỷ Vương, gương mặt lãnh đạm có chút biến đổi, ngạc nhiên nói: “Tông chủ, tóc của ngài?”

Quý Vương cười khẽ, phản ứng này của Thương Tùng đạo nhân, kỳ thực không nằm ngoài dự liệu. Những người đạo hạnh cao thâm như ông ta, dù trải qua cả trăm năm, dung mạo cũng không thể thay đổi quá nhiều, nhưng giờ đây đột nhiên trong ba ngày đã bạc trắng cả đầu, Thương Tùng đạo nhân cũng như những người ngoài cuộc không hiểu rõ đều thấy kinh ngạc, đều tự nhiên nghĩ rằng ông ta đã tu hành đến mức có thể giải quyết mọi vấn đề.

Quý Vương không giải thích, thậm trí sắc diện không hề có chút thay đổi, chỉ khẽ cười nói: “Đạo trưởng và ta đều là người tu đạo, nhưng vẫn là phạm nhân, ân oán tình cừ, luôn đem đến sự thương tâm”.

Thương Tùng đạo nhân gương mặt trầm mặc, giọng nói đầy tôn kính: “Không cần phải nói nữa, là ta đã nhiều chuyện”.

Quý Vương gật đầu, lập tức mỉm cười, giơ tay khẽ vỗ lên lưng Thương Tùng đạo nhân, đi đến bên cạnh, cười nói: “Không cần quá nhún nhường như vậy. Bất quá kể từ trận đánh mười năm về trước trên Thanh Vân Sơn, nghe tin đạo trưởng được Vạn Độc Môn tôn kính cung phụng, tôn sùng như cha mẹ, không biết rằng đột nhiên đêm nay hẹn gặp tại nơi này, có việc gì quan trọng? Nếu vấn đề này Độc Thần tiên bối đã biết, ta tự nhiên sẽ không can thiệp, nhưng sợ rằng đối với đạo trưởng sẽ có phần bất tiện”.

Thương Tùng đạo nhân nhìn Quý Vương chăm chú một lúc lâu, Quý Vương không hỏi, trên gương mặt vẫn hiện nụ cười, chờ đợi. lát sau, Thương Tùng đạo nhân cảm thán nói: “Tông chủ quả nhiên phi thường, kẻ phạm tục không sao sánh được, tại hạ hôm nay hẹn ước gặp mặt với tông chủ, có một việc quan trọng cần thương lượng”.

Quý Vương nói: “Đạo trưởng xin cứ nói”

Thương Tùng đạo nhân nhìn Quý vương, rồi bắt đầu nói: “Tông chủ có thể đã biết, Vạn Độc Môn môn chủ Độc Thần, ba ngày trước đã qua đời”.

Thương Tùng đạo nhân nói với thanh âm vừa phải, nhưng giống như sấm động bên tai, nếu Quý Vương không phải là nhân vật có định lực cao, thì đã không thể trụ vững được, gương mặt biến sắc thốt lên: “Sao!!!!”

Thương Tùng đạo nhân khẩn trương nhìn Quý Vương, nói: “Độc Thần ba ngày trước đã qua đời, sau khi chết lưu lại di mệnh, vị trí môn chủ truyền lại cho đệ tử trẻ nhất là Tần Vô Viêm”.

Quý Vương dần dần trấn tĩnh, nhưng lông mày vẫn nhíu lại, ngoài mặt tỏ ra bình tĩnh nhưng trong lòng nóng như lửa đốt, các ý nghĩ quay cuồng hỗn loạn.

Tam đại môn phái đương thời trong Ma Giáo ngấm ngấm có sự đối đầu với nhau, Trong lòng Quý Vương, kẻ mà ông ta úy kị nhất là Vạn Độc Môn môn chủ lão độc vật Độc Thần, một ngày lão ta còn tồn tại, Quý Vương Tông gần như không có cơ hội chiếm được vị trí Ma Giáo đệ nhất phái của Vạn Độc Môn. Giờ đây, lão độc vật tưởng như vĩnh viễn bất tử ấy, đột nhiên lại qua đời một cách im hơi lặng tiếng.

Quý Vương hít một hơi dài, nhìn Thương Tùng đạo nhân, đột nhiên mỉm cười nói: “Độc Thần lão tiên bối là bậc tiên bối đức cao vọng trọng trong Thánh Giáo, giờ đây đột nhiên tạ thế, thật khiến mọi người phải thương tâm”. Miệng ông ta nói những lời lẽ tiếc thương, nhưng trên gương mặt tươi cười thì chẳng có chút buồn bã nào.

Đứng đối diện với ông ta là Thương Tùng đạo nhân vẻ mặt thản nhiên, hiển nhiên với hai kẻ này thì Độc Thần vừa chết đi chẳng khiến họ có một chút tiếc thương nào.

“Bất quá”, Quý Vương lại bộc lộ vẻ thản trọng thường ngày: “Trước khi ta tới, chưa từng nghe tin tức này! Trong vòng ba ngày vừa qua, Vạn Độc Môn vẫn rất bình tĩnh, tin tức chưa bị lộ ra ngoài”.

Thương Tùng đạo nhân mỉm cười nói: “Sau khi lão đầu tử chết, dù truyền mệnh cho Tần Vô Viêm tiếp chưởng vị trí chưởng môn, nhưng các đệ tử lo việc tống táng cho lão vẫn không cam lòng, vị trí chưởng môn này vẫn còn đang tranh chấp, tạm thời tin lão tử đầu tạ thế vẫn chưa được truyền ra ngoài. Ngoại trừ ta là kẻ được bọn chúng tôn sùng, đa số Vạn Độc Môn đệ tử vẫn chưa biết chuyện này”.

Quý Vương không hổ danh là đại nhân vật trên giang hồ, chỉ nghe qua đã minh bạch, khoé miệng khẽ nhếch lên, trầm ngâm một lát, nói với Thương Tùng đạo nhân: “Vấn đề này không hề nhỏ, được đạo trưởng kịp thời cấp báo, thịnh tình này, tại hạ vô cùng cảm kích”.

Thương Tùng đạo nhân mỉm cười nói: “Không cần đa lễ”.

Quý Vương mắt lấp lánh, nói: “Phải chăng đạo trưởng còn chuyện gì muốn nói nữa?”

Thương Tùng đạo nhân háng giọng, nói: “Tông chủ quả thật là người hùng tài đại lược, ta đâu dám quanh co, Vạn Độc Môn hiện nay là chốn dung thân duy nhất cho Thương Tùng ta, mong tông chủ niệm tình năm đó cùng một chiến tuyến với nhau, vẫn lưu giữ ta”.

Quý Vương kinh ngạc: “Đạo trưởng sao lại nói thế, một nhân vật như đạo trưởng, tại hạ đâu dám vọng tưởng, đã được ngưỡng mộ suốt bao nhiêu năm qua. Chỉ có đạo trưởng đang ở vị trí tối thượng trong Vạn Độc Môn, là đệ nhất phái trong Thánh Giáo, tại hạ dù có lòng yêu mến nhưng chững chảng dám sỗ sàng thỉnh đạo trưởng. Sau khi Độc Thần tiên bối qua đời, phải chăng có sự thay đổi nào bất công?”

Thương Tùng đạo nhân gật đầu nói: “Tông chủ quả thật tinh tường, Độc Thần đối với ta quả thật rất tốt, nhưng Tần Vô Viêm đó luôn luôn bất hoà với ta, hơn nữa lúc này Vạn Độc Môn chúng nhân tranh quyền đoạt vị, các cao thủ đấu nhau, như ta thấy, nếu có người có khả năng nhất thống Vạn Độc Môn, tất nguyên khí cũng tổn hao trầm trọng, cũng không còn khả năng tranh đấu nữa...”

Quý Vương cười lớn, tiếng cười vang dội. Tại nơi hoang dã này, tiếng vọng càng vang dội hơn. Một lúc sau, ông ta ngừng cười, thần sắc nghiêm nghị nói: “Đạo trưởng yên tâm, Tần Vô Viêm là kẻ tiểu nhân, không biết được tài năng lớn lao của đạo trưởng, vậy thỉnh đạo trưởng về Quý Vương Tông của ta, sẽ dành cho ngài sự cung phụng kính trọng, mọi sự tùy tâm, từ trước đến nay chưa từng có sự ưu đãi như vậy”.

Thương Tùng đạo nhân gương mặt hoan hỉ, gật đầu nói: “Đa tạ tông chủ”.

Quý Vương gật đầu cười, mắt lấp lánh, nói: “Vi đạo trưởng và ta giờ đây là người một nhà, tại hạ mạo muội thỉnh giáo đạo trưởng, trong số các đệ tử của Độc Thần, ai là người có khả năng kế thừa chức chưởng môn nhất?”

Thương Tùng đạo nhân trầm ngâm một lúc lâu, nói: “Mặc dù trong môn phái các đại cao thủ đang phân cao thấp với nhau, nhưng ta thấy, cuối cùng Tần Vô Viêm đây mưu mẹo sẽ chiến thắng. Kẻ này tuy còn ít tuổi, nhưng mưu cơ thâm trầm, lại được chân truyền của Độc Thần, không thể xem thường. Chỉ có điều vài tháng trước tại Tây Phương Tử Trạch, bị Quý Lệ đả thương, ta đã nghe về uy lực quý đệ của Phệ Huyết Châu, thâm nhập vào tận cốt tuỷ, đến bây giờ vẫn chưa hồi phục, do đó bị các vị sư

huynh thừa thế tranh giành chức vị trưởng môn, nếu hấn còn đủ công lực, thì mấy vị sư huynh vô tích sự đó còn lâu mới là đối thủ của hấn”.

Quý Vương nhớ lại, việc Quý Lệ phục kích Tần Vô Viêm trong Tử Trạch tưởng như tình cờ, lúc đó tưởng rằng Quý Lệ không liên lạc với bên ngoài, không biết chuyện gì đang xảy ra, đột nhiên lúc này nghe Thương Tùng đạo nhân nói, trong lòng nhớ lại thân ảnh Quý Lệ, mắt loé sáng.

Nhìn ánh mắt hung hãn của Quý Vương, Thương Tùng đạo nhân thất kinh, ngạc nhiên nói: “Tông chủ, có chuyện gì vậy?”

Quý Vương bình tĩnh lại, mỉm cười nói: “Không có gì, bất quá nghĩ về Quý Lệ, một nhân tài do chính tay mình tài bồi, hiện nay đã đạt đến trình độ siêu phàm, trong lòng thập phần hoan hỉ”.

Thương Tùng đạo nhân nhìn ông ta, sắc diện đã trở lại như bình thường, không cần phải nói gì nữa, nhưng trong lòng cũng tưởng nhớ lại hình ảnh Trương Tiểu Phàm ở trên đỉnh Thanh Vân Sơn mười năm trước, lại nhớ lại biểu tình của Quý Vương lúc trước, thầm cười nhạo trong lòng.

* * * * *

Hồ Kỳ Sơn, Quý Vương Tông, Tổng Đường

Từ trên không trung đáp xuống, thanh ma bông lấp lánh ánh sáng xanh thu vào trong ống tay áo, Quý Lệ xuất hiện ở Quý Vương Tông tổng đường, ngay tại lối vào tiền sảnh.

Trước cửa, các đệ tử Quý Vương Tông đang đứng canh cửa hoảng sợ, ngay lập tức vội vàng xếp thành hàng, đồng thanh hô vang: “Phó tông chủ!”

Quý Lệ không nói gì, gương mặt không chút biểu tình, đi thẳng vào bên trong. Tiểu Hôi ngồi trên vai hấn, như thường lệ nhìn ngó đông tây, bất quá chỉ một lúc sau là đã không nhìn ngó gì nữa, cũng bởi những cảnh vật này đã quá quen thuộc với nó”.

Quý Lệ chậm rãi về phòng riêng, đẩy mạnh cánh cửa đá, trong phòng mọi thứ vẫn sắp đặt y nguyên như trước, tựa hồ như chẳng ai xê dịch đi chút nào. Hấn đứng trong phòng hồi lâu, phảng phất đang nghĩ về điều gì đó, trên gương mặt lộ một vẻ do dự sợ hãi hiếm khi thấy ở hấn. Tiểu Hôi đang ở trên vai hấn

nhảy xuống, hai chân nhẹ nhàng đặt xuống giường, duỗi chân duỗi tay nằm nghỉ.

Quý Lệ mím chặt môi, thở dài tựa như đã hạ quyết tâm, xoay người, đi về phía hàn băng thạch thất ở sâu trong lòng núi.

Trên đường đi có một nhóm Quý Vương Tông đệ tử, thấy vị phó tông chủ đã đi xa lâu ngày lại đột nhiên xuất hiện, bọn họ hết thảy đều cúi đầu tránh đường, trong mắt họ, tựa hồ như càng tránh xa nam nhân này càng tốt. Bất quá Quý Lệ hiển nhiên không bận tâm tới thái độ của bọn họ, chỉ lặng lẽ tiến về phía trước. Phòng của hắn cách không xa hàn băng thạch thất, hắn nhanh chóng đến trước cửa thạch thất, liền thấy một bóng người đang đứng bên ngoài thạch thất.

U Cơ

Trong lòng Quý Lệ đột nhiên có ý nghĩ: tại sao mỗi lần hắn đến thăm Bích Dao, U Cơ cũng luôn đứng bên ngoài thạch thất? Dường như nàng đối với Bích Dao tràn đầy tình cảm...

Trong khi hắn đang nghĩ, U Cơ đã nghe thấy tiếng bước chân, ngược nhìn lên, tựa hồ không nghĩ đến việc sẽ gặp Quý Lệ vào lúc này, thân hình hơi có chút rung động.

Quý Lệ lặng lẽ gật đầu chào nàng, rồi đi lướt qua nàng, bước tới lối vào hàn băng thạch thất.

Dưới tầm hắc sa che mặt, U Cơ im lặng.

Ngay khi Quý Lệ đưa tay ra định đẩy cửa đá dẫn vào thạch thất, hắn đột nhiên dừng lại, xoay người lại nhìn U Cơ, nói: “U...”

Hắn đột nhiên ngừng lại, lúc này tự dung không biết xưng hô với U Cơ thế nào.

U Cơ khẽ nói: “Bích Dao đã gọi ta như thế nào, người cứ gọi ta như thế”.

Quý Lệ im lặng, tựa hồ như chìm trong muôn vàn tâm sự, hai người nhất thời trầm mặc, cuối cùng Quý Lệ cũng mở miệng: “U di, trước khi con đi về phía Nam, đã thỉnh Thanh Long thánh sứ đưa tro thi hài của Đại Vu Sư về Nam Cương...”

U Cơ hai mắt lấp lánh dưới tấm hắc sa, thì thầm nói: “Con đừng bận tâm, đại ca đã đi hộ tống rồi, nhưng cho đến giờ, vẫn chưa có tin tức gì của huynh ấy”. Tuy không thấy được thần tình của U Cơ sau lớp mạng che mặt, nhưng trong giọng nói thể hiện sự lo lắng, “ở vùng biên giới Nam Cương, bọn yêu thú gần đây đang hoành hành, đại ca tuy đạo hạnh cao thâm, nhưng...không hiểu sao vẫn chưa có tin tức gì cả”.

Quý Lệ nhíu mày, im lặng hồi lâu, đoạn nói: “U di cũng đừng lo lắng! Thanh thánh sứ đạo hạnh cao cường, những yêu thú đó không hại nổi người đâu”. Dừng một lát, hắn nói tiếp: “Con phải vào đây”.

U Cơ im lặng gật đầu, không nói tiếp nữa.

“Ầm ầm!”

Cánh cửa đá nặng nề từ từ mở ra, vang lên tiếng kêu trầm đục. Sau khi vào thạch thất đóng cửa lại, Quý Lệ bước vào giữa toà hàn băng thạch thất, lặng lẽ ngắm nhìn hình ảnh mỹ lệ yên bình của Bích Dao.

Trên mặt băng có những làn khói trắng bay bay, từng dải từng dải phiêu lãng trong không trung, chậm chậm nhẹ nhàng, khiến cho người ta cảm thấy nó như không có thật. Trên mặt đất bằng phẳng, hắn vẫn còn thấy những tàn tích của Vu pháp **Chiêu Hồn Dẫn** kinh tâm động phách, một sắc hồng u ám ảm đạm, thời khắc này phảng phất như lặng lẽ dung nhập vào thạch thất.

Quý Lệ quả thực không biết tại sao, bắt đầu rùng mình, hắn từ từ bước tới, đã đi qua chỗ dấu tích màu hồng bạc màu, xuyên qua làn khói trắng nhẹ bay, dung nhan an tường của Bích Dao đã xuất hiện trước mặt.

Phảng phất như chẳng hề thay đổi, nàng vẫn như xưa, ngỡ như mười năm trước, lần đầu diện kiến thiếu nữ mỹ lệ này....

Quý Lệ bước tới thạch đài của Bích Dao, cúi người xuống, trong thạch thất này, ẩn ước có một thanh âm vang lên kìm nén hắn, dù thực sự hắn không thể nén được tiếng nức nở.

Đột nhiên thân hình Quý Lệ dao động, lòng bàn tay trái xoè ra, bất ngờ đặt lên má, lòng bàn tay tát liên hồi vào má gây ra tiếng động vang vọng trong thạch thất. Sự thống khổ và hối hận của nam nhân, phảng phất như lúc này mới để lộ ra.

“Xin lỗi, Bích Dao, xin lỗi.....” thanh âm trầm trầm vang lên, một thanh âm đang bị cố đè nén, nức nở nức nở thốt lên, lặp đi lặp lại.

Không biết là từ bao giờ, sự tĩnh lặng trong thạch thất lại bị phá vỡ, thạch môn lại bị mở ra bởi một người, Quý Vương mái đầu bạc trắng chậm rãi bước tới, đứng sau lưng Quý Lệ. Quý Lệ đang nghiêng mình bên cạnh Bích Dao, chậm rãi đứng thẳng, quay lại nhìn.

Ánh mắt hai người gặp nhau, ngay từ cái nhìn đầu tiên, Quý Lệ đã thấy mái đầu bạc trắng của Quý Vương, Quý Vương cũng thấy dấu năm ngón tay từ từ xuất hiện trên má Quý Lệ.

“Con đã quay về” thanh âm của Quý Vương có phần kỳ quái, dường như hài lòng, nhưng cũng có điều gì đó quái dị.

Quý Lệ lặng lẽ gật đầu. Quý Vương hiển nhiên đã quen với tính cách của Quý Lệ, không để tâm, nói: “Hãy đi với ta. Có một người quen cũ, ta nghĩ con nên gặp, hơn nữa Quý Vương Tông của chúng ta mới có một đại sự xảy ra”.

Quý Lệ có phần kinh ngạc, hiển nhiên là hắn không biết người quen cũ kia là ai, nhưng nhìn vào bộ dạng của hắn, lúc này tâm trạng không muốn biết điều đó, hắn lập tức quay đầu lại nhìn Bích Dao, tựa hồ như muốn khắc sâu dung nhan nhợt nhạt đó vào trong tâm khảm, thời khắc này như ngưng đọng, bất biến. Rồi hắn xoay mình bước đi.

Ánh mắt Quý Vương cũng nhẹ nhàng quét qua nữ nhân đó, trong mắt ánh lên một vẻ từ ái, rồi cũng quay đi, khi ông ta đi ra, chẳng ai có thể phát hiện ra sự yếu mềm đó.

U Cơ vẫn đứng ngoài cửa thạch thất, Quý Lệ cũng đứng đợi tại cửa, Quý Vương bước được hai bước, đột nhiên quay về phía U Cơ nói: “Người cũng tới!”

U Cơ khẽ gật đầu.

Ba người ly khai hàn băng thạch thất, đi qua con đường ngoằn ngoèo quanh co, đi tới căn phòng tĩnh mịch ở trong lòng núi, Quý Vương đẩy cửa đi tiếp, Quý Lệ cũng nối gót ông ta tiến vào thạch thất. Chỉ thấy trong thạch thất lúc này đã có hai người, một trong hai người đeo mặt nạ đen, chính là Quý Tiên

Sinh thần bí, một người mặc áo bào đạo gia, chính là Thương Tùng đạo nhân.

Nghe thấy tiếng cước bộ, Thương Tùng đạo nhân và Quý Tiên Sinh quay đầu lại nhìn.

Khi Quý Lê và Thương Tùng đạo nhân ánh mắt gặp nhau, hai con người đang sống sót này, hốt nhiên mười năm như chưa từng trôi qua, trời già đã vô tình cười cợt trên nỗi đau khổ của hai con người này. Mười năm trước ở Thanh Vân Sơn, giờ đây lại tương kiến nhau trong tình huống không lường trước như vậy.

Sự việc đã qua, hỏi rằng ai đã an bài ?

Trong phòng, bầu không khí trầm mặc, không ai nói gì, Quý Lê và Thương Tùng đạo nhân nhìn nhau chằm chằm, trên gương mặt không để lộ biểu tình gì, nhưng ánh mắt thập phần phức tạp, không ai đứng ra giải quyết rõ ràng việc này được.

Cuối cùng Quý Vương cũng tiến đến, mỉm cười nói: “Sao, cố nhân gặp lại nhau, không phải là dễ sắp xếp, ngồi xuống nói chuyện đi !”

Có người mở lời, bầu không khí trở nên ôn hoà, Quý Lê và Thương Tùng đạo nhân không nhìn nhau nữa, cùng ngồi xuống.

Quý Vương trước tiên nói với Quý Lê: “Thương Tùng đạo trưởng hiện tại đã về với Quý Vương Tông chúng ta, sau này mọi người đều là đồng đạo, nếu có cơ hội, hai người nhất định phải thân cận với nhau mới được”.

Quý Lê mục quang lấp lánh, nói: “Đạo trưởng sao không ở Vạn Độc Môn, lại đến Quý Vương Tông làm gì?”

Thương Tùng đạo nhân dường như đã tiên đoán sẽ bị hỏi về vấn đề này, trên gương mặt không chút đổi sắc, không nói gì. Quả nhiên, Quý Vương mỉm cười rồi nói: “Bởi vì Vạn Độc Môn đã phát sinh đại biến”.

“Sao. Đại biến?” không chỉ có Quý Lê, mà cả hai nhân vật che mặt là U Cơ và Quý Tiên Sinh đều thốt lên, cả ba đều thất kinh. Hiện tại trong Ma Giáo ba phái lớn chia nhau thiên hạ, tam đại phái này kiểm

chế lẫn nhau, nhưng Vạn Độc Môn phát sinh đại biến, tự nhiên là cơ hội lớn cho hai phái còn lại.

U Cơ là người đầu tiên: “Thay đổi như thế nào?”

Quý Vương mỉm cười, nói: “Độc Thần đã chết”

“Sao?” tin này thậm chí còn dây kinh ngạc cho mọi người hơn lúc trước, Quý Lệ và mọi người đều hiểu sự lợi hại và ghê gớm của nhân vật này, tự nhiên minh bạch tin kẻ này chết có ý nghĩa lớn lao như thế nào.

Quý Vương nhìn mọi người xung quanh, mỉm cười nói tiếp: “Chư vị đều không phải kẻ khờ khạo, chắc cũng biết giờ đây chúng ta đang đối mặt với một cơ hội hiếm có”

Quý Lệ trầm ngâm giây lát, nhìn Thương Tùng đạo nhân, đoạn nói: “Tin này, có phải.... Do đạo trưởng mang tới không?”

Quý Vương gật đầu: “Là thật, hơn nữa hôm nay ta đã bí mật xác minh lại, quả thật có chuyện này”.

Quý Lệ hít một hơi dài, nói: “Vậy tình huống hiện tại của Vạn Độc Môn như thế nào?”

Quý Vương nhìn Thương Tùng đạo nhân, Thương Tùng đạo nhân hiểu ý, nói: “Môn chủ vừa qua đời là Độc Thần có di mệnh chỉ định Tần Vô Viêm kế nhiệm chức môn chủ, nhưng các đệ tử khác bất phục, giờ đây Vạn Độc Môn đang rất hỗn loạn. Để tranh đoạt chức vị môn chủ, các đại cao thủ trong môn phái phân ra các hệ tranh đấu liên miên”.

Quý Vương tiếp lời: “Loạn là tốt, càng loạn càng tốt, đây là cơ hội ngàn vàng để nhất thống Thánh Giáo”. Ông ta ngừng lời, đột nhiên hướng về phía Quý Lệ, cười nói: “Phải nói rằng, ở Tử Trạch con đã thương Tần Vô Viêm, cục diện đại loạn này, công lao của con không nhỏ đâu”.

Quý Lệ trong lòng rung động, nhìn về phía Quý Vương, chỉ thấy mục quang Quý Vương như thường, mắt loé tinh quang, không thể thấy một vẻ gì khác thường, đành chỉ biết im lặng.

Quý Vương không đề cập đến vấn đề đó nữa, nói tiếp: “Hôm nay mời chư vị tới đây thương nghị, chủ yếu là vì Thương Tùng đạo trưởng có một kế sách, có thể giúp Quý Vương Tông chúng ta san bằng

Vạn Độc Môn”.

Mọi người thất kinh, Vạn Độc Môn luôn là một trong đệ nhất tam đại phái của Ma Giáo, tuy nhiên lúc này khi Độc Thần đã chết, nhưng như con rết nhiều chân dù chết chân này vẫn còn nhiều chân khác, thậm chí cả khi Quỷ Vương Tông có huy động toàn lực, muốn tấn công một lần mà lật đổ được Vạn Độc Môn, thì cũng gặp bao khó khăn. Ngay cả khi thành công, chỉ sợ bản thân cũng tổn thương nguyên khí trầm trọng, rõ ràng Hợp Hoan phái bàng quan đứng ngoài sẽ chiếm phần tiện nghi.

Quý Lệ biết Quỷ Vương suy nghĩ luôn cần mật sáng suốt, tuyệt không thể dốc toàn lực một cách vô ích, ông ta rất minh bạch đạo lý này. Nhất thời cảm thấy tò mò về cái gọi là diệu kế của Thanh Tùng đạo nhân, hần bèn nói: “Ồ, đã có diệu kế, xin được thỉnh giáo”.

Thương Tùng đạo nhân không hề khiêm nhường, hướng về phía Quỷ Vương khẽ gật đầu, nhìn mọi người xung quanh, nói: “Chư vị có thể thấy được hiện nay thế nhân sợ nhất là điều gì?”

Ngay khi câu hỏi vừa được đặt ra, Quý Lệ và những người khác còn đang trầm ngâm suy nghĩ, U Cơ đã lên tiếng: “Tất nhiên là những yêu thú hại người ở Nam Cương, tại sao đạo trưởng lại đề cập đến lũ quái vật đó?”

Ngồi bên cạnh Quỷ Vương là Quý Tiên Sinh có một cử chỉ gây kinh ngạc, dưới tấm mặt nạ che mặt đột nhiên khẽ gật đầu, khẽ kêu lên một tiếng, tựa hồ như đang nghĩ đến việc gì.

Thương Tùng đạo nhân nói với U Cơ: “Kế sách này, nhằm vào bọn yêu thú đó, bên cạnh đó dùng thực lực của Vạn Độc Môn, kẻ nào muốn thôn tính bọn yêu quái này, tự nhiên thân sẽ tổn thương nguyên khí nặng nề”.

Hiện giờ thì mọi người đều đã minh bạch, Quý Lệ gật đầu nói: “Tốt, nếu có thể gây nên một trường huyết đấu giữa Vạn Độc Môn và bọn yêu thú kia. Nhưng làm thế nào để thực hiện được điều đó?”

Thương Tùng đạo nhân khẽ nhếch mép, nói: “Kỳ thật rất đơn giản, bọn yêu thú này không nhìn thấy người để giết, hơn nữa đa phần bọn chúng có khứu giác linh mẫn, miếng thịt người thơm ngon này, chúng ta chỉ cần...”

Thanh âm của y từ từ nhỏ dần, một kế hoạch cần mật đã được đưa ra cho mọi người xem xét, lúc này

mọi người lặng lẽ bàn bạc, thời gian cứ thế trôi qua.

* * * * *

Sau buổi mật hội này, không biết Quý Vương và Quý Tiên Sinh đã đi từ lúc nào. Sau khi U Cơ nhìn Quý Lệ, cũng nhẹ nhàng rời khỏi. Nhanh chóng, trong phòng chỉ còn Quý Lệ và Thương Tùng đạo nhân, nhưng họ không có ý gì là muốn ra khỏi phòng.

Hắn nhìn mông lung, tại thạch thất an tịnh này, cuối cùng cũng hướng ánh mắt vào khuôn mặt kẻ kia, và cũng phát hiện ra, kẻ đó cũng đang nhìn mình.

Trong thạch thất, rất im lặng, hốt nhiên, có thể nghe thấy từng hơi thở, từng nhịp tim đập.

Quý Lệ đột nhiên nói: “Đạo trưởng còn gì để nói với ta nữa không?”

Thương Tùng đạo nhân nhìn hắn chằm chằm, chừng như thời khắc này dài đến nửa ngày, chậm rãi nói: “Phải, nhưng hiện tại ta thực sự không biết nói gì”.

Quý Lệ im lặng, một lúc sau, khẽ nói: “Như mười năm trước, đạo trưởng ở Thanh Vân...?”

Thương Tùng đạo nhân sắc mặt vẫn như thường, nhưng nhãn quang bội phần phức tạp, thở dài nói: “Đã qua rồi, dường như đã xa xôi tít tắp. Còn người thế nào?”

Quý Lệ chậm rãi đứng dậy, khoé miệng nhếch lên, nói: “VớI ta cũng đã qua rồi, cảnh này và mười năm trước không hề thay đổi, chỉ có người là thay đổi”.

Thương Tùng đạo nhân cười khẽ, trên gương mặt điềm nộ cười thể hiện một nỗi chua xót, thì thầm nói: “Chỉ có người là thay đổi”.

Quý Lệ quay đi, lúc hắn ra đi, vẫn nghe thấy tiếng Thương Tùng đạo nhân đang ngồi trên ghế lẩm bẩm: “Thanh Vân... Thanh Vân... này... Thanh vân...”.

Một khắc sau, hắn đã rời khỏi thạch thất, không hề quay đầu lại.

*****

Đứng trên cây cầu ở Huyết Trì, trong bầu không khí đậm đặc mùi máu tanh, Quỷ Vương và Quỷ Tiên Sinh nhìn chăm chú vào huyết thủy trong ao, Hoàng Điều và Quỷ Ngưu nằm phục trong làn Huyết thủy, trong không trung Phục Long Đỉnh xoay chậm chậm, phát ra những tia hồng khí.

Quỷ Vương khẽ nói: “Hai con linh thú này đã thuần phục được chưa?”

Quỷ Tiên Sinh gật đầu nói: “Đã, Hoàng Điều và Quỷ Ngưu tinh phách linh lực đã bị Phục Long Đỉnh áp chế, lúc này hoàn toàn bị thu phục, dường như ‘Tứ Linh huyết trận’ khắc trên thân đỉnh quả nhiên có thật”.

Quỷ Vương gật đầu nói: “Phục Long Đỉnh là di vật thờI thượng cổ, linh lực không hề nhỏ chút nào, giờ đây hai con linh thú này đã bị thu phục, chúng ta chỉ cần thu phục thêm hai con linh thú nữa, đại sự tất sẽ thành”.

Quỷ Tiên Sinh do dự nói: “Tông chủ, về kế sách của Thương Tùng đạo nhân, ngài có nghĩ kế này tin được không?”

Quỷ Vương trong mắt lấp lánh tinh quang, cười nhạt nói: “Thương Tùng đã không còn là Thương Tùng mười năm trước nữa, giờ đây thiên hạ tuy rộng lớn, chỉ có Thánh Giáo chúng ta dung nạp hắn, nên kế sách đó của hắn dù có vấn đề gì, bất quá hắn có chết đi cũng chỉ như một đệ tử bình thường mà thôi, không có gì đáng ngại”.

Quỷ Tiên Sinh hắc sa khẽ lay động, đột nhiên nói: “Nếu như đã vậy, ta có thêm một ý tưởng này, có lẽ tông chủ đối phó với Vạn Độc Môn, cũng nên giải quyết luôn cả Hợp Hoan Phái”.

Quỷ Vương chấn động, gương mặt lộ vẻ hoan hỉ, nói: “Thế nào? Đây quả là việc ta không nghĩ tới, xin thỉnh tiên sinh chỉ giáo”/

Quỷ Tiên Sinh nghiêng mình, nói: “Không có gì. Theo ý ta, nếu tông chủ không bận tâm tới cái chết của vài đệ tử bình thường, thì sự tình rất đơn giản. Dẫn dụ bọn yêu thú tới Vạn Độc Môn, tông chủ lấy danh nghĩa Quỷ Vương Tông kêu gọi Tam Diệu phu nhân của Hợp Hoan Phái cùng phát thư, đồng xưng là đệ tử Thánh Giáo, không thể thấy chết mà không cứu, hơn nữa bọn thú yêu vô cùng hung hãn, gặp

người là giết, nếu cứ như vậy, Thánh giáo sẽ cũng gặp nguy hiểm, nếu tam phái cùng nhau hợp lực để đối phó, thì may ra có cơ hội thủ thắng.

Quý Vương nhíu mày nói: “Nghe cũng xuôi tai, nhưng Tam Diệu phu nhân là kẻ giáo hoạt, chỉ sợ bà ta không tin”.

Quý Tiên Sinh lãnh đạm nói: “Không cần lo lắng, bà ta tất nhiên là không tin rồi”.

Quý Vương ngạc nhiên: “Thế ý tiên sinh là...?”

Quý Tiên Sinh nói tiếp: “Nếu đệ tử Quý Vương Tông chiếm già nửa số xác chết trên chiến trường, xác chất đầy nội, máu chảy thành sông, liệu bà ta có nghi ngờ hay không?”

Quý Vương ngạc nhiên, nhíu mày một lúc lâu, rồi nói: “Ý của tiên sinh là Quý Vương Tông cũng buộc phải hy sinh một nửa số đệ tử?”

Dưới lớp hắc sa, sắc diện Quý Tiên Sinh thế nào không thể nhìn thấy, chỉ nghe thấy tiếng thảm thì của ông ta, tựa hồ như hàng ngàn nhân mạng đó không khiến ông ta mảy may động lòng, nói: “Tông chủ, đại sự là quan trọng, hà tất để tâm tới tính mệnh những kẻ đó!”

Quý Vương trong lòng không tránh khỏi sự giằng co giữa đam mê quyền lực và lương tâm, trong không khí mùi máu tanh trong Huyết Trì tựa hồ như càng nồng nặc.

Quý Tiên Sinh im lìm đứng bên cạnh, nhẫn nại chờ đợi. Một lúc lâu, Quý Vương nhân thần lấp lánh, gương mặt ửng hồng, mùi máu tanh phảng phất càng lúc càng nồng nặc hơn. Chỉ thấy ông ta hít một hơi dài, đột nhiên hú lên một tiếng ngân vang, quả quyết nói: “Tiên sinh lời nói quả thực chí lý, nhưng làm sao biết được Tam Diệu phu nhân không thừa lúc ta suy yếu mà hạ thủ?”

Quý Tiên Sinh cười nhạt một tiếng, nói: “Tam Diệu phu nhân vốn là người như vậy, trong tam đại môn phái thống lĩnh Ma Giáo hiện thời, làm gì có kẻ nào vì Thánh Giáo đạo hữu mà bạt đao tương trợ!”

Quý Vương rúng động, ánh mắt bừng sáng, hồ hởi nói: “Ngài đã nói...diệu kế, diệu kế!”. Khác hẳn ngày thường, Quý Vương không ngớt vỗ tay tán thưởng nói: “Tiên sinh quả thật là kỳ tài hiếm có, đưa ra một kế sách tuyệt diệu như vậy”.

Quý Tiên Sinh lạnh lùng nói: “Chúng ta sẽ phải hy sinh một nửa số đệ tử của Quý Vương Tông, cũng có thể chính tông chủ phải tự thân chiến đấu với bọn yêu thú. Sau khi trải qua một trường quyết đấu hung hiểm, Hợp Hoan Phái thấy chúng ta và Vạn Độc Môn cùng bọn yêu thú kia đều lưỡng bại câu thương, tất Tam Diệu phu nhân thống lĩnh đại đội ma nhân sẽ truy đuổi đến cùng để tận diệt, lúc này tông chủ có thể nhanh chóng trốn thoát, sự việc về sau thế nào thì để cho bọn yêu thú giải quyết. Tình huống này có thể thấy rằng bọn yêu thú sẽ bị quét sạch, nhưng chỉ sợ là Hợp Hoan Phái cũng không phải dễ dàng mà tiêu diệt được”.

Quý Vương gật đầu liên tục, trong lòng vô cùng hoan hỉ, nhưng ngay cả trong thời khắc phấn khích này, bản năng vẫn giúp ông ta giữ được bình tĩnh, đột nhiên quay lại nói: “Theo tiên sinh, như vậy Quý Vương Tông của ta có thể thống nhất Thánh Giáo, nhưng nguyên khí của Thánh Giáo bị tổn thương trầm trọng, nếu bọn yêu thú kia lại...”

Quý Tiên Sinh lắc đầu nói: “Tông chủ quên rồi sao, Thánh Giáo ta tại mạn hoang địa phía Tây bắc, cũng có một thánh điện. Chỉ cần môn phái của ta nhất thống Thánh Giáo, thì toàn bộ thành phần cốt cán của Quý Vương Tông sẽ chuyển tới vùng hoang vu đó, tại đó chinh đốn lại thế lực của Thánh Giáo, bọn yêu thú kia tuy hung dữ, nhưng chỉ hoành hành tại Trung Thổ, sẽ không bén mảng tới vùng man hoang chi địa đó. Hơn nữa sau đó, bọn chính đạo Trung thổ thế nào chẳng cử người tới đây, chẳng phải là chúng ta lợi dụng được bọn yêu thú đó tiêu diệt bọn chính đạo kia đó sao?”

Quý Vương hoàn toàn gỡ bỏ được mối hoài nghi, hít một hơi dài, giọng đầy xúc động nói: “Tiên sinh quả thật là quân sư tốt, là bạn tốt của ta”.

Quý Tiên Sinh mỉm cười nói: “Sau đó, cái gọi là chính đạo kia và bọn yêu thú giao đấu, bất luận ai thắng ai bại, tất đều thương vong nặng nề, bọn yêu thú tuy nhiên vẫn hung dữ, nhưng ta đã thấy ngày mà chính đạo trong thiên hạ tập trung tại Thanh Vân Sơn, mười năm trước uy lực của ‘Tru Tiên Kiếm Trận’ như thế nào, hẳn tông chủ còn nhớ chứ?”

Quý Vương gật đầu, nói: “Phải, quả thực vô cùng lợi hại!”

Quý Tiên Sinh cười nói: “Sở dĩ yêu thú tưởng rằng dễ dàng thủ thắng, nhưng đâu có dễ dàng như vậy. Chúng ta tại vùng hoang địa sẽ nghỉ ngơi dưỡng sức, chỉ cần ‘Tứ Linh Huyết Trận’ tu luyện thành công, nhìn khắp thiên hạ, còn ai dám không phục thần uy của Thánh Giáo ta?”

Quý Vương nói: “Vậy, việc tiên sinh thuận phục hai linh thú kia đến đâu rồi, có tin tức mới gì không?”

Quý Tiên Sinh nói: “Tốt, Phục Long Đỉnh hoàn toàn thu phục được Thần thú Hoàng Điều và linh thú Quỷ Ngưu, trên thân đỉnh xuất hiện những văn tự mới, tiếp theo chính là yêu thú Chúc Long đang canh giữ Thánh điện tại nơi hoang vu kia, sau khi chúng ta quay lại Thánh điện để thu phục nó, chỉ cần đi về phía Nam tìm nốt ác thú Thao Thiết. Tìm được Thao Thiết rồi, thiên hạ sẽ nằm trong lòng bàn tay của tông chủ!”.

Quý Vương tiến lên một bước, nhìn xuống Huyết Trì, trong không khí sặc mùi máu tanh nồng nặc, thốt nhiên xuất hiện cảm giác thao túng cả thiên hạ trong tay.

Ông ta không nén được tràng cười ha hả, tiếng cười vang vọng trong sơn động, đầy vẻ phẫn khích cuồng ngạo!

Hết hồi 148

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 149

Hội Minh

Thanh Vân Sơn, Thông Thiên Phong.

Ngoài điện Ngọc Thanh, tầng tầng lớp lớp người đứng thành hàng ngũ. Nhìn kỹ, họ đều là người chính đạo, bao gồm cả Thanh Vân Môn cường môn Đạo Huyền chân nhân cùng Phần Hương Cốc cốc chủ Vân Dịch Lam. Phía sau hai người đó đều là danh sĩ cao nhân khác của hai phái Thanh Vân và Phần Hương, cũng tụ tập tại đây. Nhìn vào trận thế, tựa hồ như chuẩn bị nghênh đón một nhân vật nào đó.

Không biết là người nào mà có mặt mũi dữ vậy?

Các môn phái nhỏ không kể, thời khắc đó, các nhân vật trọng yếu của Thanh Vân Môn cùng Phần Hương Cốc đại đa số đều đã tụ họp lại. Bên Phần Hương Cốc là Thượng Quan Sách, Lữ Thuận, đại đệ tử đời thứ hai là Lý Tuân, Yên Hồng đứng phía sau cốc chủ Vân Dịch Lam. Kỳ trung, Lý Tuân mặt vô biểu cảm, nhưng sắc khí có vẻ khó coi, không những vậy bốn bề xung quanh vang lên những tiếng thì thầm to nhỏ, những ánh mắt cứ liếc qua gã, càng làm cho sắc mặt họ Lý thêm khó coi.

Về phía Thanh Vân Môn, bọn Điền Bất Dịch, Tăng Thúc Thường, Thủy Nguyệt đại sư, Tề Hạo, thủ toạ các mạch đều có mặt tại hiện trường, bao gồm cả bọn đệ tử Tiêu Dật Tài cũng đứng sau lưng Đạo Huyền chân nhân. Chỉ là trong số đó, xuất sắc nhất của Thanh Vân Môn trong những năm gần đây, nhân vật được kính trọng nhất, Lục Tuyết Kỳ, lại không thấy bóng dáng đâu hết. Ngoài ra, Lâm Kinh Vũ cũng không có mặt, không hiểu có phải còn ở trong Tổ Sư Từ Đường hay không.

Trời trong sáng, không trung vạm vỡ không mây, gió núi không mạnh, thổi đều đều không ngừng làm cho ai ai cũng có cảm giác thư thái. Nếu không phải trong phạm trôn tục thế có quá nhiều ân oán cừu sát, rầm rối không ngừng, thì đây đích thị là tiên cảnh giữa nhân gian.

Trong số đám đông đằng sau, nhiều người bàn tán thì thầm, ẩn ước nghe thấy đại bộ phận đều đang nhắc tới trường hạo kiếp lớn nhất của nhân gian này. Những câu nói đó lọt vào tai Thanh Vân cường môn Đạo Huyền chân nhân, sắc mặt ngưng trọng, không nhẫn nhịn được khẽ thở dài.

Thanh âm của ông ta không lớn, nhiều người xung quanh không chú ý, Phần Hương cốc chủ Vân Dịch Lam đứng đằng trước lại nghe được, quay đầu nhìn về phía Đạo Huyền chân nhân, thấp giọng nói: “Đạo Huyền huynh có gì lại thờ dài?”

Đạo Huyền gắng gượng nở một nụ cười, lắc đầu nói: “Ta nghe những đạo hữu sau lưng bọn ta bàn tán, có quá ít người còn lạc quan”.

Vân Dịch Lam cười cười nói: “Đạo Huyền huynh hà tất phải để ý tới bọn họ, tuy họa kiếp ngày nay đã thành, sinh linh đồ thân, nhưng bọn ta hiện nay là hy vọng cuối cùng của thiên hạ chúng sinh, đối diện với lũ yêu nghiệt quái thú cùng hung cực ác, sư huynh thân là thiên hạ lãnh tụ, nếu người không còn tín tâm, thì làm sao có thể là kỳ vọng của thiên hạ chúng sinh bá tánh được.”

Đạo Huyền chân nhân sắc mặt có chút biến đổi, trong mắt lấp loáng tinh quang, hướng về Vân Dịch Lam liếc một cái, chỉ thấy con người đó quá ư thông dong, dường như không có ý gì khác, điểm một nụ cười: “Vân thí chủ nói quả đúng quá, bản đạo có tài đức gì mà gánh vác được bốn chữ ‘Thiên hạ lãnh tụ’ đó. Lần này đại kiếp yêu thú, tàn hại sinh linh, bọn ta là người học đạo, lại một lòng thờ phụng chính đạo, tự nhiên không thể đặt mình ra ngoài chuyện. Đạo Thiên Âm Tự Phổ Hoằng thượng nhân đến đây, ba phái cùng liên minh với thiên hạ hào kiệt, vì dân mà hy sinh cũng không uổng một đời học đạo”.

Vân Dịch Lam gật đầu nói: “Sư huynh nói rất đúng”.

Đạo Huyền chân nhân trả lời bằng một nụ cười nhưng trong tâm lại có một cảm giác lạ, Phần Hương Cốc cốc chủ Vân Dịch Lam trước mặt từ đó tới giờ nói chuyện đều rất khiêm hoà, không châm chích chế giễu, nhưng mình lại tựa hồ không nhìn thấu được người này, trong lòng cảm thấy người này có vẻ sâu cạn khó lường.

Đang lúc thâm tâm Đạo Huyền chân nhân đang suy xét có nên tìm cơ hội thử Vân Dịch Lam để xem trong lòng y đang tính toán gì hay không, trong đám đông đột nhiên náo động, Đạo Huyền chân nhân và Vân Dịch Lam tập trung tinh thần, cùng lúc nhìn về phía chân núi, quả nhiên thấy giữa vùng mây trắng vùn vùn quanh Thông Thiên Phong chợt thoáng lên ánh kim quang, rồi lại nhanh chóng biến mất, không đầy một khắc đã mau mắn đến gần đỉnh núi.

Chỉ thấy kim quang chói loà, làm thành hình trạng một đóa kim liên, bay giữa mây trắng, tiếng tụng niệm nổi lên, vang vọng giữa trời đất, khí tượng trang nghiêm khiến ai ai cũng sinh lòng kính sợ.

Đạo Huyền chân nhân cùng Vân Dịch Lam đồng thời nghênh tiếp, kim liên hạ xuống, rục rịch lấp lánh, kim quang tán xạ, hiện ra Thiên Âm Tự Phổ Hoàng đại sư cùng mấy chục vị hoà thượng. Phổ Hoàng thượng nhân cầm đầu dung mạo vẫn như năm xưa, từ bi tường hoà, áo cà sa đỏ vàng, bảo tướng trang nghiêm, trong tay cầm một tràng hạt làm bằng gỗ đàn mộc màu đậm, khoé miệng giắt một nụ cười mỉm.

Phía sau thượng nhân đích thị là Phổ Phương sư đệ thủ trì “Phù Đồ Kim Bát”, thân người cao to, ngoài ra còn có mấy chục vị cao tăng và đệ tử đời thứ hai của Thiên Âm Tự, trong đó cũng có mặt bọn Pháp Tướng, Pháp Thiện...

Đạo Huyền chân nhân bước tới, mỉm cười nói: “Phổ Hoàng đại sư, ông cuối cùng cũng đã đến, mọi người đã chờ lâu rồi!”.

Phổ Hoàng thượng nhân mỉm cười gật đầu: “Để chư vị thí chủ cùng Đạo Huyền chứng môn phải đợi lâu, lão nạp thật đắc tội”.

Ngay lúc đó, Vân Dịch Lam đứng cạnh Đạo Huyền chân nhân vui vẻ cười nói: “Đại sư đã lâu không gặp, liệu còn nhận ra ta, bằng hữu tri giao năm xưa, đại sư sao có thể quên được chứ?”

Phổ Hoàng thượng nhân nhìn về phía Vân Dịch Lam, biểu tình rõ là ngây người, nụ cười luôn luôn nở lập tức cũng thu lại: “Lẽ nào thí chủ đây....không ngờ lại là Vân Dịch Lam Vân lão cốc chủ!”

Vân Dịch Lam cười lớn, thi lễ nói: “Đúng là lão phu, bái kiến phương trượng đại sư”.

Phổ Hoàng thượng nhân cúi người hỏi lễ, cười nói: “Đã từng nghe Phần Hương Cốc đạo pháp tinh thông, đặc biệt là Tam Dương cảnh giới của Phần Hương Ngọc Sách thật thần kỳ, Vân thí chủ tâm chí kiên định, thiên phú siêu quần, lẽ nào đã luyện tới tầng Ngọc Dương chi cảnh?”

Vân Dịch Lam thần sắc hơi có biến, trong lòng giật nảy, Phần Hương Cốc đạo pháp luôn luôn là bí mật trong chính đạo, khác xa Thanh Vân Môn và Thiên Âm Tự lưỡng đại phái, vừa đề khởi đến “Thái Cực Huyền Thanh Đạo” hoặc “Đại Phạm Ban Nhược” là không ai không biết. Nhưng lần này y vừa tiến nhập Trung Thổ, gặp được hai lãnh tụ của lưỡng đại hào môn, không ngờ trước sau đều bị Đạo Huyền

chân nhân và Phổ Hoằng thượng nhân nhìn ra đạo pháp cảnh giới của mình, vừa nghĩ tới quan hệ trong đó, y nhìn không được, sinh ra hồ nghi trong lòng: lẽ nào trong môn hạ của ta có gian tế trà trộn?

Tuy là đang nghĩ ngợi, nhưng ngoài mặt thần tình của y vẫn như không, mỉm cười nói: “Đại sư mắt sáng như đuốc, lão phu một thân đạo hạnh thấp kém không đáng kể!”

Dừng lại một chút, Vân Dịch Lam sắc diện dần dần nghiêm túc nói: “Bất quá đại sư đã đến, thật là tốt. Hiện nay sinh linh lầm than, yêu nghiệt hoành hành, thảm họa đó trước giờ chưa từng thấy, những mong đại sư lãnh đạo thiên hạ chánh đạo, trừ khử tai kiếp, làm việc tốt lành”.

Đạo Huyền chân nhân đứng ở phía ngoài, sắc diện chợt hơi biến đổi.

Phổ Hoằng thượng nhân khiêm nhường nói: “Vân thí chủ nói đúng, thiên hạ đối mặt tai kiếp, thú yêu bạo ngược, Thiên Âm Tự trên dưới đã là Phật Môn đệ tử, sao có thể thoái ẩn an nhàn. Chỉ là hiện nay thiên hạ chánh đạo đều kéo về Thanh Vân, Đạo Huyền sư huynh lại luôn luôn đức cao vọng trọng, đạo pháp thông thiên, tự nhiên nên để Đạo Huyền sư huynh làm lãnh tụ, suất lĩnh thiên hạ chánh đạo chống lại cường địch”.

Đạo Huyền chân nhân cười nói: “Đại sư khách khí quá, Đạo Huyền thật không dám đảm đương”.

Phổ Hoằng thượng nhân chấp tay nói: “Đạo Huyền chưởng môn, thiên hạ ngày nay đêm ngày trong mong, phải sớm ngày trừ khử tai kiếp đại họa, huynh ngàn vạn lần không nên thoái thác”.

Vân Dịch Lam cười ha hả nói: “Hai vị là cao nhân đặc đạo, ở đâu mà nhiều lời khách khí thế, lại đây, chúng ta vừa đi vừa nói, nếu không lại để đạo hữu đồng đạo phải chờ ba chúng ta nói chuyện đến lúc cảm lạnh mất”.

Đạo Huyền chân nhân và Phổ Hoằng thượng nhân nhìn nhau bật cười, cùng nhau cất bước. Đoàn người phía trước nhiều người tỏ thái độ tôn kính Phổ Hoằng thượng nhân và tặng cúng Thiên Âm Tự, cho thấy đức vọng Thiên Âm Tự trong lòng chánh đạo vô cùng lớn.

Đoàn người tiến nhập Ngọc Thanh Điện, Phổ Hoằng thượng nhân không khỏi khen thưởng Ngọc Thanh Điện khí thế khôi phục, hùng vĩ, rực rỡ sau khi Thanh Vân Môn trùng tu.

Đạo Huyền chân nhân khiêm nhường mời Phổ Hoàng thượng nhân ngồi ghé chủ tọa. Phổ Hoàng thượng nhân từ chối mấy lượt, cuối cùng Đạo Huyền chân nhân vì là chủ nhân phải ngồi ghé chủ tọa, Phổ Hoàng thượng nhân và Vân Dịch Lam ngồi hai bên.

Trong đại điện, thời khắc này có trên trăm vị, nhưng số ghé lại hữu hạn, chỉ có vài vị danh cao vọng trọng của ba đại phái ngồi xuống, có thể thấy địa vị và thực lực trong chính đạo của tam đại phái hệ, cùng nhau thảo luận đối sách tự nhiên cũng phần nhiều là nghị luận trong tam đại phái hệ.

Chờ cho chúng nhân yên vị, Vân Dịch Lam là người đầu tiên mở lời, hướng về phía Phổ Hoàng thượng nhân nói: “Đại sư, ông lần này trên đường đi có gặp đám yêu thú quái vật tàn nhẫn đó không?”

Phổ Hoàng đại sư gật đầu nói: “Có, bọn tôi đã trừ khử chúng”.

Chúng nhân rúng động, hoạ yêu thú ngày nay đã sớm truyền ra khắp thiên hạ, người thấy qua cũng không ít, nhưng những người chính đạo trong Ngọc Thanh Điện trên Thanh Vân Sơn hôm nay, ngoài trừ đám đệ tử tam đại môn phái ra dò thám tin tức đã từng giao thủ qua, các môn phái khác tịnh không có mấy ai.

Đạo Huyền chân nhân cũng hơi rúng động: “Ồ, không ngờ có chuyện đó, đại sư hãy kể lại sự việc để mọi người trong điện cùng biết vớ”.

Phổ Hoàng đại sư nói: “Không dám, kỳ thật trên đường đi đụng phải đám yêu vật đó, bọn tôi cũng không tưởng được. Trước đây đề nghe yêu nghiệt thường hoành hành ở Phương Nam, nhưng không ngờ tại một thôn nhỏ ngoài bảy dặm phía nam Thanh Vân Sơn lại phát hiện có mấy chục yêu thú đang tập kích thôn làng, đáng tiếc bọn tôi đến quá trễ, thôn dân toàn bộ đã ngộ hại.

“A!”, Đạo Huyền chân nhân và Vân Dịch Lam đều thất kinh thở dài, phía nam Thanh Vân Môn bảy trăm dặm tuy không gần nhưng cũng không phải là quá xa. Chúng tăng Thiên Âm Tự đứng sau lưng Phổ Hoàng đại sư đa số trên mặt lộ biểu tình bất nhất, vài tăng nhân chấp tay niệm phật, thiết nghĩ cảnh tượng lúc đó chắc thật phần thảm liệt, đã lưu lại ấn tượng sâu trong lòng những tăng nhân đó.

Phổ Hoàng đại sư thở dài, trên mặt cũng thoáng qua biểu tình bất nhẫn: “Những quái vật này quả nhiên như lời trong truyền thuyết, bộ dạng là những mãnh thú Nam Cương biến thành, hơn nữa tính cách tàn nhẫn hiếu sát, bá tánh trong thôn không ai sống sót. Gặp yêu nghiệt như vậy, dù phải phá sát giới, tu

hành tổn hại, cũng không thể không vì dân mà trừ hại, bọn tôi liền hạ thủ trừ khử chúng”.

Đạo Huyền chân nhân vòng tay nói: “Đại sư thể thiên hành đạo, súc tích công đức, tịnh không phải là tội nghiệt sát sinh, đại sư bất tất phải thấy khó chịu”.

Phổ Hoàng thượng nhân thở dài một tiếng, gật gật đầu, Vân Dịch Lam bên cạnh nhíu mày, trong lòng quan tâm đến một vấn đề khác: “Phương trượng đại sư, ta có điều muốn thỉnh giáo”.

Phổ Hoàng thượng nhân nói: “Vân cốc chủ xin cứ nói”.

Lần này Vân Dịch Lam nói: “Trước đây bọn ta chưa từng nghe nói bầy yêu nghiệt đó đã đến đây, lần này đại sư đã đụng phải, nghĩ tất yêu thú rất mau chóng sẽ đến vùng phụ cận Thanh Vân Sơn. Không biết trên đường đi, ngoài trừ cái thôn đó ra, đại sư có phát hiện thú yêu không?”

Phổ Hoàng thượng nhân lắc đầu đáp: “Cái đó thì không, ngoài trừ ngôi làng đó, các nơi khác đều bình thường, có khả năng đây là một bộ phận nhỏ yêu nghiệt đi nhanh quá, tình cờ bị bọn tôi bắt gặp”.

Đạo Huyền chân nhân thở dài nói: “Đó cũng đáng cho bọn chúng gặp xui, tiếc là cứu không được những thôn dân”.

Quần tăng nghe thấy lời nói đó cùng nhau chấp tay niệm phật hiệu.

Vân Dịch Lam gật đầu nhè nhẹ: “Đại sư, ngài đã chứng kiến yêu thú cùng các cao tăng Thiên Âm Tự giao thủ, chiến lược của chúng thế nào?”

Phổ Hoàng thượng nhân trầm ngâm rồi nói: “Bầy yêu nghiệt đó hơn phần nửa đều là quái vật bình thường, chỉ bất quá móng vuốt cứng mạnh, hung hãn tàn bạo, nếu thật sự phải so sánh thì đạo hạnh tu hành bình thường trong số những người tu đạo bọn ta cũng đủ để thắng được chúng”.

Vân Dịch Lam gật đầu nói: “Xem ra đám quái vật này đa phần là yêu thú phổ thông tẩu tán tách lìa đám đồng bọn”. Nói xong, y ngừng một chút, quay đầu nhìn Lý Tuân sau lưng: “Tuân nhi, gần đây bản môn điều tra được tin tức gì, hãy báo cáo cho Phổ Hoàng đại sư biết”.

Lý Tuân “ạ” một tiếng, bước ra, hướng Phổ Hoàng thượng nhân cung kính hành lễ, Phổ Hoàng thượng

nhân mỉm cười nói: “Lý hiền diệt bất tất phải đa lễ, xin cứ nói”.

Lý Tuân nói: “Bẩm báo đại sư, từ ngày bọn tôi nhiều lần phái xuất đồng đạo đi về phía nam điều tra thám thính cho tới nay, phát hiện đại kiếp thú yêu lần này hoạ hoạn thật là thảm liệt, có ba nguyên nhân chủ yếu. Thứ nhất: thú yêu quái vật tầm thường đại bộ phận là mãnh thú biến dạng, tuy bọn tôi không biết thật ra làm sao mà di biến, nhưng đám quái vật đó đích xác là mãnh thú biến hình, hung mãnh hơn, tàn nhẫn hơn, người tầm thường chắc chắn vô phương chống cự. Thứ nhì: yêu thú dị tộc từ phương nam đi ra lần này, số lượng không ngờ không đếm xuể, đệ tử bọn tôi phái đi nhiều lần từ trên trời nhìn thấy vô số yêu thú lũ lượt kéo nhau đi, số lượng ít nhất cũng trên một vạn, dưới tình huống đó, cho dù mình có đạo hạnh cao e rằng cũng không giải quyết được. Thứ ba: trong số yêu thú phổ thông kia, tựa hồ còn có vô số yêu thú đặc thù không rõ lai lịch, những yêu thú đó tuyệt nhiên khác biệt với đám quái vật phổ thông, yêu pháp cao cường, hơn nữa cho tới nay, ai mà không nghe qua truyền thuyết “Thú Thần”, cũng không biết y là nhân vật ra sao, nhưng y có thể thao túng vô số yêu vật, sợ rằng cũng là một nhân vật cực đoan cao cường.

Phổ Hoàng thượng nhân lông mày trắng xoá nhíu lại, chúng tăng nhân Thiên Âm Tự đưa mắt nhìn nhau. Đại kiếp yêu thú lần này sự ác liệt hiển nhiên chưa từng thấy, nhìn thần tình của Lý Tuân lúc kể chuyện cùng biểu tình ngưng trọng của các nhân vật trong Thanh Vân Môn, Phần Hương Cốc, hiển nhiên chúng nhân cũng tâm tình trầm trọng.

Đại điện tạm thời hãm nhập không khí trầm mặc, một hồi sau, Vân Dịch Lam thở dài một hơi, cười nói: “Quái vật nếu như không lợi hại, làm sao là thiên cổ đại kiếp! Sự việc đến nước này, nghĩ nhiều cũng vô dụng, chi bằng chúng ta hãy thương lượng tìm phương cách chống lại yêu nghiệt”.

Đạo Huyền chân nhân gật đầu nói: “Vân cốc chủ nói rất đúng. Tiện đây, lão phu có thu thập loại trà lâu năm, mời hai vị vào nội đường uống trà trong lúc nói chuyện”.

Phổ Hoàng thượng nhân và Vân Dịch Lam đều đứng dậy, nhắc nhở môn hạ vài điều, rồi theo chân Đạo Huyền chân nhân tiến vào trong nội đường, ba vị đại nhân vật đức cao vọng trọng vừa đi, không khí trên Ngọc Thanh Điện dần dần lơ lửng. Bọn Tiêu Dật Tài, Tề Hạo, Lý Tuân cùng Thiên Âm Tự Pháp Tướng, Pháp Thiện vốn là những người quen cũ, họ liền tụ tập đàm luận. Gặp dịp, Tiêu Dật Tài đề nghị Pháp Tướng, Pháp Thiện đi xem cảnh sắc Thông Thiên Phong, Pháp Tướng lập tức đáp ứng, Lý Tuân cũng chẳng có việc gì làm, cũng theo chân Tiêu Dật Tài.

Thời tiết đã vào hạ, khí hậu trở nên nóng bức, nhưng trên Thông Thiên Phong, mây mù che phủ, lại vẫn mát mẻ vô bì. Đi đến một nơi trên huyền nhai có lan can, tựa lan can mà nhìn, chỉ thấy biển mây mênh mông, trời xanh bên trên khiến ai ai cũng không khó thả hồn xuất thế.

Pháp Tướng thờ dài nói: “Đã từng nghe Thanh Vân Môn không khác gì tiên cảnh, mười năm trước đây bản tăng được mở rộng tầm mắt một lần, lần này gặp lại, vẫn tráng quan như xưa, chấn động nhân tâm, thật là một kỳ quan của trời đất”.

Tiêu Dật Tài cười nói: “Pháp Tướng huynh lại khách khí, nói về cảnh sắc, ‘Vô Tự Ngọc Bích’ và ‘Tu Di Đạo, Gió Từ Sơn’ của Thiên Âm Tự trên Tu Di Sơn không phải là danh động thiên hạ sao?”

Pháp Tướng cười nói: “Đó chỉ là những nơi cảnh sắc tầm thường, làm sao có thể so sánh với cảnh tượng tráng quan trên Thanh Vân Sơn”.

Nhãn quang chuyển động, đột nhiên phát hiện phía sau là hai người Lý Tuân và Yên Hồng. Yên Hồng thì không việc gì, nhưng Lý Tuân thì tỏ ra bất phục, chỉ là không phải như năm xưa, y ngày nay cũng đã có mấy phần hàm dưỡng, không biểu đạt ra.

Pháp Tướng tâm tư tinh tế, trên mặt cũng không có thần tình biến hoá gì, cứ tự nhiên nói tiếp: “Bất quá thật ra nếu nói về cảnh sắc, trên trời dưới đất cũng phải nói đến Huyền Hoả Nhiên Thiên của Phần Hương Cốc của Lý sư huynh mới được. Có đúng không Lý sư huynh?”

Lý Tuân ngẩn người, trên mặt lộ ra một nụ cười, nhưng miệng vẫn khiêm tốn: “Pháp Tướng sư huynh quá lời”, khuôn mặt biểu lộ một niềm vui, nhưng vẫn từ chối nói: “Pháp Tướng sư huynh đã nói quá, Phần Hương Cốc nhỏ nhắn, lại tuốt xa hẻo lánh, không dám đem so bì với phong vật Trung Thổ”.

Tiêu Dật Tài trong mắt hàm chứa thâm ý nhìn Pháp Tướng, khoé môi xuất hiện một nụ cười hàm ý, liền nói: “Được, được, mọi người cũng không cần phải nói đi nói lại, mỗi nơi đều có vẻ đẹp riêng, thế gian thật bao la rộng lớn, không biết cả đời này bọn ta có thể biết đến hết không?”

Chúng nhân nhất thời đều chung cảm xúc, đồng thanh nói: “Chính phải”, rồi bật cười.

Chúng nhân cười nói một hồi, Lý Tuân tựa hồ nhớ tới điều gì đó, chậm chậm đến bên cạnh Tiêu Dật Tài, nhân lúc không ai để ý, nói nhỏ: “Tiêu sư huynh, xin hỏi một điều”.

Tiêu Dật Tài gật mình: “Lý sư huynh xin cứ nói”.

Lý Tuân do dự một hồi, chung quy không nhẫn nại được nói: “Mấy ngày...mấy ngày nay...đặc biệt là ngày trọng yếu như hôm nay, sao lại không thấy Lục Tuyết Kỳ sư muội của Tiểu Trúc Phong xuất hiện vậy?”

Tiêu Dật Tài thần sắc có chút thay đổi, nhìn Lý Tuân, hạ giọng đáp: “Lý sư huynh, Lục sư muội nhân vì lần trước trên Ngọc Thanh Điện cãi lại ân sư của ta Đạo Huyền chứng môn, hiện tại bị giam giữ tại Tiểu Trúc Phong sám hối đã được mấy ngày rồi”.

Lý Tuân trong miệng “a” lên một tiếng, thần tình phức tạp, tựa hồ khó chịu, lại giống như hổ thẹn, tức giận trong lòng, một lúc lâu mới lên tiếng, hướng về Tiêu Dật Tài cười khổ nói: “Đa tạ Tiêu sư huynh đã cho biết, tại hạ vô cùng cảm kích, sau này tôi sẽ khẩn cầu gia sư đi nói chuyện khuyên can Đạo Huyền sư bá, ôi, cũng coi như là tôi đã tận tâm lực”.

Tiêu Dật Tài gật gật đầu, không nói gì nữa chỉ đưa tay ra vỗ vai Lý Tuân.

Trong đám người đứng từ xa nhìn quang cảnh đẹp tuyệt giữa đất trời, Pháp Tướng từ từ thu hồi ánh mắt khỏi lưng hai người đang thì thầm to nhỏ, chợt nghe có người hạ giọng hỏi bên cạnh: “Đại sư có biết chuyện Lý sư huynh thân cùng Lục Tuyết Kỳ sư muội chăng?”

Pháp Tướng mỉm cười, nhìn Tề Hạo đang đứng bên cạnh, nói: “Có nghe sơ qua”.

Tề Hạo gật gù, không nói gì thêm, Pháp Tướng lại bắt chợt thở dài một tiếng, bên trong pha lẫn mấy phần cảm khái. Tề Hạo cảm thấy lạ, nói: “Pháp Tướng huynh, sao lại thở dài như thế?”.

Pháp Tướng cười nhạt, khôi phục lại thần sắc vốn có, nói: “Không có gì, chỉ là đột nhiên nghĩ đến một người bạn cũ thôi”.

Tề Hạo lấy làm lạ: “Cố nhân? Cố nhân nào vậy?”

Pháp Tướng bình thản nói: “Một người đã từng cùng chúng ta vào sinh ra tử, một cố nhân cùng chúng ta, và vị Lục cô nương đó có quan hệ sâu xa...a...”.

Tề Hạo trầm lặng đi, một lúc lâu sau, cũng nặng nề thở dài một tiếng, trong tiếng thở dài, còn có mấy phần thể sự tang thương, cảm khái vật còn người mất.

* * * * *

Tổng đàn Vạn Độc Môn Ma Giáo hướng tây nam Trung thổ nơi gọi là “Độc Xà Cốc”. Chiều theo vị trí địa lý mà nói, Độc Xà Cốc cùng Quỷ Vương Tông ở Hồ Kỳ Sơn và Hợp Hoan Phái ở Tiêu Diêu Giản, xảo hợp thành một hình tam giác lớn, kiềm chế lẫn nhau, vừa tương trợ vừa đối nhau, tạo thành thế lực tương đương bền chặt trong Ma Giáo ở Trung Nguyên hiện nay.

Nhưng tình huống hiện tại, thế quân bình đó đã lâm vào cục diện nguy ngập, đặc biệt là phần lớn thế lực Ma giáo vốn nằm nơi Vạn Độc Môn, cùng với việc lão môn chủ Độc Thần lão nhân mất đi, vây quanh vấn đề quyền thừa kế tân môn chủ, bên trong Vạn Độc Môn đã rối tung cả lên rồi, tổng đàn ở Độc Xà Cốc cũng đã vào thế kiếm tuốt cung giương, tình thế động đến là nổ.

Theo trên danh nghĩa mà nói, nhận di mệnh lâm chung của Độc Thần, người chính thức được kế thừa địa vị là Tần Vô Viêm đệ tử quan môn của Độc Thần. Nhưng rất không may là ở trong Ma giáo, đặc biệt là trong Vạn Độc Môn, nơi lấy võ lập công làm đầu, thì chỉ dựa vào di mệnh của Độc Thần là vô dụng.

Ngay lúc Độc Thần mới mất không lâu, mấy tên đệ tử bên ngoài của lão liền kéo nhau gấp về Độc Xà Cốc, thế đến rầm rộ, lộ rõ thái độ muốn tranh đoạt chức vị môn chủ. Tần Vô Viêm tuy được chân truyền thâm sâu, một thân bản lãnh vượt xa mấy vị sư huynh, nhưng một là hắn không có kinh nghiệm lâu đời ở Vạn Độc Môn, mấy tay cao thủ trọng yếu được cung phụng trong môn lần này cơ hồ toàn bộ đứng bên phía mấy vị sư huynh của hắn. Hai là lần trước ở trong Tử Trạch, hắn bất cẩn bị Huyết công tử Quỷ Lệ ở Quỷ Vương Tông phục kích, thân bị trọng thương, mặc dù giờ đây đã gần bình phục, nhưng pháp bảo Phệ Huyết Châu chí hung chí tà ở trong tay Quỷ Lệ quả thật làm cho hắn chịu hết đau khổ cùng cực, một cỗ phệ huyết yêu lực đó không ngờ như giòi bám trên xương một mực kiên quyết hút thụ khí mạch trong thân thể hắn, khiến tu vị hắn hao tổn rất nhiều, tạo nên cơ hội cho kẻ khác thừa dịp tranh lấy bảo tọa.

Có điều, may mắn là vào lúc nguy cấp, Tần Vô Viêm cuối cùng cũng dựa vào đạo pháp kỳ dị chân truyền của Độc Thần, thêm vào năm loại kịch độc bao gồm cả Thất Vĩ Ngô Công phối hợp sử dụng

đẩy hết lượng vu huyết có yêu lực kỳ dị đó thanh trừ khỏi cơ thể. Có điều chuyện có quan hệ trọng đại này chỉ mới xảy ra trước đây mấy ngày, Tần Vô Viêm tâm cơ thâm trầm, một mực giữ kín bí mật này. Gã biết giờ đây mình đã là cái đích của vạn người ngắm đến, vì vậy mới can tâm ẩn nhẫn.

Sự nhẫn nại của gã nhanh chóng được hồi báo, ba vị sư huynh Phạm Hùng, Trình Vô Nha, Đoạn Như Sơn vốn rất đồng tâm hiệp lực, kết thành liên minh để đoạt lấy ngôi vị môn chủ, khi phát hiện gã tiểu sư đệ mà trước đây bọn họ uly kị đã nội thương thành tật, bán thân bất toại, hơn nữa còn hết sức thành khẩn thừa nhận sự phụ trước khi lâm chung đích thực đã truyền lại ngôi vị chương môn cho gã, song gã lại hận mình không có phúc ngồi lên ngôi vị đó, đồng thời giao lại ấn tín chương môn ngay tại đương trường, đặt trước linh vị Độc Thần, nói rõ là nhượng lại cho người hữu năng, liên minh của ba vị sư huynh gã lập tức tan rã như nắm cát khô.

Các cao thủ và đệ tử trong Vạn Độc Môn giờ đây chia làm ba bè phái. Bè phái do Bách Độc Tử dẫn đầu đứng về phía đại sư huynh Phạm Hùng, còn kẻ năm xưa có hận giết chết đồ nhi với Trương Tiểu Phàm là Hấp Huyết Lão Yêu và hảo hữu Đoạn Mộc Lão Tổ của y thì đứng sau lưng lão nhị Trình Vô Nha, còn lão tam Đoạn Như Sơn, tuy rằng đạo hành thấp nhất trong số bốn đệ tử của Độc Thần, song người này rất giỏi dụng tâm kế, sớm đã thâm kết bè kết cánh, vì vậy mà thế lực hiện giờ mạnh nhất, có rất nhiều lão yêu lâu ngày không xuất thế của Vạn Độc Môn cũng bị y lôi kéo, còn các môn hạ đệ tử thì quá nửa đã đứng về phía y rồi.

Hôm nay là ngày cuối cùng trong bảy ngày tế lễ Độc Thần trong Vạn Độc Cốc. Tin tức về cái chết của Độc Thần đã truyền ra khắp nơi, trên linh đường phước trắng nhiều vô kể, nhưng lại hiếm khi nghe thấy được một tiếng khóc nào. Đại đa số đệ tử độc môn tuy đều chít khăn trắng, mặc áo xô gai, nhưng trên mặt thì không hề có chút biểu tình đau xót, tiếc thương, mà ngược lại còn có rất nhiều kẻ cứ trưng trưng tức giận muốn ăn tươi nuốt sống những kẻ thuộc phe phái đối địch.

Nếu không phải vì cô kỵ một chút thể diện trước linh đường, chỉ e nơi này sớm đã biến thành vô đường từ lâu rồi.

Bốn đệ tử của Độc Thần người nào cũng mặc hiếu phục, quỳ trước chúng nhân, nhưng ngoài trừ Tần Vô Viêm ra, ba người còn lại đều chỉ đập đầu một cái rồi đứng dậy, đứng sang một bên. Sau lưng mỗi người lại là một đám thuộc hạ thân tín, mục quang tập vô ý hữu đều tập trung cả vào chiếc hộp nhỏ màu xanh lục bên trên chiếc bán nhỏ đặt trước quan tài Độc Thần.

Trên hộp có viết bốn chữ:

Vạn Độc Thần Ân

Đây chính là ân tín từ ngàn đời nay chỉ có môn chủ mới được quyền giữ gìn của Vạn Độc Môn.

Trên bàn còn có hoa quả và tam sinh (dê, bò , lợn), trước bàn đặt một chiếc chậu đồng, lửa cháy phừng phừng. Tần Vô Viêm đập đầu lạy vong linh sư phụ xong, lặng lẽ đến bên cạnh chậu đồng, lấy từng tờ giấy tiền vàng cho vào đốt cho người chết. Còn ba vị sư huynh của gã đều không thèm liếc mắt tới, bởi cả ba đều hiểu rõ, vô luận là sau này ai làm môn chủ, tên phé nhân như gã cũng không thể nào thoát khỏi số mạng bị đầu độc chết.

Toàn bộ chú ý của họ đều tập trung cả vào chiếc hộp nhỏ.

Gương mặt vàng vọt của Phạm Hùng không chút biểu tình, chỉ hừ lạnh một tiếng, bước lên một bước về phía chiếc bàn, nhưng Trình Vô Nha và Đoạn Như Sơn cũng đã có dự phòng từ trước, hầu như cùng một lúc vọt người lên. Đoạn Như Sơn cười lạnh nói: “Đại sư huynh, sư phụ mới chết chưa được bảy ngày huynh đã muốn làm gì đó?”

Phạm Hùng trừng hai mắt, trên mặt loé hiện hung quang, nói: “Ta là đại sư huynh, chỗ này đương nhiên là do ta kế thừa”.

Trình Vô Nha hừ một tiếng, nói: “Huynh dựa vào đâu mà nói cái chỗ này là do huynh ngò?”

Đoạn Như Sơn cũng cười mấy tiếng, nói: “Huynh muốn nói về quy lệ lớn nhỏ à, nếu thật muốn nói về quy củ, sư phụ lâm chung cũng đã truyền vị cho tiểu sư đệ rồi, đâu đến lượt huynh chứ?”

Phạm Hùng lấp loé hung quang trong mắt, thình lình xoay đầu nhìn về hướng Tần Vô Viêm, Tần Vô Viêm đầu cũng không ngẩng, giọng nói nghe vang nhưng trung khí không đủ, ho một tiếng, ngập ngừng nói: “Ba vị sư huynh, lúc mấy huynh...khắc, khắc, khắc... vừa trở về, đệ đã lập tức đem ân tín giao ra, và nói rõ là đệ không có hứng thú với vị trí đó. Các huynh...khắc...khắc...các huynh nhập môn trước đệ, uy tín cũng cao hơn đệ, tự nhiên phải để các huynh ngò ở vị trí đó, sư phụ đã lớn tuổi rồi, nghĩ cũng đến lúc có chỗ hồ đồ, cho nên nói bậy bạ. Cuối cùng thì ai ngò vị trí đó, các huynh hãy quyết định đi, xin đừng lôi kéo đệ vào nữa”.

Ngữ khí trong lời nói của hắn, thấp trầm run rẩy, tựa hồ còn có chút chuyện xấu hổ trong lòng nên sinh

sợ hãi, bộ dạng không còn khoa trương thâm trầm như trước. Phạm Hùng cười lạnh một tiếng, khinh khỉnh quay đầu lại, không thèm nhìn hắn nữa, nói: “Các người rút cuộc muốn tính thế nào đây?”

Đoạn Như Sơn ha hả cười lạnh, nói: “Không cần nói nhiều, vẫn là theo ước định giữa chúng ta, qua cái thất đầu tiên của sư phụ, để sau khi lão nhân gia đi rồi, chúng ta ngày tới ở tại linh đường này lại quyết định xem cuối cùng ai là người ngồi lên vị trí này!”

Phạm Hùng hung tợn trừng mắt nhìn Đoạn Như Sơn và Trình Vô Nha, hai người sư đệ hắn nhìn nhãn sắc của hắn cũng không gặp chút thiện ý nào. Một lát sau, Phạm Hùng chợt chuyển người, bước dài ra khỏi linh đường, một đám người cũng liền theo sau hắn đi ra. Trình Vô Nha và Đoạn Như Sơn sau đó cũng đều mang theo nhân mã rút lui. Trên linh đường, nhanh chóng chỉ còn lại Tần Vô Viêm một thân lẳng lặng quỳ trên đất thủ hộ linh cữu.

Cũng không biết trải qua bao lâu, xấp tiền giấy trong tay Tần Vô Viêm đều thả vào chậu đồng thiêu đốt hết sạch sẽ, hắn mới từ từ ngược đầu lên, ánh mắt của hắn bên dưới làn lụa trắng, lạnh lẽo không chút màu sắc.

“Sư phụ...”, thanh âm hắn nhỏ đến mức chỉ chính hắn nghe lọt, “Sư phụ..!Người thấy rồi chứ, mấy kẻ đó chính là đồ đệ của người, thủ hạ của người....”

Góc miệng lạnh lùng của Tần Vô Viêm, chậm chậm nổi lên một nụ cười lạnh, lạnh lẽo và không mang theo một chút cảm tình nào.

Hết hồi 149

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 150

Nội loạn

Màn đêm lặng lẽ bao trùm lấy Độc Xà Cốc, không gian như đang chìm vào cô tịch. Những ánh sáng le lói cuối cùng cũng dần tắt hẳn, để lại một ngôi Linh Đường đứng cô độc trong đêm đen lạnh lẽo.

Cổng Linh Đường vẫn mở, một cơn gió lạnh bất chợt thổi vào khiến ánh nến trong Linh Đường lung linh chao đảo, chiếu lên tường những hình bóng ma quái chập chờn. Trong đêm đen tĩnh lặng bỗng nhiên như có tiếng thì thầm trong linh đường, thoát như khóc, thoát như cười, tuy không nghe rõ ràng nhưng cũng đủ khiến người ta lạnh buốt tâm can.

Ngôi Linh Đường cũ kỹ đã đến hồi tàn tạ, tuy vẫn cố gắng gượng đứng nhưng dường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. Bên ngoài màn sương mỏng như khói trông như muôn hình vạn trạng lơ lửng chung quanh căn phòng heo hắt ánh sáng.

Con người đang than khóc bên cạnh chiếc quan tài trong linh đường chính là Tần Vô Viêm.

Hắn quỳ trước linh vị, đầu cúi thấp, ánh mắt phiêu hốt bất định như đang nhìn về chốn xa xăm nào đó.

Trong ánh sáng heo hắt như đang có một cặp mắt dõi nhìn hắn.

Tiếng bước chân chợt vang lên làm Tần Vô Viêm bừng tỉnh, thân hình hắn khẽ rung nhẹ rồi từ từ quay lại, hắn khẽ nhíu mày, gương mặt tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn người khách không mời mà đến.

Người này thân mang đạo bào, phẩm cách tôn quý, không ai khác hơn là Thương Tùng đạo nhân

Tần Vô Viêm và Thương Tùng im lặng nhìn nhau, không ai nói một tiếng nào. Rồi Thương Tùng đạo nhân chậm chậm tiến đến cạnh chiếc quan tài, thấp lên một nén nhang, cung kính hành lễ trước linh vị người quá cố.

Tần Vô Viêm nhẫn nại nhìn từng cử chỉ của Thương Tùng đạo nhân từ đầu cho đến cuối, khi ông ta

quay đầu lại, Tần Vô Viêm cúi đầu hoàn lễ, tuy nét mặt hoàn toàn không biểu hiện điều gì nhưng vẫn khẽ lên tiếng: “Đa tạ đạo trưởng”.

Thương Tùng đạo nhân gật đầu: “Nén hương này tuy muộn màng, nhưng cũng là tấm lòng thành của ta”.

Vẫn quỳ gối trước linh vị, Tần Vô Viêm trả lời lặng lẽ: “Đạo trưởng có thành ý như vậy, gia sư linh thiêng thể nào cũng nhận biết”.

Thương Tùng đạo nhân chăm chú nhìn Tần Vô Viêm, bất chợt mỉm cười: “Tần công tử, dường như ngươi không hoan nghênh ta lắm?”

Tần Vô Viêm nhướng mắt, tỏ vẻ kinh ngạc với câu hỏi của Thương Tùng đạo nhân, “Đạo trưởng làm rồi, đạo trưởng đức cao vọng trọng, luôn được Vạn Độc Môn tôn kính. Nay ân sư gặp chuyện bất hạnh, Vô Viêm trong lòng buồn rầu đau đớn, nếu có chỗ nào thất lễ, xin tiên bói lượng thứ cho!”.

Môi Thương Tùng đạo nhân vẫn điểm nụ cười, cặp mắt lão quét qua linh vị của Độc Thần và dừng lại trên chướng môn ấn tín của Vạn Độc Môn đang nằm trước linh vị. Bất chợt trong người Thương Tùng phát ra một tiếng rít quái dị, nghe tựa hồ là một loại côn trùng nào đó. Nghe thấy âm thanh này, Tần Vô Viêm khẽ biến sắc.

Thương Tùng đạo nhân cười nhẹ, “Lão môn chủ ơi là lão môn chủ. Người có thể an tâm nhắm mắt được rồi, không ngờ trong những đồ đệ do lão dạy dỗ còn sót lại một tên lợi hại thế này. Thật là rắc rối!”.

Tần Vô Viêm trầm sắc mặt, nhãn quan trở nên trầm trọng, thốt giọng khản đục: “Đạo trưởng, ông vừa nói gì?”.

Thương Tùng đạo nhân nhìn lại Tần Vô Viêm, khẽ nhếch mép, đoạn kéo một ống tay áo lên. Đồng tử Tần Vô Viêm thu lại, chăm chú nhìn chiếc hộp nhỏ trong tay lão, âm thanh quái dị ban nãy đích thị phát ra từ đó.

Vẻ mặt Thương Tùng đạo nhân lộ vẻ vui mừng thần bí, lão chậm chậm đưa cái hộp nhỏ trong tay đến trước linh vị của Độc Thần. Đột nhiên trong chiếc hộp đựng chướng môn ấn tín của Vạn Độc Môn cũng phát ra âm thanh y hệt vậy.

Thương Tùng đạo nhân từ từ rút tay về, quay đầu lại hỏi nhẹ: “Là Thất Vĩ Ngô Công à?”.

Tần Vô Viêm hít một hơi thật sâu, từ từ nhắm hai mắt lại rồi vụt mở ra. Lúc này mục quang hấn sáng quắc, chỉ trong tích tắc ấy, vóc dáng chậm chạp ban nãy đã hoàn toàn biến mất. Hấn từ từ đứng lên, hai mắt nhìn thẳng Thương Tùng đạo nhân: “Đúng, là Thất Vĩ Ngô Công!”.

Căn linh đường vốn đang u ám âm trầm đột nhiên như vụt sáng hẳn lên khi Tần Vô Viêm đứng dậy. Hàn khí lạnh lẽo cũng tự nhiên biến mất, nhường chỗ lại cho màn sát khí hùng hực gia tăng trong căn phòng.

Thương Tùng đạo nhân ung dung như không thấy gì cả: “Người nói đi, nếu sư phụ người mà biết đồ đệ của hấn chết ngay sau hấn, chắc hấn tức giận lắm nhỉ?”.

Tần Vô Viêm hừ lạnh: “Sư phụ tuệ trí thông minh, sớm đã không xem trọng lễ nghi, lão nhân gia bất quá chỉ muốn đứng xem náo nhiệt khi tại hạ cùng tôn giá động thủ chém giết lẫn nhau mà thôi”.

Thương Tùng đạo nhân gật nhẹ, đoạn thở dài: “Đúng vậy, mười năm qua ta ở bên cạnh lão môn chủ, nhận thấy tính tình của lão thật là đáng sợ. Không ngờ khoảng thời gian người đi theo lão ta là ngắn nhất trong đám đệ tử Vạn Độc Môn, nhưng người lại hiểu lão rõ ràng nhất”.

Tuy thần sắc Tần Vô Viêm vẫn không thay đổi, chân hấn khễ lùi một bước như để làm nhẹ bớt sự căng thẳng: “Đạo trưởng thật tinh tường, không những các hạ nhìn tỏ tường gia sư, mà xem ra nhất cử nhất động của tại hạ cũng không qua được mắt các hạ”.

Thương Tùng đạo nhân khễ nhếch mép cười, ánh mắt liếc nhìn theo chân Tần Vô Viêm, đoạn bắt chợt hỏi: “Sư phụ người qua đời được bảy ngày rồi chứ?”.

Tần Vô Viêm khễ rùng mình, không hiểu Thương Tùng hỏi vậy là có ý gì, vì tính tình lão ta hôm nay thật là cổ quái, thâm sau khó lường, huống chi lão ta đã biết bí mật trong hộp ấn tín môn chủ, chỉ sợ là không ngăn cản lão được. Hấn bước tới một bước: “Bây giờ là giờ Sửu, vừa đúng bảy ngày, không biết đạo trưởng có điều chi chỉ giáo?”.

Thương Tùng đạo nhân lập tức thối lui một bước: “Tốt lắm, vậy thì ta không quấy rầy sư phụ người an

ngủ nhé”.

Trước khi Tần Vô Viêm kịp có phản ứng gì, Thương Tùng đạo nhân đề khí vọt nhanh như chớp ra ngoài cổng linh đường. Bỗng nhiên có tiếng la to “Tốt lắm! Môn chủ ấn tín.....aaaahhh!!!”. Tiếng quát đó đột nhiên dứt quãng, lời nói chưa kịp nói hết đã phải nhường lại cho tiếng hét đau đớn.

Tần Vô Viêm vọt biến sắc, chưa kịp ngăn lão lại thì thân thủ Thương Tùng đã vọt đi khá xa, chỉ còn nghe thấy tiếng hét đau đớn kia vọng vang.

Trong tích tắc đó, Độc Xà Cốc đang im lìm bỗng như thức dậy, bốn phương tám hướng nghe âm âm như sóng động, ùn ùn kéo về ngôi linh đường.

Thương Tùng đạo nhân quay đầu lại, khẽ mỉm cười nhìn gương mặt trắng bệch của Tần Vô Viêm, đoạn vẫy tay: “Hiền điệt, thúc thúc giúp hiền điệt lần này, khi cháu đoạt được cái ghế môn chủ, đừng quên ngày hôm nay!”. Nói xong thân ảnh lão vọt biến mất vào màn đêm đen.

Tần Vô Viêm dựa vào cổng linh đường thở mạnh, ánh mắt hấn ngập tràn nộ hỏa. Hiển nhiên như Thương Tùng dự tính trước, ngôi Linh đường đang bị bao vây bởi vô số nhân mã dưới quyền ba vị sư huynh của Tần Vô Viêm.

Ánh đuốc chen lẫn ánh kiếm, tầng tầng lớp lớp đệ tử Vạn Độc Môn tiếng tới ngôi linh đường với sát khí đằng đằng.

Thời khắc trôi qua trong sự im lặng ngộp thở, rồi vang lên tiếng quát vang dậy chấn động cả sơn cốc: “Giiiéééttt!!!!”.

Màn đêm âm u bỗng trở nên ngạt thở lạ thường.

* * * * *

Những tia nắng đầu tiên bắt đầu thấp sáng mặt đất. Từ lúc rời Độc Xà Cốc đến giờ, Thương Tùng đạo nhân ngự kiếm bay về hướng đông bắc được bốn trăm dặm thì gặp một khu tiểu thành, lão xem xét kỹ lưỡng từ trên không rồi đáp xuống một ngọn đồi nằm sát bên cạnh đó.

Trên ngọn đồi vô danh này mọc vô số cây hạnh nhân, từ trên cao nhìn như một khu rừng màu đỏ, trông thập phần mỹ lệ. Ba nam, một nữ đang đứng đó, không ai khác hơn là Quý Vương, Quý Tiên Sinh, Quý Lệ và U Cơ.

Song mục nhìn Thương Tùng từ từ hạ xuống đất, Quý Vương nở nụ cười: “Sao? Thuận lợi cả chứ?”

Thương Tùng gật đầu: “Quả nhiên không ngoài dự liệu của tông chủ, thương thế của Tần Vô Viêm đã hoàn toàn hồi phục, ngoài ra, con Thất Vĩ Ngô Công được giấu trong chiếc hộp ấn tín của môn chủ Vạn Độc Môn, bất cứ ai mở nắp ra thì sẽ bị nó cắn chết ngay”.

Quý Vương quay sang Quý Tiên Sinh cười lớn: “Tiên sinh, phương kế này được dùng không biết bao nhiêu lần rồi, đến bây giờ vẫn còn người sử dụng!”

Quý Lệ vẫn lạnh lẽo sắc mặt không nói một lời nào, U Cơ cũng giữ vẻ trầm mặc. Quý Tiên Sinh trả lời nhẹ: “Kế sách cho dù đã cũ nhưng còn hữu dụng thì vẫn là kế hay”.

Quý Vương gật đầu: “Độc Thần lão tiên bối là nhân vật nhất đại kiêu hùng trong thánh giáo, lại đi thu nhận một đám đệ tử thế này, thật là làm người ta thất vọng”.

Thương Tùng mỉm cười: “Bất quá chỉ có tên Tần Vô Viêm là trông còn được, thật đáng tiếc”.

Quý Vương nhìn qua những người im lặng này giờ cười nhẹ, Quý Lệ khẽ nhíu mày nhìn lại Quý Vương, trong lòng thầm nghĩ sao lão ta hôm nay lại có vẻ kỳ quái vậy.

Ý nghĩ của Quý Lệ vừa thoáng qua thì bỗng có những tiếng la hét kinh sợ từ ngôi tiểu thành nhanh chóng lan rộng ra, trong những thanh âm hoảng hốt đó có thể nghe thấy những tiếng la: “Yêu thú! Yêu thú đã đến!!!”.

Những thanh âm đình tai nhức óc vang đến từ phương nam, một vùng đất vắng thanh tĩnh yên bình đột nhiên bị bao trùm bởi khói bụi, trông như thiên quân vạn mã đang ầm ầm kéo đến từ phía bên kia ngôi tiểu thành.

Tuy bọn Quý Vương đã từng nhìn thấy nhiều điều lạ lùng, nhưng quang cảnh kinh thiên động địa trong giờ phút này không khỏi làm họ biến sắc. Muôn ngàn quái vật và yêu thú tầng tầng lớp lớp tràn tới ngôi

tiểu thành trong tiếng gầm tú hoang dại, những thân thể to lớn quái dị, những hàm răng nanh nhọn hoắt và móng vuốt sắc bén thấp thoáng trong màn gió bụi. Dân làng kinh hoàng bỏ chạy khắp nơi, nhưng trong tình hình này còn có nơi nào được coi là an toàn?

Tiếng chân mãnh thú càng lúc càng đình tai nhức óc, bọn chúng tràn tới từ phương nam càng lúc càng nhiều, khu vực này đã hoàn toàn trở thành một vườn thú khổng lồ, những cặp mắt đỏ rực cùng những tiếng rống bao vây ngôi tiểu thành. Những con người xấu số kia chưa kịp chạy xa thì đã bị cát bụi bao trùm lấy, thoáng có ánh huyết quang trong màn mê vụ ấy, những tiếng thét vừa thoát ra khỏi cổ họng đã nghẹn lại ngay.

Trên tường thành, một số người nhờ sức mạnh của ý chí cầu sanh mà kịp thời rút lên được chiếc cầu treo ngoài cổng thành, tạm thời giữ chân được lũ yêu thú bên ngoài. Chúng lúc nhúc xung quanh ngôi tiểu thành với số đông nhìn như bất tận.

Trên không trung, năm người nín thở đứng nhìn.

Từ đằng xa bỗng hiện ra một đám mây mù cùng với thanh âm vang dội khắp bầu trời. Thần sắc Quý Vương khẽ biến động, lão nói nhỏ: “Cuối cùng nó cũng đến rồi, nếu như quả đúng là con yêu thú đó, các người cứ giữ nguyên kế sách mà hành sự”.

Mọi người khẽ gật đầu rồi lập tức tản ra. Quý Vương đứng nguyên chỗ cũ nhìn về phía chân trời kia, khẽ nhếch mép nở nụ cười, đoạn thân ảnh vọt thẳng lên mất hút sau đám mây.

Khi nghe tiếng thanh âm kia, đám yêu thú bên ngoài ngôi tiểu thành cùng ngẩng đầu lên đồng thanh gầm rú, quang cảnh khủng bố tràn ngập mùi hôi tanh quyện lẫn hương vị của máu.

Trong đám mây mù kia bỗng vang lên một tiếng gầm lớn, hào quang chớp loà trên không trung để lộ ra thân hình một con mãnh thú khổng lồ. Nhìn từ phía xa, hình dạng nó như một con hổ, trên trán lơ mờ một chữ “Vương”, thân thể nó to lớn hơn những con hổ thường không biết bao nhiêu lần, nanh vuốt sắc bén, bộ lông ánh màu ngũ sắc, điềm quái dị nhất là đuôi nó cực dài, trông còn dài hơn cả chính thân hình nữa.

So với nó, những con quái thú kia trông chẳng khác gì những con mèo nhỏ, những chú cún con.

Đang ẩn thân ngoài ngôi tiểu thành, Quỷ Lệ khẽ nhủ thầm: “Sô Ngô!”(1)

Đám yêu thú vây quanh ngôi tiểu thành bất quá vẫn thấp hơn tường thành, còn con quái vật này chiều cao chắc đến năm, sáu trượng, thân hình to lớn của nó trông áp đảo cả ngôi tiểu thành. Mùi máu tanh trở lại nồng nặc theo nó tràn ngập không trung. Những người đang đứng trên tường thành đều kinh sợ bỏ chạy hết.

Sô Ngô gầm lên hai tiếng, cặp mắt sáng rực, giơ chân trước lên đập thẳng vào cổng thành. Móng vuốt sắc nhọn của nó dễ dàng rách xuyên cánh cổng kiên cố bằng gỗ, đâm luôn vào những người đứng phía trong chưa kịp phản ứng. Dân làng thấy thế sợ hãi bỏ chạy tứ phía.

Sô Ngô gầm vang, những móng vuốt liên tục thay phiên nhau công kích thành môn, và rồi cánh cổng gục ngã giữa những thanh âm gầm rú tràn đầy hưng phấn từ phía bên ngoài, trong tích tắc, vô số mảnh thú tràn vào trong khỏi trận mưa máu gió tanh.

Sô Ngô đánh sập cổng thành, nhưng bản thân nó lại không bước vào bên trong, hầu như việc nó làm đến đây là xong. Ngoài ra, dường như nó cảm thấy có gì đó khác lạ, chiếc đầu hổ to lớn ngẩng cao lên đánh hơi.

Trong thời khắc Sô Ngô đang do dự này, bỗng tường thành nổ tung, Thương Tùng đạo nhân bay vọt ra ngay trước thân hình con quái thú, hành kiếm chém thẳng vào ngực nó.

Sô Ngô gầm lên một tiếng kinh thiên động địa, thân hình vọt ngược trở lại phía sau để tránh, nhưng Thương Tùng đạo nhân đầu sao cũng là cao nhân xuất xứ từ Thanh Vân Môn, được mệnh danh là Thiên hạ đên nhất môn, chỉ nghe một tiếng khô khan như lạ xé, ngực Sô Ngô rách toạc một vết thương dài đến bốn thước.

Vết chém này đủ để giết tại chỗ bất cứ con quái vật tầm thường nào, nhưng Sô Ngô hiển nhiên khác hẳn, tuy máu từ ngực nó vọt ra như suối, trông nó chỉ giận dữ bội phần chứ không đau đớn vì vết thương tí nào.

Thương Tùng khẽ bần sắc, thân thủ vội tránh móng vuốt sắc bén của con dị thú, ngự kiếm phóng thẳng về hướng bắc. Sô Ngô gầm lớn, cặp mắt như lửa cháy rực, lập tức đuổi theo sau.

Thương Tùng ban đầu toan tính bay về ngọn đồi vô danh kia để hợp sức với những người còn lại trừ khử con quái vật này, nhưng mới được nửa đường thì bỗng cảm thấy mùi tanh tưởi nồng nặc và hơi gió nóng ran phía sau. Thương Tùng quay đầu lại, kinh ngạc khi thấy Sô Ngô bốn chân chạy như bay, tốc độ nhanh như gió đã đuổi kịp đến nơi.

Miệng Sô Ngô há rộng, tựa như có thể cắn đứt người Thương Tùng làm hai trong khoảng khắc, nhưng dù sao lão cũng là nhân vật thanh tu lâu năm, trong trường hợp nguy khốn này vẫn không hề hoảng loạn, thân ảnh Thương Tùng vụt hạ xuống, tránh khỏi hàm răng của tử thần trong đường tơ kẽ tóc.

Lão liên tục chuyển động, chọt bay lên rồi lại vọt xuống, lúc qua trái, lúc qua phải, tránh không bay đường thẳng để Sô Ngô không còn dùng được khả năng chạy đường trường kinh hồn của nó. Cuối cùng thì lão cũng đã đến rừng cây hạnh nhân đỏ rực, và Sô Ngô cũng bị tách rời khỏi đám yêu thú một cách êm thấm.

Thương Tùng quát lên một tiếng rồi bay thẳng vào rừng, Sô Ngô phần nộ đuổi theo, nhưng khi nó vừa mới chạy tới khoảng trống trước khu rừng thì thân ảnh đen tuyền của Quỷ Tiên Sinh bất chợt hiện ra, miệng đọc tụng chú, y phục toàn thân pháp phớ, trông như có linh lực cổ quái gì đó đang phát tán ra từ thân thể ông ta.

Sô Ngô vụt dừng cước bộ, động lực mạnh mẽ tàn dư từ cuộc săn đuổi vừa rồi tiếp tục đẩy thân hình của nó trượt đi thêm vài chục trượng rồi mới dừng lại hẳn. Thương Tùng đạo nhân đã biến mất hẳn trong rừng cây, nhãn trung của nó bây giờ chỉ còn chú ý đến linh lực đang tỏa ra từ thân ảnh màu đen kia.

Sô Ngô gầm lên một tiếng lớn, ba màn khói đen bỗng tỏa ra từ miệng nó, kết hợp lại trên không trung thành ba bộ xương khô tay cầm trường kiếm, nhắm thẳng hướng Quỷ Tiên Sinh lao tới!

Quỷ Tiên Sinh chấn động, không ngờ con yêu thú này không những hun mãnh nhanh lẹ phi thường mà còn biết dùng vu pháp vùng Nam Cương, thật là đáng gờm!

Quỷ Tiên Sinh vẫn không ngừng thi triển pháp thuật, thân ảnh Quỷ Lệ và U Cơ vụt hiện ra đứng trấn thủ trước mặt Quỷ Tiên Sinh. Song thủ U Cơ giao lại với nhau thành một ấn pháp kỳ dị, trông khác hẳn pháp ấn của phật môn trung thổ. Bàn tay nàng tỏa ra một đạo ngân quang sáng loà chặn đứng một lâu khô lại, bộ xương kia lập tức bốc cháy, đoạn rung động mạnh và tan mất dạng. Đây đích thị là Chu

Tước Ân!

Thần sắc Quỷ Lệ mặc nhiên khi đối đầu với hai bộ lâu khô còn lại. Hữu thủ hấn khê động, Phệ Hồn Ma Bồng xuất hiện trên tay. Khác với những trận đấu khác, lần này Quỷ Lệ lại cầm ngược cây Thiêu Hoả Côn một cách kỳ quái, Phệ Huyết Châu phía sau, Hắc Bồng phía trước.

Cùng một lúc, hai bộ lâu khô vung kiếm chém tới, khi chúng còn cách Quỷ Lệ chừng ba thước, toàn thân Hắc bồng phát ra đạo hồng quang mãnh liệt, hắc khí toả ra đậm đặc. Song phương chạm nhau, Hắc bồng trong tay Quỷ Lệ đâm xuyên qua hai bộ xương ngọt như đậu hũ, miệng lâu khô há hốc nhưng không phát ra được thanh âm gì, đoạn âm thầm tan thành một làn khói đen và bị hắc bồng hút lấy.

Hắc bồng của Quỷ Lệ đích thị là cây gậy nhiếp hồn, là vật khắc tinh của yêu pháp, ngày trước đã từng phá khô lâu pháp trận của Hấp Huyết lão yêu.

Sô Ngô hiển nhiên không ngờ rằng vu pháp của nó có thể bị hoá giải dễ dàng như vậy, không khỏi kinh sợ nhất thời. Trong khi đó, Quỷ Tiên Sinh đã hành pháp xong, lão rung nhẹ hai tay, một đạo hồng quang từ trên trời hạ xuống, đích thị là Phục Long Đỉnh, uy thế xem ra còn mạnh hơn năm nào.

Hồng quang hạ xuống như một bức màn giam lấy Sô Ngô, con quái vật lập tức cảm thấy sức nặng như cả hòn núi đè xuống. Tuy lọt vào vòng nghịch cảnh đến hô hấp còn không xong, con kỳ thú vùng Nam Cương này vẫn nổi trận lôi đình, miệng gầm lớn, thân thể vùng vẫy không ngừng.

Trong thời khắc đó, từ trên Phục Long Đỉnh, một thân ảnh chớp như thiểm điện, Quỷ Vương từ đám mây đáp xuống.

Sô Ngô như cảm thấy được, nó ngẩng cao đầu gầm lớn, màn hồng quang hơi rung nhẹ nhưng vẫn không cho phép mắt nó nhìn rõ được quang cảnh phía bên ngoài, chỉ thấy lò mờ Quỷ Vương vụt nhanh như chớp dùng một vật gì đó đánh thẳng vào trán nó.

Thân hình Sô Ngô rung mạnh từ đầu đến chân, vật thần bí mà Quỷ Vương vừa cầm cũng biến mất không thấy đâu nữa. Ánh sáng ngũ sắc trên lông nó từ từ biến thành ảm đạm, thất khiếu đồng thời xuất huyết. Quỷ Vương cười lớn, hữu thủ đột nhiên đâm thẳng vào sọ con mãnh thú.

Sô Ngô gầm lên một tiếng kinh thiên động địa cuối cùng, rồi thân hình run rẩy, chậm chạp đổ ầm

xuống.

Hết chương 150

Chú thích :

(1) “Sơn Hải Kinh - Hải Nội Bắc Kinh” Sô Ngô: trăn thú của rừng, vóc dáng như con hổ, lông ngũ sắc, đuôi dài hơn thân hình, tên gọi Sô Ngô, một ngày có thể đi ngàn dặm.

“Thần Ma Chí Dị - Yêu Thú Thiên” Sô Ngô: Dị thú vùng Nam Cương, thân giống hổ, lông ngũ sắc, đuôi dài, có thể hiệu lệnh bách thú, được chúng xem như là vua.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 151

Kịch Độc

Thanh Vân Sơn, Thông Thiên Phong.

Hương trà ngào ngào, từ nơi miệng chén trà màu xanh tinh khiết không ngừng bốc lên, nước trà vừa pha xong bốc hơi nghi ngút, tản mát khắp nơi trong phòng.

Khi ấy ở một gian phòng vắng vẻ yên ổn bên trong hậu đường của Ngọc Thanh Điện, ba vị cao nhân mang danh cao nhất và quyền thế nhất thuộc chánh đạo hiện thời đều tụ tập tại nơi căn phòng này, thần tình tựa như thưởng trà đàm đạo.

Tên đệ tử Thanh Vân Môn vốn đứng bên châm trà bung nước, không biết từ lúc nào đã lặng lẽ thối lui, bên trong toà nhà chỉ còn lại Đạo Huyền chân nhân, Phổ Hoằng thượng nhân và Vân Dịch Lam ba vị.

Đạo Huyền chân nhân mở lời đầu tiên, mỉm cười nói: “trà này là đặc sản vùng phụ cận Thanh Vân Sơn, tuy không phải là thứ kỳ trân khó kiếm song cũng là loại thơm ngon thượng phẩm, mời hai vị uống thử xem thế nào?”.

Vân Dịch Lam để chén trà trong tay xuống, gật đầu nói: “Hương thơm đượm nơi cổ, từ nơi cửa miệng đi thẳng vào bụng, quả nhiên là trà ngon”.

Đạo Huyền chân nhân cười nói: “Vân sư huynh nếu như thấy thích thì sau khi giải xong trận họa kiếp yêu thú này, hãy mang lấy một ít về Phần Hương Cốc”.

Vân Dịch Lam mỉm cười gật đầu, nói: “Như thế càng tốt, chân nhân, người tới lúc đó không thể thoái thác được nữa nhé”.

Hai người nhìn nhau cười, Phổ Hoằng thượng nhân ở bên cất tiếng niệm phật hiệu. Đạo Huyền chân nhân hướng nhìn về thượng nhân, nói: “Đại sư thấy thế nào?”.

Phổ Hoằng thượng nhân thở dài: “Thật ra bản tăng cũng biết trước mắt lâm vào đại kiếp thế này, cần nên giữ gìn trấn định tâm trạng, chỉ có thể mới ứng phó được. Chỉ là Phật gia ôm lòng từ bi, lão nạp một khi nghĩ đến thế gian trăm họ giờ đây đang trong nước sôi lửa nóng, nhất thời không cầm được lòng nóng như lửa đốt, quên mình trong một lúc, xin hai vị tha thứ cho”.

Vân Dịch Lam mặt hơi biến sắc, nơi ánh mắt Đạo Huyền chân nhân cũng loé lên một tia sáng, song gương mặt lập tức trở nên cung kính trang nghiêm.

Nhìn qua Phổ Hoằng thượng nhân, Đạo Huyền chân nhân chậm rãi nói: “Đại sư nói rất phải, bản đạo thường xưng mình là chánh đạo, tự nhiên coi chúng sinh thiên hạ như mình, bản đạo vừa rồi đã thất lễ”.

Phổ Hoằng thượng nhân chấp tay lắc đầu, thấp giọng nói: “Chân nhân sao lại nói thế, vừa rồi lão nạp tuyệt không có ý trách chân nhân”.

Vân Dịch Lam lúc này đã sớm lấy lại sắc diện bình thường, nghe hai người kia nói, hơi mỉm cười, nói: “Được rồi, được rồi, nhìn bộ dạng rầy rà của hai người, không phải là làm người ta khó chịu sao? Chúng ta không cần nói những lời dư thừa nữa, nên mau trở lại vấn đề chính thôi”.

Đạo Huyền chân nhân cùng Phổ Hoằng thượng nhân đồng thời nhìn nhau cười, Đạo Huyền chân nhân gật gật đầu nói: “Vân sư huynh bảo đúng lắm. Kỳ thật hôm nay mời hai vị đến để bàn bạc, đích xác là trường họa kiếp yêu thú ở trước mặt tựa hồ như có thay đổi một cách kỳ quái”.

Vân Dịch Lam và Phổ Hoằng thượng nhân đều rung động, Vân Dịch Lam hỏi: “Biến hoá ra sao? Xin chân nhân hãy nói”.

Đạo Huyền chân nhân sắc mặt ngưng trọng, đáp: “Mấy ngày trước bản đạo có điều phái môn hạ Tiêu Dật Tài, Lâm Kinh Vũ xuất chúng đệ tử đi thám xét tình hình của yêu thú, kết quả là bọn họ vừa mới về đến chiều hôm qua, liền đến bản đạo bẩm cáo một sự kiện tuyệt không bình thường”.

Phổ Hoằng thượng nhân nhìn sắc mặt nghiêm túc của Đạo Huyền chân nhân, thần tình như có chỗ nghi hoặc, không nhịn được liền hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”.

Đạo Huyền chân nhân dừng lại một lúc, mới nói tiếp: “Theo Dật Tài bẩm báo, vô số yêu thú vốn từ

phương nam giết chóc tiến vào Trung thổ, một mực đều thẳng hướng bắc mà tiến, chém giết một đường. Thế nhưng gần đây không biết vì sao, đột nhiên có một nhóm lớn yêu thú ngừng tiến lên hướng bắc, rồi rít hướng về phía Tây Nam mà đi, xem ra số lượng yêu thú tiếp tục tiến tới hướng Bắc nơi chúng ta thì chỉ còn chừng bốn phần mà thôi”.

Vân Dịch Lam trầm ngâm giây lát, nói: “Hướng Tây Nam, đó không phải là nơi mà Ma Giáo tung hoành hay sao?”.

Đạo Huyền chân nhân gật đầu đáp: “Không sai, như nay nội bộ Ma Giáo chia ra ba phái, Vạn Độc Môn, Quỷ Vương Tông cùng Hợp Hoan Phái tranh đấu không ngừng, tuy nhiên chúng ta không biết tổng đường ở đâu, song theo dấu tích mà xem thì tổng đường của ba đại phái này đều ở hướng Tây nam, cho nên nơi đó là chỗ thế lực của Ma Giáo. Thế nhưng phần đông số yêu thú ấy lại đột nhiên hướng về nơi đó mà đi, không biết rốt cuộc là vì chuyện gì!”.

Phổ Hoảng thượng nhân cau mày nói: “Trừ phi yêu thú đã cùng Ma Giáo xung đột với nhau, hơn nữa lại chịu thiệt, do đó phần lớn yêu thú đi đến trợ giúp?”

Đạo Huyền chân nhân sắc mặt thâm trầm, nói: “Trước mắt vẫn chưa rõ, nhưng nếu thật như thế thì quá tốt, yêu thú cùng Ma giáo đều là đại họa, bằng như tàn sát lẫn nhau thì đúng là may mắn cho chúng sanh thiên hạ lắm thay”.

Vân Dịch Lam lúc ấy đột nhiên lắc đầu, nói: “Hai vị chưởng môn, Vân mỗ thấy bên trong không phải là đơn giản như vậy!”.

Đạo Huyền chân nhân nhìn qua lão một cái, nói: “Vậy, xin Vân cốc chủ chỉ bảo”.

Vân Dịch Lam nói: “Chưởng môn cùng mỗ quá rành người trong Ma giáo một mực tự tư tự lợi, muốn nói bọn họ vì chúng sanh thiên hạ mà đứng lên chống lại yêu thú, chuyện này mỗ xem ra không có khả năng”.

Nhìn Đạo Huyền chân nhân cùng Phổ Hoảng thượng nhân đồng thời đều gật đầu nhẹ, coi độ đồng ý, Vân Dịch Lam mỉm cười, lại nói: “Trái lại, theo mỗ chỉ có một cách giải thích về việc làm của Ma giáo, bọn chúng thấy đám yêu thú ngày nay thế mạnh dường ấy, không cần nói cùng yêu thú đối địch, dù là bị thú yêu vô ý đánh bị thương đi nữa, chỉ sợ bọn chúng cũng cần răng nhin nhục mà thôi lui để

nhường cho chánh đạo chúng ta đương đầu đối phó với đám thú yêu cùng hung cực ác ấy”.

Đạo Huyền chân nhân gật đầu nói: “Không sai, Vân cốc chủ nói rất có lý, nhưng nay thú yêu lại quá thật là mang phần lớn nhân mã hướng phía Tây nam mà đi, theo cao kiến của cốc chủ, sự ấy là sao?”

Vân Dịch Lam im lặng giây lát, trầm giọng nói: “trong những ngày qua coi bộ đám yêu thú tiến vào trung thổ theo đường nhỏ, bọn chúng tịnh không có mục tiêu nhất định, đều là chém giết ở dọc đường, cứ thẳng phía bắc mà đi. Sở dĩ lần này phần lớn đột nhiên chuyển hướng, bên trong tất có chuyện cở quái, có lẽ chính là vì bọn yêu thú ấy khi đến gần vùng Tây nam đã gặp phải chuyện gì, do đó tên yêu nghiệt thú thần nọ mới điều động một lượng lớn nhân mã về phía Tây Nam như thế. Thế nhưng ở vùng Tây nam một cõi, trừ người của Ma giáo ra tuyệt không còn nhân vật nào có thể lực lớn cả, do đó theo mắt thấy, chỉ sợ là trong Ma giáo có phát sinh biến động gì chăng?”.

Phổ Hoảng thượng nhân cau đôi mày trắng lại, nói: “Di động! cốc chủ muốn chỉ chuyện gì?”

Vân Dịch Lam cười ha hả, nói: “Cái đó mắt lại không thể biết được”.

Phổ Hoảng thượng nhân không khỏi mỉm cười, lắc đầu nói: “Như vậy nói hơn nửa buổi rồi, Vân thi chủ người không phải là chỉ nói chơi thôi chứ?”.

Nhất thời ba người đều cười, song chỉ lát sau Đạo Huyền chân nhân trầm ngâm nói: “Kỳ thật theo bản đạo thấy, những gì Vân sư huynh nói chưa chắc là vô lý, không cần biết thế nào, bây giờ phần lớn số yêu thú đi về hướng Tây nam, áp lực trước mặt chúng ta giảm đi không nhỏ, ít ra thì chúng ta có thể tranh thủ thêm ít nhiều thời gian. Như nay thương sinh thiên hạ đối với chúng ta một lòng mong ngóng lo lắng, chúng ta cũng nên làm một chút gì đó cho họ thấy”.

Vân Dịch Lam nhìn Đạo Huyền chân nhân một cái, nói: “À, chân nhân có phải là nhân lúc đám yêu thú mất đi chủ lực, xuống núi đánh cho chúng một trận?”.

Đạo Huyền chân nhân nghiêm nghị đáp: “Không sai, trừ bớt đi một phần yêu thú thì người đời sẽ giảm đi một phần khổ sở, trách nhiệm như thế tự nhiên là chánh đạo chúng ta phải gánh lấy”.

Phổ Hoảng thượng nhân thấp giọng niệm một câu phật hiệu, trong mắt Vân Dịch Lam lặng lẽ loé lên

một tia trào phúng nhưng sau đó nghiêm chỉnh nói: “Chân nhân nói rất đúng, vậy thì nhất thiết đều theo sự an bài của chân nhân, Phần Hương Cốc bọn mõ xin nguyện đi đầu”.

Đạo Huyền chân nhân mỉm cười: “Có phần tâm ý này của Vân cốc chủ, còn lo gì yêu thú không bại! Bất quá nơi cõi Tây nam đó, bản đạo suy nghĩ chuyện này đã lâu, cảm thấy việc này có huyền cơ, chúng ta không thể vội vàng hành động được, thế nhưng nếu bỏ qua không ngó ngàng tới thì cũng không thoả đáng lắm”.

Phổ Hoảng thượng nhân gật đầu nói: “Đúng vậy, ý tứ của lão nạp cũng thế, bất kể thú yêu đại kiếp, hoá hạ chúng sinh, nơi phía Tây nam có phát sinh chuyện gì đi nữa, ít ra trong lòng chúng ta cũng phải biết đại khái”.

Vân Dịch Lam nói: “Nếu đã như vậy, tốt nhất chúng ta nên phái mấy tên đệ tử đạo hạnh cao cường âm thầm theo dõi điều tra xem”.

Đạo Huyền chân nhân gật gù bảo: “Tốt, thế thì quyết định vậy đi”.

Lúc ấy, Vân Dịch Lam tựa hồ như nhớ ra chuyện gì, bỗng xoay qua Đạo Huyền chân nhân nói: “À, còn một việc, cần phải cầu cạnh chân nhân”.

Đạo Huyền chân nhân giật mình, hỏi: “Vân cốc chủ quá khách sáo rồi, là chuyện gì vậy? Có gì mà không thể nói?”.

Vân Dịch Lam mỉm cười đáp: “Nghe nói đệ tử Lục Tuyết Kỳ thuộc mạch Tiểu Trúc Phong của quý phái gần đây luôn bị trách phạt phải diện bích ở Tiểu Trúc Phong Vọng Nguyệt Đài, tại hạ từ khi nghe chuyện đó, trong lòng thấy thật bất an, hơn nữa....”.

Lão cười cười, nói: “Tên đồ đệ kém hèn của tại hạ trong mấy ngày qua hầu như ngày nào cũng đến cầu tại hạ, nói không thể vì chúng ta mà liên lụy đến Lục cô nương phải chịu trừng phạt. Lại nói bây giờ yêu thú gây hại thiên hạ, đúng là lúc cần dùng người, Lục cô nương lại là đệ tử xuất sắc của Thanh Vân Môn, dám mong chân nhân nể mặt tại hạ mà tạm thời miễn trách phạt Lục cô nương”.

Đạo Huyền chân nhân thở dài, nói: “Đều do bản đạo răn dạy không tốt, để cốc chủ phải cười chê”.

Vân Dịch Lam mỉm cười nói: “Chân nhân quá lời rồi, chỉ là nghịch đồ si tâm vọng tưởng, hơn nữa đây là chuyện của đám tiểu bối, chúng ta sau này cũng không cần lo tới, khỏi phải chuốc phiền muộn”. Nói dứt liền ha hả cười lớn.

Đạo Huyền chân nhân im lặng giây lát, nói: “Vân cốc chủ đã đích thân xin tha cho Tuyết Kỳ, với danh vọng đó bản đạo đương nhiên không thể không nể mặt. Vậy đi, bản đạo lập tức tha cho Tuyết Kỳ trở lại, đồng thời lại chọn mấy tên đệ tử, cùng Tuyết Kỳ đi về phía Tây nam tra xét, cũng coi như là đái tội lập công vậy!”.

Vân Dịch Lam lộ một nụ cười nơi khoe miệng, nói: “À! Không ngờ lại tẩu xảo như vậy, tại hạ cũng vừa nghĩ tới kêu nghịch đồ Lý Tuân đi về phía Tây nam để lấy thêm chút kiến thức”.

Đạo Huyền chân nhân nhìn lão một cái, từ từ nói: “Vậy thì cùng đi một lượt!”.

Vân Dịch Lam cười lớn, chấp tay nói: “Thế thì tại hạ thay mặt nghịch đồ cảm ơn chân nhân trước”.

Đạo Huyền chân nhân thu hồi ánh mắt, cầm lấy chén trà ở trên bàn trước mặt, từ từ uống một hớp, thần sắc trong mắt biến đổi bất thường, từ từ nói: “Cốc chủ quá khách khí rồi”.

* * * * *

Tây Nam Độc Xà Cốc.

Bao bọc quanh sơn cốc rộng lớn đó đều là rừng già dày đặc, hầu hết thời gian trong năm, lúc bình minh và hoàng hôn, trong rừng đều có chướng khí và sương độc bốc lên, những thứ đó kỳ thật đều là độc khí tích hợp của vô số rắn độc cư trú trong sơn cốc này.

Không ai rõ ràng vì sao ở trong sơn cốc này lại có nhiều rắn độc cư trú, số lượng rất nhiều, thậm chí từ dưới đất cho đến trên cây chỗ nào cũng có. Trong sơn cốc chỉ có một dãy nhà cửa thuộc về Vạn Độc Môn, nhân vì mật pháp của Vạn Độc Môn nên đám độc trùng đó không dám đến gần.

Do đó đám rắn độc dày đặc khắp núi rừng trở thành màn chắn thiên nhiên cùng bảo hộ độc dược vô tận cho Vạn Độc Môn.

Bây giờ, chính là vào lúc mặt trời mọc, từ Độc Xà Cốc bên trong khu rừng dày đặc, có thể mờ mờ thấy những làn sương nhạt bốc lên, nhìn giống như là sương mù buổi sáng. Nhưng nếu như sau khi có kẻ vô tri đến gần, không cần đến giây lát lập tức bị trúng chất kịch độc này đến thất khiếu lưu huyết mà chết, cuối cùng táng thân vào miệng rắn.

Thế nhưng thường ngày, trừ đám rắn độc này bảo vệ vòng ngoài sơn cốc, Vạn Độc Môn vẫn luôn có đệ tử canh tuần, phòng bị ngoại địch. Chỉ là mấy ngày nay không biết vì sao, mấy tên đệ tử giới bị này toàn bộ đều không thấy ra vào canh chừng, coi bộ chuyện tranh chấp phái hệ trong Vạn Độc Môn đã sớm đến hồi kịch liệt.

“Cạch”, một âm thanh nho nhỏ vang lên, một hòn đá nhỏ lăn qua, long lóc tung lên hai cái trên con đường duy nhất cỏ bụi mọc đầy, đã bị tàn phá gần như hư hỏng hoàn toàn ở bên ngoài Độc Xà Cốc, rồi lăn vào bụi rậm ven đường, biến mất không còn tăm tích.

Theo sau đó là tiếng bước chân nhẹ nhàng, có ba con dã thú to lớn nhưng kỳ quái xuất hiện ở trên đường, đều là đầu sói hung ác, thân hình lại giống như hổ báo bình thường, trông vô cùng quái dị.

Chỉ thấy ba con quái thú ra vẻ cẩn thận vô cùng, mũi chúng không ngừng nhếch động, đánh hơi trong không khí, từ từ tiếp cận Độc Xà Cốc. Trong sơn cốc một màn yên tĩnh tựa hồ như đối với ba vị khách không mời mà tới hoàn toàn không chút giới bị.

Bỗng nhiên, con quái thú đầu sói ở giữa rung lên, tựa như phát hiện chuyện gì, kế đó phát ra tiếng tru nhỏ, hai con quái thú kia đều lập tức dừng bước lại, nhìn con quái thú to lớn hùng mạnh đang đứng giữa.

Quái thú đầu sói lấp loé hung quang nơi ánh mắt, mũi không ngừng đánh hơi, song lại không đi về hướng Độc Xà Cốc mà lại chậm chậm đi về hướng các bụi cỏ rậm rạp ven lề cỏ đạo, một làn hơi máu tanh từ nơi lùm cỏ từ từ lan ra.

Quái thú gầm lên một tiếng nhỏ, chân bước vào trong bụi cỏ, từ ngoài nhìn xem, chỉ thấy thân hình quái thú không ngừng di động, dường như tìm kiếm thứ gì.

Phút chốc sau, bụi cỏ lay động lần nữa, con quái thú hùng mạnh nọ từ lùm cỏ phóng ra, nhảy về trên con đường mòn cũ kỹ, nơi miệng của nó, cắn giữ một vật quái lạ.

Vật nọ nhìn mừng rỡ như một sợi roi, lại dường như là đuôi của con quái vật nào đó, lông da nơi bề mặt đã bắt đầu rữa nát, màu sắc nhợt nhạt, mùi máu tanh bốc ra từ chỗ đó.

Hai con quái thú bên cạnh đồng thời tru rống, hiển nhiên là vừa kinh vừa giận, hung quang lấp lánh nơi mắt.

Con quái thú ấy cụp đuôi bỏ vật đó xuống mắt đường, đột nhiên ngẩng đầu cất lên một tiếng kêu dài, âm thanh nọ giống như tiếng sói tru, lạnh lẽo thê lương, vút tận trời cao.

Giây lát sau, con quái thú nọ liền vênh đuôi, cũng không lý đến hai con quái thú bên cạnh, bốn chân như bay, nhanh chóng chạy ngược về phía sau, rời xa Độc Xà Cốc.

Còn hai con quái thú kia sau khi tru lên mấy tiếng, đột nhiên ra sức, cùng hướng về Độc Xà Cốc tiến tới, tiến sâu vào bên trong Độc Xà Cốc, chỉ thấy cổ đạo càng thêm khúc khuỷu nhỏ hẹp, uốn khúc trải dài về phía trước, hai bên rừng cây gai guốc dày đặc, bên trong một dãy sương mỏng phiêu đảng như có như không.

Quái thú cứ thẳng tiến về phía trước, nhìn bộ dạng nghiến răng nghiến lợi của bọn chúng, nếu như lúc này có người xuất hiện trước mặt chúng, chỉ sợ là bị chúng lập tức xé thành muôn mảnh.

Làn sương mỏng nhẹ nhàng trôi lãng đãng, ở giữa rừng từ từ hợp lại bốc lên, hai con quái thú cứ kêu rống liên hồi, nhìn đều không nhìn, cứ tiếp tục thẳng tiến. Bắt đầu đã không còn kể đến dị trạng nữa, nhưng hai con quái thú đó không biết làm sao, tiếng tru dần dần thấp xuống, càng chạy càng chậm, giây lát sau toàn thân bắt đầu run rẩy.

Dường như biết là không ổn, hai con quái thú ngừng chân lại, khó khăn quay đầu lại, tưởng muốn rời khỏi khu rừng này, thế nhưng chúng bước đi chưa được mấy bước, đã thất vọng ngã xuống, trong phút chốc thất khiếu chảy máu, sớm không còn sống nữa.

Bên trong rừng cây, xa gần đồng thời vang lên tiếng “sì sì sì sì” khiến người khiếp sợ, lần lượt tràn về phía này. Chưa đầy một khắc thời gian, từ lùm cây cho đến bụi cỏ, xuất hiện vô số đầu rắn, phát ra tiếng sì sì, từng cuộn từng cuộn, hoặc lớn hoặc nhỏ toàn bộ rắn độc đều bò qua.

Vào lúc đám rắn độc ấy đang cao hứng tột độ tranh nhau giành giật miếng mồi thì đột nhiên có một số

đông rấn độc bỗng ngừng hẳn lại, cất đầu lên cảnh giác, sau đó lần lượt chuyển hướng về phía đường vào Độc Xà Cốc.

Ở xa nơi con đường mòn quanh que đó, phảng phất như có tiếng trống trận trầm trầm vang vọng, nguyên cả mảnh đất bắt đầu từ từ rung động nhẹ nhẹ, thanh âm quái dị như thiên quân vạn mã đồng loạt tiến tới, từ phương xa vô tận truyền lại.

* * * * *

Buổi sớm mai trong sơn cốc, đột nhiên chìm lắng vào trong một màn yên lặng.

“Hù!”.

Một hơi dài ác khí xuất ra, tên đại đệ tử Độc Thần thu nhận thừa sinh tiền là Phạm Hùng đang hung tợn vung tay, quãng thi thể tên đệ tử Vạn Độc Môn bị hấn bóp nát đầu qua một bên. Thi thể bay qua giữa khoảng không, bịch một tiếng rơi đập lên trên bàn thờ trước linh đường, rồi rớt xuống đất.

Dường như trong cõi mờ mịt có tiếng ác ma cười nhạt, lại hặc giả muốn cho Độc Thần một vị Ma giáo môn chủ lúc còn sống giết người như ngoé một món lễ tế, ở trong ngoài linh đường nơi để linh cữu của Độc Thần, lúc này máu đã sớm chảy thành sông, nhìn quanh đều là thi thể của Vạn Độc Môn đệ tử.

Mùi máu người tanh nồng nặc, bay khắp nơi trong không khí.

Giờ đây, ba tên đại đệ tử của Độc Thần là Phạm Hùng, Trình Vô Nha và Đoạn Như Sơn, thế lực ba bên đã chém giết lẫn nhau mấy ngày qua, trừ một vài kẻ thủ lĩnh đạo hạnh cao thâm đứng đầu, đệ tử thông thường của Vạn Độc Môn đã sớm tử thương hơn nửa, những kẻ tranh đấu quyền lực từ ba hệ phái trong mấy ngày qua ánh mắt đã đỏ sọc, gần như đã trở nên điên cuồng.

Trên bàn thờ nơi linh đường, chiếc hộp đựng môn chủ ấn tín vẫn lặng lẽ nằm đó, lạnh lùng nhìn mọi thứ.

Dường như đã chém giết mỗi một, các cuộc tranh đấu trong ngoài linh đường từ từ giảm đi, nhưng trong bầu không khí khẩn trương lúc kiếm rút cung giương này, ngược lại càng thêm khẩn trương hơn.

Lão tam Đoạn Như Sơn ở giữa bốn lão già mặt mày kỳ dị, hai mắt lấp loé hung quang, nhìn về Phạm Hùng và Trình Vô Nha đứng phân lập ở phía trước mặt, cười lạnh nói: “Đệ nói hai vị sư huynh, hai vị vẫn còn không chịu rút tay ư, hiện tại trừ mấy lão hồ đồ bên cạnh, còn ai có thể ra tay nữa?”.

Phạm Hùng cùng Trình Vô Nha đối mặt nhìn nhau, từ nơi ánh mắt đỏ ngầu của hai người đều lộ ra một tia tuyệt vọng, từ buổi chiều trong ngày thất đầu tiên của Độc Thần, trong linh đường đột nhiên phát xuất dị thanh, ba hệ phái từ lâu đã giới bị lẫn nhau lập tức đại cử sát nhập linh đường, sợ rằng chậm đi một bước thì môn chủ ấn tín sẽ bị người khác đoạt mất.

Trong tình huống hỗn loạn đó, vô số người xông vào linh đường, tự nhiên đều cho là đối phương sớm toan tính muốn xâm phạm hiệp nghị mà đến đoạt môn chủ ấn tín, trong vài lời đã quần nhau chém giết.

Cho đến bây giờ, kết quả ba hệ phái hỗn chiến, cuối cùng từ từ rõ ra, lão tam Đoạn Như Sơn trước giờ đạo hạnh yếu kém, lại bằng vào thực lực hùng hậu trong tay, từ từ áp đảo Phạm Hùng và Trình Vô Nha.

Lúc này, trừ ba lão đứng đằng sau hai người là Bách Độc Tử, Hấp Huyết lão yêu, Đoan Mộc lão tổ vẫn chưa đến mười người, trong tay họ đã không còn ai nữa.

So với Đoạn Như Sơn bên mình không chỉ có “Độc Môn Tứ Lão” hộ vệ, trong tối ngoài sáng ít nhất cũng còn hơn trăm người, trong đó cao thủ vô số, thực lực hùng hậu của Vạn Độc Môn trước giờ, không ngờ có sáu phần đều nằm hết trong tay Đoạn Như Sơn, so với trước khi khai chiến còn nhiều hơn, quả thật là ngoài dự liệu của bọn họ.

Mất nhìn thấy bại cuộc đã định, Phạm Hùng cùng Trình Vô Nha tràn ngập vẻ bất cam trong mắt, nhưng chung quy không còn gì để nói. Nhìn bộ dạng của hai vị sư huynh, Đoạn Như Sơn không nhìn được cười lớn ha hả, trước giờ trên đầu hắn có hai vị sư huynh bá đạo, ở dưới lại là tên Tần Vô Viêm mà sư phụ Độc Thần hết mực thương yêu, hắn trước giờ chỉ bị người coi thường, chịu đựng như thế nhiều năm, cuối cùng cũng có thể góc đầu dậy, như thế thử hỏi sao hắn không mừng như điên được.

Đoạn Như Sơn kiêu ngạo tiến về phía trước, Độc Môn Tứ Lão bảo vệ xung quanh hắn. Phạm Hùng và Trình Vô Nha to mắt nhìn hắn bước đến cái bàn thờ ở đằng trước, đứng trước chiếc hộp nọ, hai người tay nắm chặt thành quyền, nghiêng răng kèn kẹt, rõ ràng là phần hận cùng cực.

Bất quá lúc này, sự phẫn nộ của họ trong mắt Đoạn Như Sơn, rõ ràng là hình ảnh mà kẻ chiến thắng ưa thích nhất, hẳn thậm chí cảm thấy rằng có lúc thống trị mọi người mới không uổng công một đời hẳn.

Đoạn Như Sơn ha hả cười lớn, thái độ kiêu cuồng, vịn phần đặc ý vươn tay ra, cầm lấy chiếc hộp màu xanh nọ.

Phạm Hùng và Trình Vô Nha phát ra một tiếng gầm nhỏ, bước tới một bước, nhưng Độc Môn Tứ Lão tức khắc chuyển mình nhìn qua bọn họ, đồng thời thủ hạ xung quanh Đoạn Như Sơn hô lên một lượt tràn qua, bao vây bọn họ, trong mắt hai người như bốc lửa, xa xa trừng mắt nhìn chiếc hộp trong tay Đoạn Như Sơn.

Tiếng cười Đoạn Như Sơn càng thêm đặc ý, thoả mãn xoay tay mở khoá, mở bung chiếc hộp ra, thấy mặt đáy hộp phủ một lớp lụa vàng, trên đặt chiếc ấn nhỏ màu nâu đậm, trên ấn điêu khắc một con rắn nhỏ trông như thật, mặc dù không xoay lại, nhưng tất cả mọi người tại đương trường bao gồm cả Đoạn Như Sơn, đều biết bên dưới tiểu ấn nọ có khắc bốn chữ:

Vạn Độc Thần Ấn

Đoạn Như Sơn ngạo mạn nhìn quanh, ánh mắt dừng lại trên mặt Phạm Hùng và Trình Vô Nha một chút, sau khi hưởng thụ cảm giác sung sướng của kẻ chiến thắng, Đoạn Như Sơn mỉm cười, tuy nhiên máu tươi dính trên gương mặt làm cho nụ cười của hắn trở nên nguy dị và hung ác, hắn cầm lấy chiếc Vạn Độc Thần Ấn ấy đưa lên, xoay qua xoay lại. Hắn muốn kỹ kỹ càng càng nhìn xem cái vật tượng trưng cho quyền lực tối cao trong Vạn Độc Môn.

Một khắc đó, trên linh đường trù tiếng hít thở đầy phẫn nộ của Phạm Hùng và Trình Vô Nha ra, tuyệt không có một tiếng động nào khác, mắt nhìn xem, một đời môn chủ mới của Vạn Độc Môn sắp đăng quang.

Đột nhiên, đúng trong lúc mọi người đương nín thở chờ đợi, Đoạn Như Sơn thình lình rú lên một tiếng vô cùng đau đớn, chiếc hộp và Vạn Độc Thần Ấn tối quan trọng kia bỗng rơi xuống đất từ trong tay hắn.

Mọi người sững sốt, đồng loạt nhìn về phía hắn, giây lát sau còn chưa hết bàng hoàng.

Chỉ thấy Đoạn Như Sơn vừa rồi còn ngạo mạn nhất đời, giờ đây toàn thân đều run rẩy, cả gương mặt không còn chút huyết sắc, đặc biệt là đôi tay, chỉ trong chớp mắt đã biến thành đen sậm đến vô cùng quỷ dị.

Lát sau, từ trong tay hấn vang lên tiếng đập cánh nho nhỏ, có một con phi trùng quái dị từ kẽ ngón tay hấn bay lên.

Tại đương trường ai cũng là nhân vật cao thâm trong Vạn Độc Môn, tuy rằng con quái trùng đó bay với tốc độ rất nhanh, nhưng hầu như ai cũng đã thấy rõ nó, Bách Độc Tử la lên thốt thanh trước nhất: “Thất Vĩ Ngô Công, đó là Thất Vĩ Ngô Công!”.

Âm thanh áy như tiếng kêu chấn động tâm phách, làm mọi người sửng sốt, tất cả đồng loạt hướng về Đoạn Như Sơn nhìn xem, chỉ thấy toàn thân hấn run rẩy càng lúc càng dữ dội, một lão già bên cạnh vừa duỗi tay ra nắm nhưng chỉ vừa đụng nhẹ vào áo hấn, bỗng than hình rung động, hét to một tiếng rồi nhảy lùi ra sau, trong tích tắc tay phải đã bị đen hết một khoảng.

Đứng từ xa, trông mắt Hấp Huyết Lão Yêu thu nhỏ lại, nói dứt khoát: “Hủ Nhục Đài...”.

Lão già bị trúng độc nọ lớn tiếng kêu hô, một lão già khác bên cạnh không ngờ rống lớn một tiếng, chụp lấy chiếc ghế nằm bên cạnh. Bẻ lấy một chân, hướng về tay phải của lão già đó bỏ xuống. Dưới đạo hạnh cao thâm của lão, chân ghế nọ như dao sắc bén, cứng rắn nhằm tay phải lão già bị trúng độc chém xuống, sau đó lão liền ném chân ghế đi, hồ như sợ rằng cầm lâu một chút thì tay lẽ cũng có cùng một kết cục.

Chân ghế bay trong không trung, mọi người đều nhanh chóng né tránh.

Lúc này toàn mặt Đoạn Như Sơn dĩ nhiên phủ đầy hắc khí, ai nấy đều thấy rõ ràng, hai tay hấn hoàn toàn đen óng, phụp một tiếng từ võ da phá ra, không ngờ máu chảy ra cũng đã thành màu đen.

Trong giây lát, những tiếng “phụp, bụp, phọt” vang lên không ngừng khiến người nghe rợn óc, Đoạn Như Sơn thân trúng hai loại động vật tối độc trong thiên hạ, toàn thân da thịt tan nát, máu đen bắn ra khắp nơi, rơi rớt trên đất, sau giây lát lẫn lộn, cuối cùng thì nằm im không động đậy.

Phạm Hùng ngậy ra nhìn cảnh man rợ không ngừng ở trước mắt trong nhất khắc, hiện tại là sự đệ đã

sớm mất mạng, bắt chọt quay đầu hét lớn: “Tàn Vô Viêm, tên súc sinh gian trá người, hãy ra đây cho ta!”.

Mọi người liên tỉnh ngộ, “Hủ Nhục Đài” độc tính hung mãnh ác độc, là vật tối ác độc trong thiên hạ, trong Vạn Độc Môn mà nói, trước giờ chỉ có mỗi Độc Thần có thể sử dụng, Phạm Hùng, Trình Vô Nha, Đoạn Như Sơn ba người tu hành giới hạn đều không thể sử dụng được.

Hơn nữa Thất Vĩ Ngô Công là vật kỳ trân tuyệt độc, trước giờ chỉ có Độc Thần cất giữ bên mình, lần này cả hai loại kịch độc đồng thời xuất hiện, lại ở trong hộp đựng Vạn Độc Thần Ấn, không nói cũng biết, rõ ràng là Tàn Vô Viêm lường gạt mọi người, lét lút hạ độc.

Trong nhất thời, trên linh đường ai nấy đều lo ngại, người người đều tự mình cẩn thận nhìn quanh bốn phía, chỉ sợ Tàn Vô Viêm bỗng nhiên hiện ra bên cạnh. Cái chết của Đoạn Như Sơn quả thật đáng sợ, không ai không bị kinh sợ chấn động.

Trong giây phút này, một bầu không khí u ám bao trùm linh đường, không ai dám lên tiếng. Chỉ có từ thi tử Đoạn Như Sơn, từng giọt máu đen từ từ rỉ xuống, khi chạm mặt đất, phát ra tiếng sì sì, khoét cháy một lỗ nhỏ. Trong nháy mắt, xung quanh thi thể đều có những lỗ nhỏ, có thể thấy được độc tính vô cùng dữ dội.

“Hà hà, thế nào rồi, hai vị sư huynh, các vị trưởng lão cung phụng? Chúng ta chỉ mới mất ngày không gặp, khó nhờ lại được các đại gia mong tưởng đến thế này!” Một thanh âm nhẹ nhàng điềm tĩnh, chọt truyền vào từ ngoài linh đường, mọi người chấn động, nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy Tàn Vô Viêm đã thay đổi y sam, cởi bỏ ma y hiệu phục, mặc vào bộ y phục thường ngày, trên mặt hiển lộ nụ cười, từ từ đi tới. Người tinh mắt đã sớm nhìn thấy, trên vai hắn, một con quái trùng nho nhỏ đậu ở đó, chính là Thất Vĩ Ngô Công.

Phạm Hùng cắn hờn nói: “Là người hạ độc?”.

Tàn Vô Viêm lúc này tựa hồ như không nhìn thấy mọi người, thẳng ưỡn ngực bước đi về phía trước, đến bên thi thể Đoạn Như Sơn, dưới ánh mắt của mọi người, thò tay nhặt lấy Vạn Độc Thần Ấn từ trong chất kịch độc vô cùng kia.

Đôi mắt Phạm Hùng và Trình Vô Nha co lại, Trình Vô Nha cười nhạt nói: “Giỏi ghê a! Tiểu sư đệ, ba

người chúng ta đều thật quá coi thường đệ rồi”.

Tần Vô Viêm cười nói: “Nhị sư huynh nói chơi rồi, kỳ thật với thực lực của ba vị sư huynh, muốn lấy tính mệnh của tiểu đệ quả thật dễ như trở bàn tay, tiểu đệ vốn không dám phản kháng. Chỉ là trước lúc lâm chung sư phụ nhắc nhở dặn dò rằng, nói như ngày nay Quý Vương Tông, Hợp Hoan Phái đều như hổ rình mồi, ba vị sư huynh sức lực không đủ, nhất định phải để đệ tiếp thụ chức vị môn chủ. Tiểu đệ từ nhỏ được sư phụ nuôi dưỡng tới lớn, sư ân thâm trọng, không dám không theo, do đó mới thi triển chút kế mọn, đã làm cho ba vị sư huynh phải chịu khổ rồi!”.

Phạm Hùng giận giữ nói: “Phí lời, ngươi nghĩ hiện giờ người thắng chắc rồi sao, nói ngươi biết, người mà lão tử muốn giết trước nhất là ngươi!”. Nói đoạn, hắn xoay đầu đối với Trình Vô Nhai kêu rằng: “Lão nhị, tiểu tử này quá sức tàn độc, chúng ta hợp lực giết hắn đi, sau đó cùng ta chia đôi thiên hạ”.

Trình Vô Nha lập tức đáp: “Được, chúng ta lên!”

Trong tiếng quát tháo, chỉ thấy hai người họ chuẩn bị xông lên, theo sau là Bách Độc Tử, Hấp Huyết lão yêu trong lúc mấy người đó coi bộ cũng sắp xông lên theo. Tần Vô Viêm nhạt nhẽo nói: “Mấy vị trưởng lão, các vị cũng đã thấy, mấy vị sư huynh của ta thật không nên trò trống gì, các vị muốn tiến qua giết ta, bỏ qua chuyện ta có Thất Vĩ Ngô Công và Hủ Nhục Đài, các vị có thể nào thắng được ta chăng? Cho là các vị hợp lực giết được ta, đi theo hai phé vật này, những ngày sau này của các vị có được tốt đẹp chăng, có thắng nổi Quý Vương Tông và Hợp Hoan Phái chăng? Có thể nào từ trong vòng vây của mấy kẻ chánh đạo mà thoát được chăng?”

Bách Độc Tử và Hấp Huyết lão yêu, Đoan Mộc lão tổ mấy người ngạc nhiên ngừng bước, Tần Vô Viêm mới vừa sử dụng hai đại kịch độc trên người Đoan Như Sơn, phải là kẻ lãnh ngộ sâu xa được chân truyền từ Vạn Độc Môn độc kinh tuyệt mới có thể sử dụng. Bọn họ tuy ở Vạn Độc Môn nhiều năm, song vẫn không cách nào tiến đến cảnh giới đó, đối với Tần Vô Viêm một tên trẻ tuổi này trong lòng rất e ngại. Nay nghe Tần Vô Viêm nói mấy câu đó, nhất thời lưỡng lự trong lòng, đều không tiến lên nữa.

Số đông những kẻ đi theo Đoan Như Sơn, trước tiên không nghe theo mệnh lệnh của Phạm Hùng và Trình Vô Nha, lúc này cũng hơn phân nửa nhìn nhau, không biết làm sao. Tần Vô Viêm nhìn mọi người, cười nói: “Chư vị, tại hạ bảo chứng, chỉ cần tại hạ tiếp chưởng chức vị môn chủ, nhất định không kẻ thù cũ, các vị vốn ở trong môn thế nào, tại hạ nhất định đối đãi như thế”.

Trong ánh mắt phần nộ và lo ngại của Phạm Hùng cùng Trình Vô Nha, mọi người nhìn nhau một lúc lâu, sau đó Bách Độc Tử thối lui trước hết, lát sau, Hấp Huyết lão yêu, Đoan Mộc lão tổ cùng Độc Môn tứ lão mấy người cũng từ từ bước qua một bên, chỉ để lại Tần Vô Viêm cùng Phạm Hùng, Trình Vô Nha ba vị sư huynh đệ đứng ở giữa hiện trường.

Trên mặt Phạm Hùng lộ ra thần sắc tuyệt vọng, biết rằng thế mạnh đã mất, Trình Vô Nha mặt xám như tro.

Trên mặt Tần Vô Viêm vẫn còn lưu giữ nét cười nhàn nhạt, nhưng trong lòng lại phần hận khó giải, hẳn lúc này hận không phải là hai vị sư huynh đang vùng vẫy chờ chết ở trước mặt, mà là Thương Tùng đạo nhân. Hắn vốn đã sớm định kế sách tốt, để ba vị sư huynh tự chém giết nhau, nhưng tuyệt không phải là một trường đánh nhau lớn lao thế này, chỉ muốn trừ đi ba vị sư huynh, hẳn tự nhiên có thể nắm lấy đại quyền trong Vạn Độc Môn.

Nào ngờ Thương Tùng đạo nhân tối hôm đó đột nhiên đến nhúng tay vào, đem sự phân tranh của ba hệ phái biến thành một trận đại hỗn chiến, làm thực lực vốn thâm hậu của Vạn Độc Môn tan biến đi trong cuộc nội chiến. Tần Vô Viêm lúc này vừa phần nộ lại vừa thương tâm nuối tiếc, thật hận không đem Thương Tùng đạo nhân xé làm hai mảnh cho hả. Bất quá nghĩ lại, hình bóng Thương Tùng đạo nhân lúc này không thấy đâu cả, Tần Vô Viêm chỉ còn nước dằn cơn giận xuống.

Nhưng không cần biết thế nào, lúc này Tần Vô Viêm đã cảm chắc thắng lợi, hắn đeo một nụ cười chiến thắng, nhìn về phía hai vị sư huynh, thanh thoi nói: “Hai vị sư huynh, hai người còn không mau tạ tội trước linh vị của sư phụ ư...”

Hết hồi 151

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 152

Phong Cuồng

Hồ Kỳ Sơn, Quỷ Vương Tông, Tổng Đường.

Bên trong thông đạo thâm u, hầu tử Tiểu Hôi cất lên tiếng kêu “chi chi, chi chi” quen thuộc. Thân ảnh của Quỷ Lệ xuất hiện giữa làn âm khí lạnh lẽo. Trên vai hắn, Tiểu Hôi đang cầm một túi rượu lớn, rồi khéo léo buộc miệng túi, treo lủng lẳng. Tuy bị rung lắc nhưng túi rượu đã được buộc một sợi dây nhỏ dài, đeo dính vào thân hầu tử này, không sợ rơi mất.

Trên mặt Quỷ Lệ không hiện lên chút biểu tình nào, hắn đi thẳng về phía trước, hướng đến hàn băng thạch thất nơi Bích Dao đang nằm. Trên vai hắn, Tiểu Hôi trông có vẻ lim dim, ngáp dài một cái. Hồ Kỳ Sơn tứ bề hoang lương, tịnh không có nhiều quả dại, thành ra từ hồi về đây, phần lớn thời gian hầu tử này đều tìm cách đến động thờ của Quỷ Vương Tông để lấy trộm rượu uống. Chỉ mấy hôm không gặp, hình như hầu tử này lại lớn hơn một chút.

Quỷ Lệ thong thả dạo bước, trên đường gặp rất ít đệ tử dinh thường của Quỷ Vương Tông. Hắn cau nhẹ đôi mày, ngày thường Quỷ Vương Tông có nhiều đệ tử nhưng hôm nọ đã bị tập hợp lại, do đích thân Quỷ Vương xuất lĩnh hạ sơn. Sự tình xem ra có vẻ trọng yếu phi thường, đến như hắn thân là phó tông chủ mà cũng không biết. Toàn thể nhân vật tinh can của Quỷ Vương Tông như những người theo sát Quỷ Vương nhiều năm là U Cơ, Quỷ Tiên Sinh, kể cả kẻ gia nhập Quỷ Vương Tông chưa lâu lắm là Thương Tùng đạo nhân, thấy đều tề tựu tại Hồ Kỳ Sơn. Chỉ có điều kỳ quái là họ đi đâu thì hắn không rõ.

Quỷ Lệ trong tâm có chút mơ hồ. Quỷ Vương đến nơi thần bí nào mà mang theo nhiều chúng nhân như vậy? Tâ hữu đi theo đều không nhọc? Bất quá, đám Quỷ Tiên Sinh, U Cơ nhất mực trầm mặc nên hắn không tiện hỏi nhiều. Với hắn mà nói, mối quan tâm lớn nhất không phải là Quỷ Vương đi đâu, sự tình trọng yếu đến mức nào mà luôn luôn là Bích Dao.

Bây giờ hắn nhanh chóng đến trước hàn băng thạch thất.

Cửa thạch thất không có ai, U Cơ không có ở đó, bình nhật nơi người ta thường thấy nữ tử thần bí này nhất chính là hàn băng thạch thất. Nhưng dạo này, bầu không khí trong Quỷ Vương Tông vô cùng nặng nề nên số lần nữ tử thần bí này tới đó đã dần dần giảm đi.

Quỷ Lệ đứng lại định thần một lúc rồi đẩy cửa tiến vào. Qua khỏi khung cửa, hắn nhìn thấy một thân ảnh mảnh mai trắng toát đang đứng cạnh Bích Dao. Theo phản ứng nhất thời, Quỷ Lệ hơi sửng lại, chợt nghĩ là U Cơ nhưng người này không thể là U Cơ vì U Cơ thường vận hắc y. Quả nhiên khi nghe thấy âm thanh mở cửa, nữ tử đó quay đầu lại, trên mặt không hề phủ một tấm hắc sa.

Chính là Tiểu Bạch.

Quỷ Lệ cảm thấy kinh ngạc, sau khi Đại Vu Sư thi pháp Chiêu Hồn Dẫn thất bại, hắn thương tâm ly khai Hồ Kỳ Sơn, từ lúc quay lại chưa hề gặp Tiểu Bạch. Tuy nhiên, ngày đó hắn cùng Quỷ Vương và Tiểu Bạch được tận mắt chứng kiến cảnh tượng đau lòng, dù gì thì Tiểu Bạch và Quỷ Vương đã biết nhau từ trước, chắc nàng không có ý đến để khơi lại việc đó.

Vào lúc Tiểu Bạch nhìn thấy Quỷ Lệ, sắc mặt nàng thoáng phớt qua một chút biểu tình, hé nở nụ cười dịu dàng nói: “Là công tử”.

Quỷ Lệ cùng Tiểu Bạch có một đoạn giao tình. Tiểu Bạch đã chỉ điểm cho hắn cách cứu Bích Dao, trong lòng hắn có phần cảm kích nên gật đầu nói: “Cô khỏe không?”. Cùng lúc đó, trên vai hắn, hầu tử Tiểu Hôi tỏ ra hưng phấn, hướng về Tiểu Bạch kêu hai tiếng “chi chi”.

Tiểu Bạch mỉm cười nhìn Tiểu Hôi, đoạn ngoác sang Quỷ Lệ: “Công tử đến thăm Bích Dao?”.

Quỷ Lệ từ tốn bước lên, dung nhan mỹ lệ của Bích Dao lại hiện lên trước mắt y, thanh âm hắn từ từ chùn xuống: “Phải”.

Tiểu Bạch lẳng lẳng nhìn người nam tử ấy ngồi bên Bích Dao, đoạn nhìn thân thể bất động nằm trong hàn băng thạch đài. Nàng nhẹ nhàng thở dài, lắc đầu rồi vô thanh vô tức đi ra. Bên trong thạch thất chỉ còn lại Quỷ Lệ đối diện với Bích Dao.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, cánh cửa nặng nề của thạch môn mở ra, Quỷ Lệ từ từ bước ra, xem ra thần sắc dường như có phần tiêu tụy hơn. Bước ra khỏi thạch thất chừng một bộ, hắn hốt nhiên

dừng bước, tại thông đạo cách không xa thạch thất, thân ảnh trắng muốt của Cửu Vĩ Thiên Hồ đang kiên nhẫn đứng đợi.

Nhìn bộ dạng của hắn, Tiểu Bạch thở dài nói: “Tình trạng của Bích Dao như vậy, nhất định công tử rất đau lòng, thật là.....”.

Quý Lệ lắc đầu nói: “Ta không sao!”.

Tiểu Bạch đi đến bên Quý Lệ, nhẹ nhàng vỗ vai hắn rồi chùng giọng nói: “Đừng nhụt chí, vẫn còn có hy vọng mà”.

Thân hình Quý Lệ rung động, miệng há ra, hắn quay đầu lại nhìn nàng. Thấy thần tình của hắn, Tiểu Bạch cười khổ nói: “Công tử không cần hỏi ta, ta hiện giờ cũng không biết phải làm sao!”.

Sắc mặt Quý Lệ lại nhuốm màu ảm đạm, lặng lẽ chuyển thân, có vẻ muốn cất bước. Đột nhiên, trong óc vang lên một tiếng kêu, chỉ thấy một cảm giác trời xoay đất chuyển, chớp mắt toàn thân băng lương, khí lạnh trong nội thể huyết mạch đồng bốc lên. Quý Lệ có chút kinh nghi, khí lạnh đang tác quái trong nội thể hắn mười phần chắc chắn là lực lượng yêu dị của Phệ Huyết Châu. Khá lâu rồi, đặc biệt là từ lúc hắn tu tập chân pháp trong quyển Thiên Thư thứ ba đạo hạnh đại tiên, thì cỗ khí băng lương này đã dần dần bị hắn ước thúc, không tác quái lại. Không biết sao hôm nay lại bộc phát mãnh liệt.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Tiểu Bạch, thoáng sau, huyết sắc trên mặt Quý Lệ hoàn toàn tán thất, tựa như bị một tầng sương lạnh bao phủ. Trong chu vi ba xích quanh hắn từ từ bị một làn quang mang xanh đen quỹ dị phát xuất từ thân thể hắn vây lấy, trong làn quang mang ẩn ước tia sáng đỏ hung hãn của Phệ Huyết Châu.

Tiểu Bạch biến sắc, xoè tay đỡ lấy Quý Lệ nhưng khi tiếp xúc với đạo quang mang xanh đen, nàng cảm giác có một cỗ hấp phệ yêu lực theo đó mà nhắm thẳng vào nàng. Nàng cau nhanh đôi mày, thối lui liền ba bước, thoát khỏi cỗ yêu lực. Lúc đó, hầu tử Tiểu Hôi, vốn thường ngồi trên vai Quý Lệ, phát hiện có điều không ổn, sớm đã ly khai, nhảy xuống đứng phía sau Tiểu Bạch, con mắt thứ ba mở ra chăm chăm nhìn vào chủ nhân.

Trên mặt Quý Lệ hiện lên vẻ thống khổ, tay áo khẽ động, một đạo khí băng lương lướt nhanh qua, Phệ Hồn ma bỗng rời khỏi tay hắn nhưng không rơi xuống mặt đất mà rập rờn trôi nổi phía trước hắn, tựa hồ

dùng mục quang băng lãnh dị kỳ chú thị nhìn vào nam tử đã gắn bó với nó nhiều năm.

Đạo dị quang xanh đen này thay đổi nhanh chóng, co rút bất định khiến cho bầu không khí đượm vẻ quái dị. Tiểu Bạch sắc mặt tái nhợt, cau mày lại, nàng tất nhiên phải giúp Quỷ Lệ một tay để trừ khử yêu lực, nhưng cỗ Phệ Huyết yêu lực này xuất phát từ trong thân thể Quỷ Lệ, làm sao nàng có thể hạ thủ? Trong nhất thời, Tiểu Bạch cũng hoang mang không biết làm sao.

Sắc mặt Quỷ Lệ càng lúc càng nhợt nhạt, hơi thở cũng tựa như đã đến lúc mong manh. Đột nhiên, từ nơi ngực hắt xạ ra một đạo hồng quang thuần dương ấm áp, tức thì âm hàn yêu lực giảm đi không ít. Quỷ Lệ miễn cưỡng ngồi xuống, trên mặt hắt kim quang thanh sắc đồng thời chuyển động, tại nội thể hắt, lưỡng đại chân pháp của chính đạo cùng lúc tri hạ. Khí thuần dương của Huyền Hoả Giám bộc phát thịnh vượng, nhanh chóng áp chế cỗ khí âm hàn, chỉ sau chừng nửa canh giờ, Quỷ Lệ đã hoàn toàn khôi phục.

Lúc này, toàn thân Quỷ Lệ ướt đẫm, khi hắt mở mắt ra, thấy ngay ánh mắt quan hoài của Tiểu Bạch.

Quỷ Lệ chẳng biết nói gì, chỉ buông một nụ cười khổ, từ từ đứng dậy. Tiểu Bạch nhìn hắt, thấp giọng hỏi: “là Phệ Huyết Châu tác quái?”.

Quỷ Lệ không rõ từ lúc nào Phệ Hồn ma bồng đang nằm dưới đất đã cất mình lên, hắt nhìn chăm chăm vào cây ma bồng, đoạn bước tới thu hồi cho vào tay áo.

Ánh mắt Tiểu Bạch chuyển động, nàng bước lên một bước nói: “Công tử chả lẽ không hiểu đạo lý không nói ra thì không ai biết, như hôm nay yêu lực hung tà của Phệ Huyết Châu đã phản kháng lại công tử. Thời gian tới, khí mạch tinh huyết trong cơ thể công tử do ngày đêm kề cận với hung vật, sẽ biến thành âm lương hung độc, vừa rồi công tử xem đã mất mạng, chỉ là công tử vận khí tốt có được bên mình thế gian pháp bảo vốn có thể đề kháng Phệ Huyết Châu là Huyền Hoả Giám. Nhưng mà...”. Sắc mặt nàng tựa hồ có vẻ thê lương, thanh âm cũng trở nên tang thương: “...Nhưng mà công tử có thể vượt qua lần này, còn những lần sau liệu công tử có thoát được không?”.

Quỷ Lệ vẫn đứng vững vàng, trên sắc mặt tiêu tụy không lộ ra chút biểu tình nào, lẳng lặng nghe Tiểu Bạch trách cứ. Một lúc sau, hắt nhẹ giọng thốt: “Đúng vậy, ta không thể thoát được, nhưng cô bảo ta phải làm thế nào?”,

Tiểu Bạch bừng lên sắc giận, nàng gắt gỏng: “Công tử đừng tỏ vẻ không hiểu, đừng có làm trò hề đó với ta. Nếu bây giờ công tử vứt bỏ tà vật này, sau đó đem Huyền Hoả Giám đi đến một nơi chí dương, dùng địa hoả thôi động thuần dương khí của Huyền Hoả Giám nhập vào cơ thể, đó là cách cứu mệnh duy nhất”.

Quý Lệ nhìn Tiểu Bạch một thoáng, đột nhiên buông một tiếng cười. Khuôn mặt hắc lúc cười, lộ ra vẻ chân thật thiên sinh, phảng phất như quay trở lại mười năm trước, khi hắc vẫn còn là một thiếu niên thuần phác tại Thanh Vân Môn.

Liền đó, hắc từ từ chuyển thân, bộ dạng dường như yếu ớt thoát lực, lần theo bức tường mà đi lên. Tức thì Tiểu Hôi chạy theo chủ nhân, chỉ vài ba bước đã thấy ngòai trên đầu vai Quý Lệ.

Tiểu Bạch trân trối nhìn theo bóng dáng yếu nhược nhưng kiên nghị đó dần đi xa, đột nhiên nàng lớn tiếng: “Công tử muốn chết mà không được nhưng về tâm tình thì căn bản đã chết rồi”.

Thân hình Quý Lệ dừng lại thoáng chốc nhưng hắc không quay đầu lại, cũng không nói gì. lát sau, hắc lại tiếp tục cất bước.

Thanh âm của Tiểu Bạch từ phía sau hắc truyền tới rõ mồn mồn: “Công tử muốn chết, không cần phải mơ mộng đâu. Ngài còn nợ rất nhiều người trên đời này mà chưa trả được, nếu chỉ tưởng rằng tìm tới cái chết để an bài mọi sự thì không thể nào. Ngài không nghe lời ta, được, là ngài lợi hại, ta sẽ tự đi tìm pháp trận chân quyết của Bát Hung Huyền Hoả Pháp Trận, mặc ngài tự cứu lấy mình. Ngài nhớ cho ta một việc, Bích Dao vẫn còn nằm tại hàn băng thạch thất, khi mà cô ấy chưa tỉnh lại thì việc sinh tử của ngài không thể theo ý ngài được”.

“Không thể theo ý ngài, không thể theo ý ngài, không thể theo ý ngài!”, bên trong thông đạo âm u, hồi âm những tiếng này từ xa xa truyền lại. Dung diện Quý Lệ thâm đạm nhưng thân hình hắc vẫn vững vàng, rốt cuộc cũng không quay đầu lấy một lần.

* * * * *

Rừng rậm âm u, sơn cốc u lĩnh, vào buổi sớm, Độc Xà Cốc là một nơi thật sự an tĩnh, hoà bình. Vào thời khắc đó, đại địa rung lên nhẹ nhẹ, tinh khí càng lúc càng nồng nặc, vô số loài độc xà vốn tụ tập ngoài rìa sơn cốc đột nhiên biến mất khỏi tầm mắt, dường như những loài động vật này cảm nhận được

điều gì đó sắp xảy ra nên ả nấp đi.

Một vùng khói bụi đen mù mịt xuất hiện tại phía xa ngoài sơn cốc, tiến về phía Độc Xà Cốc với một tốc độ cực nhanh. Trong không khí truyền đến tiếng thở trầm trọng, càng đến gần, thanh âm đó tu lại thành một tiếng gầm bài sơn đảo hải.

Càng lúc càng gần.

“Aaaaaaaaaaaaaa.....”.

Vô số quái thú giống như ác quỷ hung hồn xuất hiện từ chôn cửu u địa phủ, ánh mắt rùng rục màu máu, răng nanh bén nhọn, ùng ùng nhảy ra giữa mặt kêu rống. Các chủng các dạng quái vật yêu thú kỳ hình dị trạng tụ thành một luồng hồng lưu hung mãnh, không thể ngăn nổi. ĐỐI DIỆN VỚI LUỒNG HỒNG LƯU này, không ai có thể ngăn trở hay sinh tồn được, thậm chí ngay cả con đường dẫn vào cánh rừng già cổ thụ cũng bị rung chấn bởi những tiếng rống kinh thiên và nhanh chóng bị luồng hồng lưu nuốt gọn.

Không chần chừ hay đình đốn một giây phút nào, cỗ hồng lưu xông thẳng về phía Độc Xà Cốc như cơn thủy triều đen ngòm tiến vào đại dương xanh thẳm. Trong khu rừng rậm, muôn vạn cảnh tượng kinh khủng diễn tiến khi độc xà bị ném tung lên, nhón nhác tuyệt vọng giữa luồng hồng lưu nhưng không có con nào thoát khỏi: tất cả nhanh chóng bị nhấn chìm. Thậm chí ngay cả luồng đa sắc độc vụ, vốn được coi là kỳ độc rừng già, ững không cách nào cản trở được cỗ hồng lưu yêu thú đáng sợ này. Nhiều yêu thú khi xông vào phải bỏ mạng nhưng ngay lập tức vô số con khác đạp lên thi thể đồng bạn mà tiến lên, chớp mắt một cơn gió mạnh đã thổi bạt luồng độc vụ phiêu tán trên tầng không của cánh rừng.

Ở giữa luồng yêu thú hồng lưu, thấy một yêu thú cường đại gấp 4-5 lần yêu thú bình thường đang nhe nanh múa vuốt xuất lĩnh thủ hạ xông tới. Tại cốc khẩu Độc Xà Cốc, vẫn còn vô số quái vật chưa tiến vào.

Trong thời khắc này, cả Độc Xà Cốc cơ hồ đảo lộn. Cảnh tượng giống như khi thế gian lâm vào ngày tàn lụi.

Tại một góc của Độc Xà Cốc, Quý Vương đứng trên cao hít sâu vào một hơi. Bằng vào kiến thức của mình, ông ta biết rằng yêu thú lợi hại, cảnh tượng trước mắt khiến cho ông ta biến sắc. Ông ta định thản lại, trầm ngâm chốc lát, đoạn lại hướng ánh mắt về khu rừng ở phía bắc Độc Xà Cốc. Trong ánh nắng

sớm mai, từ trong rừng ánh lên những tia sáng như ánh chớp.

Trên khoé môi Quý Vương loáng thoáng xuất hiện một nụ cười lạnh lẽo: Hôm nay, còn chưa biết thắng bại tối hậu sẽ về tay ai!

Trong lòng ông ta đang gào thét nhưng thần sắc lại dần dần trở lên cứng cõi, Bích Dao đã không còn, thôi thì dùng cả thiên hạ để bù đắp.

Ông ta từ từ quay đi, trong khu rừng rậm phía lưng ông ra, Quý Vương Tông đệ tử nắp kín đặc tại đó, chiến ý đang dâng cao. Quý Vương nhìn về đám người đó, vô số mục quang ngưng vọng trông theo sắc mặt ông ta.

Trong lúc này có ai thấu được tâm tình của ông ta?

Xem ra đã có biến đổi nghiêm trọng, ông ta chậm chậm đưa tay lên. Phía xa, phảng phất có tiếng kêu rống hoà cùng với những tiếng kêu thét hoảng loạn truyền tới chón này. Sắc diện Quý Vương đột nhiên biến chuyển, liền đó ông ta hạ cánh tay vừa giơ lên xuống.

Cánh tay như đao, lưỡi đao sắc trăm đứt thế gian, trăm đoạn cả những tình cảm ôn nhu tối hậu, xé nát những mộng tưởng. Âm thanh của cánh tay trong gió nghe dường như giống tiếng xương vỡ trong lòng ngực.

Từ phía sau tấm thân hùng vĩ của ông ta, vô số chúng nhân phát xuất nhiệt huyết cao vờl, cánh tay nắm chắc vũ khí giơ lên xông thẳng xuống núi. Khâm y bay phân phật, gió thổi ràn rạt khiến cho cây cối trong rừng đều bị lay động như đang trong cơn cuồng vũ. Quý Vương đứng bất động giữa biển người, giống như một khối nham thạch kiên ngạnh, băng lãnh. Ông ta quay mình nhìn về cánh rừng phía bắc, cơn náo động ở đó cũng đang từ từ lan ra.

Quý Vương cười, ông ta ở giữa biển người quyết tứ hốt nhiên cất lên một tràng cuồng tiếu. Tiếng cười đinh tai lọt vào tai mọi người nhưng không ai đoán được ẩn ý. Chỉ có ánh dương quang buổi sớm mai bừng lên, hơi ấm dần dần len lõi giữa cơn cuồng loạn của nhân gian trần thế...

* * * * *

Bảy ngày sau, vâng lệnh các vị lãnh tụ Đạo Huyền chân nhân, Phổ Hoàng thượng nhân và Vân Dịch Lam, đệ tử chính đạo cùng xuất phát đi về phía tây nam. Vì sự việc quan hệ trọng đại nên tam đại phái đều xuất những đệ tử đặc lực, và thật xảo hợp, những người này đều đã quen nhau từ trước.

Thanh Vân Môn cử Tiêu Dật Tài, Lâm Kinh Vũ và Lục Tuyết Kỳ. Thiên Âm Tự cử Pháp Tướng cùng Pháp Thiện, còn Phần Hương Cốc là Lý Tuân và Yên Hồng. Sau khi rời khỏi Thanh Vân Sơn, cả bảy người đều vô cùng cẩn thận, ngày nghỉ đêm đi, tránh phát sinh mọi xung đột với yêu thú trên đường, dốc hết tốc lực nhằm hướng Tây nam, hy vọng có thể tra ra tại sao lại có nhiều yêu thú tụ tập tại đó đến thế.

Tuy biết là chuyến đi này vô cùng nguy hiểm, nhưng vì chúng sinh trong thiên hạ nên kể từ khi lên đường, đám đệ tử chính đạo này không ai có ý rút lui. Nhưng sau bảy ngày liên tục xuất hành, sắc mặt ai cũng trở nên nhợt nhạt, suốt ngày đêm trầm mặc yên lặng, kể cả người mồm miệng như Tiêu Dật Tài hay người định lực thâm hậu như Pháp Tướng. Thậm chí vì đi cùng Lục Tuyết Kỳ, Lý Tuân rất muốn nói chuyện cùng nàng nhưng cũng đành giữ vẻ trầm mặc.

Đường xa ngàn dặm, càng đi về phương Nam, tình cảnh càng trở nên thảm liệt. Không có làng xóm hay thành trì nào mà không gặp phải biến cố. Xương trắng chan chan, thôn xóm thành trì nối tiếp nhau trong hoang vắng, không một vệt khói lam chiều, nhà cửa sớm đã bị phá tan tành. Không ai biết được liệu có phải do yêu thú đã phóng hoả thiêu đốt, phê huyết tàn nhẫn như vậy? Cũng không ai biết được rằng một trường họa kiếp này đến bao giờ thì kết thúc.

Tiếng quỷ khóc thê thiết, dường như vọng lại bất tận từ vùng đất hoang dã Nam phương này, như kể câu chuyện thê thảm bi lương đã qua.

Từ sau khi tiến nhập vùng đất Tây nam, ai cũng gia tâm cẩn thận, nhưng họ lại gặp phải một vấn đề khá nan giải. Trước tiên, họ không thể tìm được bất cứ người dân bản địa nào, có vẻ người dân nơi đây đều đã thảm tử trong trường họa kiếp, vì vậy đám đệ tử chánh đạo cũng không thể tìm ai để hỏi phương hướng của yêu thú. Mặt khác, người và yêu thú ngôn ngữ bất đồng nên họ tuy có thể mạo hiểm bắt vài con quái vật, yêu thú đi qua để hỏi han về những tiếng rống kia nhưng không cách nào hỏi được.

Không còn cách nào, mọi người đành thương nghị với nhau và cuối cùng nhất trí với đề nghị của Tiêu Dật Tài, mạo hiểm bán theo đám thú yêu một cách bí mật ngõ hầu xem chúng tụ tập ở đâu, tiện thể tới đó tìm hiểu xem chúng có hành động gì. Liên tiếp ba ngày đêm, họ bán theo yêu thú tiến vào tây nam

địa phương, không ít phen ngộ hiểm do thú yêu đều có cảm giác, thánh lực, khứ giác linh mãnh. May mà Tiêu Dật Tài, Lâm Kinh Vũ, Pháp Tướng đều là những nhân vật tuyệt đỉnh thông minh nên mỗi bận sinh tử quan đầu đều hữu kinh vô hiểm, vượt qua tất cả. Dầu vậy, họ vẫn không thu hoạch được điều gì.

Đúng vào lúc bắt đầu nản chí thì tình cờ tại một cánh rừng già thú yêu đã đi qua, họ bắt gặp một đệ tử Ma giáo đang trong tình trạng điên cuồng. Tra hỏi kỹ càng, sau khi bình tĩnh lại, họ từ từ hiểu rằng đám đông thú yêu đã tiến nhập vào Tây nam, cùng với Ma giáo tiến hành một trường đại chiến, kết quả thú yêu thu được toàn thắng. Tam đại phái trong Ma giáo oai phong bất khả nhất thế cơ hồ cũng lâm vào cảnh toàn quân tan nát trong trường đại chiến.

Tin này khiến cho toàn thể mọi người há mồm tròn mắt vì kinh ngạc, tuy đứng ở chỗ xa nhất trong đám đệ tử chính đạo nhưng sắc mặt Lục Tuyết Kỳ cũng hiện lên nét nhợt nhạt.

Mắt nhìn thấy tên đệ tử Ma giáo này co người lại thành một khối, luôn miệng kêu gào “quái vật”, toàn thân rung động, sợ hãi đến cùng cực, bảy đệ tử chính đạo thấy đều cảm thấy trong tâm trầm trọng.

Tiêu Dật Tài đằng hắng một tiếng, nhìn sang Pháp Tướng nói: “Pháp Tướng huynh, tình thế trước mắt chúng ta đều đã rõ, theo huynh chúng ta nên làm thế nào?”.

Pháp Tướng nhíu chặt chân mày, nhìn gã đệ tử Ma giáo đang co người dưới đất thở dài nói: “A di đà phật, tội nghiệt, tội nghiệt”. Đoạn Pháp Tướng thông thả nói: “Chư vị, kỳ thật mục đích chuyến đi này của chúng ta đến giờ đã đạt được, vì vậy tiểu tăng cho là chúng ta trước hết hồi sơn, bẩm cáo các vị sư trưởng tình thế hiện nay”.

“Không thể được”.

Đột nhiên một thanh âm lạnh lẽo cất lên ngay bên cạnh, chúng nhân tỏ ra ngạc nhiên vì người vừa cất tiếng chính là người im lặng suốt dọc đường Lục Tuyết Kỳ. Pháp Tướng có vẻ kinh nghi, nói: “Lục sư muội, nếu có cao kiến gì xin hãy nói ra”.

Lục Tuyết Kỳ sắc mặt vẫn mang một vẻ nhợt nhạt cố hữu nhưng thanh âm cực kỳ lãnh tĩnh, từ từ nói: “Hiện tại, những điều chúng ta biết thấy đều hỏi từ miệng tên đệ tử Ma giáo kia. Hơn nữa những điều hần nói đều lộn xộn, có nhiều điểm chúng ta phải tự đoán lấy. Nếu chỉ vì mấy lời này mà cho là đã

hoàn thành nhiệm vụ sư trưởng giao phó thì có chỗ không thoả đáng”.

Pháp Tướng sa vào trầm mặc, mọi người quay mặt nhìn nhau. Một lúc sau, Pháp Tướng gật đầu nói: “không sai, lời Lục sư muội nói đíc xác rất hữu lý, vừa nãy tiêu tăng hơi quá nôn nóng”.

Tiêu Dật Tài trầm ngâm một lúc rồi nói: “Lục sư muội nói tất nhiên là có phần hợp lý, chúng ta không quản ngày đêm đến phía tây nam này để tra thám, không có chút manh mối nào, thật khó nói rằng có thể tìm ra được điều gì”.

Lục Tuyết Kỳ mấp máy cánh môi nhưng cũng không nói gì, hiển nhiên với tình thế lưỡng nan này nàng cũng chưa tìm được phương pháp nào thoả đáng. Vào lúc đó, Lý Tuân, vốn luôn để mắt đến Lục Tuyết Kỳ, hốt nhiên bước lên một bước nói: “Ta có một cách, có khi giúp ích gì chăng?”.

Mọi người thấy đều kinh ngạc, Lục Tuyết Kỳ liếc mắt nhìn Lý Tuân, còn Pháp Tướng hoan hỉ nói: “Hay quá, Lý sư huynh xin cứ nói”.

Lý Tuân hít sâu vào một hơi, không nhìn vào ánh mắt của Lục Tuyết Kỳ, nói: “Lúc trước ta có nghe gã điên kia nói đến một địa danh kêu là Độc Xà Cốc, không biết có ai trong các vị chú ý không?”.

Tiêu Dật Tài gật gù nói: “Đúng thế, tại hạ có chú ý điểm đó. Tại hạ có được nghe qua về Độc Xà Cốc, theo truyền thuyết là một sơn cốc nằm trong núi sâu của phía tây nam, trong cốc tụ tập vô số độc xà, rừng rậm lại có chướng khí kịch độc, ai vào cũng không toàn mạng nên chẳng có người nào có đủ can đảm tiến nhập. Trải qua bao năm tháng, chẳng còn ai nhớ được vị trí cụ thể của sơn cốc”.

Lâm Kinh Vũ đột nhiên lên tiếng: “Lý sư huynh, phải chăng là việc yêu thú và Ma giáo đại chiến được tiến hành tại Độc Xà Cốc trong truyền thuyết?”.

Lý Tuân gật đầu đáp: “Chính thế, theo ý tại hạ chính tại Độc Xà Cốc đã phát sinh trận quyết chiến. Hơn nữa, có khi Độc Xà Cốc còn là nơi đặt tổng đàn của một trong tam đại phái phiệt của Ma giáo. Chỉ cần chúng ta tìm đến nơi đó là biết ngay lời của gã điên kia là thật hay giả”.

Lúc đó, Yên Hồng vốn yên lặng nặng nề giờ đột nhiên lên tiếng: “Nhưng mà sư huynh... thời gian đã qua khá lâu rồi. Lúc trước chúng ta nói rằng không chắc có thể tìm ra được Độc Xà Cốc, Nếu có đến được đó thì có khi cảnh tượng đã mất đi nguyên trạng...”

Lý Tuân lạnh lùng nói: “Sur muội, muội không nên quyên là thú yêu vốn tàn nhẫn, có thể phóng hoả giết người. Sau khi phóng hoả chúng ta còn gặp được dấu vết tàn phá, thú yêu có thể ăn thịt người nhưng không thể ăn cả xương”.

Mọi người đều biến sắc, còn Yến Hồng sau khi nghe những lời đó sắc diện chợt trở nên nhợt nhạt, cơ hồ muốn thổ ra. Hiện nhiên phải chứng kiến vô vàn thảm cảnh bi thương trên đường, dần dần khiến cho nữ tử này đi đến giới hạn chịu đựng cuối cùng về mặt tâm lý.

Lý Tuân thở dài, không nói thêm câu nào, Pháp Tướng và Pháp Thiện đồng thời nhỏ giọng niệm Phật hiệu, Tiêu Dật Tài lắc đầu, bước tới bên Yến Hồng để an ủi nàng. Đến khi thần sắc của nàng bình tĩnh trở lại, y mới từ tốn chuyển thân đi tới bên tên đệ tử Ma giáo đang run rẩy thu mình thành một khối trên mặt đất, đoạn ngồi xuống.

“Người biết Độc Xà Cốc ở đâu chăng?”, thanh âm của Tiêu Dật Tài cố gắng hết mức để giữ được sắc thái nhu hoà, thoáng nghe cũng có phần hoà khí trong đó. Tên đệ tử Ma giáo này ôm đầu cúi thấp xuống hơn nữa, không đáp một lời. Tiêu Dật Tài hỏi liền ba câu nhưng tên đệ tử Ma giáo này tựa như điếc đờ, không có phản ứng gì.

Tiêu Dật Tài chậm chậm đứng dậy, quay qua nhìn chúng đồng đạo đang trầm mặc. Tiêu Dật Tài thở dài nói: “Tính sao đây?”.

Lý Tuân đang đứng nhíu mày tại một góc, bỗng bước nhanh về phía tên đệ tử Ma giáo, xách hấn lên, gào to: “Nói mau, đám quái vật sát nhân đó ở đâu?”.

Tên đệ tử Ma giáo này run cầm cập, thoáng chốc sắc mặt hấn hiện lên vẻ khủng hoảng cực độ, mồm há to nhưng phải một lúc sau mới kêu lên được tiếng kêu kinh khiếp. Lý Tuân quả là kẻ có trái tim sắt đá, bàn tay không hề buông lỏng, gào lên: “Đám quái vật sát nhân đó ở đâu, nói!”.

“Aaaaaaaaaaaaa.....!”.

Sa vào hoàn cảnh khủng khiếp này, tên đệ tử Ma giáo toàn thân run lập cập, hai hàm răng lách cách va vào nhau, nhãn trung hiện lên vẻ sợ hãi, hấn không tự chủ được nhìn về phía bắc. Ánh mắt Lý Tuân dừng lại, hỏi nhanh: “Ở phía bắc, đúng không?”.

Nhưng tên đệ tử Ma giáo đó đột nhiên rũ đầu xuống, thân hình mềm oặt. Chúng nhân thấy đều kinh ngạc, chạy tới xem xét, thấy đồng tử hắc đã giãn ra, sờ mũi thì thấy hơi thở đã ngưng, dĩ nhiên đã vong mạng rồi.

Lý Tuân buông thi thể xuống đất, chậm rãi đứng dậy, nhìn về phía bắc. Mọi người đều nhìn theo ánh mắt y, nơi xa xôi ấy tuy giữa lúc mây tạnh trời quang nhưng dường như đang bị một đám mây sắc đỏ như máu bao phủ...

Hết hồi 152

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 153

Luyện Ngục

Hồ Kỳ Sơn, tổng đường Ma giáo Quý Vương Tông, xơ xác tiêu điều, một môn phái đã từng rất lớn, bỗng nhiên chết trên một nửa số người, vô luận có hỏi trời cao thế nào cũng đâu biết, môn phiệt hùng mạnh đó sao bỗng nhiên phải gánh chịu tổn thất thảm khốc này. Trong số nhiều nhiệt huyết đệ tử đó, có những người chiến khí ngang trời, thế mà khi trở về rồi, chỉ còn lại một mình Quý Vương, toàn thân đẫm máu.

Bóng ông lan rộng trên mặt đất, mỗi một người có mặt tại Hồ Kỳ Sơn lúc này, trên khuôn mặt đều hiện rõ nghi ngờ, còn trong lòng thì thâm hỏi, loài thú yêu độc ác, tàn nhẫn đó, rốt cuộc thì ai mới có thể là đối thủ của chúng đây?

Sau khi Quý Vương trở về, đòng hắt cửa bến quan tu luyện, không một ai có can đảm hỏi đã xảy ra chuyện gì, nhưng mọi người cũng không phải chờ đợi quá lâu, rất nhanh chóng, tin tức lần lượt được chuyển về, sự việc rồi cũng dần dần được sáng tỏ. Thì ra trong trận Tây nam đại chiến đó, Ma giáo ba đại phiệt phái lần đầu tiên hợp lực, cùng đối phó với thú yêu, tuy nhiên vì lẽ có gì ba đại phiệt phái lại ngấm ngầm tụ họp, hoặc giả ai nấy đều có mưu đồ riêng, thì chỉ sợ ngoài Quý Vương ra không còn ai hiểu nổi.

Còn kết quả của trận đại chiến này, Quý Vương Tông tổn thất trên một nửa số người thì không nói, còn Vạn Độc Môn, đầu tiên trong môn nội loạn, làm tổn thương nguyên khí trầm trọng. Sau đây, thú yêu còn xông thẳng vào Độc Xà Cốc, rốt cuộc sót lại chỉ vài ba đệ tử võ công thâm hậu, nhưng dường như cũng trong tình trạng thương tích nguy kịch. Đến nỗi như Hợp Hoan Phái thời gian qua cứ im lìm, mờ mờ ám ám hành sự, thế mà không biết vì lý do gì cũng toàn phái chi lực cho trận đại chiến, nhưng đứng trước sức mạnh tưởng như vô cùng vô tận của thú yêu thì cả cánh quân cũng đều tử chiến.

Thời khắc ấy, Quý Vương Tông cũng gánh chịu tổn thất nặng nề, trên dưới hoang mang, kinh hãi, nhưng nói gì đi nữa, so với các môn phái khác, như Vạn Độc Môn hay Hợp Hoan Phái, thì tình huống cũng có phần khả quan hơn. Quý Vương Tông đại bộ phận cao thủ đều lưu lại Hồ Kỳ Sơn, bởi thế thực lực chủ yếu thực sự vẫn chưa bị hoa tởn. Nhưng Vạn Độc Môn và Hợp Hoan Phái, đều đã cử hết người tham

gia vào trận chiến, sau đó có ai trốn được hay không thì không sao biết.

Ngày hôm ấy, sau nhiều ngày tu dưỡng, đứng trước những suy đoán, lo lắng phập phồng của bọn môn hạ đệ tử, lần nữa Quý Vương xuất hiện trước toàn bộ đệ tử của Quý Vương Tông. Đối với những vấn đề xảy ra trong trận đại chiến thảm bại đó, Quý Vương kể cũng không hề kể, chỉ đứng tại nơi ấy, liên tục đưa xuống nhiều mệnh lệnh, rất nhanh chóng, cả ngọn núi Hồ Kỳ Sơn tức thời xáo động.

Tất cả mọi người bắt đầu thu dọn hành lý, gói ghém mọi thứ, chuẩn bị cả lương khô, nước uống. Nguyên nhân là vì Quý Vương trong mệnh lệnh cuối cùng, đã nói rõ ràng mọi việc, vì lẽ hiện nay yêu thú đang ra sức tàn phá trung thổ, mà Thánh giáo nguyên khí đã bị đại thương, vì tương lai sau này của Thánh giáo, Quý Vương đã quyết định, Quý Vương Tông toàn thể trên dưới, đồng loạt thẳng hướng về phía Tây bắc, tiến vào vùng Vạn Lý Man Hoang, vùng đất ấy, theo truyền thuyết, chính là nơi đã sản sinh ra Thánh giáo: “Man Hoang Thánh Điện”.

Tại một nơi trong bức tranh xáo động ấy, Quý Vương sắc mặt không một chút biểu tình, hai tay chấp phía sau lưng, hướng về phía hàn băng thạch thất sâu bên trong lòng núi, cất bước. Cuộc hành trình lần này xa xôi vạn dặm, và chẳng, man hoang, nơi ấy hoang vu, khô hạn, so với hoàn cảnh hiện nay của Bích Dao, tuyệt đối ngàn lần không thích hợp. Ngay từ đầu Quý Vương đã có ý định nhờ cậy Tiểu Bạch chiếu cố đến Bích Dao, Cửu Vĩ Thiên Hồ đó ngàn năm đạo hạnh, thêm nữa Hồ Kỳ Sơn lại có cơ quan trùng điệp, tự nhiên sẽ không còn chút sơ hở nào. Thế nhưng sự tình hiện nay lại có chút biến đổi, từ khi ông trở về đến giờ, hầu như không còn thấy bóng dáng Tiểu Bạch đâu cả, cho dù đã có hỏi vài người, thì thật sự cũng không ai biết rõ cô ả đã đi đâu.

Nghĩ đến chuyện này, Quý Vương khẽ cau mày, bất giác không hiểu tự lúc nào, chợt phát hiện tự bản thân mình đã đứng trước cửa hàn băng thạch thất, nữ nhi đang ở trong đó, buông một tiếng thở dài ông mở cửa bước vào trong.

Quý Lệ đang ở trong đấy, lặng lẽ bầu bạn với Bích Dao, từ đằng sau có tiếng động vang lên, hẳn cũng không buồn quay lại.

Quý Vương chậm rãi bước đến, đứng bên cạnh Quý Lệ, cùng hẳn hướng về phía nữ nhi vẫn đang nằm lặng thinh bên trên tấm hàn băng thạch đá, sắc mặt nàng nhợt nhạt, nhưng dung mạo vẫn kiêu diễm, thanh khiết như ngày nào. Dường như ở nơi u linh tăm tối nàng vẫn còn biết được, trên thế gian này, còn có hai người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời nàng, cũng chính là hai người đang đứng tại đó.

Nét an tĩnh hiện rõ trên khuôn mặt thanh tú của nàng, trông rất ung dung, tựa như vô cùng thanh thản.

Quý Vương mãi đứng đấy ngắm nhìn Bích Dao, từ sâu trong đôi mắt buồn u ám của ông, rục lên một chút dịu dàng hiếm có, phải đến một lúc lâu sau, mới thở một hơi dài, chậm rãi nói: “Người sao không đi thu dọn hành lý đi?”.

Quý Lệ không ngẩng đầu lên, cũng không trực tiếp đáp trả, trái lại còn lên tiếng hỏi Quý Vương: “Tôi nghe nói Man Hoang chung quanh một dặm, không phải là xa mạc hoang vu thì là hoang mạc mênh mông, quanh năm nóng bức khác thường, phải vậy không?”.

Quý Vương gật đầu, nói: “Phải, trước đây, ta đã từng đến Man Hoang Thánh Điện, thời tiết nơi ấy quả thật là như người đã nói”.

Quý Lệ cau mày nói: “Vậy Bích Dao làm sao chịu nổi, với tình trạng...hiện nay của nàng, làm sao có thể chịu nổi cực khổ đó?”.

Quý Vương liếc sang Quý Lệ, trả lời: “Ta từ đầu đã không có ý mang theo Dao nhi đến Man Hoang”.

Quý Lệ tức thời biến sắc, quay sang Quý Vương, Quý Vương nói: “Man Hoang hoang vu nóng bức, đích thực không thích hợp với Dao nhi, từ đầu ta đã tính để nó lại Hồ Kỳ Sơn này, đợi sau khi chúng ta ra ngoài hết, sẽ mở cơ quan, đóng chặt lối vào, như thế thì cực kỳ an toàn. Phòng khi vạn nhất cũng cần một người ít nhất mỗi tháng về đây một lần để kiểm tra, phòng khi có sự xảy ra ngoài ý muốn”.

Quý Lệ tức thời bật dậy, hỏi: “Ông cần người nào?”.

Quý Vương thông thả trả lời: “Nguyên là ta đã có ý giao phó cho Tiểu Bạch, cô nương ấy đạo hạnh cao thâm, hơn nữa cũng rất sẵn lòng nghỉ ngơi vài ba năm tại Hồ Kỳ Sơn này, nhưng chẳng hiểu vì sao, mấy ngày qua ta kiểm thế nào cũng không thể gặp”.

Quý Lệ tức thời hơi biến sắc, nhìn ra sự việc ấy, Quý Vương trong lòng dao động, hỏi: “Sao hả, người biết cô nương ấy đi đâu à?”.

Quý Lệ chậm chậm lắc đầu, trầm ngâm một lúc, rồi nói: “Để tôi ở lại đây chăm sóc Bích Dao”.

Quý Vương ngừng lại, nhìn hấn, bảo: “Người chăm sóc Bích Dao ta đương nhiên yên tâm, ta cũng tin tưởng ở người hơn, tuy nhiên Thánh giáo hiện nay vừa gặp chuyện, ta có lòng muốn hồi phục thanh uy, trước tiên cần phải trấn yên giáo chúng, một lòng theo Thánh giáo, bên cạnh rất cần có những nhân tài như người”.

Quý Lệ từ từ thu hồi tia nhìn từ chỗ Bích Dao, chậm rãi chuyển sang Quý Vương, đột nhiên hỏi: “Trận đại chiến với yêu thú lần này, những đệ tử đi theo ông đều đã chết hết?”.

Quý Vương gần như biến sắc, hai mắt sáng rực, hấn là người đầu tiên dám đối mặt với ông nhắc lại chuyện này, chỉ là ông tuyệt không hề giận dữ, chỉ chăm chăm nhìn Quý Lệ, rồi chậm chậm trả lời: “Đều đã chết hết”.

Quý Lệ thu hồi lại ánh nhìn, lần nữa dừng lại trên thân thể của Bích Dao, mãi một hồi lâu sau, hấn nói: “Sau trận đại chiến ấy, tuy nói rằng Ma giáo nguyên khí đại thương, nhưng thực tế chỉ là Vạn Độc Môn và Hợp Hoan Phái toàn quân tử chiến, còn chúng ta thực lực vẫn còn, không cần phải nói, thực sự là thời cơ để thống nhất Ma giáo. Với tình thế hiện nay, cho dù không có ta ở lại, trong Thánh giáo chúng ta cũng đã không còn ai có khả năng tranh giành thống lĩnh với ông”. Hấn thờ ơ nói tiếp: “Nhưng với tình cảnh hiện nay của Bích Dao, vẫn cần có người chăm sóc, ông nên để ta lưu lại đây chăm sóc cho nàng thì tốt hơn.”

Quý Vương thích thú nhìn y một chốc, gật đầu nói: “Người đã nói như vậy, ta cũng không miễn cưỡng. Dao nhi tạm thời ta giao phó cho người, ta cũng tin là người sẽ chăm sóc tốt cho nó, nhưng mà người cần phải nhớ, thú yêu không những thực lực đáng sợ, cảm giác còn rất nhạy bén, để phòng khi vạn nhất, tốt nhất người nên đóng bít các lối ra vào, sau đó, đại khái người cứ mỗi tháng một lần về đây kiểm tra là được rồi, như thế thì không còn vấn đề gì không thoả đáng”.

Quý Lệ chậm chậm gật đầu, cũng có nghĩa là hấn đã đồng ý. Ánh mắt của Quý Vương một lần nữa chuyển về phía nữ nhi, khoảnh khắc ngay sau đấy, ông buột miệng, buông một tiếng thở dài, rồi quay người cất bước ra khỏi thạch thất.

Ngay lúc ông bước ra gần đến cửa, giọng Quý Lệ từ phía sau chợt nhiên vọng tới: “Tông chủ.....”.

Quý Vương ngẩn người, hơi có vẻ ngạc nhiên, Quý Lệ rất ít khi chủ động nói chuyện với ông, giờ khắc

này đột nhiên cất tiếng gọi, không hiểu là vì lẽ gì, tức thì đáp trả: “Có chuyện gì?”.

Quý Lệ trầm ngâm giây lát, bất ngờ lên tiếng hỏi: “Ông trong lòng có oán hận tôi không?”.

Quý Vương lặng thinh quan sát hắn, không nói lấy một lời, trông nét mặt hắn không nhìn được rõ trong lòng hắn đang nghĩ gì.

Quý Lệ chậm rãi nói tiếp: “Bích Dao là tại tôi nên mới trở nên như thế, trong lòng ông, oán hận tôi rất nhiều?”.

Sắc mặt hắn thản nhiên, có vẻ như không liên quan gì tới vấn đề hắn vừa nói đến, chỉ duy có Quý Vương gần như không thốt được một lời. Giữa chốn thạch thất, hai người đàn ông gần như bất động đứng đối mặt với nhau, bầu không khí chung quanh tưởng chừng như đông đặc lại.

Từng làn khói mỏng bên dưới Bích Dao, từ nơi tấm hàn băng thạch đá, nhẹ nhàng bốc lên, lan tỏa giữa không trung, không biết tự bao lâu rồi, từ phía sau đột nhiên vang vọng tiếng Thạch Môn đang mở, không nói lấy một tiếng nào, Quý Vương lặng lẽ bước ra ngoài.

“Kẹt kẹt!...” tiếng kêu trầm nhẹ vang lên, Thạch môn một lần nữa đóng chặt, để lại một mình Quý Lệ bầu bạn với Bích Dao bên trong hàn băng thạch thất. Khuôn mặt hắn thẫn thờ, ngẩn ngơ, mở to mắt nhìn theo nữ tử đang nằm trước mặt.

* * * * *

Rừng rậm hoang sơ, già cỗi mà rậm rạp, gió từng cơn, từng cơn thổi đến mang theo một thứ mùi vị thật đáng sợ, giống như mùi cháy khét, quang cảnh xơ xác, hoang tàn. Rừng cây vốn dĩ xanh biếc, nay khắp nơi đều lưu lại dấu tích từ cuộc tàn phá của thú yêu, thân cây cỏ thụ nằm ngổn ngang, nghiêng ngả trên mặt đất, vô số xác chết của động vật rải rác khắp mọi nơi, trong khu rừng giờ đây đã không còn hơi thở của sự sống, một bầu không khí tịch mịch bao trùm.

Cuộc tìm kiếm yêu thú của các đệ tử chánh đạo theo lời tên Ma giáo đệ tử bị phát điên ấy diễn ra đã hai ngày. Tiêu Dật Tài, Pháp Tướng cùng những người khác, bảy chánh đạo đệ tử, ngày qua ngày mãi lần tìm theo dấu tích của yêu thú, dần dần đã tiếp cận được sơn cốc ở nơi hoang vu này, nằm ẩn mình giữa rừng núi. Trên con đường băng qua rừng rậm, khắp mọi nơi mọi người đi tới, đâu đâu cũng đều

cùng một cảnh tượng, tuy nhiên lại không hề nhìn thấy hài cốt của con người, nhưng chỉ với cảnh tượng này cũng đủ khiến mọi người phải đau xót.

Trong lòng mọi người, không hèn mà cùng chung một suy nghĩ, chẳng nhẽ những con thú yêu ấy, đích thực sinh ra là để tàn hại sinh linh trên cõi đời này hay sao?

Đúng giữa trưa, nhóm người bọn họ xuất hiện bên ngoài Độc Xà Cốc, toàn cảnh đồ nát, theo dấu tích lưu lại chung quanh rõ ràng nơi đây đã bị bọn quái vật thú yêu tàn hại, đến nỗi không cần cố gắng cũng có thể thấy, con đường cỏ ấy dưới bàn chân giày xéo của vô số thú yêu mà đã mở rộng ra rất nhiều. Khắp nơi, chỗ nào cũng lưu lại những dấu chân khổng lồ cùng với móng vuốt sắc nhọn từ bọn quái vật. Không khí chung quanh nồng nặc mùi xác thịt tanh tươi, bên cạnh đó, tựa hồ có một sự im lặng đến khó chịu, nhưng làm cho người ta không tài nào chịu đựng nổi đó là mùi ác xú, chỉ bất quá không một ai phân định được đó là mùi gì thôi.

Phía trước là lối vào sơn cốc, trong ngoài cốc đều cùng một dáng vẻ hỗn độn như nhau, có thể thấy rõ khuôn viên khu rừng rậm đã bị một dòng nước lớn hung bạo quét ngang tàn phá như thế nào. Con đường cỏ quanh co, ngoằn ngoèo, không một ai biết trước được, rốt cuộc sẽ có gì bên trong sơn cốc ấy.

Không hiểu vì lẽ gì, đám người bọn họ, trên gương mặt ít nhiều đều lộ vẻ khẩn trương, e ngại cất bước giữa vùng không gian tĩnh mịch đó. Rốt cuộc, Tiêu Dật Tài ho nhẹ một tiếng, ngay sau khi tiếng ho ấy được phát ra, hấn bất chợt hoảng hốt khi phát hiện Ma giáo đệ tử phát điên đó không nói dối, có vẻ như tại nơi này, đã xảy ra một trận đại chiến giữa thú yêu và Ma giáo.

Ngoảnh mặt trông ra tứ phía, do dự một chốc lát, hấn chợt lên tiếng: “Chúng ta vào trong xem xét chứ?”.

Không một ai lên tiếng trả lời, trong khoảnh khắc đó, trên gương mặt Lý Tuân cũng hiện hữu vẻ bất an, phải đến một lúc lâu sau, đứng bên cạnh Lý Tuân tự nảy giờ là Pháp Tướng thấp giọng niệm: “A di đà phật”, rồi cất tiếng nói: “Đã đi đến đây rồi, chúng ta hà có gì lại bỏ cuộc, vào trong thôi”.

Kỳ thật, đạo lý này không phải là mọi người không hiểu, chỉ chẳng rõ vì sao, bên trong cốc, dường như phảng phất thứ gì đó cổ quái khác thường, lặng lẽ tác động vào tâm tưởng mỗi người, làm cho người ta tự dung lại sợ hãi. Một mực bước theo sau Pháp Tướng là sư đệ hấn, Pháp Thiện, ồm ồm đáp lại một

tiếng, đi đến bên cạnh sư huynh.

“Đi thôi”, Tiếng nói vừa mới cất lên không phải của Tiêu Dật Tài, mà đích thị là của Lâm Kinh Vũ, đang siết chặt Trảm Long Kiếm trong tay, ngay sau đây, nét mặt trở nên nghiêm nghị, đi đầu mọi người tiến thẳng vào Độc Xà Cốc. Theo sau hắn là Lục Tuyết Kỳ, Lý Tuân cũng vội vã bước theo, Tiêu Dật Tài cùng Pháp Tướng đưa mắt nhìn nhau, nhìn về đối phương với vẻ lo ngại ngấm ngấm, một lúc sau đây, đám người bọn họ đều đã hoàn toàn tiến bước vào bên trong.

Sơn cốc lớn như thế, rừng rậm mênh mang, mọi người đứng giữa Độc Xà Cốc, chỉ thấy một cảm giác tịch mịch chung quanh mình, cho dù không nhìn thấy động vật, thì một tiếng chim hót quen thuộc ít ra cũng phải có, vậy mà không nghe thấy được một âm thanh nào. Địa phương bên trong sơn cốc ấy, dường như đã trở thành quỷ vực, một bầu không khí trầm lắng bao trùm.

Cả không gian tràn ngập mùi tanh tươi của thú yêu, càng đi sâu vào bên trong, chân mày mọi người càng nhíu chặt, mùi vị ấy, theo gió bốc lên bên trong lòng cốc, gần như làm người ta phát nôn, một thứ mùi vị thật đáng sợ, càng ngày càng nồng nặc.

Đường núi gập ghềnh, cong cong lượn lượn, đám người bọn họ hết sức chăm chú cảnh giác nhìn xung quanh, chậm chậm đi từng bước. Đằng trước là chỗ ngoặt, bên trong là một khe núi, đi đến đây, tự dưng trong không khí truyền đến một thứ mùi vị thật ghê tởm làm cho mọi người không tài nào chịu nổi. Đột nhiên, Yến Hồng tình linh vọt đến bên đường, mọi người đều thất kinh hồn vía, Lý Tuân sợ hãi thốt lên: “Sư muội, muội làm sao.....?”, chỉ nói được nửa câu, rồi như ngừng hẳn lại, nguyên nhân là vì hắn cùng mọi người đều đã nhìn thấy rõ Yến Hồng đứng bên bụi cỏ đại ven đường, ói tới tấp.

Không người nào mở miệng cười nhạo nàng, ai cũng biết ngay đến bản thân mình cũng khó lòng chống cự được lâu. Sơn cốc này tuy là không bộc lộ diện mạo thật của nó, nhưng cơ hồ đã trở nên đáng sợ hơn tuyệt đại đa số các địa phương khác trên thế gian này. Yến Hồng ngừng lại thở hổn hển, sắc mặt nàng trắng bợt, trở lại bên cạnh mọi người, nàng thấp giọng nói: “Xin lỗi...ta....ta thật sự là....”.

Pháp Tướng miễn cưỡng cười, đáp: “Yến sư muội, không có chuyện gì đâu”.

Tiêu Dật Tài cũng nói: “Đúng, mùi vị ấy ai cũng đều không chịu nổi, muội bất tất phải để tâm, nếu muội thấy còn không ổn, chi bằng muội ra ngoài sơn cốc đợi chúng ta đi”.

Yến Hồng lưỡng lự một lát, lắc lắc đầu đáp: “Chúng ta đi thôi”.

Lý Tuân bước đến, trông thấy Yến Hồng gật gật đầu, trong mắt có vẻ hài lòng, nhẹ giọng nói: “Phải tự mình thận trọng, không cần phải gắng gượng đâu”.

Yến Hồng gật đầu đồng ý, Tiêu Dật Tài quay sang nói: “Tốt, chúng ta đi tiếp nhé, phía trước không biết có quái vật hung hiểm nào không, mọi người nhất định phải thận trọng”.

Mọi người rói rít gật đầu, lại một lần nữa bước đi về phía trước, Lâm Kinh Vũ vẫn trong nhóm người dẫn đầu, càng ngày càng tiến gần đến chỗ khe núi, hấn ghi chặt Trảm Long Kiếm trong tay như chuẩn bị, mồ hôi lạnh đã bắt đầu đổ ra lấm tấm. Ngay lúc này, mùi vị ghê sợ lan trong không khí trước đó đã làm mọi người khó lòng hô hấp, Lâm Kinh Vũ nét mặt từ từ nhợt nhạt, nghiến răng, bước một bước dài vượt qua chỗ vừa đứng, rẽ sang góc khe núi, đứng nhìn cảnh tượng bên trong lòng cốc. Cả người hấn tức thời đờ đẫn.

Phía sau, mọi người ngay lập tức chú ý đến dáng vẻ không bình thường của Lâm Kinh Vũ, không thể không khản trương, Tiêu Dật Tài thấp giọng gọi Lâm Kinh Vũ hai tiếng, hấn gằn như không phản ứng, đôi mắt vẫn ngoan cố hướng về phía trước. Lục Tuyết Kỳ là người thứ hai bước đến, ngay sau đây là Lý Tuân, Yến Hồng, Pháp Tướng cùng Pháp Thiện, từng người, từng người một bước đến bên góc khe núi, đưa mắt nhìn vào cảnh tượng bên trong Độc Xà Cốc.

Tiếp đó, mọi người đều phải nán lại nhìn.

Nơi này bi thảm không khác gì tu la địa ngục trong truyền thuyết, quang cảnh dễ sợ như vậy, thỉnh thoảng xuất hiện giữa nơi thanh thiên bạch nhật. Nhiều vô số thi cốt rải dài khắp Độc Xà Cốc, trong ngoài ốc trạch, người có, quái vật có, chỉ có một số ít là còn nguyên vẹn, phần còn lại tay chân đều gãy nát, chia năm, xẻ bảy khó lòng nhận dạng ra, nằm chi chít lên nhau, hầu như không tìm thấy một khoảng trống nào giữa đám hài cốt ấy.

Miễn cưỡng trấn tĩnh lại, Tiêu Dật Tài cùng những người khác nét mặt lợt lạt gắng gượng bước tới.

Cảnh tượng thảm thương không chịu nổi, càng đi sâu vào trong cốc, càng thêm phần thê thảm, không cần tưởng tượng cũng thấy rõ, trận đại chiến đã diễn ra khốc liệt đến chừng nào, vô số hài cốt con người cùng thi thể quái thú nằm chồng chất lên nhau, vùng đất dưới chân đã hoàn toàn chuyển sang một

màu đen thẫm, màu của máu tươi lâu ngày thấm sâu vào lòng đất.

Tiến sâu vào bên trong trạch viện, trong ngoài mỗi gian phòng, trên con đường thông đến khẩu xử, đều có thể nhìn thấy tàn tích bi thương từ trận kịch chiến để lại, có những nơi hài cốt chất cao thành đống. Hiển nhiên, Vạn Độc Môn đã có một cuộc giao tranh kịch liệt để trấn giữ lối nhỏ nhập cốc này, đằng trước, đằng sau, từ cả hai phía, đám người bọn họ đã liều mạng chiến đấu, giẫm đạp lên nhau, một lòng quyết sống quyết chết cho trận đại chiến cuối cùng này.

Đến giữa sân, mọi người bắt đầu tìm thấy thi thể của những yêu thú khổng lồ, có con thậm chí còn cao to hơn cả một toà cung điện, chỉ là, lúc ấy đã từng hung hăng, ngang ngược bao nhiêu, bây giờ cũng phải nằm phơi thây thảm lạng giữa chốn địa ngục trần gian này mà chờ ngày thối rữa.

Trong không khí, mùi xương cốt mục rữa bốc lên càng đáng sợ hơn, nhưng so với khi nãy thì đám người chánh đạo đệ tử lại cảm thấy dễ chịu hơn một chút, cảnh tượng vừa nhìn thấy trước mắt, trái lại, làm cho người ta trở nên hồ hững hơn đối với mùi ác xú. Chỉ duy, trông thần sắc mọi người lại có vẻ như không ổn, những người này, nét mặt tựa hồ không khác biệt mấy so với những người đã chết.

Tiếp tục tiến sâu hơn nữa vào bên trong trạch viện, càng lúc càng có nhiều thi cốt, hiện tại thì không còn có thể tính nổi, có bao nhiêu Ma giáo đệ tử cùng với yêu thú đã chết đi tại nơi sơn cốc này. Mất dần ý thức, mọi người cứ thế mà bước đi...bước đi...trong vô định.

Từng người, từng người một, sắc mặt thẫn thờ, ngây dại, cứ siết chặt pháp bảo trong tay, không một giây nào buông lỏng. Sau khi đã vượt qua biển máu đầy vô số hài cốt đó, bọn họ đi đến phía trước một linh đường.

Sở dĩ biết được nơi đây là linh đường, bởi vì mọi người đã nhìn thấy một cỗ quan tài nằm ở ngay giữa. Trong và ngoài gian phòng này, có vẻ như đã xảy ra một trận kịch chiến vô cùng kịch liệt, dựa vào đống thi cốt chất chồng như núi mà nói thì diễn tả như thế cũng chẳng quá đáng chút nào. Cũng ngay tại nơi này, mọi người lại phát hiện thi thể của nhiều tên Ma giáo quen thuộc, như: Bách Độc Tử, Hấp Huyết lão yêu, Đoan Mộc lão tổ...

Những tên đại ma đầu đã một thời hô mưa gọi gió, làm rung chuyển cả đất trời, bây giờ, lại nằm tại nơi đây chết không nhắm mắt, có những tên, trên nét mặt vẫn còn giữ nguyên vẻ sợ hãi.

Ai cũng có thể tưởng tượng được, nhưng lại không ai muốn tưởng tượng, những con người đó rốt cuộc đã phải đối diện với hoàn cảnh nào trước khi họ nhắm mắt đây.

Trong suốt quá trình thâm nhập điều tra khắp cốc, tính luôn cả trong nơi linh đường này, Tiêu Dật Tài cùng với những người khác, đã phát hiện ra nhiều nhân vật nổi danh trong Ma giáo, bao gồm Độc Thần có ba đại đệ tử, nhiều nhân vật trọng yếu trong Hợp Hoan Phái, nhưng riêng phần Quỷ Vương Tông mặc dù số đệ tử tử vong mang trên mình y phục Quỷ Vương Tông thì rất nhiều, nhưng thi cốt của những nhân vật nổi danh lại không thấy bao nhiêu.

Mọi người tập trung trước cửa linh đường, đưa mắt khó chịu nhìn lại chung quanh, Tiêu Dật Tài khỏ giọng nói: “Chỗ này người chết rất nhiều, bao gồm cả các nhân vật trọng yếu trong Ma giáo, Vạn Độc Môn lại có vẻ như toàn môn nhân tử chiến”.

Yến Hồng đứng bên cạnh sắc mặt kinh hoàng, nhẹ giọng nói tiếp: “Bên đó cũng vậy, Hợp Hoan Phái cũng chết không ít, cả Tam Diệu phu nhân, tất cả đều....”.

Lục Tuyết Kỳ, khuôn mặt tái lợt lạt, hai hàm răng bấu chặt lấy môi, tâm trạng biến động hết sức không ngờ, vừa có phần không chịu nổi, lại có vẻ ghê tởm, rồi không hiểu vì lẽ gì, dường như đôi khi lại sợ hãi. Cuối cùng, chờ cho đến khi mọi người tụ tập đầy đủ, bất thành linh, nàng lên tiếng hỏi: “Có thấy người của Quỷ Vương Tông không?”.

Mọi người liên tục lắc đầu, tức thời như ngớ ra, Lý Tuân đang đứng bên cạnh đột nhiên sa sầm nét mặt. Tiêu Dật Tài liếc sang phía hắn, rồi hướng về Lục Tuyết Kỳ, đáp: “Quỷ Vương Tông, các đệ tử tầm thường đều chết không ít, nhưng còn...thì thể của các nhân vật nổi danh thì không thấy đâu”.

Khuôn mặt Tuyết Kỳ dịu lại, chỉ riêng Lý Tuân đứng bên cạnh đột nhiên đôi mắt sáng rực, lạnh lùng lên tiếng: “Tiêu huynh, lẽ nào huynh lại quên, lũ yêu thú đó biết ăn thi người, trên đường bọn ta đi đến đây, không phải đã thấy không ít xương trắng hay sao? Ai mà biết được lũ yêu nghiệt Quỷ Vương Tông đó, có khi đã bị....”.

“Hự!”. Một tiếng động lớn cắt ngang lời Lý Tuân, rồi thình lình, như không thể chịu đựng nữa, Yến Hồng chạy thẳng đến bên góc tường ỏi. Lý Tuân ngậy người ra, đột nhiên thở dài một tiếng, rồi ngừng lại luôn, không nói nữa.

Pháp Tướng có phần khó chịu, cùng Pháp Thiện thấp giọng niệm: “A di đà phật”, mọi người đều hiểu rõ, Lý Tuân nói chuyện tuy khó nghe, nhưng trên thực tế khả năng xảy ra chuyện đó là rất lớn. Tiêu Dật Tài, Lâm Kinh Vũ hai người nét mặt trông khó hiểu, dần từ từ cúi gục xuống, chỉ duy có Lục Tuyết Kỳ đột nhiên buồn rười rượi, thần sắc nhợt nhạt tựa như không còn chút máu, cả người run run rẩy rẩy, có vẻ như không còn tự chủ.

Nhưng nữ tử lạnh lùng ấy đầu vẫn không cúi gục xuống, nàng ngược mặt lên, chậm chậm ngắm nhìn trời, bầu trời trong vắt, bao la, từng đám mây lượn lờ bên trên sơn cốc, mây cũng rực đỏ một sắc hồng như máu.

Lục Tuyết Kỳ, khoé môi khẽ động đậy, mấp máy như muốn kêu gào, nhưng đến cuối cùng, một thanh âm cũng không sao bật thốt...

Hết chương 153

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 154

Bất Hiếu

Thanh Vân Sơn, Thông Thiên Phong, Ngọc Thanh Điện.

“Cái gì?”. Với giọng kinh ngạc không thể tin được, Đạo Huyền chân nhân thốt lên: “Ma giáo tam đại phái phiệt cùng yêu thú quyết chiến, toàn quân chết hết sao?”.

Đứng phía dưới ba vị đương kim lãnh tụ chính đạo, bên cạnh là các vị tiền bối hoặc đứng hoặc ngồi. Tiêu Dật Tài, Pháp Tướng, Lục Tuyết Kỳ cùng quay về Thanh Vân Sơn, đều không nói một lời, chỉ có người đứng đầu là Tiêu Dật Tài gật đầu khẳng định, nói: “Đúng vậy, sư phụ, bọn con bảy người đều tận mắt nhìn rõ, trong Độc Xà Cốc ở Tây nam thâm chật đầy đất, cực kỳ thảm khốc, Ma giáo đích thực là đã trọng thương, bao gồm cả Tam Diệu phu nhân của Hợp Hoan Phá, cùng nhiều nhân vật nổi danh của Vạn Độc Môn. Bọn con đều đã tìm thấy thi thể của bọn chúng, chỉ có nhân vật chủ chốt của Quý Vương Tông là không phát hiện được ai, nhưng nói không chừng là đã bị yêu thú ăn mất xác”.

Lục Tuyết Kỳ đứng phía sau sắc mặt tựa như trắng bệch, phảng phất như sự kiện và thảm trạng lúc đó, thời thời khắc khắc đều ghi trong tâm trí nàng, khiến nàng rung động không ngớt, nhưng không hiểu thế nào, nàng lúc ấy lại có khả năng khống chế được tình cảm bản thân, biểu hiện chẳng có chút gì khác lạ. Những người bên cạnh không nhìn ra được gì, chỉ có thủ tọa Tiểu Trúc Phong Thủy Nguyệt đại sư ngồi trước đám đông, đã nuôi dưỡng Tuyết Kỳ từ nhỏ tới lớn, mới chú ý thấy trên khuôn mặt băng sương lãnh mạc mà thanh lệ của nàng, tựa hồ như có chút khổ sở khác lạ.

Thủy Nguyệt đại sư hơi nhíu mày, khẽ thở dài một tiếng, không nói một lời.

Lúc ấy, trên Ngọc Thanh Điện mọi người đều rúng động, tiếng nghị luận mỗi lúc một lớn, nhìn khắp khuôn mặt của tinh anh chính đạo môn phái, vừa kinh ngạc, vừa sợ hãi, đa phần là biểu tình phức tạp, kinh hỷ lẫn lộn. Nghĩ đến Ma giáo cùng trung thủ chính đạo tương tranh không biết bao nhiêu năm, chính đạo nhiều lần vây đánh đều chẳng có hiệu quả gì lớn, phen này lại bị yêu thú tiêu diệt một lần. Thực lực Ma giáo đương nhiên là không thấp, nhưng đối diện với sự công kích của thú yêu lại thảm bại như vậy, đang ngồi đó chẳng có người nào góc, ai cũng đều biết rõ rằng, mục tiêu của thú yêu tất nhiên sẽ là nơi thiên hạ chính đạo quy tụ - Thanh Vân Sơn.

Nhưng hiện nay hy vọng cuối cùng của bá tánh thiên hạ là chính đạo, liệu có thể chống lại được hạo kiếp kinh người trước nay chưa từng có hay không?

Trong lòng mọi người đều không có câu trả lời.

Ngôi nơi cao nhất là ba đại nhân vật chính đạo gồm Đạo Huyền chân nhân, Phổ Hoằng thượng nhân và Vân Dịch Lam, nghe những tiếng nghị luận một lúc, đều nhíu chặt mày, rồi Đạo Huyền chân nhân nói câu gì đó, Phổ Hoằng thượng nhân và Vân Dịch Lam đều gật đầu, biểu thị đồng ý. Theo đó, Đạo Huyền chân nhân đứng lên, khẽ ho một tiếng.

Tiếng nghị luận bàn bạc trên Ngọc Thanh Điện tức thời hạ xuống, chúng nhân đều đổ mắt hướng về Đạo Huyền chân nhân. Đạo Huyền chân nhân sắc mặt ngưng trọng, đợi mọi người hoàn toàn yên tĩnh một lúc, trầm giọng nói: “Chư vị đạo hữu, sự việc vừa rồi, mọi người đều đã hiểu rõ. Ma giáo bị tiêu diệt bất ngờ, hoàn toàn nằm ra ngoài ý nghĩ của chúng ta, nhưng tình hình cụ thể ra sao, Ma giáo ắt còn có dư nghiệt từ trong trận chiến còn sống mà trốn thoát, chúng ta đương nhiên còn muốn tra xét cho rõ, bất quá trước mắt việc đó cũng không còn là trọng yếu nữa”.

Đạo Huyền chân nhân khuôn mặt nghiêm nghị, mắt lấp lánh tinh quang, không giận mà uy, nghiêm giọng nói tiếp: “Chư vị đạo hữu, ngày nay hạo kiếp đã ngay trước mắt, thiên hạ sinh linh đồ thán, thú yêu yêu nghiệt thực lực cực lớn, thực làm người ta kinh sợ. Nhưng chúng ta đã là người trong chính đạo, không thể nào chưa lâm trận đã rút lui. Sự việc phức tạp, ta cùng Phổ Hoằng thượng nhân và Vân Dịch Lam cốt chủ hai vị đã cùng nhau thương lượng một lúc, sau đó đã có quyết định. Chư vị trước tiên hãy quay về, chú tâm tĩnh dưỡng, kỳ đại chiến đã không còn xa nữa, đến lúc đó, vì thiên hạ thương sinh bách tính, mong chư vị tận lực ra sức cho!”.

Mọi người đều gật đầu đồng ý, Đạo Huyền chân nhân trên mặt hiện ra một nét cười, Phổ Hoằng thượng nhân và Vân Dịch Lam cũng đứng dậy, hướng về hậu đường bước tới. Đạo Huyền chân nhân đang định đi theo, đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, nói với Tiêu Dật Tài: “Dật Tài, con hãy theo ta, đem tình huống lúc đó nói lại cho bọn ta biết rõ”.

Tiêu Dật Tài dạ một tiếng, cất bước đi theo Đạo Huyền chân nhân vào hậu đường.

Trên đại điện, đợi ba vị đức cao vọng trọng, tiền bối cao nhân đi hết, bầu không khí lại nhiệt náo trở

lại. Mọi người năm ba người một nhóm, nghị luận không ngớt, trừ Tiêu Dật Tài theo Đạo Huyền chân nhân vào hậu đường, còn lại sáu người đến Tây nam mang tin tức quay về đều bị mọi người vây vào giữa, ai nấy bảy mồm tám lưỡi nghe đến tình hình lúc đó, không khỏi thốt ra kinh sợ, lắc đầu, thở dài cùng các dạng biểu tình thanh âm khác .

Nhưng giữa mọi người, Lục Tuyết Kỳ vẫn một mực trầm mặc, ánh mắt nhàn nhạt, tựa như không hề trông thấy khuôn mặt của mọi người trước mắt, chỉ chăm chú đến nơi nào đó ở phương xa.

Mọi người đột nhiên xao động, theo đó nhường thành một lối đi nhỏ ở giữa, Thủ tọa Tiểu Trúc Phong Thủy Nguyệt đại sư bước tới, sau lưng còn có Văn Mẫn cùng các nữ đệ tử mỹ mạo của Tiểu Trúc Phong. Lục Tuyết Kỳ sực tỉnh, nhìn thấy sư phụ bước tới trước mặt nàng, khoé môi nàng khẽ động, nhỏ tiếng nói: “Sư phụ...”, sau đó cúi đầu xuống.

Thủy Nguyệt đại sư mặt không biểu tình, nói: “Chương môn chân nhân muốn cùng mấy vị tiên bối thương nghị đại sự, nơi này tạm thời cũng không còn chuyện gì nữa, con theo ta về Tiểu Trúc Phong thôi”.

Lục Tuyết Kỳ gật đầu, nhỏ giọng nói: “Dạ”.

Thủy Nguyệt đại sư cũng không quan tâm đến người khác, sai bước hướng ra khỏi Ngọc Thanh Điện, Lục Tuyết Kỳ đi theo sau. Thanh Vân Môn thủ tọa Tiểu Trúc Phong, danh tiếng đó thật không tầm thường, người trong chính đạo đa số đều mười phần kính trọng bà, tất thấy mọi người nhanh chóng nhường ra một lối đi nhỏ. Lúc đó nhìn thấy Tuyết Kỳ theo Thủy Nguyệt đại sư bước ra ngoài Ngọc Thanh Điện, đứng một bên là Lý Tuân khuôn mặt lướt qua mấy phần gấp rút, bước tới một bước, vừa định nói câu gì, đột nhiên trước mặt hiện ra một bóng người, Lý Tuân giật mình, định thần nhìn lại, thì ra là thủ hạ của Thủy Nguyệt đại sư Văn Mẫn.

Văn Mẫn đối diện với Lý Tuân cười khê: “Lý sư huynh, Tuyết Kỳ sư muội đi đường đã mệt mỏi, hay là hãy để muội ấy nghỉ ngơi cho khỏe? Với lại lần này đi cũng nhiều ngày, sư phụ bọn ta chắc cũng có nhiều điều muốn nói với sư muội”.

Lý Tuân thoáng đỏ mặt, gật gật đầu mà không nói gì, lùi lại một bên, Văn Mẫn nhìn lại phía sau còn có vài nữ đệ tử Tiểu Trúc Phong, cũng đã hướng về phía ngoài Ngọc Thanh Điện bước ra. Rất nhanh sau đó, Thanh Vân Sơn nhất mạch nữ nhân đã biến mất khỏi ánh mắt mọi người.

Đằng vân giá vũ về đến Tiểu Trúc Phong, Thủy Nguyệt đại sư từ từ hạ xuống đất, sắc mặt lạnh lùng, không nói với ai một lời, trực tiếp bước tới điện đường Tiểu Trúc Phong. Mọi người cung kính đứng nguyên tại chỗ, dõi mắt theo Thủy Nguyệt đại sư.

Đợi thân ảnh Thủy Nguyệt đại sư biến mất trong điện đường, ánh mắt Lục Tuyết Kỳ tựa như trống rỗng, đứng nguyên tại chỗ bất động, cho đến khi Văn Mẫn vỗ vỗ vào vai, nàng mới bừng tỉnh.

Văn Mẫn trong mắt có chút lo lắng, nhẹ nhàng nói: “Su muội, muội sao vậy, nhìn muội giống như là thất hồn lạc phách, kêu muội mấy tiếng cũng không phản ứng?”.

Lục Tuyết Kỳ khẽ rung động, trên mặt miễn cưỡng hiện ra một nét cười, nói: “Xin lỗi, sư tỷ”.

Văn Mẫn lắc lắc đầu nói: “Tỷ với muội mà còn nói cái gì xin với lỗi? Chúng ta là tỷ muội, đâu phải người ngoài. À, tỷ xem thần tình sư phụ có chút bất ổn, tỷ phải theo đến đó gặp lão nhân gia, muội đi đường cũng đã mệt rồi, hãy về nghỉ ngơi cho khéo đi được không?”.

Lục Tuyết Kỳ trầm mặc một lúc, nhỏ giọng nói: “Sư phụ chỉ sợ là vì muội mà như vậy”.

Văn Mẫn nhìn người sư muội mỹ lệ nhất, xuất chúng nhất trong đám đồng môn, đột nhiên cảm thấy vẻ mặt trắng bệch của cô, tuy vẫn mỹ lệ như trước, nhưng qua những ngày vừa rồi, mà đã có phần tiều tụy. Văn Mẫn trong lòng khẽ thở dài một tiếng, nắm chặt vai Lục Tuyết Kỳ, nhẹ nhàng nói: “Nha đầu ngốc, đừng có hồ tâm loạn tưởng như vậy, sư phụ trước nay đối xử với muội thế nào, bọn ta với muội trong lòng đều biết mà. Không nói nữa, tỷ phải đến đó đây”.

Lục Tuyết Kỳ khẽ gật đầu, Văn Mẫn nhẹ cười, dặn dò xong mấy vị sư muội còn lại mấy câu, vừa mới bước đi, đột nhiên cánh cửa phía trước hiện ra một thiếu nữ, đích thị là thiếu nữ Tiểu Thi mà ngày đó lờ mờ phát hiện có người trong rừng trúc - chính là Quý Lê - trên Tiểu Trúc Phong. Cô tuy nhỏ tuổi, đạo hạnh không sâu, nhưng thông minh lanh lẹ, do vậy trước nay ở trên Tiểu Trúc Phong, Thủy Nguyệt đại sư yêu mến thường để cô bên cạnh mình.

Chỉ thấy Tiểu Thi nhìn lại nơi này, bước nhanh tới chỗ Văn Mẫn và Lục Tuyết Kỳ. Văn Mẫn “ồ” lên một tiếng, đợi Tiểu Thi đến trước mặt, bèn nói: “Tiểu Thi, muội sao lại ra đây, sư phụ không phải là vừa mới về sao? Muội đáng lẽ phải ở bên người hầu hạ chứ”.

Tiểu Thi gật gật đầu, nhìn sang Lục Tuyết Kỳ, nói: “Đại sư tỷ, chư vị sư tỷ, sư phụ nói, muốn muội đến đây kêu Lục Tuyết Kỳ sư tỷ đến Tĩnh Trúc Hiên gặp người”.

Văn Mẫn giật mình, quay đầu lại nhìn Lục Tuyết Kỳ, Lục Tuyết Kỳ khoé môi khẽ động, trong mắt lướt qua mấy phần thần sắc phức tạp, theo đó nói: “Được, ta sẽ đến”. Nói xong, nàng nhắm thẳng về phía trước bước tới, rất nhanh biến mất trong điện đường Tiểu Trúc Phong.

Văn Mẫn nhìn Tuyết Kỳ đi xa rồi, khẽ nhíu mày, nói với Tiểu Thi: “Tiểu Thi, sư phụ có nói gì không, có sao lại muốn gọi Tuyết Kỳ đến đó?”.

Tiểu Thi lắc đầu nói: “Không biết à, sư phụ lúc về đến giờ, ban đầu trầm mặc không nói, một lúc sau thì kêu muội lại gọi Lục Tuyết Kỳ sư tỷ đến gặp người”.

Văn Mẫn “a” một tiếng, nhất thời cũng không rõ ràng, lắc lắc đầu, nói với mấy nữ đệ tử của Tiểu Trúc Phong: “Được rồi, hiện tại xem ra cũng không có chuyện gì nữa, bọn muội cũng về nghỉ đi thôi”.

Chúng nữ tử dạ một tiếng, lần lượt bước đi, Văn Mẫn cuối cùng hướng về phía Lục Tuyết Kỳ vừa đi nhìn một lúc, trong lòng chùng xuống, nhất thời cảm xúc lẫn lộn.

Tĩnh Trúc Hiên là một nơi yên tĩnh trong điện đường lầu gác của Tiểu Trúc Phong, nhìn ra sau núi, xung quanh toàn là “lệ trúc” xanh biếc, chợt có gió núi thổi qua, lá trúc rung rinh lay động, đem lại cảm giác tĩnh tâm. Thủy Nguyệt đại sư đối với nơi này cực kỳ yêu thích, thường một mình ở đó, do vậy những đệ tử Tiểu Trúc Phong đối với nơi này mười phần quen thuộc.

Lục Tuyết Kỳ đi qua hành lang quanh co, bước lên những viên đá nhỏ tròn lát thành lối đi nhỏ trong rừng trúc, quanh co gấp khúc, đi vào rừng trúc, rất nhanh đã tới căn tịnh xá làm bằng trúc trong rừng. Từ bên ngoài nhìn vào, căn tịnh xá đơn giản chẳng cầu kỳ, tường vách làm bằng “châu tử” không biết đã trải qua bao nhiêu mưa gió thời gian, đến nay đã có những ngấn vết nhàn nhạt, hai bên tịnh xá đều mở ra hai ô cửa sổ nhỏ, thấp thoáng trông thấy Thủy Nguyệt đại sư đang tĩnh tọa.

Lục Tuyết Kỳ bước đến trước cửa, gõ vào cánh cửa tịnh xá cũng được làm từ cành trúc, không biết thế nào, nàng trong lòng có chút cảm giác khẩn trương, hô hấp thật sâu một hồi, rồi nói: “Sư phụ, con là Tuyết Kỳ, là người cho gọi con phải không ạ?”.

Tiếng nói của Thuỷ Nguyệt đại sư từ trong phòng truyền ra, bình đạm chẳng chút cảm tình, nói: “Đúng, con vào đây”.

Lục Tuyết Kỳ khôi phục lại tinh thần, đẩy cửa bước vào. Trong căn phòng bày thiết mười phần giản đơn, bàn ghế trà chén, sát hai bên bày riêng một bàn đọc sách, trên mặt bàn chỉ có giấy nghiên bút mực, Thuỷ Nguyệt đại sư căn bản là người không thích xa hoa. Lúc này bà đang ngồi trước bàn sách, trầm mặc chăm chú nhìn rừng trúc bên ngoài qua ô cửa sổ.

Lục Tuyết Kỳ bước đến phía bà, nhỏ miệng nói: “Su phụ...”.

Thuỷ Nguyệt đại sư chậm chậm quay người lại nhìn Lục Tuyết Kỳ, Lục Tuyết Kỳ lại tựa như không muốn cùng sư phụ đối vọng, nàng cúi thấp đầu xuống. Sư đồ hai người họ, chẳng ai nói gì, trong phòng không khí nhất thời có chút không rõ ràng. Kỳ thật mà nói, Thuỷ Nguyệt đại sư cùng Lục Tuyết Kỳ chẳng ai là người hay nói, tình huống này giữa bọn họ cũng đã từng xuất hiện trước đây, nhưng không biết thế nào, vào lúc này, giữa sư đồ họ lại tựa như có cảm giác kỳ quái chưa từng có, làm cho khoảng cách giữa bọn họ xa hơn trước nhiều.

Một lúc sau, Thuỷ Nguyệt đại sư phá vỡ trầm mặc, tiếng nói bình đạm, hỏi: “Con lần này đến Tây nam, trên đường có thuận lợi không?”.

Lục Tuyết Kỳ gật gật đầu, nói: “Tốt ạ, trên đường đi thú yêu hoành hành, nhưng bọn con đều hết sức tránh xa, cuối cùng gặp được một đệ tử Ma giáo điên khùng, mới tìm được đến Độc Xà Cốc, nhìn thấy...”.

Tiếng nói của nàng đột nhiên dừng lại, trên mặt lướt qua chút thống khổ trong thấy rõ ràng, luôn cả thân người nàng cũng nhẹ nhẹ rung động. Thuỷ Nguyệt đại sư nhìn Lục Tuyết Kỳ, trong mắt ánh lên tia lấp lánh, tựa như trầm ngâm điều gì, một lúc sau nói: “Con có gặp được hắn không?”.

Lục Tuyết Kỳ thất kinh, nhìn lại Thuỷ Nguyệt đại sư, Thuỷ Nguyệt đại sư ánh mắt vẫn bình đạm, nhưng lại tựa như đã nhìn thấy thâm tâm nàng. Tuyết Kỳ trên mặt thần sắc biến chuyển, nhẹ giọng thốt: “Su phụ, người...người nói gì ạ?”.

Thuỷ Nguyệt đại sư lạnh lùng nói: “Ta nói Trương Tiểu Phàm, hình như nay đã là Quỷ Vương Tông Quỷ Lệ”.

Thủy Nguyệt đại sư tiếng nói không lớn, nhưng với Lục Tuyết Kỳ mà nói, lại phảng phất như là tiếng sét đánh bên tai, nàng giật mình, ngẩng đầu, sắc mặt trắng bệch. Nhưng đang đứng trước mặt nàng, Thủy Nguyệt đại sư vẫn tiếp tục nhìn vào nhãn tình của nàng, Tuyết Kỳ khoé môi vừa mở lại đóng lại, mím chặt, không nói một lời nào.

Trầm mặc lại một lần nữa bao trùm không gian căn tịnh xá.

Cũng không biết qua bao lâu, Thủy Nguyệt đại sư sắc mặt chậm chậm giãn ra, trong ánh mắt bà lúc nhìn Tuyết Kỳ, thần sắc nhiều phần là thương tiếc, đau xót.

“Kỳ nhi, con còn muốn lừa dối ta đến lúc nào đây?”. Thủy Nguyệt đại sư nhìn Lục Tuyết Kỳ, chậm chậm nói.

Lục Tuyết Kỳ tay nắm chặt thành quyền, làn da vì dụng lực mà làm cho xương nơi đó cũng trắng bệch, hiển nhiên lúc này, nàng tâm lý đã mười phần kích động. Chỉ thấy nàng nhìn ân sư đã nuôi mình từ nhỏ đến lớn, trong mắt dần dần mờ lung như sương, nhưng cuối cùng vẫn chịu đựng, nghiền chặt răng, nàng chậm chậm quỳ xuống, trước mặt Thủy Nguyệt đại sư.

“Là con sai rồi, đã phụ công sư phụ giáo hối”. Nàng thanh âm mỗi lúc một nhỏ, thân người phảng phất cũng đã nhè nhẹ rung động.

Thủy Nguyệt đại sư thở dài một tiếng, trong mắt là thần sắc tang thương, phảng phất như từ trên thân người nữ đệ tử này, lại nghĩ đến những chuyện đã qua, luôn cả thần tình bản thân cũng có mấy phần thương tâm. Bà chậm chậm xoay người, bước tới bên cửa sổ, ngắm nhìn rừng trúc xanh biếc bên ngoài, theo gió lay động, chỉ không biết người năm đó, còn nhớ tới nơi này không.

“Con đứng dậy đi”. Thủy Nguyệt đại sư lạnh nhạt nói.

Phía sau chẳng chút động tĩnh, hiển nhiên Tuyết Kỳ vẫn còn quỳ tại nơi đó.

Thủy Nguyệt đại sư im lặng giây lát, rồi nói: “Kỳ nhi, con trước nay băng tuyết thông minh, có những sự tình ta ban đầu đã tính là không nói, chắc con cũng biết”.

Lục Tuyết Kỳ quỳ phía sau lưng bà, không động đậy. Chỉ nghe Thủy Nguyệt đại sư tiếp tục nói: “Con

cùng Trương Tiểu Phàm trung gian nhập nhằng không rõ, đối với con mà nói, chẳng qua là một đoạn nghiệt duyên, con có biết không?”.

Lục Tuyết Kỳ khẽ trả lời một tiếng, thanh âm tựa hồ khó nghe rõ: “Dạ”.

Thủy Nguyệt đại sư chậm chậm nói: “Hồng chi Trương Tiểu Phàm ngày nay đã phản bội chính đạo, uổng máu nhập ma, hành vi của hắn mười năm nay, không cần nói lại chắc con cũng đã biết. Nói thật với con, sự tình giữa con và hắn, ngày nay đã sớm truyền đi như mưa gió đầy thành, luôn cả chương môn Đạo Huyền sư bá của con cũng đã biết. Chỉ bất quá các vị trưởng bối còn niệm tình con tuổi nhỏ vô tri, sau nữa thương tiếc con tư chất thông tuệ, tu hành không dễ, mới cho con một cơ hội, con không thể nào cứ chấp mê bất ngộ”. Nói đến đoạn sau, Thủy Nguyệt đại sư thanh âm dần dần cấp bách, giọng nói cũng trở nên nghiêm khắc.

Lục Tuyết Kỳ sắc mặt càng lúc càng trắng bệch, nhưng không biết thế nào, thân người như an tĩnh lại, không còn run rẩy như vừa rồi.

Thủy Nguyệt đại sư sắc mặt chậm chậm trở nên nhu hoà, quay người lại, đỡ Lục Tuyết Kỳ đứng lên, nhẹ nhàng nói: “Kỳ nhi, con là đệ tử ta yêu nhất trong đám đồng môn, thậm chí là cả Thanh Vân Môn thất mạch, trong thế hệ đệ tử trẻ tuổi, nói đến thiên phú đạo pháp tu hành thì con là cao nhất, sau này tiền đồ thật không thể hạn lượng được. Ta đối với con có kỳ vọng rất cao, con có biết không?”.

Lục Tuyết Kỳ nhỏ tiếng đáp: “Dạ, sư phụ”.

Thủy Nguyệt đại sư nhìn nàng: “Với tư chất của con, vị trí thủ tọa Tiểu Trúc Phong nhất mạch trong tương lai, tự nhiên là dành cho con đó, đến lúc đó con được vạn người kính ngưỡng, tinh tâm thanh ngộ thiên đạo, như vậy, không phải chính là mộng tưởng của con trước đây ư?”.

Lục Tuyết Kỳ trầm mặc không nói, chỉ là khẽ cúi đầu, trên dung nhan mỹ lệ, trừ sắc mặt trắng bệch, còn trong ánh mắt dần dần trở nên biến chuyển, trong đó, không biết từ lúc nào, làn sương mờ bao phủ vừa rồi đã biến mất.

Thủy Nguyệt đại sư thở dài một tiếng, nói: “Con quay về nghĩ cho thông suốt đi”.

Lục Tuyết Kỳ đứng trước mặt bà, nghe xong cũng không lập tức quay người đi ra, mà chậm chậm

ngẩng đầu, hướng về ân sư một tay nuôi dưỡng nàng từ nhỏ đến lớn.

“Gì vậy, Kỳ nhi?”. Thuỷ Nguyệt đại sư hỏi.

“Sư phụ”. Lục Tuyết Kỳ chậm chậm gọi một tiếng, rồi nói: “là con không phải với người”.

Thuỷ Nguyệt đại sư lắc đầu thờ dài một tiếng, nói: “Nói ngốc nghếch cái gì vậy?”

Lục Tuyết Kỳ thần sắc tựa như có chút bất ổn, trên khuôn mặt trước nay lạnh lùng lại xuất hiện mấy phần khích động, luôn cả hô hấp cũng dần cấp bách. Thuỷ Nguyệt đại sư rất nhanh phát hiện, nhíu mày hỏi nàng: “Gì vậy, Kỳ nhi?”.

Lục Tuyết Kỳ phảng phất như trong nội tâm nổi lên một trận kinh đào hải lãng, làm cho khuôn mặt nàng như gió mây biến chuyển, nhưng cuối cùng, nàng chậm chậm hướng về Thuỷ Nguyệt đại sư, nhỏ giọng nói: “Sư phụ, người nói không sai, con thực là hồ đồ, giữa con và Trương Tiểu Phàm, con đã biết, chỉ là một đoạn nghiệt duyên căn bản là không có khả năng”.

Thuỷ Nguyệt đại sư trong mắt lướt qua một tia thương xót, nhẹ nhàng nói: “Kỳ nhi, quay đầu là bờ, chỉ cần con chặt đứt tơ tình, không có gì là không được, chí ít, còn có sư phụ, còn có Tiểu Trúc Phong, còn có Thanh Vân Môn có thể dung nạp con”.

Lục Tuyết Kỳ đột nhiên ngẩng đầu, rất nhanh rất mạnh. Điều làm cho người ta kinh ngạc, chỉ thấy trên dung nhan thanh lệ của nàng, lúc này đã ngập tràn thống khổ đau xót, luôn cả thanh âm cũng có mấy phần run rẩy: “Sư phụ thực sự là con chặt không được”.

Thuỷ Nguyệt đại sư sắc mặt đại biến, nhìn chăm chăm vào Lục Tuyết Kỳ, đột nhiên hai tiếng “cái gì?” đâm thẳng vào màng nhĩ Lục Tuyết Kỳ. Tuyết Kỳ không chút sợ hãi, không chút lùi lại, đứng một chỗ bất động, chỉ mím chặt môi, thân hình khẽ rung động.

“Con...con nói gì?”, Thuỷ Nguyệt đại sư thanh âm cũng run rẩy, nhưng lời nói lại chứa đầy giận dữ: “Con..con là nghịch đồ..con có biết con vừa nói cái gì không?”.

Trên khuôn mặt Lục Tuyết Kỳ sớm đã trắng bệch không còn chút máu, nhưng nàng lại nghênh kháng ánh mắt Thuỷ Nguyệt đại sư, phảng phất đã hạ được quyết tâm, quyết nhiên nói: “Sư phụ, người từ nhỏ đã thu dưỡng con, nuôi con khôn lớn, dạy dỗ con, ân sâu không gì sánh được. Tuyết Kỳ bất hiếu, làm ân

sư giận dữ thương tâm, tội đáng muôn chết”.

Nàng bạch y lay động, lại một lần nữa quỳ trước mặt Thuỷ Nguyệt đại sư, nói: “Tuyệt Kỳ dù chết cũng không dám phản bội ân sư chính đạo, ngày sau nếu gặp Trương Tiểu Phàm, đệ tử sẽ toàn tâm toàn lực, dùng Thiên Gia lấy tính mạng hắn, nếu không thành, thì sẽ chết dưới tay hắn”.

Thuỷ Nguyệt đại sư vốn nộ ý đầy mặt, nghe thấy Lục Tuyệt Kỳ nói không dám phản bội chính đạo, muốn cùng Trương Tiểu Phàm quyết sinh tử, sắc mặt mới hoà hoãn trở lại, nhưng những lời tiếp theo của Lục Tuyệt Kỳ, lại làm sắc mặt bà đại biến.

Lục Tuyệt Kỳ quỳ trước mặt bà, hô hấp thật sâu, ánh mắt đã thu lại, nhìn về phía trước, lại như nhìn vào thâm tâm mình, chậm chậm nói: “Nhưng sợi tơ tình tội nghiệt đó, thực sự là đệ tử không chặt đứt, không chém rời”.

Trong phòng lại bao trùm một phen tĩnh lặng, phảng phất luôn cả tiếng hô hấp cũng ngừng lại, nhưng chỉ một khắc sau, vang lên tiếng quát tháo sắc nhọn của Thuỷ Nguyệt đại sư, truyền ra ngoài, vang vọng cả tịnh xá.

“Người...người đúng là nghịch đồ...người mau cắt ra cho ta..cắt ra..ta không muốn nhìn thấy mặt người nữa...”

Hết chương 154

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 155

Dạ Âm

Hồ Kỳ Sơn, Hàn Băng Thạch Thất.

Quý Lệ im lặng chăm chú nhìn Bích Dao đang thanh thản nằm trên Hàn Băng Thạch Đài, làn khói trắng mỏng cuộn lên cô gái đang chìm trong giấc ngủ say, với nụ cười hạnh phúc tưởng như vĩnh viễn đọng trên khoé miệng. Thời khắc này, nếu như nàng có cảm giác, có cảm nhận được đang có người bảo vệ bên cạnh nàng?

Có phải, ngay tại trong tim, nàng không chút hồi hận, nên mới thanh thản chìm sâu vào giấc ngủ?

Đối với những điều này, Quý Lệ trong tâm tư tự vẫn không biết bao nhiêu lần, nhưng hẳn hoàn toàn không biết câu trả lời, cũng không dám nghĩ ngợi, duy chỉ luôn nghĩ đến một điều, hẳn dường như đang thay nàng chịu đựng nỗi đau đớn. Hiện tại bất quá tự thân hẳn càng ngày càng cảm thấy sự nhớ nhung, thiếu vắng. Mặc dù vì đang chú ý tu luyện quyển thứ ba Thiên Thư chân pháp, gần đây đã sắp lĩnh ngộ được chân pháp ba nhà Phật, Đạo, Ma, dung hợp thành một, đạo hạnh ngày càng thăng tiến từng ngày, nhưng yêu lực Phệ Huyết Châu tựa hồ ngày ngày thâm nhập dần vào thân thể hẳn, như u linh dai dẳng đang đợi đến thời khắc cuối cùng cùng hẳn đồng quy ư tận.

Đối với cảm giác lạnh lẽo đó, Quý Lệ đã quen với việc không còn cảm thấy, từ thừa thiếu thời đến nay, cái cảm giác thân thuộc trong thân thể hẳn. Giờ đây chỉ còn một cảm giác chết chóc, chỉ vì hẳn cũng cảm thấy được giống như một cảm giác lạnh lẽo chết chóc.

Hắn cười khỏ thân trong tâm, nhìn Bích Dao lần cuối, hôm nay đã là ngày thứ ba một mình hẳn bảo vệ Bích Dao.

“Nàng hãy nghỉ ngơi cho tốt ,ta sẽ nhanh chóng trở về để gặp nàng”. Quý Lệ dịu dàng nói:” Nàng đừng lo sợ, ta chỉ tạm thời ly khai cha nàng thôi. Nếu có chết, ta cũng nhất quyết phải về đây gặp nàng trước khi chết”.

Hắn nhìn Bích Dao nhẹ nhàng mỉm cười, rồi xoay người bước ra khỏi Hàn Băng Thạch Thất. Làn khói

nhẹ run rẩy, phía sau lưng hẳn nhẹ tựa như sợi tơ mỏng.

Thạch môn nặng nề sau lưng chậm chậm đóng lại, Tiểu Hôi đợi sẵn một bên nhảy phóc lên vai hẳn. Quý Lệ đưa tay vuốt nhẹ đầu Tiểu Hôi, gật đầu rồi bước thẳng ra ngoài. Trên đường đi, chuyển qua nhiều khúc quanh co, hẳn đặt tay lên một góc tường, phát động cơ quan, thẳng đường thoát đi, tổng đường Quý Vương Tông Hồ Kỳ Sơn tầng tầng cơ quan được khởi động, dưới ánh sáng thấy rõ Thạch Môn nặng nề từ từ hạ xuống.

Ngay giữa lòng Hồ Kỳ Sơn, lúc này thanh âm lao xao khắp nơi, nhưng cũng chỉ có mỗi bóng nhân ảnh của Quý Lệ, những người khác ba ngày trước đã theo Quý Vương đi đến thánh điện vùng man hoang. Lúc này tại Hồ Kỳ Sơn, lạnh lẽo và tịch mịch, Quý Lệ thẳng đường rời khỏi động, ánh dương quang chiếu lên chỉ làm ấm hẳn, nhưng không thể giúp gì cho thân thể đang run rẩy của hẳn.

Cuối cùng, Thạch Môn cũng chậm chậm đóng lại, khoá kín một động lớn bên trong lòng núi, hoà lẫn cùng thanh âm mờ nhạt của “Hắc Tháp”. Quý Lệ lắng tai nghe, biết rằng đó là âm thanh của cơ quan khoá chặn, sau này nếu có người không biết cách mở khoá cơ quan, muốn từ bên ngoài công phá vào, đối diện với vách núi đá vụn cân này, phải là người có đạo hạnh thần tiên mới có thể thực hiện được.

Ánh dương quang chiếu lên người, nằm nghiêng trên vai Quý Lệ hai tay Tiểu Hôi đưa ra, vừa vươn vai miệng vừa ngáp. Quý Lệ quay đầu nhìn nó, vừa cười mỉm vừa nói:”Thế nào, sao ngươi có vẻ buồn bực ử oải vậy?”.

Tiểu Hôi “chi chi” kêu lên hai tiếng, trên mặt chớp chớp đôi mắt trắng, rồi tay chân bắt đầu khua khoáng, chỉ về hướng đi ra ngoài núi. Quý Lệ cười nói:”Ngươi buồn chán ư, xung quanh hoang vắng, cây cối không nhiều, khó trách ngươi cảm thấy không thoải mái”.

Tiểu Hôi lập tức gật đầu, nhảy xuống từ vai Quý Lệ, miệng kêu”chi chi”, tay múa vui vẻ. Quý Lệ hít thật sâu, quay đầu nhìn Hồ Kỳ Sơn lúc này đã nhập với thế núi thành một thể, căn bản không thể nhìn ra vết tích đông khẩu, gật đầu, nói:”Được, dù sao đi nữa, chúng ta cũng phải đợi một tháng sau mới có thể vào gặp Bích Dao, trong thời gian này, chúng ta nghỉ ngơi thư giãn ở bên ngoài vậy”.

Tiểu Hôi mừng rỡ, nhảy nhót trên mặt đất, nghe răng cười. Quý Lệ vui lây, không nén được tâm trạng, đùa: “Được, nếu không leo lên, ngươi phải ở đây một mình bởi vì ở đây cũng tốt”.

Tiểu Hôi rụt ngay đầu lại, rít lên, tự trèo lên trên vai Quý Lệ, ha ha cười. Quý Lệ lắc lắc đầu, nụ cười

hiện trên khoé miệng, hai tay phiêu động, cảm giác lạnh lẽo quen thuộc lại khởi phát. Quý Lệ tựa hồ suy nghĩ mông lung, do dự bất quyết. Tiểu Hôi cảm thấy hơi kỳ lạ khi không thấy Quý Lệ bắt đầu cất bước, ”chi chi”kêu lên hai tiếng, Quý Lệ quay đầu nhìn nó, rồi nở nụ cười, nhẹ nhàng nói:”Nhân sinh tịch mịch, hà tất đa phiền ưu?”.

Tiểu Hôi chớp mắt hai cái, hiển nhiên chẳng hiểu rõ hai câu mà Quý Lệ đột nhiên nói ra. Quý Lệ không nói tiếp nữa, khoa tay một cái, thanh quang khởi phát, Phệ Hồn Bồng phát xuất, đưa một người một khí, thẳng lên trời xanh, ly khai Hồ Kỳ Sơn.

* * * * *

Từ Hồ Kỳ Sơn đến địa phương gần đó, theo hướng Đông Bắc cách khoảng hai trăm dặm là một tiểu trấn, tên là “Tam Phúc Trấn”. Số nhân khẩu ở Tam Phúc Trấn không nhiều, chu vi chỉ vài thôn trang, nhưng miễn cưỡng cũng đủ sống. Qua thời gian, vì Quý Vương Tông muốn bảo toàn bí mật, khi đến mua lương thực rượu nước và vật dụng thường ngày, không hề đến Tam Phúc Trấn mà thường đến các thành xa hơn để mua, đề phòng chính đạo hoặc các hệ phái khác trong Ma Giáo phát hiện vị trí tổng đường. Bất quá đệ tử Quý Vương Tông trước khi hồi sơn, nhiều người đều đến Tam Phúc Trấn để nghỉ ngơi.

Ngày trước, Quý Lệ cùng Tiểu Hôi đã từng đi qua Tam Phúc Trấn, mặc dù số lần không nhiều, nhưng Tiểu Hôi thông minh vô bì, không ngờ nhớ rất rõ, lúc này vừa mới rời khỏi Hồ Kỳ Sơn, Tiểu Hôi đứng trên vai Quý Lệ, tay khuá khoắc, chỉ thẳng theo hướng Tam Phúc Trấn, hiển nhiên muốn đến Tam Phúc Trấn để được ăn uống. Quý Lệ lắc lắc đầu, không nói gì, chuyển hướng bay đến Tam Phúc Trấn.

Khoảng cách hai trăm dặm, đối với người tu đạo biết thuật ngự không phi hành mà nói, thì không xa lắm. Giữa tầng trời xanh mây trắng, chỉ thấy mờ mờ một làn thanh quang hắc khí lấp lánh bay vút lên, rạch ngang từng không.

Tiểu Hôi không chịu nằm yên trên vai, đầu không ngừng ngó nghiêng, cái đuôi dài lúc lắc rung rung, chắc hẳn trong lòng đang nghĩ đến lúc nhắm nháp hương thụ cao lương mỹ vị. Quý Lệ vừa điều khiển Phệ Hồn Bồng, vừa nhìn xuống phía dưới chân. Vùng Hồ Kỳ Sơn tuyệt nhiên như một vùng đồi núi cằn cỗi, sau khi rời khỏi vùng Hồ Kỳ Sơn, địa thế như bằng phẳng hơn, nhưng vẫn hoang vu tịch mịch, dường như không có lấy một bóng người, nhìn từ trên cao, xa xa chỉ thấy mỗi một con cỏ đạo cô độc trên một vùng hoang vu, cũng chẳng rõ sẽ dẫn đi đâu.

Quý Lệ thỉnh linh thờ dài, nhưng không nói gì, làm cho Tiểu Hôi cảm thấy kỳ quái, hai mắt nhìn sang chủ nhân.

Theo hướng Đông bắc bay được nửa thời thần, một người một khi đã đến được bên trên Tam Phúc Trấn, xa xa chỉ thấy nhà cửa liên tiếp, cái này nối cái kia. Tiểu Hôi nhìn xuống dĩ nhiên cảm thấy hưng phấn, miệng kê “chi chi”, chỉ xuống bên dưới. Quý Lệ cười nói: “Được, chúng ta xuống dưới”.

Thanh quang chớp động, từ trên không trung rít lên âm thanh sắc nét, một người một khi từ từ hạ xuống trên con đường của Tam Phúc Trấn. Nhưng ngay khi xuống đến mặt đất, Quý Lệ liền cau mày lại. Tiểu Hôi nhảy từ trên vai xuống, đưa tay ôm đầu, mắt nhìn bốn phía, dĩ nhiên cảm thấy có gì đó bối rối. Sau một lúc, tựa như đã cảm thấy chút gì đó, tam chỉ nhãn cùng lúc loé sáng lên, miệng kêu “chi chi”, trên mặt thần tình lộ vẻ khẩn trương.

Trước mắt, tại Tam Phúc Trấn, dường như đã hoàn toàn biến thành một thị trấn không người, nhà cửa phần lớn vẫn còn nguyên vẹn, chỉ có một số ít bị hư hại, nhưng toàn bộ người dân trong trấn, tất cả hoàn toàn biến mất. Không khí lạnh lẽo chết chóc bao phủ toàn bộ tiểu trấn.

Quý Lệ hừ một tiếng, trong tâm ít nhiều minh bạch một chút, không cần phải nói, rõ ràng đã có chuyện xảy ra ở đây, nhiều khả năng đích thị là họa kiếp do yêu thú gây ra. Người dân trong trấn, hoặc đã sớm chạy lên phía Bắc, nếu chậm trễ, cũng khó tránh khỏi số mệnh trở thành thực vật cho thú yêu. Một toà tiểu trấn nhỏ, đã gặp phải kiếp nạn. Từ đó đến nay, trên khắp vùng thần châu họa thổ, không biết đã có bao nhiêu trấn thành cũng gặp phải kiếp nạn này?

Một cơn gió thổi từ phía xa, tung lên một cơn bão cát nhỏ trên con đường, trong một ngày ảm áp, thổi vào toà tiểu trấn nhỏ, tựa như cuốn theo cả bầu không khí lạnh lẽo. Tiểu Hôi dường như đã thấy được sự bất an, nép sát Quý Lệ, đồng thời nhìn khắp mọi hướng, Quý Lệ cúi xuống, ôm lấy Tiểu Hôi, chậm chậm nói: “Không sao đâu”.

Tiểu Hôi nheo mắt, dường như cùng đồng cảm với Quý Lệ nên bình tĩnh trở lại. Quý Lệ thờ sâu, bước chậm chậm về phía trước, Tiểu Hôi vẫn bám trên vai hắn, không còn nháo nhác như trước nữa, lặng lẽ nhìn xung quanh.

Trong tiểu trấn, ngoại trừ tiếng gió thổi ra, bốn bề đều im lặng, Quý Lệ bước từng bước trên đường.

Đã đi hết nửa con đường, hần chỉ thấy các cánh cửa sổ và cửa chính đóng im im, một vài cánh cửa khác thì mở toang hoác, không biết là có phải do yêu thú tàn phá hay không. Trên cả quãng đường, hần không thấy bóng dáng một ai, có lẽ là mọi người đã biết trước tin dữ này nên sớm cao chạy xa bay về phía Bắc.

Đúng lúc này, bất thần một cơn gió lạnh buốt thổi đến. Phía bên trái con đường, một cành cây dương như bị một vật gì cắt phẳng đi rơi xuống mặt đất, tạo nên một âm thanh khô khốc vang vọng trên con đường vắng tanh. Quỷ Lệ và Tiểu Hôi đồng loạt quay đầu nhìn về phía sau, chỉ thấy sau cánh cửa, một cánh tay vô lực vắt vẻo phía trên một thanh gỗ, bất động, đồng thời trong không khí ẩn ước mùi máu tanh.

Quỷ Lệ âm trầm nhìn về hướng đó, rồi quay đầu tiếp tục bước đi, thỉnh thoảng Tiểu Hôi trên vai hần lại ngoảnh đầu nhìn về phía cánh tay ấy.

Quỷ Lệ đến trước Tam Phúc Trấn, trong tình huống này đã đoán được một hai điều. Hần bước chậm chậm, trầm mặc một hồi lâu, rồi đột nhiên mở miệng nói: “Ta nhớ phía trước mặt có một tử quán, chúng ta đến đó, khả dĩ có thể tìm được chút gì đó cho mi lót dạ”.

Tiểu Hôi “chi chi” hai tiếng.

Âm thanh cước bộ đếm trên con đường, lúc này nghe thấy tựa hồ như một âm thanh rất đặc biệt, một cơn gió thổi lên từ phía sau. Rất nhanh, dọc theo con đường, họ đi đến ngôi tử quán phía trước. Chiêu bài của tử quán đã rớt xuống, chắn ngang cửa vào, bên trên phủ một lớp bụi dày. Quỷ Lệ ngẩn nhìn bảng tên hiệu, bước lên, để lại một dấu chân trên mặt tấm bảng hiệu.

Đột nhiên, Tiểu Hôi kêu nhỏ, nhìn chăm chăm vào bên trong tử quán, thân hình Quỷ Lệ đột ngột đình bộ. Một lúc sau, từ trong tử quán rống lên một tiếng thập trầm.

Là thú yêu ư? Đó là phản ứng đầu tiên của Quỷ Lệ, chỉ là tiếng rống này, tựa hồ nghe rất quen tai.

“Hồng....”.

Tiểu Hôi giật mình rít lên, tung thân vào bên trong tử quán, Quỷ Lệ thất kinh, không hiểu tại sao Tiểu Hôi lại đột ngột kích động, nhưng Tiểu Hôi đối với hần nhất mực thân mật, có thể nói là người bạn duy

nhất của hắn, cho dù chuyện gì đi nữa hắn cũng không thể để Tiểu Hôi một mình đối mặt với vật thần bí đó. Tiểu Hôi trong một chốc lát đã vào bên trong tử quán, Quý Lệ sắc mặt chợt biến, thân ảnh chớp động, lập tức đuổi theo.

Một khắc sau, hắn xuất hiện bên trong tử quán, sau khi nhìn rõ mọi vật trong tử quán, không ngăn được sự kinh ngạc.

Trong tử quán bốn phía tán loạn, bình hũ nồi chảo văng khắp nơi, cột nhà gãy đôi, đồ đạc bàn ghế lộn xộn, chỉ một vài thứ là còn nguyên, trên mặt ghế phủ một lớp bụi dày. Nhưng trong tử quán điều tàn này, trên mặt bàn còn nguyên vẹn giữa tử quán, còn đặt một bình rượu và vài chung rượu, ngồi bên đích thị là một thiếu niên mặc y phục lụa sáng, nhưng ở khoảng giữa Quý Lệ và thiếu niên đó, yêu thú đang đối mặt với Tiểu Hôi, bộ dạng hung tợn ghê gớm, âm thanh gầm gừ thấp trầm như có chút kinh ngạc, chính thị là yêu thú Thao Thiết.

Ngày đó tại nơi rùm sâu hoang sơn dã lĩnh, Quý Lệ đã gặp thiếu niên thần bí này.

Thao Thiết vươn cái cổ dài, trừng bốn con mắt to lớn màu đồng thau nhìn Tiểu Hôi, nhưng Tiểu Hôi thần tình dường như chẳng lấy làm khản trương, mà rõ ràng nhiều phần cảm thấy phấn khích, “chi chi” kêu lên hai tiếng, nhe răng cười, chậm chậm bước đến trước, tưởng như đang muốn giơ tay lên xoa đầu Thao Thiết.

Thao Thiết gầm lên một tiếng, hiển nhiên không chấp nhận động tác của Tiểu Hôi, Tiểu Hôi hạ xuống, tam chỉ nhãn chớp chớp, bước sang hai bên quan sát ác thú Thao Thiết, từ bên trái đảo sang bên phải, lại từ bên phải đảo sang bên trái. Cái cổ dài của Thao Thiết chuyển động, nhìn theo thân ảnh Tiểu Hôi đang di động qua lại, miệng thỉnh thoảng gầm gừ vài tiếng, nhưng nghe như địch ý ngày càng giảm, rõ ràng đối với Tam Nhãn Linh Hầu, Thao Thiết đương nhiên có vài phần hảo cảm, có lẽ chỉ vì lần gặp và cùng táng phàm ăn, vì vậy mà có chút ưa thích đặc biệt.

Thiếu niên nọ cũng nhìn về phía Quý Lệ, ngồi yên chẳng động, nhưng thần tình trong cũng có chút kinh ngạc, hiển nhiên chẳng nghĩ đến việc có thể gặp Quý Lệ ở đây một cách bất ngờ như thế này. Nhưng hắn nhanh chóng lấy lại vẻ bình thường, cười nhạt, hướng về Quý Lệ gật đầu. Quý Lệ trong bụng kinh ngạc không kém gì thiếu niên đó, hơn nữa lúc này trong lòng đối với thiếu niên thần bí kia càng thêm vài phần nghi ngờ, có thể xuất hiện trong tử quán của thị trấn chết chóc tịch mịch này, lai lịch người này lại chẳng biết đâu mà hỏi, cực kỳ quỷ dị.

Bây giờ Tiểu Hôi đã đứng sát bên Thao Thiết, đột nhiên mở miệng cười, đưa tay ra đặt lên đầu Thao Thiết. Thao Thiết gằm gừ trong miệng, trừng bốn mắt nhìn Tiểu Hôi, bộ dạng hung ác, nhưng Tiểu Hôi tựa hồ không cảm thấy sợ hãi, mà bộ dạng trong rất buồn cười, lại giơ tay đặt lên đầu Thao Thiết, miệng “phì phì” kêu lên vài tiếng hoạt kê.

Thao Thiết tựa như không cho phép con khi, kêu to một tiếng, giống như tiếng người hừ một cái, nằm xuống, không lý gì đến Tiểu Hôi nữa. Tiểu Hôi dường như thật sự thích thú cái bộ dạng kỳ quặc của con ác thú, thân hình động đậy, dựa sát vào Thao Thiết, động tác rõ ràng rất thân mật.

Thiếu niên thần bí thu hồi nhãn quang đang nhìn lên hai con linh thú, chuyển qua Quỷ Lệ, mỉm cười nói: “Nhìn chúng có vẻ rất thoải mái”.

Quỷ Lệ gật gật đầu, cũng khẽ cười.

Thiếu niên đó vỗ nhẹ lên chiếc ghế bên cạnh, nói: “Quả thực rõ ràng là chúng ta rất có duyên, trời cao đất rộng, lại có thể tương ngộ ở nơi đây. Huynh đài sao không qua đây ngồi, chúng ta cùng cạn một chung, cùng tán gẫu vài câu”.

Quỷ Lệ nhìn về phía bọn Tiểu Hôi và Thao Thiết một cái, chỉ thấy Tiểu Hôi lúc này tập trung chú ý vào trên thân con Thao Thiết, lập tức nhẹ nhàng nói: “Được thôi”, nói xong, bước từng bước chậm chậm, nhưng không phải đến bên cạnh thiếu niên, mà sang phía khác lấy một cái ghế, ngồi xuống một phía của cái bàn.

Trên khuôn mặt anh tuấn của thiếu niên xuất hiện một tia vui vẻ, tay cầm lấy một chung rượu không phía trước, đưa lên trước mặt Quỷ Lệ, rồi rót đầy chung rượu, cười nói: “Huynh đài đến tiêu trần tan hoang không bóng người này, không biết là có việc gì?”.

Quỷ Lệ không đáp, đưa mắt nhìn thiếu niên này, trầm giọng hỏi: “Người cũng vì điều gì mà đến?”.

Thiếu niên cười nhạt: “Ta đi ngang qua đây, thấy cũng có thể tìm được vài chén rượu sót lại, nên ở đây nghỉ ngơi, tự rót rượu uống”.

Quỷ Lệ quay đầu nhìn về phía Tiểu Hôi một lát, nói: “Nếu ta nói, ta mang con khi này, cũng đến đây để tìm chút rượu uống, người có tin không?”.

Thiếu niên đó kinh ngạc, cũng nhìn về phía Tiểu Hôi một cái, đột nhiên cười to, vỗ tay nói: “Tin, sao lại không tin! Nào nào qua đây, Ngươi và ta cùng uống một chén, nhân sinh bốn trụ tịch mịch, khó mà gặp được người hữu duyên, nơi chân trời góc biển, tìm rượu uống với nhau”.

Nói xong, đưa chung rượu hướng về Quỷ Lệ, rồi cạn chén. Quỷ Lệ nhìn hắn khó hiểu, miệng từ từ lặp lại: “Nhân sinh bốn trụ tịch mịch, hê hê, nhân sinh bốn trụ tịch mịch...”.

Đột nhiên hắn cũng cười, trên khuôn mặt cười cười chứa đựng thần sắc tang thương, nâng chung rượu uống cạn. Một luồng rượu nóng từ cổ chạy thẳng xuống bụng, rượu của toà tiểu trấn hoang tàn này, không ngờ thực lợi hại.

Thiếu niên đó cười nói: “Thế nào?”.

Quỷ Lệ liếc mắt, đưa tay cầm lấy bình rượu, rót đầy cả hai chung rượu, nói: “Hảo tử!”.

Thiếu niên càng vui vẻ hơn, vỗ bàn một cái, nói lớn: “Hảo, quả nhiên hảo tử!”, trong tiếng cười, thiếu niên từ từ bày tỏ thần tình, đột nhiên ngậm lớn:

“Cự thời ý, thương tang quá

Hoàn ký phủ, thương tâm nhân **Bạch phát khô đặng tẩu thiên nhai**

Nhất triều tịch mịch hoán túc tuý...”

(tạm dịch)

“Chuyện ngày xưa, thẳng trâm trôi qua

Chẳng nhớ lại, người cảm thương tâm

Tóc bạc khô trón lên tuyệt cốc

Một nỗi cô đơn lẫn tuyệt vọng...”

Giọng ngâm về cuối, thanh âm dần dần thê lương, thần sắc không ngờ cũng vài phần sầu não. Ngâm xong, hắn cúi đầu không nói, Quỷ Lệ cũng im lặng nhìn hắn, tự nâng chung rượu trước mặt uống cạn.

* * * * *

Đêm xuống, gió lạnh bắt đầu thổi, trong tiểu trấn cô độc lại vang lên âm thanh “hmm”, tựa như khách tha phương yên lặng thổn thức.

Đêm đen như mực, bóng tối dâng tràn, mặt đất như chìm xuống. Con khỉ dựa vào thân người Thao Thiết ngủ say, chỉ thấy con yêu thú hung ác, giờ đây uể oải nằm trên mặt đất. Trong tử quán, tối đen một màu, Quỷ Lệ cùng thiếu niên ngồi giữa bóng tối, không hề có ý định đi tìm thắp lấy một ngọn nến.

Có lẽ trong bóng tối, dường như họ cảm thấy dễ chịu hơn.

Từ khi bất ngờ gặp nhau nơi đây, họ ngồi đối diện nhau, thi thoảng nói vài câu vớ vẩn, uống vài chung rượu, đôi khi lại nhìn nhau đang trầm ngâm, mặc nhiên trầm tư, hồi tưởng lại quãng đời quá khứ.

Trong cái đêm lạnh lẽo này, nơi góc trời hoang lạnh, hai kẻ lạ mặt lại tựa như thân quen từ bé, bình thản bên nhau....

Hết chương 155

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 156

Cổ Cư

Gà gáy sáng, một ngày mới lại bắt đầu.

Ở nơi cổng Tam Phúc Trấn, Quỷ Lệ đứng đối diện với thiếu niên ấy, Tiểu Hôi đang nằm sấp ngay trên vai hắn, còn con ác thú Thao Thiết thì ở sát phía sau thiếu niên kia, bộ dạng có vẻ hơi buồn buồn.

Thiếu niên ấy nhìn Quỷ Lệ, mỉm cười: “Tương ngộ đã khó, hôm nay chia tay, chẳng biết đến khi nào gặp lại, huynh đài hãy bảo trọng nhiều nhé”.

Quỷ lệ nhẹ nhàng nói: “Ngươi cũng vậy nhé”.

Thiếu niên ấy lúc này dường như chợt nhớ ra điều gì, liền hỏi: “Những ngày này thiên hạ đại loạn, mà phương Bắc tình hình lại càng lúc càng khẩn trương, huynh đài không nên có ý định lên phương bắc xem nào nhiệt sao?”.

Quỷ Lệ lộ ra chút xúc động, không kiềm chế được nhìn lại thiếu niên ấy, chỉ thấy thiếu niên ấy thần tình vẫn tự nhiên, tựa như chẳng có chút ý tứ gì khác lạ. Sau một phút trầm ngâm, hắn hỏi: “Ngươi nói gì chứ? chẳng lẽ ngươi đối với cuộc tranh đấu sát phạt này cũng cảm thấy hứng thú ư?”.

Thiếu niên ấy nhẹ nhàng mỉm cười, cũng không trả lời, chỉ thấy cung tay chào: “Đường xa muôn dặm, đường đời gian hiểm, chúng ta nếu hữu duyên rồi sẽ lại gặp mặt”.

Quỷ Lệ hoàn lễ đáp: “Phải”.

Thiếu niên ấy cười lớn, rồi chuyển thân quay đi, Thao Thiết khe khẽ gầm gừ một tiếng, tựa như lên tiếng chào đối với con khỉ Tiểu Hôi, rồi mới nổi gót bước đi. Tiểu Hôi nằm trên vai Quỷ Lệ cũng có vài phần quyến luyến, dõi theo sau lưng con Thao Thiết “chi chi” kêu mấy tiếng. Chỉ một lúc sau, hình bóng thiếu niên ấy cùng con Thao Thiết cũng dần biến mất chẳng còn nhìn thấy nữa.

Quỷ Lệ vọng theo phương hướng thân ảnh vừa biến mất của bọn họ, trầm mặc trong một lúc, rồi mới

thong thả xoay người, trước mặt là Tam Phúc Trấn chìm trong chết chóc, một chút sinh cơ cũng chẳng có. Nơi miệng Tiểu Hôi khếch khếch hai tiếng, quơ tay với lấy cái đầy rượu ở sau lưng đưa lên miệng uống liền hai hớp, chiều tối hôm qua, ở nơi hầm rượu của tửu quán ấy, rõ ràng con khỉ ấy đã tìm được thêm một ít rượu mạnh.

“Đi nhé, Tiểu Hôi”. Quý Lệ chột uể oải nói.

Tiểu Hôi chi chi kêu lên hai tiếng, bàn tay con khỉ giơ lên búi tóc trên đầu Quý Lệ vò vò. Ánh mắt Quý Lệ vọng ngăm ra phía xa, một hồi lâu sau, hấn bắt chột nói tiếp: “Nơi ấy, là nơi chúng ta đã sinh sống, người vẫn nhớ được chứ?”.

Chẳng thấy con khỉ trả lời, cũng không biết là nó có nghe được không, chỉ thấy vẻ lặng lẽ, lạnh lẽo bao trùm khắp lên cả con đường, dường như một cơn gió lạnh vừa thổi qua.

* * * * *

Thanh Vân Sơn, Đại Trúc Phong.

Thanh Vân Môn Đại Trúc Phong nhất mạch thủ tọa Điện Bất Dịch, lúc này chỉ một mình đứng giữa Thủ Tĩnh Đường chấp tay sau lưng, thong thả bước quanh. Tâm tình lão đang rất không tốt, trên mặt ẩn hiện nét giận dữ, mà lại cũng có thêm vài nét buồn phiền xao động. Thê tử Tô Như của lão lúc này chẳng còn thấy ở trên Đại Trúc Phong, hay là đã đến nơi Tiểu Trúc Phong của Thủy Nguyệt đại sư? Các môn hạ đệ tử thì đối với lão lúc nào cũng thập phần kính sợ, nhìn Điện Bất Dịch tâm tình bất hảo, sớm đã né tránh ra ngoài xa, kẻ duy nhất bình thường miễn cưỡng có thể nói lên vài lời là đại đệ tử Tổng Đại Nhân, lúc này cũng chẳng thấy tăm hơi đâu.

Tâm tình Điện Bất Dịch như vậy âu cũng là do lúc này thiên hạ họa kiếp ở ngay trước mắt, chẳng ai biết được những con thú yêu đáng sợ kia khi nào thì sẽ tấn công đến, lão thân là thủ lĩnh một chi của Thanh Vân Môn, tự nhiên cũng thấy phiền não. Và lại cũng vì thê tử Tô Như vài lần khuyên bảo, là lo cho hạnh phúc của đệ tử Tổng Đại Nhân, Điện Bất Dịch cuối cùng ba ngày trước cũng đã đến Tiểu Trúc Phong một phen, vì Tổng Đại Nhân và Văn Mẫn mà đến Thủy Nguyệt đại sư cầu thân. Chẳng dè lúc ấy Thủy Nguyệt đại sư giống như nuốt phải hoả dược, đột ngột bộc phát, mặc cho đồng thời tại đây có mặt cả Tô Như cùng đệ tử Văn Mẫn sắc diện thảm hại đứng ở kề bên cũng chẳng thèm để ý, lập tức thẳng lời cự tuyệt, lại còn buông lời lạnh lùng mỉa mai cả Điện Bất Dịch.

Điền Bất Dịch tính tình ngang bướng như vậy, tại đây liền nổi giận bùng bùng, ở ngay trên đỉnh ngọn Tiểu Trúc Phong cùng Thủy Nguyệt đại sư cãi vã âm ỉ, chỉ chút nữa là đi đến động thủ, cuối cùng cũng nhờ Tô Như miễn cưỡng kéo y về lại Đại Trúc Phong, còn Thủy Nguyệt đại sư thì cũng bị đám đệ tử quỳ tại đây mà can ngăn bà nghỉ lại.

Trở về sau vụ ồn ào ấy, Tống Đại Nhân dĩ nhiên buồn bã vô hạn, ủ rũ, cúi đầu thở than, mặt mày cả ngày giống như trái khô qua. Điền Bất Dịch tâm tình nguyên đã không tốt, nhìn bộ dạng ấy của hắn càng thêm bức tức, liên tục chửi mắng đủ thứ, nào là không có vợ thì không có vợ, người cứ tiem tâm tu đạo cho người, tương lai người biết đâu lại được nhân họa đặc phúc ,..v.v.. . Tống Đại Nhân tự nhiên chẳng dám đụng chạm đến ân sư, tuy miệng thì vâng vâng dạ dạ, nhưng dĩ nhiên biểu tình trên mặt lại thấy rõ, hiển nhiên đối với Tiểu Trúc Phong Văn Mẫn nhưng nhớ chẳng quên, Điền Bất Dịch nhìn thấy thế lại càng thêm sinh tức khí, chửi bới càng dữ dội, đến nỗi cuối cùng Tống Đại Nhân giống y như chuột sợ mèo, cả ngày tránh đông trốn tây, chẳng dám nhìn mặt sư phụ.

Ngày hôm đó Tô Như sớm đã đi ra ngoài, một lòng khuyên bảo dặn dò Điền Bất Dịch là sẽ tự mình qua Tiểu Trúc Phong thuyết phục Thủy Nguyệt sư tỷ, Điền Bất Dịch hàm hừ vài tiếng, mĩa mai Thủy Nguyệt đại sư mấy câu, Tô Như cũng chẳng lý đến lão nữa, thẳng bước đi mất, bỏ lại một mình Điền Bất Dịch ở đây buồn bực. Nhưng trước khi đi, Tô Như đã nhẹ nhàng nói với Điền Bất Dịch vài lời, để cho lão minh bạch một chút, rằng bà Thủy Nguyệt ấy vì sao hôm nọ lại ngang ngạnh đến thế.

Kỳ thật Tô Như giải thích rất đơn giản, chỉ nói rằng: “Nghe nói hôm trước chúng ta đến, hình như Lục Tuyết Kỳ cũng đã hồi sơn ngày hôm ấy, Thủy Nguyệt sư tỷ triệu gặp một mình Tuyết Kỳ, khuyên răn cho một trận, kết quả chẳng biết thế nào, Lục Tuyết Kỳ bị sư tỷ trách phạt nặng nề, từ đó mà liên đới đến luôn cả mấy đệ tử của bà cũng bị mắng chửi”.

Điền Bất Dịch bề ngoài vụng về, nhưng tuyệt chẳng phải là kẻ trì độn, chỉ một chút sau là bình tĩnh trở lại, nhưng mà sau khi Tô Như đi khỏi, lão thỉnh thoảng nghĩ đến chuyện mình tự nhiên đến trước cửa người ta để người làm bề mặt, khẩu khí ấy thực sự là không hề nhường nhịn, tức khí lại dâng lên chẳng nhẫn nhịn được.

Thủ Tĩnh Đường lúc này im lặng không một tiếng động, chỉ mỗi tiếng bước chân của Điền Bất Dịch đều đều vang lên, sắc mặt của lão cứ tùy theo cử động bước chân mà biến chuyển theo. Chẳng biết thế nào, đến một lúc sau, thần tình của lão lại biến đổi có chút kỳ quái, tự như nghĩ đến điều gì: chuyện Lục Tuyết Kỳ ở tại Thông Thiên Phong trên Ngọc Thanh Điện ngang nhiên từ chối hôn sự, lão hiểu

được rằng, là liên quan đến Lục Tuyệt Kỳ của lời đồn nhân tài xuất sắc nhất trong số đệ tử trẻ tuổi, mà lão cũng từng nghe qua.

Chỉ là sự quan tâm bên trong lòng lão, lại chỉ coi đó như là vài lời nói bịa đặt của riêng một vài cá nhân.

“Đã mười năm rồi”. Lão nhè nhẹ thở dài một hơi, thần tình có hơi hoảng hốt, liền sau đó lại cảm giác như có hơi kỳ quái, gã tiểu đệ tử xuất hiện vào năm ấy chẳng chút tiếng tăm gì, xét cho cùng là vì cái gì? lại khiến lão phải lo lắng cho hẳn cả chừng ấy năm?

Điền Bất Dịch cười khỏ một tiếng, lắc lắc đầu, cũng ngay lúc ấy, lão chợt tự nhiên phát giác, đôi mày nhíu lại, hướng bên ngoài Thủ Tĩnh Đường nhìn ra, xa xa chỉ nghe thấy trên không trung truyền lại âm thanh xuyên không. Điền Bất Dịch trầm ngâm một chút, rồi định thần lại, bước ra bên ngoài.

Chỉ thấy từ trên tầng không Đại Trúc Phong, một đạo bạch quang chớp qua, vút nhanh như điện, nhằm thẳng hướng đỉnh ngọn Đại Trúc Phong bắn tới, chớp mắt đã đến ngay phía trước, hạ xuống cách phía trước Điền Bất Dịch ngoài sáu thước, bạch sắc quang mang rực rỡ chói mắt, lấp lánh ánh toả, hiện ra thân ảnh của Thanh Vân Môn Thông Thiên Phong Tiêu Dật Tài.

Tiêu Dật Tài chuyển thân bước qua, trên mặt thấy được một nét cười mỉm, cung tay chào: “Bái kiến Điền sư thúc”.

Điền Bất Dịch gật đầu nói: “Ừm, ngươi vì sao đến đây, có chuyện gì vậy?”.

Tiêu Dật Tài nhè nhẹ gật đầu, mắt theo đó mà hướng nhìn ra bốn phía, hơi cảm thấy lạ lùng, nói: “Điền sư thúc, vì sao nơi đây lại im lặng thế này, mấy vị đệ tử của người đâu, sao lại chẳng thấy một ai vậy?”.

Điền Bất Dịch thềm nói: “Nếu ngươi có thể thấy được bọn chúng thì chắc còn thấy được cả quỷ không chừng. Từng đũa từng đũa chẳng biết đã trốn đi đâu mất rồi”. Nhưng trên biểu hiện của lão thì lại như là chẳng có sự gì cả, nhạt nhẽo đáp: “Bọn chúng đều đang tập luyện, cho nên chẳng thấy bước ra ngoài. Ta nơi đây cũng không giống trên Thông Thiên Phong các ngươi, người người đông đảo, nhìn không thấy một ai cũng là sự thường rồi”.

Tiêu Dật Tài giật mình, xem ra trong ngữ khí của Điền Bất Dịch có vài phần không vui, lại còn có ý sâu xa, một hai chẳng đoán ra được, bộ dạng bất giác hoảng hốt, mỉm cười nói: “Ồ, thì ra là vậy. Điền sư thúc, đệ tử hôm nay đến đây, là phụng mệnh ân sư bái kiến sư thúc, có một vài vấn đề muốn thỉnh giáo người”.

Điền Bất Dịch cau đôi mày, lại đến lượt lão kinh ngạc, ngạc nhiên hỏi: “Thỉnh giáo ta ư? Đạo Huyền sư huynh người nghiên cứu học nghệ như thần nhân, công tham tạo hoá, còn có việc gì muốn hỏi gã sư đệ nghệ bất thành này chứ?”.

Tiêu Dật Tài nhẹ mỉm cười, nhưng chẳng đáp lời, chỉ nhìn đến Điền Bất Dịch, Điền Bất Dịch hiểu ý, nói: “Nói tiếp đi chứ”. Nói xong lão xoay người lại Thủ Tĩnh Đường bước vào, Tiêu Dật Tài nói gót theo sau. Bỗng chợt thân người Điền Bất Dịch đột ngột ngừng bước, quay phắt lại, nhìn ngược về hướng dãy phòng bọn đệ tử ở bên cạnh.

Tiêu Dật Tài thấy hơi kỳ quái, cũng hướng sang bên nhìn qua, lại chẳng thấy có điều gì cả, không hiểu được liền hỏi: “Có chuyện gì vậy, Điền sư thúc?”.

Điền Bất Dịch lưỡng lự, lắc đầu đáp: “Chẳng có gì, chắc là ta bị hoa mắt thôi, sao hẳn có thể...” lão hắng giọng ho một tiếng, lãnh đạm nói: “Chúng ta nói tiếp chứ”.

Tiêu Dật Tài tuyệt không giải thích được kỳ sự, chẳng hiểu nổi nên lại ngó sang bên ấy nhìn, cũng chỉ thấy mấy gian phòng xếp thành hàng, im lặng chẳng chút động tĩnh, nhìn chẳng khác gì bình thường. Lúc ấy tâm lý cũng không nghĩ ngợi nhiều nữa, nói bước theo sau Điền Bất Dịch đi vào Thủ Tĩnh Đường.

Khi bóng dáng hai người ấy khuất vào trong Thủ Tĩnh Đường, bầu không khí trầm tĩnh lại bao trùm khắp đỉnh ngọn Đại Trúc Phong. Chẳng biết qua bao lâu, hành lang dãy phòng đệ tử đằng kia chợt loáng thoáng bóng người, rõ ràng chính là Quý Lệ, chỉ thấy hẩn lẳng lẳng hướng về Thủ Tĩnh Đường ngưng vọng một lúc, sau đó chuyển thân men theo đường hiên vô cùng quen thuộc, thông thả hướng tới trước mặt bước đi.

Đại khái khoảng quá giờ Ngọ một chút, trên Đại Trúc Phong chẳng chút bóng đệ tử nào, những thanh âm mà ngày xưa, trong ký ức vẫn rất thường nghe, ngoài tiếng cười trong trẻo của sư muội Điền Linh Nhi, còn có tiếng kêu dứt lác âm ỉ buồn phiền của Đỗ Tất Thu vì hẳn nhất định lại đánh cược thua. Sau

đó, tiếng cười hồn hậu của đại sư huynh Tống Đại Nhân cũng nổi lên, còn lại mấy vị sư huynh cũng đều thấy cười cười nói nói, cả gã tiểu đệ tử nhỏ nhất cực kỳ tầm thường, tưởng như nhất định cũng nghe thấy tiếng hắc cười nho nhỏ ở một góc nữa chứ.

Khoảng thời gian đã từng ấy, theo ánh thời gian đã trôi xa, giờ đây lại nương theo tiếng bước chân nhẹ mà vụt quay về, chuyện cũ những năm xưa ấy tựa như khắc thành từng mái ngói viên gạch, từng trụ đá lâu đài, giờ đây trở lại rung động ngay bên cạnh hắn.

Sắc mặt Quý Lệ bắt đầu đờ đẫn, chậm chậm biến đổi, biểu tình lạnh băng từng bao phủ khuôn mặt hắn lẳng lẳng tan đi, ánh thời gian đã trôi qua ấy lại làm xúc động lòng người đến như vậy, đoạn chắc hàng nhiều năm sau nữa hắn cũng chẳng có cách nào quên đi được.

Vậy là... vậy là... vậy là hết thấy cũng chẳng có chút gì đổi khác...

Hắn đứng tại nơi hành lang được ánh dương quang mờ nhạt chiếu đến, ngồi xuống trên thanh lan can thấp thấp nơi đầu hồi hành lang, ánh dương quang nơi Đại Trúc Phong ấm áp mà ôn hoà chiếu lên khuôn mặt hắn, mờ mờ dáng vẻ như của mười năm trước.

Có tiếng bước chân hoà cùng tiếng nói chuyện, từ phía sau lưng đằng xa xa truyền lại, đã đến gần sát rồi, chính là Đại Trúc Phong môn hạ tứ đệ tử Hà Đại Trí, cùng lục đệ tử Đổ Tất Thư, hai người cùng hướng đến nơi này đi tới, nhưng ngay tại lúc thân ảnh bọn họ vừa xuất hiện, Quý Lệ đã như quỷ mị đột nhiên biến mất, gió núi thổi qua, cành cây bụi cỏ cùng lúc phát động, chẳng còn ai biết được hắn cuối cùng đã ẩn thân ở nơi nào rồi.

Hà Đại Trí cùng Đổ Tất Thư hiển nhiên chẳng hề phát giác, cả hai người nho nhỏ nói chuyện, thong thả bước qua, trên tay Đổ Tất Thư xách một cái thùng nước, nhìn thấy bên trong đầy nửa thùng nước, bên cạnh treo một miếng vải lau, giống như là muốn đi dọn dẹp ở một nơi nào đó. Lại nhìn thấy hai người bọn họ đi thẳng tới trước, chỉ một chút, đã đến cửa một gian phòng, Đổ Tất Thư hướng về đầu vai gầy gò của Hà Đại Trí, Hà Đại Trí cười, cả hai người đều cùng bước vào.

Lát sau, thân ảnh Quý Lệ từ trong một góc mái hiên hành lang hiện thân ra, ánh mắt phức tạp, vọng nhìn ra phía trước. Căn phòng mà hai người sư huynh ngày trước đã bước vào, chẳng ngờ lại chính là căn phòng hắn cư ngụ này xưa khi vẫn còn là Đại Trúc Phong tiểu đệ Trương Tiểu Phàm. Lẽ nào, căn phòng ấy chẳng phải đã hoang phế nhiều năm rồi sao, hai huynh ấy muốn vào trong đấy để làm gì vậy chứ?

Quý Lệ lẳng lẳng không một tiếng động, nhẹ nhàng như hơi thở tiến lại.

Tưởng như đột nhiên rơi vào trong giấc mộng huyền ảo, hấn nao nao tại cửa phòng, ở bên trong khoảng sân nho nhỏ, không ngờ cảnh trí lại vẫn giống y như nhiều năm trước. Vẫn y như cũ từng viên đá nhỏ vụn vặt, vẫn y như xưa từng ngọn cỏ nắm đất, thậm trí ngay cả góc từng nhỏ, cũng vẫn còn ở nơi ấy, lẽ nào đã chùng ấy năm qua, lớn nhỏ đều chẳng hề khác biệt?

Bên trong truyền ra tiếng nước reo, theo đó thanh âm Đỗ Tất Thụ cùng Hà Đại Trí cũng vọng ra: “Tứ sư huynh, huynh thử nghĩ xem, cũng đã nhiều năm qua rồi, sư phụ vì điều gì mà vẫn cứ muốn chúng ta phải quét dọn căn phòng này chứ? Có phải chẳng sư phụ có ý bắt chúng ta chịu phạt điều gì ư?”.

Hà Đại Trí cười mà nói: “Tiểu tử thôi, ngươi lại muốn lừa nhác đấy có phải không? Ta sẽ tố cáo ngươi, sư phụ ngay lúc này đang vì sự tình của đại sư huynh mà giận dữ kia kìa, ngươi sẽ có thể bị đuổi đi biệt xứ nếu rắc rối với lão nhân gia người, nếu không thì sư phụ người cũng ghét ngươi chẳng gì bì được”.

Đỗ Tất Thụ hề hề cười khan hai tiếng, nói: “Sư huynh lại bắt đầu cười bỡn đệ rồi, đệ làm sao dám trêu sư phụ chứ. Chẳng qua tiểu sư đệ đã bỏ đi cũng nhiều năm rồi, sư phụ lại vẫn còn phân phó chúng ta ở nơi đây giữ nguyên dạng, ngày ngày lau dọn, chẳng biết rõ lão nhân gia trong lòng đang nghĩ gì hay sao chứ?”.

Bóng hình kia ở bên ngoài căn phòng, chờ người đứng đấy, chậm chậm cúi đầu.

Bên trong phòng, Hà Đại Trí trầm mặc một chút, lại như thở dài một hơi, trầm giọng nói: “Sư phụ mặc dù từ năm đó đến nay đều chẳng hề nhắc đến tiểu sư đệ, nhưng chúng ta đại đệ đều đoán được, lão nhân gia người chính thực rất mực thương mến Tiểu Phàm sư đệ”.

Thanh âm Đỗ Tất Thụ vang lên: “Phải a, đệ cũng nhìn ra được điều này, nói thật, cũng có lúc đệ thật là nhớ tiểu sư đệ. Không biết có nhờ được vào điều gì hay không, để mà tiểu sư đệ hấn trở lại làm người như ngày trước, chẳng biết hấn có trở về Đại Trúc Phong, trở về thành Trương Tiểu Phàm, trở về làm thất sư đệ của chúng ta hay không?”.

Ngoài cửa sổ, thần sắc Quý Lệ càng lúc càng lãnh đạm, thân tử cũng đứng thẳng lên, chỉ có đôi bàn

tay, nắm chặt lại thành quyền, càng lúc càng nắm chặt.

Có thể trở về ư?

Người tại ngày xưa đã cất bước ra đi, vượt qua bao con đường, nhiều năm sau, lại còn vọng tưởng trở về ư? Còn muốn trở về sao?

Dương quang âm áp chiếu lên người, mà thân thể tựa như đặt nơi hầm băng!

Hà Đại Trí cùng Đỗ Tất Thư đều trầm mặc lặng im, như chẳng còn muốn nói tiếp chuyện này nữa, cả hai cũng cảm thấy buồn phiền mà lặng câm. Hai người ở trong phòng khua khóa một lượt, rồi cầm thùng nước bước ra, Hà Đại Trí nhẹ nhàng khép kín cánh cửa phòng, nhìn ngắm cây cỏ xanh tươi bên trong khoảng sân nhỏ, cảnh tưng lay động, cho dù ý xuân đầy đặn, nhưng tóm lại cũng có vài phần tịch mịch. Dường như khi chủ nhân căn phòng không còn ở đây, cũng làm cho bầu xuân quang cũng mất đi chút ít màu sắc.

Hắn lắc đầu, thở dài một hơi, cùng Đỗ Tất Thư rời đi.

Một lúc lâu sau, Quỷ Lệ từ phía sau góc tưng ấy, chậm chậm bước ra. Con gió núi quen thuộc lướt qua trên thân người, thổi động vài sợi tóc của hắn. Hắn bước đến trước cửa phòng, tay phải nâng lên, đặt lên trên cánh cửa.

Động tác của hắn thật chậm thật chậm, trên tay như nặng tựa ngàn cân, thêm vào thần tình trên khuôn mặt, bộ dạng tựa như chẳng thở được lấy một hơi. Nhưng mà, cảm giác kỳ dị chẳng thể giải thích được kia, lại giống như một sức mạnh vô hình, cuối cùng cũng mở ra được cánh cửa ấy.

Tường chừng như, mở ra được một cánh cửa trở về tuế nguyệt thời trước, nhìn thấy được chuyện cũ ngày xưa.

Chiếc giường thân thuộc, bàn ghế thân quen, treo trên tường cũng giống như vậy, sau bao năm vẫn còn thấy bức hoành tự ó vàng, thậm chí trên mặt bàn chung trà vẫn còn, khung cảnh nhìn quanh cũng vẫn y nguyên như năm ấy!

Có ai biết được, căn phòng thật sơ sài mộc mạc đó, trong giấc mơ đã xuất hiện chẳng biết bao nhiêu

lần, cùng với không khí nơi đây, cũng phảng phất nhẹ nhàng nhưng nhớ những ngày qua.

Hắn chậm chậm tiến vào phòng, bước đến bên chiếc giường, rồi từ từ ngồi xuống, dùng tay nhẹ nhẹ vuốt mép nệm giường, một cảm giác êm dịu, từ nơi lòng bàn tay truyền vào.

Có ai thấy được, hắn đột nhiên mím môi, như là dùng lực, như là...

* * * * *

Bên trong Thủ Tĩnh Đường, Điền Bất Dịch và Tiêu Dật Tài cùng ngồi xuống, Điền Bất Dịch nhìn như tâm thần có chút không yên, đôi diện nhìn Tiêu Dật Tài, mà ánh mắt lại ngó đi đâu, bộ dạng dường như đang nghĩ đến chuyện gì đấy. Cho đến khi Tiêu Dật Tài húng háng ho, kêu lên một tiếng: “Điền sư thúc!”.

Điền Bất Dịch lúc ấy mới tỉnh lại, gật đầu nói: “Ồ, được rồi, ngươi nói gì, Đạo Huyền chừng môn sư huynh có việc chi muốn vị đệ tử đặc ý ngươi những đôn đáo một phen vậy?”.

Tiêu Dật Tài mỉm cười: “Không dám ạ. Chỉ là thế này, ân sư chủ yếu có hai sự việc, muốn đệ tử đến Điền sư thúc thỉnh vấn một phen”.

Điền Bất Dịch đáp: “Ồ, ngươi cứ nói đi”.

Tiêu Dật Tài nói: “Việc thứ nhất, thấy rằng sắp tới nhân số các đạo hữu chính đạo đến Thanh Vân Sơn vẫn không ngừng tăng lên, các mạch khác cũng đều tiếp đón không ít người, Đại Trúc Phong cũng đã an bài hơn trăm đạo hữu ở các căn phòng lưng chừng núi rồi. Bất chấp như thế, vẫn không thể nào đủ được, vì thế ân sư muốn đệ tử khẩn cầu sư thúc, có thể an bài thêm vài đạo hữu chính đạo nữa hay không?”.

Điền Bất Dịch nhướn mày lên, hướng Tiêu Dật Tài nhìn tới, sắc diện Tiêu Dật Tài có chút lúng túng, nhưng vẫn tiếp tục nói: “Sư thúc, điều này cũng vì thiên hạ họa kiếp sắp đến, ấy chỉ là bất đắc dĩ, vả lại Thanh Vân Môn chúng ta đã là nơi hội tụ của chánh đạo hảo hữu, có thể nào là môn phái khác được chúng đạo hữu chọn ra chứ?”.

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, nói: “Ngươi xem ta là kẻ ngớ ngẩn nhỉ, cái đám đạo hữu chánh đạo kia,

khi thực sự cùng với đám yêu thú ấy liều mạng chém giết, kẻ có khả năng xuất lực cùng lắm chẳng nhiều hơn ba phần, quá nửa đều là vì danh khí Thanh Vân Môn chúng ta, chạy đến lánh nạn là chính”.

Tiêu Dật Tài cười khỏ một tiếng đáp: “Điền sư thúc đã nặng lời rồi, nếu chỉ tính toán như thế, thì chúng ta cũng chẳng thể thuyết phục được các môn phái bên ngoài, nếu thực sự nói như thế, thiên hạ chính đạo sẽ nhìn Thanh Vân Môn chúng ta như thế nào? Vì đại cục mà liệu định, kính mong Điền sư thúc thêm phần giúp đỡ công việc bề bộn”.

Điền Bất Dịch khinh khỉnh đảo mắt, chột như nghĩ đến điều gì đấy, ánh mắt chột sáng lên, khoé miệng lộ ra một nét giễu cợt, liền háng giọng ho một tiếng, trên mặt lộ ra biểu tình chính khí凛冽, nói: “Đã như Đạo Huyền sư huynh nói như vậy, ta cũng chẳng thể từ chối, dù gì cũng là vì thiên hạ chính đạo cùng đại cục mà lo toan, sao lại có thể làm thế được”.

Tiêu Dật Tài đại hỉ, cung tay nói: “Đa tạ sư thúc”.

Điền Bất Dịch cười nhẹ, chột phát tay nói: “Chậm đã, ta còn chưa nói xong”.

Tiêu Dật Tài giật mình: “Thưa còn gì nữa vậy? Mời Điền sư thúc nói tiếp”.

Mỉm cười, Điền Bất Dịch lại nói: “Hạo kiếp đã ngay phía trước như vậy, thiết nhất phải vì đại cục mà suy nghĩ. Ta nghe nói trong Thanh Vân Môn thất mạch chúng ta, cũng có nhất mạch, chính là mạch có nhiều nữ đệ tử nhất...”.

Tiêu Dật Tài nguyên lai trên mặt tràn đầy vui vẻ, vừa nghe lọt thì sắc mặt lập tức trở nên cứng đờ, dần dần chẳng còn thấy cười nữa.

Điền Bất Dịch cười thâm trong bụng, nói: “Ta nhớ rằng trong nhất mạch ấy, địa thế rộng lớn, mà vài ngày trước ta đã từng đi qua đấy, phòng trống nhiều thật không đếm xuể. Chương môn sư huynh anh minh nhất thế như vậy, lẽ nào lại không nhớ đến nơi đó sao?”.

Tiêu Dật Tài cười khỏ nhăn nhúm cả mặt, một lát sau mới nói được: “Điền sư thúc, cái này...cái này...cái này...”.

Điền Bất Dịch hứ một tiếng, sắc mặt thư thái hướng nhìn lên trời, chẳng nói lấy một lời. Tiêu Dật Tài

nhìn bộ dạng của lão như vậy, ngằm lắc đầu, chỉ nói được mấy lời: “Dạ, đệ tử ngày hôm nay sau khi trở về, sẽ tự bẩm báo với ân sư, nhờ lão nhân gia làm chủ”.

Điền Bất Dịch cũng không nói gì, vẻ mặt có chút biến đổi, chỉ thấy gật đầu, mà tâm lý thì rất là thông khoái, lén cười mãi không thôi.

Tiêu Dật Tài trấn định lại tâm thần, rồi nói tiếp: “Thế thì Điền sư thúc, còn việc thứ hai này, còn trọng yếu hơn việc vừa rồi nữa, ân sư cũng dặn đi dặn lại đệ tử đến ba lần, những mong sư thúc nhất định hồi đáp lại thật kỹ lưỡng”.

Điền Bất Dịch nhìn vẻ nghiêm túc của Tiêu Dật Tài, so với mới rồi thật khác xa, hiển nhiên việc này thật sự chẳng phải là chuyện nhỏ nhất, bắt đầu giật mình, gật đầu đáp: “Ồ, chuyện gì mà nghiêm trọng vậy, ngươi cứ nói đi”.

Hết chương 156

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 157

Bái Tế

Tiêu Dật Tài hạ giọng, sắc mặt biến chuyển có chút nghiêm trọng, nói: “Ân sư sai đệ tử thỉnh vấn sư thúc, ‘Thiên Cơ Ẩn’ ở hậu sơn Đại Trúc Phong, tất cả vẫn còn hoàn hảo chứ?”.

Điền Bất Dịch sắc mặt đại biến, đột ngột đứng bật dậy, nhìn chòng chọc vào Tiêu Dật Tài, Tiêu Dật Tài cũng đứng dậy, rồi từ từ lại lui về sau một bước. Điền Bất Dịch chăm chú nhìn Tiêu Dật Tài một hồi lâu, trên khuôn mặt thần sắc liên tục biến chuyển, lúc đầu thì kinh ngạc chấn động, dần dần sau khi trấn tĩnh trở lại thì trở nên trầm tư, cuối cùng trong mắt lão loé lên một tia sáng kỳ dị, nhìn trực diện Tiêu Dật Tài, chợt nói: “Xem ra Đạo Huyền sư huynh tương lai thật sự muốn đem vị trí chưởng môn này của lão truyền lại cho ngươi rồi”.

Tiêu Dật Tài nhè nhẹ cúi đầu, đáp lời: “Sư thúc đã quá lời rồi, đệ tử không dám đảm đương”.

Điền Bất Dịch Nhạt nhẽo nói tiếp: “Lão ấy không giấu giếm những chuyện này với ngươi, ý định tự nhiên đã rất rõ ràng rồi. Đã định như thế rồi, đây là chuyện Thông Thiên Phong các người, ta cũng lười không quản. Nhưng mà khi liên quan đến ‘Thiên Cơ Ẩn’...”, thanh âm lời nói của lão đến đây, bỗng dừng lại, trầm giọng: “Việc này quan hệ chẳng phải nhỏ nhất, liên quan đến cả khí số Thanh Vân, ngày ấy Thanh Diệp Tổ Sư từng có mệnh lệnh truyền cho Thanh Vân thất mạch thủ tọa, không phải là vạn bất đắc dĩ thì không được động dụng...”.

Lão hít sâu hơi thở, rồi tiếp tục: “Can hệ lần này, mọi người đều hiểu rất rõ. Ta chỉ nghĩ vấn đề này Đạo Huyền sư huynh thực sự cũng biết rõ rồi đấy thôi?”.

Tiêu Dật Tài lúc này thần tình cũng cực kỳ thận trọng, trầm ngâm một hồi chẳng dám nói lấy một chữ, giờ mới gật gật đầu nói: “Dạ, ân sư ngay trước khi đệ tử rời đi, đã rất thận trọng truyền giao cho đệ tử”.

Điền Bất Dịch trầm ngâm một chút, nói: “Ngoại trừ Thông Thiên Phong và Đại Trúc Phong, Thiên Cơ Ẩn của ngũ mạch kia thì thế nào?”.

Tiêu Dật Tài cung tay: “Chuyện này ân sư chỉ thông báo cho một mình đệ tử thôi, cũng vì ân sư cảm thấy trong Thanh Vân Môn chỉ có Điền sư thúc đức cao vọng trọng, cho nên mới đặc biệt thỉnh giáo ý kiến sư thúc trước. Còn tất cả ngũ mạch còn lại, đệ tử lát sau sẽ đến bái kiến các vị thủ tọa”.

Điền Bất Dịch thong thả gạt đầu, lại ngồi xuống trên ghế, nghĩ ngợi mông lung hồi lâu, than một tiếng, nói: “Nhắc đến tình hình trước mắt, đích xác là lúc khẩn yếu quan đầu, trời định số mạng chúng sinh đều bởi cuộc chiến này, chưởng môn sư huynh ý định muốn toàn lực đối phó, ta cũng chẳng nói thêm điều gì. Chỉ nhờ người sau khi trở về, thay ta chuyển cáo cho lão một câu thôi”.

Tiêu Dật Tài sắc mặt cung cẩn, đáp lời: “Dạ, mời Điền sư thúc cứ nói, đệ tử nhất định chuyển lời”.

Sắc mặt Điền Bất Dịch hơi tái đi, nói: “Thất mạch Thiên Cơ Ẩn một sớm loại bỏ, lợi khí ngàn năm của Thanh Vân Sơn chẳng tránh khỏi xuất lộ, mặc dù vẫn có Tru Tiên cổ kiếm thần lực trấn áp, sát ý tuyệt thế có thể đối đời, nhưng đối với người dụng kiếm thì lại rất có hại, khiến cho đạo hạnh căn cơ bị bào mòn, không thể xem là chuyện nhỏ nhặt. Đạo Huyền sư huynh công tham tạo hoá, đối với điểm quan trọng này, hết lòng mong lão tự toan lượng trước, để phòng lúc vạn nhất”.

Tiêu Dật Tài ngay ngắn đáp: “Dạ, lời của Điền sư thúc, đệ tử nhất định chuyển đến ân sư”. Ngừng lại một lát, rồi tiếp tục: “Nếu như Điền sư thúc không còn chuyện gì nữa, đệ tử xin được phép cáo từ trước”.

Điền Bất Dịch gạt đầu, không nói nữa. Tiêu Dật Tài thấy sắc mặt lão trầm trọng, thì cũng không dám nói nhiều, chậm chậm lui bước trở về. Bên trong Thủ Tĩnh Đường, chỉ còn mỗi mình Điền Bất Dịch. Lão thong thả xoay người, vọng nhìn thần tượng cung phụng của đạo giáo Tam Thanh tổ sư phía trên, sắc mặt phức tạp, một lát sau, lại chỉ nghe thấy một tiếng thở dài, cuối cùng cũng chẳng nói được một lời nào cả.

* * * * *

Sau khi Tiêu Dật Tài bay trở về Thông Thiên Phong, cũng là lúc trời nhập nhoạng tối, trên Thông Thiên Phong đèn lửa chiếu sáng một vùng, cũng bởi Thanh Vân Môn chúng đệ tử rất nhiều, thêm vào đó mấy ngày gần đây có vô số người chính đạo gia nhập Thanh Vân, làm cho một vùng nhân gian tiên cảnh cũng thêm một chút bon chen thế tục.

Nhưng Tiêu Dật Tài chẳng chút chú tâm ý nghĩ đến điều này, hấn thẳng hướng Ngọc Thanh Điện đi tới, sau khi ở Ngọc Thanh Điện hỏi thăm hạ lạc của Đạo Huyền chân nhân từ các tiểu đệ tử, hấn lại đi thẳng đến phòng nghỉ của Đạo Huyền chân nhân phía sau hậu đường Ngọc Thanh Điện.

Vào đến nơi hậu đường vắng vẻ yên tĩnh, Tiêu Dật Tài đứng lại ngay tại cửa phòng Đạo Huyền chân nhân, định thân trở lại, vừa định đưa tay gõ cửa, thanh âm của Đạo Huyền chân nhân từ bên trong phòng lập tức vọng ra: “Là Dật Tài ư, cứ bước vào đi”.

Tiêu Dật Tài nín thở, cung tay nói: “Dạ”. Nói xong hấn nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, bước vào bên trong.

Bên trong phòng thập phần rộng rãi, xung quanh bài trí rất nhiều cuốn sách, ngoài bộ bàn ghế giường chiếu đơn giản, có nhiều giá sách ở hai bên căn phòng, phía trên gác rất nhiều sách vở, trong đó có rất nhiều cuốn sách cổ đã rất lâu rồi, đặt tề tề chĩnh chĩnh trên giá, có thể thấy chúng được chủ nhân lật xem đã vô số lần.

Đạo Huyền chân nhân đang ở bên bàn, trên tay cầm một cuốn sách cổ, ngồi tại đấy đọc sách, nhìn thấy Tiêu Dật Tài bước lại gần, lão nhẹ mỉm cười: “Bây giờ mới về đến sao?”.

Tiêu Dật Tài hành lễ thật sâu, nói: “Dạ, thưa sư phụ”.

Đạo Huyền chân nhân nhíu mày hỏi: “Thế nào, Điền sư đệ lão có ý kiến gì khác sao?”.

Tiêu Dật Tài vội vàng trả lời: “Thưa không phải, Điền sư thúc cũng không có phản đối, chỉ là có một vài lời sai đệ tử chuyển về, muốn bẩm báo với sư phụ”.

Đạo Huyền chân nhân khẽ rung động, hỏi: “Có lời gì vậy? người nói đi”.

Tiêu Dật Tài đem lời Điền Bất Dịch đã nói mà thuật lại một lượt, Đạo Huyền chân nhân sau khi nghe xong mặc nhiên không nói, Tiêu Dật Tài đứng ngay đấy len lén nhìn, chỉ thấy Đạo Huyền chân nhân sắc mặt phức tạp, tựa như cũng đang suy nghĩ đến điều gì, thần tình chuyển biến không ngừng.

Khi Tiêu Dật Tài đang cố phỏng đoán Đạo Huyền chân nhân đang nghĩ ngợi điều gì trong đầu, Đạo Huyền chân nhân chợt cất tiếng hỏi: “Dật Tài, con cảm thấy con người Điền sư thúc như thế nào

vậy?”.

Tiêu Dật Tài giật nảy người, không hiểu được ý tứ trong lời nói của Đạo Huyền chân nhân là như thế nào, liếc nhìn về phía lão, lại chẳng cảm thấy có điểm chi đặc biệt, lúc này chỉ dám kính cẩn thưa: “Ồ, đệ tử chỉ cảm thấy, con người Điền sư thúc... rất mực ngay thẳng”.

Đạo Huyền chân nhân cười cười, hiển nhiên đối với tên đệ tử chẳng mấy khéo nói này, chỉ nghe lão thoải mái nói: “Vậy à, con người này của lão thực ngay thẳng, ha ha, bởi vậy cũng khó cho lão khi mới lần đầu gặp lão với bộ dạng như vậy, làm thế nào mà tuệ nhãn người ta lại có thể nhận thấy cái bất phàm trong đấy được...”

Đạo Huyền chân nhân chợt ngừng lời, trong căn phòng đột nhiên rơi vào một bầu không khí yên tĩnh, Tiêu Dật Tài nhè nhẹ lay động thân người, ần ần cảm giác có chút gì đó bất an. Một lúc sau, Đạo Huyền chân nhân nói: “Ngươi đã đi cả ngày, cũng đã mệt rồi, trở về nghỉ ngơi đi thôi”.

Tiêu Dật Tài gật đầu hành lễ, thưa: “Dạ”. Nói xong chậm chậm lui ra ngoài.

Đạo Huyền chân nhân nhìn thân ảnh của gã đệ tử đặc ý khuất dần khỏi tầm mắt, trầm ngâm một lúc, lại nhìn vọng ra màn trời đen kịt bên ngoài cửa sổ, thong thả đứng dậy, bước ra bên ngoài, thật nhanh chóng, thân ảnh của lão liền hoà nhập vào trong màn đêm trên Thanh Vân Môn.

* * * * *

Mặc dù lúc này trong màn đêm sâu thẳm, nhưng bên trong Tổ Sư Từ Đường lặng lẽ phía sau hậu sơn Thông Thiên Phong, ngọn đèn lớn vẫn cháy sáng, trong màn đêm ngọn lửa dường như tối tăm mù mịt. Lão nhân trông coi từ đường vẫn còn chưa đi ngủ, lão lúc này đang đứng ngay trước bàn thờ cung phụng linh vị liệt đại tổ sư, ngưng vọng nhìn những hình bóng danh tự mờ mờ trong đêm.

Phía xa xa, có tiếng côn trùng kêu lên nho nhỏ.

Trong yên tĩnh, phảng phất đâu đó như là những thanh âm nhịp đập của con tim!

Gió đêm thổi qua, chợt truyền lại tiếng bước chân, đôi mày lão chợt nhíu, cẩn thận lắng nghe, theo đó chậm chậm xoay người, thanh âm lão chậm chậm cất lên: “Không tưởng được sau một thời gian lâu

như vậy người mới đến đây”

Thân ảnh của Đạo Huyền chân nhân, từ trong màn đêm chầm chậm hiện ra, bước đến Tổ Sư Từ Đường.

Dưới ánh sáng vàng vọt của ngọn hoả đăng, ánh mắt của hai lão nhân chạm nhau giữa không trung, nhất thời đều dừng lại hẳn, vô tình, cả hai đều phát hiện ra, thì ra đôi phương cũng già đi như thế, lại theo đó mà nghĩ ngợi, không biết mình cũng giống như thế không.

Đạo Huyền chân nhân trầm mặc không nói, ngưng vọng về phía lão nhân một lúc, sau đó thông thả bước đến trước bàn thờ, dưới linh vị các đại tổ sư, chầm chậm đứng thẳng người. Lão nhân bước đến phía sau, cũng im lặng không nói.

Từ trong màn đêm, âm ảnh uy nghi vô hình chầm chậm tán phát, giống như vết tích hằn sâu của năm tháng chẳng hề xoá sạch được. Khuôn mặt của Đạo Huyền chân nhân chẳng thấy biểu tình, rút ba nén hương từ bên trên bàn thờ, bước đến nơi ngọn lửa sáng đốt lên, song thủ thêm phần trịnh trọng, cung kính kính hướng đến bài vị tổ sư vái ba vái, rồi bước lên một bước, cắm mấy nén hương vào trên lu hương.

Làn khói nhẹ lơ mờ từ lu hương mềm mại xoáy nhẹ, tản ra trên không trung, ở phía trên những linh vị kia lơ mờ không rõ, ẩn ước một cặp mắt, lạnh lùng vọng nhìn xuống hai lão nhân, và cả thế gian này. “Nửa đêm thắp hương, có chuyện gì khó khăn sao?”. Lão nhân chợt nhặt nhổ hỏi, ngữ khí bình đạm, phảng phất như đang nói đến một chuyện chẳng liên quan gì đến mình.

Đạo Huyền chân nhân không quay lại nhìn lão, đôi mắt chỉ ngưng đọng ngắm nhìn làn khói nhẹ phía sau những linh vị uy nghiêm, một lúc sau, Đạo Huyền chân nhân mới thông thả: “Người nói, tương lai khi ta và người chết đi, hậu nhân bái tế chúng ta, thì có tâm tình như thế nào?”.

Lão nhân kia hắng giọng đáp: “Đối với người, tự nhiên là đầy lòng sùng kính tiếc nhớ, còn ta, khó mà được người ta đối như thế”.

Đạo Huyền chân nhân đối với những lời giễu cợt này chẳng để ý tới, bất quá cũng chỉ nở một nụ cười nhặt nhổ. Sau một hồi, lão từ tốn nói: “Hiện nay họa kiếp ngay phía trước, thiên hạ sinh linh đồ thân, chịu đựng thú yêu hoành hành cùng cực. Chỉ nghĩ đến khó tránh khỏi cuộc chiến chống lại thú yêu ngay

tại Thanh Vân Sơn, lại thêm quan hệ đến khí số thiên hạ chúng sinh, gánh vác nặng nề trên vai như thế, ta nhiều ngày qua chẳng có ngày nào được yên giấc”.

Lão nhân cau mày nói: “Người chắc không phải đến chỗ ta kể khổ đấy chứ, đây chắc chắn chẳng phải tâm tính của ngươi”.

Đạo Huyền chân nhân nhìn trực lão nhân một lúc, bất chợt bật cười, rồi than thở: “Ta và ngươi giao tình vài trăm năm nay, quả nhiên chỉ có mỗi ngươi thực hiểu rõ con người ta”.

Lão nhân ấy lắc đầu đáp: “Ta hiểu rõ con người ngươi? Nếu mà quả nhiên như vậy, ta cũng chẳng phải ở đây trông coi từ đường rồi. Thôi được, mấy lời lật vặt bỏ đi, ngươi đến muốn nói chuyện gì vậy?”.

Đạo Huyền chân nhân đối với lão nhân này dường như đặc biệt khoan dung, lão đã mấy lần châm chọc, Đạo Huyền chân nhân cũng đều chẳng để ý, chỉ thấy sắc mặt có chút nghiêm nghị, từ từ nói: “Ta cũng đã hạ quyết tâm, cuộc chiến này quan hệ rất lớn, vì thiên hạ chúng sinh, ta muốn triệt bỏ Thanh Vân Sơn thất mạch sơn phong Thiên Cơ Ấn”.

Lão nhân ấy biểu tình đột nhiên cứng đờ, đôi mày nhíu sát lại với nhau, nhìn trực đến Đạo Huyền chân nhân, Đạo Huyền thản nhiên nhìn lại, một hồi lâu sau, lão nhân ấy chậm chậm nói: “Chuyện này, ngươi khá liệu định cho kỹ!”

Đạo Huyền chân nhân chậm chậm gật đầu, đáp: “Trong ngày hôm nay, sau khi ta ngầm bàn bạc với lục mạch thủ toạ, Điền Bất Dịch sai người chuyển cáo đến cho ta vài lời, khuyên ta nên cẩn thận tính đến lực phản chấn của lệ khí”.

Lão nhân ấy cười lạnh, chuyển thân đối mặt với những linh vị tổ sư, đứng trầm ngâm một lát, rồi nói: “Người không phải chưa vào được Ảo Nguyệt Động Phủ, nơi đây có cái gì, ngươi tự biết lấy”. Dừng lại một chút, thanh âm lão nhân chợt có chút hoà hoãn, như là lại nghĩ rằng chỉ vô ích mà thôi: “Người nên tự giúp mình thì tốt hơn”.

Đạo Huyền chân nhân trầm mặc chẳng nói, một lúc sau cũng ngẩng đầu lên, nhìn ra màn đêm u ám âm trầm, cái trầm mặc mà uy nghi ấy, cũng tựa như có một nụ cười lạnh lạnh vô thanh chìm trong màn đêm.

Bảy ngày sau, quanh địa giới Thanh Vân Sơn, dân chúng kéo đến càng lúc càng đông, trong vòng trăm dặm, lấy Hà Dương Thành làm trung tâm, khắp nơi đều có thể thấy được những đoàn người chạy trốn. Tưởng chừng như thế gian lúc này, chỉ còn có mỗi Thanh Vân Sơn đứng nguy nga cao vút, mới có thể cho người ta chút ít cảm giác bình yên và an toàn.

Nhưng trong vô số đoàn người huyên náo ấy, Hà Dương Thành lại biến thành một nơi cực kỳ hỗn loạn, đường lớn đường nhỏ chen lấn biết bao nhiêu là người, những khác sạn tửu lâu trong thành cũng chật ních những người với người. Những nạn nhân chạy nạn cũng chỉ còn cách ở ngoài đường. Trong tình hình thế này, lương thực cung ứng cho Hà Dương Thành bỗng trở nên thập phần khẩn trương, cũng còn may là bên ngoài thành có sông suối, nên chẳng phải lo lắng gì đến nguồn nước.

Vốn tại tình hình hỗn loạn như thế này, thật khó mà tránh khỏi những chuyện cướp của giết người, khi xảy ra, cũng chẳng biết được đích xác đã xảy ra lúc nào, hôm qua ai ai chẳng gặp, hôm nay lại nghe nói bị phơi xác nơi đầu đường rồi. Cũng nhờ Hà Dương Thành ở ngay dưới chân Thanh Vân Sơn, Thanh Vân Môn cũng đã sớm chuẩn bị, sai phái nhiều đệ tử xuống núi vào thành để duy trì trật tự, cho nên đại thể trong lúc có vô số nạn dân đang trong cơn hạo kiếp này, cũng không phát sinh chút bất chắc nào cả.

Chỉ là, những lời đồn đại về yêu thú mỗi ngày lại càng khiến cho người người thêm khiếp sợ, ai cũng chẳng thể dự liệu được ngày mai rồi đây sẽ ra làm sao? Trong tình hình này, Hà Dương Thành không khí bất an càng lúc càng tràn đầy, lòng người hoảng loạn.

Cũng ở trong tình hình ấy, lão xem tướng lang bạt giang hồ chân trời góc biển Chu Nhất Tiên dắt theo cô cháu gái Tiểu Hoàn cùng Dã Cầu đạo nhân, đã đi đến bên trong toà thành ấy. Đứng tại con đường lộ rộng rãi năm xưa, lúc này chỉ nhìn thấy được đầu người kín mít lúc nhúc, cho nên con đường dù có lớn, và cho dù có chen lấn thì cũng khó mà đi được, Dã Cầu đạo nhân thì cũng còn có thể, chứ Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn thì chỉ có nước tròn mắt há mồm.

Nhờ vào Dã Cầu đạo nhân thân thể cường tráng mà mặt mày lại trông hung hãn đi trước mở đường, kẻ yếu ớt thì bị lấn bay đi, người to khỏe quay đầu lại nhìn thấy Dã Cầu dưới cái khuôn mặt ấy, hầu hết đều chẳng dám nói năng gì nhiều. Chu Nhất Tiên với Tiểu Hoàn theo sát Dã Cầu, cố gắng bước tới, mồ hôi mồ kê nhễ nhại đầy đầu, khó khăn lắm mới đi qua được con đường lớn mà chật chội ấy, rẽ vào

trong một con đường nhỏ phía tây Hà Dương Thành.

Cả ba người đi về nơi ấy, ngày xưa là một con đường nhỏ thập phần tĩnh lặng, lúc này không ngờ cũng có bao nhiêu người, nhưng mà so với con lộ lớn bên ngoài đầy những người chen lấn kia, nơi đây thật sự có thể gọi là đang còn rộng rãi chán. Chu Nhất Tiên trong mồm chửi rủa, rõ ràng thập phần bức tức, nào là lão nhân gia ta cũng chạy trốn vậy, làm thế nào mà cả một đồng người như thế lại cũng cùng lúc chạy trốn theo, kết quả khiến lão nhân gia ta đã chạy trốn đến như thế mà cũng chẳng được yên thân nữa, ..v..v...

Con đường nhỏ chật hẹp ấy thật là dài, quanh quanh co co, nhưng hốt nhiên càng lúc càng thấy ít người, ước chừng được nửa thời thân, ba người đi đến tận cùng con đường nhỏ, chỉ thấy ở nơi ấy chẳng có một bóng người chạy nạn, nguyên nhân thì thật đơn giản, bởi vì chỗ đó rõ ràng là một cái nghĩa trang, bất quá cũng chỉ thấy cái cổng nghĩa trang nho nhỏ bị tàn phá tiêu điều, mấy cánh cửa gỗ quá nửa đều đã ngã sập trên mặt đất, nửa số còn lại thì biến đi đâu mất, cũng chẳng biết có phải bị người ta đem đi làm củi đốt mất tiêu rồi không nữa.

Chu Nhất Tiên nhìn ngó nghĩa trang ấy, lắc lắc đầu, thở một hơi dài ra miệng. Tiểu Hoàn đứng bên cạnh, nhỏ giọng gọi một tiếng: “Gia gia”.

Dã Cầu có một chút không hiểu được, chẳng qua hấn xuất thân trong Ma giáo, đối với tình trạng nghĩa trang như thế cũng chẳng thấy có chút buồn thương gì cảm chỉ thấy hơi hơi nghi hoặc, Chu Nhất Tiên với Tiểu Hoàn vì sao lại đến cái nơi này chứ?

Chu Nhất Tiên trầm mặc một hồi lâu, bỗng nói: “Chúng ta đi vào chứ, chẳng cần nói gì hết, nơi này rõ là an tĩnh hơn cả”.

Nói xong, lão bước vào trước cả, Tiểu Hoàn và Dã Cầu bước theo sau lão, tiến vào nghĩa trang, chỉ thấy bên trong tiểu đình viện, cây cỏ hoang lương, lớp lớp mảnh gỗ vụn xà nhà rơi rớt loạn xạ khắp nơi, ảm ước giống như trong cỏ cây có chút bạch sắc gì đấy loang loáng phát sáng. Sắc mặt Tiểu Hoàn có hơi tái đi, chẳng kiềm được sợ sệt nắm lấy y phục của Chu Nhất Tiên.

Chu Nhất Tiên quay đầu nhìn nàng, nho nhỏ an ủi: “Chẳng phải lần đầu đến đây, còn sợ cái gì chứ? lại nói nơi này cũng là nơi cha ngươi ở, hấn chẳng lẽ lại hại bọn ta hay sao?”.

Tiểu Hoàn gật đầu, sắc mặt lúc ấy mới khá hơn một chút ít, Dã Cầu đạo nhân ở phía sau nhú mày, nhưng chẳng nói gì cả.

Phía trước đình viện chính là cửa phòng nghĩa trang, Chu Nhất Tiên bước lên trước, chỉ thấy trên cửa phủ đầy bụi bặm, thật chẳng biết đã bao nhiêu lâu rồi không có lấy một người đến nơi đây, lão mặc nhiên không nói, lắc lắc đầu, lại thở than một hơi, đẩy cửa mở ra.

“Kétttt.....” âm thanh tiếng cửa gỗ phát ra gai gai nơi tai, chậm chậm đẩy mở vào bên trong, một luồng khí ẩm mốc ào ra, che mờ cả tầm mắt, nằm ngay nơi đáy là ba cỗ quan tài, nhưng nắp đậy quan tài giờ rơi rớt lung tung cả.

Chẳng thể nói được một lời nào, tình cảnh thê lương ấy, phảng phất như từ trong căn phòng nhỏ nhỏ này, âm u phát toả ra. Chu Nhất Tiên hai bên mép co rút lại, khuôn mặt thảm đạm, chậm chậm bước vào, cũng chẳng nhìn ngó gì đến bên mấy cỗ quan tài toán loạn kia, vẫn thẳng hướng đi đến trước bàn hương cung phụng cúng tế, thấy nơi ấy sắp nghiêng ngả khoảng chục cái linh bài.

Bên trong phòng không khí tĩnh lặng, tựa như ai cũng chẳng dám nói gì. Chu Nhất Tiên chậm chậm giơ tay lên, cầm lấy mấy linh bài ấy, thông thả lau sạch bụi bặm bám cả phía trước lẫn đằng sau, nhìn xem, rồi để sang một bên, rồi tiếp tục lấy cái khác, cũng làm y như thế, sau khi lau xong hết cái thứ bảy, nhìn đến linh bài bên trên viết mấy chữ “Ái tử Chu Hành Vân chi linh vị”.

Chu Nhất Tiên bỗng ngừng lại, im lặng nhìn linh bài ấy, ngưng đọng một hồi lâu, Tiểu Hoàn chậm chậm bước đến, cùng nhìn lên linh bài trong tay lão, khoé mắt hơi hơi thẫm ướt, nhỏ giọng nói: “Gia gia, đặt linh bài xuống đi chứ...”.

Chu Nhất Tiên thở ra một hơi dài, sắc mặt vương chút thê lương, gật đầu. Tiểu Hoàn tiếp lấy linh vị từ tay lão, cẩn thận đặt xuống trên bàn thờ, rồi sau đó lui lại một bước, hai tay chấp lại, cung cung kính kính hướng bài vị ấy lạy một lạy, hạ giọng khấn: “Cha! Con và Gia gia lại trở về gặp cha đây, mấy năm nay nhờ hồng phúc của cha, con và gia gia tuy trôi dạt chân trời góc biển, nhưng đều vẫn còn khoẻ mạnh. Hôm nay trở về đây sửa sang nơi này cho người, hy vọng cha đừng trách tội con”.

Khấn xong lại cung kính cúi lưng vái ba vái. Dã Cầu đạo nhân đứng phía sau nhìn, chột cũng bước đến trước, hướng về phía mấy bài vị ấy mà vái ba vái, làm cho Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn kinh ngạc, Tiểu Hoàn ngờ ngợ nói: “Đạo trưởng, người làm sao....”.

Dã Cầu đạo nhân chẳng nhìn đến nhân thân cô quái của Chu Nhất Tiên, nói: “Lão chính là cha của ngươi, thì cũng chính là tiên bối của ta, đã đến được nơi đây, ta hướng về tiên bối kính lễ, cũng là đáng nên mà”.

Tiểu Hoàn vừa hiểu ra, gật đầu nói: “Vậ đa tạ ngươi”. Nói xong, nàng lại quay đầu về phía mấy linh bài thừa: “Cha! đây là Dã Cầu đạo trưởng, lão là người tốt, đã giúp đỡ con và gia gia rất nhiều”.

Chu Nhất Tiên ở một bên hừ một tiếng, nói: “Lão mà là người tốt à, hừ hừ, trong lòng bất lương...”.

Dã Cầu đạo nhân thần sắc đanh lại, nhưng mà Tiểu Hoàn đã sớm trừng mắt nhìn Chu Nhất Tiên nói: “Gia gia, người nói bậy bạ gì vậy”.

Chu Nhất Tiên đảo mắt khinh khỉnh, lắc đầu nhìn ra chỗ khác, Dã Cầu đạo nhân cảm kích nhìn Tiểu Hoàn, ngay lúc muốn nói mấy lời, thân người chợt lắc động, quay phắt lại, Tiểu Hoàn cùng Chu Nhất Tiên cũng như cảm thấy điều gì đó, gần như đồng thời quay sang phía cửa nghĩa trang nhìn ra.

Nguyên bên trong nghĩa trang yên tĩnh thê lương, ngay tại cửa phòng ấy, đột nhiên xuất hiện một hắc y nhân, khuôn mặt bị che kín bởi một tấm lụa đen, thật quý dị không thể tả. Vốn khi bọn Chu Nhất Tiên ba người vào đến nơi đây thì nghĩa trang lại có thêm chút hơi người, lúc này bởi chính sự xuất hiện của người ấy, đột nhiên lại rơi vào tình cảnh cực thê lương, chết chóc.

Dã Cầu đạo nhân sắc mặt đại biến, khoé miệng giật giật vài cái, mới chậm chậm rít lên: “Quý Tiên Sinh...”.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 158

Dạ Thám

Hắc y nhân đứng ở tại cửa chính thị là nhân vật thần bí khó lường trong Quỷ Vương Tông - Quỷ Tiên Sinh. Dã Cầu đạo nhân sau khi bị Quỷ Lệ thu phục có ở tại Quỷ Vương Tông một thời gian, vì vậy cũng đã không ít lần nhìn thấy Quỷ Tiên Sinh. Mặc dù bản lãnh Quỷ Tiên Sinh cao thâm thế nào hẳn cũng không biết nhiều, nhưng cũng minh bạch rằng thân phận của người này không hề nhỏ, tuyệt không phải là người mình có thể đặt ngang hàng được.

Lúc này đột nhiên chứng kiến người đó ở chỗ này, bảo sao mà Dã Cầu đạo nhân không giật mình cho được. Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn không hề biết thân phận của hắc y nhân thần bí kia là thế nào, nhưng thấy sắc mặt Dã Cầu đạo nhân ẩn hiện vẻ sợ hãi, cũng biết người này chỉ sợ không có ý gì tốt đẹp, không kiềm được, trong lòng cũng thấy khản trương.

Dáng vẻ Quỷ Tiên Sinh đang rất thanh thoi nhẹ nhàng, như không hề cho rằng ở cái chỗ tối tăm vắng vẻ này lại có người, hơn nữa trong số họ lại có người nhận biết ra mình, tự thân không kiềm được giật mình một cái. Sau đó một lúc lão nhìn rõ ba người trong phòng, rồi cuối cùng cũng thấy Dã Cầu đạo nhân, Quỷ Tiên Sinh liền bình tĩnh lại ngay. Mục quang của lão liếc mắt Dã Cầu một cái, rồi sau đó đảo sang Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn, cuối cùng lại quay lại mặt Dã Cầu, cất giọng bình tĩnh hỏi: “Người là Dã Cầu đạo nhân?”.

Dã Cầu đạo nhân đã từng nhìn thấy Quỷ Tiên Sinh một vài lần ở Quỷ Vương Tông, nhưng đều là đứng phía sau Quỷ Lệ từ xa quan sát thân ảnh đen tuyền thần bí của lão. Việc nhìn thấy Quỷ Tiên Sinh ở ngay trước mặt, hôm nay kể là lần đầu. Nghe câu hỏi của Quỷ Tiên Sinh, thấy lão hiển nhiên đã nhận ra mình, hẳn không ngờ trong lòng không kiềm chế được sợ hãi, áp úng gật đầu đáp: “Phải”.

Quỷ Tiên Sinh chậm chậm nói: “Người chẳng phải luôn ở cạnh Quỷ Lệ công tử hay sao, sao tự nhiên lại đến những chỗ này, còn nữa, hai kẻ kia là những nhân vật nào?”.

Dã Cầu đạo nhân trong lòng cũng muốn vặn lại – sao lão đến nơi này thì được mà ta thì lại không được. Lời nói đó đã ra đến miệng nhưng cuối cùng lại không dám thốt ra, chỉ khẽ đáp: “Ta, ta và Quỷ

Lệ bị phân tán, chẳng mấy chốc sẽ đi tìm Quý Lệ. Còn hai người kia đều là bằng hữu của ta”.

Quý Tiên Sinh, tựa hồ không hề để ý đến việc Dã Cầu đạo nhân khi trả lời đã cố ý hay vô ý nhấn mạnh hai từ “Quý Lệ”, vẫn trầm tĩnh hỏi: “Ồ, ta hiểu rồi. Nhưng ngươi vẫn chưa nói ngươi đến nơi này làm gì?”.

Dã Cầu đạo nhân nhất thời vô ngôn, không biết phải trả lời thế nào mới được. Chu Nhất Tiên ở cạnh theo dõi Quý Tiên Sinh đã một lúc lâu, đến lúc này mới nói: “Vi lão phu có linh vị của người nhà ở tại đây, nên bọn ta đến đây là để cúng bái”.

Mục quang của Quý Tiên Sinh dừng lại, tùy ý nhìn về phía sau ba người bọn họ. Quả nhiên trên bàn thờ ở đó dựng thẳng có một linh bài đã cũ, trên mặt có mấy chữ: Linh vị của ái tử Chu Hành Vân. Quý Tiên Sinh gật đầu, sau đó trầm ngâm một lúc, đôi mắt đằng sau tấm sa đen chớp loé bất định, rồi thông thả nói: “Các ngươi cũng đã cúng bái xong rồi, nơi này xét đến thì cũng là nơi nghĩa trang mồ mả, không nên lưu lại lâu, hãy nhanh chóng đi đi”.

Dã Cầu đạo nhân quay đầu nhìn Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn, vốn hấn đã quyết ăn thua đủ với kẻ quý khí mãnh liệt kia, nghe vậy liền ngay người luôn ra, xem ra trong lời nói của Quý Tiên Sinh, tựa hồ cũng không xem Quý Lệ vào đâu, vậy mà lão không hiểu sao lại có thể không xuất thủ mà lại tha cho ba người họ. Chỉ là dù vậy, Dã Cầu đạo nhân cũng không chắc Chu Nhất Tiên có thể nhận ra người này là kẻ không thể trêu vào được không. Hơn nữa vừa rồi xem ra, Chu Nhất Tiên đối với người con trai mình tình cảm rất sâu đậm, lúc này đột nhiên lại bị người ta không khách khí tý tẹo nào đuổi đi, không hiểu sao cứ với tính nết thường ngày của lão, có thể mở miệng thóa mạ thật mất.

Quả nhiên, khi Dã Cầu đạo nhân quay đầu nhìn ra đằng sau, trong lòng liền chùng xuống. Chu Nhất Tiên vẫn chẳng phản ứng gì, hai má nghiêng chặt lại tựa hồ đang nghĩ ngợi điều gì đó, mục quang đượm vẻ kỳ quái, chuyển động bất định. Còn trên khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Hoàn thoáng thấy lộ sắc mặt rất giận dữ, hiển nhiên vô cùng phẫn nộ với những lời nói của hắc y nhân kia. Mắt nhìn thấy miệng nàng mở ra tựa như bộ dạng định phản đối, Dã Cầu đạo nhân giật thót mình, mồ hôi túa ra trên đầu, trong lòng thầm kêu hồng hét. Đứng vào hoàn cảnh đáng sợ nhất ấy, hấn thấy Chu Nhất Tiên đột nhiên bước lên một bước, đứng đến chắn trước mặt Tiểu Hoàn. Tiểu Hoàn lời đã ra đến miệng, thấy vậy giật mình, rồi đổi sang hỏi: “Điều này....ôi, gia giao, gia gia làm gì vậy?”.

Chu Nhất Tiên nhìn vào hình dáng vẫn như quý my đứng ở cửa của Quý Tiên Sinh một cái, rồi nhẹ

giọng nói: “Không có gì cả, chúng ta lần này đến đây cũng đã nhìn thấy cha của ngươi, lại cũng bái phỏng xong rồi, chúng ta đi thôi, bằng không lưu lại đây cũng chẳng có điều gì tốt cả”.

Tiểu Hoàn ngớ người, nhất thời lời nói không thốt ra được, Dã Cầu đạo nhân vốn đã định nói từ lâu, lời nói đã đến cổ họng thấy vậy trong lòng bèn thấy dễ chịu, liền vội bước đi lên trước một bước, nói: “Phải, phải, chúng ta nhanh chóng đi thôi”.

Tiểu Hoàn là người thông minh. Lúc này phần nhiều đã hiểu ra sự tình có vẻ không phải, cũng không muốn khăng khăng làm cố, gật gật đầu. Ba người bèn chỉnh qua lại trang phục, hành lễ một cái, rồi Dã Cầu đạo nhân dẫn đầu, hướng cửa phòng đi ra ngoài. Quý Tiên Sinh lẳng lẳng nhường lối mở đường, phiêu hốt ở nơi nghĩa địa hắc ám này trông giống hệt như một âm linh quý mị.

Ba người vội vã đi ra khỏi phòng, dương quang sáng tươi chiếu rọi, chưa được vài bước, bỗng nghe cửa phòng phía sau tự nhiên chuyển động, hoà với tiếng người “hừm hừm” hai âm, truyền trong không gian đóng “cách” lại một cái.

Vội vã đi khỏi nghĩa trang kia một khoảng xa, đến khi không thể nhìn thấy bóng dáng căn phòng ở phía sau đâu nữa, ba người mới dừng bước lại. Dã Cầu đạo nhân cùng Chu Nhất Tiên đồng thời thở phào ra một hơi dài. Tiểu Hoàn liếc nhìn hai người một cái, cau mày hỏi: “Hai người làm sao vậy? Sợ hãi quá thành ra bộ dạng thế này sao?”.

Chu Nhất Tiên không lý gì đến nàng, cúi đầu trầm ngâm một lúc, tùy tức ngẩng đầu nhìn Dã Cầu đạo nhân hỏi: “Ta nghe ngươi vừa nói với vị Quý Tiên Sinh gì đó, kẻ đó là nhân vật như thế nào?”.

Dã Cầu đạo nhân lưỡng lự một lát rồi đáp: “Người đó là kẻ có thân phận thần bí nhất trong Quý Vương Tông, tựa hồ được coi trọng như hàng trưởng lão hạng nhất, bình thường mà xuất hiện thì luôn ở đằng sau Quý Vương. Ta cũng không rõ người này là một nhân vật như thế nào, bất quá có thể khẳng định không phải là một nhân vật tầm thường”.

Chu Nhất Tiên lông mày nhăn tít lại, trầm mặc không nói. Tiểu Hoàn lộ vẻ kỳ quái, rất hiếm khi nhìn thấy gia gia ở tư thế nghiêm trọng như vậy, không kiềm được, tò mò cất tiếng hỏi: “Gia gia, có chuyện gì vậy? Người đó gia gia nhận thấy có điều gì kỳ quái ư?”.

Chu Nhất Tiên chậm chậm gật đầu, ngữ điệu mòi phần thông thả thận trọng: “Người này chính thật

ghê gớm vô cùng, không phải hạng tầm thường. Vừa rồi ở nơi nghĩa trang, các người có chú ý thấy ở trong góc phòng bên phải, chỗ đặt một bức tường hoa ba thước, có gì hay không?”.

Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân nghe hỏi nhất thời đàn mặt ra, thận trọng nhớ lại một hồi. Tiểu Hoàn vốn tâm tư cẩn thận, nhíu mày hỏi: “Gia gia, con nhớ trừ bảy tám cỗ quan tài nằm ở đó thì không có gì đặc biệt cả”.

Chu Nhất Tiên lạnh lùng hừm một tiếng, thốt: “Không sai, đúng là quan tài đó”.

Dã Cầu đạo nhân kỳ lạ nói: “Quan tài đó thì có gì kỳ quái, nơi đó là nghĩa trang tự nhiên là phải có quan tài thôi”

Chu Nhất Tiên trợn mắt nhìn hấn nói: “Phế vật như ngươi thì biết gì, những cỗ quan tài khác tự nhiên không có gì, chỉ ở giữa có một cỗ quan tài khác hẳn với bình thường, chẳng những không hề có bụi bân như các quan tài khác, mà còn đặt theo phương vị nam bắc mười phần tề chỉnh, ở vị trí này, âm khí tích lại nơi nghĩa trang là mãnh liệt nhất”.

Nói đến đây, Chu Nhất Tiên sắc mặt thêm phần ngưng trọng: “Ban đầu ta cũng không nhìn ra, cỗ quan tài đó cũng không để vào mắt. Chỉ khi vừa rồi Dã Cầu nhìn thấy rồi kêu lên một tiếng Quỷ Tiên Sinh, trong lòng ta chợt động, cẩn thận quan sát phong thủy quý địa căn phòng đó, quả nhiên từ một điểm hiểu ra mọi chuyện. Người này chính thật là một người trong quý đạo, phải dùng đến âm khí đó để tĩnh dưỡng thân thể”. Chỉ là nói đến đoạn này, trên mặt Chu Nhất Tiên xuất hiện không ít phần nghi hoặc, lúc lắc cúi đầu, có vài phần như không hiểu, tự nói cho mình nghe: “Đúng là chúng nhân trong ma giáo mặc dù tu luyện đạo pháp nhiều phần quý dị, nhưng dị thuật tu đạo quý mị này, tựa hồ là vu thuật của Nam Cương rõ là không thấy từ lâu, tại sao nay lại xuất hiện ở trên người này?”.

Dã Cầu đạo nhân bỗng nhiên mở miệng chen vào: “Điều đó chẳng phải là không thể, khi xưa Vạn Độc Môn có lão già được gọi là Hấp Huyết lão yêu, ngoài hấp huyết đại pháp đã thành danh, chẳng phải có luyện thêm trận pháp Ngũ Quỷ Ngự Linh đó sao?”.

Chu Nhất Tiên phì một tiếng rồi nói: “Ngươi với chuyện đó không hiểu hay giả vờ không hiểu, lão phế vật Hấp Huyết không hiểu đã học được cái pháp thuật khiếm khuyết nông cạn đó ở đâu ra, cố cưỡng bắt một ít cô hồn qua lại, rồi lấy đó để lừa thần lòng quý đạo người, đến lúc thật sự phải mang ra sử dụng, đa phần vừa xuất thủ đã bị người ta phá đi rồi. Vu thuật Nam Cương vô cùng rộng lớn tinh thâm,

trong quỹ đạo đã thu được những thành tựu kinh thế hãi tục, phép thuật đó làm sao có thể đem ra bàn luận được!”.

Dã Cầu đạo nhân phá ra cười, nhưng trong đầu nhớ lại, cũng hiểu ra quả nhiên như Chu Nhất Tiên đã nói, ngày đó Hấp Huyết lão yêu nửa đường phục kích Thanh Vân đệ tử Trương Tiểu Phàm, lần đầu tiên vận dụng Ngũ Quỷ Ngự Linh, đúng là đã bị Trương Tiểu Phàm còn chưa nổi danh phá vỡ. Tuy hiện trường lúc đó quả là có vài phần quỷ dị kỳ quái, pháp bảo trong tay Trương Tiểu Phàm lại dẫm dẫm quỷ khí, nhưng thế cũng không thể giải thích được tại sao Hấp Huyết lão yêu lại vô dụng như vậy. Nghĩ đến đây, Dã Cầu không kiềm chế được vài phần ý khinh thường với Hấp Huyết lão yêu, nhớ lại hình ảnh mình ngày đó ở trong tay lão già dựa van xin, chỉ muốn quên ngay lập tức.

Tiểu Hoàn đứng ở bên cạnh nhíu mày hỏi: “Gia gia, nói gì thì nói, linh vị cha con đang ở trong căn phòng đó, hiện tại lão quái vật đó cũng ở trong đó, chẳng phải không hay sao?”.

Chu Nhất Tiên chậm chậm lắc đầu, nói: “Cha ngươi đã mất từ lâu, với điều này chẳng có quan hệ gì cả, bất quá đó cũng thật là nơi có linh vị cha ngươi, với ta cũng là một người con, chẳng thể bỏ qua được”.

Dã Cầu đạo nhân tức thì sợ hãi, trừng mắt hỏi: “Lão nói gì thế?”.

Chu Nhất Tiên hừm một tiếng đáp: “Ta tự nhiên là quay lại xem xét, chứ không thể cứ thế mà bỏ đi được”.

Dã Cầu đạo nhân mặt mày tái nhợt giận dữ thét: “Người này không phải là người ta và lão có thể động vào được, lão không hiểu sao?”.

Chu Nhất Tiên hừm một tiếng, không để ý đến gã, tự nói với mình: “Cứ theo lý lẽ thông thường, đối với người tu luyện Quỷ đạo, đêm đến là âm khí thịnh nhất, là lúc tốt nhất để họ tu tập tĩnh dưỡng, bọn ta nếu có muốn tìm hiểu, thì đi lúc ban ngày là tốt nhất. Nhưng vì hôm nay đã bị bắt gặp, không thể quay lại ngay lập tức được, bọn ta đợi đến khi đêm đến rồi quay lại sau”.

Tiểu Hoàn gật đầu đáp: “Vâng”, rồi như nhớ ra điều gì, quay đầu sang Dã Cầu đạo nhân bảo: “Đạo trưởng, ngài không cần phải cùng đi với chúng tôi đâu, tôi và gia gia phải đi là bởi vì có linh vị của cha tôi ở đó, thật lòng trong lòng cũng không thể an tâm, nên chúng tôi mới phải quay lại”.

Dã Cầu đạo nhân bị ánh mắt trong như thủy tinh của Tiểu Hoàn nhìn tới, nguyên trong lòng đang định muốn nói điều gì đó, hốt nhiên ngậm chặt miệng lại, một hồi lâu sau mới chầm chầm nói: “Vậy thì chúng ta cùng quay lại”.

Tiểu Hoàn hiểu ý, mỉm cười đáp nhẹ: “Vậy chứ lại...hi hi, đạo trưởng, ngài thật là một người tốt”.

Dã Cầu đạo nhân trầm mặc không nói. Chu Nhất Tiên ở canh cười lạnh lên hai tiếng he he, giọng điệu pha đầy thâm ý.

* * * * *

Ba người bèn nghỉ ngơi chờ đợi ở chỗ con đường nhỏ tĩnh lặng đó. Đẳng xa ban đầu cũng thấy hình dáng thừa thớt của mấy người, rồi sau trời tối dần, hình dáng mấy người đó cũng mất đi, chắc là đa phần cũng là những người có duyên có với nghĩa trang này.

Trời cuối cùng cũng đã tối hẳn. Thành Hà Dương huyên nao trọn cả ngày, trong kiếp nạn yêu thú kinh khủng này mọi người cuối cùng cũng đã chịu đựng thêm một ngày nữa, những con người mệt mỏi khốn khổ trong thành, nét mặt ai nấy cũng đượm nét hoảng sợ kinh hoàng lo lắng cho ngày mai ngay cả trong lúc ngủ, thế thì còn biết được bên cạnh mình có xảy ra chuyện gì?

Đêm tối không một bóng trăng, mây đen nặng nề. Thành Hà Dương chìm trong một màu hôn ám, đặng cuối chân trời xa, mười hai ánh sao lập loè, cách cách đối nhau, toả ra ánh sáng mờ ảo. Gió đêm vi vút, mang theo một chút vẻ băng lạnh, tạo nên những âm thanh ồ ồ khe khẽ, thổi lạnh lẽ bên trên thành.

Ba người bọn Chu Nhất Tiên lặng im quay lại men theo con đường nhỏ dẫn đến cổng nghĩa trang, ánh sáng hôn ám bao phủ, mờ ảo như vẫn có thể nhận ra tường cổng đổ nát, gió lạnh rất réo, tựa hồ ẩn chứa cả âm phong bên bí bên trong. Chu Nhất Tiên bỗng rụt cổ vào, có vẻ như thấy lạnh. Đứng phía sau lão là Dã Cầu đạo nhân trong lòng bỗng thấy sợ hãi. Chỉ là khi đảo mắt nhìn ra xung quanh, thấy hình bóng đẹp đẽ của Tiểu Hoàn đứng cạnh mình, mặt nàng cũng hiện rõ thần sắc khẩn trương, nhìn chằm chằm vào nơi bóng tối hắc ám đó. Trong lòng Dã Cầu đạo nhân vốn đang có ý thoát lui, thấy vậy bỗng tan biến không còn dấu vết.

Chu Nhất Tiên chăm chú nhìn nơi tối tăm đó một hồi lâu, tựa hồ như đang nghĩ ngợi điều gì, một lúc

sau mới quay người, thò tay vào bọc lấy ra vài đạo bùa màu vàng, trên mặt có thể thấy những hình đồ hoạ vẽ tay méo mó tối nghĩa, trong bóng tối mờ mờ không thể nhìn rõ được đó là những hình gì. Chu Nhất Tiên đưa cho Tiểu Hoàn hai cái, lưỡng lự một lát rồi cũng thò tay ra đưa cho Dã Cầu hai cái, thăm dạn dò: “Hai đạo linh phù này, mục đích chính là để ở cạnh người, có thể chống được quỷ khí phạm vào thân thể, ngoài ra còn có thể để ở trên tay, vạn nhất gặp sự tình không chống được, lập tức niệm chú, thì có thể độn thổ mà chạy trốn”.

Nói xong, Chu Nhất Tiên khẽ khàng đọc chú cho hai người nghe. Tiểu Hoàn trước đây đã biết phần lớn câu thần chú này, đầu gật gật, dáng vẻ rất thoải mái. Nhưng Dã Cầu nghe thì xem ra đầu cứ ung dung, những lời chú cổ quái này của Chu Nhất Tiên gã chưa nghe bao giờ, không kể cách phát âm kỳ quái, còn có nghĩa khó hiểu, chẳng thể nhớ nổi. Dã Cầu đạo nhân hoài nghi rằng, nếu thật sự có việc phải nói thần chú ra, chỉ sợ bản thân chưa kịp đọc chú, thì đã chết trong tay Quỷ Tiên Sinh mất rồi.

Nhưng mặc dù nói vậy, cũng chẳng biết thứ pháp thuật giang hồ này của Chu Nhất Tiên có linh nghiệm hay không, Dã Cầu đạo nhân cũng cứ nhập tâm học thuộc cho hết. Sau một khoảng uống trà xong, hẳn cũng đã khổ sở học được cái câu thần chú kỳ quái cực hình này.

Chu Nhất Tiên nghe Dã Cầu đọc lại một lượt, gật đầu, có vẻ vừa ý lắm. Lần này lão dạy Dã Cầu đạo nhân phương pháp chạy trốn, không hề thấy mắng mỏ chửi bới câu nào, chẳng hiểu có phải vì lão cũng biết rằng những lời chú đó rất khó học thuộc hay không. Rồi sau đó Chu Nhất Tiên định thần, hướng về phía cổng nghĩa trang chỉ tay một cái, Tiểu Hoàn và Dã Cầu cùng đồng thời gật đầu.

Chu Nhất Tiên hít một hơi dài, rồi sau đó chậm chậm cất bước đi về phía trước, Tiểu Hoàn cùng Dã Cầu đạo nhân theo chân lão. Chỉ thấy đằng trước bóng tối sâu thẳm, tuyền một màu đen, chẳng thể biết sẽ có những điều kỳ quái nào. Đúng vào lúc khấn trương đó, bỗng nhiên ở đằng xa phía sau ba người, ẩn hiện truyền lại một âm thanh khe khẽ: “Chi chi...chi chi...”.

Âm thanh này bình thường cũng chẳng khác tiếng côn trùng là mấy, Chu Nhất Tiên và Dã Cầu không hề để ý đến, nhưng Tiểu Hoàn đột nhiên giật mình một cái, vội vã quay người lại nhìn ra đằng sau. Nàng quay người bất ngờ quá, hai người đàn ông ở bên cạnh cũng giật mình theo cứ tưởng sau lưng xảy ra chuyện gì, vội quay người lại tìm hiểu, chỉ thấy sau lưng thoáng đặng trống vắng, chẳng có sự gì cả.

Chu Nhất Tiên bực bội hỏi: “Tiểu Hoàn, việc gì vậy?”.

Sắc mặt Tiểu Hoàn biến đổi nghi hoặc, thần thái có chút cổ quái, bần khoản một hồi mới đáp: “Gia gia, con, con cảm thấy như nghe thấy tiếng Tiểu Hôi vậy”.

Chu Nhất Tiên lông mày cau lại, nói: “Tiểu Hôi, Tiểu Hôi nào....”, rồi thanh âm lão bỗng nhiên nghẹn lại, thì thào hỏi: “Con đang nói tới con khi ở bên mình Quỷ Lệ hả?”.

Tiểu Hoàn Gật đầu, nhưng sắc mặt vẫn có vài phần mê hoặc, chậm chậm nói: “Chỉ là, hiện tại lại không nghe thấy thanh âm đó đâu, không hiểu con có nghe lắm không?”.

Chu Nhất Tiên và Dã Cầu đồng thời hướng về phía ngõ nhỏ ở đằng xa quan sát, chỉ thấy một màu tối đen, nào thấy bóng Quỷ Lệ và Tiểu Hôi ở đâu. Chu Nhất Tiên đưa mắt lườm Tiểu Hoàn một cái, Tiểu Hoàn đỏ mặt, quay người lại, nhưng không biết sao, vẻ mặt tựa hồ vẫn có vẻ xuất thần, không hiểu đang nghĩ đến điều gì.

Dã Cầu đạo nhân đứng ở bên cạnh nhìn thấy vậy, trên mặt thoáng hiện thần sắc kỳ quái, rồi chậm chậm cúi đầu.

Chu Nhất Tiên chợt nói: “Được rồi, không nghĩ ngợi linh tinh nữa, chúng ta đi thôi”.

Tiểu Hoàn cùng Dã Cầu đạo nhân gật đầu đáp ứng. Rồi thì ba người bọn Chu Nhất Tiên cùng nhẹ bước tiến đến cửa căn nhà đổ nát. Chỉ thấy vườn nhỏ trước nhà u ám, cây cối hoang tàn, đổ nát vô cùng, khắp nơi chìm trong một màu tối đen, chẳng biết có những gì, cứ tựa như sau mỗi chỗ tối tăm, lại có một đôi nhãn quang lạnh lẽo đang quan sát bọn họ.

Gió lạnh thổi qua, thật đúng là quỷ khí dày đặc, làm chân lông mọi người dựng đứng hết cả lên.

Chu Nhất Tiên nuốt nước bọt trong miệng, khẽ khàng tiến lên. Bước chân của ba người đạp lên lá cây rụng trong vườn, trong không gian tĩnh lặng này, mặc dù bọn họ đã cực kỳ cẩn thận, âm thanh cước bộ phát ra cũng rất khẽ khàng, nhưng ở trong tai của bọn họ, tựa như to hơn cả tiếng bước chân ngày thường rất nhiều lần.

Ba người càng tiến lại gần căn phòng đó, trống ngực bọn họ không kiềm được càng đập nhanh hơn. Tiểu Hoàn thậm chí còn nghĩ rằng trống ngực mình đập to đến mức, chỉ sợ người khác cũng nghe được mất.

Cũng vào lúc này, căn phòng vốn một màu tối đen, đột nhiên phát ra một âm thanh, mặc dù rất khẽ, nhưng với mọi người ở đây thì như tiếng sét đánh bên tai. Một ánh sáng hoả diễm, đột nhiên từ trong căn phòng phát sáng, ánh sáng đó, không ngờ lại có màu xanh u ám quỷ dị...

Hết chương 158

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 159

Quý Đạo

Ba người bọn Chu Nhất Tiên đồng thời hoảng sợ trong màn đêm đen mù mịt, cảm giác sau lưng có một luồng ánh sáng xẹt qua, lông mao dựng đứng sờn hết cả da gà. Trong căn phòng đó, một đốm lửa xanh u u minh minh chập chờn cháy sáng, từ căn phòng đó dần dần sáng lên tạo ra vẻ kỳ dị vô cùng, đến những cơn gió trong đêm cũng ẩn chứa càng lúc càng nhiều âm thanh kỳ quái.

Đúng vào lúc ba người kinh hãi cho rằng bản thân đã bị kẻ ẩn trong gian phòng phát hiện thì ánh lửa u minh sau khi rục lên lại từ từ yên tĩnh, không chút động tĩnh. Ở bên ngoài, ba người đến việc thở mạnh cũng không dám. Một lúc lâu sau, cho rằng ngọn lửa u ám kia không phải do họ mà sáng lên, cả bọn mới dám thở phào nhẹ nhõm, sự sợ hãi trong lòng có chút bớt đi.

Chu Nhất Tiên chau mày suy nghĩ một lúc, quay lại phía Tiểu Hoàn và Dã Cầu, chỉ tay về phía căn nhà, sau đó từ từ đi tới. Khu nghĩa trang u ám này vốn dĩ đã đổ nát nhiều năm, sớm bị tàn phá đến điêu tàn, ba người bọn Chu Nhất Tiên dễ dàng tìm thấy một kẽ hở nhìn vào bên trong.

Trong căn phòng u ám, hắt hiu một ánh sáng xanh, có điều ánh sáng xanh không phải hắt ra từ ngọn đèn nào cả mà chỉ là một cục ánh sáng hư huyền lơ lửng giữa không gian đang cháy lên leo lét không một tiếng động. Mà trong phòng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng của Quý Tiên Sinh đâu cả, chỉ có dưới ánh sáng u ảo chiếu xuống từng cỗ quan tài hiện ra thật khiến người ta sợ hãi.

Bên ngoài sắc mặt của Tiểu Hoàn có chút trắng bệch, hàm răng cắn nhẹ vào môi, đưa mắt nhìn ra, bên trên bàn thờ thấy linh vị của Chu Hành Vân vẫn ngay ngắn, hiển nhiên mặc dù Quý Tiên Sinh ẩn nấp ở đây nhưng chẳng quan tâm gì đến các linh bài cả.

Phía bên cạnh chỉ nghe thấy Chu Nhất Tiên thở hắt ra một tiếng xem chừng thấy được linh vị của con trai vẫn được bình yên cũng thấy có phần yên tâm. Tiểu Hoàn thấp giọng hỏi: “Gia gia, bây giờ làm sao?”.

Chu Nhất Tiên vốn cũng chẳng phải là người hành hiệp trượng nghĩa gì đêm nay lại mạo hiểm đến nơi này chẳng qua chỉ vì linh vị của con trai, thế nên biết Quý Tiên Sinh đối với mấy cái linh vị này cũng

chẳng có quan tâm thì cũng không cần lo nghĩ gì nhiều, hơn nữa ở đây quý khí trùng trùng, tự nhiên là không hợp với Chu đại tiên nhân rồi. Nghĩ vậy Chu Nhất Tiên mới khẽ nói: “Chúng ta đi thôi!”.

Tiểu Hoàn cùng Dã Cầu đạo nhân gật đầu, cả ba người định quay đầu rời đi thì bất ngờ lúc đó Chu Nhất Tiên vô tình vấp phải một vật gì đó giống như một thanh côn, ngã lăn ra đến giữa sân, phát ra một tiếng động lớn.

Tiểu Hoàn gằn giọng: “Gia gia”. Chu Nhất Tiên lồm cồm bò dậy mặt hiện rõ vẻ lúng túng, miệng muốn nói điều gì đó nhưng từ đằng sau vang lên tiếng động lạnh, bức tường đằng sau lưng ba người đột nhiên đổ sập xuống, ánh sáng xanh u ám chớp mắt từ trong phòng vụt ra bao phủ lấy cả ba người.

Chu Nhất Tiên mặt chợt biến sắc, tay giơ mạnh lên một tấm đạo bùa vội hô: “Chạy mau!”.

Vừa nói dứt lời, lão vội niệm chú phát ra một loạt những thanh điệu kỳ quái, đúng lúc luồng sáng xanh bao phủ toàn thân, tấm đạo bùa trong tay lão chợt chấn động một luồng ánh sáng vàng loé lên, bóng dáng của lão đã mất hút.

Vào thời khắc đó trong màn đêm mù mịt thăm thẳm, một âm thanh mang phần kinh ngạc vang lên. Có điều mặc dù Chu Nhất Tiên đã chạy được nhưng Tiểu Hoàn mới chỉ niệm được một nửa, mà Dã Cầu đạo nhân thì càng không nói được gì, những lời chú vốn dĩ đã khắc sâu trong tâm trí đột nhiên bay biến hết, mắt trợn lười cứng một chữ cũng không thốt ra, chỉ cầm tấm bùa quơ quơ lên, miệng há hốc, bộ dạng thật buồn cười.

Ánh sáng xanh đột nhiên nhằm tới bao phủ lấy hai người, trong khoảnh khắc một luồng khí lạnh từ bốn phía xâm nhập vào cơ thể, Tiểu Hoàn cùng Dã Cầu đạo nhân chỉ cảm thấy huyết mạch toàn thân chợt đóng băng lại, không còn một sức phản kháng. Từ sâu trong căn phòng phát ra một luồng đại lực, “bình” một âm thanh vang lên, hai người bị hút vào trong.

Sau khoảnh khắc đó, chỉ nghe thấy hai tiếng “bịch, bịch” như tiếng thân người đổ sập xuống. Sau âm thanh đó bóng đêm đột nhiên trở lại yên tĩnh đến lạnh người. Đêm thâu, không một chút âm thanh, không gian như chỉ là hư không, ẩn chứa trong mình một cảm giác lạnh lẽo rợn người. Chỉ còn ánh sáng lập loè trong căn phòng càng khiến không gian thêm phần kỳ quái.

Tiểu Hoàn và Dã Cầu bị luồng ánh sáng khác lạ hút vào trong căn phòng đã lâu nhưng từ lúc đó trở đi

không còn một âm thanh nào phát ra từ căn phòng mà cũng chẳng thấy bóng dáng Chu Nhất Tiên đâu cả. Thời gian cứ vậy lặng lẽ trôi đi, từng phút, từng giây như chủ nhân của căn phòng cũng rất kiên nhẫn bình tĩnh chờ đợi.

Trong sự tịch mịch đó, đột nhiên từ cổng nghĩa trang xuất hiện bóng dáng một người, đó chính là Chu Nhất Tiên. Chỉ thấy trên khuôn mặt của lão hiện lên nét lo lắng, sợ sệt nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu thở hắt ra từ từ tiến về phía căn nhà. Vừa bước đến cửa, còn chưa kịp suy nghĩ, cánh cửa đã tự động mở ra, ánh sáng xanh u ám từ bên trong lặng lẽ chiếu lên người lão.

“Vào đi”, một thanh âm lạnh lùng từ căn phòng vọng ra.

Chu Nhất Tiên định lại thần trí, bước vào trong, nhìn quanh bốn phía một lượt, rất nhanh liền phát hiện thấy Tiểu Hoàn cùng Dã Cầu đạo nhân hai người đều nằm bất động dưới sàn nhà, trên thân không một vết trầy xước, mắt mở trừng trừng, miệng tuy có chút động đậy nhưng tuyệt không phát ra một âm thanh nào cả, không biết có phải đã bị không chế hay không?

Mà trong phòng điều khiến người ta chú ý nhất đó chính là ngọn lửa xanh u ám huyền hoặc lơ lửng cháy leo lét phía bên trên cỗ quan tài, một âm thanh từ trong đó truyền ra lạnh lùng: “Độn thổ kỳ thuật sớm đã bị thất truyền, không ngờ nay lại được chứng kiến thật khiến người ta kinh ngạc. Không biết các hạ là cao nhân phương nào?”.

Chu Nhất Tiên trầm mặc một lúc, mắt nhìn cỗ quan tài trầm giọng nói: “Bọn họ còn trẻ vẫn chưa hiểu đời, các hạ thân là nhân vật tuyệt thế xin đừng chấp bọn trẻ!”.

Thanh âm từ cỗ quan tài lại phát ra từ tốn: “Không dám, ta chỉ là cô hồn dã quỷ, đâu xứng với danh hiệu tuyệt thế cao nhân. Sáng nay ta đã nhắc nhở các ngươi chớ có tới nơi này, vậy mà các ngươi lại phạm vào điều cấm kị cả ta là sao?”.

Chu Nhất Tiên mục quang chuyển động đáp: “Ở đây là nơi đặt linh vị con trai ta, nơi sống của các linh hồn, các hạ vốn là người trong Quỷ đạo, ta có thể yên tâm được sao?”.

Thanh âm phát ra từ cỗ quan tài đích thị là của Quỷ Tiên Sinh, chỉ thấy lúc này từ từ hỏi: “Làm sao ngươi biết được ta là người trong giới Quỷ đạo?”.

Chu Nhất Tiên chậm chậm nói: “Người ẩn thân trong hầm mộ, sống nơi cực âm, lại dùng u minh quỷ hoả hút lấy quỷ khí của nghĩa trang này vào thân, loại quỷ đạo kỳ thuật cao thâm này nếu không phải những kẻ chìm đắm trong Quỷ đạo lâu năm thì không thể nào biết được.

Quỷ Tiên Sinh yên lặng hồi lâu rồi nói: “Các hạ quả nhiên là cao nhân, thất kính thất kính”.

Chu Nhất Tiên sắc mặt nghiêm túc đáp: “Các hạ cũng là người hiểu biết, ắt cũng hiểu ta đang lo lắng điều gì, mặc dù con trai ta qua đời đã lâu nhưng một người cha không ra gì như ta cũng không thể để cho nó chết rồi mà vẫn không được yên. Có điều hôm nay thấy các hạ không phải là loại người tầm thường lạm dụng yêu thuật quỷ mị, ta cũng yên lòng”.

Nói dứt lời, lão đột nhiên cong lưng hành lễ. Từ trong quan tài, một ngữ điệu lạnh lùng truyền ra: “Người không cần phải nói ngon nói ngọt, loại việc câu hồn bắt phách ta tất nhiên là không làm, nhưng các ngươi phạm vào điều đại kị của ta, tội này quyết không thể thoát được”.

Chu Nhất Tiên đột ngột biến sắc, vội nói: “Thật sự đây cũng là hiểu lầm, hiểu lầm mà thôi, các hạ thân là tuyệt thế cao nhân, hà tất phải...”.

Ngay lập tức Quỷ Tiên Sinh hô lên một tiếng, không để ý gì đến những lời nói của Chu Nhất Tiên, ngọn u minh quỷ hoả lơ lửng trên không đột nhiên chấn động tức thời sáng lên. Chu Nhất Tiên nét mặt khổ sở, chăm chú nhìn ngọn lửa.

Chỉ thấy một luồng lục quang loé lên, quỷ hoả dần dần hoá to bằng cỡ nắm đấm, cả căn phòng đã bị bao phủ bởi ánh lục quang, ngay cả Tiểu Hoàn và Dã Cầu đang ngất ở dưới đất sắc mặt cũng bị chiếu xanh rờn.

Đột nhiên, chỉ nghe thấy một tiếng “bình” cực lớn, lục quang chuyển động, u minh quỷ hoả tách thành năm mảnh phân ra năm hướng. Các luồng ánh sáng đỏ được bắn ra từ năm mảnh u minh quỷ hoả liên kết với nhau tạo thành ngũ tinh trận bay lơ lửng trên không khiến không gian ngột ngạt quỷ khí trùng trùng.

Chu Nhất Tiên sắc mặt nghiêm trọng, hai mắt từ từ nheo lại chăm chú nhìn, trên trán còn lấm tấm mồ hôi.

Đổi mặt với trận pháp đang dần dần hình thành, Chu Nhất Tiên lùi lại hai bước, từ trong tay áo rút ra mấy tấm đạo bùa, trước tiên dán lên thân bốn tấm sau đó dán liên tiếp vài tấm ở dưới đất, nhìn tưởng tạp loạn lung tung nhưng thực ra trong đó ẩn chứa sự tương hỗ lẫn nhau.

Đúng vào lúc Chu Nhất Tiên bày xong trận pháp thì trận pháp thần bí của Quỷ Tiên Sinh cũng hình thành xong, nói thì chậm, nhưng sự việc lại xảy ra rất nhanh. Lập tức ánh sáng kỳ quái từ ngũ tinh trận pháp phát ra làm cả căn phòng đột nhiên nổi lên những tiếng quỷ mị xé tai.

Chu Nhất Tiên thân thể đại trấn, kêu thất thanh: “Quỷ Hào Trận”.

Tiếng hét quỷ quái vô hình từ trong trận pháp phát ra lẫm liệt như một mũi đao phá rạch không trung bay tới tàn phá bất kỳ vật nào trên đường đi của nó, đến chiếc bàn đá tường chừng vững chắc cũng bị xẻ làm hai mảnh.

Chu Nhất Tiên mái tóc phát phơ, song thủ bắt quyết dán hai đạo bùa lên tai, sắc mặt lộ rõ vẻ khổ sở lùi lại, miệng lẩm bảm niệm chú, hai mắt mở to, tay phải chỉ thẳng vào luồng âm thanh đang tiến tới.

Dường như đúng lúc luồng âm thanh đâm tới người Chu Nhất Tiên, bốn tấm đạo bùa trên người cùng những tấm ở dưới đất lập tức sáng lên nhập vào thành một hoá ra một bức tường ánh sáng xanh chắn trước mặt Chu Nhất Tiên.

“Bình”.

Một tiếng động vang lên, cả người Chu Nhất Tiên chấn động bay ra đằng sau đập vào bức tường rơi xuống, bên trong căn nhà mấy đạo bùa bay lung tung loạn xạ rồi mất hút, mà năm ngọn u minh quỷ hoả cũng nhập lại thành một, leo lét cháy.

Chu Nhất Tiên ho một tiếng rồi từ từ bò dậy, lắc đầu nói: “Ta đã già vậy rồi, mà các hạ cũng không bỏ qua ư?”.

Quỷ Tiên Sinh trầm mặc nói: “Nhân quang, kiến thức của ngươi, người thường không thể có được, nhưng đạo tu hành thì thật thấp”.

Chu Nhất Tiên lấy tay lau vết máu trên miệng, bình thản đáp: “Đạo hạnh thấp thì sao, dưới gầm thiên

hạ này biết bao kẻ đạo hạnh cao thâm, nhưng có mấy người sống được vui vẻ như ta?”.

Quý Tiên Sinh lại trầm mặc một lúc lâu không nói gì nữa, chỉ thấy ngọn quỷ hoả chấn động từ từ lơ lửng bên trên Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân.

Chu Nhất Tiên thất kinh, đang lo lắng thì thấy ngọn u minh quỷ hoả bay xung quanh hai người rồi bay trở lại quan tài. Một lúc sau, Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân hai người tỉnh lại, lồm cồm bò dậy, xem ra là Quý Tiên Sinh đã giải khai không chế cho cả hai người.

Chu Nhất Tiên vừa ngạc nhiên vừa vui mừng liền hướng về phía quan tài nói: “Đa tạ các hạ, chúng tôi đi ngay đi ngay, từ sau có đánh chết chúng tôi cũng không quay trở lại đây nữa”.

Nói xong liền nháy mắt với Tiểu Hoàn và Dã Cầu , hai người bọn họ tự nhiên cũng muốn chạy nhanh càng sớm càng tốt. Có điều đúng lúc định cất bước trở ra thì Quý Tiên Sinh đột nhiên lạnh giọng nói: “Ta đã giải huyệt cho hai người nhưng không phải là tha cho cả ba người”.

Cả ba thất kinh, Chu Nhất Tiên kêu lên: “Người nói gì?”.

Quý Tiên Sinh lạnh lùng nói: “Ba người đã biết được bí mật của ta, phạm vào điều đại kỵ như hôm nay, để cho cả ba người cùng đối phó với ta là đã để cho các người chết không ân hận rồi”.

Cả bọn sắc mặt biến đổi, Chu Nhất Tiên vừa cùng Quý Tiên Sinh giao đấu biết người này đạo hạnh thâm sâu khó lường, không thể đối địch, liền thấp giọng nói: “Các hạ thân là tuyệt thế cao nhân cũng biết chúng tôi vốn không có ác ý gì, chẳng qua là lo lắng cho linh hồn của con trai bị người quấy nhiễu, thế nên mới...”.

Lời Chu Nhất Tiên vừa dứt, Quý Tiên Sinh đã hét lên: “Không phải nói nhiều, xem chiêu”.

Vừa dứt lời trên không trung u minh quỷ hoả đã sáng lên, cả căn phòng quỷ khí nổi lên đại thịnh. Chu Nhất Tiên thần sắc đột biến định nói gì nữa, thế nhưng chỉ thấy quỷ khí trùng trùng, quỷ hoả lại hoá thành ngũ tinh pháp trận, âm thanh xé tai của Quỷ Hào Trận một lần nữa nổi lên tiến thẳng về phía ba người.

Dã Cầu đạo nhân hét lên một tiếng lao ra đứng chắn trước mặt Tiểu Hoàn, Thú Nha pháp bảo chặn

phía trước. Chu Nhất Tiên hét lớn: “Không chặn được, mau tránh...”.

Nhưng mới nói được nửa câu, Quỷ Hào Trận đã xé gió lao tới, tốc độ lần này nhanh và mãnh liệt gấp mấy lần lần trước, chớp mắt đã bay tới trước mặt Dã Cầu. Dã Cầu đạo nhân chỉ thấy gió như lưỡi kiếm cứa lấy mặt, hai tay như bị kim đâm, cả người như bị ngàn vạn đao kiếm cắt cứa da thịt, đau đớn vô cùng, khổ sở cùng cực. Luồng âm thanh quỷ quái như chưa thoả mãn xuyên qua người Dã Cầu lao thẳng vào Tiểu Hoàn đang thất thanh hoảng hốt, Tiểu Hoàn lùi cũng không được, tránh cũng không xong chỉ biết đứng nhìn.

Đúng vào lúc sinh tử quan đầu đó, đột nhiên từ bên ngoài, một tiếng động vang lên, một thanh hắc côn mang ánh sáng xanh đen lạnh lẽo xẹt qua mặt Tiểu Hoàn lao thẳng vào luồng âm thanh quỷ quái, phá tan uy lực mạnh mẽ của Quỷ Hào Trận, thời khắc đó cả căn phòng đột nhiên yên tĩnh đến lạnh người.

Tiểu Hoàn lập tức quay đầu lại, sắc diện không giấu được vui vẻ sung sướng reo lên: “Là người?”.

Cùng lúc đó, u minh quỷ hoá dần dần nhập lại làm một, Quỷ Tiên Sinh cũng lạnh lùng nói: “Là người?”.

Bóng người bên ngoài chậm rãi đáp: “Không sai, là ta”, rồi từ từ bước vào giữa căn phòng, trên vai là con khi tam nhãn linh hầu. Người đó chính là Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ đưa mắt nhìn ba người, chỉ thấy Tiểu Hoàn mặt lộ vẻ vui sướng còn Dã Cầu đạo nhân mặt pha chút cổ quái, ánh mắt từ từ tránh đi chỗ khác.

Quỷ Lệ trong lòng cảm thấy kỳ lạ nhưng cũng không nghĩ gì nhiều, từ từ tiến đến giữa phòng, Phệ Hồn ma bỗng bỗng nhiên sáng lên chậm chậm bay về phía Quỷ Lệ.

Chu Nhất Tiên nhìn Quỷ Lệ một cái rồi lại nhìn Tiểu Hoàn, háng giọng nói: “Tiểu tử thôi, người vốn dĩ đã ở gần đây vậy mà không sớm ra tay, biết rõ ta thân thể yếu đuối, còn để ta một mình đối phó với kẻ này, thật là tâm địa hiểm độc mà!”.

Tiểu Hoàn nheo mày lườm Chu Nhất Tiên, giọng điệu có phần trách cứ: “Gia gia”.

Quỷ Lệ cũng chẳng cần để ý, chỉ nhìn Chu Nhất Tiên rồi nói: “Nếu không thế, hẳn ta cũng không biết

ông cũng có chút quan hệ với Thanh Vân Môn”.

Chu Nhất Tiên sắc mặt biến đổi, ho lên một tiếng, Quỷ Lệ cũng không để ý nữa, từ từ quay lại hướng về phía quan tài.

Quỷ Tiên Sinh lạnh lùng hỏi: “Người không ở Hồ Kỳ Sơn trông nom Bích Dao sao mà lại ở đây?”.

Quỷ Lệ trầm mặc một lúc rồi hỏi lại: “Ta đang định hỏi người, người không ở Man Hoang thánh điện, chạy đến đây làm gì?”.

Quỷ Tiên Sinh đáp: “Dù gì đi nữa ta với người đều là người của Quỷ Vương Tông, ba người này phạm vào điều đại kị của ta, ta muốn giết bọn chúng, sao người lại ngăn cản?”.

Chu Nhất Tiên từ đằng sau nghe được không biết từ lúc nào giọng điệu bắt đầu lớn tiếng: “Phì, người muốn giết là giết sao, chẳng lẽ bọn ta là chó lợn hay sao chứ?”.

Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân đều nhất thời quay lại, Chu Nhất Tiên ngó người một chút, cũng tự cảm thấy quá lời, lẩm bẩm vài câu rồi im lặng.

Quỷ Lệ lạnh lùng đối diện với cổ quan tài, nói: “Người không thể giết bọn họ”.

Quỷ Tiên Sinh lạnh giọng hỏi: “Tại sao?”.

“Ta ở đây” Quỷ Lệ cũng lạnh giọng đáp trả.

Quỷ Tiên Sinh ngưng một chút, rồi nói: “Người chẳng lẽ vì bọn họ mà đối đầu với ta sao?”.

“Đúng vậy, có ta ở đây người không thể giết bọn họ”. Quỷ Lệ sắc mặt không chút biến đổi.

Chu Nhất Tiên mặt mũi lộ vẻ ngạc nhiên pha chút vui mừng, Tiểu Hoàn ở phía sau mắt chăm chú nhìn Quỷ Lệ, hàm răng nhè nhẹ cắn vào môi, đôi mắt nàng sáng lên. Cùng lúc đó Dã Cầu đạo nhân chột nhì sang Tiểu Hoàn rồi cúi mặt xuống, lùi lại.

Trên không trung ngọn u minh quỷ hỏa đột nhiên sáng rực trở lại, ánh sáng xanh xám lại một lần nữa

phát tán mạnh mẽ, bọn người Chu Nhất Tiên mặt liền biến sắc, trong khi đó Quỷ Lệ vẫn đứng đó không cử động chỉ lạnh lùng nhìn ngọn lửa kỳ quái, Phệ Hồn ma bỗng trong tay từ từ loé lên ánh sáng xanh lạnh lùng.

Thời khắc tĩnh lặng đó dường như chỉ có Tiểu Hôi là không quan tâm đến mọi vật xung quanh, cái đầu nó hết ngó đông lại nhìn tây, lúc nhìn Quỷ Lệ, lúc quay sang Tiểu Hoàn làm mặt khỉ.

Hết chương 159

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 160

Bí Mật

Đôi mắt với Quỷ Lệ, Quỷ tiên sinh thuỷ chung vẫn không chui ra khỏi cỗ quan tài, nhưng rõ ràng là đã cản trở hơn rất nhiều, đốm U Minh Quỷ Hỏa bốc cháy dữ dội, dần hoá ra to lớn, chiếu sáng khiến gương mặt chúng nhân trở nên xanh lét.

Quỷ Lệ ngưng thần chăm chú nhìn đốm quỷ hoả màu xanh lục, mặt vô biểu tình, đột nhiên gã dậm bước thêm một bộ. Chính vào lúc thân hình Quỷ Lệ di động, U Minh Quỷ Hoả như nhận được kích thích gì đó, đột nhiên cháy bùng lên, nhưng lần này nó lại không phân thành năm phần để biến hoá trận pháp ngũ tinh nữa, mà biến thành một cột lửa xanh cao vút lên, mang theo một trận cuồng phong, khiến cho bụi đất bên trong Âm Trạch bay mù mịt. Bọn ba người Chu Nhất Tiên đứng phía sau không kịp đề phòng, vội vàng đưa tay lên dụi mắt.

Tình hình càng lúc càng khẩn trương, quỷ khí âm trầm bao trùm cả không gian, cơ hồ như một thuật pháp thần bí kỳ dị nào đó sắp được phát động. Quỷ Lệ đôi mắt với vị Quỷ Tiên Sinh thần bí này cũng không dám lơ là, toàn thân giới bị, đột nhiên hai mày gã nhướng cao, cả người bỗng nhiên vọt lên không trung, hầu như cùng lúc đó, dưới lòng đất bất ngờ cũng phát ra những tiếng động âm âm, cả gian nhà đột nhiên lắc lư dữ dội, tựa hồ như núi lở, đất lún vậy.

Một cánh tay bạch cốt khổng lồ trắng hếu từ dưới đất thò vọt lên, đập mạnh vào chỗ Quỷ Lệ vừa mới đứng, những tảng đá xanh cứng như sắt thép lát nền lập tức vỡ vụn thành bột, bay tung toé. Cả gian nhà trong nháy mắt đã bị bao trùm bởi những tiếng kêu gào gầm rú của loài ác quỷ. Khi Quỷ Lệ phi thân lên không, cánh tay bạch cốt kia cơ hồ như cũng nhận được một sự thôi thúc từ một lực lượng thần bí nào đó, bay vọt lên cao, bỏ thẳng về phía gã.

Quỷ Lệ khẽ nhíu mày nhưng trên mặt không hề lộ vẻ hoảng loạn, trong mắt hiện lên bóng ảnh của cánh tay bạch cốt khổng lồ. Tưởng chừng như cánh tay đó sắp đập trúng, chẳng ngờ gã lại khẽ lắc mình một cái, bay lệch sang phía hữu, tránh khỏi một đòn hung hiểm trong gang tấc. Cánh tay khổng lồ đập mạnh xuống đất, lập tức cát đá lại tung bay khắp nơi.

Lúc này quý khí đã tràn ngập khắp nhà, cuồng phong thổi ào ào. Bọn ba người Chu Nhất Tiên đều đứng sát vào tường, trong lòng đều muốn rời khỏi nơi này, nhưng lại không dám cử động, bởi nói không chừng trong lúc hỗn loạn chẳng may bị cánh tay kia đập cho một chương thì nguy to. Có điều như vẫn còn đỡ bởi dường như toàn bộ sự chú ý của Quý Tiên Sinh đều tập trung cả lên người Quý Lệ, ba người bọn họ đều núp cả vào một góc cạnh bàn thờ, nhưng cánh tay bạch cốt kia không hề có ý định làm hại đến họ. Chỉ là ba người thấy bụi đá bay mù mịt, căn nhà vốn rộng rãi giờ đây lại có thêm một cánh tay khổng lồ đuổi theo thân ảnh Quý Lệ nên dường như trở nên chật chội và nhỏ bé đi mà thôi.

Nhưng như vậy hình như vẫn chưa đủ, vào lúc Chu Nhất Tiên đang lo lắng trong lòng thì dưới lòng đất lại vang lên những tiếng âm âm. Thanh âm đó mang theo vẻ hỗn loạn vag hung hãn phi thường, giống như tiếng gầm gừ của một con ác quỷ đã bị cầm cố lâu ngày giờ đã tìm được cơ hội thoát khỏi phong ấn vậy.

Âm Trạch rung lên âm âm, đất lật đá bay, ánh bạch cốt thấp thoáng hiện ra giữa màn bụi khói, bất chợt một cánh tay khổng lồ khác từ dưới đất thò vọt lên, bay vèo về phía Quý Lệ. Thân hình Quý Lệ bay lượn nhanh như thiểm điện lách tránh sự tấn công của hai cánh tay khổng lồ, đôi mắt vẫn ngưng thần nhìn chăm chăm vào Quý Tiên Sinh, nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa hề hoàn thủ.

Gian nhà giờ đây lại càng thêm chật hẹp.

Bóng trắng bay lượn khắp nhà, một cảnh tượng nguy dị mà khủng bố lạng lẽ diễn ra trong gian Âm Trạch. Dù Quý Lệ và Quý Tiên Sinh ác đấu rất kịch liệt, song dường như hai người đã ngầm ước hẹn với nhau rằng phạm vi thi triển pháp lực chỉ nằm trong gian nhà này mà thôi. Quý đạo dị thật của Quý Tiên Sinh không hề vượt ra bên ngoài mà Quý Lệ cũng chưa từng ra khỏi phạm vi của Âm Trạch.

Trên không trung, đóm U Minh Quỷ Hoả vẫn bập bùng cháy. Dưới ánh sáng xanh lục lạnh lạnh, giữa màn lưới trắng nhợt do hai cánh tay bạch cốt phi vũ dệt nên, thân ảnh Quý Lệ cơ hồ như cũng mang theo vài phần quý khí, nhưng bất kể thế nào, cho đến tận bây giờ Quý Tiên Sinh vẫn chưa đụng đến được một chéo áo của gã. Chỉ nghe thấy từ trong quan tài vang lên một tiếng hừ hậm hực của lão.

Đột nhiên, đóm lửa U Minh Quỷ Hoả bất chợt sáng bùng lên, hai cánh tay bạch cốt đang bay vèo vèo đột nhiên dừng lại, sau đó một loạt tiếng “cách cách cách...” liên tiếp vang lên. Trên hai cánh tay bạch cốt xuất hiện vô số những vết nứt dài, trong giây lát thì đã vỡ vụn ra thành những miếng xương nhỏ, sắc bén dị thường, bắn thẳng vào Quý Lệ.

Ba người bọn Chu Nhất Tiên nhìn nhau biến sắc, Tiểu Hoàn còn kinh hãi kêu lên thành tiếng. Không gian Âm Trạch nhỏ bé này, muốn tránh né hai cánh tay khổng lồ kia đã khó khăn lắm rồi, giờ đây lại hoá thành muôn ngàn những mảnh nhỏ chụp xuống như mưa rào, dày đặc như mắt lưới, Quỷ Lệ làm sao có thể chống đỡ cho nổi.

Sắc mặt Quỷ Lệ lạnh như băng sương, nhìn chăm chăm vào những miếng xương nhỏ bay đầy trời. Mắt thấy những phiến bạch cốt kia sắp bắn trúng người gã, thì bất ngờ Quỷ Lệ dùng một tốc độ cực nhanh lao vút xuống đất. Những mảnh xương bay tới kia cũng như có linh tính, phát ra tiếng rít sắc nhọn, lập tức dừng lại, đảo một vòng trên không rồi bắn thẳng xuống đầu Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ trong nháy mắt đã hạ thân xuống đất, nhưng thân hình còn chưa chạm đất gã đã đưa tay ấn mạnh xuống, cả người lại lướt đi là là sát mặt đất, hướng thẳng về phía cổ quan tài của Quỷ Tiên Sinh.

Đóm U Minh Quỷ Hoả rung lên một trận rồi bỏ xuống như điện, những miếng bạch cốt sau lưng gã cũng rít lên những tiếng lẳng lẽ, đuổi theo sát nút. Cuồng phong gầm rú, cả gian Âm Trạch như rung lên bần bật, y phục Quỷ Lệ bay phàn phật. Trước có quỷ hoả chặn đầu, sau lưng có bạch cốt phi vũ, nhưng đột nhiên Quỷ Lệ lại rút pháp bảo Phệ Hồn Hắc Bông ra ném vút đi, lực đạo mạnh vô cùng, lại được pháp lực nguy dị duy trì nên Phệ Huyết Châu trên đầu cây hắc bông liền đỏ rực lên, những đạo tơ máu không ngừng chuyển động, đây chính là dấu hiệu của yêu lực đã lên tới cực điểm.

Chỉ là phương hướng mà gã ném Phệ Hồn đi không ngờ chính là góc bàn thờ mà ba người bọn Chu Nhất Tiên đang nấp. Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân còn chưa kịp phản ứng, đã thấy một đạo hắc quang đột nhiên hiện ra trước mắt, xung quanh lập tức bị một luồng yêu khí lạnh buốt bao phủ, dường như có một cỗ yêu lực của loài ác ma dưới địa ngục đang trỗi dậy làm cho họ có cảm giác tinh huyết trong nội thể của họ nhộn nhạo như muốn bay ra khỏi cơ thể vậy.

Trong nháy mắt, Phệ Hồn đã bay tới trước mặt.

“Vù!”

Cây gậy cắm ngập sâu vào chỗ sát bên đầu Chu Nhất Tiên, cơ hồ như đã hoàn toàn ngập sâu vào trong tường.

Chu Nhất Tiên sắc mặt tái mét, cả chửi mắng Quỷ Lệ cũng quên mất, trong sát na đó lão chỉ cảm nhận được một cỗ hàn khí chạy từ đầu đến chân, vào lúc cây hắc bồng kia bay lướt qua bên tai lão, dường như có một cánh tay vô hình kéo lão đi theo. Chu Nhất Tiên giật mình kinh hãi, vội vàng vận lực dịch người sang một bên, lúc ấy mới thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Cùng lúc đó, tất cả những mảnh xương nhỏ đang bay múa đầy trời và đóm lửa U Minh Quỷ Hoả kia đang bắn tới Quỷ Lệ như bài sơn đảo hải, đột nhiên khựng lại giữa không trung. Trong khoảnh khắc, từ trên bức tường kia vang lên tiếng rên rỉ đau đớn, một tảng đất hình người bất ngờ bay ra, bỏ về phía Quỷ Lệ, còn những mảnh xương vụn thì như bị mất đi linh lực, lần lượt rơi lả tả xuống đất, chỉ có đóm U Minh Quỷ Hoả kia là vẫn sáng chói, thậm chí còn bùng sáng hơn trước, bay ngược trở lên phía trên tảng đất.

Quỷ Lệ hú lên một tiếng lãnh lút, hữu thủ vẫy nhẹ, Phệ Hồn Bồng lập tức bay ngược trở về đám thẳng vào phía sau tảng đất, trong nháy mắt, tảng đất đã vỡ vụn thành những mảnh nhỏ, một bóng hắc ảnh lướt nhanh như điện, nhẹ như loài quỷ mị hạ thân xuống bên trên cỗ quan tài thần bí, xem ra thì đây chính là thân ảnh của Quỷ Tiên Sinh.

Phệ Hồn từ từ hạ xuống bay trở về tay Quỷ Lệ. Gã vẫn nhìn chăm chăm vào Quỷ Tiên Sinh, nhưng không hề động thủ, còn Quỷ Tiên Sinh cũng chậm rãi quay người lại, nhìn Quỷ Lệ hỏi: “Làm sao ngươi nhận ra chỗ ẩn thân của ta?”.

Quỷ Lệ trầm mặc không đáp, chỉ lạnh lùng nhìn lão. Hắc sa che mặt của Quỷ Tiên Sinh khẽ động đậy, gật đầu nói: “Cũng đúng. Sau này chúng ta vị tất đã là bằng hữu, ngươi không muốn nói cũng là chuyện đương nhiên, chỉ là hôm nay vẫn còn chưa hết, ta muốn nhân cơ hội này xem thử coi một kẻ kiêm thông tuyệt nghệ ba đại phái như ngươi rốt cuộc có bao nhiêu đạo hạnh?”.

Đồng tử Quỷ Lệ từ từ thu nhỏ lại, vừa rồi tuy gã xuất kỳ bất ý dùng Phệ Hồn Bồng tấn công vào chỗ Quỷ Tiên Sinh ẩn thân, đại khái cũng coi là đã chiếm thế thượng phong, nhưng thần sắc trên mặt gã vẫn không hề lơ là buông lỏng. Gã dường như vô ý mà lại hữu ý dùng Phệ Hồn đâm vào tảng đất, nhưng Quỷ Tiên Sinh không ngờ lại như là một bóng ma, phiêu phiêu hốt hốt, gã hoàn toàn không nhận ra ảnh hưởng của yêu lực Phệ Huyết Châu lên người lão, người này thần bí khó dò, Quỷ Lệ bình sinh mới gặp lần đầu.

Mắt thấy hai người giao phong, cơ hồ như càng lúc càng kịch liệt, Chu Nhất Tiên kinh hồn bạt vía vội

vàng kéo Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân, hai người này giờ mới giật mình bừng tỉnh, biết được nơi chiến trường của hai đại cao thủ đạo pháp nguy dị tà môn này đã trở nên nguy hiểm vô cùng, lập tức chui ra ngoài theo một lỗ thủng lớn trên tường. Trước khi đi, Tiểu Hoàn như nhớ ra điều gì, liền thuận tay mang theo bài vị của Chu Hành Vân cho vào bọc.

Ba người bọn họ lần lượt ra khỏi nhà, Quỷ Lệ và Quỷ Tiên Sinh đều biết rõ, song Quỷ Lệ chẳng hề phản ứng, còn Quỷ Tiên Sinh thì đang phải đối phó với đại địch trước mắt, lúc này cũng không còn tâm tình để ý tới ba người Chu Nhất Tiên làm gì nữa. Đúng lúc bọn họ vừa trèo ra khỏi lỗ hổng, trong Âm Trạch bỗng nổi lên một trận cuồng phong, cát bay đá loạn, ba người chỉ đứng bên ngoài lỗ hổng mà cũng bị cuồng phong đẩy lui lại mấy bước.

Chu Nhất Tiên kéo tay Tiểu Hoàn chạy ra xa ba trượng rồi mới dám quay đầu lại nhìn vào căn nhà kia. Chỉ là từ khoảng cách này, ba người không còn cảm nhận được trong nhà có hai đại cao nhân đang đấu pháp kịch liệt nữa, phảng phất như là bọn họ thủy chung đã không chế pháp lực của mình, chỉ thi triển trong phạm vi gian nhà đó vậy. Từ xa nhìn lại, chỉ thấy trong nhà hào quang lấp lánh xẹt qua xẹt lại, ngoại trừ ánh lửa xanh lục lúc đầu, giờ đây đã bắt đầu ánh lên những luồng dị quang với sắc vàng chói lọi, sắc đỏ rực rỡ, màu trắng ảm đạm, nếu không phải quỷ khí âm trầm, sát khí nồng nặc tỏa ra xung quanh thì còn cảm thấy rất đẹp mắt nữa.

Tiểu Hoàn chăm chú nhìn vào trong nhà, nhẹ giọng nói với Chu Nhất Tiên đang chuẩn bị bỏ chạy: “Gia Gia, chúng ta bỏ chạy thế này không tốt lắm đâu”.

Chu Nhất Tiên và Dã Cầu Đạo Nhân đang đi bên cạnh đều thoáng ngẩn người, quay đầu lại nhìn Tiểu Hoàn. Chu Nhất Tiên chau mày nói: “A đầu ngọc, con đang nghĩ gì vậy? Hai tên đó đều là đại ma đầu giết người như ngoé, chúng ta có thể giữ được mạng mình đã là tốt lắm rồi, con còn muốn lưu lại làm gì nữa?”.

Tiểu Hoàn ngần ngừ nói: “Nhưng mà, nhưng mà ... dù sao thì y cũng vì cứu chúng ta nên mới ...”.

Dã Cầu Đạo Nhân nhìn nàng, không nói tiếng nào, Chu Nhất Tiên cau kinh nói: “Làm sao con lại hồ đồ như thế chứ! Đạo hạnh Quỷ Lệ cao thâm vô cùng, có gì mà phải sợ chứ. Vả lại bọn chúng cũng là chó cắn chó! À... không đúng, một kẻ tên Quỷ Lệ, một kẻ tên Quỷ Tiên Sinh phải nói là quỷ đánh quỷ mới đúng. Hai con quỷ bọn chúng đánh nhau liên quan gì đến chúng ta chứ, mau chạy thôi!”.

Vừa nói lão vừa kéo tay Tiểu Hoàn đi, Tiểu Hoàn ngẩn ngừ giây lát rồi cũng bị Chu Nhất Tiên kéo đi, Dã Cầu Đạo Nhân quay đầu nhìn gian Âm Trạch được bao phủ bởi những luồng dị quang kia một cái, trong mắt ánh lên thần tình phức tạp, trầm ngâm không nói tiếng nào. Y đứng đó một lát rồi cuối cùng cũng chuyển thân đuổi theo hai ông cháu Chu Nhất Tiên.

* * * * *

Bên trong Âm Trạch, thời gian đã được nửa tuần trà. Căn nhà vốn bừa bãi giờ đây lại càng thêm hỗn loạn, khắp nơi đều là các mảnh đá vụn và bụi cát, cả nền đá xanh giờ đây cũng gồ ghề như bị địa chấn làm nứt nẻ, sau đó lại bị trâu cày lật lên một lượt vậy, đá vụn chất thành từng đống khắp nhà, cơ hồ như chẳng còn chỗ để đặt chân nữa.

Quý Lệ và Quý Tiên Sinh đang lơ lửng giữa không trung, tạm thời ngưng chiến. Hai người đều thở khe khẽ, nhìn nhau chăm chăm. Chỉ có Tiểu Hôi trên vai Quý Lệ dường như đã mất hết kiên nhẫn, buồn bực há to miệng ngáp một cái rõ dài, vuron vai lười nhác.

Quý Tiên Sinh chợt lên tiếng: “Thật không ngờ đạo hạnh của ngươi lại tiến nhanh như vậy, chỉ trong mười năm ngắn ngủi đã có thể dung hoà chân pháp của ba nhà Đạo, Phật, Ma làm một, thật không đơn giản”.

Quý Lệ nhướng mắt nhìn hắc y nhân thần bí này, lạnh lùng nói: “Ta cũng không ngờ, ngươi không phải xuất thân từ Ma giáo mà là người học Vu Thuật Quý Đạo của Nam Cương”.

Nói tới đây, hai mắt gã chợt ánh lên sắc đỏ tối tăm chiếu thẳng vào mặt Quý Tiên Sinh, thanh âm cũng trở nên lạnh như băng giá:

“Ngươi đã thông thạo Quý đạo, vậy thì thuật hoàn hồn cho Bích Dao, ngươi ...”.

Không đợi gã nói hết, Quý Tiên Sinh đã ngắt lời: “Ngươi sai rồi. Ta tuy hiểu được một chút dị thuật Quý đạo, nhưng pháp thuật hoàn hồn là bí thuật của Nam Sơn Hắc Vu tộc, ta không hề hiểu biết, nếu không với giao tình của ta và Quý Vương ta sớm đã cứu tỉnh Bích Dao tiểu thư từ lâu rồi”.

Quý Lệ dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn lão, ánh sáng đỏ trong mắt nhấp nháy không ngừng, dường như đang suy nghĩ xem lời của Quý Tiên Sinh có đáng tin hay không vậy. Còn Quý Tiên Sinh thì trầm mặc

hồi lâu, đột nhiên nói: “Nếu đêm nay ngươi đã khăng khăng muốn bảo vệ ba người này, nể mặt chúng ta đều là người của Quý Vương Tông, ta sẽ tha cho bọn chúng một lần. Ta thấy chúng ta có tiếp tục đấu nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì, chi bằng hãy dừng ở đây đi!”.

Quý Lệ cười lạnh một tiếng, giờ đây gã không còn là một thiếu niên vô tri như ngày trước, trận đấu kinh tâm động phách vừa rồi nếu như đạo hạnh của gã không đủ hoặc giả không cẩn thận một chút thì đã sớm chết vô số lần rồi, lúc đó thì tuyệt đối chẳng có người nào nói cùng là người Quý Vương Tông cái gì nữa. Chỉ là Quý Tiên Sinh quả thật là một nhân vật thần bí khôn lường, tuy Quý Lệ không sợ lão, nhưng sau trận đấu phép vừa rồi, Quý Lệ hiểu được người này đạo pháp nguy dị, quả thực là một nhân vật rất khó đối phó, nên gã cũng không muốn mạo hiểm dồn ép đối phương. Cho nên khi nghe Quý Tiên Sinh nói vậy, gã liền gạt đầu, điềm nhiên nói: “Như vậy cũng được!”.

Quý Tiên Sinh chậm rãi hạ thân xuống. Lúc này trong Âm Trạch bừa bãi như một đống rác, những chiếc quan tài đều đã vỡ làm năm sáu mảnh, chỉ có cỗ quan tài đặt trên âm địa là vẫn an nhiên vô tổn, Quý Tiên Sinh hạ thân xuống đó, trầm ngâm hồi lâu rồi nói: “Lần này ngươi đến Thanh Vân Sơn có ý định gì?”.

Quý Lệ lạnh lùng nói: “Còn ngươi có ý định gì?”.

Quý Tiên Sinh điềm đạm thốt: “Thiên hạ đại loạn, thú yêu hoành hành tàn sát khắp nơi, lần này cuộc chiến giữa chính đạo và thú yêu ở Thanh Vân Sơn là không thể tránh khỏi. Một thịnh hội như vậy ta làm sao không đến xem chứ?”.

Quý Lệ nhìn lão, nhếch mép cười nói: “Theo ngươi thì chính đạo và yêu thú phe nào có lợi thế hơn?”.

Trong mắt Quý Tiên Sinh đột nhiên ánh lên một tia sáng kỳ dị, cơ hồ như nghĩ đến chuyện gì đó: “Thực lực của yêu thú nằm ngoài sức tưởng tượng của tất cả mọi người trong thiên hạ, đặc biệt là tên Thú Thần đứng đầu bọn chúng, đến nay vẫn chưa có ai từng thấy hắn xuất thủ, càng không thể biết được đạo hạnh của hắn rốt cuộc thế nào. Nhưng một kẻ có thể thống lĩnh được vô số yêu thú pháp lực cao cường như vậy, chắc hẳn cũng là một nhân vật tuyệt thế có công lực kinh thiên động địa. Đại chiến lần này chỉ e thú yêu thắng tới bảy phần”.

Đồng tử Quý Lệ từ từ thu nhỏ lại, trầm mặc hồi lâu mới nói: “Vậy ba phần của chính đạo có phải là nằm trên Tru Tiên Kiếm Trận?”.

Quý Tiên Sinh mỉm cười: “Chính thị, Thanh Vân Môn Tru Tiên Kiếm Trận từ hàng ngàn năm nay vẫn là đệ nhất đẳng đạo thuật trận pháp của thế gian. Lần đại chiến tới đây, chỉ e rằng hy vọng của chính đạo đều đặt cả trên kiếm trận này, bằng không thì bao nhiêu nhân vật chánh đạo đâu có đến Thanh Vân Sơn để tụ hội như vậy”.

Quý Lê chậm rãi ngẩng đầu lên, thần tình trên mặt vô cùng phức tạp, cơ hồ như nghĩ đến những chuyện ngày xưa, nét mặt ẩn ước có mấy phần đau khổ.

Quý Tiên Sinh thấy thần tình gã có điều khác lạ, chợt lên tiếng: “Tuy trước đây ngươi xuất thân Thanh Vân, nhưng có một số điều bí mật của Thanh Vân Môn chỉ e rằng ngươi vẫn còn chưa biết”.

Quý Lê thoáng động dung, nhướng mắt nhìn Quý Tiên Sinh, dường như muốn nhìn thấu tâm can của lão vậy. Một hồi sau gã mới gằn giọng nói từng chữ một: “Thỉnh giáo!”.

Quý Tiên Sinh liếc mắt nhìn Quý Lê một cái, ngữ khí hết sức bình đạm, nhưng trong mắt lại ẩn chứa thâm ý: “Uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận quả thực siêu phàm nhập thánh, đủ để trấn yêu trừ ma, từ ngàn năm nay đã là trấn sơn chi bảo của Thanh Vân Môn. Tương truyền kiếm trận này được thoát thai từ cuốn Vô Danh Cổ Quyền mà Thanh Vân Môn tổ sư Thanh Vân Tử đã nhặt được, đến một ngàn năm trước, tuyệt thế kỳ tài Thanh Diệp chân nhân xuất thế, bế quan mười ba năm trong Ảo Nguyệt Động Phủ, bạch phát xuất quan, đích thân bày ra kiếm trận, ngưng tụ linh khí của Thanh Vân thất mạch, hóa sát khí của thiên địa vạn vật làm kiếm, uy lực phi thường, vô địch thiên hạ”.

Lão ngưng lại một chút để lấy hơi, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Quý Lê, đoạn tiếp tục chậm rãi nói: “Mà trận pháp tuyệt thế kinh thế hãi tục này lại không thể thiết một thần binh”.

Quý Lê giật mình: “Cổ kiếm Tru Tiên?”.

Quý Tiên Sinh gật đầu đáp: “Chính thị! Cổ kiếm Tru Tiên từ đâu mà có? Đây vẫn là một câu hỏi chưa có đáp án, đến giờ e rằng cả đám người Thanh Vân Môn kia cũng không thể nói rõ được. Nhưng có một chuyện ta có thể khẳng định: lần đầu tiên Tru Tiên Kiếm xuất thế chính là sau khi Thanh Diệp ra khỏi Ảo Nguyệt Động Phủ. Mà từ đó tới nay, thanh thần kiếm này không hề do Thanh Vân chưởng môn bảo quản bên mình, mà được đặt trong Ảo Nguyệt Động Phủ ở hậu sơn Thanh Vân Sơn”.

Quý Tiên Sinh ngưng lại. Âm Trạch tạm thời chìm trong im lặng. Quý Lệ nhìn lão chăm chú, từ từ nói: “Tại sao ngươi biết nhiều vậy?”.

Quý Tiên Sinh xua tay nói: “Ngươi không cần biết, nhưng những lời ta nói với ngươi đều là sự thật, vì thế bí mật của Tru Tiên Kiếm Trận của Thanh Vân Môn, chỉ e quá nửa chính là chỉ có Thanh Vân Chương Môn mới có thể đi vào trong Áo Nguyệt Động Phủ kia”.

Lão nhếch môi cười khẩy một tiếng: “Ngươi có hiểu không?”.

Quý Lệ không đáp, chỉ nhìn lão chăm chú, một lát sau gã mới cất giọng lạnh lùng: “Rốt cuộc thì ngươi là người thế nào?”.

Quý Tiên Sinh chấp tay sau lưng, chậm rãi nói: “Tóm lại, ngươi chỉ cần nhớ ta không phải là kẻ thù của ngươi là được rồi”.

Quý Lệ nhìn y thêm giây lát, đột nhiên quay đầu, chậm rãi bay đi, khi thân ảnh gã sắp biến mất, ở nơi xa xa như vang lên tiếng nói của gã, nhưng lại giống như tiếng gió, nghe không rõ ràng.

Quý Tiên Sinh đứng một mình trong bóng tối, không hề động đậy. Đóm U Minh Quỷ Hoả cũng từ từ mờ đi, cuối cùng hoàn toàn tắt ngóm, gian nhà Âm Trạch lại chìm vào tịch mịch.

Chỉ là sau một hồi, trong bóng đêm lại vang lên một tiếng cười lạnh lẽo.

Hết chương 160

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 161

Vùng Vây

Sáng sớm, mặt trời còn chưa ló dạng, mây đen đã che kín bầu trời Thanh Vân Sơn, không lâu sau thì bắt đầu có hạt mưa. Mưa mới đầu chỉ lất phất, sau thì to dần, trong chốc lát đã biến thành một màn dày đặc xám xịt, tiếng mưa rơi tí tách vang lên khắp nơi, bao trùm vùng núi cao giữa một màn sương vụ, vừa thần bí lại vừa mông lung.

Tiếng mưa đập vào những tán lá xanh rờn trên Thanh Vân Sơn này từ ngàn năm nay dường như không hề thay đổi, vĩnh viễn vẫn cô tịch như vậy. Từ trên mái ngói rêu phong, những hạt thủy châu không ngừng rơi tí tách, hoá thành một tấm rèm bằng nước, từng hạt nước như những hạt trân châu rơi xuống nền đá xanh rồi vỡ tan ra, bắn tung toé.

Gió mang theo những hạt nước nhỏ li ti cứ lẩn khuất xung quanh ô cửa sổ, tựa hồ như đang nhớ nhung điều gì đó.

Lục Tuyết Kỳ đứng lặng trước ô cửa sổ, ngắm cảnh núi non giữa màn mưa mông lung huyền ảo, trong giờ khắc cô tịch lạnh lẽo này, phảng phất chỉ có tiếng mưa đập vào lá cây vang lên giữa đất trời.

Một làn gió nhẹ khẽ thổi tới làm làn tóc mai của nàng khẽ tung bay, gió cũng mang theo những hạt mưa nhỏ li ti phát qua mặt khiến nàng cảm thấy hơi lạnh lạnh. Nàng khẽ mím môi, tựa tay lên khung cửa, tiếng mưa như gần như xa, cuối cùng lại như rơi vào chỗ sâu kín nhất trong lòng nàng vậy.

Chi không biết lòng nàng có còn gợn sóng nữa hay không?

Tiếng bước chân vang lên bên ngoài. Có người khe khẽ gọi cửa. Lục Tuyết Kỳ chậm rãi quay đầu, bước ra mở cửa. Người bên ngoài chính là sư tử Văn Mẫn của nàng.

Lục Tuyết Kỳ nhoẻn miệng cười: “Sư tử!”.

Văn Mẫn nhìn gương mặt tiêu tụy của nàng, khẽ chau mày bước vào bên trong. Tuyết Kỳ tiện tay đóng

cửa lại, rồi cùng Văn Mẫn ngồi xuống. Văn Mẫn liếc nhìn thấy chân gối trên giường vẫn chỉnh tề, liền thở dài nói: “Đêm qua muội không ngủ sao?”.

Lục Tuyết Kỳ mỉm cười buồn bã: “Muội ngủ không được!”.

Văn Mẫn nhìn Tuyết Kỳ, trong lòng cảm thấy nhói đau. Nàng và Tuyết Kỳ từ nhỏ đã gia nhập Tiêu Trúc Phong môn hạ, giao tình cũng rất tốt, tính cách của Tuyết Kỳ cô độc lãnh ngạo, ngoại trừ ân sư Thủy Nguyệt, bình nhật cũng chỉ có Văn Mẫn là có thể nói vài câu với nàng. Gần đây Lục Tuyết Kỳ không ngừng gặp phiền phức, Văn Mẫn ở bên cũng rất lo lắng cho nàng nhưng cũng vô kế khả thi, đành phải trông mắt nhìn quan hệ giữa Tuyết Kỳ và ân sư cùng với các vị trưởng lão Thanh Vân Môn càng lúc càng đi vào bế tắc.

Không gian như chìm trong im lặng. Văn Mẫn cũng không biết nên nói gì, đành lặng lẽ cúi đầu len lén nhìn Lục Tuyết Kỳ. Một hồi sau, Tuyết Kỳ mới lên tiếng nói trước: “Su tử, lần này vì chuyện của muội mà tử cũng gặp không ít phiền phức, thật xin lỗi”.

Văn Mẫn ngậy người: “Cái gì?”.

Lục Tuyết Kỳ nói: “Muội nghe nói mấy ngày trước Điền sư thúc và Tô Như sư thúc ở Đại Trúc Phong đã đích thân dẫn Tổng Đại Nhân sư huynh đến cầu thân, nhưng sư phụ lại cự tuyệt thẳng thừng, hơn nữa lại còn cãi nhau một trận với Điền sư thúc nữa”.

Văn Mẫn gượng cười, trong nụ cười ẩn chứa mấy phần thê lương khổ não, chậm rãi lắc đầu nói: “Chuyện đó....chuyện đó cũng không có gì. Vả lại chuyện này không liên quan đến muội, tất cả đều do ta với y không có duyên phận, hơn nữa trước nay sư phụ đều ghét người ở Đại Trúc Phong, điều này thì sư muội cũng biết mà”.

Lục Tuyết Kỳ khẽ lắc đầu nói: “Không phải vậy. Ngày hôm đó là do muội cãi lại sư phụ, khiến lão nhân gia tức giận nên mới liên lụy đến tử, nếu không có Tô Như sư thúc ở đó, Điền sư thúc lại chịu nể mặt đích thân đến cầu hôn cho đệ tử, chuyện của hai người đã thành đến quá nửa rồi, thế nhưng...sư tử, muội thật có lỗi với tử!”.

Văn Mẫn mỉm cười, thở dài một tiếng: “Được rồi! Muội đừng tự trách mình nữa. Ta không phải vẫn rất tốt đó sao? Thêm nữa, sư phụ cũng chỉ là tất thừ tức khí mà thôi, tương lai vị tất đã không có cơ

hội".

Mới nói đến đây, nàng liếc mắt nhìn Lục Tuyết Kỳ một cái rồi nói tiếp: “Đừng nói chuyện của ta nữa, hãy nói muội đi. Rốt cuộc muội định làm thế nào? Ta thấy không thể tiếp tục giữ tình trạng căng thẳng này với sư phụ mãi được đâu”.

Sắc mặt Lục Tuyết Kỳ tái nhợt, trầm mặc không nói tiếng nào.

Văn Mẫn trầm ngâm hồi lâu, đoạn nói tiếp: “Sư muội, tâm tư của muội ta ít nhiều cũng hiểu được một chút, có điều muội cứ tiếp tục thế này cũng không phải là biện pháp. Trương...con người kia chung quy cũng đã nhập vào ma đạo, bị thiên hạ chính đạo phỉ nhổ khinh bỉ, hơn nữa lần trước muội đến vùng Tây nam, cảnh tượng cuộc chiến giữa Ma giáo và yêu thú muội cũng...”.

Văn Mẫn đột nhiên ngưng lại không nói tiếp, bởi lúc này sắc mặt Tuyết Kỳ dường như đã không còn chút huyết sắc, đến cả đôi mắt rất sáng rất trong của nàng cũng trở nên mờ đục như bị một màn sương mờ che phủ.

Căn phòng lại chìm trong im lặng, bên ngoài mưa vẫn rả rích rơi.

Cuối cùng, Văn Mẫn cũng mở miệng phá tan sự im lặng: “Người đó chỉ e đã không còn trên thế gian này nữa, muội cứ tiếp tục chấp mê như vậy chỉ làm khổ bản thân mình mà thôi”.

Mặt Tuyết Kỳ trắng bệch như tờ giấy. Nàng không lên tiếng, chỉ từ từ đứng dậy, bước đến cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Núi non được che phủ bởi một làn sương vụ mờ mờ, vừa mông lung huyền hoặc lại vừa chân thực, như mộng như ảo. Những hạt nước nhỏ li ti tạt vào mặt nàng, phảng phất như mang theo một cảm giác hết sức chân thành tha thiết.

“Muội biết chứ...”. Nữ tử thanh lệ lạnh lùng này cuối cùng cũng đã lên tiếng: “Có thể y đã đi thật rồi. Có lúc muội cũng đã từng nghĩ qua, kỳ thực chuyện này đối với y chưa hẳn đã không phải là một sự giải thoát. Muội cũng biết sư phụ trách mắng muội không hề sai, người sai là muội, là muội không nên si tâm vọng tưởng, không nên...không nên...”.

Thanh âm của nàng đột nhiên nấc nghẹn, Văn Mẫn vội đứng dậy, định bước tới an ủi, chẳng ngờ Tuyết Kỳ đột nhiên quay người lại, bạch y khẽ tung lên như một đám mây cô đơn.

Khoé mắt nàng như có giọt nước đọng lại, long lanh mà lấp lánh như hạt châu. Chỉ nghe Lục Tuyết Kỳ

cát giọng thê lương nói: “Su tử, muội biết chứ...nhưng muội không thể buông tay. Tư tình này dù có chặt một ngàn lần, cắt một vạn lần cũng không thể nào đứt nổi. Từ khi trở về từ vùng Tây nam, không biết bao nhiêu lần muội đã tự nói với bản thân mình rằng y đã chết, y đã chết, tất cả đều đã hết. Nhưng đêm nào muội cũng nằm mơ thấy cảnh tượng thảm khốc ở Độc Xà Cốc hôm ấy, nằm mơ thấy y bị yêu thú...”.

Lục Tuyết Kỳ đột nhiên dừng lại, thần sắc kích động trên mặt nàng làm cho cả Văn Mẫn cũng thấy lo lắng, nhưng Tuyết Kỳ cũng khôi phục lại tinh thần rất nhanh, chỉ có nhãn thần của nàng là vẫn còn mang theo vài phần đau thương: “Sau đó thì muội giật mình tỉnh giấc, toàn thân mồ hôi đầm đìa như vừa đi tắm vậy”.

Nàng chậm rãi nhìn Văn Mẫn, sau đó thần tình trở nên buồn bã, dường như cả thân mình đang run lên lẩy bẩy: “Su tử, muội...muội phải làm sao đây? Muội phải làm sao đây?”.

Chợt nàng bỏ người lao vào lòng Văn Mẫn, Văn Mẫn ôm chặt bờ vai yếu ớt của nàng, cảm thấy thân hình mỏng manh ấy đang run lên nhè nhẹ, bên tai vang lên tiếng nấc nghẹn ngào.

“Su tử, muội không chịu nổi nữa rồi...muội thật sự không chịu nổi nữa rồi...”.

Văn Mẫn im lặng không nói, ôm chặt Lục Tuyết Kỳ vào lòng, nữ tử vốn rất cao ngạo lạnh lùng này không ngờ giờ đây lại trở thành người thương tâm nhất thế gian.

Tịch mịch lại bao trùm lên tất cả, bên ngoài mưa vẫn rơi, gió vẫn thổi như muốn mang tiếng nấc nghẹn ngào của Lục Tuyết Kỳ đi xa. Ở bên rừng trúc, Thủy Nguyệt đại sư đứng lặng lẽ một mình, tay cầm một chiếc ô vải dầu, ngơ ngẩn nhìn gian phòng nhỏ của đệ tử yêu qua làn mưa mờ mịt.

Sau đó bà chậm rãi quay người bỏ đi, trong chớp mắt đã biến mất sau rừng trúc.

Gió mưa toi bời, thê lương bao trùm thiên địa.

* * * * *

Trong thành Hà Dương, mưa cũng lớn như vậy. Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn, Dã Cầu đạo nhân chạy ra từ một ngõ nhỏ, hoà vào đám đông đang chạy đi chạy lại trên con đường lớn. Nhưng mới đi được vài bước đã phải lui lại đứng bên đường, một là do hành nhân quá thật quá nhiều, rất khó đi lại, hai là do

cả ba đều muốn tránh mưa trước, rồi mới tính sau.

Lúc này ba người đã chia thành hai phe, Tiểu Hoàn thì cương quyết đòi trở lại Âm Trạch nơi nghĩa trang để xem Quỷ Lệ thế nào, còn Chu Nhất Tiên lại kiên quyết phản đối. Dã Cầu lần đầu tiên trong đời đã lên tiếng ủng hộ Chu Nhất Tiên.

Tiểu Hoàn lực mỏng thế cô, nhưng bù lại miệng mồm lanh lợi, một mình tranh biện với hai người. Thêm vào đó, Dã Cầu đạo nhân tuy bất đồng ý kiến với nàng, nhưng chỉ cần nàng lừ mắt nhìn là y không dám lên tiếng nói gì nữa, vì thế tranh cãi cả nửa giờ đồng hồ cũng chỉ có mình Chu Nhất Tiên phản đối mà thôi.

Lúc này ba người đang đứng bên lề đường, chỉ nghe Chu Nhất Tiên thấp giọng nói: “Con nha đầu ngốc này, nơi nguy hiểm ấy quay lại làm gì chứ. Quay lại để mà chết à?”.

Tiểu Hoàn bĩu môi nói: “Uông cho ông sống lâu như vậy, gia gia, ông có biết trên đời này có một thứ gọi là đạo nghĩa hay không?”.

Chu Nhất Tiên tức giận: “Đạo nghĩa? Đạo nghĩa cái rắm ấy! Con chết rồi thì nói đạo nghĩa cái gì được nữa? Tên tiểu tử đó lợi hại vô cùng, chúng ta quay lại để chết hay sao?”.

Dã Cầu đạo nhân đứng bên cạnh cũng gật đầu: “Không sai! Quay lại đích thực không thoả đáng...”.

Tiểu Hoàn đưa mắt lườm gã một cái, Dã Cầu đạo nhân gật mình đánh thót, lập tức không nói ra lời.

Tiểu Hoàn quay lại nhìn Chu Nhất Tiên nói: “Gia gia, đêm qua nếu không phải người ta cứu chúng ta thì ông cháu mình sớm đã chết từ lâu rồi, cũng chẳng thể đứng đây tranh luận đạo nghĩa với không đạo nghĩa cái gì nữa. Lẽ nào bây giờ quay lại xem thế nào cũng không đúng sao?”.

Chu Nhất Tiên biến sắc mặt nói: “Chính vì chúng ta đã được người ta cứu nên mới càng phải trân trọng tính mạng của mình, nếu không vạn nhất chúng ta tự chui đầu vào lưới thì có phải là uông phí cả ý tốt của Quỷ Lệ hay không?”.

Tiểu Hoàn ngẩn người, nhất thời không biết phản bác thế nào. Chu Nhất Tiên thấy vậy thì đắc ý cười khanh khách nói: “Không còn gì để nói nữa phải không?”.

Tiểu Hoàn giận dữ nói: “Rõ ràng ông biết kẻ kia quý khí âm trầm, cao thâm mạt trắc, lẽ nào ông không hề có chút quan tâm đến ân nhân cứu mạng của mình?”.

Chu Nhất Tiên vẫn vờ như không, nói: “Con cứ yên tâm đi, tên tiểu tử Quỷ Lệ đó muốn đạo hạnh có đạo hạnh, muốn pháp bảo có pháp bảo, luận về quý khí chỉ e hắn còn âm trầm hơn cả người trong quan tài đó, muốn chết sợ rằng cũng khó đó. Con còn lo lắng làm gì nữa chứ?”. Lão ngưng lại giây lát rồi nói tiếp: “Vả lại, mười năm trước không phải con đã xem tướng cho hắn rồi sao? Năm đó con đã nói người này là Loạn Ma Tướng, vạn người mới có một, cuộc đời tuy gặp phải nhiều phong vân bất trắc nhưng tuyệt đối không dễ mất mạng, vậy con còn lo cái gì nữa chứ...”.

“Cái gì? Cô nương đã từng xem tướng cho ta sao?”.

Bất chợt một thanh âm vang lên. Ba người cả kinh thất sắc quay lại nhìn, chỉ thấy Quỷ Lệ không biết từ lúc nào đã hiện thân bên cạnh họ, giống như là y nhảy ra từ trong nước mưa vậy.

Lúc này mưa đã rất lớn, nhưng người chạy nạn trong Hà Dương Thành vẫn rất nhiều, đa số đều tràn đầy sự khủng bố và sợ hãi với việc bọn yêu thú có thể đánh đến đây bất cứ lúc nào lên không hề để ý đến trận mưa lớn này. Trên thực tế, trong thành đã có không ít bách tính phát điên vì tình hình quá khẩn trương, cũng may có các đệ tử Thanh Vân Môn ở trong thành duy trì trật tự, đa số vụ việc đều được xử lý nhanh chóng, có điều nhân tâm hoảng loạn khiến cho cả toà thành này lúc nào cũng chìm trong không khí sợ hãi và cuồng loạn.

Ba người bọn Chu Nhất Tiên giật mình kinh hãi. Sau đó thì Tiểu Hoàn mừng rỡ reo lên một tiếng: “Là người...”.

Chu Nhất Tiên và Dã Cầu thì cùng lúc nhíu mày, chỉ nghe họ Chu đằng hắng một tiếng, không ngờ cũng nói một câu giống như Tiểu Hoàn: “Là người...”.

Quỷ Lệ không để ý đến hai người bọn Chu Nhất Tiên và Dã Cầu mà đưa mắt nhìn Tiểu Hoàn. Gã nhận ra sự mừng rỡ thật tâm trên gương mặt trẻ bầu bĩnh của nàng, trong mắt ánh lên một tia nhìn âm áp, khẽ gật đầu: “Là ta”.

Lúc này Tiểu Hôi đứng trên vai Quỷ Lệ đã ướt sũng vì nước mưa. Nó cũng kêu lên mấy tiếng khẹt

khệt, cười khà khà với Tiểu Hoàn, dường như cũng rất vui mừng khi gặp lại nàng.

Tiểu Hoàn vui vẻ nói với nó: “Người còn nhớ ta à? Hi hi!”.

Nói đoạn nàng ngẩng đầu lên nhìn Quý Lệ, ngần ngừ giây lát rồi nói: “Đêm qua, huynh...huynh không sao chứ?”.

Quý Lệ khẽ gật đầu: “Ta không sao!”.

Tiểu Hoàn giờ mới yên tâm, đưa mắt nhìn thêm Quý Lệ một cái, rồi như chợt nhớ ra chuyện gì, hai má đỏ bừng lên, ánh mắt lập tức chuyển sang Tiểu Hôi, mỉm cười dang tay ra nói: “Đến đây cho ta ôm một cái nào!”.

Tiểu Hôi khọt khệt hai tiếng, đột nhiên nhún mạnh người bay khỏi vai Quý Lệ, lao thẳng vào lòng Tiểu Hoàn. Tiểu Hoàn cười khúc khích, cảm thấy lông con khi nhỏ ướt sũng, liền lấy chiếc khăn khô lau cho nó. Chẳng ngờ hầu tử này cảm thấy ngứa ngáy khó chịu liền đột nhiên lắc mạnh người, lập tức làm nước bắn tung toé. Tiểu Hoàn kêu lên một tiếng, nhưng lại không nỡ buông hầu tử ra, đành vội vàng nhắm tịt mắt lại, cả y phục lẫn mặt mũi đều bị Tiểu Hôi làm cho lấm tẩm những hạt thủy châu.

Tiểu Hoàn mở mắt, lườm Tiểu Hôi một cái, con khi mở to ba con mắt nhìn nàng, không hề động đậy. Tiểu Hoàn hứ lên một tiếng, hất mạnh tay ném Tiểu Hôi về phía Quý Lệ. Tiểu Hôi ba chân bốn cẳng bám lấy vai chủ nhân, quay đầu lại nhìn Tiểu Hoàn đang gột gột những hạt nước đọng trên quần áo, không nhìn được bật cười khọt khà khọt khệt.

Tiểu Hoàn dờ khóc dờ cười, mím môi liếc trộm Quý Lệ một cái, đoạn cúi đầu chỉnh lại y phục. Quý Lệ quay người nhìn Chu Nhất Tiên chăm chú, khiến cho lão cảm thấy chột dạ nói: “Ê, tiểu tử thôi, ta cũng có thể xem là ân nhân cứu mạng của ngươi đấy. Người không thể làm bừa đâu nhé!”.

Quý Lệ trầm ngâm giây lát, đảo mắt nhìn quanh, chỉ thấy có bách tính đang rôi rít chạy đi chạy lại, không ai chú ý đến bốn người bọn hắn, liền hỏi Chu Nhất Tiên một câu: “Ông rốt cuộc là loại người gì?”.

Chu Nhất Tiên ngẩng đầu nói: “Lão phu là cao nhân”.

Tiểu Hoàn và Dã Cầu đứng bên cạnh đều giật mình, hiển nhiên đáp án của Chu Nhất Tiên hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

Có điều Quỷ Lệ hiển nhiên không hề coi thường vị cao nhân này, tiếp tục trực tiếp hỏi luôn: “Thổ Đạo chi thuật mà đêm qua ông sử dụng đã thất truyền từ lâu, nhưng trong truyền thuyết thì đây là đạo thuật mà Thanh Vân môn tổ sư Thanh Vân Tử khi hành tẩu giang hồ thường sử dụng, làm sao mà ông biết được?”.

Hắn nhìn chăm chăm vào Chu Nhất Tiên, gằn giọng hỏi: “Ông và Thanh Vân Môn có quan hệ thế nào?”.

Chu Nhất Tiên trầm ngâm giây lát, rồi nói: “Được rồi! Chuyện đã tới nước này, ta cũng không giấu các người làm gì nữa...”.

Bọn Tiểu Hoàn và Dã Cầu đều ngẩn người, liếc mắt nhìn thấy thần sắc Chu Nhất Tiên nghiêm túc không giống như đang nói đùa, bất giác cùng nghiêm nghị lặng yên lắng nghe.

Chỉ thấy Chu Nhất Tiên chậm rãi kể: “Sự tình là thế này. Thời trẻ, lão phu đây rất là anh tuấn tiêu sái, phong lưu hào phóng, thiên phú cực cao, thông minh tuyệt thế... Hà, các người đừng nhìn ta như vậy thì ta mới kể tiếp được... Thời đó lão phu làm nghề hái thuốc, có một lần vào núi sâu tìm dược liệu, không cẩn thận đã sảy chân rơi xuống một vách đá vụn trượng...”.

Quỷ Lệ, Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân cùng lúc chau mày, nhưng Chu Nhất Tiên dường như càng nói càng hưng phấn, tiếp tục kể: “Có điều lão phu phước lớn mạng lớn, không ngờ được một cây tùng mọc chìa ra móc vào y phục, giảm mất quá nửa đà rơi, sau đó lại tiếp tục rơi xuống, chẳng ngờ dưới vách núi là một đầm nước, vì thế nên ta mới may mắn sống sót...”.

Tiểu Hoàn không nhịn được xen miệng vào hỏi: “Gia gia, câu chuyện này dường như con đã nghe ở đâu rồi, hơn nữa còn rất nhiều người nói nữa...à, hình như rất nhiều vị đại hiệp trong sách đều bị rơi xuống vực sâu như thế...”.

Chu Nhất Tiên trừng mắt nhìn Tiểu Hoàn, tức giận nói: “Là ta nói hay là con nói. Mau câm miệng lại cho ta. Hà...lão phu nói tới đâu rồi nhỉ...ồ. đến chỗ rơi xuống vách núi. Nhưng lão phu mạng lớn, may mắn không chết, tiếp đó là vô tình phát hiện được bí kíp của một vị cao nhân tiền bối không biết đã

lưu lại ở đây từ bao nhiêu năm về trước. Lão phu thiên bẩm hơn người, ở dưới đáy vực tham ngộ bí kíp, lấy linh khí thiên địa làm thức ăn, thời gian thấm thoát thoi đưa, cuối cùng lão phu đã luyện thành chính quả, đắc đạo thành tiên...”.

Quý Lệ lạnh lùng nói: “Ngoại trừ cái tên ra, ông có thứ gì khác giống tiên không?”.

Chu Nhất Tiên ngó người ra, sắc mặt lộ vẻ lúng túng, nhưng lập tức trở lại bình thường, nghiêm mặt nói: “Lão phu là vì thiên hạ thương sinh mà hành thiện tích đức thế nên mới vân du nhân gian để tạo phước”.

Quý Lệ nhạt nhẽo nói: “Vậy có phải ông muốn nói Thổ Đạo chi thuật đó ông học từ trong cuốn bí kíp kia hay không?”.

Chu Nhất Tiên gật đầu lia lịa, nghiêm mặt nói: “Chính là vậy, nho tử khả giáo”.

Nhưng ngay khi nói xong, lão đảo mắt một vòng nhìn mấy người xung quanh, đừng nói là Quý Lệ mà ngay cả Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân cũng đều như viết rõ hai chữ “Không tin” lên trán.

Quý Lệ nhìn lão chăm chăm, tự nhiên gã không hề tin những lời nói vừa rồi của Chu Nhất Tiên, nhưng Chu Nhất Tiên đã nói ra những lời này thì cũng chứng tỏ một điều, đó là bất kể thế nào, chung quy lão cũng không chịu nói ra thân phận lai lịch thực sự của mình. Có điều, tuy người này có liên quan đến Thanh Vân Môn, nhưng trước đây gã cũng đã từng ở với lão một thời gian, hồi đó cũng chẳng thấy có gì khác lạ, huống hồ trong lòng Quý Lệ, dù nhiều hay ít cũng đã nhìn ba người bọn Chu Nhất Tiên bằng con mắt khác từ lâu rồi.

Nghĩ tới đây, Quý Lệ cũng không tiện bức lão nói thêm nữa. Có điều gã cũng không muốn đi cùng họ nữa, đang định nói mấy câu rồi bỏ đi, thì đột nhiên phía nam Hà Dương thành vang lên một tiếng kêu khủng khiếp, thanh âm thê lương đến cùng cực.

Chúng nhân cả kinh, vội quay đầu nhìn qua. Chỉ thấy con đường vốn đầy chật người, ngay cả bờ tường cũng đứng đầy người giờ đây đã trở nên hỗn loạn phi thường, người nào người nấy đều vắt giò lên cổ mà chạy như điên cuồng. Giữa màn mưa mông lung, vang lên tiếng rít sắc lạnh, một con mãnh cầm khổng lồ đang giương móng vuốt, đôi mắt to lấp lánh ánh sáng đỏ rực như máu, từ trên cao bổ xuống, đôi cánh mở rộng bằng nửa toà thành, khủng khiếp vô cùng.

Cuồng phong nổi lên theo nhịp đập cánh của ác điểu, cột cờ trên tường thành bị gió lớn thổi cho gãy đoạn. Bách tính trong thành sợ hãi chạy loạn khắp nơi. Ác điểu kêu lên một tiếng, song trào như cánh tay loài ác ma, chụp lấy hai người đang chạy, rồi lập tức bay vọt lên cao, trong nháy mắt đã không thấy đâu nữa.

Cả toà thành chìm trong sợ hãi và im lặng, một hồi lâu sau đó mới có người kinh hãi thốt lên: “Yêu thú, yêu thú đến rồi....chúng ta tiêu rồi!”

Lúc đó cả toà thành như bao trùm bởi những tiếng hò hét vang trời, tiếng khóc, tiếng kêu la. hỗn loạn vô cùng.

Chỉ có mưa vẫn rơi như trước, phảng phất như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Hết hồi 161

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 162

Tịch Mịch

Những tiếng gầm gừ gào thét từ bốn phương truyền về. Xa xa trên một vùng bình nguyên cách Thanh Vân Sơn hai trăm dặm, càng lúc càng có nhiều dị thú của vùng Nam cương tụ tập, lũ ác thú hình thù quái dị không ngừng ngửa mặt lên trời hú vang. Trong đám ác thú, còn có sáu, bảy con thân hình cực lớn, vượt hẳn những loài yêu thú xung quanh, bọn này đang đi lại giữa đám ác thú, miệng gầm gừ không ngớt, những yêu thú khác dường như rất sợ bọn chúng.

Mưa gió mù mịt, mây đen trên trời mỗi lúc một dày, đột nhiên giữa tầng mây xuất hiện một tia sáng chói loà, trong chốc lát, tiếng sấm âm âm đã nổi lên.

Trời đất tối om.

Một tia chớp nữa lại xẹt ngang qua bầu trời, ánh lên một thân hình khổng lồ. Con cự điều vừa từ Hà Dương thành trở về, với ánh sáng của tia chớp vừa rồi, đám yêu thú đều nhận ra đại điều đang cấp hai người trong móng vuốt của nó, nhất thời cả đám yêu thú gần xa cùng rống lên, thanh thế quả thật khiến người ta phải rợn tóc gáy.

Con cự điều sải cánh lượn vòng trên đầu lũ yêu thú một vòng, đột nhiên năm móng chân xoè ra, hai bóng người ngay lập tức rơi xuống. Chỉ thấy hai người này lộn nhào giữa không trung nhưng tay chân không hề dầy dựa mà cứng đờ như cương thi, có lẽ hai kẻ đáng thương này đã chết lúc nửa đường vì không chịu nổi sức mạnh từ móng vuốt của con cự điều.

Bọn yêu thú ở dưới đất lại rống lên ghê rợn, tiếng nghiêng răng kèn kẹt vang lên nghe rợn cả người, trong nháy mắt đã có mấy chục con mãnh thú bỏ người lao tới. Dưới màn mưa vụ mờ ảo, chỉ ẩn ước thấy có mấy hạt máu bắn lên, cuối cùng thì không còn vết tích gì nữa.

Con ác điều kêu lên hai tiếng lãnh lút, rồi lại cất cánh bay cao hơn, sau đó như phát hiện điều gì đó, hai cánh nó cụp lại, từ trên không lao vút xuống giữa đám yêu thú. Lúc thân hình khổng lồ của nó chạm đất, đôi cánh to bè đột nhiên mở rộng, phát ra một tiếng “vù”, một trận cuồng phong nổi lên quạt cho lũ

yêu thú xung quanh ngã lăn ra đất, kêu lên những tiếng quái dị.

Gió mạnh nổi lên, cự điều đứng giữa bầy yêu thú không ngừng đập cánh, khệnh khạng bước đi, vô số yêu thú trên đường đi của nó đều kinh sợ cúi đầu né tránh, thỉnh thoảng cũng gặp một hai con yêu thú khổng lồ như nó, hai bên lừ mắt nhìn nhau, không hề tỏ vẻ sợ hãi. Cự điều đập cánh phành phạch, thân hình lúc lên lúc xuống, hoặc giả bay qua đầu lũ yêu thú, hoặc giả bay qua tàng cây, có lúc gặp phải một con cự tượng yêu thú to lớn tới mức không thể tưởng tượng, nó cũng chui thẳng qua người con cự tượng yêu thú.

Mưa gió tiêu điều, cuối trời sấm sét âm âm, thân hình cự điều cứ phiêu phiêu trong gió, cuối cùng nó cũng phát lên một tiếng kêu sắc nhọn, từ trên không lao vọt xuống lần nữa.

Ở chỗ sâu nhất giữa đám yêu thú, dưới ánh sáng loé lên của một tia chớp, đột nhiên hiện ra một chiếc dù, trên tấm dù xanh vẽ mấy đoá hoa đào, khe khẽ rung rinh trong mưa gió.

Cự điều hạ thân xuống bên cạnh chiếc dù, giờ mới nhìn rõ thì ra cán dù đã được buộc thêm một cây gỗ để tăng độ dài, sau đó cắm lên một vách đá. Bên dưới chiếc dù là một thiếu niên mặc đồ tơ lụa hoa lệ, tay cầm một hồ rượu đang tự chuốc tự uống một mình. Bên cạnh thiếu niên là Thao Thiết và mười mấy yêu thú khác, lúc này bọn chúng nhìn thấy cự điều hạ thân xuống, chỉ trừng mắt nhìn một cái rồi lại lờ lờ nhác nhăm mắt lại.

Đám yêu thú xung quanh kêu lên những tiếng bất an, cự điều há miệng kêu lên hai tiếng két két, đôi cánh khổng lồ quạt mạnh, lập tức hất bay mười mấy con yêu thú xung quanh đó, nhất thời tiếng gầm gừ vang lên không ngớt, có điều không có con yêu thú nào dám xông lên khiêu chiến với con cự điều. Cự điều đảo mắt một vòng, dáng vẻ thập phần cao ngạo, cơ hồ như không hề coi lũ yêu thú kia vào đâu. Sau khi lừ mắt như muốn thị uy với lũ yêu thú khác, nó liền quay lại nhìn thiếu niên kia, thái độ đặc biệt cung kính.

“Két két....két...”.

Cự điều rít lên mấy tiếng.

Thiếu niên kia dường như hiểu được điều ngữ, chậm rãi gật đầu. Cự điều lại kêu thêm mấy tiếng nữa, rồi đứng đó thò cái mỏ ra rìa lông cánh. Mưa không ngừng rơi như trút làm cho toàn thân nó ướt đẫm,

sau khi rửa được vài cái nó liền chán nản ngẩng đầu lên nhìn trời, đoạn rúc đầu vào giữa cánh để tránh mưa.

Mưa càng lúc càng to, thiếu niên cứ uống một chén rồi lại một chén, chưa hề dừng lại, chỉ có khi ngẫu nhiên xuất thần, ngẩn ngơ nhìn về phía xa xa, sau đó lại trầm mặc cúi đầu, tiếp tục uống rượu. Chỉ là vô luận uống bao nhiêu rượu, sắc mặt y vẫn không hề có chút tửu ý.

Cuối cùng hồ rượu cũng đã uống hết, lặng lẽ rơi xuống mặt đất đầy bùn. Thiếu niên kia từ từ đứng dậy, lũ yêu thú xung quanh rú lên phấn khích, biểu lộ thần sắc cực kỳ kính sợ. Chỉ là trong mắt thiếu niên ấy, đám mãnh thú kia tựa hồ như không vậy, y chẳng hề để ý. Y chỉ trầm mặc nhìn về phía nơi chân trời xa xa, hắc vân mù mịt, phong vũ tiêu điều.

Thao Thiết gừ lên mấy tiếng, đứng dậy bên cạnh y.

Thiếu niên kia lặng lẽ quay người lại xoa đầu Thao Thiết, hồi lâu sau mới nói: “Người cũng cảm thấy tịch mịch sao, Thao Thiết?”.

Thao Thiết gừ gừ mấy tiếng, chung quy không ai hiểu nó muốn nói gì. Thiếu niên kia ngẩng đầu lên trời, trầm ngâm rất lâu, không nói một lời.

* * * * *

Thanh Vân Sơn, Thông Thiên Phong.

Mưa vẫn không ngừng rơi cả đêm, các nhân sĩ chính đạo mà đứng đầu là chính đạo tam đại phái đang tụ tập ở Ngọc Thanh Điện thương nghị. Tiếng tranh luận thỉnh thoảng lại vang lên gay gắt, còn ba vị cao nhân ngồi ở chủ vị là Thanh Vân Môn Đạo Huyền chân nhân, Thiên Âm Tự Phổ Hoằng thượng nhân và Phần Hương Cốc cốc chủ Vân Dịch Lam cũng đang thấp giọng bàn luận gì đó. Ba người, sáu hàng lông mày đều nhíu chặt, hiển nhiên là tâm sự trùng trùng, lo lắng trước họa kiếp yêu thú trước mắt.

Đột nhiên, bên ngoài Ngọc Thanh Điện vang lên tiếng bước chân gấp gáp. Chúng nhân ngậy người, chỉ thấy đệ tử Tiêu Dật Tài của Đạo Huyền chân nhân tất tưởi chạy vào trong điện, khẽ gật đầu chào các nhân sĩ chính đạo rồi nhanh nhẹn bước tới chỗ Đạo Huyền chân nhân, ghé miệng nói mấy câu gì đó.

Chúng nhân nhìn hai người, đều nhận ra vẻ nghiêm túc trên mặt Tiêu Dật Tài, biết là chuyện không phải tầm thường, còn trên khuôn mặt Đạo Huyền chân nhân lại từ từ hiện ra một chút tiếu ý. Ai nấy đều cảm thấy một cảm giác lạ lùng dâng lên trong dạ, dường như có một áp lực vô hình đang dần dần đè nặng xuống nơi này vậy.

Đạo Huyền chân nhân nghe Tiêu Dật Tài nói hết, quay lại thấp giọng hỏi thêm một câu. Tiêu Dật Tài chỉ im lặng gật đầu, thần sắc như muốn khẳng định. Đạo Huyền chân nhân thở hắt ra một hơi, gật đầu tỏ ra đã rõ. Tiêu Dật Tài lặng lẽ quay người, đứng ra phía sau lão.

Phổ Hoảng thượng nhân và Vân Dịch Lam cũng đã đưa mắt nhìn sang. Chỉ nghe Phổ Hoảng thượng nhân niệm phật hiệu: “A di đà phật, Đạo Huyền chứng môn, có phải có tin tức gì của yêu thú hay không?”.

Đạo Huyền chân nhân gật đầu nhẹ, đứng dậy, chính đạo nhân sĩ ngồi dưới lại xao động một hồi.

Đạo Huyền chân nhân định thần, sắc mặt tỏ vẻ kiên định cương quyết, cao giọng nói: “Chư vị đạo hữu, vừa rồi nhận được một tin tức, đại quân yêu thú đã xuất hiện ở một vùng hoang dã cách Thanh Vân Sơn hai trăm dặm, không lâu nữa sẽ tới đây. Còn ở ngoài thành Hà Dương cũng đã bắt đầu xuất hiện bóng dáng của yêu thú rồi”.

Lời này vừa thốt ra, chúng nhân lập tức xôn xao náo động, nhất thời trên mặt mọi người lần lượt lộ ra các biểu tình như hoảng loạn, sợ hãi, tức giận, than vãn... mỗi lo về một trường họa kiếp đè nặng trong lòng bấy lâu nay cuối cùng cũng đã thành hiện thực.

Đạo Huyền chân nhân đảo mắt nhìn mọi người, giọng cao song thủ lên ra hiệu cho mọi người yên lặng. Đợi cho chúng nhân yên tĩnh trở lại, Đạo Huyền chân nhân mới cao giọng nói: “Chư vị, đại họa kiếp đã đến trước mắt, tính mạng thiên hạ thương sinh đang đợi cuộc chiến với loài yêu nghiệt này của chúng ta, các vị đây đều là cao nhân đắc đạo của chính đạo ôm một bầu nhiệt huyết mà đến đây tham chiến, chỉ cần chúng ta tận hết sức lực, tưởng tất trời sẽ không tuyệt đường người. Đám yêu vật kia tuy hung hãn, nhưng nhất định không thể kéo dài”.

Đám nhân sĩ chính đạo trầm mặc một hồi, chợt có người lên tiếng nói: “Chân nhân nói đúng lắm!”.

“Chân nhân yên tâm, có nhiều cao nhân ở đây như vậy, chúng ta lại cùng có quyết tâm, chắc chắn sẽ dễ dàng thắng được lũ yêu thú kia thôi!”.

“Chính là vậy, chính là vậy...”.

Nhất thời chúng nhân như được kích thích, tinh thần phấn chấn thoải mái hẳn lên, dù sao thì ở đây cũng còn có tam đại môn phái và một số cao nhân khác. Vả lại nói xa hơn, ở trên Thanh Vân Sơn này còn có Tru Tiên Kiếm Trận vô địch thiên hạ trong truyền thuyết nữa. Nhìn thần tình Đạo Huyền chân nhân tự tin như vậy, có ai còn lo lắng được gì nữa chứ.

Đạo Huyền chân nhân mỉm cười, nói vài câu với chúng nhân, đoạn cùng Phổ Hoảng thượng nhân, Vân Dịch Lam và Tiêu Dật Tài đi vào trong nội đường của Ngọc Thanh Điện.

Sau khi ra khỏi thị tuyến của chúng nhân, sắc mặt Đạo Huyền chân nhân lập tức trở nên trầm trọng, còn Phổ Hoảng thượng nhân và Vân Dịch Lam cũng không dễ chịu gì hơn. Bốn người đi vào một gian tịnh thất bên trong nội đường, Tiêu Dật Tài đi sau cùng, tiện tay khép cửa lại.

Đạo Huyền chân nhân quay sang nói với Tiêu Dật Tài: “Dật Tài, con hãy nói rõ sự tình ra cho hai vị đây được rõ!”.

Tiêu Dật Tài gật đầu nói: “Vâng. Đệ tử tuần thị ở Hà Dương thành dưới núi không ngừng nhận được hồi báo, đặc biệt là hôm nay đệ tử đã tận mắt nhìn thấy một con điều yêu khổng lồ xuất hiện, nhìn hình dạng nó rất giống với Tu La Điều trong thập tam yêu thú trong truyền thuyết”.

Đạo Huyền chân nhân và hai vị cao nhân còn lại đưa mắt nhìn nhau, trên mặt đều lộ vẻ nghiêm trọng. Tiêu Dật Tài lại chậm rãi kể tiếp: “Ngoài ra, các sư đệ ở các vùng xung quanh cũng liên tiếp hồi báo lác đác phát hiện tung tích yêu thú, đặc biệt ở phía Tây nam cách đây hai trăm dặm là tập trung nhiều nhất. Còn mấy vị sư đệ ra ngoài xa hơn hai trăm dặm thì đến giờ vẫn chưa có tin tức”.

Tiêu Dật Tài nói tới đây, sắc mặt dần dần trở nên buồn nản, Đạo Huyền chân nhân chỉ cúi đầu không nói, Vân Dịch Lam khẽ thở dài, Phổ Hoảng thượng nhân thì lẩm bẫm niệm Phật hiệu.

Đạo Huyền chân nhân trầm tư giây lát, khẽ gật đầu nói: “Xem ra thì không sai đâu, yêu thú đích thực đã tới rồi. Dật Tài...”.

Lão nhìn đệ tử sùng ái nhất của mình nói: “Con xuống núi thêm một chuyến, thông tri cho tất cả các đệ tử bản môn lập tức trở về, phạm vi phòng thủ của chúng ta đại khái sẽ trong vòng trăm dặm quanh Thanh Vân Sơn, nhớ phải dặn dò bọn chúng không được tự tiện đi quá giới hạn, càng không được động thủ với đám yêu thú kia để tránh phát sinh những chuyện ngoài ý muốn”.

Tiêu Dật Tài gật gật đầu, như vừa sực nghĩ ra điều gì đó, bèn nói: “Sur phụ, vậy thì bách tính trong thành Hà Dương phải làm sao?”.

Đạo Huyền chân nhân trầm ngâm một hồi, quay mặt sang nhìn Phổ Hoằng thượng nhân và Vân Dịch Lam. Phổ Hoằng thượng nhân chấp tay cúi đầu, còn Vân Dịch Lam thì gượng cười nói: “Sự việc đã đến nước này, tất cả đều do chương môn quyết định”.

Đạo Huyền chân nhân khẽ gật đầu như muốn cảm ơn, sau đó lại cúi đầu suy nghĩ, hồi lâu sau mới nói với Tiêu Dật Tài: “Chuyện này quả thật nan giải vô cùng, nhưng Hà Dương thành nơi đó quá là nguy hiểm, mà chúng ta thì không thể hạ sơn bảo vệ bách tính. Bây giờ con hãy lập tức đến Hà Dương thành cùng với tất cả đệ tử Thanh Vân Môn ở đó giúp đỡ bách tính trong thành chạy về hướng bắc càng nhanh càng tốt, ít nhất cũng phải vượt qua Thanh Vân Sơn. Mục tiêu lớn nhất của bọn yêu thú đó chính là nhân sĩ chính đạo chúng ta trên Thanh Vân Sơn này chứ không phải là bách tính vô tội, như vậy họ tạm thời cũng có thể an toàn”.

Tiêu Dật Tài ngẩn người ra trong chốc lát, nhưng nhìn gương mặt không chút biểu tình của Đạo Huyền chân nhân, cuối cùng y cũng đành gật đầu, thấp giọng nói: “Vâng, đệ tử lập tức hạ sơn!”.

Đạo Huyền chân nhân nói: “Còn một chuyện nữa, con hãy mau chóng thông báo cho sáu vị thủ toạ lập tức đến Thông Thiên Phong. Ta phải gặp bọn họ ngay!”.

Tiêu Dật Tài gật gật đầu đáp: “Vâng, đệ tử lập tức đi làm!”.

Đạo Huyền chân nhân thở dài: “Con phải cẩn thận đó!”.

Tiêu Dật Tài khẽ gật đầu. Quay người bước ra ngoài.

* * * * *

“Áo Nguyệt Động Phủ?”. Chu Nhất Tiên kinh hãi kêu thốt lên, hai hàng lông mày chau lại, trên mặt xuất hiện thần sắc ngưng trọng. Lão ngân ngữ giây lát rồi hỏi: “Người hỏi chuyện này làm gì?”.

Quý Lệ điềm nhiên nói: “Không phải ông luôn tự thị mình kiến thức đa quảng hay sao? Ta đột nhiên có hứng thú với cái hang động đó, nên tùy tiện hỏi thôi. Ông biết bao nhiêu về cái động Áo Nguyệt Động Phủ đó?”.

Chu Nhất Tiên liếc mắt nhìn Quý Lệ, chỉ thấy thần tình của gã trơ như gỗ đá, không hiểu đang nghĩ gì trong đầu, dáng vẻ cao thâm khó dò. Lúc này bọn họ vẫn còn trong Hà Dương thành, có điều Hà Dương thành của hiện tại vì sự xuất hiện của con cự điều hôm qua mà đã hoàn toàn khác hẳn. Nỗi lo lắng giờ đã biến thành sự thật, nhiều người vốn đã hoảng loạn đến cùng cực, giờ đây đã không thể chịu nổi áp lực nặng nề của sợ hãi, biến thành những kẻ điên cuồng đi nghênh ngang trên phố, miệng không ngớt lầm bầm những điều vô nghĩa.

Chu Nhất Tiên thu hồi mục quang, tâm niệm chuyển động, từ từ nói: “Người... người không phải muốn làm chuyện điên rồ gì đó chứ?”.

Tiểu Hoàn và Dã Cầu tròn mắt nhìn Quý Lệ, cả Tiểu Hôi ngồi trên vai hẳn dường như cũng cảm nhận được điều gì đó, nhe răng cười làm mặt quý trêu chọc hai người. Quý Lệ nhạt giọng hỏi lại: “Ông cho rằng ta có thể làm gì chứ?”.

Chu Nhất Tiên cười khan một tiếng: “Kỳ thực hiểu biết của ta về Áo Nguyệt Động Phủ cũng không nhiều lắm. Nơi này vốn không nổi danh lắm, chỉ là hơn ngàn năm trước Thanh Diệp Tổ Sư của Thanh Vân Môn đã bế quan ngộ đạo ở đó, đồng thời Tru Tiên Cổ Kiếm cũng xuất hiện bên trong, từ đó động phủ này mới danh chấn thiên hạ, nhưng nhiều năm nay nó chỉ là nơi cất giấu Tru Tiên Cổ Kiếm mà thôi, hơn nữa cũng chỉ có Thanh Vân Chương Môn mới có thể vào được bên trong, vì vậy mà tiếng tăm cũng dần dần phai nhạt”.

Quý Lệ nói: “Ồ, chỉ có vậy thôi sao?”.

Chu Nhất Tiên thoáng do dự rồi nói tiếp: “Ta không biết người muốn làm gì, nhưng mà nơi đó người tốt nhất là không nên đi thì hơn!”.

Quý Lệ nhướng mày hỏi: “Tại sao?”.

Chu Nhất Tiên thờ dài nói: “Không phải người không biết thân phận hiện tại của mình chứ? Áo Nguyệt Động Phủ là trọng địa của Thanh Vân Môn, vạn nhất bị người ta phát hiện... người đừng quên, lúc này trên Thanh Vân Sơn đang tụ tập cả ngàn nhân sĩ chính đạo, vạn nhất thân phận bị lộ, chỉ e người có hoá thành chim cũng khó thoát”.

Quý Lệ lạnh lùng nói: “Đó là chuyện của ta. Ông cứ nói hết những chuyện liên quan đến Áo Nguyệt Động Phủ ra là được”.

Chu Nhất Tiên lắc đầu, thấp giọng lảm bảm: “Thanh niên nhân bây giờ thật không kiên nhẫn chút nào... Được rồi! Động phủ đó được đặt tên là Áo Nguyệt là vì tương truyền vào các đêm trăng sáng, kỳ thạch trước của động liền rực rỡ sáng ngời, như mộng như ảo, nhưng điều quan trọng nhất là động phủ ấy là một nơi đặc dị vô cùng, người nào đi vào trong đó thì cũng giống như đi vào một thế giới của mộng và ảo, nếu tâm trí không kiên định, ắt sẽ bị hãm ở trong đó, không thể thoát thân, một thân đạo hạnh sẽ bị huỷ trong một ngày”.

Quý Lệ hơi ngần người: “Cái gì, có chuyện này nữa sao?”.

Chu Nhất Tiên hừ lạnh một tiếng, nhìn Quý Lệ một lượt từ đầu đến chân rồi nói: “Ta khuyên người chớ nên si tâm vọng tưởng nữa. Người mà vào Áo Nguyệt Động Phủ thì chỉ có con đường chết thôi”.

Quý Lệ cười lạnh một tiếng: “Tại sao ông nói vậy?”.

Chu Nhất Tiên nói: “Ta biết người trong lòng bất phục, cũng biết người tính tình bướng bỉnh, nhưng ta phải nói thật cho người biết...”.

Sắc mặt lão chợt trở nên nghiêm nghị, không ngờ có một vẻ bất nộ mà uy, trầm giọng nói tiếp: “Cái gọi là tâm chí kiên định, tuyệt đối không phải là bướng bỉnh như người. Theo ta thấy, cả đời người đã chịu nhiều dày vò, trong lòng có vô số tâm sự thương đau, nếu như mạo hiểm vào trong Áo Cảnh, chỉ e khó tránh khỏi dẫn động đến những tâm sự đó, chìm đắm vào trong đó mà không thể thoát thân”.

Lão ngưng lại lấy hơi, sau đó hơi ngần người một chút rồi nói tiếp: “Còn nữa, pháp bảo trên người người là vật đại hung chí tà, tinh huyết trong người người lại sớm đã hợp nhất làm một với yêu lực của

Phệ Huyết Châu, yêu vật này mà vào trong Áo Cảnh, đối với người chỉ có hại chứ không có ích, vì vậy ta mới khuyên người một câu, tốt nhất là hãy bỏ cái ý định đó đi”.

Quý Lệ nhìn Chu Nhất Tiên như lần đầu tiên phát hiện ra lão vậy, cứ im lặng nhìn chăm chăm mà không nói gì. Chu Nhất Tiên cũng thản nhiên nhìn thẳng vào mắt gã, rất lâu sau đó, Quý Lệ mới chậm rãi quay người cất bước đi.

Chính lúc này, Hà Dương thành lại trở nên hỗn loạn. Một đám đệ tử Thanh Vân Môn xuất hiện ở đầu phố, lớn tiếng nói gì đó với dân chúng đang hỗn loạn. Bọn Chu Nhất Tiên kinh ngạc, chen tới lắng nghe. Thì ra là Thanh Vân đệ tử đang tuyên cáo với dân chúng rằng yêu thú sắp đánh tới đây, Hà Dương thành này không phải là chỗ an toàn. Đồng thời khuyên bách tính nên chạy về phía Bắc, ít nhất cũng phải vượt qua Thanh Vân Sơn mới được.

Chu Nhất Tiên nghe mà lắc đầu thở dài, quay sang nói với bọn Tiểu Hoàn và Dã Cầu: “Hồng bét hết cả rồi, không biết...ồ, tên tiểu tử Quý Lệ đó đâu?”.

Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân cùng ngó người, vội vàng quay lại, chỉ thấy sau lưng những người là người, nhưng bóng dáng Quý Lệ thì đã biến mất từ bao giờ.

Biển người mênh mông, thanh âm hỗn tạp, Chu Nhất Tiên đứng giữa đám người đang hoảng loạn mà chau mày. Tiểu Hoàn đứng bên cạnh im lặng không nói tiếng nào. Còn Dã Cầu đạo nhân thì nhìn ra xa xa, khẽ thở hắt ra một tiếng buồn bã.

Hết hồi 162

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 163

Ăn Giả

Mưa đã bắt đầu tạnh, thế nhưng những đám mây đen vẫn phủ kín bầu trời, từng tầng chèn ép từng tầng, khiến cho không gian càng trở nên ngột ngạt.

Cánh cổng phía bắc thành Hà Dương mở rộng, vô số dân thường đổ xô chạy về hướng phía bắc, trên đường những tiếng gào thét nối nhau không dứt, biết đi về đâu, đi về đâu để tránh kiếp hoạ này đây?

Tiêu Dật Tài dẫn đầu chúng đệ tử Thanh Vân Môn duy trì trật tự, không ngừng an ủi vỗ về đám dân thường đang rất hoảng loạn này. Hết lượt này đến lượt khác nói với đám người xung quanh: “Lần này chỉ là tạm thời rời đi, chỉ cần đánh bại lũ yêu quái, tai hoạ qua đi, mọi người sẽ có thể trở về quê hương”.

Một ngày vất vả bận rộn, miệng khô lưỡi rát, nhìn đám dân chạy loạn, lũ lượt nối đuôi nhau thành hàng dài, Tiêu Dật Tài lắc đầu ngao ngán. Đang muốn nghỉ ngơi chốc lát thì chợt thấy Lâm Kinh Vũ người của Long Thủ Phong đứng cách đó không xa trên mặt hiện rõ vẻ mệt mỏi. Tính ra hắn và Lâm Kinh Vũ cũng có thể gọi là quen biết, liền bước qua nhẹ nhàng vỗ vai Lâm Kinh Vũ.

Lâm Kinh Vũ quay đầu lại, nhận ra Tiêu Dật Tài liền nở một nụ cười, cất giọng nói, có điều giọng đã bị lạc đi vì khản cổ: “Su huynh, huynh cũng ở đây sao?”.

Tiêu Dật Tài gật đầu, hai người nhìn nhau rồi lại nhìn sang đám dân đang lũ lượt dắt díu nhau đi, đoạn cùng cười ngao ngán.

* * * * *

Trên con đường hướng về phía bắc, nhìn ra xa, không gian vạn phần u ám, mây đen giăng kín, che phủ tất cả ánh mặt trời.

Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân cùng bước đi lẫn trong đám dân thường. Xung quanh

đám đệ tử Thanh Vân Môn quá nhiều, mà diện mạo mình thì quá là cổ quái, thế nên Dã Cầu đạo nhân phải dùng một cái mũ rơm che kín hết nửa khuôn mặt bước sau Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn. Chu Nhất Tiên đi trong đám người chau mày nhìn sang xung quanh rồi thở dài ngao ngán.

Tiểu Hoàn nhè nhẹ hỏi: “Gia gia, sao vậy?”.

Chu Nhất Tiên lắc đầu nói: “Trận chiến lần này quan hệ tới số mệnh của thiên hạ bách tính, thế nhưng ta chỉ sợ phần thắng của Thanh Vân Môn chẳng được là bao”.

Tiểu Hoàn trầm mặc, cũng hiểu được vì sao Chu Nhất Tiên lại nói vậy. Lũ yêu quái từ lúc xuất hiện đến nay, chỉ mới có một thời gian ngắn, từ vùng Nam cương tiến nhập vào Trung thổ, trên đường quét sạch tất cả khiến cho một vùng rộng lớn đồ nát điêu tàn, thực lực thật cường hoành, thủ đoạn hung tàn, kiếp nạn lần này đúng là vượt trên tất cả mọi kiếp nạn.

Tiểu Hoàn miễn cưỡng nói với Chu Nhất Tiên: “Gia gia, không phải là còn Tru Tiên kiếm trận sao, vẫn còn hy vọng mà”.

Chu Nhất Tiên so vai nói: “Cái này...hầy...thôi kệ đi, dù sao dân thường như chúng ta đều phải theo mệnh trời cả”. Nói đến đây, lão dừng lại một chút rồi đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn ngọn Thanh Vân Sơn nguy nga hùng vĩ giờ đây ẩn hiện trong mình những đám mây đen khiến cho người ta cảm thấy hung ác, rồi sau đó từ từ nói: “Có điều những kẻ chính đạo này, không thể không đề phòng ‘hậu viện lửa cháy’...a..”.

Tiểu Hoàn ngớ người ra rồi khẽ hỏi: “Gia gia, cái gì mà ‘hậu viện lửa cháy’?”.

Chu Nhất Tiên cười một cái, lắc đầu không nói gì, quay người bước tiếp, Tiểu Hoàn lườm lão một cái rồi cũng chạy theo. Vào thời khắc này lão cũng chẳng muốn nghĩ nhiều làm gì. Bước phía sau hai người là Dã Cầu đạo nhân mũ che kín đầu, hai mắt đảo lia lịa xung quanh, chẳng để ý gì đến câu chuyện của hai người cả.

* * * * *

Đoàn người chạy loạn đã đi được một ngày và đám đệ tử Thanh Vân Môn cũng đã vất vả cả một ngày trời. Mắt nhìn đoàn người đã đi qua ngọn Thanh Vân Sơn, Lâm Kinh Vũ mới thở phào nhẹ nhõm. Đột

nhiên không biết từ đâu một đứa trẻ chạy tới, mắt nhìn chăm chăm vào hắn.

Lâm Kinh Vũ thấy lạ, nhìn đứa bé một lúc, chỉ thấy nó mặc một bộ đồ cũ kỹ, hiển nhiên không phải là con cái của nhà quyền quý, nhưng mặt mũi sáng sủa đáng yêu. Lâm Kinh Vũ cười một cái rồi nhẹ nhàng hỏi: “Tiểu đệ, có chuyện gì vậy?”. Đứa bé ngấp ngừng một chút rồi giơ ra một tờ giấy, nói: “Vừa rồi có một vị sư thúc bảo đệ cầm tờ giấy này đưa cho huynh”.

Lâm Kinh Vũ ngạc nhiên, giơ tay ra đón lấy tờ giấy, mở ra xem chỉ thấy vón vện bốn chữ: “Hậu viện lửa cháy”.

Lâm Kinh Vũ nheo mày trầm lặng suy nghĩ một lúc lắm bẫm: “Vậy là sao?” rồi quay sang cậu bé hỏi: “Đúng rồi, người đưa cho đệ tờ giấy này đâu rồi?”.

Cậu bé quay đầu lại chỉ tay về phía trước, đột nhiên sắc mặt lộ vẻ bất ngờ: “Ày, đâu rồi, vừa nãy còn nhìn thấy ở đây, thúc ý đội một cái mũ rơm to che kín mặt còn nói đệ phải đưa cho huynh nữa mà”.

Lâm Kinh Vũ nhìn tờ giấy cầm trên tay, nheo mày lại rồi đưa mắt nhìn ra tứ phía, chỉ thấy biển người hoảng hốt tuyệt nhiên không thấy tung tích người mà như cậu bé miêu tả đâu cả.

* * * * *

Thanh Vân Sơn, Tiểu Trúc Phong.

“Àm...”.

Một âm thanh như rống gào, một luồng hào quang chói lọi loé lên. Lục Tuyết Kỳ sắc diện lạnh lẽo, cầm kiếm nhìn lên, mặt kiếm sáng trắng như gương soi rọi khuôn mặt lạnh lùng băng giá của nàng.

Nàng chăm chú nhìn lưỡi kiếm sắc bén, dường như Thiên Gia thần kiếm cũng cảm nhận thấy điều gì đó trong tận sâu tâm hồn vị chủ nhân của nó, nhè nhẹ rung lên.

“Muội đang nghĩ gì vậy?” âm thanh của Văn Mẫn thốt lên, Tuyết Kỳ mắt vẫn nhìn thanh kiếm trong tay, một lúc sau mới đáp: “Không biết qua mấy hôm nữa thanh kiếm này sẽ chảy trên nó máu của những kẻ nào?”.

Văn Mẫn nhẹ nhàng bước tới đặt tay lên vai nàng dịu dàng nói: “Hiền muội của ta, kiếp nạn trước mắt, sư phụ chắc cũng không truy xét tới việc của muội đâu. Chỉ cần trong trận chiến này chúng ta dốc toàn lực quyết đấu, thiết nghĩ trời cũng không tuyệt lòng người”.

Lục Tuyết Kỳ gật đầu nhưng không hiểu vì sao trong lòng nàng lại rối như tơ vò, nàng cúi đầu đáp nhỏ: “Dạ”.

Văn Mẫn mỉm cười nói: “Tốt rồi, sư phụ đang chờ chúng ta cùng đi Thông Thiên Phong kia, chúng ta đi thôi!”.

Lục Tuyết Kỳ lại một lần nữa gật đầu, thu lại Thiên Gia, hít sâu một hơi rồi cất bước theo Văn Mẫn.

Dọc theo hành lang khúc khuỷu phía trước dãy Tiểu Trúc Phong, Thủy Nguyệt đại sư đã đứng đấy từ bao giờ, bên cạnh còn có vài nữ đệ tử. Hai người cùng bước tới, Văn Mẫn cất tiếng: “Đệ tử Văn Mẫn và Tuyết Kỳ sư muội bái kiến sư phụ”.

Thủy Nguyệt đại sư quay người lại nhìn Văn Mẫn một lượt sau đó hướng ánh mắt về Lục Tuyết Kỳ. Lục Tuyết Kỳ cúi đầu không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của sư phụ, chỉ khẽ nói: “Sư phụ, đệ tử đã tới. Đệ tử bất hiếu để người phải giận dữ”. Chỉ thấy Thủy Nguyệt đại sư lạnh lùng nói: “Ta không có thời gian mà giận người”. Sắc mặt Lục Tuyết Kỳ đột nhiên tái lại, đứng nép vào mọi người, không dám nói gì, Văn Mẫn hướng về phía Thủy Nguyệt đại sư, thanh âm pha chút cầu xin thốt lên: “Sư phụ...”.

Thủy Nguyệt đại sư “hừ” một tiếng rồi thở dài nói: “Được rồi, được rồi...kiếp hoạ còn ở trước mặt, trận chiến lần này, nếu còn giữ được tính mạng thì đến lúc đó hãy nói”.

Đám đệ tử không ai dám lên tiếng cả, Thủy Nguyệt đại sư quay người phất tay áo rồi nói: “Thôi, đi thôi, chưởng môn chân nhân còn đang trên Thông Thiên Phong đợi chúng ta kia”.

Lời nói vừa dứt, Thủy Nguyệt đại sư liền hoá thành một bạch đạo quang bay đi. Văn Mẫn nhìn Tuyết Kỳ rồi nhẹ nhàng nói: “Không sao đâu, đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, ha”. Tuyết Kỳ gượng cười một cái không nói gì.

Nói xong Văn Mẫn quay sang chúng đệ tử nói: “Chúng ta cũng đi thôi”.

Lúc đó từ Tiêu Trúc Phong, từng luồng đạo quang vọt lên, từng đạo từng đạo tú lệ bay về phía đám mây đen dày đặc, rõ ràng mới vừa đây thôi còn nhìn thấy vài luồng sáng rực rỡ mà trong chớp mắt dường như đã bị những đám mây đen nuốt chửng lấy.

* * * * *

Thanh Vân Sơn, Đại Trúc Phong.

Tổng Đại Nhân dẫn đầu đám đệ tử đứng phía ngoài Thủ Tĩnh Đường, chỉ cần nhìn dáng vẻ đám đệ tử là có thể biết bọn họ đã đứng đợi rất lâu rồi, mà vợ chồng Điền Bất Dịch vẫn chưa ra.

Lão lục Đỗ Tất Thư có chút sốt ruột, khẽ nói với Tổng Đại Nhân: “Đại sư huynh, sư phụ và sư nương sao đến giờ này vẫn chưa ra nhỉ? Không biết hai người làm gì ở trong?”.

Tổng Đại Nhân quay sang nhìn Đỗ Tất Thư một cái rồi tức giận nói: “Ta làm sao mà biết được, đệ muốn biết như thế sao không tự mình vào mà hỏi”.

Đỗ Tất Thư ngớ người, mặt thộn ra, sau đó bực tức lảm bảm: “Đệ biết rồi, huynh không lấy được vợ cũng không cần phải trút giận lên đệ chứ”.

Tổng Đại Nhân tai thính bất ngờ nghe được, không kìm được liền giơ tay vỗ mạnh vào gáy Đỗ Tất Thư quát: “Đệ vừa nói cái gì?”.

Đỗ Tất Thư giật mình, từ trước đến giờ trừ sư phụ sư nương ra thì hấn sợ nhất là vị đại sư huynh này. Có điều thường ngày Tổng Đại Nhân rất ôn hoà, nhưng mấy hôm gần đây một khi nhắc đến việc này thì không khác gì chọc vào tổ kiến lửa, tất khiến cho Tổng Đại Nhân giận dữ.

Bên cạnh mấy người hội Hà Đại Trí đang cố nhịn cười mắt liếc trộm Đỗ Tất Thư. Hấn dáng vẻ khổ sở nhìn về mấy vị sư huynh cầu cứu, không ngờ ánh mắt vừa hướng về Hà Đại Trí, Ngô Đại Nghĩa thì lập tức người thì ngẩng đầu lên nhìn trời, người thì quay mặt nhìn ra chỗ khác, dáng vẻ như không quan tâm đến sự đời.

Đỗ Tất Thư mắt nhìn mấy vị sư huynh không có chút nghĩa khí gì với vẻ tức giận, cuối cùng quay sang

Tổng Đại Nhân cười xoa một cái rồi nói: “Đại sư huynh cũng không cần phải sốt ruột mà, đợi qua kiếp nạn này, đệ lập tức xuống núi tìm một bà mai tốt nhất thiên hạ giúp huynh cầu...”.

Còn chưa nói dứt câu, Tổng Đại Nhân sắc mặt tím lại giờ chân đá ra. “Bình” Đỗ Tất Thư bắn ra xa, mấy vị sư huynh đứng bên cạnh nhất thời bật cười, lắc đầu, chỉ có Đỗ Tất Thư mặt mũi méo xệch lồm cồm bò dậy.

Tiếng cười từ bên ngoài vọng vào từ đường. Tô Như sắc mặt đang nghiêm nghị bỗng nở một nụ cười, thở dài khẽ nói: “Bất Dịch, các đệ tử đang chờ chúng ta kìa!”.

Điền Bất Dịch thân mặc trường y, sắc mặt thập phần kính cẩn, đứng trước bàn thờ Tam Thanh của Thủ Tĩnh Đường, trầm mặc gật đầu.

Sau đó lão chăm chú nhìn lên rồi từ từ tiến đến gần bàn thờ, thấp lẩy ba nén hương sau đó vái ba vái.

Cắm hương xong, lão lùi lại đứng lặng yên rồi cùng Tô Như vái tiếp ba vái nữa, sắc diện hiện rõ vẻ cung kính. Hai người vừa bước đi một đoạn thì Điền Bất Dịch đột nhiên dừng lại, Tô Như quay người lại ngạc nhiên hỏi: “Huynh sao vậy, Bất Dịch?”.

Điền Bất Dịch chau mày, quay người lại bước tới phía đằng sau bàn thờ Tam Thanh. Tô Như cảm thấy lạ, sắc mặt có chút phân vân do dự, nhưng vẫn bước về phía Điền Bất Dịch.

Phía sau bàn thờ chính còn có thêm một bàn thờ nữa nhưng so với bàn thờ phía trước thì nó nhỏ hơn rất nhiều, trước mặt lại được che bằng một bức màn hoàng cầm. Điền Bất Dịch đứng trước bức tượng thần nhỏ, nhìn một lúc, rồi với tay cầm xuống một tấm linh vị trên khắc hàng chữ: “Sư huynh Vạn Kiếm Nhất linh vị”.

Tô Như đứng bên cạnh nhìn chăm chú, chỉ thấy Điền Bất Dịch dùng một tấm khăn nhè nhẹ lau hết bụi bám trên linh vị, bụi bám không dày, chứng tỏ thường xuyên có người lau chùi, lau sạch xong Điền Bất Dịch lại cung kính đặt linh vị lên trên, từ bên cạnh thấp lẩy ba nén hương rồi vái tiếp ba vái.

Tô Như nét mặt phảng phất ưu tư hoài niệm, khẽ hỏi: “Bất Dịch, huynh làm vậy chẳng lẽ hy vọng Vạn sư huynh đến bảo hộ cho Thanh Vân sao?”.

Điền Bất Dịch đáp: “Vạn sư huynh tuy rằng một đời ngạo khí, thế nhưng đối với huynh ấy, sư môn là quan trọng nhất. Nếu biết hôm nay Thanh Vân gặp kiếp nạn này, trên trời huynh ấy có linh thiêng nhất định sẽ phù hộ cho chúng ta”.

Điền Bất Dịch mắt nhìn linh vị từ từ nói: “Chúng ta đi thôi”.

Hai người từ trong Thủ Tĩnh Đường đi ra, Tổng Đại Nhân và các đệ tử khác đều đang đợi ở phía ngoài. Điền Bất Dịch mắt nhìn Tổng Đại Nhân rồi lại nhìn Đỗ Tất Thư, khẽ gật đầu, cuối cùng lão đưa mắt nhìn ra xa về phía căn phòng của các đệ tử, trong ánh mắt hiện lên vẻ tiếc nuối.

Có thể do trận đại chiến trước mắt, kiếp hoạ trên đầu đã kề cận, đạo này tâm trạng của Điền Bất Dịch không được tốt. Lão cũng chẳng nói nhiều, chỉ nhìn chúng đệ tử một lúc, rồi bảo: “Đi thôi, tới Thông Thiên Phong”.

Kỳ quang phóng lên, Điền Bất Dịch vọt lên trước, Tô Như lập tức bay theo, các đệ tử cũng không chậm trễ, liền ngự pháp bảo tiến tới. Từng đạo, từng đạo kỳ quang dần dần mất hút vào những đám mây đen cuộn cuộn, cuộn cuộn trên bầu trời.

* * * * *

Đám người Tiêu Dật Tài, Lâm Kinh Vũ mệt đến gần chết, cuối cùng cũng đã đưa được tất cả đám dân thường chạy qua được địa phận thành Hà Dương, hướng lên phía Bắc mà chạy nạn. Mới có một ngày ngắn ngủi vậy mà Tiêu Dật Tài, Lâm Kinh Vũ cùng đám đệ tử Thanh Vân Môn trông tiêu tụy hẳn đi, người nào người nấy lạc hết cả giọng vì khản cổ.

Đứng trên cao đưa mắt nhìn đám dân thường đi hết, Tiêu Dật Tài mới thở phào nhẹ nhõm, đoạn cất giọng ồm ồm nói với Lâm Kinh Vũ đang đứng bên cạnh: “Cuối cùng cũng đã đưa qua rồi!”.

Lâm Kinh Vũ cũng thở dài một tiếng, có vẻ như cất đi một gánh nặng, thế nhưng trên mặt hai hàng lông mày nhíu lại. Hẳn không được hoàn toàn nhẹ nhõm như Tiêu Dật Tài, hình như trong lòng còn có điều gì đó vương vấn.

Tiêu Dật Tài vốn là người tinh tế, rất nhanh liền phát hiện Lâm Kinh Vũ dường như có điều gì lo nghĩ bèn hỏi: “Lâm sư đệ, đệ sao vậy, đệ cảm giác có điều gì à?”.

Lâm Kinh Vũ sững người một lúc rồi lắc đầu: “Su huynh hiểu lầm, đệ chẳng có nghĩ ngợi gì cả, chỉ vì trận chiến trước mặt nên lòng có chút lo nghĩ mà thôi”.

Tiêu Dật Tài gật gật đầu, vỗ vai Lâm Kinh Vũ rồi nói: “Huynh biết, thực sự huynh cũng lo nghĩ về điều này, có điều từ trước đến giờ ta không thắng chính, trời không tuyệt lòng người, chúng ta đều là người trong chính đạo, vì thiên hạ bá tánh, trận chiến này chỉ cần toàn lực chiến đấu không cần phải lo nghĩ nhiều...”.

Lâm Kinh Vũ cười cười gật đầu: “Su huynh nói phải”.

Tiêu Dật Tài cười nói: “Tốt rồi, ta qua bên này xem xét, đệ cũng nghỉ ngơi đi”. Nói xong liền bước đi, vốn muốn quay lại thành Hà Dương xem xem còn có người dân nào không, đề phòng yêu thú đánh tới.

Vừa mới bước được vài bước, từ sau lưng dường như nghe thấy tiếng Lâm Kinh Vũ tự nói một mình: “Hậu...hoả...hậu”.

Tiêu Dật Tài ngớ người ra, quay đầu lại, chỉ thấy Lâm Kinh Vũ chau mày, sắc mặt như đang có điều gì đó khó nghĩ, miệng lẩm bẩm tự nói một mình.

Tiêu Dật Tài nheo mắt hỏi: “Lâm sư đệ, hậu sơn làm sao?”.

Lâm Kinh Vũ giật mình ngược đầu lên: “Hậu sơn, hậu sơn nào?”. Tiêu Dật Tài bị hỏi lại ngớ người ra: “Huynh vừa nghe đệ nói cái gì mà hậu sơn viện lửa liếc gì đó mà. Huynh nghĩ mấy năm gần đây đệ thường xuyên đến Tổ Sư Từ Đường đằng sau Thông Thiên Phong, còn tưởng rằng hậu sơn xảy ra chuyện gì rồi!”.

Lâm Kinh Vũ sắc mặt hiện chút lúng túng liền thưa: “Không có, không có, đệ chỉ nói linh tinh vu vu thôi, khiến sư huynh phải lo lắng rồi”.

Tiêu Dật Tài cười nói: “Không có việc gì thì tốt. Lâm sư đệ, đại chiến sắp diễn ra, đệ nên tĩnh dưỡng tinh thần nhé!”.

Lâm Kinh Vũ gật đầu cười, đang định nói gì thì đột nhiên từ đằng xa truyền lại âm thanh kinh hãi. Tiêu Dật Tài và Lâm Kinh Vũ kinh ngạc cùng lúc bay về hướng phát ra âm thanh đó.

Âm thanh đó phát ra từ cổng Nam thành Hà Dương, nơi có vài đệ tử Thanh Vân Môn đang đi tuần sát, từng người như gặp đại địch, pháp bảo bay lên, thần sắc khẩn trương. Chỉ thấy trên tường thành, một con yêu thú thân sói đầu sư tử, hai mắt to đỏ hồng như hai cục máu ánh lên những cái nhìn hung dữ, miệng đang gầm thét nhìn đám đệ tử Thanh Vân Môn. Nhưng dường như nó cũng biết đám người này không giống như đám thường dân cho nên nhất thời chưa có động tĩnh gì cả. Tiêu Dật Tài cùng Lâm Kinh Vũ đáp xuống, lúc đó đám đệ tử Thanh Vân Môn mới dần dần tiến lại. Mọi người chăm chú nhìn con quái vật một hồi, Tiêu Dật Tài mới thở hắt ra nói nhỏ: “Là yêu thú”.

Đột nhiên bên cạnh Lâm Kinh Vũ một đệ tử Thanh Vân Môn hét lên: “Bên kia, bên kia...”. Thanh âm pha lẫn sự kinh hãi, đám người trong lòng giật mình, dường như cùng lúc ngược nhìn lên hướng về phía mà người kia chỉ. Chỉ thấy mây đen tầng tầng lớp lớp, tiếng sấm âm âm rền vang, sét chớp dọc ngang xé nát bầu trời, mặt đất như muốn rung chuyển, lẫn vào trong đó là âm thanh ghê rợn như từ cửu u thâm sâu vọng lên, len lỏi vào sâu tận hồn phách mỗi người liên miên bất tuyệt. Vô số yêu thú ào ào như thác lũ đen kịt từ xa kéo tới, gào thét âm âm như muốn lật nhào cả trời đất, không gian tràn ngập không khí điều tàn ngột ngạt khiến lòng người sợ hãi.

Đám đệ tử Thanh Vân Môn ai nấy mặt mũi đều biến sắc, Tiêu Dật Tài hàm răng cắn chặt lại rồi hét to: “Chạy, chạy mau, lập tức về Thanh Vân Sơn”. Thanh âm vừa dứt, đám đệ tử không chút chậm trễ, từng người từng người ngự pháp bảo bay lên, trên tường thành con quái vật gầm lên một tiếng, dáng vẻ cực kỳ hùng dũng.

Lâm Kinh Vũ bay ở cuối cùng, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy vô số yêu quái đang điên cuồng tràn tới như thác lũ, cả một vùng rộng lớn dường như đã biến thành một biển trời ác thú, không còn một chút sinh khí.

Kiếp hoạ... cuối cùng cũng đã tới!

* * * * *

Ngọc Thanh Điện.

Cả một bầu không khí khủng bố bao trùm lấy toà đại điện to lớn nguy nga này, tất cả mọi người trong chính đạo đang ngồi đây tuyệt nhiên không ai nói lấy một lời. Điều đáng sợ nhất cuối cùng cũng đã

đến.

Đạo Huyền chân nhân từ từ đứng dậy, nét mặt đầy vẻ nghiêm trọng nói: “Các vị, vận số thiên hạ bá tánh được quyết định vào thời khắc này, hiện giờ yêu thú đã chiếm được Hà Dương thành, không lâu nữa cũng sẽ tấn công lên Thanh Vân Sơn, lúc này tại hạ cũng không có lời gì để nói, kính mời các vị về nghỉ ngơi, chờ ngày quyết chiến với quái vật”.

Mọi người nhìn nhau rồi cũng từ từ đứng lên, Ngọc Thanh Điện cũng dần dần rộn lên những tiếng bàn tán, đám người trong chính đạo cũng từ từ bước đi trong những tiếng bàn tán ồn ào đó.

Đạo Huyền chân nhân quay người ngồi xuống rồi hướng về phía Phổ Hoảng thượng nhân và Vân Dịch Lam nói: “Hai vị cũng nghỉ ngơi vậy, tại hạ có chút việc muốn cùng các thủ toạ khác trong Thanh Vân Môn thương nghị một chút”.

Phổ Hoảng thượng nhân và Vân Dịch Lam cùng đứng dậy, hồi lễ đáp: “Xin chân nhân tự nhiên”. Nói rồi cùng quay người đi.

Đạo Huyền chân nhân quay sang Tiêu Dật Tài nói: “Con vào cùng ta”, rồi bước vào hậu đường. Trong đó các thủ toạ cùng các vị trưởng lão đã đợi hai người từ bao giờ rồi.

Lâm Kinh Vũ mắt nhìn hai người Phổ Hoảng thượng nhân và Vân Dịch Lam đi khuất, chợt ngược mắt nhìn lên, chỉ thấy trời đất tối đen như mực, mây đen vần vũ cuộn cuộn không một ánh sáng nào có thể lọt qua. Sơn phong như đao thổi ào ào cửa vào trái tim chàng trai. Lâm Kinh Vũ đứng trầm mặc, trong đầu đột nhiên nhớ tới tờ giấy trên đó viết bốn chữ: “Hậu viên lửa cháy”.

Hậu viên lửa cháy, hậu viên lửa cháy! Thế nào là hậu viên lửa cháy? Trong đầu hấn nổi lên vô số những suy nghĩ, cuối cùng chợt hiện lên lời nói của Tiêu Dật Tài: “Hậu sơn sao vậy, sư đệ”.

Hậu sơn?

Lâm Kinh Vũ chau mày, mắt đột nhiên sáng lên, nhưng rồi lại lắc đầu, nét mặt hiện lên vẻ suy nghĩ mơ hồ. Rồi hấn lại trầm mặc không biết bao lâu. Đến lúc giật mình lại thì xung quanh mọi người đã về hết. Hấn thở dài một tiếng rồi cũng cất bước đi.

*****

Từ lúc yêu thú xuất hiện, Thanh Vân Môn canh phòng càng thêm phần cẩn mật, nhất là phía trước Thanh Vân Sơn, ai cũng không nói trước được rằng lũ yêu thú hung ác cùng cực kia khi nào thì sẽ bất ngờ tấn công lên. Có điều dẫu Thanh Vân Sơn địa thế hiểm ác, nhất là Thông Thiên Phong càng thập phần hiểm trở, dễ thủ khó công, đối với người tu đạo mà nói điều này thật chẳng phải là trở ngại gì cả, nhưng đối với quái vật không biết bay, địa thế đó thật như một bức bình phong vậy.

Chỉ có điều những nơi nào mà yêu thú đi qua, tất cả đều trở nên tan tác, càng ngày càng có nhiều tin tức xấu truyền tới, không ai biết làm cách nào để mà tấn công được đám quái vật này. Hơn nữa Thú Thần, kẻ cầm đầu lũ quái vật đến giờ vẫn chưa xuất hiện mà cũng chưa ai biết được căn nguyên của hẳn, vì thế càng làm tăng thêm sự nghi ngờ về nhân vật này.

Nhìn ngọn Thanh Vân Sơn mà nói, phía hậu sơn của Thanh Vân Môn hoàn toàn là vách núi cao dựng đứng, chính vì thế mà Thanh Vân Môn sắp đặt không ít đệ tử ngự kiếm đi tuần tra đề phòng vạn nhất, thế nhưng lại bố trí rất ít đệ tử tại cấm địa Áo Nguyệt Động Phủ và vùng đất cấm nằm bên cạnh Tổ Sư Từ Đường, dường như Thanh Vân Môn không hề có chút lo lắng đến hai nơi này.

Đêm dần trôi qua, trời bắt đầu đã le lói một vài tia sáng. Ngọn Thông Thiên Phong ẩn hiện trong mây, con đường nhỏ dẫn đến Tổ Sư Từ Đường và Áo Nguyệt Động Phủ được bao phủ bởi những đám sương mù dày đặc cuốn theo chiều gió bồng bồng bênh bênh trôi, hai bên đường là hàng cây tùng bách cành lá dào dạt du dương.

Thời khắc đó, không gian yên ắng không một tiếng chim, hơi nước trong không khí dần dần ngưng tụ trên những chiếc lá cây trông như những giọt lệ châu, từ từ nhỏ xuống những hòn đá già nua phủ đầy rêu phong của thời gian.

Bóng hình một người thấp thoáng trên con đường nhỏ, đó chính là Quỷ Lệ.

Sắc mặt trầm mặc, cả hình bóng đó bình thản không một chút thù địch cũng không một chút vội vàng. Chỉ có khuôn mặt vô cảm chậm chậm bước đi.

Cũng con đường này, mười năm trước hẳn đã từng bước đi...

Mười năm sau, cảnh vật vẫn như cũ, không có gì thay đổi, tùng bách vẫn xanh, cây cỏ vẫn um tùm, đến cả con đường hắt đi cũng vẫn ẩm ướt mềm mại như mười năm trước đây.

Chỉ có...hắn...đã đổi thay.

Gió vẫn thổi, vạt áo hắn phát phơ, tóc theo gió, rối cuốn trên lưng hắn. Tiểu Hôi vẫn còn đang say ngủ, đuôi thỉnh thoảng lại khẽ ve vẩy.

Con đường này ngoằn ngoèo trải dài về phía thâm sơn. Sương mù lúc hợp lúc tan cuốn theo từng bước đi. Hắn vẫn mơ màng bước, tiến lên phía trước, không một lần ngoái lại đằng sau.

Con đường chạy dài rồi rẽ thành hai hướng, bên trái con đường nhỏ vẫn u thâm trải dài, bên phải thấp thoáng sau rặng tùng bách ẩn hiện một ngôi từ đường.

Đó chắc là Tổ Sư Từ Đường, Quỷ Lệ tự nhủ trong lòng. Mười năm trước tại nơi này hắn đã từng cùng Lâm Kinh Vũ chống lại Ma Giáo, cũng tại nơi này hắn và Lục Tuyết Kỳ đứng đối mặt nhìn nhau.

Mà giờ đây, hắn với những người cũ đó đã trở nên xa lạ.

“Soạt...soạt...soạt”.

Âm thanh nho nhỏ từ xa truyền lại, dường như có ai đó dậy sớm quét lá, nhẹ nhẹ du dương, Quỷ Lệ trầm mặc lắng nghe. Trong lòng hắn bỗng trỗi dậy những hoài niệm, những năm tháng bình lặng hoá ra đều trong những tiếng “soạt, soạt” nhẹ nhàng vọng tới nơi này âm thầm trôi đi.

Hắn đột nhiên như tỉnh giấc mộng, đột ngột quay đầu lại, cả không gian yên tĩnh trong chớp mắt như ngưng đọng, ngay cả tiếng “soạt...soạt” từ xa dường như cũng dừng lại, tĩnh mịch không một tiếng động.

Quỷ Lệ nét mặt hơi đanh lại, trầm giọng nói: “Tiên sinh cũng đến rồi sao?”.

Quỷ Tiên Sinh nhẹ đáp: “Ừ”.

“Tiên sinh đến đây vì việc gì vậy?”.

“Ta đến giúp công tử một tay”.

Quý Lệ cười lạnh rồi nói: “Tiên sinh nói vậy là có ý gì?”.

“Công tử không cần phải đa nghi, có một vài việc công tử không được rõ nên ta đến để nói cho công tử biết. Áo Nguyệt Động Phủ bên ngoài không có cơ quan nào cả, thế nhưng bên trong lại có một trận pháp kỳ ảo, là linh hồn để bảo vệ Cổ Kiếm Tru Tiên, vốn dĩ cũng không tách rời với Tru Tiên Kiếm Trận. Nếu có kẻ lạ mặt xông vào kích động trận pháp thì cũng làm kinh động đến Tru Tiên Kiếm Trận. Hậu quả chỉ có thể là chết, còn nếu công tử dám đương đầu với trận pháp đó, ta cũng chẳng có lời gì để nói cả”.

Quý Lệ nét mặt đanh lại, mà từ xa trong đám sương mù dường như có những âm thanh chấn động nhẹ truyền tới.

Quý Tiên Sinh nhìn Quý Lệ một cái rồi nói: “Vốn dĩ người trong Ma giáo chúng ta muốn tiến vào Áo Nguyệt Động Phủ thực sự ngàn khó vạn khó, có điều công tử lại là ngoại lệ, nhìn khắp thiên hạ, trừ chương môn Thanh Vân Môn thì chỉ có công tử mới có thể vào được”.

Quý Lệ trầm mặc lạnh lùng nói: “Tiên sinh nói vậy là sao?”.

Quý Tiên Sinh đáp: “Trận pháp này bắt buộc phải dùng đạo pháp chân truyền Thái Cực Huyền Thanh Đạo của Thanh Vân Môn Thượng Thanh cảnh giới làm chìa khoá để nắm giữ mấu chốt của trận pháp mới có thể tiến vào. Mà tiến vào xong, tâm trí phải kiên định để vượt qua vô số sự hoang tưởng tấn công. Điều này càng phải dựa vào công tử rồi”.

Quý Lệ chăm chú nhìn Quý Tiên Sinh trầm mặc hồi lâu rồi hỏi: “Tiên sinh vì sao lại nói cho ta những điều này?”.

Quý Tiên Sinh cười nhẹ, bóng dáng hắc ám hoà quyện với sương mù, có vẻ mơ hồ đáp: “Công tử không cần phải nghĩ nhiều, dù sao ta đã nói hết rồi, tin hay không là tùy công tử”.

* * * * *

Thông Thiên Phong

Một tiểu đồng vừa quét lá xong, đang định nghỉ ngơi chốc lát thì từ xa một bóng nhân ảnh mặc một chiếc áo màu xanh da trời đi tới. Mặc dù đệ tử Thanh Vân Môn đến đây không phải là ít, thế nhưng người này mười năm qua không biết đã đến đây bao nhiêu lần, bọn họ cũng đã quá quen rồi.

“Lâm sư huynh”. Tiểu đồng nọ mỉm cười, giọng nói pha chút ngây thơ hướng về phía Lâm Kinh Vũ nói: “Huynh đến sớm vậy? Lại đến Tổ Sư Từ Đường sao?”.

Lâm Kinh Vũ mỉm cười, gật đầu: “Đúng vậy! Tối qua cả đêm huynh không ngủ được, chỉ thấy trong lòng phiền muộn như là có chuyện gì đó, vì thế muốn đến từ đường sớm một chút”.

Xung quanh đó, mấy tiểu đồng cũng từ từ chạy tới quây lại với nhau, một tên cất tiếng hỏi: “Lâm sư huynh, nghe nói yêu thú đã tiến đến thành Hà Dương, bọn chúng liệu có tấn công lên đây không?”.

Mấy tiểu đồng bên cạnh mồm năm miệng mười bàn tán xôn xao. Có điều bọn họ vẫn còn trẻ, không như mấy nhân vật đã thành danh, mặc dù có chút lo ngại về đám quái vật nhưng vẫn rất lạc quan.

Thấy bọn họ như vậy, trong lòng Lâm Kinh Vũ cũng nhẹ bớt phần nào, cười nói: “Yêu quái hung ác nhất định sẽ đánh lên Thanh Vân Môn”.

“Cái gì?”. Đám tiểu đồng nhón nháo cả lên.

Lâm Kinh Vũ cười an ủi bọn chúng: “Có điều chẳng phải là các vị tiền bối Thanh Vân Môn đều ở đây sao. Pháp lực của họ cao cường, đạo hạnh cũng cao thâm, tuyệt nhiên không phải sợ yêu quái, lại nữa...”. Sắc mặt Lâm Kinh Vũ lộ ra một nụ cười thần bí nói tiếp: “Chúng ta còn có Tru Tiên kiếm trận vô địch thiên hạ, chẳng lẽ các đệ quên rồi sao?”.

Đám tiểu đồng vui vẻ cùng nói: “Đúng, đúng, chúng ta còn có Tru Tiên kiếm trận nhất định sẽ chiến thắng”.

“Đúng vậy, đợi lũ quái vật lên đến đây, chúng ta sẽ cho chúng chết sạch dưới kiếm trận của tổ tiên, vì thiên hạ bách tính mà báo thù”.

Lâm Kinh Vũ cười cười, nét mặt đã có đôi phần rạng rỡ, cuối cùng nói thêm với đám tiểu đồng vài

câu rồi tiếp tục hướng về phía hậu sơn. Rồi khỏi đám tiêu đồng không lo không nghĩ, sắc mặt hẳn lại trở nên nghiêm trọng, trầm mặc bước đi, một lúc sau hẳn thở dài lắc đầu tự mình lẩm bẩm: “Thôi đến hậu sơn thỉnh giáo tiên bối vậy”.

Nghĩ xong, hẳn bước nhanh về phía ngôi từ đường phía sau ngọn Thông Thiên Phong.

* * * * *

Ở ngã ba con đường nhỏ, Quỷ Lệ nhìn Quỷ Tiên Sinh đã lâu, trong mắt hiện lên những cái nhìn kỳ lạ, Quỷ Tiên Sinh cũng vẫn đứng đó nhìn hẳn.

Một lúc sau, Quỷ Lệ không nói một tiếng nào đột nhiên quay người lại, hướng về phía con đường nhỏ âm u mà bước đi, Quỷ Tiên Sinh bất động, mắt nhìn theo Quỷ Lệ.

Đúng lúc đó, đột nhiên một thanh âm từ phía con đường nhỏ dẫn tới từ đường cất lên: “Hai vị muốn đi đâu vậy?”.

Quỷ Lệ và Quỷ Tiên Sinh giật mình quay lại nhìn, chỉ thấy trong đám sương dày đặc, một bóng người từ từ bước ra. Dường như thời gian đã đè nặng lên vai khiến tâm lung người đó càng xuống, từng hàng nếp nhăn như vết đao của thời gian khắc sâu trên khuôn mặt già nua, đến cả chiếc chổi trên tay người đó cũng cũ kỹ như chính chủ nhân của nó vậy.

Lão nhân chậm chậm bước tới cách Quỷ Lệ và Quỷ Tiên Sinh độ chừng sáu thước rồi từ từ ngược lên, đôi mắt sáng lạ nhìn hai người.

“Sáng sớm đông lạnh, hai vị có nhã ý cùng lão uống một chén trà nóng không?”.

Hết hồi 163

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 164

Ám Toán

Sớm mai, gió lạnh thổi nhẹ trên đỉnh Thanh Vân Sơn, vừa đủ cho từng dải sương mù mỏng manh từ từ bay chuyển, như những dải lụa nhẹ nhàng phiêu đảng nơi mật lâm um tùm rậm rạp. Nơi ngã ba con đường nhỏ phía hậu sơn Thông Thiên Phong đi tới Tổ Sư từ đường, Quỷ Lệ, Quỷ Tiên Sinh cùng lão nhân quét lá đứng chia ba góc, sát cơ phảng phất trong không khí.

Trên gương mặt lão nhân, những nếp nhăn máy động, thanh âm khàn khàn chậm rãi hỏi: “Nhị vị chuyển này cùng lên Thanh Vân Sơn, sao chỉ đến nơi trọng địa của Thanh Vân Môn, không hiểu có việc gì?”.

Quỷ Lệ mặc nhiên không nói, chỉ nhìn lão nhân một hồi lâu, Quỷ Tiên Sinh đứng một bên cách ngoài sáu thước. Đạo hạnh của hai người bọn họ, phóng tầm mắt nhìn khắp thiên hạ vị tất đã phải sợ ai, chỉ là giữa hai người, lại hết sức rõ ràng chẳng ai tin tưởng vào tâm ý của đối phương.

Bất quá chỉ trong giây lát, Quỷ Tiên Sinh ẩn sau tấm sa đen che mặt, vẫn nhìn chăm chăm vào lão nhân quét lá, mục quang chói lợi hữu thần, tựa hồ như có một cảm giác kỳ dị.

Lão nhân như cảm giác được điều đó, thân hình từ từ quay lại, nhìn hướng Quỷ Tiên Sinh lên tiếng: “Vị cao nhân này, ngài nhìn lão hủ chăm chú như vậy, phải chăng có điều gì muốn nói?”.

Quỷ Tiên Sinh đột nhiên cất tiếng cười: “Ngươi bất quá chỉ là một lão nhân trông giữ Thanh Vân Sơn Tổ Sư từ đường, hà tất phải quan đến những việc vặt, hiện giờ người trẻ tuổi này...”, lão dừng lại chỉ vào Quỷ Lệ: “Vị này từ lâu đã nghe danh của Áo Nguyệt Động Phủ trên Thanh Vân Sơn, lòng những muốn tăng thêm kiến thức, không biết lão trượng có thể để hần đi qua không?”.

Quỷ Lệ đứng ngoài xa, chợt hừ lạnh một tiếng: “Trước khi lên núi, ngươi cùng ta sớm đã thương lượng xong, ta tiến nhập Áo Nguyệt Động Phủ, thu hút sự chú ý của Thanh Vân Môn, ngươi thừa cơ hội đó tiềm nhập vào Thanh Vân Sơn Tổ Sư từ đường, phá hủy toàn bộ linh vị của Thanh Vân Môn liệt đại tổ sư, giúp cho Thanh Vân Môn được xem một màn hấp dẫn, giờ đã đến đây rồi, ngươi sao vẫn còn không đi?”.

Quỷ Tiên Sinh hơi thở không thông, nhìn lại hướng Quỷ Lệ, chỉ thấy Quỷ Lệ thần sắc nghiêm trang, trên mặt lộ rõ nét nghiêm khắc, nếu nói rằng không có chuyện này thì thật khó mà làm cho hần tin được. Quỷ Tiên Sinh nhìn hần trong giây lát, thoáng cười khổ một tiếng, khẽ cúi đầu.

Lão nhân hết nhìn Quỷ Lệ lại nhìn Quỷ Tiên Sinh, sắc mặt từ từ lạnh lẽo, ánh mắt cũng dần trở nên sắc bén, từ từ nói: “Bất kể đến đây làm gì, nhị vị đối với Thanh Vân Môn đều chẳng có ý tốt. Nơi đây

chính là trọng địa của Thanh Vân Môn, lão hủ đã coi giữ nhiều năm, nhị vị muốn hoành hành ngang ngược, trước tiên phải bước qua xác lão phu đây”.

Lão nhân hờ hững phát thoại, đôi mắt với hai nhân vật thần bí, thân hình từ từ vươn thẳng lên.

Buổi sớm mai trong lành ở mật lâm hậu sơn, xa xa truyền lại tiếng chim hót ríu rít, bỗng nhiên ngưng bật, chỉ có sương mù vẫn bay phiêu lãng đầy núi, vương vấn xung quanh cửa Từ đường.

Thời gian mười năm của đời người, hình như đã lặng lẽ trôi qua trong sự tĩnh mịch này, biến thành những nếp nhăn nơi khóe mắt.

Quý Tiên Sinh đột nhiên hỏi: “Vi sao cánh tay trái của ngươi vẫn còn nguyên vẹn ”

Quý Lệ cùng lão nhân đồng thất kinh, ngay cả Quý Lệ cũng không hiểu tại sao Quý Tiên Sinh đột nhiên mạo xuất câu hỏi này, nhưng rõ ràng lão nhân thân hình chân động, đôi mắt nhìn Quý Tiên Sinh chăm chú không rời.

Trong buổi sớm mai yên tĩnh, giữa làn sương mù, lão nhân ngưng thần nhìn hồi lâu, thốt nhiên thở một hơi dài, nét kinh ngạc trên gương mặt dần dần tiêu tán, từ từ hỏi: “Là ngươi?”.

Quý Tiên Sinh cười đáp: “Chính ta”.

Lão ngừng lại một chút, mục quang dừng lại nơi gương mặt lão nhân, tựa như đang cân nhắc điều gì, tiếp đó cất tiếng, trong thanh âm hốt nhiên có mấy phần cảm khái: “Nói đến năm đó, ngươi bản lãnh lợi hại biết dường nào. Xem hình dáng ngươi bây giờ, có ai còn nhận ra ngươi chính là người năm xưa danh chấn thiên hạ - Vạn Kiếm Nhất của Thanh Vân Môn!”.

Ba tiếng **Vạn Kiếm Nhất** lọt vào tai lão nhân, đột nhiên thân hình lão run rẩy, ba chữ này như ba lưỡi dao bén nhọn, từng lưỡi từng lưỡi đâm thẳng vào tim lão, cuối cùng trên gương mặt hằn sâu vết tuế nguyệt, lúc này chợt hiện lên thần sắc kích động đã lâu rồi chưa thấy.

“Vạn Kiếm Nhất, hà hà, Vạn Kiếm Nhất...”.

Lão nhân trầm giọng đọc cái tên này, trên gương mặt thần tình lại xen lẫn nỗi thống khổ.

Quý Lệ ở bên cạnh nhíu mày, cái tên Vạn Kiếm Nhất, nhiều năm trước khi hắn còn là môn hạ đệ tử của Thanh Vân Môn đã từng nghe qua, chỉ là tuyệt nhiên không nghĩ rằng một nhân vật kinh thiên động địa trong truyền thuyết nhiều năm trước vẫn còn sống tại nhân gian, càng không ngờ rằng, đương kim thủ tọa trưởng lão Thanh Vân Môn phân tranh không ngừng, Thương Tùng đạo nhân phản bội Thanh Vân Môn cũng vì nhân vật tuyệt thế này, không ngờ nay đã đổi thay thành một lão đầu tầm thường chẳng thể nhìn ra.

Làn gió lạnh thổi qua, lay động vạt áo của ba người, nơi đây sương mù ngập núi như mơ như thực, chuyện cũ phảng phất vọng về.

Người khi xưa từng là Vạn Kiếm Nhất ngạo thế, giờ đã trở thành một lão nhân gương mặt đầy những nếp nhăn, lại chậm chậm ngẩng đầu lên.

“Soạt”, một tiếng động khê vang lên từ nơi tay Vạn Kiếm Nhất. Quý Lệ cùng Quý Tiên Sinh đồng thời

nhìn về phía đó, chỉ thấy những hạt phấn nhỏ li ti màu tro đang xào xạc rơi xuống, cái cán chổi trong tay Vạn Kiếm Nhất đang bị vò xé, chính vì tâm tình của lão đang kích động nên cái cán chổi bị đại lực ép vụn thành phấn, rơi rụng khắp nơi trên nền đất.

Làn gió núi thổi đến, thổi bay từng hạt phấn nhỏ dưới đất, Vạn Kiếm Nhất ngưng nhìn vật mà giây lát trước còn tại tay mình, lúc đó đã mất tiêu chẳng còn dấu vết. Sau đó lão ngẩng đầu chăm chú nhìn Quỷ Tiên Sinh, thốt từng tiếng một: “Năm đó nếu không phải là ngươi, ta đã trở thành kẻ tàn phế, ngươi đối với ta có ân, ta vẫn luôn ghi nhớ trong lòng”.

Quỷ tiên sinh nhạt giọng đáp: “Ngươi cùng ta mới gặp lần đầu đã coi nhau như bạn cũ, hồi đó tại phía Tây Bắc vùng Man hoang còn có Phổ Trí hòa thượng”.

Quỷ Lệ cứ đứng yên lặng một bên đột nhiên thân hình chấn động, ánh mắt rực sáng.

Quỷ tiên sinh và Vạn Kiếm Nhất lúc đó chẳng hề chú ý đến thân tình biến hóa của Quỷ Lệ ở bên cạnh, tiếp tục nói: “Bọn ta ba người tuy không cùng môn phái, cuối cùng cũng có một đoạn kết giao. Hiện nay Phổ Trí đã qua đời nhiều năm, ngươi từ lâu cũng chẳng còn tin tức. Không ngờ hôm nay vẫn còn có thể gặp mặt, cũng chẳng uổng công ta đến Thanh Vân Sơn”. Lời nói thốt ra đầy cảm khái nhưng không hề thờ dài.

Vạn Kiếm Nhất sắc mặt vốn căng thẳng, lúc này đã từ từ dịu xuống, thờ dài đáp: “Không sai, ta vốn chẳng còn có thể tái kiến cố nhân...Đứng lại!”.

Lão mới nói được nửa câu, thanh âm đột nhiên trở nên cấp bách, đoạn hét lớn một tiếng, chính vì Quỷ Lệ đứng bên cạnh lặng lẽ chuyển thân, chẳng cần nghe chuyện cũ quan hệ giữa hai người nữa, nhắm hướng Áo Nguyệt Động Phủ đi tới.

Vạn Kiếm Nhất hừ lạnh một tiếng, thân hình không động, chỉ nhấc tay lên, bàn tay vốn dĩ như thân cây khô héo đã kinh qua trăm ngàn sự biến, phát trào đưa qua sau vai chớp tới.

Quỷ Lệ đình bước, không hề quay đầu, cổ tay rung lên, ngón tay chớp động, vẽ trong không trung một hình đồ án, trong giây lát ánh sáng chói lọi, chính là Thái Cực Đồ, thanh quang rực rỡ. Trảo thủ của Vạn Kiếm Nhất bị thanh quang chặn đứng, trong nháy mắt bị lực phản chấn đẩy ngược lại, nhưng chỉ trong giây lát, thân hình già nua của Vạn Kiếm Nhất đã đứng chắn trước người Quỷ Lệ, chỉ thấy gương mặt lão tỏ vẻ hết sức kinh ngạc, hỏi: “Thái Cực Huyền Thanh Đạo? Rốt cuộc ngươi thực sự là ai?”.

Thanh âm Quỷ tiên sinh từ phía sau người lão âm u truyền lại: “Hắn chính là đương kim Ma Giáo Phó Tông Chủ Quỷ Vương Tông”.

Quỷ Lệ nhíu mày nhưng vẫn không hề thốt một tiếng.

Vạn Kiếm Nhất dò xét ánh mắt hắn, hơi gật đầu nói: “Ngươi nguyên là người mười năm trước bị Thanh Vân Môn trục xuất khỏi môn hộ, đầu nhập Ma giáo, chính thị Trương Tiểu Phàm”.

Quỷ Lệ sắc mặt lạnh lẽo như sương, lạnh lùng nói: “Tránh ra!”.

Vạn Kiếm Nhất chẳng hề có ý nhường bước, sau một khắc xem xét toàn thân Quỷ Lệ, đột nhiên cất

tiếng than thở: “Điền sư đệ có thể đào tạo được một đệ tử kiệt xuất như thế này, quả là không thể không ngẩng đầu lên được”.

Sắc mặt Quỷ Lệ hơi thay đổi, tiếp đó hừ lạnh một tiếng, thần tình trên gương mặt xuất hiện mấy phần kiêu ngạo, coi trước mặt như không hề có vị Vạn Kiếm Nhất đỉnh đỉnh đội danh một thời, nhắc chân đi thẳng. Vạn Kiếm Nhất đứng thẳng người, khoanh tay trước ngực, tuyệt không có ý thoái lui

Mắt nhìn hai người càng lúc càng gần, Vạn Kiếm Nhất chợt nhíu mày, thân hình cất lên khỏi mặt đất, gần như cùng lúc đó, chân đạp xuống đất phát ra âm thanh trầm đục, trong nháy mắt mặt đất nứt ra một đường, sắc xanh đen âm lạnh của Phệ Hồn chớp sáng rực rỡ nhắm chân Vạn Kiếm Nhất công thẳng tới.

Vạn Kiếm Nhất đang lơ lửng giữa tầng không, thân hình chao qua, đột nhiên hét lớn một tiếng, chân động tả hữu, ở giữa trời tay không xuất quyền nhắm hướng Phệ Hồn bay đến chớp láy. Phệ Huyết Châu dính ở đầu Phệ Hồn trong giây lát sắc hồng đại thịnh, những sợi tơ máu mờ mờ ánh hồng đều sáng lên, xen lẫn trong hắc quang, không hề chậm trễ công thẳng tới.

Hắc khí quay cuồng, sắc hồng âm u chớp động, trong nháy mắt xung quanh tựa hồ chìm trong u ám, nhưng Vạn Kiếm Nhất vẫn ngang nhiên xông vào, tất cả các hơi lệ khí âm u đối với lão tựa hồ không có tác dụng. Quỷ Lệ sắc mặt chợt biến, đạo hạnh như người này, có thể nói hãn mới thấy lần đầu.

Mắt thấy Vạn Kiếm Nhất đã sắp chớp được hung vật của thế gian vào tay, nhưng cũng chính khoảnh khắc đó, chợt trong hồng quang hắc khí, Phệ Huyết Châu dính ngoài mặt Phệ Hồn, đột nhiên từ sâu trong hạt châu nổi lên một đồ hình quái dị, từ nhỏ biến thành lớn, từ tối biến thành sáng, trong nháy mắt từ trong hắc khí huyền quang thoát ra, kim quang sáng chói, chính thị Phật gia chân ngôn: chữ **Vạn**. Một luồng kinh lực ôn hòa hùng hậu, bên trong lại pha tạp một phần quỷ dị, giao với thủ chương của Vạn Kiếm Nhất phản chấn trở lại.

Vạn Kiếm Nhất cùng Quỷ Lệ đồng thời lùi lại, giữa không trung pháp bảo Phệ Hồn bay trở về tay Quỷ Lệ.

Vạn Kiếm Nhất thân hình ngừng giữa tầng không, sắc mặt có chút trắng xanh, chăm chú nhìn Quỷ Lệ, từng chữ từng chữ thốt: “Đại Phạm Ban Nhược!”.

Quỷ Lệ sắc mặt thản nhiên, nhưng trong tâm chấn động, người trước mắt đạo hạnh cao thâm, quả là không thể nào ngờ đến, mười năm nay, đây là lần đầu tiên hãn gặp một người có thể dùng tay không địch lại yêu lực của Phệ Hồn.

Trong tâm hãn lay động, chẳng hề biết trước mặt mình Vạn Kiếm Nhất cũng kinh sợ không ít. Bản thân Vạn Kiếm Nhất năm xưa là tuyệt thế nhân vật, tài nghệ tuyệt luân, đạo hạnh vượt xa so với các huynh đệ đồng môn, trừ mỗi Đạo Huyền chân nhân tài năng tương đồng là ngoại lệ, còn lại trong mắt chẳng có bất cứ người nào. Về sau tuy gặp nhiều bất hạnh, vận mệnh gặp ghềnh, nhưng ngày nay đối mặt với tiểu bối này, trong lòng lão lại nảy sinh ngạo khí như xưa.

Chỉ là qua phiên giao thủ cùng Quỷ Lệ ấy, lại làm lão kinh sợ không ít, Phệ Huyết châu yêu lực quỷ dị

hung ác, tuy bề ngoài không biểu hiện gì, nhưng đã kích động tinh huyết toàn thân lão. Sau đó Quỷ Lệ đồng thi triển Phật môn chân pháp Đại Phạm Ban Nhược, cùng với Đạo gia và Ma giáo chân pháp hòa làm một, không hề xung đột với nhau, đối với loại tu vi ba nhà kết hợp ấy lão vô kế khả thi, buộc phải lui bước, bất giác trong lòng rung động.

Lãnh phong vi vút thổi qua, sương mù nhẹ nhẹ phiêu đảng, đã bắt đầu có vẻ tiêu tán.

Vạn Kiếm Nhất nhìn Quỷ Lệ một lát, gật gù nói: “Quả nhiên giang sơn xuất hiện đại nhân tài, lão phu chẳng ngờ những năm cuối đời này còn có thể gặp được nhân vật như ngươi, đủ thấy trời cũng chẳng phụ ta”.

Quỷ Lệ cau mày, không hiểu câu nói của Vạn Kiếm Nhất có ý gì. Chỉ thấy Quỷ Tiên Sinh đứng phía sau đầu, thở dài một tiếng trầm trầm, tựa hồ cũng cảm thán với lão hữu sau nhiều năm, vẫn còn nguyên chí khí kiêu ngạo. Nhưng ngay sau khi thở dài, trong đôi mắt lão dị quang chớp động, nhìn chòng chọc trên người Vạn Kiếm Nhất.

Quỷ Lệ lạnh lùng hét: “Tránh ra!”.

Vạn Kiếm Nhất chằm chằm nhìn con người lạnh lùng cao ngạo trước mặt, nhưng thần tình thần sắc có chút gì tựa hồ rất quen thuộc, lão đột nhiên cất tiếng cười lớn, thần tình có chút cay đắng, nhưng cảm giác này ngay sau đó bị một luồng hào khí chiếm cứ: “Hảo, hảo, hảo, quả là thiếu niên. Nhân vật trên thế gian này vốn chẳng cần phải nhìn đến! Chỉ là nếu ngươi muốn đi qua, dứt khoát phải dùng bản lĩnh của mình”.

Quỷ Lệ cất tiếng hú dài, không nói nhiều lời, tung thân nhảy lên. Đồng tử trong mắt Vạn Kiếm Nhất co rút, đột nhiên lùi lại, thân hình bay đến bờ rừng, tay phải chộp lấy rễ một cây tùng to khoảng một người ôm, hét lớn một tiếng, trong giây lát chung quanh bị chấn động, trong tiếng động như sấm, cây tùng khổng lồ bị lão nhổ lên, như cánh tay không lồ quét giữa không trung.

Vạn Kiếm Nhất lúc đó tay giương cao cây tùng lớn, kiêu ngạo đứng giữa tầng không, nào có còn bộ dạng của lão gù hèn hạ! Xem chí khí của lão phát ra, trên mặt thần sắc kích động, mắt mày cùng nhướng lên, chính là dáng vẻ bất khả nhất thế năm xưa.

“Tới!”. Vạn Kiếm Nhất hét lớn một tiếng như sấm động, “Ngươi có Phệ Huyết Châu, giờ hãy xem cự thụ của Thanh Vân Môn thế nào”.

Vạn Kiếm Nhất thân hình thoáng động, trong chốc lát cự thụ bay lượn, tiếng kêu vù vù, nháy mắt loáng động nhanh vô cùng, bóng cây ngấp trời, che trời bạt đất, tiếng gió rít nhanh, không còn nghe bất kỳ âm thanh nào khác.

Quỷ Lệ sắc mặt đại biến, trong bóng cây bay múa, luồng gió cự thụ quét đến như sóng lớn cuộn cuộn trào dâng trên mặt nước mênh mông, lại như thủy triều không bao giờ ngừng lại, lớp sau át lớp trước, sóng sau cao hơn sóng trước, đuổi nhau dưới trời xanh, một núi sương mù tựa như cũng rét run.

Gió thổi qua ngọn cây, biến thành cuồng phong, ở giữa không trung chuyển thành lốc xoáy, nuốt chửng

vạn vật trên thế gian. Quý Lê thân ở giữa vòng xoáy này, chung quanh quay cuồng bóng cự thụ, kinh phong quất vào mặt như dao cứa, phảng phất như chỉ sơ ý một chút, tất bị thịt nát xương tan bởi luồng kinh phong bén nhọn đó.

Vạn Kiếm Nhất cười lớn không ngừng, phảng phất như trở lại những tháng năm từng tung hoành thiên hạ, gương mặt hiện nét hưng phấn, toàn bộ tinh thần quán chú vào người Quý Lê. Quý Lê ở giữa cơn gió dữ, chột nghiêng răng, nhìn thấy bóng cây phía trước như núi áp lại, lúc này không hề tránh né, hữu thủ đưa lên, Phệ Hồn chớp động, ánh hồng quang âm đạm phi xuất, ở giữa ngàn vạn bóng cây nổ “Bùng” một tiếng, chẳng hề sai lệch chính ngay trên thân cây, trong giây lát yêu lực cuồng vũ, muôn đạo hồng quang theo Phệ Huyết châu bay lên, quán quanh thân cây, nơi đó thân cây bị xé tung, mảnh vụn bay lả tả.

Trong giây lát, thân cây cự thụ bị yêu lực cắt đi, ba phần chỉ còn lại một, nhưng sắc mặt Vạn Kiếm Nhất không hề kinh sợ, cười dài một tiếng, tả thủ hoành không chặt xuống, thân cây bị luồng kinh phong vô hình quét qua, tức thì bị cắt rời như đậu hũ. Nơi đầu thân cây bị hồng mang bao kín, dường như phát ra tiếng rền rĩ, hóa thành phần vụn, tan lạc trong gió.

Nhưng nhất đẳng cao thủ Vạn Kiếm Nhất đã vung phần còn lại của thân cây lên, như chống trời, uy vô vô cùng. Bóng cây bay chuyên đầy trời mất hết, gió dữ tiêu tan, kinh phong ngừng lại, vạn vật trên thế gian trong nháy mắt như nín thở, tất cả ngưng vọng nhìn thân ảnh bay lượn giữa tầng không.

Lão từ trên không hạ xuống, trong tiếng hét lớn, đưa thân cây lên đánh xuống một đòn sấm sét.

Kinh phong rú rít, đâm vào tai, trong vòng ba trượng trên mặt đất bỗng nổ âm một tiếng, trong giây lát cát đá bay hết ra ngoài, chỉ có một mình Quý Lê tà áo lay động, sắc mặt trắng xanh, ngoan cường nhìn chăm chú cự thụ từ trời cao hạ xuống.

Chột âm thanh quái dị như sấm bên tai, Quý Lê nghiêng chặt răng, đột nhiên song thủ vũ động, Thái Cực Đồ xoay chuyển không ngừng, nhanh chóng bay lên, chặn lấy thân cây sấm sét phía trước.

Hai luồng đại lực xung đột nhau giữa không trung nổ âm một tiếng, làm vùng đất xung quanh đỉnh núi chấn động, Quý Lê đứng tại đó, chân đã lún vào đất.

Phần đầu thân cây bị đại lực của Thái Cực Huyền Thanh Đạo đè ép, toàn bộ bị xé rách, mảnh gỗ bay tung tóe, hóa thành phần vụn, tản mác khắp nơi không còn tung tích. Đó chính vì sau khi thân cây ngang nhiên đánh mạnh xuống, bị thanh quang chớp động trên Thái Cực Đồ đâm nát từng phân một. Quý Lê sắc mặt lại tái đi một chút, tia sáng quái dị của Phệ Hồn mạnh thêm, Phật gia chân ngôn lại xuất hiện, bên dưới hình Thái Cực, kim quang chớp động, đột nhiên phủ xuống một tầng.

Kinh phong rít lên, trong trường đấu mọi người cơ hồ không thở được, cuồng phong cực mạnh, cả hai nam nhân tại khu rừng nơi đỉnh núi giao chiến quên mình, chẳng thấy hình dáng người nào, chỉ duy nhất bóng đen chớp động ẩn hiện.

Thần sắc trên gương mặt Vạn Kiếm Nhất tràn đầy chí khí, những nếp nhăn sâu chằng chịt lúc này biến

mắt chẳng còn dấu vết, phẳng phất những tháng năm vẻ vang của tuổi trẻ nhiều năm trước, vào lúc này, đã trở lại trên thân hình lão.

Đó là ánh phản chiếu những kích động, những ngạo thế thiên hạ đã trải qua.

Lão ngửa mặt lên trời cất tiếng hú dài, như long gầm, cảm thấy luồng kinh phong này xốc vào mặt, tưởng như nhiệt huyết toàn thân bị thiêu đốt.

Lão bật cười lớn, toàn thân đạo hạnh tập trung tại thân cây vọt tới, toàn bộ tu hành xuất ra một lần nữa như núi lửa phun trào, âm âm tuôn ra.

Phật gia chân ngôn chớp mắt tan biến.

Áp lực nặng nề tầng tầng lớp lớp như bài sơn đảo hải đè xuống, khoe miệng Quỷ Lệ ứa máu, trong sắc mặt trắng xanh đột nhiên lại nhanh chóng nổi lên màu hồng, chọt phun ra một búng máu tươi, rơi rớt trên thân Phệ Hồn.

Từng giọt máu tươi lặng lẽ hòa tan trong đất, hơi thở băng lãnh trong thâm tâm bắt đầu trở lại.

Đôi mắt hấn đột nhiên biến thành màu huyết hồng !

Vào đúng thời khắc quyết định này, bất thần kinh phong rú rít đầy trời ngưng lại, sát ý thần kinh quý sâu tiêu biến, thân ảnh uy vũ giữa tầng không như thiên thần, đột nhiên bắt đầu lắc lư, từ từ vô lực.

Một bóng đen đánh vào lưng Vạn Kiếm Nhất nhanh chóng vô cùng. Chân pháp chứa trong người Quỷ Lệ đã lâu, trong nháy mắt không còn bị chế áp, lập tức tuôn ra, thanh quang, kim mang cùng yêu lực của ánh hồng u ám, luồng đại lực của ba đại chân pháp hòa làm một thể trong chớp mắt xông thẳng lên trời, đan kết dày đặc công vào ngực Vạn Kiếm Nhất, chỉ một sát na, âm thanh ken két như tiếng hạt châu rơi vang dội không ngừng. Vạn Kiếm Nhất đứng lại giữa không trung, không hề bay đi, chỉ thấy thân hình đột nhiên mềm nhũn, bắt đầu từ ngực, da thịt toàn thân tựa hồ mất hết sức chống chọi, bắt đầu co rút héo tàn không thể vãn hồi.

Quỷ Lệ thôi run rẩy, qua một khắc, hấn không tự chủ được ôm lấy thân hình Vạn Kiếm Nhất, trong vòng tay, sức nặng thân thể lão cho biết ông già gầy còm ấy chính là Vạn Kiếm Nhất. Trong lúc xoay chuyển, hấn nhìn thấy rõ ràng trên lưng Vạn Kiếm Nhất in hình thủ ấn đen kịt.

Quỷ Lệ ôm Vạn Kiếm Nhất đáp xuống mặt đất, hấn thở hổn hển nhìn Vạn Kiếm Nhất đồng thời quay đầu nhìn qua, giữa đám sương mù tản mát một bóng đen đang đứng, hiển nhiên chính là Quỷ Tiên Sinh.

Quỷ Lệ trong mắt bùng cháy ánh lửa yêu dị, lạnh lùng hỏi: “Người làm gì đó?”.

Quỷ Tiên Sinh không hề để ý tới hấn, chỉ liếc nhìn Vạn Kiếm Nhất, lão nhân lúc này đang hấp hối, rồi lại nhìn hấn chằm chằm, chỉ thấy vô số thần tình đan xen trong mắt hấn.

Tám sa đen trên mặt Quỷ Tiên Sinh hơi lay động, không biết tâm thần lão có bị kích động không, chỉ thấy thanh âm lão vẫn bình đạm như cũ: “Nhiều năm rồi, sao người vẫn cứ thế? Luôn luôn tin tưởng bằng hữu, không một chút đề phòng?”.

Vạn Kiếm Nhất hơi hé miệng, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng vừa há đã phun ra đầy một miệng máu tươi. Sắc mặt lão lập tức trắng xanh, phảng phất như sinh mệnh đã lẳng lẳng ra đi.

Sau đó, lão cười khẽ, giữa máu tươi trào tuôn và hơi thở khó nhọc, lão lặng lẽ mỉm cười, quay đầu lại nhìn Quỷ Lệ.

Ánh mắt ấy, không hiểu sau lúc đó lại có mấy phần nhu hòa.

Quỷ Lệ thờ mạnh, hốt nhiên vành mắt nóng lên, lão nhân mà trước đó một khắc hẳn còn chiến đấu sinh tử, lúc này hẳn không dám nhìn thẳng vào mắt lão. Hẳn lặng lẽ để lão nhân xuống, đứng lên trầm giọng nói: “Nếu trong tay ngươi có Trảm Long Kiếm, ta tuyệt đối không phải là đối thủ của ngươi”.

Vạn Kiếm Nhất nhìn gã thiếu niên, đôi tay lão nắm chặt, thân hình hơi run rẩy. Sau đó, Quỷ Lệ quay lại, chăm chú nhìn Quỷ Tiên Sinh. Quỷ Tiên Sinh không hề tránh né ánh mắt hẳn, thậm chí khi trong ánh mắt Quỷ Lệ không hề che giấu sự khinh bỉ cùng chán ghét, lão cũng tựa hồ chẳng chút để ý.

Quỷ Lệ trầm mặc nhìn lão một lúc, sau đó không nói tiếng nào, quay đầu theo con đường nhỏ trên núi đi tới hướng Áo Nguyệt Động Phủ, trong chốc lát thân ảnh đã biến mất.

Nơi này, còn lại hai người.

Quỷ Tiên Sinh lặng lẽ đi tới bên người Vạn Kiếm Nhất. Lão nhân không còn chút sức lực nằm trên mặt đất, khẽ nhướng mắt lên nhìn lão, máu tươi vẫn không ngưng chảy ra bên khóe miệng.

Chính vào lúc đó, đột nhiên từ phía xa vọng lại tiếng bước chân, có người đang đi tới xuyên qua đám sương mù, xem ra sẽ đến nơi này.

Quỷ Tiên Sinh biến sắc, hắc ảnh thoáng động, trong nháy mắt đã biến mất trong đám sương mù.

Lát sau, thân ảnh Lâm Kinh Vũ hiện ra từ đám sương mù, tiến vào trong trướng thấy rõ mọi sự.

Thần sắc vốn đang tươi cười chớp mắt đã biến mất, mắt y lộ vẻ không thể tin được những gì đang thấy, lão nhân mười năm nay y sớm tối gặp mặt toàn thân vậy máu, đang yếu ớt nằm trên mặt đất.

“A a a a...!”.

Lâm Kinh Vũ xông tới, mặt nhuộm nét tuyệt vọng, hoàn toàn không phát hiện sau lưng mình có một bóng đen nhỏ thoáng qua.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 165

Ảo Nguyệt

“Tiền bồi, tiền bồi, người sao rồi ? Đã xảy ra chuyện gì...”

Lâm Kinh Vũ xông tới bên cạnh Vạn Kiếm Nhất, quỳ thụp xuống, hai tay run run đỡ lão dậy, nhưng chỉ cảm thấy người lão mềm nhũn, một cảm giác lạnh lẽo dâng tràn trong tâm tưởng. Lâm Kinh Vũ như bị rơi vào một hầm băng không đáy, dường như tất cả xương cốt trên người lão già này đã vỡ vụn, không còn một mảnh nào là nguyên vẹn.

“Là ai ? Là ai ?”. Lâm Kinh Vũ gầm lên, đôi mắt tràn ngập phẫn nộ và hận thù xen lẫn sự tuyệt vọng.

“Tiền bồi, tiền bồi...”. Gã gào lên thống thiết nghẹn ngào, cuối cùng cũng bật khóc thành tiếng. Trước giờ gã vốn không nhớ rằng mình còn biết khóc, nhưng trước lão già toàn thân yếu ớt vô lực này, không ngờ sự tuyệt vọng dồn nén mười mấy năm nay đã âm ập đổ về trên người hắn.

Vạn Kiếm Nhất đờ đẫn nhìn người thanh niên trước mắt, thảm nhủ : “Nhìn dáng vẻ thương tâm của nó không hề có chút giả dối, thật không ngờ trên đời này vẫn còn có người đối xử thực lòng với ta”.

Ngón tay lão khẽ động dậy, sau đó như có thần lực ở đâu trợ giúp, lão khẽ run rẩy nhắc được bàn tay lên. Lâm Kinh Vũ giật mình mừng rỡ, nắm lấy tay lão gấp giọng nói : “Tiền bồi, tiền bồi, người hãy mau nói đi, là kẻ nào hại người đến như vậy ? Con, con nhất định báo thù cho người, ai, là ai?”

Sắc mặt Vạn Kiếm Nhất càng lúc càng nhợt nhạt, ngay cả hô hấp dường như cũng khó khăn đối với lão, nhưng không hiểu tại sao, đôi mắt lão giờ đây sáng rực lên, lão nắm chặt lấy bàn tay Lâm Kinh Vũ, ngón tay khe khẽ động dậy...

Lâm Kinh Vũ ngẩn người, cúi đầu nhìn xuống. Trong bàn tay gã, nhón tay vô lực của Vạn Kiếm Nhất đang chắm máu, run rẩy viết lên : “Cẩn...thận...”.

Đột nhiên một bóng đen xẹt ra từ làn sương mù sau lưng Lâm Kinh Vũ, Quỷ tiên sinh hai mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào hắn và Vạn Kiếm Nhất. Lâm Kinh Vũ quay lưng lại với Quỷ tiên sinh, toàn bộ tinh thần đều tập trung vào ngón tay Vạn Kiếm Nhất, không hề cảm nhận được sự xuất hiện của bóng

đen, nhưng Vạn Kiếm Nhất thì đã nhìn thấy, ánh mắt của lão chạm phải thị tuyến của Quỷ tiên sinh, bất giác khẽ run lên một cái.

Khoảnh khắc ấy dường như ngưng đọng lại...

Vạn Kiếm Nhất đột nhiên mỉm cười, một nụ cười mang theo máu tươi. Lão nhìn Quỷ tiên sinh rồi khe khẽ lắc đầu.

Lâm Kinh Vũ đợi mãi mà không thấy Vạn Kiếm Nhất viết tiếp, ngạc nhiên ngẩng đầu. Chỉ thấy Vạn Kiếm Nhất đã ngẹo đầu sang một bên, đoạn khí từ lúc nào không biết. Toàn thân Lâm Kinh Vũ run lên bần bật, hai tay lẩy bẩy, nhìn chăm chăm vào gương mặt già nua của Vạn Kiếm Nhất mà không dám tin vào mắt mình, một lúc lâu sau gã mới kêu lên một tiếng thống thiết : “Tiền bối...”.

Gã vừa khóc lóc vừa ôm chặt lấy lão.

Quỷ tiên sinh lặng lẽ đứng sau lưng gã, chăm chú nhìn vào gương mặt già nua của Vạn Kiếm Nhất, hồi lâu sau mới chậm rãi bỏ đi, biến mất sau làn sương mờ huyền ảo.

Trong gió ầm ược truyền lại một tiếng thở dài não ruột.

* * * * *

Tiếng hú dưới núi theo gió truyền về, như muôn ngàn mũi kim nhỏ li ti đâm vào tai. Trên Thanh Vân Sơn, người đứng nhấp nhô, các nhân sĩ chính đạo đều tập trung cả trên Thông Thiên Phong, đứng đầu là Đạo Huyền chân nhân, Vân Dịch Lam và Phổ Hoằng thượng nhân, ai nấy đều thần sắc ngưng trọng, hai hàng lông mày nhíu chặt, chăm chú dõi mắt nhìn xuống dưới núi.

Mùi tanh nồng thoang thoảng bốc lên, khiến người ta không thể không liên tưởng đến vô số loài yêu thú ác độc tàn nhẫn đang tập trung dưới chân núi. Ai cũng không thể đoán trước được kết quả của trường hạo kiếp này rốt cuộc sẽ ra sao ?

Trên quảng trường bên ngoài Ngọc Thanh Điện, người đứng nhấp nhô nhưng lại tĩnh lặng như tờ, trên mặt mỗi người đều như phủ một đám mây mờ u ám. Chính vào lúc này, đột nhiên ở phía xa vang lên một tiếng hú lạnh lốt, như loài sói tru đêm, như loài quỷ ma khóc gọi hồn, tiếng hú xé nát không gian,

vang lên bên tai từng người rõ mồn một.

Nghe thanh âm ấy, dường như phát ra từ dưới chân núi, nhưng lại cao vút đến giữa tầng không, nhất thời người người đều biến sắc. Tiếng hú còn vang dội trở về, lẫn khuất mấy vòng giữa đám mây trắng rồi mới dần dần tan biến vào trong không trung. Chính vào lúc này, vạn con yêu thú dưới chân núi cùng lúc gầm vang, tiếng gầm chấn động cả một góc trời, thanh thế như bài sơn đảo hải, dường như muốn lật nhào cả trời đất này vậy.

Vân khí lập tức tiêu tan, một luồng hắc khí ùn ùn dâng lên từ chân núi, càng lúc càng lớn, càng lúc càng dày đặc, nhưng tụ lại trên không, đối diện ngay với Thông Thiên Phong, dần dần che lấp cả mặt trời.

Không biết là ai đã thốt lên một tiếng kinh hãi đầu tiên, chúng nhân đang tập trung trên núi đều đưa mắt nhìn về phía đám hắc vân. Chỉ thấy bên trong đó, giữa màn cuồng phong vù vù, có một thanh niên thân vận áo lụa đang đứng nhàn nhã chấp tay sau lưng, mặt vô biểu tình, đang chú nhãn nhìn chúng nhân.

Giữa trời đất này, con người là một sự vật thế nào ?

Y nhẹ nhàng xoa tay, dưới chân núi vạn con yêu thú cùng lúc gầm lên, từng trận gió tanh, tiếng kêu thảm liên tiếp vang lên...

* * * * *

Quý Lệ như cảm thấy điều gì đó, hấn dừng lại, khe khẽ chau mày quay người lại, dõ mắt nhìn lên Thông Thiên Phong, chỉ thấy trên đó hắc vân trùng trùng, cuồng phong gào rú, tuy khoảng cách không quá xa, nhưng so với hậu sơn nơi hấn đứng thì dường như là hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Ánh mặt trời ám áp chiếu lên người hấn.

Quý Lệ chậm chạp thu hồi mục quang, quay sang nhìn lên đầu vai mình, Tiểu Hôi đã biến đi đâu mất. Lần tiên nhập Áo Nguyệt động phủ này, hấn đã đặc biệt mang theo Tiểu Hôi, bên trong động phủ nguy hiểm thế nào hấn cũng hiểu rõ và cũng không nắm chắc rằng mình có thể trở ra hay không. Trận chiến với lão nhân thần bí vừa rồi, tuy rằng có Quý tiên sinh xuất thủ tương trợ, nhưng trong lòng Quý Lệ bất giác dâng lên một cảm giác kỳ lạ, Thanh Vân Môn có cả ngàn năm lịch sử, quả nhiên là nơi ngọa hổ

tàng long.

Nhớ lại hồi đó, không phải bản thân hấn cũng là một bộ phận của nơi này hay sao ?

Hấn khẽ cắn môi, tiếp tục cất bước đi về phía trước. Hai bên đường vẫn như vậy, khắp nơi đều là cỏ bụi rậm rạp, từng bách xanh rờn, chỉ có con đường nho nhỏ ngoằn ngoèo dẫn đến một nơi thần bí.

Nơi sâu thẳm trong khu rừng, còn âm vang tiếng chim hót lạnh lốt, cơ hồ như trường hạo kiếp ở trước núi hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến thế giới cách biệt nơi hậu sơn, không khí thanh bình vẫn bao trùm khắp nơi, cả trên không trung cũng không có chút mùi tanh tươi.

Quý Lệ vốn cũng có chút khẩn trương, nhưng trong khung cảnh bình yên này, bất giác cũng bình tĩnh trở lại rất nhanh, đến khi hấn lần đầu tiên ngẩng đầu lên nhìn bốn chữ Áo Nguyệt động phủ, đối diện với địa giới danh chấn thiên hạ này, trên mặt hấn vẫn không có chút biểu tình dị dạng, giống như đang chuẩn bị bước vào một hang động hết sức bình thường vậy.

Mà trên thực tế, trước mặt hấn cũng dường như chỉ là một hang động bình thường mà thôi.

Động khẩu cao chừng gấp rưỡi một người bình thường, rộng khoảng bảy thước, nằm trên một dốc núi thoải thoải, hai bên là bụi cây rậm rạp, thậm chí còn có cây mọc lan cả vào trong động khẩu, sơn phong thổi tới khiến cây cỏ nhẹ nhàng rung động. Phía trên động khẩu có một tảng đá lớn khắc bốn chữ : Áo Nguyệt Động Phủ.

Ngoại trừ ý nghĩa của bốn chữ này, mọi sự vật quanh đây, bao gồm cả tự tích đều hết sức bình thường, có lẽ nào nơi đây chính là căn bản của Thanh Vân Môn hai ngàn năm nay chứ ?

Có phải cuốn vô danh cổ quyền năm xưa đã tạo nên vô số anh tài tuấn kiệt trong đó có Thanh Vân Tử và Thanh Diệp chân nhân nằm ở trong này ?

Còn có một thanh kiếm danh động thiên hạ nữa !

Quý Lệ lặng lẽ nhìn bốn chữ khắc trên đá, bốn chữ đại tự trải qua bao phong ba tuế nguyệt ấy cũng phẳng phật như nhìn lại hấn.

Hắn không nói gì, chỉ lặng lẽ thở dài. Sau một hồi trầm mặc, cuối cùng hắn cũng cất bước vào trong, bước vào thế giới của ngày xưa...

Không ngờ trong đó lại chỉ có một gian thạch thất tầm thường, chỉ hơi đảo mắt một lượt là có thể nhìn thấy mọi vật bài thiết trong động, vài tảng đá chông đứng ở góc tường, rêu phong ẩm ướt phủ đầy, điểm duy nhất khác với bên ngoài là bên trong động đặc biệt thanh tịnh, đi vào sơn động, cơ hồ như tất cả đều trở nên an tịnh, giống như là một thế giới hoàn toàn tách biệt vậy

Quý Lệ thu hồi mục quang, ánh mắt tập trung vào bức tường đá đối diện với động khẩu, trên mặt đá phẳng lì có chạm một tấm Thái Cực Đồ lớn, đây chính là vật duy nhất trong động có liên quan đến Thanh Vân Môn.

Quý Lệ hít sâu vào một hơi, bước đến phía trước Thái Cực Đồ. Trên Thái Cực Đồ đầy những vết sứt mẻ, có nhiều chỗ còn bị tàn phá không còn nhận ra đường nét, hiển nhiên là đã có từ rất lâu đời. Quý Lệ im lặng nhìn tấm đồ hình, trong đầu lại vang lên những lời Quỷ tiên sinh nói cách đó không lâu.

Một lát sau, hắn nhẹ nhàng đặt tay lên Thái Cực Đồ, một luồng thanh quang nhàn nhạt tán phát ra từ lòng bàn tay hắn. Quý Lệ mặt vô biểu tình, chỉ chăm chú nhìn vào luồng sáng trong lòng bàn tay, cảm giác luồng chân khí Thái Cực Huyền Thanh Đạo thân thuộc cuộn trào trong kinh mạch.

Phảng phất như người đang chìm trong giấc ngủ đột nhiên bừng tỉnh dậy, không gian lặng yên của thạch thất đột nhiên bị một tiếng động khẽ phá vỡ, giống như cả tòa động phủ đang thở dài một tiếng nao lòng vậy, mọi thứ bắt đầu chuyển động, sau đó tấm Thái Cực Đồ cũng sáng rực ánh sáng xanh kỳ ảo và bắt đầu chuyển động.

Sau khi chuyển động đúng một vòng, vách đá đột nhiên vang lên một tiếng “cách”, tất cả đều dừng cả lại, Quý Lệ thu tay yên lặng đứng chờ.

Sự yên tĩnh đã biến mất trong nháy mắt, trong sơn động không ngừng vang lên những tiếng ì ùng, chính vào lúc này trên viền của tấm Thái Cực Đồ đột nhiên xuất hiện một vết nứt, sau đó thì chậm rãi chuyển động sang một bên, lộ ra một động khẩu bí mật, chỉ là chỗ đó có một làn sương vụ quái dị màu trắng đục lẫn khuất lượn vòng, thoạt nhìn thì giống sương mù, nhưng lại cũng rất giống bụi nước, chuyển động không ngừng bên trong mông lung bất định. Dù tìm cách nào, Quý Lệ cũng không thể nhìn xuyên qua được màn sương kỳ dị ấy

Quý Lệ lặng lẽ nhìn màn sương. Dù sao thì Quý tiên sinh cũng không lừa hắn, nhưng bên trong làn sương mù này là thứ gì chứ ?

Hắn không do dự, thậm chí cũng không thêm nghĩ ngợi, nhấc chân bước thẳng vào trong.

Làn sương mù nhanh chóng nuốt chửng lấy hắn, còn cánh cửa kia thì cũng lập tức đóng lại, vết nứt hoàn toàn biến mất.

* * * * *

Trong mông lung, giữa bầu trời bao la ánh lên một tia chớp làm sáng rực cả đêm đen, trong chớp mắt tia sáng đã hóa thành một luồng kiếm quang khổng lồ sáng rực rỡ lao vút xuống, khiến người ta không thể nhìn rõ, luồng kiếm quang ấy đâm thẳng vào chỗ mềm yếu nhất của lòng người.

Sau đó giữa trời lại xuất hiện một mặt trăng kỳ quái với ánh sáng trắng bạc lơ lửng, lững lờ giữa các đám mây.

Trong sát na đó, dường như mọi thứ trong đầu Quý Lệ đều biến mất, chỉ có ánh mắt là nhìn chăm chăm về trước, cố gắng nhìn ra phía sau đạo bạch quang.

Phảng phất như có một âm thanh u uất như có người đang rung rức khóc, nhưng lập tức lại có một tiếng cười quen thuộc vang lên. Tiếp đó là một tiếng oa oa của trẻ con, rồi tiếng khóc lại bắt đầu nỉ non rả rích.

Không hiểu vì sao, hắn phong bế toàn bộ hô hấp lại !

Một sự khẩn trương không tên dâng trào trong lòng, tim hắn đập mạnh, tiếng gió không ngừng vang lên bên tai, nhưng hắn không hề cảm nhận được sự tồn tại của bản thân, phảng phất như hắn đã biến thành một đôi mắt, một đôi mắt đang đảo dác tìm kiếm xung quanh, cuối cùng hắn cũng nhìn thấy...

Tòa thôn trang nhỏ bé, còn có gian thảo miếu phía sau thôn nữa.

“Sinh chưa vậy?”.

Một giọng nam nhân gấp gáp hỏi.

“Sinh rồi, mẫu tử bình yên, là một bé trai”.

Thanh âm của bà đỡ mang theo sự mừng rỡ vui vẻ : “Cung hi!”.

“Ha ha... ha ha...”. Nam nhân cất tiếng cười vang, trong tiếng cười thuần phác mang theo vẻ mừng rỡ khôn tả. Một chốc sau, nam nhân bế ra một đứa nhỏ đang khóc oa oa, bụ bẫm vô cùng.

“Đặt tên gì bây giờ nhỉ, cha nó?”. Giọng của người mẹ vẫn còn yếu ớt nhưng nét mặt đầy vẻ hạnh phúc.

Người cha nghĩ ngợi giây lát, đoạn nói : “Chúng ta nửa chữ cũng không biết. Trong thôn này người có học vấn nhất phải nói đến Lâm tiên sinh ở đầu Đông thôn, những đứa trẻ trong thôn này đều là do ông ấy đặt tên cả. Hay là chúng ta đi nhờ ông ấy vậy”.

Người mẹ khẽ gật đầu. Người cha liền lập tức chạy đi, không lâu sau thì ông chạy về, miệng cười hớn hở, tay cầm một mảnh giấy nói : “Lâm tiên sinh nói những người như chúng ta quan trọng nhất là được bình an, giữ bản phận của mình, sống một đời bình yên là được, vì thế ông ấy đặt cho đứa nhỏ cái tên này”.

Người mẹ mừng rỡ nói : “Ồ, người có học vấn quả là khác, ông ấy đặt cho con chúng ta tên gì vậy?”.

Người cha chìa cánh tay thô lỗ của mình, giơ mảnh giấy đến trước mặt người mẹ, rồi ôm cả hai mẹ con vào lòng thì thảm âu yếm dường như ba chữ ấy đối với ông vô cùng sùng kính và sùng ái vậy : “Trương...Tiêu...Phàm...”.

“Ầm...ầm...!”.

Giữa trời nổ vang một tiếng sấm, mưa bắt đầu rơi, toàn thân hấn đột nhiên run lên bần bật, hơi thở gấp gáp.

Bên ngoài mưa lớn, trời đất đen kịt, Thanh Vân Sơn ở phía xa xa như một con quái thú cuồng nộ. Giữa cơn mưa gió bão táp, người cha và người mẹ ôm chặt lấy nhau, âu yếm nhìn đứa nhỏ trong lòng...

Hắn muốn hét lên nhưng không thể nào phát ra tiếng kêu, thiên ngôn vạn ngữ trong đầu cuối cùng chỉ hóa thành hai chữ : “Cha , mẹ!”.

Mưa phủ khắp trời, những hạt mưa nhỏ rơi trên mặt hắn, lạnh buốt đến xương tủy.

* * * * *

Vàng ảo nguyệt trên cao chiếu xuống một làn u quang nhàn nhạt.

“Vù!”.

Một tảng đá từ trên không bay tới, như là xuyên qua thân thể hắn, rơi bịch xuống đất. Bầu trời không biết từ lúc nào đã trở nên sáng rỡ, một đám trẻ con đang nô đùa chạy nhảy trong thôn làng yên bình.

Một đứa nhỏ nhìn có vẻ hết sức tầm thường đang chạy thực mạng phía trước, một đứa trẻ khác có vẻ lớn hơn dẫn những đứa khác đuổi sát phía sau, miệng hét lớn : “Trương Tiểu Phàm, người có giỏi thì đứng lại cho ta!”.

Đứa trẻ chạy đầu tiên “xí” một tiếng, vừa chạy vừa nói : “Người tưởng ta ngốc à!”.

Nói xong còn rảo chân chạy nhanh hơn.

Bọn trẻ cứ chạy đuổi nhau mãi, dần dần đã chạy đến ngôi miếu cũ ở đầu thôn. Từ bên ngoài nhìn vào, ngôi miếu cỏ này đã tàn tạ cũ nát lắm rồi, không biết đã trải qua bao nhiêu năm không được tu sửa.

Trương Tiểu Phàm chạy vào đầu tiên, đám trẻ phía sau cũng chạy vào theo. Bên trong tòa miếu, phảng phất như vang lên tiếng nô đùa cãi nhau của lũ trẻ.

Hắn ngậy người nhìn cảnh tượng trước mắt, trong đầu chột trống rỗng, phảng phất như có một nỗi sợ hãi không thể gọi tên đang dâng trào lên trong lòng hắn, dần dần xâm chiếm cả tâm hồn hắn.

Một bước, rồi lại một bước, hắn lặng lẽ bước đến gần gian thảo miếu, đến gần cơn ác mộng của thươ thiếu thời.

Đứa trẻ hơi lớn hơn kia cười lên người Trương Tiểu Phàm, mặt vênh lên nói : “Bị ta bắt cứng rồi, ngươi còn gì để nói nữa chứ?”.

Trương Tiểu Phàm ghé mắt nhìn lên : “Không tính, không tính... ngươi ám toán ta, làm sao mà tính được!”.

Đứa trẻ kia ngậy người, ngạc nhiên nói : “Ta ám toán ngươi lúc nào?”.

Trương Tiểu Phàm nói : “Lâm Kinh Vũ kia, ngươi dám nói tám ván kia không phải do ngươi đặt trước ở đó chứ?”.

Đứa trẻ tên Lâm Kinh Vũ kia kêu lớn : “Làm gì có chuyện đó!”.

Trương Tiểu Phàm bĩu môi, ngẩng cao đầu kiên quyết không chịu khuất phục. Lâm Kinh Vũ tức giận tràn hông, đưa tay bóp chặt cổ Trương Tiểu Phàm, tức giận nói : “Đã nói là bị ta bắt thì phải nhận thua mà, ngươi có phục hay không?”

Trương Tiểu Phàm không thèm để ý đến nó.

Lâm Kinh Vũ tức đến đỏ mặt, dụng lực bóp mạnh, cao giọng quát : “Có phục không?”.

Trương Tiểu Phàm bị nó bóp chặt khí quản, hô hấp khó khăn, sắc mặt bắt đầu tím dần, nhưng dù còn nhỏ, tính tình Tiểu Phàm không ngờ cũng đã rất quật cường, quyết tâm không chịu cúi đầu.

Lâm Kinh Vũ càng thêm tức giận, vận lực tiếp tục bóp mạnh , miệng gầm gè nói : “Có phục không? Có phục không? Có phục không?”.

“Có phục không... có phục không...” Thanh âm ấy cứ vang mãi trong đầu hắn, nỗi đau ẩn giấu từ bao lâu nay bất chợt dâng trào lên trong dạ.

Sau đó, như đã chờ đợi từ rất lâu, lại giống như ngẫu nhiên không hề chuẩn bị, một cánh tay từ từ đưa ra, gầy guộc và đầy nếp nhăn, thật thân thiết, thật quen thuộc, nhưng không biết từ lúc nào, trong lòng hắn đã dâng lên một nỗi phẫn hận , một niềm căm thù không thể nào kìm nén nổi.

Lão hòa thượng mỉm cười, vẫn là nụ cười từ bi hòa ái đó. Trong chốc lát, thế giới của hắn hoàn toàn trống rỗng, tất cả mọi thứ : thôn trang, đám tiêu hài tử, đột nhiên biến mất vô tung vô ảnh, chỉ còn lại lão hòa thượng với nụ cười hiền hậu nhìn hắn giống như một bức tranh chưa hề bị tuế nguyệt làm phai mờ.

Toàn thân hắn run rẩy, một niềm bi phẫn khó tả trào dâng trong đầu, nhìn không được, ngửa mặt lên trời hú dài.

Bầu trời lúc này sao lại biến thành đen sì ?

Có gió, có mưa, lẳng lặng rơi.

Hết hồi 165

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 166

Kịch Đấu

Mùi máu tanh nhuộm đầy đỉnh Thông Thiên Phong trên Thanh Vân Sơn, ngay cả linh thú Thủy Kỳ Lân cũng hiện vẻ bất an, đứng ngòai không yên nơi hàn băng đầm, thỉnh thoảng lại hú lên vang động. Đồng thời tại Ngọc Thanh Điện, mọi người với sắc mặt trầm trọng đang nhìn xuống núi. Bên kia Hồng Kiều, ngay lúc này cuộc thảm sát đã diễn ra một ngày một đêm.

Mặc dù đã đoán biết cuộc chiến với đám quái thú sẽ rất khốc liệt, nhưng thảm cảnh trước mắt cũng làm mọi người run sợ. Bọn thú yêu từ lúc xuống núi, di chuyển như giông gieo bão cuốn. Tuy rằng các cao thủ chánh đạo không ngừng tập kích, nhưng với số lượng không sao đếm xuể, tạo thành cơn đại hồng lưu, yêu thú căn bản không coi những cuộc tập kích đó ra gì, chúng vẫn như lời oanh nộ triều, lướt đi như gió. Ngay cả với những trận tập kích dữ dội, mọi người không thể ngờ rằng họ chỉ có thể tiêu diệt được mười, mười hai con quái vật, chẳng thấm vào đâu so với số lượng vô kể bọn chúng.

Như lúc này, thế trận phục kích của phe chánh đạo nhằm ngăn chặn thế tấn công như vũ bão của đoàn quái thú đã hoàn toàn thất bại, sự tàn nhẫn vô nhân tính của dã thú đã tàn phá tất cả. Phe chánh đạo bị bức lui về đỉnh Thông Thiên Phong dưới sự tấn công ồ ạt của thú yêu. Đạo Huyền chân nhân lãnh đạo quần hùng, trấn giữ ngay mũi tấn công chính của địch, cùng với những cao thủ khác vận dụng toàn lực, quyết chiến ngay Vân Hải. Lúc này, hào quang các pháp bảo bay lượn đầy trời, máu tanh vương vãi khắp nơi, tiếng la hét kêu khóc vang trời.

Một luồng cuồng phong hắc ám như thủy triều điên cuồng dâng lên, càn quét vào chính diện, trong số vài trăm cao thủ còn lại, một nửa trấn giữ dưới đất, một nửa bay lên không, tạo ra vô số hào quang dựng thành một bức tường ánh sáng lạnh giá trấn giữ trước mặt quần hùng, tỏa ra hào quang rực rỡ.

Đám quái thú căn bản không biết đến đau đớn, dâng lên như triều cuốn, lao thẳng tằm thân huyết nhục vào thành băng khí, chỉ trong chốc lát, hào quang như tán loạn tỏa ra khắp phía, tạo nên một âm thanh chấn động khắp đỉnh Thông Thiên Phong, vang động trong đầu từng người.

Sau đợt tấn công đầu tiên, hàng trăm quái thú bị luồng hào quang từ băng thành đánh cho tan xác, mùi

máu tanh xông lên nồng nặc, lan tỏa khắp nơi như một cơn mưa máu bung lên, rồi từ từ đổ xuống khắp người phe chánh đạo.

Cảnh tượng thật kinh hoàng !

Đám người chánh đạo còn chưa kịp định thần thì đợt tấn công thứ hai đã ập đến dữ dội hơn. Quang thành lần này chịu một áp lực cực kỳ to lớn, một số nơi chịu áp lực nặng hơn, hào quang mờ đi. Tuy nhiên ngay cả những nơi đám đệ tử công lực thấp hơn, ý chí vẫn kiên định, pháp bảo trong tay lại vung lên, củng cố lại sức mạnh. Trong tiếng kêu rống vang trời, đám quái thú liên tục công vào, liên tục ngã xuống kêu thảm rồi tan biến nhân ảnh.

Bên ngoài Ngọc Thanh Điện, Đạo Huyền chân nhân, Phổ Hoàng thượng nhân cùng với Vân Dịch Lam, thần sắc ngưng trọng. Đạo Huyền chân nhân nhìn sang hai người còn lại cùng gật đầu.

Vân Dịch Lam mở lời : “Mọi chuyện do sư huynh làm chủ”.

Đạo Huyền chân nhân sắc mặt không lộ cảm xúc, nhìn về hướng chiến trường, bức tường ánh sáng dần dần bị luồng hắc triều áp chế bằng cách không ngừng tấn công vào những điểm yếu, không thể hỗ trợ ngay lập tức, tiếng la thảm thiết dâng lên, mùi máu tanh ngày càng nồng nặc.

Đôi mày nhíu lại, liếc mắt xuống rồi nhìn lên không, chỉ thấy hắc vân trầm trầm, trong đó ẩn ước có một đạo thân ảnh thần bí, Đạo Huyền chân nhân quan sát một lúc, rồi quay lại nhìn Tiêu Dật Tài cất tiếng : “Các con lên đi”.

Tiêu Dật Tài ngay lập tức ứng tiếng, quay người, tay phải cất lên, ngay sau hắn có gần một trăm cao thủ chánh đạo, nhân số tuy không đông bằng đám người đang chiến đấu dưới Vân Hải, nhưng từ đám pháp bảo hào quang chói mắt đang tỏa ra, có thể nói đạo hạnh vượt xa. Dĩ nhiên đây là đám đệ tử xuất sắc nhất từ các mạch, các lộ chánh đạo, dẫn đầu bởi Tiêu Dật Tài, thần tốc bay đến thế trận đang dang dở.

* * * * *

Sấm chớp nổi lên, những tia điện từ trên không lan xuống, gọi lại hồi ức cơn mưa năm nào. Từ nơi chân trời, nguyệt quang cũng biến đổi, kỳ lạ, sáng rực, trắng muốt.

Nước mưa rót trên mặt hắn, tạo cảm giác mát lạnh...

Trương Tiểu Phàm đột nhiên hồi tưởng lại, trong cơn mưa gió năm nào, tại tiểu thôn. Hắn bất thần nắm chặt tay, như muốn lấy vật gì, nhưng đã biến mất. Trong lúc ấy, Phổ Trí với ánh mắt hiền hòa đang lặng yên nhìn hắn.

Thời khắc đó, hắn như trở về căn phòng thân quen nơi Đại Trúc Phong, quá khứ chợt hiện về, những cái thân quen và ấm áp, phía xa vang lại tiếng cười nói của các sư huynh đệ đồng môn, tiếng đùa giỡn của Đại Hoàng và Tiểu Hôi. Bỗng nhiên tiếng bước chân quen thuộc vang lên, một thiếu nữ nhan sắc như hoa bước vào, vừa cười vừa la lớn : “Cái tên làm biếng kia, dậy mau để còn lên núi tập chặt trúc nữa...”.

Người hắn chợt run lên, bức tường băng giá bao nhiêu năm hắn gây công dựng lên quanh tim hắn giờ đây đã sụp đổ.

Nước mắt tuôn trào xuống mặt hắn !

Một bàn tay khô cằn từ phía sau vươn tới nắm nhẹ lấy vai hắn, cất giọng hòa ái hỏi : “Hài tử, làm sao con khóc?”.

Trương Tiểu Phàm giật mình quay đầu lại, nhìn khuôn mặt từ bi ấy, thân hình run rẩy không kềm chế được. Hắn nhìn trân trối vào khuôn mặt trước mắt, mơ ước được gặp lại lão hòa thượng từ bi năm nào giờ đây đã thành hiện thực. Phổ Trí thiền sư.

Trong tâm trạng hoang mang , hắn cất tiếng hỏi : “Tại sao, tại sao, tại sao người lại chọn ta?”.

Phổ Trí không trả lời, vẫn nhìn Tiểu Phàm với ánh mắt xót thương, nhãn thần từ bi bình hòa, không nói gì.

Trên thế gian mọi thứ như biến mất, tưởng chừng như chỉ còn lại hai người. Trương Tiểu Phàm bỗng chốc trở về với con người thực tại của hắn, nhãn thần xuất hiện ánh hung quang đỏ hồng, sát khí từ thân người tỏa ra hùng hực. “Phù”, một tiếng gió nhẹ thổi qua, vạt áo phía trước bung lên, Phệ Hồn Ma Bồng với ánh hồng quang u ám bay lên ngang ngực hắn.

Phổ Trí mục quang chấn động, nhận ra tà vật chí thượng của Ma Giáo, Phệ Huyết Châu, đang tỏa ra ánh sáng đỏ như máu xoáy thẳng vào ông, đem lại cảm giác lạnh lẽo run người.

Mùi máu tanh xông lên nồng nặc, Quý Lệ đột nhiên xuất hiện giữa không trung, tỏa ra một khí thế bài sơn đảo hải, cuồng phong bốc lên, tầng bào của Phổ Trí bay phần phật, toàn thân bị nuốt chửng bởi ánh hồng quang, vô cùng kinh khiếp.

Tuy nhiên lão không hề có ý né tránh, vẫn đứng đó bất động, trong khoảnh khắc, ánh hồng quang xuyên qua người lão, rồi từ từ dừng lại phía sau, thân ảnh Quý Lệ từ từ hiện ra.

Lão chậm chậm cúi đầu xuống, nhìn qua thân thể mình rồi thở dài, đầu nghiêng qua một bên rồi thân hình từ từ ngã xuống. Từ phía sau, Quý Lệ lại một lần xoay người lại, nhìn Phổ Trí, nhãn thần đang đầy vẻ hung bạo chột dụi xuống, ánh hàn quang tắt hẳn, trở về với trạng thái ban đầu, những tia đỏ trong mắt biến mất.

“Đinh!”

Phệ Hồn Bồng chột rời khỏi tay rơi xuống đất, con người hấn như mất hết khí lực. Sấm chớp lại nổi lên khắp nơi, sáng rực , mưa gió đầy trời, tâm hấn như chùn xuống.

Hấn lê bước khó nhọc đến bên Phổ Trí, mặt đất nhão nhoẹt bùn đất do cơn mưa như bám chặt lấy chân hấn, khiến hấn phải vận dụng hết khí lực mới có thể cất bước. Hấn ngã xuống tưởng chừng như không thể gượng dậy, nhưng rồi vẫn tiếp tục bò về phía trước. Đến khi tưởng chừng không thể nào ráng gượng được nữa , hấn đã đến được bên cạnh Phổ Trí.

Hấn nắm lấy bàn tay khô cứng của ông, đã hơn mười năm rồi, đôi bàn tay thân ái này, hấn không ngờ có thể một lần nữa được nắm lấy.

“Sur phụ...sur phụ...”. Giọng hấn run rẩy, nói không nên lời, hai hàng nước mắt chảy dài hai bên má : “Tại sao, tại sao, tại sao lại như vậy?”.

Phổ Trí khó nhọc quay lại, nhìn hấn, người thiếu niên năm nào giờ đây đã có quá nhiều thay đổi. Lão không trả lời, da mặt càng trắng nhợt đi, đôi môi khế động đậy, nhưng rồi cũng không thể thốt nên lời.

Lão khẽ nhích động đôi bàn tay già nua, hướng về mặt hắc, đôi bàn tay run rẩy dưới cơn mưa gió, gió như đao, mưa như tên không ngừng đập vào nó. Tiểu Phàm ngưng khóc, ráng góc đầu dậy, nhìn lão.

Hai người như ngưng thần nhìn nhau trong cơn mưa gió, lặng yên, không động đậy, lạ thường, không cảm xúc.

Đôi môi Phổ Trí lần nữa khẽ động đậy như muốn nói gì đó, nhưng rồi cũng chẳng thốt lên được, bàn tay từ từ hạ xuống, nằm lặng yên.

Sinh mệnh như đang dần rời khỏi lão.

Tiểu Phàm người như ngây dại, toàn thân như hóa đá, khẽ cúi đầu xuống, nhìn vào tay mình, giọng run run : “Ta đã giết ông ấy... ta đã giết ông ấy...”.

Bỗng nhiên một luồng quỷ khí bốc lên xung quanh, toàn thân hắc chợt biến đổi, chỉ trong chốc lát, mặt hắc đầy vẻ hung tàn, hóa thân thành Quỷ Lệ. Tuy nhiên nổi thống khổ vẫn hằn in trên mặt hắc, trong cái thân xác Quỷ Lệ hung tàn ấy là kẻ đệ tử Thanh Vân Môn Trương Tiểu Phàm năm nào. Bên cạnh thân xác của Phổ Trí, nổi dần vết đau đớn quấn chặt lấy hắc.

Gió vẫn thổi buốt người, mưa rơi không ngớt, khung cảnh thật tiêu điều, thê lương.

* * * * *

Tiêu Dật Tài dẫn đầu chúng nhân đệ tử nhanh chóng gia nhập chiến đoàn, cục diện ngay lập tức cân bằng lại. Mặc dù lúc này đám đệ tử đã có chiến lược hợp với tình thế, lập thành từng nhóm từ ba đến năm người, trực diện chống đỡ những đợt công kích nhưng vẫn không thể lấp hết những chỗ hổng bị đánh thủng. Tuy nhiên với sự trợ giúp kịp thời của nhóm cao thủ mới đến, họ phản công lại, tiêu diệt nhanh chóng những quái thú đã xâm nhập vào, thoát khỏi cảnh hiểm nguy, củng cố quang thành, kiên cố bất phá.

Trung tâm trận chiến, nơi ánh sáng chói lòa nhất, Lục Tuyết Kỳ với thanh Thiên Gia Thần Kiếm như cửu thiên tiên tử ngạo khí ngất trời, hào quang tỏa ra từ vạn trượng trên cao, Thiên Gia đánh thẳng xuống, máu huyết văng tung tóe, không thể đếm hết bao nhiêu xác chết dưới chân nàng.

Chỉ trong chốc lát, tà áo trắng tinh của nàng đã nhuộm thành hồng. Lục Tuyết Kỳ không hổ danh là một trong những cao thủ bậc nhất trong chánh đạo, bọn quái thú tuy hung ác cũng có ba phần kinh sợ. Trong cuộc chiến sinh tử này, Lục Tuyết Kỳ bất chấp sống chết, tung hoành ngang dọc, đánh thẳng vào những nơi yếu thú tỵ bầy, tạo nên những cơn mưa máu đầy đặc nơi nàng lướt qua.

Lúc này trên mặt nàng không lộ một nét biểu tình nào, không sợ đau đớn, không sợ hiểm ác ngay cả khi mùi máu tanh thấm đẫm tâm thân vốn lúc nào cũng tinh khiết, Lục Tuyết Kỳ cũng không hề để ý đến. Nàng dốc toàn lực, không ngừng chém giết, trong cuộc chiến khốc liệt này, với khuôn mặt kiêu diễm lạnh giá, nàng thật sự làm mọi người kinh tâm động phách, không dám tới gần.

Một canh giờ lại trôi qua, mặc dù luồng hắc quang không ngừng áp đảo đạo bạch quang, nhưng vẫn không thể phá vỡ. Vân Hải sơn, nơi tiên cảnh thần thánh, giờ đây xác chết khắp nơi, máu chảy thành dòng, bầu trời u ám, luồng hắc quang không ngừng dịch chuyển lên xuống, khung cảnh thật kinh hoàng.

Bỗng nhiên một tiếng hú kỳ dị cất lên từ phía sau đám quái thú, như ra lệnh gì đó, thanh âm nghe tha thiết thê lương, như vào những đêm rằm, lũ sói cô độc cất tiếng hú dưới trăng. Đang chiến đấu bất kể sống chết, nghe tiếng hú kéo dài, bọn quái thú đột nhiên dừng đánh, lùi lại, giữ một khoảng cách với đám người chánh đạo.

Bên phía đối diện, mọi người cũng đình thủ, màn hào quang nhạt đi, nhưng vẫn bao phủ đỉnh Vân Hải Sơn, ai cũng lợi dụng thời khắc này để lấy lại hơi sức.

Lúc này nhìn lại mới thấy mọi người toàn thân nhuộm đầy huyết tích, máu nhuộm tràn đỉnh Vân Hải Sơn, đâu đâu cũng thấy xác chết bất kể là quái thú hay cao thủ chánh đạo.

Hầu hết những cao thủ đang phi hành trên không đều đáp xuống, khẩn trương lợi dụng thời cơ để phục hồi, ai cũng biết bọn quái thú này có thể tấn công bất ngờ bất cứ khi nào. Chỉ còn những đệ tử đạo hạnh tinh thâm vẫn bay lượn để cảnh giới.

Tiêu Dật Tài khẽ nhíu mày, mục quang đang nhìn xa xăm bỗng thu hồi lại, nơi bọn quái thú tụ tập quá xa để có thể quan sát được. Trong cuộc chiến sinh tử này, hắn chỉ thấy một tương lai mù mịt. Hắn thở dài trong lòng, chợt nhìn thấy gần bên cạnh hắn, Lục Tuyết Kỳ vẫn đứng bất động trên không, cơn gió nhẹ thổi qua, tà áo trắng giờ đã thành đỏ hồng bay phấp phới.

Nàng đứng đó như bức tượng tuyệt thế giai nhân, vẻ đẹp thoát tục không gì có thể so sánh được. Thời khắc này nàng vẫn dăm dăm nhìn về phía trước nơi đám hắc quang đang tụ hội.

Tiêu Dật Tài chau mày, trực giác của hắn phát hiện có điều không ổn đối với Lục Tuyết Kỳ, chực lại hỏi. Bất thành linh, đám quái thú lại một lần nữa phát động tấn công, chỉ trong chốc lát đã xông tới gần nhanh như thêm điện, khí thế như phá núi dời sông, tạo nên một cơn sóng đen tuôn trào khắp nơi. Nhưng lần này bên cạnh bọn quái thú hung ác lần trước còn có những quái vật cực lớn, nhe nanh múa vuốt lao về hướng phe chánh đạo.

Giữa lúc đó, chúng nhân bên chánh đạo đã sát cánh bên nhau, các pháp bảo thi nhau bay lên không, tỏa ra hào quang rực rỡ sáng ngời, một lần nữa tạo thành một bức quang thành cực lớn, vững chắc che chở mọi ngã đường tấn công của bọn quái vật.

Tiêu Dật Tài mới thời khắc trước bị hấp dẫn bởi vẻ kỳ lạ từ Lục Tuyết Kỳ dẫn đến sự nghi ngờ, giờ đây phải bỏ qua. Lúc này trong mắt mọi người, chuyện quan trọng nhất là cơn sóng quái thú đang dâng đến, ngày càng gần, mùi tử khí tỏa ra nồng nặc, khí thế hùng hực.

Một tiếng nổ long trời cất lên, trời đất rung chuyển, đạo hắc sắc hồng lưu đập thẳng vào quang thành, tạo nên sức ép cực lớn, nặng nề, như thổi bay mọi thứ, xương cốt bay khắp nơi, những thân thể tê liệt bị ném lên không bởi những móng vuốt sắc nhọn.

Những yêu thú cực lớn gia nhập chiến đoàn lần này quả thực có sức mạnh siêu việt, vượt xa những quái vật thông thường khác, những pháp bảo của phe chánh đạo chẳng có tác dụng gì đối với chúng. Ngược lại, vuốt thủ của chúng vô cùng lợi hại, quét tới đâu máu văng tới đó, chỉ trong chốc lát, bảy tám con đã vượt qua bức tường phòng thủ, lưu lại những lỗ hồng chết người, chẳng mấy chốc bức quang thành đã bị suy yếu trầm trọng.

Từ trên cao, Vân Dịch Lam và Phổ Hoàng thượng nhân sắc mặt đại biến. Vân Dịch Lam như rụng mày, hướng về phía Đạo Huyền chân nhân, người đang ngưng trọng thần sắc nhìn xuống núi, tiếng hú hiệu lệnh không ngừng phát ra, khóe mắt ông lộ rõ nét ưu tư, không biết đang suy nghĩ gì, nhưng trên mặt không lộ nét biểu tình, cũng không lên tiếng.

Vân Dịch Lam thu hồi mục quang, trầm ngâm suy nghĩ, rồi nhìn xuống núi.

Cuộc chiến bên dưới ngày càng khốc liệt, bọn đệ tử chánh đạo đều biết đây là thời khắc hết sức quan

trọng, mỗi cá nhân bỏ qua sự sinh tử, toàn lực ứng phó, thậm chí một số lớn đệ tử cũng la hét điên cuồng, lao vào bọn quái thú, chém giết bất kể sống chết, người hay thú lúc này cũng chẳng có sự khác biệt nào.

Hết hồi 166

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 167

Cấm Địa

Nhìn lên thấy dòng thác thú yêu vô cùng vô tận, điên cuồng lao tới hết lớp này đến lớp khác, dùng mấy con thú yêu khổng lồ đó làm dàn tên, hùng hục xông lên đánh vào màn sáng của bọn người chính đạo. Thấy màn sáng rung lắc sắp đổ, trên gương mặt đám đệ tử bên cạnh đã bắt đầu lò mò vẻ sợ hãi, Tiêu Dật Tài cau rúm đôi mày, biết nếu không đánh lui đám yêu thú tiên phong này, để tình thế bùng phát sẽ không thể nào dẹp yên được nữa.

Tiêu Dật Tài lập tức hét to, hô gọi bọn đệ tử xung quanh theo mình xông tới một con yêu thú khổng lồ ngay gần cạnh, thân hình y khẽ nhích động, vừa lao đi được mấy bước, đột nhiên thấy sau lưng có luồng gió rít qua, một thân ảnh từ mé bên lướt đi như thiểm điện, lao thẳng vào con yêu thú ấy.

Tiêu Dật Tài liếc nhìn thân ảnh nọ, ngẩn ra một lát, thấy y phục tuy nhuốm máu đỏ, nhưng thân hình yêu kiều, thanh cao tuyệt diệu, đúng là Lục Tuyệt Kỳ. Trên nền ánh sáng lẫn lộn vô số yêu thú màu đen và đám đệ tử chính đạo, Lục Tuyệt Kỳ như cơn gió chướng xông ngược lên, lao về phía một con yêu thú lớn gấp 10 lần thân thể mình.

Rồi bên cạnh lại lao ra một thân ảnh khác, chính là Tăng Thư Thư, con người vốn thanh tú ấy lúc này thân hình cũng đã bê bết máu, y hướng về Tiêu Dật Tài nói: “Tiêu sư huynh, chúng ta mau đi giúp Lục sư muội”.

Tiêu Dật Tài vội vã gạt đầu, cùng xông lên. Con thú yêu khổng lồ mà họ đang đối mặt, chính là Bạch Cốt Yêu Xà khổng lồ xuất hiện tại Thất Lý Đòng, vùng đất người Miêu ở Nam cương, dưới mây đen, xương cốt nó hắt ra sắc trắng nhợt dị kỳ, mà ba đôi cánh màu loang đốm dính liền với xương sống trắng hếu liên tục chớp động, trông càng có vẻ nguy dị khó tả.

Lúc này, thân thể khổng lồ dài gần ba trượng của Bạch Cốt Yêu Xà cuộn lên, vẫy động ba đôi cánh trên khớp xương sau lưng, cái lưỡi liên tục thè ra thụt vào, phún phụt từng luồng hắc khí, con mắt sừng sộ chăm chăm nhìn quang cảnh phe chính đạo. Mỗi lần cái đầu thù lù của nó quét qua, lập tức bọn đệ tử đạo hạnh còn non, hoặc là bị cái mồm nó tấp trúng mà chết, hoặc là chịu không nổi hơi độc từ luồng

khí đen kịch độc công tâm nên vong mạng.

Bạch Cốt Yêu Xà liên tục sát hại không biết bao nhiêu người, nhìn thấy đám đệ tử chính đạo bay chạy tứ tán trước mặt mình, cái mồm to của nó cứ ngáp ngáp, tuy không thể nhận ra cảm xúc trên cái mặt không có cơ biểu cảm ấy, nhưng hiển nhiên là cuồng ngạo vô cùng. Đúng lúc nó đang đắc ý, đột nhiên trước mặt thoáng hiện một bóng trắng, kèm theo một tiếng thét, thanh âm lạnh lẽo, một cô gái tuyệt mỹ lẳng không xuất hiện, tiên kiếm lam sắc trên tay chớp động rực rỡ hào quang, xé gió xả xuống.

Xương khớp của Bạch Cốt Yêu Xà vụt phát ra một tràng rít rú. Không hề có ý muốn tránh né, không coi thanh Thiên Gia thần kiếm đó vào đâu, nó ngoác cái miệng to, để lộ hai ngọn răng nanh trắng nhọn lừng lững, tấp vào Lục Tuyệt Kỳ.

Chiếc răng nanh xem ra còn lớn hơn người thường mấy lần, nhấp nháy bạch quang băng giá, từ trên cao bổ xuống. Lục Tuyệt Kỳ đối mặt với cảnh tượng khủng khiếp, diện mạo vẫn lạnh lẽo như thường, đứng dung, hờ hững, dường như cũng rất xem thường Bạch Cốt Yêu Xà. Thiên Gia thần kiếm quang mang đại thịnh, vọt lên trời cao như phụng vũ cửu thiên giữa làn hắc khí, chớp mắt đã chém đứt luồng khí đó, xé rách mây đen, trước khi Bạch Cốt Yêu Xà kịp phản ứng, đã chém xuống phần xương phía dưới đầu nó ba thước.

“Xi....khà!”.

Một tiếng rít ùng ùng như từ sâu trong thân thể đột nhiên bật ra, thoát tiên là luồng âm thanh trầm thấp, nhấp nháy mắt đã như mãnh thú gào thét. Bạch Cốt Yêu Xà ngạc nhiên sừng sốt, tạm thời ngừng công kích, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy nơi xương trắng trước ngực mình, chỗ xương cốt gắn với bên bị Thiên Gia chém trúng, đột nhiên xuất hiện một đường nứt mờ mờ, tiếp đó mau chóng lan rộng, giây lát sau phát ra một tiếng bùng vỡ như sấm nổ, xương cốt tan tành nát vụn bay bắn đi.

Thiên Gia là thần binh trên chín tầng trời, tuy Bạch Cốt Yêu Xà là tuyệt thế yêu vật, nhưng cũng đã bị thương dưới thanh thần kiếm.

Bạch Cốt Yêu Xà rống lên một tiếng cuồng nộ kinh thiên động địa, trong hốc mắt chìn sâu trên cái đầu nó bỗng phụt ra hai luồng hỏa diễm như lửa địa ngục, hiển nhiên phần nộ cùng cực, nó lập tức không thèm bận tâm đến những người khác nữa, cái đầu to tướng quấy mạnh, quất thẳng vào Lục Tuyệt Kỳ.

Đúng trong khoảnh khắc đó, Tiêu Dật Tài và Tăng Thu Thu đã lao đến, đồng thanh hét lên một tiếng, pháp bảo tiên kiếm cùng lúc phi ra, hợp với Thiên Gia thần kiếm của Lục Tuyệt Kỳ cùng chém một nhất như vũ bão xuống Bạch Cốt Yêu Xà.

Chỉ nghe thấy một âm thanh rầm rầm vang dội, quang mang tán loạn, bọn Tiêu Dật Tài thân hình rung động, từ giữa tầng không suýt nữa bị đánh bật xuống, cũng may họ đều là những nhân tài kiệt xuất trong lớp trẻ, đạo hạnh không thường, ai nấy đều trụ vững thân hình, nhưng lúc nhìn nhau thì thật hoảng kinh thất sắc. Giống yêu vật khủng khiếp này, sức mạnh ma quỷ của nó quả nhiên vượt ra ngoài mọi sự tưởng tượng, tất cả liên thủ đối địch còn chặt vật khốn khổ, nói gì đến đằng sau nó vẫn sừng sững kia một Thú Thần thần bí cực điểm.

Nhìn lại Bạch Cốt Yêu Xà, tuy đã đánh bật bọn người kia ra, nhưng đây đâu phải hạng dễ xơi, pháp bảo của họ lại càng không phải là loại tầm thường, những luồng hào quang kỳ dị màu xanh lam, trắng, vàng cứ toả ngược lên, đánh mạnh vào đầu của Bạch Cốt Yêu Xà, rõ ràng đã đánh vỡ nát một chỗ xương nhỏ nào đấy của nó. Bạch Cốt Yêu Xà lại giận dữ gầm lên, trong mắt nó hoả diệm rục cháy, hầu như không hề nghỉ ngơi, điên cuồng lao lên tiếp tục công kích, hiển nhiên đối với những người này nó thống hận đến cùng cực.

Tiêu Dật Tài, Lục Tuyệt Kỳ và Tăng Thu Thu lần lượt bay lên, xung thế của Bạch Cốt Yêu Xà quá chùng hung mãnh, bất luận thế nào cũng không thể trực tiếp ngăn chặn được. Thêm nữa lần này khi cái mồm to của nó lao đến, lại phụt ra một luồng độc khí đen dày đặc, từ đằng xa người thấy đã muốn nôn oẹ. Mọi người không có cách nào, lập tức vận dụng thân pháp linh hoạt, bao vây tấn công thân hình đồ sộ của con quái vật.

Trong trường đấu, lúc này bên thú yêu tổng cộng có sáu con thân hình khổng lồ. Qua cơn hoảng loạn ban đầu, những đệ tử tinh anh do Tiêu Dật Tài dẫn dắt, ít thì vài người, nhiều thì mười mấy người đều đang đương cự với đàn yêu thú, tuy nhiên, do bị cản trở bởi yêu lực hung dữ, không những không thể thắng, mà phần lớn còn vất vả vô cùng. Khi số yêu thú giảm bớt, đối mặt với những con thú yêu thông thường, bọn đệ tử chính đạo lập tức gan dạ hẳn lên, cục diện vốn hỗn loạn cũng từ từ ổn định, màn hào quang được củng cố, bắt đầu vững chắc trở lại.

Bên ngoài Ngọc Thanh Điện, Đạo Huyền chân nhân và mấy người kia nét mặt ngưng trọng, mặt mày cau rúm, chỉ thấy cục diện kịch liệt, mưa huyết gió tanh, không biết đã có bao nhiêu sinh linh mất mạng trong nháy mắt. Đạo Huyền chân nhân chăm chú nhìn xuống trận chiến dưới chân núi, chỉ thấy đám yêu

thú không lò, tựa hồ càng đánh càng dũng mãnh, những đệ tử kiệt xuất như Tiêu Dật Tài lấy đông đánh ít, lúc này cũng dần dần có vẻ hao sút, thậm chí có vẻ không chống cự được nữa.

Đạo Huyền chân nhân nét mặt nghiêm trọng, quan sát thêm một lúc, sau đó ông ngẩng đầu nhìn trời xanh, mây đen vô tận trên cao cuộn cuộn chảy, càng lúc như càng hạ thấp.

Vân Dịch Lam đứng một bên húng hắng ho, khe khẽ nói: “Đạo Huyền huynh, tình thế trước mắt, có phải...”.

Lão chưa kịp nói hết câu, Đạo Huyền chân nhân là nhân vật lợi hại, tự nhiên đã hiểu rõ, chiến cục trước mắt quả thực rất gay go, ông ngoảnh sang gật đầu với Vân Dịch Lam, nói: “Cốc chủ yên tâm”.

Nói xong, ông ngoái nhìn lại đằng sau. Sau lưng ba người bọn họ, mấy chục vị trưởng lão thủ tọa của chính đạo đều đang đứng đó, mấy người này hoặc tóc bạc phơ, hoặc là tiên phong đạo cốt, có thể nói, những trưởng lão và tiên bối thuộc mấy chi phái của Thanh Vân Môn chính là lực lượng cuối cùng của chính đạo.

Đạo Huyền chân nhân trầm mặc một lát, chung quy cũng chậm chậm nói: “Chư vị, xuống thôi!”.

Không ai lên tiếng, nhưng đối với câu nói của Đạo Huyền chân nhân, mấy chục người này, hoặc khe khẽ gật đầu, hoặc cung tay hồi đáp, sau đó trong chớp mắt quang mang bùng động, toán trưởng lão cuối cùng của chính đạo đồng thời tung mình đằng không bay xuống dưới chân núi.

Bên ngoài Ngọc Thanh Điện, lúc này trừ Đạo Huyền chân nhân, Phổ Hoảng thượng nhân và Vân Dịch Lam, vẫn còn sáu người nữa, chính là thủ tọa sáu chi phái còn lại không kể Thông Thiên Phong, chẳng hiểu sao họ không tham gia vào chiến đoàn vừa rồi.

Đạo Huyền chân nhân nhìn thẳng từng người, gật đầu: “Các vị, xem ra cục thế đã nguy cấp lắm rồi, chuyện dự tính lúc ban đầu, đành phải nhờ các vị vậy!”.

Trong sáu thủ tọa, những người thuộc tầng lớp trẻ mới lên như Tề Hạo, đều hướng về Đạo Huyền chân nhân cung kính, chỉ có Điền Bất Dịch, Tăng Thúc Thường và Thủy Nguyệt đại sư ba người thần tình điềm đạm, sau khi nghe Đạo Huyền chân nhân phân phó, họ đã sớm biết là sẽ có chuyện này, chỉ riêng Điền Bất Dịch, nét mặt thoáng có chút khói mờ lướt qua.

Lập tức, sáu người hướng về Đạo Huyền chân nhân hành lễ, sau đó lần lượt bay lên, mà bay theo những hướng khác nhau, hình như trở về ngọn núi của chi nhánh mình. Chỉ có Điền Bất Dịch không hiểu sao lại dừng lại, ngoảnh đầu liếc về phía Đạo Huyền chân nhân.

Đạo Huyền chân nhân hơi ngạc nhiên: “Điền sư đệ, sao vậy?”.

Điền Bất Dịch do dự, rồi hạ giọng nói: “Chương môn sư huynh, sau khi mở Thiên Cơ Ấn, lệ khí của Tru Tiên cổ kiếm rất mạnh, sức mạnh phản chấn ngược lại không thể đương cự nổi, huynh nhất định phải thận trọng, đừng...đừng tự cố gắng thái quá...”.

Đạo Huyền chân nhân trầm mặc giây lát, sắc mặt nghiêm trang, gật đầu đáp: “Điền sư đệ, hai chúng ta giao tình bấy nhiêu năm, tâm ý của đệ ta hiểu rõ lắm. Nhưng đệ yên tâm, cho dù xảy ra chuyện gì, vì chúng sinh trong thiên hạ, chúng ta cũng không nên lo nhiều đến thế!”.

Điền Bất Dịch cơ mặt giàn giụa, nhưng rốt cục không nói thêm gì nữa, lão ngấm gương mặt Đạo Huyền chân nhân, gật gật đầu, tụ bào khê phát, ánh trắng ánh vàng giao hiện, đẩy lão vút cao, bay lên trời, hướng Đại Trúc Phong mà tới.

* * * * *

Ngọn núi phía trước vắng vắng truyền tới tiếng giao đấu kịch liệt, lan đến hậu sơn Thông Thiên Phong đã biến thành khó nghe, loãng dần đi, tiếng chim hót u ầu, nơi này phảng phất như một thế giới khác. Điểm tương đồng duy nhất là cho dù nơi này tĩnh mịch như vậy, vẫn có ánh đao ánh kiếm, văng vát mùi huyết tanh.

Trảm Long Kiếm nhấp nháy sáng, thứ ánh sáng màu bích lục, thân kiếm tựa hồ cũng run lên, hình như đang ai điều một điều gì. Lão nhân già nua đó đã mất đi sinh khí, lạng lẽ nằm trên đất, đôi mắt hấp háy những tia cuồng nộ, hàm răng nghiến chặt, xem ra tuy trầm mặc nhưng trong sự trầm mặc đó vẫn thoáng hiện mấy phần điên cuồng.

Trong bóng râm của khu rừng, Quỷ Tiên Sinh vẫn không rời đi, âm ám như bóng ma đứng đằng sau nhìn theo bóng Lâm Kinh Vũ, ánh mắt y từ thân thể đã tắt rụi sự sống của Vạn Kiếm Nhất chuyển sang gã đệ tử của ông ta, cuối cùng rơi trên Trảm Long Kiếm. Sau đó, y đột nhiên như nhớ ra một sự gì,

ngoảnh đầu lại, nhìn về phía Áo Nguyệt Động Phủ.

Con đường đó, thanh lãnh mà tịch mịch, tro troi chạy dài mãi đi, không nhận thấy bất kỳ một động tĩnh gì hết.

Dưới tấm sa đen, không ai có thể nhìn thấy nét mặt của Quỷ Tiên Sinh.

Lâm Kinh Vũ lúc này trong đầu bời bời rối loạn, Vạn Kiếm Nhất đột nhiên bị hại khiến lòng dạ gã gần như phát điên. Từ trận đại loạn trên Thanh Vân Sơn, ân sư Thương Tùng đạo nhân phản xuất sư môn mười năm về trước, Vạn Kiếm Nhất đột nhiên xuất hiện với sở học và phong độ của ông, dần dần đã trở thành người mà Lâm Kinh Vũ sùng bái và kính ngưỡng. Mười năm nay, gã khắc khổ tu luyện dưới sự dạy dỗ của Vạn Kiếm Nhất, trong lòng quả thực đã coi lão nhân thần bí vô cùng này vừa như thầy vừa như cha, kính trọng không bút nào tả xiết.

Thế mà bây giờ, con người gã tôn sùng nhất đã trở thành một cái thây chết, nằm trước mắt gã, mà hung thủ là ai, gã cũng không biết, mà đã không biết thì nói gì đến việc báo thù. Đau lòng, thống khổ, tuyệt vọng, những cảm giác đó kích động bản tính cực đoan thiên khích của Lâm Kinh Vũ, khiến gã càng lúc càng có vẻ điên cuồng.

Đúng lúc ấy, đột nhiên từ khu rừng phía sau lưng, vọng đến một tràng âm thanh lạ tai.

Lâm Kinh Vũ rùng mình, ngoảnh phắt lại nhìn, chỉ thấy một dải rừng cây lắc lư dữ dội, có một bóng người đột nhiên nháng lên, hiện hữu, sau đó nhanh như thiểm điện lướt ra ngoài. Tốc độ nhanh khủng khiếp đó, bằng vào nhãn lực tu hành đến mức như Lâm Kinh Vũ, cũng chỉ có thể nhìn thấy mờ mờ.

Nhân vật thần bí đột nhiên xuất hiện ở đây, lúc này, là có hàm ý gì?

Thân thể Lâm Kinh Vũ tựa hồ còn nhanh hơn ý nghĩ rất nhiều, chỉ trong chớp mắt gã nắm ngay lấy Trảm Long Kiếm, hoá thân thành một cơn cuồng phong chớp giật đuổi sát theo. Căn bản hẳn chưa từng tưởng qua người này nếu quả thực là hung thủ, với đạo hạnh giết nổi Vạn Kiếm Nhất thì sẽ là một kẻ đáng sợ biết nhường nào. Trong lòng Lâm Kinh Vũ giờ đây không có một ý nghĩ nào hết ngoài mong muốn báo thù. Trong thời gian mười năm Vạn Kiếm Nhất dạy dỗ y, Trảm Long Kiếm một mực chỉ biết tiến lên, không bao giờ chấp nhận lùi bước, giống như cuộc đời của bọn họ.

Bóng đen nọ thân ảnh rất nhanh, chớp mắt đã rời xa Tổ Sư từ đường, hơi đứng lại chỗ ngã ba, “soạt” một tiếng, rồi đột nhiên hướng theo con đường nhỏ chạy về Áo Nguyệt Động Phủ. Lâm Kinh Vũ nhanh như chớp cũng lao vù ra, mắt như phụt lửa, nhìn theo bóng dáng lúc ẩn lúc hiện của người kia, không nghĩ ngợi nhiều, thân hình như chớp, nháy mắt đã chạy vào tiểu đạo cấm địa mà Thanh Vân đệ tử lẽ ra không được bước vào, chạy về hướng Áo Nguyệt Động Phủ.

Gió núi thổi tới, tán cây rung rung, phát ra những tiếng xào xạc, nơi đây mau chóng chìm vào sự tĩnh lặng, chỉ có lão nhân già nua tiều tụy nọ, im lìm nằm trên đất, nhìn lên những đám mây trắng trên cao lững lờ trôi.

Trên đường truy đuổi, tuy Lâm Kinh Vũ đã dốc toàn lực, nhưng vẫn không có cách nào bắt kịp bóng người đó. Hai bên cây cối vùn vụt trôi về sau, nhưng bóng người trước mặt vẫn ẩn ẩn hiện hiện, lúc này cơn nộ hận trong lòng Lâm Kinh Vũ đã giảm bớt, thay vào đó là sự kinh ngạc ngấm ngấm.

Đạo hạnh cao thâm của con người thần bí nọ, cứ nhìn là đoán được, tuy thế, Lâm Kinh Vũ vẫn không hề giảm cước bộ, toàn lực đuổi theo. Bỗng nhiên đến ngã rẽ trước mặt, bóng đen nhàn nhạt đó vụt tăng tốc, chìm luôn vào góc chết của ngách núi, biến mất khỏi tầm nhìn của gã.

Lâm Kinh Vũ vừa giận giữ vừa lo lắng, toàn lực bỏ tới, thân hình như mũi tên bật khỏi cung lao thẳng về phía trước, “soạt” một tiếng phá không bay lên, vì đà lao quá gấp, gây ra một âm thanh chói tai. Nhưng khi gã đuổi tới được ngã rẽ đó, dù chỉ mất một khắc ngắn ngủi, bóng đen nọ cũng đã biến mất hoàn toàn, lồ lộ trước mắt gã chỉ là một sơn động bình thường, cửa động khắc bốn chữ đại tự: Áo Nguyệt Động Phủ.

Lâm Kinh Vũ rùng mình thất kinh, lập tức ngưng bước. Gã vào Thanh Vân Môn đã bao nhiêu năm, tự nhiên không thể không biết đây là cấm địa bản môn, xưa nay tuyệt đối nghiêm chế Thanh Vân đệ tử lui tới, nếu hôm nay gã lén lút xâm nhập, thì sẽ là đại tội. Nhưng gã đảo mắt nhìn tứ phía, chỉ thấy xung quanh cỏ thụ rậm rịt, ngoài sơn động này ra thì không còn gì khác lạ, bóng người đó tựa hồ như đã tan biến đi vậy.

Khuôn mặt gã chớp thoát biến đổi, nét do dự thoáng qua, nhưng trong đôi con ngươi dị quang chớp chớp, sự phần nộ cuối cùng cũng giành lấy phần thắng. Gã nhắc chân, dường như có chút trì nghi, nhưng giây lát sau, gã đặt bước chân đầu tiên xuống, đi về phía sơn động.

Trái ngược hoàn toàn với tốc độ truy đuổi lúc trước, Lâm Kinh Vũ hiện tại đi rất chậm, rất chậm, dường như sơn động bình phàm kia có chất chứa sự gì khiến gã trở nên chần chừ, nhưng dù vậy, gã vẫn đến được cửa động, mà cũng không mất bao nhiêu thời gian. Hít một hơi thật sâu, Lâm Kinh Vũ cắn răng, từ từ bước vào trong.

Sơn động nhỏ xíu, liếc mắt qua là trông thấy toàn bộ địa thế, chẳng có tông tích một ai cả.

Lâm Kinh Vũ sững người, gương mặt thoáng lướt một tia thất vọng, nhưng sau đó mục quang dừng lại ở nơi nổi bật duy nhất trong động: một tấm Thái Cực Đồ khảm vào vách tường đá.

Thái Cực Đồ phản chiếu trong mắt gã, phảng phất cũng đang hướng về gã thuật lại nỗi đau bề trong những năm tháng đã qua, bên rìa rách rã toả ra một thứ khí vị xa xăm. Lâm Kinh Vũ nhìn như dính vào tấm đồ hình, rất lâu sau, gã mới chậm chậm thò tay ra, đặt lên mặt bức Thái Cực Đồ.

Chất liệu chẳng phải đá cũng chẳng phải ngọc, váng vất một nét ram ráp chà qua cạnh bàn tay gã, không có bất kỳ một phản ứng nào hết. Lâm Kinh Vũ long lanh mắt, dụng lực thử xoay sang một bên.

Không có một dấu hiệu nào, thậm chí mặt tường đá cũng không thay đổi tí ti, nhưng đột nhiên trên Thái Cực Đồ truyền ra một luồng khí nóng bỏng, xộc thẳng vào cánh tay Lâm Kinh Vũ. Lâm Kinh Vũ không kịp đề phòng, cả cánh tay tựa hồ bị nhúng vào một thùng nước sôi, nhiệt huyết toàn thân cứ bùng bực từng hồi, giây lát sau mặt đỏ bần lên như máu, trán lấm tấm mồ hôi.

Không ngờ một bức Thái Cực Đồ trông bình thường như vậy lại ẩn giấu một sự hãm chế đạo pháp kinh nhân như thế, Lâm Kinh Vũ trong lúc thất kinh, bất giác co tay lại, không ngờ cánh tay đã bị một lực vô hình hút cứng lấy, muốn rút ra cũng không được nữa. Cùng lúc, vách đá sơn động quanh gã đột nhiên bắt đầu vang ra những tiếng trầm đục, tựa hồ có cái gì bị kinh động, giờ này đang bừng tỉnh khỏi giấc ngủ triền miên.

Những tạp âm cổ quái càng lúc càng lớn, dần dần tụ tập lại nơi Lâm Kinh Vũ đứng, mà lòng bàn tay chẳng bao lâu đã bỏng rát đến mức khó mà chịu nổi. Lâm Kinh Vũ phát hoảng, cắn răng thật chặt, nội thể bị luồng nhiệt khí đó nung cho muốn rã nát, đành phải dùng hết sức lực toàn thân tận mạng đối kháng, đem hết đạo pháp Thái Cực Huyền Thanh Đạo tu luyện một đời ra dồn vào lòng bàn tay, hy vọng có thể chống cưỡng luồng nhiệt khí thần bí ấy.

Đúng vào lúc đầu óc Lâm Kinh Vũ quay cuồng, toàn thân bị nung nóng tới bước gay go, đột nhiên, luồng nhiệt khí thần bí trên Thái Cực Đồ rút bớt, mà rút rất nhanh, như thủy triều rời xa, biến mất khỏi thân thể Lâm Kinh Vũ, thậm chí khiến Lâm Kinh Vũ nhất thời không thể nào bình tĩnh được.

Liền đó, những tạp âm cổ quái xung quanh dường như được vỗ về, cũng chậm chậm dịu đi, sơn động trở lại bầu không khí tĩnh lặng. Lâm Kinh Vũ ngạc nhiên thu tay, Thái Cực Đồ cùng lúc chuyển động, một tiếng động khẽ khàng nhưng so với vừa nãy thì thấp trầm hơi khác biệt, lại một lần nữa phát ra từ những bức tường đá.

Trước con mắt kinh ngạc của Lâm Kinh Vũ, bức tường đá nguyên khối không hề có một kẽ nứt nào bỗng nhiên tách làm hai, lộ ra một cửa động quái dị vô cùng, mà trên cửa động, có luồng khí trông như hơi nước đang xoáy chuyển rất gấp, bên trong mông lung mờ ảo, thần bí khó lường.

Hết hồi 167

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 168

Trần Duyên

Trụ sáng hội tụ chân pháp kia giống như một tia điện rạch đôi bầu trời, đột nhiên giáng thẳng xuống đầu Bạch Cốt Yêu Xà. Trong nháy mắt thân thể to lớn của Yêu Xà đã phát tán ra một sức mạnh khổng lồ, tạo nên những luồng khí lưu vô hình hữu chất đẩy lui cả những đệ tử Thanh Vân Môn du đấu xung quanh.

Bạch Cốt Yêu Xà ngẩng đầu rống lên một tiếng thảm thiết như có gắng chống đỡ, đột nhiên thân thể to lớn của nó từ trên xuống dưới phát ra vô số tiếng “cách cách” nho nhỏ, từng đạo từng đạo quang tuyến xạ ra từ bộ khung xương trắng toát. Sau đó, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, thân hình to lớn của Bạch Cốt Yêu Xà đổ rầm xuống làm Bạch Ngọc Thạch Bàn bên dưới bị thủng một lỗ lớn. Chỉ thấy Yêu Xà gãy dựa vài cái, sau đó thì nằm yên bất động.

Trụ sáng chói mắt từ từ tan biến, lộ ra thân ảnh của bảy vị trưởng lão và bọn Lục Tuyết Kỳ, Tiêu Dật Tài đang phiêu hốt giữa không trung, còn bên dưới họ, bên cạnh thân thể khổng lồ của yêu vật, thi thể nằm la liệt, trong đó đã có bốn vị Thanh Vân trưởng lão, những người còn sống cũng bị thương khắp người. Lục Tuyết Kỳ mặt lạnh như sương, nhưng y phục trên người đã nhuốm đỏ quá nửa, Tiêu Dật Tài còn đỡ, xem ra thì không bị thương nặng lắm, chỉ có Tăng Thu Thu là không gắng sức nổi, nhìn thấy con yêu xà khổng lồ cuối cùng cũng bị tiêu diệt, y mới thở phào một hơi, đột nhiên đầu ngoẹo sang một bên bất tỉnh nhân sự.

Chúng nhân giật thót mình, Tiêu Dật Tài vội đỡ lấy thân thể Tăng Thu Thu, cẩn thận quan sát một hồi, rồi mới thở phào nhẹ nhõm nói cho mọi người biết y không sao. Những người khác thấy vậy mới yên tâm, tiếp tục nhảy vào tham gia những trận đánh khác.

Sau khi mấy chục vị lão tiên bối của chính đạo gia nhập trận chiến, cục diện của trận đại chiến này mới lần đầu tiên phát triển theo chiều hướng có lợi cho phe chính đạo. Đạo hạnh, pháp lực của những vị tiên bối này vượt xa những đệ tử khác, tuy nhân số không nhiều, nhưng sức ảnh hưởng thì vô cùng to lớn. Dưới sự hợp lực vây công của mười mấy vị trưởng lão và các đệ tử trẻ như Tiêu Dật Tài, Lục Tuyết Kỳ, Tăng Thu Thu, những con đại yêu thú kia tuy yêu lực cao cường nhưng cũng không chống đỡ

nổi, cuối cùng đều bị chúng nhân hợp lực tru sát. Có điều đám yêu vật này vô cùng hung hãn, phía chính đạo cũng phải trả một cái giá không nhỏ.

Trong giây phút thân thể to lớn của Bạch Cốt Yêu Xà ngã xuống, những người đang bay trên không đã chuyển người lao đến một trận đánh khác, mặt không lộ chút biểu tình, tiếp tục tru sát chiến đấu. Tiêu Dật Tài bay về phía sau, đặt Tăng Thư Thư xuống một chỗ sạch sẽ, rồi vội vàng bay lên. Chẳng ngờ khi y liếc nhìn lên trên, thấy Lục Tuyết Kỳ dường như đang có điều suy nghĩ, ngơ ngẩn ngẩn ngẩn nhìn thi thể yêu thú đến ngây người, sắc mặt trắng bệch.

Tiêu Dật Tài lấy làm kỳ quái, liền hét to: “Lục sư muội, muội làm sao vậy?”.

Lục Tuyết Kỳ thoáng giật mình, cơ hồ như người vừa tỉnh mộng, quay mặt nhìn qua, bờ môi mấp máy một hồi, dường như là muốn nói điều gì đó. Nhưng sau khi thấy người vừa phát thoại là Tiêu Dật Tài, đột nhiên lại mím chặt môi, hít vào thật sâu, sau đó lại nự kiếm bay đi gia nhập vào một trận đánh khác. Tiêu Dật Tài có chút kỳ lạ mơ hồ, cứ cảm thấy Lục Tuyết Kỳ hôm nay có gì đó rất cổ quái, nhưng nghĩ đến vị sư muội đẹp tựa thiên tiên này của mình trước giờ luôn cô tịch lãnh ngạo, hơn nữa đại chiến còn đang ở trước mắt, y liền không để ý đến nữa, tiếp tục xông lên giết địch.

Mây đen ùn ùn kéo tới, cuộn cuộn không ngừng. Ở bên dưới, yêu thú và chúng nhân vẫn hung hăng tàn sát, chỉ là chiến cục mỗi lúc một có lợi cho phe chính đạo. Ba vị cao nhân chính đạo đứng trên cao quan sát trận chiến, sắc mặt cũng dần dần giãn ra, không còn khẩn trương như trước nữa.

Dù phải trả giá rất đắt, nhưng kể từ khi mấy chục vị trưởng lão gia nhập trận chiến, thế công mạnh mẽ tưởng chừng không thể ngăn nổi của sáu con yêu thú khổng lồ cuối cùng cũng bị chặn đứng, tiếp đó dần dần bị dồn ép lại, đầu tiên là Bạch Cốt Yêu Xà bị chúng nhân hợp lực giết chết, sau đó lại thêm hai con cự yêu nữa bị phía chính đạo hợp kích trừ diệt.

Dù cho khi giết chết các yêu thú khổng lồ này, cả các vị trưởng lão của chính đạo cũng bị tử thương trầm trọng, song chiến cục cuối cùng cũng dần dần lật ngược về phía có lợi cho chính đạo. Những yêu thú phổ thông tuy vẫn còn vô số, nhưng trước cái chết của đám yêu thú khổng lồ, khí thế cũng giảm bớt rất nhiều. Thêm nữa, các đệ tử phổ thông của Thanh Vân Môn tuy đạo hạnh không bằng những người xuất sắc nổi bật như bọn Lục Tuyết Kỳ, song đối phó với lũ yêu thú phổ thông này thì vẫn còn dư sức. Chẳng những vậy, chúng nhân còn liên hợp với nhau, tạo thành một bức tường phòng thủ không thể phá vỡ.

Sau khi giải quyết được một nửa số cự yêu thú, lại càng có thêm nhiều cao thủ tới vây công ba con cự yêu thú còn lại. Bất cứ ai cũng có thể nhận ra rằng số yêu thú khổng lồ này chính là chiến hồn của toàn bộ đại quân yêu thú. Nhưng dưới sự bao vây của các lão tiên bối chính đạo đạo hạnh cao thâm và những đệ tử xuất sắc, ba con cự thú còn lại cũng dần dần gục ngã trong hào quang rợp trời của các loại pháp bảo, trong tiếng thét gào phẫn nộ.

Đám yêu thú liền trở nên hỗn loạn, hiển nhiên cục diện này đã khiến lũ yêu thú vô tri cảm nhận được sự nguy hiểm, còn bên nhân sĩ chính đạo thì tinh thần phấn chấn, sĩ khí dâng cao, cuối cùng chiến ý cao trào, tấm màn ánh sáng kia mở rộng, ép dần ra ngoài, máu thịt lũ yêu thú lập tức bắn tung toé.

Tiếng gào thét thê thảm vang lên khắp nơi, vô số yêu thú ngửa cổ hú vang, thanh âm thảm thiết, màn sáng vô tình không ngừng dồn tới, huyết quang lại bắn lên đỏ rợp trời.

Giữa tiếng gào rú thảm liệt, đám mây đen cuộn cuộn kia đột nhiên dừng lại, giống như cả thế gian này đột nhiên ngưng đọng lại vậy. Sau đó, có một đạo ánh sáng từ từ xạ ra trong đám ô vân.

Luồng sáng trắng, nhỏ, mảnh như sợi tơ.

Trong chốc lát, đám mây đen đột nhiên tản ra, giống như cuồng phong thổi đến làm tan hết một trời mưa gió vậy. Giữa chỗ sâu nhất của đám hắc vân ấy, đột nhiên xuất hiện một luồng xoáy từ trong ra ngoài, vân khí bị cuốn vào trong đó, hoàn toàn mất tăm mất tích.

Một thân ảnh thiếu niên hiện ra, mặt không lộ chút biểu tình nhìn cục diện phía dưới, giống như một vị thần trong truyền thuyết. Mái tóc đen tuyền của y bay bay trong gió, một con quái thú toàn thân đen ngòm cứ lượn lờ sau lưng y, phát ra những tiếng gầm gừ nhè nhẹ.

Cũng chính vào lúc mà y hiện thân, toàn bộ yêu thú cũng đột nhiên dừng lại, ngửa mặt lên nhìn, hú lên những tràng dài vang vọng.

Vạn thú triều thiên, hắc vân tán phát, phảng phất như có một luồng khí tà ác đang bốc lên tận trời, xông thẳng lên chín tầng mây.

Nhân sĩ chính đạo không ai là không biến sắc, Đạo Huyền chân nhân đứng bên ngoài Ngọc Thanh

Điện, hàng lông mày nhú chặt, thấp giọng lầm bầm: “Đây chính là Thú Thần?”.

* * * * *

Ảo Nguyệt Động Phủ.

Thế giới như mộng như ảo giữa nhân gian.

Vàng u nguyệt lấp lánh huyền ảo kia vẫn treo lơ lửng giữa tầng không, bất luận phong vũ thế nào, cũng vĩnh viễn phát ra những tia sáng nhàn nhạt.

Những người đang giãy dụa lẫn lộn trong thế gian này phẳng phất như đã biến mất hết, chỉ còn lại duy nhất một người trong hoang mang và hoảng loạn.

“Ta là ai?”. Hắn khẽ lầm bầm, ngẩng đầu nhìn trăng: “Ta sống vì cái gì?”.

Hắn cứ lầm bầm một mình, không biết là đang hỏi vàng trăng trên cao kia hay là hỏi chính bản thân hắn.

Giữa lúc phong chuyển vân dời, ba đào dậy sóng, những chuyện cũ cứ dồn dập hiện về trong đầu hắn, những người quen khi trước, những người mà hắn đã từng thật lòng đều lần lượt lần lượt lướt qua trong tâm tưởng, nhưng tất cả đều không để lại chút dấu vết nào mà từ từ xa biến mất.

Dường như hắn không can tâm, ý thức được rằng phải đưa tay ra, nắm lấy cái gì đó nhưng kết quả chỉ là hư không.

Không có gì cả!

Chỉ có vàng trăng trên cao, xuyên qua vô số gió mưa, phủ lên người hắn một thứ ánh sáng nhàn nhạt. Hắn chán nản gục người xuống, giống như là mất hết toàn bộ sức lực vậy. Ở trong thế giới cô độc này, hắn không cần phải kiên cường, không cần phải đấu tranh với bất cứ ai. Gió mưa dần dần cũng ngưng lại, bụi đất thôi không cuộn bay, hắn thấy vậy thì cũng trầm lòng xuống, như muốn cùng với thế giới này chìm vào vô thanh vô tức.

Chết đi! Trong truyền thuyết có nói, chết đi rồi sẽ không còn thống khổ, không còn bận lòng, dù là cừ

u địa phủ hay diêm la điện thì có sao. Rốt cuộc đã có ai biết được những nơi đó thế nào? Nhân gian phần hoa này có lẽ cũng chỉ là hư không ảo ảnh mà thôi!

Chỉ là thân thể ủ rũ ấy của hắn đột nhiên chấn động kịch liệt, vàng u nguyệt trên cao cũng khẽ rung rung, sau đó chiếu xuống một cột sáng vào thân thể gã.

Hắn dường như vẫn muốn giãy dụa.

Hắn dường như vẫn còn chưa cam lòng.

Hắn vùng vẫy bò dậy, mỗi một động tác dường như đều phải tận hết lực khí toàn thân, mặt đất dưới chân hắn rõ ràng là có một lực hút vô tận, mê hoặc hắn, quyến rũ hắn, chỉ cần hắn nằm xuống là sẽ không còn bất cứ phiền não, sẽ có thể vứt bỏ mọi thống khổ của thế gian.

Chỉ là hắn không chịu chùn bước, vẫn cứ quật cường muốn đứng thẳng người dậy. Hắn nắm chặt hai bàn tay đến bật máu, quyết tâm không chịu bỏ cuộc trong cái thế giới thê lương cô tịch này.

Ánh trăng u ám vẫn chiếu lên người hắn như đang thăm thì khuyên nhủ: “Người hà tất phải kiên trì như vậy, hãy buông tay ra đi, buông ra là người được tự do rồi...”.

Hắn vùng vẫy giống như một con sâu trùng nhỏ bé giữa thế giới bao la, chỉ là bất luận thế nào, khi đối mặt với thế giới vô hạn này, hắn dường như mãi mãi cũng chỉ ngẩng đầu nhìn trời, quyết không chịu khuất phục.

Chậm chậm...chậm chậm...hắn đứng lên.

Những gương mặt thân quen lại loáng thoáng hiện ra trong tâm não, thì ra dù trong khoảnh khắc sinh tử, rốt cuộc hắn cũng không nỡ vứt bỏ tất cả. Cuộc đời này, xem ra cũng tạm coi là một kẻ vương bận. Trương Tiểu Phàm hay Quỷ Lệ, một con sâu trùng nhỏ bé giữa thế giới bao la vô tận này, đang ngẩng đầu nhìn trời, nhìn chăm chăm vào vàng u nguyệt đang lơ lửng trên cao.

Ánh trăng u uất mà lạnh lùng.

Đột nhiên hắn hét lớn, tung mình lao vút lên không, rời khỏi mặt đất vô biên vô giới. Phía trước hắn ba

luồng ánh sáng vàng, xanh và đỏ cùng lúc sáng rực lên, cùng với hấn lao thẳng về phía vàng u nguyệt.

U nguyệt lạnh lùng vô thanh, nhưng trước mặt hấn lúc này, đột nhiên ánh trắng lại mờ đi, để lại hình bóng của một đôi phu phụ, nhìn hấn với ánh mắt từ ái mà hoan hỉ, phảng phất như nhìn đứa bé nhiều năm trước ra đời trong một đêm mưa gió vậy.

Hấn như bị một lưỡi dao sắc bén đâm xuyên qua tim, toàn thân run lên cầm cập, nhưng thân hình vẫn lao đi như một mũi tên, không hề có ý thoái lui. Ba luồng ánh sáng xẹt lên như điện lấp lánh trước mặt gã, xuyên qua thân thể cặp phu phụ kia.

Mặt hấn lạnh toát, mưa gió tấp vào mặt khiến hấn phảng phất như cảm thấy máu tươi bắn lên, hai bóng người lập tức tiêu tán. Cả người hấn như tê dại đi, nhưng nhãn thần vẫn hết sức kiên định, thân hình vẫn lao về phía vàng u nguyệt.

Đột nhiên, ánh trắng lại mờ đi lần nữa, Điền Bất Dịch và Tô Như hiện ra trước mặt hấn. Tô Như mỉm cười hiền hoà với hấn, Điền Bất Dịch thì vẫn hệt như trong ký ức, đặng háng một tiếng rồi trừng mắt nhìn hấn. Còn ở giữa hai người, Điền Linh Nhi mặc chiếc áo đỏ đang cười tươi như hoa, giống hệt như hồi còn mười sáu mười bảy, cất cao giọng gọi hấn: “Tiểu sư đệ, chúng ta lên núi chặt trúc đi...”.

Trong sát na ấy, hấn cảm thấy mình dường như ngạt thở, ba thân ảnh hiện ra chặn ngay phía trước mặt hấn. Một cảm giác run rẩy như bị điện giật dâng lên trong hấn, luồng ánh sáng băng lạnh kia cách thân ảnh ba người mỗi lúc một gần, đầu óc hấn như muốn nổ tung.

Cuối cùng luồng sáng tam sắc kỳ dị ấy cũng xuyên qua ba bóng nhân ảnh kia, một luồng khí mát rượi tràn ngập từ đầu đến chân hấn. Gương mặt Quý Lê trắng bệch như tờ giấy, đột nhiên há miệng phun ra một búng máu tươi nhuộm đỏ cả vùng y phục trước ngực, trên mặt không còn chút huyết sắc. Sau đó, hấn lại ngẩng đầu, vẫn tiếp tục kiên cường lao về phía vàng trắng kia.

Nguyệt quang băng lạnh, trong nháy mắt đã trở nên u ám, phảng phất như có một vẻ thê lương vô tận đang bao trùm cả không gian.

Trong khoảnh khắc điện quang hoá thạch đó, tưởng chừng như hấn đã xông tới vàng trắng kia rồi, bất ngờ vân khí ùn ùn kéo tới, trong nháy mắt, một thân ảnh lại hiện ra giữa làn mây mờ ảo.

Một bóng hình mà từ lâu đã khắc sâu trong tâm khảm của hắn.

Hắn ngăn người dừng lại, toàn bộ sự kiên trì bấy lâu cơ hồ như đều đã bị gió thổi bay, bóng hình vốn đã mơ mơ hồ hồ giữa làn mây huyền hoặc kia lại càng thêm hư ảo, giống như một cái bóng màu xanh, lại giống như một bóng trắng đang múa kiếm.

Phê Hồn trong tay hắn không ngừng phát ra những luồng khí lạnh lạnh. Hắn nhìn trân trân vào bóng hình đã từng khiến hắn phải đau khổ một lần kia, lúc này không biết nên tiến hay là thoái.

Đêm tối âm u, ánh trăng lạnh lạnh, xa xa nơi chân trời, chợt vang lên một tiếng gào thét đau đớn như xé nát tâm can, phảng phất như một con dã thú đang hú lên lần cuối cùng với ánh trăng, tràn đầy sự đau đớn và tuyệt vọng.

Luồng sáng tam sắc rực rỡ xông thẳng lên trời, xuyên qua tầng mây, xuyên qua vân khí, xuyên thẳng vào bóng hình hư ảo kia.

Rồi giống như có thứ gì đó vỡ nát ra vậy...

Mưa gió vẫn vũ cuối cùng cũng tiêu tán, mắt hắn ngân ngấn hai hàng lệ nóng, bóng hình kia dường như chỉ còn cách hắn trong gang tấc, vậy mà hắn vẫn không thể nào nhìn rõ được hình dáng ấy. Trong bóng tối phảng phất như vang lên một tiếng thở dài não ruột.

Phong tiêu, vũ tán.

Nguyệt quang hư ảo như phù vân.

Thiên địa mênh mông vô cùng tận.

Thân hình hắn rơi xuống, giống như rơi vào vực sâu vạn trượng vậy, nhưng trong lòng hắn lại không hề sợ hãi, chỉ có vài phần tiếc nuối với bóng hình dần dần tan biến kia mà thôi. Trong chốc lát, hắn đã rơi xuống đất, toàn bộ những ảo tưởng kia đã hoàn toàn biến mất.

Dưới chân hắn, một chiếc gương cổ sáng lấp lánh đã vỡ thành mấy mảnh, rơi lả tả xuống đất. Xung quanh chỗ hắn đứng đều là thạch nham thô ráp, chỉ cách động khẩu kia chưa đầy mười bước.

Chỉ mười bước mà giống như hấn đã trải qua cả một đời người vậy, tất cả những hồi ức thống khổ đều tái hiện một lần trong tâm thức.

Dần dần, hô hấp của hấn cũng ổn định trở lại, đang định tiếp tục đi sâu vào Ảo Nguyệt Động Phủ thì đột nhiên lại sững người, giống như phát hiện ra điều gì đó, rồi từ từ quay người lại.

Sau khi tấm gương cổ bị vỡ nát, màn sương vụ ở động khẩu dần dần tan đi, lộ ra một bóng người...

Lâm Kinh Vũ.

Ánh mắt hai người chạm nhau, nhất thời đều thần thờ, ngẩn ngơ.

Bọn họ cứ đứng yên như vậy rất lâu, rất lâu. Ánh mắt của hai nam tử từ thuở thiếu niên, thanh niên cho đến hiện tại, dường như đã nhìn thấu tất cả.

Lâm Kinh Vũ cắn môi, cơ hồ như muốn bật máu, sau đó gằn giọng nói từng chữ một: “Vị lão nhân trong Tổ Sư từ đường có phải là do ngươi giết hay không?”.

Quý Lệ thờ ơ, nhè nhẹ cúi đầu, hồi lâu sau mới khẽ gật đầu nói: “Phải!”.

Hai mắt Lâm Kinh Vũ lập tức đỏ ửng...

Hết hồi 168

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 169

Xích Diễm

Giữa không trung, gã thiếu niên mặt lạnh như tiền, mục quang quét xuống trường ác đấu. Dù phải nhìn những yêu thú khổng lồ từng bảo vệ mình lần lượt ngã xuống, vẻ mặt hắn vẫn không đổi, tựa như đã quá hiểu thấu sự sinh tử.

Cuồng phong gầm thét, từ đám mây đen thân hình y từ từ hạ xuống, vạn thú gầm lên một tiếng inh tai nhức óc. Thậm chí bên cạnh y, từ trong đám mây đen bỗng xuất hiện như tia chớp như linh xà xuất động.

Trên Vân Hải, đám người cùng dã thú này giờ giết chóc lẫn nhau giờ đã dừng lại, không tự chủ được đều nhìn về phía thiếu niên quý dị kia, trông mặt y thấp thoáng yêu khí, đồng tử tựa như lấp lánh hai tia chớp.

Cuối cùng, Thú Thần dừng lại giữa không trung, khiến vô số yêu thú tập trung lại. Ở sau lưng y, ác thú Thao Thiết trừng mắt giận dữ hướng về phía chúng nhân chính đạo trên Thông Thiên Phong, tru lên một tiếng ghê rợn.

“A a a a”. Gần như đồng thời sau tiếng tru của Thao Thiết, vạn thú cùng rống lên, âm thanh như bài sơn đảo hải, nhất thời như thấy mây gió đổi sắc, cát bay đá chạy, khiến cho bên chính đạo nhiều người phải thoái lui vài bước. Sau tiếng tru thảm khốc của Thao Thiết, cục diện chiến trường thay đổi, các lộ yêu thú tập trung lẫn quần bên dưới Thú Thần. Quanh chúng, một tình huống dị dạng chuẩn bị phát sinh.

Đột nhiên giữa không trung, đám mây đen như nhận được dẫn lực lớn từ cả tám phương, tập trung lại nơi Thú Thần, sau đó hình thành nên một cột hắc phong thật lớn, xoáy cực nhanh, phát ra những âm thanh sắc nhọn từ từ đi xuống.

Phong trụ với độ lớn không tưởng, cảm giác như thông tận trời xanh, màn trời như rũ xuống, cuồng phong nổi lên rét căm căm, chính thị một cảnh tượng hung lệ như ngày tận thế. Hoàn cảnh này không

khởi khiến người ta tuyệt vọng.

Chúng nhân chính đạo biến sắc, thần thông yêu pháp này chưa từng có ai chứng kiến, chưa thấy ghi trong sách vở nào. Dù chúng nhân đã nghĩ đến những pháp thuật không tưởng của Thú Thần, nhưng cũng không thể nghĩ ma lực của nó lại mạnh mẽ đến nhường ấy. Vậy mà truyền thuyết đương thời nói ngàn năm trước có một vị tiên bối cao nhân thu phục được nó ở Sân Ma cổ động, không biết là thần thánh phương nào?

Nhìn đại phong trụ từ từ hạ xuống, dần dần lộ ra sắc đen trông thật kinh hãi, hấp lực vô hình bao phủ Vân Hải, không ít đệ tử chính đạo phải ngậm vận công chế ngự. Ai cũng biết nếu bị yêu pháp khống chế, chỉ sợ khó lòng mà sống sót.

Bên ngoài Ngọc Thanh Điện, bọn Đạo Huyền chân nhân ba người vẻ mặt rất trầm trọng. Phở Hoàng thượng nhân nhìn cột gió một lúc rồi nói: “Yêu pháp thể này bình sinh lão nạp chưa từng chứng kiến. Đạo Huyền huynh, chúng ta chỉ còn một ít đệ tử, sợ không đương nổi, hay là chúng ta...”.

Đạo Huyền chân nhân chậm rãi gật đầu: “Đại sư nói chí phải, chúng đệ tử bổn môn nên rút thôi”.

Ngay khi Đạo Huyền chân nhân nói xong, phong trụ đột nhiên thay đổi xu thế hạ xuống, tăng tốc đột ngột, trực tiếp tác động đến Vân Hải. Đồng thời, vô số quái thú thi nhau gầm thét thấu tận trời xanh, nghe thật vô cùng sầu thảm. Chúng nhân chính đạo biến sắc, đối diện với yêu pháp chưa từng thấy nhất thời không ai có cách gì ứng phó.

Chứng kiến phong trụ hạ xuống Vân Hải ngày càng nhanh và mạnh, trong đám chính đạo đệ tử có một số kẻ lớn mật rút cuộc không nhẫn nại được nữa, đồng thanh hô lớn xuất pháp bảo hướng vào cột gió. Bên cạnh, các vị tiên bối thất kinh phát giác, hét lên bảo lui nhưng trong tình huống hỗn loạn này dường như không ít người đã xuất thủ.

Vô số pháp bảo cùng toả hào quang lấp lánh, vạch một đường vào giữa cột gió mà lao đến, nhưng rồi chỉ thấy lặn mất tăm, giống như nê ngư nhập hải, không thấy tăm hơi đâu nữa. Giữa phong trụ đột nhiên phát ra một tiếng nổ kinh hồn, nghe như sấm rền, vô số luồng gió lốc đen như hữu hình lao về phía các đệ tử chính đạo đang lao đến.

Chúng nhân thất kinh, vội vàng chia nhau ứng phó. Các luồng gió lốc ấy như có linh khí, với một số

người nó giống như một thể vô hình xuyên qua, nhưng đối với những người khác nó lại như đột nhiên biến sang một hình dạng đáng sợ. Giữa những tiếng rít ghê rợn, cuồng phong ép chặt các đệ tử chính phái co lại. “Vút”, một tiếng sắc lạnh vang lên, tốc độ tăng nhanh, chúng đệ tử không có cách gì phản ứng, chỉ thấy lũ đệ tử chính đạo vô phương cứu giúp, lần lượt bị cuốn vào phong trụ quỷ dị.

Nơi bình yên phía xa, từng tiếng kêu thê thảm truyền lại, giữa đại phong trụ, huyết ảnh hồng quang bất chợt loé lên. Một lúc sau, đã không còn lại chút dấu vết.

Chúng nhân chính đạo nhất thời câm lặng, nhìn nhau ngơ ngác.

Quang mang loé lên, ba đạo hào quang hướng thẳng về phía chúng nhân chính đạo, loáng cái đã tới, khiến Đạo Huyền chân nhân, Phổ Hoàng thượng nhân và Vân Dịch Lam cả ba sắc mặt nghiêm trọng. Đạo Huyền chân nhân vẫy tay hét lớn: “Chúng đệ tử mau thôi lui, chur vị trưởng lão chặn hậu”.

Chúng đệ tử xao động, đại bộ phận các đệ tử tuổi trẻ thôi lui lập tức. Chúng nhân tam đại môn phái biết tình hình nghiêm trọng, nguy cấp đến nơi, không còn khả năng giữ vững thế trận nữa, tình thế thực sự hỗn loạn.

Rất nhanh chóng, chiến trường chỉ còn lại ba vị cao nhân cùng mười vị trưởng lão tiên bối. Trong trận chiến trước đó đã có vài vị hy sinh.

Cơ mặt Đạo Huyền chân nhân khẽ nhúc nhích, không ngó lên, từ từ quay đầu đối diện đại địch trước giờ chưa từng thấy.

Hắc phong trụ bị chi phối bởi một lực lượng quỷ dị vô hình, từ từ hạ xuống giữa cuồng phong hắc khí. Thiếu niên Thú Thần nhãn quang lãnh đạm như xuyên thấu, lạnh lùng nhìn lại, cùng Đạo Huyền chân nhân ánh mắt nghiêm nghị nhìn nhau thách thức.

Đạo Huyền chân nhân trong lòng khẽ chấn động, từ phía xa thấy Thú Thần tuy giống người nhưng hai mắt không có chút nhân tính nào, mục quang khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, trực diện giống như giống súc sinh vô nhân tính, giết chóc không ghê, đích thị là loài dã thú cùng hung cực ác.

Cùng lúc này cột gió từ trên trời cuối cùng cũng đã xuống tới đỉnh Vân Hải, tức thời Bạch Ngọc Thạch Bàn giữa cột gió phát ra âm thanh sầm muồn trầm trầm, chỉ thấy vô số vết nứt xuất hiện, âm một cái,

bao nhiêu cát đá lớn nhỏ bay khắp nơi. Giữa cột gió, bỗng như có những tiếng ngân nga tác hưởng, như ác quỷ hồng, lại giống như âm linh gào rú, phảng phất nghe như ma quỷ gọi hồn, đột nhiên khiến sáu bộ đại yêu cốt từ từ trôi dạt.

Chúng nhân chính đạo đồng thời biến sắc.

Vào lúc này, thiên địa càn khôn như không có chút ánh sáng nào, thật là một bức tranh thê lương, quỷ dị dày đặc, sáu bộ đại yêu cốt lão đảo dịch chuyển tuy nhiên không được linh hoạt do bị cổ quái chi lực hấp dẫn kéo đi, những thân thể to lớn dềnh dàng tạo ra những vết cắt sâu trên mặt đất hướng tới đại phong trụ.

Bộ đại cốt của Bạch Cốt Yêu Xà bị hút về phía phong trụ cuối cùng, tuy tất cả đều là đại cốt nhưng khi nhập vào phong trụ đều như mất tăm mất tích, chẳng thấy tăm hơi đâu nữa. Đột nhiên như một tiếng động phát xuất từ chín tầng địa phủ, một luồng khí từ phong trụ khởi phát. Trên tầng không, Thú Thần mặt lạnh tanh, bất ngờ thân ảnh như ánh chớp xung nhập vào phong trụ.

Huyết khí đậm đặc, thậm chí như bết lại dưới chân. Vô số yêu thú lúc này đã bất động, cúi mặt xuống, đại khí cũng hết, một số ít vẫn cố gắng chiến đấu nhưng cũng sợ hãi mà mất hết tự chủ.

Đột nhiên, cuồng phong chấm dứt, phong vân như dừng lại, thiên địa càn khôn âm lặng. Chúng nhân cùng yêu thú như nín thở, lặng đi nhìn phong vân tản ra, quái vật mới xuất hiện.

Trên Vân Hải, tất cả đều kinh ngạc nhìn về quái vật mới ngoài sức tưởng tượng của mọi người, thân hình cực kỳ vĩ đại, so với sáu đại yêu thú lúc trước nó cũng lớn hơn ít nhất là gấp ba lần, chúng nhân cùng đám yêu thú giờ như giun đé không đáng bàn tới.

Từ phía quái vật, huyết khí nồng nặc, thậm chí trên mình nó máu vẫn còn rỉ tong tong, tất cả những nơi có thể nhìn đến trên người nó đều là bạch cốt. Chỉ cần nhìn thoáng qua thôi, người ta cũng có thể nhanh chóng hiểu ra đại yêu thú này chỉ còn là xác chết.

Đứng trên đầu đại quái vật này chính là Thú Thần, vẻ mặt phức tạp của y trông xanh lè, cặp mắt đờ đờ sáng sát ý thể hiện sự trả thù tàn khốc.

Đầu của đại quái vật chậm rãi chuyển động, đồng thời phát ra những thanh âm quái dị “tạp tạp”. Cặp

hố mắt trống rỗng của nó dường như có một ánh hào quang, trùng trùng nhìn về phía chúng nhân.

Xú khí hôi tanh ủa lại.

Ác linh tái sinh, trên dưới toàn thân không ngừng chuyển động, chậm rãi gằm lên một tiếng.

Trên Vân Hải, không một thanh âm nhỏ nào phát ra từ phía chúng nhân, họ dường như nín thở nhìn đại quái vật hung tợn.

Đứng trước chúng nhân, Đạo Huyền chân nhân đạo bào màu xanh lục khẽ lay động trong gió, vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng. Mọi người kinh ngạc, tất cả đều im lặng đứng ngó, nhìn dáng vẻ đạo cốt tiên phong nhưng không ai hiểu được tâm trạng của lão.

Đột nhiên đại quái vật rống lên một tiếng, vô số yêu thú đồng thanh rống theo, một thứ âm thanh khủng khiếp khiến người ta có cảm giác như muốn thủng màng nhĩ. Thân hình khủng bố của đại quái vật chậm di động, tiến lên phía trước, bước từng bước một, đất dưới chân dường như không có áp lực, sụt sâu xuống, huyết tinh xú khí phân tán ra tứ phía.

“Oang, oang, oang...”. Quái vật đáng sợ ấy chậm rãi bước tới, mỗi bước như giáng thẳng vào tim chúng nhân chính đạo, vô số người ngậy ra nhìn bộ bạch cốt khổng lồ đáng sợ cao như ngọn núi tiến lại gần. Cỡ như Tiêu Dật Tài mà mặt mũi cũng chuyển sang trắng bệch.

Mắt thấy ác linh tiến lại gần, thân hình bạch cốt sừng sững như núi, Đạo Huyền chân nhân cũng tỏ ra khẩn trương: “Chư vị đạo huynh, xin hãy theo bản đạo”.

Chỉ thấy ba vị lãnh tụ chính đạo hoá thành ba đạo hào quang, lẳng không phi lên, từ đầu đến gót hào quang chói lọi. Mười vị trưởng lão đứng sau cũng đồng thời lẳng không, hướng ác linh xông tới.

Trên đầu đại ác linh, thiếu niên thần bí sắc mặt lãnh đạm, đôi con ngươi lạnh lẽo phản chiếu các tia hào quang. Nhìn các đạo hào quang vọt lên trời, tất yếu sẽ bổ xuống, đồng tử Thú Thần đột nhiên co lại, không thấy hấn làm bất cứ động tác nào, nhưng dưới chân hấn, đại yêu vật khủng bố bỗng gục gặc cái đầu dữ tợn, cái miệng to lớn khủng khiếp mở ra, ngửa mặt lên tru một tiếng dài và thảm khốc, lan truyền tứ phía, vô số yêu thú lại lập tức cất tiếng rống gào.

Sau tiếng rú hung lệ ấy, yêu vật to lớn thân không rời đất, mở rộng cái miệng khổng lồ hướng về phía các đạo hào quang đang lao xuống. Nhìn cái miệng khổng lồ góm ghiếc đó, tưởng như có thể nuốt trọn toàn bộ chính đạo chúng nhân.

Yêu vật ác linh tuy hung tợn, khí thế khiếp người, nhưng mười đạo hào quang đồng thời phân tán ra nhiều hướng, dừng giữa chừng không hiện lên thân ảnh mười vị trưởng lão, tất cả cùng hét lên một tiếng, hướng pháp bảo tấn công ác linh từ mọi phía. Nên biết rằng mười vị trưởng lão đều là cao nhân trong các cao nhân, tiện phóng mắt ra khắp thiên hạ, soi cả chính tà đều có thể coi là những nhân vật nhất đẳng, tu vị cao thâm, không ai có thể coi thường.

Trên cao, Đạo Huyền chân nhân, Phổ Hoằng thượng nhân và Vân Dịch Lam, ba đệ nhất nhân vật chính đạo đồng thời xuất hiện. Vân Dịch Lam xuất thủ trước tiên, tả thủ hươu lên, ánh hào quang xuất hiện như thuần dương chi ngọc, hồ phách lấp lánh, chính thị đã đạt đến cảnh giới cao nhất của Phần Hương Cốc Huyền Hoả Kỳ Thuật.

Hoả diễm ấy như cô đọng lại, trông như những vật cực nhỏ cháy trong lòng bàn tay Vân Dịch Lam, chỉ thấy thủ chương của ông ta bay vùn vụt, sắc mặt nghiêm tuấn, song chương múa như nước chảy mây trôi, một diễm thuần hoả chi diễm, bay đi bay lại giữa không trung rồi chậm rãi hướng về phía ác linh.

Lúc này, mười vị trưởng lão cùng hướng pháp bảo tấn công đại yêu vật, chỉ thấy hào quang từ mười hướng cùng lúc nhằm thân hình bạch cốt khổng lồ mà công tới. Yêu vật bị tấn công bởi pháp lực cao thâm, thân thể chấn động, nếu là yêu vật bình thường thì đã hồn siêu phách lạc, nhưng nó vẫn vô sự, bất quá chỉ rú lên những tiếng kêu hung bạo.

Giữa không trung, Vân Dịch Lam phát đạo hoả diễm như luồng hồ phách, cực nhỏ nhưng thuần khiết không tan, hướng về phía quái vật. Không hiểu tại sao, yêu vật khổng lồ đối với các pháp bảo khác không uly kị gì, nhưng với hoả diễm nhỏ này như vật tương khắc, khiến nó run rẩy, rúm ró lại. Tuy nhiên, thân thể nó quá lớn, khó làm cách nào mà tránh được. Lúc này, hoả diễm nhỏ bay thẳng đến đầu đại ác linh, dừng lại ngay cạnh mồm nó.

“A a a ...”.

Vô số âm thanh hỗn loạn nổ ra, hồ phách ánh trong đốm hoả diễm như khảm chặt vào bạch cốt khổng lồ đang bất động, cháy âm ỉ. Tại phần trên của bạch cốt đại yêu vật xuất hiện một lỗ hồng rất sâu, hoả diễm như biến mất tại lỗ hồng đó.

Chúng nhân ngạc nhiên, tất thảy đều nín thở.

Một lúc sau, đột nhiên sâu bên trong bạch cốt yêu vật có tiếng chấn động lớn tựa như hoả diễm sơn trực phun trào. Sức nóng phát tán, một nửa bạch cốt yêu vật bị thiêu cháy khô biến thành màu vàng, độ dài hoả diễm đạt hơn một trượng, phát nổ bên trong bạch cốt bay vút lên trời. Phía xa xa, Thanh Vân đệ tử cũng cảm thấy sức nóng khốc liệt của hoả diễm đang thiêu đốt bạch cốt đại yêu vật.

Chúng nhân chính đạo reo hò như sấm động, tài nghệ của ba vị thủ lĩnh chính đạo người thường sao có thể so bì được.

Như hoả diễm sơn phun trào, sức nóng không thể chịu đựng của hoả diễm dần dần phát tán. Bị ngọn lửa dữ dội bao vây, bạch cốt đại yêu vật một nửa thân bị nướng chín chuyển sang màu đen. Dù hình dáng vẫn còn đáng sợ nhưng trông thật thảm hại so với lúc trước, không còn chút vẻ hung lệ nào nữa.

Thấy quái vật gặp thảm cảnh ấy, người người bên chính đạo đã bình tâm trở lại, thở phào nhẹ nhõm. Thêm vào đó, ở đây còn có Đạo Huyền chân nhân, tay nắm tạo hoá, làm sao phải sợ lũ yêu ma quỷ quái nào nữa.

Hết hồi 169

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 170

Quyết Chiến

Nhìn lại đại yêu vật vừa được sinh ra, hình dáng dường như có vài phần lang độc, nửa thân màu trắng, nửa thân thì tuyệt nhiên là màu đen, xem ra có phần cổ quái, mà nhìn kỹ lại có vẻ hoạt kê. Như thấy được mấy tên chính đạo đệ tử đang nhìn nó mà cười, con quái vật to lớn khùng khiếp ấy từ từ ngược đầu lên, đột nhiên gầm lên một tiếng cuồng nộ, cái miệng to lớn há rộng, một luồng khí đen như gió lớn từ bên trong phun ra, hướng về ba người bọn Đạo Huyền chân nhân lao đến.

Đạo Huyền chân nhân dù sao cũng là đệ nhất thần nhân đương đại, luồng khí ấy tự nhiên không thể làm khó gì được, chỉ thấy thân ảnh vọt cao lên mấy trượng đồng thời xung quanh người phát ra ba sắc hào quang thanh, kim, hồng hộ thân. Có điều luồng hắc khí đó trên Vân Hải này, lẫn trong gió mây, cứ không ngừng ngưng kết lại không tan, từ rất xa cũng có thể ngửi thấy những mùi hôi thối, hiển nhiên là cực độc vô bì.

Cùng lúc ấy, đứng trên đầu con quái vật, Thú Thần sắc diện vô cảm, song thủ từ từ chuyển động, tư thế quỷ dị, động tác quỷ quái, dường như là những động tác của tiên nhân khi cúng bái trời đất từ thời thượng cổ xa xưa. Tùy vào từng động tác mà dường như một luồng khí lực kỳ quái vô hình cuộn cuộn bay tới, hắc vân lại một lần nữa hội tụ, tối đen như mực, những tia sét chằng chịt trong đám hắc vân, những tia sáng le lói chiếu sáng tầng tầng lớp lớp đám mây đen quỷ dị.

Đám người dưới đất như bị hút hồn, ngạc nhiên không biết đây là loại yêu thuật gì, chỉ là từ khi Thú Thần xuất hiện, tất cả những vụ thuật quái dị này đều mang đến những kiếp họa to lớn, chấn động nhân tâm, trong lòng mọi người đột nhiên nảy sinh nỗi sợ hãi.

Trên không trung, Đạo Huyền chân nhân nheo mày lại, đột nhiên giơ tay ra lệnh cho tất cả trưởng lão lùi lại.

Đám hắc vân càng lúc càng xà thấp xuống, tất cả chúng nhân chính đạo kinh ngạc kêu lên, đám hắc vân từ cửu thiên cao vọt vọt ấy cuối cùng xà xuống đến phạm thế nhân gian, bao trùm lấy Thú Thần và ác linh bạch cốt khổng lồ.

Hắc vân mặc dù chỉ bao trùm lấy một phạm vi vài chục trượng, nhưng cũng khiến cho đám người chính đạo phải lùi về sau. Phần lớn đám quái vật trên Vân Hải cũng bị đám mây ấy bao trùm lấy. Đạo Huyền chân nhân từ từ hạ xuống, đứng cách đám hắc vân độ mười trượng, sắc mặt cực kỳ trầm trọng, chăm chăm nhìn vào đám mây đang cuộn cuộn.

Giờ khắc này, trên Vân Hải dường như tất cả đều như nín thở, chỉ là, sự yên tĩnh này cuối cùng cũng không thể duy trì quá lâu. Đám hắc vân càng lúc càng chuyển động nhanh hơn, đến ngay cả những kẻ đứng xa nhất, thời khắc này cũng có thể cảm giác thấy bên trong đó có một luồng yêu lực mạnh mẽ đang cuộn cuộn trào ra.

Cuối cùng, đám khí đen to lớn đó cũng xuất hiện một lỗ hồng nhỏ hướng về phía Đạo Huyền chân nhân.

Không một chút ánh sáng, dường như là sự hắc ám vĩnh hằng, lỗ hồng đen ngòm lạnh lùng hướng về phía trước, vân khí xung quanh đột nhiên như bị hút vào, miệng lỗ đen càng lúc càng lớn, từ một tắc hoá thành một thước, từ một thước lại biến thành một trượng, chỉ trong một thời gian ngắn, bên trong lỗ đen, một diện mục ác thú dữ tợn, vô cùng khủng khiếp thấp thoáng trước mặt ba vị thủ lĩnh chính đạo.

Tận sâu trong đó, một tiếng gầm thét kinh hồn đột nhiên phát ra!

Lập tức, toàn bộ Thông Thiên Phong như bị chấn động, thân ảnh khủng bố đó hoá thành huyết sắc, từ trong lỗ đen thăm thẳm vọt ra bổ thẳng vào ba người bọn Đạo Huyền chân nhân.

Tất cả mọi người cùng thất kinh!

Thú Thần đứng trên đỉnh của đám mây, ngẩng mặt hú dài, y phục phân phật bay trong cuồng phong, đám quái vật phía dưới cũng gầm lên, thanh thế cực lớn, như ngọn đại sơn đè lên đám người chính đạo.

Có điều, công phu này trong con mắt của Đạo Huyền chân nhân, Phổ Hoằng thượng nhân và Vân Dịch Lam, ba người đệ nhất đẳng cao nhân tu đạo vốn dĩ đã nhìn thấy sự đáng sợ dữ tợn toát ra từ đục huyết toàn thân của Thú Thần, thế nhưng điều đáng sợ hơn cả đó chính là yêu lực cao cường của hắn, Thần Hoả Chi Diễm của Vân Dịch Lam vừa rồi vốn dĩ đã khiến hắn bị thương, vậy mà giờ đây đã vô tông

vô tích. Giờ phút này, mây đen tản mát, ần ần hiện hiện có thể nhìn thấy đám yêu vật đằng sau, giữa làn mây đen, đồng hành cốt yêu thú chất chồng như toà núi phủ phục dưới đất như lá khô.

Lúc này, thân hình to lớn đó giờ nhanh múa vuốt, che kín cả bầu trời, âm ảnh trong chớp mắt bao trùm lên đầu ba vị cao nhân, Đạo Huyền chân nhân sắc mặt đanh lại, đang lúc định nghênh đỡ thì đột nhiên Phổ Hoằng thượng nhân kêu lên: “Nhị vị đạo huynh, xin lùi về sau”.

Nói rồi, thân hình Phổ Hoằng thượng nhân dịch về phía trước hai bộ, đối mặt với bóng âm ảnh to lớn vô bì trên đầu. Từ xa nhìn tới, Phổ Hoằng thượng nhân nhỏ như một con kiến trong sóng nước.

Một luồng đạo quang màu vàng đột nhiên từ tay thượng nhân phát ra, chẳng khác nào ánh sáng mặt trời xuyên qua đám mây đen.

Trên sắc mặt của vị cao tăng đắc đạo ần ần hiện sự bi thương, song thủ bắt quyết, luồng kim quang từ tay thượng nhân từ từ biến lớn, chớp mắt bắn ra ngàn vạn đạo kim quang vào đám mây. Giữa luồng kim quang, một pháp bảo hình tròn như vòng kim luân từ từ dâng khởi, kim quang sáng lạn, ánh vàng kim loại hoà hợp, đường kính một thước trái đều, ngoài rìa là những kim thân pháp tướng của vị La Hán, vây quanh chân thân pháp tướng của Phật Tổ đang chấp tay, từ bi phổ độ chúng sinh.

Từ xa, vô số chúng nhân dường như cùng một lúc ngạc nhiên thốt lên: “Đại Bi Kim Luân...!”.

Dưới pháp bảo Phật môn, kim quang dường như chói sáng vô bì, với pháp lực của Phổ Hoằng thượng nhân, đạo kim quang này chói lợi hơn tất cả kim quang mà chúng đệ tử phát ra. Mà dưới ánh kim quang, vô số chân ngôn Phật tự lúc ần lúc hiện càng tôn thêm vẻ trang nghiêm từ bi, không gian thuần khiết tẩy sạch mùi ô uế mà đám xú khí phát ra.

Chỉ là, mặc dù đối mặt với pháp bảo Phật môn bất thế, nhưng từ sâu thẳm trong đám mây đen, yêu khí vẫn bùng bùng tuôn trào, ngập tràn sát khí của ác linh quái thú, Thú Thần vẫn đứng yên không một chút e dè, bất chợt từ trên cao bổ xuống, lao thẳng vào đạo kim quang.

Dường như ngoài mọi sự dự liệu, sau cú va chạm giữa cực đại âm khí và đạo kim quang huy hoàng vô bì, tuyệt nhiên không một chút âm thanh, không một cảnh tượng kinh thiên động địa, luồng kim quang từ từ chuyển động, từ bốn phương tám hướng bao vây lại, mà đám hắc khí vốn dĩ tràn ngập trời đất cũng dần dần thu nhỏ lại. Sau cùng bị lại, mười phần không được một hai.

Hắc khí dường như càng bị thu nhỏ thì xú khí càng thêm nồng nặc, ẩn hiện trong đó những tiếng gầm thét của thú dữ, hoá thành một mũi tên vọt thẳng lên trời phá tan vô số bình phong kim quang bắn thẳng tới trước mặt Phổ Hoằng thượng nhân.

Lãnh khí thâm thâm, diện mạo hung ác trước mặt dường như ẩn hiện bên trong nơi tận cùng của hắc ám. Phổ Hoằng thượng nhân nhắm chặt mắt, hai tay bắt quyết, miệng lầm rầm niệm Phật chú, nhẹ mà nhanh, như lời ca mà không phải là lời ca, như lời nói mà không phải là lời nói. Đại Bi Kim Luân đang chuyển động dần dần tán phát thành vô số Đại Bi Kim Luân, từ trên đầu rớt xuống, hoá thành chân thân Phật Tổ cùng pháp tướng chư vị La Hán chặn trước mặt Phổ Hoằng thượng nhân, cùng đối mặt với luồng bạo xú yêu khí.

Trong luồng chân thân kim quang, thoáng thấy sắc mặt vừa bi thương vừa giận dữ, bi thương vì thương hại thiên hạ vạn vật, giận dữ cho sự tàn bạo của đồ ma hung lãng, ai biết được, đâu mới là chân diện của Phật Tổ.

Tiếng niệm kinh trầm trầm, từ nhỏ hoá lớn, chớp mắt đã tràn ngập thiên địa!

Kim quang huy hoàng bắn ra, khiến người ta không dám nhìn thẳng vào đó, như những ngọn lửa Phật pháp đầy trời thiêu đốt tất cả, từ giữa không trung một vòng tròn kim sắc cực lớn hiện ra. Trên Vân Hải, chúng nhân không khỏi kinh ngạc, ngưỡng mộ pháp lực vô bì của Phật pháp khi được chiêm ngưỡng cảnh tượng hùng vĩ đó.

Đột nhiên chúng nhân miệng há hốc, trợn mắt lên kinh ngạc, bởi đám hắc khí kỳ quái dưới sự khống chế của pháp lực vô biên của nhà Phật mà vẫn như một cây hắc trâm chọc thủng ánh sáng huy hoàng cường liệt của ngàn vạn đạo kim sắc quang mang.

Sắc diện bi thương của chân diện Phật Tổ, đột nhiên bị xé rách bởi một luồng hắc khí, dường như đồng thời những tiếng tụng kinh cũng ngừng bật, sự huyền ảo trên không trung cũng yên tĩnh trở lại.

Ánh mắt tất cả mọi người lập tức đều chăm chú nhìn vào hai thân ảnh trên cao.

Sắc mặt Phổ Hoằng thượng nhân hiện rõ nét khổ sở, mà đám hắc khí cũng nhanh chóng hoá lớn, dần dần hiện ra thân ảnh của Thú Thần.

Đám hắc khí càng ngày càng dữ dội, chúng nhân chính đạo thất sắc, từ xa nhìn lại, khuôn mặt Thú Thần vẫn vô cảm, hai con mắt vẫn lạnh lùng. Phía trên kim luân, chân diện của Phật Tổ bắt đầu xuất hiện những vết hắc khí kỳ quái, càng lúc càng rõ ràng, nét mặt vốn dĩ hoà bình, bi thương giờ đây đầy vẻ xú khí, càng lúc càng hung tợn.

Phổ Hoàng thượng nhân sắc mặt đại biến, lầm rầm niệm chú, tăng bào tự nhiên phồng lên, thân hình chuyển động. Dường như bị kích động, kim quang đầy trời đột nhiên hồi chuyển, nhanh chóng kết thành quả cầu kim sắc phía trước mặt Phổ Hoàng thượng nhân, to bằng nắm tay, nóng bỏng như mặt trời, từ xa cũng có thể cảm thấy uy lực kinh người của Phật pháp.

Trên không trung, lại nổi lên những tiếng tụng kinh trang nghiêm.

Khối cầu kim sắc từ từ bay về phía trước dưới sự dẫn động của Phật gia pháp lực, khiến cho đám hắc khí dần dần tan biết, bắt đầu lấy lại thế cân bằng. Thú Thần dường như cảm nhận được điều gì đó, sắc mặt chợt biến.

Chỉ thấy khối cầu hoà nhập với Đại Bi Kim Luân, thời khắc đó, kim quang loé sáng của pháp bảo Đại Bi Kim Luân đột nhiên chói loà, như một đạo bá quang cuối cùng cũng phát ra, như hoả sơn nhiều năm yên ắng đột nhiên phun trào, kèm theo vô số chân ngôn Phật pháp, theo đó phóng ra.

Sát na đó, cả bầu trời biến thành một vùng biển kim sắc, kim quang mãn thiên, lấn áp tất cả màu sắc khác. Dường như trong hào quang huy hoàng cực đỉnh đó, không một yêu ma nào có thể tồn tại.

Ngoại trừ, một ngòn tay ẩn hiện trong đó!

Bên trong sâu thẳm của kim quang, dường như vẫn tồn tại một sợi hắc khí, nhỏ bé như một làn khói mong manh, từ từ bay lên, lúc ẩn lúc hiện, nhẹ nhàng bay tới điểm lên giữa hai hàng lông mày trên khuôn mặt đầy vẻ hiên hoà từ bi của Phật Tổ.

Điểm đó, như sợi chỉ trên mặt biển, so với Phật quang mãn thiên, dường như không ảnh hưởng gì. Thế nhưng sắc mặt Phổ Hoàng thượng nhân lại sạm đi, thống khổ vô cùng.

Cùng lúc đó, tất cả mọi người đều nhìn thấy, đột nhiên thiên địa như dao động, Phật quang rói ren, Phổ Hoàng thượng nhân thổ ra một bùm máu tươi ướt đẫm cả pháp bảo Kim Luân trước mặt.

Cuồng phong nổi lên, phá tan sự yên tĩnh của trời đất, ánh kim quang cũng dần dần tiêu tán. Phổ Hoằng thượng nhân hai môi run run, thân hình dường như cũng không vững, lùi lại một bước, Pháp Tướng ở phía dưới thấy sự không hay vội bay vọt lên, đỡ lấy người thượng nhân.

Phổ Hoằng thượng nhân nhẹ nhàng cười khổ, hướng về phía hư không, chấp tay nói: “Thí chủ pháp lực cao cường, bình sinh lão nạp chưa từng thấy, bội phục bội phục”.

Vô số chính đạo đệ tử trên đỉnh Thông Thiên Phong không khỏi huyền não một phen.

Trên không trung, kim quang dần tiêu tán, hắc khí trùng sinh, như từ hư không tuôn trào, một tiếng gầm lớn, con ác linh yêu thú to lớn đột nhiên hiện thân, thật không biết một thân hình to lớn như vậy, trong trận đấu pháp kịch liệt vừa rồi, tại sao không nhìn thấy bóng dáng nó, mà giờ đây lại đột nhiên xuất hiện.

Trên đầu nó, nhân vật mà khiến cho người trong khắp chính đạo không thể không kinh ngạc sắc mặt càng lúc càng trắng dã, lần đầu tiên trên khuôn mặt lạnh lùng đó phảng phất xuất hiện vẻ mệt mỏi, chỉ có ánh mắt hần, vẫn lạnh lùng như thường. Có điều khi nhìn về phía Phổ Hoằng thượng nhân, trong đôi mắt có chút dao động, lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Trung thổ tu chân chi thuật, quả nhiên có chỗ bất phạm”.

Phổ Hoằng thượng nhân nhẹ nhàng lắc đầu, định khuyên nhủ một vài câu, thế nhưng nhìn diện mạo đối phương, biết rằng có nói cũng vô dụng, liền dựa vào người Pháp Tướng, lùi lại.

Trong ba vị thủ lĩnh chính đạo, thì đã có hai vị bị yêu nhân lai lịch thần bí kỳ quái đã thương, nhất thời mọi người trên Thông Thiên Phong mặt ai nấy đều biến sắc. Ngàn vạn con thú thì cùng nhau gầm rú lên ra chiều vui mừng.

Đúng lúc đó, một tiếng gầm phát ra từ phía sau đám người. Bên trong Hàn Băng Đàm dưới Ngọc Thanh Điện, đột nhiên xuất hiện một cột nước xoáy, thủy thế cực mạnh, càng lúc càng xoay nhanh, như rồng gầm hồ gào, át hết cả âm thanh gầm rú của đám quái thú.

Chỉ thấy bên trong Hàn Băng Đàm, một cột nước khổng lồ nhắm không trung mà bắn lên, cao đến mười trượng, phía trên cột nước đó, thần thú trần sơn của Thanh Vân Sơn Thủy Kỳ Lân xuất hiện.

Đám Thanh Vân đệ tử trên Thông Thiên Phong trước thì kinh ngạc, sau thì reo hò vui mừng, tinh thần phấn chấn. Hình ảnh Thủy Kỳ Lân trong mắt mọi người đang ngẩng đầu hướng lên trời xang gầm lên một tiếng, vẫy vẫy đuôi, bay khỏi trụ nước, nhẹ nhàng đáp lên một đám mây.

Trụ nước không còn ai không chế, đổ ập xuống như một trận mưa, đám đệ tử chính đạo ở gần tránh không kịp, toàn thân ướt sũng.

Thế nhưng trong thời khắc này, mọi người như chẳng thèm để ý đến điều đó, tất cả đều hướng mắt nhìn lên trời xanh. Thủy Kỳ Lân nộ mục long lanh, gầm thét không dứt. Trên không, một thân ảnh mặc áo bào màu lục, từ từ hạ xuống bên cạnh Thủy Kỳ Lân, đứng đối diện trước mặt Thú Thần.

Đạo Huyền chân nhân!

Khuôn mặt lạnh lùng của Thú Thần vẫn không thay đổi, ánh mắt hết nhìn Đạo Huyền chân nhân rồi lại đến Thủy Kỳ Lân đang gầm thét, mà Thủy Kỳ Lân đối với tên yêu quái này, hiển nhiên là không có một chút hảo cảm nào, dáng vẻ như càng hung ác, nhe răng gầm thét liên hồi.

Trong tiếng gầm thét, Thủy Kỳ Lân ngẩng đầu, phát ra một đạo thanh quang, từ trong miệng thỏ ra một thanh trường kiếm, thoạt nhìn thì tưởng là bằng đá mà không phải, từ từ bay lên không trung, Đạo Huyền chân nhân giơ tay phải ra bắt lấy thanh kiếm.

Thời khắc đó, đột nhiên toàn bộ Thanh Vân Sơn yên tĩnh lạ thường, một lúc sau cả bầu trời như bị chấn động bởi tiếng gầm thét của Thủy Kỳ Lân và tiếng hò reo khản giọng như triều dâng nước lũ của chúng nhân.

Tru Tiên Cổ Kiếm!

Bất khả nhất thế trong truyền thuyết, Tru Tiên Cổ Kiếm không gì chống đỡ nổi, tiên khí vô thượng trừ yêu diệt ma của chính đạo, sau mười năm, cuối cùng lại xuất hiện.

Một ánh sáng từ thanh cổ kiếm trong truyền thuyết phát ra, như dòng nước ôn hoà nhẹ nhàng trôi, chiếu rọi người Đạo Huyền chân nhân. Chúng nhân phía dưới vẫn reo hò, Đạo Huyền chân nhân tay nắm chặt chuôi kiếm, thân hình không hiểu vì sao đột nhiên chấn động, sau đó, ông dùng lực kiếm chế, vẫn nắm chặt lấy Tru Tiên kiếm.

“Thần kiếm trời ban, tru sát tà ma!”.

Đạo Huyền chân nhân diện mục như thường, thần sắc hoà bình, tay giơ thanh kiếm, chỉ thẳng vào Thần Thú, trong con mắt của mọi người, lão giống như một tiên nhân không thể khinh mạn.

Thú Thần hai mắt chăm chú, nhìn chằm chằm vào Đạo Huyền chân nhân, đột nhiên trên nét mặt lạnh lùng của y chợt có biến hoá, y lắc lắc đầu mà cười lớn, tiếng cười như chế nhạo thiên địa, lấn át mọi âm thanh, trong đó dường như pha lẫn mấy tiếng ho.

“Hảo kiếm, hảo kiếm!” Thú Thần vỗ tay, liền sau đó, trong giọng nói như thêm mấy phần châm biếm: “Thanh kiếm này hung lệ vô thượng, đến ta cũng còn kém mấy phần, vậy mà không ngờ lại xuất hiện trong tay người này, thật là...ha ha ha...”.

Hắn không nói tiếp, mà dường như trông thấy một chuyện nực cười nhất thế gian, không ngừng cười lớn, khiến cho mọi người ngạc nhiên nhìn nhau.

Mắt nhìn thân ảnh điên cuồng ấy, Đạo Huyền chân nhân diện mạo không đổi, cũng không nói nửa lời, chỉ chậm chậm hít sâu, đôi mắt lim dim từ từ mở to, bắn ra những tia nhìn sắc lạnh.

Thuỷ Kỳ Lân gầm thét vang trời!

Tiếng cười của Thú Thần đột nhiên ngừng bật, sắc mặt lộ vẻ cẩn trọng, nhìn thẳng vào đối phương.

Phía dưới, chúng nhân dường như nín thở, ai cũng biết rằng trận đấu pháp giữa hai người này là trận quyết chiến cuối cùng.

Kết quả tối hậu của trường hạo kiếp này, cuối cùng cũng đã tới!

Hết hồi 170

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 171

Vu Thuật

Bên ngoài khu cấm địa lâu đời ở hậu viện ngọn Thông Thiên Phong, tiếng chim hót ríu rít trên những ngọn cây tùng bách hoà với những tiếng gầm rú của trận huyết chiến từ đằng xa văng vẳng vọng lại, thêm nữa, có chăng chỉ là tiếng gió thổi qua những tán lá. Cả ngọn núi xanh rì lay động theo những cơn gió nhẹ, cảnh sắc như trên chốn bồng lai.

Bên dưới bốn chữ lớn Ảo Nguyệt Động Phủ, bức tường thạch bích đã bị tuế nguyệt phủ kín một màu xanh rì của rêu phong. Thời khắc này, cả khu rừng như ngưng đọng lại, chứng kiến hai nam tử đang đứng bất động đối mặt với nhau.

Kỷ niệm cũ bao nhiêu năm, từ từ trở về hiện lên trong trí óc hai người, rồi quay đầu lại, bạn cũ ngày xưa liệu còn được mấy người.

Lâm Kinh Vũ vẫn nhất mực trầm mặc, nhưng nét mặt không lúc nào ngừng bấn đối, ánh mắt chăm chú nhìn vào thân thể của Quỷ Lệ. Nam tử đang đứng trước mặt gã kia có còn là Trương Tiểu Phàm của buổi ban đầu?

Cuối cùng, gã thốt lên, giọng lạc đi vì đau đớn: “Tại sao ngươi lại giết lão bá? Lão chỉ là một lão nhân như ngọn nến tàn trước gió mà thôi”.

Những thớ thịt trên mặt Quý Lệ giật giật, đưa mắt nhìn Lâm Kinh Vũ, đó là người bạn nổi khổ của hắn, khuôn mặt khế có chút biến đổi, có thể thấy hắn đang cố gắng kiềm nén tình cảm của mình, nhưng tình cảm mãnh liệt giống như ngọn núi lửa càng kiềm nén càng khiến hắn khổ sở.

Giống như là lúc còn thơ ấu, điều này hắn đã quen thuộc lắm rồi. Mà giờ đây, quang minh chính đại dưới ánh mặt trời đứng trước mặt hắn, chất vấn hắn.

Tại sâu trong rừng thẳm, dường như có một ánh mắt u ám, lạnh lẽo nhìn vào bóng hình hai nam tử.

Quý Lệ chăm chú nhìn gã một lúc lâu, rồi chậm rãi nói: “Lão chặn đường ta”.

Lâm Kinh Vũ hừ lên một tiếng, ngửa mặt lên trời, hít một hơi thật dài, giống như đang tự nói với sâu thẳm lòng mình điều gì, sau đó, gã từ từ đưa mắt nhìn về phía trước, khuôn mặt chỉ còn sự lạnh lẽo.

Đôi mắt chăm chú nhìn vào Quý Lệ, nhìn vào người đối với gã đã không có thứ gì có thể đánh đổi được bằng khuôn mặt vô cảm, lạnh lùng hắn nói: “Từ khi Thảo Miêu thôn bị thảm họa, chỉ còn lại hai ta may mắn sống sót, ta luôn coi ngươi là huynh đệ, ngươi biết không”.

Quý Lệ khế mấp máy môi, chậm chậm gật đầu.

Lâm Kinh Vũ trừng mắt: “Trong lòng ta, từ trước đến giờ, luôn coi rằng ngươi là người thân nhất của ta, vì thế kể cả ngươi mười năm trước phản bội Thanh Vân Môn, nhưng ta vẫn hy vọng rằng một ngày nào đó, ngươi sẽ biết sai mà quay về, trở lại với chính đạo”. Khuôn mặt gã lần đầu tiên hiện lên nét

âm đậm thất vọng, còn ẩn chứa cả sự thù hận, lạnh lẽo cười mà nói tiếp: “Thế nhưng, hoá ra là ta đã sai rồi, đáng ra ta phải hiểu rằng, ngươi đã không còn là Trương Tiểu Phàm, người anh em thân nhất của ta năm nào, ngươi giờ đây đã là hung nhân ma giáo, Quỷ Lệ tâm lang thủ đoạn rồi”.

Đột nhiên gã cười lớn, khuôn mặt thêm phần quyết tâm, “Grào...” một tiếng rống gầm vang lên, bích quang đại thịnh, Trảm Long Kiếm xuất ra khỏi vỏ, kiếm khí như rồng, hùng dũng bao trùm, khiến người ta cảm thấy ngạt thở.

“Tình nghĩa ngươi ta, hôm nay một đao hai đoạn!”.

Lời nói như những mũi kim sắc. Cùng lúc đó, một đao bích quang, xé rách sự yên tĩnh của khu rừng, bổ vào viên đá cứng rắn bên cạnh, “ầm” lên một tiếng. Một lúc sau, khi đám bụi đã tan đi, chỉ còn lưu lại giữa hai người một vết rạch sâu vào tảng đá.

Quỷ Lệ sắc mặt đột biến, thậm chí thân hình hắn nhè nhẹ giật mình mà không biết tại sao, hắn vẫn chăm chăm nhìn vào vết kiếm trên tảng đá, sắc mặt hắn lần đầu tiên lộ ra vẻ thống khổ.

Vết chém sâu đến như vậy, cắt vào tảng thạch bàn kiên cố, đến mức không thể sâu hơn được nữa. Hắn vẫn trầm mặc nhìn vào đó, đến những lời nói của Lâm Kinh Vũ, hắn dường như chẳng nghe thấy gì nữa.

Dường như lúc này, một người hấn trân quý trong lòng như vậy mà đoạn tuyệt tình nghĩa, khiến hắn thật

sự cảm thấy đau đớn.

Vết chém, sâu thăm thẳm, rách phá tảng đá, tuyệt đoạn tình nghĩa thế gian, làm tổn thương tim ai?

Như bị ngạt thở, Quý Lệ không kiềm nổi há miệng hít sâu một hơi, thậm chí đến thân thể, hấn cũng không còn cách nào khống chế nổi. Thế nhưng qua một khắc, hấn lại một lần nữa kiềm nén cảm xúc của mình, khuôn mặt thoáng chút kích động, từ từ cúi mặt xuống, hai hàm răng cắn chặt lấy nhau.

Một lúc sau, hấn lại ngẩng đầu lên, nhìn vào Lâm Kinh Vũ, hai nắm tay siết chặt đến độ móng tay cắm vào da thịt bật máu.

Thế nhưng trên khuôn mặt hấn, chỉ có một nụ cười nhếch môi.

Lâm Kinh Vũ càng tức tối quát: “Người cười cái gì?”.

Quý Lệ nhìn hấn một hồi lâu, cười mà nói: “Lạc lối?”. Hấn đột nhiên cười to lên, tiếng cười thật thê lương, hỏi: “Ta lạc lối, ta không tìm thấy đường, thế nhưng con đường nào mới là đúng đắn, con đường của người ư?”.

Lâm Kinh Vũ tức giận quát: “Không sai, chính đạo là con đường đúng đắn, người phản bội chính đạo,

chính là đã lạc lối".

“Bậy”.

Lâm Kinh Vũ giật mình, sững người.

Sắc mặt Quỷ Lệ đanh lại, ngẩng mặt lên nhìn trời, giọng nói như rít qua cổ họng: “Ai nói chính đạo là con đường đúng đắn? Người nói à? Cứ cho là chính đạo là con đường đúng đi, Thanh Vân Môn các người dựa vào đâu mà cho rằng mình là chính đạo?”.

Lâm Kinh Vũ nhíu mày, mặt lộ sát cơ, lạnh lùng nói: “Người và ta giờ đây đã ân đoạn nghĩa tuyệt, cần gì phải nhiều lời!”.

Quỷ Lệ hai mắt lạnh lẽo nhìn tới: “Người muốn giết ta?”.

Lâm Kinh Vũ hiên ngang nói: “Lão nhân chết trong tay người mười năm nay dạy dỗ ta không ít, đối đãi với ta như con, ân trọng như núi, tình như phụ thân. Người chết trong tay người, người lại mê hồ bát hối, ta phải vì dân trừ hại, vì lão nhân gia mà báo thù”.

Quỷ Lệ lạnh lùng cười nói: “Thế gian này có rất nhiều hạng sai lang độc ác, thế vốn cũng chẳng có ý

nghĩa gì với ta, song chỉ là tâm nguyện chưa thành, ta quyết không thể chết được”.

Lâm Kinh Vũ cười lên một tiếng ngạo nghễ, quang mang từ Trảm Long Kiếm bùng bùng phát ra, nói: “Phế ngôn nói ít thôi, ta và ngươi ân oán mười năm nay, hôm nay tính cả đi”.

Quý Lệ cũng hét lên một tiếng, ánh sáng xanh u ám phát ra từ tay trái, Thiêu Hoả Côn trong tay từ từ sáng lên.

Chim rừng vẫn khẽ gù nhẹ, ngọn núi càng thêm u ảo, những tàng lá xanh rì vẫn lay động theo gió. Bên dưới trời xanh vô hạn, phía trước cổ động ngàn năm, đôi bạn thơ ấu lạnh lùng đối mặt nhau, triển khai một trường sinh tử.

Đúng lúc này, đột nhiên từ sau lưng hai người, cả toà Áo Nguyệt Động Phủ truyền tới những âm thanh âm ì, cảnh sắc xung quanh như từ từ chuyển động, khiến hai người thần sắc cũng đột biến.

Lúc hai người còn chưa kịp phản ứng, từ bên trong toà động phủ ngàn năm đó, một đạo khí tím vọt qua, chớp mắt đã bay lên lưng chừng trời, bao trùm cả động phủ, mây khói vùn vủ, rồi một tiếng nổ lớn như tiếng sấm, khí tím ngàn trượng, khí thể vạn năm, lao thẳng lên trời.

Sau hiện tượng kỳ lạ đó, dường như ngay lập tức, hai người lại đứng đối mặt với nhau, nét mặt lạnh lùng, tà áo bay phấp phới theo gió.

* * * * *

Gió vẫn thổi mạnh.

Trên đỉnh Thông Thiên Phong, không gian như ngừng lại, không chỉ có đám người chính đạo không một tiếng động mà cả đám quái vật cũng tịnh không có một tiếng gầm thét, dường như tất cả cảm giác tới điều gì, từ từ yên tĩnh lại, cùng ngược đầu nhìn lên trời.

Đứng trên cái đầu xương sọ khổng lồ của bạch cốt đại yêu vật, tà áo của Thú Thần nhẹ nhàng bay theo gió, khuôn mặt thiếu niên trắng bệch, nhưng đôi mắt lại phát ra những tia nhãn thần phải trải qua bao nhiêu phong sương mới có thể có được, nhìn chăm chăm vào kiếm trận vĩ đại đang dần dần hình thành.

Hùng hùng khí tím, từ phía sau ngọn Thông Thiên Phong vọt lên, tốc độ như điện, khí thế vô biên, nhằm thẳng trời xanh mà lao tới, giống như cây trụ chống trời, bao trùm lấy cả không gian rộng lớn. Từ khí hung mãnh chuyển động phá không, cuối cùng rơi xuống cổ kiếm Tru Tiên.

Chỉ một khắc sau, cổ kiếm Tru Tiên sáng rực lên, chiếu rọi ra xa, vô số linh hồn của nhân loại, như là cảm giác thấy trên không trung dường như có sự vật gì đang khuấy động không gian, từ cõi hư vô mở mắt mà tỉnh dậy.

Vô số ánh sáng từ thanh cổ kiếm chiếu rọi cả khuôn mặt của Đạo Huyền chân nhân. Tám đạo bào màu mặc lục của lão không gió mà lay động, phát ra những âm thanh rột roạt, tay phải nắm chặt thanh kiếm, diện mục đanh lại, tay trái nhanh chóng bắt quyết, cả trời đất truyền lại những tiếng âm ì, dĩ phạn xướng, dĩ kỳ chú, truyền đi văng vẳng. Đột nhiên, tay trái lão bắt kiếm quyết, chỉ thẳng lên trời, cùng lúc đó, từ sáu đỉnh sơn phong cao nhất của dãy Thanh Vân Sơn, sáu đạo quang mang cùng lúc vọt lên không trung, như trường xà uốn lượn trên trời, phá không lao tới, cuối cùng tụ vào thanh Tru Tiên Cổ Kiếm.

Chớp mắt, Tru Tiên kiếm sáng rực hơn bao giờ hết, như mặt trời mọc dưới nhân gian, ánh sáng phát ra xua tan những đám mây đen vô ảnh vô tông. Trong ánh sáng cường liệt đó, bảy đạo quang mang nhập lại làm một, ánh sáng trắng phóng phụt ra trên không trung biến thành một thanh kiếm khổng lồ bảy màu, luân phiên chiếu rọi. Thanh kiếm hấp thụ linh khí không ngừng tuôn ra từ bảy ngọn núi, dần dần biến ra to lớn hơn, các đạo quang mang cũng dần dần hoá nhỏ ra càng ngày càng nhiều hơn, chằng chịt đan xen.

Dưới mặt đất, đám người chính đạo đột nhiên reo hò, vô số đệ tử trẻ tuổi, không kể là người của Thanh Vân Môn hay là các phái khác, khuôn mặt lộ vẻ sùng bái đều ngược lên nhìn ngắm say mê chứng kiến một kiếm trận hùng vĩ như trong thần thoại. Giờ khắc đó trên khuôn mặt mọi người lộ ra vô số những tình cảm phức tạp, hoan hỷ, trầm mặc...

Trong đám đệ tử trẻ tuổi đang hoan hỷ, Lục Tuyết Kỳ vẫn trầm mặc ngược nhìn lên trời, trông vào uy thế lẫm liệt của Tru Tiên kiếm trận, từng đạo từng đạo bá quang bao trùm lên toàn bộ đám người, chiếu rọi lên cả khuôn mặt nàng. Chỉ là vẫn khuôn mặt lạnh lùng mỹ lệ, không một chút tình cảm, chỉ có đôi mắt long lanh phản chiếu ánh sáng bảy màu toát lên những cảm xúc kỳ lạ, thế nhưng không một ai biết được trong sâu thẳm nàng đang nghĩ gì.

Mười năm, cứ như vậy mà nhẹ trôi đi. Còn ai nhớ, năm đó cũng trên đỉnh Thông Thiên Phong này, âm thanh ai oán bi thương. Còn ai nhớ, người thanh niên trẻ tuổi bị đẩy vào tuyệt vọng?

Thân hình Lục Tuyết Kỳ khẽ rung động, dường như trong lòng nàng trào dâng một cảm xúc không thể kiềm nén nổi, thậm chí gương mặt cũng có chút sạm lại, nàng nắm chặt hơn thanh Thiên Gia thần kiếm.

Kiểm ảnh đầy trời, càng lúc càng dày đặc, hào quang vô hạn che kín khắp bầu trời.

Hai mắt Thú Thần sáng lên, phản chiếu kiếm ảnh vô hạn trước mặt, chăm chú nhìn một lúc rồi gật gật đầu, sắc mặt vẫn bình nhiên, khẽ nói: “Quả nhiên là phi phạm, không ngờ rằng trung thổ lại có nhân vật vĩ đại đến như vậy, có thể tập hợp linh khí của các dãy núi, sáng tạo ra tuyệt thế kiếm trận này. Thật là không ngờ!”.

Hắn liền vỗ tay, nói liền ba tiếng: “Thật không ngờ, thật không ngờ, thật không ngờ!”.

Miệng hắn thì thốt ra như vậy, nhưng sắc mặt không một chút sợ hãi, hoặc có thể nói, ai cũng biết, một yêu quái phi thường như hắn, còn có điều gì sợ hãi nữa?

Trong màn hắc vân, con Bạch Cốt Yêu Vật không lộ gầm lên một tiếng, bay vọt lên không trung, gương nanh múa vuốt đối mặt với Thủy Kỳ Lân lúc này đang đứng trước mặt Đạo Huyền chân nhân.

Cuồng phong thổi qua, cả trời đất dường như ngừng bật!

Tiếng gầm thét của đám quái vật phía dưới chân Thú Thần dường như biến thành ở tận nơi xa xôi nào đó, chỉ còn lại hai người đứng đối mặt nhau. Thiên địa dường như chỉ có một chỗ đứng cho một người.

Bốn mắt nhìn nhau.

Đạo Huyền chân nhân lạnh lùng nói: “Dưới Tru Tiên kiếm, yêu ma tà linh từ trước đến giờ chưa một lần thoát nổi. Nếu ngươi thông minh, hãy đầu hàng, tự giam mình trong Thanh Vân Sơn cả đời, ta sẽ tha cho ngươi một mạng”.

Thú Thần sửng người lại, nụ cười tắt bật, nhưng cũng không thêm để ý, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, sắc mặt biểu lộ chút mỉa mai. Đạo Huyền chân nhân thấy vậy cũng không nhiều lời, hít sâu một hơi, tay phải nắm chặt chuôi kiếm, tay trái đột nhiên phát ra một chiêu, từ trong kiếm khí dày đặc trên trời đột nhiên bắn ra một đạo kiếm quang, phá không lao thẳng vào Thú Thần.

Thú Thần sắc mặt đanh lại, nhưng hai mắt vẫn chăm chăm nhìn vào đạo kiếm quang, trong chớp mắt đã chỉ còn cách hắn chưa đến một trượng. Thú Thần đột nhiên giơ tay trái lên, ngũ chỉ hướng về phía kiếm quang đang bay tới.

Trên không trung đột nhiên sinh ra một luồng hắc khí, chắn trước mặt Thú Thần độ nửa trượng, chớp mắt đã kết thành một bức tường màu đen, chặn lại luồng kiếm quang.

Chớp mắt, đạo kiếm quang màu da cam đỏ đâm sâu vào bức tường màu đen.

Thiên địa, trong thời khắc đó, như tĩnh lặng.

“Âm”.

Một âm thanh cực lớn phát ra, bao trùm lấy tất cả trời đất, hắc khí và kiếm quang từ từ tan biến, kèm theo vài luồng điện loé xẹt.

Trên đỉnh Thông Thiên Phong, đám người chính đạo ai nấy đều đỉnh tai nhức óc, sắc mặt thất thần. Mặc dù đều biết hai người này là những nhân vật đạo pháp cực cao, thế nhưng hai người vừa mới giao thủ đã phát ra uy lực cực đại, thật là ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Đồng thời kết quả của trận đấu pháp này cũng khiến mọi người không thể đoán nổi.

Thậm chí trong lòng mọi người tất thấy đều nghĩ, sau trận hạo kiếp này, dưới trận quyết đấu này, đỉnh Thông Thiên Phong không biết sẽ biến thành thế nào.

Trên không trung, Đạo Huyền chân nhân và Thú Thần vẫn đối mặt với nhau, khuôn mặt không chút biểu cảm, không nhìn thấy chút kinh sợ ngạc nhiên trên cả hai khuôn mặt đó.

Một lúc sau, Đạo Huyền chân nhân khẽ làm rằm, tay trái giơ lên bắt kiếm quyết, đạo bào nhẹ nhàng bay. Đột nhiên cuồng phong tứ bề nổi dậy, kiếm ảnh rợp trời trong khoảnh khắc đột nhiên chuyển động. Nhất thời Tru Tiên kiếm loé sáng, ánh sáng chói loà khiến mọi người không dám trực tiếp nhìn vào.

Thú Thần sắc mặt đột biến, định thần chăm chú. Quả nhiên không đầy nửa khắc, từ sau lưng Đạo Huyền chân nhân, mười luồng đạo quang đột nhiên bắn tới, khí thế lạnh người, chớp mắt hung dũng cuộn cuộn. Chẳng bao lâu, vô số kiếm khí trên không trung như bị một lực vô hình nào đó hút theo, ào ào như sóng dữ xô bờ hóa thành một trận mưa kiếm khí bao trùm lấy Thú Thần.

Thú Thần ngược mắt lên nhìn mưa kiếm bắn tới, đột nhiên hét to một tiếng, Bạch Cốt Yêu Vật khổng lồ cũng đồng thanh gầm thét lên, thanh âm uy lệ cực kỳ. Chỉ thấy hai tay y đại khai đại hợp, thân hình nhảy múa, động tác kỳ quái, từ đằng xa không biết tại sao vọng lại những ca âm ghê rợn kỳ dị vô cùng.

Tiếng ca đó không giống với giọng ca trung thổ, giống như là dã thú gầm thét trong đêm mưa gió, liên tục, bất tận.

Cùng với những âm thanh cổ quái, đám khí đen xung quanh Thú Thần cũng càng lúc càng dày đặc, càng lúc càng đen đúa. Giữa cuồng phong chuyển động, đám hắc khí như một con hắc long đang giương nanh múa vuốt, hùng thị thiên hạ.

Hết hồi 171

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 172

Yêu Thú

Trong nháy mắt, một màn kiếm khí nghiêng trời lệch đất ào ào lao vào Thú Thần, bạo phong thổi rất mạnh. Đứng vào khoảnh khắc chớp nhoáng đó, thân ảnh Thú Thần đột nhiên như biến mất, hoàn toàn tan vào trong hắc khí cuộn cuộn. Thay vào đó, con Bạch Cốt Đại Yêu Vật bên dưới hấn hấn khí toả ra dữ dội, âm âm nhảy lên, xương cốt toàn thân theo đó lạo xạo kêu vang, dưới màn hắc khí bao trùm, trông thực vô cùng đáng sợ.

Ác linh ngửa mặt lên trời gầm rống, âm thanh vang dội, phong vân biến sắc, mặt đất dưới chân cát bay đá chạy, tựa hồ không thể đứng vững. Ở giữa phong vân, hắc khí cuộn cuộn, toàn thân ác linh Bạch Cốt Đại Yêu Vật đột nhiên lớn bỗng lên gấp ba lần, từ trên thân nó phóng ra khoảng mười đạo hắc khí, như mười cánh tay bay lượn trong không trung.

Lúc này giữa chừng không, Tru Tiên kiếm trận đã bay tới, kiếm trận nghìn năm đồng loạt phát động, luồng hắc khí từ thân ác linh phun ra, vừa tới bên cạnh, tức thời bị kiếm khí quét sạch, đoạn vẫn chưa chịu ngưng lại, cứ mạnh mẽ phóng xuống, thẳng hướng ác thú vô cùng dữ tợn mà lao đến.

Ác linh không ngừng gầm rống, kêu lên những tiếng kỳ lạ, chỉ thấy làn mưa kiếm bất khả đương cự đang phóng thẳng vào thân đại ác linh, đột nhiên, mười đạo hắc khí phóng lên, sẵn sàng nghênh đón, hắc khí che phủ trời đất, như muốn chặn đường kiếm khí.

Tru Tiên kiếm khí chớp mắt phóng xuống, giao chiến cùng với những đạo hắc khí, nhưng những đạo

hắc khí tạo thành xúc thủ, tuyệt không giống với hắc khí khi này không chịu nổi một kích, lại không cương ngạnh như Thú Thần lúc mới đầu, hàng trăm đạo Tru Tiên kiếm khí phóng xuống, những luồng xúc thủ này liền như vật sống, cùng nhau cuộn tròn, khí thể như đình lại, vừa thấy kiếm quang bên trên toả sáng, đã dần dần tiêu tán mất, rồi trở thành âm đạm vô quang.

Bất quá Tru Tiên kiếm trận vốn không phải phạm vật, mặc dù bị hung khí vô hình ảnh hưởng, vẫn không hoá giải hết những luồng kiếm khí, xung quanh hắc khí xúc thủ thấy rõ bị tiên khí sở thương, hơi bốc lên không ít. Chỉ là, từ bên trên thân ác linh, hắc khí cuộn cuộn không ngừng phun ra, nháy mắt tràn lên bổ sung phía trước, thành ra một chút cũng không hao tổn. Tru Tiên kiếm khí vốn trăm lần kinh thiên động địa, bỗng bị hoá giải một cách vô hình.

Trên ngọn Thông Thiên Phong, không một âm thanh, sự tĩnh lặng giống như một vùng đất chết.

Ở giữa lưng trời, Đạo Huyền chân nhân thần sắc ngưng trọng, tịnh không một chút e sợ, thân ảnh tiên phong đạo cốt lừng lững giữa tầng mây, tay nắm chặt Tru Tiên cổ kiếm lấp lánh sáng ngời, khác gì bóng dáng của thần tiên thượng cổ.

Chợt thấy ông cười lạnh một tiếng, hữu thủ chỉ kiếm chọc lên trời, từ từ huy động muôn luồng ánh sáng chói mắt toả sáng theo Tru Tiên kiếm, giữa bầu trời bắt đầu văng vẳng truyền tới tiếng sấm, rồi cả bầu trời phía trên sấm động âm âm. Tru Tiên kiếm trận khí thể vạn thiên bắt đầu chuyển động, bảy luồng chủ kiếm quang mang toả sáng chói loà không thể nhìn rõ được.

Giữa luồng bạch quang, từ trên cổ kiếm Tru Tiên, đột nhiên phát ra một luồng khí sắc tia xông thẳng lên trời, nhập thẳng vào Tru Tiên kiếm trận, giây lát sau, một khoảng mười trượng vuông bên trong từ

sắc kiếm khí quần tụ lại. Chớp mắt, sáu luồng ánh sáng chói loà cùng phóng lên, huy hoàng chói lọi, bay lên lưng trời, chốc lát ở giữa Tru Tiên kiếm trận hình thành thất tinh phương vị, mỗi phương vị đều là đơn sắc kiếm trận to lớn, uy phong lẫm lẫm.

Phong vân gầm rú, cuồng phong cuộn cuộn không ngừng.

Từ chôn vô thanh đột nhiên vang lên một tiếng sét, tiếng động vang trời, khiến tim vạn người cùng chấn động, kiếm quang lưu chuyển rợp trời, ánh sáng rực rỡ, vô số luồng kiếm khí chói loà bay lượn.

Như đợt cuồng triều cuộn cuộn, luồng tử khí đầu tiên uy thế to lớn không thể đo lường được ập đến. Ngay sau luồng tử sắc, cứ mỗi mười trượng, lại có một màu kiếm khí cùng phóng tới, những tiếng gầm thét đuổi theo nhau, khí thế hung bạo, thật nằm ngoài khả năng tưởng tượng của con người.

Những kẻ đang chứng kiến cảnh tượng hủy thiên diệt địa ấy, không ai không biến sắc, lòng bàn tay toát mồ hôi.

Xen lẫn giữa tiếng sấm động, tiếng gầm rú vang trời là lời ca cổ văng vẳng, rồi dần dần ảm đi, chợt vang lên một tiếng trống quái lạ, sau đó không thấy gì nữa. Chỉ thấy ác linh khổng lồ ấy, đối mặt với luồng kiếm vũ nộ đào, không thể không lùi lại, lại thấy giữa hắc khí cuộn cuộn, nó kêu dài một tiếng thê thiết dữ tợn, rung chuyển trời xanh.

Chớp mắt kiếm quang chuyển động, mười đạo xúc thủ hắc khí cũng phóng lên ngay, giao chiến cùng với luồng kiếm khí, vu thuật cổ đại Nam Cương vốn là kỳ công quý thần khó lường, hắc khí xúc thủ càng đánh càng hăng, tuy nhiên mau chóng bị vô số kiếm khí xuyên thủng muôn vạn lỗ, mặc dù bên

ngoài có những luồng hắc khí không ngừng bổ sung, nhưng phạm vi khuếch trương cũng chỉ còn được không hơn mười trượng.

Chỉ có điều khi luồng tử sắc kiếm khí xông vào giữa hắc khí, rất khó khăn mới ép được hắc khí xuống, nhưng không quá giây lát, hắc khí đã tấn công ngược lại, cuộn cuộn dâng lên đẩy lùi luồng kiếm khí. Dù cho thế nào, không đợi cho hắc khí hồi phục nguyên trạng, luồng kiếm khí thứ hai đã phóng tới trước mặt.

Đất trời đổi sắc, kiếm quang vô hạn, giữa trời xanh chỉ thấy kiếm quang như mưa như bão, dày đặc vô cùng, dưới sự thôi động của Đạo Huyền chân nhân, Tru Tiên cổ kiếm phát quang chói lọi, giữa không trung bảy luồng chủ kiếm không ngừng phát ra càng lúc càng nhiều những luồng kiếm khí đơn sắc, tốc độ phát ra càng lúc càng nhanh, từng đợt từng đợt tạo thành một cự đại kiếm trận kinh tâm động phách, âm âm phóng xuống giữa trùng trùng hắc khí.

Dưới sự công kích như bão táp của Tru Tiên kiếm trận, hắc khí không thể khôi phục lại dáng vẻ hung tợn ban đầu, từ phạm vi mười trượng, dần dần bị ép nhỏ lại, đối chọi với từng luồng kiếm khí càng lúc càng mạnh hơn, hắc khí tiêu tán không ngừng. Cự đại ác linh yêu vật vẫn sừng sững, nhưng hắc khí quanh thân đã dần dần yếu đi, mỗi luồng kiếm vũ phóng tới, hắc khí cũng trở nên nhạt thêm mấy phần, những đạo xúc thủ quái dị cũng đã vô lực, càng lúc càng chổng lại màn kiếm vũ đầy trời một cách yếu ớt.

Không biết bắt đầu từ khi nào, sau một thời gian tĩnh lặng tại trường, từ đám đông dưới mặt đất trên Thông Thiên Phong đã vang lên những tràng thanh âm hò reo cổ vũ như triều dâng.

Sáu đạo hắc khí xúc thủ cuối cùng, sau khi miễn cưỡng chống lại một luồng thanh sắc kiếm khí, đã tan biến đi mất, ở giữa không trung, chỉ còn sót lại mỗi cự đại ác linh Bạch Cốt Đại Yêu Vật.

Đất trời biến sắc, kiếm khí tung hoành.

Bài cổ ca lại văng vẳng vang lên, gọi nhớ vùng hoang dã mênh mông.

Như sấm vang chớp giạt, một số lượng vô cùng không thể tả những luồng kiếm quang từ trên trời phóng xuống, từ bốn phương tám hướng xông lại, xuyên qua cự đại ác linh giữa tầng không.

Tức thời bộ bạch cốt không lồ bị xé nát, vô số luồng huyết dịch màu đen phun ra, ác linh yêu vật hung tợn ngẩng đầu, hướng trời xanh phát ra một tiếng rống dài nghe đứt ruột nát lòng.

Phong tiêu vân tán.

Kiếm vũ dần ngưng lại.

Giữa ngàn vạn luồng mục quang chăm chú nhìn vào, thân hình vĩ đại của ác linh, mỗi một tác thân thể xương cốt đều run rẩy nhẹ nhàng, từ xa nhìn lại thấy lấp lánh như vô số tiểu kiếm, găm đầy khắp nơi, từ đầu đến chân, từ dưới lên trên, tịnh không còn một chỗ nào nguyên vẹn.

Những người trên Thông Thiên Phong vội hít vào một hơi, trước ngực, sau gáy ần ần một cảm giác kỳ lạ không biết thế nào.

Chỉ là, cự đại ác linh Bạch Cốt Đại Yêu Vật có vẻ chưa chịu chết, cái sọ khổng lồ găm đầy kiếm khí bởi Tru Tiên kiếm trận từ từ chuyển động tới lui, nhìn qua nhìn lại thân thể trăm ngàn vết thương của mình, rồi chậm chạp cúi đầu xuống. Âm thanh của nó đã không còn cái vẻ hung ác dữ tợn, lúc này lại mòi phần trầm đục, dường như có vài phần không chịu, lại có vài phần thống khổ.

Cái miệng khổng lồ ngậm lại, trong mắt chớp hiện hai đạo hồng quang, như ngọn lửa đỏ, cháy lên rực rỡ, rồi cuối cùng tan biến đi mất.

Một lát sau, ở giữa tầng không, từ trên thân thể vĩ đại của ác linh đột nhiên phát ra một âm thanh dữ dội, vang khắp đất trời, vô số kiếm khí cùng phóng ngược lên, theo đó Tru Tiên kiếm trận giữa trời xanh cũng trở nên cuồng loạn.

Rồi, một cự đại ác linh bất khả nhất thế, đột nhiên trở thành yếu ớt vô cùng, cuồng phong lướt qua, bộ xương cứng rắn vô bì bỗng như bụi cát, từ từ sụm xuống, xương trắng tan thành cát, huyết nhục tan thành khói, theo gió tiêu tán đi mất.

Mọi người trầm lặng hướng lên bầu trời, đối với thắng lợi trước mắt, không thấy một ai lên tiếng hoan hô, phẳng phất có một cảm giác quái dị che phủ trái tim của những người ở đương trường.

Giữa bầu trời, chỉ thấy thân hình không lồ đó đã gần như hoàn toàn theo gió tan đi mất, đột nhiên vang lên một tiếng gầm lớn, chúng nhân lập tức trở nên rối loạn. Chỉ thấy bên trong thân hình ác linh, mặc dù huyết nhục xương cốt hầu như tan hết, nhưng vẫn còn sót lại một vùng hắc khí ngưng tụ không tan, giữa không trung từ từ chuyển động. Một lát sau, khi thân thể ác linh hoàn toàn tan biến, khối hắc khí cũng dần dần phân tán, để lộ ra cảnh tượng bên trong.

Quả nhiên là một thân hình thiếu niên, chính là Thú Thần đã đột nhiên thất tung khi nãy. Bất quá lúc này Thú Thần xem ra đã không còn vẻ tiêu sái, mà hiện rõ thập phần khốn khổ, đặc biệt tấm áo khoác bằng tơ hoa lệ trên người, lúc này trở thành rách như xơ mướp, một làn gió nhẹ thổi qua, đã lát phát hoá thành tro bay mất.

Chỉ chớp mắt sau, hắn đã trở nên trần như nhộng, mà trên nét mặt y, thần sắc tịnh không hề có nét e sợ thất vọng nào, ngược lại, song nhãn y ngưng chú nhìn vào vùng kiếm trận bao la khí tượng vạn thiên trước mặt, chợt thấy y nở một nụ cười mỉm, vươn người dậy, đứng lừng lững giữa không trung, vỗ tay nói: “Tuyệt, quả thật không đấu lại”.

Đạo Huyền chân nhân sắc mặt hơi biến, hiển nhiên nghĩ đến Thú Thần không ngờ khó địch đến thế, đối mặt với trận thế hung mãnh như vậy, vẫn còn có thể đứng vững, đưa mắt nhìn lại, thấy người này chẳng qua sắc mặt có vài phần nhợt nhạt, màu da lộ ra nét mệt mỏi, nhưng nhìn toàn thân, tuyệt nhiên không có một vết trầy trụa nào.

Dưới mặt đất, đột nhiên có một trận huyền ảo, chính là nhiều nữ đệ tử Thanh Vân Môn lúc này chợt tỉnh ngộ, mặt hoa ửng hồng, không dám nhìn lên trời nữa. Thay vào đó bên trên bầu trời, Thú Thần mặc

dù thân hình loã thể, vẫn không để ý, mặc kệ hình dáng thiên địa sơ khai như thế, xem như vô sự, chỉ chăm chăm nhìn vào Đạo Huyền chân nhân với cổ kiếm Tru Tiên trong tay.

Đạo Huyền chân nhân cười lạnh một tiếng, nói: “Ngươi nếu lúc này hàng phục, đáp ứng tự phế đạo hành, chịu ở Áo Nguyệt Động Phủ nơi Thanh Vân hậu sơn mà tu hành hướng thiện, ta còn có thể tha cho một mạng. Nếu như không, dưới Tru Tiên kiếm, không thể lưu lại tính mệnh hung nhân nhà ngươi”.

Nói xong, ôn tay nắm Tru Tiên cổ kiếm, nhẹ nhàng đưa lên, đồng thời kiếm quang đầy trời như cảm ứng, cùng nhau khởi động, uy thế lẫm lẫm. Đúng vào lúc ấy, trên nét mặt Đạo Huyền chân nhân đột nhiên thoáng hiện một tia đau đớn, dù chỉ lướt qua như tia chớp, cũng đã lọt vào mắt Thú Thần.

Thú Thần đứng giữa không trung, trong mắt loé sáng, khoé miệng hiện một nụ cười nhẹ, điềm đạm nói: “Một thanh thân kiếm hung lệ vô thượng này, lại thêm dưới sức mạnh của Thanh Vân Sơn linh khí, ngươi vẫn có thể chống đỡ đến giờ mà chưa lộ vẻ suy sụp, quả thật người thường không thể so bì”.

Đạo Huyền chân nhân chau mày, trầm giọng hỏi: “Ngươi nói vậy là ý gì?”.

Thú Thần cười nhẹ không đáp, chỉ lắc đầu nói: “Cổ kiếm hung linh, tất sinh ra từ thiên địa lệ khí, với ta cũng có cùng nguồn gốc, ta sao lại không biết. Ngươi gắng sức ngự kiếm cùng ta chiến đấu, thắng bại chưa biết, mà việc sử dụng kiếm khí này, quá nửa là việc hại người hại ta, ngươi vốn không phải phạm phu tục tử, ta hà tất phải nói nhiều?”.

Thú Thần nói đến đây, cười lạnh hai tiếng, rồi lại tiếp tục: “Ta khuyên ngươi hãy mau mau từ bỏ thanh kiếm này, nếu không tương lai kiếm linh phản phệ, ngươi hạ trường chỉ e còn thê thảm hơn ta ngàn lần vạn lần”.

Đạo Huyền chân nhân lặng nghe Thú Thần nãy giờ, bất chợt rung người cười lớn, trong mắt hiện rõ nét khinh bỉ, nói: “Yêu ma ngoại đạo, làm sao hiểu được ý đạo gia nhân tâm nơi ta. Hà! Huống hồ ta với đạo gia chân pháp, vô thượng thần kiếm, có thể để ngươi nói năng cuồng ngạo sao?”.

Ông thét vang một tiếng, cánh tay nâng lên, kiếm khí đầy trời rung động, lẫm liệt nói: “Yêu nghiệt, chịu chết!”.

Thú Thần cười lạnh, trong mắt quang mang chớp động như luồng hỏa diễm, ngạo nghễ nói: “Hảo, ta hôm nay sẽ cho ngươi nếm trải sự lợi hại của vu thuật Nam Cương”.

Tiếng nói vừa dứt, hắc khí liền sinh, từ trên da thịt trần trụi của hắn, đột nhiên ẩn hiện từng làn hắc khí, chốc lát trên da thịt trắng trẻo đã hoàn toàn trở nên đen như mực. Dưới lớp da, đã bắt đầu cuộn cuộn vô số những tia nho nhỏ như có sinh mệnh, bắt đầu rung động không ngừng.

Từ nơi xa xôi không rõ, bốn phương tám hướng đồng không mông quạnh, bất ngờ truyền tới một âm thanh thâm trầm quái lạ, như lay động lòng người, quái dị tuyệt luân. Nhìn lên bầu trời, tại bên ngoài Tru Tiên kiếm trận quang mang vạn trượng, sắc trời đột nhiên ảm đạm hẳn, mây đen từ bốn phương tám hướng cấp tốc bay tới, nhanh chóng tụ tập bên thân ảnh Thú Thần.

Đạo Huyền chân nhân sắc mặt ngưng trọng, toàn thân giới bị, nhìn thẳng vào sự biến hoá quái dị phía

trước.

Chỉ thấy giữa làn hắc khí cuộn cuộn, phảng phất từ chốn cửu u mờ mịt truyền tới quái thanh càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhiều, khiến người ta cũng không thể cảm được cảm giác xao động, tim cũng đập theo càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng không thể chịu đựng nổi, những chính đạo đệ tử đạo hành còn thấp đã không đứng vững, đành ngồi bệt xuống đất, vận công chống chọi khó khăn.

Ở giữa không trung, đã thấy hắc khí càng lúc càng dày, thỉnh linh, vang lên một tiếng trầm trầm, như ác thú gầm rống, rồi như con tằm phá kén bay ra, chúng nhân đều nhìn rõ, Thú Thần toàn thân tuyền một màu đen, lớp da nơi tay rách toạc, trên da không ngừng uốn lượn vô số tia nhỏ phóng ra, dần dần đã hiện thành một vật, có tay có ngón, mang hình dáng một cánh tay, chính là một cánh tay mới sinh, cốt cách cường tráng, lớn hơn cánh tay cũ nhiều lần, khiến người ta khó có cách nào tưởng tượng được là từ cánh tay ban đầu mà mọc thành như vậy.

Tuy nhiên đấy mới chỉ là khúc dạo đầu, lại tiếp theo một âm thanh thâm trầm dữ dội, thân thể Thú Thần dường như mỗi nơi đều bạo liệt xé ra, rồi theo đó mọc ra đủ các bộ phận cơ thể khổng lồ. Nhưng mà cũng không lâu sau, trên thân thể mới tạo ra ấy, lại thấy tiếp tục xé ra, rồi lại mọc thành một thân thể mới to lớn hơn, vĩ đại hơn.

Mọi người trên Thông Thiên Phong thấy đều kinh hãi biến sắc, quay mặt nhìn nhau, thứ yêu thuật quái dị tuyệt luân này, không những chưa từng thấy, mà nghe cũng chưa bao giờ. Nơi trung thổ ngàn năm, trong vô số điển tịch, chưa hề có một người nào ghi lại về thứ dị thuật kinh tâm động phách này.

Chỉ thấy Đạo Huyền chân nhân lúc này cũng đã không nhìn được phải hít vào một hớp khí, kinh ngạc

nhìn về phía trước nơi Thú Thần vốn mang hình dạng một thiếu niên bình thường, lúc này có vẻ bành trướng không ngừng, đến cuối cùng cũng đã không còn phân chia nữa, đang sừng sững đứng trước mặt Đạo Huyền chân nhân, đôi mắt nhìn vào Tru Tiên kiếm trận, thật đáng sợ, đã trở thành một quái vật thân cao mười trượng, trăm đầu ngàn tay.

* * * * *

Hậu sơn Thông Thiên Phong, địa giới Ảo Nguyệt Động Phủ.

Lúc này từ trong động phủ vẫn phát ra luồng khí tử sắc y như cũ, không hề có một chút nào tỏ vẻ suy kiệt, từ xa nhìn lại, luồng khí ấy tựa như thực thể, khí lạnh bốc lên, vô cùng trang nghiêm.

Trên bầu trời vào lúc này, phần lớn không trung đã tràn ngập kiếm khí từ Tru Tiên kiếm trận, đây cũng không phải là một nơi xa lắm, Quý Lệ và Lâm Kinh Vũ hai người cũng khả dĩ cảm giác được uy lực hung mãnh đang cuộn cuộn trên trời của Tru Tiên kiếm.

Nắm chặt Trảm Long Kiếm đang rung động nhẹ nhàng trong tay, Lâm Kinh Vũ thu hồi mục quang từ trên trời, tim cũng chấn động bởi uy lực của Tru Tiên kiếm, đồng thời trong lòng cũng đã có đôi chút biến hoá. Vốn tại nơi này, hắn và Quý Lệ hai người dường như đã đứng bên bờ của cuộc động thủ sinh tử, bất ngờ Tru Tiên kiếm trận phát động, khí tượng vạn thiên, tức thời chấn động đến bọn họ, cả hai đều không hện mà cùng ngừng lại.

Nói ra, chỉ e nếu đặt vào vị trí kẻ trước mặt, lúc này tâm trạng cũng phức tạp khó lường, Lâm Kinh Vũ

không biết thế nào, trong lòng chớp qua một ý nghĩ, quay đầu nhìn sang hướng Quý Lê.

Con người ấy, một trang nam tử đã trải qua bao thăng trầm tang thương, đang trầm mặc hướng lên tầng không, nơi khung cảnh huy hoàng của vạn thiên khí tượng uy hiếp nhân tâm.

Trời đất dường như đã lặng yên, từ một chốn xa không rõ có một âm thanh văng vẳng truyền đến, dường như là thanh âm từ nhiều năm trước, vọng vào đáy sâu tâm hồn, muôn sự mười năm dường như đổ về, mỗi một ý nghĩ lại vạch nên một nét thương tâm.

“Đình...đình...đình...”.

Văng vẳng như tiếng phong linh thanh thanh dịu dàng trong gió nhẹ, là mặt ai cười thấp thoáng trong tiếng chuông ngân, lại như thấy bóng người xanh lục, cảm thấy hình dán ôn nhu, mỗi nét mỗi nét đều vương lại chút gì ấm áp, có biết chẳng đã bao năm nay vẫn hằng sưởi ấm hẳn suốt bao đêm lạnh lẽo.

Một cảm giác băng hàn sâu thẳm, từ đáy lòng gợn lên giá lạnh, rồi tràn ngập tâm hồn, tâm đã lạnh, lạnh cả toàn thân, từ đầu ngón tay đến tận thâm tâm, dường như vốn không có một chút cảm giác đau đớn, lại như đột nhiên nhận ra, thanh âm ấy hoá thành muôn lưỡi dao sắc, tự lúc nào đã cắt nát tâm hồn.

Không hề thấy máu!

“Bích Dao...”.

Hắn đang lúc phiêu diêu theo hoài niệm, thân hình không rõ vì sao đã bắt đầu phát run nhè nhẹ. Trong mắt hắn, nơi vạn thiên kiếm quang sáng lạn huy hoàng đang bay lượn chói lọi vốn không phải là cảnh tượng nhân gian. Vô số luồng kiếm quang tung hoành ấy, mỗi một đạo đều có nét tiêu sái, hiện vào trong mắt, đều gợi lại hồi ức xa xưa.

Thân ảnh ấy phảng phất như vẫn đứng bên người hắn, phảng phất như lại mười năm trước, đối mặt với bao kẻ ấy, tuyệt không thối lui, lại càng không hề hối hận.

“A a a a .....”.

Quý Lệ ngửa mặt lên trời thét vang, song nhãn mở to, hai tay nắm chặt lại thành quyền, phát ra âm thanh “răng rắc”. Dường như cảm ứng được sự đau đớn phẫn nộ của chủ nhân, Phệ Hồn chậm chậm bay lên, trên bề mặt đen tuyền hiện lên từng tia huyết đỏ sậm, phản chiếu vào trong mắt Quý Lệ, cùng đôi mắt của hắn dần dần nhuộm màu đỏ.

“Keng!”.

Tiếng kiếm vang trong vắt, kinh động đến hắn, Quý Lệ chậm chậm quay đầu, đôi mắt đỏ rực màu máu, nhìn tới Lâm Kinh Vũ phía trước cười lạnh một tiếng tỏ ý khinh thị.

“Người quả nhiên là vô phương cứu chữa!”. Lâm Kinh Vũ kiên quyết nói: “Ta lẽ ra phải sớm biết người rơi vào ma đạo, đã khó có thể quay lại, chỉ tiếc là ta vẫn còn tưởng đến tình xưa, đợi người hồi đầu. Thôi thì, hôm nay tại Thanh Vân Sơn này, chúng ta một đường cắt đứt”.

Quý Lệ nhìn gã hồi lâu, hốt nhiên cười lớn, tiểu thanh dần lộ vẻ cuồng ngạo, tràn ngập ý cuồng vọng mĩa mai.

Lâm Kinh Vũ đại nộ, hét lên giận dữ, kiếm quyết phát ra, tức thời bích quang toả rộng, Trảm Long Kiếm kiếm quang như hoá thành một vùng xanh biếc, đặng không phóng lên. Chớp mắt phía trước Áo Nguyệt Động Phủ cuồng phong nổi lên, Lâm Kinh Vũ tay cầm thần kiếm bay tới, bạch y phiêu phiêu, anh tuấn tiêu sái, có khác gì phụng giữa loài người, phiêu phiêu xuất thế. Chỉ là lúc này sát khí đặng đặng trong mắt gã vẫn không thể sánh bằng Quý Lệ.

Gã thân giữa tầng không, Trảm Long Kiếm một đường chém xuống, mặc dù vẫn đứng ở xa, nhưng kiếm quang đã đặng đặng phóng đến, một luồng kiếm khí màu xanh uy thế khó thể chống đỡ, luồng kiếm khí đi đến đâu thì trên mặt đất xuất hiện từng vết sâu hoắm, nhắm thẳng tới Quý Lệ.

Trên mặt Quý Lệ vẫn giữ nguyên một vẻ cuồng ngạo, đưa mắt nhìn vào bích quang phóng tới, bất chợt thân ảnh trở nên như quỷ mị, tức thời biến mất.

Trảm Long Kiếm kiếm quang bổ xuống, chém vào nơi vốn dĩ Quý Lệ đang đứng, lập tức đất đá bên

dưới võ nát, bụi cát văng lên, trên mặt đất hình thành một cái hố lớn.

Chớp mắt sau, thân ảnh quỷ dị của Quỷ Lệ đột nhiên hiện ra phía trước Lâm Kinh Vũ khoảng một trượng, Phệ Hồn Ma Bông xuất ra mạnh mẽ, hồng quang chói lọi bay lượn, gió thốc vào mặt, khung cảnh tuyệt không còn một điềm nào có ý lưu thủ.

Lâm Kinh Vũ kinh mà không loạn, thân hình hốt nhiên lướt ra, né khỏi cú đánh ngàn cân, hồi thân ngự kiếm lại phóng lên trên. Quỷ Lệ cười dài một tiếng, vẫn không buồn né tránh, sẵn sàng nghênh đón, Phệ Hồn như thiểm điện bay trở về trên tay hắn, rồi nhằm hướng Lâm Kinh Vũ mà xông tới.

Hai kẻ vốn là bạn đồng niên thơ ấu, nay lại trợn mắt nhìn nhau, đánh nhau sống chết.

Như cung đã buông dây, cùng lãng không phóng tới.

Giây lát, bốn bề cuồng phong chợt nổi, giữa không trung lấy hai người làm trung tâm, những luồng âm ba vô hình phóng ra bên ngoài, khu vực gần bên những cây gỗ lớn đua nhau bị thổi bật gốc rễ, bay ngược lên trên.

Giữa luồng bạo phong, nét mặt hai kẻ ấy đều thoáng hiện một tia thống khổ, có khác chăng trên sắc mặt Quỷ Lệ còn ẩn hiện những làn dị quang kim sắc.

* * * * *

Thanh âm cuộc quyết đấu tại hậu sơn Thông Thiên Phong, theo gió vượt qua đỉnh núi, sau khi truyền đến nơi này, đã trở nên rất nhỏ khó có thể nghe thấy, hương hồ lúc này người khắp thiên hạ, thế gian vạn vật, còn có ai để ý đến những điều ấy.

Giữa không trung ở đây cũng có một trường quyết đấu vào lúc cực kỳ trọng yếu.

Chỉ là, ở trong đám đông, không biết vì sao, Lục Tuyết Kỳ đột nhiên rùng mình, trên mặt cũng xuất hiện mờ mờ một làn ánh sáng kim sắc quái dị thoáng qua.

Nàng ngạc nhiên quay đầu, thân hình có phần nào cứng lại, đưa mắt nhìn ra chôn xa xa, có phải là vang lên âm thanh trầm lãnh phía hậu sơn?

Hết Hồi 172

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 173

Thần Kiếm

Giữa không trung, Đạo Huyền chân nhân nhú chặt đôi mày, đối diện với Thú Thần hình dạng phẳng phất như ác quỷ từ cửu u địa phủ hiện ra, không những là ông ta, cả những người trong chính đạo dưới mặt đất, người nào người nấy cũng trợn mắt há mồm ngây ra.

Quái vật ở giữa không trung đó, toàn thân đen tuyền như mực, cơ bắp trên thân thể to lớn vòng lên, không biết có bao nhiêu cánh tay trắng kiết thô kệch từ thân thể thò ra, nhìn sơ qua, sợ rằng không dưới mấy trăm. Thêm vào vì vu pháp mà đầu lâu mặt mày biến hình, lại càng đáng ác khủng bố, thật là một yêu thú chưa từng thấy qua từ thuở khai thiên lập địa.

Nãy giờ lặng câm, đám đông bắt đầu huyền não nhộn nhạo lên, kinh tâm động phách có thừa, càng có nhiều người sinh ra cảm giác không tin chắc nữa, quái vật đến từ man tộc Nam Cương không phải yêu không phải ma, quỷ cũng không phải quỷ, người cũng không giống người này quả nhiên là loại cùng hung cực ác. Không thể biết được đây là vật thể gian tự nhiên tạo hoá gì nữa.

Đạo Huyền chân nhân hít một hơi dài, từ từ hoành Tru Tiên cổ kiếm trước ngực. Bạch quang chói mắt không ngừng lấp loáng bắn ra từ trên Tru Tiên kiếm, không những bao lấp thanh cổ kiếm, mà cả cánh tay của Đạo Huyền chân nhân cầm kiếm cũng bị phủ trùm bên trong. Từ ngoài nhìn tới, lúc này bầu trời mù mịt kiếm ảnh, Tru Tiên kiếm trận uy phong lẫm liệt, Đạo Huyền chân nhân càng như thần tiên, nhưng không biết vì sao, dưới bề ngoài tiên phong đạo cốt của ông ta, sắc mặt cũng bắt đầu biến thành hơi trắng tái.

“Yêu nghiệt”, giọng nói của Đạo Huyền chân nhân vẫn như tiếng chuông đồng, khí điệu trầm trầm, ngữ âm truyền lảng, so với lúc trước càng tăng thêm mấy phần sát khí: “ngươi còn chưa tỉnh ngộ chịu thúc thủ quy hàng sao?”.

Thiên Thủ Quái Vật hoá thân của Thú Thần hiển nhiên không để tâm tới lời nói của Đạo Huyền chân nhân, hơn nữa sau khi tự biến hình, thanh âm của y cũng khác hoàn toàn với ngữ điệu bình hoà lúc bình thường, biến thành khàn khàn khó nghe, phảng phất như giấy nhám chà xát vào lưỡi thép, cười lạnh nói: “Thúc thủ quy hàng? Đợi ta lột da ngươi trước, sau đó đem những phế vật bên dưới mỡ bụng móc ruột, tổng tiễn chúng xuống địa phủ tương hội cùng ngươi”.

Đạo Huyền chân nhân đôi mày loang loáng sát khí, không thềm nhiều lời, kiếm quyết dẫn chỉ, kiếm khí mù trời liền vũ động. Tru Tiên kiếm trận dĩ nhiên lại phát động lần nữa. Quái vật kia tuy khẩu khí cuồng vọng, nhưng đối diện với kiếm trận cả ngàn năm mới xuất thế cũng không dám lơ là, ngưng thần chú ý.

Nhưng bỗng nghe tiếng trống đồng thình thình vang lên, từ xa dồn đến gần, oanh động không gian, bảy đạo ánh sáng màu sắc khác biệt từ Tru Tiên kiếm bốc lên không chút chậm trễ, bắn thẳng vào trong kiếm trận trên trời, dị quang loang loáng, kiếm ảnh tung hoành chớp mắt lại đã ngưng kết thành bảy kiếm trận đơn sắc không lồ, vẫn như trước, tập trung về phía quái vật Thú Thần hoá thân.

Thú Thần trong miệng phát xuất tiếng gầm rống trầm thấp, thân thể không lồ bề ngoài hắc khí lưu chuyển, cứ như dòng mực, mấy trăm quái thủ cái giang ra cái hợp lại, sẵn sàng đối kháng với phong bạo sắp ào đến.

Đạo Huyền chân nhân hú lên một tiếng dài, như con sơn ưng xung thiên phóng lên, thẳng vọt lên trời cao, tiếng hú vang đến đâu, bạch quang bành trướng mãnh liệt tới đó, Tru Tiên quét tạt, Tru Tiên kiếm trận không lồ oanh nhiên phát động, vô số kiếm khí mỗi thanh một màu sắc riêng biệt từ từ xoay chuyển, nhắm đúng ngay người Thú Thần.

Sau một khắc, giữa bầu trời thừng ngày tĩnh lặng lại vang lên một tiếng “vù” phá không, tiếp liền theo đó là vô số tiếng “vù, vù” phá không phủ trùm trời đất, vô số kiếm khí tiền hô hậu ủng đan thất mịt trời, mang theo sát ý và sát khí vô bì, xông về phía Thú Thần. Trong nháy mắt, kiếm trận đầu tiên ngập ngựa làn sóng kiếm khí màu tím đã ùa đến trước mặt hắn.

Thân người Thú Thần, mắt thấy sắp thành một con nhím ghim đầy kiếm khí, nhưng trước khi đám đệ tử chính đạo trên ngọn Thông Thiên Phong có dịp hoan hô, mấy trăm cánh tay dài thượt quái dị trên người hắn đột nhiên múa máy, trên mỗi một cánh tay đều tụ tập một vầng hắc khí đậm đặc, cơ hồ như từng mảng mây đen to lớn, nghênh không bay lên.

Nháy mắt, dưới mấy trăm luồng kiếm khí, mấy trăm quái thủ của Thú Thần như quỷ mị vũ động thần tốc giữa không trung. Mặt đối mặt với Tru Tiên kiếm khí cơ hồ không có thành trì nào không phá nổi, những hắc thủ kia không một chút run sợ, lại qua một nháy mắt, làn kiếm khí màu tím đầu tiên cái bị đánh dạt ra, cái bị cầm bắt, cái bị quán giữ, cái bị quật lùi, không ngờ bao nhiêu kiếm khí đều bị tiếp đón. Giữa vùng hắc khí, những kiếm khí kia mau chóng mất đi cả sắc thái của bản thân, tấn tốc tiêu tán.

Vô số cao thủ bên dưới ghen thờ, cả ngàn năm nay, đây là nhân vật đầu tiên có thể đương đầu chính diện với Tru Tiên kiếm trận.

Chỉ là, giữa phong vân biến ảo, tịnh không cho phép người nào có nhiều thời gian nghỉ ngơi, thanh kiếm không lồ đủ sắc màu giữa không trung không ngừng phân ly ra thành những luồng kiếm khí nhỏ xíu càng lúc càng nhiều. Hơn nữa những luồng kiếm khí đó dưới sự thao túng của Tru Tiên cổ kiếm và Đạo Huyền chân nhân, hoá thành mưa kiếm vô tận chia nhau bắn xuống, mỗi một luồng kiếm khí đều dẫn dắt Tru Tiên sát khí, lẫm liệt oai phong, từng đợt sóng như lôi đình, như sấm chớp công thẳng về phía Thú Thần.

Thú Thần ngửa mặt lên trời găm rú không ngớt, thanh âm lừng bùng vang dội trên mây, giờ phút này y phảng phất đang đối diện với thần linh trên trời, đang đối kháng với thiên tướng. Hàng trăm cánh tay quái dị tuyệt luân huy vũ phong vân, hắc khí ngàn ngạt, trùng trùng điệp điệp, ngăn đón hết những tiếng rít ngợp trời kia.

Một đợt sóng, lại một đợt sóng, trăm ngàn rồi ngàn vạn kiếm khí không ngưng không nghỉ, oanh nhiên ào xuống, nhưng thân thể sừng sững của Thú Thần cứ phảng phất như ác ma hoá thân, căn bản không hề biết tới mệt mỏi, hai nhân vật đạo pháp đẳng phong tạo cực của thế gian đương kim điên cuồng tranh đấu trên đỉnh Thanh Vân Sơn như thế đó.

Chỉ là, nhân lực chung quy cũng có lúc phải tận...

Từng đợt sóng, lại từng đợt sóng!

Mãi cho đến lúc làn sóng kiếm khí thứ bốn mươi chín oanh oanh công xuống, toàn bộ thất sắc kiếm trận luân phiên oanh tạc đã thất tán. Đạo Huyền chân nhân sắc mặt trắng nhợt đứng giữa phong vân, cả

hữu thủ cầm cổ kiếm Tru Tiên của ông ta, bao lấp trong bạch quang, không ngờ thấp thoáng cũng đã hơi run rẩy.

Ở đối diện, bộ dạng Thú Thần càng chặt vật, trải qua kiếm trận cuồng điên như cuồng phong bạo vũ đó, mấy trăm quái thủ vốn uy phong lẫm liệt đã bị huỷ đi quá nửa, cả hắc khí bao bọc quanh thân người vốn đậm đặc, giờ phút này cũng đã mong manh quá đổi. Chỉ là sau khi y tiếp xong đợt sóng kiếm khí cuối cùng, sắc đánh ác trên mặt trái lại càng nồng đậm, chiến ý không giảm mà lại càng gia tăng, cười khàn khàn quái dị, như ác quỷ gầm gừ, bạo phát ra.

Tới giờ phút này, trong đám đông không một lời nói, không một tiếng cười, ai ai cũng thất sắc, mặt mày tái nhợt. Hồi nãy một trường kinh tâm động phách, một trường đấu pháp đặng phong tạo cực làm cho mọi người đều hoa mắt ù tai, khó lòng cất tiếng. Chỉ là vạn vạn lần không tưởng được Tru Tiên kiếm trận xuất thế đó không ngờ không thanh toán được yêu thú tuyệt thế trước mắt, lẽ nào trường hạ kiếp này thật sự tránh không khỏi?

Thú Thần ngửa mặt cười lớn, thân thể khổng lồ đột nhiên đặng không bay lên, nhắm phía Đạo Huyền chân nhân phóng tới, liền đó, trên trời dưới đất ngập tràn tiếng la hoảng. Duy có Đạo Huyền chân nhân kinh mà không loạn, hít một hơi sâu, miệng quát nhẹ một tiếng, Thủy Kỳ Lân lão đang cười như thông linh, liền thoái lùi về phía sau.

Không ngờ Thú Thần thân người tuy to lớn, nhưng tốc độ lại nhanh như thiểm điện, nháy mắt đã xộc tới trước mặt, chỉ thấy hắc khí vùn vụt, không biết bao nhiêu là cánh tay khổng lồ chộp tới.

Mắt thấy hiểm họa quan đầu, Đạo Huyền chân nhân cùng Tru Tiên cổ kiếm chọt lộn ngược, trên gương

mặt vốn tái nhợt trong phút chốc lúc đỏ bừng rồi lại trắng tái, cứ cấp tốc lộn vòng ba lượt như vậy, cổ kiếm Tru Tiên liền trương vụt ra, như cá kình hút nước, nháy mắt đã hút lại hết vô số kiếm khí trên trời, hoành trước mặt Đạo Huyền chân nhân, ngưng tụ thành một vách kiếm đầy màu sắc.

Thú Thần sắc mặt đại biến, nhưng đã không còn kịp thu chiêu, lại nghe trên trời xanh “tạch tạch tạch” “chát chát chát” oanh động, nhất thời hắc khí tán loạn, không biết bao nhiêu là quái thủ tiêu tán thất tung.

Mắt thấy Đạo Huyền chân nhân từ nguy chuyển thành an, trái lại còn đánh trọng thương Thú Thần, biểu tình của vô số đệ tử Thanh Vân Môn cũng từ kinh hoàng mà biến thành hoan hỉ, hò reo ran trời. Không ngờ còn chưa đợi tiếng hoan hô của bọn họ đình lại, liền thấy giữa bức tường kiếm sáng lạn kia tuy đã tiêu diệt vô số hắc khí quái thủ, vẫn còn một bàn tay đen sì to thô nhất, hắc khí đặc biệt nồng đậm nhất, cuồng bạo xuyên thẳng qua, một chưởng đập ngay trên lồng ngực Đạo Huyền chân nhân.

Đạo Huyền chân nhân như bị sét đánh, thân hình rúng động mạnh, cả Thủy Kỳ Lân dưới chân cũng ngửa đầu rú dài, một người một thú tận lực bay ngược về phía sau, phóng ra ngoài mười mấy trượng mới dừng lại được. Những người bên dưới đều đã nhìn rõ, giữa lúc thoát lui, đạo bào màu xanh đen trên người Đạo Huyền chân nhân đã tan nát, miệng phún ra một vòi máu tươi, lấm tẩm điếm rơi, tựa như đều rơi trên cổ kiếm Tru Tiên, giữa bạch quang điếm xuyên ánh đỏ nhạt, sau đó mới dần tiêu tán không còn thấy đâu nữa.

Thượng thiên hạ địa một màn chết lặng.

Tru Tiên kiếm trận trên không trung phảng phất cũng chịu ảnh hưởng, lắc lư dao động, kiếm ảnh mù

trời lung lay không ngừng, nhưng cuối cùng chung quy vẫn bình hoà trở lại. Chỉ là không biết có phải vì chân pháp đã chịu tổn thương, Tru Tiên kiếm trận vốn bao trùm cả đất trời, giờ phút này phạm vi phủ bọc chỉ còn một nửa.

Dự cảm bất tường tựa như cũng đã phủ trùm lên tim mọi người.

Lau sạch huyết tích nơi khoé miệng, Đạo Huyền chân nhân nhìn lòng bàn tay, huyết ngân đỏ bầm còn dính trên đó. Ông ta chú thị nhìn rất lâu, lại từ từ ngẩng đầu nhìn về phía trước, kiếm khí lẫn mây đen đã gần như tiêu tán hết, Thú Thần đằng trước cũng đang chăm chăm chú mục nhìn ông ta, bất quá xem ra, Thú Thần tuy đã bị thương, nhưng tình huống còn đỡ hơn Đạo Huyền chân nhân đôi chút.

Một nửa số quái thủ vốn còn dư lại, tới giờ đều đã thụ trọng thương, lại bị Tru Tiên kiếm khí tiện mất đi quá nửa, hiện bất quá chỉ còn lại mấy chục cái. Nhưng những quái thủ còn lại đều là những cánh tay hùng tráng nhất, tuyệt khác hẳn với những quái thủ bình thường. Bản thân Thú Thần, khuôn mặt vốn có hắc khí trùm kín, giờ phút này tựa hồ cũng ảm ảm hiện hiện nét tái nhợt, nhưng chiến ý trên mặt y lại như đã thú hung mãnh nhất, càng lúc càng cường bạo, lại có một chút ý tứ buông lơi.

Đạo Huyền chân nhân khoé miệng co thắt lại, tựa hồ đang cười khở, chỉ là động tác nho nhỏ như vậy phảng phất cũng kinh động tới thương thế, thân người không ngờ lại loạng choạng vài lượt, làm cho vô số người bên dưới kinh hãi kêu lên. Bất quá may mắn là ông ta cũng chỉ loạng choạng một hồi là đứng vững lại, chỉ là ông ta đã tỏ vẻ hư nhược, ai ai cũng thấy được.

Thú Thần trước mặt cười khằng khặc, thanh âm trầm thấp: “Sao rồi, đám nhân loại vô tri các ngươi có thần vật vô thượng gì tương trợ nữa không, hay là đã tới giờ hạ màn, ngươi đang định tự xử?”.

Đạo Huyền chân nhân mặc nhiên ngẩng đầu, ngửa mặt nhìn khung trời, dị quang của Tru Tiên cổ kiếm ánh lên mặt ông ta, chợt có thứ thần thái dị dạng.

“Thanh Vân Môn liệt đại tổ sư...”. Đạo Huyền chân nhân đột nhiên mở miệng, nhưng nói ra được tới đó, giọng điệu trầm lắng có hơi đau đớn: “Đệ tử Đạo Huyền bất tài, vô lực hàng phục yêu ma dị đạo, liên lụy tới chúng sinh, hạo kiếp lâm đầu. Vì thiên hạ chúng sinh, đệ tử bất đắc dĩ phải làm trái lại cấm chế của tổ sư, mong tổ sư tha thứ che chở, trừ yêu diệt ma, ngày sau cho dù đệ tử vạn kiếp bất phục, cũng nguyện một mình gánh lấy”.

Lời nói của ông ta nhỏ xíu, tịnh không có mấy ai có thể nghe được, chúng nhân thấy ông ta lẩm bẩm thì thầm, sắc mặt lại phảng phất đau xót, nhất thời đều mê hoặc, không biết Đạo Huyền chân nhân đang làm gì. Chỉ là sau một hồi, chợt thấy giữa không trung, Đạo Huyền chân nhân trợn mắt nhướng mày, uy phong lẫm liệt, tả thủ kiếm quyết chợt chỉ ra, vẽ vờ trên thân Tru Tiên cổ kiếm.

Bạch quang thiểm diệp, đột nhiên hồng quang loang loáng, chỉ thấy tả thủ của Đạo Huyền chân nhân lọt vào giữa bạch quang, lại thấy máu tươi tung toé, nhưng trên mặt ông ta tuy tái nhợt, lại không có tới một nét đau đớn, tả thủ vung vẩy, giữa hư không cực kỳ mau mắn vẽ một đồ dạng quái dị, huyết tích trên ngón tay của ông ta bắn phún lại không rơi xuống đất, mà tùy theo thủ thế huy vũ của ông ta, ngưng kết giữa không trung, hiện rõ đồ án đó.

Một đồ án đỏ tươi, Thái Cực Đồ bằng máu!

Huyết dịch đỏ đậm, bắt đầu tan chảy trên Thái Cực Đồ, càng lúc càng tươi tắn, như là hồng ngọc, mà

bản thân Thái Cực Đồ cũng bắt đầu chuyển động thần tốc. Đạo Huyền chân nhân sắc mặt càng lúc càng tái nhợt, đồng thời cổ kiếm Tru Tiên toả ánh bạch quang bao phủ bàn tay của ông ta cũng đã bắt đầu hơi hơi di động, phảng phất như thần kiếm trong truyền thuyết đó tựa hồ đã bị sự vật gì làm kinh động, khát vọng nhìn thấy gì đó!

Thái Cực Đồ kia càng lúc càng xoay nhanh, từ từ thẳng khởi, đến trước mặt Đạo Huyền chân nhân ba thước. Đạo Huyền chân nhân lúc này sắc mặt đã cực kỳ nhợt nhạt, phảng phất nguyên khí toàn thân đều đã bị Thái Cực Đồ kia hút hết, nhưng ông ta vẫn tận dụng khí lực cuối cùng còn lại đề khởi cổ kiếm Tru Tiên, đột nhiên vung mạnh qua, một kiếm đâm xuyên qua Thái Cực Đồ bằng máu đó, đồng thời miệng ông ta quát lớn: “Thiên... Cơ... Ân...”.

Mỗi một chữ ông ta quát lên, giữa càn khôn ngời sáng, trên bầu trời xanh không mây không gió, không ngờ đã sinh ra một tiếng sét kinh thiên động địa, một luồng đại lực lẫm liệt từ trên trời hạ xuống, tựa như vô hình, lại tựa như hữu hình, xâu gộp lại với nhau. Cuồng phong ùn ùn kéo tới, trên thân người ông ta, “rẹt rẹt rẹt” như tiếng xé toạt, ông ta hét lên ba tiếng vang vọng, toàn thân y phục rách toạc, hoá thành tro bụi.

Dưới chân ông ta, trên mặt đất xanh rờn, Thanh Vân Sơn Mạch khổng lồ vang lên tiếng oang oang, mặt đất bắt đầu hơi rung chuyển, bảy ngọn núi cao đâm chọc ngàn mây của Thanh Vân Sơn, không một toà nào là ngoại lệ: Thông Thiên, Long Thủ, Triều Dương, Lạc Hà, Phong Hồi, Đại Trúc, Tiểu Trúc thất mạch giữa vách núi treo leo, giữa vực sâu vạn trượng, không ngờ lộ lộ ánh sáng vàng càng lúc càng mãnh liệt, càng lúc càng sáng ngời, dần dần tụ thành hình, kim quang sáng lạn, phảng phất là từ nơi sâu ẩn nhất của sơn mạch linh phong bắn ra, lại tựa như bao nhiêu sơn mạch đó vốn có sinh mệnh, giữa kim quang chói loà, sơn phong khổng lồ từ từ hô hấp.

Dị quang màu vàng chói mắt loá mi đó chung quy đã tụ lại thành bảy thứ đồ án màu vàng khổng lồ, trên

đỉnh núi, lung lay đối diện với cổ kiếm Tru Tiên trên bầu trời.

Bầu trời ngời ngời!

Huy Hoàng sáng lạn!

Cho dù là Thú Thần, cũng hơi kinh hãi!

Tru Tiên cổ kiếm rung động càng lúc càng lợi hại, cả Thái Cực Đồ ngưng tụ thành từ máu tươi của ông ta cũng thần tốc quay cuồng, vô phương nhìn thấy rõ.

Đạo Huyền chân nhân mặt mày lấp lánh ánh vàng, chột trợn mắt hét lớn một tiếng:

“Phá!”.

Chữ “Phá” vừa thoát khỏi miệng, kiếm ảnh mịt trời lắc lư kịch liệt, bầu trời mênh mông chột âm đạm hẳn, cuồng phong cuốn bay đất đá, núi non như lung lay, quái thạch chia nhau rơi xuống. Thất mạch đồ án màu vàng vốn trang nghiêm khô vĩ, phảng phất bị luồng cự lực gì đó xé tan ra, bắt đầu dần dần tiêu tán.

Cũng cơ hồ cùng một lúc, ánh sáng trên mình cổ kiếm Tru Tiên càng phát ngời cường liệt, bạch quang chói loà, thậm chí bao trùm toàn thân ảnh Đạo Huyền chân nhân. Giữa trường cảnh vật núi non động phủ rung chuyển kinh tâm động phách đó, dị quang bảy màu thặng khởi từ trên thất mạch phong sơn đột nhiên biến mất. Cũng đồng thời, kiếm ảnh mù trời cũng đột nhiên dần dần lợt lạt đi, chỉ còn lại bảy làn

kiếm bảy màu trong Tru Tiên kiếm trận, trái lại càng lúc càng chói ngời rất mắt.

“Oành!”.

Một tiếng sét kinh hoàng, xé tan trời đất, mặt đất càng chấn động khủng khiếp, những ánh sáng màu vàng trên bảy ngọn núi quyện vòng đã đến thời khắc cuối cùng, chung quy hoàn toàn tiêu tán không còn thấy đâu nữa.

Tiếng sét oành oành, phảng phất như thủy triều trào dâng trên trời, nhưng ở dưới đất lại đột nhiên an tĩnh, không còn chấn động, không còn nứt nẻ. Sau đó, cơ hồ cũng cùng một lúc, dị quang đủ màu còn cường liệt gấp mười lần khi nãy ùn ùn xung thiên bay lên, lại tụ trên cổ kiếm Tru Tiên.

Ánh sáng rực rỡ phùng phùng nháy mắt như nổ tung chiếu ngời khắp đất trời, bắn ra bốn phương tám hướng, những tia sáng không thể tưởng tượng nổi phủ trùm toàn thiên địa. Về phía Tru Tiên kiếm trận cổ xưa, chỉ còn lại bảy đạo kiếm chủ khổng lồ, nhưng giờ phút này, từ trên Tru Tiên kiếm phản xạ ra từng đạo từng đạo cự quang bùng bùng, giữa những ánh mắt kinh hãi ngạc nhiên của ngàn vạn sinh linh bên dưới, bảy đạo Tru Tiên kiếm chủ, theo dòng chảy ánh sáng dần dần dung hợp lại, dần dần hợp thành một thanh cự kiếm một màu bạch quang chói ngời, tỏa ánh sáng vạn trượng, chiếu rọi khắp thế gian.

Giữa sát na đó, vô số người sực tỉnh trong cơn kinh hãi, vọng nhìn cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi trên khung trời, mọi người như đang say đang đắm, tiếng hoan hô như điên dại lại vang lên, tràn ngập cả Thanh Vân Sơn.

Mỗi một người đều từ trong tuyệt vọng chợt phục hồi hy vọng, trong chớp mắt phảng phất đã đầy dẫy tự tin, thế gian này vốn quả là tà bất thắng chính, toàn bộ không còn lưu ý tới trường đấu pháp này vẫn chưa kết thúc, thắng bại còn chưa biết được.

Chỉ là, trong đám người như cuồng điên đó, ai ai cũng ngẩng mặt nhìn lên bầu trời, lại không ai chú ý đến giữa cơn thác loạn, một thân ảnh bạch sắc len lỏi rời bỏ đám đông, thân tốc vô bì phóng về phía hậu sơn.

Gió rát bờ má, phảng phất có chút băng lãnh, nhưng lại làm sao che giấu nổi ngọn lửa cuồng nhiệt đang phùng phùng thiêu đốt thâm tâm.

Lục Tuyết Kỳ mặt trắng như tuyết, thấp thoáng ửng hồng lợt lạt, nghiêng chặt răng cắn chặt môi, từ nơi sâu kín nhất trong đôi mắt của nàng đã sớm in bóng vùng sâu kín nhất nơi hậu sơn mờ mịt!

Cả vùng trời này, phong vân vùn vù!

Còn có ai thềm đề ý tới?

Lời ca xưa buồn bã, tiếng thì thào chơi vui đều len theo tà bạch y phiêu phưởng, theo gió bay xa, phóng về nơi xa vắng không ai hay biết.

Hết Hài 173

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 174

Tru Tiên

Khác với trường đấu pháp tàn sát đặng trước núi, trận chiến giữa hai đồng niên hảo hữu Quý Lệ và Lâm Kinh Vũ quy mô nhỏ hơn nhiều, nhưng mức độ kịch liệt lại phảng phất có hơn chứ không thua.

Làm sao có ai tưởng được! Từng thân thiết như huynh đệ, cuối cùng lại tới nước này. Thân ảnh của hai người khi đột nhiên phân tán, lúc thành linh xông vào, như cuồng phong bạo vũ quét quanh Áo Nguyệt Động Phủ vốn hầu như luôn luôn tĩnh tại. Tất cả cây cỏ đều ngã vùi, cả gốc rễ cũng bật tung lên, hay bị chém cụt nửa thân. Mặt đất dày cứng cũng hoàn toàn bị thuật pháp ghê gớm của hai người làm biến dạng, hố trứng đầy dẫy, chỗ nào cũng tan nát lổm sổm.

Nếu chỉ luận về đạo hành pháp lực, Quý Lệ thân hoài đủ môn chân pháp, lại tu tập ba quyển Ma Giáo kinh điển “Thiên Thư”, mức độ cao thấp của đạo hành pháp lực kỳ thực tuyệt không có người tu đạo bình thường nào có thể bì kịp, tranh hàng nhân vật đệ nhất đặng đương kim thiên hạ, cho dù là hạng kỳ tài như Lâm Kinh Vũ cũng không có cách gì so bì với hắn.

Nhưng tới lúc hai người tương đấu, không biết vì sao, không ngờ lại tương đương ngang bằng. Nếu luận về nguyên do, kỳ thực không ngoài hai thứ, thứ nhất là Lâm Kinh Vũ bản thân tính khí kịch liệt, mười năm nay theo lão nhân thần bí trong Tổ Sư Từ Đường tu hành, sở học lại đúng là dị thuật cương mãnh kích phát tiềm năng bản thân, phối hợp bản tính của gã cùng khí thể có tiến mà không có lùi của Trảm Long Kiếm, khí thể chiến lực so với tu hành thực tế của bản thân càng cao hơn một nấc. Thêm nữa giờ phút này gã phần hận đầy mình, kiếm nào kiếm nấy đoạt mệnh, cơ hồ như Vạn Kiếm Nhất trong truyền thuyết trăm năm trước, khí thể khó đương cự nổi.

Bản thân Quỷ Lệ đạo hành tuy cao, căn cơ vững chắc, nhưng lại có một chỗ nhược thủy chung chế ngự hẳn mãi. Năm xưa hẳn cùng một lúc tu hành “Thái Cực Huyền Thanh Đạo” chân pháp của Thanh Vân Môn đạo gia và “Đại Phạm Ban Nhược” của Thiên Âm Tự Phật môn, hai thứ đi ngược đường lối, dẫn tới tiền cảnh chậm chạp, ngày sau tuy may mắn học được Thiên Thư tổng cương của Ma giáo, có thể quán thông hai kỳ công chân pháp đó, đạo hành đại tiến, nhưng căn cơ đại pháp lại đã hoá thành dị thuật “Thiên Thư” kinh điển Ma giáo.

Chỉ là Thiên Thư đó dị thuật huyền diệu hiểm sâu, không ngờ lại bị hư sót, tuy tổng cương vẫn còn, nhưng đạo pháp trong sách, trong ba quyển lại không hoàn toàn, mỗi quyển tu tập đến chỗ quan trọng, lại có đoạn rách thiếu, cứ như đang đi bình thảo, đường cái vắng lai, đột nhiên lại gặp vách đá vực sâu trước mắt, không tiến tới được, muốn đi lối khác lại không còn đường đi. Kiểu như vậy thật không ít chỗ, những năm qua Phệ Huyết Châu lợi khí phản công lại, Quỷ Lệ vô lực đề kháng, cũng quá nửa phần là do vậy mà ra. Bằng vào một thân tu hành của Quỷ Lệ, không ngờ không thể hoàn toàn phát huy.

Bất quá cũng có điểm tốt, Quỷ Lệ một thân đủ loại chân pháp, cũng có điểm chung giống nhau, Thiên Thư dị thuật tuy không toàn vẹn, nhưng tất là kỳ thuật dị pháp khai thiên lập địa, thứ nào thứ nấy thần diệu, không phải thứ người thường có thể tưởng tượng được.

Hai người kịch đấu một hồi lâu, chung quy Quỷ Lệ vẫn dần dần chiếm thượng phong, Phệ Huyết Châu đỏ ửng huyết khí, như độc xà lè lưỡi, dần dần đè ép bích quang của Trảm Long Kiếm.

Lâm Kinh Vũ vừa kinh vừa giận, tuy mười năm nay Quỷ Lệ phản lại Thanh Vân Môn, đầu thân Ma giáo, trở thành địch nhân của chính đạo, nhưng một mực chưa từng xung đột chính diện với Thanh Vân Môn. Lâm Kinh Vũ lại luôn luôn ở trong Tổ Sư Từ Đường tu hành, cho nên giữa hai người tuy đã gặp

lại một lần trong Tử Vong Chiếu Trạch vùng Tây Nam, nhưng có thể nói vẫn chưa từng giao thủ. Trong tâm Lâm Kinh Vũ, ấn tượng về Quý Lệ thực quá nửa vẫn là Trương Tiểu Phàm mộc mạc nhút nhát năm xưa.

Từ nhỏ tới lớn, từ Thảo Miếu thôn cho đến Thanh Vân Sơn, Trương Tiểu Phàm luôn luôn không mạnh bằng Lâm Kinh Vũ. Tuy trong lòng gã luôn luôn coi Trương Tiểu Phàm năm xưa như huynh đệ, nhưng bất tri bất giác, bằng vào bản tính kiêu ngạo từ nhỏ của gã, trên nhiều chuyện gã vẫn coi thường Trương Tiểu Phàm. Bao nhiêu năm nay, sự tình cũng đích xác như trong sở tưởng của gã, Trương Tiểu Phàm không thông minh bằng gã, không anh tuấn bằng gã, lên tới Thanh Vân Sơn, đa số sư trưởng cũng muốn thu gã làm đồ đệ, lại không ai lý gì tới Trương Tiểu Phàm. Sau đó hai người chia tay nhau, gã tới Long Thủ Phong, Trương Tiểu Phàm đi Đại Trúc Phong, đạo hành lại càng thua xa gã.

Bao nhiêu tình huống như vậy, hiển thị rõ ràng Trương Tiểu Phàm thật không thể nào so bì với gã, chỉ là sau này đến Thanh Vân Sơn Thất Mạch Hội Võ lần đó, Trương Tiểu Phàm không biết sao lại gặp may, đề lần tứ cường, còn mình lại đương thời đụng phải sư huynh Tề Hạo, bại trận đó, tuy trong lòng có phiến muộn, nhưng nghĩ chúng nhân cũng biết rõ nguyên nhân đương thời, Lâm Kinh Vũ trong lòng cũng tịnh không biến đổi ý tưởng gì cả. Một mực cho tới nay, gã cứ xem Trương Tiểu Phàm như huynh đệ, Trương Tiểu Phàm có chuyện gì bị ăn hiếp, gã cũng đứng ra đỡ đầu, phảng phất như bênh vực cho đệ đệ không thành đạt của mình.

Cho đến hôm nay quyết đấu, động chạm sinh tử, Lâm Kinh Vũ lại ngạc nhiên phát hiện con người mình vốn coi thấp hơn mình, bất tri bất giác có vẻ đã vượt hơn mình rồi.

Một ngọn lửa phẫn nộ không tên từ trong lòng chột bùng lên, gương mặt anh tuấn của Lâm Kinh Vũ đột nhiên danh ác hẳn ra. Tính tình kiêu ngạo của gã, chỗ hư xấu duy nhất là thái quá đi đến cực đoan, trong nhất thời gã không thể tiếp nhận sự thật đó.

Bích quang tung bay, kiêu căng gào rít, phần hận đánh trả.

Đang kịch đấu, bỗng thấy ánh sáng tím vây bọc hai người - chính vì Thiên Cơ Ẩn đã phá - còn dày đặc hơn khi nãy gấp bội, đờng đờng tử sắc, phủ trùm lấy hai người. Lâm Kinh Vũ lọt vào thế kềm, lại đột nhiên phản công, kềm thế như bài sơn đảo hải tràn sang. Quý Lệ thất kinh nhìn thấy Lâm Kinh Vũ thân lượn theo kềm, kềm này nối tiếp kềm nọ, uy lực tuy cực lớn, lại đã dồn chính mình vào thế bất chấp an nguy, rõ ràng là lối đánh liều mạng.

Quý Lệ nhú mày, giờ phút này đã qua một đoạn thời gian dài kể từ khi hai người bắt đầu giao chiến, có lẽ là vì nơi đây là thánh địa của Thanh Vân Môn, còn có cột khí tím do Tru Tiên cổ kềm dẫn phát vây quanh, từ ngay lúc ban đầu, lệ khí trong tâm Quý Lệ không những không thể khống chế tâm thần như lúc bình thường, trái lại công pháp tinh thần của bản thân cũng từ từ tiêu thoái xuống, đầu óc cũng dần dần tỉnh táo lại.

Chỉ là bầu trời trên đầu đang vùn vùn Tru Tiên kềm trận, mười năm nay hẳn không ngày nào đêm nào là không nghĩ tới, thật sự khắc cốt ghi tâm, thân ảnh của Bích Dao không ngờ không ngừng lay động trước mắt hắn, thương tâm khôn đốn. Mà sau khi tỉnh táo trí óc, người trước mặt lại làm cho Quý Lệ nhớ tới tình cảm bao nhiêu năm trời, hơn nữa sự phẫn nộ của gã đa phần cũng là do mình dẫn dắt, nghĩ tới vị lão nhân trong Tổ Sư Từ Đường hồi nãy, Quý Lệ trong lòng lại thêm hối hận, dần dần mai một đi đấu chí.

Một tiếng thở dài, tâm phiền ý loạn, Quý Lệ cũng không còn muốn kéo dài nữa, chỉ cảm thấy nơi này lúc này thật là thống khổ không chịu nổi, liền muốn ly khai, trong lòng không ngờ lại đang dần vật một

ý niệm, hận không thể chớp mắt quay về Hồ Kỳ Sơn nhìn Bích Dao, nói chuyện một hơi với nàng.

Ngay lúc này, Lâm Kinh Vũ đằng trước đã tung một kiếm lao tới, kiếm rít vù vù, bích quang như chớp, rạch phá không trung. Quý Lệ sắc mặt trầm xuống, thoái liền ba bước, Phệ Hồn Ma Bông đương đầu chẻ xuống, đập lên lưỡi Trảm Long Kiếm.

Lâm Kinh Vũ thân người run lên, cảm thấy một cỗ huyết tinh lệ khí quái dị tuyệt luân từ trên hắc bồng hình dáng giống như thiêu hoá côn truyên qua, đồng thời có một lực hút cỗ quái đang hấp thu tinh huyết toàn thân, muốn trào hết ra ngoài, cơ hồ không thể tự chủ được.

Lâm Kinh Vũ thất kinh biến sắc, giờ đã biết pháp bảo trong tay Quý Lệ thật đại hung chí tà, nhưng tính tình cương liệt, không ngờ vẫn không nể sợ, không thoái mà còn tiến, Trảm Long Kiếm gắng hơi tiến tới, ngược dòng bay lên, bất chấp lồng ngực mình đang mở rộng, cứ công nhiên quật thẳng về phía Quý Lệ.

Quý Lệ mục quang thiểm động, lúc này nếu hắn xuất thủ, tuy bản thân không tránh khỏi trọng thương, nhưng lại mười thành nắm chắc giết chết Lâm Kinh Vũ, chỉ là nhìn thấy gương mặt quen thuộc đó, Quý Lệ trong lòng chợt thoáng qua bóng dáng hai đứa bé chơi đùa với nhau, sau đó, còn có diện dung của Bích Dao.

Trên thế gian này, còn có bao nhiêu người mình yêu quý mà vẫn còn sống?

Phảng phất tự chế giễu mình, hẩn cười khổ tự hỏi mình, thu hồi Phệ Hồn Ma Bổng, ngay sát na nguy cơ ngàn cân treo sợi tóc đó, đằng không bay lên, tránh qua một bên. Chỉ là nụ cười khổ của hẩn lọt vào trong mắt Lâm Kinh Vũ lại như là nụ cười châm chọc, càng làm cho gã nổi nóng phùng phùng.

Cũng vừa khi đó, Quỷ Lệ thân giữa không trung đột nhiên rùng mình, nhìn về phía xa xa, thấy một thân ảnh trắng đang bay tới nhanh như ánh chớp. Đợi đến khi nhìn thấy rõ tình huống tại trường, con người đó không ngờ cũng rùng mình, trên gương mặt trắng tuyết mỹ lệ để lộ nét kinh hoàng lẫn hoan hỉ, thần tình buồn vui không rõ, thậm chí cả thanh âm cũng hơi run run.

“Ngươi?... Thật là ngươi?...”.

Lục Tuyết Kỳ.

Trên bờ má trắng như tuyết của nàng, không biết từ lúc nào, lần đầu tiên trong đời, trước mặt người ta, lẳng lẳng buông rơi hai dòng châu lệ.

Nam tử ngạc nhiên nhìn nàng từ từ hạ xuống từ trên không trung, diện dung quen thuộc đó, bao nhiêu năm nay có tâm niệm khắc cốt ghi tâm không?

Cứ nghĩ hẩn đã chết, hoài thương thống khổ làm sao. Nếu không phải còn có người ngoài ở đây, chắc đã phóng tọt vào lòng hẩn, khóc oà một tràng.

Ai chịu cô khổ một đời?

Ai chịu cô đơn ngày này qua tháng nọ?

Nếu không phải vì tình sâu thăm thẳm đến mức khó tự kiềm chế, sao có thể mềm mỏng ôn nhu chột chuyển thành lạnh lùng như hơi sương.

Quý Lệ cũng ngây ngốc, mở miệng định nói gì đó, lại không nói lên được tiếng nào. Không ngờ ngay lúc đó, Lâm Kinh Vũ sau lưng lại tịnh không dừng tay, Trảm Long Kiếm như gió như lửa, xé xuyên không gian, vẫn lạng lẽ lao tới.

Quý Lệ sực tỉnh, nghiêng người nghênh địch, nhưng đã mất đi tiên cơ, mắt thấy bích quang chói loà đã sắp xông đến trước mặt, lệ khí trên mặt Quý Lệ đại thịnh, Phệ Huyết Châu nháy mắt đỏ bừng lên.

Giây phút ngàn cân treo đầu sợi tóc đó, đột nhiên, phảng phất từng ký ức xa xưa lúc tỉnh lúc mê trôi qua.

Một bàn tay trắng muốt thò sang bên cạnh, nắm giữ cổ tay Quý Lệ.

Quý Lệ đang vùi trong trận chiến, bất chợt lực khí trên người tựa hồ toàn bộ tiêu tán, một tình cảm từ nơi sâu kín nhất xộc lên đầu, rì rào bên trong trí não, quay phắt đầu lại, hai tiếng “Bích Dao” như muốn thoát ra khỏi miệng.

Chỉ là, hấn ngạc nhiên mà ngậm miệng lại, trước mặt hấn, bạch y phát phơ, chính là Lục Tuyết Kỳ.

“Keng”.

Như tiếng phượng ngâm từ chín tầng mây, thanh thúy êm tai, Thiên Gian thần kiếm như nhu thủy buông chảy, vọt ra khỏi vỏ, một kiếm đón gạt Trảm Long Kiếm khí thế long trời, Lục Tuyết Kỳ không ngờ đã phóng mình chắn trước người Quý Lệ.

Trên gương mặt thanh tú điểm lệ, nhu tình vô hạn nào có thể tưởng tượng được, đâu còn là sở hữu của thế gian này.

Lâm Kinh Vũ giận dữ quát: “Lục sư muội, ngươi điên à?”.

Lục Tuyết Kỳ thân người giật nảy, như sức tỉnh từ trong mộng, sau đó nàng lẳng lẳng xoay đầu, vọng nhìn Quý Lệ, nhãn quang vừa mê ly vừa nhu mỹ, cười nhẹ một tiếng, nàng chậm chậm buông tay Quý Lệ ra.

“Điên?”. Lục Tuyết Kỳ cười u uẩn, trong mắt tựa như chỉ có hình bóng Quỷ Lệ, thấp giọng nói: “Từ lâu rồi, chắc đã điên từ lâu rồi”.

Quỷ Lệ câm lặng, lệ khí trên mặt tiêu tán, chỉ còn nét thống khổ lướt qua mặt, mặc nhiên cúi đầu.

Lâm Kinh Vũ ngạc nhiên, toàn trường nhất thời tĩnh lặng lại.

Ngay lúc đó, đột nhiên trên khung trời truyền vọng một tiếng nổ kinh thiên động địa, sơn mạch liền chấn động kịch liệt, băng vào đạo hành của ba người bọn họ không ngờ cũng không đứng vững được.

Ba người đều thất kinh, ngẩng đầu nhìn vòm trời, chỉ thấy trên Thanh Vân Sơn, một trường hạo kiếp khoáng thế chung quy đã đến thời khắc cuối cùng.

* * * * *

Bạch quang chói ngời, loá mắt che mi, không ai có thể nhìn rõ nhân ảnh trong vùng sáng đó. Mọi người chỉ thấy ánh sáng chói loà chiếu rọi cả khung trời, thậm chí cả vàng thái dương rạng đông bên chân trời chung quy cũng mất luôn ánh sắc.

Trên trời, Tru Tiên kiếm trận như ngàn vạn tầng kinh khí giờ phút này chỉ còn lại một thanh chủ kiếm duy nhất, nhưng uy thế ẩn hàm không ngờ còn hơn cả kiếm ảnh mù trời. Bạch quang càng lúc càng chói loà, vùng ánh sáng từ Đạo Huyền chân nhân bắn lên chủ kiếm, màu sắc của chủ kiếm từ bảy màu chuyển thành đơn độc một màu, từ trắng trắng chuyển thành trắng tinh, quang ảnh vạn trượng, phảng phất là một thanh cuồng kiếm muốn phá trời mà đi.

Nơi cuồng phong vẫn vũ, Thú Thần sừng sững trên mây, vọng nhìn thanh thần kiếm đằng trước vốn căn bản không thể xuất hiện tại nhân gian, trên khuôn mặt đanh ác đã lộ vẻ thần thờ.

Giữa mục quang của ngàn vạn chúng sinh chờ đợi, giữa tiếng hoan hô phảng phất như cuồng loạn của hàng ngàn con người, thần kiếm chói loà khổng lồ từ từ xoay động, chuyển đầu đối diện với Thú Thần. Chỉ một khắc sau, hắc khí xung quanh Thú Thần liền bị bạch quang trời sinh đối địch bức thoái đi mấy trượng.

Trong vùng sâu kín của bạch quang, phảng phất có người thở hì hục, thanh âm tê khản, như mãnh thú gầm gừ, như khỗn thú gào rú.

Thú Thần nhìn chăm chăm lên vùng bạch quang và thanh thần kiếm đằng trước, một hồi lâu sau, đột nhiên phóng thanh âm cười lớn, thanh âm của y khàn khàn khó nghe, lúc này tuy cười buông lung, không ngờ đâm xộc vào tai, người nghe không thể không ghé mắt nhìn.

Chỉ thấy Thú Thần cười lớn, thần thái điên cuồng, tựa hồ trong mắt y có chuyện gì buồn cười nhất trên thế gian, bất quá chung quy y cũng chỉ cười cuồng dại, không nói một tiếng nào.

Trên bầu trời, cuồng phong càng lúc càng mãnh liệt, uy thế của Tru Tiên thần kiếm càng lúc càng bốc cao không biết bắt đầu từ lúc nào, phảng phất có những thanh âm từ thiên giới địa phủ truyền đến, xướng tụng trầm trầm những lời chú ngữ thần bí, lất phất vang vọng giữa thế gian.

Vùng bạch quang chói loà chợt dâng không bay lên, không ngờ lại lạc trên cán kiếm của Tru Tiên chủ kiếm sáng ngời vạn trượng, cơ hồ cùng một lúc, Tru Tiên kiếm trận đã phát động, công thế như phá trời, thanh cuồng kiếm gào rít tập kích, nhìn tựa như chậm chạp, nhưng trên trời dưới đất, phảng phất không còn chỗ nào trốn tránh thoát được.

Ngộ thần sát thần, ngộ tiên tru tiên!

Đương kim thiên hạ, không có vật gì có cái khí thế đó.

Gió xua mây tản, bay tứ tán khắp nơi, không ai biết được giờ phút này đối diện với thanh Tru Tiên cuồng kiếm kia, trong tâm Thú Thần thật ra đang nghĩ gì.

Chỉ là, y không ngờ không có một chút kinh sợ nào, không ngờ cả một chút ý thoái lui né tránh cũng không có, nghênh ngang đón gió, nghênh ngang đón ánh sáng, thân thể khổng lồ của Thú Thần vọt lên, không ngờ lại nhắm ngay phía Tru Tiên cuồng kiếm mà bay tới.

Thiên địa tựa hồ tĩnh lặng, hồng hoang đều đang nín hơi, người người há mồm trợn mắt nhìn lên thanh thiên, vòm trời hai màu trắng đen dọc ngang, oanh nhiên chạm vào nhau.

Không ai có thể hình dung được cảnh tượng đương thời, trời đông cứng, đất nứt nẻ, Thanh Vân Sơn Mạch nội trong một ngày ba lần chấn động, lần này lợi hại nhất, giữa sơn phong tuyết bích cao to xuất hiện vô số kẽ nứt, vô số tảng đá to lớn chia nhau tách mình khỏi thân núi, rơi rớt xuống. Trong Bích Thủy Hàn Đàm trên Thông Thiên Phong, không ngờ sóng nước trào dâng, mặt nước vốn bình lặng không ngừng bốc cao những cột nước cao mấy trượng vọt lên.

Trên đỉnh Thanh Vân Sơn, đám người chính đạo và lũ yêu thú tàn dư ai ai cũng câm nín, đặc biệt là đám thú yêu giống thú mà không phải thú, giờ phút này kinh hãi quá, nôn nao bất an, gằm gừ điên cuồng.

Nhưng bọn chúng so với cảnh tượng kinh thiên động địa kia, phảng phất không bằng vào đâu, cũng không ai để ý tới.

Tru Tiên chủ kiếm không lồ rạch ngang vòm trời, oong oong hạ xuống. Chỗ nào nó đi qua, chỉ thấy vết tích hời hợt đi đôi với tiếng rít gió vùn vụt, mọi sự vật trên đường đều tan biến thành mây khói tro bụi, không lưu lại một chút bóng dáng nào. Vòng ngoài lưới cuồng kiếm, không ngờ có thể thấy ánh đỏ mù mờ hiện xuất bên rìa bạch quang, không biết là vì không khí bị ma sát thái quá, hay là vì bản thân thanh cuồng kiếm đã bị kích động quá kịch liệt.

Một kiếm đỏ oanh nhiên lao xuống, Thú Thần ngửa mặt hú dài, toàn bộ những cánh tay câu hợp trước

ngực, mắt trợn trừng, giây phút Tru Tiên chủ kiếm quật tới, không ngờ hắc khí đại thịnh, quái thủ thò ra thụt vào, một tiếng nổ sấm sét giữa vòm trời, y không ngờ dám ương ngạnh uốn ngược cầm bắt thanh thần kiếm có thể xé toạc màn trời kia.

Chớp mắt đó, thiên thượng địa hạ, ai ai cũng hãi hùng kinh hoàng.

Chỉ thấy bạch quang bắn lên, vạn trượng toả sáng, Tru Tiên chủ kiếm không lồ phát xuất tiếng sét oành oành, giữa mấy chục hắc thủ như những vòng sắt kia, cứ ráo riết từ từ đâm xuống.

Một tác, một tác, lại một tác.

Hắc thủ từng cánh từng cánh một từ từ bị bạch quang loà sáng nuốt gọn tiêu tán. Giờ phút này, nhìn thanh cuồng kiếm đó, giống như một ác thần vô thượng, nhe nanh múa vuốt, đoạt mạng người ta, sát ý vô tận, từng nấc từng nấc nhắm ngay ngực Thú Thần đâm xuống.

Hắc khí lấp loáng, tiếng hú hung hãn xung thiên, huyết dịch màu đen phun trào ra, Tru Tiên kiếm chung quy đâm vào ngực Thú Thần, vẫn từng phân từng phân đâm vào, bạch quang ngời ngời loang loáng kịch liệt, như những luồng sét phóng loạn trên vòm trời, đập lên da thịt Thú Thần.

Thịt da máu mủ đều dần dần bị nuốt trọn, thân thể không lồ phảng phất cũng bắt đầu phiêu phương hư vô, như sắp bị lực lượng kinh thiên kia phá thành hư không. Ánh sáng trong mắt Thú Thần càng lúc càng yếu nhược, cuối cùng không địch lại tuyệt thế thần kiếm kia.

Chỉ thấy thân hình y dưới Tru Tiên kiếm càng lúc càng thu nhỏ, nhưng không biết vì sao, phảng phất lực lượng đè ép cũng tiêu hao, tuy thân người Thú Thần dần dần biến thành thu nhỏ, Tru Tiên kiếm chủ vốn to lớn cũng bắt đầu co rút lại, chỉ có vầng sáng là vẫn ngời ngời loá mắt.

Tình huống này cứ lần lữa mãi cho đến khi thân hình của Thú Thần chung quy đã biến cỡ thân thể người thường, sau khi vòng hắc khí bao phủ đột nhiên tiêu tán, mọi người nhìn thấy rõ y không ngờ đã biến hồi lại hình dạng như một thiếu niên, chỉ là mặt mày tái nhợt, đầu tóc rối bù, hiển nhiên bại cục đã định.

Càng trọng yếu hơn là cơ hồ đồng thời với lúc hắc khí tiêu tán, Tru Tiên chủ kiếm cũng tiêu tán theo, nhưng đoàn ánh sáng lại ngưng kết trước mặt Thú Thần, lấp loáng không ngừng, chung quy tụ hết lại giữa hai người, ảo hoá tập trung trên thanh Tru Tiên cổ kiếm tựa như đá mà không phải đá, tựa như ngọc mà không phải ngọc, đang cắm trên ngực Thú Thần, đâm xuyên hẳn qua.

Thân ảnh của Đạo Huyền chân nhân từ trong vùng sáng từ từ xuất hiện, mặt mày ông ta còn chưa hồi phục bộ dạng đạo cốt tiên phong ban đầu, trái lại biến thành hung lệ đột ngột, trong mắt toàn một màu huyết hồng.

Thú Thần há miệng hỏn hên, không ngừng hít thở, khoé môi hơi run run, cúi đầu nhìn lồng ngực.

Tru Tiên kiếm đang đâm vào ngực y, máu tươi từ đó chảy ra lại không phải màu đỏ.

Y cười thắm, thở dài một hơi: “Hay...Giỏi...thật giỏi”.

Bất chợt, thanh âm vừa mới thoát ra, song thủ của y hợp lại, lúc này thân người y đã hồi phục lại bộ dạng người thường, cánh tay cũng như người thường, nhưng vừa chấp lại, nắm lấy Tru Tiên cổ kiếm sát lòng bàn tay, lại liền thấy hắc khí trào dâng, hoà nhập vào mình Tru Tiên cổ kiếm.

“Rắc!”.

Một âm thanh trầm lắng cơ hồ vô phương nghe được không ngờ truyền ra từ trên lưỡi Tru Tiên kiếm, Đạo Huyền chân nhân sắc mặt đại biến, liền ngó kỹ, chỉ thấy trên cổ kiếm hiện ra rành rành một vết nứt chạy ngang lưỡi kiếm.

Đạo Huyền chân nhân cả kinh, gầm lên một tiếng, sử hết toàn thân lực khí rút kiếm ra. Cơ hồ cùng một lúc với Tru Tiên kiếm vọt ra khỏi lòng ngực Thú Thần, phảng phát đau đớn tận tâm can, Thú Thần cũng rống lên một tiếng, thanh âm thê liệt, toàn thân đờng không bay lên, phóng về phía sau.

Đạo Huyền chân nhân lúc này chợt cảm thấy khí huyết trong đầu óc trào dâng như bão bùng sóng dữ, một luồng sát khí trầm trọng ùn ùn dục tiến xung phá lòng ngực, nhưng ông ta tu hành thâm hậu, biết vô luận ra sao cũng không thể thả hổ về rừng, hà huống ông ta đã dụng tới Thiên Cơ Ấn, địa mạch linh khí quá thịnh, dĩ nhiên khiến cho Tru Tiên kiếm bị nén ép quá nặng, hồi nãy không ngờ bị yêu thú kia lúc lâm tử quật một chiêu, lưu lại vết nứt.

Đang lúc ông ta đề khí hít một hơi muốn truy đuổi, chợt cảm thấy trên Tru Tiên cổ kiếm truyền ra một luồng cực lực, xông thẳng vào đầu óc, nháy mắt xung phá kinh mạch khí huyết mà ông ta đã khổ tu mấy trăm năm trời, sầm sầm phát ra. Trong nhất thời, thân người ông ta run lên, thất khiếu trào máu trong nháy mắt, thân thể loạng choạng hai lượt, hét lớn một tiếng, buông thõng Tru Tiên kiếm trong tay, Tru Tiên từ cụm mây rơi xuống.

Cục trường kinh tâm động phách này giờ khiến mọi người bên dưới hoa mắt loạn trí, trợn trừng há hốc, đột nhiên đại biến tái hiên, Thú Thần trọng thương đào thoát, Đạo Huyền chân nhân lại thành linh hồn mê, chúng nhân liền nhốn nháo hỗn loạn.

Liên sau đó, có người đuổi theo Thú Thần, có người nhảy vọt tới đi cứu Đạo Huyền chân nhân, còn có đám đệ tử trẻ sau khi tỉnh ngộ khỏi cơn kinh hãi, đột nhiên phát hiện trên Thông Thiên Phong còn vô số thú yêu đang ngậy ngốc, lập tức đuổi giết, mà thú yêu nào cam tâm thú chịu trời, nhất thời ngọn Thông Thiên Phong lại nổi cơn tàn sát.

Giữa vùng hỗn loạn, chợt có người thất kinh la lên, thanh âm khản trương hoảng loạn, phảng phất đã thấy việc gì đáng sợ nhất bình sinh: “Tru Tiên... Tru Tiên kiếm đâu? Tru Tiên kiếm rớt đi đâu? Mau đi tìm...”.

Sát na đó, trên Thông Thiên Phong lại náo loạn, vô số người như ruồi muỗi bay tứ tán.

* * * * *

Địa giới hậu sơn.

Cột khí tím trong Áo Nguyệt Động Phủ dần dần tiêu tán, chỉ còn dư lại một chút hơi mỏng còn tàn lưu lại. Bầu trời hồi nãy một màn kinh tâm động phách, ba người đều nhìn ngo ngẩn.

Giờ phút này, bọn họ mới định thần trở lại.

Lâm Kinh Vũ hít một hơi dài, định thần nhìn Lục Tuyết Kỳ lạnh lùng thốt: “Lục sư tỷ, ngươi lo cho hần? Lẽ nào ngươi cũng muốn phản lại sư môn?”.

Lục Tuyết Kỳ ngạc nhiên, mở miệng muốn nói điều gì đó, lại quay đầu nhìn Quỷ Lệ, chung quy không nói nên lời.

Quỷ Lệ nhìn nàng trân trân, mục quang hai người đối vọng, phảng phất đã nhìn thấy thâm tâm của đối phương.

Quỷ Lệ cười cười, quay sang nhìn Lâm Kinh Vũ, lách mình đứng trước người Lục Tuyết Kỳ.

Tuyết Kỳ từ đằng sau nhìn bóng lưng hắn, mắt lấp loáng quang mang, phức tạp khó rõ.

Lâm Kinh Vũ cười lạnh một tiếng, liền muốn động thủ.

Ngay khi đó, chợt nghe một tiếng rít gió trong không trung, vùn vụt ủa tới.

Ba người đều giật mình, lùi lại một bước, liền thấy một vật từ trên trời rơi xuống, tựa như chậm chạp mà thật quá nhanh, “phập” một tiếng hạ mình xuống đất, tảng đá vốn cực kỳ cứng chắc bị nó ghim sâu vào như đậu hủ.

Đó là một thanh trường kiếm, kiếm chất quái dị, tựa như đá mà không phải đá, hình dạng cổ xưa thô thiển, chỉ có ngay bên trên một vết nứt ngang lưỡi kiếm rành rành hai chữ “Tru Tiên”!

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 175

Phệ Huyết

Thanh Vân Sơn, Thông Thiên Phong.

Trước Áo Nguyệt Động Phủ, Quỷ Lệ, Lục Tuyết Kỳ cùng Lâm Kinh Vũ ba người đối diện nhau, thực là một tình thế thập phần vi diệu, giữa bọn họ đột nhiên có cảm giác gượng gạo, sự chú ý của ba người đều tập trung trên thanh cổ kiếm nằm đó.

Tru Tiên!

Thanh cổ kiếm chấn động thiên hạ, với vô số những sự kiện trong quá khứ, trong truyền thuyết quyết định vận mệnh của không ít người, giờ khắc này đang nằm yên tĩnh trên mặt đất, trông thật bình phàm phảng phất như hoà cùng một thể với sông núi.

Chỉ là danh tự khắc trên thanh kiếm như một đôi mắt, tuy tĩnh mặc mà ngạo nghễ nhìn những người chung quanh, làm cho họ cảm thấy hồi hộp, hô hấp như nghẹn lại.

Không biết tình cảnh vi diệu này trải qua bao lâu, ba người đồng thời thở ra một hơi dài, nhưng cũng lúc đó bầu không khí giữa bọn họ bắt đầu phát sinh nhưng biến hoá.

Lâm Kinh Vũ thân hình nhích động, dợm bước lên phía trước nhưng sau khi nhìn lại hai người phía sau thì bất giác nhú mày, từ từ đứng lại, ổn định thân hình.

Lục Tuyết Kỳ mới đầu biểu lộ sự ngạc nhiên, trong mắt vừa lướt qua một luồng sáng đã đối mặt với thanh cổ kiếm vô thượng không chỉ của Thanh Vân Môn mà còn là chí tôn của thiên hạ, nàng khẽ cau mày. Sau đó, nàng ý thức được điều gì khẽ liếc nhìn Quỷ Lệ đang đứng bên cạnh, thấy vẻ mặt của hắn, bất giác nàng xích ra một chút giữ một cự ly với Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ im lặng nhìn, vẻ mặt như vô cảm nhưng trong đôi mắt hắn như có hai ngọn lửa rừng rực bốc cháy.

Thanh kiếm đó, mười năm trở lại đây hằng đêm luôn xuất hiện trong giấc mộng của hắn, giờ đây đang sừng sững trước mặt, thanh kiếm mộc mạc đó trong cơn gió nhẹ của vùng núi toả ra một làn sáng nhẹ, chiếu vào mặt hắn, cảnh tượng này như một cú hích mạnh vào ngực hắn.

Rồi tại chừng không một thân ảnh màu lục nhẹ nhàng như có như không đáp xuống...

A!

Một tiếng thét cuồng nộ từ lồng ngực hắn thoát ra, như từ trong cõi lòng, hướng đến Tru Tiên cổ kiếm, luồng ánh sáng xanh bùng lên, Phệ Hồn tiến lên phía trước hắn, tựa như nó cũng hiểu được tâm tình

của chủ nhân.

Chỉ trong chớp mắt, có một đạo kiếm quang màu lục bích từ bên cạnh phóng ra, Lâm Kinh Vũ tay cầm Trảm Long Kiếm trước mặt, luồng kiếm quang màu bích lục bùng bùng toả ra như ngạnh tiếp với huyền thanh hắc khí của Phệ Hôn, làm nó dịu đi.

Một âm thanh trầm đục vang lên, hai món pháp bảo đụng nhau trên không trung, Lâm Kinh Vũ như nín thở, trong khoảnh khắc đó chỉ biết rằng tuy giữa ban ngày nhưng trong phạm vi quanh thân mình Quỷ Lệ với quỷ dị pháp bảo đó, đột nhiên trời đất như tối tăm, bốn bề vang lên tiếng ma quỷ kêu gào, thân mình như bị hàng vạn sợi tơ vô hình trói chặt lấy, thậm chí ngay trước mắt do bất tự chủ xuất hiện ảo giác khủng bố như đứng trước cửa u địa phủ.

Quỷ Lệ hiện giờ hai mắt đã biến thành đỏ rực như máu không biết từ lúc nào, sát khí dâng cao, thân hình như loài quỷ mị.

Lâm Kinh Vũ trợn tròn mắt, trong luồng hắc khí cùng bích quang bùng lên đó phóng thẳng lên cao, tựa hồ như cùng lúc đó thân ảnh Quỷ Lệ cũng quay trở về đứng trên mặt đất, hắc khí cuộn cuộn tán khai như cánh của loài yêu dị, tụ lại như cánh tay của quỷ, cùng với Quỷ Lệ như một thể, từ bốn phương tám hướng như sóng dữ cuộn cuộn, xông thẳng đến Tru Tiên cổ kiếm.

Lâm Kinh Vũ tại giữa chừng không trung nhất thời bị bức lui, trở tay không kịp, trong lòng khẩn cấp, hét lên giận dữ, chợt thấy phía trước thanh Tru Tiên cổ kiếm hắc khí dày đặc, một luồng ánh sáng như thu thủy, như sương tuyết phóng ra, thanh âm tranh nhiên, tiếng dội vang xa xa, trong màn hắc khí bùng lên như hoa nở một kiếm phóng thẳng ra.

Thiên Gia!

Luồng sáng trắng như sương tuyết đó vạch trên không trung, trong giây lát hắc khí âm đạm tiêu tán, hương thẳng về phía trước chặn đứng luồng hắc khí.

Lục Tuyết Kỳ hiện thân ra trước thanh Tru Tiên kiếm, vẻ mặt không biểu lộ gì, chỉ thấy trên gương mặt tuyết sắc đó một màu trắng bệch không chút huyết sắc.

Tận trong luồng hắc khí, hai đốm lửa như quỷ hoả nhìn thẳng vào Lục Tuyết Kỳ, tiếng quỷ hú gào thật âm đạm như không kiềm chế được cơn cuồng nộ.

Không biết là cái gì, ở phía trước như dã thú gầm thét.

Hắc khí đột ngột bành trướng, từ mặt đất bay thẳng lên cao vài trượng, trong màn hắc khí hai đốm quỷ hoả hung dữ lúc đó như biến mất không thấy rõ. Lục Tuyết Kỳ khẽ nhếch miệng, trên gương mặt trắng bệch của nàng không một chút biểu lộ, chỉ trong đôi mắt nàng ánh sáng lấp loáng không ngừng, như thiên sơn vạn thủy, trong giây khắc đó, như ngàn vạn tâm tư quay cuồng trong đầu nàng.

Chỉ là, nàng tay cầm Thiên Gia, nhưng lại không nỡ xuất kiếm, thanh cổ kiếm phía sau đột nhiên như

biến thành một vực sâu vạn trượng, khiến nàng không thể thoái lui dù chỉ nửa bước.

Thanh cổ kiếm đó, trầm mặc như một ông lão, đã tạo nên môn phái của nàng.

Nàng đưa kiếm chỉ lên trời, lặng lẽ đâm tới, luồng kiếm quang tựa tuyết như mang theo một nỗi thê lương.

Hắc khí dày đặc, tiếng quỷ gào thét, trên không trung tại hướng Thiên Gia đang phóng tới, bóng đen xuất hiện, Quỷ Lệ nương theo hắc khí hiện ra, Phệ Hồn trước người hấn cất lên, trong chớp mắt, luồng hắc khí như che phủ cả đất trời.

Một bàn tay nhợt nhạt từ không trung thò ra chộp lấy Phệ Hồn, từ trên hạ xuống, hắc khí lồng lộn như điên cuồng, vô số hắc khí ngưng tụ thành cột tại Phệ Hồn, trên không đánh xuống.

Hướng thẳng đến Lục Tuyết Kỳ mà cũng là hướng đến phía sau của nàng, nơi thanh cổ kiếm đang lặng yên đó.

Chỉ là, nàng chung quy vẫn không chịu lùi lại...

Kiểm hoa như tuyết hướng thẳng về luồng hắc khí, dù chưa tiếp xúc mà xung quanh cát bay đá chạy, bị

một luồng đại lực cuốn lên, như bạo phong chuyển thành phi vũ. Lục Tuyết Kỳ đứng tại trung tâm biến chuyển đó, dung nhan như mờ hẳn đi.

Thiên Gia cùng Phê Hồn, hai thứ pháp bảo bay lượn trong không trung, mọi thứ như rung động, phảng phất như một trường tranh đấu cách đây nhiều năm đang quay trở lại trước mắt.

Chỉ là thời gian vô cùng ngắn ngủi, như một cái chớp mắt, những âm thanh dữ dội, chung quy trên Thanh Vân trước Áo Nguyệt Động Phủ.

Gió mù lặng lẽ tan đi, bụi đất cũng lắng xuống, vẫn còn một khối đá nhỏ chuyển động trên mặt đất, nhẹ lặn ra phía xa xa, cuối cùng lặn vào trong bụi cỏ cao, không thấy tăm tích đâu nữa.

Lục Tuyết Kỳ vẫn còn đứng nguyên trên mặt đất, thân mình tại vị trí cũ không hề di chuyển lấy nửa phân. Phía sau lưng nàng, Tru Tiên cổ kiếm tỏa ra những tia sáng thuần phác, lặng lẽ nhìn theo bóng dáng nàng.

Không biết sao, tuyệt thế nữ tử đó, nhìn vào đôi mắt và sắc mặt nàng lúc đó thật mệt mỏi, tựa như một kiếm vừa rồi đã tiêu hao hết tâm lực và thể lực của nàng.

Nàng lặng lẽ cúi đầu, ánh mắt như mơ hồ nhìn về một nơi nào đó. Không biết bao lâu sau, nàng chậm chậm ngẩng đầu, nhìn về phía trước.

Nam tử đó!

Giống như một kẻ điên cuồng!

Giờ đây đang trầm mặc như thiết hán.

Ánh mắt đó đang chăm chú lặng lẽ nhìn nàng, không có sát khí, không có phẫn nộ, cũng không có vẻ yêu thương và ôn nhu.

Lục Tuyết Kỳ đột nhiên thân mình run rẩy, tròn thật yếu ớt, thậm chí nàng cũng không cảm nhận rõ được bản thân mình, chỉ là theo đó, trong lồng ngực nàng đột nhiên như đau đớn, tựa như có những mũi kim châm, từ trong thâm tâm xuyên qua.

Sắc mặt trắng bệch của nàng đột nhiên hồng lên, thân mình run run, nàng khẽ nhíu mày, cắn răng cố nén sự đau đớn nhưng một lúc sau nàng chợt nhắm mắt gập cả người lại.

Thiên Gia kêu lên một tiếng trong trẻo, cắm ngược xuống đất, Lục Tuyết Kỳ nắm chặt chuôi kiếm, miệng thổ ra một ngụm máu tươi, bắn tung toé lên lưỡi kiếm trong như thu thủy.

Máu từ từ ngưng kết thành từng giọt, nương theo lưỡi kiếm lấp lánh trơn nhẵn, khẽ khàng run rẩy, rồi

lặng lẽ rơi xuống.

Gió không biết từ đâu thổi tới khoảng đất trống phía trước Áo Nguyệt Động Phủ, tiếng gió vi vu nhẹ nhàng, văng vẳng đưa lại tiếng cười nhẹ.

Hắc khí dần dần tan biến, Quỷ Lệ thản nhiên đứng đó, Phệ Hồn lấp lánh hào quang xanh đen, từ trên không rơi xuống, y vươn tay đón lấy.

Ngay lúc Quỷ Lệ hướng mắt nhìn Lục Tuyết Kỳ, Lâm Kinh Vũ đã chuyển mình, loáng một cái đã đến bên cạnh Lục Tuyết Kỳ, đứng chắn ngay trước thanh Tru Tiên cổ kiếm.

Ánh mắt Quỷ Lệ lạnh lùng quan sát Lâm Kinh Vũ, sau đó lại chuyển sang người Lục Tuyết Kỳ, hai người này hiện nay đối với y mà nói gần như là hai người quan trọng nhất trên thế gian này, nhưng bây giờ trong mắt y, dường như chẳng khác gì người xa lạ.

Thế gian này, một đời một kiếp, làm sao tìm được một người khả dĩ có thể bên cạnh mình cho tới lúc đầu bạc, nhất sinh bất biến?

Y nhe răng cười, nụ cười đầy vẻ kiêu ngạo, cương quyết bỏ hết tất cả, thản nhiên từng bước từng bước đi về phía trước. Thanh cổ kiếm ấy, bây giờ ở ngay trước mắt y, cho dù đó là vực sâu không đáy, y nhất định cũng phải xông tới cho bằng được. Thời gian mười năm đằng đằng, mười năm thống khổ lòng đau như cắt, làm sao có thể bỏ qua cho được!

Lâm Kinh Vũ trên mặt lộ rõ vẻ phẫn nộ, Trảm Long Kiếm trong tay y lại phát ra ánh sáng xanh lục, cùng lúc đó, Lục Tuyết Kỳ đứng thẳng người lên, tuy sắc mặt nàng càng lúc càng trắng bệch, thanh âm của nàng phảng phất vẫn còn trong trẻo như ngày trước, lay động lòng người.

“Đứng yên đó!”.

Quý Lệ thân hình dừng lại, chân không bước tiếp, rồi nhìn sâu vào mắt Lục Tuyết Kỳ, ngang nhiên đáp lại: “Người tránh ra!”.

Lục Tuyết Kỳ nét mặt đầy vẻ thê lương, nói: “Người nghe ta lần này, hãy rời khỏi nơi này, vĩnh viễn đừng bao giờ quay trở lại đây nữa!”.

Lâm Kinh Vũ khẽ chau mày, nhìn qua Lục Tuyết Kỳ, định nói gì đó nhưng rồi dừng lại.

Quý Lệ nghe vậy, không tỏ vẻ gì là hiểu tâm ý và ý tứ sâu sắc của Lục Tuyết Kỳ, cười lạnh nói: “Các người để cho ta huỷ đi Tru Tiên kiếm, ta lập tức đi ngay”.

Lục Tuyết Kỳ chán nản lắc lắc đầu, trầm giọng nói: “Ta không thể để người làm việc này, những người ở phía trước sẽ tới đây ngay bây giờ, nếu người đi bây giờ thì vẫn còn kịp”.

Quý Lệ cùng Lâm Kinh Vũ đồng thời giật mình, ngưng thần lắng nghe, quả nhiên nghe thấy ở phía xa âm ược truyền lại tiếng người nói chuyện huyền ảo, tựa hồ như nhân số khá đông, nhưng không biết họ đang tranh luận hô hoán điều gì.

Kỳ thật nếu suy nghĩ kỹ thì cũng không có gì kỳ quái. Tru Tiên cổ kiếm là thần khí tại Thanh Vân Môn, vô cùng trọng yếu không có gì sánh được, phía trước núi trên chiến trường Thanh Vân Môn tìm không thấy, tự nhiên là sẽ hướng về phía hậu sơn để truy tìm. Đừng nói là hậu sơn, nếu phải lật tung cả Thanh Vân Sơn này lên để tìm cổ kiếm còn được, chỉ sợ là đồ tử đồ tôn của Thanh Vân Môn không hài lòng nguyện ý mà thôi.

Tai nghe tiếng huyền ảo từ xa càng ngày càng lớn, tiếng nói càng lúc càng rõ ràng hơn, hiển nhiên quần hùng chánh đạo đang hướng thẳng tới đây để tìm kiếm. Quý Lệ sắc mặt lạnh lùng, hốt nhiên ho lên một tiếng, thân hình chuyển động, bất cố nhất thiết bay thẳng đến chỗ Lục Tuyết Kỳ và Lâm Kinh Vũ đang đứng.

Lục Tuyết Kỳ sắc mặt lộ vẻ thương tiếc, nhưng nàng chưa kịp có hành động gì, Lâm Kinh Vũ đã vươn người phóng lên, “ồ” một tiếng Trảm Long Kiếm đã vung ra giữa không trung như một luồng trắng bạc, kiếm mang đại thịnh, tựa như một con rồng bay lượn nhẹ nhàng múa vuốt, bay thẳng hướng tới Quý Lệ.

Quý Lệ sắc mặt âm lạnh, thân hình như quỷ mị, tả thủ vung lên, Phệ Hồn Ma Bồng một lần nữa lại bay lên, không thèm để ý đến uy lực của Trảm Long Kiếm, trực tiếp đánh thẳng vào đầu Lâm Kinh Vũ. Lâm Kinh Vũ thấy vậy giật mình, cách tấn công cương liệt dũng mãnh, chẳng khác gì tác phong chiến đấu trước đây của Lâm Kinh Vũ, không ngờ Quý Lệ lần này lại áp dụng trên chính người y. Chỉ có điều đối diện với thế tấn công lăng lệ nhưng mãnh liệt như vậy, tính cương liệt kiêu ngạo tận trong lòng Lâm Kinh Vũ từng chút từng chút một bị kích động, y hét lên một tiếng lớn, quả nhiên không thèm quan tâm

đến Phệ Hồn Ma Bồng, Trảm Long Kiếm tiếp tục công tới, khí thế không hề giảm sút, phảng phất như đang cùng Quỷ Lệ đánh bạc một ván, so sánh xem ai có đảm lược cao hơn.

Hai người giao thủ như vậy chẳng khác gì lấy mạng đổi mạng, Lục Tuyết Kỳ đứng nhìn bên cạnh, thân hình không kim được run lên, nhìn kỹ lại, ánh mắt không tránh khỏi tỏ vẻ lo lắng.

Hai người tại đương trường nhìn như có vẻ đến thời điểm đồng quy ư tận, thân hình Quỷ Lệ đột nhiên tan biến, tựa như một luồng khói đen toả rộng ra khắp nơi, chẳng khác gì yêu ma. Lâm Kinh Vũ không thu thế lại được, kiếm vẫn cứ tiếp tục lao đến chỗ không người, trong lòng cảm thấy không ổn, hoảng loạn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng đen thân ảnh như quỷ mị u linh hiện ra sau lưng y, hướng thẳng tới Lục Tuyết Kỳ.

Dị thuật này tự nhiên vốn không phải là đạo pháp của Thanh Vân Môn hay Thiên Âm Tự, ngay cả trong ma giáo cũng chưa hề nhìn qua, nhưng Quỷ Lệ sau khi đọc xong ba quyển Thiên Thư, từ từ lĩnh ngộ được thuật pháp quỷ dị này, trên đời chưa ai thấy được. Hôm nay đem ra sử dụng, quả nhiên thành công mỹ mãn, đến nhân vật cỡ Lâm Kinh Vũ cũng bị che mắt không nhìn thấy được huyền diệu bên trong. Trong mắt của Lục Tuyết Kỳ, không tránh khỏi vài phần kinh nghi bất định.

Nhưng có điều không hiểu tại sao, Quỷ Lệ thi triển dị thuật trong Thiên Thư, lúc đó toàn thân y hoàn toàn khác hẳn so với trước đây, người bình thường không thể tưởng tượng ra được, hắc khí quỷ mị dày đặc, trên mặt y các màu xanh, vàng, đỏ, đen luân phiên xuất hiện, ẩn ước nét thống khổ, nhưng thân hình của y vẫn tiến tới nhanh như gió, không ngờ đạo hạnh lại tiến triển đến mức này.

Lục Tuyết Kỳ trong lòng cảm thấy kỳ quái, nhưng ẩn ước cũng hiểu rõ vài phần. Không giống như Lâm

Kinh Vũ, ngày trước tại thần thụ ở phía tây Tử Trạch, bên trong Thiên Đế Bảo Khố, nàng và Quỷ Lệ đồng thời đã nhìn thấy Thiên Thư quyển thứ ba, nàng tư chất thiên phú, không kém gì Quỷ Lệ bao nhiêu, Thiên Thư trong chốc lát đã ghi nhớ trong lòng.

Thiên Thư tuy quý dị khó hiểu, nhưng trong đó chứa đầy những diệu lý thâm ảo chưa từng thấy, người tu đạo vốn sẵn có lòng si mê, ngày ấy nếu nói nàng không hề dụng tâm nghiên cứu, chẳng qua là nói để đánh lừa người ta mà thôi. Chỉ có điều dị thuật này không thể hé răng nói cho người ngoài biết được, nàng cũng không hề nói qua với ai, hơn nữa cái nàng nhìn thấy là Thiên Thư quyển thứ ba, trước sau đều thiếu hụt, thiếu đi quyển thứ nhất Tổng cương của Thiên Thư, làm cho nàng không biết bắt đầu từ đâu, mờ mịt khó hiểu. Năm đó, nhờ vào nàng thiên phú thông minh, miễn cưỡng lĩnh ngộ, ít nhiều gì cũng giúp đỡ cho việc tu hành của bản thân, nhưng sự tiến bộ không rõ rệt lắm, nhưng cũng nhờ vậy, toàn bộ trưởng lão của Thanh Vân Môn không hề phát giác ra, nếu không thì bọn người Đạo Huyền chân nhân, Điền Bất Dịch, Thủy Nguyệt đại sư nhất định sẽ nhận ra điểm quái dị trong đạo hành tu luyện của Lục Tuyết Kỳ.

Vào giây phút này, Lục Tuyết Kỳ mắt nhìn thấy thân pháp quái dị của Quỷ Lệ, không khỏi chau mày, lại thấy khi Quỷ Lệ chạy đến sau lưng Lâm Kinh Vũ, từng đạo từng đạo khói đen ngưng kết lại giữa không trung, thân thể của y lại thành hình, tốc độ không hề giảm sút, bay thẳng đến chỗ nàng.

Lục Tuyết Kỳ nghiêng rằng, đột nhiên thân hình lùi ngang ba bước, để lộ ra thanh Tru Tiên cổ kiếm vốn ẩn giấu phía sau lưng, xuất hiện ngay trước mặt Quỷ Lệ. Cử động này làm Quỷ Lệ cùng với Lâm Kinh Vũ đứng ở đằng xa giật mình kinh hãi, chỉ có điều Quỷ Lệ thì mặt tỏ vẻ vui mừng, còn Lâm Kinh Vũ lại giận dữ quát lên: “Lục sư tỷ, tỷ làm gì đó?”.

Lục Tuyết Kỳ vờ như không nghe thấy, trong mắt phát ra một đạo tinh quang, lúc đầu còn phảng phất chút do dự, nhưng cuối cùng một tiếng kêu trong trẻo vang lên, Thiên Gia thần kiếm đã được rút ra,

hương đi của mũi kiếm, ngược hẳn với hương Quý Lệ, đâm thẳng xuống mặt đất trước Tru Tiên cổ kiếm ba thước.

“Coong!”.

Một âm thanh trong trẻo vang lên, chỉ thấy Thiên Gia thần kiếm bay lên không trung, nhưng không biết tại sao, thân hình Lục Tuyết Kỳ chấn động một cái, mũi kiếm chững lại, sau một giây phút yên lặng, đột nhiên một vòi máu tươi bắn tung toé lên không trung. Quý Lệ đang bay thật nhanh thẳng tới Tru Tiên, giữa không trung kêu lên một tiếng thất thanh, đột nhiên lặn nửa lại biến thành một đám khí đen, tản mát ra bốn phía.

Mọi việc xảy ra nhanh như chớp khiến mọi người đều kinh ngạc, đứng giữa đám hoa máu lốm đốm, sắc mặt Lục Tuyết Kỳ trắng bệch tràn đầy vẻ hoảng hốt, một tiếng gầm mãnh liệt truyền tới, thân ảnh đen xì của Quý Lệ lúc ẩn lúc hiện giữa không trung, Thiên Gia thần kiếm cắm sâu vào giữa vai y, nhưng y phảng phất chẳng có vẻ gì thống khổ, vẫn tiếp tục ngoan cố xông tới, Phệ Huyết Châu ở đầu Phệ Hồn đỏ rực màu máu tươi, một luồng yêu khí cuộn cuộn từ Phệ Huyết xông tới, bao bọc lấy Lục Tuyết Kỳ.

Lục Tuyết Kỳ mặt hoa thất sắc, cảm thấy tinh huyết toàn thân trong khoảnh khắc như sôi lên sùng sục, tựa hồ như muốn phá tung thân thể, trong đầu chỉ nghe tiếng ong ong, đau đớn không chịu nổi, hai chân mềm nhũn, không đứng nổi nữa, ngồi bệt xuống đất.

Quý Lệ cười dài một tiếng, thanh âm đầy vẻ lạnh lùng hung dữ, ánh sáng từ Phệ Huyết Châu loé lên trên khuôn mặt đẹp tuyệt mỹ của Lục Tuyết Kỳ trong khoảnh khắc, rồi quay vòng lại, đồng thời huy động tả

thủ, quét qua người của Lục Tuyết Kỳ. Ngay lúc Lục Tuyết Kỳ vừa bay lên cao, Thiên Gia thần kiếm cũng bay lên theo, thanh kiếm vừa rút ra, nơi vai của Quỷ Lệ máu phun ra như suối. Lục Tuyết Kỳ tuy người vẫn ở trên không, nhưng yêu lực của Phệ Huyết Châu hung hãn như sóng biển, không ngừng dồn tới, ngực nàng đau nhói, kêu lên một tiếng rồi phun ra một búng máu tươi.

Giữa cuộc chiến, Quỷ Lệ hạ mình xuống, trong mắt y chẳng để ý gì khác, chỉ nhìn thẳng vào thanh Tru Tiên cổ kiếm. Trong lúc này cả người y máu chảy đầm đìa, cả nửa thân trên như bị máu nhuộm đỏ tươi, nhưng y dường như chẳng hề để ý, trên mặt đột nhiên lộ vẻ thống khổ, chăm chăm chú chú nhìn thẳng vào cây cổ kiếm.

Thanh Tru Tiên cổ kiếm đơn sơ giản dị vẫn an tĩnh nằm ngay trước mặt y, lưỡi kiếm mờ đục không phải là đá cũng không phải là ngọc, thậm chí không thể phản chiếu lại gương mặt của y. Trên lưỡi kiếm chỉ có một vết nứt nhỏ mỏng mảnh, phẳng phất như vừa mới đây.

Quỷ Lệ ngẩng đầu cười to, tựa như si cuồng, mọi chuyện xảy ra trong thời gian mười năm thoáng hiện ra trong đầu, không nói nhiều lời, tả thủ đột ngột vươn ra nắm chặt lấy chuôi kiếm, hữu thủ khăn trương nắm chặt lấy Phệ Hồn Ma Bông, tàn nhẫn hướng thẳng vào lưỡi kiếm Tru Tiên, thẳng vào vết nứt mà đập xuống.

Lâm Kinh Vũ đứng ở phía sau tức giận hét lớn, liều mạng phóng tới, nhưng lực bất tòng tâm, Lục Tuyết Kỳ thì lúc này vừa rơi xuống đất, đầu óc vẫn còn hỗn loạn. Ở phía xa, tiếng huyên náo tranh cãi đột nhiên lớn hẳn lên, tựa hồ như phát hiện được điều gì đó, tất cả nhanh chóng chạy đến Áo Nguyệt Động Phủ.

Chỉ có điều, trong giây phút ngắn ngủi này, ai có thể đến nơi kịp thời?

Thoạt nhìn, tưởng như không có cách nào để bắt thời gian dừng lại.

Phê Hồn lấp lánh ánh sáng tím xanh đen giữa không trung kêu lên một tiếng rồi hạ xuống, chủ nhân của nó lúc này toàn thân đẫm máu, chảy dọc theo tả thủ của y, từng giọt từng giọt rơi xuống trên Tru Tiên kiếm, đọng lại nơi lưỡi kiếm thô ráp ấy, rồi từ từ biến mất, không có giọt máu nào chạm được xuống mặt đất.

Ấn ước trong giây phút đó, trong lòng Quỷ Lệ chợt chấn động, tựa như cảnh tượng quái dị nhưng quen thuộc này làm xúc động lòng y, tựa như một tia chớp loé lên trong đầu y.

Giây phút sau, y đột nhiên tỉnh ngộ.

Chính là máu!

Mắt của y vào giây phút này, đương nhiên nhìn thấy huyết dịch của chính mình, từng giọt từng giọt rơi xuống lưỡi của Tru Tiên cổ kiếm, khi chảy tới vết nứt trên thân kiếm, thì từ từ tiêu thất không nhìn thấy nữa, nhanh chóng im lìm dung nhập vào bên trong Tru Tiên cổ kiếm.

Tru Tiên! Tru Tiên! Tru Tiên!

Tru Tiên không ngờ cũng cùng loại như Phệ Huyết Châu, không ngờ cũng có khả năng hấp thụ tinh huyết của vật sống.

Y kinh ngạc không kiềm chế nổi, nhưng Phệ Hồn Ma Bông trên tay y, tốc độ nhanh như chớp, đánh mạnh xuống Tru Tiên cổ kiếm.

Hết hồi 175

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 176

Đào Vòng

Tru Tiên Cổ Kiếm nằm im phăng phắc. Khoảnh khắc ấy, tưởng chừng như ai cũng đã ngừng nín thở, đương trường thập phần yên tĩnh, yên tĩnh đến đáng sợ.

Không một chút rung động, không một âm thanh, Quỷ Lệ nhìn tình thế giống như cây Phệ Hồn Ma Bông ngàn cân đánh lên Tru Tiên Cổ Kiếm, đột nhiên có cảm giác như rơi vào giữa một rừng bông bông bênh, tuyệt nhiên không một động tĩnh.

Tiếng nô quát bỗng vang lên, phía đầu rừng bóng người lay động, hàng loạt các trưởng lão của Thanh Vân Môn lần lượt như những luồng điện xẹt bay tới nhưng chỉ thấy chuỗi thanh Tru Tiên Cổ Kiếm nắm chặt trong tay Quỷ Lệ, mặt người nào người nấy lập tức biến sắc. Một khắc sau, người của Thanh Vân Môn đến càng lúc càng đông. Trong lúc hỗn loạn ấy, không ai còn để ý đến cấm lệnh truyền đời, thấy đều lũ lượt xông vào vùng vốn là Thanh Vân Môn cấm địa.

Trong số đó tất nhiên là có cả đệ tử của Tiểu Trúc Phong và Đại Trúc Phong. Vừa thấy Quỷ Lệ, sắc mặt họ đều biến đổi. Các nữ đệ tử của Tiểu Trúc Phong như Văn Mẫn ngay sau đó đều nhìn thấy Lục Tuyết Kỳ đã kiệt sức ngã sang một bên, liền vội đi tới đỡ nàng dậy.

Có vẻ như đã bị đám đông Thanh Vân Môn quấy rầy, làm kinh động đến điều gì đó mà thanh Tru Tiên Cổ Kiếm ấy tuy chuỗi vẫn nằm trong tay Quỷ Lệ, nhưng không hiểu vì sao, lưỡi kiếm lại có những biến

đổi kỳ lạ.

Trên lưỡi kiếm trông rất thô sơ, thậm chí có vẻ thô ráp, không phải thạch cũng chẳng phải ngọc ấy, Tru Tiên Cổ Kiếm tại chỗ vết nứt nhỏ bởi đòn tấn công của Quỷ Lệ khi nãy, lúc này như lại mở rộng ra thêm vài phân. Từ vết nứt nhỏ ấy bắt đầu ẩn hiện một ánh sáng đỏ rực, như thể số máu tươi bị hút vào khi nãy đang sống lại, dần dần phát tán ra khắp lưỡi kiếm.

Một đại hải vốn yên bình lặng lẽ, bắt đầu khởi gió dậy sóng, tiềm tàng một trận phong ba khủng khiếp, bao phủ khắp đất trời.

Khung cảnh như trầm xuống, chúng nhân đều nhìn thấy dự thay đổi của Tru Tiên Cổ Kiếm, nhưng không ai biết phải làm gì, trước Áo Nguyệt Động Phủ lại trở nên im phăng phắc, tất cả mọi người đều nín thở chờ đợi.

Cũng không biết tim ai đang đập nhanh hơn vì sợ hãi?

Miệng Quỷ Lệ mỗi lúc một thêm khô khốc, trong ý thức hẳn định buông lỏng thanh kiếm, nhưng đúng khi ấy hẳn phát hiện ra sức lực trong người dường như đã hoàn toàn tan biến chỉ trong nháy mắt, một cảm giác xa vời mà quen thuộc dần trở lại trong tâm thức, cảm giác hẳn đã gặp một lần hơn mười năm trước.

Tinh huyết trong người Quỷ Lệ dần sôi lên, bắt đầu phun ra ngoài, mà nơi thu hút tinh huyết ấy chính là thanh Tru Tiên Cổ Kiếm mà hẳn đang nắm chặt trong tay.

Quý Lệ như chợt hiểu ra điều gì đó, cố sức thả lỏng thanh Tru Tiên Cổ Kiếm, nhưng hắn đã hoàn toàn bất lực. Tru Tiên Cổ Kiếm chẳng khác nào một ác ma mới tỉnh giấc, tóm chặt lấy Quý Lệ không chịu buông. Ngay cả cây Phệ Hồn Ma Bồng trong tay phải của Quý Lệ cũng bị hút chặt lên thanh Tru Tiên Cổ Kiếm.

Tại vết nứt trên lưỡi kiếm, ánh sáng đỏ dần chuyển từ nhạt sang đậm, cùng lúc đó, màu đỏ huyết từ chỗ kẽ nứt dần mở rộng ra, giống như máu tươi trong huyết quản từ vết đứt thoát ra ngoài. Huyết quang dần lan tỏa ra hai bên, thanh kiếm trông có vẻ thô sơ chẳng mấy chốc sau đã bị bao phủ bởi một màu đỏ huyết.

Quần hung Thanh Vân Môn đều đứng ngây ra, cả những trưởng lão kiến thức uyên thâm cũng vô ngôn bất động. Ai cũng biết rằng có điều gì đó không ổn, nhưng lại không ai biết rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì, và phải ứng phó như thế nào?

Thanh Tru Tiên Cổ Kiếm lại không để ý gì đến vô vàn lo lắng của con người, vẫn tiếp tục từ từ biến đổi, màu đỏ huyết đã nhuộm đỏ lưỡi kiếm, biến thanh kiếm vốn trông rất thô sơ trở thành một thanh hồng huyết kiếm thần bí quái dị khôn cùng.

Ánh đỏ kì dị dần dần lan tỏa, giống như con mắt của một ác ma mới được tái sinh, đang găm gù quan sát mọi diễn biến chung quanh hắn.

Không khí càng ngày càng đông đặc lại, cho đến lúc Quý Lệ hét lên một tiếng đau đớn, xé nát tâm phé :

“ AAAA... ”.

Âm thanh thảm khốc xoáy vào tâm can, chúng nhân xung quanh không khỏi thảng thốt giật mình, mọi chú ý đều đổ dồn lên người hắn.

Cùng lúc đó, từ Tru Tiên Cổ Kiếm đột nhiên phát ra một âm thanh quái đản, ánh sáng màu đỏ máu càng lúc càng rực lên, ai cũng có thể nhìn thấy từ tay trái cầm kiếm của Quỷ Lệ phun ra những huyết tợ, trước sau đều bị hút vào Tru Tiên Cổ Kiếm.

Quang cảnh ấy thật khủng bố kì dị khôn cùng. Chúng nhân Thanh Vân Môn hiện diện đương trường đều ngây người ra, dán mắt chặt vào bàn tay Quỷ Lệ như xem diễn trò, không còn chút khí phái chính đạo của một đại môn phái quang minh chính đại thuở nào.

Chỉ trừ có Lục Tuyết Kỳ, cô nương ấy vốn đã kiệt sức tựa vào lòng sư tỷ Văn Mẫn, khi ấy không hiểu vì sao đột nhiên giằng co đòi vùng dậy chạy lại phía thanh Tru Tiên Cổ Kiếm đang hút máu Quỷ Lệ. Văn Mẫn kinh ngạc vội kéo tay Lục Tuyết Kỳ lại. Giằng co một hồi, Lục Tuyết Kỳ vì không còn sức nên lại gục xuống, sắc mặt tràn đầy lo lắng, cố mở miệng như muốn nói gì, nhưng khi nhìn ra bốn xung quanh, nàng lại đột nhiên im lặng gục vào lòng sư tỷ, song ánh mắt lại cứ chằm chằm nhìn về phía con người ấy.

Sau bao nhiêu giằng co, suy nghĩ đau lòng đến đứt ruột ấy, nàng lại chịu nhìn người ấy phải chết thảm ngay trước mắt của mình sao?

Lục Tuyết Kỳ nước mắt rờn rờn, cuối cùng thì nàng cũng không còn bận tâm đến những ánh mắt xung quanh mình nữa.

Ánh sáng đỏ trên thanh Tru Tiên Cổ Kiếm càng lúc càng mạnh. Trái ngược với nó, tình hình của Quỷ Lệ mỗi lúc một xấu đi. Hiện giờ ai ai cũng có thể nhận thấy, dưới uy lực của Tru Tiên Cổ Kiếm, con người mang trong mình cả yêu ma lẫn chính đạo này đã đứng bê bờ vực của cái chết; có lẽ, thần kiếm linh thông đã thi pháp Tru Tiên Cổ Kiếm trừ yêu chẳng!

Trong đầu rất nhiều người tại đây đều đang nghĩ như vậy, song họ lại hoàn toàn không muốn nghĩ thêm, liệu cái suy nghĩ ấy rốt cuộc có hợp tình hợp lý hay không?

Quỷ Lệ đương nhiên không nghĩ đến, và cũng chẳng còn hơi sức đâu mà nghĩ đến những gì trong đầu người khác lúc này, bởi lẽ hắn đang giằng co trước Quỷ Môn quan. Lực hút trên Tru Tiên Cổ Kiếm càng lúc càng mạnh, thậm chí đối với Quỷ Lệ, nó đã vượt qua cả tình hình lúc hắn gặp phải Phệ Huyết Châu phía sau Đại Trúc Phong mười mấy năm về trước, khi hắn còn là một thiếu niên. Lúc này Quỷ Lệ đã tu đạo hữu thành, không còn là đứa trẻ ngu ngơ trước đây nữa, vì thế mới có thể chống đỡ với hấp lực ma quái của thanh kiếm cho tới bây giờ. Thế nhưng hắn cũng hiểu rằng mình không còn chi trì được bao lâu nữa.

Lực hút kỳ lạ trên thanh Tru Tiên Cổ Kiếm mới đầu dường như cũng gần giống với yêu lực của Phệ Huyết Châu năm xưa, song chỉ giây lát sau là Quỷ Lệ đã thâm biết mình gặp nguy. So với Phệ Huyết Châu, sức mạnh của thanh Tru Tiên Cổ Kiếm đã biến thành ma kiếm này còn lớn hơn nhiều, lại không giống như Phệ Huyết Châu chỉ hút máu tươi, Tru Tiên Cổ Kiếm ngoài hút máu còn hút cả chân nguyên khí lực tu hành bao năm trong cơ thể Quỷ Lệ.

Trong mắt của Quỷ Lệ khi ấy, thanh Tru Tiên Cổ Kiếm đã trở thành một ác ma, đang giang rộng cái miệng đỏ lòm ra chuẩn bị nuốt chửng cả người hắn.

Cuộc đời hẳn phải kết thúc ở đây sao?

Trước lúc rơi vào trạng thái hôn mê, trong đầu Quý Lệ chợt thoáng hiện ra một ý nghĩ.

Một luồng nhiệt khí bỗng vụt dậy, lan tỏa từ tim ra khắp các tâm mạch. Toàn thân hẳn khẽ rung lên, thần thức bừng tỉnh. Quý Lệ hét lên một tiếng, dốc hết đạo hạnh tích lũy cả đời, trong đầu hiện lên vùn vụt ba cuốn “Thiên Thư”, ba luồng khí thanh, kim, hồng trên mặt đồng thời rạng lên, tuy còn yếu nhược nhạt nhòa, song cơ hội sống dường như đã trở lại với Quý Lệ

Đại Phạm Ban Nhược chặn ngang tâm mạch, Phật môn chân pháp cố gắng chi trì, hấp lực tà quái của Tru Tiên Cổ Kiếm vì thế có hơi chững lại. Tận dụng khoảnh khắc đó, Quý Lệ cấp tốc vận Thái Cực Huyền Thanh Đạo. Trong nháy mắt tay trái hẳn như to ra gấp đôi, ánh sáng đỏ thẫm lan tỏa, từ cánh tay truyền vào Phệ Hồn Ma Bồng .

Thế nhưng, đúng vào lúc Quý Lệ cố sức thoát ra thì luồng yêu lực của Tru Tiên Cổ Kiếm lại một lần nữa công phá Đại Phạm Ban Nhược. Toàn thân Quý Lệ phút chốc tê dại, tay chân cứng ngắc, luồng sáng vừa chợt lóe lên trên mặt cũng nhạt dần đi.

Lúc ấy, người ngoài nhìn vào, ai cũng thấy Quý Lệ mặt dần khô quắt lại, hiển nhiên là cách cái chết chẳng còn bao xa. Tổng Đại Nhân và những đệ tử Thanh Vân Môn khi trước có chút giao tình với Trương Tiểu Phàm đều lần lượt quay mặt đi chỗ khác, không còn dám nhìn.

Vào thời điểm thế cục gần như đã an bài ấy, cây Phệ Hồn Ma Bồng trong tay phải của Quỷ Lệ đột nhiên rực sáng, ánh sáng xanh thẫm bùng lên như chợt tỉnh lại sau một giấc ngủ, hàng ngàn huyết to màu đỏ kì quái lại một lần nữa phát quang, tại chỗ viên Phệ Huyết Châu rực lên một màu vàng Phật môn chen vào hai sắc xanh đậm và hồng huyết.

Tam môn chân pháp Phật, Đạo, Ma đã hòa vào làm một, cùng cố gượng tung ra một đòn chí mạng trong thời điểm Quỷ Lệ đang vật vã giữa lằn ranh sinh tử!

Phệ Huyết Châu càng lúc càng rực rỡ, lấp lóe ánh vàng kì dị, cả Phệ Hồn Ma Bồng cũng sáng rực lên, thanh quang vùn vù như ngàn tiếng thét gào. Một thoáng sau, tại điểm tiếp xúc giữa Phệ Hồn Ma Bồng và Tru Tiên Cổ Kiếm đột nhiên phát ra một âm thanh khủng khiếp.

Ánh sáng dị thường trên viên Phệ Huyết Châu càng lúc càng mạnh, ba sắc màu liên tục xoay chuyển, chậm chậm phát ra một âm thanh tựa như tiếng gầm rên của ma thần thời viễn cổ

“Ừ ù ù ù .....”

Bồng nhiên....

Một luồng hồng khí lấp lánh trong suốt từ vết nứt trên thanh Tru Tiên Cổ Kiếm bị hút ra, hòa vào trong cây Phệ Hồn Ma Bồng, rồi chui vào vật lộn trong viên Phệ Huyết Châu như thể đang giao chiến với quang sáng màu vàng, nhưng chỉ một thoáng sau hồng khí từ thanh Tru Tiên Cổ Kiếm đã bị ánh sáng

trong viên Phệ Huyết Châu đồng hóa, phần lớn còn lại thoát ra ngoài, truyền vào cơ thể Quý Lệ qua Phệ Hồn Ma Trượng .

Những biến đổi kì lạ ấy ngay từ khi bắt đầu đã không hề ngừng lại. Hồng khí từ Tru Tiên Cổ Kiếm cứ thế từ từ thoát ra càng lúc càng nhiều, ánh sáng của cây Phệ Hồn Ma Bông mỗi lúc một mạnh hơn, sắc mặt của Quý Lệ cũng dần khôi phục, làn da dần trở lại bình thường, thậm chí trong còn hồng hào tinh anh hơn trước.

Hồng quang trên thanh Tru Tiên Cổ Kiếm lúc cực thịnh có thể làm chói mắt, song cho đến lúc này dường như đã bắt lực trước yêu khí của Phệ Huyết Châu. Tru Tiên kiếm quang nhạt dần, Phệ Hồn Ma Trượng trái lại càng lúc càng sáng. Chúng nhân Thanh Vân Môn xung quanh lúc này phần lớn đều nhận ra dường như có cái gì không ổn, gã yêu nhân Quý Lệ kia không biết đã ngấm ngấm thi triển ma thuật nào lên Tru Tiên Cổ Kiếm làm thanh kiếm mất đi thần lực kinh thiên hải tặc của mình.

Sau một hồi bàn cãi huyên náo, bỗng một số người trong đám hét lên, mấy luồng ánh sáng pháp bảo nhằm người Quý Lệ lao tới. Quý Lệ khi ấy đang toàn tâm toàn ý đối phó với thanh cổ kiếm, đâu còn để ý đến động tĩnh xung quanh. Mấy luồng pháp bảo lao thẳng vào lưng, Quý Lệ vẫn đứng yên không hề có chút phản ứng

Thân người hắn rung lên, khí huyết đảo lộn, miệng ộc ra từng búng máu tươi, máu rơi đúng trên Tru Tiên Cổ Kiếm. Thanh kiếm cổ vốn đã như đèn sắp tắt, bị dính máu tươi, lại đột nhiên trở nên đỏ hồng. Vết thương phía sau còn chưa biết nông sâu ra sao, Quý Lệ lại cảm thấy trong người sức hút kỳ lạ của thanh Tru Tiên Cổ Kiếm, máu trong huyết quản lại một lần nữa chực chờ tuôn ra.

Trong đầu hấn như có ánh sét loáng qua, Quỷ Lệ hiểu rõ đây chính là giờ khắc quyết định sinh tử. Tru Tiên Cổ Kiếm nếu lại chiếm lợi thế, bản thân hấn sẽ không còn cơ hội sống mà sẽ mất hết máu huyết sinh lực cho đến chết khô tại nơi này. Nghĩ đến vậy, Quỷ Lệ hét lên một tiếng điên cuồng. Bất chấp thương thế, bất chấp Thanh Vân, bất chấp tất cả, hấn gom toàn bộ đạo hạnh, dốc tận những gì tu luyện được cùng với ba luồng chân pháp vừa mới lĩnh ngộ dốc sức tung ra một đòn công trả Tru Tiên Cổ Kiếm.

Những người xung quanh cũng không biết Quỷ Lệ đã làm gì, chỉ thấy hấn hứng trọn mấy luồng pháp bảo của đệ tử Thanh Vân Môn, máu tươi ộc ra, rồi thanh Tru Tiên Cổ Kiếm chợt phát ra ánh sáng đỏ rực. Trong khoảnh khắc ấy, từ tay trái của Quỷ Lệ, nơi tiếp xúc với thanh Tru Tiên Cổ Kiếm bỗng phát ra một âm thanh chói tai, cùng với đó là những tiếng răng rắc của xương gãy, cả người Quỷ Lệ bị một lực khổng lồ đánh bật lên không, lao vút đi như một mũi tên qua đầu đám đệ tử Thanh Vân Môn, rồi rơi mãi xuống khu rừng phía xa.

Đám người Thanh Vân Môn giật mình không hiểu chuyện gì, đều ngẩn người ra, phải một lúc sau mới có người định thần hét lên: "Mau đuổi theo, tuyệt đối không được để tên yêu nhân đó chạy thoát!"

Cả đám người như bưng tỉnh, lũ lượt lao theo hướng Quỷ Lệ. Những người có mặt tại đó đều nhận thấy, Quỷ Lệ đã bị trọng thương trong cố gắng đương đầu với Tru Tiên Cổ Kiếm, lúc này chính là thời cơ tốt nhất để truy sát hấn.

Trong nháy mắt từng bóng người lần lượt lao vút lên không, chỉ còn lại Đại Trúc Phong và Tiểu Trúc Phong là đứng ngậy ra. Tổng Đại Nhân không đuổi không được, mà đuổi theo lại không nổi. Văn Mẫn ngồi yên hoảng hốt, Lục Tuyết Kỳ trong tay đã ngắt từ lâu.

Trong khi mấy cô nương Tiểu Trúc Phong lo lắng cứu chữa cho Lục Tuyết Kỳ, đột nhiên, trong Tiếng ồn ào ấy, một âm thanh nhỏ như tơ truyền tới. Âm thanh ấy tuy nhỏ, song không hiểu vì sao lại sắc nhọn như kim châm, đâm vào tận tim của các đệ tử Thanh Vân Môn, giống như tiếng đồ vỡ của một bảo vật linh thiêng, từ bên cạnh họ truyền lại.

Sắc mặt tất cả đột nhiên tái mét, dường như đã nghe thấy âm thanh báo hiệu ngày tận thế. Chúng nhân từ từ quay lại, chỉ một động tác quay đầu đơn giản mà dường như đã tiêu hao toàn bộ sức lực của cả mấy con người.

Dưới ánh mắt chăm chăm quan sát của đệ tử Thanh Vân Môn, thanh Cổ Kiếm huyền thoại đang lặng lẽ cắm xuống một phiến đá trên mặt đất, từ vết nứt trên lưỡi kiếm lại một lần nữa phát ra những tiếng vỡ vụn rắc rắc.

Vết nứt to dần, chậm rãi và mạnh mẽ lan ra khắp thanh kiếm thô sơ mà thần bí ấy, cho đến khi cả thanh Tru Tiên Cổ Kiếm lại một lần nữa rung lên.

" RẮC!...".

Một âm thanh giòn tan, nửa trên gắn với thanh kiếm rời ra rơi xuống, nửa còn lại vẫn cắm trên mặt đất.

Trong khoảnh khắc ấy, quần hùng đều khựng lại, cả hô hấp cũng dường như lặng ngừng, trong tất cả chỉ

còn một khoảng trống rỗng.

Tru Tiên!

Tru Tiên Cổ Kiếm !!!

Gãy rồi....

Giữa lòng lộng càn khôn, trong thanh thiên bạch nhật, đột nhiên một tiếng sét vang trời. Thoáng chốc, bốn phía mây gió cuồng cuộn kéo tới, trời đất đổi sắc, mây đen ùn ùn tụ lại trên đỉnh Thanh Vân Sơn.

Cuồng phong nổi lên, đất đá bị cuốn bay mù mịt, tiếng mưa âm âm, tiếng sấm sét long trời lở đất, cùng một lúc giáng xuống.

Cả một vòm trời dường như đang khóc than đau khổ!

Phải chăng trời đất cũng tiếc thương cho thanh thần kiếm yếu mạng!

* * * * *

Những làn nước mưa lạnh buốt tấp vào mặt. đau như dao cứa, toàn thân quý Lệ như đông cứng lại, hẳn không nhìn được phải rên lên từng tiếng đau đớn.

Mưa như trút đã một canh giờ vẫn chưa có vẻ gì sắp ngừng. Tuy vẫn là ban ngày nhưng mây đen ngùn ngụt bao phủ cả một vùng Thanh Vân Sơn, tứ bề tối mịt như đang giữa đêm đen.

Cũng nhờ trận mưa gió cuồng phong đó, Quỷ Lệ thân mang trọng thương mới có thể tạm thời thoát khỏi sự truy sát của Thanh Vân Môn. Trong trận quyết đấu kỳ lạ với thanh Tru Tiên Cổ Kiếm ấy, nhất là ở đòn đánh cuối cùng, lực phản chấn của thanh kiếm đã làm gãy đến nửa số xương sườn của hắn, xâm nhập vào tận tâm phế. Quỷ Lệ đạo hạnh thâm hậu, song suy cho cùng cũng là xác thịt phàm trần, mỗi bước đi giờ đây đều khiến hắn đau toát mồ hôi lạnh, cả người run lên từng hồi không ngớt.

Quỷ Lệ lúc này đã không còn sức lực để ý đến điều gì, nằm mê man trên mặt đất.

Trong giờ khắc sinh tử ấy, một luồng sáng trong đầu không ngừng mách bảo hắn, nhất định phải gượng dậy mà thoát đi, bởi những ân oán giữa hắn và Thanh Vân Môn, cùng với việc hiện nay thân đang mang trọng thương, một khi đệ tử Thanh Vân Môn phát hiện thì chắc chắn hắn chỉ có đường chết.

Mà Quỷ Lệ suy cho cùng thì bây giờ vẫn còn lý do để chưa thể chết!

Hắn nghiêng răng cố nén cơn đau, chậm chậm lê từng bước chạy về phía trước, rời xa Thanh Vân Sơn. Xa một bước thì an toàn hơn một chút.

Mưa vẫn âm âm trút xuống, cuồng phong dữ dội như thể muốn lấy tất cả nước của trời xanh để rửa sạch mọi xấu xa ác nghiệt trần gian. Quý Lệ há miệng cố thở, mỗi lần như vậy, hai bên khóe miệng đều phun ra những luồng khí trắng nhạt trong bóng tối. Thân thể mỗi lúc một lạnh cóng, phía sau tiếng người huyên náo càng lúc càng gần, cùng với đó là tất cả những luồng sát khí.

Tuy hấn gắng hết sức chạy, song thân bị trọng thương, dù sao cũng không thể nhanh bằng những kẻ đang lục soát tìm kiếm phía sau. Thanh Vân sơn cây cối chằng chịt, sắc trời lại tối đen, vì thế hấn tạm thời còn giấu được tung tích. Song trong đầu Quý Lệ hiểu rằng, nếu cứ như vậy thì cuối cùng cũng bị phát hiện mà thôi.

Quý Lệ đã loạng choạng, nắm được một vật như thể cành cây hay dây mây, cố hết sức bước về phía trước, lão đảo ngã xuống bên cạnh một thân cây nhỏ, khó khăn lắm mới trụ vững lại được. Những lần lộn đó lại càng làm cho thương thể trầm trọng hơn, những cơn đau như xuyên vào tận trong xương tủy. Quý Lệ gần như không còn thở ra hơi, nói gì đến chạy trốn.

Tiếng huyên náo phía sau mỗi lúc một gần, dường như trong tiếng mưa gió sấm chớp, vẫn có người nghe được âm thanh khác lạ nên chỉ đứng hướng truy tìm. Chỉ một thoáng sau, Quý Lệ đã nghe tiếng bước chân dồn dập hướng về chỗ hấn vừa ngã xuống.

Quý Lệ giật mình, giờ đây cho dù có ra sức chạy cũng không thể thoát nổi đám người truy bắt. Hấn nhắm nghiền hai mắt, cả thân người nhẹ nhàng trượt trên mặt đất, rồi ẩn chìm vào trong lớp đất bùn do mưa gió tạo ra. Trong bóng tối, Quý Lệ giờ đây không khác một đống bùn đất bị cả thế giới của cuồng phong mưa gió lãng quên vậy.

Tiếng bước chân, tiếng huyền não dần tụ lại, những kẻ truy tìm thay nhau chửi mắng, đồng thời không ngừng dùng gậy chọc vào khắp các bụi rậm xung quanh. Quý Lệ náu mình giữa đám bùn lầy, nằm sấp trên mặt đất không động đậy, tim cũng gần như ngừng đập. Trong bóng tối, hắn nằm im chờ sự tuyên án của số phận.

Thiên địa bất nhân, có lẽ vạn vật cũng đều là sô cầu mà thôi!

Gió vẫn gào thét, mưa vẫn không ngừng!

Hết hồi 176

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 177

Hắc Y Nhân

Cuồng phong bạo vũ, vẫn cứ liên miên như vậy không ngừng nghỉ.

Trong bóng tối dày đặc, có những ánh tinh quang lấp lánh xẹt qua, chính là pháp bảo của các Thanh Vân đệ tử, đang lừng lừng trong mưa gió. Địa phương này là nơi cận kề vùng ngoại vi hậu sơn núi Thanh Vân, rừng cây dày đặc, cỏ thụ san sát, thực vật sung mãn, chỉ có điều lúc này thời tiết tồi tệ, chớp rạch nát bầu trời, tiếng sấm ầm ầm, các tia chớp tụ lại trên không trung, rồi phóng xuống khu rừng, làm đổ cả cây cối, thật kinh tâm động phách.

Đứng trước sức mạnh uy vũ này của trời đất, các Thanh Vân đệ tử công lực yếu kém, không tránh khỏi lo sợ, hành động rón rén. Nhưng trong bóng tối dày đặc này, tinh quang vẫn lấp lánh, tựa hồ như thiêu thân thấy lửa là lao tới, liên tục không ngừng, tỏa sáng cả một vùng.

"Âm...".

Mây đen che kín bầu trời, một tiếng sấm vang động, người đứng trên mặt đất cũng chấn động đến ù tai váng óc, mặt biến sắc. Việc tìm kiếm Quỷ Lệ đã diễn ra tới hai lần, nhưng vẫn không tìm thấy một chút tung tích của hắn, nhiều Thanh Vân đệ tử trong lòng thầm than khổ, tên yêu nhân Ma giáo này có khi đã trốn thoát từ lâu rồi!

Kỳ thật nghe như vô lý, Quỷ Lệ thân là Ma giáo Quỷ Vương Tông Phó Tông Chủ, đạo hạnh vô cùng

xuất thân nhập hóa, tuy nhiên đã hai lần bị Tru Tiên Cổ Kiếm đả thương, nhưng ai biết được thương tích của hắn trầm trọng cỡ nào? Chỉ cần không phải là vết thương chí mạng, Quỷ Lệ thừa năng lực để đào tẩu.

Ý nghĩ này ngấm xuất hiện trong tâm trí nhiều Thanh Vân đệ tử, chỉ sợ sự trường sau này khiến trách, nên không dám rút lui, chỉ biết tiếp tục tìm kiếm. Họ không nhận thấy rằng, ngay trước mặt họ, Quỷ Lệ đích xác là bị trọng thương, vô lực đào tẩu, chỉ nhờ vận mệnh may mắn mới bò được tới đây, đang nằm mọp trong bùn lầy.

Trong bóng tối có ánh sáng le lói, đột nhiên ai đó hét lớn:

"Dừng lại! Tất cả dừng lại!"

Thanh âm này trong đêm khuya vang xa, tiếng sấm ầm ầm cũng không thể che lấp được, hiển nhiên là thanh âm của một vị tiền bối đạo hạnh cực kì cao thâm. Quỷ Lệ nằm bất động trên mặt đất, mặc cho mưa ướt đẫm khắp mình, nghe âm thanh này lại không ngờ có cảm giác vô cùng thân thuộc, nhưng nhất thời không nghĩ ra là người nào?

Bất quá hiển nhiên chúng Thanh Vân đệ tử ở xung quanh đối với người này cực kì tín phục và tôn kính, tựa hồ như vừa nghe tiếng hô này, chúng Thanh Vân đệ tử lập tức dừng bước, đứng nguyên tại chỗ, không nói một tiếng nào. Trong mưa gió, tiếng huyên náo tìm kiếm đột nhiên ngừng lại, trong khu rừng rậm rạp này không biết ai là người đã phát ra âm thanh ra lệnh trì hoãn ấy.

Mưa gió càng lúc càng thê lương!

Tựa hồ như chúng nhân đang chăm chú nghe ai đó thì thầm.

Quý Lệ đột nhiên cảm thấy một cỗ hàn khí thâm nhập vào tận tâm phế, toàn thân lạnh ngắt như băng, không ngờ lại có cảm giác rùng rợn khác lạ này. Phảng phất trong trạng thái an tĩnh lạnh ngắt này, so với lúc vừa mới đó ồn ào tiếng huyên náo tìm kiếm, khiến cho người ta cảm thấy thật sợ hãi.

Một lúc trôi qua, đột nhiên có thanh âm khẽ khàng cất lên: "Phụ thân, sao vậy, có phải là người nghe thấy điều gì khác lạ chẳng?"

Quý Lệ giật mình, âm thanh này đối với hắn vô cùng quen thuộc, đó chính là người đã từng là hảo bằng hữu với hắn - Tăng Thư Thư, một lúc sau hắn mới biết người chỉ huy tìm kiếm ở hướng này là ai, chính là thủ tọa Phong Hội Phong Tăng Thúc Thường, cũng chính là phụ thân của Tăng thư Thư, bởi vậy Thanh Vân đệ tử tìm kiếm ở hướng này hầu hết là đệ tử của Phong Hội Phong.

Tăng Thúc Thường nổi danh đã lâu, tịnh không phải nhân vật tầm thường, trong lúc mưa gió ào ào này, không ngờ vẫn nghe tiếng động lạ phát ra từ phía Quý Lệ, chỉ có điều ngay trước mặt ông ta là rừng rậm tối tăm, giơ bàn tay lên cũng không thấy ngón, ngoại trừ mưa gió ra chẳng thấy gì.

Trầm ngâm một lúc Tăng Thúc Thường nhíu mày, lập tức vẫy tay, nói: "Chúng đệ tử phân thành các tốp, toàn đội đi thành một hàng, không được cách nhau quá ba xích, tìm kiếm thật chậm rãi cẩn thận trước sau, không được bỏ sót dù chỉ một kẽ hở".

Quý Lệ trong lòng kinh hãi, tìm kiếm cẩn mật như thế này, hắn hầu như chẳng còn cơ hội đào thoát,

trong lòng hấn càng lúc càng kinh hãi, chỉ nghe thấy âm thanh có phần tư lự của Tăng Thụ Thụ:" Phụ thân, vùng rừng này rất rộng lớn, người phải nhiều đệ tử như vậy đến đây tìm kiếm căn mật, thế còn các địa phương khác thì không tiến hành tìm kiếm sao?"

Tăng Thúc Thường chỉ nói:" Lời của con cũng có lý, nhưng bắt tất phải nhiều lời, tiến hành nhanh lên".

Tăng Thụ Thụ trong đêm đen như mực không dám nhiều lời nữa, quay mình tiến lên đi tiên phong. Trong bóng tối nhất thời không ai nói một lời, chỉ thấy từng điểm từng điểm tinh quang dịch chuyển, bước đi chậm chạp trong mưa gió,giống như trường xà, chậm rãi dịch chuyển.

Không biết bằng cách nào, bầu không khí trong rừng đột nhiên trở nên quỷ dị, lúc trước vừa mới âm ỉ huyền ảo, ai nấy đều kích động thay vì sợ hãi, lúc này vô cùng tĩnh mịch, không hiểu sao lại khiến người ta trong lòng cảm thấy đôi chút sợ hãi.

Bởi đạo hạnh và pháp bảo không đủ, pháp bảo trong tay chúng Thanh Vân đệ tử không thể chiếu sáng ra xa, độ sáng cũng có hạn, chỉ vì họ đi sát nhau, tiến lên một cách chậm rãi, rất nhanh, trông có vẻ như còn cách xa chỗ Quý Lệ ẩn nấp, nhưng chỉ còn cách hai xích nữa.

"Á.....!"

Đột nhiên Tăng Thúc Thường hét lên một tiếng, hàng chục Phong Hồi Phong đệ tử đang phân bố tại vùng phụ cận Thanh Vân sơn đồng thời dừng bước, Tăng thụ Thụ kinh hãi, vội vã đến bên phụ thân,

dùng pháp bảo soi sáng, chỉ thấy Tăng Thúc Thường sắc diện ngưng trọng lạ thường.

"Phụ thân, có chuyện gì vậy?"

Tăng Thúc Thường mục quang thâm thúy, nhì chăm chăm vào vùng tối trước mặt, trong ánh mắt hàm ý, nơi Quỷ Lệ ẩn thân, chắc là ở trong hku rừng tối tăm kia.

Trong đêm đen thăm thẳm, tựa như không có gì, lại phảng phất như có vô số yêu ảnh quỷ mị, trong mưa gió đang nhe nanh múa vuốt.

"Có điều gì đó không ổn..." dưới ánh sáng le lói của pháp bảo, Tăng Thúc Thường trên khuôn mặt biểu tình nghiêm trọng đang nhăn lại suy nghĩ, tuy trong mắt còn đôi chút do dự, nhưng ông ta không phải người thường, tu hành đã bao năm tâm trí kiên định, hừm một tiếng lạnh lùng, cuối cùng đã quyết định.

"Soạt", một tiếng động vang lên, chúng nhân đều thất kinh, Tăng Thúc Thường đột nhiên rút ra Tiên Kiếm tùy thân, kiếm quang ẩn hiện sắc bạc, trong mưa gió hắc ám lấp lánh sáng lòe, so với pháp bảo của chúng Thanh Vân đệ tử xung quanh hoàn toàn bất đồng.

Ông ta trầm mặc hồi lâu, lớn tiếng nói: "Ta đi trước, các người vẫn như cũ, đi thành hàng tiếp tục tìm kiếm, nhưng phải đi cách ta một trượng, không được đến gần".

Chúng nhân lúc này đa số đều cảm thấy có gì đó không ổn thỏa, nhưng có Tăng Thúc Thường ở đây, chúng nhân trong lòng đều cảm thấy yên tâm, chỉ thấy Tăng Thúc Thường diện dung ngưng trọng, cầm kiếm đi đầu hàng, mọi người đằng sau vẫn giữ nguyên đội hình, chỉ có điều luôn giữ cự ly cách Tăng Thúc Thường một trượng, không dám đến gần.

Đội ngũ kì quái này tiếp tục đi về phía trước một cách chậm chạp.

Một hơi thở kì dị, phảng phất trong rừng sâu mưa gió bão bùng, dường như càng lúc càng gấp gáp...

"Ồ...Ồ...".

Tựa như tiếng mưa gió, cũng tựa như tiếng dã thú, khiến cho lòng người cảm thấy sợ hãi, tựa thấy trong lòng lung lay chông chênh.

Tim đập càng lúc càng nhanh!

Gương mặt nghiêm trọng của Tăng Thúc Thường phản chiếu trên thanh Tiên kiếm đang tỏa ánh hào quang, càng lúc càng trầm trọng, trong khu rừng phía trước mặt, ần ần dịch ý thần bí, tuy nhiên cảm giác có đôi chút mơ hồ, tựa hồ như không xác định rõ được địch nhân, trong lòng càng lúc càng thiếu kiên định, nhưng càng khiến ông ta không dám khinh thị.

Cảm giác này đã lâu không có, nhưng đã từng tồn tại, tưởng như trăm năm trước, ông ta và Điền Bất Dịch cùng những người khác, cùng nhau theo Vạn Nhất Kiếm sư huynh đột nhập Man Hoang, san bằng Thánh địa của Ma giáo. Đã lâu lắm rồi, nhưng tưởng như chỉ một chớp mắt....

Không biết rằng, Vạn sư huynh mờ đã xanh cỏ hiện đang đầu thai chôn nào?

Ý niệm cổ quái đột nhiên xuất hiện trong trí óc ông ta, không hiểu sao lại khiến ông ta cảm thấy vui vẻ. Ông hít một hơi dài, tinh thần trở nên phấn khích, biết rằng, hôm nay và ngày đã qua hoàn toàn khác nhau.

" Ầm!..."

Tiếng sấm đột ngột vang lên, nhất thời kinh thiên động địa, tựa như một tiếng dậm chân trên mặt đất, chấn động lan truyền sâu rộng. Tựa như cùng lúc đó, một đạo thiểm điện tê liệt bầu trời, xé mây lao xuống, chém thẳng xuống mặt đất.

Như nhát dao sắc nhọn của thượng đế, chém xuống nhân gian!

Ai nấy đều kinh hãi, chúng đệ tử giật mình sợ hãi, không ai giữ được bình tĩnh, có người cố ngược nhìn lên bầu trời, thấy đất dưới chân mình rung rinh, đột nhiên ngã xuống, thờ dốc, cát tiếng thóa mạ. Đột nhiên hấn quay đầu lại, chỉ thấy dưới ánh sáng chớp lòa, trong vũng bùn lầy có một người đang

nằm mọp, bất động.

" Á!..." , thanh âm thê lương, đột nhiên vang vọng:" Đây, ở đây..." .

"Tới đây!", đệ tử đó đột nhiên ngưng bật, tiếng hô hoán cũng dừng lại, nhưng đã kinh động mọi người, mọi người cùng đồng loạt lao đến.

Bóng đen trối dậy từ vũng bùn, nhưng không đợi cho hắn dừng lại, cơ thể giật giật liên hồi, gần như lại gục ngã. Trong chốc lát hơn chục pháp bảo trong mưa gió lao tới.

Quý Lệ trong lòng giá lạnh, không muốn thúc thủ chờ chết như vậy, nghiêng răng bôn tẩu, nhưng chạy được vài bước, ngực hắn đau kịch liệt, không sao chi trì thêm nữa, ngã gục.

Thấy vậy chúng nhân đồng thanh hoan hô, Thanh Vân đệ tử phát hiện ra Quý Lệ đầu tiên, tiến về phía Quý Lệ định túm lấy hắn.

Lúc đó, đột nhiên từ trong rừng sâu bóng tối dày đặc, như thú dữ kêu lên một tiếng, một đạo tinh quang phóng vụt ra.

Tăng Thúc Thường hai mắt mở lớn, tức khắc nhảy về phía trước, đồng thời hét lên:" Chúng đệ tử rút lui, mau!"

Chúng Thanh Vân đệ tử không kịp phản ứng, chỉ thấy Tăng Thúc Thường một mình lao vào địa phương hắc ám đằng trước, thanh Tiên Kiếm trong tay Tăng Thúc Thường tỏa sáng lấp lánh, nhưng khi tiến vào vùng hắc ám đó, đột nhiên không thấy kiếm quang đâu cả, chỉ nghe tiếng hét lớn, liên miên không ngừng nghỉ.

Chúng Thanh Vân đệ tử không biết làm thế nào, từ nơi hắc ám phía trước vừa mới xuất phát một đạo thân ảnh quỷ dị, hướng về phía Quỷ Lệ đang nằm, cùng lúc đó chúng Thanh Vân đệ tử cũng lao tới. Với ánh sáng lập lòe của pháp bảo, chỉ thấy kẻ đó toàn thân mặc đồ đen, chỉ để hở đôi mắt, loang loáng tinh quang.

Thanh Vân đệ tử đồng thời hét lớn, bạt kiếm xông lên, nhưng không ngờ hắc y nhân này đạo hạnh cực cao, trong tay hẳn chẳng hề có pháp bảo, chỉ dùng tay không đấu với Thanh Vân đệ tử đang lao đến.

Thanh Vân đệ tử tuy kinh hãi nhưng không loạn, trong tay tiên kiếm pháp bảo chém xuống, hắc y nhân đó không nói một lời, thậm chí không cần liếc mắt, trao thế bất biến, mọi người ở đó đều chứng kiến, đã giật lấy tiên kiếm. Chúng nhân ai nấy đều kinh hãi, không kịp phản ứng, chỉ thấy kẻ áo đen đó lập tức chuyển mình, ngừng giao thủ với Thanh Vân đệ tử vừa bị cướp mất tiên kiếm, định phi thân bay đi.

Đạo hạnh của kẻ áo đen này cực cao, lại còn được hỗ trợ. Ở khu vực tối đen trước mặt, chỉ nghe thấy Tăng Thúc Thường hét lên liên miên, tựa hồ như bị người chế ngự, không có cách nào phân thân tới tương cứu, đêm nay quả là một đêm kì dị, có nhiều thần bí cao thủ không hẹn mà cùng mai phục nơi đây.

Tuy kẻ địch có đạo hạnh cao, nhưng những Thanh Vân đệ tử này xuất thân danh môn, tịnh không phải là đệ tử của những môn phái bình thường, mặc dù kinh hãi, nhưng không để cho hắc y nhân đào thoát, đồng thời ngự lên pháp bảo, phi thân về phía trước.

Hắc y nhân này tựa hồ như có gì lo lắng và bất nhẫn, ra tay mãnh liệt hơn, thanh tiên kiếm vừa đoạt được kiếm quang loang loáng, mà lúc trước trong tay đệ tử kia chỉ lập lòe sáng, chỉ thấy kiếm quang thiểm động, chém vào không khí veo veo, đột nhiên chém thật mạnh, tạo thành một đạo hào quang, hướng thẳng về phía chúng Thanh Vân đệ tử. Chúng Thanh Vân đệ tử rên la, thấy đều hồi hận vì đã nghênh địch. Nhưng địch nhân thanh thế tuy lớn, chỉ là hư trương thanh thế mà thôi, chỉ một chiêu đã bức chúng nhân lui bước, không có ý chiến đấu tiếp, trong tay cắp một người, chẳng cần nhìn cũng biết là Quỷ Lệ đang hôn mê, hướng về phía địa phương hắc ám phía sau bôn tẩu.

Chúng Thanh Vân đệ tử vừa kinh hãi vừa tức giận, kinh sợ thần bí nhân đại hạnh cao cường kia, tức giận vì Quỷ Lệ sắp bắt được lại bị cướp mất. Quỷ Lệ với Thanh Vân môn là đại họa, nguyên lai hắn xuất thân từ Thanh Vân môn, Thanh Vân môn từ trên xuống dưới đều muốn trừ khử kẻ này, đã gần như bắt được, vậy mà lại bị cướp mất, làm sao nhẫn nhịn được, bèn lập tức đuổi theo.

Đang truy kích địch nhân, đột nhiên nghe một tiếng hét lớn, một quang sáng bùng lên, từ phía hắc ám kia phóng ra, trong mắt mọi người, phảng phất tựa như tiên kiếm kia có mắt tự động hướng về phía mọi người, bèn liềm magnj nghênh địch. Chỉ thấy Tăng Thư Thư gấp rút lao tới, kiếm vung lên, trong lòng chần động, không tự chủ được lùi một bước, nhưng thanh kiếm đã bị hắn làm chệch hướng, hướng lên trời, một lúc sau chúc xuống, cắm xuống bùn, chính là thanh Tiên kiếm của Tăng Thúc Thường, vẫn còn rung rung tạo ra tiếng âm ỉ.

Bởi sự trì hoãn này, hắc y nhân dĩ nhiên như quỷ mị, ôm lấy Quỷ Lệ lao vào nơi hắc ám đó, trong bóng

tôi đang vây chặt lấy Tăng Thúc Thường, thời khắc đó đột nhiên nghe thấy một tiếng hét lớn, có tiếng người thở dốc, huyết quang bắn ra.

Ai nấy đều thất kinh, không biết là Tăng Thúc Thường hay là địch nhân bị thương, tình sự đồ thâm trọng, lúc này không còn úy kỵ gì nữa, đồng thời lao tới. Mới đi được nửa đường, Tăng Thúc Thường đã hiện ra, ngã xuống đất, ngăn mọi người lại, nhìn thân hình ông ta, mặc dù run lên bần bật, chân bước loạng choạng, đồng thời miệng thở dốc, lần này quả thật đã kịch chiến, với ông ta mà nói, đã tiêu hao không ít công lực.

Khi hơi thở ông ta đã điều hòa, tức khắc thấp giọng nói: "Địch nhân phía trước đạo hạnh cực cao, hơn nữa nhân số không ít, các ngươi không được nóng vội!".

Tăng Thúc Thường cũng như các đệ tử trẻ tuổi trong lòng lạnh giá, không tưởng tượng được tại địa phương này, lại gặp một tình huống như vậy.

Tăng Thúc Thường hướng về địa phương hắc ám phía trước, trầm giọng nói: "Chư vị là ai, tại sao lại muốn quản chuyện của Thanh Vân môn? Với đạo pháp của chư vị, tất không phải là kẻ hậu bối vô danh, sao không dám lên tiếng!"

Mưa gió điên cuồng, sấm chớp ùng đoàng, thực sự không biết rằng, tại nơi rừng đen sâu thẳm này có bao nhiêu kẻ đang ẩn nấp, bóng tối đen như mực.

Không có ai đáp lời Tăng Thúc Thường, chỉ có tiếng gió hòa cùng âm thanh rì rầm của đám Thanh Vân đệ tử, Tăng Thụ Thụ lặng lẽ bước lên phía trước, khẽ hỏi: "Phụ thân, những kẻ đó thuộc môn phái nào?"

Tăng Thúc Thường khẽ lắc đầu, thấp giọng nói: "Chúng cố ý giấu nhân thân, thi triển không chỉ đạo pháp bản môn, nhất thời không nhận ra được".

Ông ta nhíu mày nói to: "Chư vị không dám hiện thân à?"

Thanh âm vang vọng truyền khắp khu rừng, nhưng vẫn không có kẻ nào đáp lại, Tăng Thúc Thường đột nhiên biến sắc, dậm chân nói: "Tệ thật, trùng kế rồi!".

Miệng nói, ông ta liền phi thân lên, Tiên Kiếm hào quang rực sáng, chiếu sáng bốn bề, chẳng phát hiện được kẻ nào, hiển nhiên tòa bộ địch nhân đã rút lui, đến như gió, rồi lập tức bôn tẩu, hiển nhiên đã có kế sách từ trước, quả là hảo kế sách.

Tăng Thúc Thường thở dài, thân hình hạ lạc, Tăng Thụ Thụ một mặt chỉ huy các đệ tử tiếp tục tìm kiếm, hy vọng tìm kiếm được chút đầu mối, một mặt hỏi nhỏ Tăng Thúc Thường: "Phụ thân, thế nào?".

Tăng Thúc Thường trên mặt thoáng vẻ thất vọng, thõng tay cảm thán nói: "Lúc trước giao thủ tuy vội vã, nhưng ta có cảm giác, kẻ đó không sử dụng đạo pháp Ma Giáo, nếu quả thật là Ma Giáo cứu Quỷ Lệ thì không cần phải giấu mặt. Nhưng còn nhân vật nào muốn cứu tên yêu nghiệt đó nữa? Hơn nữa nhân số lại không ít, đạo pháp cao cường như vậy?"

Nói xong ông ta vẫn hứu mảy ngâm nghĩ. Tăng Thư Thư mặc nhiên không nói một lời, quay đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy rừng sâu rậm rạp, bóng tối dày đặc, không biết có thể tìm thấy gì?

Không biết được, bây giờ Quỷ Lệ đang ở trong tay kẻ nào? Nhưng dù gì đi nữa, Tăng Thư Thư vẫn bước về phía trước, tự nói với mình, vẫn còn tốt hơn là rơi vào tay Thanh Vân Môn....

Hắn tưởng nhớ lại, trong đêm mưa gió này, tại khu rừng tối tăm âm u, trong hồi ức của hắn nhớ lại mười năm trước, tại Thanh Vân sơn Thông Thiên Phong lần đầu thấy Quỷ Lệ.

Một lúc lâu, trong bóng tối hắn thở dài, tiếp tục đi về phía trước. Dù cho tương lai có thể nào đi nữa, hiện tại cũng vẫn phải cất bước.

Tại phía kia của khu rừng, trong bóng tối, một nhân ảnh mặc áo đen quỷ dị đang quan sát bọn Tăng Thúc Thường từ xa, chính là Quỷ Tiên Sinh.

Trong mắt hắn lúc này có phần kinh ngạc bất định, ngờ ngẩn đến xuất thần, nghĩ mãi, mà vẫn không có lời giải đáp. Một lúc lâu sau, hắn tận mắt thấy khu vực tìm kiếm của Thanh Vân đệ tử càng lúc càng rộng, bất cứ ai có chút lý trí đều thấy, đây chẳng qua là việc làm cầu may, cứ tìm kiếm như vậy, khu rừng này rất rộng lớn, có thể tìm người ở đâu được chứ?

Quả nhiên chỉ một lúc sau, Tăng Thúc Thường lại hô lên lần nữa : " Tất cả quay về! "

Thanh Vân chúng đệ tử hiển nhiên đang chờ đợi tiếng nói đó, Quỷ Tiên Sinh từ xa nhìn thấy Tăng Thúc Thường điếm lại nhân số, rồi ngay lập tức quay mình, thống lĩnh chúng đệ tử quay về Thanh Vân sơn, từ từ khuất dạng sau khu rừng rậm rạp.

Hắn chậm rãi bước ra khỏi nơi trú ẩn tạm tối, mục quang ngược về nơi xa xăm, nơi đám đông tìm kiếm phương hướng của kẻ áo đen thần bí, ánh nhè chăm chú.

Trong mưa gió, dường như có một thanh âm trầm trầm cất lên :

"Không ngờ vẫn còn có kẻ hứng thú với hắn...".

Hết hồi 177

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 178

Thiện Thất

Kính lôi, thiểm điện, cuồng phong, bạo vũ, tựa hồ như cùng một lúc găm thét bên tai không nghỉ. Trong đầu một biển hỗn độn, hoảng loạn, hoang mang, tựa hồ như chẳng còn phân biệt được mình là ai? Chỉ là trong phút thống khổ kịch liệt đó, bỗng cảm giác như có một trận phong vũ nhẹ nhàng lướt qua người, đưa mình về một nơi xa vắng.

Bên cạnh lao xao như có tiếng người đối thoại, thanh âm đó có pha chút lạ lùng, nghe một chút lại thấy có mấy phần lo lắng, loáng thoáng chỉ nghe: " Hẳn hình như có chút không phải, người mau lại đây xem xem? "

Một bàn tay lạnh giá khẽ vuốt qua người gã, lúc sau mới ngạc nhiên nói: " Hẳn tại sao lại bị thương nặng đến vậy? "

Người bên cạnh giận dữ: " Nói bậy, hẳn dưới lưỡi Tru Tiên, người nghĩ..."

Mấy câu sau càng lúc càng nhỏ khiến gã không tài nào nghe được, chỉ thấy một cơn buồn ngủ dần dần xâm chiếm tinh thần, đưa hẳn chìm sâu vào vô thức, trong cơn mê, hẳn chỉ ấn ước cảm giác thấy bầu trời râm rĩ những trận sấm chớp như đang nổi giận muốn nghiền nát mặt đất.

Người bên cạnh bỗng thất kinh, vội vã tra xét, bàn tay lạnh giá xoa bóp khắp người hắn, hơi lạnh khiến hắn tỉnh lại đôi chút, chập chờn như nghe thấy có người nói: " Chết rồi, đầu hắn nóng quá, hắn lên cơn sốt rồi...".

Nguyên lai tự ta vẫn còn có thể lên cơn sốt sao?

Đây là ý nghĩ cuối cùng của Quỷ Lệ, sau đó, hắn chột ngất đi, không còn có chút tri giác nào nữa.

* * * * *

Một tiếng sấm xé nát bầu trời, kéo hắn trở lại từ vô thức, phản ứng đầu tiên của hắn là tưởng như vòm trời sắp sụp xuống vì trận sấm sét. Chỉ là không biết sao, người mặc dù đã tỉnh lại, ánh mắt vẫn bị bao phủ bởi một màn hắc ám, hắn cố hết sức đảo mắt nhìn tứ phía, rồi kinh ngạc phát hiện ra, hai mí mắt vẫn đang nhắm nghiền, không có cách nào mở ra được.

Ngay sau đó, một cơn đau tê rát bỗng bùng lên, không phải từ miệng vết thương trên ngực, mà là từ trong cổ họng, trong vô thức gã yếu ớt rên lên một tiếng: " Nước...".

Xung quanh phảng phất như không còn một ai, người độc nhất chăm sóc gã hình như đã biến đi đâu mất, cơn khát đang cháy bỏng trong cổ họng càng lúc càng mạnh, như đang có ngọn lửa thiêu đốt. Đôi môi gã run run khê mấp máy, không biết từ đâu gã thu được một hơi khí lực, run rẩy chuyển mình, trong đầu từ từ tỉnh táo trở lại.

"A!" Đột nhiên, bên cạnh truyền lại một tiếng kêu thất thanh, âm thanh này khác với âm thanh lúc trước, phảng phất như có nghe qua rồi, có mấy phần quen thuộc, thanh âm lại mang mấy phần ngạc nhiên vui vẻ, nói: " Người tỉnh lại rồi, sư huynh, mau lại đây, hấn tỉnh rồi...".

Chu vi xung quanh đang an tĩnh, giây lát sau lập tức nghe thấy tiếng bước chân dồn dập đến trước chỗ Quý Lệ nằm. Quý Lệ cố hết sức định mở mắt ra một lần nữa, nhưng không biết tại sao, lần này, toàn thân khí lực như tiêu tan đâu hết, chỉ mơ mơ hồ hồ nhìn thấy hai thân ảnh đang quỳ trước mặt, đằng sau bọn họ, tựa hồ như thấp thoáng cũng có vài bóng đen đang lơ lửng. Còn diện mạo của bọn họ, hấn không có cách nào nhìn rõ được.

"Nước", gã lấy hết sức lên tiếng.

Lần này, mấy người xung quanh đều nghe thấy.

"Nhanh, mang nước lại, nhanh lên".

Lại nghe thấy tiếng chân chạy đi phăm phăm, xa dần xa dần, một lát sau mới có người chạy lại, bàn tay lạnh giá ấy lại nâng đầu gã dậy, đưa bình nước lại gần miệng gã.

Dòng nước mát rượi, chảy qua đôi môi khô nẻ, làm cơ mặt của gã khẽ giật, dụng lực hé đôi môi, uống

lấy từng ngụm từng ngụm một. Suối nước mát lạnh chảy xuống cổ hông, như cam lồ nhập vào hạn địa, lập tức hoá giải cơn khát đang thiêu đốt trong người.

Quý Lệ gục đầu xuống, cơn mệt mỏi nhất thời lại bao trùm toàn thân, hấn lại tiếp tục chìm vào cơn mê.

Bên cạnh mọi người thất kinh, lập tức nắm lấy tay Quý Lệ xem mạch, lúc sau mới thở phào nói: "Không sao hết, chỉ là hấn bị thương quá nặng, nên sinh ra cơn sốt, thể lực bị tiêu hao quá nhiều nhưng không nguy hiểm đến tính mạng".

Nghe đến đây, người xung quanh mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó, tựa hồ như có người nhìn Quý Lệ, đang khe khẽ thở dài.

* * * * *

Giác ngủ lần này, không biết dài ngắn bao lâu sau, thỉnh thoảng Quý Lệ cũng có tỉnh lại, nhưng cũng chỉ được trong giây lát rồi lại lập tức hôn mê, chỉ là trong vô thức, hấn vẫn luôn cảm thấy xung quanh luôn luôn có vài người canh trực.

Trong cơn hoảng loạn hôn mê, hấn nhìn thấy biết bao nhiêu người, phụ mẫu thời niên thiếu, sư tử thiên chân mỹ lệ, Bích Dao khắc cốt minh tâm, Lục Tuyết Kỳ lạnh lẽo băng sương, và rất nhiều nhiều người nữa, tất cả đều phiêu bồng trước mắt. Ngoài ra, hấn còn cảm giác thấy cả mười năm trước đã gặp huynh đệ Pháp Tướng, Pháp Thiện, đang ngồi bên mình gã tụng kinh niệm phật.

Lúc đó gã khẽ nở một nụ cười buồn, nhưng là tự hắn cũng không biết, nụ cười khổ đó của hắn, trên mặt còn có thể biểu hiện ra như vậy được, hoặc là, tất cả chung quy cũng chỉ là một trường mộng ảo mà thôi.

Là như vậy, nhân sinh một trường điên đảo, như mộng như ảo!

Hà tất vì ta mà tụng kinh?

Tụng kinh, tụng kinh để làm gì?

Tại lúc Quỷ Lệ thanh tỉnh thời khắc, hắn trong đầu vẫn lặng yên tưởng nhớ, lặng yên màn chìm vào quá khứ.

"Boong... Boong... Boong... Boong... "

Phảng phất như từ phía chân trời vang lên những tiếng chuông trầm buồn, dằng dặc truyền lại, đưa hắn từ thâm mộng viễn xứ trở về với thực tại, tiếng chuông trầm trầm, lúc xa lúc gần, chậm chậm, tựa hồ như hoà quyện vào tâm khảm.

Lần đầu tiên, hắn không còn cố gắng mở mắt để nhìn sự vật xung quanh nữa, cứ an tĩnh như vậy mà nằm, không nghĩ suy, không quản việc bản thân mình đang ở đâu.

Vũ trụ mệnh mang, thời khắc này bị bao trùm bởi những tiếng chuông trầm trầm miên man.

"Boong... Boong... Boong... Boong..."

Tiếng chuông du dương, phảng phất như vĩnh viễn sẽ không ngừng lại, liên tục liên tục nối tiếp nhau như con sóng ngoài hải dương. Hắn lắng tai nghe, hô hấp bình hoãn, toàn bộ tinh thần như hoà tan vào những tiếng chuông ngân nga, chẳng muốn ly khai.

Đã bao lâu rồi hắn mới có dịp vô tư nằm nghỉ như thế này.

Có ai biết được, với bao nhiêu trọng trách đè nặng lên vai hàng ngày, sẽ tạo thành một thứ thống khổ đến mức nào?

Chỉ là, trong cái thế gian nhỏ bé này, chung quy cũng là không có gì là vĩnh cửu, một trận cước bộ từ xa vọng lại, đang hướng tới phía gã đang nằm, cắt đứt dòng suy nghĩ của gã.

Những tiếng chuông đang ngân nga, bỗng nhiên rời bỏ hắn, để rồi bay mãi về phía chân trời xa.

Lặng yên, thở dài...

Hắn chậm chậm, chậm chậm, mở đôi mắt...

Phật!

Đó là vật đầu tiên gã nhìn thấy!

* * * * *

Một chữ "Phật" rất lớn, khảm trên trần, xung quanh chữ "Phật" này, chu vi xung quanh đều được trạm trổ những hoa văn vàng tròn trặn, rồi lan tỏa ra xung quanh, trong mỗi vòng tròn đều có khắc hình một la hán, tính ra đến đầy đủ là năm trăm la hán thần tượng, tất cả hình thành thành một cái vòng tròn lớn. Các vòng tròn nhỏ đều có cùng kích cỡ nhưng mỗi vị la hán đều khác nhau, bày liệt thành hình, nghiêm trang vô cùng. Phía ngoài vòng tròn, là trần nhà màu xanh đen, tính so với chữ Phật thì vẫn còn rộng hơn đến hai thước, trên có vẽ nhiều hình đồ, mỗi phương là mỗi một hình đồ khác nhau, mỗi hình đồ cách nhau một thước, có vẽ viền vàng, bên trong vẽ hình các loại linh thú nhà Phật như kỳ lân, phượng hoàng, kim long, sơn dương, những hình vẽ này cũng đều có một kích cỡ cả.

Tuy những hình điêu khắc này hết sức sơ sài, nhưng mới chỉ nhìn một lần, Quý Lệ đã biết đây là quý phủ thần công thủ bút. Sát trên trần, vòng quanh vòng tròn có khắc chữ Phật, rủ xuống hai dây xích nhỏ,

ở đầu dây xích có treo một ngọn đèn nhỏ, từ phía dưới nhìn lên trên, thấy như một cái bồn đồng to ba thước, bên trong ắt hẳn đựng đầy dầu đốt.

Quý Lệ nhíu mày, rồi ngoảnh đầu nhìn tứ phía, chỉ thấy cảnh vật xung quanh giống như một thiền phòng, trong phòng khá rộng rãi, bốn góc đặt bốn cột trụ sơn đỏ thẫm, gạch tường xanh thẫm, khung cửa bằng gỗ, hai bên có hai ô cửa sổ đang rộng mở, tất cả đều được sơn đỏ, xem ra thập phần trang trọng. Trên tường còn treo một bức Quan Âm Đại Sĩ tay đang cầm bình tịnh thủy ngọc lộ, phía dưới bày một hương án, trên hương án có bày bốn mâm hoa quả, nhìn ra thì thấy có lê, táo, quýt, hương chanh, trước mấy mâm quả lại bày một cái lư đồng, trong lư có cắm ba nén hương trầm, đang tỏa khói nhẹ, từng sợi khói phiêu tán rồi tan dần vào không trung.

Bên phía tường phía bên kia, nơi Quý Lệ đang nằm, chỉ có độc nhất một tấm phản gỗ, làm bằng một tấm gỗ phác, tịnh không hề có chút chạm khắc nào, nhưng lại nghĩ người xuất gia tịnh ắt chẳng quản đến những thứ như vậy nữa, giữa trong phòng bày biện cũng hết sức đơn giản, trừ những chạm khắc trên trần, trong phòng chỉ có độc một cái bàn gỗ mộc mạc, bốn phía là bốn chiếc ghế tròn. Bàn ghế đều được sơn đen, trên mặt bàn có đặt một bình trà, cũng được làm từ thứ gốm sứ rất bình phàm.

Cũng vào lúc này, tiếng bước chân đã tiến đến trước cửa, cánh cửa thiện thất bỗng phát ra tiếng "kèo kẹt", bị người ngoài đẩy mở ra, một thân ảnh từ từ bước tới. Quý Lệ nhìn về phía người đó, không nén được khẽ run lên, trước mắt là một thiếu niên tiểu hòa thượng, trên tay cầm một đĩa gỗ, đi xăm xăm lại phía cái bàn gỗ giữa phòng, đến nhìn cũng không nhìn Quý Lệ một lần, đặt chiếc đĩa gỗ lên bàn đoạn sắp xếp lại bình trà cùng mấy cái chén đang nằm bừa bãi trên mặt bàn.

"Người ...là ai ?" Quý Lệ mở miệng hỏi, nhưng vừa mới nói được một câu, đột nhiên gã cảm thấy cổ họng đau rát, tuy không đến nỗi đau đớn kịch liệt như lúc hôn mê bị liệt hỏa thiêu đốt, nhưng cũng không dễ chịu chút nào, thanh âm đến đây tắt hẳn chẳng nói thêm nổi lời nào.

Mặc dù như vậy cũng đủ làm tiểu hoà thượng kia giật nảy mình, lập tức quay mình lại, trong lúc luống cuống suýt chút nữa thì hất đổ cả chiếc đĩa để trên bàn.

" A! Người đã tỉnh rồi! " tiểu hoà thượng đó sau lúc kinh ngạc, trong mắt bỗng loé lên ánh mừng, cười nói: " Người đợi một chút, ta lập tức kêu sư huynh qua gặp người."

Nói đoạn, gã lật đật quay ra phía cửa, Quỷ Lệ nhìn theo lưng hắn, giọng hỏi với theo:

" Tiểu sư phụ, xin hỏi, đây là nơi nào? "

Tiểu hoà thượng quay đầu lại cười, sắc mặt lại thêm phần thiên chân thanh tú, nói:

" Nơi đây? Nơi đây đương nhiên là tại Thiên Âm Tự!"

Thiên Âm Tự!

Quỷ Lệ chột thù người, như bị sét đánh trúng. Tiểu hoà thượng nói xong vội vã chạy đi, gọi người lại gặp Quỷ Lệ, để hắn ngồi lại một mình, nằm thở dài trên tấm phản gỗ, trong tâm hỗn loạn vô cùng.

Thiên Âm Tự...

Hắn thù người, nhưng không biết sao, cảm giác chua chát bỗng nhiên gợn lên từ sâu trong thâm tâm.

Thiên Âm Tự? Thiên Âm Tự? Phổ Trí?

Xa xa thoang thoáng vọng lại tiếng nói chuyện, đồng thời có cả những tiếng chân dồn dập bước về phía thiện phòng, có người hạ giọng hỏi vị tiểu hòa thượng nọ tình hình Quý Lệ, tiểu hòa thượng nọ hiển nhiên còn ít tuổi, thiên chân hoạt bát, mừng rỡ vừa cười vừa trả lời.

Không biết sao, nghe thấy hòa thượng nọ trả lời, Quý Lệ bỗng nhất thời thần thờ, không nghĩ tới tình cảnh hiện tại, cũng chẳng nghĩ tới những cừ hận năm xưa, phút giây này, gã đột nhiên không ngờ lại cảm thấy ghen tị với tên tiểu hòa thượng bình phàm nọ. Giống như tiểu hòa thượng nọ thiên chân hoạt bát, không biết đến khổ sở cừ hận của nhân sinh, há chẳng phải là hạnh phúc lắm ru?

Niên thiếu vô tri không phải là những năm tháng mà chúng ta cảm thấy hạnh phúc nhất sao?

Tiếng bước chân đến đây thì dừng lại, ngay bên ngoài cửa, có người cao giọng bảo tiểu hòa thượng: "Đệ không cần vào đâu, hay hơn là đệ bây giờ quay về hậu viện thông báo gấp cho phương trượng đại sư đi, bảo là Trương Tiểu Phàm thí chủ đã tỉnh lại rồi".

Tiểu hòa thượng cười đáp: " Cũng tốt. Nhưng mà Pháp Tướng sư huynh, huynh đã hứa là sẽ truyền cho đệ Đại Phạm Bát Nhã rồi đó, không được nuốt lời đó nha."

Ngoài cửa người nọ cười xòa đáp: " Tiểu quý, thật là tham lam quá đi, mau đi đi, việc ta đã hứa, tự nhiên sẽ không đổi ý đâu".

Tiểu hòa thượng nọ hiển nhiên là thập phần cao hứng, cười ha hả không thôi, đoạn chỉ nghe thấy tiếng chân chạy vội đi. Cánh cửa gỗ mở toang, kèm theo tiếng kêu kéo kẹt, phảng phất người đó đứng tại bên ngoài định thần một lúc, thâm thâm hô hấp, rồi mới từ từ bước vào.

Quả nhiên là Pháp Tướng, đi sau Pháp Tướng vẫn là vị hòa thượng cao lớn nọ, Pháp Thiện.

Một thân tăng bào trắng toát, mặt trắng như ngọc, trong tay mang tràng niệm châu, hình dong Pháp Tướng xem ra phảng phất qua mười năm vẫn không hề có chút biến đổi. Chỉ thấy y từ tốn đi về phía Quý Lệ đang nằm trên phản, dừng lại bên phản, nhãn quang hiền hòa nhìn vào nhãn quang Quý Lệ, hai người cứ nhìn nhau như vậy chẳng ai lên tiếng.

Không khí trong thiện thất nhất thời có chút khác biệt, lúc sau, Pháp Tướng mới chột mím cười, hướng về phía Quý Lệ hành lễ rồi bắt đầu nói: "Trương thí chủ, thí chủ đã tỉnh lại rồi."

Quý Lệ khước mắt khẽ giật, rồi lãnh đạm đáp: "Ta không phải họ Trương, danh tự đó ta đã quên từ lâu

rồi."

Pháp Tướng diện mạo không hề đổi sắc, chỉ nhìn Quỷ Lệ, một lúc sau mới nhẹ nhàng nói: "Dùng danh hiệu gì tự nhiên là tùy ý thí chủ, chỉ là, ngay cả họ thí chủ cũng không muốn dùng thiết nghĩ chẳng phải là đắc tội với công sinh dưỡng của phụ mẫu sao?"

Sắc diện Quỷ Lệ chợt biến, gã hừ một tiếng, đoạn không nói thêm gì nữa, quay đầu đi, không nhìn Pháp Tướng nữa.

Pháp Tướng cũng không có ý trách gã, y cùng Pháp Thiện hai người, đã từng nhìn thấy gã bị thiên hạ chính đạo bức ép biến thành ma đạo yêu nhân, nên nhãn thần trung hoàn toàn vẫn rất hòa hoãn. Pháp Thiện từ phía sau lấy hai chiếc ghế tròn, bê lại gần cái phản nơi Quỷ Lệ nằm, để xuống cạnh phản, rồi nhẹ giọng nói: "Su huynh mời ngồi."

Pháp Tướng gật gật đầu, ngồi lên chiếc ghế, nhìn Quỷ Lệ, hỏi: "Thí chủ cảm thấy hiện tại thân thể ra sao rồi?"

Quỷ Lệ thật ra không cần y hỏi như thế, kỳ thật hẳn đã tự xem qua thương thế của mình ra sao, nguyên vết thương trên ngực bị trọng thương gãy xương đã được tiếp lại tử tế, sau đó dùng vải dày băng lại, hiển nhiên là giúp cố định vết gãy, còn những chỗ bị thương khác chỉ là những vết ngoại thương, cũng đều được băng bó tử tế, trong vết thương dấu thỉnh thoảng vẫn phát ra những cơn đau nhói, nhưng cũng kèm theo những cảm giác tê tê dễ chịu, hiển nhiên là miệng vết thương đã được đắp thuốc cực tốt mới có thể hiệu quả như vậy.

Pháp Tướng thấy gã không trả lời, cũng không nổi nóng, chỉ cười nói tiếp: " Trong lúc thí chủ hôn mê, tiểu tăng đã tiếp lại chỗ xương bị gãy, còn những vết thương ngoài da đều không đáng ngại, chỉ là nội phủ của thí chủ bị trọng thương, không thể chữa khỏi ngay được, cũng may là thân thể thí chủ cường tráng, không thì dù có là người tu hành đạo pháp thâm hậu, cũng khó lòng mà..."

Y ngừng một lúc, rồi tiếp: "Vừa nãy tên tiểu sư đệ của bản tăng cũng nói với thí chủ rồi. Nơi đây là Thiên Âm Tự, việc thí chủ ở đây trừ một số ít trong bản tự, thiên hạ không còn ai khác biết, do vậy hết sức an toàn. Thí chủ cứ yên tâm ở đây dưỡng thương..."

Quý Lệ đột nhiên ngắt lời Pháp Tướng, nhìn xoáy vào hai mắt y, hỏi: "Là các người đã cứu ta?"

Nụ cười trên môi Pháp Tướng chợt tắt, tựa hồ như do dự, quay lại nhìn Pháp Thiện trao đổi, Pháp Thiện cúi đầu, khe khẽ niệm Phật hiệu.

Pháp Tướng quay đầu lại, không do dự nữa, gật đầu đáp: "Đúng."

Quý Lệ hừ một tiếng, nói: "Đừng nói với ta là các người không biết, các người hành động như vậy vạn nhất bị Thanh Vân Môn biết được, thì sẽ xảy ra chuyện gì?"

Pháp Tướng thản nhiên: "Tiểu tăng tự nhiên biết."

Quý Lệ cười lạnh nói: "Nếu mà như vậy, ngươi tại sao lại dám giấu sư trưởng ngươi đi cứu tên ma giáo yêu nhân ta đây?"

Pháp Tướng nhìn gã, không biết sao, trong mắt bỗng ánh lên những tia kỳ quái.

Quý Lệ nhíu mày hỏi: "Ngươi nhìn cái gì?"

Pháp Tướng cười cười đáp: "Thí chủ tại sao biết ta nhất định lên sư trưởng đi cứu thí chủ?"

Quý Lệ khẽ run, hỏi: "Cái gì?"

Pháp Tướng lại thản nhiên: "Thanh Vân Môn thất mạch chủ tọa đều không phải tầm thường, mỗi người đều thân tàng tuyệt học. Phong Hồi Phong thủ tọa Tăng Thường Thúc là một trong bọn họ, hôm đó ông ta cũng tham chiến, nếu muốn cầm chân ông ta trong một khoảng thời gian mà không lộ ra đạo pháp của bản tự, công lực đến mức đó, thiết nghĩ ta vẫn chưa đủ sức."

Quý Lệ nhìn Pháp Tướng, đối mắt lúc lâu, Pháp Tướng thản nhiên nhìn lại, miệng vẫn nở nụ cười hiền hòa. Lâu sau, Quý Lệ đột nhiên quay đi, không nhìn Pháp Tướng nữa.

Pháp Tướng gật gật đầu, nói: "Thí chủ bị thương rất nặng, bây giờ cần nhất là nghỉ ngơi thật kỹ."

Quý Lệ nhắm mắt, chợt hỏi: "Các người tại sao lại cứu ta?"

Pháp Tướng trầm mặc hồi lâu, mới bình thản nói: "Vấn đề này tiểu tăng không thể hỏi đáp."

Quý Lệ hít sâu, hét: "Tại sao?"

Pháp Tướng khẽ niệm Phật hiệu, nói: "Thí chủ cũng không nên nóng nảy, đợi mấy hôm nữa thương thế lành rồi ắt sẽ có người giải thích cặn kẽ cho thí chủ biết."

Quý Lệ mở mắt, nhíu mày hỏi: "Ai?"

Pháp Tướng khõe miệng khẽ giật, trong chốc lát thoáng lộ chút ý do dự, nhưng chưng quy cũng đáp: "Nói cho thí chủ cũng không việc gì, chính là ân sư của tiểu tăng, Thiên Âm Tự phương trượng Phổ Hoằng thượng nhân."

Quý Lệ nhất thời run người, một lúc sau, gã nhìn về mặt Pháp Tướng, lại chẳng biết hỏi gì thêm, đoạn thở dài rồi nằm dài ra phản.

Nơi xa tiếng chuông du dương, nhẹ nhẹ truyền lại.

"Boong... Boong... Boong... Boong..."

Hết hồi 178

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 179

Tục Thế Phật Đường

Sáng chuông, chiều mõ, ngày lại ngày, cảnh tượng tựa hồ cứ như thế không thay đổi.

Mỗi một ngày, mọi sự tưởng chừng như là ngày hôm qua, có người cảm thấy buồn chán, có người cảm thấy yên tĩnh, tháng ngày làm lười, hoặc dài hoặc ngắn, đều bởi tại nhân tâm mà thôi.

Thoáng chốc, Quỷ Lệ lưu lại Thiên Âm Tự cũng đã khá lâu, sáng sáng nghe chuông, xế chiều nghe mõ, chẳng biết tự nơi nào trong chùa cứ đều đặn vang lên mỗi ngày, lặng lẽ trôi qua. Cũng không biết như thế nào, mới chỉ có mấy ngày, hắn tựa như hòa nhập vào khung cảnh kỳ lạ khác thường này, ngày ngày trầm mặc không nói, chỉ trầm tư suy nghĩ.

Hắn đang ở độ tuổi tráng niên, thể lực sung mãn tráng kiện, tuy thụ thương trầm trọng, nhưng trước là thân thể còn trẻ, sau là bản thân dày công tu hành, hơn nữa Thiên Âm Tự không đối với hắn như người ngoài, chẳng tiếc thảo dược kỳ trân, tùy nghi cho hắn sử dụng. Với thanh danh và địa vị của Thiên Âm Tự, dĩ nhiên là không thiếu dược phương, vốn dĩ là nơi có các loại thuốc tốt vào loại bậc nhất trong thiên hạ, dược liệu phát huy nhanh chóng, một thân thương tích của hắn đã được lành lại chóng vánh.

Chỉ qua mấy ngày, hắn đã có thể xuống giường miễn cưỡng đi lại, chỉ là lúc đi bộ, ngực vẫn còn đau, cứ đi được vài bước thì phải dừng lại để lấy hơi. Có điều, dù chỉ như vậy, cũng đã khiến cho bọn Pháp Tướng thường xuyên đến thăm đều cảm thấy rất cao hứng phấn khởi, cứ chuyện vãn với nhau rằng trước giờ chưa thấy có ai bình phục được nhanh chóng như hắn, xem chừng không quá một tháng

là có thể hoàn toàn bình phục.

Bình nhật Quý Lệ cùng với bọn họ ở chung một chỗ, thi thoảng trò chuyện, tuyệt không bàn đến chuyện song phương đối đầu với nhau khi trước, tựa hồ lúc này đối với bọn Pháp Tướng và các tăng lữ khác trong Thiên Âm Tự, Quý Lệ bất quá chỉ là một người bình thường được bản môn hảo tâm cứu giúp, chứ không phải ma giáo yêu nhân mà bản môn cam tội lớn với thiên hạ, từ trong bàn tay sắt thép của Thanh Vân Môn mà cướp về. Thế nhưng Quý Lệ cũng không truy vấn nguyên nhân vì sao chúng nhân Thiên Âm Tự lại giải cứu hắn.

Ngày tháng trôi qua êm ả, thân thể của Quý Lệ cũng ngày một khang phục, đến hôm nay, hắn đã có thể đi lại dễ dàng, đôi khi gặp lúc thời tiết trong lành, hắn liền kéo ghế mở cửa, ngồi bên cửa sổ, nghiêng đầu chăm chú lắng nghe, tựa hồ những tiếng chuông cổ ở Thiên Âm Tự đối với hắn mà nói có một chút âm vị đặc biệt.

Trong thời gian hắn dưỡng thương, trong số tăng nhân thiên âm tự chỉ có Pháp Tướng và Pháp Thiện thường hay vắng lai thăm hỏi, những tăng nhân khác hầu như không hề lai vắng, đừng nói chi đến Phổ Hoảng Thượng Nhân và các vị thần tăng hàng chữ "Phổ" khác. Dựa vào lý do phải dưỡng thương, Quý Lệ cũng không bước ra khỏi phòng. Ngoại trừ đôi lần mở cửa nhìn ra bên ngoài, khung cảnh hiện tại trước mắt hắn, bất quá chỉ là một mảnh vườn nho nhỏ, tường hồng ngói xanh, trong sân trồng vài cụm cây nhỏ.

Chỉ là đối với Quý Lệ mà nói, một tiểu viện đơn giản thông thường như thế này, ngạc nhiên thay lại gợi lên cảm giác như là đã lâu lắm không gặp lại, từ cái ngày đầu tiên dỡ song cửa lên, tuy không biểu lộ ra ngoài, nhưng trong tâm của hắn liền có cảm giác yêu thích nơi này ngay lập tức.

Sáng nghe chuông, chiều nghe mõ, ngày tháng trôi qua một cách yên tĩnh, bất quá một khoảng ngắn trong ngày, hẳn cảm thấy đứng ngồi không yên nửa say nửa tỉnh.

Nào có ai biết, trong tâm của hắn đã từng có một ước vọng khôn cùng, bất quá là trong một ngày bình yên như thế này...

Tu Di Sơn, Thiên Âm Tự là nơi điện vũ miếu các nguy nga rộng lớn, lại có được một đình viện nhỏ nhắn ở một nơi hẻo lánh quanh quẽ thế này, cuộc sống cứ như thế, như thế, như thế...

"Kẻo kẹt", cánh cửa gỗ mở ra đột ngột, Pháp Tướng một mình bước vào, đảo mắt một vòng quanh phòng, lập tức dừng lại trên giường nơi Quý Lệ đang nằm. Quý Lệ nhắm mắt, không biết là thức hay ngủ.

Pháp Tướng khẽ mỉm cười, quay người đóng cửa lại, hướng về phía Quý Lệ mà nói: "Hôm nay người thế nào rồi, ngực có còn đau nữa không?"

Quý Lệ chuyển động thân mình, từ từ mở mắt, nhìn về phía Pháp Tướng điềm tĩnh trả lời: "Mỗi lần người đến đây đều hỏi câu này không cảm thấy phiền phức sao?"

Pháp Tướng lại cười lắc đầu, mục quang di chuyển rồi tiến đến bức tường bên kia, chính là nơi thờ phượng họa hình của quân âm đại sĩ, lấy ba cây nhang ở bên bàn thờ, chụm lửa từ cây đèn cây nhỏ rồi

đặt vào lô hương bằng đồng.

Làn khói tỏa nhẹ bay lên rồi phiêu tán vào không trung, bức họa quan âm đại sĩ đột nhiên trở nên mơ mơ hồ hồ, mùi đàn hương từ từ lan tỏa vào không khí.

Pháp Tướng chấp tay hướng về bức đồ hình quan âm đại sĩ lạy vái ba vái, bấy giờ mới quay người, ngưng mắt nhìn Quý Lệ rồi hốt nhiên nói: "Người không đến đây bái lạy hay sao?"

Quý Lệ giật mình, bất giác không thể tự chủ cũng nhìn về hướng bức họa đồ, vẻ mặt quan âm đại sĩ trong bức tranh đây vẻ từ bi, đoan trang mỹ lệ, tuệ nhãn như nhìn vào khoảng không, tựa hồ hướng về thế giới vạn vật phàm nhân, trong thời khắc này, dường như đôi mắt từ bi về phía mình.

Trong tâm hấn bỗng phát động, lập tức lãnh đạm cười chế nhạo: "Ta thật vô cùng kính ngưỡng quan âm bồ tát, nếu quả phật bà linh nghiệm như thế, ta không nhớ đã biết bao lần trong quá khứ đã thỉnh cầu chư thiên thần phật rủ lòng thương hại mà nào có thấy người của bổn môn phát quá từ bi."

Pháp Tướng nhìn hấn hồi lâu, Quý Lệ vẫn giữ vẻ thản nhiên, nụ cười lãnh đạm vẫn đọng ở khóe miệng, không tỏ ra có chút hối hận. Lúc sau, Pháp Tướng khẽ thở dài, quay người đối diện với tượng Quan âm đại sĩ gập đầu kính bái, lâm râm khấn vái trong miệng, chỉ là không nghe rõ thành tiếng.

Quý Lệ chăm chăm quan sát bộ dạng của hấn, tiếp tục cười nhạo.

Pháp Tướng hành lễ xong, quay người bước tới, vẻ ôn hòa trên mặt từ từ biến mất, thay vào đó là vẻ giễu cợt: "Ta thấy hôm nay thần sắc của ngươi đã khá rồi, thân thể cũng đã gần như hồi phục, hay là ra ngoài với ta."

Quỷ Lệ nghe thế liền chấn động: "Ra ngoài ư? Đi đến đâu?"

Pháp Tướng mỉm cười nói: "Đi đến một nơi ngươi muốn đến, gặp người mà ngươi muốn gặp."

Quỷ Lệ nhú mày, nhướng mắt hỏi: "Thế à, có phải là hiệu thị của Phổ Hoàng Thượng Nhân chăng?"

Pháp Tướng gật đầu nói: "Đúng thế, ân sư nghe nói thương thế của ngươi đã hồi phục thì thập phần hoan hỉ, hôm nay liền sai ta đến trông nom, nếu như thân thể ngươi không quá mệt mỏi thì có thể gặp mặt. Chẳng hay ý ngươi thế nào?"

Quỷ Lệ chú mục nhìn Pháp Tướng hồi lâu, hốt nhiên mỉm cười: "Tốt, tốt, tốt, ta cũng đã chờ ngày này khá lâu, ta tự nhiên phải đích thân đến yết kiến, đừng nói hiện giờ thân thể tốt xấu thế nào, cho dù là lúc đang mang trọng thương, chỉ cần ngài có ý mời, cho dù phải bò lết ta cũng sẽ tới."

Pháp Tướng chấp tay: "Thí chủ đã quá lời, xin theo tại hạ."

Nói rồi liền bước tới trước dẫn đầu, đến trước cửa phòng mở cửa bước ra.

Quý Lệ liền theo phía sau, chỉ là lúc hấn dợm bước ra khỏi phòng, không biết tại sao, hấn đột nhiên hồi đầu nhìn về phía bức tranh Quan âm đại sĩ treo trên tường, giữa làn khói thoảng bay, diện mục từ bi của quan âm đại sĩ khẽ mỉm cười, tựa hồ như đang nhìn hấn.

Quý Lệ khẽ nhăn mày, hừ một tiếng, liền lập tức quay người, không quay đầu lại đi thẳng ra ngoài, chỉ còn thoang thoảng mùi đàn hương vương vấn phía sau hấn trong căn phòng trống không im lặng, nhẹ nhàng phiêu đảng.

Ra khỏi tiểu viện là một thông đạo dài độ chừng hai trượng, bề ngang bốn thước, hai bên là tường vôi đỏ, cao độ bằng hai người, phía trên lợp bằng ngói lưu ly màu lục, ở cuối đường đi của hoa viên là một vòm cửa hình cung, khi tiến gần đến cửa ngoài có thể nghe được những âm thanh hỗn tạp từ ngoài truyền đến.

Thanh âm đó thật kỳ quái, thoáng nghe tựa hồ như thanh âm của tảng nhân đang tụng kinh trong miếu, nhưng trong đó lại pha tạp những quái thanh kỳ dị, trong tưởng tượng của Quý Lệ những thanh âm này đáng lý không thể xuất hiện nơi này, ví dụ như tiếng đối thoại của phụ nhân ở thôn quê, hay là giọng cao thanh của phật tử đang lễ phật, lẫn vào đó là tiếng hài như quấy khóc.

Những âm thanh kỳ lạ này, sao lại xuất hiện tại nơi được hiệu xưng là thiên hạ chánh đạo tam đại cự phái như Thiên Âm Tự thế này?

Quý Lệ cảm thấy hoang mang bất định, liền hướng mắt về phía Pháp Tướng như dò hỏi, chỉ thấy Pháp Tướng diện mục không thay đổi vẫn dẫn đường ở phía trước hướng về phía vòm cửa trước mặt. Quý Lệ nhíu mày, định thần lại, rồi tiếp tục đi theo sau.

Bên ngoài bỗng nhiên rạng sáng, chỉ thấy đá bạch ngọc được dùng để lát nền, từng lớp đá chồng lên nhau, cứ chín bậc làm thành một tổ, liên tiếp nhau đến tận đại hùng bảo điện, có cả thảy chín lần chín tám mươi một như vậy. Giữa hàng rào điêu khắc bằng ngọc thạch, chỉ thấy điện đài hùng vĩ, cực kỳ cao đại, trước điện có 13 cây cột cao lớn ngạo nghễ như vươn tới trời xanh, cao đến mười trượng, trần và tường trong điện lấp lánh huy hoàng, chia làm tám đỉnh bằng nhau, có trạm trở đầu rồng, ở trước mỗi mái đỉnh đều có một hình rồng bay lượn, tùy theo đó mà điêu khắc mười loại thú vật kỳ lạ tượng trưng cho sự cát tường, hình thái khác thường, như hư như thực.

Trong điện được trang trí bởi muôn vàn điêu khắc hoa lệ tinh mỹ, thật là vượt quá sức tưởng tượng của người thường, như là không phải bởi tay con người mà làm ra được.

Ở phía sau đại hùng bảo điện, hai bên, phía trước, tạo thành một dãy điện đường cao lớn nối tiếp nhau, ở giữa là quảng trường rộng lớn hoặc là những con đường nhỏ ngoằn ngoèo nối kết với nhau lại thành một khối trùng trùng điệp điệp cao lớn lộng lẫy.

Chỉ là tòa kiến trúc này tuy hùng vĩ hoa lệ, có thể làm cho người ta trầm trồ kinh ngạc, thế nhưng trong thời khắc này, điều làm Quý Lệ ngạc nhiên nhất lại không phải là điều này, đây chính là nơi phật giáo trang nghiêm vào bậc nhất, hiện tại lại có rất nhiều phạm nhân qua qua lại lại không ngừng, người người cầm nhang đèn, quỳ bái lễ phật, từ trên đài cao ra đến ngoài sân, hương hỏa định thịnh khó mà tưởng tượng được.

Một ngôi chùa lớn như Thiên Âm Tự, vốn có địa vị cực kỳ tôn cao trong thiên hạ chính đạo, lúc này không khác gì những tòa tự miếu thông thường nơi nhân gian, mở cửa đón vô số bách tính thế tục vào thắp hương bái phật.

Quý Lệ không tưởng tượng được điều này. Hắn vốn đã minh bạch những âm thanh kỳ quái khi nãy nhưng với những cảnh tượng trước mắt hắn lại cảm thấy hồ đồ hơn. Chùa miếu trên Thanh Vân Sơn sớm có tập quán tuân theo phong phạm của tiên gia, tiên sơn tiên cảnh, chỉ có những người tu đạo. Hồi còn ở Thanh Vân Sơn, hắn chưa bao giờ thấy một người dân bình thường nào lên núi thắp hương cầu nguyện.

Hắn ngoảnh đầu nhìn Pháp Tướng hỏi với vẻ ngạc nhiên: "Đây là..."

Pháp Tướng cười nhẹ: "Bản tự tuy hương hỏa thịnh vượng nhưng bình nhật cũng không có nhiều người tới. Sở dĩ hôm nay có đông người tới thắp hương vì là ngày mừng một. Vào mỗi độ mừng một ngày rằm, bách tính trong phạm vi trăm dặm quanh đây đều tới bái phật theo tập tục".

Quý Lệ lúc lắc đầu, vương vấn một chút nghi ngờ, cuối cùng cũng cất lời hỏi: "Không đúng. Ta chỉ lấy làm lạ là tại sao môn phái nhà ngươi lại cho bách tính vào thắp hương lễ phật?"

Pháp Tướng gật gật đầu đối với vấn đề Quý Lệ thắc mắc dường như đã có dự liệu. Y vẫn giữ nguyên tư thế đi bên cạnh Quý Lệ, hướng về phía hậu Đại Hùng Bảo Điện, vừa đi vừa nói: "Kỳ thật lúc ban đầu Thiên Âm Tự cũng giống như Thanh Vân Môn, tịnh không mở cửa đón tiếp thế tục bách tính. Chỉ sau khi ân sư tiểu tăng là Phổ Hoàng Thượng Nhân tiếp nhiệm phương trượng liền cùng tam vị sư thúc tham ngộ phật lý, đại phát nguyện tâm, dạy rằng: "Phật cũng là chúng sinh trong thiên hạ, không ai

không là phật. Vì vậy mới quyết định mở rộng sơn môn cho bách tính vào lễ phật".

Nói đến đó, Pháp Tướng dừng bước, quay người về phía con đường dẫn tới Đại Hùng Bảo Điện nói:
"Su đệ có thấy con đường đá rêu phong kia không?"

Quý Lệ gật đầu nói : "Sao?"

Pháp Tướng chấp tay nói: "Năm xưa có một vị sư thúc bản môn nhận thấy đường núi cheo leo, bách tính tuy có lòng muốn lễ phật nhưng thân thể yếu đuối không thể lên núi cầu nguyện nên đã một mình bỏ ra 10 năm đại dụng thần thông biến một con đường vốn chênh vênh, hiểm trở thành một con đường bằng phẳng, thật đã tạo thành công đức vô lượng."

Quý Lệ bỗng nhiên dâng lên niềm kính trọng, sắc diện trở nên trang nghiêm hỏi: "Có một vị tiền bối như thế thật sao? Xin thỉnh vấn danh hiệu."

Pháp Tướng chú nhãn nhìn y, trầm mặc một hồi đoạn chùng giọng: "Vị sư thúc đó danh hiệu là Phổ Trí, cũng đã rời bỏ trần gian hơn 10 năm rồi."

Quý Lệ một thân nam tử cương ngạnh, vậy mà khi nghe đến hai từ "Phổ Trí" cũng thấy như sấm động trời quang, trong óc kêu lên một tiếng "Oang", toàn thân tê liệt.

Pháp Tướng thấy Quỷ Lệ sắc mặt biến chuyển bất định, thoát bi thương thoát phần hận, liền thở dài một tiếng, hạ giọng nói: "Đi thôi. Phương trượng đang chờ chúng ta."

Quỷ Lệ mặc nhiên nhìn Pháp Tướng cất bước, chỉ thấy cước bộ y vốn khinh linh, nhẹ nhàng giờ phút này trở nên trầm trọng vô bì. Đi được mấy trượng, Pháp Tướng đột nhiên quay đầu lại, sắc mặt biểu tình phức tạp, nhìn về đám người nơi xa xa đang hơi hớn hờ hờ chậm chậm bước trên con đường đá. Cả lão nhân, nam tử, phụ nhân, hài tử đều lộ ra sắc mặt thành kính, miệng tụng niệm phật hiệu như thể mỗi bước đi trên con đường đó là họ lại gần Phật Tổ thêm một chút.

Sắc mặt Quỷ Lệ phức tạp u ám, hai tay nắm chặt thành quyền rồi từ từ lỏng ra. Một lúc sau, hắn thông thả quay đầu tiến về phía trước. Pháp Tướng vẫn đứng đó, yên lặng chấp tay niệm phật đợi hắn.

Hai người cất bước, bỏ lại sau lưng đám thiện nam tín nữ đang trầm mặc đi trên con đường về với phật.

Chốn này nguyên là nhân gian, không phải là tiên gia phật cảnh.

Qua khỏi Đại Hùng Bảo Điện, tuy là phía hậu nhưng điện vũ miếu đường trùng trùng điệp điệp. Thiên Âm Tự không hổ là danh môn đại phái, khí khái vượt hẳn so với những tự miếu thông thường. Quỷ Lệ cùng Pháp Tướng thẳng đường tiến bước, không dừng lại tại bất kỳ điện vũ lầu các nào mà đi về phía hậu sơn.

Quý Lệ bám sát gót Pháp Tướng, không thốt một lời, sắc mặt bộc lộ trầm tư nặng nề. Đối với kiến trúc tinh hoa mỹ lệ chung quanh, hẳn hoàn toàn không để ý.

Vào lúc cuối cùng khi Pháp Tướng đưa hẳn rời Thiên Âm Tự theo cửa sau, chồm bước lên con đường mòn dẫn lên đỉnh Tu Di Sơn, Quý Lệ cau mày hỏi: "Sao vậy, Phổ Hoằng Thượng Nhân lại không ở trong chùa?"

Pháp Tướng gật gù nói: "Đúng vậy. Cho dù bạn tự luôn mở cửa đón người thế tục, tạo thành công đức vô lượng nhưng người xuất gia tất có nhu cầu thanh tịnh, ân sư tiểu tăng cùng các vị sư thúc lại là những người ưa thích yên tĩnh nên thường ở tại ngôi tiểu tự trên đỉnh Tu Di Sơn. Người trong bản môn đều gọi đó là Tiểu Thiên Âm Tự." Pháp Tướng dứt lời liền cười nụ, để lộ hai hàm răng trắng bóng.

Quý Lệ mặc nhiên gật đầu, không nói thêm lời nào, tùy tiện theo sau Pháp Tướng đi lên đỉnh Tu Di Sơn.

Tu Di Sơn tuy không so được với chiều cao nhập vân của Thanh Vân Môn Thông Thiên Phong nhưng tuyệt nhiên không thể coi là thấp. Thiên Âm Tự mà hai người vừa rời khỏi nằm tại lưng chừng núi. Hai người đi bộ lên đỉnh núi, chừng nửa canh giờ thì nhìn thấy tấm biển đề 4 chữ "Tiểu Thiên Âm Tự".

Nhìn bên ngoài, Tiểu Thiên Âm Tự quả nhiên là một ngôi chùa nhỏ, dù đi ra hay đi vào chỉ ba bước là đến viện tự, khác rất xa với vẻ hoành tráng của Thiên Âm Tự nơi lưng núi. Nơi này cách xa thế tục, bốn phía tùng xanh trúc biếc bao phủ, ken đặc thành rừng. Mỗi khi gió núi thổi qua, tùng động trúc lay tạo nên vẻ thanh nhã u tĩnh không nói thành lời. So với cảnh nhiệt náo dưới núi quả có phong vị lãnh

ngoại riêng biệt.

Quý Lệ vết thương nặng chưa lành hẳn, đi bộ một quãng đường dài như vậy trên trán lấm tấm mồ hôi. Hắn dừng bước lấy sức, quay đầu nhìn về phía sau thấy bên trong Thiên Âm Tự nơi lưng núi hương hoa đỉnh thịnh, từng sợi khói phiêu đảng bay lên. Nhìn ra xa xa thấy một màu xanh xanh, đâu đó loáng thoáng tiếng người tạo cho người ta tâm ý trang nghiêm.

Quý Lệ ngây ngây xuất thần nhìn một hồi lâu, không biết hắn nghĩ gì. Đoạn chuyển thân cất bước. Pháp Tướng gật gật đầu, đưa hắn đi vào bên trong Tiểu Thiên Âm Tự.

Nơi này so với dưới núi đơn giản hơn nhiều. Hai người đi qua phạt đường chính, rẽ qua hậu đường bên phải tới một tòa thiền phòng ba gian thanh tịnh. Pháp Tướng tiến về phía trước mấy bước, hướng về phía cửa thiền phòng nói lớn: " Sư Phụ, Trương Tiểu Phàm thí chủ đã tới."

Từ trong thiền phòng tức thì vang lên một giọng nói già nua, thanh âm từ ái: "Mời vào."

Pháp Tướng quay đầu lại, đưa tay thỉnh mời Quý Lệ. Quý Lệ thoáng do dự nhưng cũng tiến vào thiền phòng. Pháp Tướng đứng lại bên ngoài, hình như không có ý đi cùng hắn vào trong.

Bước vào bên trong thiền phòng, Quý Lệ đưa mắt nhìn bốn phía. Thiền phòng quả thật đơn giản, so với căn phòng hắn dưỡng thương dưới chân núi chẳng có gì khác biệt. Phổ Hoằng Thượng Nhân, phương trượng Thiên Âm Tự, một trong thiên hạ đương kim chính đạo cự phái, đang ngồi trên bồ đoàn, tay

cầm một tràng niệm châu, miệng cười tươi tắn nhìn hấn.

Phổ Hoằng Thượng Nhân cười nhẹ, thanh âm bình hòa thốt: "Thí chủ đến rồi."

Không hiểu tại sao khi đối diện với thần tăng, Quỷ Lệ lại thấy trong tâm dấy lên nỗi niềm nhưng nhanh chóng bình phục, từ từ hít vào, gạt đầu thốt: "Phải."

Phổ Hoằng Thượng Nhân ánh mắt lấp lánh từ bi quang mang, tỉ mỉ quan sát Quỷ Lệ, cơ hồ từ đầu đến chân. Tràng niệm châu trong tay chuyển động nhịp nhàng, hồi lâu ông cất tiếng: "Hình như thí chủ có điều gì cần hỏi bản đạo?"

Quỷ Lệ tức khắc gạt đầu nói: "Không sai. Ta thấy lạ là Thiên Âm Tự vì sao phải không kể nguy hiểm, mạo phạm Thanh Vân Môn để cứu ta?"

Câu hỏi của hấn đã đi vào chính đề, thanh âm cực nhanh nhưng mới được nửa câu thì hấn không tự chủ được dừng lại. Chỉ thấy Phổ Hoằng Thượng Nhân đưa hữu thủ lên ngăn không cho hấn nói tiếp.

Quỷ Lệ không hiểu, nhìn Phổ Hoằng Thượng Nhân với vẻ mê hoặc. Phổ Hoằng chấp tay niệm một câu phát hiệu, đoạn rời khỏi bồ đoàn đứng lên nhìn Quỷ Lệ nói: "Đối với vấn đề thí chủ vừa hỏi bản tăng, trước tiên bản tăng sẽ đưa thí chủ đi gặp một người."

Quý Lệ thoáng run hỏi: "Gặp người? Ai?"

Phổ Hoằng không đáp, đi thẳng ra bên ngoài, từ tốn nói: "Bần đạo chỉ biết rằng người đó mong ngóng thí chủ đã lâu, mà thí chủ nhất định cũng mong gặp được y."

Quý Lệ ngạc nhiên, rồi khi hấn ý thức được mình đang ở đâu không biết tại sao trong lòng bàn tay xuất mồ hôi lạnh, tim hấn đập nhanh, dường như phía trước đang có điều gì đó khiến hấn lo sợ.

Pháp Tướng vẫn đứng yên lặng bên ngoài thiền phòng, thấy Phổ Hoằng Thượng Nhân cùng Quý Lệ nổi gót đi ra nhưng sắc mặt y không hiện lên chút thay đổi nào, chỉ lùi lại một bước rồi tiếp tục đứng qua một bên. Phổ Hoằng Thượng Nhân đưa mắt nhìn y, không nói một lời gật gật đầu đoạn cất bước đi theo hướng Quý Lệ. Đích đến là một tiểu viện tựa lưng vào mạch núi.

Hết hồi 179

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 180

Khô Hải Nan Độ

Cũng giống như lối đi vào, tiểu ốc đó là một căn phòng nhỏ đơn sơ tựa vào vách núi, một lối đi trải gạch xanh dẫn thẳng vào cửa phòng, hai bên đường cỏ mọc um tùm, nhìn có vẻ như không được ai chăm sóc, nhiều nơi mọc đầy cỏ dại.

Chỉ có một điều khác so với phía ngoài, trên cửa phòng có treo một tấm rèm màu đen khá dày, ngoài cửa đó ra, căn phòng này không có cửa ra vào nào khác.

Quý Lệ nhìn tiểu ốc đơn sơ, giống như bao tiểu ốc thường thấy khác, cổ họng bỗng khô lại, hai tay bỗng tự nhiên nắm chặt. Hắn nhìn Phở Hoàng Thượng Nhân, chỉ thấy trên mặt Phở Hoàng Thượng Nhân hiện lên một thần thái vô cùng phức tạp, như nuối tiếc, như đau khổ, khó diễn đạt thành lời, mà chính hắn cũng đang trong tâm trạng như vậy, nhìn như thôi miên vào con đường dẫn đến tiểu ốc kia.

Không gian như chìm trong tĩnh lặng, không ai cất tiếng, chỉ có tiếng côn trùng đầu đó trong bụi cỏ cất lên như kêu khóc điều gì.

Mãi sau, Phở Hoàng Thượng Nhân thở dài, nói: “Chúng ta vào thôi”.

Các cơ thịt trên mặt Quý Lệ giật giật, y đáp khẽ: “Được”.

Phổ Hoàng Thượng Nhân bước chầm chậm về phía trước, gạt rèm, đẩy cánh cửa, mở toang cửa tiểu ốc.

Tiếng bản lề kêu cọt kẹt vang lên, nặng nề và thê lương. Không biết đã bao lâu không ai mở cánh cửa này ra.

Một luồng gió lạnh bất ngờ từ trong ùa ra, khiến cho kẻ tu hành đã lâu như Quý Lệ đang đứng ở cửa lều cũng không thể cưỡng lại cơn rùng mình. Căn phòng nhỏ xíu này dường như là nơi lạnh nhất thiên địa.

Quý Lệ đang nhíu mày do dự thì nghe tiếng Phổ Hoàng Thượng Nhân từ sau rèm vọng ra: “Tiểu thí chủ vào đây mau”.

Quý Lệ hít một hơi sâu, vươn vai lắc đầu, rồi vươn tay kéo rèm cửa, bước vào bên trong.

Rèm cửa từ từ hạ xuống, tiếng kẽo kẹt thê lương cất lên rồi từ từ khép lại.

Bầu không khí yên tĩnh lại bao trùm lên căn phòng nhỏ. Một bóng người như trong mộng từ từ tiến đến, mắt hướng về căn phòng, không bao giờ có hoa nở, miệng lẩm nhẩm kính phật, cúi lưng vái, mặt đầy vẻ tôn kính trang nghiêm.

Màn hạ xuống, cửa gỗ cũng khép lại, vì không có cửa sổ nên trong phòng chỉ thấy một màu tối đen.

Một luồng gió lạnh bỗng trào ra, tựa như có hàng ngàn mũi kim bằng đá châm vào da thịt. Quý Lệ trong giây phút rùng mình liên tục, nhưng y vốn không phải là người thường, chỉ cần vận chân pháp điều khí là khí huyết lưu thông trở lại. Luồng gió lạnh dù không xâm nhập được vào cơ thể, nhưng cứ châm vào người lạnh buốt, quả khó có thể chịu đựng được.

Gian tiêu ốc này còn lạnh hơn cả gió băng ở Bắc Cực.

Quý Lệ trong lòng vô cùng kinh ngạc, đang lúc kinh ngạc chỉ nghe thấy Phở Hoằng Thượng Nhân thấp giọng: “Su đệ, chúng ta đến tìm su đệ đây, người này chính là người mà su đệ hằng mong gặp bao lâu nay!”.

Giọng Phở Hoằng Thượng Nhân trầm đục mà chứa đầy tình cảm khác thường, khí lạnh trong phòng đột nhiên lạnh thêm vài phần, lạnh đến máu trong người như đông cứng lại.

Sau đó, bỗng nhiên trong phòng có một luồng sáng trắng ánh bạc từ từ sáng lên, chiếu sáng từ phía trước Phở Hoằng Thượng Nhân và Quý Lệ đến tận cuối phòng.

Luồng ánh sáng chiếu sáng trắng như tuyết, với những dải sáng lóng lánh tuyết đẹp, kèm theo là những tia sáng màu bạc viền xung quanh, hoà thành một, từng chùm lấp lánh lấp lánh nối đuôi nhau phát sáng, một hồi lâu mới nhìn ra là một bàn tròn lớn chừng khoảng một tấc.

Ánh sáng dịu dàng, trắng như tuyết, tia sáng phát ra cao không đến một tấc, ở cuối như có hình hoa tuyết, lại nhảy nhót giống như những con đom đóm lấp lánh, đẹp tựa trong mơ.

Những tia sáng đó dần dần hoà lại làm một, Quý Lệ và Phổ Hoằng Thượng Nhân chỉ thấy một tiếng sáo nhẹ nhàng nổi lên, nghe rất vui tai, luồng ánh sáng lan rộng làm cả căn phòng bừng sáng.

Trong giây lát kỳ diệu đó, Phổ Hoằng Thượng Nhân thâm niệm phật, trong khi Quý Lệ chỉ cảm thấy máu trong người đông cứng lại, không thấy một hơi ấm nào, đến nỗi tim cũng như ngừng đập, dường như toàn bộ cơ thể chết đứng không vận động trong giây phút đó.

Y đứng ngay đơ giữa phòng như một cột nước đông cứng, nhìn như thôi miên vào luồng sáng trước mặt, trong đầu không nghĩ đến bất cứ điều gì khác ngoài hai chữ: Phổ Trí.

U quang như tuyết, xán lạn lưu chuyển, từ một vòng tròn màu trắng thuần khiết như ngọc toả ra, đồng thời xua đi làn khí lạnh trong phòng. Bên trên vòng tròn phát sáng có một người ngồi xếp bằng tròn, người đã làm thay đổi cả cuộc đời Trương Tiểu Phàm năm xưa, người mà Quý Lệ ngày nay luôn khắc cốt ghi tâm: Phổ Trí!

Nhìn từ phía xa trông diện mạo Phở Trí vẫn như đang sống, mặc dù da mặt trắng xanh xao tái nhợt, không thấy một luồng sinh khí nào, nhưng nhìn kỹ thì không thấy khô héo như người chết, thậm chí trông vẫn giống hệt Lão Hoà Thượng từ bi trong tâm trí của Trương Tiểu Phàm năm nào, không chút thay đổi, duy chỉ có thêm nhiều nét u uẩn đau khổ chứa trong thần sắc lão.

Khuôn mặt vẫn y như xưa, chỉ có phần cơ thể là thay đổi.

Không hiểu tại sao cơ thể của Phở Trí thu nhỏ hơn nửa so với trước kia, cũng chính vì vậy mà Lão có thể toạ trên chiếc bàn ngọc trắng lạnh đó, khó lạnh trong phòng đủ làm chết người, mà không thấy bất cứ tảng băng nào xếp trong phòng, phần lớn nguồn gốc của khí lạnh là từ chiếc bàn ngọc dị thường đó. Thân thể của lão hoà thượng có thể giữ được lâu đến vậy cũng là do công huyền bí của dị bảo.

Chỉ có điều, Quý Lệ cũng không nghĩ ra được điều đó, lão tăng từ bi đang ngồi trên ngọc bàn kia rõ ràng là hình ảnh y đã khắc sâu trong tâm tưởng hơn mười năm rồi không quên.

Là hận chăng?

Là ân chăng?

Đầu óc y bỗng không không đặng đặng, trong bỗng chốc như vũ bão cuồng phong, như sấm sét bên tai, ân oán lẫn lộn tràn dâng trong lòng.

Lão tăng kia chính là người đã cứu mệnh y, là người dạy y chân pháp, đối đãi với y như con, nhưng cũng chính lão tăng nhìn bên ngoài đầy từ bi kia cũng là người đã huỷ hoại cả cuộc đời y, khiến y ngày đêm đau khổ, như địa phủ thâm uyên.

Ân oán giao tranh lẫn lộn vốn chỉ diễn ra trong tâm khảm y, không ngờ giây phút này cũng không kìm được trào dâng trên nét mặt.

Trong giây phút tâm thần kích động, Quý Lệ đứng không vững, hoa mắt chóng mặt, đổ người sang bên cạnh. Vừa lúc đó có một bàn tay ấm áp vươn tới, đỡ lấy y, một luồng khí quen thuộc – chính là Đại Phạm Bát Nhã Chân Pháp - từ lòng bàn tay ấy truyền sang cho y vô cùng mãnh liệt, khiến cho huyết khí đang kích động bình phục trở lại.

“A di đà phật, Tiểu thí chủ, người không nên quá kích động, phải bảo trọng”. Tiếng nói của Phổ Hoằng Thượng Nhân từ bên cạnh khẽ vang lên.

Quý Lệ như bừng tỉnh khỏi cơn mộng, nghiêng răng đứng thẳng người lên, tuy nhiên mắt vẫn dán chặt vào khuôn mặt của Phổ Trí.

Phổ Hoằng Thượng Nhân đứng bên cạnh, dăm chiêu nhìn Quý Lệ, dưới ánh sáng chập chờn trong căn phòng, mặt Quý Lệ trông như của một người xa lạ, không phải yêu nhân ma giáo vang tiếng trong thiên hạ, mà chỉ là một kẻ phàm nhân đang đau khổ, giống như kẻ thiếu niên bao năm về trước.

Y háng giọng, quay đầu nhìn Phở Trí, từ từ đi lên phía trước, nhìn đăm đăm vào khuôn mặt Phở Trí, khẽ nói: “Su đệ, di nguyện cuối cùng của ngươi, nay sư huynh đã làm được, sư huynh bất tài, năm xưa không dạy được ngươi. Gieo gió gặt bão, gây tội phải đền tội. Ngươi năm xưa cũng luôn nói vậy, mong ngươi sớm thoát tấc nghiệt, đầu thai vãng sanh. A di đà Phật!”.

Y chấp tay vái di thể Phở Trí một vái rồi đứng thẳng người đi ra ngoài. Ra đến gần cửa mới chậm rãi nói: “Tiểu thí chủ, ta nghĩ ngươi cũng muốn được một mình ở lại với Phở Trí sư đệ, ta đợi ngươi ở trước cổng chùa, nếu có việc gì cứ đến đó tìm ta”.

Quý Lệ không trả lời, hẩn như không nghe thấy điều gì, trong mắt hẩn chỉ thấy vị tăng nhân Phở Trí thôi.

Phở Hoàng thượng nhân háng giọng, mở cửa kéo rèm bước ra, căn phòng lại chìm trong yên lặng.

Đôi chân Quý Lệ từ từ nhấc lên, từng bước từng bước một di chuyển về phía Phở Trí.

Dường như y đang vô cùng sợ hãi, không biết nên làm gì. Đã bao năm qua y thống khổ, hận thấu tâm can, vậy mà tại sao giờ này, đầu óc y chỉ cảm thấy bi thương vô tận.

Con người đó, ngồi yên lặng ngay đó, không có một chút sinh khí nào, dù cho nổi khổ đau hiện trên nét mặt, nhưng sao vẫn phẳng phất điều gì như mong đợi, như khát vọng.

Quý Lệ dần tiến gần đến Phở Trí nhìn trùng trùng, hai tay từ từ nắm chặt lại, móng tay cắm sâu vào da thịt hồi lâu rồi cũng buông ra.

Người hấn như mất hết trọng lượng, không có chỗ dựa, toàn thân bất lực, đổ người ngồi bệt xuống đất, cứ ngồi bất động trước Phở Trí.

Ánh sáng trong phòng chiếu vào hai người như hai cái bóng bất động.

Thời gian trong phòng như ngưng lại, lúc đảo lộn, lúc chảy xuôi. Chỉ có bóng hai người vẫn bất động không dịch chuyển.

Một trái tim vẫn đập, một trái tim đã tịch tĩnh.

“Kính koong king koong”.

Lại một hồi chuông vang lên, âm thanh vang dội khắp mọi nơi trên núi Tu Di, trầm bổng vang xa, thức tỉnh mọi giác mộng, đồng thời cũng khiến con người trong cõi trần thế thoát khỏi những dư vị của trần thế.

Trên đỉnh Tu Di Sơn, bên ngoài trai phòng chùa Tiểu Thiên vang lên tiếng gõ cửa. Phở Hoằng Thượng Nhân nhíu mày, hơi lắc đầu, hắng giọng hỏi: “Là Pháp Tướng phải không! Vào đi”.

Dứt lời đã thấy Pháp Tướng bước vào, tiến về phía Phổ Hoằng lay một lay, trên mặt lộ rõ ưu tư: “Su phụ, đã một ngày một đêm rồi vẫn chưa thấy Trương thí chủ đi ra”.

Phổ Hoằng Thượng Nhân lắc đầu nói: “Túc thế nghiệt duyên, nhất thế tình cừ, việc đó cũng dễ hiểu thôi”.

Pháp Tướng chấp tay, thấp giọng đáp: “Su phụ nói phải”. Rồi chợt nhíu mày hỏi Phổ Hoằng Thượng Nhân: “Su phụ, đệ tử lo rằng trong phòng có Ngọc Băng Bàn để bảo vệ thi thể sư thúc Phổ Trí không bị huỷ, nhưng khí lạnh đó rất có hại với người thường. Hơn nữa Trương thí chủ vết thương mới lành, tâm trí lại đang kích động, nếu có bề gì thì chúng ta sao thực hiện được lời dặn của Phổ Trí sư thúc?”.

Phổ Hoằng Thượng Nhân điềm đạm nói: “Không sao, hôm qua ta đã dùng Đại Phạm Ban Nhược chữa tâm mạch cho y, hơn nữa y vốn người tu hành đã lâu, khí lạnh tuy độc nhưng với y không có gì đáng ngại”.

Pháp Tướng nghe xong bèn yên, chấp tay lay nói: “Ra là vậy, đệ tử yên tâm rồi”.

Phổ Hoằng Thượng Nhân gật đầu, đưa mắt nhìn Pháp Tướng nói: “Ngươi quả rất quan tâm đến Trương thí chủ, không chỉ vì thực hiện lời dặn trước lúc lâm chung của Phổ Trí mà chính ngươi cũng rất thương hấn lẫm”.

Pháp Tướng cười khẽ trả lời: “Su phụ tuệ nhãn, quả đúng như vậy”.

Lời nói của Phổ Hoàng làm Pháp Tướng nhớ đến chuyện đã qua, thở dài nói: “Quả là không giấu sự phụ được. Từ ngày đệ tử gặp Trương thí chủ đến nay đã 10 năm vùn vụt trôi qua. Mười năm ấy, đệ tử tu hành theo phật, với đời người thì như anh nhân hành lộ, không phải trải qua sóng gió, không mấy biến đổi. Chỉ có Trương thí chủ, ngẫm cả đời y trải qua phong ba bão táp, đại bi đại khổ, ân oán tình cừ, mọi nỗi khổ trong thiên hạ y cũng đều trải qua”.

Phổ Hoàng Thượng Nhân thoáng thay đổi nét mặt, chấp tay niệm kinh phật.

Pháp Tướng lại nói: “Đệ tử thao thức nghĩ về Trương thí chủ suốt đêm, nghĩ nếu mình ở địa vị của Trương thí chủ, tướng tượng mình phải chịu mọi nỗi khổ đó. Đáng tiếc đệ tử nghiên cứu đạo Phật chưa đủ uyên thâm, mới nghĩ mà đã sợ hãi. Phật dạy da thịt con người chẳng qua cũng chỉ như cát bụi, chỉ có nhân tâm là tồn tại, điều quan trọng là phải thức ngộ được điều này. Mỗi lần niệm đến đây, nghĩ đến Trương thí chủ cả đời lận đận, như giờ đây đang chống chọi với khổ đau, đệ tử quả vô cùng kính phục”.

Nói đến đó đột nhiên biến sắc, quỳ sụp xuống trước mặt Phổ Hoàng Thượng Nhân.

Phổ Hoàng Thượng Nhân ngạc nhiên hỏi: “Người làm vậy nghĩa là sao?”.

Pháp Tướng khẩn thiết nói: “Sự phụ tại thượng tha lỗi, đệ tử tu hành chưa lâu, không thông hiểu phật pháp, thấy Trương thí chủ phải chịu khổ đau quả không nhẫn tâm. Thỉnh cầu sự phụ đại thần thông khai

ân, dùng pháp lực vô biên cứu vớt y, dùng từ bi cảm hoá ma tính, đưa y thoát khỏi bể khổ. Đại công đức này vừa hợp với ý trời, vừa yên lòng Phổ Trí sư thúc. Sư phụ từ bi!”.

Dứt lời lại gập lưng quỳ lạy sư phụ ba lạy.

Phổ Hoằng Thượng Nhân lắc đầu thở dài: “Kẻ ngu dại! Lời người nói vừa phạm sân giới, không phải người tu hành không cứu vớt y, mà bởi y bao phen gian nan, cả đời lận đận, đến ngày hôm nay tâm y cũng đã trở nên cứng rắn như đá sỏi. Hơn nữa Phật ở tâm người, chúng sang đều có cơ duyên vào cửa phật, nhưng tương lai nhân nhập khổ hải, hay được cực lạc đều do tâm mà ra, ta không thể cưỡng ép y được”.

Pháp Tướng từ từ đứng dậy, chấp tay lạy, trên mặt không khỏi có nét thất vọng, nhưng vẫn khẽ đáp: “Đệ tử đã hiểu”.

Phổ Hoằng trầm ngâm trong giây lát, rồi cất lời nói: “Hay người đi ra phía sau phòng nhìn y xem sao, ta chắc không có chuyện gì, nhưng sức y đã yếu mà một ngày đêm không ăn uống cũng không tốt”.

Pháp Tướng nghe lời, định thần rồi đi ra khỏi phòng. Y mở cửa phòng đột nhiên thấy một người đang đứng, phía sau lưng hắt mặt trời đang tới, nét mặt hẩn đầy âm khí, thoạt nhìn không rõ diện mạo ra sao.

Pháp Tướng giật mình lùi lại vài bước mới nhìn ra người đó chính là Quỷ Lệ. Y đã đứng bên ngoài cửa phòng tự lúc nào, bất động. Qua một ngày một đêm, trông hẩn không tỏ ra vẻ mệt mỏi, nhưng mắt đỏ vẫn như thể cả đêm chưa hề chớp mắt.

Nhận ra Pháp Tướng, môi hấn khê động đậy, chậm chạp gật đầu chào Pháp Tướng. Pháp Tướng chấp tay lạy chào, Quỷ Lệ chậm chạp tiến vào, đứng trước mặt Phở Hoàng.

Phở Hoàng Thượng Nhân ngồi như hôm trước, thiền sàng ở phía trước giường, tay cầm tràng hạt, không ngừng lần hạt. Thấy Quỷ Lệ định nói lại thôi, cũng không ngạc nhiên, điềm đạm bảo Pháp Tướng: “Đem ghế cho Trương thí chủ, ngươi cũng ngồi xuống đây!”

Pháp Tướng vâng dạ, bê ghế cho Quỷ Lệ ngồi rồi cũng ngồi xuống bên cạnh.

Phở Hoàng Thượng Nhân trầm ngâm trong giây phút rồi nói: “Ngươi có điều gì cứ hỏi?”.

Ánh mắt Quỷ Lệ vô hồn bất định, dường như tâm trí hấn đến giờ vẫn chưa bình phục, mãi sau mới thấy hấn đáp thẳm: “Tại sao Thiên Âm Tự các người lại cứu ta?”.

Phở Hoàng Thượng Nhân chấp tay đáp: “Mọi việc có quả đều có nhân, thí chủ gặp hoạn nạn ngày hôm nay là do Phở Trí chùa chúng ta ngày xưa gây nên, Thiên Âm Tự bởi vậy càng không thể không ra tay cứu giúp”.

Quỷ Lệ hít một hơi hỏi: “Các người làm như vậy mà không sợ Thanh Vân Môn trở mặt với các người

sao?”.

Phổ Hoằng Thượng Nhân cười đáp: “Sợ”.

Quý Lệ nghe trả lời rất thực đó kinh ngạc nói: “Vậy sao ngươi vẫn?”.

Phổ Hoằng Thượng Nhân lắc đầu nói: “Thiên Âm Tự và Thanh Vân Môn xưa nay giao hảo, Lịch Đại Tổ Sư cũng dạy không được tùy tiện phá huỷ. Vậy nên ta đã ra lệnh cho người của ta mặc áo đen kín người, cướp người về đây mà không để lại dấu vết gì”.

Quý Lệ cười nhạt: “Thanh Vân Môn cao thủ nhiều như mây, chẳng may các ngươi để lộ thì sao?”.

Phổ Hoằng Thượng Nhân đàm đạo: “Ta muốn giấu mọi dấu vết là để hai phái không bất hoà, không muốn người hai phái chính giáo bất hảo, cực chẳng đã phải dùng hạ sách đó. Nhưng nếu sự không như ý thì cũng đành chịu. Cứu được Trương thí chủ thì hai phái không còn giao hảo cũng đành”.

Quý Lệ trừng trừng nhìn Phổ Hoằng Thượng Nhân, trầm hỏi: “Tại sao các người lại phải bằng mọi giá cứu ta?”.

Lần này đến Phổ Hoằng Thượng Nhân đăm nhìn trong suy tư, Quý Lệ cũng không gặng hỏi, chỉ trừng

trùng nhìn.

Một lúc lâu sau, Phổ Hoằng Thượng Nhân đắm chìm trong suy tư, Quý Lệ cũng không gặng hỏi, chỉ trùng trùng nhìn.

Một lúc lâu sau, Phổ Hoằng Thượng Nhân thở dài đáp: “Người có muốn biết việc xảy ra từ lúc Phổ Trí sư đệ sắp mất, vật vã tìm được về Thiên Âm Tự cho đến lúc sư đệ qua đời?”.

Không hiểu tại sao giọng hắn chợt trở nên khàn khàn.

Hết hồi 180

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex và các bạn bên Nhạn Môn Quan

Chương 181

Tội Nghiệt

“Đó là chuyện của mười mấy năm về trước, nhưng trong đầu ta nó vẫn giống như chuyện mới xảy ra ngày hôm qua, vẫn rõ mồn một, không thể nào quên dù chỉ một chi tiết nhỏ”. Giọng của Phổ Hoàng Thượng Nhân phẳng lặng mà chậm rãi vang lên trong phòng, ông bắt đầu kể về chuyện cũ. “Ta còn nhớ rất rõ, hôm đó là một ngày ẩm đạm. Ngay từ sáng sớm ta đã cảm thấy trong lòng có gì đó bất an song lại không thể nói ra chuyện không ổn rốt cuộc là chuyện gì cả những công việc thường ngày ta cũng phân tâm không làm đến nơi đến chốn. Tình trạng vô cùng khác thường ấy, ngay cả bản thân ta cũng không cắt nghĩa được, vì thế khi ấy trong lòng thật thập phần lo lắng. Cứ như thế cho đến chập tối, nghe thấy tiếng chuông chiều, mắt thấy trời đang dần tối lại, ta mới cảm thấy yên tâm hơn một chút. Lúc ấy, ta chỉ cảm thấy hẫng là mình tu hành chưa đủ nên nhất thời ý loạn tâm mê mà thôi. Không ngờ đúng vào cái lúc trời nhá nhem ấy, đột nhiên nghe thấy ngoài cổng bản Tự truyền đến một tiếng kêu chói tai...”

Nói đến đây, Phổ Hoàng Thượng Nhân quay đầu lại nhìn Pháp Tướng một hồi.

Pháp Tướng gật đầu: “Đúng thế, lúc ấy là lúc các đệ tử tuần thị sơn môn đột nhiên nhìn thấy một người hôn mê nằm dưới đất ở một nơi không xa ngoài cửa vườn chùa, vội đi tới kiểm tra, nào ngờ ... lại chính là PHỔ Trí sư thúc”.

Pháp Tướng thở dài một hơi rồi tiếp: “Khi ấy thần trí sư thúc không tỉnh táo, sắc mặt thì tiêu tụy vô

cùng, chỉ trên hai gò má không hiểu vì sao lại có màu hồng rất kỳ lạ. Mãi về sau bản tăng mới biết, đó là vì sư thúc muốn tạm kéo dài sự sống nên đã uống kỳ dược Tam Nhật Tất Tử hoàn.

Quý Lệ nghe tới đây, bỗng lặng người xuống. Tên loại dược hoàn này đúng là chưa từng nghe qua. Hẳn nhin không được, phải lên tiếng: “Tam NhậtTất Tử Hoàn, đó là loại kỳ dược gì vậy?”.

Phổ Hoằng Thượng Nhân thở dài: “Loại kỳ dược này không phải dùng cho mục đích đúng đắn gì, nghe nói do một quái nhân có ngoại hiệu là Quỷ Y trong ma giáo năm xưa điều chế ra. Phục loại dược này, cho dù có bị thương nặng sắp chết, dược tính cũng có thể kích thích tiềm lực của bản thân khiến người có thể sống được thêm ba ngày, đồng thời trong ba ngày này, miễn cưỡng cũng vẫn có thể duy trì được thể lực của người bình thường. Có điều một khi ba ngày qua đi, thuốc lập tức biến thành một loại độc dược đệ nhất thiên hạ, cho dù là người có thể lực hoàn hảo, đạo hạnh thông thiên, cũng không thể chống lại độc tính kỳ lạ của nó, chỉ còn đường chết. Vì thế mới có cái tên kỳ quái như vậy”.

Lặng im một lúc, Phổ Hoằng Thượng Nhân nói tiếp: “Khi ấy đương nhiên chúng ta không biết nhiều đến thế, có điều sau khi nhận được cấp báo của đồ nhi là Pháp Tướng, ta quả là kinh hãi thật sự. Phổ Trí sư đệ thông minh trời phú, đạo hạnh thâm hậu, luôn là nhân vật xuất chúng trong Thiên Âm Tự, thật không ngờ lại trở thành như vậy. Ta lập tức sai người khiêng sư đệ vào trong thiên phòng chữa trị, thế nhưng sư đệ vẫn cứ hôn mê mãi không tỉnh, chân khí trong cơ thể rối loạn, không phải chỉ trúng kịch độc, mà còn bị một nhân vật đạo hạnh cao thâm nào đó đánh trọng thương, tính mạng đã đến lúc dầu cạn đèn khô rồi”.

Sự việc xảy ra đã mười mấy năm rồi, sắc mặt Phổ Hoằng Thượng Nhân vẫn lộ rõ vẻ đau thương tột độ, câu chuyện năm xưa của Thượng Nhân hẳn là một đả kích lớn vô cùng. “Đêm hôm đó ta, dốc hết sức ra chữa trị cho Phổ Trí sư đệ, thế nhưng mặc cho ta dùng đủ mọi linh dược, hao tổn mọi chân nguyên cũng không làm cho sư đệ tỉnh lại được. Thấy sư đệ hỏi thở càng lúc càng yếu, trong lòng ta

đầu đón không biết đến nhường nào. Người sư đệ yêu quý nhất của ta, niềm hy vọng của cả bản tự lại có chết đi một cách khó hiểu như vậy sao?. Phổ Trí sư đệ bị trọng thương như vậy, cho dù có chết trước đó vài ngày cũng không có gì là lạ, có điều sư đệ đã cố gượng dậy để trở về Thiên Âm Tự, chắc chắn trước khi chết có điều gì muốn nói, hoặc giả cũng phải có chuyện gì quan trọng, nhất định phải kể lại với chúng ta.”

Phổ Hoảng Thượng Nhân kể đến đây, thở dài một tiếng rồi trầm người xuống, dường như tâm trí Thượng Nhân ngày càng chìm đắm vào câu chuyện hơn mười năm trước.

Một hồi sau, Pháp Tướng ở bên cạnh khẽ ho lên một tiếng, nói: “Sư phụ, năm xưa con luôn cùng Người ở bên cạnh Phổ Trí sư thúc, chi bằng tiếp theo hãy để con kể thay Người cho?”.

Phổ Hoảng Thượng Nhân không nói, chỉ yên lặng gật đầu.

Pháp Tướng nhẹ lấy hơi, chậm rãi kể tiếp: “Bản tăng năm xưa ở bên sư phụ, nhìn sư phụ và Phổ Phương sư thúc cứu chữa cho Phổ Trí sư thúc, nhưng đều không có kết quả, trong lòng cũng lo lắng như có lửa đốt. Thường ngày Phổ Trí sư thúc đối xử với bản tăng thật tốt, chỉ tiếc là bản tăng đạo hạnh nông cạn, không thể làm gì để giúp cho sư thúc. Không ngờ đúng vào lúc chúng ta kiệt sức cùng đường thì đêm hôm đó, Phổ Trí sư thúc đột nhiên tỉnh lại”.

“A...” Quý Lệ nhướn mày, khẽ lẩm bẩm một tiếng, nhưng rồi nhanh chóng kìm nén được bản thân, sắc mặt trở lại bình tĩnh như trước.

Pháp Tướng nhìn Quý Lệ, vẫn đều đều kể: “Khi ấy đúng vào lúc bản tăng đang túc trực bên sư thúc.

Vừa mừng rỡ vừa ngạc nhiên, bản tăng lập tức đi thông báo cho sư phụ và Phổ Phương sư thúc đến. Tuy đã mười mấy năm trôi qua nhưng bản tăng vẫn còn nhớ rõ, sắc mặt của Phổ Trí sư thúc lúc ấy tái nhợt đi y như người chết vậy, thế nhưng phần trên hai gò má thì lại đỏ lựng thật kỳ lạ. Thấy sư thúc có biến chuyển, sư phụ và chúng ta đều rất vui mừng. Tuy thấy sắc mặt của người có phần cổ quái, song nhất thời cũng không để ý nhiều. Lúc ấy, sư phụ đang định hỏi sư thúc xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, làm sao lại bị thương đến mức này?? Không ngờ sư thúc vừa nhìn thấy sư phụ, sư thúc...sư thúc...”

Pháp Tướng ngừng một lúc, vẻ như muốn trấn tĩnh lại.

Cả căn phòng trở nên im phăng phắc, Phổ Hoảng Thượng Nhân nhắm chặt hai mắt, miệng khẽ đọc câu phật hiệu, tràng hạt trong tay không ngừng xoay chuyển, Quý Lệ sắc mặt bình thản vẫn tập trung lắng nghe.

Sắc mặt Pháp Tướng nhẵn lại thật khó coi, cuối cùng cứng tiếp tục:

“...Sau khi Phổ Trí sư thúc tỉnh lại, cứ nằm đó lặng im. Không ngờ sau khi nghe được tin sư phụ sẽ đến, vừa trông thấy sư phụ, đột nhiên sư thúc như bị kích thích, toàn thân run lên bần bật, ngồi thẳng dậy trên giường... Bản tăng, sư phụ và Phổ Phương sư thúc đều hết sức kinh ngạc, chỉ thấy sắc mặt của Phổ Trí sư thúc khi ấy đỏ lựng như máu, hai mắt chằm chằm như dán vào người sư phụ, đưa cánh tay khô quắt ra chỉ vào sư phụ. Sư phụ bước nhanh lại, nắm chặt lấy tay của sư thúc, đang định nói thì Phổ Trí sư thúc lại...”

Trên mặt Pháp Tướng thoáng hiện vẻ lưỡng lự, liếc nhìn Phổ Hoảng Thượng Nhân, sắc mặt Thượng nhân không hề thay đổi, vẫn ngồi nhắm chặt hai mắt.

Pháp tướng trầm ngâm một hồi, rồi tiếp tục nói: “Phổ Trí sư thúc vừa nắm tay của sư phụ, đột nhiên sư thúc chợt run bắn lên, gục vào lòng sư phụ khóc oà lên như một đứa trẻ...”.

“Cái gì?” Quý Lệ nghe đến đây, nhất lời không thể kềm chế nổi tình cảm,, đứng phắt dậy, nhìn chăm chăm vào Pháp Tướng.

Trong mắt của Quý Lệ, vị Phổ Trí thần tăng ấy bất kể là đã làm những chuyện gì, xong ấn tượng thần tăng để lại trong hấn đầu còn giống một hình ảnh một con người nữa?

Pháp tướng thở dài: “Khi ấy ba người chúng ta sợ hết hồn, chân tay lóng ngóng không hiểu Phổ Trí sư thúc rốt cuộc bị làm sao, tại sao lại không bình thường như thế. Thế nhưng nhìn bộ dạng của sư thúc, lại cảm thấy rất đau lòng, thật không biết nên làm gì là tốt. Bàn tăng lúc ấy chỉ còn nhớ Phổ Trí sư thúc khóc gào đau khổ, nói với sư phụ: “sư huynh, sư huynh sư đệ đáng chết, đã làm ra tội nghiệt tày trời, cho dù có chết một vạn lần cũng không thể bù đắp một phần vạn!”

Khoé mắt Quý Lệ đột nhiên giật mạnh, răng nghiến chặt lại, song hấn vẫn im lặng.

Pháp Tướng hạ thấp giọng: “Bàn tăng lúc ấy trong lòng vừa sợ hãi, vừa lo lắng rồi bời, nhìn sang sư phụ, hấn là cũng cùng một suy nghĩ như vậy. Có điều tình hình khi ấy, Phổ Trí sư thúc tâm thần mê loạn, gần như đã phát điên, chúng ta không biết làm gì hơn, chỉ còn cách ra lời khuyên nhủ, hy vọng sư thúc có thể an tâm nghỉ ngơi, những chuyện khác đợi vết thương khỏi rồi hãy nói. Thế nhưng sư thúc nhất quyết không đồng ý, và nói người vì muốn trở về Thiên Âm Tự mà đã uống Tam Nhật Tắt Tử

hoàn, đêm nay là hạn cuối cùng. Trước khi chết, người có việc quan trọng phải nói cho sư phụ và các sư thúc biết và có việc lớn nhờ vả. Nếu không người chết mà không thể an lòng”

“Chúng ta nghe đến đó, người nào người nấy đều vừa kinh hãi, vừa lo lắng, nhưng sư thúc đã nói vậy, chúng ta còn cách nào khác hơn là cứ mặc cho sư thúc nói. Bần tăng vốn còn cho rằng do sư thúc bị trọng thương, thần trí đã không còn sáng suốt, nào ngờ, khi sư thúc nói ra lại là một chuyện đại nghịch phật tâm nhân luân, tội nghiệt tày trời”

Phổ Hoàng Thượng Nhân thở dài một tiếng, chấp tay: “A di đà phật”.

Pháp tướng thấy thế cũng chấp tay niệm phật hiệu, rồi nhìn sang phía Quỷ Lệ, sắc mặt của hắn đang dần biến sang một màu xanh xám, Pháp Tướng khẽ nhắm mắt nói tiếp: “Phổ Trí sư thúc nắm chặt tay của sư phụ, vừa nói, nước mắt vừa lăn chã tuôn. Mấy người chúng bần tăng đứng bên cạnh nghe, càng nghe càng thấy sợ, thậm chí gai ốc nổi hết cả lên. Sư thúc vì thực hiện hy vọng Phật Đạo tham ngộ nhất thể của mình, mấy ngày trước đã lên Thanh Vân sơn bái kiến chưởng giáo của Thanh Vân môn là Đạo huyền Chân Nhân, bày tỏ suy nghĩ của mình, đáng tiếc là bị Đạo Huyền Chân Nhân cự tuyệt. Sư thúc thất vọng xuống núi, đến một thôn nhỏ dưới Thanh Vân sơn, thôn đó có tên là Thảo Miếu thôn...”.

Một âm thanh đồ vỡ vang lên, dường như cùng lúc với ba chữ Thảo Miếu thôn. Tay của Quỷ Lệ đặt trên mặt bàn, trong lúc xúc động đã vịn nát một góc rồi bóp vụn thành cám.

Pháp tướng liếc nhìn về phía chiếc bàn, lòng thầm thở dài, song vẫn tiếp tục kể: “Hôm đó, sư thúc đi vào trong Thảo Miếu thôn, dừng chân nghỉ tạm trong một ngôi miếu đồ nát cuối thôn, vô tình nhìn thấy một đám trẻ vui đùa, trong đó có hai đứa bé sau khi cãi vả đã suýt chút nữa gây nên chuyện đáng tiếc,

may mà Phở Trí sư thúc kịp thời ra tay, cũng coi như là đã cứu được một mạng trong số những đứa trẻ ấy”.

Sắc mặt Quý Lệ lại một lần nữa biến đổi, hai tay nắm chặt, ánh mắt hiện rõ vẻ đau khổ.

“Phở Trí sư thúc vốn không bận tâm đến chuyện này, nhưng lúc trời đã chập choạng tối, lại sắp có mưa nên định ngủ lại trong ngôi miếu đó một đêm, hôm sau mới đi. Nào ngờ, đúng trong đêm hôm đó đã xảy ra chuyện...”.

Quý Lệ cúi gầm mặt xuống, như không muốn ai nhìn thấy sắc mặt của hắn lúc bấy giờ.

Hồi ức như những nhát dao cứa sâu vào tim gan, máu trào phun không thể cầm lại được!

Giọng của Pháp Tướng lại đều đều vang lên: “Đêm hôm ấy, Phở Trí sư thúc bỗng từ trong thiền định tỉnh dậy, phát hiện thấy một yêu nhân áo đen lướt vào trong miếu, định cướp đi đứa trẻ có tư chất rất tốt ấy. Sư thúc đương nhiên không thể ngồi yên không quan tâm, bèn ra tay cứu đứa bé, nhưng sự việc lại lắt léo khôn lường, không ngờ yêu nhân đó lại ác độc thâm hiểm, vốn chỉ lấy đứa trẻ làm mồi, còn mục đích chính lại là sư thúc”.

“Yêu nhân áo đen đó ngậm giấu Thất Vĩ Ngô Công kì độc thiên hạ trên người đứa trẻ, một chương đã hạ độc vào sư thúc, tiếp đó hắn nhân cơ hội sư thúc tâm thần rối loạn, lại dùng ma pháp yêu giáo đả thương sư thúc. Cũng đến khi ấy, sư thúc mới hiểu, thì ra tên yêu nhân áo đen ấy giờ mọi thủ đoạn tàn

độc ra cũng chỉ vì viên Phệ Huyết Châu, vật đại hung đã phong ấn trên người sư thúc”.

Quỷ Lệ khẽ rùng mình nhưng lại không hề ngẩng đầu.

“Yêu nhân đó tuy nham hiểm tàn độc, song Phổ Trí sư thúc cũng là bậc đạo hành cao thâm. Mặc dù thân bị trọng thương, người vẫn dùng đại thần thông của Phật môn đánh cho yêu nhân khiếp vía bỏ chạy. Có điều khi ấy Phổ Trí sư thúc mới phát hiện ra, kẻ đó có thể thi triển dị thuật đạo gia chân pháp Thanh Vân, hẳn là phải có quan hệ sâu xa nào đó với Thanh Vân Môn”.

“Lúc sư thúc kịch chiến với yêu nhân, mới biết vì nguyên nhân gì mà đưa trẻ người cứu lúc ban ngày cũng lặng lẽ tìm đến ngôi cổ miếu. Sau vài phen ác đấu, đứa trẻ do bị sức ép đã ngất đi. Cuối cùng tên yêu nhân kia đã phải tháo chạy, nhưng Phổ Trí sư thúc cũng đã đến lúc dầu cạn đèn khô, trọng thương gần kề cái chết, không thể không uống Tam Nhật Tất Tử hoàn mà người có được trong một dịp rất ngẫu nhiên năm xưa để kéo dài sự sống”.

“Phổ Trí sư thúc trước là biết mình sẽ chết, tam thần rối loạn, không thể còn bình tĩnh để suy xét mọi chuyện nữa, sau là lo lắng về việc yêu nhân kia sẽ trở lại giết người diệt khẩu. Tuy người không hề sợ hãi, xong biết bao thôn dân ở Thảo Miếu thôn này, chỉ e sẽ bị yêu nhân giết sạch, như thế khác nào người đã phạm phải tội nghiệt tày trời. Trong lòng sư thúc lúc ấy định lên Thanh Vân môn cầu cứu, thế nhưng yêu nhân ấy rõ ràng có quan hệ gì đó với Thanh Vân môn, chẳng may sau khi lên núi bản thân mình chết không sao, chỉ sợ lại uống phí sinh mạng bao nhiêu người ở dưới chân núi”.

Sắc mặt Pháp Tướng trở nên thê lương, dường như cũng đang ở trong tình cảnh tuyệt vọng năm xưa của Phổ Trí thần tăng vậy.

“Nhiều năm trước Phổ Trí sư thúc ngao du thiên hạ, đã vô tình thu phục được một hung dị vật là Phệ Huyết Châu ở Tây phương. Người đã vái tạ thượng thiên nhân từ, sau đó dùng thần thông đại pháp của phật môn chấn áp hung vật ấy, ngày đêm đeo bên mình để tránh làm hại sinh linh. Có điều hung khí của Phệ Huyết Châu quả đúng là bản chất thiên sinh, tuy đã được phật pháp hộ thể, song vẫn lẳng lẳng ăn mòn thần trí của Phổ Trí sư thúc. Chỉ là do hằng ngày được phật pháp hộ trì nên mới không nhìn ra mà thôi”.

“Hôm đó, Phổ Trí sư thúc đối diện với đường cùng, biết mình sắp chết mà vẫn còn liên lụy đến người bên cạnh, mà tâm nguyện Đạo Phật nhất thể cả đời sư thúc xem ra cũng sắp tan thành bọt nước, nên trong lòng bất giác rối loạn, không ngờ trong lúc tuyệt vọng ấy, sư thúc như lại nghĩ thông được một con đường khác có thể thực hiện ý nguyện của Người”.

Quý Lệ càng lúc càng thở mạnh hơn.

Pháp Tướng dừng một lúc, chậm rãi nói: “Phổ Trí sư thúc nghĩ đến việc truyền thụ cho một thiếu niên Vô Thượng chân pháp Đại Phạm Ban Nhược của phật môn, sau đó để cho thiếu niên này tìm cách gia nhập Thanh Vân Môn như thế có thể thực hiện tâm nguyện cả đời của người. Sư thúc lúc nào cũng canh cánh bên lòng chuyện tham ngộ phật đạo, nghĩ đến đây như thể đã nắm được cây sào cứu mệnh, nhất định không chịu buông ra. Sư thúc đã chọn chính đứa trẻ mà người đã cứu, truyền cho cậu ta khẩu quyết chân pháp Đại Phạm Ban nhược, đồng thời dặn không được để lộ cho người ngoài biết rằng sư thúc đã phó thác tâm nguyện cả đời mình lên người thiếu niên đó”.

“Hừ ...ha ha....” Quý Lệ cố gắng nén cười, vẻ mặt vừa thê lương, vừa chua chat, xen lẫn ghen ngào.

Cũng không biết hẳn đang chê cười Phổ Trí, căm hận trời xanh, hay tự than cho vận mệnh?

Pháp Tướng đợi cho tiếng cười của Quý Lệ qua đi, sắc mặt lại càng trầm xuống, tiếp: “Sau khi sắp xếp mọi chuyện, Phổ Trí sư thúc thi triển pháp thuật làm cho đứa trẻ kia tiếp tục thiếp đi, còn bản thân sư thúc khi ấy do sư phát tác của Tam Nhật Tất Tử hoàn, thể lực đã dần hồi phục, vốn định cứ thế bỏ đi, trong ba ngày cố gắng về đến Thiên Âm Tự bàn giao hậu sự. Không ngờ đúng lúc ấy, đột nhiên sư thúc nhớ ra, Thanh Vân môn thu nhập đồ đệ rất nghiêm ngặt, thiếu niên ấy lại không phải loại kỳ tài giai chất ngàn năm có một. Nghĩ kỹ chưa chắc Thanh Vân môn đã thu nhận cậu ta làm đệ tử!”.

“Thấy tâm nguyện lớn nhất bỗng chốc trở nên mong manh, còn bản thân thì sắp lìa đời, Phổ Trí sư thúc tâm thần đại loạn, cộng với việc thân bị trọng thương, phật pháp tu hành hiển nhiên đã hao tổn, không thể được như thường ngày, ngiệt khí trong người bị viên Phệ Huyết Châu lúc ấy phát tác ra, cuối cùng đã làm ra việc tày trời không thể cứu vãn”.

“Lúc tâm thần Phổ Trí sư thúc hỗn loạn, đã bị luồng ngiệt khí ấy tấn công, đầu óc rối bời trong lòng chỉ còn nghĩ đến làm cách nào để hoàn thành tâm nguyện Phật Đạo nhất thể. Trong khi suy tính đủ mọi cách, đột nhiên sư thúc nghĩ tới việc chỉ cần đứa trẻ kia trở thành cô nhi, mọi chuyện lại xảy ran gay dưới Thanh Vân sơn, nên chắc chắn Thanh Vân Môn không thể chỉ khoanh tay ngồi nhìn...”.

Sắc mặt Phổ Hoảng Thượng Nhân bỗng hiện vẻ bi thương tột đỉnh, tràng hạt trong tay chuyển vận càng nhanh hơn, miệng liên tục niệm phật hiệu.

“Thế là...” Giọng Pháp Tướng trở nên run rẩy: “Phổ Trí sư thúc lại nghĩ đến nên...nên...nên làm thế nào để đưa bé ấy trở thành cô nhi, để dễ dàng được Thanh Vân Môn thu nạp. Lúc ấy, thần trí sư thúc đã hoàn toàn mất đi bản tính vốn có, đã bị nghiệt khí của viên Phệ Huyết Châu ấy khống chế hoàn toàn, cuối cùng, sư thúc bước vào trong Thảo Miếu thôn, và bắt đầu ra tay giết người; mà sau khi nhìn thấy vết máu tươi đầu tiên thì sư thúc đã hoàn toàn không thể khống chế nổi mình nữa. Hung tính đại phát, sư thúc đã thà sát hơn hai trăm mạng người trong thôn, gây nên tội nghiệt tày trời này...!”

“Đủ rồi đừng nói tiếp nữa!” Đột nhiên Quỷ Lệ thét lên, đứng phắt dậy nước mắt rùng rùng.

“Đừng... kể tiếp nữa..” Hắc thống khổ gục đầu lằm bằm, nấc nghẹn không thành tiếng.

Pháp Tướng lặng yên cuối đầu. Trên thiên sàng Phổ Hoằng Thượng Nhân mở mắt, chậm chậm đi xuống, đến bên cạnh Quỷ Lệ, đưa tay ra vỗ nhẹ vào vai hắn: “Hài tử! Muốn khóc muốn chửi mắng thì cứ trút hết ra đi! Có điều là chuyện của ngày trước thì con cũng đã nghe cả rồi”.

Quỷ Lệ run run cuối gục đầu, cắn răng không khóc thành tiếng.

Phổ Hoằng Thượng Nhân khẽ nói: “Cho đến khi Phổ Trí sư đệ hồi phục thần trí, đại tội đã thành, đừng trên núi thấy biển máu dưới chân, toàn thân sư đệ như bị ngũ lôi giáng xuống, hoàn toàn mất đi tri giác. Cả đời công đức tu hành đã đổ theo cả giòng nước, lại còn hại chết biết bao người. Tội nghiệt tay trời đã xé nát tâm phế của Phổ Trí sư đệ. Đứng trong cơn hỗn ác ấy, sư đệ trở về Thiên Âm Tự, trong tình trạng thần trí bất minh, trông thấy ta, sư đệ đã kể hết tất cả tội nghiệt của mình. Đau khổ muôn phần, sư đệ cũng đã cầu khẩn ta nê tình huynh đệ bao năm mà cứu vãn lấy một phần vạn tội nghiệt của đệ ấy, chỉ

cần con gặp khó khăn thì nhất định phải ra tay trợ giúp”.

Quý Lệ cố gắng kiềm nén dòng nước mắt, nhưng cuối cùng lệ thảm cũng tuôn trào. Mấy chục năm chưa hề biết khóc, trang nam nhi kiên cường như sắt thép ấy lúc này như biến thành lệ nhân.

Phổ Hoàng Thượng Nhân vẻ mặt rầu rầu: “Phổ Trí sư đệ nói lại việc cuối cùng này thì độc tính phát tác, cuối cùng đã viên tịch trong tay ta. Trước khi ra đi sư đệ nói di cốt của mình không được hoả tang chôn cất, mà hãy dùng Ngọc Băng Bàn chèn lại, giữ lấy chút xương tàn. Ngày sau nếu có một thiếu niên tên Trương Tiểu Phàm biết được chân tướng sự việc, thì hãy mời cậu ấy đến nơi đây, mặc cho cậu ấy xử lý cái thân xác tội nghiệt vô tận này. Có đánh, chửi hay rắc rải xương cốt cũng được, chúng tăng trong Thiên Âm Tự tuyệt đối không can thiệp, hy vọng có thể cứu vãn được một phần vạ tội nghiệt của sư đệ”.

Quý Lệ ngẩng mạnh đầu lên, Phổ Hoàng Thượng Nhân nhìn thẳng vào hai mắt hấn, sắc mặt nghiêm trang, chậm chậm nói: “Hài tử, rốt cuộc con đã nghe hết rồi! Di nguyện ngày ấy của sư đệ, ta cũng đã hoàn thành xong. Bây giờ xử lý thế nào là tùy ở con. Trong căn phòng nhỏ ở hậu viện, con muốn như thế nào thì cứ việc qua đây”.

Quý Lệ nghiêng chặt hai hàm răng, ánh mắt chăm chăm nhìn vào Phổ Hoàng Thượng Nhân. Không hiểu vì sao, Phổ Hoàng Thượng Nhân không dám nhìn vào mắt hấn, lảng sang nơi khác.

Quý Lệ mỗi lúc một thở mạnh hơn, ngực đập thành thịch, sắc mặt thay đổi ghê ghớm. Bất chợt như đã hạ quyết tâm, hấn quay ngoắt người đi ra, tiếng bước chân xa dần về phía căn phòng ở cuối hậu viện.

Pháp Tướng sắc mặt đại biến: “Sur phụ!”.

Phổ Hoằng Thượng Nhân khẽ lắc đầu, mặt hiển hiện một nỗi đau nặng trĩu, khẽ nói: “Hãy để cậu ta đi! Đó cũng là di nguyện cuối cùng của sư thúc con. Thế sự biết bao khổ ải, hỏi có bao nhiêu người có thể hiểu thấu được đây? A di đà phật...”.

Thượng Nhân chấp tay, lẳng lặng niệm phật hiệu. Trong nháy mắt căn phòng bỗng trở nên im phăng phắc

Lặng yên xé nát tâm can!

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex và các bạn bên Nhạn Môn Quan

Chương 182

Hoá Giải

Chuông chùa ngân nga, tiếng trống chiều tà trầm trầm. Tu Di Sơn chìm trong biển mây mờ ảo, từ bình minh cho đến lúc hoàng hôn, nơi chân trời gió mây không ngừng thay đổi, mây trắng cứ lững lờ trôi, thời gian quyết chẳng vì ai mà lưu lại.

Thiên Âm Tự hùng vĩ tráng lệ, sừng sững toạ lạc trên đỉnh núi Tu Di Sơn, tưởng như đang dùng ánh mắt từ bi nhìn xuống thế gian, vô số phàm nhân từ bốn phương tám hướng tụ tập lại từ sáng sớm, hướng về phật đường, tượng phật mà danh lễ chiêm bái, kể lễ chuyện vui buồn trong lòng, cầu xin thần minh phù hộ. Mỗi ngày có hàng vạn người tới, tụ họp, hàng vạn người lại ra đi, ly biệt, ngày này sang ngày khác, không hề thay đổi, năm này sang năm khác, hết hợp rồi lại tan. Chỉ có tượng phật vàng ròng trong chánh điện, trước chánh điện ánh minh đăng không bao giờ tắt, hương khói nghi ngút ấy, chứng kiến thế sự tang thương.

Quý Lệ, hay có thể gọi là Trương Tiểu Phàm, lại đi vào căn tiểu ốc chứa di thể của Phổ Trí Thần Tăng, đã được một ngày một đêm, trong suốt thời gian này, trong tiểu ốc không có chút động tĩnh nào. Phổ Hoàng thượng nhân cũng đến tiểu đình ở bên ngoài tiểu ốc một lần, ngồi đợi một lúc, sau đó thờ dùi rồi bỏ đi.

Chỉ có Pháp Tướng đã theo Quý Lệ vào trong phòng, sau đó đã đợi ở đình viện bên ngoài tiểu ốc, kiên nhẫn đến mức không ai ngờ.

Không ai biết tại sao Pháp Tướng lại đứng nơi đó, kể cả Phổ Hoằng thượng nhân ở bên trong sự việc, mà thực ra tất cả tăng nhân ở Thiên Âm Tự cũng không ai hỏi y một câu nào. Pháp Tướng vẫn kiên trì một mình đứng đó, tựa hồ như đang chờ đợi một ai.

Mặt trời về chiều đỏ rực như máu, ánh hồng chiếu sáng chân trời, ánh vàng óng ánh viền chung quanh đám mây chiều ở xa xa, mùi phân mỹ lệ. Cảnh đẹp của trời đất vốn luôn ở cạnh con người, chỉ tại con người nhìn mà không thấy, thấy mà không có tâm để cảm nhận.

Pháp Tướng nhìn ánh tà dương ở xa, dường như xuất thần, y đã đứng đó một ngày một đêm, trên gương mặt thanh tú tựa hồ không để lộ ý nghĩ gì, trái với mục quang trong sáng, lấp lánh ánh sáng trí tuệ thâm thúy.

“Người đang nhìn gì vậy?”. Đột nhiên, có tiếng nói cất lên ở bên cạnh, Pháp Tướng giật mình, như chợt tỉnh cơn mê, nhìn thấy Phổ Hoằng thượng nhân không biết từ lúc nào đã đi đến đình viện, đang đứng đó mỉm cười nhìn y.

Pháp Tướng chấp tay trả lời: “Hồi bẩm sư phụ, đệ tử đang nhìn ánh tà dương ở phía tây, bỗng nhiên sở ngộ, xuất thần suy nghĩ, không biết sư phụ đã đến, thật thất lễ”.

Phổ Hoằng thượng nhân cười nói: “Không cần quan tâm đến lễ nghi quá như vậy, con nhìn ánh tà dương, đã hiểu được điều gì?”.

Pháp Tướng trầm ngâm một hồi, nói: “Đệ tử đứng đây một ngày một đêm, ban đêm ngắm tinh tú, ban ngày nhìn thấy trời xanh, thấy phồn hoa cũng giống như mặt trời, ban ngày mọc ở phương đông, đến cuối ngày chỉ còn lưu lại chút dư quang ở phương tây. Bất giác trong lòng cảm thấy bi thương, nhân sinh như vậy, ánh sáng như vậy, thiên địa vạn vật tất cả đều như vậy, đệ tử nhất thời không biết tại sao sinh ra trên đời để làm gì, con người thật chỉ nhỏ bé chẳng có giá trị, vậy còn sinh ra để làm gì?”.

Phổ Hoàng thượng nhân gật đầu nói: “Đồ nhi, người quả thật có trí tuệ hơn người, thiên địa vạn vật, cái gì cũng có số mệnh riêng, mặc dù thiên biến vạn hoá, cuối cùng cũng không thể đi ngược lại ý trời. Người nhờ nhìn mặt trời mọc rồi lại lặn, hiểu được đạo lý này, vậy là quá tốt rồi”.

Pháp Tướng cung kính hướng Phổ Hoàng thượng nhân hành lễ, nói: “Đa tạ sư phụ khen thưởng, đệ tử thật không dám nhận. Chỉ có điều đệ tử tuy gần như đã giác ngộ, nhưng trong lòng vẫn còn có chút nghi hoặc. Đệ tử không giải thích được, nếu thiên mệnh đã định sẵn, vạn vật cuối cùng cũng diệt vong, vậy vô số chúng sinh, chịu đựng bao ân oán tình ái trong cuộc sống, là vì mục đích gì? Phật dạy phải phò độ chúng sinh, chúng sinh đều có khả năng được độ thoát, nhưng nếu chúng sinh không muốn được phật độ, vậy thì phải làm cách nào? Phật dạy ở thế giới tây thiên cực lạc, vô oán vô hận vô tình vô dục, nếu như vậy không thể hấp dẫn được chúng sinh, thì phải làm sao? Đệ tử ngu muội, thỉnh sư phụ chỉ điểm”.

Nói xong Pháp Tướng cúi đầu, chắp tay niệm phật.

Phổ Hoàng thượng nhân chăm chú nhìn Pháp Tướng một lúc lâu, chậm rãi gật đầu, nét mặt lộ vẻ tươi cười, không trả lời ngay, thay vào đó nhìn về ráng chiều ở phía tây nơi Pháp Tướng đã nhìn trước đó, một hồi sau mới cất tiếng nói: “Vừa rồi người nhìn về hướng tây, có thấy ráng chiều hay không?”.

Pháp Tướng trả lời: “Dạ, đệ tử thấy thời gian trôi nhanh, mặt trời lặn về hướng tây, ánh sáng mờ dần, trong lòng cảm thấy bi thương khôn tả, nên mới thỉnh vấn sư phụ”.

Phổ Hoằng thượng nhân cười nói: “Trong chốc lát nữa đây, mặt trời sẽ xuống núi, vào lúc đó người sẽ không còn thấy ráng chiều nữa”.

Pháp Tướng tràn đầy nghi hoặc, không hiểu Phổ Hoằng thượng nhân muốn nói điều gì, chỉ biết trả lời: “Đúng thế, thưa sư phụ”.

Phổ Hoằng thượng nhân ung dung nhìn về chân trời phía tây, chỉ thấy ánh mặt trời từ từ lặn xuống, bầu trời tối dần, chỉ còn lại ánh sáng mờ nhạt, thân nhiên nói: “Tịch dương vốn vô tình, không thể lưu giữ lại. Nhưng đến sáng sớm mai, người lại có thể nhìn thấy cảnh bình minh phải không?”.

Pháp Tướng giật mình, tâm tư rúng động, nhất thời không biết nói gì, sắc mặt lộ rõ vẻ suy nghĩ.

Phổ Hoằng thượng nhân quay đầu lại nhìn Pháp Tướng, mặt phẳng phát nét cười, không nói thêm gì nữa.

Trời mỗi lúc một tối, mặt trời cuối cùng đã hoàn toàn khuất sau núi, chẳng bao lâu sau, chỉ nhìn thấy

một vầng trăng sáng từ phía đông dần dần lên cao, ánh trăng mềm mại như nước, lặng lẽ soi sáng thế gian.

Đêm về khuya, Thiên Âm Tự dưới ánh trăng sáng đầy vẻ thanh u yên tĩnh, tuy không giống lúc ban ngày tràn đầy phồn hoa náo nhiệt, nhưng so ra lại có vẻ mỹ lệ thanh đạm hơn hẳn.

Tu Di Sơn, Thiên Âm Tự, tiểu đình viện, sư đồ họ hai người không nói năng gì, an tĩnh đứng tại đình viện, y phục nhẹ nhàng lay động trong gió núi.

Không biết bao lâu sau, chỉ thấy vầng trăng đã sắp lên đến giữa trời, giữa tiểu viện an tĩnh bỗng nổi lên một tràng tiếng ngạo.

Pháp Tướng mặt lộ vẻ vui mừng, bước vài bước tới giữa tiểu viện, ngẩng đầu vọng nguyệt, chỉ thấy ánh trăng chiếu sáng phủ lên tầng bào nguyệt bạch tựa như sương như tuyết.

Pháp Tướng cười lớn, quay người lại, mỉm cười rồi quỳ xuống dưới chân Phổ Hoằng thượng nhân, chấp tay hành lễ: “Đa tạ sư phụ chỉ điểm, đệ tử đã hiểu rồi”.

Phổ Hoằng thượng nhân ánh mắt tỏ rõ nét vui mừng, nhìn xuống tên đệ tử đang quỳ dưới chân, mặc dù ông ta tu hành đã đến cảnh giới không còn quan tâm đến chuyện được mất, sắc mặt vẫn lộ vẻ hoan hỉ chân tâm. Ông nhẹ nhàng vuốt đầu Pháp Tướng, cảm khái thốt lên:

“Hảo!”.

“Hảo!”.

“Hảo!”.

“Người thiên tư thông minh, thế gian hiếm có, nhưng điều quan trọng nhất là người có tuệ tâm đối với Phật học Phật lý. Trước đây trong bốn sư huynh đệ chúng ta, kỳ thật Phổ Trí sư thúc người là người thông tuệ nhất, y tuy thông minh, nhưng cuối cùng cũng đi làm đường, lơ là Phật học, vọng cầu trường sanh bất tử, tựu chung cũng không tránh nổi số mệnh. Hôm nay người đã hiểu được điều này, là phúc phận của người mà cũng là phúc phận của Thiên Âm Tự chúng ta vậy!”.

Pháp Tướng sợ hãi, ngẩng đầu nhìn Phổ Hoằng thượng nhân nói: “Sư phụ, người nói gì mà đệ tử không hiểu được?”.

Phổ Hoằng thượng nhân lắc đầu, dùng tay nâng Pháp Tướng đứng dậy, vẻ hoan hỉ trên mặt nhạt dần, thông thả đáp lời: “Mấy năm gần đây, sư phụ ngày đêm lo việc tục, do vậy việc nghiên cứu Phật học bị đình trệ không tiến lên được, ngày ngày chỉ lo lắng đến hư danh thế tục, nửa đời tranh đấu, không có cách nào dứt bỏ được. Kể từ ngày Phổ Trí sư thúc của người qua đời, sư phụ đã có ý quy ẩn, nhưng chỉ có điều trong môn phái chưa có người kế tục, cơ nghiệp của tổ sư để lại, tuy là thân ngoại chi vật, nhưng vẫn không thể coi thường được. Bây giờ đã có người, cuối cùng sư phụ cũng có thể an tâm được rồi”.

Pháp Tướng kinh hãi thất sắc, vừa đứng lên lại quỳ xuống ngay, vội vã nói: “Ân sư, tại sao người lại nói vậy, Thiên Âm Tự không thể nào thiếu được người, hà huống chúng đệ tử đều muốn sớm tối ở bên ân sư, nghe lời giáo huấn. Đệ tử khẩn xin ân sư ngàn lần đừng bỏ chúng đệ tử và Thiên Âm Tự mà quy ẩn!”. Nói xong, y lại dập đầu không ngớt.

Phổ Hoàng thượng nhân cười lên một tiếng, rồi lại thở dài, kéo Pháp Tướng đứng dậy, cảm thán mà nói: “Si nhân, si nhân, thiên hạ có yếm tiệc nào mà không tàn? Bất quá việc quy ẩn của sư phụ không phải là việc cấp bách, và cũng chưa thể lập tức thực hiện, người không phải lo lắng, chỉ có điều mọi việc bây giờ đã an bài ổn thoả, ta cuối cùng cũng có thể buông tay được rồi”.

Pháp Tướng mắt còn vương lệ, nhưng trong lòng cũng hiểu việc Phổ Hoàng thượng nhân quy ẩn là không thể cản trở được, nhưng theo lời sư phụ nói, chỉ cần người không lập tức quy ẩn, ngày sau còn có nhiều dịp để thuyết phục ân sư. Nghĩ tới đây, bèn không khóc nữa, đứng dậy rồi đứng qua một bên.

Phổ Hoàng thượng nhân ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy nguyệt quang đầy trời, băng thanh mỹ lệ, ông vọng nhìn ra xa, một lúc sau đột nhiên nói: “Chúng ta hãy đi vào gặp vị tiểu thí chủ đó thôi!”.

Pháp Tướng lo lắng hỏi: “Sao vậy, sư phụ?”.

Phổ Hoàng thượng nhân lạnh lùng nói: “Thị phi đúng sai, ân oán tình cừ, dù sao chẳng nữa cuối cùng cũng phải kết thúc”.

Đến đây, ông không nói thêm gì nữa, đi thẳng về hướng gian tiểu ốc, Pháp Tướng lẳng lặng đi theo sau sư phụ, càng đến gần cửa tiểu ốc, không hiểu sao lòng hấn càng cảm thấy khẩn trương.

Một ngày một đêm rồi, ở bên trong tiểu ốc, đối diện với Phở Trí sư thúc, Quỷ Lệ đã làm những gì??

Y còn có thể làm gì được?

Câu trả lời bày ra trước mắt ngay khi Phở Hoàng thượng nhân vén rèm để mở cánh cửa gỗ, nhẹ nhàng tiến vào bên trong tiểu ốc.

Căn tiểu ốc vẫn trống rỗng, Ngọc băng bàn vẫn chiếu sáng y như cũ.

Không có gì xảy ra!

Pháp thân của Phở Trí vẫn đang ngồi xếp bằng như cũ trên Ngọc băng bàn. Ở phía đối diện, Quỷ Lệ, hay có thể gọi là Trương Tiểu Phàm, cũng đang ngồi xếp bằng, lưng hướng về phía Phở Hoàng thượng nhân và Pháp Tướng, chăm chăm chú chú nhìn vào khuôn mặt của Phở Trí.

Phở Hoàng thượng nhân thở sâu một hơi, vừa định mở miệng nói, bỗng nhiên cảm thấy có tiếng động ở

sau lưng, nhìn lại thấy Pháp Tướng đang khẽ kéo tay áo của mình, chỉ thấy y hướng mắt về phía Quý Lệ, không nói gì.

Phổ Hoảng thượng nhân quay đầu nhìn kỹ lại, không khỏi chau mày, chỉ thấy bên trong phòng không có gì biến hoá, duy tại chỗ Quý Lệ đang ngồi, trong vòng ba thước xung quanh gạch đều bị rạn nứt, với vô số vết nứt li ti xung quanh, càng gần chỗ Quý Lệ ngồi, các vết nứt càng dày đặc, đến chỗ cách Quý Lệ một thước, gạch không còn bị rạn nữa, mà đã hoàn toàn nát thành bột.

Trong vòng một ngày một đêm vừa qua, không biết có chuyện gì xảy ra trên người Quý Lệ, cũng có thể vĩnh viễn không có ai biết được điều đó.

Phổ Hoảng thượng nhân chậm rãi đi đến chỗ Quý Lệ ngồi, liếc nhìn xuống mặt đất trước mặt y, dùng thanh âm bình hoà, hỏi: “Thí chủ, người đã ngồi đây một ngày một đêm rồi, người đã nghĩ thông suốt rồi chưa?”.

Quý Lệ từ từ chuyển ánh mắt từ pháp thân của Phổ Trí sang phía Phổ Hoảng thượng nhân. Phổ Hoảng thượng nhân trong lòng rung động, chỉ thấy Quý Lệ sắc mặt tái nhợt, có vẻ mệt mỏi, mặc dù chỉ ngồi ở đây mới một ngày một đêm, nhưng sắc mặt đầy vẻ phong trần thương tâm, tưởng như đã trải qua trăm năm nhân thế.

Phổ Hoảng Thượng nhân chấp tay, nhẹ nhàng tụng: “A di đà phật!”.

Quý Lệ chậm rãi đứng dậy, nhưng vừa mới đứng lên, người hắn bỗng nhiên phát run, không giữ thăng bằng được. Pháp Tướng cùng Phở Hoàng thượng nhân đều chau mày, Pháp Tướng vội vượt lên đỡ lấy tay của y. Quý Lệ ổn định thân hình, thở sâu mấy hơi, cuối cùng đã đứng thẳng dậy, đối mặt với Phở Hoàng thượng nhân.

Thân thể y nhìn qua thì có vẻ hư nhược, nhưng không hiểu tại sao, vào lúc này, nhìn y lại giống như ngọn Tu Di Sơn, vừa vững chắc vừa kiên nhẫn.

“Đại sư...” Thanh âm của y pháp ra khàn khàn.

Phở Hoàng thượng nhân chấp tay nói: “Ta đây, tiểu thí chủ có gì phân phó?”.

“Người chết thì phải nhập thổ an táng, người có thể đưa ông ấy... đưa pháp thân của Phở Trí sư phụ đi hoá táng!”.

Phở Hoàng thượng nhân cùng Pháp Tướng đồng thời giật mình, nhìn chăm chú Quý Lệ. Một lúc sau, Phở Hoàng thượng nhân thở dài một tiếng, thanh âm có chút ghen ngào, hạ giọng nói: “Thí chủ đã nhìn thấu được rồi ư?”.

Quý Lệ cười thâm một tiếng, nhìn lại hướng Phở Trí đang ngồi, cơ bắp trên mặt co lại rồi giãn ra, chậm rãi nói: “Ta với đại sư ngày trước bất quá chỉ có duyên gặp mặt một đêm, ta đã từng quỳ trước mặt ông ấy, cam tâm tình nguyện khấu đầu, gọi ông ấy là sư phụ. Ông ấy đã cứu ta, rồi lại hại ta, nhưng

nếu không có ông ấy thì cũng không có ta, ta đã chết từ lâu rồi. Ta tuy không phải là Phật môn đệ tử, nhưng cũng biết trong đạo Phật quan trọng nhất là việc chuyển sinh, ông ấy khi chết đã không chịu nhập thổ, chứng tỏ trong lòng ông ấy cũng đã hối hận rất nhiều...”.

Hơi thở băng lạnh, ần ước như đang toả ra từ người y. Phổ Hoằng thượng nhân cùng Pháp Tướng đồng thời có cảm giác đang tiếp cận với một yêu lực quý dị.

“...Lệ khí của Phệ Huyết Châu vốn rất mãnh liệt, mấy năm qua ta đã chịu đựng qua, ta cũng cảm thông với ông ấy, phần nào cũng hiểu được lý do xảy ra chuyện năm xưa”. Nói đến đây, Quỷ Lệ lẳng lẳng xoay người, đi về hướng cửa, ho khan một tiếng như để át đi tiếng nấc.

Phổ Hoằng thượng nhân cùng Pháp Tướng ở đằng sau lưng y, nhìn theo bóng dáng y mà chấp tay niệm Phật, Phổ Hoằng thượng nhân nói: “Tiểu thí chủ tâm lòng nhân hậu, cảm động trời đất, lão nạp xin thay mặt cho sư đệ Phổ Trí tạ thí chủ. Lão nạp cần tuân lời phân phó của thí chủ, lập tức tiến hành pháp sự hoả thiêu thân pháp của sư đệ, rồi đem an táng, chỉ không biết là trước đó, thí chủ có còn gì để nói với y nữa không?”.

Quỷ Lệ lúc này đã đi đến cửa, tay đã đặt lên cửa chuẩn bị đi ra, nghe câu đó, y dừng lại, toàn thân đứng yên như tượng. Phổ Hoằng thượng nhân cùng Pháp Tướng không biết y đang nghĩ gì, nhất thời chỉ biết nhìn y, không nói tiếng nào.

Quỷ Lệ từ từ quay lại, chỉ thấy mặt y đầy vẻ thống khổ tang thương. Dáng điệu này của y, cả đời chỉ xảy ra có hai lần, chuyện mười năm về trước, trong phút chốc lại hiện ra trong tâm trí, cuối cùng, tựa như gió thổi đêm tàn, trên mặt y lại hiện ra vẻ mặt bình thường hoà nhã.

Y là Quỷ Lệ, hay là Trương Tiểu Phàm, ai mà biết được?

Nhưng còn ai quan tâm đến điều đó nữa?

“Phù!”.

Người nam tử đó, đứng tại khung cửa, nhìn về phía pháp thân Phở Trí đang ngồi xếp bằng trên giường ngọc, pháp thân đã chịu thống khổ một đời, rồi cũng như thiếu niên ngày ấy, hướng về Phở Trí quỳ xuống, đường đường chính chính dập đầu ba lạy, sau đó, ngẩng đầu lên, sắc mặt đầy vẻ cung kính, nhưng khuôn mặt lại ẩn giấu vô số nỗi thương tâm, cất tiếng gọi: “Su phụ!...”.

....

Im lặng

“...Su phụ, người...xin hãy an nghỉ!”.

Y trầm giọng nói, sau đó đứng dậy, không nói thêm gì, quay ra hướng cửa, lẳng lẳng bỏ đi.

Tu hành đạo hạnh như Phổ Hoằng thượng nhân và Pháp Tướng, nhất thời cũng ngạc nhiên không nói lên lời, chỉ biết im lặng nhìn Quỷ Lệ từ từ đi ra khỏi tiểu ốc.

Toàn bộ đều yên tĩnh, Pháp Tướng thở dài một tiếng nói: “Y...y thật là một người đại trí tuệ, đại từ bi tâm! Đúng là một kỳ nam tử của thế gian...A di đà phật...”.

Phổ Hoằng thượng nhân quay đầu, nhìn pháp thân của Phổ Trí một lúc, chắp tay nói: “Su đệ, chung quy cũng có thể an nghỉ được rồi...có phải không?”.

Bỗng nhiên Phổ Hoằng thượng nhân la lên một tiếng hoảng hốt, làm Pháp Tướng giật mình, vội nhìn theo mục quang của Phổ Hoằng thượng nhân, y lập tức toàn thân run rẩy, sắc mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy pháp thân Phổ Trí vốn đang ngồi xếp bằng trên Ngọc băng bàn, lúc này đột nhiên phát sinh biến hoá, trong ánh sáng trắng bạc yếu ớt như sương tuyết, pháp thân Phổ Trí như sa thạch tan thành bột, từng điểm từng điểm hoá thành những hạt bụi nhỏ xíu mắt thường khó nhìn thấy, từ từ rơi xuống. Trên khuôn mặt già nua của ông, không hiểu sao, nét thống khổ lúc đầu dần dần tan biến mất, trên mặt như lộ một nụ cười hân hoan.

Nhìn thấy tốc độ phân hoá càng lúc càng nhanh, chẳng mấy chốc toàn thân hình của Phổ Trí đã tan mất, Phổ Hoằng thượng nhân mắt rung rung lệ, chắp tay nói: “Su đệ, su đệ, tâm nguyện của đệ đã hoàn thành rồi, sư huynh thật vui mừng cho đệ. Từ nay về sau phật hải vô biên, đệ hãy tự bảo trọng!”.

Pháp thân Phổ Trí nhanh chóng phân hoá, cuối cùng tất cả đã biến thành bụi trắng, nương theo luồng ánh sáng trắng bạc xuất phát từ Ngọc băng bàn, từ từ hạ xuống. Cũng vào lúc này, Ngọc băng bàn sau khi tiếp nhận những hạt bụi trắng li ti, hào quang của pháp bảo vụt chói sáng, trong căn tiểu ốc bốn bề kín mít, bất ngờ một luồng gió nổi lên như có một sức mạnh nào đó không giải thích được.

Trong bóng đen xa thẳm, phảng phất như có tiếng phạm xướng của phật gia du dương truyền lại.

Ngọc băng bàn ánh sáng càng lúc càng rực rỡ, trong căn tiểu ốc gió thổi mỗi lúc một mạnh hơn, tầng bào của Phổ Hoằng thượng nhân và Pháp Tướng tung bay phần phật, hai người chỉ biết kinh ngạc nhìn nhau. Đột nhiên, từ Ngọc băng bàn phát ra một âm thanh sắc lạnh, hào quang toả rộng, vô số hạt bụi li ti trong ánh sáng trắng bạc như sương tuyết, tung bay khắp bốn phía, một tiếng nổ lớn thành linh vang lên:

“Rầm...!”.

Bụi bay tung toé, một luồng ánh sáng rực rỡ chói lọi lập tức bao trùm tất cả, bốn bức tường của tiểu ốc lập tức bị vàng hào quang kỳ lạ từ Ngọc băng bàn phá vỡ, không còn chút dấu tích nào, chỉ thấy vàng trắng trên cao, ánh trắng như tuyết, phản chiếu đỉnh núi xa xa, nhân gian yên tĩnh, không thể nghĩ ra một cảnh tượng nào kỳ dị hơn.

Ngọc băng bàn ở giữa vàng hào quang, từ từ bay lên, xung quanh dị bảo này, những hạt bụi màu trắng bạc nhảy múa, tựa như là có linh tính biết đi theo Ngọc băng bàn. Ở đình viện bên ngoài tiểu ốc, Quỷ

Lệ mặc nhiều đứng đó, ngẩng đầu nhìn trời, lệ tràn đầy khuôn mặt.

Ngọc băng bàn tự bay lên, bay về phía Quý Lệ đang đứng, vòng quanh người, cuối cùng dừng lại trước mặt hắn.

Quý Lệ mục quang ngưng đọng vào đám mây bụi, hàm răng nghiến chặt, gần như không kiềm chế được mình nữa.

Sau đó, vầng hào quang như ngưng đọng, thiên thượng nhân gian cảnh tượng thâm thanh mỹ lệ trong bóng đêm, từ Ngọc băng bàn lại phát xuất ra một âm thanh nhẹ nhàng trong trẻo, như vỡ băng chặt tuyết, âm thanh vang dội, trước mặt Quý Lệ, hoá thành vô số hạt bụi nhỏ li ti như phấn, lấp lánh dưới ánh nguyệt quang, như tuyết rơi lả tả, sáng lạn chói mắt.

Từ nơi xa, gió núi thổi lại, vô số bụi mù phiêu phiêu trong gió, giữa không trung bay bay lượn lượn, rồi bị gió cuốn về phương xa, dần dần biến mất không nhìn thấy được nữa...

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex và các bạn bên Nhận Môn Quan

Chương 183

Âm Mai

Thanh Vân Sơn , Đại Trúc Phong

Từ khi trận chiến Thanh Vân Sơn kết thúc, tính đến nay đã qua rất nhiều ngày, chiến trường một thửa phong vân biến sắc đã dần dần yên tĩnh trở lại, tất cả những vết tích của trận chiến kinh hoàng đều đã được chúng nhân quét dọn sạch sẽ.

Ngày hôm ấy, không biết bao nhiêu người đã mất đi thân nhân, bằng hữu. Từ trên đỉnh núi xuống dưới chân núi Thông Thiên Phong, khắp nơi đều là thi thể xương cốt, cảnh tượng giống như cõi u minh địa phủ trong truyền thuyết vậy.

Không biết có phải vì may mắn hay không, trong trận đại chiến này, Đại Trúc Phong vốn ít người nhất trong Thanh Vân Thất Mạch lại không mất đi một đệ tử nào, có điều ai nấy đều thương tích khắp người. Ngay cả Điền Bất Dịch ở lại trấn thủ Đại Trúc Phong để khai mở Thiên Cơ Ấn cũng lộ vẻ vô cùng mệt mỏi. Trong đám đệ tử thì nhị đệ tử Ngô Đại Nghĩa và tứ đệ tử Hà Đại Trí là thương tích nặng nhất, đã qua nhiều ngày mà vẫn phải nằm trên giường tĩnh dưỡng, nhưng cũng may là đều chưa tổn thương đến gân cốt, cũng không gây trở ngại gì cho tu hành của hai người, sau khi được Điền Bất Dịch đích thân chẩn trị và khẳng định không có nguy hiểm gì, cả hai liền yên tâm ở lại Đại Trúc Phong mà dưỡng thương.

Chỉ là , tuy là đã chiến thắng Thú Thần trong trận sinh tử quyết chiến, vẫn hồi được một trường hạo kiếp, cứu vớt thiên hạ thương sinh, song trên dưới Đại Trúc Phong, xem ra đều trầm mặc, buồn bã. Đã nhiều ngày nay, tất cả đệ tử mặt ủ mày chau như đũa đám, ngay cả Điền bất Dịch cũng cả ngày phiền muộn cau mày.

Sáng sớm ngày hôm ấy, Điền Bất Dịch được chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân phái đệ tử mời lên Thông Thiên Phong nghị sự, đến trưa thì trở về, âm khí phủ đầy trên khuôn mặt tròn vành vạnh, hai

hàng lông mày nhú lại một chỗ.

Buổi chiều, Điền Bất Dịch hạ lệnh cho tất cả đệ tử Đại Trúc Phong đến tập trung ở Thủ Tĩnh Đường, ngay cả Ngô Đại Nghĩa và Hà Đại Trí nằm trong Ngọa thất, lão cũng sai người đỡ ra cho ngồi một bên.

Thủ tĩnh đường vốn nay rất yên tĩnh, nhất thời bỗng trở nên náo nhiệt. Thê tử của Điền Bất Dịch, Tô Như cũng đứng bên cạnh lão. Bà vẫn đẹp như xưa, chỉ là trên tay trái đang quấn một lớp băng trắng, tự nhiên là đã thọ thương trong trận đại chiến kia.

Điền Bất Dịch chấp tay đi lại trong phòng mấy vòng, đảo mắt nhìn đám đệ tử đang đứng hoặc ngồi thành một hàng, trầm giọng nói :

“Hôm nay ta gọi các người đến đây, không việc gì khác, mà chính là vì thanh Tru Tiên Cổ Kiếm kia”.

Chúng đệ tử thần sắc thật nghiêm trọng, nhưng không người nào lộ vẻ ngạc nhiên, hiển nhiên trong lòng mọi người đã đoán ra quá nửa rồi. Điền Bất Dịch đưa mắt nhìn Tô Như rồi lại nhìn các đệ tử: “Sáng nay chương môn chân nhân lại gọi ta tới, lần đi này chỉ có Thủy Nguyệt sư thúc ở Tiểu Trúc Phong mà thôi. Còn chúng ta nói gì, ta nghĩ đại khái các người đã đoán ra rồi, chính là chuyện Tru Tiên Cổ kiếm bị tổn thất đó. Vô luận thế nào các người cũng phải giữ kín bí mật này, tuyệt đối không được tiết lộ một chút phong phanh”.

Đệ tử Đại Trúc Phong đưa mắt nhìn nhau không nói gì, cuối cùng đại đệ tử Tổng Đại Nhân tăng hắng một tiếng, nói: “Sư phụ, lão nhân gia người cũng biết mấy người chúng con mà, chuyện trọng đại như vậy, chúng con thà chết cũng không nói với người ngoài một chữ nào đâu”. Nói tới đây thì y ngập ngừng đôi chút, đưa mắt nhìn Điền Bất Dịch, thấp giọng nói tiếp: “Sư phụ, chưa nói người và sư nương đã ba lần bốn lượt nhắc nhở chúng con, riêng phía chương giáo chân nhân và Thông Thiên Phong đã bốn lần sai người nhắc nhở chuyện này rồi. Bọn họ không tin chúng con cũng được, lẽ nào ngay cả sư phụ và sư nương cũng không tin chúng con hay sao?”.

Điền Bất Dịch chau mày, đột nhiên quát lớn: “To gan, các người là cái thứ gì mà dám nghi ngờ chương môn chân nhân và các vị sư trưởng?”.

Tô Như đứng bên cạnh, thấy vậy thì thở dài một tiếng, bước đến dàn xếp: “Được rồi, được rồi, đây là

những điều chương môn phân phó cả, hơn nữa chuyện Tru Tiên Kiếm bị tổn hại, quan hệ trọng đại vô cùng, chương môn sư huynh khẩn trương là chuyện khó tránh, có hỏi thêm vài lần, dặn dò thêm vài lần cũng là chuyện nên mà”.

Điền Bất Dịch nghiêng đầu nhìn sang một bên, không nói gì hết. Bọn Tổng Đại Nhân đều cúi đầu nói: “Đệ tử biết rồi!”.

Tô Như nhìn các đệ tử một lượt, nhẹ nhàng nói tiếp: “Ta biết trong lòng các người cảm thấy oan ức, cảm thấy chương môn chân nhân và các vị sư trưởng không tin các người, kỳ thực, nói cho cùng, cũng chỉ vì chuyện này quá trọng đại, không thể bỏ qua được. Sau trận đại chiến với Thú Thần, oai vọng của Thanh Vân Môn trong thiên hạ chính đạo đã đạt đến chí cao vô thượng, vượt trên mọi đồng đạo khác; Thế nhưng các người cũng biết điều này có được là nhờ chương môn chân nhân dùng Tru Tiên đánh bại Thú Thần trên Thông Thiên Phong mà có được. Thanh Vân Môn chúng ta có được ngày hôm nay, phân lượng của thanh Tru Tiên Kiếm ấy thế nào, có lẽ ta không cần nói các người cũng hiểu rõ”.

Tô Như nói tới đây thì mỉm cười thê lương nói: “Ta nằm mơ cũng không thể ngờ tới thanh thần kiếm ấy lại bị...”. Bà ngưng lại, cơ hồ như để định thần, sau đó mới tiếp tục nói tiếp: “Hôm đó ở bên ngoài Áo Nguyệt Động Phủ, ngoại trừ chương môn chân nhân và mấy vị sư bá, tại trường chỉ có mấy đệ tử Đại Trúc Phong và Tiểu Trúc Phong mục kích thần kiếm bị hủy, vì vậy để bảo tồn danh dự và oai vọng của bản môn, chương môn chân nhân mới nhiều lần dặn dò như vậy. Các người đừng để lòng là được. Chỉ cần nhớ kỹ phải mãi mãi dấu kín chuyện này trong lòng là được. Đã biết chưa?”.

Bọn Tổng Đại Nhân đưa mắt nhìn nhau, đồng thanh nói: “Đệ tử đã biết”.

Tô Như quay sang nhìn Điền Bất Dịch. Điền Bất Dịch vẫn chau mày, gương mặt tròn mạp của lão vẫn trầm trọng như trước, cơ hồ như không thể có chút cảm giác gì trước những lời Tô Như vừa nói. Chỉ thấy lão xoa tay nói với các đệ tử: “Những điều sư nương các người vừa nói, các người hãy nhớ kỹ! Được rồi! Đi đi!”.

Tô Như thấy sắc mặt Điền Bất Dịch càng lúc càng trầm trọng, bèn chậm rãi bước đến bên cạnh lão, thấp giọng hỏi: “Sao vậy? Có phải chương môn sư huynh lại nói gì hay không?”.

Điền Bất Dịch hừ nhẹ một tiếng: “Ông ta không phải chỉ tức giận với một mình ta, mà ngay cả Thủy

Nguyệt không ngờ cũng bị ông ấy mắng cho một trận, ta thì có là gì?”.

Tô Như giật mình, ngạc nhiên nói: “Cái gì? Cả Thủy Nguyệt sư tử mà ông ấy cũng mắng hay sao?”.

Trên mặt Điền Bất Dịch lộ vẻ nôn nóng, bước chân đi lại mỗi lúc một nhanh, hai hàng lông mày càng lúc càng nhíu chặt.

Tô Như nhìn thần tình của y mà thêm lo lắng, nhưng không biết nên nói gì mới tốt, nên đành nói: “Ông cũng đừng quá lo lắng, chưởng môn sư huynh chỉ nhất thời nóng nảy, nên mới ...”.

Điền Bất Dịch vụt ngừng đầu, cao giọng ngắt lời: “Nếu như ông ta thật sự nhất thời, thì có mắng ta một ngàn, một vạn lần ta cũng không để ý làm gì...”.

Tô Như cúi đầu, nhưng lại nhanh chóng ngẩng lên, trên mặt lộ vẻ ngạc nhiên: “Ông vừa nói cái gì?”.

Điền Bất Dịch không ngừng lẩm bẩm, đi đi lại lại Thủ Tĩnh Đường, thần sắc càng nôn nóng bất an, Tô Như thấy vậy cũng vô cùng lo lắng, vội vàng hỏi: “Rốt cuộc là ông có ý gì? Mau nói ra xem nào?”.

Điền Bất Dịch bước đến trước mặt Tô Như, trầm mặc hồi lâu, rồi chậm rãi nói: “Những ngày này, Đạo Huyền sư huynh nhiều lần gọi ta và Thủy Nguyệt đến Thông Thiên Phong, dặn dò chúng ta phải nhắc nhở đệ tử giữ kín bí mật này, đây vốn không là chuyện không có gì đáng nói. Nhưng mấy lần gần đây, ta thấy Đạo Huyền sư huynh dường như càng lúc càng khác lạ”.

Tô Như ngẩng người giãy lạt rồi nói: “Khác lạ? Ông có ý gì?”.

Điền Bất Dịch chau mày nói: “Trước đây bà đã từng thấy Đạo Huyền sư huynh nóng nảy hay mắng người khác chưa?”.

Tô Như im lặng, hồi lâu mới lắc đầu nói: “Chưởng môn sư huynh đạo hạnh cao thâm, phẩm đức cao vời, hi vọng không lộ ra bên ngoài, làm gì có chuyện ông ấy nóng nảy mắng người chứ”.

Điền Bất Dịch gật đầu nói: “Không sai Chính là như vậy, cả bà cũng biết điểm này, nhưng từ khi sau trận đại chiến lần này, tánh tình của Đạo Huyền sư huynh dường như đã thay đổi hoàn toàn rồi, càng lúc càng nóng nảy, mấy lần gọi ta và Thủy Nguyệt đến dặn dò, mới đầu thì lần nào cũng nghiêm từ hòa

ái, đến cuối cùng không hiểu vì sao chỉ vì một lý do hết sức nhỏ nhặt cũng bưng bưng thịnh nộ, hết mắng chửi, thì lại trút giận trên người khác, tóm lại là ...”.

Lão lắc đầu chậm rãi, nhìn Tô Như, chân chừ giầy lát rồi bước tới trước mặt Tô Như, thấp giọng nói: “Ta hoài nghi sau trận chiến với Thú Thần, Đạo Huyền sư huynh đã bị lệ khí phong ấn trong Tru Tiên Kiếm ảnh hưởng, thế nên mới...”.

Tô Như biến sắc, vội nói: “Đừng nói nữa”.

Nói đoạn bước nhanh ra ngoài Thủ Tĩnh Đường, đưa mắt nhìn quanh quất, sau khi xác nhận không có người nào mới quay lại hạ giọng nói với Điền Bất Dịch: “Đây là bí mật của Thanh Vân Môn chúng ta, ông... ông... không thể tùy tiện nói bừa được”.

Điền Bất Dịch thở dài nói: “Chuyện này trọng đại vô cùng, ta đâu dám hồ ngôn loạn ngữ chứ. Nhưng trong trận đại chiến lần trước, Đạo Huyền sư huynh vì cầu tất thắng mà đã bất chấp ta ba lần cản trở, cố cưỡng ép mở phong ấn Thiên Cơ Ấn mà lịch đại tổ sư đã phong ấn ngàn đời nay, khiến cho Tru Tiên Cổ Kiếm phát huy lệ khí, uy lực đại tăng, chỉ là mỗi lần ta nhớ lại di mệnh của các vị tổ sư đời trước nói Tru Tiên Cổ Kiếm là vật bất thường, sát khí nghịch thiên là ta không thể xem nhẹ. Trước đây ta và Thủy Nguyệt luôn bất hòa, nhưng hôm nay chia tay ở Thông Thiên Phong thì hoàn toàn khác biệt, nếu ta đoán không lầm thì Thủy Nguyệt nhất định cũng nghĩ giống như ta, chỉ vì chuyện này quá lớn, chúng ta không dám nói ra mà thôi”.

Tô Như trầm mặc một lúc lâu, nhẹ giọng nói: “Tuy là như vậy, nhưng nói cho cùng nguyên nhân cũng nằm trên Tru Tiên Cổ Kiếm, giờ đây kiếm đã bị hủy, chương môn sư huynh dù có không may bị hại, nhưng một là không có ngọn nguồn, hai là đạo hạnh của ông ấy thần thông khôn lường, chỉ ngày tháng qua đi lệ khí đó sẽ dần dần hóa giải đi”.

Vẻ trầm trọng trên gương mặt của Điền Bất Dịch vẫn không hề giảm bớt: “Hy vọng là như vậy thôi, bằng không ông ấy là chí tôn của Thanh Vân Môn, vạn nhất có gì không hay, trên dưới Thanh Vân Môn không biết phải làm sao?”.

Tô Như nghĩ ngợi một hồi, sau đó đành thở dài chán nản nói: “Thôi bỏ đi, đây cũng không phải là chuyện chúng ta quản được, ông cũng không cần phải quá phiền não như thế, còn có một chuyện, tôi đã muốn hỏi từ lâu, Tru Tiên Cổ Kiếm đã bị hủy, thì xử lý thế nào rồi?”.

Diền Bất Dịch trầm ngâm một hồi: “Chuyện này ta cũng đã thử hỏi một vị sư huynh biết chuyện, nghe nói hôm ấy sau khi Đạo Huyền sư huynh huấn thị mọi người không được tiết lộ phong thanh, đã lập tức thu hồi hai đoạn gãy của Tru Tiên Kiếm, đồng thời đi vào Áo Nguyệt Động Phủ, không cho bất cứ ai đi vào. Thế nên đến nay cũng không ai biết thanh kiếm ấy rốt cuộc như thế nào? Có lẽ còn có hy vọng sửa chữa lại chăng?”.

Diền Bất Dịch làm bảm nói một câu cuối cùng, sau đó lắc đầu cười khỏ, hiển nhiên chính bản thân ông ta cũng không tin chuyện này cũng không tin chuyện này. Lão cười khỏ hai tiếng, đoạn tiếp tục nói: “Thanh kiếm ấy chúng ta cũng không quản nổi đâu, hôm nay ở Thông Thiên Phong, ngoại trừ bị một trận mắng vô duyên, vô cớ ra, ta còn nghe được một chuyện lạ nữa”.

Tô Như ngẩn người nói: “Chuyện lạ gì nữa?”.

Diền Bất Dịch nhún vai nói: “Nói ra bà cũng không tin đâu, trong trận đại chiến lần trước đã có không biết bao nhiêu đệ tử trưởng lão tử trận đang được cúng tế trên Ngọc Thanh Điện ở Thông Thiên Phong, thế nhưng vị trưởng môn của chúng ta mỗi ngày chỉ lộ mặt ở Ngọc Thanh Điện một lần, sau đó là không thấy đâu nữa, ngược lại ngày nào ông ấy cũng vào Tổ Sư từ đường ở hậu sơn ở một mình thủ linh trong đó, bà nói có kỳ lạ hay không?”.

Tô Như ngây người nói: “Thủ linh, Tổ sư từ đường à? Lẽ nào vị tiên bối trưởng lão đã qua đời?”.

Diền Bất Dịch lắc đầu, cười lạnh nói: “Làm gì có trưởng lão nào, ta nghe mấy tên đệ tử chưởng môn nói, kỳ thực đó chỉ là một lão đầu quét dọn trong Tổ sư từ đường đã mấy chục năm nay, mà không biết vì sao mà cũng chết ngày hôm đó. Nguyên nhân mà y chết thì cũng không ai biết được, chỉ biết sau khi Đạo Huyền Chân Nhân biết chuyện thì lập tức ngậy người ra như phỗng, sau đó thì nổi cơn thịnh nộ, những ngày sau đó như cứ ngậy ngẩn như người mất hồn, sau này cương quyết để linh vị lão đầu đó vào trong tổ sư từ đường, nhưng chuyện kỳ quái nhất là tám linh vị đặt trong tổ sư từ đường lại không

viết gì hết...”.

Tô Như càng nghe càng cảm thấy hồ đồ, trong lòng ngạc nhiên lắc đầu nói: “Chuyện này, chuyện này rốt cuộc là thế nào? Lẽ nào chương môn sư huynh đã hồ đồ thật?”.

Điền Bất Dịch cười lạnh nói: “Chương môn sư huynh có hồ đồ hay không thì không ai biết, dù sao cũng có người khuyên giải, nhưng ông ấy vẫn quyết ý không nghe. Hơn nữa ông ấy còn chẳng hề chú ý đến linh vị của những đệ tử đặt trên Ngọc Thanh Điện, mà chỉ ngây người ra nhìn tám linh vị trống không kia. Cứ như vậy ta e Thanh Vân Môn sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện, sớm muộn gì cũng hủy trong tay ông ấy mất”.

Tô Như trầm mặc không nói gì, hồi lâu sau mới thở dài một tiếng, nhìn qua bên ngoài Thủ Tĩnh Đường, chỉ thấy bên ngoài vắng vẻ trống không, chỉ có trời xanh thăm thẳm.

Sơn phong thổi tới, ẩn ứt truyền lại tiếng sáo rì rào, không biết vì sao lại tăng thêm mấy phần tịch mịch.

* * * * *

Thanh vân Sơn, Thông Thiên Phong, hậu sơn Tổ Sư Từ Đường.

Nơi này vẫn im lìm tĩnh lặng như trước, từ đường to lớn vẫn sừng sững đứng đó, rừng cây xung quanh vẫn xanh biếc một màu, phản phát cuộc đại chiến kinh thiên, động địa mới đây, không hề ảnh hưởng một chút nào đến nơi này vậy.

Ngoại trừ thiếu đi một lão đầu quét dọn, trên thần án, giữa vô số những linh vị, đã có thêm một tám linh vị trống không.

Lâm Kinh Vũ im lặng quỳ trước tám linh vị ấy, thân mặc hiếu phục, trước mặt có một bôn lửa, trên bàn đặt hai cây nến lớn, ba nén hương thơm đang bốc khói nghi ngút.

Sắc mặt Lâm Kinh Vũ lộ vẻ đau thương, hai hàng môi mím chặt, quỳ dưới đất như tượng gỗ, hai tay không ngừng cho vàng mã vào cái chậu lửa trước mặt, nhìn chúng từ từ biến thành tro tàn trong ngọn lửa, sau đó lại từ từ cho thêm những tờ giấy khác vào.

Thỉnh thoảng gã lại ngẩng đầu lên nhìn tám linh vị trống không. Linh vị của lão già quét dọn tổ sư từ đường là do chương môn Đạo Huyền chân nhân cương quyết, độc đoán cho đặt vào tổ sư từ đường, các vị trưởng lão khác đều không đồng ý, nhưng trước giờ quyền thế đều nằm hết trong tay chương môn, thêm vào đó, sau trận chiến vừa rồi, Đạo Huyền Chân Nhân đã đánh bại Thú Thần, oai vọng tăng lên gấp bội, bởi thế chúng nhân thấy lão kiên quyết không lùi, cũng đành để lão tùy ý.

Tuy chuyện này có nằm ngoài dự liệu của Lâm Kinh Vũ, nhưng chuyện tiếp sau đó lại càng làm cho gã kinh ngạc hơn. Đạo Huyền Chân Nhân không ngờ đã đem vào một linh vị không vào đặt trong Tổ sư từ đường. Lâm Kinh Vũ vì chuyện này thậm chí đã lớn gan hỏi Đạo Huyền Chân Nhân lúc ông ta đến đây bái tế, chẳng ngờ Đạo Huyền chỉ thản nhiên phản vấn một câu một câu làm cho Lâm Kinh Vũ á khẩu vô ngôn: “Con biết tên của ông ta hay sao?”.

Lâm Kinh Vũ tròn mắt không biết nói gì, gã tuy tu hành với vị lão giả thần bí này đã mười năm, nhưng về thân phận của mình, lão giả trước giờ chưa thổ lộ với gã một lời, lúc này nếu bảo Lâm Kinh Vũ nói ra, gã đích thực không thể nói được. Chỉ là nhìn dáng vẻ của Đạo Huyền Chân Nhân, hiển nhiên ít nhiều cũng biết về thân thế của lão giả kia, có điều ông ta không chịu thổ lộ ra mà thôi. Lâm Kinh Vũ tuy nghi hoặc trong lòng, nhưng rốt cuộc cũng không dám quá thất lễ với chương môn chân nhân, chỉ im lặng lui xuống. Dù sao thì trong lòng gã, hình ảnh nghiêm từ hòa ái của lão nhân ấy đã khắc sâu trong tâm khảm từ lâu rồi, linh vị ấy có viết tên hay không cũng không quan hệ gì.

Bái tế trước núi, gã cũng đã từng đến qua, chỉ là gã cứ cảm thấy nơi đó đã có vô số đệ tử bái tế rồi, còn ở đây, vị tiên bối này tuy rằng thân hoài tuyệt nghệ lại lặng lẽ rời khỏi thế gian này, vô luận thế nào gã cũng phải tiễn đưa lão. Đạo Huyền Chân Nhân dường như cũng ngầm cho phép gã tới đây liệu lý hậu sự cho vị lão giả này, hơn nữa Chân Nhân còn không để ý đến thân phận Chương môn cao quý, thường xuyên đến từ đường bái tế linh vị của lão giả, vì vậy khiến bao người dị nghị, nhưng Lâm Kinh Vũ cũng không thể quản được chuyện này.

Lúc này, sau lưng gã chợt vang lên tiếng bước chân. Nhiều ngày nay, Lâm Kinh Vũ đã quen với nhịp bước chân này rồi, chỉ vừa nghe gã đã biết đó là Đạo Huyền Chân Nhân.

Gã đứng dậy quay mình, thấp giọng: “Chưởng môn!”.

Đạo Huyền Chân Nhân chậm rãi bước vào Tô Sư Từ Đường.

Trong Từ Đường đặng hoả hôn ám, tuy rằng Lâm Kinh Vũ ở trong này đã lâu, nhưng nhất thời cũng không nhìn rõ được sắc mặt của Đạo Huyền Chân Nhân, chỉ mơ hồ nhìn thấy một thân ảnh đang đứng trong bóng tối, im lặng nhìn chăm chăm vào tấm linh vị bên cạnh gã.

Không biết vì sao, Lâm Kinh Vũ chợt cảm thấy có gì khác lạ ở bóng hình mờ ảo kia, nhưng không thể nói ra được đó là điểm gì? Chỉ là trong lòng cảm thấy chút khẩn trương, tim đập nhanh hơn mà thôi.

“Y vẫn tốt chứ?”.

Đạo Huyền Chân cuối cùng cũng lên tiếng, thanh âm của lão hết sức thấp trầm, có chút khàn khàn, lại giống như cổ hạ giọng xuống vậy, khác xa hoàn toàn so với phong cách ngày trước.

Lâm Kinh Vũ hoài nghi trong dạ, nhưng vẫn cúi người đáp: “Đệ tử đã thủ linh cho tiền bối cả đêm, thấp hương đúng giờ, không dám có điều gì tiết mạn”.

Thân ảnh trong bóng tối kia khẽ run lên một chập rồi từ từ nói: “Con tận tâm như vậy cũng không uổng công y đã dạy dỗ mười năm”.

“Hắc , hắc !”.

Đạo Huyền cười lạnh hai tiếng, không khí trong Tô Sư đường bất chợt trở nên âm trầm lạnh lẽo: “Không biết nếu người chết là ta...”.

Lão đột nhiên ngừng lại, cơ hồ như cảm thấy mình đã nói sai. Lâm Kinh Vũ tự nhiên cũng không dám nhiều lời, chỉ cúi đầu im lặng đứng một bên. Không khí trầm mặc bao trùm lấy Từ đường. Một hồi lâu

sau. Đạo Huyền Chân Nhân mới nói: “Con hãy ra ngoài trước đi, ta có vài lời muốn nói với y”.

Lâm Kinh Vũ ngẩn người, gật đầu rồi đáp: “vâng !”.

Nói đoạn, quay người bước đi

Ra khỏi Từ đường, tắm mình dưới ánh dương quang, Lâm Kinh Vũ lập tức cảm thấy tinh thần phấn chấn. Giờ gã mới phát giác ra vừa rồi ở trong Từ đường, từ đầu đến cuối phản phát như có một thứ gì lên tim gã vậy.

Gã đi dạo một vòng xung quanh Từ đường, đợi nửa canh giờ mới thấy Đạo Huyền Chân Nhân đi ra, đang cảm thấy kỳ lạ thì chợt thấy một bóng người dần biến mất trên con đường đi vào Áo Nguyệt Động Phủ. Sau khi trận đại chiến hôm đó Áo Nguyệt Động Phủ lại trở thành cấm địa, người có thể vào đó, đương nhiên chỉ có một mình Đạo Huyền Chân Nhân.

Lâm Kinh Vũ đưa mắt nhìn theo một lúc rồi khẽ lắc đầu, quay trở lại vào trong Từ đường. Gã bước đến trước linh vị của lão giả, chỉ thấy trước tám linh vị đã có thêm ba nén hương mới, còn trong chậu lửa thì có thêm một số tiền vàng bạc đang bốc cháy, có lẽ là Đạo Huyền Chân Nhân đã cho thêm vào.

Lâm Kinh Vũ trầm tư hồi lâu, chậm chậm ngẩng đầu lên, nhìn tám linh vị trống không trên bàn thờ, thần thờ ngơ ngẩn.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex và các bạn bên Nhận Môn Quan

Chương 184

Vô Tự Ngọc Bích

Tiếng chuông lại một lần nữa ngân nga vang vọng trên đỉnh Tu Di Sơn, báo hiệu một ngày mới bắt đầu.

Mặt trời ban mai, vẽ lên một vầng sáng nho nhỏ ở phía đằng đông, rắc những tia nắng đầu tiên xuống nhân gian. Trên con đường núi buổi sớm, đã có khá nhiều bách tính đang men theo con đường tiến về phía ngôi chùa hùng vĩ ấy, bọn họ đa phần đều mang theo hương hoa, vẽ mặt đầy thành kính.

Trong đó có một số người còn mang theo con trẻ cùng đi lễ bái. Bọn trẻ đúng là hiếu động, đi trên đường núi chẳng hề cảm thấy mệt nhọc, trái lại khá nhiều thiếu niên còn chạy lên chạy xuống tung bồng, có vẻ rất lấy làm thích thú.

Sương sớm vẫn chưa tan hết, vẫn còn quấn quanh bên ngoài Thiên Âm Tự, trong không khí cảm thấy có hơi chút ẩm ướt. Những tăng nhân dậy sớm đã làm xong việc tụng kinh buổi sáng bắt buộc cho một ngày, lúc này đều đang quét dọn sân chùa, nhẹ nhàng quét những chiếc lá rụng đêm qua sang một bên.

Toàn bộ Thiên Âm Tự lúc này dường như có vẻ thanh bình trang nghiêm, chìm trong những cơn gió núi mơn man, mang theo trong nó mùi thơm thoang thoang của lá cây.

Tiếng chuông ngân nga ấy, dẫn đường cho đám người ở dưới núi, cũng âm vang khắp trong chùa, đánh thức những người còn đang say ngủ.

Hắn từ từ thức giấc.

Đã lâu rồi, chưa có được một giấc ngủ thoải mái như vậy, yên lặng tĩnh giấc, trong giấc ngủ hắn cũng thấy yên bình vô cùng, ngay cả mộng mị cũng không có, chỉ là ngủ say, yên lặng ngủ say.

Điều này quả nhiên khiến con người cảm thấy hạnh phúc.

Hắn lặng lẽ nghe hồi chuông ngân nga, dường như nơi âm thanh ấy vang vọng không phải là không gian rộng lớn bên ngoài căn phòng, mà là trong tim hắn. Thậm chí hắn còn có một thứ cảm giác rằng, tiếng chuông ấy, vốn vang lên dành cho một mình hắn.

Cho đến khi tiếng chuông nhỏ dần, hắn cuối cùng mới từ từ đứng dậy, mở cửa phòng đi ra bên ngoài, ngửa đầu, vươn vai, hít thật sâu.

Mùi không khí ẩm ướt trên núi vừa chui vào ngực hắn, trên khuôn mặt hắn từ từ hiện lên vẻ hài lòng ít thấy, chỉ muốn đứng mãi như vậy, nhưng lúc này một âm thanh từ phía cửa đình viện truyền tới.

“Trương thí chủ dậy rồi sao”.

Quý Lệ quay đầu nhìn, chỉ thấy Pháp tướng nét mặt tươi cười, đứng ngay ở cổng cách đây không xa nhìn hẳn, liền gật đầu nói: “Sớm quá”.

Pháp Tướng nhìn hẳn dò xét hai lượt rồi mỉm cười nói: “Thí chủ đã trải qua mấy bữa tĩnh dưỡng, thương thế trên thân thể phần lớn đã lành lặn, nhưng người ta nói rằng bệnh nặng vừa khỏi, thí chủ vẫn phải chú ý bản thân một chút. Tu Di Sơn địa thế rất cao, sớm tối không như địa giới trần tục, hàn khí rất nặng, thí chủ bản thân nên giữ gìn”.

Quý Lệ gật đầu đáp: “Đa tạ đã quan tâm, ta đã ghi nhớ rồi. À này, không biết hôm nay phương trượng Phổ Hoàng Thượng Nhân có rảnh không. Ta hy vọng có thể gặp đại sư, quấy quả một chút”.

Pháp Tướng cười nói: “Thực là tốt quá, ta đang phụng mệnh sư phụ, đặc biệt đến đây mời Trương thí chủ sau khi ăn xong bữa sáng thì sang gặp gỡ”.

Quý Lệ ngạc nhiên giây lát, hỏi: “Tại sao? Phương trượng đại sư tìm ta có chuyện gì à?”.

Pháp Tướng đáp: “Chuyện này tiểu tăng không biết, có lẽ cũng chỉ muốn hỏi thăm xem thương thế thí chủ thế nào rồi”.

Quý Lệ trầm ngâm giây lát, nói: “Nếu vậy, một lát nữa ta có thể qua bái kiến phương trượng đại sư”.

Pháp Tướng chấp tay nói: “Thí chủ không cần phải vội, lúc này phương trượng đặc biệt chỉ thị, không được thúc giục thí chủ. Ân sư lão nhân gia vẫn ở trong thiền thất Tiểu Thiên Âm Tự trên đỉnh núi, lát nữa thí chủ có thời gian thì cứ tự đi trước cũng được”.

Pháp Tướng cười nhạt một tiếng rồi nói: “Trong Thiên Âm Tự, chỉ cần thí chủ muốn, mọi chỗ thí chủ đều có thể tiến vào, chẳng có gì phải cố kỵ cả”.

Quý Lệ trong lòng rung động, nhìn về phía Pháp Tướng. Pháp Tướng nói câu này ra ẩn chứa một thâm ý to lớn, tựa như đã xem hấn là người của Thiên Âm Tự, có lẽ, trong mấy tầng nhân Thiên Âm Tự này, hấn là người đã từng bái lạy Phổ Trí, chung qui cũng đã coi là một người của Thiên Âm Tự chẳng?

Pháp Tướng quay mặt bước đi. Quý Lệ nhìn theo bóng dáng của hấn, im lặng giây lát rồi lập tức quay trở về gian thiền phòng của bản thân.

Lúc đến đỉnh núi, Quý Lệ vẫn không tránh được khe khẽ rung mình, đối với hấn mà nói, nơi này đúng là nơi khiến hàng trăm thứ cảm xúc của hấn đan xen vào nhau.

Dưới ánh nắng mặt trời, Tiểu Thiên Âm Tự đơn sơ không lòe loẹt tọa lạc ngay phía trước mặt, tường

thấp lè tè, khoảng sân nhỏ nhỏ, lẽ nào còn có dấu vết của cái đêm kinh tâm động phách ấy?

Quay đầu, nhìn xuống, xa xa từ bên trong Thiên Âm Tự lại loáng thoáng truyền đến tiếng người, hương khói nghi ngút, đúng là một quang cảnh náo nhiệt. Lẽ nào đám người sống bình yên ấy, trái lại lại hạnh phúc vui vẻ hơn?

Hắn lặng lẽ quay mình lại, bước rất nhanh về phía Tiểu Thiên Âm Tự, nơi này bao trùm bởi sự yên lặng đặc biệt, trong cả khoảng sân to lớn như vậy, dường như chỉ có mỗi tiếng bước chân của hắn vang vọng.

Khi đi đến trước cửa gian điện thất ấy, Quỷ Lệ dừng bước, vô tình đưa mắt nhìn ra phía đằng sau cái sân đó, ở đó có một lối đi nhỏ bị chặn bởi bức tường, nhưng vẫn có thể nhìn thấy tận đến phía đằng sau, chỉ là lúc này, nơi tiểu viện phía sau cùng ấy, trông huyếch trông hoác.

Hệt như, người ta trần trụi đến đó, rồi lại bỏ trống nơi đó mà đi.

Hắn gõ vào cánh cửa thiền thất, lập tức, từ bên trong vọng ra âm thanh hòa nhã của Phổ Hoằng Thượng Nhân: “Trương thí chủ, xin mời mau vào!”

Quỷ Lệ lãnh đạm đáp lời, đẩy cửa phòng tiến vào. Bên trong phòng lúc này, chỉ có một mình Phổ Hoằng Thượng Nhân đang ngồi trên thiền sàng, mắt lộ vẻ tươi cười nhìn Quỷ Lệ đang tiến vào.

Quý Lệ gật đầu nói với Phở Hoàng Thượng Nhân: “Đại sư, ta nghe Pháp Tướng sư huynh nói, ngài có chuyện muốn tìm ta?”.

Phở Hoàng Thượng Nhân đáp: “Đúng vậy, nhưng nghe nói thí chủ cũng có chuyện muốn thương nghị với ta?”.

Quý Lệ trầm ngâm giây lát, gật đầu nói: “Đúng, kỳ thật cũng không có chuyện gì to tát, chủ yếu là tại hạ ở đây cũng đã nhiều ngày, hiện nay thương thế cũng đã khỏi nhiều, thực không dám tiếp tục quấy quả”.

Phở Hoàng Thượng Nhân mỉm cười nói: “Tiểu thí chủ lẽ nào nói vậy”.

Quý Lệ lắc lắc đầu, nói: “Hôm đó dưới Thanh Vân Sơn, đại sư đã cứu mạng ta, sau đó tại nơi này, đại sư lại giúp ta khai thông gút thắt trong lòng, thật lấy làm cảm kích vô cùng. Nhưng tại hạ chung qui là người trong ma giáo, ở lâu nơi này, phần nào sẽ làm ảnh hưởng đến thanh danh của quý tự”.

Phở Hoàng đạo nhân nghiêm sắc mặt nói: “Tiểu thí chủ, có một câu, lão nạp không biết có nên nói ra hay không?”.

Quý Lệ đáp: “Xin đại sư cứ nói”.

Phổ Hoằng Thượng Nhân gật gật đầu, nói: ‘Nếu đã vậy, thứ cho lão nạp nói thẳng. Xem tướng khí sắc mặt tiểu thí chủ, tuyệt đối không phải là một kẻ cùng hung cực ác, thân chìm trong ma đạo, chẳng qua chỉ là số mệnh tạo ra như vậy, không phải là do tiểu thí chủ. Hơn nữa tiểu thí chủ và Phổ Trí sư đệ có một đoạn túc duyên như vậy, thì cũng là có duyên với Phật. Chỉ cần thí chủ nguyện ý quay đầu là bờ, Thiên Âm Tự đương nhiên sẽ hết sức bảo vệ, không nói là Thanh Vân Môn, mà cả chính đạo thiên hạ cùng nhau kéo đến, tề tưng cũng không hề sợ hãi. Phật nói, cứu người một lần là công đức vô thượng, tiểu thí chủ là người có duyên, sao không thể vứt bỏ vương bận trần thế, để đạt đến cái thanh tịnh tự tại, há chẳng tốt lắm sao?’.

Nói xong, ông ta mặt đầy tự tin, nhìn Quý Lệ.

Bản thân Quý Lệ không nghĩ rằng Phổ Hoằng Thượng Nhân có thể nói ra những lời đó, nhất thời đứng ngây ra. mấy ngày vừa qua hấn ở tại Thiên Âm Tự, tâm trạng hoàn toàn khác hẳn hồi trước, rất là nhẹ nhàng thanh thản, trong thâm tâm hấn vô cùng hoan hỉ, chỉ là hấn là một thân nam tử, chung quy vẫn còn có những chuyện không thể gạt qua một bên được.

Hấn im lặng hồi lâu, cuối cùng từ từ ngẩng đầu lên, hướng về Phổ Hoằng Thượng Nhân vái dài một cái, nói: “Tại hạ biết, đại sư thật lòng đối với ta, muốn điếm hóa sự ngu dốt ngoan cố của ta, nhưng ta vốn là tục thế nam nhân, chìm nổi theo sự đời, trong thế giới trần tục ấy, vẫn còn có vô số mối bận tâm, thành thử chẳng thể bỏ được. Ý tốt của đại sư, thứ cho tại hạ vô pháp không nhận lãnh”.

Nói rồi, hấn thở dài một tiếng, toan xoay người bước ra, thì Phổ Hoằng Thượng Nhân cất lời: “Thí chủ khoan đi”.

Quý Lệ nói: “Đại sư còn chuyện gì nữa sao?”.

Phổ Hoàng Thượng Nhân trên mặt thoáng hiện vẻ suy tư, chậm rãi nói: “Thí chủ tâm như bàn thạch, lão nạp cũng không dám miễn cưỡng, tuy nhiên nếu thí chủ nguyện ý nói vậy, tặc tự cũng có một thỉnh cầu, dám mong thí chủ hoàn thành cho”.

Quý Lệ cảm thấy ngạc nhiên, nói: “Chuyện gì vậy, phương trượng đại sư cứ nói ra đừng ngại”.

Phổ Hoàng Thượng Nhân nhìn hấn, nói: “Năm đó Phổ Trí sư đệ rơi vào kết cục như vậy, mặc dù là tội nghiệt của bản thân, tội không thể nào dung tha, nhưng căn nguyên của nó, không thể tránh khỏi can hệ đến vật đại hung “Phệ Huyết Châu” này. Ngày nay Phổ Trí sư đệ cũng đã qua đời, nhưng thứ hung vật ấy vẫn còn ở bên mình thí chủ, làm hại tiểu thí chủ”.

Quý Lệ lặng yên giây lát rồi nói: “Ý của đại sư là...”.

Phổ Hoàng Thượng Nhân chấp tay đáp: “Tiểu thí chủ bất tất phải nghi ngờ, lão nạp tình không có ác ý gì khác. Nhưng phệ huyết châu này bên trong ẩn chứa lệ khí hung liệt, hại người hại mình. Năm đó khi Phổ Trí sư đệ qua đời, suốt mười năm lão nạp lao tâm khổ tứ có dư, chưa lúc nào ngừng nghĩ ngợi về điểm này, may nhờ ơn trời, cuối cùng cũng đã nghĩ ra một biện pháp, hoặc giả có thể khắc chế được hung vật lệ khí như Phệ Huyết Châu. Không biết có muốn thử một lần không?”.

Quý Lệ biến sắc, Phệ Huyết Châu tuy uy lực vô cùng, nhưng thứ lệ khí ấy trong mười năm nay, không biết đã khiến hấn đau đớn bao nhiêu lần, thậm chí tính cách của hấn, dường như cũng bị nó dần dần cải biến, có lúc hấn cũng từng nghĩ đến tình cảnh của Phổ Trí năm đó, nghĩ đến cục diện vạn nhất bản thân

mình cũng bị thứ lệ khí này không chế, không nén được mồ hôi lạnh đổ ròng ròng. Nhưng việc này tự nhiên không thể cho người ngoài biết, hấn mặc dù lo âu, nhưng cũng không có giải pháp nào tốt cả, không ngờ hôm nay đột nhiên nghe thấy Phổ Hoằng Thượng Nhân nói ra một câu như vậy, nhất thời đánh trúng chỗ lo lắng nhất trong lòng hấn.

Quý Lệ dẫn đo hồi lâu, cuối cùng chậm rãi nói: “Phương trượng đại sư có biện pháp tốt như vậy, không biết xử trí thế nào?”.

Phổ Hoằng Thượng Nhân nét mặt trang trọng, nói: “Biện pháp này kỳ thực rất đơn giản, nói thẳng ra, là lấy ngã phật thân thông phật lực, từ bi vô biên, đem hóa giải các lệ khí trên thế gian này. Tại hậu sơn của Thiên Âm Tự, có một nơi gọi là “Vô Tự Ngọc Bích”, cao hơn bảy trượng, nhẵn như ngọc, truyền rằng năm xưa tổ sư của Thiên Âm Tự ngộ thông phật lý nơi Vô Tự Ngọc Bích đó, từ đó khai lập ra Thiên Âm Tự chúng ta”.

Quý Lệ nhú mày, không hiểu điều này có quan hệ gì với lệ khí của Phệ Huyết Châu, chỉ nghe thấy Phổ Hoằng Thượng Nhân nói tiếp: “Là vì nơi địa giới đó, chính là nơi phật khí tốt lành nhất trong dãy Tu Di Sơn này, chỉ cần tiểu thí chủ tĩnh tọa ở đó một thời gian, lão nạp lại xuất lĩnh toàn thể tăng nhân kết thành pháp trận “Kim Cương Hoàn” bao quanh bức tường ngọc, như vậy khí lành sẽ đại thịnh, hặc giả có thể trấn áp được lệ khí của Phệ Huyết Châu đã ngấm sâu vào trong người tiểu thí chủ, cũng không biết chừng”.

Quý Lệ rúng động toàn thân, đúng là không thể ngờ được mục quang của Phổ Hoằng Thượng Nhân lại độc đáo như vậy, chẳng biết từ khi nào đã nhìn thấu tình cảnh hỗn loạn của khí mạch bên trong người mình. Hấn nghĩ ngợi giây lát, dứt khoát nói: “Ý tốt của đại sư, tại hạ đã biết. Đã như vậy, tại hạ sẽ ngồi dưới Vô Tự Ngọc Bích đó mấy hôm. Nhưng sau đó, tại hạ xin cáo biệt”.

Phổ Hoảng đại sư chấp tay gật đầu, mỉm cười nói: “Thí chủ yên tâm, tỳ tỳ tuyệt không dám cản trở thí chủ”.

Quý Lệ gật gật đầu, xoay mình bước ra bên ngoài. Phổ Hoảng Thượng Nhân nhìn theo cho đến khi hẳn đi khuất, thở dài một tiếng, lắc bả một mình: “Sư đệ, sư đệ ở trên trời cao có linh thiêng, phải bảo vệ cho hài tử này...”.

* * * * *

Theo Phổ Hoảng Thượng Nhân nói Vô Tự Ngọc Bích ở hậu sơn của núi Tu Di, Quý Lệ vốn cũng nghĩ sẽ rất dễ dàng tìm thấy, không ngờ hôm đó chuẩn bị xong đâu đấy, theo chân hai vị huynh đệ Pháp Tướng và Pháp Thiện dẫn đường ở phía trước đi về phía hậu sơn, ai ngờ đã hơn nửa canh giờ cũng vẫn chẳng thấy bóng dáng đâu cả.

Quý Lệ trong lòng có chút hoài nghi, nhưng cũng không nói ra, nào ngờ Pháp Tướng cẩn thận chu đáo, nhìn thấy nét mặt Quý Lệ có nét hoài nghi, một hai trông ngóng, liền cười nói: “Trương thí chủ, người đang nghĩ Vô Tự Ngọc Bích tại sao lại xa như vậy phải không?”.

Quý Lệ bị hẳn hỏi vậy cũng chẳng dấu diếm nữa, đáp: “Dám hỏi sư huynh, Vô Tự Ngọc Bích ấy cuối cùng là ở nơi nào, làm thế nào mà tới được?”.

Pháp Tướng vừa đi vừa cười nói: “Cái này nói ra thì dài lắm. Vô Tự Ngọc Bích xuất hiện khi nào, tự nhiên không ai biết rõ, chỉ biết một nghìn năm trước, khi sáng lập ra Thiên Âm Tự vẫn còn là một tăng nhân hành hương, vân du tứ phương, có một ngày không biết tại sao, trong lúc ngộ nhập đỉnh Tu Di Sơn, rồi bị lạc đường, lại cũng không có cách nào thoát được. Không chịu nổi, tổ sư liền chạy loạn lên trong khu rừng này, cũng là phật duyên trời sinh, cuối cùng ngài nhìn thấy một bức tường đá bóng nhoáng như ngọc. Lúc đó, tổ sư đã đói khát không chịu nổi, buồn ngủ rũ ra, liền nằm ngủ bên dưới tấm tường ngọc ấy”.

Pháp Tướng nói đến đó, dừng lại giây lát, Quý Lệ không nhịn được bèn hỏi: “Này, sau đó thế nào?”.

Trên con đường núi trước mặt Pháp Tướng xuất hiện một lối rẽ, Pháp Tướng đi sang hướng bên trái, trong khi dẫn Quý Lệ đi xuống đoạn đường dốc, đồng thời miệng kể: “Truyền rằng vị tổ sư đó ngồi dưới Vô Tự Ngọc Bích ba ngày ba đêm, không rõ làm thế nào, cuối cùng từ cơn đói khát không thể chịu nổi ban đầu đã dần dần nhập định, tâm an thần định, tiến nhập vào cảnh giới đại viên mãn trong phật môn chúng ta, ba ngày sau, người cuối cùng đã ngộ được phật pháp dưới Vô Tự Ngọc Bích này. Ngoài ra, thậm chí còn truyền rằng...”.

Pháp Tướng quay đầu lại nhìn Quý Lệ cười thần bí, nói: “Lại truyền rằng, vị tổ sư ấy cũng chính tại dưới Vô Tự Ngọc Bích đó, cuối cùng đã ngộ ra được Đại Phạm Bát Nhã chân pháp vô thượng truyền qua các thời đại của Thiên Âm Tự chúng ta, từ đó lập lên vị trí của Thiên Âm Tự trong giới tu đạo thiên hạ”.

Quý Lệ ngẩn ra một lát, lắc lắc đầu, hơi cảm thấy truyền thuyết về Thiên Âm Tự tổ sư quả thực có đôi chút hoạt kê, nghe ra có rất nhiều điểm không thật. Vốn dĩ hẳn đối với biện pháp này của Phổ Hoàng Thượng Nhân, cũng ngầm có chút kỳ vọng, nhưng bây giờ nghe Pháp Tướng giảng giải sự cố như vậy,

trái lại khiến cho hắn có phần tiu nghỉu, không nên được kín đáo thờ dài.

Pháp Tướng rất tinh ý, trông ngay thấy sự biến hóa trên sắc mặt Quý Lệ, nhưng mỉm cười dẫn đường, cũng không nói gì cả, phần hòa thượng to cao Pháp Thiện đi đằng sau bọn họ, dáng vẻ lúc nào cũng im lặng, chẳng hề nói chuyện câu nào.

Ba người bước đi theo sơn lộ gần thêm nửa canh giờ nữa, ngoằn ngoèo xuyên qua các đỉnh núi cao, bất giác đã bỏ lại Thiên Âm Tự tận mãi phía sau lưng, chẳng nhìn thấy đâu nữa.

Quý Lệ không hề nghĩ rằng dãy núi đằng sau Thiên Âm Tự nào ngờ lại quá rộng lớn hơn tưởng tượng rất nhiều, chỉ thấy núi non trùng điệp, gió núi vi vu, hai bên đường hoặc có kỳ nam chót vót, thiên kỳ bách quái, hoặc có thác nước dựng đứng, từ trên trời cao âm âm đổ xuống giống như chiếc dây lưng bằng ngọc.

Đi trên con đường này, chỉ cảm thấy tâm hồn nhất thời rộng mở, nhìn ngắm cảnh đẹp gần xa chung quanh mình, cảm thấy trong lòng chẳng còn chút phiền muộn nào cả.

Bỗng nhiên nghe thấy Pháp Tướng ở phía đằng trước nói: “Nó ở ngay đằng trước mặt”.

Quý Lệ giật mình, nhìn về phía trước, nhưng chỉ thấy phía trước vẫn là đường núi quanh co một bên đường là rừng cây rậm rạp, phía bên kia thì toàn bụi cây cỏ dại, ngoài ba trượng là một vách đá, ở đâu mà có cái thứ Vô Tự Ngọc Bích cao hơn bảy trượng mà bọn họ từng nói?

“Dám hỏi sư huynh, Vô Tự Ngọc Bích ở nơi nào?”.

Pháp Tướng mỉm cười, tiến lên phía trước mấy bước, đi đến vách đá đỏ, quay đầu lại nói: “Chính là nơi này”.

Quý Lệ đi đến bên cạnh hắn ta, đứng ở bên trên vách đá đưa mắt nhìn xuống, chỉ thấy bên dưới vách đá ấy tràn đầy vụ khí, cuộn cuộn như ba đào, trào lên thụt xuống không ngừng, có lẽ là một sơn cốc. Đẳng xa lơ mờ nhìn thấy bóng núi mờ mờ, nhưng đều ở tận mãi đẳng xa.

Quý Lệ ngưng thần suy nghĩ, quay đầu nhìn Pháp Tướng hỏi: “Phải chăng là ở trong sơn cốc này?”.

Pháp Tướng cười đáp: “Nó ở dưới chân của ta và ngươi”.

Quý Lệ ngạc nhiên, Pháp Tướng vẫn cười: “Chúng ta xuống thôi!”.

Nói rồi, Pháp Tướng tung mình nhảy xuống, Pháp Thiện cũng lập tức bám theo.

Quý Lệ đứng trên vách đá, trầm ngâm giây lát rồi cũng nhảy xuống dưới.

Trong làn vụ khí, Phệ Hồn phát ra ánh sáng màu xanh đen lập lòe, chậm chậm bao lấy bảo vệ Quý Lệ, rồi từ từ hạ xuống.

Vụ khí nơi này dường như có đôi chút kỳ quái, đậm đặc mà không phải đậm đặc, nhưng như một đám tơ rối xoắn xít lấy nhau, kể cho gió núi khuấy đảo cũng không hề thấy tan ra nửa phần. Trong khi hạ xuống, Quý Lệ chú ý nhìn vách núi phía trước, nhưng chỉ thấy trước mắt toàn là bạch vụ, quả thực chẳng thể trông thấy gì cả.

Hắn trong lòng lấy làm lạ, bèn thúc Phệ Hồn, tiến gần về phía vách núi một chút, đúng lúc hắn ngưng thần, đột nhiên, hắn nhìn thấy phía trước mặt vọt ra một bóng người.

Quý Lệ giật mình, vội vàng dừng lại, ngưng thần quan sát, sự kinh ngạc ấy không hề nhỏ, chỉ thấy đột ngột đứng trước mặt bản thân là một tên Quý Lệ hình dáng giống hệt mình, nét mặt ngạc nhiên đang nhìn mình.

Ánh mắt người đó thăm thẳm, trên khuôn mặt có nét phong trần, trên tay cũng cầm một thanh phệ hồn ma bồng. Đúng lúc Quý Lệ đang chần động, bỗng một tiếng phạm xướng như từ trên trời truyền xuống, giống như một tiếng chuông lớn trầm trầm vang vọng bên tai hắn.

Cùng với tiếng phạm xướng ấy, một thứ sức mạnh trang nghiêm trong giây lát từ nơi chưa biết tên bên dưới chân xông thẳng lên trời cao, như sóng lớn xuyên qua bầu trời, vụ khí xung quanh tức thì bị quét tung đi, khiến cho bóng nhân ảnh ấy tan biến mất không còn nhìn thấy nữa. Nhưng Quý Lệ cảm thấy

trong lòng đau đớn, luồng khí băng lạnh trong cơ thể bất ngờ không thôi mà động, giống như nó cực kỳ căm ghét thứ phật khí đó, tự vùng lên kháng cự.

Quý Lệ kinh ngạc, lại cảm thấy bên trong cơ thể, ngoại trừ yêu lực của Phệ Huyết Châu bỗng chôn đục động, tự hồ chịu ảnh hưởng bởi phật khí tại nơi này, Đại Phạm Bát Nhã bản thân tu hành cũng không cam chịu lép vế, sôi lên sùng sục, có ý muốn quyết một trận thư hùng cùng với yêu lực của Phệ Huyết Châu.

Chưa bắt đầu, nhưng bên trong cơ thể quả thật đã có sự biến hóa rất to lớn. Địa khí nơi đất đúng là không thể hình dung ra được. Quý Lệ trong lòng hết sức kinh ngạc, nhất thời quên khuấy mất nhân ảnh quái dị ban nãy trông thấy trong đám vụ khí, chỉ là thôi thúc tu vị của bản thân, bảo hộ tâm mạch, từ từ hạ xuống.

Chẳng bao lâu sau, vụ khí dần mỏng dần, cảnh sắc dưới chân nhanh chóng hiện rõ, đó là một thạch đài nhỏ, bóng loáng, xung quanh trong phạm vi ba trượng, cây cối thưa thớt, có mấy chục vị tăng nhân của Thiên Âm Tự đang ngồi vây quanh. Xem ra mấy vị tăng nhân này người ngồi gần kẻ ngồi xa, chẳng hề có qui củ tuần tự gì, nhưng trong đó kín đáo hàm chứa lý lẽ bí mật, phật lực mờ mờ lưu chuyển bên trong, đúng là ngấm ngấm tạo nên một trận thế.

Quý Lệ lại nhìn kỹ vài lần, chợt thấy có chút quen thuộc, nghĩ đi nghĩ lại, liền nhớ ra đó là một thể chữ cổ chuyết, hình chân ngôn của phật môn.

Quý Lệ nhanh chóng hạ xuống mặt đất, đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy hai người Pháp Tướng, Pháp Thiện lúc này đều đã ngồi trong đám tăng nhân, lặng im chấp tay, nhắm mắt, không nhìn đến hẳn một

lần nào nữa. Dẫn đầu đám tăng nhân chính là Thiên Âm Tự phương trượng Phổ Hoằng Thượng Nhân. Người ngồi phía bên trái ông ta, Quý Lệ cũng đã từng gặp qua, đó là Phổ Phương Thần Tăng, người từng đại triển thân uy trên Thanh Vân Sơn năm đó.

Còn tăng nhân ngồi phía bên phải Phổ Hoằng Thượng Nhân, trông rất lạ. Quý Lệ trước đây chưa từng gặp qua. Khuôn mặt ông ta quắt queo, sắc mặt vàng úng, giống hệt như sắc mặt người chết, nhưng dáng vẻ già nua còn vượt xa Phổ Hoằng Thượng Nhân, hiển nhiên cũng là một nhân vật lạ lùng trong Thiên Âm Tự.

Quý Lệ cũng chẳng nhiều lời, hướng về Phổ Hoằng Thượng Nhân cúi đầu hành lễ, Phổ Hoằng Thượng Nhân chấp tay đáp lễ, mỉm cười nói: “Tiểu thí chủ đã đến rồi”.

Quý Lệ gật đầu đáp: “Đúng, nhưng không biết phương trượng đại sư muốn tại hạ làm gì?”.

Phổ Hoằng Thượng Nhân chỉ ra chỗ bình đài nói: “ Không gì khác, Tiểu thí chủ chỉ cần an tọa trên bình đài đó, điều khí tĩnh tâm, ngồi đó vài ngày là được”.

Quý Lệ gật gù đầu, quay đầu nhìn thạch đài có một cái, lập tức lại ngẩng đầu lên nhìn bốn xung quanh, chỉ thấy trên đầu vù khí đậm đặc bao phủ khắp nơi, nơi nào mà có cái thứ Vô Tự Ngọc Bích trong truyền thuyết? Không nén được hỏi: “Xin hỏi phương trượng đại sư, Vô Tự Ngọc Bích ở đâu vậy?”.

Phổ Hoằng Thượng Nhân mỉm cười đáp: “ Lát nữa tiểu thí chủ sẽ nhìn thấy”.

Quý Lệ ngạc nhiên, gật gật đầu, xoay mình đi lên toan ngồi lên thạch đài đó, bỗng nhiên trên trời loáng thoáng có một âm thanh chói tai, là tiếng gió, là tiếng thú gầm rống, xuyên vân thấu vụ truyền tới, ngay sau đó một quang sáng chói mặt xé toang mây mù dày đặc, rọi xuống, chiếu đúng lên người Quý Lệ.

Quý Lệ lùi lại một bước, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trong sơn cốc kỳ thanh vang lừng, tựa như sấm dậy, nơi biên mây mù dày đặc ấy chớp nổi ba đào, từ thế vốn dĩ khe khẽ dập dềnh chuyển thành những con sóng lớn, bốn bề sóng to nổi lên, tức thì chỗ hở xuất hiện mỗi lúc một nhiều, mây mù dày đặc mỗi lúc một mỏng, làm lộ ra một đạo lại một đạo, một chùm lại một chùm hào quang.

Đối diện với hiện tượng kỳ dị của trời đất này, Quý Lệ chú ý rất lâu, chỉ thấy mây mù dày đặc cuối cùng đã tan hết, hào quang rớt xuống, giây lát trời đất tràn ngập ánh sáng chói mắt, khiến cho tất cả mọi người có mặt đều không thể mở mắt nhìn. Qua một lát sau, mới từ từ hòa hoãn trở lại.

Khi Quý Lệ mở mắt trở lại, toàn thân rung động, đột ngột nhìn thấy tấm Vô Tự Ngọc Bích trong truyền thuyết ấy.

Trước mặt hắn, đằng sau cái thạch đài nhỏ nhỏ đó, bên dưới vách đá, một tấm tuyệt bích như gương, thẳng đứng, cao hơn bảy trượng, rộng hơn bốn trượng, chất đá trông như ngọc nhưng không phải là ngọc, vô cùng sáng loáng, phản chiếu mỹ cảnh của trời đất, các dãy núi gần xa tất cả đều trong ngọc bích này. Và Quý Lệ cùng chúng tăng nhân Thiên Âm Tự đứng chỉ như những con kiến bé nhỏ bên dưới tuyệt bích này.

So với thiên địa tạo hóa, con người là hoàn toàn bé nhỏ!

Quý Lệ im lặng, lúc lâu sau thở dài một tiếng, chẳng nói câu nào, đi đến bên trên bình đài đó khoanh chân ngồi xuống, cũng không nhìn đến mọi người xung quanh nữa, hít một hơi dài, lập tức nhắm mắt, ngồi yên như vậy không hề động đậy.

Phổ Hoảng Thượng Nhân ngấm nhìn Quý Lệ hồi lâu, rồi quay đầu lại nhìn đám tăng nhân phía sau lưng mình, gật gật đầu.

Mấy chục tăng nhân Thiên Âm Tự, bao gồm cả Phổ Hoảng Thượng Nhân, cộng thêm Pháp Tướng, Pháp Thiện, đều nhất tề chấp tay niệm phật.

Hàng chục đạo kim quang mờ mờ, từ từ bùng lên, tiếng tụng kinh lầm rầm, như từ trên trời truyền xuống.

Đột nhiên, kim quang đại thịnh, chỉ thấy bên trong pháp trận kỳ dị chúng tăng nhân đang ngồi, ánh sáng vàng lưu chuyển, phật khí trang nghiêm, kim quang do chúng tăng nhân phát ra mỗi lúc một rực rỡ chói mắt, giây lát sau, chỉ nghe thấy một âm thanh to lớn vang lên chấn động màng nhĩ, một chữ “Phật” màu vàng rực rỡ huy hoàng xuất hiện phía bên trên trận pháp, rồi từ từ bay lên cao.

Tiếng tụng kinh mỗi lúc một lớn, trời đất trang nghiêm, chỉ thấy chữ Phật màu vàng ấy càng lúc càng

bay lên cao, từ từ chạm đến trời cao, rồi dừng lại. Dưới ánh mặt trời chói lọi, nó càng tỏa sáng rực rỡ không thể nhìn thẳng vào được.

Dường như bị phạt gia chân ngôn chích phát, trên mảng tuyết bích ấy, trên ngọc bích vốn sáng loáng ấy dần dần xuất hiện hình ảnh phản chiếu của chữ Phật. Nhưng không giống như các mặt gương tầm thường khác, từ một điệem nhỏ từ từ biến thành to, rồi dần dần phát ra kim quang, chậm chậm hiện ra hình một chữ “Phật”, và trong khi hình ảnh trên Vô Tự Ngọc Bích lớn dần lên, thì phạt gia chân ngôn trên bầu trời lại hình như có mờ đi đôi chút.

Thoáng chốc, chữ Phật trên Vô Tự Ngọc Bích đã gần như to hơn chữ Phật gốc trên bầu trời, chỉ lúc này, toàn bộ Vô Tự Ngọc Bích kim quang rực rỡ, ngùn ngụt tỏa sáng theo từng hồi tụng kinh. Đột nhiên, một luồng phạt quang màu vàng nhật phóng ra từ bức tường ngọc, từ từ chiếu xuống, bao trùm lấy thân thể Quỷ Lệ đang ngồi an tọa.

Quỷ Lệ thân hình chấn động, vẻ mặt loáng thoáng lộ vẻ đau đớn, nhưng chẳng hề mở mắt, cứ thế nhẫn nại chịu đựng. Ngay sau đó, nét mặt thống khổ trên khuôn mặt biến mất, hấn tiếp tục an tọa bất động.

Phạt quang mờ mờ phát ra từ Vô Tự Ngọc Bích, chẳng hề có chút biến hóa gì, chỉ thấy ánh sáng chậm chậm chớp sáng, tỏa ra một vẻ trang nghiêm không diễn tả bằng lời.

Tăng nhân Thiên Âm Tự ngồi xung quanh nét mặt cũng đều không thay đổi, khề khề niệm phạt, ánh sáng trên trận pháp của bọn họ cũng từ từ lưu chuyển, duy trì chân ngôn phạt gia phía trên trời đó.

Thời gian lưu chuyển, cứ lặng lẽ như vậy mà trôi qua.

Ba ngày sau, chân ngôn chữ “Phật” trên Vô Tự Ngọc Bích vẫn chẳng hề có xu thế yếu đi, trái lại phát quang mờ mờ do nó phát ra, cũng vẫn bao trùm lấy thân mình Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ vẻ mặt lặng lẽ, dường như ba ngày này đối với hắn mà nói, hoàn toàn chẳng có gì cải biến, vẫn hệt như ba ngày trước đó, trái lại xung quanh Phổ Hoàng Thượng Nhân, đám tăng nhân Thiên Âm Tự đang duy trì pháp trận mặc dù không có gì biến hóa, nhưng trên mặt ai nấy đều lờ mờ có nét mệt mỏi.

Phổ Hoàng Thượng Nhân từ trạng thái nhập định từ từ mở mắt, nhìn về phía Quỷ Lệ vẫn dáng lặng lẽ an tọa, một lúc lâu sau khẽ than thở: “Si nhân, si nhân, cuối cùng vẫn chẳng chịu từ bỏ sao?”.

Nói xong, ông ta khẽ lắc đầu, thở dài mãi không thôi.

Phổ Phương Thần Tăng ngồi bên trái ông ta lạnh lùng nói: “Chúng ta vất vả như thế này, bố trí phát môn hàng ma đại trận, chỉ là muốn vì hắn mà hàng giải lệ khí của Phệ Huyết Châu, một điều quan trọng hơn nữa là muốn hóa giải tâm ma của hắn. Nhưng lòng hắn đóng chặt, tâm ma khó mà đi khỏi, thậm chí hóa giải được lệ khí của Phệ Huyết Châu, biết đâu được ngày khác có lại thành ma hay không? Việc chúng ta làm hôm nay, chỉ sợ trái lại là trợ trụ vi ngược mất thôi!”.

Phổ Hoàng Thượng Nhân nhíu mày, nét mặt sầm xuống, nói: “Su đệ, thiếu niên này và Thiên Âm Tự ta

có quan hệ rất là sâu sắc, vô luận thế nào chúng ta cũng không thể dễ dàng từ bỏ, người tại sao lại nói như vậy?”.

Phổ Phương sắc mặt biến đổi, chấp tay nói: “Sư huynh giáo huấn rất phải. Ta hoàn toàn không có thành kiến với thiếu niên này, thật ra nghĩ đến năm đó... năm đó tình cảnh sư huynh đệ chúng ta sinh ly tử biệt, trong lòng bi thương, thật không muốn lại thấy hấn cùng bức trên tà lộ. Tiểu đệ lỡ lời, xin sư huynh trách phạt”.

Phổ Hoảng Thượng Nhân vẻ mặt hòa hoãn trở lại, nói: “Ta lẽ nào lẽ nào không có tâm tư đó, nếu không thì cũng chẳng lập ra hàng ma đại trận này, ý muốn dùng năng lực to lớn của phật gia chân pháp, độ hoá cho hấn. Nhưng ngay cả dưới Vô Tự Ngọc Bích này, hấn dường như cũng...”.

Ông ta nói xong, đột nhiên trong sơn cốc vốn dĩ tĩnh mịch và trang nghiêm từ trên không trung phát ra một âm thanh vang dội, toàn bộ Vô Tự Ngọc Bích bắt giác hơi hơi rung lên, tức thì chữ Phật trên trời cao và trên mặt Vô Tự Ngọc Bích rung rung muốn đổ.

Đám Phổ Hoảng Thượng Nhân, chúng tăng nhân Thiên Âm Tự kinh ngạc thất sắc, nhất thời hãi hùng, vội vàng thôi trì chân pháp, không ngờ trên mặt Quý Lệ đột ngột xuất hiện vẻ thống khổ, Phệ Hồn bị phật pháp áp chế suốt ba ngày nay bất ngờ sáng bừng lên, một làn hắc khí trong nháy mắt đã bao trùm toàn bộ khuôn mặt hấn.

Phổ Hoảng Thượng Nhân chưa từng nghĩ rằng yêu lực của Phệ Huyết Châu ngoan cường như vậy, sau ba ngày ba đêm sân phục, không ngờ còn có dư lực phản kháng, đang định một lần nữa hô hoán chúng nhân duy trì pháp trận, thì Quý Lệ cũng đã không chịu đựng được nữa, phát ra một tiếng hú dài, bay vọt lên không.

Chân ngôn chữ Phật trên không trung vỡ tan ra, Quỷ Lệ tại chân ngôn không trung giữa mặt lên trời hú dài, tình trạng giống như bị điên, đồng thời quay đầu nhìn về phía Vô Tự Ngọc Bích, chỉ thấy nơi Vô Tự Ngọc Bích ấy có rất nhiều đạo dị mang đồ sẫm, ánh vàng ánh đỏ, tranh đấu liên tục không ngừng.

Vào lúc các tia sáng ấy chớp lên loạn xạ, bên trên Vô Tự Ngọc Bích sáng loáng, từ trên xuống dưới, từng điểm từng điểm như khắc thật sâu, hiện ra một hàng đại tự, bên cạnh đó, liền có vô số chữ màu vàng kỳ quặc khó hiểu, như sôi lên nhảy nhót trong ánh sáng màu vàng và màu hồng đang lập lòe trên Ngọc Bích, khiến người ta hoa mắt chóng mặt. Nhưng hàng đại tự ấy thì nhìn thấy rất rõ, chính là:

“Thiên Địa Bất Nhân, Dĩ Vạn Vật Vi Sô Cầu”.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex và các bạn bên Nhận Môn Quan

Chương 185

Thiên Hình

Trên Vô Tự Ngọc Bích, không ngờ đã xuất hiện vô số chữ cổ chuyết màu vàng, chuyện quái dị như vậy, cả Phổ Hoàng Thượng Nhân lẫn những tăng nhân Thiên Âm Tự khác cũng chưa từng thấy qua. Chỉ thấy trên ngọc bích đó, lúc thì thuy khí đờng đờng, lúc lại đỏ mờ lấp loáng, kim quang trang nghiêm bắt mắt dẫn theo hồng quang quý dị khôn lường, khiến cho người ta có cảm giác hụt hơi ngọt ngọt.

Quý Lệ giữa không trung ngửa mặt hú dài, bộ dạng tựa như cực kỳ đau đớn, mục quang liền quay sang bên trên Vô Tự Ngọc Bích, vọng nhìn vô số hình chữ nhảy múa lên xuống. Xung quanh thân thể hắn, ánh sáng quái dị của Phệ Hồn càng lúc càng sáng, yêu lực từ người hắn phát tán cũng càng lúc càng thịnh.

Thậm chí cả chúng tăng nhân Thiên Âm Tự dưới đất cũng cảm thấy được một luồng hơi băng lãnh chưa từng có từ trên người Quý Lệ giữa không trung truyền xuống, bao trùm chu vi xung quanh bọn họ. Trải qua thời gian ba ngày ba đêm trui luyện trong Phật môn pháp trận, yêu lực của Phệ Huyết Châu tựa hồ không những không suy yếu, trái lại cong tựa như bị kích thích, tạo thành một lực lượng to lớn trước giờ chưa từng có.

Phổ Hoàng thượng nhân trên mặt lộ vẻ tư lự, giờ phút quan đầu phong vân biến ảo này, sắc mặt ông ta cũng biến ảo không ngừng như phong vân, hoang mang bất định.

Phổ Phương bên cạnh lại có vẻ khẩn trương, y nhìn Quỷ Lệ giữa Huyền Thanh quang ảnh trong cái chậu tắm vôi trời, nhíu mày nói lớn với Phổ Hoằng thượng nhân: “Su huynh, bây giờ làm sao?”.

Phổ Hoằng thượng nhân hít một hơi dài, quyết đoán: “Người này là truyền nhân của Phổ Trí sư đệ, là tâm huyết mong đợi cả đời của Phổ Trí, bọn ta không thể không cứu”.

Vừa dứt lời, Phổ Hoằng thượng nhân lớn tiếng ra lệnh, lại xếp bằng ngòi thẳng miệng làm rầm tung kinh, tiếng Phạn xướng lại loáng thoáng vang lên, liền đó, chúng tăng Thiên Âm Tự thấy phương trượng thi pháp, cũng chia nhau làm theo. Sau một khắc, một màn kim quang trang nghiêm dịu mắt từ giữa chúng tăng Thiên Âm Tự lại bốc lên.

Chỉ là ánh vàng Phật quang kỳ này lại không như Phật môn pháp trận độ hoá Quỷ Lệ ba ngày trước, trong trang nghiêm dường như thiếu đi mấy phần từ bi, thêm vào mấy phần sát khí. Quỷ Lệ giữa trời tựa hồ căn bản không chú ý đến ánh vàng dần dần tung lên từ dưới chân phủ trùm về phía mình, tinh thần của hắn giờ phút này đều như bị những dòng chữ loang loáng trên Vô Tự Ngọc Bích hoàn toàn hấp dẫn.

Đâu có ai tưởng được, thậm chí đám tăng nhân Thiên Âm Tự bên dưới Vô Tự Ngọc Bích cho dù có ghé mắt xem cũng vô phương thấu hiểu được: trên Phật gia thánh địa Ngọc Bích kính ngưỡng cao khiết nhất đó, giờ phút này lấp lánh hiện ra trên Vô Tự Ngọc Bích, không ngờ chính là đệ tứ quyển của Ma Giáo kinh điển “Thiên Thư” trong truyền thuyết!

Đạo trời mệnh mang, thế sự đa biến, ai có thể ngờ được?

Đám tăng nhân Thiên Âm Tự ngày đêm lễ Phật, đối với chuyện này vẫn không thể biết được. Quý Lệ trải qua kham khổ, nhân thể thương tang, lại cũng không thể biết được!

Chỉ là Quý Lệ giờ phút này đâu có nghĩ ngợi gì nhiều, trong mắt hấn, bản năng cơ hồ đã bị những dòng văn tự loang loáng dị quang kia hấp dẫn.

Từng chữ từng câu hiện biến lay động, không ngờ nhất nhất triển hiện trước mắt hấn những đoạn thiếu hụt, những chỗ không liệu giải được của dị thuật Thiên Thư mà hấn xưa nay một mình khổ công tu tập, như người đi đường đối diện với vô số đoạn nhai tuyệt bích trên đường, đàn bàng hoàng không có lối ra, đột nhiên giữa đoạn nhai tuyệt lộ bắc qua một cây cầu, cảnh giới mừng vui hết mức đó làm sao còn có thể phân tâm nghiêng ngó chuyện khác?

Trong nhất thời, bao chỗ khổng khó kể hử thiếu sót trong tu hành xưa kia chợt gắn liền lại, đột nhiên thay phiên nhau triển khai rành rành. Mười năm trước bắt đầu từ khi trong huyết động Vạn Bức Cổ Quạt trên Không Tang Sơn nhìn thấy Thiên Thư đệ nhất quyển tổng cương, mười năm tuế nguyệt quan âm cứ như thủy triều lên xuống, nam tử kia sừng sững giữa mây gió một trời, lần đầu tiên cảm thấy được, lần đầu tiên hít thở cùng trời đất, lại xem chừng có cảm giác quen lãng hết vạn vật.

Hơi thở...thật sâu...!

Từ đầu tới chân mỗi một nơi trên thân người đều tựa như muốn bung vỡ rạn nứt ra, vô số âm thanh hỗn

tập gào rít một cách kỳ quái, trùng trùng vây kín lấy hẳn. Trùng trùng hơi khí trong người như sục sôi bốc lên, tựa hồ bão to sóng dữ hết sức bành trướng hùng dũng. Phệ Huyết Châu yêu lực băng lãnh, Huyền Hoả Giám khí lực thuần dương bùng bùng khó đương nổi, Thái Cực Huyền Thanh Đạo bình hoà trung chính, Đại Phạm Ban Nhược nghiêm cẩn như núi, khí lực dị thuật chân nguyên từ ba quyển Thiên Thư mà Quỷ Lệ đã từng tu hành, mỗi một thứ khí lực không ngờ đã từ đủ nơi đủ chốn trên người phiếm khởi, không thể nào chịu đựng nổi.

Thiên địa biến ảo, tạo hoá huyền kỳ!

Dưới mây đen, dị quang tán phát ra từ bóng người giữa không trung lại càng lúc càng ngời sáng bên dưới vòm trời càng lúc càng âm ám, tỏ lộ vẻ oai vệ nghịch thiên. Trên trời sấm chớp đùng đùng, giữa những tầng mây nhấp nhóang ánh sét, tựa như lòng trời đã nổi cơn thịnh nộ. Mây mù vần vũ, cuồng phong cuộn siết, khung mây bắt đầu chậm chậm lưu chuyển, tựa như bên trên Quỷ Lệ, dần dần xuất hiện một dòng thác khổng lồ.

Nhưng Quỷ Lệ mục quang vẫn bị hấp dẫn trên Vô Tự Ngọc Bích, đối với chuyện bên ngoài như là không biết tới.

Tới lúc đó, tiếng Phạn xướng bên dưới tràn ngập, kim quang ùn ùn xung thiên, bao phủ Quỷ Lệ giữa không trung vào giữa. Kim quang cực kỳ cường liệt, tập hợp hết lực tu hành của mấy chục vị tăng nhân Thiên Âm Tự, nào phải tầm thường, tức thì đàn áp yêu lực dị quang phát xuất từ trên người Quỷ Lệ, tóm gọn, nhấn chìm.

Sau khi kim quang bùng lên trói nhốt Quỷ Lệ, uy thế sấm sét lôi đình trên trời tựa hồ chịu cưỡng chế,

từ từ yếu đuối xuống, dòng thác khổng lồ quý dị hình thành trên vòm trời cũng tựa hồ tiêu thoái uy thế.

Phổ Hoàng thượng nhân nhìn lên khung trời, từ từ thở phào một hơi, chợt nghe lão tăng cao gầy bên cạnh ôn ta lạnh lùng thốt: “Bao nhiêu tu hành của con người kia không ngờ đã dẫn phát Thiên Hình Lô Lệ, yêu khí cực thịnh, trời cũng không dung. Phương trượng bất chấp nhất thiết cứu hộ hần, e rằng vị tất là đúng”.

Phổ Hoàng thượng nhân sắc mặt hơi biến, quay đầu nhìn lại lão, lão tăng cao gầy kia lạnh lùng nhìn lại, Phổ Hoàng thượng nhân nhất thời không nói được gì. Kỳ thực bằng vào tu hành của Phổ Hoàng thượng nhân, làm sao mà không cảm thấy được yêu lực sát khí quý dị trùng trùng thoát ra từ người Quý Lệ tuyệt không phải là kỳ thuật chính đạo, hành vi của mình hôm nay còn chưa định được là đúng hay sai. Chỉ là mỗi khi nghĩ tới Phổ Trí sư đệ ôm hận qua đời năm xưa, còn có hành động đại từ đại bi của Quý Lệ trước đây đối với pháp thân di hài của Phổ Trí, Phổ Hoàng thượng nhân cảm động sâu sắc vô phương bỏ rơi không lo tới.

Giờ này Phổ Hoàng thượng nhân mặc nhiên không nói gì, một hồi sau đang định mở miệng, đột nhiên bên mình truyền đến một tràng xôn xao, không ít người la nhỏ, đồng thời trong pháp trận truyền ra một khí lực quý dị, tựa như có biến hoá, ông ta liền ngẩng đầu nhìn, mặt mày liền biến sắc.

Chỉ thấy dưới sự trấn áp bảo hộ của Phật pháp đại trận mà chúng tăng Thiên Âm Tự cộng sức bảo trì, yêu lực trên người Quý Lệ đã bị đè nén xuống, hoàng toàn bị che lấp trong kim quang pháp trận. Mây gió thần bí trên trời không tìm ra đối tượng, cũng đang từ từ tiêu tán. Không ngờ lúc đó, những vầng sáng mong manh vì bị trấn áp trên mình Quý Lệ đột nhiên lại ngời toả, mà khí lực trong đó càng lúc càng vượt hơn trước đây.

“Oành!”.

Một tiếng sét long trời vang vọng giữa tầng không.

Cuồng phong lẫm liệt, trong tiếng sét, Quý Lệ lại một lần nữa ngửa mặt lên trời hú dài, quang mang quanh thân loang loáng: thanh, hồng, kim, xích.. lưu chuyển không ngừng, cuối cùng dần dần tụ lại dung hợp với nhau, không ngờ lại chuyển hoá thành hai màu trắng đen đơn giản nhất, biến hoá khó lường, nhưng luồng đại lực thâm kín bên trong thì tất cả tăng nhân Thiên Âm Tự cơ hồ đều cảm thấy.

Giữa không trung, kim quang pháp trận ngưng kết từ pháp lực của mấy chục vị tăng nhân Thiên Âm Tự không ngờ không đủ để cầm giữ sức xung kích của thân pháp mới sinh trưởng trở lại trên người Quý Lệ, từ từ yếu hẳn xuống. Cũng cùng một lúc, phong vân cuộn cuộn trên vòm trời, dòng thác khổng lồ lại hiện thân, hơn nữa lần này tốc độ còn vượt xa lần trước, cấp tốc thành hình, đang tụ ngay bên trên Quý Lệ.

Từ dưới đất nhìn lên, chỉ thấy giữa dòng thác mây mù dày đặc, điện quang lồng lộng cuồng điên, sấm sét đùng đùng, không ngờ có tiếng gào rú quái dị tuyệt luân, như cái miệng nanh vuốt của trời đang muốn nhai sống người ta.

Chúng tăng nhân dưới đất trên mặt giờ đây đều tỏ hiện vẻ đau đớn, càng lúc càng quá cật lực duy trì kim quang pháp trận. Lúc này không những bản thân Quý Lệ từ trong pháp trận kháng kích lại kim quang, mà trên màn trời, trong dòng thác thần bí kia, không ngờ cũng có một luồng đại lực bất khả kháng chế ngự từ trên trời quật xuống, nhằm thẳng vào kim quang pháp trận.

Tiếng nổ rền vang, Phổ Hoằng thượng nhân cùng chúng tăng nhân Thiên Âm Tự chấn động thân hình, những tăng nhân tu hành thấp kém sắc mặt đỏ bừng, có người thổ huyết. Kim quang pháp trận lung lay lấp loáng, chung quy đã tản mát, hoá thành vô hình.

Phổ Hoằng thượng nhân trong lòng phiền muộn, ông ta thân chủ trì pháp trận nên bị chấn động cực lớn, nhưng lúc này tâm thần ông đều đang chú tâm trên vòm trời, khẩn trương quá nên đứng bật dậy.

Kim quang pháp trận đã tan, Quỷ Lệ không còn bị áp chế nữa, áp lực trên người phút chốc tiêu tan, cảm thấy tay chân thoải mái, chân nguyên khí lực trong người lưu chuyển không ngừng, sinh sôi không ngừng, không ngờ thống khoái vô bì.

Nhưng, còn chưa đợi hắn có động tác gì, hắn đã quấy nhiễu lòng trời, chỉ thấy nơi mịt mù mây đen trên tầng không, giữa những tiếng sét đùng đùng, một cột sáng bất chợt từ trên trời hạ xuống, tựa như không thể nào đương cự nổi, thẳng một đường xuyên vượt trời đất, oanh nhiên đánh xuống ngay về hướng hắn.

Nơi nào nó đi qua, bùng cháy phừng phừng, xung quanh cột sáng xoèn xoẹt chói tai, không biết có phải là do độ nóng quá cao đã đốt trụi mọi sự vật quanh đó? Quỷ Lệ đối diện với uy lực khổng lồ của trời đất này, tránh cũng không thể tránh, trốn cũng không có chỗ trốn.

Mất thấy Quỷ Lệ sắp bị cột sáng khổng lồ ngập trời kia đánh trúng, tất phải phân thân toái cốt, Phổ

Hoàng thượng nhân cùng đám tăng nhân đều bất nhẫn đứng nhìn, ai ai cũng nhắm mắt quay đầu đi. Phở Hoàng thượng nhân tim thót đau, vô luận ra sao cũng không hiểu nổi, mình vốn có hảo tâm hảo ý muốn độ hoá Quỷ Lệ, hy vọng có thể hoá giải lệ khí trên người hắn, sao lại biến thành kết cục như vậy, dẫn phát ra Thiên Hình Lôi Lệ vạn năm chưa từng thấy, chỉ có tồn tại trong truyền thuyết?

Lẽ nào trên trời thật sự không thể dung tha nam tử này?

Cột sáng nháy mắt đã tới, còn chưa đụng đến thân người, Quỷ Lệ diện dung tái nhợt, há miệng hét lớn giữa cuồng phong ì ầm, lại căn bản không truyền ra được tiếng nào, đều bị ém nhẹ bên trong uy lực khổng lồ của thiên địa. Hắn bị thần uy đó bao trùm, bề ngoài thất khiếu đều trào máu, mặt mày thê lệ tuyệt vọng, Phệ Hồn Ma Bông xưa nay một mực trung thành hộ trì hắn, giờ phút này đối diện với Thiên Hình, cũng bị áp chế đến mức âm đạm vô quang.

Mọi thứ phảng phát đều sắp kết thúc!

Khung trời tôn nghiêm phảng phát cũng truyền xuống tiếng ca u buồn thương tiếc, phiêu phưởng khắp nơi.

Đột nhiên, Vô Tự Ngọc Bích sau lưng Quỷ Lệ vốn dần dần âm đạm tựa như cảm ứng được gì đó, vô số chữ nghĩa loang loáng lại sáng ngời lên, đặc biệt là chín chữ lớn ở giữa: “Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sở cầu” không ngờ lại phát xuất ra ánh sáng mãnh liệt loá mắt, rành rành bốc lên, nhìn uy thế thấp thoáng mang theo một tia khí lực kiệt ngạo không gì so sánh nổi.

Cho dù là đối diện với trời xanh mà vô số người đời sùng bái lễ lạy, đối diện với Thiên Hình phảng phất vĩnh viễn bất khả chiến bại đó, quang mang trên Vô Tụ Ngọc Bích kia cũng không thoái lui chút xíu nào.

Quang mang trên Vô Tụ Ngọc Bích nháy mắt đã rực sáng đến cực điểm, phảng phất vùng tinh hoả sáng lạn nhất xẹt lên, không ai có thể thấy quang cảnh bên trong nữa. Quang mang phảng phất như phong cuồng trong khoảnh khắc giăng bày khắp trời đất, từ dưới lên trên, bám lấy toàn thân Quỷ Lệ, đồng thời lúc đó, vùng sáng to lớn đó xung thiên ủa lên, khí thế vô tận, trực tiến xông thẳng vào dòng thác không lồ thần bí trên trời.

“Oành !”.

“Oành !”.

“Oành !”.

Màn trời vang động tiếng sét đục thủng màng nhĩ, ngân rền như xé trời. Như bị chọc giận, chớp mắt sau, cột sáng Thiên Hình uy thế vô bì di động mấy phân, từ hướng Quỷ Lệ, chợt chuyển sang đập thẳng lên vàng sáng ngạo nghễ xung thiên phát xuất từ Vô Tụ Ngọc Bích.

Hai cột sáng ngời ngời oanh nhiên đập vào nhau giữa thiên địa, sơn mạch dưới đá chấn động mạnh, vô

số nham thạch to lớn vỡ nát, giữa tiếng sấm sét đùng đùng, thú vật gầm rú, như nhân gian đã đến ngày tận thế.

Giữa trời đất toàn là ánh sáng chói loà không thể hé mắt!

Đất trời ngưng đọng, tựa như đông cứng trong một khắc đó.

Trên Vô Tụ Ngọc Bích, vách đá vốn trong sáng như gương, bỗng nhiên từ bên trong phát ra một tiếng “cạch” khô ran, vách đá nứt ra một điểm nhỏ, liền sau đó vô số đường rạn từ ngay giữa chạy ra bốn phương tám hướng, càng lúc càng lớn. Cuối cùng, giữa những tiếng động rạn nứt dồn dập, một tiếng “Ầm” oanh thiên vang vọng, loạn thạch bay tứ tán, vách núi khổng lồ đó đột nhiên đổ xuống.

Trên trời, cột sáng khổng lồ dần dần tản mát, cuồng phong dần dần ngưng nghỉ, tiếng sấm sét cũng từ từ lặng đi. Sau đó, đất trời phẳng phất đã hồi phục lại sự bình tĩnh, mây đen dần dần tan đi, bầu trời bình hoà dần dần sáng lên.

Một thân ảnh từ không trung từ từ lạc xuống, chính là Quỷ Lệ, chỉ là giờ phút này mặt mày hấn đầy máu, hôn mê bất tỉnh. Sau khi thân thể hấn rơi xuống, ánh sáng lợt lạt thần bí hộ trì xung quanh thân người hấn lung lay lắt phất, cuối cùng nhẹ nhẹ tản ra, không còn thấy tung ảnh đâu nữa.

Chúng tăng nhân Thiên Âm Tụ trợn mắt há miệng ngây ngốc nhìn Vô Tụ Ngọc Bích sụp đổ trước mặt, nhìn Quỷ Lệ may mắn đào sinh khỏi Thiên Hình, không ai cất được tiếng nào.

* * * * *

Giấc ngủ này phảng phất như trầm mê vĩnh viễn.

Phảng phất loanh quanh có bao nhiêu là người đi qua đi lại, thập phần bận rộn, lại có người nói chuyện quanh đó, thanh âm lúc lớn lúc nhỏ, tựa hồ có khi không ngờ còn có người tranh cãi. Nhưng càng về sau, càng an tĩnh.

Hắn đang bình đạm trong trầm tĩnh, cũng không biết đã ngủ bao lâu, thắp thoáng còn có cảm giác, lại chung quy không tỉnh dậy.

Có lẽ cứ ngủ vùi như vậy, trái lại lại là kỳ vọng trong thâm tâm hắn!

Tiếng bước chân vang lên ngoài cửa, Pháp Tướng trong thiện thất liếc nhìn ra, liền đứng dậy, chấp tay chử thập hành lễ với Phổ Hoằng thượng nhân từ ngoài cửa tiến vào. Phổ Hoằng thượng nhân gật gật đầu, hướng về phía Quý Lệ vẫn đang say ngủ trên thiện sàng, thấp giọng hỏi: “Hắn vẫn mạnh chứ?”.

Pháp Tướng gật đầu đáp: “Sau khi trở về từ hôm đó, Trương thí chủ một mực hôn mê bất tỉnh. Chỉ là hơi thở hoà hoãn, tịnh không có chút dị biến gì, hơn nữa khắp người cũng không có thương thế, theo lý thuyết đáng lẽ đã sớm tỉnh dậy rồi, nhưng không biết tại sao vẫn ngủ vùi như vậy”.

Phổ Hoảng thượng nhân trầm ngâm một hồi: “Hắn hạnh ngộ đào sinh dưới Thiên Hình Lô Lệ, như vậy cũng có thể coi là cực kỳ may mắn rồi. Thiên Hình vô là oai trời vạn năm khó gặp, không tưởng được lại phát sinh trên người hắn, lẽ nào hắn thật là yêu nghiệt trời cũng không dung tha?”.

Pháp Tướng sắc mặt có hơi biến, len lén liếc Phổ Hoảng thượng nhân, thấy sắc mặt của Phổ Hoảng thượng nhân ngưng trọng, như tịnh không có dị sắc gì khác, cho nên mới gạt bỏ hết mọi lo âu trong lòng, thấp giọng nói: “Su phụ, có phải mấy vị sư thúc lại tranh luận với người?”.

Phổ Hoảng thượng nhân cười khở một tiếng, lại không nói gì.

Pháp Tướng mặc nhiên.

Một hồi lâu sau, Phổ Hoảng thượng nhân từ từ nói: “ Vô Tự Ngọc Bích là thánh địa chí bảo của Thiên Âm Tự bọn ta, là Phật tích do tổ sư lưu truyền lại, lần này bị Thiên Hình huỷ diệt, đều là vì ta quá tư tâm. Ta đã quyết ý sau khi Trương thí chủ tỉnh dậy, liền từ chức phương trượng trước mặt chúng tăng, diện bích tham quan ngộ Phật lý, chuộc tội ta đã gây ra”.

Pháp Tướng sắc mặt đại biến, la lên: “Su phụ, người...người sao lại nói vậy, đó đâu phải là người làm sai đâu?”.

Phổ Hoằng thượng nhân lắc lắc đầu: “Mấy vị sư thúc của người nói đúng, ta cảm niệm Trương thí chủ đã hoá giải pháp thân oán linh lệ khí của Phổ Trí sư đệ, cho nên mới tự quyết định, không tự lượng sức mà vội vã dùng Phật môn thánh địa Phật pháp độ hoá hẳn. Vì vậy đã dẫn tới Thiên Hình, huỷ đi Ngọc Bích, thật là tội lỗi của ta. Chỉ là...”.

Ông ta nói tới đó, lại mỉm cười, nói với Pháp Tướng: “Chỉ là ta lại chưa từng hối hận, người có biết vì sao không?”.

Pháp Tướng trầm mặc lắc đầu.

Phổ Hoằng thượng nhân mỉm cười nói: “Cái ngày đó, Thiên Hình đánh xuống, Trương thí chủ vốn đáng lý không may mắn như vậy, nhưng Vô Tự Ngọc Bích lại tự động gánh vác, cứu lấy vị tiểu thí chủ này. Tuy chuyện này không biết vì sao, bọn ta ai cũng không hiểu, nhưng Ngọc Bích thông linh, tất nhiên có lý do không chịu thấy vị Trương thí chủ này chết dưới Thiên Hình, cho nên mới làm vậy. Ngọc Bích đã như vậy, có thể thấy ta tịnh không làm gì sai. Nhưng để Ngọc Bích huỷ hại cố nhiên là do ta, ta cũng đã quyết định vì vậy mà đi thỉnh tội, nhưng trong tâm não nạp lại không hối hận chút nào”.

Pháp Tướng cắn môi, ngẩng đầu kêu lên một tiếng: “Sur phụ...”.

Phổ Hoằng thượng nhân vỗ vỗ vai y, mỉm cười khuyến khích vài lời, đi đến bên giường Quỷ Lệ nhìn kỹ, gật gật đầu: “Xem ra khí sắc đã tốt lắm rồi, nếu quả không có gì vượt ngoài ý liệu, ta đoán hẳn nội trong vài ngày nữa sẽ tỉnh dậy, người nên trông chừng hẳn cho kỹ”.

Pháp Tướng chấp tay: “Su phụ yên tâm”.

Phổ Hoảng thượng nhân gật đầu, lại liếc nhìn Quỷ Lệ, rồi xoay người muốn đi ra.

Ông ta vừa mới cất bước ra khỏi phòng, đột nhiên Quỷ Lệ trên thiên sàng chợt nghiêng người, miệng phát ra một tiếng rên nho nhỏ.

Pháp Tướng giật mình, vui mừng thốt: “Su phụ, hấn hình như đã tỉnh rồi”.

Phổ Hoảng thượng nhân mừng quá, vội quay trở lại, ngồi bên giường Quỷ Lệ. Mục quang của hai sư đồ đang chú thị nhìn vào hấn, chỉ thấy song nhãn Quỷ Lệ khẽ động đậy, chung quy đã từ từ mở mắt.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex và các bạn bên Nhận Môn Quan

Chương 186

Nan Độ

Một ngày như mọi ngày khác, chuông thần lại cất lên một tiếng du dương, vang vọng trên dải Tu Di Sơn, ngân nga trong gió núi mây ngàn. Tiếng chuông xuyên qua biết bao ngày đêm năm tháng, lại như thể từ tương lai vọng về.

Quý Lệ chấp tay đứng trong nắng sớm, chăm chú lắng nghe.

Hắn khép hờ hai mắt, phảng phất như đang thưởng thức tiếng chuông ngân nga du dương ấy. Lúc này chẳng biết vì sao, Quý Lệ dung mạo mặc dù chẳng có vẻ gì khác trước, nhưng nhìn có cảm giác như bỗng hoàn toàn biến đổi, thần thái khí độ của hắn so với trước đây có thêm vài phần ung dung, mất đi một phần lệ khí.

Phải chăng, là do Phật Pháp pháp trận đã phát huy tác dụng?

Sau khi Quý Lệ tỉnh lại, nhiều tầng nhân của Thiên Âm Tự trong lòng cũng có nghi vấn ấy.

Hôm trước, sau khi Quý Lệ tỉnh dậy, mấy người Phổ Hoảng thượng nhân có xem xét cẩn thận, toàn thân

hắn không có gì đáng ngại, những chấn động sau khi liên tiếp trúng phải trọng kích tựa hồ chẳng hề tổn hại đến thân thể Quỷ Lệ. Phổ Hoàng thượng nhân rất vui mừng, nhưng để phòng vạn nhất, đã lưu Quỷ Lệ tại Thiên Âm Tự thêm vài ngày, Quỷ Lệ cũng chẳng từ chối, liền ở lại Thiên Âm Tự.

Mấy ngày nay, Quỷ Lệ trầm mặc ít nói hơn bình thường, đối với nhân vật bỗng nhiên làm trời xanh nổi giận phát động Thiên Hình, tăng nhân Thiên Âm Tự quá nửa là xa lánh, chỉ có Phổ Hoàng thượng nhân cùng Pháp Tướng mấy người chẳng cố kị gì, thường ghé lại thăm. Nhưng tự Quỷ Lệ tựa hồ chẳng chú ý đến việc bên ngoài, không bước khỏi phòng, mỗi ngày, chỉ vào lúc tiếng chuông thần ngân lên, hắn mới ra vườn, lặng lẽ lắng nghe.

“Boong...”

Tiếng chuông sau cùng, mang theo dư âm liên miên bất tuyệt, từ trong Thiên Âm Tự vang vọng lên trời, cuối cùng hoá thành vô thanh. Quỷ Lệ lúc này mới từ từ mở mắt.

Tắm trong gió sớm của Thiên Âm Tự, khí tức trong cơ thể hắn không giống với vẻ ngoài an tĩnh, cuộn cuộn tràn trề, cả người dường như muốn bay bổng lên. Tăng nhân Thiên Âm Tự chẳng thể biết, nhưng riêng Quỷ Lệ đã minh bạch trong lòng.

Trên bề mặt Vô Tự Ngọc Bích không ngờ bỗng lại xuất hiện kinh điển trong truyền thuyết Ma giáo: “Thiên Thư” quyển thứ tư. Người ngoài có thể không biết, nhưng hắn là người duy nhất trên thế gian tu hành xong ba quyển trước của Thiên Thư, liếc mắt là nhìn ra chính là quyển thứ tư mà trên con đường tu đạo hắn hằng mơ tưởng.

Vô số những khó khăn tưởng chừng không thể bẻ gãy, những vướng mắc tựa hồ không thể vượt qua trong lúc tu hành ngày trước, phút này giây này, hần đều đã nắm chặt trong lòng bàn tay, mở ra trước mắt hần, dường như đã là một con đường lớn thênh thang, phẳng phiu vô hạn. Thậm chí trong lòng hần cũng có cảm giác là, cứ theo con đường này mà đi, bản thân sẽ vô cùng thuận lợi, và hần hoàn toàn có thể nhìn đến cảnh giới mà trước đây chẳng bao giờ dám mơ tới.

Đối với những sàu muộn chất chứa trong lòng, vào lúc này hần cũng đã có cảm giác siêu thoát, tựa như đạt đến một cảnh giới mới, từ đó nhìn lại sự việc đã qua.

Chỉ không biết vì sao, vào lúc cực kỳ tốt đẹp như vậy, trong lòng hần lại có một chút cảm giác hụt hẫng, nhưng chẳng biết hình dung như thế nào. Ý nghĩ thoát ần thoát hiện, hơi hơi bất an ấy vẫn dai dẳng trong tâm trí hần.

Quý Lệ đứng im một lúc lâu, chẳng ai biết hần nghĩ gì, cũng chẳng ai đến gần làm phiền hần. Hần đột nhiên quay phắt người, lần đầu tiên trong mấy ngày nay rời khỏi khoảng vườn nhỏ này.

Rời khỏi khu vườn, hần chẳng hề ngoảnh đầu nhìn lại.

Hần thong thả bước trên bậc thềm dưới chân, có kẻ nói rằng con đường này chính là do một vị tăng nhân có nguyện vọng lớn quảng bá Phật pháp, dùng đại thần thông tạo thành. Đến nay vô số người vẫn bước đi như thế trên con đường do ngài tạo ra, nhưng liệu mấy người biết, ngài đã siêu thoát thế gian?

Đi trên con đường này, từng bậc từng bậc thô sơ không hoa tiết, bước chân đạp xuống truyền nên cảm giác bình dị. Mấy ngày trước, trong trường đấu pháp ngoài ý muốn đất long núi lở, thiên địa biến sắc, chùa miếu điện đường trên đỉnh Tu Di Sơn đều có tổn hại khác nhau, chỉ mỗi dãy bậc thang bình dị này là chẳng bị một chút ảnh hưởng gì, vẫn chắc chắn trải ra trên mặt đất để vô số người bước theo con đường ấy đi lên.

Không biết, đối với các thần minh bí ẩn trên trời cao, con đường này cũng có những tình cảm đặc thù tương tự như thế chẳng?

Quý Lệ không biết, cũng không muốn biết, hấn đi trên con đường này, chỉ lặng lẽ hồi tưởng về người cũ chuyện xưa, trầm trong hồi ức, hấn dần dần tiến đến Tiểu Thiên Âm Tự trên đỉnh Tu Di Sơn.

Cánh cổng khép hờ, bên trong vẫn vẻ lặng lẽ thường ngày, Quý Lệ thong thả bước đến, phía sau cửa, ẩn ước truyền đến một giọng nói.

Hấn gõ nhẹ cánh cửa.

Âm thanh bên trong cánh cửa lập tức biến mất, chắc là có người ngạc nhiên, kêu lên một tiếng nhẹ, lát sau, cánh cửa “kẹt” một tiếng, mở ra, Pháp Tướng xuất hiện phía sau cửa.

Nhìn thấy Quý Lệ, Pháp Tướng mỉm cười, Quý Lệ gật đầu, hỏi: “Phương trượng đại sư có tại đây không?”.

Pháp Tướng mỉm cười tránh sang một bên: “Có, mời thí chủ vào!”.

Quý Lệ tiến vào, chỉ thấy Phở Hoàng thượng nhân xếp bằng ngay ngắn trên thiên sàng, cũng đang mỉm cười nhìn hắn. Quý Lệ đi về phía Phở Hoàng thượng nhân, hành lễ: “Phượng trượng đại sư”.

Phở Hoàng thượng nhân nhìn thân ảnh của Quý Lệ bước qua, mục quang chuyển từ trên xuống dưới, cuối cùng nhìn vào chân hắn, bỗng gật gật đầu, chấp tay nói: “Không ngờ trong vài ngày ngắn ngủi, thí chủ đạo hạnh đại tiến, thật đáng chúc mừng!”.

Quý Lệ nhướng mày, không nói, Pháp Tướng giật mình kinh ngạc, đứng bên cạnh âm thầm đánh giá Quý Lệ.

Im lặng một lúc, Quý Lệ hơi hơi cúi đầu nhìn Phở Hoàng thượng nhân, nói: “Mấy ngày trước vì tại hạ mà làm huỷ mất Vô Tự Ngọc Bích trong thánh địa của quý tự, tại hạ trong lòng thật là bất an”.

Phở Hoàng thượng nhân khẽ lắc đầu, thản nhiên nói: “Việc nhỏ thôi, không đáng lo đến”.

Quý Lệ hơi giật mình, thốt: “Vô Tự Ngọc Bích ấy chính là bảo vật trấn tự của quý tự, sao có thể không quý trọng?”.

Phổ Hoàng thượng nhân chấp tay nói: “Thế sự thay đổi, chúng sinh đều thế, ai có thể biết được việc tương lai? Hôm nay là quý là trọng, làm sao biết ngày mai sau thế nào? Thí chủ không cần phải lo lắng”. Ngài chỉ tay ra ngoài cửa sổ, nói: “Phía bên phải Tiểu Thiên Âm Tự này có một tảng lớn, thí chủ đi xem thử, biết đâu có thể hiểu được Phật tâm đạo lý”.

Quý Lệ gật nhẹ đầu, nói: “Phải. Nhưng hôm nay tại hạ đến đây, muốn nói lời từ biệt với phương trượng”.

Trên mặt Phổ Hoàng thượng nhân chẳng biểu lộ thần sắc gì, tựa hồ lão đã liệu được Quý lệ sẽ nói như thế, lão gật đầu nói: “Thí chủ muốn đi, lão nạp không dám ngăn trở. Chỉ là trước khi thí chủ ra đi, lão nạp có vài lời muốn nói với thí chủ”.

Quý Lệ nhẹ nhàng: “Đại sư, xin cứ nói”.

Phổ Hoàng thượng nhân nói: “Thí chủ trong khoảng thời gian này, kiếp nạn nặng nề, nhưng cuối cùng đều lần lượt phá giải, trải qua mọi sự, lão nạp thấy thí chủ trong lòng tự có sở ngộ, chẳng biết đúng hay không?”.

Quý Lệ trầm ngâm một lát, gật đầu đáp: “Đại sư tuệ nhãn, tại hạ còn sống sau kiếp nạn, trong lòng đúng là có cảm xúc. Nhìn lại nửa đời người, thật có nhiều ý nghĩ cảm thán”.

Phổ Hoằng thượng nhân ánh mắt sáng lên, nói: “Thí chủ thực là kẻ đại trí tuệ, đã nhìn thấu vậy, lẽ nào lại chưa nhìn xuyên qua tình cảm thế tục hay sao, quy nhập Phật môn của lão nạp, để lão nạp dẫn dắt, những tư tưởng trong lòng thí chủ, chẳng qua chỉ cần một chữ “tình” mà thôi, ý của thí chủ thế nào?”.

Quý Lệ im lặng đứng một lúc lâu, rồi hướng về Phổ Hoằng thượng nhân hành lễ, chậm chậm nói: “Đại sư điễm hoá cho tại hạ, tại hạ mười phần cảm kích. Chỉ là mặc dù trong lòng có sở ngộ, nhưng tại hạ vẫn chưa nhìn thấu thế tình. Ý của tại hạ là, tình cảm thế tục, thực là chẳng thể cắt đứt”.

Phổ Hoằng thượng nhân lắc đầu nói: “Phật dạy: sắc tức thị không! Tục thế vạn vật cái gì không như vậy, ân oán tình cừ, mỹ nhân cừ địch, cũng chỉ là một chữ “sắc” này mà thôi, làm tâm trí người khổ sở, làm nhiễu thanh tịnh của người, lẽ nào thí chủ còn chưa nhìn ra?”.

Quý Lệ ngửa mặt lên hít thở, cười một tiếng lớn, quay người rời đi, vừa đi vừa đáp: “Đại sư sai rồi! Sắc tức thị không, nhưng không ấy cũng là sắc. Đại sư muốn tại hạ nhìn thấu thế tình, nhưng chẳng biết làm cách nào để nhìn thấu được? Tại hạ thân ở giữa trời đất, ân oán tình cừ, chính là cảnh ngộ một đời này của tại hạ. Đại sư muốn tại hạ tĩnh lặng nhìn thấu, nhưng có biết được, khi đã nhìn xuyên qua rồi, có còn là tại hạ nữa không?”.

Tiếng nói càng lúc càng nhỏ, cuối cùng mất hút, nam tử ấy đã rời xa thiền phòng.

Pháp Tướng im lặng một lúc lâu, rồi hướng về Phổ Hoằng thượng nhân nói: “Su phụ, người ba lần bảy lượt điễm hoá cho hấn, đáng tiếc...”.

Phổ Hoàng thượng nhân chậm chậm đáp: “Hắn ngộ thông đạo pháp tu hành, tương lai chỉ sợ chính là đệ nhất nhân vật trên thế gian. Nhưng nhân vật như vậy, lại không nhìn thấu được tâm ma của mình, ngày sau, phải trông vào tạo hoá của chính bản thân hắn vậy”.

Pháp Tướng cúi đầu, chấp tay niệm phật, không nói gì nữa.

* * * * *

Quý Lệ rời khỏi Tiểu Thiên Âm Tự, lúc ra khỏi cổng tự, bỗng nhiên dừng chân, rồi hướng về bên phải bước tới vài bước, quả nhiên nhìn thấy một khối đá lớn cao hơn nửa người nằm trên mặt đất.

Hắn tiến đến trước khối đá nhìn qua một lượt, chỉ thấy từ trên xuống dưới chằng chịt về hẳn, chẳng có một câu chữ nào, cũng chẳng có dấu vết gì của con người tạc khắc, nhưng không biết tảng đá này chứa đựng huyền cơ gì.

Quý Lệ nhíu mày, trầm ngâm một lát, bỗng nhiên mục quang dừng lại, chính là bị đỉnh của đại thạch hấp dẫn.

Đại thạch này toàn thân loang lổ, hiển nhiên trong bao nhiêu năm tháng đá chẳng biết chịu bao phong dao sương kiếm, vết trầy xước chằng chịt, nhưng tại nơi đó, lại có vẻ nhìn giống như hình dạng một đồ án. Chỉ là qua quá nhiều năm tháng, chẳng dễ nhận ra.

Quý Lệ bước tới, nhẹ nhẹ phủi đi lớp bụi trên đỉnh tảng đá, xem xét cẩn thận, một lúc lâu sau mới nhận ra nguyên là một cái vỏ sò, chỉ bắt quá qua nhiều năm tháng, đã hoá thạch, hoà với tảng đá lớn này thành một thể. Sau đó Quý Lệ lại xem kỹ đại thạch, nhưng cũng chẳng tìm ra được điểm kỳ lạ nào.

Ánh mắt hắn lại nhìn vào cái vỏ sò kia, chẳng lẽ thứ Phổ Hoằng thượng nhân muốn hắn xem lại là cái vỏ sò bình thường này, bên trong đó có bí mật gì?

Trong đầu hắn nhớ lại một lượt những lời Phổ Hoằng thượng nhân đã nói, ánh mắt nhìn vào vỏ sò kia, dần dần hiểu ra. Tu Di Sơn núi cao chót vót, trong vòng ngàn dặm, chẳng hề có biển rộng sông sâu, nhưng tảng đá này rõ ràng là vật trên đỉnh Tu Di Sơn, ngàn vạn năm trước, nơi này có lẽ là biển sâu sóng cả, thực chẳng thể biết được.

Cuộc đời con người so với thiên địa luân chuyển, thế gian thương tang chỉ như hạt cát giữa biển xanh, hạt bụi trên núi Tu Di.

Hắn im lặng không nói, quay người hướng về ngôi chùa nhỏ yên tĩnh hành lễ, lúc quay đầu lại, trên mặt đã lấy lại vẻ thản nhiên.

Y phục khẽ động, một đạo bạch quang nhàn nhạt bốc lên, thân ảnh của hắn hoá thành một luồng sáng, bay vụt lên, dần dần biến mất giữa trời xanh.

Nhìn thấu!

Ai nhìn thấu được?

Thế sự thương tang, sao hơn được nháy mắt trong lòng người, tia sáng loé lên trong khoảnh khắc ấy.

* * * * *

Thanh Vân Sơn, Đại Trúc Phong.

Trận chiến Thanh Vân Sơn đã qua nhiều ngày, sau đó, vì chuyện Tru Tiên Cổ Kiếm, Đạo Huyền chân nhân giám sát người của Đại Trúc Phong một khoảng thời gian, nhưng gần đây, có vẻ như do đệ tử Đại Trúc Phong mười phần thành thật, chương môn cũng lơ lửng bớt. Tất nhiên! Trong lòng đệ tử Đại Trúc Phong, mặc dù sự việc lần này trọng đại, chương môn Đạo Huyền chân nhân hành sự cũng thực có vài phần quá đáng.

Nhưng dù có nói thế nào, sau một thời gian khá lâu không bị lung lạc, Đại Trúc Phong cũng dần dần hồi phục về bình tĩnh khi xưa. Thương thế của hai người Ngô Đại Nghĩa và Hà Đại Trí cũng dần dần hồi phục, theo như Tô Như xem xét thì đã tốt hơn khá nhiều. Hai người đã có thể tự do đi lại, chỉ chưa thể làm việc nặng.

Theo lệ cũ, khi quét dọn phòng ốc của mọi người, cũng đồng thời lĩnh nhiệm vụ quét dọn căn phòng

yên tĩnh trong góc của người tiểu sư đệ đã bỏ đi ấy. Hôm nay, Tống Đại Nhân cùng Đỗ Tất Thu hai người lại hướng về căn phòng đó.

Hai người cười cười nói nói, cũng như vô số những lần trước đây, bước vào khoảng vườn nhỏ.

Nhưng lúc này, một bóng xám bỗng loáng qua nơi khu vườn nhỏ vốn yên tĩnh kia.

Bóng xám ấy tốc độ cực nhanh, nhưng Tống Đại Nhân và Đỗ Tất Thu dường như cùng lúc nhìn thấy, hai người kinh ngạc, lập tức đưa tay gạt chướng ngại vật, bước nhanh lên. Chỉ thấy bóng xám nháy mắt đã không còn đâu nữa, hai người tìm khắp cả khu vườn, cả trên nóc nhà cũng tìm qua, nhưng chẳng phát hiện dấu vết gì.

Đứng trong vườn, Tống Đại Nhân cùng Đỗ Tất Thu quay mặt nhìn nhau, Tống Đại Nhân nhíu mày nói: “Có lẽ nào chúng ta nhìn lầm?”.

Đỗ Tất Thu cúi đầu suy nghĩ, vừa định nói, bỗng giật mình, kêu nhỏ: “Đại sư huynh, người nhìn bên kia”. Nói xong, chỉ tay về phía sau lưng Tống Đại Nhân.

Tống Đại Nhân lập tức quay người nhìn lại, thì thấy theo hướng chỉ tay của Đỗ Tất Thu nguyên là phòng ngủ của tiểu sư đệ, cánh cửa đóng chặt, nhưng trên cửa sổ bên cạnh đó, chẳng biết từ lúc nào lại hé mở một bên. Trước đây, nơi này không ai cư ngụ, cửa sổ luôn được đóng kín.

Tổng Đại Nhân cùng Đỗ Tất Thư đưa mắt nhìn nhau, đều thấy mắt người kia ngạc nhiên bất định. Tổng Đại Nhân định thần lại, trầm giọng nói: “Chúng ta đến xem sao”.

Đỗ Tất Thư chẳng hiểu vì sao lại hơi khẩn trương, vừa gật đầu, lại vừa không nhìn được hạ giọng nói với Tổng Đại Nhân: “Đại sư huynh, có khi nào lại là... lại là tiểu sư đệ...hử...”.

Khoé mắt Tổng Đại Nhân khẽ giật, hiển nhiên trong lòng y cũng không nghĩ khác Đỗ Tất Thư bao nhiêu, nhưng suy nghĩ này cũng làm y lo lắng, nếu thực bây giờ gặp lại vị tiểu sư đệ đã trở nên xa lạ này, y cũng chẳng biết nên đối mặt ra sao!

Tay vừa chạm vào cánh cửa, Tổng Đại Nhân cùng Đỗ Tất Thư lại nhìn nhau, liền đó, tựa như lầy lại quyết tâm, Tổng Đại Nhân nghiêng răng, quát lên một tiếng, hỏi lớn: “Là ai?”. Cùng lúc, y đẩy tung cánh cửa.

Dường như cùng lúc cửa phòng bật mở, bóng xám trong phòng loáng lên, có lẽ bị kinh động, từ trên bàn phóng lên trên giường, đồng thời quay người lại, hai đạo nhãn tình loang loáng chuyển động, nhìn hai người đang trợn mắt há miệng đứng đối diện ở cửa phòng, kêu “chi chi chi chi”.

“Tiểu Hôi!”.

Tổng Đại Nhân cùng Đỗ Tất Thư đồng thời la lên.

* * * * *

“Rộp”.

Tiểu Hôi nuốt đánh ực trái cây trong miệng, cầm một quả đại ở bên cạnh mình, cắn một miếng hết nửa, ăn rất ngon lành. Trong Thủ Tĩnh Đường Đại Trúc phong, lúc này lăn lóc hạt trái cây do Tiểu Hôi vớt ra, chỗ nào cũng có, khác với vẻ trang nghiêm đáng kính thường ngày, có đôi chút hoạt kê.

Lúc này bao nhiêu người trên Đại Trúc Phong đều tụ tập tại đây, hướng về Điện Bất Dịch đang khỏ sở nhìn hiện trường, nhưng chỉ thấy lão nhú mày, không nổi giận, sắc mặt bình tĩnh, cũng chẳng biết đang nghĩ gì.

Mười năm nay, ai cũng biết, Tiểu Hôi lúc nào cũng ở bên cạnh kẻ ấy, chưa từng rời xa, lúc này Tiểu Hôi lại ở đây, còn kẻ kia thì sao?

Ngày ấy trước cửa Áo Nguyệt Động Phủ trên Thông Thiên Phong của Thanh Vân Sơn, Tổng Đại Nhân mấy người đích thân nhìn thấy Quỷ Lệ, cũng tận mắt thấy cảnh kẻ từng là tiểu sư đệ bị Tru Tiên cổ kiếm đánh trọng thương, sau đó vì vô số người đuổi theo, tuy nhiên từ đó đến giờ, chẳng hề có chút tin tức gì của hắn, nghe phong thanh rằng hắn đã được đồng đảng cứu.

Nhưng mà Tiểu Hôi tại sao lại xuất hiện ở đây?

Tiểu Hôi xuất hiện rồi, kẻ ấy hiện ở đâu?

Mọi người đều bị nghi vấn giống nhau vương kín trong đầu, làm lòng người trầm xuống. Trên Thủ Tĩnh Đường chỉ mỗi Tiểu Hôi chẳng lo lắng gì nhòm nhào ăn trái cây, ngoài nó ra, còn một kẻ rất là cao hứng, khác hẳn mọi người xung quanh.

Đại Hoàng.

Con chó to lúc này rất hưng phấn, căn bản chẳng thấy vẻ mặt âm trầm của chủ nhân, miệng sủa oang oang không dứt, liên tục chạy vòng quanh cái bàn mà Tiểu Hôi đàn nằm, cái đuôi linh hoạt của Đại Hoàng ve vẩy liên hồi, vui mừng vô hạn. Bỗng nhiên Đại Hoàng gác hai chân trước lên bàn, mũi nó hít hà thân người Tiểu Hôi, lâu lâu lại thè lưỡi liếm Tiểu Hôi mấy cái.

Tiểu Hôi nghe răng cười, gãi gãi đầu, thuận tay cầm quả táo bên cạnh, lắc qua lắc lại trước mặt Đại Hoàng, liền đó ném ra ngoài Thủ Tĩnh Đường. Đại Hoàng sủa oang một tiếng lớn, tức thì nhảy xuống, bốn chân vọt ra khỏi Thủ Tĩnh Đường, mọi người nhất thời kinh ngạc, đều nhìn ra ngoài, chỉ thấy Đại Hoàng bỗng nhiên đón tại nơi quả táo rơi xuống, ngoạm lấy khi nó còn ở trên không, rồi lập tức chạy trở về, chồm lên bàn, miệng nhả ra, quả táo rơi trên mặt bàn, lăn long lóc.

Mọi người đều bật cười, Điền Bất Dịch hừ một tiếng.

Còn mỗi Tiểu Hôi cười “chi chi chi chi” liên tục, hiển nhiên gặp lại bạn cũ là con chó này, tâm tình thật tốt, đôi khi quẩn lại, nhảy từ trên bàn xuống bờ vai vạm vỡ của Đại Hoàng, tay ôm chặt lấy thân của Đại Hoàng.

Đại Hoàng sủa oang oang oang không ngừng, ngẩng đầu ưỡn ngực phóng đi, chẳng biết một chó một khỉ lại muốn đi đâu rong chơi nữa.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex và các bạn bên Nhận Môn Quan

Chương 187

Mật Lệnh

Mới chớp mắt đó, con khi Tiểu Hội đã về Đại Trúc Phong được mấy ngày, trong đoạn thời gian đó, tựa hồ không ai nhìn không ra, nó đã xa Đại Trúc Phong gần mười năm rồi, đối với một góc cây ngọn cỏ ở đây, con khi này vẫn quen thuộc quá.

Cả ngày Tiểu Hội và Đại Hoàng nhón nháo chơi đùa, chạy đông phóng tây, Đại Trúc Phong thường ngày an tĩnh, tựa hồ trong mấy ngày nay không ngờ lại náo nhiệt lên tới mấy phần.

Tiếng chó sủa cùng tiếng khi rít the thé đùa bỡn chơi bời lất phất trên Đại Trúc Phong, làm tăng mấy phần sinh khí.

Sáng sớm, chúng đệ tử Đại Trúc Phong từ trong phòng ngủ nối đuôi nhau đi ra, nhìn một chó, một khi chạy loạn trên mảnh đất trống ngoài Thủ Tĩnh Đường, không khỏi để lộ nụ cười mỉm.

Hà Đại Trí cười cười quay đầu nhìn chúng nhân: "Từ khi tiểu sư muội xuất giá, bọn ta đã lâu rồi không gặp náo nhiệt như vậy".

Chúng nhân ai cũng gật đầu, có vẻ có ý cảm thán, lúc đó chợt nghe trong Thủ Tĩnh Đường có tiếng tăng háng, thanh âm rất uy nghiêm, chúng nhân thất kinh, chỉ thấy Diên Bất Dịch đang đứng đó, liền bước tới hành lễ bái kiến sư phụ.

Diên bất Dịch phẩy phẩy tay, xua mọi người đi, mục quang cũng bị Tiểu Hội và Đại Hoàng thu hút, nhìn một hồi, hừ một tiếng thốt: "Hai con súc sinh vô tri, mới sáng sớm đã chạy loạn lên la hét như diên, không chịu để người ta ngủ yên".

Chúng đệ tử ngán người, chỉ là ngại sư tôn quá uy nghiêm, không dám nhiều lời.

Điền Bất Dịch miệng lại chửi lầm bầm vài câu đại ý là nuôi dưỡng con chó ngu kia bao nhiêu năm nay thật vô dụng, không ngờ còn tụ tập với con khỉ khờ kia mà phá rối.

Chúng nhân trong lòng cảm thấy mắc cười, nhưng không dám cười thành tiếng.

Không ngờ một hồi sau, Đại Hoàng vốn đang bát cháo vui đùa đằng xa chợt hướng về phía Điền Bất Dịch mà sửa lớn.

"Gâu gâu gâu, gâu gâu, gâu gâu...". Một tràng tiếng sửa cực kỳ chói tai giữa sáng sớm, hơn nữa Đại Hoàng mặt mày tức giận, lưỡi lè ra, tựa hồ có ý bất mãn đối với Điền Bất Dịch, tựa hồ nghe được lời chửi rủa của Điền Bất Dịch, trong lòng bực tức.

Chúng đệ tử đều thầm nghị: "Lẽ nào Đại Hoàng quả nhiên có đạo hạnh, nếu không cách xa như vậy, cho dù tai chó có linh mẫn, sợ rằng cũng nghe không được. bất quá nếu quả lời nói lão câu kia đắc đạo, tự nhiên là khỏi cãi lý nữa.

Chúng nhân trong lòng đang đoán mò, Điền Bất Dịch tại vì đột nhiên bị Đại Hoàng Phạm thượng, nổi giận mặt mũi đỏ phừng phừng: "Phản rồi, phản rồi, ngày nay không ngờ cả chó cũng dám lớn tiếng nữa. lão lục!".

Điền Bất Dịch tựa hồ nộ khí xung thiên, chỉ Tiểu Hôi và Đại Hoàng đang lớn tiếng sửa: "Trưa nay người làm thịt con chó đó cho ta, nấu một nồi đó!". Nói xong hậm hực quay mình đi vào Thủ Lĩnh Đường.

Đỗ Tất Thu ngây ngốc đứng ì ra, mồ hôi lạnh rướm mặt, thất thanh: "Cái gì? Sư phụ ...cái gì ...".

Tiếng nói còn chưa dứt, bóng dáng Điền Bất Dịch không còn thấy đâu nữa, sau một hồi, chúng nhân sau lưng Đỗ Tất Thu "khi" một tiếng cười lớn, bọn Tổng Đại Nhân cười ha hả, đến mức cơ hồ phá tan hết không khí ngọt ngào này giờ.

Đỗ Tất Thu vừa sợ vừa tức: "Bọn người cười cái gì, sư phụ đã phân phó như vậy, tôi làm sao mới được đây?".

Tổng Đại Nhân bước lên, thu lại nụ cười, tuy trong mắt vẫn còn có ý cười cợt nhưng mặt lại mang thần

sắc đoan chính, bộ dạng làm ra như nghiêm túc thật sự, võ vai Đỗ Tất Thư: "Su đệ, su tôn đã giao cho người trọng trách đại nhiệm như vậy, người nhất định phải hoàn thành đó".

Đỗ Tất Thư gần như bật khóc, vội nói: "Huynh còn định gạt tôi sao, ở đây ai mà không biết sư phụ thường ngày thích nhất là Đại Hoàng, đừng nói gì làm thối nó, bọn ta có làm rớt một cọng lông của nó thì sư phụ cũng không nhìn bọn ta. bây giờ ...bây giờ nếu tôi làm theo ý chỉ của sư phụ, sau này sư phụ hối hận, tôi còn sống được không chứ?".

Tổng Đại Nhân cười khì khì, quay đầu bỏ đi.

Nhị đệ tử Ngô Đại Nghĩa bên cạnh bước tới, nhìn Đỗ tất Thư gật gật đầu: "Lão lục, người quả nhiên là nhân vật thông minh, hiểu rõ ý của sư phụ, đã là vậy, người không nghe chỉ ý của sư phụ là được rồi".

Hà Đại Trí ngửa mặt nhìn trời, từ từ bỏ đi, miệng không biết vô tình hay hữu ý nói: " Bất quá nghe nói sư phụ ghét nhất là đám đệ tử bọn mình vì nghịch sư mệnh, một khi sư phụ biết lão lục dám gạt phăng đi lời nói của sư phụ, vậy thì ...".

Tiếng cười của gã theo gió ùa tới, người lại đã đi xa rồi.

Đỗ tất Thư như con kiến treo chảo nóng, đi qua đi lại không ngừng, quay đầu lại nhìn, lại thấy mọi người đều đã đi về phía nhà bếp, không khỏi lớn tiếng vọng theo bóng dáng của đám sư huynh: " Các người không có nghĩa khí, sớm muộn gì cũng bị báo ứng!".

Thanh âm của gã truyền tới, cũng không biết bọn Tổng Đại Nhân có nghe hay không, thấy Tổng Đại Nhân không thèm quay đầu lại, chỉ thò tay ra vẫy vẫy trên không trung, thấp thoáng tựa như có tiếng cười khì khì của bọn họ truyền lại.

* * * * *

"Chó ngu, chó khờ, chó chết...".

" gâu gâu gâu, gâu gâu!".

" Cái gì, người không ngờ còn dám chửi ta nữa?". Đỗ Tất Thư nghiến răng mắng chửi Đại Hoàng đang

bị trói quặt trên cọc cây: "Tại người lảm chuyện, hại lão tự bị sư phụ phái đi làm chuyện quái đản này".

Đã gần tới giữa trưa, Đỗ Tất Thư bị bọn sư huynh lém lỉnh cười giễu trên sự đau khổ, tới giờ này mới bắt được Đại Hoàng chạy loạn khắp núi rừng, cột nó trên cọc cây đằng trước cửa nhà bếp, Tiểu Hôi đằng sau đu đuôi trên cây, tựa hồ không biết Đỗ Tất Thư đang định làm gì, cứ lắc qua lắc lại trên cây, nhìn một người một chó bên dưới đang tương tranh.

Ngay cả Đại Hoàng hiển nhiên lúc này cũng không có hảo cảm gì đối Đỗ Tất Thư, nhìn mặt mày như hung ác của Đỗ Tất Thư mà sủa không ngừng.

Đỗ Tất Thư miệng mắng chửi Đại Hoàng liên miên, nhưng lại không dám làm thịt Đại Hoàng như Điền Bất Dịch đã dạy. Sư phụ của gã tính khí cổ quái, nói không chừng đi ra thấy Đại Hoàng bị trói như vậy, trái lại sẽ động nộ la gã. Nghĩ tới đó, Đỗ Tất Thư trong lòng thật khổ não, không biết làm sao mới đúng.

Đại Hoàng bị trói quặt trên cọc hiển nhiên rất bất mãn, miệng há ra hăm he, để lộ răng nanh bén nhọn, găm gù nhìn Đỗ Tất Thư.

Đỗ Tất Thư tâm phiền ý loạn, trừng mắt liếc Đại Hoàng, lắc đầu, tự nói với mình: "Xong rồi, xong rồi, coi như ta gặp xui, thôi đi nấu đồ ăn trước cái đã. Hy vọng sẽ làm sư phụ tâm tình thoải mái trở lại".

Nói xong liền quay đầu về phía nhà bếp, mặt mày sầu bi, không để ý gì tới Đại Hoàng nữa. Đợi đến khi gã đã vào nhà bếp, tiếng sủa của Đại Hoàng không ngừng truyền tới, nhưng sủa một mình cũng chán, một lát lại im lặng trở lại.

Vì để làm cho Điền bất Dịch vui vẻ, Đỗ Tất Thư kỳ này tận tâm tận lực nấu nướng, chuyên tâm chí trí, đang làm nghe Đại Hoàng sủa vài tiếng bên ngoài, sau đó lại trầm lắng xuống, tiếp theo đó truyền thanh âm "ù ù" nho nhỏ, Đỗ Tất Thư cũng không thèm để ý, một lòng xào nấu đồ ăn. Giờ này chư vị sư huynh và sư phụ sư nương đđều không thể đến đây, gã thích sự thanh tĩnh này.

Cực nhọc nấu xong mấy món ăn ngon, Đỗ Tất Thư mới thở phào một hơi, lấy khăn lau mồ hôi, bước ra

khỏi nhà bếp, không ngờ vừa mới đi ra đã liền ngay người, chỉ thấy trên cột chỉ còn lưu lại một đoạn dây, Đại Hoàng và Tiểu Hôi đã biến mất không thấy đâu.

Đỗ Tất Thư trong lòng khẩn trương, dòm trái ngó phải cũng không thấy tung tích một khi, một chó, thậm chí không biết có phải mấy vị sư huynh của mình đang giỡn phá.

Liên chạy tới ngoại thất của chư đệ tử, nghe ngóng một lượt, không ngờ đều không biết gì, có người còn cười chế giễu gã nữa. Chỉ là Đỗ Tất Thư là người đầu tiên xông ra, đoán định phương hướng, không ngờ là từ gian phòng năm xưa của Trương Tiểu Phàm truyền ra.

Đỗ Tất Thư liền nhắm hướng gian phòng đó chạy tới, chúng đệ tử khác cũng rượt theo, tới cửa nhìn lại chỉ thấy bầu trời cao ngất, xanh thẳm vô hạn, không có gì lạ lùng. Bọn Tổng Đại Nhân liền đi lục kiếm, không ngờ tìm hết trong phòng cũng không thấy bóng dáng Tiểu Hôi đâu. Thật là thần bí, con khi Tiểu Hôi kia lại một lần nữa thần bí thất tung.

Không biết sao, trong tiếng sủa của Đại Hoàng, mọi người như mất mát gì đó.

* * * * *

Giữa ngo, Đỗ tất Thư tâm tình rầu rĩ đến bữa ăn trưa, xuất hiện trước mặt chúng đệ tử lại chỉ có một mình Tô Như. Chúng nhân cảm thấy kỳ quái, Đỗ tất Thư lại vừa mừng vừa sợ, nhưng trên gương mặt lại vẫn làm ra vẻ quan tâm hỏi: "Sư nương, sư phụ sao không đến?".

Tô Như không nhìn gã, cũng không để ý gì tới gã, chỉ hờ hững quay đầu nhìn về phía Thủ Lĩnh Đường, trên mặt phiếm lộ một thứ thần sắc kỳ dị, qua một hồi sau mới nói: "Sư phụ của ngươi đang buồn! Tâm tình không thoải mái, hôm nay không muốn ăn cơm".

Chúng nhân ngây người, nhưng nhìn sắc mặt Tô Như lại cũng không dám hỏi nữa.

* * * * *

Trên Đại Trúc Phong tựa hồ lại khôi phục sự bình tĩnh hằng ngày, trừ tiếng Đại Hoàng nhìn trời sủa gâu gâu ra, tựa hồ không có gì xảy ra.

Một bóng người từ nơi sâu thẳm trong Thanh Vân sơn mạch bay hạ xuống, vừa khinh linh, vừa phiêu diêu thần bí, như tinh quái như trong truyền thuyết vậy. Chỉ là thân ảnh đó lướt đến chân Thanh Vân Sơn, đột nhiên thân hình dừng lại, tốc độ thần tốc giữa không trung phát ra một âm thanh ù ù nhẹ nhẹ, dừng hẳn lại, hạ chân xuống cây cối cỏ hoa "vù" một tiếng bị gió thổi rạp tới trước.

Không ngờ chính là Quỷ Lệ.

Không ai biết Quỷ Lệ vừa từ chỗ nào trong Thanh Vân Sơn đi ra, nhưng trên vai hẳn lại một lần nữa chính là Tiểu Hôi, cách biệt trùng phùng với chủ nhân, Tiểu Hôi hiển nhiên rất vui mừng, đuôi dài cong cớn, chót đuôi cuộn trên tay Quỷ Lệ một vòng. Đặc biệt không biết từ lúc nào, cái bao rượu lại treo trên mình Tiểu Hôi, hương rượu thơm phức tỏa ra bốn bề, càng làm cho Tiểu Hôi hoan hỉ, cứ thích thú ôm lấy cái bao rượu không chịu buông, lâu lâu lại mở nút tu một ngụm lớn, mặt mày thỏa mãn.

Bất quá Quỷ Lệ hiển nhiên không có cùng bộ dạng như Tiểu Hôi, hiện giờ sắc mặt hẳn hờ hững, nhãn thần quét bốn phía, chỉ thấy rừng rậm âm trầm xung quanh, một màn tĩnh mịch, đằng xa thấp thoáng truyền lại tiếng chim hót.

Quỷ Lệ chợt cười lạnh một tiếng, hững hờ thốt: "Ra đi!".

Không ai hồi đáp, Quỷ Lệ cũng không nói nữa, chỉ chậm chậm xoay người đứng nhìn một nơi lặng lẽ.

Qua một hồi sau, chợt có tiếng thở dài: "Mới có mấy ngày công phu, không tưởng được đạo hạnh của công tử đã tinh tiến như vậy, thật khiến cho người ta kính sợ!".

Bóng người loáng thoáng, một hắc y nhân từ trong rừng sâu bước ra, chính là Quỷ tiên sinh.

Con người đó phảng phất luôn luôn thần bí khôn lường, vĩnh viễn xuất hiện ở những nơi người ta không tưởng được.

Quỷ Lệ nhìn y, mục quang hờ hững, tuy không biểu lộ tánh tình khinh ghét thập phần ra, nhưng hiển nhiên đối với người này cũng không mấy có hảo cảm: "Người ở đây đợi ta có chuyện gì?".

Quý Lệ hừ một tiếng, không nói gì.

Quý tiên sinh gật đầu : "Đó cũng tùy người, bất quá lần này tịnh không phải là ta có gì muốn nói, mà là Tông chủ Quý Vương mấy ngày trước truyền thư cho ta, kêu ta chuyển cáo cho người".

Quý tiên sinh đáp: " Sau khi Quý Vương Tông chủ nghe nói người đã thụ thương trước Thanh Vân Sơn Ảo Nguyệt Động phủ, thập phần quan tâm, ra lệnh cho chúng nhân tìm phục ở Trung nguyên nhất định phải tìm ra người, truyền lời của ông ta. nếu quả sau khi tìm ta phó Tông chủ mà thấy Phó Tông chủ nhân thân thể đang còn bị thương nên quay về Man Hoang tu dưỡng. Nếu may sao phó Tông chủ không bị gì, còn có một chuyện phiền phó Tông chủ làm".

Quý Lệ trầm mặc một hồi: " Người nói đi".

Quý tiên sinh cười lạt một tiếng đằng sau tấm khăn đen che mặt, tiếng cười trầm trầm:" Quý Vương Tông chủ dĩ nhiên đã biết Thú Thần lần này đã bại thoái đào vong trong Thanh Vân đại chiến. Y ngày trước tru sát vô số giáo chúng của Thánh Giáo bọn ta, là cừ địch bất động đái thiên với Thánh Giáo ta, trước mắt là cơ hội khó kiếm để tru sát y. Lần này chạy trốn, nhất định là trốn về miền Nam Cương mà y quen thuộc, hơn nữa trong giáo chỉ có Phó Tông chủ là thành thực đất nam Cương, vì vậy hy vọng cho Thánh giáo ta".

Quý lệ mặc nhiên một hồi, gật đầu : Được, ta đi".

Quý tiên sinh gật đầu nhẹ nhẹ, nhưng lúc này lại đột nhiên tiến tới mấy bước, đến trước Quý Lệ hạ giọng:" Nhưng chuyến đi này, Tông chủ đặc biệt dặn ta nhất định phải chuyển cáo cho người biết, truy sát Thú Thần cố nhiên là khẩn yếu, nhưng chuyện khẩn yếu nhật lại còn có một chuyện khác".

Quý Lệ ngậy người : " Chuyện gì?".

Quý tiên sinh mục quang lấp loáng, hạ thấp giọng:" Tông chủ dặn dò, bên cạnh Thú Thần có ác thú Thao Thiết. Vô luận làm sao, cho dù Thú Thần có trốn thoát cũng được, nhưng ác thú Thao Thiết đó lại nhất định phải bắt sống mang về Man Hoang . Chuyện này quan hệ cực lớn, phó Tông chủ phải ghi nhớ, ghi nhớ!".

Quý lệ nhú mày, nhìn sâu vào mắt Quý tiên sinh." Tông chủ muốn bắt Thao Thiết làm gì?".

Quý tiên sinh đứng thẳng người, giọng điệu khôi phục lại như bình thường, hồ hững đáp: " Chuyện này cả ta cũng không biết được".

Quý Lệ nhìn y một hồi lâu, chợt xoay người, không quay đầu lại nữa, thân hình như điện xẹt, nháy mắt đã phóng đi, biến mất. Chỉ còn lại Quý tiên sinh đứng yên tại đó, nhìn theo bóng dáng Quý Lệ đã phóng đi xa, một hồi sau chợt lâm bầm tỵ nói: " Kỳ quái, sao đạo hạnh của hắn nội trong vài ngày ngắn ngủi lại tinh tiến đến bước này? Hôm đó, đám hắc y nhân cứu hắn là thần thánh phương nào?".

Tiếng nói lí nhí theo gió phiêu phưởng, lờ mờ lan man trong rừng sâu, cuối cùng tiêu tán.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex và các bạn bên Nhận Môn Quan

Chương 188

Phong Cầu

Tại kiếp cho thú yêu gây ra quá lớn. Từ Bắc chí Nam, khắp nơi cảnh sắc hoang sơ vô độ, ngàn dặm không một bóng người, trăm thôn không một sắc âm. Người phương Bắc có rau quả sống qua ngày, so ra cũng còn dễ chịu. Bước sang phương Nam, cảnh tượng thảm liệt liền hiện ra trước mắt.

Khắp nơi tường vách tan hoang, thành trấn xiêu vẹo. Thậm chí giữa đồng xương trắng rải rác khắp nơi, cực kỳ kinh tâm. Phong sương âm đạm, một dải cảnh sắc thê lương. Thế gian trần tục, con người cũng như loài kiến, tính mệnh cực kỳ bấp bênh.

Bách tính lũ lượt kéo lên phương Bắc. Sau xác định rằng tai ương ấy đích thực đã qua, bắt đầu dần dần hồi hương. Mặt đất hoang sơ vô độ dần dần cũng có lại sinh khí.

Trước khung cảnh thảm liệt này, nhiều hơi thở náo nê bất chợt phát ra. Hai bên đường thỉnh thoảng có những bộ xương nằm xấp trên đất, ắt đã bị thú yêu sở hại. Nhiều người sau kiếp nạn này hồi hương trong cơ hàn đói rách, tất cả tụ lại rồi phân nhau từng nhóm nhỏ chia ra từng làng để sinh sống.

Một vài địa phương hẻo lánh ở trung tâm vẫn còn tàn dư của thú yêu. Chẳng thế mà có tin đồn thú yêu hại người. Thời gian này rốt cuộc những tiểu thú yêu vẫn còn làm sợ người, nhưng rồi cũng bị những người hồi hương đánh đuổi.

Thật ra đa số bọn thú yêu tàn dư đã trốn đâu mất tăm. Giữa dòng người hồi hương, cũng có một vài môn hạ đệ tử của phe chính đạo. Tin đồn có thú yêu xuất hiện ở địa phương nào, liền có các đệ tử chính đạo đến hàng phục.

Trong cuộc đại chiến ở Thanh Vân Sơn, thú thần bị bại dưới cổ kiếm Tru Tiên, quang cảnh kịch liệt không tưởng nổi. Đạo của Ma Giáo là “diệt cỏ tận gốc” giờ đây những người trong chánh đạo đã thâm thía. Rồi họ cũng nhận ra được “trừ ác phải tận” chính là đạo lý.

Cuộc chiến này những môn phái chính đạo phái đi những đệ tử đặc ý nhất của họ. Một vài tiểu môn phái cũng giúp sức tham gia. Góp phần hạ được Thú Thần, công lao danh vọng này há lại tầm thường? Huống chi Thú Thần là tuyệt thế yêu nhân, bên cạnh lại có cả chục pháp bảo thần kỳ nói ra chỉ có kẻ khờ mới không tin.

Mỗi người một tâm trạng, lẫn theo dòng người như cơn thủy triều hướng phương Nam đổ về. Bách tính thấy họ thì dần dần yên tâm, những cũng có nhiều người ái ngại nhìn. Trong cảnh khó khăn thấy bách tính quả thật thống khổ, một số người chạy đến giúp đỡ.

Trong dòng người hướng về phương Nam cũng có bọn Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn cùng Dã Cầu Đạo Nhân. Trông bọn họ hoành tẩu thật khác người.

Chu Nhất Tiên tay cầm cây gậy trúc, bên trên là tấm vải trắng để bốn chữ Tiên nhân chỉ lộ. Tấm vải nói là trắng, nhưng sau cuộc loạn lạc này, nó đã ngả sang màu vàng sậm. nhìn qua cũng thấy một vài chỗ rách. Mỗi cơn gió lạnh thổi qua, tấm vải nương theo mà phát động, nhưng rồi nó lại rũ xuống, nhìn thấy chẳng có nửa phần tiên khí.

Dã Cầu Đạo Nhân lâu nay vẫn luôn đi theo Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn. Ba người lang bạc khắp nơi. Lúc này bất quá hẳn phải che phủ dung diện bằng một mảnh vải, không để lộ khuôn mặt ra ngoài.

Trước đây nhiều người tò mò vây xung quanh nhân vật cổ quái lại chẳng có dáng vẻ thần thánh này, rồi cho rằng hẳn là thú yêu, thật oan uổng. Cứ mỗi lần bị hiểu lầm, hoặc Chu Nhất Tiên ra phân trần hoặc Tiểu Hoàn đến phân giải đám người đó. Dã Cầu Đạo Nhân cũng tự biết mình nên đã tìm lấy mảnh vải che khuôn mặt lại.

Trong số ba người, Tiểu Hoàn có vẻ sáng sủa nhất, đích thị là một thiếu nữ mỹ lệ, tự nhiên được nhiều người chú mục vào. Nhìn thấy thân ảnh của thiếu nữ mỹ lệ này, sự lo lắng của đám người vây quanh không còn nữa.

Trong bọn họ, khác với hai người còn lại, thiếu nữ trên khuôn mặt luôn mang nụ cười, tuyệt không phải là hạng chuyên mang tai vạ. Ngoài ra thiếu nữ thường hay giúp người, mặc cho Chu Nhất Tiên cứ nói lem lém.

Gặp người mệt mỏi lão đảo, thiếu nữ tới trước đỡ dậy. Gặp người cơ hàn, thiếu nữ đưa họ đồ ăn, đồ mặc. Hay gặp người ốm đau, thiếu nữ tuy có chút vốn liếng y thuật nhưng cũng tới xem xét một lượt giúp họ. Thậm chí đứng trước xác chết ven đường, thiếu nữ cũng trầm mặc lặng lẽ bước tới, chẳng màng đến mùi thối thối chôn cất người đó tử tế.

Trên đường đi, dù cho gió bụi phong trần, chỉ trừ khi đứng trước người bệnh gần chết, những lúc còn lại Tiểu Hoàn lúc nào cũng tươi cười. Trong lộ trình u ám ấy, Tiểu Hoàn phảng phất như bậc tiên giả.

Chu Nhất Tiên thì lúc nào cũng nói thao thao bất tuyệt, Dã Cầu Đạo Nhân thì cứ đi đằng sau Tiểu Hoàn. Khi gặp xác chết bên đường, hắn không bao giờ khuyên trở Tiểu Hoàn một câu, chỉ nhìn Tiểu Hoàn một chút rồi bước tới trước, đào một cái hố sâu chôn cất thi hài. Lúc giúp đỡ người yếu, hắn ở bên cạnh an ủi họ.

Cứ mỗi lộ trình, trong mắt hắn chỉ còn phảng phất thân ảnh của thiếu nữ. Tiểu Hoàn làm gì hắn đều làm cùng. Trải qua hết tháng này đến tháng khác, đường này đến đường khác, hắn chẳng còn để ý đến điều đó nữa.

Cứ thế, bọn họ rớt cuộc chẳng còn vóc dáng ban đầu, tuy không ai nói gì nhưng bách tính cơ hàn thì nhiều, thức ăn lại có hạn, giờ này cuối cùng cũng hết. Gần như hết chịu nổi, ba người đành rời khỏi lộ trình, hướng sơn dã mà tiến bước, hy vọng ở giữa chốn sơn lâm, tìm thấy chút gì để ăn.

Tại ương ập đến, tình cảnh thảm thương.

Chu Nhất Tiên tay nắm lấy cây gậy trúc, nhìn sắc trời ảm đạm, chậm chậm lắc đầu, thở dài nói: “năm nay, quả thực chẳng còn đường sống nữa rồi”.

Tiểu Hoàn chạy đến bên lão, cười cười nhưng không nói lời nào. Nàng ngoài mặt tuy đượm vẻ phong trần nhưng vẫn tú lệ như xưa.

Dã Cầu Đạo Nhân nói gót đằng sau thiếu nữ. Cái bóng to lớn của hắn cùng với thân ảnh mảnh khảnh của Tiểu Hoàn chồng lên nhau. Khuôn mặt hắn vẫn có tấm vải che phủ không nhìn rõ, chỉ có long nhãn loang loáng phát quang.

Lúc này bọn họ đã rời xa con đường chính, đang ở trên một ngọn núi nhỏ. Đêm nay mây dày, chỉ thấy

vài ngôi sao sáng ở xa, dường như chẳng thấy một phần nguyệt sắc. Chung quanh sơn dã lúc này chỉ có sự tĩnh mịch. Đâu đó lâu lâu vẳng lên tiếng chim hót, thanh âm lúc dài lúc ngắn, chẳng biết nơi nào.

Tiểu Hoàn chột dưng chân lại như nhớ ra điều gì đó, rồi quay lại nói với Dã Cầu Đạo Nhân: “Đạo trưởng, hiện tại không có ngoại nhân, ngài nên bỏ khăn che mặt xuống, mang nó suốt ngày chỉ sợ ngài thấy khó chịu”.

Trong đêm tối, đôi mắt của Dã Cầu Đạo Nhân loáng lên một tia sáng, từ từ bỏ khăn che mặt xuống để lộ khuôn mặt dài cổ quái, hạ giọng nói: “Kỳ thực chẳng có gì, chẳng qua...không biết cô bận rộn suốt ngày, giờ đã mệt chưa?”.

Chu Nhất Tiên đột nhiên đứng lại, nhìn xung quanh, thấy bên cạnh mình có một khúc cây khô liền chạy nhanh đến ngồi lên trên, hơi chút bực mình nhìn Tiểu Hoàn nói: “Phải cô bận rộn, cô từ bi, cô đem thức ăn gia gia đưa cho người ngoài, báo hại gia gia cô phải chịu đói”.

Tiểu Hoàn má hơi đỏ lên, chạy lại sau lưng Chu Nhất Tiên, hai tay đầm nhẹ lên vai lão nói: “Gia gia, bọn cháu cũng hiểu, nhưng nhìn thấy những người đó không có gì ăn, không bước đi nổi, chỉ sợ là sắp táng mệnh rồi”.

Dã Cầu Đạo Nhân nhìn quanh quẩn rồi nói: “Các người ngồi ở đây, ta vào rừng kiếm chút dã thú dùng qua bữa”.

Tiểu Hoàn cười cười rồi nói với Dã Cầu Đạo Nhân: “Hảo a ! Làm phiền đạo trưởng rồi”.

Khóe miệng Dã Cầu Đạo Nhân hơi nhích động, Chu Nhất Tiên đột nhiên hừ một tiếng, nhếch miệng nói: “Ngươi cười gì? Lão phu thấy ngươi cười thật khó chịu, phải chăng nhà ngươi đang có ý định bắt lương?”.

Dã Cầu Đạo Nhân giật nảy mình, liền vội thu lại nụ cười, nhìn thử Tiểu Hoàn có để ý đến mình không, đoạn quay sang Chu Nhất Tiên, nhãn thần lập tức ánh lên một chút nộ khí, rồi chẳng lý gì đến Chu Nhất Tiên nữa, nói với Tiểu Hoàn một câu: “Bọn cô nhớ đợi ta quay về”. Vừa dứt lời đã bước thẳng vào rừng.

Chu Nhất Tiên chửi tục hai câu, Tiểu Hoàn ở ngay đằng sau giận nói: ‘Gia Gia, Dã Cầu đạo trưởng

theo chúng ta đã lâu rồi, ông ấy chỉ có gương mặt hơi khác người một chút, lại còn trên đường đã nhiều lần giúp đỡ chúng ta, vậy mà gia gia cứ nói y là người xấu”.

Chu Nhất Tiên hừ một tiếng nói: “Cháu biết thế nào là người tốt, xấu? Y cứ bám theo chúng ta, chẳng qua là...”.

“Gia gia”. Tiểu Hoàn kêu lên một tiếng cắt ngang câu nói của Chu Nhất Tiên, Chu Nhất Tiên áp úng một lúc rồi chẳng nói gì nữa.

Giữa rừng bỗng phát ra một tràng âm thanh kỳ quái. Một lát sau có tiếng cước bộ truyền lại, Dã Cầu Đạo Nhân lộ vẻ vui mừng đang cầm về một con dã điểu.

Vài ngày trước, bọn thú yêu thăm sát vô độ, vạn vật sinh linh đồ thán, cùng nhau trốn khỏi vùng sơn dã. Chim chóc lại càng hiếm hơn nữa. Hôm nay chắc Dã Cầu Đạo Nhân vận khí tốt mới chộp được con chim ấy.

Dã Cầu Đạo Nhân hứng lên vọt thẳng về chỗ cũ nói lớn: “Các người xem, ta bắt được rồi...”. Đột nhiên thanh âm dừng lại. Nguyên là tại chỗ cũ không có một bóng người. Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn chẳng có chút tung ảnh.

“Soạt” dã điểu rút khỏi tay Dã Cầu Đạo Nhân.

Đêm khuya giá lạnh, những ý nghĩ lạnh lẽo thấm dần vào cốt tủy, thân mình Dã Cầu Đạo Nhân hơi chút run rẩy.

Hắn chạy lên phía trước, trên mặt đất có nhiều rễ cây khô, thậm chí còn có dấu tích của Chu Nhất Tiên để lại trên đó.

“Họ đi rồi, đi rồi.....” Dã Cầu Đạo Nhân đầu óc hỗn loạn, thần tình trên mặt biến chuyển liên tục, đáng vẻ cực kỳ bi thương.

Dã Cầu lúc này ngậy ra như khúc gỗ. Sau đó, đột nhiên cơ thể hắn rung động, mục quang phát ra, ngược mắt nhìn vào đằng sau đống cây khô thấy có vài dấu chân lẫn lộn. Nhưng bên cạnh những dấu chân ấy có một dấu chân cực lớn, trước có ba móng, tuyệt không phải là của con người.

Dã Cầu Đạo Nhân sắc diện đại biến, lúc đầu có vẻ vui mừng, lập tức chuyển sang lo lắng. Ngay lúc đó, ở xa truyền lại một tiếng hú dài. Thanh âm giống như loài lang sói hú dưới trăng.

Dã Cầu Đạo Nhân bất giác lùi về sau một bước rồi lập tức trên gương mặt hấn lộ vẻ phấn khích, hú lên một tiếng hướng vào rừng sâu vọt tới. Hình dạng hấn bây giờ phảng phất như một con chó điên.

Đích thực là một con chó điên !

Lúc này Dã Cầu Đạo Nhân đã tiến vào rừng sâu, phía trên là bầu trời đen kịt. Bỗng nhiên từ phương Bắc xuất hiện một đạo bạch quang. Rạch một đường phá không mà đi. Hình như chẳng có tí gì muốn dừng lại, đạo bạch quang cứ nhắm thẳng phía Nam mà bay tới, phảng phất như một lưu linh.

Qua một lúc, đợi đến khi đạo bạch quang hoàn toàn mất dạng, trên không chẳng biết từ đâu xuất hiện một đạo hắc ảnh. Y vận trang phục đen, đưa mắt nhìn theo thờ gần, rồi từ từ hạ xuống giữa rừng, tự nói một mình: “Y đạo hạnh tăng tiến, quả thực khó đối phó”.

Đang nghĩ, đột nhiên y cảm giác thấy điều gì đó, quay đầu hướng vào rừng sâu, chỉ nghe đâu đó trong rừng vẳng lại những âm thanh của một cuộc đấu.

Hắc y do dự một lát, quay đầu nhìn theo hướng của đạo bạch quang, rồi lắc đầu thờ dài. Cơ thể y lách một cái, đôi mắt như quỷ mị, hướng thẳng theo hướng Dã Cầu Đạo Nhân vừa đi tiến vào.

Dã Cầu Đạo Nhân tay cầm pháp bảo, sắc diện khấn trương, chưa đầy một khắc đầu vai hấn đã nhuộm màu đỏ thắm, tựa hồ như đã bị thương.

Ngay phía trước hấn là hai thú yêu cực lớn, đầu hồ mình sư tử, chân lại giống chân người. Dã Cầu Đạo Nhân ở phía trước, nhìn chăm chăm vào chúng không dám ra tay.

Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn lúc này đang ở đằng sau hai con thú yêu, trong rừng sâu, tựa hồ như nơi đây là nhà của bọn chúng. Ở đây ngoài cảnh khô cằn đá, lại có mùi thịt sống đập vào mũi. Trong bóng tối chẳng nhìn rõ, chỉ thấy xung quanh quả thực toàn là thi hài.

Ngoài Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn, xung quanh còn có bảy tám người đang hôn mê bất tỉnh. Cơ thể

gầy như que củi, trông hết sức kinh khủng.

Không biết hai thú yêu đã bắt những người này ở đâu, chỉ thấy tội ác của chúng quả thật tàn khốc.

Đối mặt với chúng, Dã Cầu Đạo Nhân hơi thở gấp rút, ngưng thần giới bị.

Vừa rồi lúc mới đến, hắn thấy Chu Nhất Tiên cùng Tiêu Hoàn quả nhiên tại đây, liền kêu to một tiếng, xông vào hai thú yêu tập kích.

Giao thủ vừa dứt, hai con thú yêu chẳng phải tầm thường, sức mạnh vô cùng, đầu vai Dã Cầu Đạo Nhân bị rách một phát.

Tuy nhiên, Dã Cầu Đạo Nhân là người tu đạo, lại chẳng phải hạng thường. Hơi chút hoảng loạn, hắn xuất pháp bảo làm bị thương một con thú yêu. Lúc này trước đui thú yêu máu tươi thẩm ra, hiển nhiên chẳng hay ho tí nào.

Hai con thú yêu bỗng tỏ vẻ hung lệ phi thường, nhìn vào máu tươi chẳng những không lùi lại mà còn đưa mắt nhìn chòng chọc vào Dã Cầu Đạo Nhân. Lúc này nhất thời chúng còn cố kị pháp bảo trong tay của Dã Cầu Đạo Nhân nên chưa dám ra tay, chỉ hăm he đe dọa.

Dã Cầu Đạo Nhân ngược mắt nhìn, trong lòng thầm kêu khổ, lần giao thủ trước, hắn biết rằng chỉ với một thú yêu, muốn thắng đã khó, huống hồ lần này có tới hai con, hắn cầm chắc cái chết.

Hắn thừa đủ khả năng quay đầu trốn thoát, nhưng biết thế nào, mục quang hắn cứ nhìn vào sau thú yêu, nhân tình đầy vẻ lo lắng, nhất thời chẳng muốn bỏ chạy tìm lấy đường sống.

Thú yêu gầm gè hung dữ, không nhẫn nại được nữa, bay tới. Hai đạo hắc ảnh trong đêm tối tỏa ra tinh phong. Tiêu Hoàn bỗng kêu lên một tiếng đầy hoảng sợ.

Dã Cầu Đạo Nhân cổ họng khô ran, hai chân run run, cơ thể theo bản năng rút lại. Thế rồi, thân mình hắn nhắc lên, hung lệ hướng vào thú yêu, phảng phất như một con chó điên.

Kết quả chỉ trong khoảnh khắc, hai con thú yêu với bốn trảo tựa, như cùng một lúc quắp lấy thân thể Dã Cầu Đạo Nhân. Đồng thời pháp bảo của Dã Cầu Đạo Nhân đã cắm sâu vào lồng ngực của một thú

yêu rồi.

Thú yêu cùng với Dã Cầu Đạo Nhân cùng lúc phát ra thanh âm thảm thiết. Trước biến cố ấy, Tiểu Hoàn chỉ biết kêu lên một tiếng rồi khóc to.

Máu tươi tung tóe, Dã Cầu Đạo Nhân chỉ còn biết cơ thể như xé ra làm hai. Trong cơn hoảng loạn, hắn chỉ còn thấy trên thân có bốn vết rạch lớn, máu tươi như suối vọt ra từ đó.

Phía trước thú yêu rống to lên một tiếng, đôi chân mềm nhũn ngã ra mặt đất.

Thú yêu la hét thảm thiết, định tiếp tục truy sát Dã Cầu Đạo Nhân, nhưng thấy đồng bọn bên cạnh bị trọng thương sắp chết chẳng thiết gì nữa, đỡ đồng bọn dậy, chỉ thấy trên ngực có một lỗ thủng đâm sâu vào tâm tạng. Sau cuộc chiến một mất một còn, chắc là sắp chết đến nơi.

“A a a...” Một thanh âm vang lên, Dã Cầu Đạo Nhân chung quy chẳng còn cầm cự được nữa, khụy xuống mặt đất. Khắp người thấm đẫm máu tươi, hơi thở nặng nề, gương mặt tái nhợt.

Bỗng thú yêu còn lại phát ra một âm thanh kinh động. Chứng kiến đồng bạn chết, thú yêu ấy dường như phát cuồng, ngược lên trời rống lớn, răng nanh nhuộm máu, đoạn quay người lại. Nhìn thấy Dã Cầu Đạo Nhân gần chết, thú trào hạ xuống. Đột nhiên, dưới mặt đất xuất hiện một bông hoa, hào quang loáng qua, một vài phù chỉ bay đến. Dã Cầu Đạo Nhân bỗng nhiên biến mất, thú yêu đánh vào hư không.

Thú yêu nhất thời kinh hải còn đang ngạc nhiên, bỗng nghe “Ai da!” một tiếng Dã Cầu Đạo Nhân từ trên không rớt trúng người Chu Nhất Tiên, trên tay lão còn đang cầm một lá bùa .

Lẽ tự nhiên là Chu Nhất Tiên đã thi triển chân pháp tổ truyền của lão. Vừa rồi ông cháu lão bị thú yêu bắt đi, biến cố bất ngờ, hai người dễ dàng bị chế trụ. Dưới cái miệng đầy máu của thú yêu, cả hai chẳng có cơ hội phản ứng. Vừa rồi may mà có Dã Cầu Đạo Nhân đến tương cứu kịp thời, sau đợt giao thủ đầu tiên, cứ tưởng là hắn sẽ đào thoát. Chẳng ngờ Dã Cầu Đạo Nhân không để ý đến cái chết. Có đủ thời gian, Chu Nhất Tiên liền thi triển chân pháp cứu người .

Pháp thuật mà lão thi triển tên là Tam Cước Miêu, một loại dị thuật trong đạo gia Ngũ Quỷ Bàn Gia, đưa Dã Cầu Đạo Nhân rời khỏi chỗ đó. Nhưng pháp thuật chỉ có một nửa, chẳng biết nhằm lỗi nào mà

kết quả cả hai người bỗng từ trên không rớt xuống, nhất thời muôn phần khôn khổ. May mà lúc rơi xuống Dã Cầu Đạo Nhân ở phía trên Chu Nhất Tiên, lực đạo giảm xuống mấy phần, nếu không đã chẳng còn tính mệnh rồi.

Bất quá lúc này bọn họ chẳng còn nghĩ gì nữa, thú yêu đã phát hiện rồi, đại nộ vô cùng, đập người bay đến. Chu Nhất Tiên và Dã Cầu Đạo Nhân hai mắt hoa lên. Dã Cầu Đạo Nhân định thần lại được, nhưng thân mang trọng thương, biết rằng không thể tránh kịp. Không còn cách nào chỉ đành thúc thủ chờ chết, trên gương mặt hơi có chút buồn bã thất chí, quay đầu lại tựa hồ như muốn tìm điều gì đó.

Bỗng bất ngờ một đạo bạch quang bay tới, một thân ảnh hiên ngang đứng trước mặt Dã Cầu Đạo Nhân và Chu Nhất Tiên, chỉ nghe người đó hô to: “Gia gia.....đạo trưởng”.

Thú yêu đưa vuốt trào nhọn hoắt hạ xuống. Tiểu Hoàn tuyệt vọng bật khóc.

Trong tích tắc, trên đỉnh đầu Dã Cầu Đạo Nhân xuất hiện một luồng nhiệt huyết. Toàn thân hấn sôi sục nhảy vọt tới, đứng phía trước hẳn là một thân ảnh cực kì mỹ lệ.

“Oành”.

Một thanh âm vang lên, hai thân ảnh đụng vào nhau.

Tiểu Hoàn lão đảo ngã ra mặt đất, bụi đất đầy mình. Nhưng căn bản cô không chú ý đến mình, chỉ quay đầu lại, thấy một thân tử đích thực là Dã Cầu, phía trên là thú yêu, cả hai đang quần lấy nhau.

Thú yêu cuồng nộ xuất loạn trào nhắm vào Dã Cầu Đạo Nhân. Máu thịt tươm ra, nhưng Dã Cầu Đạo Nhân vẫn kiên trì ôm ghì lấy thú yêu, không chịu buông.

Tiểu Hoàn cùng Chu Nhất Tiên mặt không còn chút sắc, cả hai đều ngây ra.

Một khắc sau, chợt có một âm thanh hô to, một vài người vọt qua, vây chung quanh thú yêu, bên cạnh bọn họ là những khí vật dùng để vây bắt, mỗi cái đều có công dụng riêng. Bọn họ truyền lệnh, cùng nhau hướng vào thú yêu tấn công.

Thú yêu gầm lên một tiếng, ra sức chống cự, nhưng trước đoàn người, thanh âm đó cũng dần dần nhỏ

lại, trầm dần, cuối cùng chỉ còn lại hơi thở.

Đám người vây chung quanh thú yêu, cùng nhau dẫm đạp, phân thân nó.

Được một lúc, Chu Nhất Tiên như tỉnh cơn say, la hét chúng nhân, cứu người là thiết yếu, những người đó mới từ từ dừng lại.

Ngay phía trước chúng nhân, một người đang co quắp, kiệt quệ.

Tiểu Hoàn ngoài mặt dính vài giọt máu, dùng toàn lực lôi kéo thi thể của thú yêu, ra khỏi mình Dã Cầu Đạo Nhân.

Nhưng suốt một lúc, thú yêu cùng với Dã Cầu Đạo Nhân dính lại chẳng phân, Tiểu Hoàn vừa sợ vừa gấp, tựa hồ như muốn khóc to.

Cuối cùng Chu Nhất Tiên vọt đến, sau khi xem xét cẩn thận, bất ngờ khám phá ra rằng, bàn tay của Dã Cầu Đạo Nhân đã đâm sâu vào ngực của thú yêu, lút sâu vào trong, đó là lý do không thể tách rời cả hai.

Sau khi khám phá được điều này, Chu Nhất Tiên hô hào mọi người xung quanh giúp đỡ, một vài người tới giúp, cuối cùng cũng rút hai bàn tay đầm đìa máu của Dã Cầu Đạo Nhân ra được khỏi xác của thú yêu, cả hai được tách ra.

Tiểu Hoàn sắc mặt nhợt nhạt, đặt Dã Cầu Đạo Nhân nằm trên đất, hỏi han tình hình.

Đột nhiên, mặt nàng trắng bệch ra, từ từ đưa tay trước mũi Dã Cầu Đạo Nhân, tức thì ngậy ra như khúc gỗ.

“Y.....đạo trưởng, y...”

Chu Nhất Tiên lo lắng hỏi: “hắn ra sao rồi ?”

Khóe miệng Tiểu Hoàn run rẩy, nước mắt giàn dụa, run run nói :

“Đạo trưởng...ông ấy...ông ấy tắt thở rồi”.

Chu Nhất Tiên ngẩn người ra, chẳng nói nên lời.

Tiểu Hoàn thanh âm nghẹn ngào, sầm sầm uất uất. Trên gương mặt cổ quái của Dã Cửu Đạo Nhân thần sắc vô cùng thống khổ, nhưng ẩn bên trong hơi hơi lộ chút vui mừng.

Hắn đã chết, như một con chó điên đã chết.

Trên thế gian, thử hỏi còn ai tỉnh táo?

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex và các bạn bên Nhạn Môn Quan

Chương 189

Thu Hồn

Những chúng nhân chạy nạn sau khi ngồi nghỉ chân một hồi, người thì trầm mặc không nói, người thì nói vài câu an ủi, cuối cùng nhất nhất đều nhanh chóng rời khỏi nơi tràn đầy huyết tích khủng bố này. Vào thời loạn thế, một tánh mạng không đáng giá một đồng, vậy thử hỏi có ai lại không coi trọng tính mệnh của mình cơ chứ? Mỗi ngày mỗi đêm, mỗi nơi mỗi chỗ, không biết có bao nhiêu người đang phải chịu cảnh sanh ly tử biệt?

Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn cũng rời khỏi nơi đó, chôn hang ổ bốc lên đầy mùi thịt thối rữa của thú yêu vốn không phải là nơi để con người ở lâu. Hai người họ miễn cưỡng kéo Dã Cầu Đạo Nhân ra khỏi tổ của thú yêu, đến một chỗ thoáng đãng bên trong khu rừng.

Thân thể của Dã Cầu đạo nhân vẫn còn âm ấm, chỉ có điều là đang từ từ lạnh dần.

Chu Nhất Tiên chau mày, ngồi ở một bên, lắc đầu thờ dài, Tiểu Hoàn quỳ ở cạnh Dã Cầu đạo nhân, khóc lóc nức nở.

Gió đêm vi vu, lay động cành cây ngọn cỏ, trong bóng tối, người áo đen thần bí đang chăm chú quan sát họ. Đối với y mà nói, ngoại trừ đối với hai con thú yêu là còn có chút quan tâm, y nhìn thấy cảnh máu chảy đầu rơi một cách dửng dưng, từ đầu đến cuối chỉ đứng trong bóng tối im lặng quan sát. Lúc

này, ánh mắt của y nhìn từ đầu đến chân Tiểu Hoàn như để đánh giá, rồi sau đó lại chuyển sang người Chu Nhất Tiên.

Một hồi lâu sau, chỉ nghe Chu Nhất Tiên thấp giọng nói: “Được rồi, Tiểu Hoàn, y...y cũng đã chết rồi, bây giờ chúng ta phải kiếm chỗ an táng cho y, để y có thể yên tâm nhắm mắt!”.

Tiểu Hoàn cả người rúng động, tiếng khóc càng lớn hơn, đột nhiên quay đầu lại nhìn Chu Nhất Tiên, vừa khóc vừa nói: “Gia gia, người không nghĩ ra cách nào để cứu ông ấy ư?”.

Chu Nhất Tiên cười khỏ một tiếng, nói: “Ta không phải là Diêm Vương ở cửu u, cũng không phải là thần tiên trên trời, làm sao mà biết được pháp thuật khởi tử hồi sinh chứ?”.

Tiểu Hoàn nức nở nói: “Nhưng đạo trưởng là vì cứu chúng ta mà phải chết”.

Chu Nhất Tiên thở dài một tiếng, ánh mắt nhìn xuống mặt của Dã Cầu đạo nhân, gật gật đầu nói: “Nói chuyện trước đây, ta nhìn y không thuận mắt chút nào, không nghĩ ra được bên trong lòng y, lại có được chân tình chân chính như vậy. Ah, nhưng bây giờ có nói gì thì cũng đã muộn rồi. Tiểu Hoàn, nghe lời gia gia lần này đi, chúng ta phải an táng cho y thôi!”.

Tiểu Hoàn ngồi yên bất động, chỉ có trên khuôn mặt, nước mắt không ngừng rơi xuống, từng giọt từng giọt, ướt đẫm cả lòng bàn tay của Dã Cầu đạo nhân.

Trong bóng tối, ánh mắt của người áo đen lấp loáng, không có chút thương tiếc cảm thông nào. Trong mắt y, nhân tình thế gian chẳng khác nào như một màn kịch, y chỉ đứng bên ngoài lạnh lạnh lùng lùng quan sát.

Chu Nhất Tiên đứng dậy, tìm kiếm bốn phía, chỉ có điều tại chốn rừng núi hoang vu này, thật khó tìm được một thứ gì có thể đào đất cho thuận tay. Cả một lúc lâu sau, lão mới tìm được một thanh mộc côn, ra sức đào xuống đất mấy lần, cũng chỉ đào được chút xíu đất, nếu dùng để đào huyết mai táng, có trời mới biết chừng nào mới hoàn thành được.

Chẳng lẽ việc an táng một người cho tốt cũng khó khăn như vậy sao?

Chu Nhất Tiên thở dài một tiếng rồi quăng cây côn qua một bên, trên gương mặt xuất hiện vẻ tang thương. Thở dài một tiếng nữa, lão quay đầu lại, đột nhiên không khỏi chau mày. Chỉ thấy Tiểu Hoàn không biết từ lúc nào đã ngừng khóc, trên mặt vẫn còn vương lệ, nàng cũng tìm một khúc mộc côn, dọn dẹp xung quanh chỗ nằm của Dã Cầu đạo nhân, toàn bộ là khô đều đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Chu Nhất Tiên ban đầu tưởng là Tiểu Hoàn thấy việc đào huyết khó khăn, nên định chỉ dọn dẹp chỗ nằm cho Dã Cầu một cách đàng hoàng mà thôi, không ngờ càng nhìn càng thấy không đúng. Tiểu Hoàn quét dọn sạch sẽ trong một vòng tròn bán kính năm xích xung quanh thân thể của Dã Cầu đạo nhân rồi tiện tay vứt bỏ mộc côn, chậm chậm quay lại, sắc mặt mấy phần bi thương, nhưng cũng có mấy phần cương quyết.

Chu Nhất Tiên thấy nét mặt của Tiểu Hoàn có mấy phần kỳ lạ, liền bước tới hỏi: “Tiểu Hoàn, người làm gì vậy?”.

Tiểu Hoàn nhỏ giọng đáp: “Con phải cứu ông ấy!”.

Nghe câu nói đó, Chu Nhất Tiên giật mình kinh hãi, hắc y nhân ở trong bóng tối, toàn thân cũng run lên, mắt chăm chăm nhìn vào Tiểu Hoàn.

Chu Nhất Tiên ngạc nhiên hỏi lại: “Người nói cái gì?”.

Giọng Tiểu Hoàn tuy nhỏ nhẹ nhưng vẫn rõ ràng minh bạch: “Con phải cứu ông ấy!”.

Chu Nhất Tiên lắc đầu lo lắng nói: “Phải, Tiểu Hoàn, ta hiểu ý người. Nhưng... nhưng ta muốn hỏi, người định dùng cách nào để cứu y?”.

Tiểu Hoàn vừa dùng tay chỉnh lại thân hình của Dã Cầu đạo nhân cho ngay ngắn, hai tay tạo thành một dáng điệu kỳ lạ, giơ cao quá vai, một tay hướng lên trời, một tay nắm lại thành quyền, vừa trả lời: “Đạo trưởng vì cứu con mà chết, con... con không có gì mà không làm được cho ông ấy”.

Chu Nhất Tiên trán nhăn tít lại, nhìn thấy Tiểu Hoàn kéo thẳng hai chân Dã Cầu đạo nhân, đặt chân

phải ở phía trước chân trái, sắc mặt trở nên khó coi, đột nhiên thất thanh la lên: “Người điên rồi, Tiểu Hoàn, người định dùng thu hồn thuật hay sao?”.

Tiểu Hoàn im lặng một hồi lâu, rồi hạ giọng trả lời: “Gia gia, con chỉ biết một điều, có thể... có thể... cách này có thể cứu lại tính mệnh cho ông ấy”.

“Nhảm nhí!”. Chu Nhất Tiên lần đầu tiên trách mắng Tiểu Hoàn với sắc mặt và giọng nói cực kỳ nghiêm khắc “Người nói nhảm cái gì vậy? Cách thu hồn thuật tuy có tác dụng thu lại hồn phách, nhưng nó là pháp thuật bàng môn tả đạo, ẩn chứa nhiều hung hiểm khôn lường, quấy rầy hồn phách, là đại phạm vào cấm kỵ của u minh quỷ giới, người không muốn sống nữa sao? Hơn nữa, pháp thuật này chỉ có thể dùng cho người sống, vẫn còn hơi thở, tức là hồn phách vẫn còn ở trong thân thể, chỉ khi đó mới thực hiện thành công, bây giờ người này đã chết rồi, người làm sao mà có thể thực hiện được? Y đã đoạn khí từ lâu, hồn phách cũng đã tán diệt rồi, cho dù người có di thuật gì, có thể tìm kiếm hồn phách của y, nhưng làm sao người có thể tìm được y giữa vô cùng vô tận quỷ hồn ở nơi cửu u địa phủ cơ chứ?”.

Trong bóng tối, cặp mắt của hắc y nhân đột nhiên sáng rực lên, tựa hồ y đột nhiên phát hiện ra một điều gì đó kỳ lạ không thể tưởng tượng nổi.

Tiểu Hoàn cặp mắt đỏ ngầu, vừa khóc vừa nói: “Gia gia, ông ấy... ông ấy vừa chết không lâu, có thể hồn phách vẫn còn lưu lại gần đây, có thể còn gọi lại được. Chỉ cần kiếm được nửa phần hồn phách, thực sự vẫn còn cứu tỉnh được”.

Chu Nhất Tiên sắc mặt trắng bệch, sai bước đến bên Tiểu Hoàn, kéo nàng lại, trầm giọng nói: “Tiểu

Hoàn, ta đã nói với ngươi rồi, ngươi đừng nên vọng tưởng nữa. Ta biết ngươi đang nghĩ gì, hôm xưa ngươi vẫn cứ làm theo ý mình, thấy Kim Bình Nhi bị hồn phi phách tán, ngươi liền dùng pháp thuật để cấp tốc thu hồn phách lại cho ả, nhưng ngươi nghe ta nói đây: lần đó và hiện nay không giống nhau. Ta nói thêm lần nữa, pháp thuật này chỉ dùng được cho người còn sống mà thôi, hơn nữa đây là dị thuật quỷ đạo, sẽ làm đại tổn âm đức, ngày trước ngươi bắt quả chỉ cứu Kim Bình Nhi một lần, dương thọ của ngươi đã bị mất một năm. Nếu bây giờ ngươi lại mạo hiểm vô ích thêm lần nữa, thực hiện pháp thuật với người đã chết, thành công hay không chưa nói tới, trước tiên thì ngươi sẽ tự huỷ đi căn cơ đạo hạnh của mình, chỉ sợ còn bị mất tới hai mươi năm dương thọ. Ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?”.

Càng về sau, Chu Nhất Tiên càng lên giọng, cuối cùng nói như quát. Tiểu Hoàn giật mình, nàng tuổi còn trẻ, nếu nói là không sợ chết thì chỉ là nói càn, chỉ thấy Dã Cầu đạo nhân nằm trên mặt đất, không biết hồn phách đang ở chốn nào, tưởng tượng đến những hậu quả khủng khiếp phải chịu đựng, bất giác hơi thở như ngưng lại.

Tại dương trường, không khí cực kỳ căng thẳng. Một lúc sau, Chu Nhất Tiên nét mặt dịu lại, nhỏ giọng an ủi: “Tiểu Hoàn, mệnh do trời định, không ai có thể thay đổi được. Ông trời bắt Dã Cầu hôm nay phải chết, chúng ta hãy an táng y cho đàng hoàng, vậy là đã hết sức mình rồi, có được không?”.

Tiểu Hoàn sắc mặt thay đổi liên tục, dường như đang cố gắng khống chế bản thân, một lúc sau, đột nhiên ngẩng đầu lên nói: “Gia gia, số mệnh của ông ấy không phải do ông trời định đâu”.

Chu Nhất Tiên nhìn sắc mặt của Tiểu Hoàn, trong lòng nặng trĩu, cười nhạt một tiếng, hỏi lại: “Cái gì?”.

Tiểu Hoàn thở sâu một hơi, cương quyết nói: “Mệnh số của đạo trưởng, là do chính ông ấy quyết định, ông ấy không màng đến bản thân mình, xông ra cứu con, do vậy mới bất hạnh mà chết đi. Nếu ông ấy lẳng lặng bỏ đi, bây giờ ông ấy đã an thân vui sống ở một nơi nào đó rồi”. Người thiếu nữ gương mặt tái xanh, tràn đầy chua xót, hạ giọng nói tiếp: “Ông ấy đã chết vì con, nếu không có ông ấy, chúng ta đã chết từ sớm rồi, đâu còn ở đây mà bàn luận chuyện dương thọ gì nữa?”.

Nàng nhìn về phía Chu Nhất Tiên, Chu Nhất Tiên không biết nghĩ gì, không dám nhìn vào mặt nàng nữa.

“Gia gia, con phải cứu ông ấy. Pháp thuật này dù hung hiểm tới đâu, cũng có là gì khi so với những gì ông ấy đã phải đối diện để cứu chúng ta?”.

Nàng nói một lời như chém đinh chặt sắt.

Chu Nhất Tiên biết lòng nàng đã quyết, không thể lay chuyển được, chỉ biết ngửa mặt than trời. Người hắc y trong bóng tối, ánh mắt đột nhiên sáng rực, dán chặt vào người của Tiểu Hoàn.

Bên trong khu rừng, bây giờ chính là lúc nửa đêm, âm khí đại thịnh.

Trong ánh sáng mờ mờ, pháp thuật quỷ dị được từ từ triển khai.

Giọt máu đầu tiên ở vết cắt trên cổ tay trắng như tuyết của Tiểu Hoàn, từ từ nhỏ xuống bên cạnh Dã Cầu đạo nhân. Ngay lập tức, Tiểu Hoàn đi quanh người Dã Cầu đạo nhân, dùng máu của chính mình nhỏ xung quanh thân thể của y, những giọt máu nhỏ trên mặt đất từ từ hình thành một đồ án quái dị.

Trong khu rừng già, trong lúc đồ án bằng máu tươi đang dần dần thành hình, bắt đầu có tiếng quỷ khóc truyền lại. Chu Nhất Tiên đứng một bên quan sát, khoé mắt giật giật. Hắc y nhân đứng trong bóng tối quan sát, đột nhiên chau mày.

Cảnh tượng này, phảng phất y đã nhìn thấy một lần ở đâu rồi!

Đại vu sư...

Hắc y nhân không tự chủ được, cả người run lên!

Việc bố trí huyết trận của Tiểu Hoàn bây giờ, tương tự như lúc trước Đại vu sư bố trận cứu Bích Dao tại Hồ Kỳ Sơn. Sau khi Tiểu Hoàn đã đi xong một vòng, pháp trận thành hình, hắc y nhân nhìn kỹ lại, thì thấy pháp trận của Tiểu Hoàn so với của Đại vu sư ngày đó có chút khác biệt. Không nói gì khác, chỉ quy mô pháp trận cũng đã nhỏ hơn nhiều, có thể do cả hai đều dùng máu làm phương tiện, nhưng bây giờ Tiểu Hoàn tự cắt tay lấy máu, tự nhiên không thể giống Đại vu sư lúc trước dùng máu của người khác.

Có thể cũng vì lý do này, pháp trận do Tiểu Hoàn bày ra, đường nét so với Đại vu sư ngày đó đơn giản hơn nhiều, nhưng ngay cả như vậy, sau khi hoàn thành, Tiểu Hoàn đã mệt không đứng vững, sắc mặt trở

nên trắng bệch.

Chu Nhất Tiên không nói tiếng nào, dùng tay đỡ lấy Tiểu Hoàn. Tiểu Hoàn toàn thân hư nhược, quay đầu lại nhìn lão cười nhẹ, sau đó từ từ đi lại pháp trận, dừng lại trước mặt Dã Cầu đạo nhân khoảng ba xích, rồi ngồi xuống xếp bằng.

Khu rừng già âm u, đột nhiên một tiếng quỷ khiêu vang lên giữa không trung, ngay lập tức cả khu rừng vang lên tiếng gào rú liên tục, âm khí bay lên cuộn thành vòng tròn trên mặt đất. Từng trận âm phong từ bốn phương tám hướng thổi tới, cây cối xung quanh không ngừng lay động, dưới bóng cây, tưởng như có vô số cặp mắt lạnh băng đang chăm chú quan sát.

Tiểu Hoàn sắc mặt cung kính, từ từ nhắm mắt, hai cánh tay trắng muốt chắp lại trước ngực, miệng lầm rầm đọc thần bí chú. Một lát sau, nàng vươn một cánh tay trước ngực ra, nhẹ nhàng hạ xuống, đặt vào trung tâm của đồ án bằng máu tươi.

Lúc này đồ án bằng máu tươi chung quanh Dã Cầu đạo nhân đột nhiên phát sáng, toàn bộ máu tươi như sống lại, bắt đầu lưu chuyển bên trong đồ án. Cũng trong lúc đó, trên khuôn mặt tái nhợt của Tiểu Hoàn chợt có vài phần hắc khí quỷ dị.

Âm phong càng lúc càng mạnh, bóng đen hắc ám bao trùm toàn bộ khu rừng, chỉ có pháp trận đang luân chuyển là chiếu sáng. Máu tươi lưu chuyển không ngừng, tưởng như là thức ăn cao lương mỹ vị, hấp dẫn lôi cuốn vô số u hồn.

Thần sắc của Chu Nhất Tiên càng lúc lo lắng, lão biết Thu hồn kỳ thuật vô cùng hung hiểm, chỉ nghĩ đến chuyện một người bình thường đi xuống âm ty địa phủ để đoạt lại hồn phách là nguy hiểm biết chừng nào. Bất quá tu hành của Tiểu Hoàn còn yếu, chỉ có thể thực hiện pháp thuật trong phạm vi của khu rừng, phạm vi ảnh hưởng không lớn, tưởng chưa thể kinh động đến minh giới hộ pháp có quý lực cao cường, nhưng nếu nhất thời không chú ý kinh động đến họ, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được.

Nhìn bây giờ mà nói, tựa hồ chẳng khắc gì pháp trận ngày trước, Tiểu Hoàn không lộ ra cảm giác gì, chỉ thấy hắc khí bao phủ trên mặt nàng càng lúc càng nặng nề, thân hình bắt đầu run nhẹ. Phải biết rằng lần này thi hành pháp thuật, không giống như lần năm xưa nàng cứu Kim Bình Nhi, Kim Bình Nhi lúc đó hồn phách vẫn chưa tan đi, có thể dựa vào đó để thu hồi tàn dư hồn phách đã thất lạc, dễ dàng hơn nhiều. Cũng như Đại vụ sự ngày đó ở Hồ Kỳ Sơn cứu Bích Dao, tuy trận pháp lớn hơn bây giờ, nhưng thật ra đa phần dựa vào kỳ bảo Hợp Hoan Linh đã nhiếp lấy hồn phách của Bích Dao, dựa vào di thuật đi khắp cửu u địa phủ, thu hồi tàn dư hồn phách còn lại. Nhưng cũng chính bởi vì vậy, Đại vụ sự vốn đã như đèn cạn dầu, lại thêm vì kinh động đến minh giới hộ pháp, bị minh giới quý lực tấn công trở lại, cuối cùng cũng vong mạng.

Lần này Tiểu Hoàn vốn dĩ đạo hạnh còn thô thiên, cùng lúc cố gắng sử dụng kỳ thuật quý dị thâm sâu nhất của Quỷ Đạo, lại thiếu đi hồn phách quan trọng nhất, đành phải khó khăn tìm kiếm hồn phách của Dã Cầu giữa vô số du hồn trong khu rừng, thật là vô cùng hung hiểm, người thường không thể tưởng tượng ra được.

Hai con thú yêu ở đây không biết đã hại chết bao nhiêu mạng người, không biết có bao nhiêu oan hồn đang lang vãng quanh đây, không vãng sanh được. Nhân lúc Tiểu Hoàn bố trí trận thế, bất cứ hồn phách nào cũng có thể nhập vào thân người sống, làm sao mà bọn u hồn này lại không trở nên mừng rỡ điên cuồng kia chứ?

Lúc này, phong vân biến sắc, vô số đạo hắc khí thoáng ẩn thoáng hiện tranh nhau xông tới Tiểu Hoàn, Tiểu Hoàn vẻ mặt càng lúc càng thống khổ, sắc mặt dường như hoàn toàn bị hắc khí bao bọc.

Nhìn dáng vẻ khổ sở như vậy, chỉ sợ Tiểu Hoàn không thể chịu đựng thêm được nữa, nhưng cũng không hiểu sao, Tiểu Hoàn thủy chung không hề đầu hàng, bất kể bao nhiêu oan hồn quỷ khí đang điên cuồng xoay quanh mình, hoặc la hét gầm rú, hoặc khóc lóc van xin, hoặc hung hãn đe dọa, hàng hàng lớp lớp, vô số tình cảm thống khổ tuyệt vọng của nhân thế, tất cả như đang đâm vào đầu óc của Tiểu Hoàn, Tiểu Hoàn không ngờ vẫn cắn răng chịu đựng, trong người vẫn duy trì một điểm linh lực, ra sức tìm kiếm trong biển oan hồn vô cùng vô tận.

Nếu lần này thất bại, chỉ sợ sẽ không còn cơ hội thứ hai.

Chu Nhất Tiên kinh hãi, trán ướt đẫm mồ hôi, nhưng không dám làm kinh động Tiểu Hoàn, chỉ biết đi qua đi lại, than vãn thở dài. Hắc y nhân bên trong bóng tối, mặc dù chung quanh quỷ khí dày đặc, y tựa hồ như chẳng hề quan tâm. Tuy vậy, quỷ khí dường như là sợ hãi y, không dám đến gần. Lúc này ánh mắt của hắc y nhân ngừng lại trên người Tiểu Hoàn, không dừng được phải gật gật đầu, một lúc sau, lẩm bẩm khẽ nói một mình: “Bằng cách nào, mà một thiếu nữ trẻ tuổi lại có được năng khiếu bẩm sinh về Quỷ Đạo như vậy...trong tình huống này, không ngờ vẫn còn chịu đựng được, Nếu có minh sư về quỷ đạo chỉ điểm, thì thành tựu của ả...”.

Nói đến đây, thanh âm bỗng xuất hiện vài phần do dự.

Lúc này, trên gương mặt Tiểu Hoàn tràn đầy hắc khí đột nhiên xuất hiện một phần vui mừng. Hữu thủ

đang nhúng trong vũng máu bên trong pháp trận đột nhiên giơ lên, rồi nhanh chóng hạ xuống, nắm chặt lấy hữu thủ của Dã Cầu đạo nhân. Sau đó, nàng lại giơ tả thủ từ vũng máu lên như trước, nhưng ngay lúc vừa đưa tay lên cao, đột nhiên, quý hồn khắp nơi cùng lúc rú to lên, dường như không thể khống chế được sự cuồng nộ trong lòng, quý khí dày đặc như thiết, trong giây phút biến thành một cái lồng to, chụp lấy thân hình của Tiểu Hoàn.

Bên ngoài pháp trận, trong vòng ba trượng, cây cối toàn bộ bị héo úa, dường như không chịu nổi vô số lệ khí hung ác.

Chu Nhất Tiên đại kinh thất sắc, nhưng không làm gì được, chỉ thấy Tiểu Hoàn mở miệng thở hồng hộc, ba lần bốn lượt định dùng tả thủ kéo lấy tả thủ của Dã Cầu đạo nhân, nhưng vô số hắc khí dày đặc vây chặt lấy nàng, tiếng quý reo hò liên tục, âm phong thổi ào ào, tưởng như đang cố gắng ngăn trở nàng đặt tay xuống. Sắc mặt Tiểu Hoàn càng lúc càng khó coi, toàn thân run rẩy, máu liên tục rỉ ra từ khoé miệng.

Nhìn thấy pháp trận biến chuyển, có thể dẫn đến chuyện ngọc đá đều nát, Chu Nhất Tiên cực kỳ hoảng hốt, không có kỳ gì nữa định kéo Tiểu Hoàn ly khai pháp trận, không cần biết hậu quả như thế nào, chỉ cần càng rời xa bọn quý hồn này thì càng tốt. Nhưng không ngờ thân hình lão vừa động, đột nhiên xuất hiện một bóng hắc ảnh ngay trước mặt. Chu Nhất Tiên trong lòng kinh hãi, trong lúc này, hắc y nhân trông chẳng khác gì bọn quý hồn ở xung quanh.

Chỉ nghe hắc y nhân giọng khàn khàn, lạnh lẽo nói: “Nếu ngươi muốn giữ mạng của cháu gái ngươi, ngươi tốt nhất là không nên cử động”.

Dứt lời, hắc ảnh loáng lên, hắc y nhân đã xuất hiện phía trước Tiểu Hoàn và pháp trận kỳ dị, nói thì dài dòng, nhưng chỉ thấy tay của y không ngớt huy động, trong tay cầm vật gì đó màu đen, “soạt soạt soạt” cắm vào mặt đất ở xung quanh pháp trận.

Những vật này có màu ngăm đen, giống thiết nhưng không phải là thiết, không biết gọi tên là gì, nhưng ngay khi được cắm xung quanh pháp trận, máu tươi trong pháp trận không còn bị ngoại lực bên ngoài ảnh hưởng nữa, liền chảy với tốc độ cực nhanh, không ngừng sôi sục. Phía trên pháp trận nổi lên một vàng sáng màu đỏ, bao phủ quanh lấy toàn thân Tiểu Hoàn.

Ánh hồng quang này tựa hồ như đối với bọn u hồn quỷ quái xung quanh đặc biệt hữu dụng, ngay lập tức, u hồn lũ lượt thối lui, dưới vòng tròn hồng quang, sắc mặt của Tiểu Hoàn nhanh chóng khôi phục như thường, tả thủ ở trên không lập tức hạ xuống, nắm chặt lấy tả thủ của Dã Cầu đạo nhân.

Ngay lúc Tiểu Hoàn nắm lấy tay của Dã Cầu, chỉ nghe một âm thanh cực kỳ bạo liệt, đám hồng quang theo lòng bàn tay của Dã Cầu đạo nhân, nhanh như chớp chui vào người y, tràn ra khắp toàn thân của Dã Cầu, ngay sau đó, toàn thân của Dã Cầu đạo nhân loé sáng lên trong giây lát, rồi lại trở lại bình thường.

Lúc này, Tiểu Hoàn cố gắng mở mắt, ráng nhìn về phía trước mặt, đột nhiên thấy Dã Cầu đạo nhân bắt đầu thở ra chậm chậm.

Tiểu Hoàn đại hi, tinh thần hồi phục, bỗng đột nhiên trước mắt tối om, người ngã lăn ra đất, ngất xỉu!

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 190

Quý Đạo

Đêm khuya...

Dã Cầu Đạo Nhân sa chân vào quỷ môn quan nhưng lại được may mắn kéo trở về, lúc này mấy vết thương trên người đều đã được băng bó kỹ càng. Nhìn bộ dạng y vẫn hết sức hư nhược, nằm trên mặt đất, hô hấp yếu ớt nhưng đều và chậm, tạm thời không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa.

Tiểu Hoàn, người đã cứu Dã Cầu Đạo Nhân, hiện tại cũng hôn mê bất tỉnh, nhưng chỉ vì lao lực quá độ chứ hoàn toàn không có gì đáng ngại, hai người khác đang tỉnh táo bên cạnh hiểu rất rõ điều ấy, nên cũng không lo lắng nhiều.

Đối với Chu Nhất Tiên, điều lão quan tâm lúc này, cũng có thể nói điều lão đề phòng lúc này lại là hắc y nhân vừa xuất thủ cứu Tiểu Hoàn. Lão nhận ra nam tử thần bí đó, là người không lâu trước đây đã chạm mặt trong nghĩa trang ở Hà Dương thành dưới chân núi Thanh Vân, không ngờ hôm nay gặp lại.

Chu Nhất Tiên ngồi bên cạnh cô cháu gái Tiểu Hoàn, ánh mắt thi thoảng liếc về phía bóng đen đang chấp tay đứng đó. Với sự lịch duyệt và nhãn quan của lão, tự nhiên biết trình độ tu hành của người này, trên phương diện dị thuật bằng môn như Quý Đạo, hoàn toàn không phải tầm thường, chỉ thắc mắc một điều: hắc y nhân hôm đó tựa hồ là địch không phải là bạn, chẳng ngờ hôm nay lại xuất thủ tương cứu Tiểu Hoàn. Lần trước tương ngộ may có Quý Lệ viện thủ, ông cháu Chu Nhất Tiên và Dã Cầu Đạo Nhân mới thoát hiểm, hiện giờ tuy không hiểu hắc y nhân đến đây làm gì, nhưng tính mệnh của ba người bọn lão, đúng là nằm trong nhất niệm của y.

Chu Nhất Tiên còn lặng lẽ nghĩ ngợi, hắc y nhân nọ cũng chính là Quý tiên sinh lén theo dấu Quý Lệ xuống phương nam, đứng bên cạnh ra chiều đã sắp đặt kỹ càng, nhưng trong lòng cũng dửng dăng chưa quyết. Lần này xuất thủ cứu người, thực sự đã vi phạm nghiêm trọng tác phong thường nhật của y. Pháp thuật Quý đạo mà y tu hành, xét theo quan niệm thế nhân, ngoài tam đại chân pháp là Phật, Đạo, Ma và vu thuật Nam Cương, tự cổ chí kim đều là tà thuật, độc ác nguy dị, một mình một phách. Song, chính ma giáo thanh danh tồi tệ hết mức dưới con mắt thế tục, kỳ thực cũng xem thường Quý đạo, nhiều năm nay, người trong Quý đạo hầu như đều tự duy trì và tiếp nối một cách âm thầm. Quý tiên sinh được

Quý Vương tông Tông chủ là Quý Vương lấy lễ đối đãi, thực là một sự lạ, cũng bởi có nguyên nhân khác.

Vì nhiều lẽ như vậy, Quý đạo nguồn gốc mạc trác thần bí tuy còn kéo dài đến nay, nhưng nhân lực đơn bạc vô cùng, ai cũng nói không rõ bao giờ thì dứt đường hương hoả. Nghĩ kĩ cũng đúng, chắc không có nhiều người bình thường lại muốn tu hành những thuật pháp nguy dị mà tối ngày phải đánh bạn với Quý giới thăm thăm âm u.

Quý tiên sinh đã tu hành nhiều năm, đạo hạnh cao đến mức phong mắt khắp gầm trời, chỉ có y là đệ nhất đẳng nhân vật, trong hệ phái Quý đạo, càng không có ai theo kịp được. Y xưa nay tâm tính cứng rắn, đây cũng là kết quả của quá trình tu hành dị thuật, không ngờ hồi đêm trông thấy Tiểu Hoàn tuổi nhỏ lại thi triển được Thu Hồn kì thuật cao thâm của Quý đạo, y đâm thất kinh. Một, vì Tiểu Hoàn là con gái, trẻ trung tú mĩ như vậy, dường như lại có khả năng thiên phú khó hiểu về Quý đạo; hai, đáng kinh ngạc hơn là, kỳ thuật Thu Hồn tuy là mật pháp của Quý đạo, nhưng đã thất truyền lâu năm, đến đại tông sư, đại hành gia về dị thuật Quý đạo như y mà cũng không biết, trong khi Tiểu Hoàn sử dụng được, bảo sao không khiến y kinh hồn bạt vía?

Quá trình Tiểu Hoàn vận sức làm phép, tuy Quý tiên sinh không hiểu Thu Hồn kỳ thuật, nhưng nhờ trình độ tu hành Quý đạo cao thâm, y vừa liếc mắt là nhận ra Tiểu Hoàn mặc dù thiên phú dị bẩm, nhưng căn cơ rốt cuộc còn nông cạn. Quả nhiên chẳng bao lâu, Tiểu Hoàn dẫu vượt ra ngoài ý liệu của y mà tóm được hồn phách của Dã Cầu Đạo Nhân giữa vô vàn u linh, nhưng đã kích động cơn giận của vô số oan hồn lệ khí, bị Quý khí hút ngược trở lại, gần như sắp mất mạng. Lúc ấy, Quý tiên sinh không sao toạ thị bỏ mặc cho được, cuối cùng vẫn xuất thủ tương cứu.

Y không biết Thu Hồn kỳ thuật, nhưng thừa sức đối phó với những u linh bình thường này, vừa xuất thủ là lập tức thúc đẩy trận pháp bảo vệ Tiểu Hoàn, đồng thời giúp Thu Hồn kỳ thuật của Tiểu Hoàn đại công cáo thành. Việc xong rồi, y thấy lòng nảy lên đôi chút do dự, không biết tiếp tục thế nào mới phải. Bầu không khí bỗng trở nên gượng gạo, kéo dài rất lâu, mãi cho đến khi Tiểu Hoàn nhúc nhích, hồi tỉnh lại, miệng khe khẽ gọi: “Gia gia” và mở bừng hai mắt.

Chu Nhất Tiên mừng rơn, lật đặt đỡ Tiểu Hoàn dậy, nét mặt nàng mỗi mết, thân thể yếu ớt, nhưng hoàn toàn không có gì đáng ngại. Định thần rồi, nàng lập tức ngoảnh đầu nhìn Dã Cầu Đạo Nhân, thấy y nằm trên mặt đất, thương thế tuy nặng nhưng hơi thở bình ổn, hiển nhiên đã sống trở lại, Tiểu Hoàn lúc đó mới lộ nét cười.

Ánh mắt nàng thu về, rồi chợt phát hiện ra ngoài Chu Nhất Tiên còn có thêm một người áo đen, nàng bất giác giật mình. Liền đó nàng cũng nhận ra người này nhang nhác hắc y thần bí ở Hà Dương thành đạo nọ, bất giác thân hình co rúm lại, kinh hãi: “Gia gia, y, y sao lại cũng ở đây?”.

Chu Nhất Tiên diu Tiểu Hoàn đứng dậy, khề khàng nói: “Ta không biết y sao đột nhiên đến đây, có điều vừa rồi lúc cháu làm phép đến chỗ khẩn yếu, chính y đã xuất thủ tương cứu, giúp cháu và Dã Cầu chuyển nguy thành an đó”.

Tiểu Hoàn nghe Chu Nhất Tiên nói vậy, tức thời nhớ lại, khi nàng thi triển pháp thuật đến lúc sau cuối, do tu hành chưa đủ nên bị u hồn hút ngược, sắp bị rơi xuống nơi u quỷ hút hồn thì uy lực của trận pháp đột nhiên dồi dào, đánh đuổi tất cả những u hồn bên cạnh đi, đại pháp thành công như vậy, chắc là nhờ sự tương trợ của hắc y nhân thần bí này.

Nghĩ đến đây, Tiểu Hoàn quay sang Quỷ tiên sinh từ tốn gật đầu: “Đa tạ tiên bối!”.

Quỷ tiên sinh tựa hồ không màng đến lời cảm tạ của nàng, đột nhiên lạnh lẽo hỏi vặn: “Tiểu cô nương, ta có một vài chuyện muốn hỏi cô, mong cô trung thực trả lời!”.

Tiểu Hoàn sững sờ, đồng thời cảm thấy cánh Chu Nhất Tiên đang đỡ mình bỗng giật giật, lưỡng lự giây lát, cũng gật đầu: “Tiên bối có chuyện gì, xin cứ hỏi!”.

Quỷ tiên sinh gật đầu: “Bí thuật Quỷ đạo xưa nay giữ kín không truyền rộng ra ngoài, cô đã tu tập ở đâu những thuật pháp đó?”.

Tiểu Hoàn dò người: “Quỷ đạo, Quỷ đạo cái gì?”.

Chu Nhất Tiên đằng sau len lén thở dài, Quỷ tiên sinh phía trước lại tỏ vẻ kinh ngạc, nhưng thấy vẻ mặt Tiểu Hoàn ra chiều ngờ ngác, không mấy may nguy trá, tựa hồ thật tình không biết đây là thuật pháp Quỷ đạo. Trầm mặc dây lát, Quỷ tiên sinh nói: “Phép thu hồn mà cô vừa thi triển, kỳ thực là một diệu pháp kỳ thuật vô cùng tinh thâm trong Quỷ đạo, cô không biết sao?”.

Tiểu Hoàn sững sờ lắc đầu: “Tôi, tôi không biết!”.

Quý tiên sinh lập tức lục vấn: “Vậy cô tu tập Thu Hồn thuật từ ai?”.

Tiểu Hoàn lắc đầu: “Không ai dạy tôi cả”.

Quý tiên sinh sững người, lại nghe Tiểu Hoàn tiếp: “Là do lúc nhỏ tôi nghịch ngợm, quậy phá lung tung trong nhà cũ của gia gia, tình cờ thụt chân vào một cái giếng cạn, liền phát hiện ra trong thành giếng có ghi chép về những thuật pháp này. Tôi khi đó còn nhỏ tuổi, bèn học lằng nhằng, mấy năm nay chỉ dùng đến mỗi một lần. Sao vậy, tiền bối có hứng thú với thuật pháp này ư?”.

Quý tiên sinh im lìm không nói, rất lâu sau, y thở dài, trong tiếng thở dài nhiễm phần thê lương lại pha vị buồn tẻ.

Tiểu Hoàn và Chu Nhất Tiên nhìn nhau, đều không biết vì sao hắc y nhân bỗng đổi ra trầm lặng thế, hồi lâu, chợt nghe thấy tiếng y khò khè hỏi: “Tiểu cô nương, cô tên là gì?”.

Chu Nhất Tiên cau mày, Tiểu Hoàn đã đáp mất rồi: “Tôi tên Tiểu Hoàn”.

Quý tiên sinh gật đầu: “Ta có vài lời muốn nói riêng với cô, cô có thể tới gần đây không?”.

Chu Nhất Tiên rúm mày, dĩ nhiên không muốn Tiểu Hoàn tiếp cận cái kẻ mình đầy quý khí nọ, nhưng Tiểu Hoàn không cân nhắc nhiều đến thế, lại nghĩ người này vừa mới cứu mạng mình, bèn gật đầu: “Được ạ!” đoạn , cũng không màng bận tâm thái độ ngăm ngăm ngằn cần của Chu Nhất Tiên, nàng bước qua.

Quý tiên sinh nhìn Tiểu Hoàn đi đến trước mặt, chậm rãi gật đầu, tỏ ý tán thưởng người con gái trẻ trung ấy, đợi nàng tới gần, y mới thông thả tựa hồ lúc cất tiếng vẫn đang cân nhắc việc gì, hạ giọng hỏi: “Cô có muốn tu hành thuật pháp Quỷ đạo này không?”.

Tiểu Hoàn sững sốt, nhất thời nín lặng, nhưng thấy sau tám sa đen, đôi mắt Quý tiên sinh rực sáng, hiển nhiên không hề vắn ý đùa cợt, bất giác đâm ra đắn đo.

Quý tiên sinh là người từng trải, chăm chú quan những nét biến đổi trên gương mặt của Tiểu Hoàn, y cũng đoán được đến tám chín phần tâm tư của Tiểu Hoàn, lập tức cũng không ép buộc nữa, chỉ hỏi: “Vừa rồi lúc cô làm phép, đối mặt với vô số u hồn, trong lòng cô có cảm giác gì?”.

Tiểu Hoàn đỏ mặt, lập tức lại trắng nhợt, khe khẽ đáp: “Tôi, tôi thấy hơi sợ”.

Quý tiên sinh lãnh đạm: “Đó cũng không phải là chuyện gì mất mặt, thế nhân vô tri cứ hay sợ quỷ quái yêu tinh, nhưng không biết rằng hồn phách chỉ là một dạng sau khi chết và trước khi vãn sinh mà thôi. Điều họ sợ đúng là con ma trong tâm của mình”.

Y trở vào Tiểu Hoàn: “Nói ngay như cô, vừa rồi lúc thi pháp cô trong lòng sợ hãi, tuy vẫn có thể làm phép tiếp, nhưng trước mắt xuất hiện vô số ảo ảnh, muôn vàn hình dạng hung bạo nanh ác, đúng không?”.

Tiểu Hoàn gật đầu lia lịa: “Đúng”

Quý tiên sinh hừ khê: “Kỳ thực, cái gọi là Quỷ đạo, lại có điểm cốt yếu là không chế ma quỷ trong chính lòng mình, nếu cô an nhiên, tất cả oan hồn yêu tinh không thể động đến tâm trí cô. Mà cô nghĩ kỹ xem, những u hồn đó sở dĩ phát nộ hút ngược, nhìn thì rất hung ác bạo liệt, nhưng cô không biết, chính chúng cũng như bao nhiêu người khác trên thế gian, một khi nhận thấy cơ hội để sống, để trở lại dương thế, làm sao có thể không phát cuồng lên?”.

Y chấp tay cười lạnh: “Người trên thế gian này, chỉ biết quỷ vật là hung tợn, mà không biết chính mình cũng như thế, hỏi có đáng cười không?”.

Tiểu Hoàn nét mặt ra chiều suy tư, chậm chậm gật đầu

Quý tiên sinh nói tiếp: “Ta rất hiểu tâm tư cô, cô ghét bỏ cái tên Quỷ đạo, nhưng vừa rồi cô đã dùng thuật của nó để cứu Dã Cầu, cho thấy Quỷ đạo tuyệt không phải là không có chỗ đúng. Ta hôm nay thấy cô có dị bẩm trăm năm khó gặp về Quỷ đạo, thực không nỡ bỏ qua, vì vậy nảy ý muốn dạy cô”.

Nói tới đây y cười nhạt: “Còn tương lai, khi cô phát hiện ra hành vi của ta tà ác nhiều hơn thiện, muốn giết ta cũng không hề gì, người trong Quỷ đạo ta không xem trọng lắm những thứ lễ giáo tầm thường ấy”.

Tiểu Hoàn giật thót, lùi bật lại.

Quý tiên sinh trầm ngâm giây lát, ánh mắt dõi lên mắt Tiểu Hoàn, thấy khuôn mặt nàng ngổn ngang do

dự, dung nhan thanh lệ thi thoảng đăm chiêu. Quý tiên sinh cũng không nhiều lời, thò tay rút từ trong bọc ra một cuốn sách dày bằng nửa ngón tay, bìa da đen không tựa đề quảng cho Tiểu Hoàn, Tiểu Hoàn vô thức tiếp lấy, ngạc nhiên nhìn y.

Quý tiên sinh hờ hững nói: “Các ghi chép trong này là những điều lĩnh ngộ của ta sau nửa đời tu hành Quỷ đạo, trong đó phần nhiều những pháp môn luyện khí, ta tự tin thiên hạ không ai sánh kịp ta. Cô học cũng được, không học cũng được, đều tùy thuộc ở cô”.

Nói đoạn y quay mình chuẩn bị rời đi.

Tiểu Hoàn nhìn theo bóng y, bất giác buột miệng gọi: “Tiền bối, khoan đã”.

Quý tiên sinh đứng sững, dừng lại hỏi: “Gì?”.

Tiểu Hoàn tắc nghẹn, hồi lâu mới nói: “Tôi, tôi còn chưa biết danh hiệu của tiền bối...”.

Quý tiên sinh vẫn trong tư thế quay lưng, y im lìm, rất lâu sau mới lạnh nhạt đáp: “Ta truyền cho cô thuật pháp, không phải mong nhớ đến ta, cô khỏi bận tâm đến chuyện đó”.

Nói đoạn y nhắc mình toan đi, Tiểu Hoàn gấp rút, đột ngột kêu to: “Cái này, cái này... ông cứu mạng tôi, lại truyền cho tôi đạo thuật, tôi cũng nên, cũng nên gọi ông một tiếng sư phụ chứ!”.

Quý tiên sinh rùng mình, dường như tiếng “sư phụ” của người con gái trẻ trung thanh lệ sau lưng, đối với y dữ dội chẳng kém gì sấm nổ trên đầu. Y rút cục đạo hạnh cao thâm, nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình tĩnh, từ từ quay mình lại, mạng đen che mặt, không ai nhìn thấy thần sắc của y, nhưng trong đôi mắt lấp lánh ánh sáng, có thể nhận ra tâm trạng bất bình thường của y lúc này.

“Cô gọi ta là sư phụ?”.

Tiểu Hoàn đỏ mặt, điềm chút bẽn lễn, khe khẽ đáp: “Cái này, cái này là tôi tự nghĩ ra, nếu, nếu tiền bối không muốn tôi...”.

Quý tiên sinh vụt cắt ngang: “Được rồi, khỏi nói nữa!”.

Tiểu Hoàn sững người, ngẩng đầu lên. Quý tiên sinh đang nhìn nàng thật sâu, gật gật đầu, lại một lần

nữa thò tay vào trong bọc lấy ra một vài thứ, chìa đến trước mặt Tiểu Hoàn: “Việc cô gọi ta là sư phụ, vật này cũng tặng cho cô”.

Tiểu Hoàn cúi đầu nhìn thấy đó là một sắp hình tam giác màu đen kịt, tổng cộng có bảy cái, mỗi cái lớn độ một tác rưỡi, rìa rất trơn, không rõ chất liệu, như sắt mà không phải sắt. Tiểu Hoàn trù trù giây lát, liếc nhìn Quỷ tiên sinh, trước ánh mắt y khoan hoài, nàng chìa tay tiếp lấy. Nhìn kỹ, thấy phần chóp mỗi hình tam giác đều có một lỗ nhỏ, buộc liền với nhau bởi một sợi tơ đỏ sẫm xuyên qua. Trên hai mặt trái phải của mỗi miếng tam giác, đều có những hình vẽ thần bí màu đỏ sậm khác hẳn nhau, có cái như lửa thiêu rừng rực, có cái như mảnh thú rống gào, mỗi miếng một dạng. Cầm trong tay, cảm giác tiếp xúc lạnh băng, đồng thời lớn vồn mùi máu tanh lờm lờm.

Chu Nhất Tiên đứng sau tinh mắt, nhận ra những tám tam giác đó chính là vật mà lúc này Quỷ tiên sinh dùng để cứu Tiểu Hoàn.

Quỷ tiên sinh nói: “Thứ này tên gọi Huyết Ngọc Cốt Phiến, là chí bảo của phái ta, có khả năng kì diệu là kích phát thuật pháp của Quỷ đạo, chẳng hạn tu hành được năm cấp rồi, có pháp bảo này, ít nhất cũng phát huy được đến cấp thứ bảy, người có thiên bẩm, còn phát huy được đến cấp thứ mười”.

Tiểu Hoàn vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, gạt đầu lia lịa, Chu Nhất Tiên đứng ở đằng xa lắc đầu nguây nguây.

Quỷ tiên sinh ngắm nhìn Tiểu Hoàn rất lâu, đột nhiên lắc đầu thờ dài, khe khẽ nói: “Ta và cô tính đến tối hôm nay, ít nhất tương ngộ cũng đã hai lần, lại...mà thôi, đều do mệnh số cả. Ngày sau cô tu hành có thành tựu, nếu còn cơ duyên...” Y ngẩng mặt nhìn trời “cô giúp ta cứu một người...”.

Tiểu Hoàn ngạc nhiên: “Cứu người, cứu ai?”.

Quỷ tiên sinh lặng lẽ lắc đầu cười khỏ: “Sau này nói cũng được”.

Đoạn, y vụt xoay mình, tựa hồ không muốn nấn ná thêm một chút nào, thân hình màu đen như quỷ mị, chớp mắt bắn vọt đi, lại chớp mắt biến mất trong bóng tối của khu rừng. Tiểu Hoàn không kịp gọi, vừa mở miệng là đã không nhìn thấy bóng đen ấy đâu nữa. Thật khó hiểu, con người đó để lại ở nàng cảm giác thân thiết, Tiểu Hoàn thờ dài, bàn tay cầm chuỗi Huyết Ngọc Cốt Phiến bỗng xiết chặt.

Chu Nhất Tiên đứng ở bên cạnh “hừ” một tiếng, bước tới gần, giằng lấy Huyết Ngọc Cốt Phiến ở tay

Tiểu Hoàn lên xem xét kĩ càng, lật hết mặt nọ đến mặt kia. Tiểu Hoàn thắc mắc hỏi: “Gia gia, sao thế?”.

Chu Nhất Tiên cười lạnh: “Người bái lạy được sư phụ tốt thật, người biết thứ này là thứ gì không?”.

Tiểu Hoàn chưng hửng: “Là thứ gì?”.

Chu Nhất Tiên đáp: “ Quý vật này là dùng xương đầu của người chí âm để luyện thành, còn cho thêm bao nhiêu hồn phách của người sống, mới có công hiệu như vậy”.

Tiểu Hoàn sửng sò, nàng cầm lại xem, nhưng không sao nhận ra đây là xương người, mà có vẻ giống như một loại đá ngọc hơn, bất giác lờm Chu Nhất Tiên: “Gia gia, thật không đấy, đâu có giống xương người đâu!”.

Chu Nhất Tiên lập tức nổi sùng: “Người tìm được một gã giống quỷ không giống người đến làm sư phụ, thì không tin ta nữa phải không?”.

Tiểu Hoàn lè lưỡi, cất kĩ Huyết Ngọc Cốt Phù vào trong bọc, cười đáp: “Thôi được rồi, gia gia, đằng nào mai sau cháu cũng sẽ dùng vật này vào việc tốt, không làm việc xấu, thế đã được chưa?”.

Chu Nhất Tiên hừ mũi, quay mình bước đi, miệng đột nhiên thốt: “Tin người mới là lạ”.

Tiểu Hoàn cười hắc hắc, hiền hậu vô cùng rảo bước theo lên.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 191

Kinh Hiện

Ba người Chu Nhất Tiên ở đó nghỉ ngơi và chữa trị cho Dã Cầu. Dã Cầu sau khi biết sinh mạng của mình được cứu lại càng cảm thấy may mắn, cũng có lúc thầm khó hiểu cho sự dũng cảm của mình khi đó.

Sau khi trải qua kinh biến ấy, quan hệ giữa Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn và Dã Cầu đã trở nên gần bó hơn, bởi dù sao cả ba người cũng đã từng cùng nhau vượt qua một phen sinh tử. Chu Nhất Tiên không còn lạnh nhạt với Dã Cầu như trước, có điều vẫn không khỏi luôn miệng than vãn. Dã Cầu thân mang trọng thương, việc phục dịch phần lớn là vào tay Chu Nhất Tiên, bảo sao lão không phàn nàn cho được.

Tiểu Hoàn đối với Dã Cầu vẫn như ngày trước, nhưng giờ đây trước mặt nàng, Dã Cầu dường như có đôi chút sợ sệt, nói chuyện với nàng cũng ít đi. Tiểu Hoàn tuy ngạc nhiên nhưng cũng không thực sự để ý, bởi thời gian này, tinh thần của nàng đã tập trung cả vào cuốn sách bìa da màu đen nhìn không có vẻ gì là khác thường ấy.

Dã Cầu chưa từng thấy Tiểu Hoàn đọc cuốn sách này trước kia, không khỏi cảm thấy lạ kỳ. Tiểu Hoàn không bao giờ kể về lại lịch cuốn sách, Chu Nhất Tiên cũng chỉ nói vài câu hàm hồ. Sự lạ lùng của Dã Cầu lâu dần cũng trở thành quen, hắn chỉ cảm thấy tinh thần của Tiểu Hoàn dường như đang thay đổi, nhưng thay đổi ấy là gì hắn không cắt nghĩa rõ ràng.

* * * * *

Đại nạn Thú Thần bắt đầu từ Nam Cương Thập Vạn Đại Sơn. Một dải Nam Cương cũng chính là nơi đầu tiên chịu sự tai ách của Thần Thú.

Những tàn phá mà bách tính các tộc người ở đây phải gánh chịu còn nặng nề hơn ở Trung Thổ rất nhiều. Mười nhà đến chín nhà tan nát, các thị trấn, thôn làng, sơn trại, tận các ngõ ngách đều hầu như không còn ai sống sót.

Sau khi đại nạn qua đi, những loài tiểu yêu sót lại ở Nam Cương còn nhiều hơn so với ở Trung Thổ. Những người may mắn thoát khỏi kiếp nạn vẫn thường phải chịu sự quấy rối bạo ngược của lũ tiểu yêu này. Cuộc sống của bách tính nơi đây đúng là như trong đêm trường tối đen, không có lấy một chút hy vọng.

Quý Lệ lại một lần nữa đặt chân lên vùng đất Nam Cương trong tình cảnh hỗn loạn thê lương đó.

Hắn không phát hiện ra dấu vết nào của bọn tiểu yêu, mà chỉ thấy vô số những người chính đạo đang ùn ùn kéo đến, trong đó có cả các nhân vật danh môn đại phái như Thanh Vân, Phần Hương. Những người này lũ lượt truy tìm tung tích của Thần Thú khắp nơi, nhưng có cố gắng bao nhiêu cũng chỉ uổng công vô ích, không ai tìm ra một chút tung tích nào.

Sau trận chiến bại ở Thanh Vân sơn, Thần thú trọng thương bỏ chạy, hình tích dường như đã tan biến vào hư không. Chỉ còn dãy Thập Vạn Đại Sơn ở Nam Cương này, nơi vốn là cố cư của Thần Thú, có thể nó đã trở về chăng?.

Quý Lệ quay trở lại Nam Cương là bởi ý nghĩ đó. Đồng hành với hắn còn có vô số đệ tử chính đạo, trong đó Phần Hương cũng được xem như trở lại cố hương, bởi Phần Hương cũng chính là toạ lạc tại Nam Cương, nhưng mục đích đến đây của chính đạo các phái không chỉ là giúp đỡ bách tính Nam Cương diệt trừ những tiểu yêu còn sót lại.

Dù thế nào thì vì có những người này đến mà những tiểu yêu vốn hoành hành bạo ngược cũng tạm thời ẩn thân, bởi khi những đệ tử chính đạo bắt gặp, họ đều ra tay tiêu diệt chúng. Cứ như vậy cái vùng đất Nam Cương này cũng sẽ tránh được trận họa kiếp thứ hai.

Nhưng ngày nọ tiếp ngày kia, bất luận là ai cũng không hề tìm thấy bóng dáng Thần Thú trên địa phận Nam Cương này, khả năng duy nhất giờ đây chỉ còn trong dãy Thập Vạn Đại Sơn, nơi sơn cùng thủy tận đầy thần bí ấy.

Thập Vạn Đại Sơn điệp điệp trùng trùng, núi non tầng lớp đan xen, không biết còn ẩn chứa biết bao nhiêu điều bí ẩn!

Trước khi vào núi, Quý Lệ muốn tới Thất Lý Đồng của miêu tộc Nam Cương, không vì cái gì khác mà chỉ là viếng tế tưởng nhớ những gì mà Đại Vu sư đã làm cho Bích Dao ngày trước.

Thất Lý Đồng, Thiên Thủy Trại với những cảnh tượng phồn hoa náo nhiệt khi xưa đều đã không còn. Đập vào mắt Quý lệ chỉ là những khung cảnh hoang tàn, hoang tàn đến mức tâm can sắt đá mà hắn đã mang trong lòng hơn mười năm nay cũng không khỏi một phen lay động.

Rốt cuộc là vì điều gì mà lại xảy ra một đại nạn độc hại chúng sinh như vậy?

Hắn liên tiếp gặp kỳ duyên, đạo hành cũng ít nhiều thành tựu, có thể vô sự mà trải qua nạn kiếp như ác triều cuồn cuộn này, nhưng vô số bách tính trong thiên hạ bị đau thương vì đập thì sao? Họ đã phạm phải lỗi lầm gì, vì sao lại phải gánh chịu họa tai như vậy?

Thiên Âm Tự được coi là uy lâm linh thiêng đó, ngày đêm đều có vô số người đến bái thần lễ phật, cầu nguyện thần phật để mắt trông coi thiên hạ, có rất nhiều những bách tính khác hàng ngày đều thành kính vái lạy thượng thiên. Thế nhưng lúc đại nạn giáng xuống đầu, thần phật cao xanh đã có ai hiện ra giúp họ?

Những việc quý bái ấy rốt cuộc là có ích gì?

Phải chăng câu nói thần bí nhắc đi nhắc lại trong Thiên Thư cuối cùng đã nghiệm linh “Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật sô cầu”.

Đặt chân đến Thất Lý Động, Quý Lệ không khỏi cảm thấy một chút lạnh trong lòng. Nơi nước non thủy tú trong ký ức hắn đã bị tàn phá đến hoang phế tiêu điều. Những ngôi nhà chập chờn mây lượn giờ chỉ còn mấy mảnh tường xác xơ, đường đi hoang vắng cỏ mọc um tùm che lối người đi, lại càng không còn tiếng trẻ thơ vui đùa chạy nhảy.

Bách tính may mắn sống sót xem chừng cũng chỉ còn được một hai phần mười, số đông giờ đây đều đang đi lại cố gắng tìm kiếm ngôi nhà khi trước của mình, hy vọng có thể tìm thấy vài thứ còn dùng được trong đống đổ nát ấy, nhưng dường như mọi vật dụng đã bị tàn phá tan hoang, những gì mà những con người đáng thương kia nhặt nhạnh được chỉ là di cốt của người thân đã chết.

Khắp nơi trong Lý Thất Động đều thấm đẫm một không khí bi thương, thỉnh thoảng có một vài đứa trẻ đứng, ánh mắt chứa đầy những sợ hãi hoảng hốt. Cũng chỉ giây lát chúng bị người lớn kéo tuột vào trong.

Quý Lệ chậm chậm bước đi, chẳng bao lâu cũng đã gây sự chú ý của người Miêu, những ánh mắt nhìn hẩn lúc nào cũng canh cánh một sự cảm giác dè chừng. Trong cái không khí lạ thường ấy, ngay cả Tiểu Hôi trên vai Quý Lệ cũng trầm lặng, mặc dù vẫn không ngừng đưa mắt quan sát khắp xung quanh.

Quý Lệ thờ dài, không muốn nhìn thêm khung cảnh tang thương ấy nữa, hẩn cất nhanh hơn, tiến thẳng Tế Đàn trên vùng núi tận cùng Thất Lý Đồng. Càng vào trong cảnh đồ nát hoang tàn lại càng thảm khốc. Quý Lệ lặng im bước đi, trong đầu thấp thoáng hình dung lúc đại nạn đổ xuống, những chiến binh Miêu tộc vì bảo vệ Thánh địa của mình mà quyết đấu sinh tử với lũ yêu thú hung ác nơi đây.

Bao ngày đã qua, trong không trung vẫn còn phảng phất mùi tanh của máu!

Hai chiến binh Miêu tộc ngăn hẩn lại dưới núi. Quý Lệ dừng bước, nhìn về phía họ. Hai người tay cầm trường mâu, thân khoác khôi giáp, nhìn kỹ hoá ra chỉ là hai thiếu niên tuổi chừng mười sáu, mười bảy, bộ giáp trên người còn to hơn thân hình, không biết có phải là những chiến binh còn sống sót sau bằng ấy tàn khốc giao tranh.

“Cơ lô cơ cơ hô?” Một người trong số hỏi to bằng tiếng Miêu.

Quý Lệ không hiểu, song ít nhiều cũng đoán được ý nghĩa câu hỏi, hẩn không đáp lại chỉ ngẩng đầu nhìn lên lưng chừng núi để biểu đạt ý muốn. Quý Lệ không dùng tay chỉ, bởi hẩn còn nhớ người Miêu coi đó là điều đại bất kính.

Hai thiếu niên ngăn người ra một lúc nhìn nhau, rồi người có vẻ lớn hơn lắc lắc đầu, rút cuộc vẫn đứng yên không tránh. Quý Lệ bắt đầu cảm thấy sốt ruột, nhưng không thể động thủ với người Đại Vu Sư, hơn nữa nhìn thấy những thảm cảnh ở Thất Lý Đồng này, hẩn cũng không thể nào dùng đến vũ lực.

Quý Lệ trầm ngâm một hồi, rồi thờ dài quay người bước đi.

Vừa được mấy bước bỗng trên núi có tiếng chân người. Quý Lệ quay người nhìn lên, thấy một người học tóc chạy từ lưng chừng núi xuống, dùng miêu ngữ nói với hai thiếu niên kia, hai người đó gạt đầu lia lịa, dẹp qua một bên. Người vừa đến đó có vẻ như một vu sư, chấp tay bập bẹ nói với Quý Lệ bằng tiếng Trung Thổ: “Chào... ngài, Đại Vu sư mời ngài lên”.

Quý Lệ kinh ngạc cau mày: “Đại Vu sư?”.

Người đó gật đầu, Quý Lệ cố định thần gật đầu, rồi theo lên núi.

Sơn động vẫn còn ở đó, nhưng quang cảnh đã hoàn toàn khác trước, khắp nơi đá vỡ ngổn ngang. Trong đồng loạn thạch ấy, một thanh niên người Miêu chỉ chừng ba mươi tuổi, trên người khoác y phục Vu sư, mỉm cười nhìn Quý Lệ đi tới.

Ánh mắt của người ấy thấp thoáng phát sáng, tựa như một ngọn lửa nhiệt tình đang nung nấu trong tâm, hoàn toàn khác với ánh mắt những người Miêu mà Quý Lệ bắt gặp trên đường.

Quý Lệ đến trước mặt, người ấy khẽ mỉm cười rồi đột nhiên nói bằng một giọng Trung Thổ lưu loát: “Kính chào Quý Lệ tiên sinh, tôi là Đại Vu sư thế hệ mới của Miêu tộc Nam Cương, từ lâu tôi đã ngưỡng mộ đại danh của ngài”.

Quý Lệ lặng người một hồi mới gật đầu đáp lễ, vẫn chưa kịp nói gì thì vị Đại Vu sư trẻ tuổi ấy lại mỉm cười: “Mời vào, tôi dẫn ngài đi Đại Vu sư đài trước”.

Nói đoạn quay người bước vào một sơn động âm u, Quý Lệ theo sát phía sau, dần dần cũng lẫn vào trong bóng tối.

Sơn động tối đen như mực, bóng vị Đại Vu sư trẻ tuổi phía khẽ lác lư. Không hiểu vì sao hấn cảm giác đã gặp con người này, nghĩ một lúc mới nhớ, lần trước đến đây Đại Vu sư đài trước đã từng gọi thanh niên này ra, không ngờ chỉ sau một thời gian ngắn ngủi, anh ta đã tiếp nhận đại chức vị của Miêu tộc.

Giống như lần trước, hai người cũng đến thạch động thờ Khuyển thần tận cùng trong Tế Đàn. Một đồng lửa lớn rùng rục cháy phát ra những tiếng nổ lách tách, chỉ bóng dáng gầy gò, già nua trước kia đã mãi mãi không còn.

Người thanh niên ấy bước lên trước, nghiêm trang hành lễ với bức tượng Khuyển thần, rồi lấy ra một tượng điêu khắc từ miệng bức tượng, cung kính đặt trên mặt đất, đoạn quay sang quý lệ: “Theo tập tục người Miêu, các vị Đại Vu sư qua đời đều phải cung phụng một năm dưới tượng Khuyển thần, đây chính là tro cốt của Người”.

Quý Lệ lặng im nhìn về phía chiếc hộp gỗ. Chiếc hộp mộc mạc không có gì cầu kì, ngay cả đến loại gỗ làm hộp cũng là loại thường thấy ở Nam Cương. Đại Vu sư cũng như vô vàn bách tính Miêu tộc khác,

đang ngủ giấc cuối cùng của đời mình trong đó.

Hắn khom người hành lễ.

Con khi Tiểu Hôi rít lên một tiếng, từ trên người Quý Lệ nhảy xuống, chạy sang một bên.

Vị Đại Vu sư trẻ tuổi theo tập tục của người Trung Thổ, cũng khom người đáp lễ, rồi thành kính đặt chiếc hộp gỗ trở lại trong miệng bức tượng Khuyển Thần.

Hai người ngồi bên đồng lửa, ánh lửa phản chiếu vào trong mắt, bốn mắt sáng rực lên trong bóng tối.

Không đợi Quý Lệ hỏi, Đại Vu sư đã nhẹ nhàng lên tiếng: “Tôi là đệ tử hậu hạ Người lúc Người còn tại thế. Sau khi đại kiếp nạn đáng sợ ấy qua đi, tất cả các trưởng bối tế tự ở đâu đều đã chết, vì thế tôi được thừa kế chức vị Đại Vu sư”.

Quý Lệ lẳng lặng gật đầu, ánh mắt hướng về phái bức tượng Khuyển thần, chậm rãi: “Đại Vu sư có thể nói đã vì tôi mà chết, mỗi khi nhớ đến điều này, trong lòng thật không khỏi cảm thấy bất an”.

Vị Đại Vu sư trẻ tuổi thoáng rung mình: “Ngài nói sai rồi, sư phụ từng nói với tôi lúc ấy, thọ hạn của người đã đến, cho dù không đi trung thổ, tất cũng sẽ qua đời sau đó không lâu. Quý phái có thể đưa tro cốt của sư phụ trở về đã là niềm đại hạnh của toàn thể bách tính Miêu tộc chúng tôi rồi”.

Quý Lệ thở dài, khẽ nói: “Chuyện này là do những người hữu tâm khác tiến hành, không liên quan đến tôi”.

Vị Đại Vu sư trẻ tuổi cười, hẳn là không để ý đến lời nói của Quý Lệ: “Lần này ngài đến Thất Lý Đồng, không biết là vì chuyện gì?”.

Quý Lệ trầm ngâm: “Thật ra cũng không phải là chuyện gì đặc biệt, chỉ muốn đến tế viếng Đại Vu sư tiền bối mà thôi. Ngoài ra, đại nạn vừa rồi thảm khốc như vậy đều là do Thần thú cầm đầu gây ra đại nghiệt, tôi vào Nam Cương có ý truy đuổi Thần thú, không biết ngài có manh mối nào không?”.

Sắc mặt vị Đại Vu sư thoát biến đổi, hiển nhiên đối với người này, hai chữ “Thần thú” vẫn là một cái tên vô cùng đáng sợ, chỉ nhắc đến đã phải lặng đi một hồi.

Một lúc yên lặng, Quỷ Lệ khẽ thở dài: “Ngài không cần phải bận tâm, vô số người trong thiên hạ muốn tìm hấn cũng chưa tìm được, ngài không biết cũng là điều dễ hiểu. Tôi đã làm phiền rồi, cũng xin cáo từ ở đây thôi”.

Nói rồi đứng dậy định đi, trên mặt Vu sư thoáng chút lưỡng lự, bỗng nhiên lên tiếng: “Có thật ngài muốn đuổi theo Thần thú đó?”.

Quỷ Lệ đáp: “Đúng vậy”.

Đại Vu sư chăm chăm nhìn Quỷ Lệ: “Ngài sẽ giết được nó chứ?”.

Im lặng một hồi lâu, Quỷ Lệ khẽ thở dài: “Tôi không chắc”.

Đại Vu sư trầm ngâm một hồi mới nói: “Nếu đã như vậy, tôi sẽ nói những gì tôi biết cho ngài. Làm thế nào để tìm được Thần thú tôi quả không biết. Trong truyền thuyết xa xưa của bộ tộc tôi, Thú thần này giống như ác ma không thể giết chết, chỉ có người như Vu Nữ Nương Nương vạn năm trước mới có thể trấn áp được hấn. Muốn trấn áp Thần thú, cần phải đoạt được năm thứ thần khí của các tộc người Nam Cương trên người hấn. Năm thứ thần khí ấy là cội nguồn sinh mệnh của Thần thú ấy, nếu như mất đi, Thần thú sẽ chìm vào giấc ngủ say. Ngoài ra còn có một điều quan trọng nữa, khi Thần thú hoành hành bạo ngược, yêu lực cực mạnh phát tán khắp nơi, Vu Nữ Nương Nương lúc đó đã dùng kì trận truyền lại của Vu tộc là “Bát Hung Huyền Hoả Trận Pháp” mà giam hấn lại, nếu như ngài có thể tìm lại trận pháp này...”.

Quỷ Lệ lẳng lặng gật đầu.

Đại Vu sư suy nghĩ một lúc, nói tiếp: “Làm thế nào để tìm được Thần Thú, tôi quả thực không nghĩ ra, nhưng trong truyền thuyết của Miêu tộc có nói, Vu Nữ Nương Nương khi xưa đã trấn áp Thần thú ở một nơi gọi là Trấn Ma Cổ Động, ở sâu tận trong dãy Thập Vạn Đại Sơn. Truyền Thuyết còn kể chính Nương Nương cũng đã hoá thành tượng đá, mặt quay về cổ động để canh giữ yêu hồn không cho chúng thoát ra, ngài nếu như tìm thấy một nơi như vậy, có khi lại dò ra tung tích của Thần thú cũng nên...”.

Quỷ Lệ ghi nhớ từng câu từng chữ, gật đầu với vị Đại Vu sư trẻ tuổi: “Đa tạ”.

Đại Vu sư im lặng mỉm cười.

Hai người cùng bước ra khỏi sơn động, Quý Lệ nén không được hỏi Đại Vu sư một câu, vì sao trong mắt người ấy lại không có chút vẻ bi thương.

Đại Vu sư lặng đi một lúc mới nói: “Nếu như tôi còn bi thương ử dột thì những người trong Thất Lý Đồng này sẽ nhụt chí đến độ nào? Không phải tôi không đau lòng, mà là tôi không thể đau lòng!”.

Quý Lệ nhẹ gật đầu, lặng yên một hồi lâu rồi mới cáo từ ra đi.

Rời khỏi Thất Lý Đồng, Quý Lệ không hề vội vã lên đường. Hắn bước đi chậm rãi, nghĩ đi nghĩ lại những lời Đại Vu sư đã nói, cái gọi là “Bát Hung Huyền Hoả Pháp Trận” kỳ lạ ấy bất giác đã khiến hắn nghĩ đến một người khác- Tiểu Bạch.

Ngày ấy nàng giận dữ bỏ đi, từ đó không còn tin tức gì, tuy với pháp lực đạo hành của nàng thì không có gì phải lo lắng, thế nhưng nghĩ đến mục đích mà Tiểu Bạch chia tay hắn, phần lớn là vì đi tìm “Bát Hung Huyền hoả Pháp Trận”, ít nhiều trong lòng Quý Lệ cũng thấy không yên.

Yêu lực của Phệ Huyết Châu dày vò hắn bao năm, thế nhưng khoảng thời gian trước, dưới bức Vô Tự ngọc bích ở Thiên Sơn tự trên Húc Di sơn, hắn đã ngộ thông bốn cuốn Thiên Thư, đã hoà nhập cả yêu lực của Phệ Huyết Châu, ba chân pháp của Đạo, Phật, Ma, thậm chí cả pháp lực của Huyền Hoả Giám thuần dương vào làm một, đã ngẫm thấy được cánh cửa của Vạn Pháp quy tông. Cùng với việc đạo hành ngày tiến bộ, với Quý Lệ bây giờ Phệ huyết Châu không còn là một trở ngại lớn nữa.

Nhưng đồng thời những thuận ngộ dưới bức Vô Tự ngọc bích ấy, dần dần hắn cũng đã nghĩ thông được rất nhiều chuyện thế thái nhân sinh, những chuyện mà ngày trước không thể nghĩ đến, hắn cũng đã nhìn ra được từ trong hồi ức của mình.

Tiểu Bạch đối với hắn như thế, không phải bởi mối quan hệ giữa Bích Giao và hắn hay sao?

Vào đúng cái ngày kiếp nạn Thú thần hoành hành dữ dội, nàng đã một mình quay trở lại Nam Cương để tìm trận Pháp đó. Trời đất bao, một may mắn tin tức của Tiểu Bạch từ bao lâu rồi không có. Nghĩ đến đây Quý Lệ không khỏi cảm thấy con tim nhói đau, có điều thiên hạ rộng lớn như vậy, quả thực không biết làm sao để tìm được nàng.

Quý Lệ trầm tư một hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định đến Phần Hương cốc, cũng không vì điều gì khác, mà chính bởi trước đây Tiểu Bạch đã bị giam hãm trong Huyền Hoả Đàn bởi “Bát hung Huyền Hoả Trận” này, Tiểu Bạch muốn đi tìm trận pháp, chắc chắn sẽ đến nơi đó, mà cho dù nàng không có ở đó thì hẳn đi thăm dò một chuyến cũng có thể được một vài thu hoạch.

Quyết định như vậy Quý Lệ lập tức lên đường.

Phần Hương cốc chính là một trong ba đại phái chính đạo trong thiên hạ. Trong trận đại nạn này, Phần Hương cốc ở vừa đúng vào cửa ngõ Nam Cương, nơi đầu tiên Thú thần hoành hành bạo ngược, kết cục thế nào không nói cũng có thể ngẫm ra. May mắn ngày đó cốc chủ Dịch Vân Lam đã dẫn các đệ tử vào trung thổ liên kết với các môn phái chính đạo khác đối phó với Thú thần, vì thế tuy Phần Hương cốc bị tàn phá tiêu điều, song các môn hạ đệ tử lại không bị tàn sát.

Có điều một đại phái chính đạo mà lại chịu tình cảnh tàn phá thâm trọng như vậy, khó tránh khỏi miệng thế gian chê cười, hơn nữa sau trận đại nạn, rất nhiều lời đồn thổi châm biếm đã truyền đi, nói rằng Phần Hương cốc nhất gan sợ chết, thân là chính đạo đại phái mà lại không dám một mình đối mặt với kiếp nạn Thú thần mà phải chạy tới trung thổ nấp sau lưng Thanh Vân môn mới tránh khỏi đại nạn diệt môn.

Lúc này, Thanh Vân môn và Đạo Huyền Chân Nhân đã ở trung tâm chính tâm chính đạo thiên hạ, chí cao vô thượng, tiếng tăm lẫy lừng. So với Thanh Vân môn, Phần Hương cốc đúng là thua kém hơn nhiều. Môn nhân chính đạo lũ lượt kéo đến nam Cương truy tìm tông tích Thú thần, đệ tử Phần Hương cốc đương nhiên cũng không thể thua người. Tuy nhiên so với những dịp trước đây, môn hạ Phần Hương cốc đã bớt vẻ hùng hồn huyênh hoang của ngày trước rất nhiều.

Có điều dù là cười chê như vậy, xong Phần Hương cốc vẫn là danh môn đại phái, tông đường bị phá nát nhưng thực lực vẫn còn, những lời ong tiếng ve vì thế tuy nhiều, song cũng không có ai dám phỉ báng họ ngay trước mặt. Còn về phần sơn cốc nơi Phần Hương tọa lạc, thì quả đã biến thành một bãi xơ xác tiêu điều, chỉ ít lúc Quý Lệ ngẫm lên vào, những gì hẳn trông thấy đúng là như vậy.

Một sơn cốc vốn thanh tú mỹ miều như thế, lúc này lại tràn đầy một mùi hôi tanh khó ngửi, rất nhiều đệ tử của Phần Hương cốc đang chuyển đi những u rác đã mục nát và cả xác chết, trong đó có cả người, nhưng phần lớn là xác động vật.

Quý Lệ ngấm ngấm quan sát, sau một hồi suy nghĩ hắn đã hiểu ra. Ngày trước khi đột nhập vào Phần Hương cốc, mặc dù đã là đêm tối nhưng hắn vẫn mau chóng bị phát hiện, không phải vì tất cả các đệ tử đều đạo hạnh cao thâm, mà bởi họ rất giỏi nuôi dạy các động vật kỳ lạ, khiến người ta không thể đề phòng.

Đại nạn Thú thần xảy ra, Vân Dịch Lam đưa được phần lớn đệ tử vào trung thổ, nhưng lại không thể đưa cả số động vật này theo và khi lũ thú yêu hung tàn tràn qua vùng đất này, những động vật ấy khó tránh khỏi kiếp nạn. Thời gian lâu dần, các xác chết thối rữa, mùi hôi thối bốc lên thật vô cùng khó chịu.

Tuy vậy, những con vật kỳ lạ ấy không còn nữa lại là tin tức tốt lành cho Quý Lệ. Hắn có thể ung dung do thám khắp nơi mà không sợ một con vật kỳ quái nào đó từ một góc ngách nào đó đột nhiên xông ra làm lộ hình tích.

Phần Hương cốc có rất nhiều đệ tử, tuy nhiên phân nửa trong số đó đã được phái đi truy tìm tông tích Thú thần. Chuyện mà các môn phái chính đạo khác muốn làm, Phần Hương cốc sao lại có thể đứng ngoài! Một nửa số đệ tử còn lại trong cốc thì có đến quá nửa lại không hề muốn làm những công việc thu dọn bần thiêu như thế, cho dù có một số trưởng lão tiên bối đi lại đôn đốc, nhưng những nhân vật như Dịch Vân Lam hay Thượng Quan Sách đương nhiên không phải lúc nào cũng kè kè giám sát tuần tra khắp nơi được. Vì thế khi đột nhập vào trong cốc Quý Lệ gần như không gặp một khó khăn nào.

Khi ấy mới là chập tối, trời còn sáng hơn rất nhiều so với lần trước đến đây, nhưng khi đã đột nhập vào cốc rồi, không biết có dễ dàng hơn hay không?

Quý Lệ không suy nghĩ nhiều, đi thẳng tới Huyền Hoả đàn, trọng địa của Phần Hương cốc. Tiểu Bạch ngày trước bị giam trong đó “Bát Hung Huyền Hoả trận pháp” cũng được bày bố nơi đây, Tiểu Bạch có vì hắn mà đi tìm trận pháp chắc chắn phải đến nơi này. Có điều Huyền Hoả đàn suy cho cùng vẫn là cấm địa của Phần Hương cốc, trong tình trạng rối loạn tơi bời ấy, việc canh phòng dường như không còn nghiêm ngặt hơn vài phần so với lần trước, không biết có phải chính vì hắn đã đột nhập và Tiểu Bạch có thể đào thoát ra ngoài?

Quý Lệ hiện giờ đạo hạnh đã khác xa ngày trước, Huyền Hoả đàn tuy canh phòng cẩn mật cũng không ngăn được hắn chỉ chốc lát đã vào đến nơi. Dường như Huyền Hoả đàn không khác là mấy so với trước đây, trên mặt đất vẫn khắc một trận thế cổ quái màu đỏ thẫm, Quý Lệ hiểu rằng đó chính là cái

gọi là “Bát Hung Huyền Hoả trận pháp” thần bí kỳ lạ trong truyền thuyết.

Ngày đó, khi Quỷ Lệ và Tiểu Bạch đào thoát đã gây ra một vụ phun trào nham thạch, những dấu vết của nó vẫn còn để lại đến ngày hôm nay. Trên các vách đá xung quanh, bất cứ đâu cũng có thể nhìn thấy những vùng bị nham thạch thiêu cháy đen thui, đá đổ vỡ khắp nơi và cả Bát Hung Huyền Hoả trận pháp trên mặt đất một số chỗ cũng đã bị ngọn lửa rừng rực ngày trước thiêu đến độ biến dạng.

Nếu là một nơi tầm thường, trong trận đại nạn khủng khiếp như thế e rằng đã bị huỷ hoại tan hoang, xong Huyền Hoả đàn cơ bản vẫn đứng vững, có lẽ trận pháp đã phát huy khả năng kỳ lạ của nó, bảo tồn được nơi này khỏi cơn cuồng nộ của Hoả thần.

Quỷ Lệ ngẩng đầu nhìn lên, hệ thống công cụ nhiều tầng giam giữ Tiểu Bạch trước đây đã không còn tác dụng, đang treo lơ lửng trên không, há toác cái miệng công cụ đen kịt. Trong Huyền Hoả đàn rộng lớn, dưới ánh đèn leo lét chiếu rọi, chỉ có bóng của Quỷ Lệ, khẽ lay đi lay lại.

Quỷ Lệ trầm ngâm một hồi lâu, đoạn lắc đầu bước đến trước Bát Hung Huyền Hoả trận pháp. Hắn quan sát kỹ, chỉ thấy trong trận đồ khổng lồ ấy, các bức hình hung thần hết như trong ký ức của hắn đều được khắc họa một cách vô cùng rõ nét, sinh động như thật, giữa các hung thần còn vô vàn những nét vẽ kỳ dị phức tạp. Quỷ Lệ hít sâu một hơi, ngồi xếp bằng tròn trước trận đồ.

Đúng vào lúc hắn đang bắt đầu tịnh tâm tham ngộ trận pháp kỳ dị trong truyền thuyết của Vu tộc thì đột nhiên, trong Huyền Hoả tế đàn tĩnh mịch mà thâm sâu ấy, từ trong bóng tối phía trên đầu hắn truyền tới tiếng cười giòn tan của một nữ nhân.

Quỷ Lệ biến sắc mặt, đứng phắt dậy, ngẩng đầu nhìn lên, nói: “Là cô sao... Tiểu Bạch?”.

Quỷ Lệ chưa dứt lời, một bóng người từ trên lao xuống, bộ y phục vàng anh quen thuộc, ánh mắt dịu dàng long lanh, một vẻ đẹp vừa nhìn đã có thể ngây ngất... đó lại là người mà hắn nằm mơ cũng không nghĩ đến, cô gái nghe nói đã chết trong trận đại nạn đó- Kim Bình Nhi!

Sau khoảnh khắc ngạc nhiên, Quỷ Lệ dần bình tĩnh trở lại, Kim Bình Nhi vẫn đứng ở đó, xem ra không có gì thay đổi, từ y phục cho đến dung nhan vẫn mang cái thần thái ấy, thậm chí khoé miệng của nàng vẫn luôn nở một nụ cười nhẹ nhàng mà quyến rũ vô cùng.

Kim Bình Nhi nhìn Quỷ Lệ cười: “Huynh khoẻ chứ?”.

Quỷ Lệ lẳng lẳng nhìn nàng, một lúc sau mới lên tiếng: “Sao cô lại ở đây?”.

Kim Bình Nhi khẽ vuốt tóc, chỉ một động tác nhỏ song lại chứa chất vẻ phong tình vô hạn, nhẹ nhàng: “Muội ở đây chờ huynh!”.

Quỷ Lệ chau mày: “Chờ ta! Để làm gì? Cô làm sao biết ta sẽ đến đây?”.

Kim Bình Nhi mỉm cười: “Lẽ nào huynh đã quên rồi, lần trước huynh đã đến đây đi cùng với muội, nghe nói lần này huynh muốn truy tìm Thú thần. Theo truyền thuyết Nam Cương thì muốn trấn áp Thú thần đương nhiên không tránh khỏi phải dùng Bát Hung Huyền Hoả trận. Huynh không đến đây thì có thể đi đâu được?”.

Đôi mắt mỉm cười của nàng dường như có chút gì đó đặc ý, và một vẻ ướn át khó có thể diễn tả thành lời. Kim Bình Nhi mỉm cười:

“Huynh thấy muội thông minh đấy chứ?”.

Quỷ Lệ khẽ chau mày, đạo hạnh của hắn đã có tiến bộ lớn, trước vẻ quyền rũ của Kim Bình Nhi vẫn không khỏi bị ý loạn tâm mê, bất giác rung mình kinh hãi.

Sau trận đại nạn người con gái nghe nói đã chết đó đột nhiên lại xuất hiện nơi đây, không những thế dường như công lực đã tiến bộ hơn rất nhiều.

Nàng còn sống vậy những người khác thì sao? Những cao thủ Ma Giáo trong trận đại nạn đó, lẽ nào họ cũng vẫn chưa chết?

Quỷ Lệ giật mình, song sắc mặt vẫn lạnh lùng: “Cô vẫn chưa trả lời ta, cô chờ ta làm gì?”.

Kim Bình Nhi nhú mày cười, nhẹ nhàng nói: “Muội biết vị trí mà Trấn Ma cô động mà Thú thần bị giam giữ. Quỷ Vương Tông Chủ nghe nói thế đã để muội đến giúp huynh”.

Quỷ Lệ rung mình, ngẩng mạnh đầu lên, nhìn sang Kim Bình Nhi chỉ thấy ánh mắt vẫn xanh biếc như nước, tươi cười như hoa, không có gì khác lạ.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 192

Máu Tươi

Quý Lệ ngưng thị nhìn Kim Bình Nhi hồi lâu, tịnh không nói một lời, đầu mày khe khẽ nhíu lại. Dưới ánh nhìn lẳng lệ của hấn, Kim Bình Nhi dường như vẫn thản nhiên vô sự, nàng bất giác hiểu rằng trong thời khắc này nói gì cũng không ổn, chỉ cười yêu kiều nhìn hấn.

Bên trong Huyền Hỏa Đàm nhất thời an tĩnh. Trên vai Quý Lệ hầu tử Tiểu Hôi dường như tỏ ra khó chịu với khung cảnh yên ả, động thân kêu lên hai tiếng "chi chi" rồi tụt xuống đất, ngó nghiêng tứ phía. Nó tự tiện chạy qua một bên, thông thả Tiểu Hôi hướng tới trung tâm Huyền Hỏa Đàm, nơi có khắc vô số hung thần đồ án màu sắc đỏ rực.

Quý Lệ từ tốn thu hồi mục quang, nhìn với vẻ đầy hứng thú với những hung thần đồ án khắc trên mặt đất mà Tiểu Hôi vừa nhìn ngó, từ từ nói: "Như vậy mà nói cô nương hình như biết khá rõ về những đồ hình này?".

Kim Bình Nhi cười nhẹ, nụ cười như ngọn gió xuân dịu dịu thổi qua không khí băng lạnh trong điện đường, thốt: "Thiếp chỉ là một nữ tử yếu đuối, làm sao biết được. Thiếp chỉ bất quá may mắn ghé qua chỗ này. Công tử ngài được Quý Vương Tông Chủ coi trọng, hà tất cần ai tương trợ".

Trên môi nàng lại hé nở nụ cười: "Công tử bất tất phải cả nghi".

Quý Lệ chau mày không nói. Hấn không để tâm lắm đến những lời nói hàm ý nhiều động nhân tâm Kim Bình Nhi. Suy tư giây lát, hấn tựa hồ không quan tâm đến lý do vì sao Kim Bình Nhi đột nhiên xuất hiện tại nơi này cũng như không muốn che giấu những điều thần bí quý dị của Quý Vương, từ tốn nói: "Đã như vậy, tại hạ có điều cần thỉnh giáo cô nương".

Kim Bình Nhi trong mắt lóe lên tinh quang nhưng sắc mặt vẫn giữ nguyên vẻ mặt tươi cười mê hồn thốt: "Công tử xin cứ nói".

Quý Lệ nói: "Xem ra cô nương đến đây trước tại hạ. Theo truyền thuyết muốn phong ấn cho thú thần

không thể không có Bát Hung Huyền Hỏa Trận Pháp, chỉ là tại hạ tài trí ngu độn không tham thấu được. Không tham thấu được. Không biết Kim cô nương có lĩnh ngộ chăng?".

Kim Bình Nhi lắc đầu, trên mặt xuất lộ một nụ cười khô: "Không giấu gì công tử, kỳ thực thiếp đã tới Huyền Hỏa Đàm 3 ngày rồi nhưng không thu thập được gì. Ngoại trừ thấy trên mặt đất có khắc bảy tám đồ tượng thiếp không phát hiện thêm chút nào".

Quý Lệ hướng mục quang xuống những dấu chân phía trước những hung trăn đồ án màu đỏ. So với dấu chân Kim Bình Nhi có chỗ bất đồng, kể cả dấu chân Tiểu Hôi cũng không giống. Ngày đó, hầu tử này đã từng kinh qua uy lực đích thực của pháp trận quý dị trong Huyền Hỏa Đàm. Uy thế bài sơn đảo hải của pháp trận cùng Xích Diễm Ma Thú đáng sợ đều là những ký ức không dễ quên đi. Có thể nguyên nhân chủ yếu là vừa rồi Tiểu Hôi có hứng thú nhảy nhót trên mặt đất, khua khoáng lung lung tựa hồ tìm kiếm điều gì đó?

Hoặc giả sau khi xảy ra dị biến kinh thiên động địa, dung nham hỏa sơn phun trào đã vô tình gây tổn hại cho pháp trận?

Những ý niệm đó lướt qua tâm trí Quý Lệ nhưng hẳn không biểu lộ ra bên ngoài. Trầm ngâm giây lát, hẳn nhìn sang Kim Bình Nhi cất lời: "Kim cô nương, bất kể thế nào thì đây là nơi duy nhất mà tại hạ biết có hiện hữu Bát Hung Huyền Hỏa Trận Pháp. Mà để phong ấn cho thú thần thì không thể không có nó. Chúng ta nên ở lại đây một vài ngày, có khi lại tìm ra được điều gì đó chăng?".

Kim Bình Nhi lại nở nụ cười phong tình vô hạn nói: "Được thôi".

Quý Lệ đưa mắt nhìn Kim Bình Nhi đoạn thu hồi mục quang, tùy tiện ngồi ngay xuống phía trước trận đồ. Thỉnh thoảng một làn u hương phảng phất đưa lại, dải áo phất phơ, đích thị Kim Bình Nhi an tọa cách hẳn không xa. Giữa hai người tuy có khoảng cách nhưng tựa hồ vô cùng thân cận.

Quý Lệ nhíu mày, toan nói lại thôi. Hẳn không màng đến thiên hạ mỹ sắc bên mình, chỉ ngưng thần nhìn những đồ hình trên mặt đất. Không biết tại sao trong lòng hẳn đột nhiên trỗi dậy một ý nghĩ: "Ngày đó Tiểu Bạch nói rằng nàng tới Nam Cương để tìm hiểu pháp quyết của Bát Hung Huyền Hỏa Pháp Trận, đã lâu rồi hẳn không phong thanh tin tức gì về nàng, không biết hiện giờ nàng ra sao? Khắp thiên hạ chỉ có một nơi có Bát Hung Huyền Hỏa Pháp Trận nhưng hiển nhiên nàng không ở đây, vậy nàng đang ở đâu?".

“Nàng có được bình an không?”.

Những ý niệm mơ hồ này suốt mấy ngày nay thỉnh thoảng lại lướt qua đầu óc Quý Lệ.

Xem ra, việc nham tương phun trào mãnh liệt tạo thành sự phá hại khủng khiếp ngày hôm đó hoàn toàn nằm ngoài sở liệu của Quý Lệ. Tuy rằng những hình đồ hình hung thần khắc trên mặt đất vẫn còn nguyên vẹn nhưng đã mất đi cỗ linh khí nên đến hôm nay chỉ còn là những đồ tượng bằng đá bình thường mà thôi.

Quý Lệ cùng Kim Bình Nhi đã ở trong Huyền Hỏa Đàm bảy ngày âm thầm tham ngộ pháp trận tuy nhiên không thu hoạch được gì. Thỉnh thoảng cũng có đệ tử Phần Hương Cốc tiến vào coi xét, thậm chí đôi lúc Thượng Quan Sách tự nhiên tuần tra, nhưng lúc này đạo hạnh Quý Lệ và cả Kim Bình Nhi tăng tiến nhiều nên chỉ cần ẩn thân trong vùng tối phía trên Huyền Hỏa Đàm cũng dễ dàng qua mặt tất cả các đợt tuần tra.

Chỉ có điều khiến hai người đau đầu là thủy chung không hề lĩnh hội được yếu lĩnh của pháp trận.

Một hôm, hai người cùng đôi diện nhìn vào phiến đá thường dùng làm nơi an tọa. Bỗng nhiên Kim Bình Nhi ngã mình trên mặt đất, vòng tiểu yêu của nàng giống như xà thân yêu mị, bả sinh đã mang tư vị câu hồn nhiếp phách. Nhưng trong giờ phút đó, người nam tử bên cạnh nàng vẫn hướng mục quang vào những đồ hình khắc trên mặt đất, lao tâm khổ tứ suy tư, không mảy may chú ý đến tư thế khiêu gợi của nàng.

Kim Bình Nhi lẩm bẩm phật ý, trừng mắt nhìn Quý Lệ, trong mắt phảng phất một tia tình tự phức tạp nhưng lướt qua rất nhanh, rất nhanh. Lát sau, chỉ nghe thấy tiếng nàng thở dài: “Công tử có nhìn ra điều gì không?”.

Quý Lệ chấn động thân mình, từ từ phục hồi thần thức, quay đầu nhìn Kim Bình Nhi lắc đầu nói: “Còn cô?”.

Kim Bình Nhi cười khỏ một tiếng, không đáp nhưng Quý Lệ hoàn toàn minh bạch ý tứ của nàng.

Kim Bình Nhi cau mày: “Thiếp và công tử ở đây đã được bảy ngày, trong thời gian đó chúng ta đã tận hết sở năng nhưng không tìm được yếu quyết kích hoạt pháp trận, ngay cả làm cho những đồ hình này

chuyển động cũng không thể”.

Quý Lệ trầm ngâm một lúc, ngẩng đầu nhìn lên vùng tối phía trên Huyền Hỏa Đàm, đoạn nói: “Hôm trước sau khi tại hạ tới đây cứu người, vô tình động vào cơ quan ở giữa điện đường khiến cho Bát Hung Huyền Hỏa Pháp Trận tức thì phát động. Nhưng...”. Hấn chăm chú nhìn vào điện đường, ngữ điệu hàm ý kỳ quái: “...nhưng hiện tại đã không còn thấy cơ quan đó”.

Kim Bình Nhi liền đưa mắt nhìn theo, quả nhiên thấy giữa trung ương điện đường đột ngột mọc lên một tòa tiểu thạch đài nhưng chất liệu đã đã ngả màu đen kịt, ngưng tụ thành một khối nan phân hình dạng, chẳng lẽ đó lại có thể là cơ quan xảo đoạt thiên công?

Thật ra Quý Lệ đã đến đây một lần, đã thấy khung cảnh này nên hấn tỏ ra kinh ngạc trước việc cơ quan bằng đá bị phá hủy. Lần trước, khi hấn nhìn vào những đồ hình hung thần khắc trên mặt đất, trong tâm bỗng trỗi lên một luồng bạo khí hung mãnh nhưng lần này hấn không thấy lại dù chỉ một chút cảm giác đó.

Thạch bản đáng sợ đó nay đã trở thành một phiến đá ngập đầy tử khí, không có chút sinh khí nào.

Hai người thời sao vào trầm mặc, không biết nên nói gì!

Cả nửa ngày sau, Kim Bình Nhi tựa hồ đã quyết định, ngẩng đầu toan xuất ngôn, đột nhiên sắc mặt biến đổi. Quý Lệ nhíu mày lại, lệ làng chuyển thân đưa mắt liếc Tiểu Hôi ở bên cạnh. Hầu tử này nhảy lên vai hấn, tức thì thân ảnh phiêu khởi giãy lát sau đã lẫn vào vùng tối phía trên Huyền Hỏa Đàm.

Kim Bình Nhi cười dịu dàng, ánh mắt vi diệu nhìn theo bóng khuất vào vùng tối. Liền đó nàng cũng nhẹ nhàng bay lên, biến mất vào nơi hấn ẩn nấp.

Lát sau, âm thanh “kèn kẹt” đùng đục vọng lại từ điện đường trong Huyền Hỏa Đàm.

Hình như cửa đã được mở ra.

Từ cửa vang lên tiếng bước chân, nghe ra có không ít người, trong đó loáng thoáng âm thanh uy nghiêm của một người rồi tất cả chìm vào im lặng trong chốc lát. Tức thì hai cánh cửa mở hẳn ra, ba bóng người tiến vào.

Đi đầu chính là Phần Hương Cốc cốc chủ đại danh đỉnh đỉnh Vân Dịch Lam, theo sát phía sau là sư đệ của ông ta Thượng Quan Sách. Người đi cuối cùng luôn giữ khoảng cách vài bước đi với hai người đi trước chính là đệ tử đặc ý của Vân Dịch Lam: Lý Tuân.

Sau khi ba người tiến vào Huyền Hỏa Đàm, Lý Tuân tiện tay đóng cửa lại. Tức thì ánh sáng bị ngăn lại, chỉ còn một làn sáng lọt lọt, le lói trong điện đường.

Băng hàn nguyên thủy trên tầng ba Huyền Hỏa Đàm, sau khi không còn linh lực của pháp trận hỗ trợ, đã mất đi tư vị cắt da cắt thịt, chỉ còn chút hơi lạnh lưu lại. Bất quá tại khối đá nham thạch to lớn hơi lạnh vẫn giữ nguyên tư vị. Trong bóng tối, Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi nín thở yên lặng thông qua động khẩu hắc ám nhìn xuống bên dưới.

Dường như bầu không khí yên tĩnh hơn hẳn lúc trước, ngay cả Tiểu Hôi cũng giữ yên lặng, im im lặng lặng ngồi trên vai chủ nhân.

Vân Dịch Lam cùng Thượng Quan Sách chậm chậm đi vào trung tâm Huyền Hỏa Đàm, đứng ngay bên trên Bát Hung Huyền Hỏa Pháp Trận. Từ xa trông lại, sắc mặt ông ta phẳng phất như bao phủ một làn khí âm ảnh.

Ba người đứng đó, trầm mặc rất lâu không nói câu nào khiến cho bầu không khí đượm vẻ quái dị. phía trên đầu họ, Quỷ Lệ bỗng mơ hồ có cảm giác, hắn đưa mắt nhìn Kim Bình Nhi thì thấy nàng cũng đang nhìn hắn. Hai người đều thấy được một tia bối rối ẩn ước trong mắt đối phương.

Vẻ mặt Vân Dịch Lam tựa hồ âm trầm giống như tâm tình của ông ta. Đối lại người khác, sau ngàn ấy năm trông coi cơ nghiệp lớn lao như Phần Hương Cốc tất cũng biến thành bộ dạng như vậy, chỉ e tâm tình còn tệ hại hơn. Thoạt trông sắc mặt ông ta dường như không có chút biểu tình nào, nhìn lâu một chút sẽ khiến người ta có cảm giác thiên biến vạn hóa. Nếu nhìn kỹ lại thấy không có biến hóa, nếu ai cho rằng có thì chỉ là ý riêng của người đó mà thôi.

Chỉ ít, ngày đó tại Thanh Vân Sơn, người trong thiên hạ không ai nhìn được biểu tình thật sự của ông ta.

Mục quang Vân Dịch Lam phiêu di bất dịch một lúc lâu nhưng thủy chung chỉ xoay quanh những đồ hình quỷ dị đồ choét khắc trên mặt đất Huyền Hỏa Đàm, quan sát rất kỹ càng từ đầu đến chân từng đồ

hình. Sau đó, ông ta từ từ đi tới chỗ tiểu thạch đài nhô lên từ khối đá đen xỉ bên trên đồ tượng trung ương, nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve khối đá.

“Đã lâu rồi nhỉ?”, Vân Dịch Lam đột nhiên mở lời, thanh âm trầm ngâm nghe như một câu hỏi.

Thượng Quan Sách đứng cạnh Vân Dịch Lam, biểu tình xem ra không lấy làm kinh ngạc trước vấn đề sư huynh đột ngột hỏi, dường như ông ta đã có dự liệu chỉ là không biết phải đáp sao cho hợp lý. Ông ta lộ vẻ kì quái, quay đầu nhìn Lý Tuân đứng cách hai người khoảng ba bước.

Lý Tuân đầu cúi thấp, hai mắt nhắm hờ, thần tình cung kính giữ lặng yên.

Vân Dịch Lam không nghe thấy lời đáp, tựa hồ đã hiểu sự tình ở sau lưng, chậm chậm nói: “Tuân nhi không phải là ngoại nhân, tương lai sẽ tiếp chương Phần Hương Cốc, đệ không cần phải giấu nó”.

Thượng Quan Sách thân mình rung động nhẹ nhàng nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại. Trầm mặc giây lát, ông ta cất lời: “Từ lúc chuẩn bị triệu hoán đến nay đã được gần ba mươi ngày nhưng Xích Diễm Minh Tôn một mực chưa chịu hồi ứng”.

Sắc mặt Vân Dịch Lam vẫn lạnh lùng nhưng nhãn quang liên tục chuyển động khiến cho mọi người có cảm giác âm trầm. Phía trên Huyền Hỏa Đàm, Quý Lệ cảm thấy trong tâm máy động, không phải vì kinh ngạc trước việc Phần Hương Cốc không cách nào phục hồi pháp trận quý dị mà vì Xích Diễm Minh Tôn do Thượng Quan Sách vừa đề cập khiến cho hấn mừng tượng đến một nơi. Hấn cảm giác được ông ta đang đề cập đến loài vật nào, một loài cự thú cuồng liệt toàn thân bao phủ hỏa diễm. Phải chăng theo truyền thuyết xa xưa, lai lịch của Bát Hung Huyền Hỏa Pháp Trận ủy dị này có liên quan đến nó?

Bầu không khí trong Huyền Hỏa Đàm lúc này mang nặng vẻ quái dị, Vân Dịch Lam thần sắc ưu tư, tựa hồ đang âm thầm cân nhắc sự tình. Trong điện đường chỉ có tiếng bước chân của ông ta vang lên đồng đạc. Thượng Quan Sách không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn theo thân ảnh sư huynh. Lý Tuân đứng nguyên tại góc điện, giữ tư thế nghiêm cẩn, nhất nhất yên lặng.

Thời gian vùn vụt trôi, Vân Dịch Lam khe khẽ cau đôi mày, trong mắt ẩn hiện lệ mang hình như trong lòng đang có điều gì đó tranh đấu kịch liệt. Rốt cuộc ông ta cũng dừng bước, hít vào một hơi dài đoạn quay đầu nhìn Thượng Quan Sách cùng Lý Tuân.

Thượng Quan Sách hướng dang Vân Dịch Lam thấp giọng gọi: “Su huynh!”.

Vân Dịch Lam có vẻ tâm ý đã quyết, không hề do dự, lãnh đạm thốt: “Thượng Quan sư đệ, trận pháp trong Huyền Hỏa Đàm quan hệ trọng yếu, ta bất tất phải nói nhiều. Vô luận thế nào cũng nhất định phải khôi phục, nhược bằng chúng ta chẳng có biện pháp gì để đối phó với hắn”.

Thượng Quan Sách lặng lẽ gật đầu. Tại vùng tối phía trên, cách khá xa chỗ ba người đứng, Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi đồng thời khẽ chấn động.

Ai?

Là ai?

Kẻ nào mà khiến cho Phần Hương Cốc phải dùng đến trận pháp quái dị này để đối phó?

Trong Huyền Hỏa Đàm một bầu tịch mịch. Từng giây từng phút trôi qua, phảng phất hơi thở vô hình cùng với lời nói hàm ý mập mờ của Vân Dịch Lam khiến cho không khí trở nên băng lạnh khốc liệt.

“Hôm đó dung nham phun trào đã gây tổn hại nặng nề cho pháp trận. Phần Hương Cốc chúng ta trải qua mấy trăm năm dĩ nhiên linh khí ngày càng hao tận, hơn nữa đã thất lạc mất Huyền Hỏa Giám, chìa khóa của trận pháp, vì thế không có cách nào triệu hoán Xích Diễm Minh Tôn trấn thủ pháp trận. chúng ta quyết theo đuổi việc này nhưng thực ra nếu kẻ đó không xuất hiện thì việc khôi phục pháp trận không khẩn cấp đến vậy. trước mắt, việc cần kíp là nhanh chóng tìm ra cách khôi phục dụng trận pháp”. Vân Dịch Lam lạnh lẽo nói, giữa hai chân mày hiện lên ba đường sâu thẳm, có thể thấy được ẩn ý sát phạt của ông ta nhưng thanh âm vẫn lãnh mạc tuôn ra.

Thượng Quan Sách cũng nhíu chặt chân mày, trên mặt thoáng hiện tia vui mừng, kinh ngạc hỏi: “Thật sao? Có phải sư huynh đã cách nào khả dĩ?”.

Vân Dịch Lam tròn mắt từ từ thu hẹp lại, tiếp lời: “Huyền Hỏa Đàm pháp trận chính do tổ sư bản môn căn cứ vào những điều ghi lại trong phần thượng Phần Hương Ngọc Sách mà tạo lập. Trong phần hạ của Ngọc Sách, một vị tổ sư cũng có ghi chú lại. Chiếu theo tình cảnh hiện giờ, Huyền Hỏa Giám đã mất nên không thể phát động pháp trận, nếu dùng biện pháp mạo hiểm may ra cũng có thể thành công!”.

Thượng Quan Sách và Lý Tuân ở phía sau mặt đều lộ vẻ hờ hững. Phần Hương Ngọc Sách chính là vô thượng chí bảo của Phần Hương Cốc, đến nay chỉ có cốc chủ được quyền bảo quản và tham ngộ. Vân Dịch Lam nói như vậy ắt một vị tổ sư tài hoa tuyệt thế có lưu lại diệu pháp.

Thượng Quan Sách hoan hỉ nói: “Sur huynh, theo lời tổ sư thì diệu pháp như thế nào?”.

Vân Dịch Lam mắt thấy niềm hưng phấn của hai người Lý Tuân, Thượng Quan Sách nhưng sắc mặt ông ta tinh không lộ vẻ vui mừng mà ngược lại hiện rõ nét âm trầm. Trầm mặc một chút, ông ta chậm rãi nói: “Trong phần cuối Phần Hương Ngọc Sách, tổ sư có dạy rằng: Huyền Hỏa Trận dựa vào lệ khí thiên địa mà thành, Xích Diễm Thú hung tàn, bạo lệ, đồ hình khắc trong trận chính là Bát Hoang Hung Thần. Tham khảo Nam Cương Cổ Tích có nói nếu dùng người sống tiến hành huyết tế tất lệ khí sẽ mạnh lên khiến cho chư thần quy vị, hung thú xuất hiện tạo thành hỏa trận”.

Thượng Quan Sách cùng Lý Tuân sắc mặt đại biến, quay mặt nhìn nhau, nhất thời không biết nói gì. Một hồi lâu sau, Thượng Quan Sách dường như mới miễn cưỡng bình phục sau một hồi kinh nghi, ngập ngừng hỏi: “Đó... đó... phải chăng chính là lời tổ sư bốn môn?”

Vân Dịch Lam khẽ hừ một tiếng: “Thượng Quan sư đệ, đệ hoài nghi bản tọa giả danh lời tổ sư để hành ác?”

Sắc mặt Thượng Quan Sách biến chuyển, vội vàng phân bua: “Không phải, chỉ là... chỉ là... việc dùng người sống huyết tế tựa như ma đạo dị thuật. Như vậy... như vậy, sao có thể xuất hiện trong Ngọc Sách bản phái?”.

Vân Dịch Lam thẳng thừng cắt ngang lời Thượng Quan Sách, lạnh nhạt nói: “Đệ nói không sai, tổ sư đúng là có dạy như thế nhưng cho đến nay chưa từng có ai thử qua”.

Thượng Quan Sách chạm vào ánh mắt Vân Dịch Lam nhìn mình chợt cảm thấy toàn thân lạnh buốt, bất giác lùi lại một bước. Trong mắt ông ta hiện lên hình ảnh Lý Tuân đứng sau lưng, hốt nhiên phát hiện sắc mặt y xám ngoét, khó coi vô cùng.

“Sur huynh, huynh định...”, Thượng Quan Sách tựa hồ nói một câu cũng quá gian nan “... huynh định dùng cách đó thật sao?”.

Vân Dịch Lam nương mào, không giận mà oai, cười lạnh thốt: “Không dùng cách đó được sao? Những chỗ trọng yếu của pháp trận đã bị hủy, suốt trăm năm qua bản môn phải đổ bao nhiêu cay đắng tận khổ trừ liệu, mắt thấy đại sự sắp thành lại có nguy cơ bị xóa sạch. Đệ bảo ta làm sao trơ mặt nhìn bao nhiêu tâm huyết bay theo gió đông?”.

Thượng Quan Sách tựa hồ có ý do dự, tranh biện yếu ớt: “Su huynh, đại sự tự nhiên khẩn yếu nhưng dùng cách đó hơi thái quá!”.

Vân Dịch Lam lạnh lùng cắt lời đồng môn: “Thượng Quan sư đệ, chỉ cần đệ kiên tâm, trong lòng luôn giữ ý niệm vì chính đạo. Một mai đại nghiệp cáo thành thì ai bảo việc này không phải vì chính đạo?”.

Thượng Quan Sách nhất thời nghẹn họng.

Vân Dịch Lam mục quang sắc bén, thấu suốt nhân tâm, nhìn sang Thượng Quan Sách tiếp lời: “Thượng Quan sư đệ, hơn nữa Huyền Hỏa Đàm là trọng địa bản môn, vốn do đệ trông coi. Không ngờ chính vào phiên đệ trấn thủ đã tạo thành cục diện như thế này, đệ nói sao đây?”.

Thượng Quan Sách chấn động mãnh liệt, ngược nhìn lên chỉ thấy mục quang băng lãnh của Vân Dịch Lam như lưỡi dao bén hướng vào ông ta. Thần tình trên mặt Thượng Quan Sách lộ vẻ kích động, thân mình khe khẽ run lên, dường như có điều muốn nói nhưng không hiểu sao khi gặp ánh mắt của Vân Dịch Lam, ông ta rốt cuộc đành nén lại. Hồi lâu, ông ta sắc mặt thiếu não, chùng giọng thốt: “Đệ hiểu rồi”.

Vân Dịch Lam gật gật đầu: “Đương nhiên phải thế, việc này giao cho đệ chủ trì” đoạn quay ra gọi: “Tuân nhi”.

Lúc đó, sắc mặt Lý Tuân có chút dị dạng, đột nhiên nghe sư tôn gọi thân ảnh liền chuyển động, hấp tấp đáp: “Có đệ tử”.

Vân Dịch Lam liếc mắt nhìn y nói: " Con và Thượng Quan sư thúc cùng xem xét việc này, thuận tiện thì giúp sư thúc một tay".

Sắc mặt Lý Tuân chuyển màu trắng nhợt, không biết vì sao thanh âm trở nên khản đặc, thấp giọng đáp: "Vâng".

Vân Dịch Lam nhìn lại đồ tượng vẽ trên mặt đất một lần nữa, mây chau lại rồi không hề ngoảnh đầu, chuyển thân đi ra khỏi điện đường. Lát sau ngoài cửa vọng lại âm thanh kèn kẹt, trong điện còn lại Thượng Quan Sách và Lý Tuân đối diện với nhau.

Một lúc lâu, không ai nói với ai câu nào, hai người khoan thai đi khỏi Huyền Hỏa Đàm.

Bên trong Huyền Hỏa Đàm, bầu không khí lại chìm vào tịch mịch

Giữa thình không, vọng tới âm thanh nhè nhẹ, hai đạo nhân ảnh phiêu phiêu phưởng phưởng hạ xuống. Tiểu Hôi kêu hai tiếng : " chi, chi", túm lấy áo chủ nhân nhảy xuống đất, chạy quanh nghịch ngợm. Trong mấy ngày đầu ở đây, hầu tử này đối với những đồ hình khắc trên mặt đất tỏ ra rất hào hứng nhưng sau đó đã cạn mất niềm hứng thú.

Quý Lệ và Kim Bình Nhi trầm ỏn hạ thân xuống đất, nhất thời cả hai người không nói gì. Không gian ảm ước khí lạnh lẽo, phảng phất giống như lãnh khí xuất phát từ thân hình Vân Dịch Lam lúc trước nhưng đã từ từ tiêu biến

Chừng nửa ngày sau, Kim Bình Nhi hốt nhiên nói: " Công tử có biết kẻ mà bọn họ vừa nói tới là kẻ nào không?"

Quý Lệ nhìn nàng, không đáp mà hỏi lại: " Cô biết?"

Kim Bình Nhi cười nụ: " Thiếp đã suy xét kỹ càng, kẻ đó là Thú Thần. Nhưng chỉ nghe lời bọn họ nói lúc trước, thiếp không tỏ tường nơi Thú Thần hạ lạc".

Quý Lệ mặc nhiên gật đầu: " Còn một điểm nữa. Bát Hung Huyền Hỏa Trận Pháp lập tại Huyền Hỏa Đàm, ta nghe họ nói sẽ dùng pháp trận đối phó với Thú Thần, như vậy họ dự liệu được Thú Thần sẽ tới Huyền Hỏa Đàm này hay pháp trận này có thể di động được?".

Kim Bình Nhi mày ngài cau nhẹ, hiển nhiên đang suy tư những điều chưa minh bạch, nhất thời trầm tư.

Quý Lệ mục quang từ từ chuyển động, nhìn tới những thạch khắc hung thần trên mặt đất, đột nhiên cười lạnh một tiếng: " Cái gọi là chính đạo đây sao? Dùng người sống huyết tể ác thần, so với Ma giáo, ta

nào có thấy khác gì?"

Hắn cứ nói một câu lại tự trả lời một câu. Chợt thấy tiếng cười trong vạt của Kim Bình Nhi vang lên bên cạnh. Thanh âm phảng phất ý lạ lùng, vừa lạnh lẽo vừa như tự trào phúng, mơ hồ ẩn ước cả một chút úy kỵ: "Công tử, ngài lẽ nào không biết ngay trong Thánh giáo chúng ta việc huyết tể này cũng đã mai một?"

Quý Lệ thân mình chấn động, quay đầu nhìn Kim Bình Nhi, chỉ thấy nàng cũng đang đứng nhìn sang hắn với nụ cười cố hữu trên môi. Quý Lệ cau đôi mày, lạnh lẽo nói: "Lời cô vừa nói có ý gì?"

Âm cuối của từ "ý" chưa thoát ra khỏi miệng, âm thanh Quý Lệ đột nhiên ngừng bật. Chỉ trong khoảng một sát na, không hiểu tại sao hắn lại nhớ đến hôm Đại Vu Sư thi triển phép thuật cứu Bích Dao, cũng đòi Quý Vương phải có máu tươi để vẽ trận đồ

Nhưng Quý Vương chỉ trong chớp mắt đã lấy đủ lượng máu tươi theo yêu cầu.

Chậu máu đó chắc chắn là máu tươi, ông ta lấy từ đâu?

Quý Lệ đứng chết trân tại đó, chỉ cảm thấy toàn thân băng lãnh, không tìm được lời nào để nói.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 193

Dị Dạng

Vàng tịch dương lơ lửng chôn chân trời, lấp ló sau những ngọn núi cao nhấp nhô hiểm trở, chiếu rọi những tia sáng âm áp cuối cùng xuống Nam Cương đại địa. Ánh sáng hoàng hôn chiếu xuống mặt đất tĩnh lặng làm cho khung cảnh vốn đã hoang lương nay lại càng thêm tiêu điều xơ xác.

Quý Lệ và Kim Bình Nhi rời khỏi Phần Hương Cốc, đứng trên bình nguyên hoang vu trước Thập Vạn Đại Sơn, đối mặt với những dãy núi trải dài vô cùng vô tận và mặt đất mênh mông, cả hai phảng phất chỉ là những sinh linh vô cùng nhỏ bé, tồn tại giữa thiên địa rộng lớn bao la, vàng tịch dương trên cao dần dần khuất hẳn sau rặng núi, bầu trời cũng dần dần hôn ám.

Vật đổi sao dời, thời gian lưu chuyển, trong cõi thế gian này có ai thắng nổi thời gian?

Rời khỏi Phần Hương Cốc là đề nghị của Quý Lệ, chỉ là ngày đó ngẫu nhiên nghe được đôi thoại của ba người bọn Vân Dịch Lam trong Phần Hương Cốc, đã biết được Phần Hương Cốc còn có thể có dị pháp đánh thức Bát Hung Huyền Hỏa Trận Pháp, đây chính là thời cơ cực tốt. Với mục đích tới đây của Quý Lệ và Kim Bình Nhi, đáng nhẽ phải tiếp tục tìm phục ở đó mới đúng, thế nhưng không hiểu vì sao, đột nhiên Quý Lệ rời khỏi Phần Hương Cốc, mà Kim Bình Nhi vốn xưa nay thông minh hẳn tiếp dường như cũng không hề nghĩ tới điểm này, sáng khoái đáp ứng đề nghị của gã.

Sau khi rời khỏi Phần Hương Cốc, dọc đường Quý Lệ và Kim Bình Nhi rất ít nói chuyện, cũng không hề thảo luận tiếp theo sẽ làm gì, nhưng cả hai dường như có cùng một tâm tư gì đó, không hẹn mà cùng đi về phía Nam, đến tận hôm nay tới trước vùng đất khủng bố Thập Vạn Đại Sơn trong truyền thuyết, cả hai mới dừng lại, đứng trong ánh hoàng hôn, ngẩn người nhìn về phía dãy núi xa xa.

Một cơn gió thổi tới mang theo không phải là mùi hoa cỏ thơm ngát mà là một mùi tanh nồng khó chịu và tiếng gầm gừ của dã thú. Ở miền đất hoang dã này, ngay cả gió, phảng phất như cũng mang một vẻ hung hãn lạ thường.

Mái tóc Kim Bình Nhi bay bay trong gió, nàng khẽ ngẩng đầu để lộ ra chiếc cằm thanh tú và chiếc cổ

trắng ngần, đôi mắt nhìn về phía xa xa nơi những rặng núi bị phủ mờ bởi làn sươngg vụ không ngừng cuộn cuộn, trong lòng thoáng băn khoăn không biết sau những rặng núi ấy là thế giới như thế nào?

Người khác thì còn có thể tiếp tục đoán mò nhưng trong ánh mắt phức tạp của Kim Bình Nhi thì lại như có thứ gì đó đang sáng lấp lánh.

Không giống như nữ tử yêu mị luôn trầm mặc bên cạnh mình, dù Quỷ Lệ không nói gì, nhưng trong lòng gã lúc nào cũng như đang nổi cơn ba đào, thấp thỏm không yên.

Đầu tiên là chuyện huyết tể, sự việc này đã gây xúc động rất lớn trong lòng gã. Mặc dù nhiều năm nay gã cũng đã giết rất nhiều người, thậm chí trong Ma giáo còn được người người xưng tụng là Huyết công tử nhưng khi nghe chuyện này ở Phần Hương Cốc mấy ngày trước, gã đã hạ ý thức bài xích và chán ghét, dường như ở trong thâm tâm gã đã bám rễ một sự cố chấp nào đó từ lâu lắm rồi vậy. Sau đó, gã vì một câu nói tưởng như rất bình thường của Kim Bình Nhi mà sự tỉnh và nhớ ra những chuyện trước nay mà mình luôn luôn sơ sót: trong Ma giáo, thậm chí cả Quỷ Vương cũng rất có thể đang làm những chuyện giống như là đám người ở Phần Hương Cốc đang làm.

Dùng máu người còn đang sống để tế sồng thần minh. Thần minh này không cần nói cũng biết là hung thần, ác thần... , mà chuyện thương thiên bại lý này chẳng ngờ lại xảy ra ngay trên người gã.

Rốt cuộc đây là thế giới gì vậy?

Lẽ nào tất cả mọi người đều đã phát điên?

Cuối cùng gã cũng nói với thiếu nữ kiêu diễm mà quái dị đang đồng hành với mình: "Con người, xét cho cùng chỉ là một loại cầm thú mà thôi, đâu có gì phân biệt".

Quỷ Lệ hít sâu một hơi, lặng lẽ nhìn về phía rặng núi xa xa. Sau khi được Quỷ Tiên Sinh cho biết mệnh lệnh của Quỷ Vương giao phó cho gã, Quỷ Lệ sớm đã từ con Thao Thiết trong mệnh lệnh nói tới đó mà đoán ra thiếu niên quái dị mà mình từng có duyên gặp mặt tới hai lần chính là kẻ đã gây nên kiếp nạn vô tiền hoáng hậu khiến cho thiên hạ thương sinh: Thú Thần.

Chỉ là Thú Thần muốn giết hết người trong thiên hạ, tại sao lại mở lưới tha cho gã tới hai lần? Lần nào cũng chỉ cười vui vẻ rồi chia tay, điều này thì Quỷ Lệ không thể nào biết được?

Trước ngực gã ẩn ước cảm thấy ấm áp, đã nhiều năm nay cảm giác ấm áp này đã bầu bạn với gã, cơ hồ như đã trở thành một phần của cơ thể gã, thậm chí cả Quý Lệ cũng quên đi sự tồn tại của nó. Chỉ là, sự việc mấy ngày trước ở Phần Hương Cốc đã làm kích động đến nơi sâu thẳm trong lòng gã, khiến gã nhớ tới miếng ngọc trước giờ luôn nằm trước ngực, có lẽ liên quan rất mật thiết đến chuyến đi Nam Cương này.

Từ trong cuộc trò chuyện của Vân Dịch Lam và Thượng Quan Sách, gã biết được Phần Hương Cốc chính là vì mất đi miếng ngọc tích tụ vạn hỏa chi linh này mà mới làm tiêu thất hết linh khí hỏa sơn tích tụ mấy trăm năm nay, không thể nào khởi động Bát Hung Huyền Hỏa Trận Pháp lần nữa. Còn gã, gã đang sở hữu Huyền Hỏa Giám trong tay, liệu gã có thể tìm được bí mật của pháp trận thần bí này hay không?

Quý Lệ trầm mặc không nói, ngẩng đầu nhìn vàng tà dương đang khuất sau dãy núi, cho đến khi tia sáng cuối cùng cũng biến mất.

Cùng với sự tiêu tán của tia sáng cuối cùng, màn hắc vụ dày đặc bao phủ ngọn núi đen ngòm phía xa xa đột nhiên như bị thứ gì đó kích thích vậy, bắt đầu tản ra nhanh chóng.

Kim Bình Nhi đứng bên cạnh mỉm cười, quay người lại nói: "Được rồi, chúng ta đi thôi".

Quý Lệ liếc mắt nhìn nàng nói: "Biến hóa của độc vụ trong Thập Vạn Đại Sơn này trước nay chưa từng được nói đến trong truyền thuyết, cô nương làm sao mà phát hiện được?".

Kim Bình Nhi nhoèn miệng cười tươi, ánh mắt lộ vẻ nũng nịu, vừa đáng yêu vừa lạnh lợi: "Chuyện này... ta không nói cho người đây, làm gì được ta nào?".

Quý Lệ ngẩn người, chỉ thấy trong bóng tối âm u của buổi chiều tà, nữ tử trước mặt mình đột nhiên như phát ra một thứ ánh sáng huy hoàng diễm lệ, rực rỡ chói mắt, có nàng ở bên bắt chột khiến gã có một cảm giác ấm áp lạ lùng.

Ít nhất, gã cũng không phải một mình đi vào vùng tối tăm phía trước.

Khóe miệng Quý Lệ khẽ động đậy, cuối cùng cũng không nói gì, chỉ quay người đi rồi thốt một câu cụt ngủn: "Đi thôi!".

Nói xong, gã liề bước chân đi trước, Kim Bình Nhi phía sau nhìn theo bóng gã, mỉm cười, hai mắt sáng lên, nhẹ nhàng bước theo sau.

Hai bóng hình một trước một sau, còn có cả một con khi nhỏ đứng trên vai cái bóng thứ nhất, không ngừng kêu những tiếng "khệt , khệt!" chậm chậm tiến vào rồi chìm trong bóng tối mênh mông.

* * * * *

Thanh Vân Môn , Thông Thiên Phong, Ngọc Thanh Điện.

Cách Nam Cương ngàn dặm, trên thánh địa tiên gia vừa vãn hồi được trường họa kiếp cứu vớt thiên hạ thương sinh, sự hỗn loạn của họa kiếp yêu thú gây ra đã nhanh chóng được giải quyết ổn thỏa giống như trường chính ma đại chiến mười năm về trước. Cả toà Thông Thiên Phong lại khôi phục lại cảnh sắc yên tĩnh như trước, chỉ trừ một số kiến trúc lớn bị tổn thất thì phải từ từ sửa chữa.

Trong các công trình kiến trúc lớn trên Thông Thiên Phong, quan trọng nhất và cũng to lớn nhất tự nhiên chính là Ngọc Thanh Điện. So với các công trình khác, tổn hại của Ngọc Thanh Điện trong trận chiến vừa rồi cơ hồ như không cần phải nhắc đến, xem ra đúng là các vị tổ sư của Thanh Vân Môn có linh thiêng đã bảo hộ nơi này.

Lúc này, khi mà Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi đang tiến vào vùng núi huyền bí Thập Vạn Đại Sơn để truy tìm Thú Thần chiến bại đào vong, thì trong Ngọc Thanh Điện thần thánh của Thông Thiên Phong, Thanh Vân Môn lại diễn ra một trận tranh cãi không lớn không nhỏ.

Sáu vị thủ tòa của Thanh Vân Môn sau trận chiến với yêu thú rất ít khi tụ họp tại Ngọc Thanh Điện, nhưng quan trọng nhất là lần này họ đến đây tập họp không phải là do chương giáo chân nhân triệu gọi, mà là chúng nhân ý mà đến. Trên đại điện người tiếp đãi các thủ tòa cũng không phải Đạo Huyền Chân Nhân mà là Tiêu Dật Tài. Lúc này thần sắc của y vô cùng ngưng ngượng do dự.

Trong sáu vị thủ tòa thì Long Thủ Phong Tê Hạo và Triều Dương Phong Sở Dự Hồng đều là đệ tử đời thứ hai, cùng bồi phận với Tiêu Dật Tài nên tự nhiên cũng không nói chuyện trực tiếp thẳng thắn như bốn vị sư thúc kia. Hầu hết thời gian hai người bọn họ trầm mặc không nói gì, nhưng bốn vị thủ tòa còn lại: Đại Trúc Phong , Tiểu Trúc Phong , Phong Hồi Phong, Lạc Hà Phong thì chẳng hề khách khí chút

nào.

Đại Trúc Phong thủ tòa Điền Bất Dịch là người to tiếng nhất trong bốn vị thủ tòa đời thứ nhất, chỉ thấy lão ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế bằng gỗ tử đàn, lạnh lùng nhìn Tiêu Dật Tài nói: "Tiêu sư điệt, hôm nay sáu người chúng ta tới đây đã đợi cả hai canh giờ rồi, tại sao chưởng môn sư huynh chưa chịu tương kiến, lẽ nào trong mắt ông ấy, mấy lão già chúng ta chẳng còn chút địa vị gì?".

Tiêu Dật Tài càng thêm lúng túng, cười khỏ nói: "Sư thúc nói vậy.... Điền sư thúc, người là bậc đức cao vọng trọng trong Thanh Vân Môn, sư tôn trước giờ luôn xem trọng, đây là chuyện ai ai cũng biết mà...".

Điền Bất Dịch không đợi y nói hết, hừ lạnh một tiếng nói: "Thì ra chưởng môn sư huynh xem trọng ta đến vậy, để ta ở đây đợi đến hai canh giờ mà không thèm để mắt".

Tiêu Dật Tài lạng người giây lát rồi gượng cười nói: "Điền sư thúc, đệ tử nói rồi, mười ngày trước quả thật sư phụ đã vào Áo Nguyệt Động Phủ bế quan, đến giờ vẫn còn chưa ra, tạm thời mọi sự vụ trên Thông Thiên Phong đều do đệ tử cường quản".

Bốn vị thủ tọa trưởng lão đều hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên là không tin lời Tiêu Dật Tài. Chỉ nghe Tiểu Trúc Phong thủ tọa Thủy Nguyệt đại sư lạnh lùng nói: "Tiêu sư điệt, trong mười ngày này, tuy ta ở Tiểu Trúc Phong, nhưng đã nhiều lần nghe nói chưởng môn sư huynh có nhiều hành vi kì lạ cổ quái, thậm chí có người còn nói đã nhìn thấy chưởng môn sư huynh đứng trước Ngọc Thanh Điện ngửa mặt hú dài như phát cuồng nữa, chuyện này có thật hay không?".

Tiêu Dật Tài lập tức lắc đầu: "Tuyệt đối không có chuyện đó, tuyệt đối không. Thủy Nguyệt sư thúc có lẽ đã nghe lầm, sư tôn lão nhân gia là cao nhân đã đắc đạo, là lãnh tụ của thiên hạ chính đạo, tiên phong đạo cốt, làm sao lại làm những chuyện điên cuồng như vậy?".

Bốn vị trưởng lão nhìn nhau đều nhận ra đối phương đang nghi ngờ lời nói của Tiêu Dật Tài. Ngồi bên cạnh Phong Hồi Phong thủ tọa là Thiên Nhật đạo trưởng mới tiếp nhiệm Thiên Vân đạo trưởng làm thủ tọa Lạc Hà Phong, nhíu mày nói: "Tiêu sư điệt, không phải là mấy kẻ làm sư thúc như bọn ta làm khó một sư điệt như ngươi, thực sự là an nguy của chưởng môn sư huynh hết sức quan trọng với Thanh Vân Môn chúng ta, nếu ông ấy có chuyện, chỉ e là sẽ làm lung lay cả gốc rễ của Thanh Vân Môn mất. Chính vì vậy mà chúng ta mới lên đây hỏi con, có gì ngươi đừng để trong lòng".

Lúc này cả sáu vị thủ tọa đều đã ngồi xuống, vị trí thủ tọa của Đạo Huyền Chân Nhân đương nhiên là không có ai ngồi. Tiêu Dật Tài thân phận hay bồi phận đều thấp hơn mấy vị sư thúc, nên đứng sang một bên. Lúc này y chỉ đành cười khỏ nói: "Chư vị sư thúc, đệ tử nào dám ghi hận trong lòng chứ. Nhưng...nhưng... sư tôn lão nhân gia đích thực đã bế quan rồi, đồng thời còn nghiêm lệnh không được quấy rầy người nữa, chứ đệ tử nào dám có ý ngăn cản các vị sư thúc đi gặp mặt sư tôn".

Điền Bất Dịch tức giận hừ một tiếng nói: "Người đừng có nói bừa nữa. Những ngày gần đây cả Thanh Vân Môn đều đồn đãi chương môn sư huynh hành vi cổ quái, lúc thì điên điên khùng khùng, lúc thì mơ mơ hồ hồ, ngây ngây dại dại. Nếu như chương môn sư huynh có bệnh, những kẻ làm sư đệ như chúng ta đây vô luận thế nào cũng phải nghĩ cách giúp ông ấy chữa bệnh, ít nhất cũng phải thăm viếng xem sức khỏe ông ấy thế nào. Còn nếu sư huynh không việc gì, vậy thì tại sao không chịu xuất hiện tương kiến?". Nói đến đây đột nhiên lão cao giọng quát lên: "Tiêu Dật Tài người hãy thực thà một chút đi, chương môn sư huynh rốt cuộc ra sao rồi?".

Tiêu Dật Tài khẽ run lên, cơ hồ như bị Điền Bất Dịch làm giật thót mình, nhưng vẫn chỉ gượng cười, trầm mặc không nói gì.

Long Thủ Phong thủ tọa Tăng Thúc Thường từ đầu vẫn chưa lên tiếng, giờ đưa mắt nhì Tiêu Dật Tài nhíu mày trầm ngâm giây lát rồi nói: "Như vậy đi, Tiêu sư diệt, mấy lão đầu chúng ta cũng biết trước nay người luôn kính trọng sư phụ, không dám nghịch ý, chúng ta cũng sẽ không làm khó người. Bây giờ chỉ cần người dẫn chúng ta tới nơi chương môn sư huynh bế quan, sau đó chúng ta tự vào thỉnh an, người thấy thế nào?".

Tiêu Dật Tài ngây người, không nói gì dường như đang suy nghĩ.

Tăng Thúc Thường quay đầu lại nhìn bọn mấy người Điền Bất Dịch, Thủy Nguyệt đại sư, thấy mọi người đều khe khẽ gật đầu, y bèn dang hắng một tiếng, chậm rãi đứng dậy, nhỏ nhẹ nói: "Tiêu sư diệt, kì thực chúng ta cũng chỉ quan tâm tới chương môn sư huynh mà thôi, đối với lão nhân gia người, chúng ta trước nay đều luôn luôn kính trọng, chuyện này trên dưới Thanh Vân Môn ai ai cũng biết. Chỉ cần nhìn thấy chương môn sư huynh, biết được ông ấy không có chuyện gì là chúng ta sẽ tự nhiên an tâm trở về. Đúng rồi, nghe người nói thì chương môn sư huynh mấy ngày gần đây đang bế quan. Theo cựu chế của Thanh Vân Môn, chương môn bế quan không ngoài ba nơi quan trọng nhất là Ngọc Thanh Điện, Tổ Sư Từ Đường và Áo Nguyệt Động phủ, không biết...".

Tăng Thúc Thường nói tới đây, thì liền chậm lại, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Dật Tài. Sắc mặt Tiêu Dật Tài thay đổi mấy lượt, hồi lâu sau mới nhìn mấy vị trưởng lão nói: "Mấy năm gần đây sư tôn vì chuyện Thanh Vân Môn xảy ra nhiều biến cố mà thường tự trách mình nên rất hay vào Tổ Sư Từ Đường để cúng tế các vị tổ sư...".

Thanh Vân Môn hậu sơn, Tổ Sư Từ Đường vẫn nằm sau rừng cây u tĩnh, ẩn ẩn hiện hiện sau những tán lá xanh biếc. Có lẽ cũng nhờ sự phù hộ của lịch đại tổ sư Thanh Vân Môn mà hai trận đại chiến kinh thiên động địa trong mười năm nay dường như không hề có chút ảnh hưởng gì tới đây.

Cũng giống như ngày trước, từ xa nhìn lại, chỉ thấy trong từ đường âm đạm ẩn ẩn hiện hiện lên mấy đốm lửa nhang, đem cho người ta cảm giác mơ hồ kì ảo.

Chúng nhân nhanh chóng rời khỏi Ngọc Thanh điện đến ngã ba đường dẫn tới Tổ Sư Từ Đường ở hậu sơn. Đột nhiên Tề Hạo ồ lên một tiếng vô cùng kinh ngạc, bước nhanh lên mấy bước. Những người còn lại đều dõi mắt nhìn theo, chỉ thấy phía trước Tổ Sư Từ Đường có một bóng người đang đứng lặng, không hề động đậy, nhưng ánh mắt thì đang nhìn vào trong từ đường.

Tề Hạo chau mày, gọi một tiếng: "Lâm sư đệ phải không?"

Người kia khẽ giật mình, quay đầu lại, đúng là Lâm Kinh Vũ

Lâm Kinh Vũ bước đến trước mặt Tề Hạo, trên mặt thoáng hiện vẻ mừng rỡ, nhưng khi nhìn thấy sau lưng Tề Hạo còn có rất nhiều người, hơn nữa còn là thủ tọa trưởng lão của Thanh Vân Môn thì không khỏi ngậy người kinh ngạc.

"Tề sư huynh, huynh đến đây làm gì... còn các vị sư huynh sư thúc, sao tất cả lại đến đây?"

Tề Hạo bước đến bên cạnh Lâm Kinh Vũ, mỉm cười nói: "Trên đường đến đây ta còn đang suy nghĩ không biết có thể gặp đệ ở đây nữa hay không. Huynh đệ chúng ta đã lâu lắm không gặp nhỉ?"

Lâm Kinh Vũ gặp được Tề Hạo hiển nhiên vô cùng cao hứng, nhoẻn miệng cười nói: "Đúng vậy, đệ cũng rất nhớ sư huynh, đúng rồi...". Gã đưa mắt nhìn những người khác, thấp giọng hỏi Tề Hạo: "Sư huynh, huynh và mấy vị sư thúc sư huynh đến đây là vì chuyện gì vậy?"

Tề Hạo liếc mắt nhìn vào Tổ Sư Từ Đường sau lưng Lâm Kinh Vũ , chau mày hỏi:" Lâm sư đệ, chương môn sư bá có trong Tổ Sư Từ Đường không?".

Không hiểu vì sao, lúc Tề Hạo nói câu này , không hề hạ giọng xuống như Lâm Kinh Vũ mà ngược lại còn như cố để cho những người khác cùng nghe vậy.

Nụ cười dần biến mất trên khuôn mặt của Lâm Kinh Vũ , hiển nhiên là gã cũng đã phát hiện sự tình có điều khác lạ, nhưng đối mặt với các vị sư huynh sư thúc đức cao vọng trọng trong môn phái , gã thật thà đáp:" Chương môn sư bá người đúng là ở trong đó".

Sau lưng Tề Hạo khẽ vang lên tiếng rì rầm, rồi rất nhanh sau đó lại im lặng. Tiếp đó âm thanh già nua của Tang Thúc Thường vang lên: "Chương môn sư huynh ở trong đó làm gì vậy, bế quan ư?"

Lâm Kinh Vũ giật mình kinh ngạc:" Bế quan, sao lại bế quan?"

Tề Hạo biến sắc. Điền Bất Dịch thì càng lộ vẻ hoài nghi, dậm bước lên trước, nhưng Tang Thúc Thường đã cản lại, đưa mắt nhìn y, khẽ lắc đầu ra hiệu, sau đó lại nhìn về phía Tề Hạo. Tề Hạo hiểu ý, chau mày hỏi Lâm Kinh Vũ : "Lâm sư đệ... thế này, gần đây đệ đều ở trên Thông Thiên Phong này đúng không?"

Lâm Kinh Vũ gật đầu nói:" Đúng vậy"

Tề Hạo trầm ngâm một hồi, cơ hồ như đang cân nhắc ngôn từ, sau đó mới chậm rãi nói:" Đệ ở Thông Thiên Phong có thấy... hoặc giả có nghe thấy chuyện gì dị dạng hay không?"

Lâm Kinh Vũ vũ nghĩ ngợi giây lát rồi nhìn chúng nhân, ánh mắt từ từ sáng lên, nhưng sắc mặt không hề biến đổi, vẫn thật thà đáp:" Hồi bẩm sư huynh, tuy đệ luôn ở Thông Thiên Phong, nhưng những ngày này thì hầu như đệ chỉ ở trong Tổ Sư Từ Đường thủ linh cho vị tiên bối kia, vì thế bên ngoài xảy ra chuyện gì đệ đều không biết."

Gã ngưng giây lát rồi nhìn Tề Hạo hỏi:" Sư huynh bên ngoài lẽ nào đã xảy ra chuyện gì rồi à?"

Tề Hạo cười khở lắc đầu:" Không có, cũng chẳng có chuyện gì. Đúng rồi tại sao đệ lại đứng đây, không phải đệ nói đệ phải thủ linh đó sao?"

Lâm Kinh Vũ liếc vào Tô Sư Từ Đường rồi nói: " Là chuông giáo chân nhân dặn đệ đứng ở ngoài này, mỗi lần người đến đều bảo đệ đứng ngoài, sau đó một mình đi vào trong từ đường"

Lời này nói ra, bọn Tăng Thúc Thường đều biến sắc, Tề Hạo chau mày hỏi: " Chuông môn sư bá vẫn còn ở trong đó chứ?"

Lâm Kinh Vũ gật đầu: " Vâng, người vẫn còn bên trong Tô Sư Từ Đường "

Tề Hạo khẽ gật đầu, lui lại mấy bước không nói gì.

Tăng Thúc Thường, Điền Bất Dịch đưa mắt nhìn nhau, nhưng không ai có hành động gì. Hồi lâu sau, Điền Bất Dịch mới đằng hắng một tiếng, sải chân bước tới trước cửa từ đường, nhưng không bước lên bậc cấp mà cao giọng nói: " Đạo Huyền sư huynh, đệ là Điền Bất Dịch , còn có Thủy Nguyệt, Thiên Nhật và Tăng Thúc Thường cùng với hai vị thủ tòa sư điệt cùng đến đây thăm huynh. Huynh có trong đó không?"

Thanh âm của lão sang sảng, trung khí đầy đặn, lập tức truyền đi khắp nơi. Xa xa nhìn lại, cơ hồ như trong từ đường tối tăm kia, ánh lửa nhỏ từ cây hương đột nhiên bùng lên một cái, sau đó mới trở lại bình thường

Hồi lâu sau, trong bóng tối mới vang lên một âm thanh lạnh lạnh: "Có chuyện gì?"

Điền Bất Dịch và các thủ tòa khác giật mình, thanh âm này lạnh lùng khôn tả, lại mang theo mấy phần lệ khí, chẳng hề có chút gì giống với giọng nói tràn đầy chính khí, nhân từ hòa ái của Đạo Huyền Chân Nhân khi trước. Nhưng mấy người bọn họ đều quen biết với Đạo Huyền Chân Nhân mấy trăm năm, nên vừa nghe đã nhận ra ngay, đây chính là thanh âm của Đạo Huyền Chân Nhân.

Vị tiên nhân đạo gia đã từng thống lĩnh thiên hạ chính đạo này lẽ nào đã có chuyện gì bất trắc?

Vừa nghĩ tới đây bọn Điền Bất Dịch đều biến sắc.

Điền Bất Dịch ho khan một tiếng, hít sâu một hơi, lại cao giọng nói: "Sư huynh, mấy người bọn đệ nghe nói gần đây huynh thân thể bất an, vì thế mới đặc biệt đến đây thăm viếng, mong sư huynh cho

bọn đệ được vào bái kiến!"

Đạo Huyền Chân Nhân trầm mặc giây lát, sau đó lại vang lên cùng với một tiếng cười lạnh sắc bén, hàn ý thấu xương: "Thăm ta? Thăm ta mà cần phải cả sáu vị thủ tòa cùng đến một lượt sao? Ta thấy các người có ý bức ta thoái vị, dòm ngó địa vị chương giáo chân nhân này thì có?"

Lời này như sấm động giữa trời quang, khiến cho hết thảy chúng nhân đều biến sắc, cả Điền Bất Dịch cũng không tự chủ được thoái lui mấy bước, kinh ngạc quay đầu nhìn về phía sau, thấy ai ai cũng biến sắc, ngay cả Thủy Nguyệt bình thường lạnh lùng như tuyết giờ cũng lộ vẻ không dám tin vào những gì mình vừa nghe .

Tăng Thúc Thường lộ vẻ âu lo, bước lên một bước cao giọng nói: "Chương môn sư huynh, lời này sao huynh có thể nói ra được chứ? Mấy người bọn đệ mấy trăm năm nay chưa từng có qua ý nghĩ này, trước đây không có, hiện nay không có, và tương lai lại càng không có. Hôm nay bọn đệ đến đây chỉ vì quan tâm tới sự an nguy của sư huynh, quyết không có lòng dạ khác, sư huynh ngàn vạn lần không nên nghĩ sai như vậy!"

Đạo Huyền Chân Nhân đột nhiên cao giọng cười lạnh thốt lên: "Tăng Túc Thường, trong sáu vị thủ tòa, ngươi là kẻ tâm cơ thâm trầm nhất, ngày đó ngươi đã nhận ra âm mưu của Thương Tùng rồi, nhưng ngươi cứ giữ kín không nói ra, chẳng lẽ ngươi tưởng ta không biết hay sao?"

Tăng Thúc Thường sắc mặt đại biến. Điền Bất Dịch, Thiên Nhật, Thủy Nguyệt đều quay lại nhìn y với ánh mắt ngạc nhiên.

Thủy Nguyệt đại sư nhìn chằm chằm vào mặt Tăng Thúc Thường hỏi: "Chuyện này có thật không?"

Tăng Thúc Thường cười khò nói: "Chuyện này ở đâu ra vậy?"

Thủy Nguyệt còn định truy vấn tiếp thì đột nhiên mấy điểm hương hỏa trong từ đường đột nhiên sáng rực lên, trong bóng tối không thể nhìn rõ, nhưng không hiểu vì sao lại khiến cho người ta có một cảm giác ở trong đó đang có một sự vật dị dạng gì đó đang gầm gừ một tiếng vậy.

Cùng lúc đó, thanh âm của Đạo Huyền Chân Nhân lại vang lên, nhưng đối tượng lần này chuyển sang Thủy Nguyệt Đại Sư: "Thủy Nguyệt, ngươi còn giả bộ gì nữa? Ngươi tưởng lúc nào cũng ra vẻ cao cao tại thượng là chính khí凛冽凛冽 hay sao?". Thanh âm của lão càng lúc càng quái dị, mang theo

mấy phần châm biếm, đả kích, khàn khàn vang lên lần nữa:" Năm xưa Vạn Kiếm Nhất phải đến quét dọn Tô Sư Từ Đường đến già cuối cùng bị chết trong tay tà ma ngoại đạo, tất cả đều do người mà ra, đều do người ban cho cả đó ... ha ha ha...".

Nói tới đây, Đạo Huyền Chân Nhân dường như không thể tự khống chế được bản thân mà cất tiếng cười cuồng dại, không còn một chút tiên phong đạo cốt, vậy mà lúc này không một ai để ý đến lão, Điền Bất Dịch , Tăng Thúc thường đều biến sắc ngạc nhiên nhìn về phía Thủy Nguyệt, lúc này gương mặt bà ta đã trắng bệch như tờ giấy, hồi lâu cũng không nói được tiếng nào.

Chỉ có mấy câu ngắn ngủi, không ngờ đã khiến nhiều người kinh tâm động phách. Bọn đệ tử đời thứ hai như Tề Hạo đều nghe mà tròn mắt ngạc nhiên, không hiểu chuyện gì. Còn Thủy Nguyệt thì toàn thân run lên bần bật, hai hàng lệ nóng trào dâng trong mắt, bước lên mấy bước, phảng phất như không còn để ý gì đến tôn nghiêm của mình nữa, cao giọng gào thét với Đạo Huyền Chân Nhân bên trong từ đường:" Huynh, huynh nói gì? Lẽ nào, lẽ nào Vạn sư huynh ... huynh ấy vẫn còn sống ah ...?"

Một lời này đã làm chúng nhân sực tỉnh, bọn Điền Bất Dịch cơ hồ như cùng lúc bước tới, người nào người nấy thần sắc kích động, cơ hồ như muốn bước vào trong truy vấn tới nơi tới chốn.

Đạo Huyền Chân Nhân lại tiếp tục cười lên điên loạn.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 194

Tiết Mật

Nam Cương, Thập Vạn Đại Sơn.

Vượt qua rặng núi đen, tiến vào bên trong Thập Vạn Đại Sơn, Quỷ Lệ liền cảm thấy mình đang bước vào một thế giới man hoang nguyên thủy, hoàn toàn tách biệt với bên ngoài.

Kỳ thực trong Ma Giáo, Man Hoang vốn dùng để chỉ vùng đất hoang lương nằm ở Tây Bắc Thần Châu, nơi đây không một bóng người, tuyệt đại bộ phận đều là sa mạc mênh mông, cỏ cây không mọc nổi. Thánh điện Ma Giáo trong truyền thuyết cũng ở nơi đây, chỉ là Quỷ Lệ chưa từng tới đó mà thôi.

Nhưng thế giới trước mắt này hiển nhiên là hoàn toàn khác hẳn với Man Hoang trong truyền thuyết kia. Trong Thập Vạn Đại Sơn, chẳng những không phải cỏ cây không mọc mà phải nói là cỏ bụi mọc đầy mới đúng. Dọc đường đi, hai bên cây cỏ mọc đến nỗi không còn chỗ đặt chân, mỗi một phân một tấc đất dường như đều chen kín những loài thực vật đang tranh đoạt không gian sinh tồn. Sau những bụi rậm tưởng chừng như kéo dài đến vô tận kia, cơ hồ như có vô số loài độc trùng ác thú ẩn nấp trong bóng tối, đang dòm ngó, bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy xổ ra cắn trộm biến người ta thành một bữa ăn ngon.

Đối với những nhân vật như Quỷ Lệ hay Kim Bình Nhi, đám độc trùng ác thú phổ thông này tự nhiên không thể coi là uy hiếp gì lớn lắm, nhưng cứ đi mãi thế này cũng thật khiến hai người phải đau đầu.

Tuy bọn họ có thể ngự không phi hành, nhưng một là vì không biết lúc nào bên trên khu rừng này lại bốc lên độc vụ chướng khí, hai là vì tuy hai người đều đạo hành cao thâm, song dù sao thì cũng cần phải nghỉ ngơi, nhưng từ lúc vào rừng tới giờ luôn bị quấy nhiễu, cơ hồ như chưa từng có một phút dừng lại ngơi nghỉ.

Mấy ngày sau, ngay cả con khỉ Tiểu Hôi cũng bắt đầu cảm thấy bực bội bất an.

Ngoài chuyện này ra, thời tiết quái dị ở Thập Vạn Đại Sơn này cũng là một chuyện làm người ta phải

phiền não. Không giống như ở Trung Thổ, mưa ở đây không cần tụ mây, trời cũng không cần đổi sắc, cơ hồ như nói mưa là mưa. Trời vừa mới quang đăng sáng sủa, đột nhiên mưa đổ xuống như trút nước, nhưng khi tạnh cũng hết sức đột ngột, vừa mới sấm sét đùng đùng, đột nhiên trời lại quang đăng không một gợn mây. Thời tiết biến đổi vô thường quả thật khiến người ta phải kinh ngạc hết sức.

Mà thời gian đổ mưa cũng không thể lường trước, ngắn thì nửa canh giờ, dài thì cả mấy ngày trời, Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi căn bản không thể nào đoán biết xem lúc nào trời sẽ tạnh.

Lúc này, hai người đang đi trong một khu rừng tối, mưa gió tiêu điều.

Kim Bình Nhi và Quỷ Lệ không thi triển pháp thuật ngự không là vì chính vào lúc họ định làm vậy thì đột nhiên phát hiện phía trên khu rừng đen kịt kỳ lạ này, dù là lúc trời mưa cũng không ngừng bốc lên một luồng hắc khí quái dị, ngược lại, bên dưới thì không khí lại tương đối bình thường.

Hai người bọn họ đều là nhân vật có cỡ trong Ma Giáo, nhãn lực không phải tầm thường, tự nhiên cũng biết né nặng tìm nhẹ, sau khi thương thảo liền quyết định tình nguyện chậm một chút, đi bộ bên dưới khu rừng bí ẩn này.

Cánh rừng này cũng giống như rất nhiều cánh rừng khác ở vùng Thập Vạn Đại Sơn này, cây lá chẳng chặt, mưa có to mấy cũng không thể rơi thẳng xuống đất mà phải chảy theo những chiếc lá qua cành cây thành từng dòng nước nhỏ xuống dưới mặt đất. Một không khí lạnh lẽo bao trùm cả không gian, ngoại trừ tiếng bước chân sũng nước của họ thì cả khu rừng này dường như đã chìm vào một giấc ngủ.

Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi đều không có ô, có lẽ cả hai đều không ai mang theo. Nhưng ở trong khu rừng rậm rạp thế này, cho dù là có ô chỉ sợ lại càng thêm vướng víu, khó đi hơn mà thôi.

Tiểu Hôi không kêu chí chách nữa mà rúc người lại trên vai Quỷ Lệ, những hạt nước chảy trên lá cây xuống làm bộ lông của nó ướt sạch, dính bết vào người.

Trên mặt Quỷ Lệ cũng có mấy hạt nước, nhưng sắc mặt gã vẫn thản nhiên không để ý, tiến về phía trước cơ hồ như không hề cảm nhận được không khí kỳ lạ xung quanh.

Kim Bình Nhi đi sau lưng gã, dáng vẻ chẳng chút mệt mỏi, mái tóc đã hơi rối loạn, thần tình thì có vẻ thờ ơ lạnh lùng, phảng phất như nàng ta đang có điều gì không vui vậy.

Kỳ thực lần trước nàng đã đi qua khu rừng này rồi. Kim Bình Nhi biết chắc chỉ cần đi qua khu rừng này, vượt thêm mấy rặng núi là có thể đến nơi mà họ cần đến. Trên thực tế, nàng cũng đã nói điều này với Quý Lệ rồi.

“Sạt!”

Quý Lệ đưa tay chặt đứt một cành cây thông xuống trước mặt. Cành cây già xem ra có vẻ vô cùng cứng cáp, vậy mà vào tay gã chẳng khác gì một miếng đậu phụ.

Kim Bình Nhi lặng lẽ nhìn cánh tay gã, trong mắt lộ vẻ suy tư, hai hàng lông mày khẽ nhíu lại.

Đột nhiên Quý Lệ “ồ” lên một tiếng, đột nhiên dừng lại, sau đó chuyển hướng đi về phía trái mấy bước.

Không gian phía trước lập tức bừng sáng, thì ra đã đến một bờ vực. Trên thạch nham rộng chừng mấy thước vuông cỏ cây không mọc, bên dưới là một vùng mây đang cuộn cuộn bốc lên, vân khí dạt dào với đủ màu sắc, đẹp mắt vô cùng.

Tiếng bước chân vang lên sau lưng, Kim Bình Nhi bước đến bên cạnh Quý Lệ, sắc mặt hơi biến đổi. Nơi này chính là nơi mà nàng bị hắc y nhân thần bí ám toán lần trước, may mắn là sau khi thoát chết, nàng còn phát hiện được thanh Sát Sinh Dao của Sát Sinh Hoà Thượng năm xưa. Lúc này, nàng chỉ nhìn Quý Lệ, không nói một lời, hiển nhiên là không hề có ý định nói ra chuyện lần trước cho gã nam tử này.

Quý Lệ cúi đầu nhìn xuống biển mây phía dưới, hồi lâu sau mới khẽ lắc đầu nói: “Bên dưới vân vụ đủ màu rực rỡ, chỉ sợ là chướng khí độc hại.”

Kim Bình Nhi khẽ gật đầu nói: “Ta cũng nghĩ vậy.”

Quý Lệ đưa mắt nhìn nàng hỏi: “Còn bao xa nữa?”

Kim Bình Nhi đưa tay gạt mấy hạt nước trên trán, trầm ngâm một chút rồi nói: “ Có lẽ không còn xa nữa, ta nhớ lần trước khi ta tới đây thì chỉ cần đi thêm chừng một canh giờ nữa là ra khỏi khu rừng này. Sau đó chỉ cần vượt qua hai rặng núi nữa là đến được Sơn Ma Cổ Động rồi.”

Nói tới đây, nàng ngưng lại một chút rồi nói tiếp: “ Kỳ lạ, lần trước ta tới đây, trong Hắc Sâm Lâm này có rất nhiều ác thú, tại sao trên đường ngoại trừ mấy con độc trùng ra, không thấy một con ác thú nào hung mãnh một chút vậy nhỉ?”

Quý Lệ nhạt giọng nói: “Chỉ e đám quái thú mà cô nương nhìn thấy đó đều đã cùng với Thú Thần ra bên ngoài Thập Vạn Đại Sơn bắt người ăn rồi.”

Kim Bình Nhi ngẩn người, thấy rằng khả năng mà Quý Lệ vừa nói rất lớn, trên mặt lập tức lộ vẻ chán ghét. Bất luận thế nào, dù nàng xuất thân trong Ma Giáo, nhưng đối với loại nghiệt súc căn bản không có tính người như lũ yêu thú này, nàng vẫn vô cùng căm ghét.

Nghĩ lại ngày trước trong trận chiến Độc Xà Cốc, toàn bộ Hợp Hoan Phái bị diệt vong, tuy đến giờ Quý Lệ vẫn không biết tại sao một mình Kim Bình Nhi có thể chạy thoát, hơn nữa còn đầu nhập vào dưới trướng Quỷ Vương, nhưng xem ra Kim Bình Nhi chẳng hề có chút hảo cảm với đám yêu thú này.

Quý Lệ hít sâu vào một hơi thanh khí, phấn chấn tinh thần nói: “chúng ta đi thôi!”.

Nói đoạn quay người đi vào trong rừng, Kim Bình Nhi đang định đi theo gã, đột nhiên không hiểu vì sao lại bước tới bờ vực, nhìn xuống dưới, mây liểu khê chau lại, giống như đang suy nghĩ điều gì đó vậy. Quý Lệ đi được một đoạn, không thấy Kim Bình Nhi đi theo liền quay lại gọi một tiếng.

Kim Bình Nhi sực tỉnh, nở một nụ cười tươi như hoa, nhìn gã nói: “Sao vậy, chưa gì đã nhớ ta rồi sao?”.

Quý Lệ lừ mắt nhìn nàng một cái, lạnh lùng quay người bước đi, không thèm để ý đến nữa. Kim Bình Nhi thấy vậy thì cũng mỉm cười bước theo sau.

Trước khi nàng bước vào trong rừng, đột nhiên vung tay lên, một đạo bạch quang thoát thủ lướt đi như điện. “Phập!” cắm thẳng vào một khe hở trên vách đá cao.

Ánh sáng lấp lánh phát ra từ chỗ ấy, thì ra chính là Sát Sinh Dao lưng danh của Sát Sinh Hòa Thượng.

Trong nháy mắt, thân ảnh Kim Bình Nhi đã biến mất trong rừng.

Mưa gió lại đổ về như muốn nhấn chìm cả khu rừng kỳ dị này, trên bầu trời nơi xa xa, phảng phất như có sắc xám, không biết có phải là có thần minh hay ác ma gì đó đang ở trong cõi u minh gầm gừ gào thét, chú thị quan sát những sinh mệnh nhỏ bé tồn tại giữa chốn nhân gian này hay không...

Mưa gió càng lúc càng lớn.

* * * * *

Trong lúc Quý Lê và Kim Bình Nhi vượt mưa gió gian nan trong Thập Vạn Đại Sơn để tìm kiếm tông tích Thú Thần thì ở Nam Cương, bên ngoài Thập Vạn Đại Sơn, không khí vô cùng nóng bỏng nhiệt náo.

Càng lúc càng có nhiều đệ tử chính phái đến Nam Cương, cùng với sự náo nhiệt mà họ đem đến, số lượng yêu thú còn tàn dư lại ở Nam Cương cũng nhanh chóng ít đi. Dải đất Nam Cương hoang dã này trước giờ chưa từng có nhiều người trung thổ đến vậy, hơn nữa đại đa số còn đều là người tu đạo nữa.

Những cư dân Nam Cương Ngũ Tộc bản địa đối với những người đến từ trung thổ này luôn giữ một thái độ kính nhi viễn chi. Còn giữa những đệ tử chính đạo này thì dường như đang có một bầu không khí hết sức kỳ lạ, chỉ cần không phải là người cùng một môn phái, khi gặp nhau ai nấy đều giữ khoảng cách nhất định, thậm chí thì thoảng còn nghe được giữa những đệ tử của các môn phái khác nhau đã xảy ra xung đột.

Chỉ là dường như chưa có người nào lớn tiếng tuyên bố những chuyện này ra mà thôi.

Xét trên một ý nghĩa nào đó thì môn phái chính đạo lâu đời nhất ở Nam Cương Phần Hương Cốc tự nhiên trở thành điểm đến lý tưởng cho các đệ tử chính đạo không thông thuộc địa hình nơi đây đến dâng sơn bái phỏng, vì thế thời gian gần đây Phần Hương Cốc không còn yên tĩnh như ngày trước nữa, người ra kẻ vào liên miên bất tuyệt.

Ngày hôm nay, trước cửa Phần Hương Cốc xuất hiện ba người, một nam hai nữ, chính là môn hạ của Thanh Vân Môn, Tăng Thư Thư của Phong Hồi Phong và Văn Mẫn, Lục Tuyết Kỳ của Tiểu Trúc Phong.

Thanh Vân Môn đệ tử đến Nam Cương này tự nhiên không chỉ có ba người. Trên thực tế, Thanh Vân Môn lúc này đang là đệ nhất chính đạo đại phái, nên số đệ tử trẻ tuổi được phái đến đây cũng nhiều vô

số, nhưng trong đó những nhân vật xuất sắc thì lại không có nhiều. Ngoại trừ mấy người đang phải mang trọng nhiệm như Tề Hạo, Tiêu Dật Tài cũng vì gần đây Đạo Huyền Chân Nhân không để ý đến sự vụ, nên toàn bộ công việc liệu lý trên Thông Thiên Phong đều về cả tay y, không thể nào rời khỏi Thanh Vân Sơn mà đến đây được, còn Lâm Kinh Vũ thì kiên quyết ở lại Tổ Sư Từ Đường, nghe nói là vì gã muốn thủ linh cho vị tiền bối quét dọn có ân tình sâu nặng với gã trước đây, thế nên cũng không thể đến được.

Những đệ tử còn lại thì do Tăng Thư Thư và Lục Tuyết Kỳ dẫn đầu. Tăng Thư Thư thì không có vấn đề gì, chỉ cần nói vài câu với Tăng Thúc Thường là đi luôn Nam Cương, còn Lục Tuyết Kỳ thì lần này tương đối khúc chiết. Nghe nói lúc đầu Thủy Nguyệt đại sư không muốn cho nàng đi, nhưng về sau không hiểu vì sao lại đổi ý, chỉ là vẫn chưa yên tâm nên đã sai sư tỷ Văn Mẫn đi cùng với Lục Tuyết Kỳ chuyến này.

Có điều Văn Mẫn đi cũng có chỗ tốt, ít ra thì trên đường đi Tăng Thư Thư cũng có người nói chuyện, bằng không nếu để một người hoạt bát hiếu động như gã đi cùng với Lục Tuyết Kỳ băng lạnh như sương, chỉ e mười câu thì đã có tới chín câu Tăng Thư Thư tự nói một mình, một câu còn lại quá nửa cũng là do Lục Tuyết Kỳ không chịu nổi, phát bực, quát gã tránh ra xa mà thôi.

Trên đường tới Nam Cương, ba người đã cùng nhau thương nghị. Tăng Thư Thư đề nghị dù sao cũng nên đến Phần Hương Cốc bái phỏng một phen, nhưng Lục Tuyết Kỳ dường như không nguyện ý lắm, nói là không phải chưa từng đến Nam Cương bao giờ, đại khái ai nấy cũng biết phải đi thế nào rồi, hà tất phải làm phiền người khác...

Tăng Thư Thư và Văn Mẫn trong lòng đều hiểu trong lòng Lục Tuyết Kỳ vẫn còn vướng mắc. Ngày đó trên Ngọc Thanh Điện nàng đã cự tuyệt lời cầu hôn của đệ tử của Phần Hương Cốc Chủ Vân Dịch Lam là Lý Tuân, làm mất thể diện của Vân Dịch Lam và cả Đạo Huyền Chân Nhân, nên giờ không muốn lai vãng với người của Phần Hương Cốc nữa cũng là chuyện hết sức tự nhiên.

Có điều sau khi Tăng Thư Thư và Văn Mẫn thương lượng mấy lượt, cuối cùng để Văn Mẫn tới khuyên giải Lục Tuyết Kỳ, nói là chung quy cũng nên đến bái phỏng một phen, bằng không sau này e rằng khó ăn khó nói trước mặt các vị sư trưởng, Lục Tuyết Kỳ do dự một hồi, cuối cùng cũng đành đáp ứng với hai người Tăng, Vân.

Ba người bọn họ vốn đã có chút danh khí, đặc biệt là Lục Tuyết Kỳ, bản thân đã là quốc sắc thiên

hương khuynh thành khuynh quốc, kể từ khi quật khởi ở Thanh Vân Môn, danh khí của nàng càng thêm danh chấn thiên hạ, đặc biệt là đối với Phần Hương Cốc, ba chữ Lục Tuyết Kỳ này chỉ e còn có thêm một tầng ý nghĩa khác, vì thế khi ba người vừa mới xuất hiện ở cửa cốc, đệ tử Phần Hương Cốc đã lập tức nhận ra.

Sau cơn bão ngũ ban đầu, đám đệ tử Phần Hương Cốc dường như có chút xao động, nhưng ngay sau đó đã có người chạy vào trong hồi báo, đồng thời mấy người khác cũng lập tức bước lên nghênh tiếp.

Người đi đầu cung tay mỉm cười nói: “A! Lục sư tỷ giá lâm Phần Hương Cốc! Thật là chuyện hiếm có! Hiếm có! Hai vị này cũng là sư huynh sư tỷ Thanh Vân Môn phải không? Mời vào, mời vào!”.

Tăng Thư Thư đưa mắt nhìn Văn Mẫn, le le lưỡi làm mặt xấu trong lòng nghĩ Lục Tuyết Kỳ này quả nhiên danh lớn át người, ngay cả những đệ tử bình thường của Phần Hương Cốc cũng thoát nhìn là đã nhận ra, còn mình và Văn Mẫn thì hiển nhiên đã trở thành tùy tùng của mỹ nhân rồi.

Nhưng hai người bọn họ đều không hề lấy đó làm giận. Tăng Thư Thư còn cười nói huyền thuyên, trên đường không ngừng đùa cợt với mấy đệ tử Phần Hương Cốc, tinh thoảng lại cười phá lên.

Văn Mẫn đi bên cạnh Lục Tuyết Kỳ ở phía sau thấy thế thì mỉm cười nói: “Sư muội, muội xem vị Tăng sư đệ này, vừa mới gặp nhau mà đã vui đùa với người ta như là người quen lâu lắm rồi vậy, đúng là lợi hại!”.

Lục Tuyết Kỳ liếc mắt nhìn Tăng Thư Thư, thấy gã đang khoác vai một đệ tử Phần Hương Cốc, cười cười nói nói như thân quen lắm, chỉ cười nhạt, không nói gì.

Chẳng mấy chốc bọn họ đã vào đến Sơn Hà Điện, trên điện Vân Dịch Lam đang ngồi mỉm cười chờ đợi, hiển nhiên là trong mắt vị Phần Hương Cốc Chủ này, phân lượng ba vị cao đồ Thanh Vân Môn khác hẳn so với đệ tử các môn phái khác.

Tuy rằng như vậy, ba người bọn Tăng Thư Thư dù sao cũng không phải là nhân vật đức cao vọng trọng gì. Vân Dịch Lam đích thân nghênh tiếp như vậy quả thật cũng không khỏi có chút hạ mình.

Ba người vội vàng bước lên trước thi lễ với lão. Tăng Thư Thư cúi mình nói: “Vân lão tiên bối đích thân đón tiếp thế này làm bọn vãn bối thật vô cùng hổ thẹn...”.

Vân Dịch Lam khẽ cười, nét mặt hết sức từ hòa: “Hiền điệt nói gì vậy, ta và sư bá Đạo Huyền và phụ thân Tăng Thúc Thường của ngươi đã có mấy chục năm giao tình, đâu cần phải khách khí như vậy. Hai vị đó vẫn khỏe chứ?”

Tăng Thụ Thụ cung kính nói: “Chưởng môn sư bá và gia phụ đều rất khỏe, hai vị trưởng bối có dặn dò vẫn bối đến Nam Cương rồi thì nhất định phải đến bái kiến Vân sư bá trước.”

Vân Dịch Lam cười lên ha hả, gật đầu nói: “Thấm thoát không biết đã bao ngày sau lần giã biệt ở Thanh Vân Sơn rồi, lão phu cũng rất nhớ mấy vị lão hữu đó!”

Nói đoạn, lão mỉm cười nhìn phía sau Tăng Thụ Thụ, ánh mắt chuyển từ Văn Mẫn sang gương mặt lạnh tựa một tảng băng của Lục Tuyết Kỳ.

Dường như cảm nhận được tia nhìn của Vân Dịch Lam, Lục Tuyết Kỳ ngẩng mặt lên, chỉ thấy Vân Dịch Lam đang mỉm cười hòa ái nhìn mình. Còn bên cạnh lão, một người khác cũng đang nhìn nàng cười khỏ, biểu tình trên mặt vô cùng phức tạp, chính là Lý Tuân.

Lục Tuyết Kỳ im lặng không nói, chậm rãi cúi đầu.

Vân Dịch Lam mỉm cười, chuyển dịch mục quang nhìn Tăng Thụ Thụ nói: “Mấy đứa còn đứng đó làm gì, mau ngồi xuống đi! Quan hệ hai phái chúng ta đâu phải mật thiết vô cùng, đều là người nhà cả mà! Mau ngồi xuống đi!”

Tăng Thụ Thụ liền y lời ngồi xuống trước,

Vân Dịch Lam lại tiếp tục hỏi chuyện ba người, sau khi biết được Văn Mẫn cũng giống như Lục Tuyết Kỳ, là đệ tử của Tiêu Trúc Phong Thủy Nguyệt đại sư thì liền hỏi nàng về tình hình của Thủy Nguyệt. Văn Mẫn đều nhất nhất trả lời, sau đó Vân Dịch Lam lại quay sang nói chuyện với Tăng Thụ Thụ.

Từ đầu đến cuối, dường như lão cũng biết Lục Tuyết Kỳ không muốn nói chuyện, nên cũng không hỏi nàng câu nào. Lục Tuyết Kỳ cũng lặng lẽ ngồi bên, không nói tiếng nào.

Có điều ánh mắt của những đệ tử khác của Phần Hương Cốc, bao gồm cả Lý Tuân đang đứng bên cạnh Vân Dịch Lam, đều tập trung cả lên gương mặt lãnh ngạo của nàng. Nữ tử áo trắng ấy có một khí chất đặc biệt, phảng phất như có một ma lực gì đó, khiến cho toàn bộ ánh sáng trong tòa đại điện này dường

như đều tập trung cả lên người nàng vậy.

Bên này, Vân Dịch Lam mỉm cười nói với Tăng Thu Thu: “Trong trận đại chiến vừa rồi, Đạo Huyền sư huynh vì thiên hạ thương sinh mà đánh bại thần thú, cứu vãn đại cục, quả là công đức vô lượng! Có điều khi lão phu rời khỏi Thanh Vân Sơn, thương thế của Đạo Huyền sư huynh dường như vẫn còn chưa khỏe hẳn, không biết gần đây sức khỏe của người thế nào? Đạo Huyền sư huynh hiện là lãnh tụ của chính đạo, chuyện này hết sức quan trọng!”

Tăng Thu Thu mỉm cười đáp: “Đa tạ Vân sư bá quan tâm, chưởng môn sư bá đã khỏe hẳn, chỉ cần có thể giúp thiên hạ thương sinh thoát khỏi đại nạn, Thanh Vân Môn chịu một chút khổ ải nào có đáng gì.”

Vân Dịch Lam mỉm cười hiền hòa, nhắc tay cầm một chén trà đưa lên miệng, sau đó ánh mắt đột nhiên sáng bừng lên như vừa nghĩ ra chuyện gì đó: “Đúng rồi, gần đây lão phu nghe được truyền ngôn, vừa hay có hiền điệt ở đây, lão phu cũng muốn hỏi rõ một chuyện.”

Tăng Thu Thu cười cười nói: “Vân sư bá xin cứ nói, nếu đệ tử biết tất sẽ nói hết.”

Vân Dịch Lam gật đầu, ánh mắt lại thoáng sáng rực lên, chậm rãi nói: “Lão phu gần đây nghe được sau khi Đạo Huyền sư huynh đánh bại Thần Thú, trên Thanh Vân Sơn vẫn còn tranh đấu khác, mà kết quả cuối cùng là trấn sơn chi bảo Thanh Vân Môn là Tru Tiên Cổ Kiếm đã bị hủy, không biết chuyện này có thật hay không?”

Lời này vừa thốt lên, trong sát na cả tòa đại điện đều tĩnh lặng như tờ. Tăng Thu Thu, Văn Mẫn, Lục Tuyệt Kỳ ba người cùng lúc đứng dậy, tái mặt nhìn Vân Dịch Lam, còn các đệ tử của Phân Hương Cốc bao gồm cả Lý Tuân cũng ngạc nhiên nhìn họ Vân chăm chăm.

Chỉ có Vân Dịch Lam vẫn thản nhiên như không, cơ hồ vừa rồi lão không phải nói ra một chuyện kinh thiên động địa mà chỉ là một chuyện hết sức nhỏ nhặt vậy. Lão chỉ mỉm cười không nói, rồi lại đưa chén trà lên uống một hớp.

Sau đó, lão đưa mắt nhìn ba đệ tử Thanh Vân Môn, ôn hòa nói: “Chuyện đó, có thật hay không?”

Sơn Hà Điện, tịch mịch như cõi u minh.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 195

Ám Thương

Phải mất một hồi lâu ba người bọn Tăng Thư Thư mới hết ngỡ ngàng, khôi phục lại vẻ bình thường, nhưng cả ba đều nhìn ra được vẻ kinh hãi và nghi hoặc trong mắt đối phương, duy chỉ có một điểm khác biệt là trong mắt của hai nữ tử Lục Tuyết Kỳ và Văn Mẫn còn ẩn ước vài phần kinh hoàng mà mê hoặc nữa.

Chuyện này vốn chỉ có vài đệ tử Tiểu Trúc Phong, Đại Trúc Phong mới biết được, hơn nữa Đạo Huyền Chân Nhân đã ba lần bốn lượt nghiêm lệnh không được truyền ra ngoài, vậy mà tại sao Vân Dịch Lam lại biết được?

Tăng Thư Thư không giống như Văn Mẫn và Lục Tuyết Kỳ, gã không hề biết chuyện xảy ra với Tru Tiên Cổ Kiếm, điều làm gã kinh ngạc chính là bản thân tin tức này. Nhưng sau khi hồi phục lại tinh thần, gã đã lập tức cười vang, thần tình thoải mái nói: “Vân sư bá, người sao lại đùa cợt với ba kẻ hậu sinh vãn bối như vậy? Vừa rồi xem chút nữa vãn bối đã bị người làm sợ chết khiếp rồi. Tru tiên cổ kiếm là bảo vật chí cao vô thượng của Thanh Vân Môn, do đích thân chưởng môn sư bá bảo quản, làm sao có thể tổn thất được chứ? Hi hi...”.

Tăng Thư Thư không ngừng vừa cười vừa lắc đầu, đoạn quay người sang nhìn hai vị đồng môn cùng đi, định xem thử xem dáng vẻ của họ khi nghe được lời đồn đãi đáng buồn cười, chỉ là sau khi gã quay người lại, nụ cười trên môi dường như hơi sững lại một chút. Gương mặt Lục Tuyết Kỳ và Văn Mẫn không hề có chút tiêu ý, mà ngược lại, cả hai nữ tử này đều đang chau mày, thậm chí sắc diện còn có phần tái đi.

Trong đại sảnh, chỉ có tiếng cười của Tăng Thư Thư vang động truyền đi truyền lại, nhưng tiếng cười của hắn cũng nhanh chóng nhỏ dần, nhỏ dần rồi biến mất. Vân Dịch Lam khẽ cười cười nói: “Thì ra chỉ là truyền ngôn thôi, như vậy thì tốt quá rồi! Bằng không chuyện ấy ắt sẽ kinh động cả thiên hạ mất”.

Lục Tuyết Kỳ đột nhiên bước lên một bộ, lạnh lùng hỏi Vân Dịch Lam: “Vân sư bá, chuyện này đương nhiên chỉ là tin đồn bừa bãi, không đáng để tin, nhưng không biết tiền bối đã nghe được tin nhằm nhĩ

này từ đây vậy?”.

Càng về cuối câu thanh âm của Lục Tuyết Kỳ càng trở nên lạnh lùng, nghe ra thậm chí ần ần ước ước một chút vô lễ. nhưng tu dưỡng của Vân Dịch Lam dường như rất tốt, lão chẳng hề để ý tới thái độ của Lục Tuyết Kỳ, chỉ khẽ xoa tay một lượt, nói với vẻ nhân từ hòa ái như lúc đầu: “kỳ thực tin này cũng mới lưu truyền ở Nam Cương mấy ngày gần đây mà thôi. Ta trong một lần vô ý đã nghe mấy tên đệ tử trong cốc nói chuyện về tin này, ta liền đoán ngay tin này đã quá nửa là tin đồn nhảm rồi. về sau, càng nghĩ lại càng thấy đúng, Đạo Huyền Chân Nhân thần thông quảng đại, làm sao có thể để những chuyện như vậy xảy ra chứ? Có điều nhân tiện có ba vị hiền diệt lên đây bái phỏng, lão phu mới thuận miệng hỏi qua mà thôi. Sau khi biết được đó là tin đồn, trong lòng lão phu cũng được an ủi phần nào...”

Trong tiếng cười của Vân Dịch Lam, cả ba đệ tử của Thanh Vân Môn đều như trầm hấn xuống. Lục Tuyết Kỳ sắc mặt như sương, lạnh lùng giống như thiên tiên giáng phàm, đôi mắt đẹp long lanh càng lúc càng khó coi hơn nữa. Tăng Thu Thu là người giáo hoạt nhanh nhẹn, vừa thấy không khí trong Sơn Hà Điện có vẻ càng lúc càng lung túng khó xử, liền dang hắng một tiếng, đứng lên chắn trước mặt Lục Tuyết Kỳ nói: “Vân sư bá, chư vị sư trưởng phái đệ tử tới Nam Cương, chính là để truy bắt yêu nghiệt Thú Thần kia, không biết các vị có đầu mối gì thì xin nói cho bọn đệ tử để tránh khỏi phải uổng công một phen”.

Vân Dịch Lâm đăm mắt nhìn Tăng Thu Thu, mỉm cười gật đầu, nhưng không nói gì, mà chỉ liếc về phía sau một lượt. Lý Tuân hiểu ý, liền bước lên phía trước, cung tay nói với Tăng Thu Thu: “Tăng sư huynh, tại hạ Lý Tuân, phụng mệnh sư tôn làm hướng đạo cho các vị trong thời gian tới đây...”

“Hừ!”.

Lục Tuyết Kỳ không đợi Lý Tuân nói hết đã lạnh lùng hừ lên một tiếng, quay người bỏ đi. Lý Tuân lập tức sững người, sắc mặt biến đổi khó coi vô cùng. Cũng may Văn Mẫn lanh trí, vội vàng cười làm hòa: “Lý sư huynh, chuyện này không cần làm phiền đến huynh. Trong bọn tôi cũng có người đã từng đến Nam Cương, tuy không thông thạo lắm nhưng cũng không đến nỗi bị lạc đường đâu”.

Lý Tuân hít sâu một hơi, ánh mắt chạm phải bóng hình của bạch y nữ tử xinh đẹp ấy, khóe miệng khẽ giật giật, bao nhiêu nộ khí tựa hồ như tiêu tán chỉ trong một sát na ngắn ngủi. chỉ thấy y thờ dãi một tiếng, cười khỏ nói: “Vị sư tỷ này, không phải tại hạ muốn như vậy, chỉ là gần đây phái đã dò ra tin tức của Thú Thần...”

Lời này vừa thốt ra, ba người bọn Tăng Thư Thư, Lục Tuyết Kỳ và Văn Mẫn liền lập tức động dung. Tăng Thư Thư vui mừng hỏi: “Chuyện này là thật chứ?”.

Lý Tuân gật đầu nói: “Không sai. Bất kể thế nào Phần Hương Cốc cũng đã có cơ nghiệp mấy trăm năm ở Nam Cương này, nói gì thì nói cũng biết nhiều hơn những người từ nơi khác đến như các vị một chút”. Nói xong, y làm như vô ý liếc nhìn Lục Tuyết Kỳ một cái, nhưng chỉ thấy sắc mặt nàng lạnh như băng tuyết, quay đầu nhìn ra phía Bắc.

Tăng Thư Thư lại hỏi tiếp: “Lúc này Thú Thần đang ở đâu?”

Lý Tuân nói: “Theo tin tức của bản phái, yêu nghiệt đó đã trốn vào trong Thập Vạn Đại Sơn kỳ dị âm u, hiện giờ đang tìm đường về với sào huyệt của hắn”.

Tăng Thư Thư thoáng ngẩn người ra trong giây lát, đoạn thốt lên: “Thập Vạn Đại Sơn?”.

Lý Tuân gật đầu nói: “Chính thị. Không cần tại hạ nói, chắc chư vị cũng sớm đã nghe về Thập Vạn Đại Sơn rồi. Nơi đó hung hiểm kỳ dị, thần bí khôn lường, là một trong những đại hung địa trong thiên hạ. Thực ra thì, nếu như các vị không tới, tại hạ cũng đang định dẫn theo một số sư đệ xuất phát tiến vào Thập Vạn Đại Sơn tìm kiếm. Lần này vừa hay có ba vị tới đây, mọi người kết bạn đồng hành, như vậy càng tốt hơn hay sao? Tại hạ ở đây chẳng hề có ý gì khác, chỉ là dù sao đi nữa thì tại hạ đã sống ở Nam Cương nhiều năm, ít nhiều gì cũng biết được về vùng đất hung hiểm đó nhiều hơn ác vị một chút. Có tại hạ làm hướng đạo, đối với các vị chỉ có lợi chứ đâu hề có hại!”.

Nói tới đây, y liền cười khan hai tiếng lạnh lùng.

Tăng Thư Thư khẽ chau mày, quay về sau nhìn Lục Tuyết Kỳ và Văn Mẫn một lượt, đoạn nói: “Lý sư huynh có thể đợi ba chúng ta thương nghị một chút được không?”.

Lý Tuân gật đầu nói: “Chư vị cứ tự nhiên!”.

Ba người bọn Tăng Thư Thư lui lại một góc, nhỏ tiếng rì rầm bàn tán. Từ phía Lý Tuân nhìn qua, chỉ thấy đa phần đều là Tăng Thư Thư nói chuyện, có lúc Văn Mẫn cũng xen vào một hai câu, còn Lục Tuyết Kỳ thì chẳng nói lấy một lời, chỉ trầm mặc gật đầu hoặc là lắc đầu thôi.

Nữ tử bạch y dường như vĩnh viễn thanh lệ xuất trần, lặng lẽ đứng ở đó. Lý Tuân từ xa nhìn Lục Tuyết

Kỳ, nhất thời như si như dại. Chính vào lúc này, đột nhiên có người vỗ lên vai gã, Lý Tuân giật mình kinh hãi, không ngờ có người đến gần như vậy mà mình cũng không phát giác, vội vàng quay đầu lại xem, thì ra chính là Vân Dịch Lam.

Lý Tuân đỏ mặt, thấp giọng nói: “Su phụ, đệ tử thất thố rồi, có chuyện gì không ạ?”.

Vân Dịch Lam liếc mắt về phía Lục Tuyết Kỳ, mặt vô biểu tình, chỉ điềm đạm nói: “Con đừng quên nhiệm vụ của mình!”.

Lý Tuân khẽ run lên, t háp giọng nói: “Đệ tử biết rồi!”.

Vân Dịch Lam khẽ gật đầu nói tiếp: “Con hãy chiếu cố bọn họ, ta có việc đi trước!”. Nói xong, lão cũng chẳng chào hỏi gì ba đệ tử Thanh Vân Môn mà cứ thế đi thẳng. Lý Tuân nhìn theo bóng Vân Dịch Lam khuất dần sau cánh cổng Sơn Hà Điện, trong lòng dâng lên cảm xúc phức tạp, cả nét mặt cũng không ngừng biến đổi.

Lúc này, ba người Tăng Thư Thư hình như đã thương lượng xong, quay người bước trở lại. Tăng Thư Thư mỉm cười đi tới nói: “Lý sư huynh, ba người chúng tôi đã nghĩ kỹ rồi, lần này... ủa, Vân sư bá đâu?”.

Lý Tuân tỏ vẻ áy náy nói: “Gia sư có chuyện bên mình, lại thấy ba vị đang thương lượng cho nên không muốn làm phiền, đã tự mình đi trước rồi. Quả thật có chỗ thất lễ, mong các vị rộng lượng bỏ quá!”.

Tăng Thư Thư vội vàng nói: “Đâu có, đâu có, là chúng tôi thất lễ mới đúng, vừa rồi nếu có gì không đúng, mong Lý sư huynh thay chúng tôi thỉnh tội với Vân sư bá. Ba chúng tôi chỉ là hàng tiểu bối không biết lễ số, không biết trời cao đất dày, lão nhân gia người không trách là may lắm rồi”.

Thấy Tăng Thư Thư nói huyền thuyên từng tràng, từng tràng dài nhe lưu thủy hành vân, Lục Tuyết Kỳ và Văn Mẫn đều cảm thấy ngượng ngùng, nhưng họ Tăng thì vẫn thản nhiên như không, chẳng hề biểu lộ một chút ngại ngùng gì cả. Lý Tuân mỉm cười khẽ gật đầu, không nói thêm gì, chỉ hỏi một câu: “Vậy kết quả tương lượng của ba vị thế nào?”.

Tăng Thư Thư cung tay nói: “Lần này vẫn phải phiền Lý sư huynh vậy”.

Trên gương mặt Lý Tuân thoáng hiện lên vẻ vui mừng, cúi người hoàn lễ nói: “Đâu có, đâu có. Chúng ta vốn là người cùng một nhà, theo lý cần phải giúp đỡ lẫn nhau”.

Nói đoạn, ánh mắt của y lại liếc về phía Lục Tuyết Kỳ, sau đó lập tức thu hồi, đằng hắng mấy tiếng rồi nói tiếp: “Có điều Thập Vạn Đại Sơn là nơi hung hiểm vô cùng, các vị tốt nhất hãy có chuẩn bị thfi hơn. Để ta nói cho ba vị biết những điều cần chú ý...”

Tăng Thư Thư cười cười nói: “Làm phiền Lý sư huynh rồi!”.

Nói đoạn gã liền quay lại vẫy tay gọi hai người Lục Tuyết Kỳ, Văn Mẫn: “Hai vị sư tử, hai người cũng đến đây nghe đi!”.

Lục Tuyết Kỳ khẽ chau mày, cơ hồ như có gì không nguyện ý, nhưng bị Văn Mẫn đứng bên kéo tay, nên cũng đành phải nhắc chân bước tới.

Tiếng rì rào vang lên trong Sơn Hà Điện...

* * * * *

Thập Vạn Đại Sơn.

Quý Lệ và Kim Bình Nhi cuối cùng cũng ra khỏi khu rừng đen tối này. Bên ngoài hắc lăm, ngày hôm nay thời tiết của Thập Vạn Đại Sơn lại đẹp hiêm thấy, mặt trời chiếu rọi những tia sáng rực rỡ xuống đại địa, sưởi ấm thế gian, chiếu xuống những tán cây rậm rạp, chỉ có điều ánh nắng vẫn không thể chiếu xuyên qua được khu rừng rậm rạp thần bí sau lưng họ mà thôi.

Kim Bình Nhi ngửa mặt đón nhận ánh nắng ấm áp, trong lòng cảm thấy thoải mái phi thường. mặc dù nàng đã tới đây một lần, nhưng khi ra khỏi cánh rừng tối om ấy, nàng vẫn có cảm giác như vừa trút được một gánh nặng trong lòng. Đích thực nếu như mấy ngày liền đều chỉ ở trong một nơi đầy những rắn rết độc xà, mưa gió dầm dề thì ai cũng không cảm thấy thoải mái được.

Bên ngoài khu rừng, ngay cả không khí cũng trở nên ôn hòa ấm áp hơn rất nhiều. Kim Bình Nhi hít sâu một hơi, quay sang nhìn Quý Lệ, thấy trên nét lạnh lùng vô vị của hấn cũng thoáng hiện ra vẻ thoải mái như vừa trút được gánh nặng.

Quý Lệ chậm rãi dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn ra phía xa xa. Trong một ngày thời tiết đẹp như hôm nay, tầm nhìn được mở rộng, phía xa xa cơ hồ như vẫn là những rặng núi liên tiếp kéo dài liên miên bất tận.

Quý Lệ hơi biến sắc, Kim Bình Nhi thấy thế liền bước lại bên cạnh, mỉm cười hỏi: “Thế nào, không ngờ Nam Cương ác địa lại rộng lớn vậy phải không? Lúc ta lần đầu tới đây, cũng kinh hãi như người vậy đó”.

Quý Lệ vẫn nhìn về phía xa xăm, điềm nhiên nói: “Sân Ma Cổ Động đó có còn xa đây không?”.

Kim Bình Nhi nhoẻn miệng cười tươi, bước lên hai bước, ngược mắt nhìn về phía rặng núi trước mặt một hồi, sau đó đưa tay lên chỉ vào một ngọn núi hình dáng quái dị nói: “Nhìn thấy ngọn núi màu đen kia không? Chúng ta vượt qua ngọn núi ấy là đến. Sân Ma Cổ Động ở ngay dưới chân núi”.

Quý Lệ đôi mắt nhìn theo tay nàng, quả nhiên nhìn thấy một ngọn núi hình dáng thập phần quái dị. Nơi đó dường như chẳng hề có một chút ánh dương quang, ngược lại, thủy chung đều bị một tầng sương vụ màu đen bao trùm, thần bí vô song.

Quý Lệ khẽ gật đầu nói: “Vậy chúng ta đi thôi!”.

Nói đoạn hần cật bước đi luôn. Kim Bình Nhi không ngờ lại không có phản ứng, vẫn đứng nguyên chỗ đó.

Quý Lệ đi được mấy bước, cảm thấy Kim Bình Nhi không đi theo, thì ngạc nhiên quay đầu lại hỏi: “Có chuyện gì?”.

Kim Bình Nhi lờ mắt nhìn hần một cái, nhưng dù thần tình có cổ quái một chút, dáng vẻ của nàng trong ánh sáng rực rỡ của vầng thái dương vẫn hết sức xinh đẹp yêu kiều: “Người tự nhiên là nhân vật lợi hại rồi, chỉ đáng tiếc trước mặt người lại là một nữ tử yếu nhược, hiện giờ người ta không đi nổi nữa rồi”.

Quý Lệ thần nhiên nói: “Thiên hạ nữ tử này có đếm đi đếm lại mấy lần cũng không đến lượt cô nương làm nữ tử yếu nhược cái gì đó”.

Kim Bình Nhi cười tươi như hoa, chẳng hề lộ vẻ tức giận, tìm một tảng đá khô sạch sẽ gần đó rồi ngồi xuống.

Quý Lệ dù không tin Kim Bình Nhi nói thật, song nghĩ lại mấy ngày nay ở trong khu rừng thần bí kia, hai người đích thực chưa từng được nghỉ ngơi tử tế, nên cũng không kiên quyết lên đường, mà bước tới ngồi xuống một tảng đá khác không xa Kim Bình Nhi.

Con khi Tiểu Hôi vẫn ngồi trên vai hấn đột nhiên kêu lên hai tiếng “khệt khệt!”, cơ hồ như bị ai làm giật mình vậy, nó nhảy từ trên vai Quý Lệ xuống đất, nhìn quanh bốn bề, ba con mắt cứ nhấp nháy không ngừng, sau đó vẫy đuôi một cái, tung mình chạy vào trong bụi cỏ, trong nháy mắt đã không thấy đâu nữa.

Kim Bình Nhi nhìn theo bóng con khi, mỉm cười nói: “Nơi này hung hiểm vạn phần, con khi của người chạy lung tung, không sợ có chuyện hay sao?”.

Quý Lệ lắc đầu nói: “Không việc gì, cho dù hai chúng ta có chuyện thì tiểu tử ấy cũng vẫn khỏe như thường”.

Kim Bình Nhi bật cười khúc khích, che miệng nói: “Cái gì mà tiểu tử chứ, rõ ràng chỉ là một con khi thôi mà?”.

Quý Lệ đưa mắt nhìn dung nhan như ngọc của Kim Bình Nhi, khóe miệng lộ ra một nụ cười, tiếp đó ánh mắt dịch dần về phía Tiểu Hôi vừa chạy đi, chậm rãi nói: “Trong lòng ta, nó còn tốt hơn vô số người khác”.

Kim Bình Nhi nhìn gương mặt hơi tái đi của Quý Lệ, nụ cười trên mặt nàng cũng dần dần biến mất. Quý Lệ hơi chau mày, sắc mặt chợt trầm xuống.

Hay là, hấn đột nhiên phát hiện ra mình đã nói gì đó không đúng trước mặt nữ tử xinh đẹp này?

Kim Bình Nhi trước giờ đều là một nữ tử thông minh và tuyệt đối không phải hạng thực nữ an phận thủ thường, vậy mà giờ đây nàng lại lặng lẽ nhìn Quý Lệ, ánh mắt ôn nhu mà hòa dịu, ấm áp. Có điều, trong mắt nàng, sắc mặt của Quý Lệ càng lúc càng khó coi.

Hai hàng lông mày của Quý Lệ càng lúc càng nhíu chặt, Kim Bình Nhi đột nhiên hỏi: “Người sao vậy?”.

Quý Lệ ngăn người: “Chuyện gì?”.

Kim Bình Nhi nhìn y, nét mặt như muốn cười mà không cười, nhẹ giọng nói: “Người dường như không được thoải mái?”.

Quý Lệ ho khan một tiếng: “Không có!”.

Kim Bình Nhi cơ hồ như không nghe thấy hắn trả lời vậy, tiếp tục nói: “Có phải là trước mặt một nữ tử như ta, người lại đột nhiên nói ra những điều thầm kín trong lòng, chuyện này khiến người lúng túng đúng không?”.

Gương mặt Quý Lệ dường như phủ một lớp sương lạnh, nhưng hắn chưa kịp nói gì thì Kim Bình Nhi đã cướp lời nói tiếp: “Mười năm nay, đặc biệt là sau khi Bích Dao có chuyện, người chưa từng ở với một nữ tử nào khác lâu như vậy phải không? Có phải trong mấy ngày ở với nhau, địch ý của người với ta ngày càng ít đi, trong lúc vô ý người lại nói ra những lời trong lòng, nên nhất thời cảm thấy có lỗi với nàng hay chăng?”.

Quý Lệ nhìn thẳng vào Kim Bình Nhi, ánh mắt lạnh lùng như băng tuyết: “Cô nói vậy là có ý gì? Còn nữa, tại sao lại nhắc đến Bích Dao?”.

Quý Lệ đứng vụt dậy, tức giận nói: “Ta sợ cái gì? Nếu còn nói bừa ta sẽ không khách khí nữa đâu...”. “Người sợ mình sẽ quên Bích Dao!” Kim Bình Nhi đột nhiên cao giọng nói như chém đinh chặt sắt.

Quý Lệ sững người, không thốt lên được tiếng nào, giống như bị ai đó đánh trúng chỗ yếu hại vậy. Kim Bình Nhi cũng đột nhiên trầm mặc, không gian xung quanh hai người bao trùm trong một sự yên tĩnh đáng sợ. Không có bất cứ một âm thanh nào cang lên.

Lúc này, bầu trời xanh thăm thẳm, một cơn gió từ rặng núi xa xa thổi tới làm cây cỏ phát ra tiếng động rì rào.

Trời đã về chiều.

Gió thổi tới làm mái tóc hai người bay phát phới.

Hai người đứng im lặng nhìn nhau, không nói một lời.

Kim Bình Nhi nhìn thẳng vào nam nữ trước mặt mình, hai mắt không ngừng chớp chớp, như đang thương hại, lại như đang chế nhạo y.

Hồi lâu sau nàng mới đưa tay lên vuốt vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trước trán, thanh âm cũng ôn hòa đi đôi chút: “Vì chuyện năm ấy mà đến nay cả bản thân mình người cũng không dám tin nữa, có phải vì sợ trong lúc vô ý sẽ quên đi nàng ta hay không?”.

Nụ cười của nàng âm đạm như cơn gió lướt qua trên cây cỏ lá hoa: “Kèm nén bản thân, không ngừng nhắc nhở mình không được quên một người, thiên hạ này có ai hiểu được đại tướng Quý Lệ của Quý Vương Tông mà ai ai cũng khiếp sợ lại là một kẻ đáng thương như vậy chứ?”.

Sắc mặt Quý Lệ biến đổi không ngừng, lúc xanh lúc trắng. Đột nhiên hấn ngửa mặt hít sâu một hơi, sau đó lại chậm rãi thở ra. Sau đó, nét mặt hấn cũng dần dần trở lại bình thường, không còn thấy một chút bi thương hay vui vẻ gì nữa, chỉ là một gương mặt lạnh lùng như gỗ đá.

“Cô nương là gì mà nói ta như vậy? Tại sao không thử nghĩ về bản thân mình đi?”.

Hấn chậm rãi nói, trong mắt thoáng hiện vẻ châm biếm, cơ hồ như đã quên hết chuyện mình vừa thất thái vừa rồi.

Kim Bình Nhi mỉm cười nói: “Ta? Ta chẳng là gì cả, chỉ bất quá là một nữ nhân đang đi với người mà thôi”.

Quý Lệ không thèm lý đến ý châm chọc trong lời nói của nàng, quay đầu đi chỗ khác. Lúc này bụi cỏ đột nhiên xao động, Tiểu Hôi từ trong đó nhảy vọt ra, nhấp nhô jai cái đã nhảy đến bên cạnh Quý Lệ. Nhìn kỹ lại chỉ thấy trên tay con khỉ đã có thêm mấy thứ quả rừng, trong mồm vẫn còn đang nhồm nhoàm không ngừng, chẳng trách mà vừa rồi không nghe thấy tiếng “khọt khẹt” quen thuộc của nó.

Quý Lệ bế con khỉ lên, xòa tay ra. Tiểu Hôi khọt khẹt cười, đặt thứ quả rừng vừa hái được lên tay Quý Lệ. Chỉ thấy thứ quả ấy đỏ như son, trông đáng yêu vô cùng, tuy rằng không lớn lắm, nhưng trông rất mập và mẩy.

Quý lệ cầm một trái lên cho vào miệng, nhai nhai vài cái, cảm thấy mùi vị hơi chát, nhưng càng nhai thì nước càng nhiều, vừa ngọt vừa thơm, đúng là giai phẩm hiếm có.

Hắn khẽ gạt đầu, rồi chia ra làm mấy phần, liếc mắt nhìn Kim Bình Nhi, chìa tay ra nói: “Tiểu Hôi trời sinh đã có khả năng phân biệt chất độc, những thứ quả nó hái về đều có thể ăn được”.

Kim Bình Nhi không tiếp lấy ngay, mà đảo mắt nhìn mấy trái cây trên tay Quý Lệ, mỉm cười nói: “Người chia thế này trong lòng không cảm thấy gì sao?”

Quý Lệ chau mày, hừ nhẹ một tiếng, bàn tay nắm lại, chậm rãi rút về.

Không ngờ Kim Bình Nhi lại đột nhiên vươn tay ra, chộp lấy tay hắn, mỉm cười nói: “Ta muốn, ta muốn...”.

Quý Lệ thoáng biến sắc, liếc nhìn Kim Bình Nhi rồi chậm rãi mở tay ra, để lộ mấy trái cây màu đỏ.

Lúc này ánh mắt của Kim Bình Nhi đột nhiên trở nên ôn nhu hòa dịu, dạt dào như sóng nước, nàng nhón mấy ngón tay mềm mại trắng muốt nhặt từng quả một trong tay Quý Lệ lên.

Những móng tay nhỏ nhắn vô ý cạ lên làn da tay thô ráp của Quý Lệ, trong sự âm áp lại mang theo mấy phần lạnh lẽo.

Nàng ngưng thị nhìn vào nam tử trước mắt này, chậm rãi buông tay, đưa một quả lên miệng nhai, đoạn mỉm cười nói: “Ngon lắm!”.

Nụ cười của nàng, rực rỡ tựa một đóa hoa kiều diễm dưới ánh mặt trời, hấp dẫn vô cùng.

Quý Lệ nhìn nàng không nói một lời.

Kim Bình Nhi càng cười càng rực rỡ: “Sao vậy, chẳng nói câu gì, giống một tên ngốc vậy...”.

Quý Lệ nhìn Kim Bình Nhi đang che miệng cười, trên mặt không lộ chút biểu tình gì. Hồi lâu sau, đột nhiên hắn lên tiếng nói: “Tử Mang Nhận là pháp khí hung tà chí âm trong thiên hạ, cô nương có thể luyện đến mức Nạp Âm Quy Nguyên, hòa nhập với khí mạch bản thân thành một thể, quả đúng là tài giỏi!”.

“Ồ?”.

Mấy trái cây trên tay Kim Bình Nhi lập tức vỡ nát, nước quả bắn ra tung tóe lập tức bị đông cứng thành băng, rơi xuống đất.

Sắc mặt ôn hòa cười tươi rạng rỡ của nàng lập tức biến mất, thay vào đó là ánh mắt sắc bén như dao, nhìn chăm chăm vào Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ dường như chẳng hề cảm giác, chỉ thản nhiên nói tiếp: “Chỉ là tuy cô nương là thuần âm chi thể, tương thông với linh tính của Tử Mang Nhận, nhưng khí âm hàn quá thịnh, cô âm bất trường, cô nương lại cố cưỡng ép tu hành, để âm khí nhập thể, kinh mạch khí huyết vì vậy mà bị thọ thương. Uy lực của pháp bảo tự nhiên được tăng cao, song nếu cô nương muốn tu luyện thêm một tầng nữa, tiến thêm một bước nữa, chỉ e khó lại càng thêm khó!”.

Nói xong, hắn không để ý đến gương mặt cực kỳ khó coi của Kim Bình Nhi nữa, quay người bước đi, cùng lúc vẫy tay ra hiệu một cái. Con khi Tiểu Hôi đang đứng ăn hoa quả liền nhảy vọt lên vai hắn, một người một khi đi thẳng về phía dãy núi đen.

Chỉ còn lại Kim Bình Nhi vẫn đứng yên chỗ cũ, nhìn theo bóng Quỷ Lệ đi xa dần. Nàng chậm rãi đưa tay lên, dưới ánh mặt trời, bàn tay xinh đẹp nhỏ nhắn trắng muốt như ngọc thạch, chỉ là ở nơi sâu thẳm nhất, tuy rằng không rõ lắm, nhưng vẫn có thể nhìn thấy những đường nhỏ màu xanh không tự nhiên lắm giống như những huyết quản nhỏ ly ti phân bố dày đặc trên tay nàng vậy.

Kim Bình Nhi lặng lẽ trầm ngâm, đột nhiên hừ lạnh một tiếng, không nói tiếng nào, cất bước đi theo Quỷ Lệ. Những trái cây đã bị nàng biến thành băng mới nãy, vỡ vụn ra từng mảnh nhỏ dưới gót chân.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 196

Quyết Định

Nam Cương, Thập Vạn Đại Sơn.

Phía trước cánh rừng rộng mà Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi vừa mới đi qua, lúc này đang có hơn 10 người đang đứng, toàn là tinh anh đệ tử của Phần Hương Cốc do Lý Tuân dẫn đầu, trong đó chỉ có 2 người ngoài, đó chính là Lục Tuyết Kỳ và Tăng Thư Thư của Thanh Vân Môn, còn Văn Mẫn thì lại không thấy bóng dáng.

Trong đoàn người này, có rất nhiều người đã tỏ vẻ mệt mỏi, hiển nhiên tuy là người tu đạo, song việc tiến vào vùng đất hung hiểm như Thập Vạn Đại Sơn này đối với họ cũng không phải là một chuyện dễ dàng gì. Chỉ có Lý Tuân, Lục Tuyết Kỳ, Tăng Thư Thư mấy người là đạo hạnh cao thâm, sắc mặt vẫn như thường.

Chỉ là lúc này nhìn cánh rừng kỳ dị âm u trước mặt, không ai có thể vui vẻ nổi.

Phía trên cánh rừng này, độc vụ chướng khí bốc lên mù mịt, mà phạm vi lại rất rộng lớn, hiển nhiên là không thể ngự phong vượt qua, thêm vào đó là Lý Tuân đã nói rất rõ là theo truyền thuyết của Nam Cương tộc dân, sào huyệt của yêu thú chính là Sơn Ma Cổ Động ở phía sau cánh rừng này.

Khu rừng này, xem ra tuyệt đối không thể xem thường.

Thiên Gia thần kiếm phát ra những luồng sáng lam sắc nhàn nhạt, chiếu rọi thân ảnh lãnh ngạo cô tịch như tuyết của Lục Tuyết Kỳ. Văn Mẫn không có ở đây, nàng chẳng những không nói chuyện với Lý Tuân và các đệ tử Phần Hương Cốc mà ngay cả đồng môn sư đệ Tăng Thư Thư nàng cũng rất ít để ý tới.

Trên đường đi, cùng sơn ác thủy, độc xà mãnh thú, những thứ khiến người ta phải kinh hồn bạt vía ấy đối với nàng mà nói chỉ bất quá là những thứ không đáng để mắt hoặc là vong hồn dưới kiếm mà thôi. Không ai biết được trong nội tâm của nàng đang nghĩ những gì.

Lý Tuân không biết, Tăng Thu Thu cũng không biết, lúc này Lý Tuân đằng hắng một tiếng với Tăng Thu Thu, thấp giọng hỏi “Tăng sư huynh, huynh có biết tại sao Lục sư muội cả ngày trầm mặc không nói gì không? Nàng ấy đang nghĩ gì?”

Tăng Thu Thu ngẩn người, cười khỏ đáp: “Lý sư huynh, ta thấy huynh hỏi lầm người rồi”.

Lý Tuân trở mắt nhìn y, hồi lâu sau mới lắc đầu, cười khỏ không nói gì nữa.

Lúc này chúng nhân đều đã mệt nhọc cả ngày, có lẽ định nghỉ ngơi một buổi trước khi vào khu rừng tối. Lục Tuyết Kỳ đơn độc đứng một mình trên một tảng đá, dõi mắt nhìn về phía xa xa. Sau lưng nàng lúc nào cũng có một vài ánh mắt hữu ý hay vô ý bị thân hình diễm lệ của nàng thu hút.

Lý Tuân đứng bên cạnh Tăng Thu Thu, trầm ngâm một hồi rồi nghiêm giọng hỏi “Tăng sư huynh, chúng ta mời Lục sư muội ra đây thương lượng xem tiếp theo sẽ hành động như thế nào, như thế có được không?”.

Tăng Thu Thu gật đầu trả lời: “Như thế cũng phải”.

Nói đoạn liền quay người bước tới gần Lục Tuyết Kỳ, thấp giọng nói một hai câu. Lục Tuyết Kỳ mặt không biểu tình, nghe Tăng Thu Thu nói xong liền liếc về phía Lý Tuân một cái. Lý Tuân cảm thấy ngượng ngùng, chỉ cười khan một tiếng.

Cuối cùng Lục Tuyết Kỳ cũng cùng với Tăng Thu Thu bước lại bên cạnh Lý Tuân. Chỉ thấy họ Lý đằng hắng một tiếng nói: “Là như vậy, hai vị, sau khi đi qua cánh rừng này, chúng ta sẽ đến rất gần sào huyệt của yêu thú, chúng ta...”

“Lý sư huynh”, đột nhiên Lục Tuyết Kỳ lên tiếng ngắt lời y.

Lý Tuân ngây người, từ khi vào Thập Vạn Đại Sơn tới nay, đây có thể xem là lần đầu tiên Lục Tuyết Kỳ chủ động nói chuyện với y, bèn ngạc nhiên hỏi: “Có chuyện gì”.

Lục Tuyết Kỳ nhìn y, hai mắt lấp loáng như phát sáng: “Mấy ngày nay tôi có một chuyện không thể nào hiểu được, muốn được thỉnh giáo Lý sư huynh”.

Lý Tuân khẽ gật đầu nói: “Xin Lục sư muội cứ nói”.

Lục Tuyết Kỳ như chẳng hề để ý đến sự khách khí của Lý Tuân, sắc mặt vẫn lạnh lùng như băng tuyết: “Mấy ngày trước, chúng tôi nghe được tin tức ở Phần Hương Cốc đều nói rằng Thập Vạn Đại Sơn là nơi hung hiểm ác địa, ngay cả các vị cũng rất ít vào đây, nhưng không hiểu sao lần này Lý sư huynh lại hết sức thông thuộc khu này, lẽ nào trước đây huynh đã tới đây rồi? Còn nữa, tông tích Thần Thú bí mật như vậy, sào huyệt của hắn lại càng không cần phải nói, tại sao Phần Hương Cốc lại biết được tin tức này?”

Lý Tuân thần sắc bất biến, dường như đã liệu định trước Lục Tuyết Kỳ sẽ hỏi thế này, chỉ mỉm cười nói: “Sư muội, ta sớm đã nói với mọi người rồi, trước đây đúng là Phần Hương Cốc chúng ta rất ít chú ý đến Thập Vạn Đại Sơn, nhưng từ sau họa kiếp yêu thú, chúng ta đương nhiên phải chú ý đến nơi này. Còn về sào huyệt của yêu thú, cũng là do chúng ta phải hi sinh không ít tinh anh đệ tử truy theo lũ yêu thú tàn dư mới lần ra được”.

Tăng Thư Thư và Lục Tuyết Kỳ chau mày nhìn nhau, hiển nhiên là đều không tin những điều Lý Tuân vừa nói. Nhưng thấy y nói với vẻ hùng hồn hào sảng như vậy cũng không tiện phản bác, chỉ đành trầm mặc không nói.

Lý Tuân mỉm cười, nhìn hai người nói tiếp: “Nói tới đây, ta lại nhớ ra một chuyện, tại sao vị Văn Mẫn sư tỷ của quý phái lại đột nhiên quay về Thanh Vân Sơn vậy?”

Tăng Thư Thư ngẩn người, không khỏi liếc mắt nhìn Lục Tuyết Kỳ, sau đó mỉm cười nói: “Chuyện này không phải chúng ta cũng đã nói với Lý sư huynh rồi sao, Văn Mẫn sư tỷ trước lúc đi thì đột nhiên có chuyện, thế nên mới phải trở về ngay lập tức”.

Lục Tuyết Kỳ đứng bên cúi đầu không nói gì. Văn Mẫn vì sao phải trở về Thanh Vân Sơn thì ngay cả Tăng Thư Thư cũng không biết được. Kỳ thực thì xét cho cùng, tự nhiên cũng là vì hôm ấy ở Sơn Hà Điện trong Phần Hương Cốc, Vân Dịch Lam đột nhiên nói ra một câu quan hệ đến Tru Tiên Kiếm mà ra cả.

Tăng Thư Thư không biết chuyện này, chỉ cười cười cho là chuyện đùa rồi quên đi luôn. Nhưng sau khi Lục Tuyết Kỳ và Văn Mẫn thương lượng, thì cảm thấy chuyện này không phải tầm thường, sau khi

suy nghĩ, cuối cùng quyết định để Văn Mẫn trở về Thanh Vân Sơn bảo đảm sự tình cho các vị sư trưởng để còn kịp thời ứng biến. Dù sao thì Tru Tiên Kiếm đối với Thanh Vân môn, đối với thiên hạ chính đạo có ý nghĩa quá lớn, còn thái độ đáng vẻ của vị cốc chủ Vân Dịch Lam này cũng dường như có chút kỳ lạ, khiến người ta không khỏi bất an.

Có điều chuyện Thú Thần này cũng vô cùng quan trọng không thể bỏ qua, thế nên sau khi thương lượng, Văn Mẫn trở về Thanh Vân Sơn, Lục Tuyết Kỳ và Tăng Thu Thu vẫn lưu lại, có điều trong lòng hai người, Phần Hương Cốc lúc này dường như có điều gì rất cổ quái.

Lúc này Lý Tuân đã cùng Tăng Thu Thu thương lượng rất lâu, kể hết những chuyện cần phải chú ý cho hai người nghe. Tăng Thu Thu lần đầu tiên nghe được nhiều chuyện thú vị như vậy, không khỏi đại khai nhãn giới, gật đầu lia lịa, không ngừng hỏi han Lý Tuân.

Lục Tuyết Kỳ đứng bên nghe, không hiểu vì sao lại thầm cảm thấy chán ghét, liền quay người đi ra chỗ khác, ngẩng đầu lên nhìn ra phía xa xa, ngắm nhìn dãy núi kéo dài bất tận.

Không ai biết được phía trước đang có gì chờ đợi bọn họ.

* * * * *

Thanh Vân Sơn, Đại Trúc Phong.

Buổi sáng sớm, trời mới chỉ tờ mờ sáng, các đệ tử Đại Trúc Phong còn chưa thức giấc, từ trong Thủ Tĩnh Đường vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, một lúc sau thì thấy Điền Bất Dịch bước ra, trên người vận một bộ quần áo hết sức chỉnh tề, khác hẳn với bình thường.

Chỉ thấy hai mày lão nhíu chặt, nhìn có vẻ tâm sự trùng trùng. Tô Như bước đi sau lưng lão, nhìn đáng vẻ hai phu phụ họ, cũng không biết là dậy sớm hay là cả đêm không ngủ nữa.

Tô Như lúc này thần sắc ưu tư, bước ra khỏi Thủ Tĩnh Đường, đưa mắt nhìn phòng của các đệ tử một lượt, thấy vẫn yên tĩnh thì mới thấp giọng nói: “Bất Dịch, tôi vẫn cảm thấy làm vậy có điều gì không ổn, chi bằng chúng ta thương nghị lại xem”.

Sắc mặt Điền Bất Dịch lạnh lùng như nước, hai hàng lông mày vẫn không giãn ra được chút nào:

“Chuyện này đã không thể hoãn được nữa rồi. Từ hôm chúng ta ở Tổ Sư Từ Đường trở về, mấy ngày nay tình hình Đạo Huyền sư huynh càng lúc càng kém, ngày hôm qua trên Thông Thiên Phong còn có tin đồn ông ấy động thủ cả với Phạm trưởng lão và Tiêu Dật Tài nữa”.

Tô Như ngần người nói: “Cái gì, chương môn sư huynh động thủ với người ta? Hai người bọn họ sao lại làm chương môn tức giận? Họ có thọ thương hay không?”

Điền Bất Dịch hừ nhẹ một tiếng: “Bọn họ có thể làm được gì chứ? Tự nhiên là do thấy Đạo Huyền sư huynh hành vi cổ quái nên mới lên tiếng khuyên ngăn, nghe nói lúc đầu Đạo Huyền sư huynh cũng ngồi xuống nói chuyện tử tế với họ, nhưng không hiểu tại sao lại đột nhiên phát nộ, một chương đánh ra làm Phạm sư huynh trọng thương, cũng may tên tiểu tử Tiêu Dật Tài đó là người cơ cảnh, lập tức công Phạm sư huynh chạy đi, thế nên mới không có chuyện gì đáng tiếc xảy ra”.

Tô Như thần người, nhú mày hỏi: “Tiêu Dật Tài không sao chứ?”.

Điền Bất Dịch chấp tay sau lưng, trầm ngâm giây lát rồi nói: “Hắn là kẻ thông minh, hơn nữa đã ở bên Đạo Huyền sư huynh nhiều năm, ít nhiều thì cũng hiểu về ông ấy hơn chúng ta một chút. Có lẽ quá nữa là do đã phát hiện tình hình không đúng, thế nên mới nắm được tiên cơ, mới may mắn mà thoát được. Có điều, cũng may là hắn cơ cảnh, mới có thể cứu được Phạm sư huynh ra ngoài trị thương, bằng không thì hậu quả khó mà lường trước được”.

Tô Như im lặng, sắc mặt biến đổi không ngừng, hồi lâu sau mới nói: “Ông ấy, ông ấy đã biến thành như vậy, tại sao ông còn muốn đi gặp nữa?”.

Điền Bất Dịch hít sâu một hơi nói: “Người ta không biết thì thôi, lẽ nào bà cũng không hiểu tại sao ta phải đi gặp ông ấy hay sao?”.

Tô Như thấp giọng nói: “Nhưng, ông ấy... chương môn sư huynh giờ này đã tâm ma nhập thể, không ai biết ông ấy sẽ làm ra những chuyện gì, hơn nữa đạo hạnh của chương môn cao thâm vô lượng, lần này ông mạo hiểm đến đó, tôi chỉ sợ, chỉ sợ ...”

Nói tới đây, thanh âm của Tô Như càng lúc càng nhỏ lại, cuối cùng thì vô cùng khó nghe, hiển nhiên là chính bản thân bà cũng không muốn nói ra cửa miệng.

Điền Bất Dịch thở dài một tiếng, quay lại nhìn Tô Như, đưa tay ra nắm lấy tay Tô Như, nhẹ nhàng nói: “Cả kiếp này chỉ có hai vợ chồng, tôi đương nhiên biết bà đang lo lắng điều gì. Có tấm lòng này của bà thì dù có xảy ra chuyện gì tôi cũng không để ý...”.

Tô Như nhú mào, hừ nhẹ ngắt lời: “Ông nói lung tung gì đấy?”.

Điền Bất Dịch khẽ gật đầu, trầm mặc không nói gì: “Bà cũng biết rồi đó. Bí mật của Tru Tiên cổ kiếm vốn là điều cơ mật tối cao của Thanh Vân Môn chúng ta, chỉ có một mình chương giáo chân nhân biết được. Chỉ là trong trận chiến Man Hoang năm đó, ta, Tăng Thúc Thường và mấy người nữa cùng với Vạn sư huynh quyết chiến Vạn Lý Hoàng Sa, do cơ duyên xảo hợp nên mới biết được bí mật này. Về sau mấy người chúng ta đều phải ở trong Tổ Sư Từ Đường thế độc rằng cả đời này tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài”.

Tô Như thở dài: “Tại sao đột nhiên ông lại nhắc tới chuyện này? Năm đó tôi cũng có mặt ở đó, cũng thế độc như ông, làm sao mà không nhớ chứ?”.

Điền Bất Dịch nghiêm mặt nói: “Từ khi Thanh Diệp Tổ sư lưu lại văn bia cảnh cáo, tổ sư các đời trước không ai là không nhiều lần nhắc nhở, Tru Tiên cổ kiếm không thể dùng bừa. Trên văn bia của Thanh Diệp tổ sư cũng ghi rất rõ ràng, trong Tru Tiên cổ kiếm có hung khí vô thượng, người sử kiếm tâm trí không kiên định, căn cơ không ổn cố, ắt sẽ nhập vào ma đạo. Giờ đây Đạo Huyền sư huynh phát sinh nhiều dị tượng như vậy, ta chỉ e rằng lời của Tổ Sư đã ứng nghiệm”.

Tô Như cúi đầu, im lặng không nói gì.

Điền Bất Dịch ngẩng đầu nhìn trời, xa xa sau áng mây mù, bóng Thông Thiên Phong ần ần hiện hiện giữa làn mây.

“Nhiều năm nay, Đạo Huyền sư huynh lao tâm khổ tứ vì bản môn, làm cho Thanh Vân Môn của chúng ta ngày một hưng vượng, đến nay đã có thể ngạo thị thiên hạ, lãnh tụ chính đạo quần hùng”. Thanh âm của Điền Bất Dịch đột nhiên lại có vài phần cảm khái, “Tôi cũng đã nghĩ rất kỹ rồi, năm xưa dù là Vạn sư huynh ngồi vào vị trí chương môn, chỉ sợ vị tất đã tốt hơn Đạo Huyền sư huynh bây giờ”.

Thân hình Tô Như khẽ run lên, thấp giọng nói: “Bất Dịch...”.

Chỉ là những lời phía sau, bà như muốn nói mà lại không thể nói ra.

Điền Bất Dịch chấp tay sau lưng, trên mặt lộ vẻ thất vọng nói: “Rất nhiều năm nay, ta tuy vẫn âm thầm cung phụng linh vị của Vạn sư huynh, nhưng đối với Đạo Huyền sư huynh, ta lúc nào cũng bội phục, tuy rằng bình thường chúng ta có hơi khấc khẫu, nhưng hành vi xử sự của ông ấy, ta trước nay không hề có ý kiến, dù là mười năm trước ông ấy có dùng Tru Tiên kiếm bức lão Thất phải...”.

“Bất Dịch, đừng nói nữa!”, Tô Như đột nhiên quát lên, không biết vì sao, hai mắt bà chợt đỏ lựng lên.

Cơ thịt trên mặt Điền Bất Dịch giật giật, miễn cưỡng nở một nụ cười gượng gạo, nhưng thoáng nhìn cũng biết chẳng có chút tiêu ý nào, chỉ có đau lòng mà thôi. “Trên đời này người hiểu tôi nhất chỉ có bà mà thôi. Trận chiến mười năm trước, tôi, tôi...”. Lão thở dài một tiếng, “ta thật không nở... lão Thất! Trong đám đệ tử, tên tiểu tử đó là thuận mắt nhất, nhưng cuối cùng vẫn... ôi...”.

Cùng với tiếng thở dài, hai người đều không nói gì nữa, một hồi lâu sau đó Điền Bất Dịch mới cười khổ một tiếng: “Sau chuyện đó, trong lòng tôi cũng vô cùng bất mãn với Đạo Huyền sư huynh. Lão Thất là do tôi nuôi lớn cả mười năm, lẽ nào tôi không biết hắn là người thế nào? Có chuyện gì thì cũng là do tôi dạy hắn, nói không chừng còn có thể có cơ hội cho hắn thay đổi. Nhưng một kiếm kia chém xuống, hắc hắc...Lão Thất thì không sao, nhưng lại hại chết một Bích Dao. Một kiếm ấy thật tốt, lão Thất phản thì đã phản rồi, với tính tình quật cường của hắn, chỉ e cả đời này, cả kiếp này cũng không thể vãn hồi”.

“... thế nhưng mấy năm nay, mỗi lần ta phản tỉnh, nghĩ lại chuyện này, tự hỏi nếu như ta ở vị trí của Đạo Huyền sư huynh, một kiếm ấy ta có trảm xuống hay không?”.

Tô Như chăm chú nhìn trượng phu, không nói tiếng nào, chỉ nhẹ nhàng nắm lấy tay lão, vuốt nhẹ lên mu bàn tay như muốn an ủi.

Điền Bất Dịch cười buồn, nhìn Tô Như nói: “Nếu đổi lại là ta, chỉ e ta cũng sẽ chém ra một kiếm ấy”.

Tô Như giống như đã biết trước đáp án, cúi đầu im lặng.

Điền Bất Dịch cũng trầm mặc hồi lâu, đôi mắt nhìn về phía Thông Thiên Phong xa xa.

Một hồi sau, Tô Như chột lên tiếng: “Nếu tâm ý ông đã quyết, hay là để tôi cùng đi với ông?”.

Điền Bất Dịch lắc đầu nói: “Bà không đi thì hơn, người càng nhiều lại càng khó nói chuyện. Đạo Huyền sư huynh biến thành như vậy cũng đều là vì thiên hạ chúng sinh và Thanh Vân Môn này, tôi không biết thì thôi, nhưng đã biết bí mật này thì tuyệt đối không thể tọa thị bàng quan được, thế nào cũng phải đi xem có thể cứu vãn được không. Chỉ hi vọng Đạo Huyền sư huynh đạo hành thâm hậu, có thể tỉnh ngộ trước bờ vực, bằng không...”.

Lão nói tới đây thì thanh âm trở nên nhỏ như tiếng muỗi vo ve.

Tô Như nhìn lão, đột nhiên mỉm cười, vẻ lo âu sâu muộn trên mặt dường như đã biến mất, thay vào đó là một sự ôn nhu vô hạn: “Được rồi, ông đừng nói nữa.”.

Điền Bất Dịch đã ở bên bà ta nhiều năm, tâm ý đã sớm tương thông, lúc này lão chăm chú nhìn Tô Như, cuối cùng thì cũng không lên tiếng nói gì, chỉ khẽ gật đầu, rồi chậm rãi quay người, trong ống tay áo bắt đầu lấp loáng ánh sáng đỏ rực.

Mắt thấy Điền Bất Dịch sắp dùng Xích Diễm bay đi, Tô Như đột nhiên gọi một tiếng: “Bất Dịch...”. Thanh âm tuy không cao, nhưng bao nhiêu tình cảm đều tích tụ trong hai tiếng ấy.

Điền Bất Dịch quay đầu lại nhìn thê tử, chỉ thấy Tô Như vẫn có vẻ không nở, trong mắt lấp lánh ánh lệ. Hồi lâu sau, Điền Bất Dịch đột nhiên nhoẻn miệng cười, vẫy vẫy tay, hai môi khẽ giật giật nhưng cuối cùng cũng không nói nên lời, quay người phóng ra Xích Diễm tiên kiếm, đằng không lao vút đi.

Ánh sáng đỏ của Xích Diễm rạch ngang bầu trời, phi thẳng vào giữa màn mây mù.

Chỉ còn lại một mình Tô Như đứng thẫn thờ nhìn về phía chân trời, không biết đã đứng bao lâu, cũng không biết từ lúc nào trên mái tóc của bà đã điểm mấy giọt sương sớm, long lanh như những hạt trân châu bảo ngọc.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 197

DẤU CHÂN

Đỉnh núi đen kịt.

Đặt chân lên đỉnh núi đó rồi, một vị lạ rất nồng trước sau vẫn phiêu phương trong không khí, khiến người ta muốn sắc, phảng phất mùi lưu huỳnh. Quý Lệ và Kim Bình Nhi đều là người tu hành thâm hậu, có thể chịu đựng được mùi vị lạ lùng này, nhưng họ càng tiến sâu vào ngọn núi, cơn gió tà lại càng mạnh lên, khiến họ phải nhắm mắt.

Cơn gió buốt giá thấu xương cốt, không hiểu sao, khi thổi qua mặt, tuy sức gió không phải là lớn lắm, nhưng khí vị lâm thâm quả thực khiến cơn lạnh trào lên từ trong lòng. Lại thêm tiếng rít hú u u không biết từ nơi xa nào sâu trong ngọn núi trước mặt, cứ trầm trầm bồng bồng, thoát cao thoát thấp, như vượn hú đêm, lại như quỷ cười thảm, nghe rất rùng rợn.

Con khi Tiểu Hôi nằm phục trên vai Quý Lệ, gặm hết quả rừng cuối cùng, tiện tay ném cái hạt, ba mắt đều mở to, nhìn bốn phương tám hướng, hình như đối với nó, cảnh tượng xung quanh không gây ảnh hưởng gì cả.

Kim Bình Nhi mặt mỗi lúc một cau, đột nhiên nói: “Có vẻ gì đó không ổn”.

Quý Lệ giật mình, dừng bước hỏi: “Sao?”.

Kim Bình Nhi ngần ngừ: “Lần trước truy tìm tông tích, tôi đã đi qua đây, tuyệt nhiên không có tiếng quỷ khóc sói tru và âm phong lồng lộng khắp núi rừng như thế này, về sau vào trong Trấn Ma Cổ Động rồi, thì mới có một chút xíu. Sao sau một thời gian, nơi đây lại như âm ti địa ngục thế này?”.

Quý Lệ nhìn ra xa, hững hờ nói: “Có lẽ nơi đây là sào huyệt của Thú Yêu, lệ khí nặng quá, vốn là phải như vậy. Hôm đó lúc cô đến y mới vừa phục sinh, đương nhiên không có khí tượng này rồi”.

Kim Bình Nhi ngẫm nghĩ, cũng chỉ có cách giải thích như vậy, hôm đó trên đầu núi Thanh Vân, Thú Thần đấu một trận với Tru Tiên kiếm trận, bị thương nặng dưới Tru Tiên cổ kiếm, ai cũng có thể thấy uy lực của kiếm lớn đến ngàn nào. Thế nhưng gặp phải Tru Tiên kiếm trận, mà Thú Thần vẫn có tháo thoát, trình độ tu hành đó của y, cũng đủ lật nghiêng thiên hạ rồi.

Kim Bình Nhi đảo mắt, chột thốt lên: “Huynh nói xem, vạn nhất chúng ta quả nhiên tìm được Thú Thần trong Trần Ma Cổ Động, tuy y đã trọng thương rồi, nhưng chỉ có hai chúng ta, có thực là đối phó được với y không?”.

Quý Lệ lắc đầu: “Ta làm sao biết được?”.

Kim Bình Nhi liếc nhìn gã, đột nhiên mỉm cười: “Trông bộ dạng của huynh, chắc là không có mấy phần chắc chắn. Nếu đã như vậy, huynh còn cùng tôi đến đây làm gì?”.

Nàng nhìn Quý Lệ, tựa cười mà không phải cười: “Huynh đừng quên, trong Hồ Kỳ Sơn, còn một Bích Dao đang đợi huynh đến cứu, nếu huynh chết ở đây, có phải là mắc lỗi với nàng ấy lắm không?”.

Quý Lệ hừ mũi, bước lên phía trước: “Chuyện này là do cha nàng lệnh cho ta làm, ta nợ Bích Dao quá nhiều, ít ra cũng là phải làm một số việc. Nếu là ngươi...” gã cười lạnh: “Nếu cô vạn nhất không may mất mạng ở đây, chắc mới là chết không nhắm mắt?”.

Kim Bình Nhi cười duyên, cười theo bóng gã đi ở phía trước: “Ôi dào, con người huynh sao mà xa cách, chỉ cần chúng ta cùng chết, đứng nói là sào huyệt của Thú Yêu, mà là chuồng heo chuồng bò, cũng đều tốt cả”.

Quý Lệ ở phía trước cười hắc hắc, hiển nhiên không tin lấy một nửa phần những lời Kim Bình Nhi, nói gì đến biểu hiện tí nào cảm động, gã cứ đi thẳng một mạch, con khỉ trên vai ngoảnh đầu lại, nhếch mồm cười với Kim Bình Nhi một cái rất hiếm hoi, trông có vẻ khoái trá.

Trong mấy người con gái từng qua lại với Quý Lệ, Tiểu Hôi không thân thiết với Kim Bình Nhi như với Tiểu Bạch, Tiểu Hoàn trước kia, thời gian về sau, cười kiêu nhạch mồm nhạch miệng thế này, càng là lần thứ nhất.

Kim Bình Nhi cũng cảm thấy bất ngờ, nhưng đây không phải là chuyện dở, nên cũng có chút cao hứng,

cười chúm chím đi lên trước võ về con khi, không ngờ con khi nhếch mồm cười xong, đột nhiên ngoác miệng, lại phun ra một thứ đen nhem nhem, tốc độ cực nhanh, bắn thẳng về chỗ đứng của Kim Bình Nhi.

Kim Bình Nhi giật thót, nhưng nàng rút cục cũng không phải người bình thường, hoàn toàn không hoảng loạn, chân dụng lực khẽ xoay, thân hình nhích ngay sang bên, tránh khỏi cái vật quái dị đó.

Một tiếng ‘bụp’ khẽ, vật đó rớt xuống, cũng không nảy lên, mà dính thẳng xuống đất. Kim Bình Nhi ngoái cổ nhìn, thì ra là một cái hạt quả rừng, không biết Tiểu Hôi từ lúc nào trong miệng vẫn còn một cái, nhóc nhách nhảm hương vị, lúc này mới lấy ra để nghịch.

Kim Bình Nhi bị con khi chòng ghẹo, trong lòng hơi giận, gương mặt đẹp cũng bợt đi, nàng liếc mắt nhìn, chỉ thấy con khi lông xám đó không biết từ lúc nào đã xoay ngược lại ngời trên vai Quý Lệ, đối mặt với Kim Bình Nhi, hai tay khaonh chéo trước ngực, hai chân đung đa đung đưa, ba con mắt nhìn trời, mặt đầy vẻ ngông nghênh, rất có khí khái lưu manh như truyền thuyết kể, đến cái đuôi dài cũng vất va vất vèo sau lưng, bộ dạng như muốn nói: “Ta bắt nạt mi đấy, ta là lưu manh ta còn sợ ai”.

Kim Bình Nhi không nhìn rõ còn đỡ, vừa nhìn thấy lại tức, không đánh mà lao phốc tới, đi sát mấy bước theo Quý Lệ, giận dữ hỏi: “Con khi này của huynh sao hỗn hào như vậy, tùy tiện nhổ hạt quả vào mặt người ta huynh biết không?”

Quý Lệ chậm rãi quay đầu, nhìn Kim Bình Nhi, mặt lộ vẻ kỳ quái, rất lâu sau mới đáp: “Người đang mắng nó hả?”, nói đoạn chỉ tay vào Tiểu Hôi.

Kim Bình Nhi gật đầu.

Tiểu Hôi tức thì nổi giận, giầy lát sau đã nhảy chồm chồm trên vai Quý Lệ, kêu loạn lên, bao con mắt trợn tròn, hai tay nắm chặt thành quyền, khua khoáng không ngớt, trông bộ dạng thì đúng là sùng sục giận, muốn đấu với Kim Bình Nhi một trận vì dám cáo tố tội trạng của nó, khí thế có phần bức nhân.

Kim Bình Nhi không ngờ tính thông linh của con khi xám này đạt tới trình độ ấy, sững người một lát, giật lùi lại, sau đó không lý đến nó nữa, nói to với Quý Lệ: “Tôi đúng là đang mắng nó, con súc sinh này quả thực là đáng ghét, huynh dạy nó thì phải dạy cho tốt...”.

“Người!”, thành linh Quý Lệ vốn ít khi to tiếng, đột nhiên hét Tiểu Hôi, đồng thời cũng ngắt luôn câu nói của Kim Bình Nhi.

Tiểu Hôi giật bắn, dừng lại một lát, Kim Bình Nhi cũng thất kinh, nhìn Quý Lệ. Chỉ thấy Quý Lệ hai hàng mày cau rúm, nét mặt nghiêm nghị, nói với Tiểu Hôi: “Ta đã bảo người rồi, chịu khó đọc nhiều sách, biết sách mới có thể hiểu được lý lẽ, người cứ không nghe. Lần trước ta dạy người quyển Thần Ma Chí Dị đó, sao người không học? Lần này về chép lại quyển đó ba trăm lần rồi hãy đến gặp ta!”.

Con khi trọn tròn ba mắt, chớp chớp, ngồi xỏm xuống vai Quý Lệ, dùng tay gỡ đầu, gỡ mai gỡ mái, xoa mãi xoa mãi, hiển nhiên sưng sốt. Kim Bình Nhi đứng bên cũng khá gì hơn, kinh hãi hồi lâu, không nhận được cười nhạt bảo: “Huynh đang nói cái quái gì vậy, con khi này cho dù có hiểu người đến đâu đi nữa, cũng chưa từng nghe nói đến chuyện biết đọc biết viết!”.

Quý Lệ ngoái đầu liếc nhìn nàng, “ồ” một tiếng, rồi mới sực tỉnh, hờ hững nói: “Nếu thế, đến người cũng nói như vậy, con khi này chưa từng được giáo dục là không phải lỗi ở ta. Trời sinh vạn vật, đâu có con khi biết đọc được sách, làm sao được, làm sao được?”.

Gã nhìn Kim Bình Nhi, thở dài một cái không có chút thành ý nào, không nói gì nữa, quay đầu đi tiếp.

Kim Bình Nhi tức uất, mặt mày trắng bợt ra.

Con khi đằng trước tuột bộp xuống khỏi vai Quý Lệ, ngã oạch trên mặt đất, nhưng không thấy nó có vẻ đau đớn gì cả, mà hét ầm lên, hoa tay múa chân, cười như rô đại, thi thoảng ôm bụng, thi thoảng ngã vật ra đất, lại bốn chân giơ lên trời, đuôi quật tới quật lui, tóm lại là cười muốn phát điên lên rồi lại muốn phát điên lên nữa.

Kim Bình Nhi càng nhìn càng giận, toan phát tác, Tiểu Hôi đột nhiên nhảy phốc, héo vào mặt nàng “chi chi chi chi”, làm mặt xấu, rồi bốn chân chống đất, “soạt soạt” hai lần là tung mình trở về, một lát là đã nhảy trở lại trên vai Quý Lệ, lúc này mới ngồi yên, ở đó dương dương đắc ý ngoái nhìn Kim Bình Nhi, lại làm mặt xấu trên nàng.

Kim Bình Nhi giận càng thêm giận, toàn thân tựa hồ phát run, nàng nghiêng răng, giơ tay muốn lao lên phía trước, dưới ánh dương ảm áp, cạnh bàn tay nàng trào ra những luồng ánh sáng tím nhạt, nguy dị vô cùng.

Chỉ có điều bàn tay vừa đưa lên nửa chừng, đã dừng sững giữa không trung, thân hình nam nhân phía trước, bên cánh tay cũng đang tỏa ra những quang sáng xanh mờ mờ.

Con người nàg thu hẹp lại.

Lâu lắm, nàg đột nhiên ngừng bước, sau đó hạ tay, nhắm chặt mắt, hô hấp thật sâu. Ngực nàg phập phồng, sắc mặt bình hòa trở lại. Ánh xanh ở bên tay Quý Lệ cũng dần dần tiêu tán, còn chính thân hình gã, thì đã đi rất xa, trong tiếng cười cợt kỳ quái điếc tai của con khỉ xám ba mắt.

Kim Bình Nhi định thân, lòng còn hơi giận, nhưng đồng thời không hiểu tại sao, trên mặt phát nóng ran, nàg xưa nay điên đảo chúng sinh, sở trường trêu ghẹo người ta, thế mà hôm nay không hiểu sao lại bị một con khỉ hí lộng đến mức như thế...

Nàg hừ một tiếng, dẹp bỏ những chuyện đó không nghĩ đến nữa, đang định đi tiếp, chợt lông mày nàg cau cau, tựa như nhớ ra chuyện gì, chuyện mình quay trở lại, không bao lâu, nàg đã đến chỗ rơi cái hạt quả mà Tiểu Hôi vừa khiêu khích nhỏ ra.

Hạt quả là một hạt quả rừng trong vùng núi bình thường này, lại không có điểm gì dị biệt, nhưng lúc này hạt quả đó, lại đã chìm cả vào đất, chỉ lộ ra ít vỏ ngoài cứng ngắt. Mà trên ngọn núi cháy sém quái dị này, không giống như những nơi khác trong Thập vạn đại sơn, có đất đai mềm xốp, tới đâu cũng là đá rắn.

Lực nhỏ của Tiểu Hôi, lại bắn được cả hạt vào trong đá cứng.

Kim Bình Nhi dần cau mày, chậm chậm đứng lên, nhìn về phía bóng Quý Lệ đang xa khuất, từng trận gió tà thổi từ hướng đó lại, trong gió vẫn có tiếng cười chí chóa kỳ quái điếc tai của con khỉ Tiểu Hôi.

Chậm rãi, dường như nàg khẽ lắm bảm: “Sao mà đến con khỉ này, đạo hạnh cũng đến mức đó, tinh tiến nhanh như vậy, người này rốt cục là...”.

***

Khu rừng sâu đen ngòm rộng rãi, lại đón tiếp những người khách viếng thăm mới. Bất quá khách nhân

lần này, số lượng vượt xa lần trước. Đội ngũ đông đến mười mấy người, tiến lên phía trước, xuyên qua những rặng cây, những cây đại thụ lá cành sum sê và những cây kinh cúc phủ đầy dây leo um tùm rậm rịt.

Chỉ có điều, đoạn đường này, ngoài việc không có những sự tấn công đột ngột của mãnh thú mà họ dự liệu, đi đến có chút thuận lợi ngoài dự liệu.

Mấy người đi hàng đầu, đều không phải là những nhân vật tầm thường, Lục Tuyết Kỳ khẽ cau mày, không nói gì cả, nhưng Tăng Thụ Thụ lại đã không nhịn được nên nói với Lý Tuân: “Lý sư huynh, nơi... nơi này hình như có gì đó không bình thường”.

Lý Tuân ngừng bước, nhìn lướt bốn hướng xung quanh, sau đó nhìn về phía Tăng Thụ Thụ, trầm ngâm giây lâu, ngoảnh đầu nói to với các đệ tử Phần Hương Cốc: “Mọi người hãy nghỉ một lát đã, đợi chút nữa tiếp tục lên đường”.

Mọi người dạ ra, hiển nhiên đi đoạn đường này, đối với ai cũng không phải là một việc nhẹ nhõm.

Sắp xếp xong những người khác rồi, Lý Tuân và Tăng Thụ Thụ đi lên trước một chút, đồng thời lại gần Lục Tuyết Kỳ, Lục Tuyết Kỳ chau mày, lại lùi lại một bước. Lý Tuân sầm mặt, Tăng Thụ Thụ rất nhạy bén, lập tức cất tiếng đánh trống lảng: “Lý sư huynh, huynh phát hiện ra điều gì chưa?”.

Lý Tuân gật gật đầu, ánh mắt dừng lại dưới chân nơi ba người bọn họ đang đứng, trong rặng cây đan thất rậm rạp, tuy rằng mù mịt, nhưng thấp thoáng có thể trông thấy dây leo sau khi bị chặt gãy, có dấu chân rất mờ của người nào đó đã đạp lên.

“Có người đã đi trước chúng ta, mà nhất định không phải là lâu lắm, cũng đi qua dải rừng này”. Y nói một cách dứt khoát, đồng thời trên mặt cũng nổi lên một tia lo lắng không che giấu được.

Tăng Thụ Thụ trầm ngâm: “Có thể nào là đồng môn của Lý sư huynh...”.

Lý Tuân lắc đầu: “Không thể nào, Phần Hương Cốc chỉ có nhóm bọn ta thâm nhập Thập Vạn Đại Sơn, lớp tinh anh trẻ tuổi trong cốc phần lớn đều ở đây rồi, không thể còn ai đến đây nữa”.

Tăng Thụ Thụ cau mày: “Vậy thì lạ nhỉ, theo lời Cốc chủ nói ngày hôm đó, tin tức này vốn không thể

bị tiết lộ ra ngoài mới phải. Lẽ nào môn phái khác cũng biết tin này rồi, thâm nhập Thập Vạn Đại Sơn?”.

Lý Tuân trù trù một lát, vẫn lắc đầu: “Ta cảm thấy có lẽ không phải, trước hết chuyện này quả thực là được giữ kín, chỉ có hai phái chúng ta biết thôi”. Y ho khẽ, hạ giọng tiếp: “Thú Thần mới là thủ phạm đầu sỏ của tai kiếp này, nếu là kẻ khác giậu đồ bìm leo, tóm lấy tiện nghi, trận huyết chiến trên Thanh Vân Sơn của hai phái chúng ta, chẳng phải là...”.

Tăng Thư Thư thò ta, mặt mày tươi rói, vỗ vai Lý Tuân cười: “Lý sư huynh nói chính hợp ý ta, quả nhiên là tư tưởng lớn gặp nhau, ha ha, ha ha...”.

Hai người bọn họ nhìn nhau cười, bên cạnh đột nhiên vang lên một tiếng hừ lạnh, thì là xuất phát từ Lục Tuyết Kỳ, hai người đều chững lại, đảo mắt nhìn sang, Tăng Thư Thư hạ giọng:”Lục sư muội, muội làm sao thế, có phải chúng tôi nói gì sai sao?”.

Lục Tuyết Kỳ lạnh lùng liếc nhìn y, rồi ngoảnh đầu đi, miệng cười nhạt: “Cái mặt thật đáng ghét!”.

Tăng Thư Thư đơ người, nhất thời không hiểu Lục Tuyết Kỳ nói vậy là ý làm sao, không biết nàng đang mắng mình hay Lý Tuân, hay là mắng cả hai người bọn họ, y ngoảnh đầu nhìn Lý Tuân, hai người nhìn nhau, nhất thời cùng cảm thấy gượng gạo, không biết nên nói gì mới phải.

Giây lát sau, cuối cùng vẫn là Tăng Thư Thư da mặt dày hơn, bật cười ha ha, ra vẻ như chưa nghe thấy gì, nói với Lý Tuân: “Lý sư huynh, tin tức nếu chưa bị tiết lộ, lại không phải là các đệ tử khác của Phần Hương Cốc, vậy những dấu tích ở đây như thế này, chắc là trong ấy ẩn chứa một sự tình cổ quái nào rồi”.

Lý Tuân chau mày, hiển nhiên cũng căng óc nghĩ không ra, đột nhiên Lục Tuyết Kỳ ở phía trước xoay mình lại, lạnh lẽo nói một câu: “Thú Thần!”.

Tăng Thư Thư và Lý Tuân cùng sững người, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc vô cùng, một lúc sau, Tăng Thư Thư mới từ từ gạt đầu, tuy vẫn có chút đắn đo, nhưng vẫn nói: “Cái này... Lục sư muội nói tuy rằng cũng hơi... hảo huyền viễn vông, nhưng ngẫm cho kỹ, cũng thật rất có khả năng”.

Lý Tuân thần tình trên mặt không hề giống Tăng Thư Thư, muốn nói lại thôi, do dự giây lát, y lắc đầu:

“Thôi, chúng ta tiếp tục đi rồi xem xét sau, ở đây nói bừa đoán bậy cũng chẳng có tác dụng gì”.

Nói đoạn, y hướng về hai người bảo: “Các vị cũng nghỉ một chút đi, ta về xem mấy sư đệ đồng môn”.

Lý Tuân lại dặn dò phải cẩn thận, rồi quay mình đi về phía sau.

Đợi Lý Tuân đi xa, Tăng Thư Thư mới ngoảnh đầu, nhìn theo bóng Lục Tuyết Kỳ, đột nhiên mỉm cười: “Lục sư muội, ban nãy có phải muội mắng huynh không?”.

Lục Tuyết Kỳ hừ lạnh, lại không thừa nhận cũng không phủ nhận, trông ý tứ ấy, có vẻ là mặc nhận nhiều hơn, Tăng Thư Thư cười khỏ, trầm ngâm giây lát, chậm chậm bước đến bên Lục Tuyết Kỳ, lại hạ giọng nói: “Lục sư muội, huynh có chuyện muốn hỏi muội”.

Lục Tuyết Kỳ liếc nhìn y, hơi ngậy người, chỉ thấy Tăng Thư Thư nét mặt lúc này rất nghiêm túc đứng đắn, khác hẳn so với bình thường, nàng bèn hỏi: “Gì?”.

Tăng Thư Thư hít sâu một hơi, nhìn bốn hướng xung quanh, rồi hạ giọng hỏi: “Lục sư muội, muội hãy nói thật với huynh, Tru Tiên Cổ Kiếm của môn phái chúng ta, có thật là bị tổn hại rồi không?”.

Lục Tuyết Kỳ mặt thoát trắng bệch, trong mắt lấp lóe sáng, nhìn chăm chăm vào Tăng Thư Thư, đến Thiên Gia thần kiếm trong tay nàng, ánh sáng xanh lam như nước hồ thu cũng tựa như pháp ra những tiếng kêu ong ong vô hình, nháy mắt thò ra, sau đó lại chậm chậm thu trở lại.

Tăng Thư Thư biến sắc mặt, cảm thấy bạch y nữ tử trước mặt giây phút trước như băng, giây phút này trong nháy mắt lại trở thành một mũi kim đáng sợ sắc nhọn cùng cực, vô tình lùi lại, khe khẽ cười khỏ: “Lục sư muội, không cần phải vậy”.

Lục Tuyết Kỳ lạnh lẽo nhìn y: “Huynh hỏi câu này, là có ý gì vậy?”.

Tăng Thư Thư he hé cười: “Nói gì tôi cũng là đệ tử Thanh Vân, chuyện này làm sao có thể hậu quả gì được? Văn Mãn sư tỷ trước lúc trở về núi, chắc là đã hồi báo cho các vị sư trưởng việc này rồi?”.

Lục Tuyết Kỳ không nói gì, chỉ lạnh lẽo nhìn y. Tăng Thư Thư gật đầu: “Thôi thôi, Lục sư muội, muội xem, huynh hoàn toàn không có ác ý, chỉ là lúc này có nhiều chuyện hết sức đáng ngờ, trên đường ít có

cơ hội, vừa may lúc này mới nói chuyện với muội thôi”.

Lục Tuyết Kỳ liếc nhìn y: “Chuyện gì?”.

Tăng Thụ Thụ ho khục khặc, hạ giọng nói: “Muội cảm thấy Phần Hương Cốc cốc chủ Vân Dịch Lam là người thế nào?”.

Lục Tuyết Kỳ chau mày: “Ý huynh là gì?”.

Tăng Thụ Thụ tủm tỉm: “Nói thế này, muội cảm thấy Vân Cốc chủ ông ta có phải là một người đầu óc giản đơn không? Nếu không hoặc giả là một người ghét điều ác như kẻ thù, coi giữ vững chính đạo trong thiên hạ là nhiệm vụ của mình, đối với Thanh Vân đệ tử cũng chính là chính đạo như mình một chút cũng không đề phòng không?”.

Lục Tuyết Kỳ hừ mũi, im lặng, nhưng trên mặt cái ý khinh thị càng lúc càng rõ, hiển nhiên hoàn toàn phủ định về những điều Tăng Thụ Thụ nói. Tăng Thụ Thụ cũng không giận, xem ra sớm đã biết Lục Tuyết Kỳ sẽ phản ứng như vậy, y tiếp: “Chúng ta đã đều biết Vân Cốc chủ không phải là người tâm huyết với cổ đạo cũng không phải người đầu óc giản đơn, vậy hôm đó tên Sơn Hà Điện mạo nhiên hỏi ba người chúng ta câu Tru Tiên có phải bị hư hại rồi không, có phải là rất kỳ quái không?”.

Lục Tuyết Kỳ hít sâu một hơi, không nói một lời nhìn Tăng Thụ Thụ. Tăng Thụ Thụ hơi lúng túng: “Thôi, huynh biết đằng sau lưng nói những lời như vậy về một trưởng bối đức cao vọng trọng, quả thực có chỗ không ổn, có điều cô xem, những việc này nếu nghĩ kỹ, thực rất là kỳ quá...”.

“Không có gì không ổn cả”. Lục Tuyết Kỳ ngắt lời với một giọng lạnh lẽo, tựa hồ căn bản không thèm để ý đến cái miệng toan hé ra của Tăng Thụ Thụ, lạnh lùng thốt: “Nói thì nói chứ, có gì là cấm kỵ đâu, từ Thanh Vân sơn đến đây, muội thấy ông ta chẳng có gì là tốt cả!”.

“Á...” Tăng Thụ Thụ lại kinh ngạc bật cười, nhất thời không thốt được thành tiếng. Y có nằm mơ cũng không ngờ Lục Tuyết Kỳ xưa nay nền nếp chân chỉ hạt bột lại còn nổi loạn hơn cả mình, thẳng thắn nói ra những lời miệt thị về một vị tiên bối đức cao vọng trọng. Có điều nghĩ lại, người con gái tuyệt sắc mỹ lệ vô song này, với vị tiên bối đức cao vọng trọng ấy và môn hạ đệ tử của ông ta, hình như còn thật sự là có không ít kỷ niệm.

Nhìn sắc mặt Lục Tuyết Kỳ, Tăng Thư Thư không biết tại sao sau gáy mình ớn ớn lạnh, trực giác thầm nghĩ lẽ nào vô ý đã chọc đúng tổ ong vò vẽ, lập tức húng hắng ho, vội vã lảng sang chuyện khác: “Cái này... ờ... ờ... mặc kệ nhân phẩm của ông ta đi, ý huynh là, về chuyện này, Vân Cốc chủ ít nhất cũng có một chỗ hết sức bất bình thường...”.

“Làm sai ông ta biết được cái tin Tru Tiên Cổ Kiếm bị hư hại, đó là một”. Lục Tuyết Kỳ ngắt lời, trên mặt thần tình không thay đổi, nhưng ánh mắt lại lộ ra một tia sáng, long lanh như thủy tinh” “Thứ hai, sau khi ông ta biết vì sao phải nói với chúng ta. Ông ta hẳn rất rõ rằng tin này từ miệng ông ta nói ra, chúng ta nhất định sẽ quay về hỏi báo với các vị sư trưởng Thanh Vân Môn, vậy thì quan hệ giữa Phần Hương Cốc và Thanh Vân Môn, chẳng phải sẽ lập tức sinh biến sao?”.

Tăng Thư Thư gật đầu lia lịa: “Huynh biết với trí thông minh của Lục sư muội, quyết không thể không phát hiện ra quan hệ khẩn yếu trong việc đó.” Ngừng một lát, y tiếp: “Nghĩ kỹ theo đó, thì Vân Cốc chủ không ngoài hai tình huống: một, Thanh Vân Môn có gian tế tiết lộ tin tức cho ông ta, cái tin mà đến những đệ tử Thanh Vân như chúng ta đều giấu rất kín, ông ta lại biết được, đủ thấy gian tế này thân phận tuyệt không thể xem thường, nhưng ông ta nói như vậy, có phải là có khả năng lại tiết lộ thân phận của gian tế không?”.

Lục Tuyết Kỳ hừ mũi, tiếp: “Hai, ông ta nói cho chúng ta biết nhằm mục đích gì? để nhắc nhở Thanh vân môn ông ta đã biết được bí mật này rồi hay là cảnh cáo các vị sư trưởng, Phần Hương Cốc không sợ Thanh Vân Môn nữa?”.

Tăng Thư Thư chăm chú nhìn Lục Tuyết Kỳ, thở dài: “Những điều huynh nghĩ, thì ra muội cũng đã sớm nghĩ đến rồi, uổng cho huynh còn muốn đề tinh muội, có điều nghĩ cũng đúng, hôm đó muội còn để Văn Mẫn sư tỷ lúc sắp lên đường trở về Thanh Vân, là đem chuyện này hỏi thăm với các vị trưởng bối”.

Lục Tuyết Kỳ im lặng gật đầu.

Tăng Thư Thư mấp máy miệng, đột nhiên thở dài, nghe thanh âm đượm vẻ cảm khái. Lục Tuyết Kỳ hơi sững người, hỏi: “Huynh sao thế?”.

Tăng Thư Thư nhăn nhó cười: “Huynh, huynh cảm thán cho thanh Tru Tiên Cổ Kiếm đó, nói thực, mấy ngày nay huynh tuy nghĩ đến đây, nhưng trong lòng vạn phần không mong nó là sự thật, thà mình đoán nhầm còn hơn”.

Lục Tuyết Kỳ không nói gì, chỉ lặng lẽ ngoảnh đầu, trông về phía trước. Sâu trong rừng rậm, âm âm u u, con đường sắp đi không leo lói lẩy một tia sáng.

Tăng Thu Thu thở dài, lắc đầu nói: “Thôi, đằng nào nghĩ mãi cũng chẳng có cách gì, đành đi bước nào trông bước ấy vậy. Tôi lại muốn xem xem, trong cái hồ lô của vị Vân cốc chủ ấy rốt cục là muốn tung ra thứ thuốc gì”.

Lục Tuyết Kỳ không đáp lời, ánh mắt lơ đãng chuyển đến những dấu vết mờ mờ vừa mới phát hiện ra. Tăng Thu Thu ở một bên thấp giọng bảo: “Kỳ thực muội nói là Thú Thần kể cũng có khả năng, nhưng huynh cảm thấy có lẽ không phải là y đâu”.

Lục Tuyết Kỳ hỏi: “Vậy theo huynh là kẻ nào?”.

Tăng Thu Thu trầm ngâm giây lát, khe khẽ đáp: “Nếu những điều Lý Tuân nói đều là thật, quả nhiên không phải là những đệ tử khác trong Phần Hương Cốc của y, huynh e rằng những dấu chân này, chắc là do dư nghiệt Ma giáo để lại”.

Lục Tuyết Kỳ rùng mình, ngoảnh đầu nhìn, gương mặt xinh đẹp xưa rày vẫn lạnh lẽo lần đầu tiên có biến đổi: “Sao huynh lại nói thế?”.

Tăng Thu Thu chỉ vào dấu chân: “Muội xem, dấu này tuy mờ, nhưng hiển nhiên là dấu do con người đi qua đây để lại. Đã không phải là người của Phần Hương Cốc, vậy thì chính đạo trong thiên hạ càng không có môn phái nào quen thuộc Thập Vạn đại Sơn hơn chúng ta, cũng rất khó mà tưởng tượng được có thể đến tra xét chỗ này. Nhưng Ma giáo thì khác, năm đó sau đại chiến giữa chính và tà, Ma giáo bị chính đạo đuổi ra khỏi trung thổ, nơi rừng thiêng nước độc như thế này, chắc chúng cũng đã đi qua. Vì vậy nói là cúng, tôi cảm thấy có khả năng hơn”.

“Ý muội sao, Lục sư muội?”. Tăng Thu Thu ngoảnh đầu hỏi, những thấy sắc mặt Lục Tuyết Kỳ, lại bất giác sửng lại.

Người con gái xinh đẹp ấy, dăm dăm ngó những dấu chân, nét mặt tai tái, kỳ lạ là hơi ửng hồng, thắm sâu lên từ dưới da, trong khu rừng già hoan vắng lạnh lẽo này, nàng lặng lẽ đứng đó, trông như chìm vào một giấc mơ bất thường nào đó, lại không nghe thấy người bên cạnh nói gì nữa.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 198

CHÓN CŨ

Thanh Vân Sơn. Thông Thiên Phong. Tổ Sư Từ Đường.

Khu rừng xanh tươi vẫn như ngày trước, rậm rạp và sinh trưởng dồi dào sức sống, sương sớm lảng lảng đang vơ vẩn trong rừng cây, chỗ nào cũng là cành lá ngọn cây, trên bãi cỏ lá hoa, những hạt móc long lanh rung nhẹ trong gió. Nơi xa, trong rừng rậm còn có tiếng chim hót lảnh lót vui tai vọng tới, nghe tiếng chim càng khiến lòng như trong trẻo thêm, như lạc vào nơi tiên cảnh.

Ở nơi thánh địa nhân gian, đạo gia tiên cảnh này, trên con đường nhỏ trong rừng từ từ xuất hiện một bóng người béo lùn, chính là Điền Bất Dịch.

Không ăn nhập gì với cảnh sắc xinh đẹp xung quanh, khuôn mặt Điền Bất Dịch có vẻ ngưng trọng, đôi mắt nhìn thẳng lên phía trước, biểu tình trên khuôn mặt tỏ rõ tâm sự trĩu nặng. Mà lúc này sau lưng lão không có một ai, cũng lộ ra một chút quái dị, điền Bất Dịch tuy thân là thủ toạ Đại Trúc Phong, cũng là một trong những người quan trọng nhất của Thanh Vân Môn, nhưng với thân phận của lão mà lên lút đến một nơi trọng địa như Tổ Sư Từ Đường đằng hậu sơn Thông Thiên Phong, hiển nhiên là hết sức kỳ quái.

Trên con đường núi, không có một Thanh Vân đệ tử nào cảnh giới, cả quãng đường đều ngắt vắng ngơ. Trong làn gió nhẹ và tiếng chim hót, Điền Bất Dịch ngoặt vào ngã ba trúc danh đó, dần dần trông thấy mái ngói khí thế hùng vĩ sâu trong khu rừng rậm.

“Coong...”

Không biết là tiếng chuông từ đâu đó phía trước núi đưa tới, ngân nga trên đỉnh núi Thanh Vân.

Tiến vọng lãng đãng, trôi nổi đó, khiến Điền Bất Dịch lặng lẽ dừng bước, ngoái đầu, nhìn.

Thiên địa cao xanh, trời đấng là xanh đến khôn cùng!

Trong hàng ngàn hàng vạn năm, hình như chưa từng có thay đổi.

Nét mặt Điền Bất Dịch dần dần bình tĩnh lại, đứng trầm mặc một lúc, lại xoay mình, hướng về Tổ Sư Từ Đường bước tiếp.

Dãy bậc đá trải rộng hiện ra trước mắt lão, Tổ Sư Từ Đường vẫn không có gì thay đổi, như một con thú lớn mê mệt chìm vào giấc ngủ sâu êm đềm, nằm trong lòng khu rừng sâu. Đại môn của Tổ Sư Từ Đường vẫn mở toang, bên trong vẫn âm u, thậm chí là những đóm nến thơm sâu trong bóng u ám đó, dường như cũng đang ngủ say, tất cả, vẫn yên tĩnh như thế.

Chỉ có điều, bên ngoài Tổ Sư Từ Đường, dưới chân bậc đá, lúc này lại có một nam tử trẻ tuổi đứng đó, lưng quay về phía Điền Bất Dịch. Điền Bất Dịch cau mày, bước qua.

Nghe thấy tiếng bước chân, nam tử trẻ tuổi đó ngạc nhiên, không ngờ lúc này vẫn còn có người đến nơi đây, vội vã xoay mình lại. Điền Bất Dịch đối mặt với nam tử đó, hai người đều sững sờ giây lâu, nam tử trẻ tuổi đó chính là Lâm Kinh Vũ.

Điền Bất Dịch vụt nhớ lại, trước kia đã từng nghe môn hạ đệ tử nói Lâm Kinh Vũ luôn trông nom ở Tổ Sư Từ Đường này, nghe nói là trông nom linh cứu cho một người nào đó, có điều ‘người nào đó’ là ai, lại hình như không có ai được biết. Có điều Điền Bất Dịch lúc này tự nhiên cũng không có bụng dạ nào mà suy nghĩ việc đó. Quan hệ giữa lão và Lâm Kinh Vũ chẳng tốt đẹp gì cho lắm, hai người nhìn nhau một lúc, không ai lập tức mở lời, không khí có phần gượng gạo.

Cuối cùng Lâm Kinh Vũ hắng giọng, khẽ hỏi: “Điền sư thúc, sư thúc sao sớm thế này lại đến đây?”.

Điền Bất Dịch liếc nhìn y, sau đó ánh mắt lại dời sang khoảng tối trong Tổ Sư Từ Đường: “Ta đến tìm người. Người sớm thế này đứng bên ngoài từ đường làm gì vậy?”.

Lâm Kinh Vũ hơi biến sắc, khuôn mặt như lướt qua một nét cười khổ, liếc vào trong Tổ Sư Từ Đường, không đáp lời. Điền Bất Dịch lạnh nhạt nói: “Có người bên trong không, có phải chương môn sư huynh không?”.

Lâm Kinh Vũ gật gật đầu: “Đúng, chương môn sư bá đang trong đại điện... người lệnh cho con trông giữ ở bên ngoài, không có lệnh truyền của người, trên Thông Thiên Phong không có đệ tử nào được phép tiến vào”.

Điền Bất Dịch hừ mũi, lạnh lùng hỏi: “Ta nhớ ngươi là môn hạ đệ tử Long Thủ Phong kia mà, sao chạy đến đây giữ cửa cho Đạo Huyền sư huynh vậy?”.

Lâm Kinh Vũ nhợt nhạt, khe khẽ cúi đầu không đáp.

Điền Bất Dịch không lý đến y nữa, nhắc chân cất bước lên bậc đá. Bên cạnh Lâm Kinh Vũ cứng người, bước lên một bước: “Điền sư thúc, người định làm gì đây?”.

Điền Bất Dịch lạnh lùng: “Ta đến đây, tự nhiên phải vào, ta muốn kiếm chương môn sư huynh nói chút chuyện”.

Lâm Kinh Vũ cau mày: “Điền sư thúc, chương môn sư bá đã nói rồi, không muốn gặp ai cả, không có sự cho phép của người, tất cả môn hạ Thông Thiên Phong...”.

“Ta không phải là môn hạ đệ tử Thông Thiên Phong!”. Điền Bất Dịch lạnh lẽo ngắt lời.

Lâm Kinh Vũ tắc họng, nhất thời bị Điền Bất Dịch ép cho cứng lưỡi.

Điền Bất Dịch cũng không nhiều lời, đi lên bậc đá, hướng về phía Tổ Sư Từ Đường. Lâm Kinh Vũ khẽ nhích động, tựa hồ định ngăn cản, nhưng liền đó y dừng lại, nhìn theo thân hình béo lùn của Điền Bất Dịch, mắt lấp lóe sáng.

Bước lên, vượt qua ngạch cửa, một làn hương thơm nhẹ thoảng tới, bóng tối âm u rộng lớn từ sâu trong điện lạng lẽ ủa ra, chặn chút ánh sáng ban nãy còn tồn tại ở bên ngoài Tổ Sư Từ Đường.

Điền Bất Dịch đứng nguyên một lúc rồi mới chậm chậm tiến sâu vào trong. Theo tiếng bước chân nhắc lên đặt xuống, thần tình trên khuôn mặt lão, tựa như chậm rãi có thay đổi.

Từng cột nhà lớn sơn đỏ, xen kẽ có đèn đứng trong đại điện, chống đỡ toà từ đường hùng vĩ, những tấm trướng màu vàng rủ xuống từ vòm trần cong cong, lạng lẽ treo rủ bên cạnh những chiếc cột, trong

đó rất nhiều nhìn đã có chút rách cũ, trông thấy, phẳng phát chính là một nổi bề dẫu, lộ ra giữa những lớp màu vàng đang cũ dần đi ấy.

Thời gian những năm tháng đã qua, dường như ngưng tụ lại ở đây.

Trong từ đường rất lặng lẽ, không nghe thấy một âm thanh nào, chỉ có tiếng bước chân lão nhấc lên đặt xuống, vang vọng trong bóng mờ mờ tĩnh lặng xung quanh. Sau bàn thờ không lộ ở đằng xa, những đóm hương nến được thắp lên, lặng lẽ cháy, như những con mắt thần bí ma quái dị, chăm chú nhìn cái bóng đang đi xuyên qua bóng tối trong từ đường.

Rẽ qua cây cột lớn nhất trên điện, bước qua tấm màn vàng rủ thấp, Điện Bất Dịch cuối cùng cũng dừng lại.

Trước mặt là một khoảng trống, trên mặt đất đặt ba hàng bồ đoàn, mỗi hàng bảy chiếc, trên tám bồ đoàn ở chính giữa hàng thứ nhất, có một bóng người quen thuộc đang ngồi ngay ngắn, bất động. Mà trước tám bồ đoàn, đặt một bàn thờ rất to, sắp đầy hoa quả đồ lễ, lư hương ở chính giữa, bên trong là rất kỳ quái, chỉ cắm ba cây hương nhỏ, lờn vờn khói nhẹ, chậm chậm bay lên.

Thấu qua bàn thờ hương khói lượn lờ, trong bóng tối đằng sau bàn thờ, lờ mờ có thể trông thấy vô số linh bài linh vị, mỗi cái trên mặt tựa hồ đều có nét chữ, sắp ngay ngắn trên linh vị trong bóng âm u.

Nét mặt Điện Bất Dịch, từ từ trở nên nặng nề pha lẫn vẻ cung kính, đứng trước linh vị của các đời tổ sư Thanh Vân môn, ánh mắt lão trước hết là dừng ở cái lưng đã rất quen thuộc kia giây lát, sau đó chậm chậm tiến lên.

Thân hình Đạo Huyền Chân Nhân, hơi nhúc nhích, nhưng không ngoái đầu lại.

Điện Bất Dịch chậm chạp đi đến trước bàn thờ, nhìn những linh vị bị phủ nhập trong bóng tối, hít thở thật sâu, sau đó từ trong túi hương bên cạnh lư hương, rút ra ba cây hương nhỏ, cẩn thận châm vào ngọn nến đặt bên cạnh, lùi lại một bước, đứng cách bàn thờ ba thước, cung cung kính kính cầm hương vái ba vái.

Tám bồ đoàn chỗ Đạo Huyền Chân Nhân ngồi, cách bàn thờ chưa quá sáu thước, nhưng những ánh sáng nhẹ nhẹ trước mặt, tựa hồ không chiếu được đến tận chỗ ông ta. Trong bóng tối âm u, ông từ từ

ngắn đầu, bóng Điền Bất Dịch, đang quay lưng đứng trước mặt ông ta.

Sâu trong bóng tối, đột nhiên, như lửa địa ngục cháy âm ỉ, đột nhiên bùng lên, hai đạo tinh quang chớp mắt loé sáng. Cũng tựa hồ cùng một lúc, như một tiếng quỷ gào vô hình lướt qua đại điện, tất cả hương nến nhang đèn, chỉ ngoài ba cây hương nhỏ đang cầm trong tay Điền Bất Dịch, toàn bộ sáng rực lên.

Điền Bất Dịch lúc này tham bái đã xong, bước lên trước định cắm hương vào lư, nhưng thân hình đột nhiên dừng lại, đến bàn tay cầm hương, cũng dừng lại lưng chừng.

Trong đại điện, nháy mắt đã chìm vào một không khí tịch mịch, hai bóng người, một ngồi một đứng, đều phẳng phất cứng cả lại, không nhúc nhích. Tấm màn trướng màu vàng ở xa, không hiểu sao, tựa như trên đại điện có cơn gió lùa qua, khe khẽ lay động mấy lần, rồi từ từ dừng lại.

Bên ngoài Tổ Sư Từ Đường, Lâm Kinh Vĩ đang nhăn trán trầm tư suy nghĩ, nhưng đột nhiên như có như không cảm thấy, vụt ngẩng phắt đầu lên, nhìn về phía sâu tít trong từ đường lặng lẽ mà u tối, gương mặt thoáng vẻ kinh ngạc.

Trong lúc ngo ngẩn, ngôi từ đường đã lặng lẽ ngủ triền miên lại như một con quái thú vừa tỉnh giấc, lạnh lùng mở bừng mắt.

Cũng không biết lâu hay chóng, ánh lửa ma trời thần bí trong đôi mắt Đạo Huyền Chân Nhân đột nhiên tắt đi, đến đột ngột, đi càng nhanh hơn. Cùng với đôi con ngươi nguy dị đó khép lại, đại điện vốn nghiêm sát tức thời cũng khoan hoà trở lại, lửa nến xung quanh, cũng từ từ dịu xuống, khôi phục lại ánh sáng mờ mờ ban đầu.

Hương nhỏ trong tay Điền Bất Dịch, vẫn cháy dìu dịu, ba đốm sáng bé xíu, như có như không trong bóng đêm. Chỉ có điều khi nó nhấp nháy, tàn hương trắng xám lại lặng lẽ rơi xuống, trên tay Điền Bất Dịch.

Điền Bất Dịch lặng thinh, thờ ơ nhìn tàn hương rơi trên lưng bàn tay, đứng sững một lúc, rồi khẽ rung, rũ những tàn hương đó đi, rồi tiến lên một bước, cung kính cắm ba cây hương thanh thanh vào trong lư.

Sáu cây hương, cùng lúc được thắp trong lư, khói nhẹ lan toả, lững lờ bay lên.

Điền Bất dịch nín thình, lại hướng về hàng linh vị vái ba vái, sau đó từ từ xoay mình, đối diện với bóng người ngồi trên tấm bồ đoàn kia.

“Đạo Huyền sư huynh”, lão nhìn người đó chăm chú, trong mắt không hiểu sao, vừa kinh ngạc, vừa bi phẫn, lại ảm ước có chút thống khổ, chầm chậmm thốt, “Chúng ta lại gặp nhau rồi!”.

Phần lớn gương mặt của Đạo Huyền Chân Nhân chìm trong bóng tối mờ, nhìn không thật rõ, đối với tiếng nói của Điền Bất Dịch, ông tựa hồ nghe mà không thấy, chẳng phản ứng gì hết, vẫn cứ ngồi yên lặng.

Điền Bất dịch đứng nhìn ông ta giây lát, cũng không nói gì nữa, chỉ có điều nét mặt, càng lúc càng nặng nề. Miệng lão mấp máy, vùng bước lên, đến bên Đạo Huyền Chân Nhân, ở một tấm bồ đoàn cách chỗ ông ta chưa đầy ba thước, cũng ngồi xuống.

Trong đại điện, không khí lạnh lẽ.

***

Nam Cương. Thập Vạn Đại Sơn, đỉnh núi cháy sém.

Trên đường tiếng quỷ gào lâm thâm càng dày, không biết cơn gió tà từ đâu lùa tới cũng ‘u u’ lên mấy tiếng, thổi tạt vào người như dao cắt, nếu không phải là Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi đều đạo hạnh cao thâm, chỉ riêng tiếng sói tru quỷ khóc và âm phong lồng lộng, cũng đủ để khiến người ta phát điên rồi.

Chỉ có điều luồng khí âm thâm xung quanh càng lúc càng dày, hai người bọn họ càng lúc càng cảnh giác, nhưng mãi cho đến khi họ đến dưới sơn cốc, đã đến nơi mà xa xa có thể nhìn thấy cái cửa vào âm u đen kịt của Trấn Ma Cổ Động, vẫn không hề có bất kỳ một nguy hiểm hay mai phục nào. Khắp ngọn núi không khác gì nơi quỷ vực, lại yên tĩnh đến khó hiểu, đừng nói không thấy Thú Yêu hung mãnh, mà những độc trùng mãnh thú từ khi thâm nhập vào Thập Vạn Đại Sơn nơi nào cũng thấy, cũng hoàn toàn không có tăm tích.

Nơi âm thâm này, lại phảng phất như nơi sơn cùng thủy tận của Thập Vạn Đại Sơn, nơi an toàn nhất...

Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi đứng trên một ngọn đồi nhỏ, phóng mắt ra xa nhìn về phía hang động thâm u

lâu đời, lò mờ có thể trông thấy, bức tượng đá đứng sừng sững ở cửa hang động đó.

Hai người đều khẽ cau mày, đến lúc này, ở đây, sự yên tĩnh ngoài tưởng tượng, lại khiến họ lo lắng hơn.

Kim Bình Nhi trở xuống cửa hang: “Kia là Trấn Ma Cổ Động, hồi trước khi tôi đến đây truy tầm người áo đen, đã chính mắt trông thấy Thú Thần phục sinh đi ra khỏi cửa động đó”.

Quý Lệ gật đầu, sau đó lại nhìn xung quanh cái hang, chỉ thấy ngoài cửa hang hắc ám sâu không nhìn rõ, bốn bề xung quanh đều là vách núi cheo leo dựng đứng, đá lạ hiem trở, mà phía trên hang động chừng mười mấy trượng, dựa sát vào vách đá có một tầng mây đen dày, chậm chậm di chuyển ở lưng chừng trời, như một đám nước. Trông màu đen dày đặc đó, không hỏi cũng biết, nhất định là vật kịch độc. Liếc mắt nhìn, người bình thường quyết nhiên không có chỗ nào đi được, đúng là nơi tử địa.

Cụp mắt xuống, Quý Lệ trầm ngâm giây lát: “Chúng ta vào chứ?”.

Kim Bình Nhi hiển nhiên có vẻ do dự, nín lặng một lúc lâu, cuối cùng vẫn gật đầu: “Ừ, thôi đã đến đây rồi, lại làm sao mà co lại không lên được nữa, chúng ta đi đi”.

Quý Lệ liếc nhìn nàng, chỉ thấy thần tình trên mặt nàng có vẻ khác lạ, sắc mặt có vẻ nhợt đi, hiển nhiên có vài phần e ngại cái hang động thần bí này. Kỳ thực lại không chỉ có nàng, đến con khỉ Tiểu Hôi trên vai Quý Lệ, lúc này tựa hồ cũng đổi tính, tỏ ra đặc biệt yên lặng.

Dường như cảm nhận được điều gì, Kim Bình Nhi đảo mắt nhìn sang Quý Lệ, đột nhiên mỉm cười, để lộ hàng răng sáng đẹp, tím tím: “Ta không sao rồi, đi nào”.

Quý Lệ gật gật đầu, đi trước. Kim Bình Nhi tiếp theo sau lưng hấn, chậm chậm tiến về phía Trấn Ma Cổ Động.

Tiếng bước chân dẫm trên nền đá cứng chày đen mau chóng chìm lấp đi trong tiếng âm phong gào rú không ngớt, càng lại gần cửa vào cổ động, làn gió tà rét căm căm càng thâm dữ dội, luồng hàn khí âm u đầy rẫy trong gió càng thêm buốt giá.

Lúc này hai người đều đã phát hiện ra, gió tà căm căm tràn ngập núi chính là từ trong cổ động lùa ra.

Cổ Động mỗi lúc một gần, ánh sáng xung quanh cũng như từ từ tối đi, càng lúc càng nhiều ánh sáng đều bị đám mây đen bên trên Trấn Ma Cổ Động che bớt đi, tựa hồ một nơi như thế này, không cho phép lọt vào bất cứ một tia sáng nào vậy cả.

Cửa động âm u thăm thẳm sừng sững, bức tượng đá đối mặt với nơi sâu âm u, cũng cuối cùng từ từ rõ ràng xuất hiện trước mắt hai người.

Đoạn đường này, hoàn toàn không thể coi là dài, nhưng đối với hai người bọn họ mà nói, lại như là đi rất lâu, khi họ rốt cục cũng dừng lại trước Trấn Ma Cổ Động, trên trời, đã hoàn toàn ảm đạm, ánh mặt trời không lâu trước đây vẫn còn ảm áp rơi trên mình họ, đã hoàn toàn tắt ngúm trên đám mây kia.

Quý Lệ chậm rãi rẽ vào cửa động, đứng trước bức tượng đá người phụ nữ.

Áng sáng hoàng hôn chiếu trên mình nàng...

Gió sương hàng ngàn hàng vạn năm, đã biến những đường nét trơn bóng mỹ lệ và uyển chuyển ban đầu dần dần điêu khắc thành thô nhám, thời gian thương hải tang điền biến ảo, đã có bao nhiêu con mắt, đã chăm chú mà lặng lẽ ngắm nhìn dung nhan nàng.

Thời gian như nước sông dài ào ào vỗ về phía trước, chưa từng dừng lại một chút nào, nhưng cảm động ban đầu, những ký ức ban đầu, và từng sợi ghi sâu trong tim, thì ra, cuối cùng cũng đều bị người quên lãng.

Chỉ còn lại một tia nửa điểm tồn tại trong truyền thuyết, sau thời gian lâu, bị hậu nhân lơ đãng nhắc đến.

Sắc đẹp xưa kia của nàng, vẻ lộng lẫy xưa kia của nàng, trước ánh mặt trời, đã tan như mây khói.

Gió lạnh buốt, luồn qua vạt áo lọt vào mình, con mắt chăm chú suốt ngàn vạn năm hoặc đã cuối cùng không sáng được sự hồi hận trong tâm!

Bàn tay mềm mại, khe khẽ đặt trên vai, tiếng kêu chi chi của con khỉ Tiểu Hôi vang lên bên tai, thân hình Quý Lệ hơi rung lên, thụt lùi về sau, lập tức kinh tỉnh, tự mình lại trong lúc vô thức, chăm chú

nhìn bức tượng người phụ nữ trẻ trung đó, lại mê man đi.

Nghĩ đến đây, lưng Quý Lệ nhói lên như bị kim châm, lòng hơi sợ hãi. Với đạo hạnh tu hàng hiện thời, sự kiên cường trong tâm trí của gã, đối diện với bức tượng Vu nữ Linh Lung này, lại còn bất giác mê loạn, dị lực thấm đẫm trong bức tượng này, quả thực là khủng khiếp.

Quý Lệ định thần, lập tức xoay đầu nhìn về phía Kim Bình Nhi, vừa rồi nếu không phải Kim Bình Nhi đứng bên nhắc nhở hắn, thật không biết đối diện với bức tượng đá này, mình còn mê loạn bao lâu nữa, Kim Bình Nhi sao lại đề phòng được với bức tượng đá bí ẩn này nhỉ, nếu không phải là người con gái này còn ẩn tàng một thực lực vượt ra ngoài dự liệu của mình?

Quý Lệ ngoảnh đầu nhìn, lại bất giác sửng người, chỉ thấy Kim Bình Nhi tuy đứng bên mình, đồng thời thò tay vỗ trên vai hắn, nhưng cả thân hình, hoàn toàn tương phản với hướng đứng của Quý Lệ, mặt quay vào cửa hang Trấn Ma Cổ Động, lưng quay lại tượng đá, căn bản không nhìn vào mặt tượng đá.

Quý Lệ chau mày hỏi: “Người làm gì thế?”.

Kim Bình Nhi mỉm cười: “Bức tượng này ghê gớm lắm, tôi chưa nói qua với huynh sao?”.

Quý Lệ chau mày, hừ một tiếng, hít thở thật sâu. Lúc này Tiểu Hôi vẫn phục trên vai hắn từ đầu tới giờ cũng tỏ ra sốt ruột, đuôi lẳng lên, đột nhiên nhảy khỏi vai Quý Lệ, nhảy lên bức tượng, sau khi bám treo loay hoay một hồi, cuối cùng nó cũng ngồi được lên đầu bức tượng.

Quý Lệ biến sắc mặt, trầm giọng quát: “Tiểu Hôi, lại đây”.

Con khi nhìn Quý Lệ, giơ tay gỡ đầu, kêu chi chi mấy tiếng, nhưng cuối cùng vẫn từ tượng đá nhảy về vai Quý Lệ. Kim Bình Nhi đứng bên cười: “Huynh dọa con khi làm gì, nó chẳng qua là nghịch...”.

Lời chưa nói dứt, Kim Bình Nhi đã lộ vẻ ngạc nhiên, mắt trông thấy Quý Lệ nghiêm trang, chỉnh đốn lại y phục, lấy vẻ cung kính hướng về pho tượng đá hành lễ.

Kim Bình Nhi ngạc nhiên: “Huynh làm thế này là sao?”.

Quý Lệ nét mặt trầm lặng, không đáp lời nàng, chỉ nhìn pho tượng thật sâu, sau đó xoay mình, lạnh lẽo: “Không sao, chúng ta vào”.

Cổ động âm u, âm phong lồng lộng, đang ở ngay trước mặt họ.

Kim Bình Nhi theo sau lưng Quý Lệ, nhìn con khỉ Tiểu Hôi đang tỏ vẻ chán nản, sau đó ánh mắt rơi trên mình Quý Lệ: “Huynh vừa rồi vì sao lại hành lễ với pho tượng?”.

Bước chân Quý Lệ ngưng lại, rồi tiếp tục đi về phía trước, nhạt nhẽo nói: “Phong phạm của tiên nhân, dù sớm đã tan thành mây khói, nhưng trong tim mọi người, luôn có chỗ xứng đáng để tôn kính”.

Kim Bình Nhi nhăn mặt, hiển nhiên không hiểu tí gì những lời như đánh đố mà Quý Lệ nói, đang định hỏi kỹ, Quý Lệ đã đi đến gần bên cửa hang rồi. Kim Bình Nhi vội vàng theo sau, cau mày: “Ồ, tôi đang định nói chuyện với huynh, sao lại đi nhanh làm vậy? Tôi còn chưa nói cho huynh biết, lần trước khi tôi đến đây ở đây có một hung linh, tuy sau này chắc là bị Thú Thần diệt rồi, nhưng cửa động này chắc còn...”.

Nói đến đây, thanh âm của Kim Bình Nhi chợt nhỏ riu, hầu như cũng lúc, bước chân Quý Lệ cũng ngưng bật.

Hai người đứng ở nơi cách cửa hang độ mấy bước, nhìn thấy trong hang động âm sâm tăm tối, một luồng khí lạnh màu trắng từ từ trỗi lên, trong tiếng rú rít bạo tàn của cơn gió tà, lại không hề có vẻ tan đi.

Trông thấy luồng khí trắng tụ lại mỗi lúc một dày, thể tích mỗi lúc một lớn, cuối cùng ngưng lại thành hình, ẩn ước trong làn khí trắng hiện ra một thân hình cao lớn, tiếng rống trầm trầm, hú rít từng hồi, đan hòa vào với tiếng gió gào thét, càng tăng thêm uy thế, như mãnh quỷ thiên thần.

Kim Bình Nhi nhìn luồng khí trắng, thờ dài, lắc đầu: “Tốt rồi, giờ thì huynh nhìn thấy rồi, ở đây có một hung linh tính khí vừa khó chịu vừa lợi hại!”.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 199

CÔNG ĐỨC

Âm phong càng lúc càng mạnh, y phục của Quỷ Lệ cùng Kim Bình Nhi lật phật bay. Bọn họ đứng trước động khẩu của Sân Ma Cổ Động, nhìn về phía trước đang dần dần xuất hiện thân hình cự đại quỷ dị của hung linh.

Nhãn châu to tựa chuông đồng, từ trong vùng bạch khí hung hãn trùng mở, ần ần có những tia sáng đỏ như máu phát ra, thân hình cự đại của hung linh từ từ hiện ra rõ ràng, đưa mắt nhìn xuống hai phạm nhân trước mặt.

“Là ai, to gan lớn mật dám đến nơi đây?”.

Giọng hung linh mãnh nhiên cất lên, hùng hồn chấn động, phảng phất chu vi vách đá xung quanh đều rung lên bần bật.

Tuy nhiên sau đó, hung linh tựa hồ như phát hiện ra, hạ giọng, mục quang chuyển sang phía sau thân hình Quỷ Lệ thời thấy Kim Bình Nhi đang đứng: “Lại là người?”.

Kim Bình Nhi khe khẽ cười, kiều mị vô hạn, nói: “Đúng, lại là ta, chúng ta lại gặp mặt rồi”.

Hung linh cười lớn, thanh âm vang lên truyền đi xa, phảng phất tại phía sau người hắn từ trong u thâm cổ động xa xa cũng vọng lại một tràng cười: “Người lại đến đây làm gì, vẫn chưa làm kinh động đến nương nương thần tượng đủ hay sao?”.

Kim Bình Nhi trong đầu đang tính cách đối phó với hung linh, xem như tình huống hôm nay, tên hung linh thủ hộ Sân Ma quyết nhiên không phải dễ đối phó. Chỉ là trong tâm suy nghĩ vậy, ngoài mặt thị vẫn nở nụ cười quyến rũ.

Kim Bình Nhi định trở lời, bỗng nhiên nghe thấy tiếng Quỷ Lệ nói: “Người có phải là hộ vệ của Linh

Lung Vu Nữ năm xưa, thâm nhập Thập Vạn Đại Sơn, một trong Nam Cương thất anh hùng, Hắc Hồ, không?”.

Kim Bình Nhi ngạc nhiên, quay người nhìn qua phía Quỷ Lệ, chỉ thấy Quỷ Lệ sắc diện thản nhiên, nhìn thẳng vào thân hình khổng lồ của hung linh.

Cũng có thể là tại lúc Quỷ Lệ lên tiếng hỏi, hung linh nọ cũng là không có cách gì tự chủ được ngay người ra, phảng phất “Hắc Hồ” cái danh tự đó, như một trọng quyền tàn nhẫn đánh mạnh vào đầu đó trong tâm tâm hắn.

Kể cả là hóa thân thành lệ quỷ hung kinh, kể cả là quên hết cả thế gian, ngàn vạn năm cô khổ đợi chờ, chung quy cuối cùng vẫn có một hồi ức, thâm tàng trong nơi sâu thẳm nhất của tâm hồn.

“Ngươi... là ai?” thanh âm hùng hồn của hung linh, như đột nhiên cất lên, cũng như tình cảnh vừa xuất hiện, hoàn toàn biến đổi.

Quỷ Lệ nhìn đám âm sâm quỷ khí đang vòng thành từng vòng bởi thanh âm, nhãn trung lấp lóa những tia phức tạp khó hiểu, chậm rãi nói: “Năm xưa trong bảy người họ vệ Linh Lung Vu Nữ, cuối cùng còn được năm người trở về, sau đó kiến lập ra ngày nay Nam Cương Ngũ Tộc. Còn lại hai người, là hai vị huynh đệ đã từng theo họ vệ Linh Lung Vu Nữ từ lâu nhất, Hắc Hồ và Hắc Mộc là không trở lại. Cổ lão Vu tộc truyền thuyết, đại ca Hắc Hồ trung tâm dũng mãnh, nhị đệ Hắc Mộc kiên nhẫn chấp khán, ta thấy ngươi đối với thần tượng cung cần dị thường, ngàn vạn năm nay kiên nhẫn như vậy, hoá thân hung linh không hồi hận, chỉ phỏng đoán ngươi là Hắc Hồ, không ngờ lại đúng?”.

Hung linh nọ trầm mặc hồi lâu, mục quang ngưng lại nhìn Quỷ Lệ, Quỷ Lệ dưới ánh mắt hung lệ của hung linh, không ngờ lại chẳng hề có một chút úy kỵ nào, cũng mở to mắt nhìn lại.

Chậm chậm, âm bạch quỷ khí xung quanh hung linh càng lúc càng nồng, ánh huyết quang trong mắt hung linh càng lúc càng mạnh, từng đạo khí âm hàn thấu cốt thổi vào cửa động Sân Ma, khí hậu phảng phất cũng càng lúc càng lạnh.

Trên vai Quỷ Lệ hầu tử Tiểu Hôi, tựa hồ như cảm thấy bất an, khe khẽ kêu lên hai tiếng.

“Ngươi thưa ra là ai, làm sao lại biết được truyện xưa của Vu tộc?”. Âm thanh phẫn nộ của hung linh

bỗng nhiên biến đổi, thanh âm bây giờ bỗng nhiên biến thành lạnh băng.

Quý Lệ tựa hồ như chẳng cảm giác thấy gì, chỉ là nhìn âm ảnh không lồ nói: “Thế gian này đến quá nửa là không nhớ được chuyện xưa, chỉ là chung quy sau đó vẫn còn có những truyền thuyết, từng chút từng chút được lưu truyền lại”.

Gã nhìn thẳng vào hung linh, dẫn giọng nói từng chữ một: “Nam Cương ngày nay, Vu tộc hậu duệ vẫn còn có người nhớ các người”.

Hung linh nọ nhắm mắt, rất lâu sau vẫn không mở ra.

Kim Bình Nhi đứng phía sau, khẽ nhíu mày đôi mày liễu, nhìn hung linh, đoạn lại nhìn sang bên Quý Lệ, những truyền thuyết của Vu tộc về Linh Lung thần tượng, thì một chút cũng không biết, nhưng nhìn phản ứng của hung linh nọ, hiển nhiên đa phần những điều Quý Lệ nói đều là sự thật. Từ trước đến nay, thì luôn nghĩ trong ma giáo ắt không có ai có thể biết hơn thì về những di sự trong Thập Vạn Đại Sơn, không ngờ tên Quý Lệ này lại biết được những cổ sự đó.

Thị nhìn thân ảnh nam tử đó, trong lòng có chút chấn động, mục quang vẫn lạnh lùng.

Lâu sau, âm phong lạnh lẽo thổi qua. Trên đỉnh đầu, mây đen ùn ùn kéo lại, gió lạnh như cắt, cảm sắc thê lương.

Trong phút tĩnh mặc này, đột nhiên, hung linh Hắc Hồ bỗng chột ngẩn đầu, nhìn trời hú lên một tiếng, thanh âm thê lệ, phảng phất như mang theo những tang thương của vãng sự kèm trong tiếng hú. Đến lúc thanh âm tiếng hú từ những rặng núi xa vọng lại, gã mới cúi đầu xuống, tiếng van ù ù, phảng phất chính là những tâm tình của chuyện xưa đang cuộn cuộn trở về.

“Đa tạ!”.

Hung linh nọ nhìn Quý Lệ một lúc lâu, rồi khẽ cúi đầu, nói lời cảm tạ.

Quý Lệ không có chút biểu tình nào, chậm rãi lùi về phía sau nửa bước, khẽ chớp mắt, đáp lễ.

Hung linh gật đầu, thanh âm đã hòa hoãn trở lại, nói: “Không ngờ thế gian này vẫn còn có người nhớ

đến Nương Nương và bọn ta, hà..., bất quá chúng ta năm xưa lúc hộ vệ Nương Nương thâm nhập Thập Vạn Đại Sơn, cũng không có ai nghĩ đến việc này lại được thiên cổ lưu danh”.

Nhãn thần hung linh, chậm chậm chuyển qua phía động khẩu Sân Ma Cổ Động, nơi dựng thần tượng của Linh Lung Vu Nữ, nhãn thần hấn, trong giây phút bỗng biến thành ôn hòa trở lại, đoạn tiếp tục nói, thanh âm cùng hòa hoãn hơn nhiều: “Bất quá bọn ta đến nơi này, không hiếm có ai có thể biết được, đến cả quý cũng không biết được”.

Quý Lệ im lặng một lúc, rồi đáp: “Đúng, trước khi ta đến đây, tuy đã nghe qua những truyền thuyết về Linh Lung Vu Nữ và bảy người bọn người, nhưng tịnh không biết được tình hình hiện tại của người, cũng không biết được người ở nơi đây...”.

Gã gật đầu, nhìn hung linh chần động, danh tự đó phảng phất đến gã cũng cảm thấy ứ ỹ.

Chỉ là, mục quang của hung linh vẫn không động, vẫn tôn kính nhìn thần tượng, nói: “Các người tìm y làm gì?”.

Quý Lệ lãnh đạm: “Chúng ta muốn tìm y sau đó giết y”.

Hung linh nọ đột nhiên ngoảnh lại, nhìn Quý Lệ nói: “Chỉ bằng hai người bọn người?”.

Quý Lệ bình tĩnh gật đầu: “Đúng”.

Vùng bạch sắc quý khí quanh hung linh bỗng nhiên vùn vùn càng lúc càng nhanh, khiến thân ảnh hấn càng lúc càng mờ, lúc lâu sau, chỉ nghe thấy tiếng gã lạnh lùng nói: “Không sai, Thú Thần đích xác là ở tại trong Trần Ma Cổ Động”.

Kim Bình Nhi thân hình nhất động, trên mặt khẽ lóe lên một tia vui mừng. Duy chỉ có Quý Lệ đến một chút biểu tình cũng không có, chỉ nhìn hung linh.

Hung linh nọ nhìn gã, hốt nhiên nói: “Ta xem cách ăn mặc của người không giống người Nam Cương, có phải là từ Trung Thổ lại không?”.

Quý Lệ gật đầu, nói: “Chính thị”.

Hung linh trầm ngâm một lúc, trong âm thầm quý khí, phảng phất như thần tình gã có chút biến hóa, nói: “Người có biết, ta tại sao lại canh gác trước cửa động?”.

Quý Lệ đáp: “Không biết”.

Hung linh nói: “Ta tự nhiên là ở đây để bảo hộ nương nương thần tượng, nhưng ngoài việc đó ra, ta cũng ở đây canh gác, một là không để cho yêu nghiệt phục sinh, hai là không để cho ai tiến vào động, người đã minh bạch chưa?”.

Quý Lệ gật đầu.

Hung linh nọ thần nhiên cười nói: “Nhưng cuối cùng ta chung quy cũng đã phụ lòng nương nương trọng thác, bị... bị tên súc sinh kia lừa gạt, gây ra lầm lỡ to lớn, yêu nghiệt phục sinh, thiên hạ sinh linh đồ thán...”. Nói đến đây, âm thanh gã càng lúc càng nhỏ, sau đó, hung linh định thần trở lại, tiếp: “Ta vốn đã tuyệt vọng, nghĩ rằng thế gian này không còn ai có khả năng tiêu trừ yêu nghiệt trừ hại cho bá tánh, không ngờ mấy ngày trước, hấn trọng thương trở về, trung thổ nhân kiệt địa linh, quả là có cao nhân có thể đã thương được nó, thật là ngoài sức tưởng tượng của ta”.

Quý Lệ khước mắt khẽ giật, đoạn lạnh lùng cười nói: “Người cũng đừng nên mừng vội, Thú Thần tuy đã bại, nhưng người đã bại nó, cũng không khá được nó chút nào đâu...”.

Hung linh khẽ run, không biết câu đó của Quý Lệ có hàm ý gì, nhưng sao đó lại thâm trầm nói: “Có thể trừ khử yêu nghiệt, tự nhiên là rất tốt rồi, ta có tâm nguyện này từ cả ngàn năm nay, chỉ hận hôm nó phục sinh, ta cố hết sức cũng không làm gì nổi nó. Các người đến từ Trung Thổ, có lẽ có khả năng chế ngự nó”.

Xung quanh hung linh quý khí bốc lên xung thiên, trùng to đôi mắt, lớn tiếng nói: “Ta thay mặt nương nương cho phép người qua lần này”.

Nói xong, hấn chậm chậm lùi sang một bên, nhường đường cho Quý Lệ và Bình Nhi, đằng sau gã một động nhỏ u thâm dẫn sâu vào trong cổ động.

Quý Lệ nhìn động huyết một lúc lâu, rồi đưa mắt nhìn hung linh, hung lin cũng nhì gã.

Quý Lệ gật đầu, cũng chẳng nói thêm gì nhiều, chậm chậm nước về phía trước. Khi đi qua hung linh, trên vai gã hầu tử Tiểu Hôi đột nhiên ngẩng đầu, nhìn vào thân thể to lớn của hung linh, ba con mắt chớp chớp.

Hung linh nọ hốt nhiên nói với từ sau lưng Quý Lệ nói lớn: “Vẫn còn một chuyện, ngươi nên để tâm. Hôm đó Thú Thần không trở về một mình, ngoài con ác thú Thiết Thao bên cạnh nó, vẫn còn một con yêu nghiệt nữa, đạo hạnh cực cao, ngươi phải cẩn thận đó”.

Quý Lệ dừng bước nói: “Cứ như ta biết, thập tam yêu thú thủ hạ của hắn, đều bị tiêu diệt hết rồi”.

Hung linh nọ lắc đầu đáp: “Không phải là bọn thập tam yêu thú đó, từ trước tới nay, đến cả ta cũng chưa thấy con yêu nghiệt đó nhiều, ngươi nhất định phải cẩn trọng”.

Quý Lệ gật đầu, nhìn sâu vào trong cổ động rồi tiếp tục bước.

Phía sau, Kim Bình Nhi chậm chậm tiếp bước nối gót, hai người một khi, dần dần chìm vào trong hắc ám, tan vào trong âm ảnh rồi biến mất hẳn.

Quý khí quanh mình hung linh, từ từ trở nên mơ hồ, nhưng đôi mắt to tướng của hắn, vẫn nhìn chăm chăm vào vùng hắc ám trong động huyết. Rồi đột nhiên, hắn hướng về phía vùng u tối, hống lên một tiếng như kinh lôi thiểm điện sấm sét, nộ khí như bài sơn đảo hải oanh nhiên bùng lên, thậm chí đến cả những đạo âm phong cũng bị thổi ngược vào trong động, đến cả vách đá xung quanh cũng rung lên rơi ra những hạt vụn đá rụng xuống lả tả.

Sau khi tiếng hống điên cuồng đã dứt hẳn, thân hình to lớn của hung linh, dần dần tan vào trong hắc ám.

Chỉ là, vào lúc hung linh tiêu thất, gã không chú ý đến, bên ngoài Sân ma Cổ Động, đằng sau thân tượng, ần ần thiểm hiện một bóng đen, chính là người đã sách động Nam Cương Ngũ Tộc nội loạn, cướp đi thánh khí của Ngũ Tộc, giúp Thú Thần phục sinh, Hắc Mộc.

Đoạn trường bào đen tuyền vẫn như ngày trước, phủ kín toàn thân Hắc Mộc, từ trong phát ra những đạo âm lãnh khí, chỉ là sâu trong mắt gã, thoáng có những tia mục quang cực kỳ phức tạp, nhìn sâu vào trong Sân Ma Cổ Động. Sau khi hung linh nọ, cũng là vị đại ca của gã trước đây, tiêu thất hẳn chầm

chậm thu hồi nhãn quang.

Trong âm phong sắt, hấn hạ giọng than: “Nương nương...”.

Cùng lúc đó, Trấn Ma Cổ Động sở tại trên ngọn núi đen ngòm, trong khu rừng già âm u, dần dần xuất hiện một đội ngũ tầm mười người. Người đi đầu tiên, một thân bạch y như tuyết sáng ngời, vẻ mặt lạnh lùng, nhưng trong mắt lại có đến mấy phần u sầu thương tang thương, hướng rặng núi đen ngòm mà thờ dài.

***

Trung thổ, ba mươi dặm ngoài Hà Dương Thành.

Trên đại đạo, đã qua lâu rồi, những người chạy loạn đều bắt đầu quay trở lại quay trở lại phía nam, nơi đây lại không xa chân Thanh Vân Sơn là mấy, cho nên thường thấy bá tánh y sam lam lũ, gian nan trèo đèo lội suối trở về quê hương. Bất quá cũng có nhiều người bắt đầu mở hàng tiểu thương tiểu phiến, so với lúc trước phát sinh ra trường họa kiếp, thì cũng đã tốt hơn không biết bao nhiêu lần rồi.

“Tiên nhân chỉ điểm, xem bản sinh mệnh đây...”, bỗng nhiên một tiếng rao từ trên đại lộ cất lên, phá tan sự tĩnh lặng trầm mặc thường ngày vốn có, nghe bắt tay vô cùng.

“Tài vận, quan ận, nhân duyên, hành tung, phong thủy, xem tướng, trắc tử, mặc cốt, môn nào cũng giỏi, môn nào cũng biết, nhanh nhanh, một người chỉ lấy năm lượng thôi! Quá rẻ quá rẻ...”.

Chu Nhất Tiên tay nắm cây gậy trúc có gắn chiêu bài “Tiên Nhân Chỉ Lộ”, chậm rãi bước từng bước, chúng nhân đảo mắt nhìn.

Đằng sau lão, Dã Cầu đạo nhân chẳng nói câu nào, chỉ lẳng lặng trông coi đồng hành lý.

Nhưng đằng sau lão, Tiểu Hoàn nhảy dựng lên, trên đường đang chăm chú đọc một quyển sách mỏng bìa đen không có ghi tựa đề gì, ngẩng mặt lên nói: “Gia gia, người vừa nói gì vậy, mấy lượng một người?”.

Chu Nhất Tiên ngoảnh lại, cười ha hả, một thân đạo cốt tiên phong như tiên nhân hạ giới, xòe năm ngón

tay ra, trình trọng đáp: “Năm lượng bạc”.

Tiểu Hoàn nhíu mày hỏi: “Nhưng mà hôm trước chúng ta chỉ lấy có ba lượng một người thôi mà. Còn nữa, mấy hôm nay gia gia bị sao vậy, ba hôm trước chúng ta đều đã thống nhất, mỗi khách nhân xem tướng chúng ta chỉ lấy năm tiền ngân lượng, nhưng mà gia gia vẫn chưa bằng lòng, mấy hôm trước xem tướng cho người ta, năm tiền biến thành một lượng, hôm sau một lượng biến thành hai lượng, mới hôm qua đây hai lượng đó lại biến thành ba lượng, đến hôm nay người lại muốn tăng lên thành năm lượng là sao?”.

Tiểu Hoàn chạy lên cạnh Chu Nhất Tiên, nhìn lão trù trên xuống dưới, Chu Nhất Tiên bị Tiểu Hoàn nhìn đến phát bực, lùi lại một bước quát: “Người nhìn cái gì mà nhìn?”.

Tiểu Hoàn không trả lời, chỉ nhìn lão chăm chăm, Chu Nhất Tiên hừm một tiếng, đoạn lại lùi thêm một bước, hỏi: “Người sừng sừng sộ sộ lên thế để làm gì?”.

Tiểu Hoàn phì một tiếng nói: “Gia gia mới là sừng sừng sộ sộ! Con xem người có bị ám đầu không, sốt quá biến thành hồ đồ rồi!”.

Nói đoạn, Tiểu Hoàn quay lại phía Dã Cầu đang đi đằng sau hỏi: “Đạo trưởng, ngài nói xem gia gia tiểu nữ mấy hôm nay có phải là rất hồ đồ không?”.

Ấy là vì bây giờ đang là ban ngày, Dã Cầu đạo nhân mấy hôm nay đều dùng một tấm vải điều che mặt, nhưng đôi mắt lấp lánh phát quang, thập phần minh lượng, khi nghe Tiểu Hoàn hỏi, chỉ cười ha ha hai tiếng, sau đó chậm rãi lắc đầu đáp: “Lão... hà, người là tiền bối niên kỷ đã cao, thế nào chẳng có chút...”.

“Đánh rắm!”

Chu Nhất Tiên ở phía trước bưng bưng nổi giận.

Tiểu Hoàn tròn mắt nhìn lão nói: “Gia gia, người kích động lên như vậy để làm gì, con vẫn hiểu đặc đạo thường nói rất có đạo lý, xem điệu bộ người mấy hôm nay, chỉ sợ đúng là có chút hồ đồ rồi”.

Chu Nhất Tiên tựa hồ như không thể chịu nổi “lão hồ đồ” ba chữ này, giận dữ quát: “Hai đứa tiểu bối

các người thì biết cái gì, hai người mới có mấy tuổi đầu, đã biết được bao nhiêu nhân tình thế cố, ta đây không phải là...”.

Tiểu Hoàn ngắt lời: “Phải không vậy? Vậy người nói ra xem, tại sao gia gia lại tăng giá một cách vô ký như vậy?”.

Chu Nhất Tiên hừm một tiếng, giương tấm chiếu bài Tiên Nhân Chỉ Lộ lên, hướng đám người bộ hành đang qua qua lại lại bảo: “Các người nhìn mấy người kia, cũng với chúng ta gặp mặt trên đường, có phải là những người tỵ nạn không?”.

Tiểu Hoàn gật đầu: “Không sai, tất cả đều là, cả chúng ta cũng là tỵ nạn”.

Chu Nhất Tiên mắc nghẹn, mặt đỏ bừng bừng, điệu bộ như không nghe thấy Tiểu Hoàn nói gì.

Tiểu Hoàn lại tiếp: “Nếu như tất cả đều là người tỵ nạn, ly hương, con thấy chẳng có mấy người lúc này còn muốn nghĩ đến chuyện xem tướng nữa, con vẫn tưởng gia gia đáng lẽ ra phải giảm giá mới phải, không ngờ gia gia lại nhất định tăng giá lên”.

Chu Nhất Tiên hạ tay xuống, để tấm chiếu bài ra sau, cười nhạt hỏi: “Cứ như các người nói, thì là ta sai rồi, nhưng mà người xem mấy hôm nay, những người tìm chúng ta xem tướng là ít hay là nhiều?”.

Tiểu Hoàn không nói gì, nhíu đôi mày, Dã Cầu đạo nhân ở bên cạnh láu táu tiếp: “Nói đến việc này, tựa hồ như mấy hôm nay khách nhân xem tướng đích ác là nhiều lên”.

Chu Nhất Tiên lại cười khẩy, mặt đầy vẻ đắc ý, nhìn Tiểu Hoàn tiếp: “Người nên kỹ còn trẻ, làm sao hiểu được chuyện đời chứ. Ta nói cho người biết, đúng ra là nói sau khi có đại nạn, người người đều phải đi tỵ nạn, tuy rằng vị tất đã có ý muốn xem tướng. Nhưng lần này thì lại khác, họa kiếp quá lớn, mười mấy ngàn năm mới có một lần, thiên hạ chúng sinh đồ thán, người người đều sống trong cảnh hiểm, không biết có còn sống được đến ngày mai không. Dưới hoàn cảnh khác biệt thế này, có bản tiên nhân ta chỉ điềm giúp họ thoát khỏi cơn mê, không phải là phúc cho sao”.

Tiểu Hoàn cúi đầu trầm tư, lúc lâu sau, mới từ từ ngẩng lên, trên mặt có một tia bực bội chán nản.

Dã Cầu Đạo Nhân vẫn còn mê hoặc, không nhẫn nại được hỏi: “Người tại sao cứ luôn đề cao cái môn

xem tướng này vậy?”.

Chu Nhất Tiên liếc nhìn nói: “Loại học vấn cao thâm này, ta làm sao có thể dạy người”.

Dã Cầu đạo nhân như dấm phải đình, áp úng một hồi, đoạn chỉ nghe thấy Tiểu Hoàn ở bên cạnh thở dài một hơi nói: “Cái này ta hiện tại cũng ít nhiều minh bạch được một điếm”.

Dã Cầu đạo nhân cùng Chu Nhất Tiên thất kinh, Chu Nhất Tiên nói: “Người... người nói ra xem?”.

Tiểu Hoàn nhún vai, chậm rãi tiếp: “Gia gia liệu thiên hạ người người tâm sợ hãi khôn xiết, đối với tính mệnh của mình đều lo cũng không được, thì làm sao thể quan tâm đến tài vật của họ được. Trái lại, ngân lượng của gia gia càng lúc càng nhiều, bá tánh tầm thường nghĩ là gia gia có đạo hạnh cao thâm, không giống phàm nhân... Việc này đến con nguyên cũng không tin, vẫn nghĩ là loại tiểu xảo kiểu này đến tên cóc cũng nhìn ra, không ngờ vẫn còn quá nhiều người không nhìn ra”.

Chu Nhất Tiên lắc đầu: “Người sai rồi, Tiểu Hoàn”.

Tiểu Hoàn ngạc nhiên: “Cái gì?”.

Chu Nhất Tiên nói: “Mấy điều người nói đều đúng, chỉ là câu sau cùng sai rồi, tịnh không phải là bọn chúng không nhìn ra, chỉ là bản thân bọn chúng nhìn không thông được đạo lý thôi”.

Dã Cầu đạo nhân nghe qua không hiểu bèn hỏi lại: “Cái gì mà nhìn không ra?”.

Chu Nhất Tiên lại nhìn những người bọ hành tất tả qua lại nói: “Chúng sinh thiên hạ, không phải là ngu độn không nhìn ra, chỉ là trong hoàn cảnh sinh tử đầu quan, chẳng có được mấy người có thể tin tưởng được vào chính bản thân, nên chỉ muốn nghe lời an ủi của người khác. Ta vì bọn họ mà chỉ điếm bèn bõ, mỗi câu mỗi từ đều là bàn về nửa đời sau của bọn họ, so với hoàn cảnh hôm nay thì thật tốt hơn nhiều lắm. Nghe được lời nói tốt lành, họ trả ngân lượng, cũng được an tâm hơn nhiều”.

Tiểu Hoàn bỗng nhiên đáp: “Ta toàn nói những lời hàm hồ”.

Tiểu Hoàn cùng Dã Cầu đạo nhân đưa mắt nhìn nhau, nhất thời không nói được câu nào.

Chu Nhất tiên ngẩng mặt nhìn trời, nhìn cả một vòm trời bao la rộng lớn, một lúc sau, mới thở dài: “Hạo kiếp thế này, đúng là chỉ có một không hai, nếu không, đến cả trời cũng không chịu nổi”.

Nói đến đây, lão quay lại cười: “Nếu mà như vậy, những ngày trong tương lai tự nhiên sẽ tốt hơn nhiều so với những ngày sống không biết sống chết thế nào, ta nói vậy cũng không tính là những lời hàm hồ gạt người... Trái lại, lão phu trên đường đi, đã an ủi khuyên bảo không biết bao nhiêu là người, bách tính phải lưu lạc, sau những lời khuyên bảo an ủi của lão phu, đều coi trọng sinh mệnh, quyết tâm hướng thiện, tu công tích đức, chẳng phải là tốt hơn nhiều so với mấy lão hòa tượng đạo sĩ hàng ngày nấp trong chùa miếu tụng kinh niệm Phật hay sao?”.

Lão đưa tay vỗ vỗ lên đầu Tiểu Hoàn, mặt bừng tiên khí, chính nghĩa lẫm liệt, giống như lão vì trời đất mà thương xót chúng nhân cứu thế, độc một mình xuống địa ngục cứu thương nhân bí trắng, chỉ tiện theo mà thu chút ngân lượng bạc trắng, cũng là đại nghĩa ở đây, không thu ngân lượng thì không đủ để cứu người, thu rồi thì đúng là đại từ đại bi sở vì chính khí thương tang.

Lão tiếp tục than: “Nhân sinh, đích thực là tịch mịch...”.

“...”

Nhất thời bốn bề không nghe thấy tiếng ai, bốn phía là một màn tĩnh lặng.

Chu Nhất Tiên nhíu đôi mày bạc, thu hồi nhãn quan không nhìn trời nữa, ngoảnh bốn phía nhìn.

“...”

“Hây, hai đứa bọn ngươi, đi nhanh như vậy làm gì...”.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 200

CHÂN THỨ

Thanh Vân Sơn, Thông Thiên Phong.

Ngọc Thanh Điện xưa nay vốn là nơi nghiêm túc, hôm nay dường như đã phát sinh biến sự, tiếng chân người chạy vội cứ không ngừng vang lên ở trong ngoài điện, những lời thì thầm to nhỏ tuy đã đè nén nhưng vẫn đầy vẻ vội vã và hoảng loạn lan nhanh như nước tràn bờ. Từ xa, tựa hồ cũng có tiếng xầm xì, sự việc xảy ra thật khó mà tưởng tượng nổi, ở trong thời khắc này, những tiếng huyên náo mỗi lúc một nhiều, hơn nữa lại phát ra từ những nơi gần Ngọc Thanh Điện.

Ngọc Thanh Điện địa thế cực cao, lẫn trong mây, có lẽ phải vượt quá Hồng Kiều, từ những bậc thềm đá bên ngoài Bích Thủy Đàm cũng phải đi thêm một lúc, nhưng muốn nghe được những âm thanh to nhỏ thì cũng phải đi qua hết nửa số bậc thềm đá đó.

Đại đệ tử của vị chưởng môn Thông Thiên Phong là Tiêu Dật Tài cũng vừa bắt được tin này từ một số sư đệ đang túm tụm vội vã chạy đến Ngọc Thanh Điện, trên khuôn mặt anh tuần sau đó không hiểu sao đột nhiên lộ vẻ nhợt nhạt, phải là chuyện gì cấp bách lắm mới khiến vị môn nhân trẻ tuổi nhưng đạo hạnh cao thâm này của Thanh Vân môn phải phí tâm lo lắng đến như thế.

Tuy nhiên ngoài mặt dù lộ vẻ lo âu, Tiêu Dật Tài vẫn đi nhanh lên trên đại điện, sắc diện vẫn dữ vẻ nghiêm trang, nhíu mày, khẽ giận dữ nạt: “Có chuyện gì thế? Vẫn là chưa đủ phiền toái hay sao? Kẻ nào dám to gan lớn mật khi không lại gây huyên náo ở đây?”.

Mấy đệ tử trẻ tuổi đang tập trung một bên trước cửa đại điện vội vã chạy lại, Đạo Huyền Chân Nhân sau khi đại chiến với Thú Thần đã bế quan từ lâu, hơn nữa sau đó tính tình của người không hiểu sao đã trở nên vô cùng cổ quái, mọi sự lớn nhỏ của Thông Thiên Phong, đa phần đều do vị đại sư huynh được mọi người trọng vọng này xử lý, Tiêu Dật tài trong mắt đám đệ tử nhỏ tuổi quả là rất có uy thế.

Chỉ là trong thời khắc này, những âm thanh huyên náo càng lúc càng lớn, trên mặt chúng đệ tử cũng lộ

sắc diện vô cùng kỳ quái, một kẻ trong số những người đang tụ tập bên Tiêu Dật Tài liền cất giọng rụt rè thưa: “Tiêu sư huynh, Tô sư thúc của Đại Trúc Phong đã đến”.

Tiêu Dật Tài thất kinh, ngạc nhiên hỏi: “Tô Như sư thúc?”.

Chúng nhân đệ tử ở bên đều nhất nhất gật đầu, Tiêu Dật tài liền kinh ngạc: “Sư thúc đến đây có việc gì, nếu đã đến đây, sao không có thông báo, hơn thế lại gây huyên náo như thế này...”.

Nói đến đây, chỉ nghe thấy tiếng nói bên ngoài Ngọc Thanh Điện càng cất cao, tựa hồ ai đó cuối cùng đã mất hết cả kiên nhẫn, từ xa truyền lại thanh âm lạnh lốt như tiếng chim phượng cất lên rành rọt thong thả.

Tiêu Dật Tài liền biến sắc mặt, vội vã bước nhanh vào đại môn Ngọc Thanh Điện miệng lẩm bẩm: “Khôn xong rồi, đi nhanh... đợi một chút, Tào sư đệ, Từ sư đệ, các người lập tức đi ra phía sau hậu viện, thỉnh vài vị sư thúc nữa đến để khuyên can Tô sư thúc, chúng ta là phạm hậu bối, thật khó mà nói cho được, đi mau”.

Hai đệ tử nhỏ bên cạnh liền gật đầu, chuyển thân vội vã đi về phía hậu viện Ngọc Thanh Điện, Tiêu Dật Tài hướng về phía cửa chính của Ngọc Thanh Điện vội vã sai bước, thoáng chốc đã đến đại môn, tiếng nói lạnh lốt đó hốt nhiên lại càng trở nên khẩn trương, tạo thành những thanh âm sắc bén.

Sắc diện của Tiêu Dật Tài trắng như sáp, thân hình thoắt cái đã lướt đến phía cổng vào, đồng thời đề khí nhỏ giọng thưa: “Tô sư thúc, có chuyện gì chúng ta từ từ bàn thảo, sao lại...”.

Mới vừa nói được có bấy nhiêu, chỉ nghe truyền tới mấy tiếng “Ôi da, ôi da...”, thân hình Tiêu Dật Tài đột nhiên sững lại, người cứng đờ, chỉ thấy phía trước cửa chính đại điện xa xa là mấy bóng lưng màu thiên thanh ôn hòa, bình bịch bình bịch chừng mười người bị liệng ra ngoài điện, không người nào khả dĩ có thể đứng vững, ai nấy cũng đều lão đảo không ngừng, một lúc sau mới ngã đánh rầm lên trên nền nhà.

Trên Ngọc Thanh Điện đồng loạt dậy lên những tiếng phản đối.

“Hừ!”

Một tiếng vang lên lạnh lẽo, lúc này chỉ thấy một thân ảnh thanh tú mảnh khảnh điểm lệ vô song xuất hiện trước công, đó chính là Tô Như.

Thanh âm đó lập tức trấn áp mọi người có mặt, bên trong Ngọc Thanh Điện tuyệt không một tiếng động, ánh mắt mọi người bấy giờ đều cú mục lên thân ảnh uy nghi của nữ tử.

Mái tóc đen huyền óng mượt vẫn thành búi, cài chiếc trâm vàng khắc hình phượng hoàng xõa cánh có điểm hồng ngọc, trong miệng chi phượng ngậm ba viên lưu ly phi thúy lóng lánh, khẽ lay động. Lòng mày lá liễu, nét lạnh lùng càng tăng thêm vẻ đẹp, đôi hàng lông mày gọn gàng chỉnh tề; môi son mím chặt, má trắng như tuyết, song nhãn trong suốt vô bì như tăng thêm ba phần nô khí. Bình nhật vẫn thường vận y phục rộng rãi không lộ rõ đường nét, hiện tại Tô Như đang vận bộ xiêm y trắng nõn, bó sát lấy thân trông như thiếu một phần đáng yêu lại tăng thêm một phần nóng bỏng, đồng thời tay nắm lấy chuỗi thanh Mặc Lục Tiên kiếm màu lục đeo ở thắt lưng, kiếm quang ngời ngời, mặc dù vẫn còn nằm trong vỏ nhưng kiếm khí trùng trùng đó tuy vô hình nhưng hiện hữu trong không khí gây cho người ta một cảm giác thanh tiên kiếm này có linh khí, cơ hồ như muốn bay lên múa lượn vậy.

Khóe mắt Tiêu Dật Tài không ngừng lay động, bất chợt cảm thấy lạnh dọc sống lưng.

Tô Như sắc diện như sương, mục quang băng lãnh, lướt mắt nhìn quanh đám người đang tụ tập tại Ngọc Thanh Điện, dưới cái nhìn đó, dù là dung nhan mỹ lệ, nhưng không ai dám nhìn trực diện vào nàng.

Tiêu Dật Tài đưa mắt quan sát đám đệ tử nhỏ lúc này vừa rên rĩ trong miệng vừa từ từ đứng dậy, chỉ thấy bọn chúng tuy bầm tím nhiều nơi, nhưng tuyệt không động đến gân cốt, số bị thương chảy máu cũng không đáng kể. Lúc bấy giờ trong lòng mới tạm an tâm, có thể thấy vị Tô Như sư thúc này tuy không biết vì chuyện gì mà đột nhiên nổi trận lôi đình, thế nhưng lúc hạ thủ vẫn còn niệm tình đồng môn chứ không ra tay cay cú, nếu quả đúng như lời các vị trưởng lão đã từng nói: “Nữ nhân này quả thật vô cùng lợi hại”, chỉ e là đám đồng môn sư đệ còn phải chịu khổ sở hơn nhiều.

Chỉ sợ là đã vui mừng hơi sớm, Tiêu Dật Tài hốt nhiên cảm thấy trong lòng ớn lạnh, chính là ánh mắt của Tô Như lúc này đang chiếu có đến hắn.

Tiêu Dật Tài cười khan một tiếng, bước nhanh đến trước cung thủ hành lễ, đồng thời ngầm để ý đến bàn tay đang nắm chặt chuỗi thanh Mặc Lục Tiên kiếm của Tô Như rồi lên tiếng: “Thế này... Tô sư

thức hôm nay sao lại được nhân rồi mà quá bộ đến Thông Thiên Phong chúng ta”.

Tô Như lãnh đạm nhìn Tiêu Dật Tài, hừ lạnh một tiếng, căn bản không thèm để ý đến câu hỏi của hắn, cũng không hồi lễ lại cái chào hỏi lúc nãy, vẫn ngạo nghễ đứng tại nơi đó, băng sương tuyết thế, lạnh lùng đáp: “Chớ nhiều lời, ngươi mau cho gọi Đạo Huyền đến đây”.

Lời vừa thốt ra, gần trăm đệ tử thuộc Thông Thiên Phong đang có mặt tại Ngọc Thanh Điện liền nhất thời chấn động, Tiêu Dật Tài cũng biến sắc mặt, ngạc nhiên giây lát “Tô sư thúc, có thể cho biết là có chuyện gì? Ân sư lão nhân gia bế quan đã lâu, phải rồi, thế Điện sư thúc, sao lại không đến cùng người?”.

Hắn không đề cập đến Điện Bất Dịch thì thôi, vừa dứt câu, sắc mặt Tô Như lập tức biến đổi, thần tình không ngừng dao động, trong ba phần thương tâm, lại có ba phần tư lự cùng ba phần nộ khí cùng một tia sát ý lạnh lùng.

“Hông!”

Hốt nhiên, một tiếng kêu thê thiết như dã thú kêu rống lên truyền khắp Ngọc Thanh Điện, chúng nhân có mặt cả thầy đều thất kinh, lúc sau mới phát hiện ra quái thanh đó chính là phát ra từ trên thanh Mặc Lục Tiên kiếm trong tay Tô Như, chỉ thấy năm ngón tay cầm kiếm của bà trắng nhợt, gầy guộc tựa như đã vận hết sức đến không còn chút huyết sắc, phản phát như cảm ứng được điều gì mà thanh tiên kiếm bỗng lại vẫn phát ra ánh sáng rực rỡ, lúc này lại càng trở nên cực thịnh mà phát ra những âm thanh như dã thú kêu gào như thế.

Bộ dạng tiên kiếm quả là thứ binh khí khí thế hùng hồn, cương liệt vô cùng, bình nhật trong tay nữ tử như Tô Như trông có vẻ ôn nhu hòa thuận, không ngờ lại có cảm ứng mãnh liệt thế này, có khác chi như hổ thêm cánh, lại càng làm cho cảnh tượng tăng thêm sát ý.

Tiêu Dật Tài bất giác lui lại một bước, cảm thấy ớn lạnh sau gáy, chẳng biết mình đã nói gì thất thố, dù gì đây cũng là bậc trưởng bối sư thúc, hơn nữa trọng phụ bà ta là Điện Bất Dịch tử toạ Đại Trúc Phong cũng là người quyền cao trọng vọng trong Thanh Vân Môn, vô luận thế nào cũng không thể khinh thị để bị đắc tội. Theo lý mà nói, Tô Như vô cớ tiến phạm Ngọc Thanh Điện dĩ nhiên là phạm lỗi lớn, chỉ là trông thấy bộ dạng của Tô Như chẳng có chút ụy kỵ gì cả, rõ ràng là không chỉ là chuyện gây sự vô cớ, mà phải có lý do nào đó vô cùng trọng đại.

Trong tiếng rú trầm trầm quái dị của Mặc Lục Tiên kiếm, Tô Như gằn từng câu từng chữ lạnh lùng hỏi Tiêu Dật Tài: “Gọi Đạo Huyền ra nhanh, ta có chuyện phải hỏi cho ra lẽ, chẳng phải Bất Dịch đã bị các người giữ lại hay sao?”.

Tiêu Dật Tài chân động toàn thân, bất ngờ ngẩng đầu, chúng nhân tại Ngọc Thanh Điện im bật không một tiếng động.

Đúng vào lúc này, hốt nhiên phía hậu đường truyền lại tiếng bước chân chạy vội tới, rồi có tiếng một vị trưởng lão từ xa truyền lại: “Tô sư muội, Bất Dịch sư đệ đã xảy ra chuyện gì, chúng ta là môn hạ Thanh Vân Môn, muội không thể vọng động!”.

Cùng lúc đó, trong hậu đường xuất hiện mấy lão đạo, hai người đi đầu một người tóc đen, một người tóc trắng, cả hai đều râu bạc như cước. Nghe giọng phát ra, đích thị là lão tử tóc trắng, chính là vị Phạm trưởng lão, người đương nhiệm chức vụ trọng tài của Thanh Vân Sơn Thất Mạch Võ Hội lần đầu tiên Trương Tiểu Phàm được tham dự mười năm về trước.

Thanh Vân Môn trong vòng mười năm trở lại đây, đã trải qua hai trường họa kiếp, các vị trưởng lão đời trước lớp thì tử vong, lớp bị thương, nhân số chẳng còn được bao nhiêu.

Tô Như ngược nhìn mấy lão trượng đang đi đến liền nhíu mày, hừ lạnh một tiếng, tuy thế vẫn không có ý nhượng bộ lấy nửa phần. Phạm trưởng lão nhìn ánh mắt Tô Như, liền ho khan, nhỏ giọng lẩm bẩm hai câu trong miệng.

Ở bên cạnh, hắc phát lão tử đưa mắt nhìn chung quanh, thấy có mười mấy đệ tử nhỏ tuổi mặt mũi bầm tím liền nhăn mặt có vẻ muốn nói vài câu với Tô Như nhưng bà đã hướng về phía Phạm trưởng lão lãnh đạm nói: “Phạm sư huynh, người dám mở miệng la rầy ta?”.

Phạm trưởng lão trợn mắt nhìn bà, sắc mặt ửng đỏ, rồi lập tức lắc đầu: “Đâu có, đâu có, Tô sư muội, giao tình bao nhiêu năm giữa ta đối với người và Bất Dịch sư đệ đâu phải là ít, ta kính trọng người không hết, có đâu lại dám la rầy?”.

Hắc phát lão đầu quay đầu đưa mắt nhìn Phạm trưởng lão nhíu mày, Phạm trưởng lão bối rối gượng cười đưa tay phân bua: “Dương sư huynh, huynh nói, huynh nói...”.

Người được gọi là Dương sư huynh chính là hắc phát lão đầu lúc này quay đầu lại đối diện với Tô Như mà nói: “Tô sư muội, được rồi, muội hãy bình tĩnh lại, sự việc như thế nào, muội hãy nói với huynh. Muội bình nhật là người cẩn thận ôn hòa, sao hôm nay lại... Việc thế này ngay cả đến Bất Dịch sư đệ cũng không dám gây ra?”.

Sắc diện Tô Như vẫn băng lãnh như trước, nhưng bàn tay nắm chặt tiên kiếm đang phát quang từ từ thả lỏng mấy phần, những tiếng tê hồng trầm trầm quái dị ngừng lại, chúng nhân đứng đó cũng thở phào nhẹ nhõm, Tô Như nhắm chắc Tiên kiếm thủ trì tại đó quả là đã phát ra uy thế cực lớn, tựu chugn cả đám Thanh Vân đệ tử đã bị bà uy hiếp sợ hãi đến chấn động tâm phách.

Tô Như nhìn Dương trưởng lão, khóe môi lay động, cười lạnh nói: “Không phải là việc gì Bất Dịch không dám làm, thì muội cũng không dám làm. Muội muốn yết kiến Đạo Huyền, huynh hãy đi gọi huynh ấy ra đây”.

Mấy vị trưởng lão nhìn nhau bối rối, Dương trưởng lão ho lên vài tiếng: “Tô sư muội, chương môn sư huynh bế quan đã lâu ngày, hiện tại không tiện ra mặt, muội hãy nói lý do tại sao lại làm cho muội sanh động trước đã, hơn nữa, Điền sư đệ có chuyện gì mà lại không đi cùng với muội?”.

Đôi mày liễu của Tô Như như đông lại, trong nét thanh lệ lại có thêm ba phần nộ khí bùng bùng: “Không phải hẳn đã bị Thông Thiên Phong các người giam giữ lại rồi sao?”.

Câu đó nói ra, Dương trưởng lão, Phạm trưởng lão cùng toàn thể trên dưới Thông Thiên Phong đại biến sắc mặt, Dương trưởng lão vội vàng nói: “Tô sư muội, chuyện thế này muội không thể nói bừa. Điền sư đệ là một trong Thanh Vân Thất mạch chủ tọa, tại Thanh Vân Môn ngoại trừ Đạo Huyền chương môn sư huynh, hẳn và Tăng Thúc Tường sư huynh là những người bậc cao trọng vọng, ngoài ra còn lại đều là đám đệ tử nhỏ tuổi làm sao mà có chuyện bắt giữ người, thật không thể nào!”.

Tô Như cười lạnh chế nhạo, truy vấn: “Các người đừng cho rằng ta không biết chuyện gần đây tâm tình Đạo Huyền sư huynh thay đổi, chính vì chuyện này mà Bất Dịch mới mạo hiểm lên núi khuyên sư huynh. Chẳng ngờ đi đến bây giờ vẫn không có tin tức gì, ta không đi hỏi các người thì còn biết hỏi ai?”.

Dương trưởng lão đang đứng cạnh Phạm trưởng lão lộ vẻ ngạc nhiên, liền chuyển thân hướng về phía

Tiêu Dật tài chán vẫn: “Tiêu sư diệt, Đại Trúc Phong thủ tọa Điện Bất Dịch gần đây có ghé qua Thông Thiên Phong hay không?”.

Tiêu Dật Tài ngơ ngác lắc đầu: “Quả là không có chuyện đó, đệ tử phụ trách xử lý mọi chuyện trong ngoài của Thông Thiên Phong. Trong vòng một tháng nay, Điện sư thúc không có đưa thiệp thông báo đến viếng Thông Thiên Phong”.

Tô Như liếc mắt về phía Phạm trưởng lão lãnh đạm: “Huynh nghĩ hẳn vì chuyện gì mà đến? Lại còn có thể đưa thiệp bái sơn từ từ uống trà đàm đạo hay sao?”.

Phạm trưởng lão đỏ mặt, không biết nói gì, Dương trưởng lão đối diện Tiêu Dật Tài hỏi tiếp: “Tiêu sư diệt, đã là như thế, ngươi lập tức đi đến Tổ Sư Từ Đường ở hậu sơn thỉnh vấn chuyện này với chương môn sư huynh, nếu có thể được, tốt nhất là ngươi thỉnh lão nhân gia đến đây, ba mặt một lời thì mọi chuyện sẽ được minh bạch”.

Tiêu Dật Tài do dự một khắc rồi khẽ gật đầu: “Hay lắm, đệ tử đi ngay đây”, nói xong thì cũng quay người rảo bước hướng về phía hậu đường.

Dương trưởng lão nhìn theo đến khi Tiêu Dật Tài khuất bóng thì quay lại, mỉm cười nói: “Tô sư muội, lão phu biết phu thê hai người tình thâm nghĩa trọng nên không tránh khỏi tâm tình rối loạn, nhưng lần này muội hấp tấp tán nhập Ngọc Thanh Điện thật sự quá đáng rồi”.

Tô Như trầm mặc giây lát, khẽ nói: “Dương sư huynh, huynh nói rất phải, nếu lần này không phải vì chuyện quan trọng của Bất dịch mà do Tô Như sinh tâm ma quỷ thì muội xin sẵn sàng chịu xử theo môn pháp”.

Dương trưởng lão xau tay, mỉm cười: “Coi muội kìa, ta có ý vậy đâu chứ...”.

Giọng Tô Như liền thay đổi, từ vẻ kiên quyết chuyển sang giọng nói bình thường: “Dương sư huynh ơi, nếu Bất dịch có chuyện gì trên đỉnh Thông Thiên Phong...”, nói đến đây mắt bà rục sáng, tinh anh, giọng chất chứa tình cảm quyết tâm, không chút dao động: “Thanh Vân môn trên hai ngàn người, đệ tử không xứng đáng Tô Như này đành phải vì huynh ấy mà tại Thanh Vân sơn, Thông Thiên Phong hướng về lịch đại tổ sư, về các vị chương môn các đời, quyết làm ra lẽ một phen”.

Một âm thanh khê vang lên, bà phát tay như lưỡi đao phá gió, Mặc Lục kiếm quang rạng rỡ sắc sảo bay từ mặt đất thẳng lên không trung, thoáng sau một thanh âm vang lên, bụi mờ mịn lan tỏa. Chúng nhân chỉ thấy dưới chân mặt đất rung động nhẹ như có cơn động đất bất ngờ, lúc bụi tản ra thì Tô Như tay nắm Mặc Lục tiên kiếm đâm vào nền đất xung quanh, không để lại dấu nứt nào.

Trong đá bụi mù, chuôi của Mặc Lục tiên kiếm đã rời khỏi tầm tay của Tô Như nhưng sức kiếm còn mãnh liệt, như một mãnh thú trong cơn khát máu gầm gừ ngân lên.

Dương sư huynh nhìn vào thanh tiên kiếm đang cắm trước mặt ôn và Tô Như cười hổ sớ: “Tô sư muội, bây giờ đã là lúc đó hay sao? Muội sao lại gỡ đi phong ấn trên Mặc Tuyết đã được niệm lại cả trăm năm nay?”.

Tô Như giọng lạnh lùng: “Dương sư huynh, huynh cũng biết khi xưa muội không dễ mà phong lại Mặc Tuyết, vì Bất Dịch mong muốn mà muội đã làm như vậy, muội cũng không để tâm đến nữa. Nhưng nếu Bất Dịch xảy ra chuyện gì muội sẽ lấy Mặc Tuyết ra mà thỉnh giáo Chương môn sư huynh một phen...”.

Dương trưởng lão lắc đầu cười khổ nói: “Muội... ta cứ nghĩ muội và Điện sư đệ lấy nhau nhiều năm, tính khí đã thay đổi... Thôi bỏ đi, bỏ đi, ta không muốn tranh cãi nhưng muội hãy ngồi xuống chờ Tiêu Dật Tài cùng chương môn đến có được không?”.

Tô Như không lộ chút biểu tình, không nói không rằng cùng với Dương trưởng lão ngồi xuống.

Không khí tại Ngọc Thanh Điện đã từ từ lắng dịu xuống, Dương trưởng lão nhỏ giọng an ủi cho Tô Như giảm phần lo lắng, các trưởng lão khác đứng sau lưng ông cũng đã im lặng ngồi xuống, chỉ còn Phạm trưởng lão đứng qua một góc cửa Ngọc Thanh Điện, từ xa dõi nhìn Tô Như.

Đối với chúng đệ tử, tình thế này thật không cân chút nào, một bên là chuyện Tô Như nổi giận xuất thân uy, một bên chỉ đứng nhìn từ xa. Trong vô số các bậc trưởng lão ở Thông Thiên Phong, Phạm trưởng lão thường ngày là bậc ôn hòa nhất, tâm tính lại dân dã hoạt kê, mặc dù đạo pháp không thể so bì với các bậc trưởng lão khác, nhưng lại có được nhiều cảm tình giao lưu đối với chúng đệ tử. Dù là đệ tử đích thân ông dạy dỗ hay là các đồ đệ của các vị khác đều thập phần thân cận với ông.

Thấy Phạm trưởng lão đứng lặng lẽ một góc, các nhóm đệ tử trẻ tuổi cũng yên lặng bước qua, chỉ có

số đệ tử của Tô Như nhưng từng là môn hạ của Phạm trưởng lão là đứng ở giữa.

Phạm trưởng lão nhìn chúng đồ đệ, khẽ lắc đầu, bỗng có một tiểu đồ không nhìn được, hỏi nhỏ: “Su phụ à, Tô Như sư thúc thật là đáng sợ, bình thường bà thập phần ôn nhu dịu dàng, sao hôm nay lại trở thành hung dữ đáng sợ như thế?”.

Bạch trưởng lão hắng giọng rung rinh cả chòm râu trắng: “Hầy, các người nhập Thanh Vân môn chưa bao lâu, sao biết được lão bà nương kia ngày xưa thô lỗ và vô lý đến mức nào, có chuyện gì mà mọi người không dám làm chứ!”.

Chúng đệ tử đứng xung quanh đều xúm lại, chú ý lắng nghe. Có mấy đệ tử xì xào: “Thật nhìn không ra, Tô Như sư thúc dung mạo thế kia, ngày trước chắc chắn là bậc quốc sắc thiên hương...”.

Phạm trưởng lão cười hề hề mấy tiếng, lén mắt nhìn qua Tô Như và Dương trưởng lão đang đàm đạo, thấy chẳng ai chú ý càng thêm phần bạo dạn, nói: “Có người từng nói rằng, bà ta là thế hệ đầu đàn của các nữ đệ tử Thanh Vân môn, thanh danh lừng lẫy nhất, mà hình ảnh tiêu biểu hiện nay chính là...”, ông gục gặc đầu, mặt hiện nụ cười đầy ẩn ý: “...Chính là Lục Tuyết Kỳ của Tiểu Trúc Phong đấy”.

Chúng đệ tử vây xung quanh đồng loạt “A” lên một tiếng, mọi người đồng loạt như hiểu ra, cũng gật gật gật đầu, biểu hiện như đã lĩnh hội được tâm ý của Phạm trưởng lão.

Phạm trưởng lão thấy nhất hô bách ứng, trong lòng không khỏi đắc ý, nói tiếp: “Phải nói rằng, bà ta đạo pháp tu hành thì cao đấy, nhưng so sánh thì vẫn còn thua Đạo Huyền sư huynh và Vạn sư huynh, cũng là những bậc kỳ tài ngàn năm khó gặp. Bà ta trẻ trung mỹ lệ nên được sư phụ là Chân Vu đại sư yêu chiều, chẳng ai dám đụng đến cả, nên chẳng ngại gì ai mà không gây sự. Ta còn nhớ rằng, bà ta trong quá khứ đã từng dám một mình gây náo loạn cả Thanh Vân môn, lại còn thêm lão sư tử dữ như cọp Thủy Nguyệt đại sư nữa chứ... Ôi tiểu tử thôi ngươi lại đánh ta, thật ra ta đã nói gì đâu”.

Phạm trưởng lão hứng khởi tột cùng, lại nói tiếp: “Ngày xưa Thủy Nguyệt, ồ sao các người lại ngẩn ra thế, các người không hiểu ý ta sao? Là Thủy Nguyệt đại sư trên đỉnh Tiểu Trúc Phong, sư tử của Tô Như đấy, trong quá khứ cũng là người có tính khí hung hãn như Tô Như, cùng nhau vang danh trong Thanh Vân môn... Úi tiểu tử thôi, sao ngươi cứ kéo ta, ta nói cho ngươi biết, dù gì lão phu cũng là sư phụ, ngươi đừng cứng đầu như vậy... Ồ lúc này ta đang nói đến chuyện gì thế?”.

“Nghĩ cho cùng, nói đến Thủy Nguyệt, Tô Như năm ấy rất là vô lý và đanh đá, chuyện gì cũng dám làm, nhưng từ khi lấy Điền Bất Dịch ở Đại Trúc Phong thì con người cũng đã thay đổi nhiều như chúng ta thấy hiện nay. Bọn già chúng ta cũng cảm thấy kỳ quái nhưng cũng coi như là chuyện tốt đi. Chứ còn như Thủy Nguyệt thì một chút cũng chẳng thay đổi, năm xưa hung dữ bao nhiêu thì bây giờ lại càng hung dữ hơn. Bây giờ ngay cả đồ đệ của bà ta, Lục Tuyết Kỳ mà bà ta hằng yêu thương, so với bà ta năm xưa cũng dữ y như thế... Không biết là bị trúng phải tà gì!”.

Phạm trưởng lão bỗng toàn thân rung động dữ dội, quát lớn: “Tiểu tử xấu xa, sao ngươi cứ néo ta thế, lâu lắm rồi mới có kẻ néo ta đau thế...”.

Đột nhiên giọng nói ông đứt nghẹn giữa chừng, trong miệng chỉ phát ra những tiếng thì thào. Chỉ thấy các tiểu đệ tử đều nhất nhất cúi đầu, im lặng không dám nói tiếng nào, không dám động đậy, trước đại môn Ngọc Thanh Điện chính là Thủy Nguyệt đại sư mặt lạnh như băng đang đứng nhìn chăm chăm vào Phạm trưởng lão. Văn Mẫn kể bên bà cũng nhìn ông, mặt bừng bừng nộ khí.

Trán Phạm trưởng lão tự nhiên xuất hàn mồ hôi, da mặt đỏ ửng, chân bỗng bước lùi mấy bước, đứng qua một bên, miệng cười gượng gạo. Thủy Nguyệt đại sư cứ từ từ tiến vào, chẳng thêm chú ý gì đám tiểu đệ tử, chỉ có Văn Mẫn không can tâm, nhìn lão bằng con mắt căm ghét.

Phạm trưởng lão thân trong hàng ngũ Thanh Vân các trưởng lão, luôn nói chuyện đạo lý, lần này bị người ta áp đảo tại đương trường nên mới ăn nói kỳ cục như vậy. Nhưng Tô Như và Dương trưởng lão ở bên kia chẳng hiểu đầu đuôi chuyện gì. Tô Như chợt thấy Thủy Nguyệt đại sư bất ngờ xuất hiện, nét mặt liền dịu dàng, đứng lên nói: “Su tử, sao su tử đến đây?”.

Thủy Nguyệt đại sư khẽ cau mày, nhìn sang chung quanh rồi nói: “Ta phải hỏi muội trước mới đúng, muội ở Đại Trúc Phong. Cứ cho là Điền Bất Dịch có chuyện mới lên đỉnh Thông Thiên Phong, còn muội thì lên đây làm gì?”.

Tô Như khóe miệng mấp máy, nhìn su tử mà trong lòng chua chát, đôi mắt từ lâu đã trở nên đỏ hoe.

Thủy Nguyệt đại sư bước vào, trong tâm đã gặp chuyện không vui, nhìn qua thấy Dương trưởng lão đang lắc đầu cười khổ nên cũng chẳng biết mở lời thế nào. Thủy Nguyệt trong lòng buồn phiền bước lại chỗ Tô Như. Tuy hai người chẳng thường gặp nhau, nhưng thân thiết hơn tỷ muội ruột thịt. Lúc này thấy Tô Như vẻ như đang gặp phải chuyện đại sự, nét mặt buồn bã, mắt ánh những tia kỳ lạ, lại thấy

Mặc Lục tiên kiếm và Mặc Tuyết nằm cả dưới đất, liền biết ngay chẳng phải là chuyện nhỏ.

Bà vừa định tiếp tục hỏi chuyện Tô Như thì đột nhiên hậu đường vang lên tiếng bước chân hoảng loạn, Tiêu Dật tài đang hấp tấp chạy đến, trên gương mặt cũng như toàn thân toát lên sự kinh hoàng: “Xảy ra chuyện lớn rồi, chuyện lớn rồi...”

Mọi người ở Ngọc Thanh Điện nhất thời thất kinh cả ra, Tô Như trong đầu chấn động như bị sét đánh, toàn thân rúng động, trong tâm lo lắng không nguôi, gần như sụp đổ hoàn toàn, mắt nhìn người trước mặt chỉ thấy bóng đen, rồi nhạt nhòa hẳn ra.

Thủy Nguyệt đại sư vừa thấy mặt Tô Như đổi ra nhợt nhạt, biểu tình phức tạp liền quay đầu về phía Tiêu Dật tài nói lớn: “Nếu có chuyện gì thì ngươi cứ nói thẳng ra cho ta nghe!”.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 201

MÊ CỤC

Thanh Vân Tổ Sư Từ Đường, cả một màu xanh tươi bao trùm lên khu rừng tùng bách, một bóng to lớn hình lúc ẩn lúc hiện, trong màn tĩnh mịch đó rất nhanh đã bị phá vỡ bởi những vết chân đạp trên đám lá khô, đám người Thanh Vân môn hạ đang vội vã đi tới thánh địa thờ cúng liệt đại tổ tông tiên bối của Thanh Vân sơn.

Từ ngoài nhìn vào, tất cả có vẻ yên tĩnh như những ngày thường, thế nhưng đến trước đại điện Tổ Sư Từ Đường, bất luận dáng vẻ nghi hoặc của đám đệ tử Thông Thiên Phong hay dáng điệu giận dữ sốt ruột của Tô Như, đều đột nhiên dừng người dừng bước.

Đám tùng bách xanh rì mọc san sát vây xung quanh từ đường, như muốn bảo vệ sự nghiêm mật của thánh địa, giờ đây tan hoang, đâu đâu cũng là những cành cây nát vụn, hỗn loạn.

Cánh cửa to lớn phía bên ngoài từ đường, trước kia được sơn màu sơn son giờ đây bị đánh nát vụn, đến hình dạng cũng khó mà nhận ra, trước mặt mọi người, một lỗ hồng to lớn đập vào mắt.

Bức tường phía ngoài Tổ Sư Từ Đường, dường như tất cả cửa sổ bị phá tung, vô số các lỗ hồng lớn nhỏ xuất hiện trên tường, từ đường trang nghiêm giờ đây bị tàn phá nặng nề, chỉ có ánh hoàng hôn bên ngoài, lạnh lẽo xuyên qua những lỗ hồng lớn nhỏ chiếu rọi vào bên trong.

“Bất Dịch!”

Tô Như là người đầu tiên phản ứng, cũng chẳng màng đến việc tại sao từ đường lại tan tành như thế, phóng vọt vào bên trong, chỉ hy vọng có thể nhìn thấy người mà bà muốn thấy. Thủy Nguyệt đại sư cùng Dương trưởng lão, Phạm trưởng lão và đám người còn lại cũng vội đuổi theo vào.

Phía trong từ đường, chẳng khác gì bên ngoài, dường như gặp phải một lực công kích mãnh liệt, tất cả

không khí thâm nghiêm vốn có giờ đều bị tàn phá, chiếc bàn đá giờ bị vỡ vụn nát, bình dầu bằng ngọc lưu ly cũng bị gãy đổ. Thậm chí khi đám người chạy vào nơi thâm nghiêm nhất của từ đường, thì thấy trên đất la liệt những linh vị của các vị liệt đại tổ tông, không biết bao nhiêu linh vị bị vỡ nát.

Chỉ có điều, ngoài những mảnh vụn la liệt trên đất ra, tuyệt không có một bóng người.

Tô Như sắc mặt trắng bệch, thân hình rúng động, Thủy Nguyệt đại sư chau mày, bước lên một bước, ôm bà vào lòng, nhỏ nhẹ an ủi mấy câu, rồi quay sang đám Tiêu Dật Tài phía sau lưng nói: “Ở đây đã xảy ra chuyện gì, còn nữa, Đạo Huyền sư huynh đâu?”.

Tiêu Dật tài nét mặt khổ sở, đến nỗi nét mặt kinh ngạc ban nãy cũng biến mất, nói: “Hồi bẩm sư thúc, đệ tử vừa đến nơi đã nhìn thấy cảnh tượng này rồi. Thậm chí đến ân sư đã hơn một tháng nay, người dường như ngày nào cũng ở trong từ đường tĩnh tu, đệ tử thực sự không nghĩ ra, ngoài nơi đây, lão nhân gia có thể đi đâu nữa”.

Ánh mắt Thủy Nguyệt đại sư càng lúc càng hiện rõ vẻ lo lắng, đột nhiên từ bên ngoài truyền đến một âm thanh khe khẽ. Đám người có mặt hiện giờ đều là những kẻ đạo hạnh cao thâm, dường như lập tức nghe thấy tiếng động đó.

“Có người”. Dương trưởng lão lập tức xoay mình quay về bàn thờ bằng đá hiện đã gãy làm đôi.

Toàn thân mềm rũ vô lực của Tô Như đột nhiên giật tỉnh, trong mắt ánh lên một tia hy vọng vui mừng, bật gọi: “Bất Dịch, là ông phải không?”.

Sớm đã có mấy đệ tử chạy lại, hợp lực đẩy cái bàn ra, cái bàn thờ đó cũng chẳng biết được truyền lại từ đời nào, to lớn dày đặc, nặng nề vô cùng, đám đệ tử mặc dù cũng có một chút đạo hạnh, nhưng cũng phải vài người hợp lực mới có thể đẩy được cái bàn.

Sau khi đẩy được bàn đá, quả nhiên phía bên dưới, xuất hiện một bóng người, đồng thời phát ra tiếng rên khe khẽ.

Đám người vui mừng, vây lại xung quanh, nhưng lại giật mình kinh ngạc, không phải là Điền Bất Dịch, cũng chẳng phải là trưởng môn Thanh Vân môn Đạo Huyền chân nhân, mà là đệ tử của Long Thủ Phong Lâm Kinh Vũ.

Chỉ thấy tấm áo trên nười hấn đẫm máu, hiển nhiên là đã bị trúng thương rất nặng, khuôn mặt trắng bệch, đang bị hôn mê, mặc cho mọi người lay gọi thế nào hấn cũng không có chút phản ứng.

Nét mặt hy vọng của Tô Như cũng dần dần biến mất, đồng thời trong lòng lại dấy lên cảm giác lo lắng, Thuý Nguyệt đại sư đứng bên cạnh, nhẹ nhàng vỗ về an ủi. Khuôn mặt đen xám của Dương trưởng lão quay sang xem xét bốn phía, từ đường Thanh Vân môn vốn là trọng địa bậc nhất, có thể sánh với Áo Nguyệt động phủ. Giờ đây xảy ra chuyện này, thực là chuyện từ xưa đến giờ chưa từng xảy ra, mà quan trọng hơn, hai người quan trọng nhất Thanh Vân môn, đột nhiên mất tích.

“Tiêu sư điệt”, Dương trưởng lão hướng về phía Tiêu Dật Tài hỏi: “Ngươi có chắc trưởng môn sư huynh ở đây không?”.

Tiêu Dật Tài nhìn vào Lâm Kinh vũ vẫn đang còn bị hôn mê, sắc mặt dần dần chấn định lại, trầm mặc một hồi, nói: “Vâng, mấy ngày gần đây, ân sư chỉ ở trong từ đường, ngày thường đệ tử có chuyện gì thỉnh giáo, hồi bẩm với lão nhân gia cũng là ở tại đây”.

Dương trưởng lão hiển nhiên tâm thần bấn loạn, nhất thời cũng không biết phải làm sao.

Tiêu Dật Tài đằng hắng lên hai tiếng, chậm chậm bước tới Dương trưởng lão, nói nhỏ: “Dương sư thúc, việc này không nhỏ, nhiều đệ tử tập hợp nơi đây, chỉ có hại không lợi. Hơn nữa theo những lời của Tô Như sư thúc, ân sư và Điền sư thúc của Đại trúc Phong dường như còn có ân tình. Chỉ sợ cũng có can hệ tới nơi này, trước tiên cho mọi người lui hết, chúng ta giải quyết sau, sư thúc thấy thế nào?”.

Dương trưởng lão tỉnh ngộ, liền gật đầu nói: “Việc này cũng không được làm lớn, chớ mang danh môn sư huynh một mực tin tưởng ngươi, ngày thường mọi việc đều do ngươi giải quyết, việc hôm nay cứ theo ý ngươi mà làm đi!”. Nói rồi, lắc đầu thở dài, cạy qua một bên, đứng bên cạnh Phạm trưởng lão thương lượng một lúc.

Tiêu Dật tài mắt nhìn Dương trưởng lão gật gật đầu, coi như là lãnh mệnh, rồi quay người nói: “Các vị sư thúc, sư đệ, từ đường đột nhiên gặp nạn, chỉ sợ có người ngoài vào làm loạn, ta nghĩ chúng ta không thể ngồi đó mà không cảnh giác”. Nói đến đây, hai mày nhíu lại chỉ vào một đệ tử của Thông Thiên Phong nói: “Tần sư đệ, đệ lĩnh mười người, lập tức hộ vệ bên ngoài từ đường, không cho phép một ai được tự tiện xông vào, vạn nhất phát hiện có kẻ địch ẩn tàng, lập tức đến trước núi báo cáo

huynh”.

Một người to cao bước ra từ đám đệ tử Thông Thiên Phong, chấp tay đáp: “Vâng”. Nói rồi, quay người liền chỉ chỉ mấy người rồi lập tức bước đi.

Lúc này bên trong từ đường yên tĩnh trở lại, chỉ có Tiêu Dật tài đứng đó, bên cạnh mặc dù còn có một vài vị trưởng bối, nhưng giờ cũng coi chàng là chủ tâm cốt của Thanh Vân môn.

Tiêu Dật Tài lại nói: “Thường sư đệ!”.

“Có”. Liền có một người bước tới, diện mục kiên định, chính là người năm xưa từng chỉ đường cho đám người Trương Tiểu Phàm lên núi tham dự tỷ võ. Cũng đã đấu một trận với Tổng Đại Nhân của Đại Trúc Phong, Thường Tiễn.

Tiêu Dật Tài gật gật đầu nói: “Thường sư đệ, trước mắt có việc gấp, phải tìm cho được ân sư, có lão nhân gia chủ trì đại cục, thì không còn gì phải lo nữa. Mặc dù ở đây xảy ra chuyện lớn, nhưng ân sư đạo pháp thần thông, thiên hạ vô địch, yêu ma tà thường không thể làm hại đến người. Đệ tử dẫn tám mươi người... không, càng nhiều càng tốt, đệ dẫn một trăm năm mươi người, từ Thông Thiên Phong tìm xuống, trước sau núi đều tìm hết, ngàn vạn không được bỏ qua một vết tích nào”.

Thường Tiễn sắc mặt thoáng lo, mặc dù cũng biết Tiêu Dật Tài nói không gì phải lo lắng, nhưng câu cuối cùng lại có phần vội vàng, không còn nghi ngờ gì nữa, chỉ trầm giọng đáp lại, liền sau đấy gọi đám đệ tử chạy ra ngoài. Nhìn đám người còn lại hiển nhiên vẫn đủ số người mà Tiêu Dật Tài yêu cầu, có lẽ phía trước núi sẽ phải điều động thêm người.

Đám người vừa mới đi, từ đường hiển nhiên vắng lặng, tại hiện trường chỉ còn vài vị trưởng bối, Tiêu Dật Tài, ngoài ra còn có Văn Mẫn đứng đằng sau Thủy Nguyệt đại sư, cuối cùng là Lâm Kinh Vũ đang hôn mê.

Tiêu Dật Tài thở dài một tiếng, quay người hướng về mấy vị trưởng lão hành lễ, thấp giọng nói: “Chư vị sư thúc, hôm nay Thanh Vân môn có đại biến, đệ tử đến muộn, có phần sơ sót, mong chư vị sư thúc trừng phạt”.

Tô Như và Thủy Nguyệt đại sư không nói gì, Dương trưởng lão gật gật đầu, nói: “Tiêu sư điệt, không

phải lỗi của người, vừa rồi người xử lý rất tốt, hiện giờ người cần mấy lão già ta đây làm việc gì, chỉ cần phân phó, không phải khách khí”.

Tiêu Dật Tài trầm giọng nói: “Như hôm nay sự biến quá lớn, chúng ta nên cẩn thận đề phòng, mời các vị sư thúc trở về, đề phòng vạn nhất. Chỉ tiếc Lâm sư đệ của Long Hồi Phong đang hôn mê bất tỉnh, nếu không chúng ta có thể hỏi han”.

Đám người cùng chau mày, hiển nhiên tâm sự trùng trùng, Tô Như sau khi được Thuỷ Nguyệt đại sư an ủi mặc dù rất lo lắng những vẫn còn hy vọng, cũng không vội vàng như trước. Nghe Tiêu Dật tài nói vậy, lòng bà rối như tơ vò, chỉ hy vọng Điền Bất Dịch không xảy ra chuyện gì.

Đúng lúc đó, ánh mắt bà liếc nhìn qua Lâm Kinh Vũ giờ vẫn còn đang nằm bất tỉnh dưới đất, chau mày rồi vội kêu lên: “Áy!”.

Thuỷ Nguyệt đại sư đứng bên cạnh ngạc nhiên hỏi: “Muội sao vậy?”.

Bà chỉ vào Lâm Kinh Vũ rồi nói: “Trong tay nó hình như có gì đó?”.

Chúng nhân đều kinh ngạc, Tiêu Dật Tài chạy vội đến bên Lâm Kinh Vũ, quả nhiên thấy người gã ôm lấy tay phải, trong tay đang nắm chặt lấy một miếng gỗ màu đen. Tiêu Dật Tài đưa tay ra, không ngờ Lâm Kinh Vũ mặc dù bất tỉnh nhưng vẫn không chịu buông tay ra. Nhất thời vẫn không lấy được miếng gỗ.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Phạm trưởng lão chạy tới, đi xung quanh một vòng, đột nhiên nói: “Miếng gỗ này hình như là linh bài đặt trên bàn thờ tổ sư”.

Thuỷ Nguyệt đại sư nhìn kỹ, gật đầu: “Không sai, đúng là linh bài”.

Tiêu Dật Tài phải mất một lúc lâu, dùng hết sức mới từ từ lấy được miếng linh bài – mà đối với Lâm Kinh Vũ cực kỳ quan trọng – từ trong tay của hắn. Mọi người vây quanh lấy. Thân còn đang trong vòng nguy hiểm vậy mà Lâm Kinh Vũ lại chỉ quan tâm đến miếng linh bài đó, đủ thấy nó có quan hệ cực lớn. Không ngờ sau khi nhìn rõ mọi người đều ngạc nhiên, ngơ ngác nhìn nhau.

Miếng linh bài này cũng giống như mọi linh bài khác, nhưng nhìn trên mặt của nó lại không được khắc một chữ nào.

Đây chính là tấm linh bài vô tự!

Vậy nó được đặt trong Tổ Sư Từ Đường thâm nghiêm, là để thờ cúng ai vậy?

Mà ai lại đặt nó lên bàn thờ để thờ cúng với tổ tiên, mà đặt lên thờ cúng tại sao không khắc một chữ lên đó?

Lâm Kinh Vũ bất chấp mọi thứ chỉ ôm chặt lấy nó, bị thương nặng hơn mê mà cũng không buông tay, vậy là có ý gì?

Trùng trùng nghi vấn. Dường như đang tràn ngập đầu óc mọi người.

***

Nam Cương, Thập Vạn Đại Sơn, Trần Ma Cổ Động.

Truyền thuyết, đó là một thứ rất kỳ quái, đầu tiên, truyền thuyết bản thân nó dường như có dựa vào một ý tứ nào đó, chỉ là bởi vì mọi sự việc dường như đều có lý do lưu truyền của nó, nên người ta cứ miệng truyền tai nghe, hoặc là có văn nhân nào đó ghi chép lại, mà lưu truyền cho hậu thế. Từ đó, truyền thuyết lưu truyền càng lúc càng xa rời bản thân của truyền thuyết, dần dần biến dạng, người và việc trong câu chuyện dần dần trở nên mơ hồ.

Còn ai là người nhớ được sự thực của truyền thuyết?

Còn ai là người để ý đến sự thực của truyền thuyết?

Truyền thuyết cuối cùng biến thành truyền thuyết, giống như người con gái mỹ lệ ôn nhu, dưới ánh mặt trời dần dần biến đổi dung mạo.

Ngàn vạn năm sau, người còn nhận ra không?

Trong đêm tối, âm phong gào thét, điều đó dường như thuộc về thế giới bên ngoài cổ động, mà bên trong thế giới hắc ám, mọi thứ dường như đều rất yên tĩnh.

Bên trong nơi tận cùng sâu thẳm của Trấn Ma Cổ Động, nơi mà Hắc Mộc Tập hợp được thánh khí của cả năm tộc, hồi sinh cho Thú Thần. Chỉ là giờ đây, yêu khí bùng bùng vốn dĩ dường như đã tan biến vô ảnh vô tung, giờ đây chỉ có sự yên tĩnh là còn âm thầm tồn tại.

Hơi thở yếu ớt từ thâm sâu vọng lại, một ánh sáng đỏ u ám leo lét, từ sâu thẳm hắc ám huyền hoặc chiếu ra.

Thanh âm gầm gừ, từ nơi đó phát ra, như hung thú bất an, thậm chí còn có thể nghe thấy những tiếng nghiến răng ken két của các con thú đang sơ hãi hòa quyện với ánh sáng đỏ.

Thanh âm trầm trầm từ từ, như vỗ về an ủi quái thú trong bóng tối vọng lên, tiếng gầm gừ nhỏ dần, nhỏ dần rồi im bật, trong sơn động lại hồi phục lại sự yên tĩnh, chỉ còn ánh sáng kỳ quái là vẫn còn leo lét, lúc loé lên lúc lại vụt tắt.

Đột nhiên từ trong động huyết một giọng nữ bỗng cất lên pha một chút cảm tình nào đó: “Thao thiết dường như đối với ta không có một chút hảo cảm nào à”.

Trong không gian hắc ám, dường như rất rộng lớn, âm thanh nữ tử vang lên, nghe như từ xa vọng lại, có điều nghe giọng nói đó dường như từ phía sau ánh lửa đỏ u ám.

Đáp trả lại đó là một tiếng cười bình tĩnh: “Người không cần phải sợ, nó từ trước đến giờ không tin tưởng vào loài người”.

Nữ tử hừ một tiếng, nói: “Sao, hóa ra nó coi ta là loài người ư?”.

“Grừ”, một tiếng gừ nhẹ nhẹ, ngọn lửa u ám, đột nhiên sáng rực lên, chiếu sáng xung quanh, nguyên lai đó là một cái giá đèn cổ, có ba chân, cũng không biết là có từ bao giờ, chỉ là ngọn đèn bên trong nó quang ảnh dường như vẫn còn tươi mới, soi tới một bóng người.

Thú Thần!

Y đang ngồi dưới đất băng khuông trong bóng tối hắc ám và ánh lửa, lưng dựa vào một trong vách đá bằng phẳng, ánh lửa lập lòe, chiếu mờ mờ ảo ảo khuông mặt y, dường như vẫn còn phảng phất trên khuôn mặt vẻ yêu tuyệt, chỉ có điều không còn giống như lúc mới bình phục, sắc mặt y trắng bệch, có thể nói giống như sắc mặt của người chết.

Dưới ánh lửa, đang nằm nép bên cạnh y, ác thú hung tợn hình dung cổ quái Thao Thiết đang gầm gừ. Lập tức đứng dậy, hai mắt lonh lên, nhe nanh, hình dáng vô cùng dữ tợn, miệng không ngớt gầm gừ, nhìn vào bóng tối nơi mà ánh sáng không chiếu rọi đến.

Sắc mặt Thú Thần đột nhiên trở nên khó coi, nhưng tinh thần thì vẫn rất bình tĩnh, thậm chí trên môi còn có một nụ cười nhẹ, nói: “Người tu đạo hơn ngàn năm, không phải là muốn thành người sao, ta nói như vậy, người phải vui mừng mới phải chứ”.

Thanh âm người con gái trầm lại, nhất thời không nói gì, ánh lửa bất chợt lại lóe lên.

Thao Thiết lập tức trở nên cảnh giác, miệng vẫn gầm gừ, mắt nhìn thẳng vào ánh lửa.

Ánh lửa chậm chậm lay động, ánh mắt Thao Thiết càng thêm phần hung tợn chậm chậm bước tới. Đột nhiên, bên cạnh một cánh tay giơ ra, vỗ vỗ vào trán nó, con thú mới từ từ an tĩnh trở lại.

Thần Thú thu tay, quay đầu lại nhì, ngọn lửa dần dần bay về trước mặt y, giống như một con mắt, dừng trước mặt y không xa, nhìn chăm chăm vào người lạ.

Thù Thần nhìn vào nơi ánh sáng chiếu rọi, đột nhiên cười nói: “Ta và ngươi giao tình đã hơn nghìn năm, mặc dù chẳng phải là sinh tử chi giao nhưng cũng có thể coi là lão hữu! Hơn nữa ta lại đang bị trọng thương thế này, ngươi việc gì phải đề phòng đến vậy?”.

Ánh lửa lại bùng lên, vang lên những tiếng lép bép, đột nhiên bay nhanh về phía sau, vọt qua giá đèn cổ, thậm chí khiến cho ánh lửa ở giá đèn trở nên u tối, qua một lúc ánh sáng lại trở lại như ban đầu, mà lúc này ngọn lửa u ám vừa rồi dường như đã tiêu tán trong hắc ám.

Giọng nói nữ tử vẫn lạnh nhạt vang lên: “Ta không tin ngươi, giống như Thao Thiết của ngươi không tin ta”.

Thú Thần nhìn vào bóng tối, đột nhiên cười lớn: “Hào, hảo, nói hay lắm. Chỉ là ta không hiểu vì sao, ta và ngươi mặc dù không tin tưởng lẫn nhau, vậy mà ngươi lại giúp đỡ ta?”.

Nữ tử vẫn bình thản đáp: “Vì cái mà ta muốn, giờ chỉ có ngươi là có thể cho ta được”.

Thú Thần cười nhẹ: “Chỉ vì cái này, những đồ tượng xấu xí trên tường và dưới đất?”.

Y xoa tay, mặc dù nụ cười vẫn còn trên mặt thế nhưng khuôn mặt lại càng khó coi hơn.

Ngọn lửa bên trong giá đèn đột nhiên bùng lên, phát ra những tiếng lép bép, mặc dù ngọn lửa lớn hơn trước mấy lần, nhất thời quang mang đại thịnh thế nhưng lại khiến cho người ta càng thêm khó chịu. Có điều bất luận là Thú Thần hay Thao Thiết và nhân vật thần bí vẫn còn ẩn thân trong hắc ám, chứng kiến cảnh này cũng chẳng có phản ứng nào.

Ngọn lửa vẫn chiếu bùng, như dần dần trở nên có sinh mệnh, đến hình dáng của ngọn lửa cũng dần dần biến đổi, từ hình tròn dần dần biến lớn, rồi chậm chậm kết hóa thành hình một con rồng.

Trong bóng tối, chăm chú nhìn hình dạng ngọn lửa đang kết thành một con rồng lửa, thanh âm nữ tử nhỏ nhẹ nói: “Ngươi còn nhớ những đồ tượng khó coi này đã giam cầm ngươi bao nhiêu năm không?”.

Thú Thần cười nhẹ, trong ánh lửa không hiểu nụ cười đó là đau khổ, thù hận hay lạnh nhạt...

Chỉ vì chính khoảnh khắc y cười, ngọn lửa trên giá đèn cổ đã hình thành một con rồng lửa, đang giương nanh múa vuốt, mạnh mẽ ngấn đầu đối diện với hắc ám, phát ra những tiếng gầm vô thanh.

Sức nóng kịch liệt dường như đồng thời tỏa ra mạnh mẽ về bốn phía, khiến cho mọi vật chắn trước đường đi của nó gãy nát. Biền lửa trôi qua, trong tàn dư còn sót lại, phía dưới giá đèn, chiếu rọi bốn bức đồ án, đường nét sinh động, màu sắc huyết hồng trong bức họa là bốn tượng thần hung tợn, mỗi bức một dáng vẻ. Lập tức bên trên giá đèn và bên trái phải trên tường, cũng sáng lên bốn bức đồ án bằng đá khắc, cũng là những hung thần dữ tợn với những dáng vẻ khác nhau.

Tám bức đồ án thạch khắc này, giống hệt với tám bức mà Quý Lê trông thấy ở Huyền Hỏa đàn trong Phần Hương Cốc.

Bát Hưng Huyền Hỏa pháp trận!

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 202

VẾT THƯƠNG LÒNG

Hơi thở quý dị tạo thành luồng khí nóng từng đợt lan truyền trong không khí, ngọn lửa như nhe nanh múa vuốt, đầy vẻ đe dọa, nhưng không tiếp tục bùng trướn nữa, tựa hồ như đã đạt đến mức cực hạn của nó. Mặc dù vậy, phía dưới ngọn lửa đang cháy này, mặt đất vẫn còn dấu vết nứt nẻ, trong khi đó, cái hỏa bồn cũ kỹ lại vẫn an nhiên không suy sụp chút nào.

Ánh lửa bập bùng hắc vào làm mắt của Thú Thần phảng phất như đang bùng cháy.

Nữ tử đó đứng trước ngọn lửa, cất giọng cười lạnh lùng, nói: “Pháp lực của ngươi chưa hồi phục hẳn, ngươi cố ý muốn gạt ta sao? Tuy nhiên nếu nói rằng pháp trận này không có Huyền Hỏa Giám thôi động, ngày trước lúc ngươi phục sinh đã bị phá hủy, thì uy lực của nó vốn không chỉ dừng lại ở mức này đâu.

Gương mặt anh tuấn của Thú Thần không có bất cứ động tĩnh gì, bình tĩnh đáp lời: “Ngươi dĩ nhiên là phải đề phòng ta rồi, ra chỉ không hiểu một điều, tại sao ngươi lại đến để cứu ta?”

Nữ tử hắng giọng một tiếng, nói: “Ta không tốt như ngươi nói đâu, một là vì ta muốn chính mắt nhìn thấy kỹ trận truyền thuyết của Vu tộc, một lý do khác là ta nhìn bọn Vân lão đầu ở Phần Hương Cốc không thuận mắt chút nào”.

Thú Thần cười nhẹ, tựa hồ như không lý gì tới lời của nữ tử kia, nói: “Vân Dịch Lam tuy đã bội ước, nhưng cũng phải nói là ta vốn không tin tưởng lắm vào y, ngày đó nếu ta chiến thắng tại Thanh Vân Sơn, y nhất định không dám không nghe lời. Đánh người ngã xuống, chẳng phải là hàn động của đa số con người hay sao?”.

Nữ tử đáp lời: “Thật đáng tiếc là y không biết rằng, ta với ngươi không cùng một dạng, có giết cũng không chết đâu”.

Ánh mắt Thú Thần thâm thúy, nhìn chăm chăm vào khoảng tối phía sau ánh lửa, lửa cháy bập bùng,

nhưng tựa hồ như không thể chiếu tới đó được.

“Người làm sao biết là ta bị giết cũng không chết, nếu bây giờ ta nói với người, ta vẫn có thể bị giết, người nghĩ thế nào?” Y nhìn vào bóng tối, khoe miệng vẫn phảng phất nét cười mờ nhạt, vừa có vẻ gây hấn lại vừa có vẻ dụ hoặc, chậm rãi cất tiếng.

Nữ tử ấy đột nhiên không nói tiếng nào, bên trong sơn động, chỉ còn nghe tiếng lửa cháy lép bép, không biết tại sao nếu so sánh với lúc đầu, bầu không khí càng im lặng một cách chết chóc.

Không biết bao lâu sau, Thú Thần đột nhiên nói: “Chúng ta đã biết nhau cho đến hôm nay là đã được bao nhiêu nam rồi?”

Một hồi lâu sau, nữ tử ấy lạnh lùng trả lời: “Không nhớ nữa, ngày ấy ta vừa đắc đạo, vô tình lạc vào chốn này, người nói thử xem, tại sao lúc ấy người lại đối xử tốt với ta?”

Thú Thần mỉm cười, chậm rãi cúi đầu, vẻ mặt càng lúc càng lộ rõ nét mệt mỏi, trả lời: “Ta tuy lúc đó chưa phải là người, nhưng cũng không thể chịu nổi sự cô đơn”.

Nữ tử im lặng hồi lâu, phảng phất như giật mình, hồi lâu sau nói: “Tại sao người hôm nay có vẻ khác hẳn mọi ngày? Trước đây người chưa từng nói chuyện như vậy bao giờ”.

Bờ vai Thú Thần khẽ run lên, phát ra hai tiếng ho dữ dội, nhưng trên mặt y vẫn điểm một nụ cười, tựa hồ như không có gì đáng để vào mắt y: “Người thấy ta giống như một người bình thường sắp chết có đúng không?”

Nữ tử dường như lập tức trả lời y: “Nhưng người không phải là người!”

“Làm sao người biết ta không phải là người?”

...

Ngọn lửa trong hỏa bồn đột nhiên bốc cao lên, tựa hồ như tiếng gầm rú của hỏa long, sau đó từ từ hạ xuống, xung quanh tám góc của hung thần đồ án cũng từ từ hạ xuống, tỏa ánh sáng âm đạm, rồi từ từ tiêu thất trong bóng tối. Hỏa Long cũng dung nhập vào bên trong ngọn lửa, hóa thành ánh lửa bình

thường, xung quanh bóng đêm bao trùm, chỉ có chỗ gần hỏa bồn là vẫn còn ánh sáng.

“Người đã làm gì với chính mình rồi?”. Một lúc sau, nữ tử nhẹ nhàng cất tiếng hỏi.

Thú Thần không trả lời, cũng không nói gì thêm, nét mặt y mỗi lúc một mệt mỏi, chậm chậm giơ tay lên. Trong ánh lửa, nhìn thấy cổ tay phải của y, nước da phảng phất mất đi vẻ trơn láng, chỉ còn một màu xám xịt, mờ mờ bên trong, có thể nhìn thấy những mạch máu đỏ sẫm.

Thú Thần nhìn đám mạch máu một hồi lâu, khẽ lắc đầu, nhẹ nhàng dùng tay rạch một đường ở cổ tay, ngay lập tức, trên cổ tay xuất hiện một vết đứt, từ đó từng giọt máu từ từ nhỏ xuống.

Máu!

Máu đỏ tươi!

“Làm sao có thể xảy ra chuyện như vậy...”. Nữ tử trong bóng tối tựa hồ như quá sức kinh ngạc không thốt ra thêm được lời nào, nửa ngày sau, nàng dường như đã hoàn hồn lại, ngạc nhiên hỏi: “Người... người sao lại biến thành người rồi!”

Thú Thần không nói gì, chỉ mỉm cười, nhìn nét cười trâm mặc của y, không ai biết được đó là nụ cười chua chát hay hạnh phúc.

“Thì ra là vậy, ta vốn trong lòng cũng thấy kỳ quái người vốn bẩm lệ khí đất trời mà sinh ra, đương nhiên là bất tử bất diệt, vậy mà dưới Tru Tiên trong trận chiến Thanh Vân Sơn lại thụ thương. Nguyên lai không biết từ lúc nào, người đã biến thành một con người hôi thối vậy? Ha ha ha...”

Nữ tử ấy không biết là do thấy chuyện quá hoang đường, hay là do không thể tự không chế, bỗng nhiên phá lên cười.

Ánh mắt của Thú Thần ngưng đọng nhìn lên mấy giọt máu trên cổ ta, trong ánh mắt ẩn ước như có tình cảm không thể diễn đạt bằng lời, vừa như hoan hỉ, vừa như bi thương.

“Ta chưa bao giờ là... một con người hôi thối...” Y cười mệt mỏi “Ta đến thế gian này, kể từ ngày có thần thức, cũng vốn không phải là con người rồi”.

Nữ tử ấy giật mình, hỏi lại: “Người nói cái gì?”.

Thú Thần từ từ quay đầu, vọng nhìn về phía ngọn lửa, cháy rực trong hỏa bồn, âm thanh của y, tại nơi bóng tối và ánh sáng xen kẽ này, phảng phất như đang xuất phát từ nhiều nhiều năm về trước.

“Lúc ta có ý thức lần đầu tiên, đã nhìn thấy này, lúc đó ta thậm chí chưa có thân thể, chỉ vào phút giây hoảng hốt, thấy nữ tử đó phảng phất như đang chăm chú nhìn ta. Chỉ là thoe thời gian, ta từ từ thành hình, chung quy đã biết nàng vốn là người, là Vu nữ đời đầu tiên của Vu tộc, tên nàng là Linh Lung”.

Ác thú Thao Thiết ở bên cạnh Thú Thần, rống lên một tiếng.

Thú Thần vươn tay, khẽ vuốt ve lên đầu của nó, ác thú lại an tĩnh nằm xuống. Nữ tử ấy không nói tiếng nào, tựa hồ như biết rằng bí mật ẩn giấu sau bao nhiêu năm rờn, cuối cùng cũng phải khai mở.

Ánh mắt Thú Thần từ từ ôn nhu nhìn bốn phía, ánh mắt y vọng nhìn nơi bóng tối xa xăm, ở nơi xa xăm trong huyết động, dường như có một linh hồn đang yên lặng lắng nghe.

“Bí thuật vu pháp của Linh Lung thu lấy thiên địa lệ khí của Nam Cương, chất lọc lấy tinh hoa, rồi tạo ra ta”.

Thú Thần nhẹ nhàng kể lại bí mật hàng ngàn hàng vạn năm mà chưa có ai biết được lai lịch: “Những anh hùng của Vu tộc ngày ấy, đi theo Linh Lung để bao vây ta vào tử địa, nếu chúng biết được ta vốn là do nương nương tôn kính của bọn chúng tự tay sáng tạo ra, không biết trong lòng chúng sẽ nghĩ như thế nào!”

Y cười nhẹ, lệ khí giết người trước đây, tựa hồ như chưa từng có trên người y, lúc này đối với y, bất quá chỉ là một hồi ức mà thôi.

“Ta đã từng hỏi Linh Lung rất nhiều lần, tại sao lại tạo ra ta, nhưng nàng luôn luôn không muốn trả lời. Nhưng sau đó cuối cùng ta cũng minh bạch, kỳ thật nàng làm vậy cũng chỉ vì hai chữ mà thôi”.

Nữ tử không nhịn được hỏi: “Là chữ gì?”

Thú Thần lạnh nhạt trả lời: “Trường sinh!”

Nữ tử thanh âm đầy vẻ ngạc nhiên hỏi lại: “Trường sinh?”

Thù Thần gật đầu nói: “Không sai, người thấy có tức cười không? Nhưng vào ngày ấy, thực sự nàng là vì mục đích này. Dương thời vu pháp của Linh Lung tạo nghệ đã vượt xa cổ nhân, nhìn khắp thiên hạ, tựa hồ như không hề có địch thủ, trong Vu tộc, mọi người đều kính trọng nàng như thần linh. Nàng trở nên buồn chán, ngồi không sinh việc, nên tự tìm ra mục tiêu cho mình. Nàng nghe nói về sai lầm của bọn người tu đạo ở trung thổ, mê đắm trường sinh mà không có cách nào đạt được, nhưng dù sao đó vẫn là thiên đạo, nàng tuy là một nữ tử thông tuệ tuyệt thêm thủy chung cũng không có cách nào. Cuối cùng, nàng đã nghĩ đến một biện pháp phi nhân”.

“Phi nhân...”

“Dương thọ của con người đều có giới hạn, cho dù tu đạo thành công, cũng chỉ sống được vài trăm năm. Nhưng đối với những phi nhân (không phải là người), thường tính mạng của chúng rất dài, cũng như thiên địa tạo hóa, âm dương lê khí vân vân, kể từ khi khai sinh trời đất, vẫn trường tồn bất diệt. Nàng kể từ khi nghĩ đến điều này, liền tậ tâm nghiên cứu, cuối cùng không ngờ nàng từ trong chón vô sanh, đã sáng tạo ra ta.”

“Nàng ấy quả thật là tài giỏi...” Nữ tử cất giọng âm u nói.

“Ha ha”, Thú Thần cười nhạt, nói: “Đúng vậy, nàng thực sự vốn là một nữ tử vĩ đại. Từ khi ta đế thế gian này, lần đầu tiên mở mắt, cái nhìn đầu tiên thấy được chính là nàng. Sau đó không biết đã trải qua biết bao năm tháng, trong thế giới ta chỉ có nàng mà thôi. Dần dần, ta bắt đầu thành hình, nhưng bởi vì bản thể của ta là do hấp thụ lệ khí trời đất mà thành hình, kể từ khi có thần thức, tự nhiên sẽ bắt đầu hấp thụ lệ khí xung quanh, càng ngày càng khủng khiếp”.

“Chỉ có điều, nàng dường như thực sự bất an, ánh mắt nàng nhìn ta, không còn vẻ thân thiết nữa, đến khi lực lượng của ta cuối cùng đã miễn cưỡng sánh bằng của nàng, kể từ ngày đó trở đi, nàng không hề cười với ta lần nào”.

“Ta lúc đó rất nghi hoặc, không hiểu điều gì cả, kỳ thật ta không thể biết vì sao, lực lượng của ta lại tăng cường nhanh như vậy, nhưng đối với ta mà nói, lực lượng đó chẳng có ý nghĩa gì, ta chỉ muốn

cùng với nàng... cùng với nàng sống chung một chỗ”.

“Người có thể nói với nàng ấy mà, nàng không biết điều đó sao?” Nữ tử không nhịn được nói.

“Ta đã nói rồi, đã nói rất nhiều lần, bây giờ nghĩ lại, chẳng khác gì hài tử làm nũng với mẫu thân vậy”.

Nữ tử im lặng, một hồi sau vẫn không nghe tiếng nào, Thú Thần cũng trầm mặc, phảng phất như đang hồi tưởng lại.

Ngọn lửa đang bùng cháy bên trong phảng phất trong hỏa bồn, khẽ run run trong không trung, tựa hồ như đang hô hấp.

Thời gian tại nơi hắc ám này phảng phất như đang dừng lại, vểnh tai lên, chăm chú lắng nghe!

Những ký ức đóng băng theo năm tháng dần dần từng chút từng chút một tan chảy, rồi từ từ biến mất.

Còn ai có thể nhớ lại?

Là người hay là ta? Chúng ta kỳ thực ra, chỉ cần là con người vẫn còn hơi thở, lúc nào cũng chỉ đuổi theo thời gian, dần dần già đi, rồi biến mất trong hắc ám...

“Cuối cùng có một ngày, ta không còn muốn chỉ ở trong căn tiểu ốc của nàng nữa, ta muốn ra ngoài nhìn mọi việc. Hôm đó, nàng đi mà không trở lại lâu lắm rồi, ta đã phá giải cấm chế của nàng, mở cửa căn tiểu ốc, bước ra bên ngoài”.

“Có nhiều người, thật nhiều người lắm... nhưng mỗi một người nhìn thấy ta đều kêu lên kinh khủng, chạy trốn như để giữ mạng, không biết tại sao, vào lúc đó ta từ mười phần kinh hoàng rồi lại bắt đầu trở nên tức giận, cuối cùng, một cỗ lệ khí từ trong người ta xông lên không trung. Cũng vào lúc đó, một số người chiến sĩ xông tới để hạ sát ta, ta vừa chống đỡ vừa rút lui, ta không muốn động thủ với bọn họ, ta hối hận rất nhiều, ta chỉ muốn ở chung một chỗ với Linh Lung, ta chỉ muốn ra ngoài để nhìn thấy...”.

“Ta ra sức nói điều đó, ra sức giải thích, nhưng không ai lắng nghe ta cả, ta đã lỡ tay giết chết một người đầu tiên...”

Yên lặng một hồi lâu.

“Tên chiến sĩ trẻ tuổi đó nằm yên trong tay ta, đầu chúc xuống đất, từ thân thể y máu chảy đỏ tươi”.

“Ta si ngốc đứng đó, mọi người cũng si ngốc đứng sững lại, rồi sau đó bọn họ lại xông tới hung hãn hơn, trong tiếng la hét mắng chửi của bọn họ, ta vẫn nghe thấy tiếng khóc lóc thảm thương, đó là thân nhân của chiến sĩ đó đang than khóc! Ta không biết tại sao, nhưng từ lần đầu tiên mắt ta nhìn thấy máu tươi, thân thể ta đột nhiên phát sinh biến hóa, một dục vọng muốn giết người lập tức điên cuồng dâng lên trong lòng ta, ta không muốn giết người, nhưng ta không thể khống chế lấy mình, do ta bắt đầu động thủ, ta đã giết người”.

“Ta đã giết nhiều người, rất nhiều, rất nhiều người...”. Thú Thần cúi đầu, nhưng y vẫn tiếp tục kể.

“Ta đứng trong vũng máu, không biết đã đứng bao nhiêu lâu, dần dần tỉnh lại, sau đó, ta nhìn về phía trước, giữa vô số người đang tụ tập xung quanh, Linh Lung đã về đến. Nàng nhìn ta, ta rất là sợ hãi, ta biết ta đã làm sai rồi, nhưng ta không biết được, ta thực sự không biết được ta đã làm sai điều gì...”.

“Sau đó Linh Lung ra tay chủ động, nàng ra tay động thủ với ta, ta không muốn hoàn thủ, ta hy vọng có thể giải thích với nàng, ta muốn nói với nàng, từ nay về sau ta không dám ra ngoài nữa, ta sẽ ngoan ngoãn ở trong tiểu ốc, từ nay về sau chỉ bầu bạn với một mình àng mà thôi, ta đã cảm thấy đầy đủ lắm rồi. Những lời nói như vậy, ta đã nói rất nhiều rất nhiều, nhưng mà nàng không nghe một tiếng nào”.

“Vu pháp của nàng vốn hơn hẳn những chiến sĩ bình thường, chẳng mấy chốc thân thể ta đã bị chịu cả trăm ngàn vết thương, nhưng mà, mỗi lần trên người ta thụ thương, nó tự động hấp thụ lệ khí xung quanh rồi kháng phục, thậm chí ta còn cảm giác, mỗi lần Linh Lung đánh ta, lực lượng ta ngược lại còn tăng thêm. Cuối cùng, Linh Lung cũng đã phát hiện ra điểm này, sắc mặt nàng trắng bệch như chết, phảng phất vẻ tuyệt vọng”.

Thú Thần mỉm cười, hồi ức lại, chỉ thấy nét mặt y càng lúc càng thêm thống khổ: “Ta từ từ bắt đầu có cảm giác, Linh Lung trong lòng thừa sự hận ta, nàng như phát cuồng lên dùng mọi loại vu pháp để đối phó với ta, thân thể ta tuy bất tử bất diệt, nhưng lòng ta thụ sự rất khó chịu, do vậy từ đó về sau, ta tự mình trốn thoát đi. Nhưng trên đường chạy trốn, những người gặp ta đều bị dọa sợ chết khiếp, sau đó ta mới biết được, hình dáng ban đầu của ta, đối với người bình thường mà nói, thừa sự rất là đáng sợ”.

Y nhẹ nhàng vỗ đầu ác thú ở bên mình, nói: “Hình dạng của ta lúc đó, không thể nào xấu xí hơn được”.

“Rời xa Linh Lung, ta tiến vào Thập Vạn Đại Sơn, không lâu sau, ta phát hiện ra huyết động này, nhân tiện tạm thời ở lại đây. Nhưng ta muốn quay trở lại, ta toàn tâm toàn ý, kỳ thật chỉ muốn ở chung một chỗ với Linh Lung. Do đó cuối cùng ta cũng quay trở lại, nhưng đón tiếp ta chính là trận pháp này”.

Ngọn lửa trong hỏa bồn phát ra tiếng lép bép, tựa hồ như đáp lại lời nói của Thú Thần.

“Ta không nghĩ rằng trên thế gian này lại có một lực lượng khủng bố đến mức như vậy, Linh Lung dùng pháp lực của Huyền Hỏa Giám, bố trí Bát Hung Huyền Hỏa Pháp trận, triệu xuất Bát Hoang Hỏa Long, dưới ngọn lửa tập trung sức mạnh của cả thiên địa vạn vật đó, cho dù thân thể ta là bất tử bất diệt, không ngờ nguyên khí đại thương, hình thể bị huỷ diệt”.

“Ta liều mạng nói với Linh Lung, ta không muốn làm bất cứ chuyện gì khác, ta chỉ muốn sống chung với nàng một chỗ mà thôi, nhưng nàng tưởng như không nghe thấy điều gì, chỉ muốn thiêu chết ta. Cuối cùng ta chạy trốn vào nơi hoang dã, rồi cuối cùng cũng quay trở lại sơn động này. Ta không biết tại sao Linh Lung lại đối xử với ta như vậy, ta thật không can tâm, ta chỉ muốn sống chung với nàng mà thôi”.

“Sau khi trở lại nơi đây, nhờ có hung lệ đặc biệt chỉ có tại Thập Vạn Đại Sơn, ta nhanh chóng hồi phục, lần này ta quyết định lặn lội đi tìm nàng, nàng không ngờ cũng truy đuổi theo ta. Nàng dẫn theo bảy dũng sĩ, truy đuổi đến chỗ động này, nàng đi vào trong để gặp riêng ta”.

“Ta không có ý gì khác, nhân vì ta vốn do nàng sáng tạo ra, nếu nói trong thiên hạ có người có khả năng đối phó với ta, hiểu ta, ngoài nàng ra còn ai khác nữa? Nhưng ta thật sự không hiểu được, tại sao nàng lại đối xử với ta như vậy, ta đã nói với nàng rất nhiều lời, tại sao nàng không thêm để ý đến. Nhưng lần này, không ngờ Linh Lung đã trả lời ta, nàng nói: Kỳ thật tất cả đều là lỗi của nàng, nàng đã tạo ra một quái vật như ta, là lỗi lầm lớn nhất của nàng. Bởi vì ta được sinh ra từ thiên địa lệ khí, trời sinh có ham muốn giết người, nếu để cho ta sống sót, chỉ sợ sẽ tạo kiếp nạn thảm hiết cho thế gian”.

“Ta liều mạng giải thích với nàng, nói là ta không muốn điều đó, ta chỉ muốn sống chung với nàng mà thôi, ta không muốn bất cứ điều gì khác”.

“Nhưng nàng chỉ thê lương cười khở, nói là nàng tin ta, kỳ thật nàng chưa bao giờ không muốn sống

chung với ta, chỉ có điều, chỉ có điều... nếu sau khi nàng chết đi?”.

Bên trong cổ động, từ nơi xa xôi thăm thẳm, phản gphát như có người thở dài trong bóng tối, hàng ngàn hàng vạn năm về trước, không biết giọt nước mắt rơi xuống ngày đó có còn ai nhớ đến không?

“Ta si ngốc đứng đó, trong lòng hoàn toàn trống rỗng, ta tự biết mình vốn là bất tử bất diệt, nhưng ta chưa từng nghĩ rằng Linh Lung nàng có thể phải chết. Ta cho đến nay vẫn còn nhớ rõ ràng, trên khuôn mặt nhợt nhạt nhưng vẫn phảng phất nụ cười của Linh Lung, từng giọt nước mắt rơi xuống. Lúc đó, nàng lại tiếp tục phát động Bát Hung Huyền Hỏa Pháp trận, vây khốn ta, một lần nữa lại thiêu cháy thân thể ta, nhưng khi đó ta lại hóa thành tinh hoa của lệ khỉ, nàng cuối cùng cũng không thể tiêu diệt được”.

“Sau khi thi hành trận pháp, nguyên khí của nàng đã bị thương tổn nặng nề, nhưng ta vốn là do nàng tạo ra, bên trong ngọn lửa, ta hỏi nàng, tại sao nàng lại đối xử như vậy với ta...”

“Câu hỏi này, nàng không hề trả lời ta”

“Nàng bố trí trận pháp bên trong cổ động, cấm chế lấy ta, ngày đem thiêu cháy ta, ngay khi ta hấp thụ lệ khí hồi phục, ngọn lửa nóng bỏng sẽ lập tức phân huỷ ngay điểm lệ khí đó. Cuối cùng, nàng chăm chăm nhìn ta, đột nhiên hỏi ta có tâm nguyện gì không?”.

Thú thần từ từ mỉm cười, nói tiếp: “Tâm nguyện, ta còn có thể có tâm nguyện gì đây? Toàn bộ tâm nguyện của ta bất quá chỉ là muốn sống chung với nàng mà thôi. Do đó ta hỏi nàng, tại sao ta không thể sống chung một chỗ với nàng? Linh Lung cúi đầu, chậm rãi nói, bởi vì ta không phải là người, thậm chí còn không phải là một sinh linh chủ định là bọn ta không thể sống chung với nhau được”.

“Ta sau đó ở bên trong ngọn lửa, nhìn thẳng vào nàng, lớn giọng nói: Vậy thì nàng hãy để cho ta trở thành người đi!”.

Giọng nói của y hốt nhiên cao vút, dữ dội quay đầu lại, ngẩng đầu lên nhìn vòm huyết động, hô lên một tiếng lớn.

“Hãy để ta trở thành người đi!...”

“Ầm...”. Bốn vách tường chấn động, loạn thạch lá tả rơi xuống, âm thanh tựa như sấm động, làm điếc cả tai .

Giữa đám bụi mù mịt, Thú Thần từ từ cúi đầu xuống.

“Sau đó, chuyện gì đã xảy ra?” Nữ tử trong bóng tối cất tiếng hỏi.

“...Nàng dường như si ngốc đứng đó, hồi lâu sau, không hề nhúc nhích chút nào. Ta chịu đựng nỗi thống khổ bị lửa thiêu đốt, đã hoàn toàn thất vọng. Nhưng sau đó, nàng đột nhiên ngẩng đầu lên, dừng lại pháp trận, đi đến bên người ta. Ta chỉ biết nhìn nàng, không biết nàng định làm gì?”.

“Nàng chậm rãi nói với ta: Đúng, nàng đã không công bằng với ta. Sau đó nàng...” Nói tới đây, thanh âm của Thú Thần không hiểu vì su, đột nhiên bắt đầu khẽ run rẩy, “Nàng bắt đầu tụng niệm một tràng chú thần bí, chậm chậm rút ra một thanh đao, sau đó bắt đầu... từng đao từng đao một cắt vào người mình”.

“Cái gì?” Nữ tử trong bóng tối kinh hoảng hô lên một tiếng.

“Ta si ngốc đứng đó, không, ta rất sợ hãi, thực sự rất sợ hãi, thừa sự không hiểu nàng làm vậy để làm gì. Từ từ Linh Lung dùng chính huyết nhục của nàng thậm chí dùng chính xương cốt của nàng, tạo nên bức tượng người trên mặt đất, sau đó, nàng đặt ta nằm ở phía trên bức tượng, theo từng lời chú của nàng, ta từ từ dung nhập vào bức tượng này, ý thức ta dần dần mơ hồ đi”.

“Ta nghe thấy thanh âm của nàng càng lúc càng nhỏ đi, nhưng vẫn có thể nghe được lời nàng nói: nàng cuối cùng cũng có thể làm cho ta được một việc, ngày sau chỉ cần có người tìm được năm thánh khí, đặt lên bức tượng này, ta có thể phục sinh từ cái chết, sau khi ta phục sinh rồi, ta mặc dù vẫn còn có yêu lực, nhưng bộ xương này vốn là của người, vì đã là người, nên không còn thân thể bất diệt nữa”.

“Nàng nói nàng một lòng cầu trường sinh, mạo phạm thiên đạo, tạo ra một quái vật như ta, sau đó lại phát sinh tình cảm bất luân, sai lại càng thêm sai, cũng vì ta, nàng đã hại vô số tính mạng, tạo ra họa kiếp to lớn cho người trong thiên hạ”.

“Nhưng nàng cũng đã hại ta, thực ra thì... nói đến đây, nàng không nói thêm gì nữa, ý thức của ta cũng đã từ từ mất đi, trong lòng trống rỗng, chỉ nghe câu nói cuối cùng của nàng:

‘Ta sẽ ở lại đây bồi tiếp người...’

“Câu nói đó, ta nhất thời không minh bạch được”.

“Cho đến khi ta vạn năm sau phục sinh từ cái chết, một lần nữa đứng tại cửa cổ động”.

“Một pho tượng, bị mưa gió tuyết sương vùi dập, chịu đựng ngày nóng đêm lạnh, một bức tượng người vẫn đang chăm chú nhìn vào bên trong cổ động”.

“Ta ôm lấy nàng”

“Ta đã hiểu rõ”

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 203

Hắc Bức

Trong huyết động đen ngòm, vọng lên tiếng bước chân khe khẽ, một điểm sáng xanh mờ mờ loé lên phía trước. Sau ánh sáng ấy, xuất hiện bóng dáng Quý Lệ và Kim Bình Nhi.

Hai người đã tiến vào rất sâu trong Sơn Ma Cổ Động, nhưng cái động huyết quỷ dị này dường như vĩnh viễn không thấy đáy, đường đi u ám ẩm ướt quanh co khúc khuỷu, phảng phất chẳng có tình huống gì xảy ra ở phía trước. Ánh sáng trên Phệ Hồn bồng chỉ có thể chiếu sáng trước mặt tối đa sáu thước, bên ngoài phạm vi ấy đều là một màn đen thâm trầm lặng lẽ.

Trong ấy, lại phảng phất như có một cặp mắt thần bí chăm chú nhìn hai kẻ xâm nhập.

Kim Bình Nhi theo sau Quý Lệ không xa, chẳng hiểu vì sao, nàng dần dần cảm giác mình có vài phần khẩn trương. Cuối con đường này, ai có thể biết là nơi quái quỷ nào, lại có chuyện gì đợi bọn họ ở nơi ấy.

Nếu như lúc này để nàng gặp phải một yêu thú hung ác, chỉ sợ cũng chẳng làm nàng xao động tâm trí, nhưng cái bóng tối hư vô này, lại làm nàng bắt đầu cảm thấy khó chịu.

Quý Lệ bỗng dừng bước.

Kim Bình Nhi giật mình, suýt đụng phải lưng hấn, lập tức dừng lại, đồng thời toàn thân giới bị, ngấm ngấm xem xét xung quanh, hạ giọng hỏi: “Sao vậy, người phát hiện chuyện gì?”.

Quý Lệ quay đầu lại nhìn nàng, trong ánh sáng xanh mờ, Kim Bình Nhi toát ra một vẻ yêu mị, hấn im lặng một lúc nói: “Hơi thở của người hơi rối loạn rồi!”.

Kim Bình Nhi ngạc nhiên, nhú mày, lập tức chậm chậm thẳng người lên, hắng giọng một tiếng. Quý Lệ nhìn nàng, chẳng nói thêm gì, quay người tiếp tục đi, bước tới vài bước, hấn nghe tiếng nàng hít thở sâu sau lưng, liền đó, nàng lại bước theo, qua tiếng thở thì nàng đã bình tĩnh lại.

Nhìn từ phía sau, nam tử ấy hiện lên trong mắt Kim Bình Nhi bình tĩnh, vững vàng, chẳng hiểu vì sao, Kim Bình Nhi bỗng cảm thấy mình có cảm giác an tâm, chỉ là con khỉ trên vai hấn lúc này rụt đầu rụt cổ, rõ ràng là chẳng vui vẻ mấy, cái đuôi dài rủ xuống, lắc lư theo mỗi bước chân của Quỷ Lệ.

Trong bóng tối, vàng sáng xanh của Phệ Hồn trong tay Quỷ Lệ ánh lên vẻ nhu hoà đặc biệt, sát khí yêu lực mà Phệ Huyết Châu chứa đựng, lúc này phảng phất như biến đâu mất.

Quang tuyến quét lên tường, cảnh vật sáng lên, rồi từ từ tối lại, Kim Bình Nhi lặng lẽ xem xét xung quanh.

Khi bước vào Sân Ma Cổ Động, nơi đây bao phủ bởi âm phong lạnh lẽo thấu xương, có thể làm máu người đông cứng thành đá. Nhưng cảnh thâm nhập sâu, âm phong không càng lúc càng lớn mà lại yếu dần đi.

Lúc này, tại nơi họ đứng dường như không còn cảm thấy sức gió, tiếng gió cũng không, xung quanh chỉ còn một vẻ im lặng chết chóc, nhìn những nơi ánh sáng rọi tới, lông mày Kim Bình Nhi càng lúc càng nhíu lại.

Vừa mới vào Sân Ma Cổ Động, Kim Bình Nhi tuyệt không chú ý đến vách đá xung quanh, nhưng khi tiến sâu, nàng lại phát hiện bên trong Sân Ma Cổ Động truyền thuyết này, cảnh lúc cảnh nhiều dấu vết chế tác của con người.

Mặc dù qua nhiều năm tháng, vẻ bằng phẳng trên vách đá xung quanh chắc chắn không phải do tự nhiên hình thành, thậm chí con đường dưới chân bọn họ mặc dù quanh co khúc khuỷu, nhưng lại ít gặp gềnh, con đường phía trước bỗng hoàn toàn chẳng thể biết trước sẽ có những khó khăn gì.

Trong động huyệt này, chẳng hề có một chút mùi tanh tươi của yêu ma, trên mặt đất cũng không hề có khô lâu của người hay thú, cái Sân Ma Cổ Động này bỗng tựa hồ như một nơi sạch sẽ yên tĩnh, có chỗ nào là giống nơi cư ngụ của thiên hạ đệ nhất ma đầu?

Tiếp đó, hai người vượt qua một khúc quanh.

Một bóng đen bỗng nhiên ập đến, như một bức tường vô hình chớp mắt chắn ngang trước mặt, ngay lúc hai người vừa di chuyển thân, ánh sáng do Phệ Hồn phát ra bỗng bị màn chắn vô hình phía trước

đội lại, gần như cùng lúc, Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi bỗng khựng lại, lập tức lướt nhanh như cắt về phía sau.

“Ầmmmm...”

Một tiếng vang rền, nơi bọn họ vừa đứng giờ thành một hố lớn, những đất đá bị phá ra tung bay tán loạn, đập âm âm vào tường đá.

Bóng đen ấy gầm lên phần nộ, mạnh mẽ như bài sơn đảo hải xông qua khúc quanh, thẳng mặt phóng tới. Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi đến lúc này vẫn chưa nhìn ra là quái vật yêu nghiệt gì, Kim Bình Nhi sắc mặt hơi nhợt nhạt, thân hình khẽ động, nhanh chóng lùi về phía sau một trượng.

Bên trong kính phong, thanh quang đột nhiên sáng rực, bao bọc toàn bộ thân ảnh Quỷ Lệ uy nghi bất động, thanh quang không yếu đi mà lại mạnh lên, tay phải hấn bảo quanh sáng rực, nháy mắt bàn tay hấn vươn dài ra, đâm thẳng vào màn đen.

Thanh quang vốn sáng rực bên tay phải Quỷ Lệ, ngay lúc tiến vào màn đen bỗng chẳng thấy đâu nữa, tựa hồ như bị vật gì che mát, nhưng chốc lát sau lại nghe ầm một tiếng lớn, bên trong bóng đen ấy đột nhiên phát ra âm thanh rảng rặc, chốc lát đã bị chọc thủng bảy lỗ, từ bên trong toả ra một vầng thanh quang chói lọi.

“Gràmmmm...”, một tiếng gầm đau đớn vang dội phát ra từ phía trước, màn đen như núi hốt nhiên dãn ra, lại trở thành một mảng tối như cũ, nhưng bên trong màn đen ấy, xuất hiện cặp mắt to lớn đỏ au.

Phệ Hồn Ma Bông trong tay Quỷ Lệ phát tán hào quang cảnh lúc cảnh chói lọi, nhờ vào ánh sáng ấy, Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi đứng phía sau đều nhìn thấy rõ ràng, kẻ trấn thủ tại nơi đây chính là một con dơi khổng lồ, khắp người đen kịt, chỉ có hai tròng mắt đỏ như máu, liền nghĩ nhất định do thân hình và đôi cánh khổng lồ che lấp cặp mắt đó, nên nhất thời không nhìn ra hình dáng của yêu vật, bất quá chỉ sợ nếu yêu vật cỡ này mà bình thường tấn công theo cách đó, đột nhiên tập kích từ trong bóng tối, nhất định làm người ta kinh hồng thất thổ, nhất thời chẳng biết cách nào đối phó.

Lúc này, trên đôi cánh của hắc bức bị Quỷ Lệ tạo ra một vết thương, huyết dịch xanh nhạt quý dị chảy rờn rờn trên thân, hiển nhiên thương thế không nhẹ. Nhưng loại yêu vật thể này chẳng bao giờ là loại khiếm nhược, ngược lại tràn đầy phần nộ, há miệng gầm lên một tiếng lớn, cánh dơi mở ra, mặc dù có vài phần bất ổn, nhưng đã lấy lại khí thế, phóng vụt đến.

Trong mắt Quỷ Lệ hàn quang lấp loáng, Phệ Huyết châu gắn trên Phệ Hồn Ma Bông yêu quang cũng

đồng thời sáng lên, mắt thấy yêu bức hùng hổ đánh tới, bỗng nhiên nghe tiếng kêu “chi chi” trên vai Quỷ Lệ, bóng xám thoáng qua, chính là Tiểu Hôi từ trên vai hấn nhảy ra, phóng về phía yêu vật lớn hơn nó chẳng biết bao nhiêu lần.

Quỷ Lệ nhíu mày, Kim Bình Nhi đứng phía sau cũng kinh ngạc dương mắt nhìn, khác biệt giữa hai con vật đang lao vào nhau giữa không trung thật quá lớn.

Nhưng ngoài sức tưởng tượng của Kim Bình Nhi, thậm chí ngay lúc nàng hơi có vài phần lo lắng thay cho con khỉ ấy, chỉ thấy trong ánh sáng xanh, thân hình Tiểu Hôi bỗng không ngừng lớn lên, chốc lát, nó đã từ một con khỉ cao chưa đến ba thước biến thành Tam Nhãn Linh Hầu to lớn tưởng như lấp đầy cả động huyết, ba mắt đỏ như máu, thét lên cuồng nộ.

Hai cự thú lao thẳng vào nhau giữa không trung.

Tường đá xung quanh tựa hồ chịu không nổi chấn động kinh khủng như vậy, bắt đầu rung lên bần bật, Kim Bình Nhi thậm chí cảm giác được mặt đất dưới chân dao động. Ngược lại Quỷ Lệ phía trước cách hai cự thú không xa, sắc mặt dần dần hồi phục sự bình tĩnh, khoá miệng đờm nét cười nhẹ, chẳng màng đến đá rơi ào ào như mưa xung quanh, sát khí đờng đờng trước mắt.

Yêu bức đen to lớn hiển nhiên cũng bị con vượn khổng lồ đột nhiên xuất hiện làm giật mình kinh ngạc, nhưng vẫn hung hăng lao tới, chỉ thấy bóng xám lướt qua, Tiểu Hôi vô cùng nhanh nhẹn tiến lên lách khỏi móng vuốt yêu bức, hai bàn tay khổng lồ chộp về phía trước nắm chặt lấy hai bên cánh giáp thân mình yêu bức.

Yêu bức kêu lên một tiếng sắc nhọn lạnh lẽo cùng cực, phảng phất như lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi, ba con mắt đỏ rực ở phía trước còn đáng sợ hơn nhiều, răng nanh nhọn hoắc lấp loáng trong bóng tối, ngửa mặt lên trời hú dài.

Tiếng hú vang như sóng cả, âm âm truyền đi trong động huyết, thế không thể đương, phảng phất thách thức khiêu khích vạn vật trên thế gian.

Màu đen ấy cùng ánh sáng rực rỡ, dũng mãnh hung tàn và phần nộ, trong tiếng hú điên cuồng của cự viên, hai cánh tay khổng lồ khua lên như yêu ma múa may cuồng tiếu.

“Roẹt...”

Lam huyết phun ra, yêu bức đen không lồ bị Tam Nhãn Linh Hầu xé toạc làm hai mảnh, ném mạnh ra xa.

Từ xa tiếng hú vang lộp lộp vọng ngược về, liên miên bất tuyệt.

Sức mạnh của phần nộ chính là như thế.

Cự viên quay người lại, cúi đầu nhìn, nam tử ấy vẫn đứng nguyên chỗ cũ, nhìn nó.

Sắc đỏ trong mắt nó dần dần biến mất, bỗng nhiên, nó giơ tay gỡ đầu, toét miệng cười, thân hình không ngừng thu nhỏ, nhanh chóng phục hồi kích thước cũ, biến lại thành hình dạng Tiểu Hôi

Nó ngồi xồm trên mặt đất, quay đầu nhìn chủ nhân, tay phải không ngừng xoa đầu, cái đuôi dài phía sau khẽ ve vẩy. Quý Lệ nhìn Tiểu Hôi, trong mắt dần hiện nét cười ôn hoà, chỉ đối với con khỉ này, hẳn mới có được nụ cười toàn tâm toàn ý như vậy.

Hắn mỉm cười đưa tay ra.

Tiểu Hôi kêu “chi chi chi” mấy tiếng, nhún hai chân hai ba cái đã nhảy lên vai Quý Lệ, nằm mọp xuống, toét miệng cười không ngừng, bộ dạng rất cao hứng.

Quý Lệ thoáng nghĩ ngợi, đưa tay nhắc con khỉ lên ôm lấy, nâng lên phía trước, cẩn thận xem xét khắp người, ba mắt con khỉ xám sáng lên lấp lánh, chẳng biết Quý Lệ muốn làm gì.

Kim Bình Nhi lúc này đã thông thả bước lên phía trước, đứng kế bên nhìn Quý Lệ, nét mặt có vẻ trầm ngâm, cũng chẳng biết đang nghĩ gì.

Quý Lệ nhìn Tiểu Hôi một lát, khẽ gật đầu, đặt nó lên vai mình, rồi nhẹ nhàng xoa đầu nó, đột nhiên nói: “Đến khi xong chuyện, ta mua rượu mời người uống nhé!”.

Kim Bình Nhi đang chìm trong suy tưởng, bỗng lời này vào tai, nhất thời không kịp phản ứng, ngạc nhiên há miệng, trong lòng chẳng thể nào hiểu nổi. Ngược lại, con khỉ kia giật mình, lập tức vui mừng nhảy cẫng lên, kêu “chi chi chi”.

Nó cười mãi không ngừng, nhe răng múa vuốt nhảy qua nhảy lại trên vai Quý Lệ, lát sau, tựa như bỗng

tĩnh ngộ, liền giật cái túi rượu lớn vốn đã canh khô đeo ở trên lưng bao lâu nay xuống, chẳng thèm ngó đến, lấy hết sức ném mạnh xuống đất, kêu “bịch” một tiếng, bụi bốc lên mù mịt.

Quý Lệ mỉm cười bước tới trước, từ từ đi vào trong bóng tối, nhưng dưới thanh sắc quang mang, thân ảnh hắt trong bóng tối nhìn thật tươi sáng, cùng với thân ảnh vui vẻ của con khi xám phảng phất như hoà hợp với hắt thành một thể, chẳng thể phân khai.

Kim Bình Nhi chậm chậm bước tới trước mấy bước, nhìn hình bóng một người một khí, không cảm được một cảm giác lạnh lạnh.

Chẳng biết từ lúc nào, xung quanh không còn thanh quang từ Phệ Hồn của Quý Lệ chiếu sáng, chìm vào bóng tối, Kim Bình Nhi lập tức phản ứng, tay phải vươn ra, hào quang chiếu rọi xung quanh. Nàng định thần lại, liền gia tăng cước bộ, đuổi theo Quý Lệ phía trước, bỗng thấy một bóng đen thoáng qua trong bóng tối, nhảy đến chỗ nàng.

Kim Bình Nhi giật mình, ngưng thân giới bị, không ngờ khi thân ảnh đó nhảy tới gần, tử mang chiếu sáng, chính là con khi Tiểu Hôi.

Kim Bình Nhi nhíu mày, nhưng trong lòng bốt lo lắng, nhưng chẳng biết con khi giống chủ nhân về bộ dạng rất chi là cổ quái nhưng cũng lợi hại vô cùng này đột nhiên chạy về làm gì.

Tiểu Hôi đến trước mặt Kim Bình Nhi, nhìn quanh quất, đột nhiên mặt lộ sắc giận, nhìn Kim Bình Nhi kêu to lên. Kim Bình Nhi giật mình, giơ hai tay ra, nghi ngờ hỏi: “Người làm gì vậy?”.

Ba mắt Tiểu Hôi đồng thời trừng lên nhìn Kim Bình Nhi, Kim Bình Nhi vốn là tuyệt sắc giai nhân, nhưng hiển nhiên sắc đẹp chẳng có tác dụng gì với khi, vẻ mặt Tiểu Hôi chả có vẻ gì thân thiện, giận dữ chỉ xuống dưới chân, Kim Bình Nhi nhìn xuống, “A” một tiếng, lùi lại một bước, té ra nàng vô tình dẫm lên cái túi rượu mà Tiểu Hôi vừa vút đi.

Tiểu Hôi giận dữ bất bình, cầm cái túi rượu lên, lấy tay phủi bụi, sau đó thản nhiên đeo cái túi rượu ấy lên người, Kim Bình Nhi vừa giận vừa buồn cười, nhả mặt nói: “Nè, con khi chết tiệt, chính là do ngươi vút đi, ngươi còn hung hăng với ta à?”.

Tiểu Hôi nhìn Kim Bình Nhi kêu “chi chi” hai tiếng, há miệng nhe nanh làm mặt quỷ, “lêu” một tiếng

nhảy lùi lại, chớp mắt đã mất dạng trong bóng tối phía trước, hiển nhiên đã đuổi theo Quỷ Lệ. Kim Bình Nhi ngạc nhiên một lát, cuối cùng cười khở lắc đầu, bước theo sau.

Sâu trong Sơn Ma Cổ Động, lửa đỏ trong hoá bồn vẫn đang lặng lẽ cháy. Quá khứ đã qua phảng phất như đang hiện về trong huyết động lặng lẽ này, Thú Thần và nữ tử thần bí trong bóng tối không nói, họ cùng lặng lẽ nhìn, tựa hồ đều chìm đắm trong quá khứ không thể nào quên. Còn Thao Thiết ở bên cạnh, cũng mỗi một năm dài trên mặt đất, có vẻ như đang say ngủ.

Nhưng ngay lúc tĩnh lặng này, đột nhiên Thao Thiết như bị kinh động điều gì, bỗng nhấc đầu lên khỏi hai chân, con mắt to như chuông đồng tròng lên hướng về phía cửa động, miệng phát ra tiếng gầm rít chói tai, ẩn chứa đôi chút bất an.

Thú Thần chậm chậm mở mắt, khẽ nhíu mày, trong bóng tối, nữ tử kia tựa hồ cũng khẽ kêu lên một tiếng.

Thanh âm kia có vẻ như là tiếng hú dài, mặc dù đã yếu đi rất nhiều, nhưng vẫn như dã thú ngạo cuồng từ xa truyền đến, tiếng động ấy vô hình chung đã phá tan bầu không khí trầm lặng.

“Có người đến rồi!” - Thú Thần nhạt giọng nói.

Nữ tử trong bóng tối trầm mặc một lát, bỗng cười lạnh nói: “Bỗng như có kẻ đủ sức kéo đến nơi đây, chỉ sợ nhiều khả năng là lão đầu Vân Dịch Lam sai người đuổi giết, luôn tiện quét sạch sào huyết của người”.

Trên mặt Thú Thần tựa hồ có vẻ hơi mỗi một, lại vừa có vẻ không muốn buông xuôi, nói: “Cứ việc, ta chẳng muốn quan tâm, bất quá kẻ này đủ sức tiến nhập động huyết sâu đến thế, nghe thanh âm ấy, có vẻ như đã qua chỗ của hắc bức. Đã có khả năng tiến vào động, nhiều khả năng là đối phó được hắc bức, chỉ là cửa động còn có hung linh hắc hổ, bọn họ có thể tiếng vào mà chẳng gây ra tiếng động gì, đúng là không đơn giản”.

Nữ tử trong bóng tối cất tiếng nói: “Người hiện giờ không còn tâm thân bất tử bất diệt, hơn nữa người lại đang trọng thương, có khả năng đối phó với những kẻ chưa biết thực lực này chăng?”.

Thú Thần cười nói: “Ta không biết nhưng ta chẳng phải lo”.

Nữ tử ấy hỏi: “Vi sao?”.

Thú Thần cười nhẹ đáp: “Có người ở đây, ta còn sợ điều gì?”.

Nữ tử im lặng một lát, cười lạnh nói: “Người chết hay không liên quan gì đến ta, người lại không nhờ ta giúp người, sao lại nhất định phải giúp người lần này. Với yêu pháp tu hành đến mức này của người, mặc dù người với ta có chút giao tình, nhưng khó nói sau này không có khi nào trở mặt với ta, chi bằng người chết càng sớm càng tốt”.

Thần Thú ho khan hai tiếng, mặt hiện lên vài phần đau đớn, nhưng ngược lại nét cười trên khoé miệng chẳng hề suy giảm, hấn nhìn vào bóng tối, nói: “Ta chết sớm lúc nào, người an tâm lúc ấy. Chỉ là người không phải đang muốn tham ngộ Bát Hung Huyền Hoả pháp trận do Vu tộc truyền lại ở bên kia à? Nếu ta chết, người há chẳng phải thất bại sao?”.

Nữ tử kia hăng giọng nói; “Pháp trận chỉ ở nơi đây? Ta sợ người nói quá!”.

Thú Thần cười nói: “Trận đồ Bát Hung Huyền Hoả trận pháp mà thế gian lưu truyền từ xưa đến nay, chỉ còn có ở nơi này và ở Huyền Hoả Đàm của Phần Hương cốc. Trận đồ ở Phần Hương cốc đã bị huỷ, vậy chỉ còn ở nơi đây mà thôi. Người vẫn muốn tham ngộ ảo bí bên trong trận pháp ấy, hiện chỉ có ta có đủ khả năng phát động pháp trận cho người tham ngộ, nếu như người có Huyền Hoả Giám trong tay, tự nhiên cũng có thể huy động pháp trận, đáng tiếc người không có”.

Hấn nói đến đây, dừng lại một chút, trên mặt thoáng lên chút buồn bã, nói: “Người hiện cũng đã biết, trận pháp này chính là do Linh Lung năm ấy dùng để giam cầm ta mới dựng nên, nếu ta chết đi, trận này cũng sẽ tan thành mây khói, nếu như vậy, người há chẳng trắng tay sao?”.

Nữ tử ấy trầm mặc một thoáng, lát sau cất tiếng: “Người tính khéo lắm. Máy người này để ta đổi phó”.

Thú Thần chậm chậm lắc đầu, nói: “Không phải ta khéo, mà là do tự người câu chấp, nên mới bị người khác điều khiển như vậy. Bất quá...”- hấn từ từ nhướn mắt, nhìn vào trong bóng tối, nói: “Người có thể nói cho ta biết, người nhất định phải mạo hiểm cùng ta tham ngộ pháp trận ấy là vì ai chẳng?”.

Không có hồi đáp, xung quanh hoàn toàn im lặng, tựa hồ ngay trong chớp mắt ấy, nữ tử thần bí trong bóng tối ấy đã đi xa. Lửa trong hoả bồn vẫn âm ỉ cháy, rọi lại vào mắt Thú Thần.

Thao Thiết từ từ đứng dậy, gằm lên không dứt, lộ rõ mùi phẫn bất an, Thú Thần lặng lẽ nhìn bóng tối hư vô phía trước, trầm mặc...

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 204

Dị Nhân

Trung thổ, hai mươi dặm ngoài thành Hà Dương.

Trời tối dần, trên con đường cũ, người qua lại đã bắt đầu vắng bóng. Thời buổi hỗn loạn, yêu ma thịnh hành, dẫu có ở dưới chân núi Thanh Vân môn, ai dám chắc rằng sẽ không hốt nhiên đụng đầu lũ yêu mà quái quỷ.

Con người ai mà chẳng quý mạng sống của mình, hà huống trong tình thế này, sau thời yêu thú nhiều lần cường bức trăm họ, nhưng người sống sót, dĩ nhiên càng biết coi trọng bản mệnh.

Nhưng rớt cục cũng có bóng người hiện ra ở phía đầu đường, đi đầu là một lão trượng, dáng dấp tiên phong đạo cốt, trong tay cầm một cán trúc, phần trên cột miếng vải với hàng chữ viết đứng “Tiên nhân chỉ lộ”. Theo gót là một nam một nữ, nam thì khăn che mặt, nữ thì xinh đẹp khả ái. Trời sẫm tối mà nữ lang ấy cặp mắt vẫn chăm chú dán vào quyển sách bìa đan vô đề trên tay.

Đương nhiên đó là nhóm người Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân hàng một bước tới.

Trên đường đi, khi lồi lúc kéo, Chu Nhất Tiên níu khách bộ hành đến bên, mặt mày hớn hờ nói chuyện trên trời dưới đất loạn xạ lảng nhãng, đương nhiên Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân nghe chẳng thuận tai. Nhưng những người bị lão kéo lại xem tướng, sau khi nghe Chu Nhất Tiên nói qua về tương lai hậu vận của mình thì tinh thần chấn động, giao tiền cho lão xong thì lại như thể phục hoàn sinh khí, thoi thới bỏ đi.

Tiểu Hoàn ngoài việc thu tiền sau khi Chu Nhất Tiên xong việc lường gạt con bạc thoả thích, còn lại chỉ thu mình đọc sách.

Từ ngày ấy tới nay, Tiểu Hoàn đối với quyển sách mà Quý tiên sinh lưu lại, ghi chép những Ma Giáo quỷ dị bí thuật, chẳng ngờ càng đọc càng mê, không những khi rảnh rỗi lại lấy ra xem mà khi đi đường, quyển sách ấy chẳng lúc nào là rời tay. Trời đã tối dần mà cô dường như vẫn chưa hay, tâm trí dồn hết

vào cuốn sách.

Dã Cầu đạo nhân ở bên cạnh cất tiếng gọi Chu Nhất Tiên nói: “Tiền bối, nhìn trời xem chừng chúng ta không tới được thành Hà Dương, nếu chẳng tìm được nơi trú ẩn, chỉ sợ rút cục phải ngủ ở ngoài đồng”.

Chu Nhất Tiên ngẩng sắc trời khẽ gật đầu, nhìn xung quanh chỉ thấy bốn bề mịt mờ, đừng nói đến có người sinh sống ở cái ở nơi hoang dã này, ngay cả một toà miếu hoang phòng ốc hư hoại e cũng chẳng có.

Chu Nhất Tiên ho khan một tiếng, chỉ thấy Dã Cầu đạo nhân là để mắt tới lão, còn đứa cháu Tiểu Hoàn đang nới gót sau lưng Dã Cầu đạo nhân thì cả một cử chỉ phản ứng cũng không có, dồn cả tâm tư đọc quyển sách quý bìa đen. Chu Nhất Tiên luôn nghĩ để đứa cháu gái lão đọc cuốn sách ma giáo đó thực không ổn, khổ nỗi càng lo lắng lại càng khó mà ngon ngọt thuyết phục ả. Mỗi lần lão này nọ với ả về sự tàn nhẫn vô đạo của Ma Giáo, những thủ đoạn ác độc yêu tà, Tiểu Hoàn đều trả lời lão bằng câu: “Những loại phương pháp yêu tà cứu người quả thật nhiều lắm, có thể sánh với phương pháp của ông đó”.

Chu Nhất Tiên mỗi khi nghe vậy thì toát mồ hôi hột, đối đáp không xong. Nhưng lão mặt dày, quyết chẳng chịu thua, vẫn muốn bảo Tiểu Hoàn liệng quyển sách đó nhưng lại không có lý do gì chánh đáng.

Chu Nhất Tiên quay người nhìn Tiểu Hoàn, ngó thấy quyển sách thật xốn mắt, chẳng hiểu thế nào lập tức to tiếng quát: “Tiểu Hoàn, sao lúc nào ngươi cũng đọc cuốn sách quái quỷ đó vậy?”.

Tiểu Hoàn cuối cùng mới ngẩng đầu lên, nhìn Chu Nhất Tiên, bực dọc cãi: “Gia gia, chúng ta đi chậm như thế này không phải vì cháu đọc sách mà là tại gia gia béo lẻo lừa người xem tướng lấy tiền, thành ra tiến hành mới chậm chạp.

Chu Nhất Tiên cứng họng đỏ mặt tằng hắng vài tiếng rồi quay sang phía khác cười chổng chế nói: “Đủ rồi, đủ rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa, theo ý ta, hiện tại chúng ta không có chỗ để ngủ, nói tóm lại là mau nghĩ ra cách nào đi thôi”.

Dã Cầu đạo nhân lắc đầu nói: “Ở đây quả thực chẳng có nhà để mà tá túc, tiền bối thông thuộc nơi này hơn bọn tại hạ, thử nhớ xem quanh đây có ngôi miếu hoang nào để chúng ta có thể nghỉ lại một đêm không?”.

Chu Nhất Tiên hừ một tiếng rồi cười nhạt nói: “Ngươi sao biết ta quen thuộc chỗ này, lão phu tuy sinh trưởng ở thành Hà Dương, nhưng sau này lại phiêu bạt chân trời, khi đến đây bỗng thấy quen thuộc... ở kia...”.

Lão đột nhiên lộ vẻ đăm chiêu, lời nói nửa chừng bỗng nhiên dừng lại.

Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân hơi ngạc nhiên. Tiểu Hoàn cất tiếng gọi: “Gia gia, gia gia định nói gì vậy?”.

Chu Nhất Tiên nhíu mày tựa hồ nghĩ ra điều gì nhưng không rõ rệt, từ từ xoay mình nhìn về phía trước, như thể gắng nhớ: “Đằng kia nếu ta nhớ không lầm thì phía trước không xa có một lối rẽ, đi theo lối đó, dẫu có hơi xa, nhưng quả thật có một gian nhà ở đó”.

Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân cả hai đều phấn khởi. Tiểu Hoàn cười nói: “Nếu thật vậy thì chúng ta còn chần chờ gì nữa mà không đi nhanh lên”.

Chẳng biết thế nào mà Chu Nhất Tiên lại tỏ vẻ hơi lưỡng lự, vàng trán nhăn nhíu, gắng sức nhớ lại nói: “Nhưng ta cảm thấy có gì không ổn, thời gian thực lâu quá rồi, ta chỉ nhớ mang máng là ở ngoại thành Hà Dương đi theo hướng này đích xác có một ngôi nhà, nhưng hình như ngôi nhà ấy không phải là một nơi tốt. Còn không tốt như thế nào thì ta chẳng thể nghĩ ra...”.

Tiểu Hoàn trợn mắt nhìn lão, đi vượt lên phía trước không thèm để ý đến lão nữa, miệng lý luận: “Được lắm, chúng ta đi nhanh lên, chỉ cần có nhà dẫu có hư hại cũng còn hơn phải ngủ ngoài trời”.

Tiểu Hoàn đã cất bước đi trước thì Dã Cầu đạo nhân dĩ nhiên nói gót. Chu Nhất Tiên miễn cưỡng theo sau, đôi mày nhăn tít, tay không ngừng gõ đầu, mồm thì lầm bầm: “Thật sự ở đó có nhà hay không, thì ta chẳng thể nào nhớ nổi!”.

Đi được một quãng thì đã tối hẳn, may mà trên trời còn có vài vì sao le lói nên vẫn nhìn thấy đường, ba người phát hiện quả nhiên có một con đường nhỏ vốn đã bị che khuất dẫn vào rừng sâu.

Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân cả hai cùng gạt đầu rồi rẽ vào con đường nhỏ ấy. Dã Cầu đạo nhân gia tăng cước bộ, một mặt đi trước Tiểu Hoàn, mặt khác nghiêm cẩn chú ý xung quanh. Chu Nhất Tiên thủy chung vẫn đi sau chót, miệng lải nhải lầm bầm, rằng lão không nhớ nổi lại lịch của căn nhà đó, cũng

như căn nhà ấy dùng để làm gì.

Con đường quả thật dài, cả ba đã đi có đến nửa canh giờ mà vẫn không thấy bóng dáng ngôi nhà đâu cả. Tiểu Hoàn bắt đầu hoài nghi quay sang hỏi Chu Nhất Tiên: “Gia gia, gia gia không nhớ lầm đây chứ?”.

Chu Nhất Tiên bị Tiểu Hoàn nhìn chằm chằm thì bất giác lòng chùng xuống. Lão cười khoả lấp nói: “Đây là...đây là...ngươi cũng biết ta đã già quá rồi, thật chẳng tránh khỏi có lúc lầm lẫn một chuyện, nhưng ta chắc chắn là trên con đường này có một ngôi nhà. Có điều căn nhà ấy như thế nào thì ta nhất thời chẳng nhớ được. Lại nữa, đã bao năm qua rồi, có thể căn nhà ấy đã bị người ta dỡ bỏ, chưa nói chừng gió tuyết mưa bão đã làm sập nó mất rồi”.

Tiểu Hoàn lặng người trong giây lát rồi nhẹ lắc đầu, vừa chuyển mình thì ở phía trước Dã Cầu đạo nhân bất chợt dừng lại xoay đầu cất giọng thét: “Các người mau lên, căn nhà đây rồi!”.

Tiểu Hoàn cùng Chu Nhất Tiên cả hai đều nức lòng, Chu Nhất Tiên lập tức hoan hỉ, lớn tiếng cười nói: “A ha, lão đã bảo mà, tiên nhân đây vốn dĩ thông tuệ, làm gì không nhớ được ở đây có căn nhà, sai chạy thế nào được”.

Tiểu Hoàn chẳng lý gì đến lão nữa, lẹ làng bước đến bên Dã Cầu đạo nhân nhìn về phía trước. Quả nhiên ở cuối đường có một căn nhà nằm trên một miếng đất không nhỏ, từ xa đã thấy vườn tược hoang vu, vách tường đổ nát, một chút hơi hướm người cũng không có, hiển nhiên là đã bị bỏ hoang từ nhiều năm rồi.

Chu Nhất Tiên chậm chậm bước tới, vẻ mặt dương dương tự đắc, miệng còn đang chóp chép tính huyên hoang tiếp thì Tiểu Hoàn đã trợn mắt nhìn lão giận dữ thúc giục: “Lẹ lên đi gia gia”.

Ba người không nói gì nữa tiến bước về phía ngôi nhà. Ngọn gió đêm nơi hoang dã thoảng hơi lạnh lẽo khiến họ co ro rụt cổ.

Đến gần nhìn kỹ lại thì quả là một ngôi nhà đổ nát không thể ở được, phen đậu đã vỡ vụn, cổng vườn thì chỉ còn sót mỗi cái khung, cánh cổng cũng chẳng có.

Giữa khoảng vườn hoang đó là căn nhà, xem xét từ trên xuống, mái nhà tựa hồ đã bị sập quá nửa, rường cột lòi ra. Nhà dường như có cửa nhưng đã bị tung khoá. Toàn bộ căn nhà kiến trúc bằng gỗ, sau

bao ngày dãi dầu mưa gió nên đã bốc mùi ẩm mốc.

Tiểu Hoàn nhíu mày nhưng Chu Nhất Tiên ngược lại xem chừng cao hứng, lão từ từ tiến vào sân, nhìn quanh chỉ thấy cỏ dại mọc lan tràn khắp nơi, xem ra không có gì quái dị, tuy chẳng đáng gọi là nhà, nhưng ít ra thì nơi đây cũng chẳng có gì là nguy hiểm cả.

Lão quay ra gọi Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân vào, Tiểu Hoàn đến bên Chu Nhất Tiên, do dự một lát thỉnh thoảng quay sang Dã Cầu đạo nhân hỏi: “Đạo trưởng nghĩ sao, gian nhà này hình như chúng ta từng thấy rồi thì phải?”.

Dã Cầu đạo nhân giật mình nhìn xung quanh đây đó một lát rồi lắc đầu tỏ vẻ chưa thấy. Chu Nhất Tiên khó chịu nói: “Ngươi thì nhớ gì, căn nhà ở đây bao nhiêu năm, đến gia gia ngươi đây cũng còn không nhớ, ngươi lại thấy qua rồi sao?”.

Tiểu Hoàn nhún vai nói: “Đi thôi!”. Dứt lời cả hai người cùng bước lên bậc thêm đá với tay đẩy cửa.

Chu Nhất Tiên đứng ở bệ cửa đưa mắt nhìn vào trong căn nhà tối tăm tìm tòi dò ngóng. Tiểu Hoàn đột nhiên cảm thấy dưới chân có cái gì đó, nàng cúi xuống nhìn thì ra là một cái bảng đen cũ kỹ tồi tàn, bề mặt xem chừng có hai hàng chữ. Lòng hiếu kỳ nổi lên, nàng cúi xuống kéo tấm bảng đen từ trong đồng rác ra, thổi bụi cho sạch rồi xem xét cẩn thận. Không đầy nửa khắc sau người nàng đột nhiên run lên, chân lùi lại mấy bước, sắc mặt cùng lúc đổi ra trắng bệch hét lên: “Gia gia, xem chỗ này là chỗ nào!”.

Chu Nhất Tiên ngạc nhiên quay sang, nhìn một lúc nhưng vì căn phòng quá tối nên thủy chung lão vẫn không thể nhìn rõ được. Lão đành cất tiếng hỏi: “Có chuyện gì vậy Tiểu Hoàn?”.

Tiểu Hoàn chỉ xuống chân mình giận dữ nói: “Gia gia nhìn đi”.

Chu Nhất Tiên cúi đầu nhìn xuống, sau khi xem xét kỹ lưỡng tấm bảng gỗ thì đột nhiên phát hoảng, lắc đầu dụi mắt ngó lại. “A!” lão thỉnh thoảng kêu lên một tiếng rồi từ trên bậc đá phóng mình lao xuống, thân thủ khoẻ mạnh, xem ra không giống tác phong của một ông lão chút nào hết.

Những nét chữ trên tấm bảng gỗ dẫu có nhạt phai nhưng hai chữ “nghĩa trang” thì vẫn rõ ràng.

Tiểu Hoàn vừa giận vừa sợ, gắt gỏng chỉ trích Chu Nhất Tiên: “Thiệt là...gia gia chỉ đường kiêu gì

vậy, tự nhiên đưa mọi người đến nơi quái quỷ này. Trước kia ở Hà Dương gia gia cũng từng làm như thế phải không?”.

Chu Nhất Tiên khuôn mặt khi trắng khi hồng lúng túng đáp: “Chẳng phải lão phu đã nói là ta chỉ nhớ ở đây có nhà nhưng không nhớ nó dùng để làm gì đúng không?”.

Tiểu Hoàn phì một tiếng cắt lời lão: “Tuy là nói thế nhưng cũng chính gia gia giục mọi người đi nhanh lên mà”.

Chu Nhất Tiên bị Tiểu Hoàn chặn lại thì cuống quýt giục: “Phải rồi, phải rồi, chúng ta mau rời khỏi đây, mỗi lần đến những chỗ như thế này, chúng ta có thể gặp phải chuyện xui xẻo...”.

Lão vừa nói vừa gấp gấp xoay mình thì đột nhiên khựng lại khiến cho hai người Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân vốn đang hấp tấp nối gót theo lão suýt nữa thì xô cả vào nhau. Từ sau lưng lão Tiểu Hoàn bực bội nạt: “Gia gia, gia gia lại giở trò gì nữa đây?”.

Nhưng rồi chính nàng cũng hốt nhiên bật tiếng.

Giữa đêm khuya lộng gió không trăng, thấp thoáng chỉ vài ánh sao lẻ loi, ba người Chu Nhất Tiên như bị chôn chân trước căn nhà ma quái trong cánh rừng hoang vu ấy. Trước mặt họ, một bóng người sừng sững oai nghiêm vừa bước chân vào cổng vườn rồi dừng lại.

Người đó rất cao, y phục làm bằng chất liệu tốt, có điều toàn thân người ấy từ trên xuống dưới cực kỳ bản thủ, áo rách vài nơi, rắng nhìn kỹ mới miễn cưỡng thấy được màu sắc thật của nó, xem kiểu áo tựa hồ đạo bào mà các vị đạo sĩ hay mặc

Không hiểu sao, mặt người đó luôn trong bóng tối nên bọn Chu Nhất Tiên ba người không sao nhìn ra dong mạo kẻ ấy được. Tựa như ma quỷ người này thành linh xuất hiện mà không gây một tiếng động nhỏ. Nỗi sợ trong lòng họ tăng dần theo cái lạnh từ xương sống toả ra.

Trải qua một lúc lâu mà người ấy vẫn đứng trơ trơ như tượng đá khiến bọn người Chu Nhất Tiên càng kinh hãi, để ý thấy người này dường như chẳng có hô hấp.

“Người...thật ra người là ai?”. Tiểu Hoàn cuối cùng rồi cũng dám run run chầm chậm hỏi một câu.

Người đó không trả lời một phản ứng cũng chẳng có. Sau một lát, hốt nhiên hai chấm đỏ rùng rợn như ngọn lửa ma chọt bùng lên trên khuôn mặt bao trùm trong bóng tối, phảng phất như cặp mắt ma quái đang soi mói những người trước mặt.

“A!”

Đột nhiên Chu Nhất Tiên kêu lên một tiếng làm Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân gật nảy mình quay sang nhìn lão. Lão không nhìn mặt người lạ, mục quang hướng vào cánh tay người ấy, miệng nói: “Đó, phải chăng đó là ký hiệu của Thanh Vân Môn?”.

* * * * *

Thập Vạn Đại Sơn, Sân Ma Cổ Động .

Trước mặt Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi là vùng đen tối tưởng chừng như vô tận. Tuy họ đã đi rất lâu nhưng con đường tựa hồ có đi mãi mãi cũng chẳng bao giờ đến đích. Có điều lạ là ở trong cổ động này dường như chỉ có một con đường duy nhất không hề có một lối rẽ nào cả khiến họ đỡ được mối lo lạc mất phương hướng.

Từ khi vượt qua con dơi đen, trong cổ động cứ cách một đoạn lại có một hay nhiều yêu vật hung tàn ngang ngược canh giữ, thậm chí có con đã khiến cho Kim Bình Nhi phải thất sắc, nhưng Quỷ Lệ thì đã lộ ra thực lực, đường đường hiên ngang vượt qua, khí thế như chẻ tre, thẳng đường tiến tới, chừng như chẳng có yêu vật nào khả dĩ dám công kích y. Thậm chí chỉ cần ba con mắt của Tiểu Hôi, cũng khiến cho các con quái vật khác cảm thấy rùng động kinh sợ, chịu chung số phận giống như con dơi đen vừa rồi.

Từ đầu đến giờ Kim Bình Nhi chỉ đưa mắt ngó mà chưa hề động thủ. Sắc mặt của nàng càng lúc càng khó coi, đạo pháp của Quỷ Lệ quả thực cao siêu, tinh tiến nhanh chóng ngoài sự tưởng tượng của nàng, thậm chí cuối cùng trong tâm cũng thầm tự nhủ trong Ma Giáo liệu có ai bì được với người này?

Là Quỷ Vương con người hùng tài đại lược? Hay là Quỷ tiên sinh, một người thâm trầm kín đáo?

Lúc này Quỷ Lệ mắt nhìn Kim Bình Nhi, lơ đãng phất tay đánh một con báo ma hai đầu cực kỳ hung dữ đang bay lượn. Thân hình nặng nề của con thú khổng lồ ấy dội vào vách đá kiên cố, xem chừng lạnh ít

dữ nhiều.

Quý Lệ chẳng thèm để mắt đến con báo, thần sắc không thay đổi, tiếp tục đi về phía trước. Tiểu Hôi phủ phục trên vai gã, phảng phất tinh thần phấn chấn, mắt ngó bốn phương. Kim Bình Nhi nhẹ gót theo sau, đi qua thân hình con báo hai đầu, quay đầu lại ngó, chỉ thấy phần trên của thân báo, trước vốn đầy đặn nay bỗng dưng không héo, tựa như bao tinh hoa thể chất đều bị hút hết, rõ ràng thành quả yêu lực của Phệ Huyết Châu.

Phệ Huyết Châu quả thật là ma vật có thể khuất phục được các sinh vật hung hãn. Quý Lệ trong tay có lợi khí Phệ Hồn Ma Bông, tích tắc có thể dễ dàng đưa các đại yêu thú vào chỗ chết, gắng sức tu hành, thoát nhìn chẳng thấy cao cường, kỳ thật đáng sợ.

Từ khi bắt đầu tu luyện cho tới giờ, đạo pháp của nam tử ấy đột nhiên tiến triển vượt bậc.

Kim Bình Nhi trong lòng càng lúc càng kinh hãi, nhìn theo bóng Quý Lệ ánh mắt lộ vẻ phức tạp. Đúng lúc ấy, Quý Lệ đột nhiên dừng lại, khuôn mặt từ từ hiện lên thần sắc cảnh giác.

Kim Bình Nhi run sợ. Suốt quãng đường đầu đã vượt qua nhiều yêu thú canh gác, nàng vẫn chưa từng thấy Quý Lệ lộ vẻ thận trọng như bây giờ. Gã liên tục ngưng thần dự sẵn phòng bị, quả nhiên đã phát hiện xung quanh có điều khác lạ.

Sau khi con báo hai đầu chết, bầu không khí đã khôi phục sự lặng yên tịch mịch, bóng thời khắc đó trong khoảng không gian vô hình hắc ám, truyền lại một giọng ca thâm trầm u oán:

“Sườn đời thông, tháng ngày như sương thoáng, mạng người như hoa cỏ thật đáng thương

Vài mươi năm, ba mươi thế kỷ, chỉ mong xa mặt chẳng xa lòng!”

Giọng ca thâm thiết, không to nhưng chẳng hiểu sao, từng chữ như xoáy vào tai, rõ ràng minh bạch. Giọng ca ấy, tựa hồ thập phần thâm lương khiến người nghe này lòng thương cảm, đưa hồn quỳên theo lời ca ngược quãng thời gian ngàn năm, gọi lên cảm giác ôn nhu

“Thời gian như lưỡi dao vô tình, ầm áp cõi lòng người, phải chăng chỉ có đôi tròng mắt xám?

Người có quên chăng?

Nhiều năm sau, có chẳng là một cuộc dâu biển luân hồi?

Có nhớ được chẳng, có thể nghĩa gì?

Không gian mơ hồ đó giống như là ký ức, chỉ thấy một màu hắc ám, xa xăm

Có một lần ta từng ôm ấp...

Còn người?"

Con Khi Tiểu Hôi đột nhiên kêu lên “chi chi”, tựa hồ thập phần hoan hỉ, bỗng dựng từ vai Quỷ Lệ nhảy xuống, vùn vụt phóng vào vùng đen tối.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 205

Thiên Hồ

Tiểu Hôi chỉ nháy mắt đã biến mất trong bóng tối mịt mù. Quỷ Lệ dường như cũng không ngờ Tiểu Hôi thỉnh linh có hành động quái lạ như thế, thoát tiên thất kinh, nhưng sau đó hắn không nhòm dậ mà đuổi theo, mà thong thả ngẩng đầu lên, lắng nghe tiếng hát loáng thoáng từ trong màn đêm đưa tới.

Tiếng hát phảng phất đôi phần quen thuộc, tựa hồ có một lúc, ở một nơi nào đó, hắn đã từng nghe qua.

Thời gian bao nhiêu năm, cũng như tiếng hát đó, đã trôi đi vội vã.

Kim Bình Nhi bước đến bên Quỷ Lệ, chăm chú quan sát xung quanh, khẽ nói: “Sao thế?”.

Quỷ Lệ không đáp, gương mặt hiện lên sắc thái phức tạp. Thanh âm của Tiểu Hôi từ xa thừa thốt vẳng lại, sau mấy tiếng kêu “chi chi”, còn mang máng một tiếng “i” vô cùng tà dị, nhưng rất nhanh, Tiểu Hôi lặng ngắt, mà tiếng ca u oán lớn vờn đó, cũng từ từ ngưng hẳn.

Trong huyết động tối tăm, đan dày một màn tĩnh mịch đến kỳ quái, trong bóng tối tựa như có cái gì theo dõi họ, ánh mắt Quỷ Lệ dần dần sáng rực lên, chăm chú nhìn vào vùng đen thẳm. Kim Bình Nhi mơ hồ cảm thấy chút bất ổn, tiếng ca vừa rồi, nàng nghe không được dễ chịu lắm, thêm vào đó bóng tối âm ám, khiến nàng theo bản năng, nhận thấy hơi chướng tai.

Nàng bất giác nhích đến gần Quỷ Lệ, vừa định nói chuyện, đột nhiên, thẳm sâu trong màn đêm loé lên một tia sáng. Gần như cùng lúc, gương mặt Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi đồng biến sắc, điểm khác biệt là, Quỷ Lệ thì hơi ngạc nhiên còn Kim Bình Nhi tựa hồ thờ dài một tiếng.

Một đạo bạch quang nhờ nhờ chớp nhoáng trong bóng tối, nhanh như cắt bay ra, lao đến nơi sáng sủa chỗ hai người đang đứng, Quỷ Lệ lặng im không nhúc nhích, quả nhiên bạch quang đó suột qua bên mình hắn, bắn thẳng vào Kim Bình Nhi.

Kim Bình Nhi cười gằn, nàng vốn không coi đòn tấn công chớp nhoáng cả địch nhân vào đâu, cái

khiến nàng để ý lại là sự trầm mặc khó hiểu vừa rồi.

Bạch quang nháy mắt đã lao đến, gương mặt đẹp của Kim Bình Nhi lạnh đi, miệng huýt khẽ, tay phải lật một cái, lập tức quang mang rực lên, giữa quang sáng màu xanh toả ra từ Phệ Hồn của Quỷ Lệ, lướt qua một tia sáng yếu ớt xanh tím vương vất ảo mộng, lẳng không phách xuống, chém lên bạch quang chuẩn xác vô cùng.

“Bép!”

Đạo bạch quang bị pháp bảo Tử Mang Nhận của Kim Bình Nhi một đao chém làm đôi, nó tách ra thành hai dải, bay tản về hai phía, chưa đến sáu thước, hai dải bạch quang đó rực lên, hình dạng vừa bị thu nhỏ lại một nửa lúc này đột nhiên khôi phục kích thước như cũ, coi như đồng thời xuất hiện hai dải sáng bạch quang nguy dị, chúng rít lên xoáy tròn bay trở lại, lập tức giữa không trung một tiếng động lạnh lạnh vang dội, sức lao đến còn nhanh gấp đôi.

Trông thấy nó, gương mặt vốn ung dung bình tĩnh của Kim Bình Nhi chợt biến sắc. Nàng hừ mũi, Tử Mang Nhận lại trỗi dậy, hai luồng ánh tím gần như cùng sáng, vật thể màu trắng vừa bay trở lại một lần nữa bị nàng chém thành hai mảnh, biến thành bốn dải, rã rời trôi ra.

Thế nhưng, bạch quang nguy dị như yêu ma đó, sau khi bay đi không xa, lại phát sáng, thần tốc hồi phục trạng thái ban đầu, biến thành bốn vật thể màu trắng với kích thước y như lúc trước, lại một lần nữa cấp tốc bắn vào Kim Bình Nhi, đà lao tới còn gấp gáp hơn nữa.

Sắc mặt Kim Bình Nhi rốt cục cũng sa sầm xuống, thần tình ra chiều ngưng trọng, nàng lui về phía sau, nhưng trong huyết động tâm u này rất ít không gian rộng lớn, Kim Bình Nhi mau chóng bị quang sáng bạch sắc nguy dị đó bao vây, nàng rít lên chửi rủa, tử mang chớp chớp, mấy đạo bạch quang liền bị Kim Bình Nhi đánh rơi hoặc đánh bay. Nhưng những dải nhỏ này quả thực hết sức kỳ quái, chỉ trong giây lát đã khôi phục nguyên khí, tiếp tục lãnh khốc vô tình lao vào Kim Bình Nhi, những vật thể sáng màu trắng bị chặt đứt càng lúc càng nhiều, dần dần, đã phủ kín lấy thân hình nàng.

Từ xa nhìn lại, những vòng sáng trắng bay lượn vẫn vút, lần lần dẹt thành một cái kén sáng, hãm Kim Bình Nhi vào trong.

Quỷ Lệ đứng bên thấy Kim Bình Nhi đối phó càng lúc càng chật vật, nhưng không hề xuất thủ tương trợ. Cứ nghĩ mà xem, nhân vật thần bí trong bóng tối đó chưa hiện thân, chỉ dùng đạo pháp mà quấy rối Kim Bình Nhi đến mức khốn đốn như thế, thì yêu pháp cao cường tới bậc nào, chắc chắn không phải

tâm thường, không chừng chính là yêu nghiệt thần bí mà hung linh hắc hổ đã nhắc đến.

Kim Bình Nhi dần nguy cấp, mà vật thể sáng màu trắng càng lúc càng nhiều, càng lúc càng rực rỡ. Kim Bình Nhi vẫn kiên trì, mà bạch quang càng lúc càng nhanh, thanh thế càng lúc càng lớn. Trong sơn động mênh mông, ánh sáng trắng đã áp đảo cả thanh quang của Phệ Hồn, tiếng rú rít trên không trung cũng càng lúc càng chói tai. Kim Bình Nhi giờ chỉ còn giật gấu và vai, nhưng cứ bền bỉ tiếp tục, không biết nàng còn ứng phó được bao lâu nữa.

Quý Lệ đột ngột lắc mình, nhưng tuyệt nhiên không phải là bay về phía Kim Bình Nhi, mà băng mình vào vùng bóng tối. Gần như cùng lúc khi thân hình hấn chớp động, luồng thanh quang từ Phệ Hồn vẫn bao bọc quanh hấn nãy giờ vụt tắt lịm, giây lát sau, hấn đã tan biến vào bóng tối, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Ở nơi xa phảng phất một tiếng hừ lạnh.

Trong bóng tối quen thuộc, làn khí băng giá lãng đãng toả ra xung quanh, đằng sau còn đưa tới thanh âm rú rít của những vật thể sáng nguy dị đang bao vây Kim Bình Nhi, nhưng quanh nơi đây, lại là một sự tĩnh lặng đến kỳ lạ.

Đột nhiên, mặt đất hiền hoà bắt đầu rung chuyển, bốn bề vách đá cũng dữ dội lắc lư sau một tràng tiếng động đình tai nhức óc, trên đỉnh hang rào rào trút xuống vô số đá nhỏ và sa thạch bụi đất, gây nên một cảnh tượng mịt mù mông lung. Giữa âm thanh rầm rầm và khung cảnh hỗn loạn, bóng tối mỗi lúc một dày đặc, bỗng nhiên, những tảng đá đang rơi xuống chợt dừng sững giữa không trung, chỉ trong khoảnh khắc, tựa hồ thời gian đình đốn, vạn vật đứng yên, giây lát sau, những tiếng rít chói lói vang lên, tất cả đá tảng bụi đất cùng tụ thành một dòng thác khổng lồ, đi đùng chạy về một nơi nào đó trong bóng tối trước mắt.

Dòng thác ấy thanh thế kinh nhân, khí thế bài sơn đảo hải, không gì có thể cản nổi. Nó sắp chạm tới điểm đầu của bóng tối, đột nhiên, trong sâu thẳm, thò ra một bàn tay trắng trẻo thanh mịn.

Ngón trỏ và ngón áp út của bàn tay ấy dựng đứng, ngón vô danh nửa gập, ngón cái và ngón giữa khẽ cong vòng với nhau, kết lại thành một hình pháp ấn Phật môn, mà không chứa nổi đến một nửa khí tượng trang nghiêm của Phật môn, ngược lại đa phần là một thứ yêu lực lâm râm và thứ yêu mị dụ hoặc khó lộ tả.

Khí vô hình, thoát ngưng tụ trên bàn tay kết ấn, thoáng chốc, bàn tay đó tựa hồ vụt lớn lên gấp mấy lần, như một bàn tay khổng lồ, chặn đứng trước dòng thác, nhưng một lát sau, khi nhìn kỹ, lại phát hiện ra nó vẫn là một bàn tay mịn nhỏ, không có chút thay đổi nào cả. Có điều dòng thác tưởng như không thể ngăn chặn nổi đó, đã bị chặn lại giữa không trung, phát xuất một tiếng động long trời, vô số đá to mất đi động lực, thi nhau rơi xuống, nháy mắt bụi đất tung lên mù mịt.

Thân hình mất hút của Quỷ Lệ, đột nhiên từ trong đám bụi đất thạch sa mịn mù nhánh hiện ra, như thiểm điện lao về phía bàn tay đó.

Bàn tay kết ấn trắng muốt khê biến, bốn ngón tay đồng thời chụm lại gấp khúc một nửa, ngón cái từ trong đâm ra, hướng xuống dưới, hầu như cùng một lúc, từ nơi xa vang lên tiếng kêu the thé của Kim Bình Nhi, Tử Mang Nhận vốn bị những vật sáng màu trắng kia áp chế đột nhiên phình trương lên, như thể vòng sáng màu tím bị nứt vỡ, ánh sáng vụt toả lan rực rỡ.

Nhưng xem ra không phải là Kim Bình Nhi đột phá được sự áp chế của bạch quang, mà ngược lại, bởi nét mặt nàng hết sức khó coi. Lúc này những luồng bạch quang nguy dị đã phân tán thành vô số điểm rồi tụ lại với nhau, kết thành một bức tường sáng màu trắng khổng lồ, nói thì chậm chừ diễn biến quá nhanh, bức tường sáng rực rỡ từ đằng sau xông đến Quỷ Lệ, tốc độ như nộ hải ba đào.

Luồng sóng ánh sáng chưa chạm đến nơi, hơi thở của Quỷ Lệ đã tắc nghẹn, thân hình đang bay lướt đi cũng đâm loạng choạng vì nó, cho thấy luồng sóng sáng uy lực mạnh mẽ như thế nào, nếu bị nó xô phải, chắc chắn là thịt nát xương tan.

Nhưng Quỷ Lệ mặt không biến sắc, mà căn bản cũng không có vẻ bận tâm lắm đến luồng sóng lớn màu trắng nguy hiểm cùng cực phía sau lưng, thân hình càng lúc càng nhanh lao về phía bàn tay trắng mịn đó. Thân hình hắn đã nhanh, mà luồng sóng sáng thì thật đúng như sấm rung chớp giạt, từ xa đến gần, như sóng dữ xô ập lại, trước mặt, cơ hồ sắp nuốt chửng thân hình hắn rồi.

Kim Bình Nhi ở đằng kia, không kịp được tiếng kêu buột ra khỏi miệng.

Trong bóng tối, bàn tay trắng mịn đó, tựa hồ run rẩy.

Đúng lúc này, tay trái Quỷ Lệ đột nhiên ngoắc về đằng sau, ngón cái quặp sát vào lòng bàn tay, ngón giữa nửa gập, ba ngón dựng đứng sừng sững, nghiêm chỉnh kết thành pháp ấn kim cương chính tông của Phật gia. Nhìn tay hắn từ từ đẩy ra, pháp tướng khí độ trang nghiêm, có cảm giác ngưng trọng như sơn.

Lực đẩy này, chính là uy lực Phật tổ năm xưa phát đại từ bi dùng phép thần thông dời non chuyển núi!

Ở nơi tĩnh lặng vang dội tiếng sấm!

Ở nơi mịt mù bùng lên hào quang!

Thoắt một cái, trong lòng bàn tay ánh sáng vàng kim trang nghiêm vụt toả rực, chân ngôn Phật môn chớp nháy lướt qua, bức tường sáng như sóng dữ kia rầm rầm lao lại, va mạnh vào bàn tay đang kết thành pháp ấn.

“Bùng!”

Tiếng động như sao xa mặt đất, ùng ùng nơi xa xôi, liên miên bất tuyệt, trong động huyệt tràn ngập dị quang, ánh sáng lấp loé, thoáng chốc như có vô số con người màu sắc vụt cùng mở choàng, rùng rục phát quang, khiến người ta kinh tâm động phách.

Bức tường sáng màu trắng rầm rầm tan rã, lưu tinh như mưa

Chỉ có bóng tối trước mặt, vẫn nguyên như cũ!

Quý Lệ đã đến trước bàn tay đó.

Hắn thò tay ra, tay phải nắm lấy nó

Bàn tay trắng mịn trở ngược, nhưng không rút về, năm ngón bỗng biến thành trảo lẳng không mỗ tới, tay phải của Quý Lệ trong nháy mắt chớp sáng, tránh được đầu ngón tay nhọn hoắc như đao, chộp vào cổ tay trắng mịn

Bàn tay của nhân vật thần bí đó lật lại, sượt qua trong đường tơ kẽ tóc, song lần này là năm ngón xoè khít như đao, chặt xuống bấp trên bàn tay phải của Quý Lệ. Chỉ chốc lát, bàn tay hai người trong khung trung nhanh như chớp, như ánh sáng phát động, chiêu nào chiêu nấy đều là sát chiêu, đối địch lẳng lẹ đến cùng cực, mà đều bị đối thủ tránh được, đòn phản kích mỗi lúc một hung hiểm hơn.

Trong phút giây như điện quang hoá thạch ấy, không may may chớm động một tia âm thanh, hai người đấu phép đến bước này, sinh tử tựa như chỉ trong hơi thở, nhưng bàn tay của họ, thủy chung vẫn chưa

hề tiếp xúc qua.

Mãi cho đến khi, lưu tinh quang vũ sau lưng, chung quy đã hoàn toàn rơi xuống, bóng tối đột nhiên giáng lâm trở lại, phủ chụp toàn bộ ánh sáng.

Thì sâu trong bóng tối, mới thình lình phát ra một tiếng động khe khẽ
“Bộp!”

Thanh âm đó trong mà thấp, u ẩn dội lên, không pha lẫn đến nửa phần sát khí, mà phảng phất như lúc bé chúng ta ở bên nhau, hai tay khe khẽ vỗ tạo nên thanh âm vậy.

Sau đó, tất cả đều trở về tịch mịch.

Tóm được rồi, bàn tay ấy.

Nắm được rồi, bàn tay ấy.

Điều cảm giác được là, không có sát khí, không có yêu lực, mà chỉ có, mềm mại và dịu dàng.

Giống như đột nhiên, trời xoay đất chuyển, bay vượt qua vạn trùng núi non, trời xanh biêng biếc tràn cả vào lòng. Từng bóng hình ôn nhu đó, đều ở bên cạnh, chưa từng rời xa.

Cứ như vậy, một đời hoan lạc, cười vui một tiếng, tiêu dao mà sống.

Đây chẳng lẽ không phải là tiên cảnh, đây lẽ nào là nhân sinh?

Say đi nào, bất tỉnh rồi, phải chăng sẽ tốt hơn.

Bóng tối hắc ám, dường như cũng đang dụ dỗ ai.

Nhưng hắn, trong đêm tối cố mở bừng đôi mắt, đôi mắt như máu, ngược lên trời hú dài!

Bàn tay đó chợt run, rụt lại phía sau, Quỷ Lệ toàn thân thanh quang đại thịnh, Phệ Hồn trong chớp mắt xuất hiện trên tay, Phệ Huyết châu gắn nơi đầu ánh đỏ rực rỡ, yêu khí đằng đằng, đâm lút vào nơi sâu thẳm trong bóng tối tăm đó.

Vô thanh vô tức!

Không gian đột nhiên đông kết lại, bóng tối như ngưng thành tảng đá cứng, kiên cố không thể xô đổ. Phệ Hồn thô tù không có mũi nhọn, mà không gian kết dính bằng yêu lực mạnh mẽ đó vẫn không cản nổi nó, bị Phệ Hồn thế như chẻ tre đâm xuống.

Cuối cùng, có người khẽ hừ giận dữ, tấm màn kết dính hắc ám trong thoáng chốc tản đi, một bóng người từ đằng sau bay ra một trượng, tránh thoát mũi đâm yêu khí đằng đằng không thể kháng cự của Phệ Hồn.

Rất nhanh, thân ảnh Quỷ Lệ như cái bóng đeo dính theo, quàng đen quanh thân người thần bí kia thủy chung không tiêu tán, y cũng không hề hoảng loạn, lại thò ra một bàn tay, lần này là năm ngón tay chụm lại, nắm thành một nắm đấm tròn vô cùng thanh tú, đánh một phát vào Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ mặt hơi biến sắc, thân hình ngắc lại một chút, đầu mày cau cau, máu đỏ trong hai mắt đột nhiên tiêu tán toàn bộ, cả Phệ Hồn chỉ nháy mắt cũng biến mất trong bàn tay hắn. Hắn mở rộng ngực, giơ cao cánh tay, đón lấy nắm đấm thanh tú tròn bình đạm giản dị ấy, chậm chậm lẳng không vạch xuống một đường, ngưng trọng như núi, phiêu dạt như nước chảy, giây lát sau, ánh sáng trong trẻo nhu hoà trôi dạt, giữa hai tay hắn, ở lưng chừng chậm chậm hiện lên một hình Thái Cực.

Thái Cực Huyền Thanh Đạo.

Nắm tay đó đánh ra, một quyền giáng vào chính giữa hình Thái Cực, từ từ chìm lút, đánh cho hình Thái Cực đó thụt xuống.

Sắc mặt Quỷ Lệ hơi bọt đi, tựa hồ trong chốc lát, đến hô hấp cũng đình đốn lại, nhưng giây lát sau, Thái Cực Đồ trong không trung bắt đầu chậm chậm xoay chuyển, nơi trúng quyền lún xuống tuy rúm ró nhưng không đứt, ngược lại, theo vòng quay nhanh dần, yêu lực to lớn uẩn súc trong sự tĩnh lặng đó, bị sức bền của chân pháp Đạo gia vô thượng, hoá giải từng điểm từng điểm một.

Thái Cực Đồ càng lúc càng xoay tít, tựa hồ trong chốc lát, đến bàn tay kia cũng bắt đầu run lên, nhân vật thần bí lại hừ một tiếng, nhưng lần này thanh âm nhiễm chút đau đớn, hiển nhiên là phản lực của Thái Cực Huyền Thanh Đạo cũng không phải tầm thường.

“Ừng!”

Một tiếng rít khẽ, Thái Cực Đồ tan ra, bàn tay trắng mịn đó cũng rụt vào đêm tối, không gian lại chìm trong im ắng tịch mịch.

Đột nhiên, Quỷ Lệ tung mình bay lên, bóng tối thâm trầm trước mặt căn bản không thể ngăn trở được hắn, cứ như có một đôi mắt ẩn trong tim, giúp hắn nhìn rõ đường đi dưới bóng tối.

Bóng người thần bí đang lùi lại đằng sau, thân hình bay rất nhanh, Quỷ Lệ vùn vụt theo sát, hai người trong huyết động cổ xưa, trong bóng tối dày đặc thâm trầm nhất, càng bay càng nhanh, hoá thành hai luồng chớp loá, vọt về phía sau huyết động.

Họ bay mà như vĩnh viễn không có điểm dừng, bóng tối trước mặt tựa một con thú nanh ác nhe nanh múa vuốt chụp xuống rồi tích tắc bị bỏ rơi rớt lại sau lưng, ở nơi xa hơn còn có vô số những sự hắc ám chưa biết đang chờ đợi, gió rít quất vào mặt như dao, mà trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, người sẽ nhớ đến ai.

Cứ truy đuổi như đòi người, vĩnh viễn không ngừng nghỉ, về sau lại không biết là đã lạc lối, lại quên bẵng những nguyện vọng và tâm ý ban đầu.

Đuổi chạy, không biết đã bao lâu, cũng không biết đã bao xa, chỉ biết đại thể dần dần dốc xuống, tựa hồ thâm nhập vào lòng đất sâu, sau lưng là một khoảng tịch mịch, Kim Bình Nhi sớm đã bị hai người bọn họ bỏ xa rồi.

Cái bóng thần bí đột nhiên dừng lại, quay ngoắt người, đối diện với hướng vừa dẫn đến, Quỷ Lệ lập tức nhận ra động tĩnh, thân hình chững khẽ, rồi cũng từ từ dừng lại.

Hai người đối mặt nhau, nhất thời không nói gì hết, giây lát sau, thanh quang trên mình Quỷ Lệ lại một lần nữa rực lên, chiếu sáng xung quanh, nhưng vẫn không chạm tới được vùng mù mù trước mặt.

Bóng người thần bí đó đột nhiên cất tiếng: “Hảo thần thông!”.

Thanh âm nghe nhu hoà rõ ràng, tuy nói một cách bình thường, nhưng không hiểu sao, khi lọt vào tai, lại gây nên cảm giác dị dạng khiến người ta ghê sợ.

Quý Lệ trong vầng sáng xanh nhàn nhạt, chăm chú nhìn dải hắc ám đó, sắc mặt bình tĩnh, ngữ khí cũng điềm đạm, căn bản không giống với bộ dạng vừa cùng người này đấu một trận kinh tâm động phách: “Quá khen rồi!”.

Giọng phụ nữ đó lạnh lùng cười: “Ban nãy đầu phép, ngươi chỉ trong nháy mắt, đem cả đạo pháp của Ma Giáo, Phật Pháp Đại Phạm Bát Nhã của Thiên Âm Tự và chân pháp Đạo gia Thái Cực Huyền Thanh Đạo, tu hành chân pháp đệ nhất đẳng của ba nhà đời nay ứng biến sử dụng, lúc chuyển hoá càng không có một chút nào trì nghi, cho thấy đã hoàn toàn dung hợp quán thông. Mà tu hành đạo pháp lại ở mức không phải tầm thường, riêng về tu hành Thái Cực Huyền Thanh Đạo lợi hại như vậy, e rằng ngoài Đạo Huyền lão đầu tử ra, thì trong cả Thanh Vân môn, không còn ai theo kịp ngươi cả”.

Ả từ từ ngừng lời, sau đó dần từng tiếng: “Đạo hạnh của ngươi vì sao tinh tiến nhanh như vậy?”.

Quý Lệ chưa nói, chỉ nhìn vùng u ám đó, đột nhiên cười, chậm rãi thốt: “Sao nào, ta tu hành thuận lợi, ngươi lẽ nào lại lấy làm kỳ?”.

Trong bóng tối âm u, đột nhiên vang lên mấy tiếng “chi chi” quen thuộc, giây lát sau một cái bóng bước ra nhìn kỹ lông xám, đuôi dài đúng là con Tiểu Hôi, nó nhách miệng cười, ngồi xổm xuống, đuôi hẩy lên quật xuống ở sau lưng.

Nữ tử trong bóng tối cũng không nói mà im lặng.

Quý Lệ nhìn sâu vào màn đêm, mắt dần dần lộ cảm xúc, thanh âm dịu đi, mỉm cười: “Là ngươi hả? Ta thực không ngờ, lại gặp ngươi ở đây”.

Nữ tử còn chưa lộ diện đó đột nhiên phì một tiếng gáy: “Ngươi vẫn nhớ đến ta hả, không phải bên mình ngươi đã có một nữ nhân thiên kiều bá mị rồi sao?”.

Quý Lệ ngậy ra, bất giác ngắc ngứ cười khỏ: “Ngươi nói ba lảng nhãng gì thế?”.

Ả kia hiển nhiên rất giận dữ, lạnh nhạt bảo: “Ngươi làm như vậy, không sợ có lỗi với người đang nằm trên giường băng đó sao?”.

Quý Lệ lắc đầu: “Ngươi lầm rồi, tôi không biết vùng này, là Quý Vương Tông Tông Chủ lệnh cho nàng

Ấy dẫn đường.- hấn ngưng một lát, nhạt nhẽo nói- Ta là người thế nào , người không phải không biết”.

Nữ tử hừ một tiếng, nhưng nghe ra không còn vẻ giận nữa: “Ta làm sao biết được người là người thế nào, ta chỉ biết đàn ông xưa nay đều không có người tốt!”.

Quý Lệ chau mày, khe khẽ lắc đầu, nhăn nhó không đáp.

Bóng tối trước mặt từ từ tan đi, dưới ánh sáng xanh của Phệ Hồn, dần dần hiện lên một bóng người. Tiểu Hôi chồm hồm trên vai Quý Lệ nhóc nhách gọi mấy tiếng “chi chi” với bóng người yếu điệu đó, ra chiều thân thiết.

Trong làn ánh sáng âm đạm, một người con gái diễm tuyệt rung động lòng người, cốt cách nhu mì, không phải là Cửu Vĩ Thiên Hồ Tiểu Bạch đã mất tích rất lâu trước đây, thì còn là ai nữa?

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 206

Thần Bí Nhân

T rung thỏ, ngoài thành Hà Dương, tại một nghĩa trang cũ nát.

Trên mặt đất hoang dã, phóng mắt ra xung quanh, có thể thấy địa thế chỗ này cũng tương đối bằng phẳng, trừ hướng bắc, xa xa có toà Thanh Vân Sơn nguy nga cao vút toạ lạc, còn các hướng khác chỉ hãn hữu đôi chỗ có những đồi nhỏ. Khắp nơi cây cối chen nhau mọc, cây lớn, cây nhỏ trải dài trên mặt đất hoang dã, xung quanh nghĩa trang cũng có vài cây to mọc.

Lúc này là lúc trời tối nhất, mây lớp lớp dày đặc che phủ bầu trời, che kín cả ánh trăng, chỉ rìa cạnh mới thấy lấp loé ánh sáng mờ của một vài ngôi sao nhỏ, chiếu xuống vùng đất hoang lương này. Gió đêm muộn thối qua, tuy rằng không mạnh lắm, nhưng lướt qua các ngọn cây, làm cành lá lay động, bóng cây lập loè, phát ra những tiếng kêu xào xạc thê lương, dội vào tai, thổi qua người, toàn thân bỗng nhiên lạnh toát.

Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn, Dã Cầu đạo nhân ba người đứng lặng im ở đó, chú mục vào nhìn con người thần bí kia. Chu Nhất Tiên đã phát hiện ra người này được một lúc. Người đó tựa hồ giống như một cương thi, động một cái rồi bất động đứng ở đó, án ngay tại chỗ cái cổng đồ nát, làm bọn Chu Nhất Tiên ba người không thể thoát ra được.

Tiểu Hoàn định thần rồi hạ thấp giọng, thì thầm với Chu Nhất Tiên: “Gia gia, ông nhìn kỹ mà xem, người kia có phải đang mặc đạo bào của Thanh Vân môn không?”.

Dã Cầu đạo nhân cũng quay đầu lại, lưu tâm nghe hai người nói chuyện.

Ánh mắt Chu Nhất Tiên liếc về phía thân hình đứng lặng như tượng gỗ của người kia một cái, rồi quả quyết gật đầu: “Không thể sai được, các người hãy để ý đến hình thù thanh kiếm ở trên tay áo mà xem, đúng thật là của Thanh Vân môn”.

Tiểu Hoàn lại thì thào: “Thanh Vân môn chẳng phải là chính phái hau sao, lại có người quá nửa đêm

mò đến chỗ quý dị này?”.

Dã Cầu đạo nhân gật gật đầu, tuy hấn đối với chính đạo hoàn toàn không có chút hảo cảm nào, cũng không thể tin được môn hạ đệ tử của Thanh Vân môn lại làm những việc như thế.

Chu Nhất Tiên trợn mắt nhìn hai người một cái, ho khan một tiếng. Không hiểu sao, lúc lão phát hiện ra thân hình thần bí quý dị kia thì cũng thấy sợ hãi, nhưng thời gian cũng lâu rồi, thân ảnh quý dị kia tuy vẫn quý dị thần bí, nhưng cũng không có hành động hoặc cử chỉ tỏ vẻ muốn hại bọn lão, làm cho đám lượng của Chu Nhất Tiên theo đó mà lớn hơn một chút.

Lão rụt rè tiến lên phía trước một bước, cười hờ hai tiếng rồi nói: “Vị này... vị... tiên sinh này, thứ lỗi cho chúng tôi, chúng tôi tịnh không hề biết nơi này là nơi ngài lui tới...”.

“Gia gia!” - Tiểu Hoàn ở phía sau gọi giật lên một tiếng, cắt ngang lời nói của Chu Nhất Tiên, thể hiện sự nôn nóng. Ở đằng trên nhân ảnh kỳ bí kia đột nhiên cử động một cái, tựa hồ phản ứng với những gì Chu Nhất Tiên vừa nói.

Chu Nhất Tiên nhíu mày, lập tức nhân ra ngay, nơi này là nghĩa trang, mình vừa nói chỗ này là nơi người kia lui tới, quá là ám chỉ người đó là tử thi quý yêu hay sao...

Lão lạnh toát cả lưng, vội cất tiếng cười giòn rồi nói: “Điều này, điều này... lão hủ muốn nói là ba người bọn tôi đêm khuya tản bộ, lạc lối vào đây, hoàn toàn do vô ý. Tiên sinh đừng để tâm. Bọn tôi không nhìn thấy gì hết, không nhìn thấy gì cả, bọn tôi đi đây, đi ngay đây”.

Nói xong, lão quay đầu hướng Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân nháy mắt ra hiệu, ba người gắng can đảm khẽ khàng đi ra, ngang qua bên cạnh thân hình như quý mị kia thoát ra ngoài. Chẳng ngờ mới đi được vài bước, ba người bỗng thấy mắt mình hoa lên, nhân ảnh đen sì kia tự nhiên đã chắn ngay trước mặt ba người, khoảng cách cũng gần lại, Tiểu Hoàn thậm chí còn nhân ra ẩn hiện trên cơ thể người đó mùi tanh bốc lên.

Gió lạnh vừa ào qua trên đầu, mắt đã thấy bóng đen quý dị thoát cái đã đến trước mặt Chu Nhất Tiên, Dã Cầu đạo nhân mặt mũi biến sắc. Tiểu Hoàn mặt trắng bệch kêu lên một tiếng “A”, nhảy vội về phía sau thật nhanh, cổ xa bóng đen kia càng nhiều càng tốt.

Tiểu Hoàn kêu thét lên, cũng bởi vì do sợ quá mà thành. Vì suy cho cùng cô cũng chỉ là một thiếu nữ, đối với những sự việc này lúc nào chẳng sợ. Chu Nhất Tiên và Dã Cầu đạo nhân nghe tiếng thét giật mình sợ hãi, vội quay đầu lại nhìn. Dã Cầu đạo nhân không hiểu dừng khí bỗng từ đâu ập đến, gầm lên một tiếng... nghe như tiếng sói tru, rồi nhảy ra đứng chắn trước mặt Tiểu Hoàn và Chu Nhất Tiên. Trong tay hấn ánh sáng vàng cũng đồng thời loé lên, pháp bảo Thú Nha kỳ dị đã hiện ra.

Đêm một màu đen tuyền, ánh sáng màu vàng đỏ tuy nhợt nhạt, nhưng nhìn thấy cũng cảm thấy âm lòng ít nhiều.

Tiểu Hoàn nhìn thấy Dã Cầu đạo nhân làm vậy, trong lòng chợt thấy lo lắng, cũng không hiểu tại sao. Cũng vào lúc đó, bóng đen vẫn đang chắn trước mặt mọi người hốt nhiên lay động.

Tay người đó vươn ra đằng trước, theo đó một luồng khí kỳ dị cũng tiến tới, chính thị là đạo pháp của dương kim Thanh Vân môn quanh mình chính đạo. Dã Cầu đạo nhân trong lòng tuy biết rõ người này đạo hạnh cao thâm khó lường, nhưng có một người con gái đang núp sau lưng hấn, vô luận thế nào cũng không thể lùi bước. Hấn bèn hét to lên một tiếng, pháp bảo Thú Nha tức thì sáng rực lên, nhằm vào người kia đánh tới.

Trong đình viện của nghĩa trang, bóng tối lúc này tựa hồ đã bị Dã Cầu đạo nhân xua tan, trên mặt hấn ta, vào lúc này, vì mắt thấy nhân ảnh kia tựa hồ không hề có dáng phản kích lại, hiện lên nét ngạc nhiên cũng như vài phần hoan hỉ.

Ngay sau đó, pháp bảo Thú Nha của Dã Cầu đạo nhân dữ dội đánh mạnh vào ngực của nhân ảnh kia. Cái người tỏ ra là một nhân vật thần bí vô cùng, lợi hại vô cùng, không ngờ lại không thể tránh được một đòn đánh của Dã Cầu đạo nhân.

Bản thân của Dã Cầu đạo nhân cũng không tin vào điều đó. Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn ở bên cạnh cũng ngạc nhiên vô cùng. Chỉ thấy pháp bảo Thú Nha phát sáng vàng rực, khí thế đại thắng. Rồi giây lát sau, ba người ngay lập tức phát hiện ra điều không ổn.

Bị một đòn đánh toàn lực của Dã Cầu đạo nhân đánh thẳng vào ngực, thân ảnh người kia chẳng thềm lay động một chút. Mặc dù đạo hạnh của Dã Cầu đạo nhân còn xa mới so sánh được với Quỷ Lệ, nhưng hấn cũng là một nhân vật Ma Giáo tu hành lâu năm, lực đánh vừa rồi, không hề nhẹ chút nào, người tầm thường dính phải máu huyết chắc đã phún tung toé, không chết thì cũng ngắc ngoải.

Nhưng với nhân vật quý dị này, tựa hồ như không hề có cảm giác, cứ như thế chịu đòn, một khắc sau, người đó hừm khẽ một tiếng. Dã Cầu đạo nhân đột nhiên kêu lên một tiếng sợ hãi, không kịp nhìn thấy động tác của người đó thế nào, chỉ thấy lão vươn tay ra rồi thu lại ngay, trong tay lão đã có pháp bảo Thú Nha của Dã Cầu đạo nhân.

Pháp bảo của mình bị người khác đoạt mất, đối với người tu đạo là điều vô cùng nguy hiểm. Dã Cầu đạo nhân vì vậy vừa giận vừa sợ, hét lên một tiếng, toàn lực thi triển pháp lực, cố gắng triệu hồi pháp bảo quay lại. Chẳng ngờ pháp bảo Thú Nha trong tay người kia, cứ như không biết hắn đang dụng lực, đối với pháp lực chủ nhân đang thi triển chẳng có phản ứng gì.

Người kia cúi đầu, nhìn vào vật nắm trong tay, sau đó lần đầu tiên cất tiếng nói, thanh âm khê rè, rất khó nghe, lạnh lùng bảo: “Yêu ma tiểu đạo, vậy mà cũng dám lộng hành tại đây!”.

Dã Cầu đạo nhân giận dữ cực điểm, lại cố gắng dụng lực thu hồi pháp bảo, bỗng nhiên nghe đằng sau tiếng Chu Nhất Tiên hét vội: “Lùi lại, lùi lại mau...”.

Dã Cầu đạo nhân giật mình vội lùi lại vài bước, vừa định quay sang hỏi Chu Nhất Tiên chuyện gì, bỗng thấy tay người kia nắm lại, rồi nghe thấy pháp bảo Thú Nha tựa hồ phát ra âm thanh “rắc rắc” như tiếng xương va vào nhau, Dã Cầu đạo nhân giật mình, chỉ thấy ánh sáng vàng chói loà rồi lập tức tiêu tán, âm thanh rắc rắc như tiếng mãnh thú lúc tối hậu kêu rên, thống khổ muốn thoát mà không được.

“Bang” một tiếng, pháp bảo Thú Nha của Dã Cầu đạo nhân, bị người kia dùng tay không bóp vụn, từng mảnh vụn sắc nhọn như dao, nhắm phía ngoài phi tới, âm thanh “phập phập” ập vào tai, tất cả đều cắm thẳng vào chỗ Dã Cầu đạo nhân vừa đứng.

Dã Cầu đạo nhân trong lòng vừa thống khổ vừa sợ hãi, nhất thời không nói được gì. Mặt nhân vật quý dị kia lúc này vẫn bị hắc khí âm ảnh che kín. Ba người bọn họ không thể nhìn rõ được, chỉ nghe thấy âm thanh khàn rè, rồi thấy lão chậm chậm ngửa đầu nhìn trời, trên mặt sắc khí không hề giảm bớt, không nói cũng biết kỳ quái thế nào. Sau khi huỷ bỏ pháp bảo Thú Nha, người đó phảng phất phát tiết được một chút, thông thả cất tiếng cười lạnh. Âm thanh đó đập vào tai, trong nghĩa trang quý dị này, như tiếng âm phong kêu khóc. Bọn ba người Chu Nhất Tiên tất cả đều cảm thấy run sợ.

Chu Nhất Tiên trong lòng bất an, mục quang ngưng thần, hướng về tay con người cổ quái kia quan sát, chứng kiến bàn tay vừa bóp nát pháp bảo Thú Nha, không hiểu sao lại đang phát ra ánh sáng xanh nhàn

nhật, ánh sáng này khác hẳn âm khí phát ra trên cơ thể lão, rất thuần chánh ôn hoà, rõ ràng là ở cảnh giới đạo gia chân pháp cực cao.

Chu Nhất Tiên ngạc nhiên ngẩng đầu, tiến lên một bước, quên mất cả sợ hãi, cũng không thèm chú ý đến vẻ kinh ngạc muốn ngăn trở của Tiểu Hoàn cùng Dã Cầu đạo nhân, rồi lão nói: “Các hạ rốt cục là ai? Trên người khoác áo đạo bào của Thanh Vân môn, tu luyện không hề thấp hơn Thượng Thanh cảnh giới của Thái Cực Huyền Thanh đạo, rõ ràng đại sư trong Thanh Vân môn, thế mà lại có việc gì ở đây vào ban đêm này?”.

Ánh sáng xanh kia bất chợt loé lên rồi thu lại, người đó chậm chậm quay sang nhìn Chu Nhất Tiên. Thấy hắc khí quỷ dị dày đặc trên mặt người kia, Chu Nhất Tiên bỗng cảm thấy toàn thân ớn lạnh.

Chỉ nghe thanh âm khàn rè của người kia lạnh lùng nói: “Người biết cũng không phải là ít đấy nhỉ!”.

Chu Nhất Tiên khẽ đờng hắng, sắc mặt nghiêm trọng, không kềm lại đưa mắt liếc nhìn người kia, vẻ mặt càng lộ rõ nét băn khoăn, trầm giọng đáp: “Các hạ đích thật là môn hạ của Thanh Vân môn, mà cũng không phải là đệ tử tầm thường, nhưng cụ thể là ai, vì lý do gì, mà lại tác quái ở đây?”.

Người đó cười lạnh một tiếng, không thèm trả lời. Chu Nhất Tiên bỗng nhiên cảm thấy gì đó, giật mình quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Tiểu Hoàn đang giật nhẹ tay áo lão, khẽ nói: “Gia gia, người này toàn thân quỷ khí, con thấy khắp bốn phía xung quanh nghĩa trang này không hề có bóng dáng của âm linh nào cả, tất cả là vì chúng sợ hãi người này mà ra. Chính vì vậy con sớm đã nhận thấy người này không thể đối phó. Loại người như vậy, làm sao lại là người của Thanh Vân môn được?”.

Sắc mặt của Chu Nhất Tiên cũng đầy vẻ lưỡng lự, phức tạp mông lung, hiển nhiên trong lòng đang suy nghĩ rất nhiều. Người đang đứng trước mặt kia rõ ràng với Thanh Vân môn có hàng nghìn sợi tơ liên hệ. Đáng vẻ người đó cũng không hề bình thường chút nào, lại càng làm cho suy nghĩ đến xuất thần.

Nhân vật quỷ dị đó lúc này tập trung hoàn toàn sự chú ý vào Chu Nhất Tiên, hết nhìn lên lại nhìn xuống, rồi đột nhiên cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: “Các ngươi quản vào chuyện của người khác, dám chống đối lại ta, tất cả đều phải chết!”.

Lời nói vừa dứt, tay lão liền đưa lên theo. Chu Nhất Tiên nhìn thấy trên tay người kia ánh sáng rực lên, mặt liền biến sắc, muốn kêu cũng không kịp, vội vã thò hai tay cho vội vào trong ngực áo. Chỉ thấy

trên mấy ngón tay phải trái của lão lúc này bỗng xuất hiện mấy đạo phù quang màu vàng, trên mặt vẽ chữ ngoằn ngoèo, lại có những hình vẽ méo mó lệch lạc, khẽ phát phơ bay trong gió.

Rồi thì ánh sáng xanh trên tay nhân vật thần bí kia cứ sáng lên dần, hướng về phía bọn người Chu Nhất Tiên. Chu Nhất Tiên không dám chậm trễ, miệng đột nhiên làm bầm niêm, không lùi mà lại tiến lên một bước, rồi lại một bước nữa, theo đó tiếng chú trong miệng lão cũng phát ra. Hai đạo hoàng phù tự nhiên cháy rực lên. Hai đốm cháy sáng đó, trong đêm đen tự nhiên xuất hiện, ánh sáng lại càng đặc biệt rực rỡ.

Những cử động kì quái đó của Chu Nhất Tiên hình như cũng làm cho con người thần bí đối diện lưỡng lự, như là đang xúc động nhớ lại điều gì trong quá khứ. Động tác của người đó cũng từ từ dừng lại, vắng vắng nghe thấy lão kêu lên một tiếng “ôi” (biết người thần bí là ai mà gọi là “lão”) ngạc nhiên.

Đạo bùa cháy xuống dần, Chu Nhất Tiên tóc bạc dựng đứng, rồi đột nhiên hét to một tiếng, hai đốm lửa rời khỏi tay rồi ngừng lại tại giữa chừng không. Ngay sau đó “âm” một tiếng, hai đốm lửa nhỏ theo gió phình to lên, biến thành một quần lửa vô cùng mãnh liệt, đứng cản ở giữa Chu Nhất Tiên và nhân vật thần bí kia.

“Gầm” giữa không trung tiếng hống nổi lên, rồi từ trong quần lửa rùng rục cháy, phát xuất một con hồ trắng lớn, hung tợn uy vũ, há cái miệng rộng đỏ lòm rống lên một tiếng, âm thanh vang dội, sau đó nhảy bổ vào bóng người kia.

Người kia hừ lạnh một tiếng, không ngờ không thềm lùi lại, từ tay phải ánh sáng xanh bỗng loé lên, chém thẳng ra. Mặc kệ khí thế hung ác của con hồ kia, chưởng đó cứ nhằm thẳng giữa trán con hồ chém xuống. Ánh sáng xanh ngay lập tức xâm nhập tiến vào. Bạch hồ cũng không hề né tránh, nhe nanh múa vuốt. Nhưng ngay sau đó, sau khi phát ra một tiếng nộ hống thảm thiết, toàn thân bạch hồ đột nhiên phát xuất các đạo sáng màu xanh, rồi theo đó tắt đi. Cả thân hình to lớn của nó bỗng nhiên tan rã, biến thành vài đốm lửa tàn, ở giữa không trung lập loè rơi xuống, rồi biến mất.

Dường như ngay lúc bạch hồ biến mất, ở giữa quần lửa rùng rục cháy kia, lại xuất hiện một con sư tử hung dữ. Sư tử gầm lên, rồi lại hướng về phía người thần bí kia lao tới. Chỉ là con người đó hiển nhiên đạo hạnh vô cùng cao cường, tựa như cũng chẳng thềm để mắt ngó đến, lại đưa ngay một chưởng như cũ tới. Số phận của con sư tử này sau đó cũng giống hệt như con hồ trước đó.

Lần này Chu Nhất Tiên thi triển dị thuật vô cùng kì quái, tuy biến hoá ra cự thú hung mãnh không địch

lại với kẻ kia một đòn. Nhưng ở giữa quãng lửa rừng rực cháy kia, không hiểu sao vẫn còn ít nhiều pháp lực biến hoá ra mãnh thú kỳ dị. Sau bạch hổ và sư tử, quãng lửa lại càng hoá ra nhiều mãnh thú hơn nữa, tốc độ hoá cũng ngày càng nhanh, ví dụ: lợn rừng, báo, hà mã, voi, hươu, mèo rừng...cứ thế hiện ra, thân thể thì to lớn khác thường, vô cùng hung dữ.

Chỉ là lần này đối diện với nhân vật thần bí nọ, với thần công đạo hạnh tựa hồ quý thần cũng khó dò, trước mặt lão bày thú thi nhau kéo đến, mắt cũng không thể nhìn ra có bao nhiêu quái vật, nhưng hơi thở của lão chẳng hề mệt nhọc tí nào, chỉ thấy lão tùy ý vung tay lên, chưởng phong đưa ra, mãnh thú lợi hại hung mãnh bao nhiêu cũng đều hoá thành hư vô hết.

Đang lúc đánh nhau, người thần bí kia bỗng hừ lạnh một tiếng, tựa như nhận ra điều gì, đột nhiên đưa chưởng pháp quét ngang ra, ngay lập tức ánh sáng xanh rực lên, một quãng sáng như bánh xe hiện ra, lăn thẳng về phía trước, khí thế hùng hồn, thẳng đường lăn tới. Quãng lửa rừng rực cháy gặp bánh xe này, cũng gắng chống lại vài lần, nhưng cuối cùng vẫn bị xẻ thẳng, xuyên thấu qua.

Ở lưng chừng không, tựa hồ có tiếng ngàn vạn mãnh thú phẫn nộ kêu khóc. Nhưng âm thanh đó vừa ngừng, quãng lửa kia cũng biến mất, ánh lửa thu bé lại, rồi thấy hiện ra hai đạo phù màu vàng đang cháy, từ từ ở giữa không trung rơi xuống.

Trong đình viện nghĩa trang, tạm thời khôi phục lại vẻ yên tĩnh. Ở một góc kia của đình viện, bọn ba người Chu Nhất Tiên đang mãi miết chạy tới góc bờ tường ngạc nhiên quay lại nhìn, rõ ràng không ngờ địch nhân có thể phá được pháp thuật của Chu Nhất Tiên nhanh như thế.

Không có quãng lửa kia ngăn trở, mà vẫn đưa chân đi chạy trốn rõ là điều ngu ngốc đáng buồn cười, nên thân hình ba người bọn Chu Nhất Tiên ngừng tay lại, rồi từ từ quay người. Kẻ thần bí kia cũng chậm chậm tiến đến, chậm chậm bước tới, thân ảnh đen tuyền dày đặc sát khí. Bên trong nghĩa trang, một trường sát kiếp.

Chu Nhất Tiên lông mày nhăn tít lại, hiển nhiên đang vô cùng lo lắng, bóng đen kia càng ngày càng đến gần, lão rõ ràng thấy chuyện sinh tử chỉ trong một vài hơi thở.

Sắc mặt Tiểu Hoàn biến đổi, định bước lên để đối phó. Nhưng chưa kịp tiến lên, cô đã bị Chu Nhất Tiên kéo lại, khẽ giọng bảo: “Làm càn à? Người này không hề tầm thường, không phải loại trẻ con như con có thể ứng phó được”.

Tiểu Hoàn cũng thấy kỳ, ngạc nhiên quay nhìn Chu Nhất Tiên, vì chưa bao giờ thấy thái độ khẩn trương thận trọng này của lão.

Lúc đó bỗng thấy bóng đen đang đến gần kia ngừng lại, rồi nghe thấy giọng khàn rè lạnh lùng hỏi: “Người vừa rồi sử dụng huyền thuật, có phải là...”.

Người thần bí đó mới nói được một nửa, Chu Nhất Tiên đột nhiên chẳng hề sợ hãi gì, hai tay lại vung mạnh lên. Lần này ở trên đầu ngón tay của lão, bỗng xuất hiện tám đạo bùa màu vàng.

Gió đêm thổi tới, tám đạo bùa đồng thời bốc cháy, trên tay Chu Nhất Tiên múa may, phản chiếu từng điểm sáng vào trong mắt lão.

“Phù, Ngũ đình chúng quý, hoàng tuyền tốc hối; Hư ảnh hình độn, nãi mệnh ngô triệu”.

Giữa âm thanh hò hét của Chu Nhất Tiên, bên trong nghĩa trang đột nhiên cuồng phong nổi lên âm âm, đá bay cát chạy, thổi tung ra bốn phương tám hướng. Người thần bí kia thân hình đứng yên, tựa như không hiểu chuyện gì, ngưng thần nhìn ra bốn phía quan sát. Lời chú của Chu Nhất Tiên vừa ra khỏi miệng, vẳng trên không trung “âm âm âm âm âm” năm tiếng vang dội xung quanh. Thân ảnh bọn ba người Chu Nhất Tiên lay động nhẹ, rồi sau đó mới đứng yên lại.

Cuồng phong kêu khóc, cát vàng tung bay, điên cuồng nhằm thân hình người thần bí kia thổi tới, cuốn theo y phục lão đập vù vù.

Nhưng giữa lúc cuồng phong thổi mạnh như vậy, hắc khí trên mặt lão vẫn hoàn toàn bất động, rồi còn có tiếng cười lạnh, phát xuất ra.

Người đó bỗng buông tha ba người bọn Chu Nhất Tiên đang thi pháp, liên tục lùi lại phía sau sáu bước, miệng khẽ quát lên một tiếng, tay trái hướng về mặt đất hạ xuống, ngay lập tức bỗng thấy ánh sáng xanh đậm xuống, mặt đất rắn chắc tức thì nổ vang, không hiểu tại sao, trong ánh sáng sắc xanh lập loè yếu ớt đó, thân ảnh bọn ba người Chu Nhất Tiên ở đằng xa bỗng nhiên rung chuyển dữ dội, ở dưới chỗ họ đứng, bỗng nhiên phát xuất mộ âm thanh cuồng khóc.

“Ai nha”

Ánh sáng xanh loé lên rồi tắt đi, ở trong nghĩa trang, cuồng phong thanh thế giảm mạnh, cát ngừng bay,

đá ngừng chạy. Ngay lúc đó, chỗ bọn ba người Chu Nhất Tiên đang đứng, mặt đất bỗng nhiên phát ra một âm thanh to, rồi theo tiếng âm thanh vang lên, một cái động ở dưới chân bỗng nhiên mở ra, nhân ảnh ba người đang đứng ở đó tức thì biến mất, ba người đột nhiên trở thành hư ảnh.

Nhưng bên trong cái động đó, bỗng vang lên những âm thanh lộ rõ vẻ khở sở và sợ hãi, tiếng âm thanh ào ào trong đất, rồi thất thểu hiện ra nhân ảnh của ba người, không phải bọn CHu Nhất Tiên thì là ai nữa. Chỉ thấy trên mặt ba người bám đầy đất đá, mặt Chu Nhất Tiên còn hiện lên nét tái xanh, hiển nhiên vô cùng mệt mỏi. Lão còn chưa kịp hoàn hồn, ngoảnh đầu nhìn về phía người thần bí kia, mặt liền nghêch ra.

Người thần bí quý dị đó lạnh lùng đứng ở đằng xa, chăm chú nhìn bọn họ, hừ lạnh một tiếng rồi khàn giọng nói: “Không thể ngờ người có thể liên tiếp thi triển pháp thuật đã thất truyền từ lâu “Ngũ Đinh Kim Giáp” và “Tiểu Quỷ Bàn Vận”, hơn nữa lại còn có thể thi triển hai đại dị thuật đó đồng thời với “Địa Độn”, ta đã đánh giá thấp người, luận về những dị thuật này, khắp thiên hạ không có ai vượt qua người được.

Sắc mặt Chu Nhất Tiên rất nghiêm nghị, thành ra lại có nét khô hài. Lúc này lão trầm giọng hỏi: “Làm sao người khám phá ra được?”.

Người kia nhạt nhẽo đáp: “Người chẳng phải nói ta là yêu nhân của Thanh Vân môn đó sao, những tiểu thuật giang hồ đó, chính là công phu ngày xưa của Thanh Vân sư tổ, ta nhìn thấy chẳng lẽ không nhận ra sao?”.

Chu Nhất Tiên chậm chạp đứng thẳng lên, trong lòng muôn vàn ý nghĩ thiểm động, đối phó với nhân vật thần bí này, quả thật lão cảm thấy không thể ứng phó được. Đạo hạnh kẻ này cao thâm khó lường, chỉ sợ đưa mắt nhìn ra khắp thiên hạ, cũng khó tìm được kẻ nào đủ sức đối phó. Lại còn một vấn đề khác khó hiểu, đó là người này tựa hồ như là môn hạ của Thanh Vân môn, vả lại tu hành Thái Cực Huyền Thanh Đạo cực cao, từ xưa đến giờ lão mới thấy, nhưng trên cơ thể người này lệ khí lại rất nhiều, cũng là lần đầu tiên lão thấy, sao lại có một nhân vật như vậy, trong đêm đen xuất hiện ở nghĩa trang đồ nát này?

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 207

Trùng Phùng

T hanh Vân Sơn, Đại Trúc Phong.

Bên ngoài Thủ Tĩnh đường, đám đệ tử của Đại Trúc Phong từ Tổng đại nhân đến Đỗ Tất Thư, xếp thành hàng dọc đứng trước cửa, sắc mặt đều có vẻ lo lắng sốt ruột, chốc chốc lại hướng về Thủ Tĩnh đường nghe ngóng.

Qua một lúc, từ bên trong vang lên tiếng bước chân, một người nữ tử bước ra, chính là Văn Mẫn của Tiểu Trúc Phong.

Đám đệ tử Đại Trúc Phong chạy vội đến, Tổng Đại Nhân nhìn đằng sau Văn Mẫn chẳng có ai, thấp giọng hỏi: “Su nương của huynh sao rồi?”.

Văn Mẫn gật đầu, nói khẽ: “Tình hình Tô sư cô giờ cũng không có gì nghiêm trọng, chỉ là lúc trở về đột nhiên bị ngất đi, nghe sư phụ muội nói do xúc động lo lắng quá, hiện người đang ở trong khuyên nhũ, sư cô đã tỉnh lại rồi”.

Đám đệ tử cùng thở phào, nhưng chẳng vì thế mà sắc mặt trở nên tươi tỉnh.

Đỗ Tất Thư sắc mặt khổ sở nói: “Thật là trời nắng bỗng có sét! Sư phụ thì không có tin tức gì, giờ thì lại đến lượt su nương chút nữa thì xảy ra chuyện...”.

“Câm miệng!”. Tổng Đại Nhân trừng mắt quát lên, Đỗ Tất Thư cười khổ, lắc đầu không nói gì.

Tổng Đại Nhân quay người về phía Văn Mẫn, nói: “Su huynh có nhờ muội phân phó gì cho huynh không?”.

Văn Mẫn lắc lắc đầu, nói: “Không có, Tô sư cô chỉ nói mấy câu với sư phụ muội rồi bảo muội ra ngoài, dường như có việc gì đó không muốn cho muội biết.”.

Tổng Đại Nhân sắc mặt rầu rầu, nói: “Cái này...”.

Văn Mẫn thấy Tổng Đại Nhân sốt ruột, không nén được mới khuyên:

“Tổng sư huynh, huynh cũng đừng sốt ruột quá, dù sao cũng chẳng có chuyện gì to tát, không phải còn có Tô sư cô và sư phụ muội sao! Giờ xảy ra chuyện, Tô sư nương thì tim nát lòng tan, huynh phải cứng rắn làm gương cho mọi người mới đúng chứ”.

Tổng đại nhân thở dài, gật đầu nói: “Muội nói đúng”.

Hắn trầm mặc một lúc rồi quay sang mấy sư đệ nói: “Được rồi, được rồi, giờ đã biết sư nương không việc gì cả, mọi người cũng không cần phải đứng ở đây nữa, nếu sư nương mà trông thấy lại càng làm người thêm lo lắng. Mọi người về phòng của mình trước đi, ta ở đây đứng trực một lúc là được”.

Ngô Đại Nghĩa, Hà Đại Trí cùng đám Đỗ Tất Thụ quay sang nhìn nhau, trầm mặc một lúc, lão nhị Ngô Đại Nghĩa gật đầu nói: “Như vậy cũng được, chúng ta nghe theo lời đại sư huynh”.

Nói xong, hắn quay về Tổng Đại Nghĩa nói: “Đại sư huynh, một lúc nữa đệ sẽ trực thay cho huynh!”.

Tổng Đại Nhân đang định lắc đầu bảo thôi, Hà Đại Trí vỗ vỗ vai hắn nói: “Đại sư huynh, huynh lệnh cho chúng đệ về nghỉ ngơi, huynh cũng phải tự mình bớt lo nghĩ, sư nương cũng không muốn huynh như thế này đâu!”.

Tổng Đại Nhân cười trừ một cái, gật gật đầu. Đám người cũng dần dần tản đi, chỉ còn Tổng đại Nhân và Văn Mẫn đang đứng bên ngoài Thủ Tĩnh đường, nhất thời yên lặng.

Bốn mắt nhìn nhau, khuôn mặt Văn Mẫn khẽ ửng hồng, từ từ cúi xuống, Tổng Đại Nhân đằng hắng hai tiếng, tự nhiên cảm thấy hơi hộp, cố gắng định thần lại, gượng cười hai tiếng nói: “Văn... sư muội, không phải là muội cùng với Lục Tuyết Kỳ cùng đi Nam Cương sao, sao giờ đã về rồi?”.

Văn Mẫn lắc đầu: “Muội đi Nam Cương rồi, cũng không định vội về sớm như thế này đâu, nhưng lúc đó có mấy chuyện kỳ lạ xảy ra, muội và Lục Tuyết Kỳ sau khi bàn bạc, cảm thấy việc này không thể xem thường, liền vội về trước báo với sư phụ cùng các vị trưởng lão, Lục sư muội thì vẫn còn lưu lại đó để theo dõi”.

Tổng Đại Nhân sững người hỏi: “Việc gì mà quan trọng đến vậy?”.

Văn Mẫn nhìn tứ phía, rồi tiến lại ghé vào tai Tổng Đại Nhân nói nhỏ vài câu, không đợi nàng nói hết, Tổng Đại Nhân sắc mặt đột biến.

Văn Mẫn nói xong liền lùi lại đứng trước mặt nhìn thẳng vào mặt Tổng Đại Nhân nói khẽ: “Giờ thì huynh biết vì sao muội lại vội vàng trở về rồi chứ”.

Tổng Đại Nhân sắc mặt thay đổi bất định, qua một lúc mới lắp bắp nói: “Việc này...thật là tin xấu đến liên tục hà!”.

Văn Mẫn trầm mặc một hồi lâu rồi nói nhỏ: “Ai... nói không phải chứ! Muội cũng cảm thấy việc này bất thường, lại thêm lúc muội về, bản môn lại xảy ra chuyện lớn như vậy... ai da!”.

Nàng thờ dài một tiếng cũng không nói gì nữa, rồi đứng bên cạnh Tổng Đại Nhân, đột nhiên cảm thấy một bờ vai gầy guộc mà lại ấm áp lạ thường, dần không được lòng mình liền từ từ đứng sát lại.

Văn Mẫn cuối đầu trầm mặc, như không có cảm giác gì cả, nhưng khoé miệng khẽ động đậy, có điều nàng chẳng nói gì cả, chỉ an tĩnh đứng đó.

Bóng hình hai người, cứ trải dài như vật bên ngoài Thủ Tĩnh đường của Đại Trúc Phong.

Từ xa nhìn lại, rừng trúc của Đại Trúc Phong xanh rì xào xạc, những bóng xanh mát của rừng cây được ánh mặt trời chiếu rọi, trời cao vợi vợi không một đám mây, cảnh sắc vô cùng sáng khoái, mặt trời ấm áp nhìn xuống nhân gian.

* * * * *

Hậu viên Thủ Tĩnh đường, bên trong tĩnh phòng, hai nữ tử đang ngồi nhìn nhau.

Thủy Nguyệt đại sư trầm mặc hồi lâu nói: “Sư muội, hay là muội nằm xuống nghỉ một lát đi!”.

Tô Như lắc đầu, mặc dù nhìn bà mặt đầy vẻ mệt mỏi, thế nhưng giọng nói thì cương quyết: “Muội không đi, thì cho dù có nằm xuống cũng không ngủ được”.

Thủy Nguyệt thở dài, nói: “Su muội, muội không phải lo lắng như vậy, như lúc này ta nói với muội, dù nói thế nào đi nữa, Điền Bất Dịch và chương môn sư huynh cùng lúc mất tích, muội không biết được bọn họ gặp phải chuyện gì...ngoài ý, càng không thể nghĩ ngợi lung tung, mặc dù nói Đạo Huyền sư huynh gần đây có vẻ bất an, nhưng đạo hạnh của huynh ấy rất cao, vượt xa sự biết của chúng ta, định lực cũng như vậy, Điền Bất Dịch lại là sư đệ lâu năm, huynh ấy cũng không làm gì quá đâu”.

Tô Như trầm mặc ánh mắt đỏ hoe.

Thủy Nguyệt đại sư lắc lắc đầu, đứng dậy, đi lại trong phòng, hiển nhiên trong lòng cũng rối bời. trước mắt Thanh Vân môn loạn hết cả lên, đến đám đệ tử bình thường cũng nhìn ra, càng không phải nói đến những nhân vật trưởng lão biết rõ được nội tình bên trong.

Tô Như miễn cưỡng cười một tiếng, cố gắng nói: “Sư tỷ, sao đột nhiên hôm nay tỷ lại lên Thông Thiên Phong vậy?”.

Thủy Nguyệt đại sư buồn bã đáp: “Còn không phải là việc dính tới lão Vân Dịch Lam của Phần Hương cóc sao, vốn dĩ ta muốn tìm chương môn sư huynh thương nghị, ai ngờ đến nơi thì đã xảy ra chuyện, đến cuối cùng đường đường là môn chủ của một danh môn cũng không thấy tông tích đâu cả”.

Tô Như nhíu mày: “Phần Hương Cốc chủ Vân Dịch Lam? Lão thì liên quan gì đến Thanh Vân Môn chúng ta?”.

Thủy Nguyệt đại sư cười lạnh một tiếng nói: “Lục Tuyết Kỳ và Văn Mẫn đi Nam Cương truy tìm tông tích của Thú Thần, muội biết chứ?”.

Tô Như gật đầu: “Biết! Vừa này muội còn thấy kỳ là tại sao lại thấy Văn Mẫn về sớm vậy, lại đi theo tỷ, thế Lục Tuyết Kỳ cũng về rồi chứ?”.

Thủy Nguyệt đại sư lắc đầu: “Tuyết Kỳ vẫn ở đó, lần này hai đứa chúng thương nghị để Văn Mẫn về trước bẩm báo”.

Tô Như hỏi : “Xảy ra chuyện gì vậy?”.

Thủy Nguyệt nói: “Bọn chúng đi Nam Cương bái kiến Vân Dịch Lam, lão đột nhiên hỏi bọn chúng, Tru Tiên cổ kiếm của Thanh Vân sơn chúng ta có phải là bị gãy rồi không?”.

Tô Như sắc mặt đại biến, kinh ngạc nói: “Cái gì?”.

Thủy Nguyệt đại sư cười khẩy: “Muội ngạc nhiên hả? Lúc ta mới nghe tin, cũng bị chấn động như muội vậy, Vân Dịch Lam lúc đó cách xa ngàn dặm, làm sao có thể biết bí mật to lớn này? Hôm đó Đạo Huyền sư huynh cùng chúng ta và mấy đệ tử có mặt đã rất kín đáo, đề phòng việc này lộ ra, muội còn nhớ chứ?”.

Tô Như trầm mặc hồi lâu, trong mắt có phần lo lắng thêm, nói: “Đúng là việc xấu truyền ngàn dặm”.

Thủy Nguyệt đại sư đi đi lại lại nói: “Mà không biết muội có nghĩ qua chưa, Vân Dịch Lam tại sao mà lại nói điều đó với đám tiểu bối chứ?”.

Tô Như gật đầu: “Muội cũng đang nghĩ đến điều đó, nếu như nói vì lòng tốt thì lão càng không nên nhắc đến điều đó, mà phải giúp chúng ta giữ bí mật mới phải, nếu như không phải như vậy mà là lão đang mưu đồ gì đó, thì đáng lẽ phải thâm tàng bất lộ, chờ đúng thời cơ thì mới đúng là việc mà một nhân vật như lão nên làm chứ”.

“Không sai”. Thủy Nguyệt đại sư ho lên một tiếng nói: “Vấn đề chính là ở chỗ này, lão Vân Dịch Lam này nhìn thì tưởng là lão hâm làm việc hồ đồ, nhưng ta nghĩ người này tuyệt không đơn giản như vậy, mà là một lão yêu tinh, thế nhưng cuối cùng lão muốn làm gì thực sự khiến người ta nghĩ không thông”.

Tô Như trầm tư một hồi, rồi đột nhiên đưa tay lên dụi dụi mắt, sắc diện lộ rõ vẻ khổ sở.

Thủy Nguyệt đại sư ngạc nhiên, liền chạy vội đến bên cạnh, tự trách mình: “Coi ta kìa, vốn dĩ trong lòng muội đã rối bời rồi, ta lại nói với muội những chuyện này làm gì chứ, được rồi không nói nữa, không nói nữa...”.

Tô Như gượng cười: “Àyyy...Nếu là lúc trước, có chừng môn sư huynh chủ trì đại cục, chúng ta cũng chẳng sợ mấy chuyện này, nhưng giờ Thanh Vân môn tự có nội loạn, bên ngoài thì lại nhiễu nhương, không biết bao nhiêu địch nhân mắt hồ dòm ngó, thật không biết làm sao cho được bây giờ....”.

Thủy Nguyệt đại sư nhú mày, rồi ôn tồn nói: “Sư muội đừng nói nữa, muội xem, muội đã mệt đến thế

nào rồi. Không phải là đã nói với muội rồi sao, chưởng môn sư huynh mặc dù mấy ngày nay tính tình cổ quái, không giống ngày thường, thế nhưng đạo hạnh huynh ấy cao thâm, tâm chí kiên định, chúng ta không cần phải sợ gì cả”.

Tô Như lắc đầu, thuận miệng nói: “Sư tỷ, tỷ không hiểu, chưởng môn sư huynh mặc dù đạo hạnh cao thâm, nhưng Tru Tiên cổ kiếm hung hãn phản phệ chi khí gặp mạnh thêm mạnh, chỉ sợ đạo hạnh huynh ấy càng cao thì nhập ma càng sâu...”.

Thủy Nguyệt đại sư sững người, nói: “Muội nói gì?”.

Tô Như giật mình, giờ mới phát hiện mình lỡ lời, tự nhiên á khẩu không nói gì, Thủy Nguyệt đại sư nhíu mày, nhìn thẳng vào Tô Như, nghiêm trọng hỏi: “Sư muội, cuối cùng thì cổ kiếm Tru Tiên còn có bí mật gì, muội biết điều gì, mau mau nói cho ta nghe”.

Tô Như trầm tư hồi lâu, thờ dài nói: “Dù sao sự việc cũng đến nước này, sớm muộn gì cũng không giấu được sư tỷ, để muội nói cho tỷ nghe! Thực ra, việc này xảy ra đã hơn trăm năm trước...”.

* * * * *

Nam Cương Thập Vạn Đại Sơn, tận sâu trong Sân Ma Cổ Động.

Cửu biệt trùng trùng, những lời hỏi han ban đầu đã hết, Tiểu Bạch và Quỷ Lệ đều trở lên một cảm giác chẳng nói nên lời, chỉ có Tiểu Hôi đang bám trên vai, dường như là vui mừng khi thấy Tiểu Bạch, nhe hàm răng cười mãi không thôi.

Quỷ Lệ đột nhiên sững lại, dường như nghĩ ra điều gì, quay đầu về phía sau, chỉ thấy một màu tối om; bất giác nheo nheo mày, nói với Tiểu Bạch: “Người con gái đi cùng ta, người đã làm gì rồi”.

Tiểu Bạch hừ một tiếng nói: “Ta nào có thể làm gì cô ta? Người lo lắng nhiều quá đấy!”.

Quỷ Lệ thoáng trầm mặc, lắc lắc đầu, vốn không muốn việc này thêm rắc rối, mới hỏi: “Đúng rồi, sao người lại ở đây? Hôm người bỏ đi, ta nhất mực chẳng có tin tức gì cả, lần này đến Nam Cương, cũng định dò hỏi, nhưng cũng chẳng làm cách nào tìm thấy”.

Tiểu Bạch cười cười, thân hình dường như uốn éo dưới thanh sắc u ám, đầy vẻ quyền rũ khiêu cảm: “Lúc ta ra đi, không phải nói với ngươi rồi sao, là ta muốn đi tìm “Bát Hung Huyền Hoả Trận” về cho ngươi”.

Quý Lệ nói: “Ta nhớ, do vậy ta cũng đến qua Huyền Hoả Đàm của Phần Hương cốc, nhưng chẳng phát hiện ra điều gì. Đúng rồi, ngươi còn chưa nói ngươi đến Sân Ma Cổ Động này để làm gì?”.

Tiểu Bạch nheo mày nói: “Ta đến đây, tất nhiên là vì trận pháp đó, còn nhân tiện đến thăm lão bằng hữu”.

Quý Lệ nhìn nàng, trầm giọng nói: “Chẳng lẽ ngươi nói nơi đây...”.

Tiểu Bạch gật đầu: “Không sai, từ khi pháp trận ở Huyền Hoả Đàm ở Phần Hương cốc bị huỷ, thế gian chỉ còn có nơi đây là còn lưu giữ hoàn toàn Bát Hung Huyền Hoả Trận. Ngoài ra, người bạn cũ của ta giờ cũng ở đây!”.

Quý Lệ sắc mặt biến đổi, từ từ nói: “Ngươi nói người bạn cũ, có phải là...”.

Tiểu Bạch mỉm cười nói: “Chính là người mà các ngươi gọi là Thú Yêu chi vương, Thú Thần”.

Quý Lệ trong đầu mặc dù nghĩ đến nhiều điều nhưng khi nghe Tiểu Bạch nói ra, nhất thời sửng người lại, không biết nói điều gì mới phải.

Một lúc lâu sau, Quý Lệ từ từ nói: “Ngươi và hắn sao lại có thể có giao tình với nhau?”.

Tiểu Bạch nhìn hắn, sắc mặt mang một nụ cười âm áp, nhưng ánh mắt láy sâu thẳm như hồ nước, mang theo vài phần chê cười: “Ngươi chẳng lẽ không biết, ta là một lão yêu tinh, niên kỷ cũng lớn, tự nhiên biết nhiều việc, quen biết các quái vật cũng nhiều”.

Quý Lệ trầm mặc, Tiểu Bạch nhìn hắn nói: “Vậy ngươi thì sao? Ngươi đến đây làm gì? Vừa rồi ngươi nói Quý Vương lệnh cho người còn gái kia đưa ngươi đến đây, ngươi lại muốn làm trò quỷ gì đây?”.

Quý Lệ lắc đầu nói: “Quý Vương tông chủ phái ta tới đây, chẳng phải là truy diệt Thú Thần”.

Tiểu Bạch sững người: “Không phải giết y, vậy muốn người vạ dẫm xa xôi tới đây làm gì?”.

Quý Lệ nói: “Tông chủ muốn ta thu phục quái thú Thao Thiết bên cạnh y, mang về”.

“Thao Thiết?”.

Tiểu Bạch lại sững người, khuôn mặt như suy nghĩ, tự mình nói: “Quái lạ, từ bao giờ lão lại có hứng thú với Thao Thiết chứ?”.

Quý Lệ nói: “Điều này ta cũng không biết, mà lệnh của tông chủ, ta cứ thế mà làm”.

Tiểu Bạch hừ một tiếng nói: “Thao Thiết là linh thú không rời của Thú Thần, người muốn thu nó, chắc chắn phải bước qua ải Thú Thần, chẳng lẽ người chắc chắn sẽ thắng được y sao? Hay là người cũng cho rằng, sau khi y thụ thương, muốn ném đá xuống giếng?”.

Quý Lệ nhìn Tiểu Bạch không nói gì, liền sau đó mỉm cười, bước dài qua Tiểu Bạch, hướng về nơi hắc ám thâm sâu mà bước tới.

Tiểu Bạch mỉm cười, bước theo hần nói: “Người vậy là ý gì?”.

Tiểu Hôi đang bám trên vai Quý Lệ nhìn Tiểu Bạch. Tiểu Bạch đón lấy con khỉ, ôm vào trong lòng, xoa xoa đầu nó, trong mắt bất giác có vài phần thân thiết, quay đầu lại nhìn Quý Lệ.

Quý Lệ nhẹ nhàng nói: “Người biết không, tông chủ phân phó cho ta việc gì, chỉ không quá đáng, ta đều đi làm cả”.

Tiểu Bạch hừ một tiếng: “Người đã khi nào nghĩ, những việc người làm, có khiến lòng người nhẹ bớt không, những việc mấy năm nay người làm, chỉ sợ chắc gì Bích Dao đã hài lòng đã muốn”.

Bước chân Quý Lệ đột ngột dừng lại, cả người như sững sờ. Tiểu Bạch chau mày, cũng dừng lại, tuyệt không nhìn Quý Lệ, mà chỉ cuối xuống nhìn Tiểu Hôi, nhẹ nhẹ vuốt đầu nó. Con mắt thứ ba của nó chớp chớp, dường như không hiểu, nhìn Tiểu Bạch rồi lại quay sang nhìn chủ nhân nó.

Quý Lệ trầm mặc một lúc lâu, mới nói nhỏ: “Người biết nếu nói những lời đó sẽ khiến ta không vui, tại sao vẫn còn nói như vậy?”.

Tiểu Bạch thở dài, không nói gì.

Nhìn bóng Quý Lệ đồ dài, dường như đang rất cô độc, chỉ là hắt đứng trước ánh sáng u u thanh quang, tuyệt không quay đầu, dường như sớm quen với việc chỉ có một mình, hắt trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng chỉ nói một câu: “Những việc thương thiên bại lý, ta chưa bao giờ làm”.

Xong rồi hướng về trước bước đi, không nói thêm một lời.

Tiểu Bạch trầm mặc nhìn theo bóng hình, qua một lúc, nàng lại nhìn xuống Tiểu Hôi đang chăm chú nhìn vào nàng.

Tiểu Bạch cười một tiếng rồi nói: “Chủ Nhân của ngươi à, mười năm nay mặc dù không phát điên, nhưng cũng thật là kỳ quái!”.

Bóng hình hai người, bước tiếp vào sâu trong Sân Ma Cổ Động, Quý Lệ cũng chẳng vội vàng, Tiểu Bạch thì sắc mặt như có tâm sự trùng trùng, mặc dù không ngăn cản Quý Lệ vào tìm Thú Thần nhưng cũng chẳng mở miệng chỉ đường, chỉ hờ hững bước theo.

Đột nhiên, Quý Lệ đột ngột dừng bước chân, trước mặt hắt, phía trong bóng tối, đột nhiên sáng lên một đạo quang u minh, lập loè không ngừng, chiếu sáng trên cao cách mặt đất khoảng chừng vài trượng.

Bốn phía, không gian yên tĩnh, đừng nói là hô hấp, ngay đến những ma thú hung ác cũng không thấy đâu.

Lúc này, bước đằng sau Quý Lệ, Tiểu Bạch thở dài nói: “Đến rồi, trước mặt phải dưới ánh lục quang là cửa vào, qua cửa đó có một gian thạch thất, người và linh thú mà ngươi muốn tìm đều ở trong đó”.

Quý Lệ không nói gì, có điều Tiểu Hôi nhìn sắc mặt của Tiểu Bạch, rồi đột nhiên nhảy lên vai Quý Lệ, sau đấy quay đầu lại về phía Tiểu Bạch như răng cười, gãi gãi đầu.

Tiểu Bạch nhìn Tiểu Hôi rồi cũng cười, sau đấy nói với Quý Lệ: “Ngươi nghe ta nói, ta và Thú Thần cũng có chút giao tình, do vậy muốn ta giúp ngươi đối phó y là không thể. Đạo hạnh y thần thông, ta nghĩ ngươi chưa từng giao thủ với y, nhưng y lợi hại ra sao ngươi cũng ước chừng được. Giờ y bị thương nặng dưới Tru Tiên kiếm, nhưng những kẻ đạo hạnh bình thường cũng khó mà đối phó được,

do vậy...” - nàng nhìn hắn, rồi từ từ nói – “Thật sự, người bây giờ bỏ đi cũng không muộn đâu”.

Quý Lệ trầm mặc một lúc, nhìn Tiểu Bạch, từ từ lắc đầu, rồi hít một hơi dài định thần hướng về phía ánh sáng xanh bước tới. Nhìn bóng hình đang bước đi, Tiểu Bạch vẫn đứng yên đó, trong ánh mắt, như tràn ngập sự ấm áp buồn bã.

Đột nhiên nàng hướng về phía Quý Lệ cao giọng nói: “Trên người người có đeo Huyền Hoả Giám chứ?”.

Quý Lệ dừng bước, quay đầu lại hỏi: “Có, sao vậy?”.

Trên mặt Tiểu Bạch có vài phần bất đắc dĩ, khe khẽ lắc đầu, nói: “Người nhớ rõ, thứ nhất Thú Thần có thể đánh bại được, thứ nhì nếu cảm thấy nguy hiểm, người có thể dùng Huyền hoả Giám”.

Quý Lệ gật gật đầu, mặc dù trong lòng có vài phần không hiểu, nhưng cũng chẳng hỏi nhiều chỉ nói “cám ơn”. Nói rồi lại tiếp tục bước đi, thân hình hoà vào bóng tối.

Từ xa, truyền lại tiếng khếch khếch của Tiểu Hôi vọng lại.

Tiểu Bạch vẫn đứng đó, nhìn vào bóng tối, thất thần dường như đang đợi chờ một điều gì đó.

Dưới ánh sáng u minh lục sắc, quả nhiên có một vòm cửa đá, có điều cánh cửa không biết từ bao giờ đã bị mất rồi. Ánh sáng phát ra nguyên lại là từ một viên bảo thạch sắc rất to, được đính vào bên trên vòm cửa.

Quý Lệ không ngừng lại, bước thẳng vào trong, đột nhiên trước mặt chói lên, một bồn lửa đang cô độc cháy bùng trên mặt đất, xung quanh đó, là bóng tối bao trùm, nhìn không rõ thạch thất to nhỏ bao nhiêu. Nhưng đằng sau ánh sáng, hắn có thể thấy rõ ràng một nam tử, bộ áo y đang mặc trên người vẫn còn như mới, lưng dựa vào bức tường đá phía sau, nhìn hắn nhè nhẹ cười.

Dung nhan đó, với hắn như quá quen thuộc, mà bên cạnh người nam tử đó, ác thú Thao Thiết từ từ đứng dậy, gừ lên những tiếng đầy thù địch.

Nhìn sắc mặt nam tử mặc dù yếu ớt, nhưng nhãn thần dường như mang chút tiêu ý, khẽ mỉm cười với

Quý Lệ đang đứng trước cửa , nói: “Chúng ta lại gặp nhau...”.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 208

Đoạn Kiếm

T rung Thổ. Nghĩa trang hoang phế ngoài Hà Dương thành.

Nhân vật thần bí nọ chỉ cần một cử động là đã phá tan pháp thuật của Chu Nhất Tiên, dùng đạo hạnh thâm bất khả trắc chấn nhiếp toàn cục, thậm chí đến thuật tháo thân ruột của Chu Nhất Tiên cũng bị y nhìn thấu, mà trong ngôn ngữ cử chỉ, người này lại không hề phủ nhận quan hệ bí ẩn với Thanh Vân Môn, lại thêm sự tu hành Thái Cực Huyền Thanh Đạo cao thâm đến mức khó hiểu của y, lại lịch của nhân vật thần bí này, đúng là không thể tưởng tượng được.

Song, bóng đen đó càng tiến đến gần, luồng khí hung lệ trên mình y càng ủa tới. Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân đã không còn đầu óc nào để suy nghĩ những việc đó nữa. Sau khi phá tan pháp thuật của Chu Nhất Tiên, cái bóng ẩn trong đêm đen của người đó tựa hồ đột nhiên bị kích thích, bắt đầu từ từ thở hồng hộc, hô hấp càng lúc càng nặng nề.

Chu Nhất Tiên cau mày, nhìn chằm chằm vào cái bóng đó, trong mắt ngược lại lại không có bao nhiêu kinh sợ, mà nhiều hơn là sự nghi hoặc. Với đạo hạnh cao thâm của người thần bí khi vừa mới xuất hiện, tự nhiên là quyết không thể nào động thủ mấy lần mà đã thở hổn hển thế, hiển nhiên trong người y có một chứng bệnh, hoặc là một thứ tật quái dị nào đó, nên đến mức đạo hạnh cao thâm vậy rồi vẫn không thể khống chế.

Tuy vậy, nhưng trông bề ngoài, nhân vật thần bí đó không chỉ không có bất kỳ một vết tích nào của sự xuống sức, ngược lại, luồng khí hung lệ càng lúc càng dày, luồng khí thuần chính và ôn hoà của Thái Cực Huyền Thanh Đạo bị nén xuống, sát khí và sức ép phủ phạp tới, lại có qua nó mà không cái gì không kịp. Lúc này, bất kỳ ai đối diện với đôi mắt đỏ ngầu hung ác dần dần rục lên sau làn khí đen, đều có thể hiểu tiếp theo đây nhân vật thần bí đó định làm gì.

Chu Nhất Tiên nghiêng răng như hạ quyết tâm, lão kéo một cái thật mạnh, định kéo Dã Cầu đạo nhân và Tiểu Hoàn lại sau lưng, lão thò tay ra, Dã Cầu đạo nhân bị kéo lại, nhưng chỗ Tiểu Hoàn thì trống không.

Chu Nhất Tiên hoảng vía, lão còn chưa ngoảnh kịp đầu lại nhìn, một bóng người đã lướt qua, Tiểu Hoàn lại đã đứng trước mặt gã, đối diện với người áo đen thần bí đó. Chu Nhất Tiên ngạc nhiên, lại nghe Tiểu Hoàn kêu bằng giọng gấp rút: “Gia gia, ông mau chạy đi, cháu ngăn y lại”.

Chu Nhất Tiên tức giận: “Cháu thì hiểu cái gì, người này đạo hạnh không phải tầm thường, mau...”.

Hai chữ “quay lại” của lão còn chưa vọt ra khỏi miệng, đã thấy Tiểu Hoàn động thủ, đối mặt với nhân vật thần bí đó, thiếu nữ thanh tú nhuần nhã vung mạnh hai tay, một cuốn sách bìa da đen không nhan đề từ tay nàng lò mờ chớp lên, giây lát sau, bảy tấm “Huyết Ngọc Cốt Phiến” mà Quý Tiên Sinh tặng nàng lần trước đã xuất hiện trên tay nàng.

Một luồng khí hắc ám, vô hình mà như vật chất, đột nhiên lan toả trong không trung, chụp xuống khu đình viện hoang phế này. Chu Nhất Tiên ngạc nhiên dừng bước, đến nhân vật thần bí đang áp đến trước mặt cũng kêu “í” một tiếng, đứng khựng lại.

Hoàn toàn khác với luồng khí hung lệ trên mình nhân vật thần bí, nhưng quý khí lâm râm thâm đẫm thứ khí hắc ám tương tự nọ, từ bốn phương tám hướng dồn lại, ở đây vốn là nghĩa trang, âm khí vốn đã rất nặng rồi, đến giờ Tiểu Hoàn thi triển dị thuật nguy dị của Quý Đạo, tức thời tiếng quý khóc liên hồi, âm phong ràn rạt, cứ như tiếng tru gào của hàng vạn con quỷ cùng một lúc, khiến người ta khiếp đảm.

Bảy tấm Huyết Ngọc Cốt Phiến từ từ bốc lên khỏi lòng bàn tay Tiểu Hoàn, như được điều khiển bằng một bàn tay vô hình, chúng xếp thành một hình tam giác trong không trung phía trên Tiểu Hoàn, ở những chỗ như bọt máu trên mỗi tấm, đều từ từ bùng lên một lớp sáng màu đỏ sẫm, như bảy con mắt từ từ mở bừng, nhìn chòng chọc vào nhân vật thần bí nọ.

Trong luồng gió tà dị tràn ngập nghĩa trang, y sam của nhân vật thần bí đó cũng kêu lên vù vù, nhưng y tựa hồ không hề bị ám bởi thứ quý mị âm linh đó, đôi mắt ẩn trong bóng tối ngập ngụa khí đen hơi nhúu lại, đột nhiên cất giọng lạnh băng: “Thuật pháp Quý Đạo!”.

Tiểu Hoàn khẽ chau mày, gương mặt tú mỹ giờ đã trắng bệch, không biết vì lần đầu tiên thi triển pháp thuật chưa quen tay, hay là sự sợ hãi bản sinh của người con gái trước những sự vật như ma quỷ âm linh này, nhưng bất kể ra sao, pháp thuật Quý đạo lần đầu tiên trong đời nàng thi triển, dưới tác dụng thúc đẩy từ dị bảo của Quý đạo là Huyết Ngọc Cốt Phiến, đã thành hình, quanh mình nàng dần dần ngưng tụ một lớp hắc khí dày đặc, đồng thời trong khi cánh tay nàng lật chuyển, đã hiện lên, lại là một

bộ đầu lâu xương sọ khổng lồ màu đen không ăn khớp chút nào với hình tượng của Tiểu Hoàn.

Huyết Ngọc Cốt Phiến lúc này cũng trôi lên theo, khảm vào hai hốc mắt của bộ không lâu do lớp hắc khí đó tạo thành., thoáng chốc bộ khô lâu như được tái sinh, hai mắt đỏ bắn rục hồng quanh, há miệng hù một cái, âm phong nổi lên cuộn cuộn, trôi lững đặng ra xa như một tiếng sấm, một đạo hắc khí như lợi tiễn phụt ra khỏi mồm nó nhanh chóng vô tỉ, bắn về phía thần bí nhân.

Tiếng rít phá không, như tên bay sắc nhọn, chớp mắt đã đến trước mặt người nọ, y vụt xoay mình, nhìn có vẻ rất chậm, nhưng chỉ trong đường tơ kẽ tóc đã tránh được mũi tên khí đen hung lệ đó, quý tiễn xé gió lao đi, tiếng rít của nó vẫn như còn lại ngay bên màng nhĩ.

Không để y kịp thở, mồm bộ khô lâu đen thui đặng trước lại liên tiếp phụt ra những ngọn quý tiễn đen hung tợn, rít lên từng hồi, bắn thẳng về phía nhân vật thần bí nọ, nhưng phương hướng có hơi khác nhau, trên dưới phải trái đều có, không chừa ra lấy một kẽ hở.

Chu Nhất Tiên và Dã Cầu đạo nhân đứng sau Tiểu Hoàn đều biến sắc, điểm khác nhau là Dã Cầu đạo nhân vừa lạ vừa mừng, chưa từng tưởng đến đạo thuật của Tiểu Hoàn lại lợi hại đến thế, còn Chu Nhất Tiên sắc mặt hết sức phức tạp, trên mặt không có mấy phần hoan hỉ, mà nhiều hơn là lo lắng và hoài nghi.

Cũng chính lúc đó, sắc mặt Chu Nhất Tiên chợt thay đổi, lão lùi lại sau một bước, nhìn về một hướng khác trong nghĩa trang, nơi đó tuyệt không phải là hướng mà Tiểu Hoàn và nhân vật thần bí kia giao đấu, ngược lại, là một nơi mà tất cả mọi người đều không chú ý, bọn họ vừa mới dò ra xong- căn nhà hoang trong nghĩa đại kia.

Ở đó trong bóng tối dầy, có điều so với quý khí âm âm trong khu đình viện, nơi đó tựa như lại còn tốt hơn, vừa rồi Chu Nhất Tiên và Dã Cầu Đạo nhân đứng ở cửa vườn nhìn vào bên trong, bên trong tự nhiên sớm đã hoang phế rồi, chẳng có gì hết, chỉ có gạch tan ngói vỡ còn để lại, còn có một cái quan tài cũ nát khiến người ta nhìn thấy mà không dễ chụi chút nào.

Nhưng chính những thứ này, đột nhiên lại thu hút sự chú ý của Chu Nhất Tiên, thậm chí Tiểu Hoàn đang kịch liệt giao đấu lão cũng nhất thời quên nhãng đi.

Trong căn nhà hoang đó, lại có cái gì xuất hiện?

Chu Nhất Tiên không chớp mắt, nhìn chăm chăm về hướng đó.

Trong đình viện, Tiểu Hoàn sử dụng dị thuật của Quỷ đạo, thanh thế bức nhân, lại nhất thời trên đầu trường đã áp đảo hoàn toàn nhân vật bí ẩn đó, bộ khô lâu đen thui mà nàng chiêu gọi ra đó không ngớt phát ra những ngọn quỷ tiễn hung lệ đến cùng cực, hết ngọn này đến ngọn khác xé gió bắn đi, tuy chưa có ngọn nào bắn trúng thần bí nhân, nhưng có thể bức y phải liên tiếp nhảy tránh, sức mạnh Quỷ đạo nguy dị âm hiểm như vậy, tựa hồ đến thần bí nhân đạo hạnh cao thâm cũng không muốn trực tiếp đón lấy mũi tấn công của nó.

Qua một lúc lâu như thế, tuy bộ khô lâu đen thui bọc bên ngoài Tiểu Hoàn vẫn ngưng tụ không tiêu tán, đồng thời hồng quang trong hai mắt cũng rực lên, nhưng thần bí nhân đó lại có biến hoá, tựa hồ đã nhận ra điều gì, y cười lạnh, đột ngột giữa làn mưa tên, y băng mình lao lên, xông về phía Tiểu Hoàn.

Tất cả những ngọn quỷ tiễn nhất thời đều mất độ chính xác, lướt qua bên mình y, soạt soạt những tiếng rú rít lướt qua bên tai, lại bay sang bên cạnh. Dã Cầu đạo nhân mặt mày thất sắc, Tiểu Hoàn cũng nhợt mặt, thấy thân ảnh màu đen kia sắp bay đến gần mình, đôi tay nàng vụt chấp lại, khép lên trước ngực, tức tời dưới sự thúc động của Pháp lực, bộ khô lâu màu đen hừ một tiếng, lại đột nhiên biến nhỏ đi một nửa, nhưng đồng thời chắn lên trước mặt Tiểu Hoàn, bảy tấm Huyết Ngọc Cốt Phiến lấp lánh hồng quang xoay lông lóc, trong hai mắt bộ xương khô, chỉ thoáng chốc tạt ra một tấm màn kết bằng ánh sáng màu đỏ, cắt đứt đường lao tới của thần bí nhân. Thần bí nhân hừ mũi, tựa hồ với đạo hạnh của y, mà cũng có phần ứ ký tấm màn sáng màu đỏ này, y bèn sững người, đứng khựng lại, nhìn lại bên Tiểu Hoàn, tuy tạm thời thoát được nguy hiểm, nhưng tiếp theo không biết tại sao, cả người bỗng run lên, tựa như đột nhiên nguyên khí bị tổn thương, trên mặt lướt qua một sắc đen, giây lát sau, thuật pháp trong tay nàng và bộ khô lâu màu đen trước mặt, toàn bộ đều bắt đầu run lên nhẹ nhàng.

Đến những ngọn quỷ tiễn mà nàng điều khiển bắn ra, cũng lập tức bị ảnh hưởng, từ khí thế bắn đi vùn vụt sắc nhọn, thế bất khả kháng, biến thành yếu ớt rã rời, mà phía trước tấm màn sáng đỏ do Tiểu Hoàn hoá phép tung ra, dưới tinh thần mệt mỏi của Tiểu Hoàn, cuối cùng, dần dần lay động, rồi tiêu tan.

Bất ngờ là, thần bí nhân khi thấy Tiểu Hoàn đột nhiên suy sụp như thế, lại đứng nguyền, nhìn thiếu nữ đang từ từ kiệt sức đi trước mặt mình, trong mắt loé lên một tia lạnh lẽo.

Dã Cầu đạo nhân cuống quýt, không biết uy thế áp đảo lúc trước của Tiểu Hoàn, làm sao đột nhiên lại thua sút như nguyên khí hao tổn, vội vã tiến lên trước đỡ người con gái đang lao đảo muốn ngã, y tức

thời thất kinh, thân hình Tiểu Hoàn không những lạnh băng, mà trong hơi lạnh ấy còn văng vát một luồng yêu khí quỷ lực nguy dị khó lường, từ từ toả ra, cứ như muốn tìm người để hút.

Cũng may cảm giác này rất mau tiêu tan, khi Tiểu Hoàn rã rời ngồi phệt xuống đất, Dã Cầu đạo nhân cũng không dám chậm trễ, đỡ nàng từ từ ngồi xuống, Chu Nhất Tiên im lìm bước đến bên Tiểu Hoàn, quan sát kỹ sắc mặt nàng, lắc đầu thở dài, không nói gì cả.

Tiểu Hoàn lúc này trông đã suy kiệt đến cùng cực, có vẻ không còn cả sức để nói nữa, bộ khô lâu trong không trung từ từ nhạt đi, cuối cùng tan biến, chỉ còn lại bầu miếng Huyết Ngọc Cốt Phiến đã trở lại dáng vẻ giản dị tầm thường, dửng trong không trung một lát, rồi rơi thẳng xuống, rơi trên nền đá trước mặt Tiểu Hoàn, phát ra mấy tiếng kêu khô khốc.

Thần bí nhân nhìn Tiểu Hoàn một lát, đột nhiên hỏi: “Huyết Hồn thuật này, ả ta tu luyện được bao lâu rồi?”.

Chu Nhất Tiên chậm rãi đi lên trước mặt Tiểu Hoàn, chặn tầm nhìn của người đó, thần bí nhân nhìn lão, Chu Nhất Tiên đạm nhiên trả lời: “Chừng một tháng thôi!”.

Kẻ thần bí nọ lặng lẽ giâu lát, hai đốm sáng đỏ không biết tự lúc nào, từ từ lại mờ đi rất lâu, sau đó cùng với sự yếu đi của hai đốm sáng đó cả người y có vẻ trông thấy lại nhiều thêm mấy phần gần với con người, luồng khí hung lệ trên người nhạt đi.

Chu Nhất Tiên cau mày, lão đi nam về bắc kiến thức lịch duyệt, phóng mắt khắp gầm trời chẳng ai sáng nổi với lão, tự nhiên đã nhìn ra chỗ quái dị trên mình thần bí nhân này, trong mắt từ từ lộ ra vẻ suy nghĩ, sau đó tựa như nhớ đến điều gì, đột nhiên liếc mắt lại phía căn nhà hoang.

Trong làn gió đêm lạnh lẽo, căn nhà đã bỏ phế nhiều năm đứng trơ trọi lẻ loi, rệu rã thê lương, đúng là không có điểm gì khác lạ, chỉ có điều Chu Nhất Tiên trông dáng vẻ của nó, lại lấy làm lạ lùng, lờ mờ còn mong đợi một cái gì.

Thần bí nhân trầm mặc một lúc, thanh âm vẫn bình đạm như thế, nhưng nhìn theo hướng mắt của Chu Nhất Tiên ở sau lưng, bất ngờ có thêm mấy phần tán thưởng: “Thiên tư tốt lắm, chỉ đáng tiếc là dùng vào tiểu thuật của Quỷ đạo”.

Chu Nhất Tiên đưa mắt nhìn y: “Tôn giá, chúng tôi tuyệt không có ý mạo phạm ngài, đêm nay sơ suất đi vào khu vực này, cũng không có ý gì khác, càng không muốn xung đột với ngài. Nếu không còn chuyện gì nữa, xin tôn giá để cho ba người chúng tôi đi”.

Thần bí nhân chậm chậm thu ánh mắt, nhìn Chu Nhất Tiên cười lạnh: “Sơ suất đi nhầm, các người nói nhẹ nhàng vậy, ai biết được các người có phải là...”.

Mới nói được một nửa, đột nhiên, thân hình người đó run khẽ, lời đang nói lại ngắt đoạn, Chu Nhất Tiên giật mình, lập tức trông thấy rõ ràng, khuôn mặt sau khi bị màu đen phủ chụp lên, trong tròng mắt, hai đốm sáng đỏ lại từ từ rục lên.

Luồng khí hung sát lại trời dậy, vô hình chụp lại, uy áp tất cả, so với ban nãy còn vượt hơn chứ không hề kém hơn.

Chu Nhất Tiên sắc mặt đại biến, giật lùi lại sau, nắm lấy tay Tiểu Hoàn đang rời rã lời dậy, quát lên với Dã Cầu đạo nhân đang kinh ngạc: “Mau, mau chạy tản ra, chạy được người nào hay người ấy...”.

Dã Cầu đạo nhân tựa hồ cũng hiểu được chuyện gì đó, nhưng y chưa kịp mở miệng, bóng tối đằng trước đã ngưng tụ, âm phong lồng lộng, một cái bóng âm u khổng lồ đột ngột từ trên cao chụp xuống, lại chụp cả ba người bọn họ vào trong, không còn đường nào chạy thoát cả.

Dã Cầu đạo nhân rống lên, cả người nhảy phốc lên trước, ấn Tiểu Hoàn xuống, dùng thân mình ngăn chặn cái bóng đen đó, Chu Nhất Tiên sững sốt, những biểu tình phức tạp trên khuôn mặt già nua cứ biến chuyển thay nhau chỉ trong thoáng chốc bóng hắc ám uy thế vô tỉ đó như lưới trời chụp xuống nhân gian, uy thế nặng nề của nó không thể kháng cự được, chụp rầm rầm xuống, như Thái Sơn áp đỉnh, ba người sắp bị ép cho tan nát.

Đúng vào khoảnh khắc sinh tử oan đầu ấy, trong căn nhà hoang phé chóp lên một đạo xích quanh, tựa như có người rống lên giận dữ trong bóng tối, luồng sáng ấy trong chóp mắt bùng sáng, tựa như cơn giận bị dồn ép từ rất lâu, trong chớp mắt phá tan bóng tối, biến thành một cột sáng khổng lồ rục rã chói chang, từ sâu trong căn nhà tối lao phụt ra.

Cùng với nó là tiếng động nổ vang như tiếng sấm, cả căn nhà hoang trong nháy mắt đã bị một luồng đại lực chấn động đến nỗi bắn tan thành muôn mảnh, đản vụn ngói vỡ trong tiếng động khủng khiếp đó bị

bắn lên tận trời, xích quanh lấp lánh, như hoả diệm bùng bùng, một nhân ảnh hoá thân cự long, vạch ngang qua hư không hắc ám, với khí thế vũ bão bắn vọt tới, lao vào thần bí nhân.

Bóng đen nguy dị trong có vẻ sắc đề nát Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân bỗng nhiên rút về như cá voi hút nước, áp lực to lớn vụt tiêu tan, Chu Nhất Tiên và hai người kia bất giác cảm thấy như trời xoay đất chuyển, trong đầu choáng váng không ngớt.

Ở nơi xa, bóng người sáng rực lao đến như tên bắn, nhân vật thần bí dường như hết sức tức giận, màu máu đỏ trong hai mắt càng dẫm thêm, hai tay cùng bung ra, chặn lên phía trước, nháy mắt đã ngưng kết thành một bức tường bóng đen, chặn đứng luồng xích quang rùng rục đó lại.

Hai bên toàn lực kịch đấu, ở nơi xích quanh và hắc ảnh xáp vào nhau, ánh sáng cũng rực lên gay gắt, không ngừng phát ra những tiếng rít “xì xì” quái dị, từ xa nhìn lại, cảnh vật xung quanh bắt đầu lỏng ra, luồng sóng nóng rung rinh bắt đầu cuộn chảy, từng điểm từng điểm một bốc lên không trung. Lúc đó, thân ảnh của hai nhân vật thần bí đó đã không còn nhìn rõ nữa.

Đêm đen bình lặng này, nghĩa trang hoang phế này, lại có những nhân vật đao hạnh cao thâm thế, ở đây quyết bẻ sinh tử.

Đột nhiên, nơi sâu nhất trong luồng sáng, phát ra một tiếng động khủng khiếp, như tiếng sấm trên trời đột nhiên nổ vang, trong nháy mắt một luồng kinh phong rát mặt tấp tới, bốn bề bụi cát ràn rạt, tất cả mọi vật thể đều bị đánh bắn bay, thậm chí bọn ba người Chu Nhất Tiên thân thể cũng mất tự chủ bay bật ra ngoài.

Trong tiếng sấm khủng khiếp đó, tựa hồ còn có một thanh âm cuồng nộ còn lớn hơn, như sét giáng: “Người còn không hồi đầu!”.

Đáp lại thanh âm đó, là một tiếng cười gằn, bao hàm của sự khinh thị và cuồng ngạo vô cùng.

Bóng sáng lắc lư, sau đó cuối cùng ảm đạm đi, một cái hố lớn, đột nhiên hiện ra giữa đám cát bụi. Hai người đứng sững đối mặt nhau trong cái hố, một người thì bọn Chu Nhất Tiên chưa gặp mặt bao giờ, thân hình béo lùn, mặt mày giận dữ, tay cầm một cây kiếm màu đỏ rực, lẫm lẫm uy nghiêm, chỉ có điều không biết là có phải đã thọ thương hay không, nơi khoe miệng đã có vết máu; người kia mặc y sam, chính là nhân vật thần bí mà họ vừa đối địch, nhưng lúc này tầng hắc khí chụp xuống mình y đã tiêu tán

đi, không biết có phải vì cùng với nhân vật béo lùn kia đấu phép quá kịch liệt, không có cách nào duy trì hay không.

Từ xa nhìn lại, thân hình của nhân vật thần bí thứ nhì này mặc đạo bào Thanh Vân Môn, khuôn mặt thanh dong, râu dài năm chòm, ấn tượng đầu tiên là cao nhân đắc đạo, trác tuyệt bất phàm, chỉ có điều lúc này trong mắt ông ta lấp loé ánh đỏ và lạnh lẽo, lại tăng thêm mấy phần nguy dị.

Người béo lùn liếc nhìn bọn Chu Nhất Tiên, tựa hồ trông thấy ba người cọn họ tạm thời không còn nguy hiểm, mới lộ vẻ yên tâm một chút, sau đó thần tình trở nên nghiêm khắc, trừng mắt nhìn kẻ nọ, giờ lâu mới cười lạnh: “Người cho rằng dựa vào đạo thuật Tru Tâm Hoả đó mà có thể gây khó cho ta chăng?”.

Kẻ nọ mắt vẫn rực ánh đỏ, luồng khí hung sát càng mạnh lên đến cùng cực, gần như một vật hữu hình, không ngừng thò ra thụt vào, âm u nói: “Ta lại quên mất, đạo thuật này nguyên là tổ sư của chi phái người sáng tạo ra, có điều dùng trên mình người, tư vị không dễ chịu hả”.

“Phi”- Lão béo quát: “Người sa vào ma đạo, còn dám vọng ngôn. Tru Tâm Hoả sớm đã bị các đời tổ sư cấm tu hành, hôm nay người lại không coi giáo huấn vào đâu, trong mắt còn các đời tổ sư Thanh Vân môn nữa hay không?”.

Kẻ nọ cười gằn: “Hôm đó ta và người quyết chiến, Tổ Sư từ đường bị huỷ hoại, không phải công lao của một mình ta, trong mắt người còn có các đời tổ sư Thanh Vân môn nữa hay không?”.

Lão béo nghẹn lời, nhưng sau đó càng giận hơn, chỉ nhất thời không biết nên nói gì mới phải, chỉ biết trừng mắt nhìn kẻ nọ. Kẻ nọ sầm soi lão béo, đột nhiên bật cười: “Ta thấy người đừng nên cứng đầu nữa, tuy đạo hạnh người thâm hậu hơn ta nghĩ, có thể miễn cưỡng công phá sự khiên chế của Tru Tâm Hoả, nhưng người vì cứu ba người kia, đã hao phí tu hành cưỡng cầu đã thông, lúc này khí huyết chạy ngược, khí mạch toàn thân cùng chấn động, đạo hạnh nhiều nhất chỉ còn được sáu thành so với ngày thường thôi. Ha ha...”.

Lão béo không có ý sợ hãi hay rút lui, cứng cỏi đáp: “Năm đó người và Vạn sư huynh tuyệt đại phong hoa, hàng ma trừ yêu, ta theo sau người, vì các người mà chết cũng không có ý hối hận, nhưng hôm nay người đã không phải người năm xưa nữa, mà những điều ta làm, lại chính là những điều năm xưa người và Vạn sư huynh đâu có chết cũng vẫn làm mà không hối hận”.

Lão hú dài một tiếng, trên mặt lộ vẻ cương nghị, lại pha lẫn sự đau đớn bi ai, hét lên: “Tiếp kiếm!”.

Lời còn chưa dứt, nhân ảnh như điện, chớp mắt đã hoà vào xích quang trùng trùng, như cự long đằng không, lao bổ tới. Kẻ nọ mắt bùng ánh đỏ, con ngươi thu hẹp lại, trông thấy cột sáng đỏ thanh thế to lớn, xé không, phá thiên rạch địa, không gì cản nổi, chỉ còn một con đường đồng quy ư tận mà thôi.

Y cười lạnh, tay phải huy động, một đạo sáng lạnh lẽo bùng lên, không rực rỡ chói lọi, nhưng chắn lên trước mình, chặn đà lao tới của cột sáng đỏ rực.

Luồng sáng lạnh băng và cột sáng màu đỏ rực vừa chạm, đột nhiên rực lên sáng chói, trông như tù nhụt, lại cắt lẹm vào, ánh sáng chói loà lay động.

Lão béo gầm lên một tiếng giận dữ, rồi sau đó là một tiếng đón đau, xích quang lập tức bị chặt đỏ quay về, phát ra tiếng động âm âm rồi tản đi, lão béo loạng choạng bị đánh bay bật ra, rơi xuống mặt đất không đứng dậy nổi nữa, liên tiếp giật lui về đằng sau, vừa giật lui vừa phún máu tươi, hiển nhiên thương thế rất nặng, thậm chí đến y sam trước ngực đã bị nhuộm một mảng đỏ lớn.

Kẻ nọ lập tức thu lãnh quang về, chú mắt nhìn, trên tay nắm một thanh cổ kiếm trông rất giản dị, hình thù hờn phác mà cổ kính, chất liệu hết sức kỳ quái, như đá mà không phải đá, điểm kỳ lạ nhất là, thanh kiếm này là một đoạn kiếm gãy, phần đầu chừng hai thước đã bị gãy mất rồi.

Lão béo miệng trào máu tươi, hần học nhìn đạo nhân, rít lên: “Ngươi... ngươi lại dám đem Tru Tiên kiếm xuống khỏi Thanh Vân sơn?”.

Đạo nhân ngửa mặt cười lên điên rồ, bộ dạng hết sức cuồng loạn. Ở đằng xa, bon ba người Chu Nhất Tiên càng nghe càng hãi, về sau, kinh hãi đến trong đầu rỗng tuếch.

Tru Tiên cổ kiếm!

Đoạn kiếm gãy trong tay đạo nhân đó, mà là đệ nhất danh kiếm chấn động thiên hạ- Tru Tiên cổ kiếm ư?

Vậy hai người đạo hạnh cao thâm đáng sợ đó, là những nhân vật nào vậy?

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 209

Tâm Cơ

Nam Cương. Thập Vạn Đại Sơn.

Làn gió lạnh âm u lạnh lẽo khiến người ta nổi da gà, trên trời mây đen trĩu thấp và huyết động u tối sâu thăm thẳm dần dần hiện rõ, báo hiệu hang động ác ma trong truyền thuyết đang mỗi lúc một gần. Lục Tuyết Kỳ và mấy người kia đứng ở một nơi bên ngoài, cách Sân Ma cổ động chừng mười mấy trượng, đôi nhìn về phía hang động đó.

Phía xa xa, một bức tượng đá quay mặt vào hang động sâu thăm thẳm, đầu lưng lại phía họ, cô độc đứng ở cửa hang Sân Ma cổ động, ngoài bức tượng đó ra, không còn vật gì khác.

Lý Tuân nhìn hang động, tựa hồ cũng hơi căng thẳng, thấp giọng nói: “Đúng là chỗ này rồi”.

Âm phong rú rít, đột nhiên vút cao lên mấy bậc, khiến người ta rùng cả mình. Mấy người đạo hạnh cao thâm như Lục Tuyết Kỳ, Tăng Thư Thư và Lý Tuân, tự nhiên không sợ âm khí lẫn khuất trong luồng gió u ám, mà mười mấy đệ tử Phần Hương cóc đi cùng bọn họ, cũng đều là những cao thủ trăm người tuyển một, phần lớn nét mặt vẫn như thường.

Tăng Thư Thư ngoảnh đầu nói: “Nơi đây yêu khí quả nhiên rất nặng, chỉ có điều chúng ta quan sát đã lâu, mà không có một yêu thú nào chạy ra, thật là kỳ quái”.

Lục Tuyết Kỳ gật đầu, nhưng thần tình băng lạnh hoàn toàn không thay đổi, hờ hững nói: “Đã đến đây rồi, chúng ta qua đó thì hơn, gặp ma thú yêu nghiệt nào, cũng có thể sớm đối phó”. Nói đoạn, không đợi bọn Lý Tuân trả lời, đi thẳng lên phía trước.

Lý Tuân và Tăng thư Thư nhìn nhau, Tăng Thư Thư cười khan, nhún nhún vai, bước chân theo. Lý Tuân từ đằng sau nhìn theo bóng dáng yếu điệu, đột nhiên thầm thở dài, đối với y, bóng hình đó thật không biết đã xuất hiện trong cơn mơ của y bao nhiêu lần, nhưng quả thực khi có cơ hội để ở bên nhau, khoảng cách tựa hồ xa càng thêm xa.

Y trầm ngâm một lát, khoát tay, gọi mấy vị sư đệ đằng sau lưng đi theo.

* * * * *

Ở đằng xa, gần bức tượng đá thần bí nơi cửa hang Sơn Ma Cổ Động, đột ngột có một bóng đen lướt qua, rượt vào trong hang, chính là bóng của Hắc Mộc.

Y vừa lướt vào, sâu trong hang bỗng vô cớ vang lên một tiếng rên khẽ, chính là tiếng của hung linh Hắc Hổ, tiếp đó hơi sương hư ảo trong không trung bắt đầu ngưng tụ, cho thấy hung linh sắp xuất hiện lần nữa. Đúng lúc đó, Hắc Mộc ẩn sau bộ áo đen đột ngột hét lên gấp gáp: “Đại ca, huynh đừng ra vội, nghe đệ nói”.

Hung linh Hắc Hổ cười gằn, nhưng hơi sương màu trắng trong không trung bắt vẫn tiếp tục ngưng tụ, hiển nhiên không màng đến lời Hắc Mộc: “Súc sinh ngươi còn dám quay về ư?”.

Hắc Mộc đứng trong bóng âm u nơi góc hang: “Sau khi huynh hiện thân, khó tránh khỏi kinh động những người vừa lại đây, hôm nay người đến Sơn Ma cổ động ùn ùn không ngớt, vì việc gì, lẽ nào huynh còn không biết?”.

Hơi sương trắng hư ảo đột nhiên dừng lại giữa trời, không tiếp tục tăng thêm, mà cũng không có ý định tan ra, giây lát sau, tiếng Hắc Hổ lạnh lẽo vang lên: “Ngươi có ý gì?”.

Hắc Mộc rì rầm: “Họ đến đây, tự nhiên là muốn đối phó với người trong hang này, bất kể thế nào, đây chẳng phải là điều huynh vẫn hy vọng sao? Huống hồ lúc sớm huynh đã để người ta vào, hiện tại sao không để thêm nhiều người vào nữa, có gì là không được?”.

Bên ngoài cửa hang, xa xa vẳng đến tiếng bước chân, những người đó, đã đến gần hang động cổ xưa âm u sâu thẳm này.

Hơi sương đột nhiên tản ra, nháy mắt đã tan biến trong luồng gió âm u mạnh rất thổi tới từ sâu trong huyệt động, hầu như cùng lúc, bóng đen của Hắc Mộc cũng lần luôn vào màn tối.

Lục Tuyết Kỳ, Tăng Thư Thư và mấy người bọn Lý Tuấn, một khắc sau, xuất hiện trước cửa hang Sơn Ma Cổ Động.

Tăng Thư Thư dè dặt nhìn sâu vào bóng tối thăm thẳm của huyệt động, chau mày, hiển nhiên cảm thấy có chút bất an trước nơi mà bên trong yêu khí nặng nề lại nguy dị khó lường vậy. Lý Tuấn bên cạnh y cũng có mấy phần tương đồng, cũng chau mày, nhưng trên nét mặt, ánh mắt lại ẩn ước lộ ra đôi chút kinh ngạc và bất ngờ, y chầm chậm đi lại mấy bước gần cửa hang, nhưng tất cả đều bình tĩnh, ngoài luồng gió âm u cắt da cắt thịt thì không có một âm thanh gì cả.

Điều này khiến Lý Tuấn hơi thắc mắc, y chăm chú nhìn Sân Ma cổ động, im lìm không nói, tựa như đang nghĩ ngợi điều gì.

Khác với hai chàng trai, sau khi đến bên ngoài hang động, Lục Tuyết Kỳ lập tức chuyển sự chú ý từ bóng tối tăm mịt mù thâm u trong động sang pho tượng đá phụ nữ thần bí mà cô độc đứng bên, nàng chầm rãi đi đến trước mặt pho tượng, chăm chú nhìn nó.

Người phụ nữ bằng đá không biết đã trải qua gió sương mưa tuyết bao nhiêu tháng năm, từ trên xuống dưới chỗ nào cũng hằn in những vết tích hao mòn và tàn phá, nhưng dường như có cảm ứng, Lục Tuyết Kỳ nhận thấy rõ rành rành, sắc thái của tượng đá vẫn sinh động như còn sống, gương mặt nàng hơi sần héo, man mác thương cảm, trong đôi mắt nàng, phảng phất vẻ mê mang, lặng lẽ nhìn sâu vào trong cổ động thần bí, như mong đợi điều gì, lại như tâm sự điều gì.

Chỉ là trong hàng ngàn hàng vạn năm, có ai đã nghe thấy những lời tâm sự ấy?

“Lục sư muội, Lục sư muội!”

Đột nhiên mấy tiếng gọi kinh ngạc từ bên cạnh vẳng sang, Lục Tuyết Kỳ giật mình, bất giác thụt lùi, bưng tĩnh khỏi nỗi trầm tư khó hiểu của mình, đưa mắt nhìn xem.

Khuôn mặt Tăng Thư Thư ra chiều kinh dị, còn thoáng vẻ lo lắng: “Lục sư muội, huynh gọi muội mấy lần rồi, sao muội đều không nghe thấy cả vậy?”.

Lục Tuyết Kỳ mặt trắng bệch, nắm tay buông hai bên hông từ từ nắm chặt, tự dưng phát hiện là bắt đầu từ khi nào, lòng bàn tay mình đã nhom nhóp mồ hôi. Nàng hít thở thật sâu, trấn tĩnh lại nhặt nhổ nói: “Không sao, các huynh phát hiện được gì chưa?”.

Tăng Thư Thư lắc đầu: “Chưa, ở đây ngoài gió tà có vẻ nguy dị cứ lùa từng cơn, đến tông tích một con

yêu thú cũng không nhìn thấy”.

Đoạn y ngoảnh sang Lý Tuân: “Lý sư huynh, huynh có phát hiện ra điều gì không?”.

Lý Tuân trầm ngâm giây lâu, cũng lắc đầu: “Chẳng có gì, nhưng ở đây đúng là cổ quái...”.

Tăng Thư Thư lạ lùng: “Cổ quái, cái gì cổ quái?”.

Lý Tuân giật mình, vội vã cười khan: “Không có, ta thấy nơi này vốn dĩ là sào huyệt của Thú Yêu, sao lại không có bóng dáng Thú Yêu, vì vậy mới cảm thấy kỳ quái”.

Tăng Thư Thư mỉm cười: “Nói cũng đúng, ta cũng đang cảm thấy lạ, muội thì sao, Lục sư muội?”.

Lục Tuyết Kỳ không đáp ngay, cặp mắt trong trẻo của nàng từ từ loé sáng, liếc nhìn Lý Tuân, Lý Tuân vô duyên vô cớ, đột nhiên ho khục khặc, ngoảnh đầu nhìn các đệ tử khác của Phần Hương cốc: “Mấy người tới đây, đừng đứng xa quá”.

Lục Tuyết Kỳ nín lặng giờ lâu, ngoảnh đầu liếc nhìn pho tượng đá của người phụ nữ: “Bất kể ra sao, chúng ta đã đến đây, quyết không thể nửa đường bỏ dở, mọi người cùng vào đi”.

Tăng Thư Thư gật đầu: “Không sai”.

Nói đoạn, y ngoảnh sang Lý Tuân: “Lý sư huynh, ý huynh sao?”.

Lý Tuân vẫn chau mày, nhận thấy một ý nghĩ khó lý giải đang trĩu nứu trong lòng, nhưng giây lát sau vẫn đáp: “Lục sư muội nói rất đúng, chúng ta nên vào”.

Tăng Thư Thư xoay mình: “Đã vậy mọi người cùng đi. Nhưng nơi đây không phải bình thường, nên cẩn thận thì tốt hơn. Thế này nhé, ta đi trước mở đường, Lục sư muội đi theo tiếp ứng, Lý sư huynh đoạn hậu, các vị sư huynh khác của Phần Hương cốc đi ở giữa, có được không?”.

Lý Tuân gật đầu, vừa định tán thành, đột nhiên Lục Tuyết Kỳ ở một bên lạnh lùng nói: “Như vậy không thoả đáng lắm, hay là đổi lại một chút”.

Tăng Thụ Thụ và Lý Tuân đồng thời ngơ ngác, Tăng Thụ Thụ hỏi: “Lục sư muội, ý muội thế nào?”.

Lục Tuyết Kỳ trầm ngâm: “Muội đi đầu tiên, Tăng sư huynh, đi cuối cùng, tất cả những người khác và Lý sư huynh đi ở giữa, Lý sư huynh và các vị đều là đệ tử Phần Hương cốc, vạn nhất xảy ra chuyện bất ngờ, cũng có người dễ bề chỉ huy bàn bạc”.

Lý Tuân sắc mặt thay đổi, tựa hồ định nói gì, nhưng Tăng Thụ Thụ đã cười: “À, cũng đúng, huynh sao không nghĩ đến điểm này, Lục sư muội nói có lý lắm, vậy quyết định làm thế nhé”.

Lý Tuân cau mày, nhưng cuối cùng vẫn ngậm miệng, không hề hé môi, coi như mặc nhiên chấp nhận. Lục Tuyết Kỳ liếc nhìn y, rồi quay sang dặn Tăng Thụ Thụ: “Tăng sư huynh, huynh đi sau cùng, tầm nhìn sẽ bao quát, dễ nắm bắt được cục diện, dễ bề trừ tính”.

Tăng Thụ Thụ tùm tùm, ở một góc độ mà Lý Tuân và bọn đệ tử Phần Hương cốc kia không trông thấy, y mau mắn quay lưng lại họ, nháy nháy mắt với Lục Tuyết Kỳ, rồi lập tức cười xoà: “Lục sư muội yên tâm, có ta đoạn hậu, phiền phức gì cũng không sợ, ha ha ha...”.

Lục Tuyết Kỳ nhìn thật sâu vào mắt y, đột nhiên, từ khoé miệng lộ ra nét cười, rất mờ, rồi tan biến ngay, cho dù vậy, khoảnh khắc rục rở ấy đã thấy bọn đệ tử trẻ tuổi của Phần Hương cốc đang đứng đằng xa thì thoáng lén lút nhìn trộm nàng cũng phải lạc hồn ngơ ngẩn, có kẻ không cảm lòng còn thờ dài.

Lý Tuân hừ khê, mặt nghiêm lạnh, những âm thanh bất bình thường kia vụt lặng tắt, Lục Tuyết Kỳ lấy lại vẻ băng lãnh muôn thuở, nhìn lướt xung quanh: “Chúng ta vào nào”.

Nói xong, không để ý đến ai khác, nàng cất bước đi trước.

Tăng Thụ Thụ xoay mình cười với Lý Tuân: “Lý sư huynh, chúng ta cũng đi thôi”.

Lý Tuân gật gật đầu, gọi các sư đệ, rồi bước lên theo. Đợi bọn Lý Tuân và Lục Tuyết Kỳ băng vào trong không gian âm ám sâu thẳm đó rồi, Tăng Thụ Thụ ung dung nhìn khắp lượt phong cảnh xung quanh, tựa hồ trầm tư điều gì lát sau, y mới mỉm cười thần bí, khoan thai tiến vào trong hang động cổ xưa ấy.

Tiếng bước chân sè sè vang vất trong bóng tối âm u, cửa vào Sân Ma cỏ động lại chìm lút giữa bầu không khí tịch mịch. Tiếng bước chân càng lúc càng khẽ, càng lúc càng xa, cuối cùng mất hút, trong bóng đêm, vụt chớp lên một thân ảnh, sau đó thân hình của Hắc Mộc từ bóng tối bước ra, chậm rãi đi đến trước pho tượng phụ nữ kia, lẳng lặng nhìn.

Sau lưng y, hơi sương hư ảo dần dần trôi lên, ngưng tụ, thân ảnh to lớn của hung linh Hắc Hồ cũng xuất hiện, nhưng lúc này y không văng ra những lời ác khẩu với Hắc Mộc, mà quay mình dõ vào bóng sâu thăm thẳm u của hang động một lúc rất lâu, cười khẩy: “Bọn người Trung Thổ này, xâu xé lẫn nhau mãi không thôi, lần này đến đây, cũng vẫn lục đục không ngừng”.

Hắc Mộc quay mình, nhạt nhẽo: “Nhân tâm xưa nay đều như vậy, đừng nói là bọn chúng, mà đến hai huynh đệ ta, thậm chí nương nương năm xưa, lẽ nào không như vậy?”.

“Cái gì?”. Thân hình đồ sộ của hung linh Hắc Hồ quay phắt lại, vì tốc độ quá gấp quá nhanh, đến nỗi trên không phát ra âm thanh đục rít như tiếng gào rống trầm trầm của dã thú, nhìn đến mặt y đã đầy sắc giận, nanh ác vô cùng, y gầm lên: “Người nói cái gì, người bạo gan khi mạn nương nương, mà lại ngay trước mặt thần tượng của nương nương sao?”.

So với thân hình khổng lồ đáng sợ của hung linh, vóc dáng Hắc Mộc trông rõ ràng nhỏ bé vô cùng, nhưng không hiểu sao, tuy không nhìn rõ mặt y, nhưng từ giọng nói bình tĩnh, có thể nhận ra y không hề sợ hãi, hơn nữa, còn nhuốm vẻ chán ngán mới mẻ.

“Đại ca, nếu nương nương ban đầu không có tâm kế, bao nhiêu năm nay, huynh cho rằng cái gì có thể phong ấn thứ yêu nghiệt đó bất tử bất diệt trong cổ động này?”.

Hung linh Hắc Hồ rõ ràng là ghen lời, nhưng y vẫn không muốn thừa nhận, khăng khăng gầm lên: “Người chẳng cuội cái gì vậy, đó đều là nương nương năm xưa...”.

“Hay lắm...”. Đột nhiên, Hắc Mộc tỏ ra khác hẳn với bình thường, cắt ngang lời hung linh Hắc Hồ: “...huynh khỏi phải đem nương nương ra treo mãi ở mồm như thế, lòng tôn sùng thành kính với nương nương, đệ không ít hơn huynh một li một tí nào”.

Thân hình to lớn của hung linh Hắc Hồ cứng đờ, mặt không kèm được vẻ kinh ngạc vô cùng, giờ lâu, cơn giận của y vẫn chưa bùng phát, thần tình bỗng dưng lãnh tĩnh, nhìn người thân kiếp trước một lượt từ trên xuống dưới, y đột nhiên bật cười, sau đó lạnh nhạt bảo:

“Người làm sao thế, xưa nay người chưa từng ăn nói với ta như vậy?”.

Hắc Mộc cười lạnh như tự trào, chậm rãi đưa mắt nhìn sang bức tượng đá của Vu nữ nương nương Linh Lung, thông thả thốt: “Phải, đệ trước đây quyết không tuôn ra những lời như vậy, nhưng vì sao hiện tại đệ lại thành như thế này? Đệ tự mình cũng không biết, ai có thể giải thích hộ đệ nhỉ?”.

Hung linh Hắc Hồ lạnh lùng: “Đó là chuyện của người, ta không có hứng cũng không muốn biết, người chỉ cần nói cho ta một chuyện này là được”.

Hắc Mộc thờ thẩn nhìn pho tượng Linh Lung, lầm rầm: “Gi?”.

Hung linh Hắc Hồ nói: “Lúc đầu người quay lưng lại di huấn của nương nương, đại nghịch bất đạo, lén lút giúp yêu nghiệt kia tìm lại đủ năm thánh khí của năm tộc ở Nam Cương, phục sinh cho y. Đến nay người vì sao lại để ta cho người vào động, ý đồ bất lợi với y?”.

Ánh mắt Hắc Mộc từ nãy đến giờ chưa từng rời khỏi tượng đá Linh Lung, một lúc lâu, thanh âm của y vang lên, trầm thấp mà bi thống: “Nương nương năm đó phong ấn Thú Thần, là làm sai. Chúng ta đi theo nương nương, mưu cầu bí thuật trường sinh, vì vậy tạo ra những thánh vật ấy, cũng là sai. Đệ cho rằng Thú Thần tội không đáng như vậy, không ngờ y chuyển cơn giận sang thiên hạ chúng sinh, đến nỗi tạo ra một trường họa kiếp lớn nhất thế gian, đệ cũng là sai nốt”.

Y cười thảm thiết, đột nhiên quay người, dang rộng hai tay, thanh âm thê lệ, ngửa mặt hét: “Sai...sai... sai...! Tất cả chúng ta vốn dĩ đều sai cả...”.

Tiếng hô hoán đó vang vọng ra xa, núi non vọng hưởng, nhưng trời đất vẫn lạnh lùng, không mấy may thay đổi, lạnh lẽo nhìn thế gian phàm tục.

Hung Linh Hắc Hồ không hề đứng bên cạnh, thấy hắc Mộc đột nhiên đau đớn thảm não như vậy, cũng lặng người đi hồi lâu, không nói một câu, chỉ im lìm đứng sau lưng y trông mắt gờn gợn những ẩn tình phức tạp, nhưng tuyệt nhiên không có một chút nước mắt nào.

Bất luận là y hay Hắc Mộc, trên thế gian thảm thương này, hàng ngàn hàng vạn năm nay, đều sớm đã đánh mất đi cái quyền được khóc.

* * * * *

Lục Tuyết Kỳ đang đi trong Sân Ma cỏ động, đột nhiên cảm thấy là lạ, bèn ngưng bước, quay nhìn con đường vừa đi qua, nhưng sau lưng một màn đen đặc tĩnh mịch, ngoài sự trầm mặc ra, không có một âm thanh nào khác.

Một nỗi run sợ đột nhiên ập đến, lòng nàng nhón nháo lộn nhộn, lâu lắm không bình tĩnh lại được.

Lý Tuân đi không xa sau lưng khe khẽ hỏi: “Lục sư muội, sao thế, muội phát hiện ra điều gì?”.

Lục Tuyết Kỳ lặng lẽ quay mình, hướng về phía trước, nơi đó cũng là một màn mịt mờ đen đặc.

Nàng trầm ngâm giây lát, sau đó lặng lẽ đáp: “Không có gì, đi tiếp nào!”.

Rồi hít thở thật sâu, trấn định tinh thần, hiên ngang bước tiếp, bóng tối trước mặt nàng từ từ tan đi, vì trong tay, Thiên Gia thần kiếm dần dần sáng lên, ánh sáng lam sắc ôn nhu nhẹ nhàng bao phủ lấy mình nàng, trong như một ảo ảnh.

Sau lưng, không biết có bao nhiêu người đang nín thở.

Bóng dáng mỹ lệ của người con gái ấy, quyết nhiên bước tiếp theo con đường tối tăm phía trước, tuy phảng phất vẻ cô đơn, nhưng không hề tỏ ra lưỡng lự.

Đoạn đường này, đời người như thế này, nên đi qua, nên sống như thế nào?

Nàng không hề ngoảnh lại.

* * * * *

Sâu trong Sân Ma cỏ động.

Ngọn lửa trong lò sưởi lâu đời lặng lẽ cháy, nhưng nếu nhìn kỹ một chút, sẽ phát hiện ra trong lò, dưới ánh sáng của ngọn lửa, không có những thứ nhiên liệu như củi hoặc dầu thấp, ngọn lửa cháy không ngừng, mà lại là một ngọn lửa không biết cháy lên nhờ đâu.

Ngọn lửa trong lò sưởi lâu đời lặng lẽ cháy, nhưng nếu nhìn kỹ một chút, sẽ phát hiện ra trong lò, dưới ánh sáng của ngọn lửa, không có những thứ nhiên liệu như củi hoặc dầu thấp, ngọn lửa cháy không ngừng, mà lại là một ngọn lửa không biết cháy lên nhờ đâu.

Ngọn lửa nhấp nháy trong không trung, lưới lửa ngoe nguẩy, chiếu sáng gương mặt Thú Thần, cũng chiếu sáng bóng dáng một nam nhân dần dần lại gần.

Quý Lệ bước đến phía bên kia ngọn lửa, gương mặt gã trong vầng sáng chầm chậm nhìn sang, cùng lúc trông thấy gương mặt quen thuộc phía trước.

Thú Thần vẫn ngồi trên bệ đá nhỏ dưới đất mỉm cười, nhìn Quý Lệ một lượt từ trên xuống dưới: “Ta biết sớm muộn gì cũng có người đến, nhưng không ngờ người lại là người đầu tiên đến nơi này”.

Y ngừng lời, mỉm cười: “Vừa bắt gặp thần tình của ta, người tựa hồ không ngạc nhiên, có phải trước đây lúc chúng ta gặp mặt, người đã biết được thân phận của ta?”.

Quý Lệ thong thả lắc đầu, đối mặt với người đàn ông nhìn còn rất trẻ mà ôn hoà đó, không thể liên tưởng với một Thú Thần trước đây đã đem đến những họa kiếp kinh hoàng cho thiên hạ chúng sinh, thế nhưng đây mới là sự thực - “Ta sau này mới đoán ra” - gã lặng lẽ đáp.

Thú Thần nhìn gã, nhẹ nhàng bảo: “Ồ, ta rất hứng thú đấy, người làm sao đoán ra được, là do nghe mô tả tướng mạo của ta, y phục của ta, hay vô vàn những cử chỉ của ta, mà đoán ra thân phận?”.

“Đều không phải”. Quý Lệ nói.

Thú Thần tựa hồ thích thú: “Ồ, vậy là cái gì?”.

Quý Lệ liếc mắt sang bên cạnh y: “Là nó”.

Thú Thần chầm chậm gật đầu: “Không sai, đây đúng là biện pháp tốt nhất, không thể sai trật được”.

Bên cạnh y, ác thú Thao Thiết gầm gừ nho nhỏ.

Thú Thần thò tay ra, từ xa nhìn lại, Quý Lệ thậm chí cũng có thể nhận ra cánh tay đó chọt nhọt một

cách kỳ lạ, tựa hồ vốn không phải là tay người, cánh tay đó khô héo vỏ vàng đến nỗi y như cánh tay gỗ nhìn thấy khi gặp đại vu sư lần đầu ở Thất Lý Đồi.

Cánh tay nhìn có vẻ yếu ớt đó khe khẽ phui mấy lần, tựa hồ được an ủi, Thao Thiết bình tĩnh lại, từ từ phục xuống đất. Đồng thời, con khỉ Tiểu Hôi vẫn đợi từ nãy đến giờ trên vai Quý Lệ lại dần dà trượt xuống, đứng trên mặt đất gần đầu một lúc, rồi nhìn Quý Lệ và Thú Thần, cảm thấy giữa hai người này không có ý hằn thù mạnh mẽ như nó dự tưởng.

Nó nghĩ ngợi giây lát, sau đó chậm chậm, chậm chậm đi lại gần Thao Thiết, Thao Thiết hiển nhiên cũng phát hiện ra điểm này, ngoái đầu nhìn sang, chú ý theo dõi bước chân của con khỉ xám ba mắt. Rất nhanh, Tiểu Hôi lại gần bên mình Thao Thiết, nó nhách miệng cười, dang rộng hai tay, cái đuôi sau lưng vênh lên hạ xuống, sau đó, nó chậm rãi thò tay ra, rờ lên đầu Thao Thiết.

Ánh mắt của Quý Lệ và Thú Thần, tạm thời đều bị thu hút về phía Tiểu Hôi, có điều hai người họ đều không lên tiếng, chỉ lẳng lặng quan sát. Nhìn động tác của Tiểu Hôi, Quý Lệ đột nhiên bàng hoàng, đã có lần, nhiều năm về trước, khi gã còn là Trương Tiểu Phàm bình dị trên ngọn Đại Trúc Phong, Tiểu Hôi cũng đã tiếp cận với con chó ta Đại Hoàng của Điền Bất Dịch như vậy.

Thao Thiết thận trọng nhóm mình, nhưng không đứng dậy ngay, hơi nghi hoặc, nó ngoảnh đầu nhìn chủ nhân, thấy thái độ của Thú Thần có vẻ không mấy bận tâm, cũng không khó chịu chút nào, tức thời nó ngoảnh đầu lại, tay của Tiểu Hôi đã rờ tới trên đầu nó.

Trong mũi trong miệng Thao Thiết, đột nhiên bật ra một tiếng phì phì, tựa hồ thị uy, Tiểu Hôi giật thót, rụt vùi tay về, sau đó phát hiện Thao Thiết không hề có ý tấn công, nhưng trong ánh mắt ánh lên vẻ cảnh giác, nhìn mình.

Tiểu Hôi nhe răng “chí chí”, nó lênh khênh bước đi trên đất, đột nhiên nhảy lên, vọt đến dừng bên mình Thao Thiết. Thao Thiết giật mình, thân hình hơi rúm lại, nhưng con khỉ Tiểu Hôi đã chậm rãi xoa đầu nó. Đối với Tiểu Hôi, cái đầu hung dữ đáng sợ của Thao Thiết chỉ như một nơi rất thân quen.

Cái mồm ta đỏ lòm của Thao Thiết phát ra những tiếng gừ gừ khe khẽ, tựa hồ oán hờn, nhưng giây lát sau, nó đã uể oải, duỗi mình lại như cũ, đầu ngả lên chân trước, bộ dạng buồn rười như muốn ngủ, mà Tiểu Hôi ngồi sát bên mình, thi thoảng cười khe khẽ “chi chi chi chi”, vuốt ve cái đầu con thú.

Giữa hai con linh thú, dường như đã không còn rào cản nào.

Ánh mắt của Quý Lệ và Thú Thần, chậm rãi rời khỏi bọn chúng, nhất thời cùng trầm mặc.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Thú Thần đột nhiên mỉm cười:

“Kỳ thực bọn chúng còn khoái lạc hơn chúng ta, có phải không?”.

Quý Lệ im lìm không đáp.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 210

Ma Thú

“Được rồi”, Thú Thần cười nhẹ, xoay mình lại, vẽ một nhọc trên khuôn mặt dường như hằn sâu thêm: “Người đến đây vì chuyện gì, muốn giết ta chăng?”.

Quý Lệ lắc đầu.

Thú Thần hơi sững sờ, rồi phì cười: “Vẫn còn có người không muốn giết ta, ta thật không ngờ đây. Máy tháng nay, nói theo cách của loài người các người, ta gieo rắc đau khổ cho thiên hạ, gây đại nạn cho chúng sinh, tội đáng ngàn lần chết, người sao lại không muốn giết ta?”.

Quý Lệ lẳng lặng nhìn Thú Thần, Thú Thần cũng nhìn lại gã, giữa hai người đàn ông, ngọn lửa đang lẳng lẽ cháy sáng, đồng thời hắt ánh vào đôi mắt họ.

“Ta nên giết người sao?”.

“Chẳng lẽ không nên?”.

Trầm lặng một lúc lâu, rất lâu...

“Có lẽ vậy”, Trên khuôn mặt Quý Lệ, chợt hiện ra thần tình phức tạp, phân hồi tưởng chuyện cũ, phân thống khổ, lại có mấy phần mù mịt, đối diện với yêu nghiệt ma đầu hung ác nhất thế gian này, gã có thể mở rộng lòng mình, hoàn toàn không có cảm giác khép kín lẳng lẽ như đối với những người khác: “Nếu là mười năm về trước, ta nhất định sẽ toàn tâm toàn ý vì thiên hạ chúng sinh trừ hại, cho dù biết không đủ sức, nhưng nhất định cũng không lùi đến nửa bước. Nhưng hiện tại ta...”.

Thú Thần chăm chăm nhìn gã, hỏi vặn: “Hiện tại người sao?”.

Nét mờ mịt trên gương mặt Quý Lệ càng nặng thêm, gã chậm rãi đáp: “Ta chỉ đột nhiên nhận ra, chúng

sinh trong thiên hạ này, với ta có quan hệ gì kia chứ? Tâm nguyện cả đời của ta, vốn dĩ muốn sống một đời an lành mà thôi, ta không cần học đạo, không cần tu tiên, thậm chí đến trường sinh bất lão ta cũng không cần nốt”.

Nét mặt Thú Thần đột nhiên biến đổi, ánh châm biếm lớn vờn trong mắt y vụt biến thành trang nghiêm, thậm chí còn mang máng đôi chút mờ mịt như Quỷ Lệ, hình như có cái gì đó, xúc động đến nơi sâu thẳm nhất trong đáy lòng y.

Y thốt nhiên hỏi: “Vậy ngươi rốt cục muốn gì?”.

Quỷ Lệ cười lặng lẽ, thong thả ngẩng đầu lên nhìn trời, nhưng phía trên không có trời, mà là một màn hắc ám thâm trầm của hang động cổ xưa, không có lấy một tia sáng, gã nói: “Ta không biết, đôi lúc ta nghĩ qua, có lẽ là ta muốn trở về mười năm trước, hỏi ta còn ở trên Đại Trúc Phong? Hoặc có lẽ, ta nằm mơ được quay lại thời thơ bé, cái gì cũng không hiểu, chỉ là...”, gã khe khẽ buồn: “Giữa những sự thị thị phi phi, ân ân oán oán này, ta dứt bỏ quên đi thế nào được?”.

Thú Thần trầm ngâm giây lát, hỏi: “Ngươi hỏi hận ư?”.

Quỷ Lệ không trả lời ngay, một lát sau, gã nhìn sang phía Thú Thần, nhìn đôi mắt đờng sau ánh lửa, lắc lắc đầu.

Thú Thần cười nhạt: “Như ngươi nói, ngươi nửa đời chìm nổi, những chuyện xưa cũ thương tâm quá nhiều, nhưng lần này ta hỏi ngươi, ngươi lại không hỏi hận, thế là thế nào?”.

Quỷ Lệ đáp: “Ta nửa đời chìm nổi, nhưng đa phần không phải do ta. Ta muốn được sống bình thường, nhưng bị cuốn vào vòng tranh giành giữa Phật và Đạo, ta muốn an tâm tu hành, lại trở thành yêu ma tà giáo, ta nguyện chân tâm đối đãi với người, không ngờ gieo nhảm mầm tình cảm, mãi đến khi ta rõ người chân tâm đối với ta là ai...”.

Khuôn mặt gã, chậm chậm hiện ra vẻ thê lương, cuối cùng cũng không nói tiếp, rất lâu sau, gã mới thấp giọng: “Hỏi hận? Ta sao có thể hỏi hận, ta hỏi hận cũng đâu có tác dụng gì nữa...”.

Thú Thần lẳng lẳng nhìn nam tử đó, thời gian mười năm tựa hồ chưa hề khắc trên mặt gã bao nhiêu dấu vết bề dâu, nhưng trong dáng đứng của gã, lại hiện lên rõ rệt vẻ mệt mỏi. Thú Thần thậm chí không

cầm được lòng bắt đầu tưởng tượng, thiếu niên mười năm trước ấy, đã sống một cuộc sống thế nào. Không khí giữa hai người dần ông chìm vào trầm mặc, hình như họ đều vô tình lặn xuống những hồi ức quá vắng.

Cuộc đời mỗi người, chuyện cũ quá khứ, có bao nhiêu điều đáng để cho chúng ta tưởng nhớ?

Mười năm? Trăm năm? Nghìn năm?

Rốt cục vẫn từ từ tiêu ma, lặng lẽ chết đi theo thời gian?

Thú Thần lặng lẽ nghĩ ngợi, nét mệt mỏi trên gương mặt càng thêm trầm trọng, ánh mắt y chậm rãi chuyển về phía cửa động cổ xưa, cách một khoảng đen mịt mờ vô tận, ở nơi xa, còn có một bóng người cô độc đứng đó chẳng?

Cuộc đời này, là một cuộc đời như thế nào?

Y đột nhiên hỏi Quý Lệ: “Người nói xem, sống là vì cái gì?”.

“Sống là vì cái gì?...”. Quý Lệ lặng lẽ lẩm nhẩm, nín lặng một hồi lâu, ngẩng đầu đáp: “Ta không biết, nhưng đời này của ta, hình như đều sống vì người khác”.

Thú Thần thần thờ, lẩm bẩm: “Vì người khác mà sống, vậy ta thì sao, ta vì ai mà sống?”.

Quý Lệ hơi cảm thấy bất ngờ, hiển nhiên chưa từng tưởng tượng Thú Thần có thể nói ra những lời như thế, sau đó, gã chau mày, hồi tưởng đến những lời nói vừa rồi của mình, cảm thấy hơi lạ lùng, sao thốt ra được những lời như thế.

Định thần rồi, gương mặt Quý Lệ khôi phục vẻ bình tĩnh, sự mềm yếu lướt qua trong một tích tắc vừa rồi đã tan biến không thấy đâu nữa, cứ như xưa nay chưa từng tồn tại ở gã. Gã chăm chú nhìn Thú Thần: “Ta hôm nay đến đây tuyệt không phải để giết ngươi”.

Thú Thần còn chút mê loạn thất thần, nghĩ ngợi gì đó, rồi khe khẽ đáp lại: “Ồ, vậy ngươi đến đây là vì chuyện gì?”.

Quý Lệ trở Thao Thiết nằm phục bên cạnh y: “Ta vì nó mà đến”.

Thú Thần chau mày, mắt lướt qua một tia kính ngạc, Thao Thiết trên đất tựa hồ cũng có phản ứng, tức thì trợn con mắt to như cái chuông, ngoác cái miệng đỏ lòm, hướng về phía Quý Lệ rống lên một tiếng, rồi chậm chậm đứng dậy, sát khí đằng đằng. Tam Nhãn Linh Hầu Tiểu Hôi tỏ vẻ nghi hoặc, từ từ rời khỏi mình Thao Thiết, chạy về dưới chân Quý Lệ, ngẩng đầu nhìn chủ như thắc mắc, giây lát sau, nó trèo lên vai Quý Lệ, ba con mắt vẫn thi thoảng liếc về phía Thao Thiết.

Thú Thần hừ một tiếng: “Quái nhỉ, người đến đây không phải để giết ta, lại đến vì Thao Thiết? Người cần nó làm gì?”.

Quý Lệ hờ hững đáp: “Không phải ta cần nó, mà là một người khác cần nó, mà ý muốn của người ấy, chỉ cần không quá đáng, ta đều giúp y”.

Thú Thần nhìn gã một giây, đột nhiên bật cười: “Là món nợ ân tình người thiếu người ta đúng không?”.

Quý Lệ lặng lẽ giờ lâu: “Ta quả thực thiếu nợ tình cảm, rất nhiều rất nhiều, nhiều đến nỗi ta cả đời trả cũng không hết, nhưng nó không can hệ gì tới người”. Gã ngược mắt, nghiêm mặt, lừ lừ đi về phía trước. Thấy bóng gã lại gần, đồng tử Thú Thần thu hẹp lại.

Lửa cháy trong lò hắt ánh lên mặt Quý Lệ, ánh sáng run rẩy nhảy nhót ở nơi giao thoa giữa bóng đen và ánh sáng, gã bình tĩnh nói: “Ta không có ý đối địch với người, nhưng xem ra điều này khó tránh rồi”.

Thú Thần ngửa đầu phát ra một tiếng cười lạnh: “Người cho rằng với đạo hạnh của người, có thể thắng ta chăng?”.

Quý Lệ không đáp... Cũng không dừng bước.

Bước chân vang khẽ trong không gian mênh mông, không có gió, nhưng không biết vì sao, ngọn lửa duy nhất trong thạch thất khổng lồ này bắt đầu lay động, ánh sáng dần dần rực lên.

Nơi tối tăm như u minh, lặng lẽ mà sâu không thể đo lường, không biết có bao nhiêu ác ma yêu linh, ở trong bóng tối nhìn chòng chọc vào những người đang đứng trong vầng sáng này.

Quý Lệ bước về phía Thú Thần trong vầng sáng của ngọn lửa.

Đột nhiên, đồng lửa đột nhiên bùng lên, phóng ra những tia chói mắt, thể tích ngọn lửa cũng phình lớn gấp mấy lần so với lúc cháy lặng lẽ vừa rồi. Trong ngọn lửa ngùn ngụt, âm âm vang ra một thanh âm như rỗng găm, vang vọng ra xa.

Cùng với thanh âm đó, không gian trong toà thạch thất không lồ đều rung lên, tiếng rỗng găm từ thấp lên cao, âm trầm vọng hưởng từ nơi sâu thẳm trong vùng bóng tối cũng không hề giảm đi, mà càng lúc càng lên cao, gần như trở thành tiếng rít chói gắt, về sau, đỉnh tai nhức óc như núi gào biển thét.

Quý Lệ ngưng bước, vì đồng lửa rùng rục trước mặt đã từ trong lò đột nhiên phụt ra, chắn trước mặt gã, giữa ngọn lửa rục rỡ đó, lò mờ xuất hiện một đôi con ngươi nanh ác chòng chọc nhìn gã.

Thân hình Thú Thần đã tan biến trong ánh sáng ngọn lửa, nhưng thanh âm bình tĩnh của y vẫn vang ra rất rõ ràng: “Đây là pháp trận của Nam Cương từ xưa truyền lại, gọi là Bát Hung Huyền Hoả Pháp trận, người nếu có thể phá được mà không chết, thì muốn làm gì, ta cũng để tùy người”.

Lời y vừa dứt, hình như cùng lúc, một tiếng găm rỗng từ nơi chói mắt nhất của đám lửa vọt ra, ngọn lửa rùng rùng biến hoá dữ dội, đất trong vòng năm thước xung quanh cháy nứt hoàn toàn, cho thấy nhiệt độ khủng khiếp ở gần lò lửa.

Luồng gió nóng dữ dội từ phía trước phun ra, y phục Quý Lệ bị tạt bay phần phật về sau, nhưng sắc mặt gã tựa hồ không ảnh hưởng, thậm chí đến con khi Tiểu Hôi ngồi trên vai gã, ba mắt cũng chăm chú nhìn ngọn lửa, không tỏ vẻ đau đớn hay sợ hãi. Nhưng thần tình của hai chủ tớ rất nghiêm trang, ai cũng biết, đây chỉ là màn mở đầu mà thôi.

Tám đồ hình hung thần đỏ máu đầu tiên từ từ hiện ra trong khoảng không phía trên ngọn lửa rùng rục, khuôn mặt đanh ác và tư thế quái dị quả nhiên giống hệt với tám đồ hình nhìn thấy lần đầu trong Huyền Hoả Đàm ở phần Hương Cốc. Quý Lệ trừng trừng nhìn nó, trên mặt dần dần hé lộ biểu tình phức tạp.

Một bức, rồi một bức, lần lượt sáng lên, ánh sáng màu đỏ máu lần kết thành một mảng xung quanh ngọn lửa, tạo một hình tròn, vây quanh ngọn lửa ngùn ngụt bốc cháy ở chính giữa.

Ánh sáng đỏ máu cuối cùng, khi hợp lại dưới ngọn lửa, đột nhiên, cả quang cảnh đỏ máu chớp mắt toả

rực, ánh đỏ bùng bùng, đến ngọn lửa bên trong nó cũng tựa như bị đè nén xuống, một luồng khí hung dữ bất chợt lao xuống. Ở nơi sâu trong đồng lửa đỏ, một đôi mắt như có như không thình lình phình to ra.

“Ừng!”. Một tiếng gầm long trời, giây lát cả thạch thất rung chuyển, ánh sáng bỗng cháy như yêu ma nhảy múa điên loạn, dữ dội quay cuồng, từ sâu trong ngọn lửa, một con thú lớn hung ác mình phủ lửa nóng rực, gầm lên như cười ngạo thế gian hiện ra.

Xích Diễm ma thú!

Con ma thú từng ở trong Huyền Hoả Đàm của Phần Hương Cốc, có nhiệm vụ bảo vệ Bát Hung Huyền Hoả Pháp trận cổ xưa do Vu tộc truyền lại, một lần nữa hiện ra, Quỷ Lệ và Tiểu Hôi, lần thứ hai đối mặt với nó không kèm được cũng hơi biến sắc, Tiểu Hôi nghiêng răng nghiêng lợi, phục trên vai Quỷ Lệ, phần nộ gào lên với con ma thú ấy.

Thân hình đồ sộ của Xích Diễm ma thú từ trong vàng sáng của Bát Hung Huyền Hoả Pháp trận dần dần lộ tướng, thoát tiên là cái đầu to, sau đó là vai, chân trước, rồi đến thân hình và cả chi sau cũng từ từ lộ ra, cùng với sự xuất hiện của nó, nhiệt độ trong toà thạch thất điên cuồng tăng lên không ngừng, y phục của Quỷ Lệ bắt đầu ngả màu cháy xém.

Rốt cục, thân hình với bộ phận cuối cùng ngùn ngụt lửa đã xuất hiện, toàn thân Xích Diễm ma thú bọc trong lửa cháy, đứng trước mặt Quỷ Lệ và Tiểu Hôi. Quỷ Lệ thậm chí chỉ cao đến khoeo chân con ma thú hung ác. Sau lưng ma thú, quang sáng nguy dị do tám bức đồ hình hung thần hợp thành thi thoảng sáng lên thi thoảng nhấp nháy, theo sát Xích Diễm ma thú.

Ác ma nào đang ở phía trước cười gằn!

Luồng khí hung dữ từ bốn phương tám hướng tràn tới, cảm giác quen thuộc bắt đầu sôi trào trong huyết dịch, thậm chí gã còn mang máng nhớ đến trận kịch đấu thảm liệt lần trước ở Huyền Hoả Đàm Phần Hương Cốc.

Quỷ Lệ không nhúc nhích, gã chỉ chăm chú nhìn con ma thú.

Xích Diễm ma thú nhe nanh múa vuốt từ từ ngoảnh đầu lại, một luồng sóng nóng bỏng trào tới, đôi con

người như đang bốc cháy nhìn Quý Lệ và Tam Nhân linh hầu Tiểu Hôi trên vai gã.

Cái đầu to tướng của Xích Diễm ma thú dừng lại, giây lát sau nó chợt phát ra một tiếng rống kinh thiên động địa!

Tiếng rống chứa đầy sự phẫn nộ, oán độc và mong muốn phục thù mãnh liệt!

Ngọn lửa nóng rát, trong nháy mắt như vỡ bùng ra, luồng sáng màu đỏ rực tựa hồ biến thành trắng bạch, vô số ánh sáng dâng lên giữa không trung, tạo nên một quả cầu lửa rùng rùng rực chạy, xoay lông lốc không ngừng, cái đầu kinh khủng, đột nhiên há ngoác miệng, trong tiếng rống, nó tấp xuống.

Đầu chưa chạm đất, mặt đất xung quanh đã nứt nẻ hết, ngọn lửa nóng bỏng vô cùng vô tận như mặt trời dữ dội rơi xuống nhân gian, hét lên điên cuồng nhảy bổ xuống, lập tức nuốt chửng thân hình Quý Lệ.

Ngọn lửa rùng rùng bùng sáng, chiếu ra rực rỡ như cao trào sau một trường nhân sinh cuồng hoan!

Nhưng sau ngọn lửa, trong đôi mắt mệt mỏi đó, mặc nhiên không nhận ra một chút vui hay buồn của đời người.

* * * * *

Xung quanh toàn là bóng tối, bốn bề lặng ngắt, Lục Tuyết Kỳ và mọi người đã đi trong hang động cổ xưa một lúc rất lâu, tuy trên đường đề cao cảnh giác giới bị, nhưng đi mất bao nhiêu thời gian, vẫn không hề gặp bất kỳ một trắc trở hay tấn công nào cả.

Thân hình diễm lệ được bao phủ bởi ánh sáng xanh lam nhu hoà, nhìn từ phía tối ra, gương mặt băng giá của Lục Tuyết Kỳ càng thêm thanh lệ, trên nền bóng tối, dáng vẻ nàng còn nhuốm màu thần bí.

Tựa như đoá hoa bách hợp hoa theo truyền thuyết, lặng lẽ khoe sắc trong đêm, sinh trưởng ngàn năm, chỉ nở rộ trong một khắc.

Sau lưng nàng những ánh mắt thi thoảng chăm chú dõi nhìn, xua cũng không được, nhưng Lục Tuyết Kỳ đã vô cảm với những điều đó từ lâu. Đôi con ngươi ngời sáng của nàng, chỉ chăm chú nhìn về phía trước, tuy nơi đó là bóng đêm vô cùng vô tận, nhưng sâu trong bóng đêm ấy, hình như che giấu một thứ mà nàng hy vọng nhìn thấy.

Nàng bước tiếp, không hề ngoái đầu.

Bóng tối lặng lẽ giãn ra trước mặt nàng sau đó từ từ khép lại sau lưng, bóng dáng dịu hiền ấy, hiện lên rõ ràng trong màn đêm, thậm chí át hẳn những người theo sau lưng, trông có cảm giác như nàng đi một mình.

Đột nhiên, nàng thoát ngừng bước.

Mọi người cũng theo đó dừng cả lại, Lý Tuân cảnh giác liếc nhìn xung quanh, rồi bước lên, đang định mở miệng hỏi, đột nhiên sững sờ, thấy nét mặt Lục Tuyết Kỳ hết sức phức tạp, rõ ràng là sự đề phòng.

Đúng lúc đó, bóng tối vốn tịch mịch đằng trước đột nhiên phát sinh dị biến, một trận rung chuyển khe khẽ như không, phảng phất xuất hiện, sau đó bắt đầu lăn, to dần ra, dữ dội....

Trong bóng tối, tựa hồ có cái gì đó dần dần ngưng tụ, tựa hồ hú rít, tựa hồ gầm rống, nhưng tất cả đều không phát ra âm thanh nào.

Giây lát sau, đến rồi, đến rồi....

Từ nơi xa xôi, một cơn chấn động dữ dội, cùng với một tiếng hú rít thấp trầm, ầm ầm truyền lại, sau đó tức tốc biến ra thật to, dường như sâu trong hang động này có một linh thú khổng lồ hiếm thấy, ngửa mặt hú gào!

Bóng tối vốn dĩ lặng lẽ, lúc này như bị châm đốt, bắt đầu sôi lên, nơi thẳm sâu, không biết có bao nhiêu âm thanh hú rít từ bốn phương tám hướng tràn lại, nhất thời ai nấy đều biến sắc.

Lý Tuân lùi mấy bước, gấp gáp la: “Vây thành một vòng, cẩn thận giới bị”.

Bọn đệ tử Phần Hương Cốc là những tay lão luyện kinh qua nhiều chiến trận, tuy kinh hoảng nhưng không rối loạn, lần lượt dựa vào nhau, cảnh giác nhìn về phía trước.

Những bức tường đá xung quanh bắt đầu rung lên, dần dần toả ra một sức mạnh khổng lồ nào đó, thậm

chí đến đất dưới chân cũng rùng rùng chuyển động, trong bóng tối trước mặt, sự xáo trộn nguy dị càng thêm kịch liệt, tựa như đang la hét cái gì.

Giữa cảnh đất rung núi chuyển, Lục Tuyết Kỳ không hề thôi lui lấy nửa bước, rời xa những bạn đồng hành sau lưng đang lập trận chờ đợi, nàng một mình đứng sững trước màn đen tối, trước ánh sáng lam sắc nhàn nhạt, bóng tối hung ác đang đối diện nàng, sắp nuốt chửng lấy nàng bất cứ lúc nào.

Không một dấu hiệu báo trước, một luồng sóng nóng bỏng, từ sâu trong bóng tối đột ngột trào ra, xiêm áo toàn thân và mái tóc đẹp của Lục Tuyết Kỳ cũng bay phàn phật, nhưng bóng dáng nàng, không hề rung lắc một chút nào.

Luồng sóng nóng thổi rất mạnh như điên cuồng, không thể tưởng tượng được, sâu trong động huyết nơi bắt nguồn sức mạnh đó, lúc này đang diễn ra cảnh tượng như thế nào. Lục Tuyết Kỳ không hé răng, nàng đứng im trong trận cuồng phong, trân trân nhìn vào bóng tối đang lồng lộn điên cuồng.

Gió nóng gào thét! Nàng đột nhiên ngẩng đầu.

Trận gió thổi rất tới mức khuôn mặt nàng trắng nhợt ra, nhưng trong đôi con ngươi, có ánh mắt còn nóng bỏng hơn đang thiêu đốt thâm tâm.

Sâu trong bóng tối, nơi xa của bóng tối ấy.

Nàng chợt hú dài, trong cơn đất rung chuyển, gió nóng sôi sục như thế, thân hình nàng cất lên, bay ngược chiều gió, sắp bắn thẳng vào sâu trong bóng tối kia.

Lý Tuân, Tăng Thư Thư và những người khác đằng sau biến sắc, không hiểu ý nàng, Lý Tuân vừa định cất tiếng gọi, đã thấy thân ảnh sáng bừng lam quang ấy, như tên bật khỏi cung, không hề do dự ngập ngừng, nháy mắt đã biến mất trong màn đen âm u.

Y tắc nghẹn, lâu lắm cũng không thốt được nên lời.

Tăng Thư Thư chậm chậm bước lại bên, vỗ vỗ vai y, Lý Tuân cũng không ngoài đầu lại.

Cơn gió nóng dần dần giảm bớt, trận rung chuyển kịch liệt cũng dần dần ổn định, tất cả đều từ từ khôi phục lại nguyên trạng, nếu không phải có đá vụn ngói vỡ rơi xuống xung quanh, có khi khiến người ta

tương nhâm, đây chỉ là một cảnh mộng ảo trong bóng tối mà thôi.

Nhưng việc bóng hình diễm lệ kia đã tiêu tan, rõ ràng không thể nào giải thích được, nguy hiểm giăng ngập bốn bề trong hang động nguy bí.

Lý Tuân lặng lẽ giây lát, trấn định tinh thần, vừa định cất tiếng, đột nhiên một đệ tử trẻ tuổi của phân Hương Cốc kêu lên: “Có người, là ai ở đó vậy?”.

Những người khác đều giật mình, vội vã nhìn về phía trước, quả nhiên thấy trong bóng tối thấp thoáng một bóng dáng, rồi bước ra một con người, nhìn hình dung yếu điệu, dáng đi duyên dáng, chính là một người con gái xinh đẹp.

Ai nấy đều sững sờ, thoát đầu còn cho rằng đó là Lục Tuyết Kỳ đã quay trở lại, Lý Tuân suýt chút nữa la lên vui mừng, nhưng lời vừa đến miệng, khuôn mặt rạng rỡ của y đột ngột động cứng, rồi dần biến ra xanh tái, ánh mắt lộ vẻ cừu hận, đồng thời miệng cười gằn một cách khó hiểu: “Thì ra là người...”.

Người con gái nọ nghe thấy tiếng nói, tựa hồ cũng kinh ngạc, ngẩng đầu lên, mặt biến sắc.

Dung mạo mỹ lệ, cốt cách kiêu mi, chính là Kim Bình Nhi.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 211

Truy Trục

Lúc này, nét mặt Kim Bình Nhi tỏ ra vô cùng mệt nhọc, như vừa trải qua một trận đại chiến, bộ dạng sức cùng lực kiệt, tuy vậy, khi đối diện với những đệ tử chính đạo này, Kim Bình Nhi vẫn để lộ vẻ tươi tắn khiến người ta hồn xiêu phách lạc, trong bóng tối, trông nàng thật đáng yêu.

“Tự nhiên là ta rồi, vị công tử Phần Hương Cốc này, sao thế, chúng ta chẳng qua gặp nhau có mấy lần, chàng lại dùng đẳng mãi không quên ta vậy à?”.

Lý Tuân đỏ mặt, lùi một bước, tức giận nói: “Ai mà dùng đẳng không quên nhà ngươi, ả yêu nữ này trước đây đã hại chết sư muội Yên Hồng của ta, ta đang muốn tìm ngươi đòi nợ máu đây”.

Nói đoạn, Lý Tuân phẩy tay, thân hình như chớp đã lướt về phía Kim Bình Nhi, Tăng Thu Thu ở phía sau chau mày, định nói lại thôi, đám đệ tử Phần Hương Cốc bên cạnh trù trừ giây lát, trong tiếng hô hoán, cũng nhao nhào lên theo, thanh thế rất vang dội.

Kim Bình Nhi hừ mũi, mắt thoáng qua một tia nhạo báng, chỉ có điều kẻ thù như vậy cùng ào lên một lúc, mình lúc này toàn thân rã rời, nàng tự nhiên không thể cậy sức tương đấu được. Khuôn mặt yêu kiều của nàng vụt lướt qua một tia cứng cõi, tựa như hạ quyết tâm, nàng hô khẽ, cạnh tay phải vụt bùng ánh tím, sát khí đại thịnh.

Lý Tuân đã giao thủ với Kim Bình Nhi vài lần, biết rõ yêu nữ Ma giáo này lợi hại, lập tức vội vàng lưu tâm giới bị, tự dung phát hiện ra sau lưng mình có tiếng gió xào xạc, hoá ra các sư đệ đang lũ lượt lao lên, Lý Tuân kinh hãi vô cùng, vội vàng thét bảo ngừng lại. Mọi người sững sờ, ùn ùn dừng bước, nhưng đúng vào lúc hơi hơi hỗn loạn ấy, nơi Kim Bình Nhi đang đứng bùng phát tử quang, như một ngọn lửa màu tím ngàn ngạt lao đến, Lý Tuân hét to, chắn trước mặt mọi người, tiên kiếm trong tay bật lên, chặn luồng tử mang nó lại.

Pháp thuật trông thì uy lực vô tỉ, mà lúc ngăn chặn, Lý Tuân đột nhiên chau mày sừng sốt, uy lực dự

liệu lúc đầu vừa đung vào đã rách tã như một tờ giấy, pháp thuật trông thì mạnh mẽ mà chớp mắt đã tiêu tan, sau luồng tử quang, thân hình Kim Bình Nhi không biết vì sao đã tan biến.

Lý Tuân mặt tái xanh, hần học thét: “Yêu nữ giáo hoạt, lại mắc lừa ả rồi, mau đuổi theo”.

Nói đoạn, y dẫn đầu, sau lưng bọn đệ tử Phần Hương Cốc tất nhiên lũ lượt chạy theo, Tăng Thu Thu há mồm, toan nói gì đó, nhưng thấy bóng người liên tục nháng động, đành bất lực lắc đầu, cẩn thận nhìn bốn xung quanh, rồi từ tốn đi theo.

Lý Tuân vô cùng phẫn hận Kim Bình Nhi, một mực truy tìm khăng khăng không chịu buông tha. Kỳ thực với bản lĩnh đạo hạnh của Kim Bình Nhi, nếu là ngày thường bất kỳ lúc nào nơi nào, cho dù muốn chạy trốn thần không hay quỷ không biết thế này, đối với nàng mà nói tuyệt không phải là một việc khó. Nhưng hiện tại nàng không động đậy nổi, một là ở trong hang động lâu đời này hình như chỉ có một con đường, không có chỗ nào để trốn tránh, hai là không lâu trước đây nàng cũng vừa cùng nữ tử thần bí đột nhiên xuất hiện đó, cũng chính là Cửu Vĩ Thiên Hồ Tiểu Bạch đấu phép một trận, tuy không thọ thương, nhưng nhân dịp Tiểu Bạch và Quý Lệ giằng co nhau nàng mới thoát thân được, nhưng cũng bị pháp thuật cổ quái của Tiểu Bạch làm hao phí bao nhiêu là pháp lực.

Nên biết Tiểu Bạch là lão tổ ông của tộc Hồ yêu, một thân đạo hạnh tu hành đã được hơn một ngàn năm, đạo hạnh của ả cao thâm, yêu thuật cao cường, phóng mắt khắp vòm trời cũng là một nhân vật hạng nhất. Kim Bình Nhi tuy thông minh vô cùng, nhưng rốt cục vẫn chật vật dưới tay Tiểu Bạch, nàng vốn cũng không coi nặng việc này, một là cũng không mất mặt, hai là cũng không thọ thương, Tiểu Bạch cũng không cố ý đả thương nàng, ai ngờ trong lúc hư nhược thế này, gặp ngay phải bọn Lý Tuân.

Lý Tuân đuổi tới, thở hổn hển, Phần Hương Cốc được xếp vào một trong ba đại phái phiệt chính đạo, Lý Tuân lại là đệ tử đặc ý nhất của Vân Dịch Lam Cốc chủ Phần Hương Cốc, một thân tu hành thực không thể xem nhẹ, Kim Bình Nhi mấy lần dùng tiểu xảo hoặc toàn lực bỏ chạy, đều không có cách nào tránh được Lý Tuân vẫn đang đuổi đằng sau. Lâu rồi, Kim Bình Nhi cảm thấy bắt đầu tức ngực, đến hô hấp cũng dần trở nên rối loạn.

Kim Bình Nhi càng lúc càng lo lắng, từ khi vào Trấn Ma Cổ Động, vô số chuyện quái dị cứ liên tiếp xảy ra, đầu tiên là gặp nữ tử thần bí Tiểu Bạch, sau đó Quý Lệ và Tiểu Bạch đồng thời biến mất một cách thần bí, không lâu vừa rồi, sâu trong hang động vẳng tới tiếng rít kinh lạ, tiếng rống giận dữ và luồng sóng nóng bỏng đến vô cùng, chứng tỏ sâu trong hang động có người động thủ đấu phép, song Kim Bình Nhi suy đi tính lại, cuối cùng không muốn khinh xuất thâm nhập, nàng thật sự không giống

Quý Lệ sẵn sàng mạo hiểm xông vào sâu, Quý Vương Tông và nàng quan hệ tuy không nhạt, nhưng cũng không đến mức nàng vì ông ta mà lao vào chỗ bán mạng.

Lúc này sau lưng có người cứ đuổi theo sát nút, Kim Bình Nhi trên đường chạy trốn, không biết đã vào sâu trong Trấn Ma Cổ Động thêm bao xa rồi. Hang động lâu đời này sâu đến mức đáng sợ, từ bên ngoài nhìn thì không nhận ra, tuy nhiên động huyết này địa thế không có vẻ dốc xuống dưới nghiêm trọng quá, nhưng không biết nó rốt cục dẫn thông về hướng nào.

Bên tai tiếng gió rít như dao cắt, âm phong đã tiêu tan hết, nhưng thanh âm của Lý Tuân thì thủy chung vẫn ở sau lưng, không hề tan đi.

Đúng lúc này trong bóng tối trước mặt đột nhiên có một bóng người lơ mờ chớp lên, Kim Bình Nhi nhãn lực tinh tường, nháy mắt đã nhận ra đó là nữ nhân vừa rồi khiến mình vật vã khôn khổ, Cửu Vị Thiên Hồ Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch lẳng lẳng đứng sững trong bóng tối, tựa như phát giác ra điều gì, trên mình bùng lên một lớp sáng dịu màu trắng, chậm chậm xoay mình lại.

“Lại là ngươi!” Tiểu Bạch chau mày, hướng về phía Kim Bình Nhi lơ lửng thốt.

Đường chạy của Kim Bình Nhi bị ả ta chắn mất, bắt buộc dĩ phải dừng bước, vừa rồi nàng đã lĩnh giáo đao hạnh và thủ đoạn của Tiểu Bạch, quả thực không dám khinh cử vọng động, lúc này trước có rào cản, sau có truy binh, mặt nàng tái mét.

Tiểu Bạch tựa hồ đang trữu nặng tâm sự, liếc nhìn Kim Bình Nhi, không có ý nhường đường, hình như khkhông muốn để nàng đi qua, ả đang định mở miệng nói, đột nhiên sững người, xoay mình nhìn tới đoạn đường phía trước, rồi cười lạnh: “Quái thật, hôm nay người đến đây đông thế!”.

Trong khi ả nói, thân hình Lý Tuân đã rít lên một tiếng lao vọt từ trong bóng tối ra, nhìn rõ hiện trường vừa xuất hiện thêm một nữ tử tuyệt mỹ lạ mặt, Lý Tuân hiển nhiên sinh ý đề phòng, không lập tức xuất thủ với Kim Bình Nhi, mà ngưng bộ lại đã.

Tiểu Bạch liếc về phía Lý Tuân, mắt chột lạnh đi, nhận ra Lý Tuân, rồi giây lát sau, nghe vù vù tiếng gió trào lên, trong bóng tối phía sau Lý Tuân liên tục nháng động những bóng người, chính là toán đệ

tử Phần Hương Cốc đuổi theo đến, những người này đạo hạnh không bằng Lý Tuân, tốc độ cũng chậm hơn y nhiều.

Ánh mắt Tiểu Bạch rơi trên mặt và trang phục những đệ tử Phần Hương Cốc, ả nhìn lướt một vòng, đột nhiên cười lạnh: “Người của Phần Hương Cốc?”.

Kim Bình Nhi không cầm được liếc nhìn Tiểu Bạch một cái, ẩn ước nhận ra trong lời Tiểu Bạch có hàm ý bất mãn đối với những người của này, bất giác ngấm ngầm cao hứng. Lý Tuân nhất thời không rõ hư thực của Tiểu Bạch, mà y cũng không muốn gây thêm rắc rối làm gì, lập tức đồng dạ bảo: “Tại hạ Lý Tuân, toạ hạ đệ tử của Cốc chủ Vân Dịch Lam của Phần Hương Cốc, không biết quý cô nương là ai? Bọn tại hạ tuyệt không có ý mạo phạm cô nương, mà là nữ tử này”. Y trở vào Kim Bình Nhi, nói: “Ả là yêu nữ tác nghiệt đa đoan, ác quán mãn doanh, bọn tại hạ đang muốn trừ diệt ả, nếu cô nương không có việc gì khác, phiền đứng sang một bên, bọn tại hạ cảm kích vô cùng”.

Tiểu Bạch hừ mũi, không những không tránh đi, còn chậm chậm tiến lên hai bước, lạnh lùng nói: “Ta đang có chút chuyện, vì vậy không thể tránh sang”.

Lý Tuân tái mặt, bọn đệ tử Phần Hương Cốc sau lưng y có mấy người tức giận thét lên.

Lý Tuân trầm tĩnh nói: “Vị cô nương này, cô bảo vệ ả yêu nữ, là muốn đối địch với Phần Hương Cốc, cũng là đối địch với chính đạo trong thiên hạ, cô biết không?”.

Tiểu Bạch phì cười, giơ bàn tay trắng như ngọc, khe khẽ vuốt mái tóc đẹp bên mai, cười nhạt: “Đối địch với Phần Hương Cốc? Đối địch với chính đạo trong thiên hạ? Đồ tiểu bối vô tri, những chuyện này bà cô ngươi đã làm chán ra từ mấy ngàn năm trước rồi”.

Chúng đệ tử Phần Hương Cốc nhộn nhạo cả lên, Lý Tuân mặt thoáng sắc giận, chỉ có điều định lực của y tốt hơn đám đệ tử kia, nhất thời chưa rõ lai lịch thân phận nữ nhân thần bí này, y ngăn cản bọn đệ tử muốn xông lên, hỏi bằng giọng băng giá: “Vị cô nương này khẩu khí lớn quá, xin hỏi các hạ là ai?”.

Tiểu Bạch không trả lời y, trông có vẻ hơi sững sờ, giờ lâu, ả mới lẩm bầm mấy câu, đột nhiên khúc khích, thì ra là ả tự cười mình, lắc lắc đầu, hạ giọng nói: “Bà cô ngươi... ài, lâu lắm rồi cũng không nói những lời này, đến mình nghe cũng cảm thấy lạ lắm, đúng là..., ôi, chẳng lẽ đúng là đã già rồi sao?”

Nói đoạn, nét cười trên mặt tiêu tan, thờ thần xuất thần, trông vẻ mặt hình như đã quên bằng hiện tại.

Kim Bình Nhi đứng bên cạnh nín lặng, nhất thời không biết nữ nhân cổ quái này rốt cục đang nghĩ gì, Lý Tuân vốn dĩ điềm đạm, cũng bị Tiểu Bạch làm cho tức muốn xị khói, y thét: “Ta dùng lời ngon ngọt khuyên ngươi, ngươi nếu không chịu tránh ra, thì đừng trách ta đắc tội. Nói đoạn, y cười lạnh: “Chỉ dựa vào mấy câu khiêu chiến chính đạo trong thiên hạ vừa rồi, ta đã có thể bắt ngươi lại, ngươi sẽ biết tốt xấu”.

Tiểu Bạch từ từ ngược mắt, nhìn Lý Tuân chăm chăm, đột nhiên gọi: “Tiểu cô nương kia”.

Kim Bình Nhi thoát tiên không hiểu, mãi cho đến khi Tiểu Bạch nhắc lại lần thứ hai, mới giật mình, ngạc nhiên đáp: “Cô gọi ta hả?”.

Tiểu Bạch hừ mũi: “Không phải ngươi, ta còn gọi ai nữa đây?”. Đoạn, ả khe khẽ xua tay, dấn lên một bước, đứng chặn giữa Kim Bình Nhi và bọn Lý Tuân: “Cô đi đi, những kẻ này để ta chặn thay cô”.

Bọn Lý Tuân tức thời xôn xao tái mặt, Kim Bình Nhi thì vui mừng quá mong đợi, không dám tin, vội vã đáp: “Đa tạ... đa tạ tiên bối”.

Nói xong sợ nữ nhân cổ quái nọ đổi ý, nàng vội vã lắc mình lướt về bóng tối âm u trước mặt, bọn Lý Tuân làm sao có thể để hung thủ giết người này chạy thoát lần nữa, vừa định phát lực truy đuổi, đã thấy một đạo bạch quang chớp lên, nháy mắt một tấm màn sáng đã bùng bùng, chắn trước mặt Tiểu Bạch, chặn kín con đường đi tới, giây lát sau, bóng Kim Bình Nhi đã biến mất không thấy đâu nữa.

Lý Tuân giận nghiến răng nghiến lợi, ngoảnh đầu tức giận nói với Tiểu Bạch: “Ngươi rốt cục là kẻ nào, vì sao lại giúp yêu nữ đó?”.

Tiểu Bạch khẽ mỉm cười, tựa hồ cơn tức giận của Lý Tuân, chỉ khiến ả thêm cao hứng, ung dung đáp: “Ta? Ta là ai ngươi băn khoăn làm gì cho phiền! Còn vì sao ta giúp ả, không vì gì khác cả, mà chỉ vì ta rất chướng mắt với bọn người Phần Hương Cốc các ngươi”.

Lý Tuân và tất cả những đệ tử Phần Hương Cốc đang đứng sau lưng đều sửng cả lại, nhất thời nín bặt, không thốt được một tiếng, Lý Tuân không nhịn được hỏi: “Vị cô nương này, lẽ nào trước đây chúng ta đã từng gặp qua, hoặc giả chúng ta đã từng đắc tội với cô?”.

Tiểu Bạch lắc đầu, khẽ đưa mắt, sóng mắt lưu chuyển như nước, khoé môi gấn một nụ cười đoạn phách câu hồn: “Chúng ta chưa từng gặp mặt, các người cũng chưa từng đắ tội với ta, nhưng mà ta...”. Á tùm tùm, tựa hồ rất cao hứng: “Nhưng ta cứ ngửa mắt với bọn Phần Hương Cốc, người có thể làm gì ta nào?”.

Trong bóng tối, chỉ thấy mười mấy bóng người ào ào xô lên, ùn ùn lao vào tấm màn sáng màu trắng, bên kia, gương mặt tươi cười của Tiểu Bạch vẫn y nguyên, chỉ là trong ánh mắt, vẻ ngạo nghễ châm biếm càng thêm rõ.

* * * * *

Gió, lao theo bóng người vợi vãi, hoá thành những tràng rít lên liên tục lạnh lạnh bên tai, không biết tại sao, bao nhiêu đường đi dưới chân dần dần biến mất. Lục Tuyết Kỳ bay trong hang động cổ xưa tăm tối, hướng về một nơi thần bí nào đó ở đằng trước.

Tuy vẫn không biết, cái gì đang đợi nàng ở trước mặt, nhưng trong lòng, vẫn có một thứ tình cảm cuồng nhiệt, sôi trào cháy bỏng trong trái tim lạnh như băng tuyết, tình cảm cuồng nhiệt như ngọn lửa nóng bỏng nhất.

Vì vậy nàng bay đi, không màng bận tâm đến ai khác.

Những bóng người sau lưng dần dần mờ nhạt, khi vừa lướt qua một nơi, nàng tựa hồ vô thức cảm nhận được, trong bóng tối đó đang ẩn núp mọi người. Nhưng cảm giác đến rồi tan nhanh chóng, trong nháy mắt như điện quang hoả thạch, bóng người đó phảng phất có chút dị động, sau đó phát hiện được điều gì, lại biến mất đi.

Xa xa sau lưng, từng trận gió vù vù thổi qua, có phải tiếng than khẽ đó không?

Lục Tuyết Kỳ không biết.

Cảm giác này nàng hầu như chưa từng để tâm.

Cuộc đời này, có bao nhiêu chuyện, hoặc có bao nhiêu người, đáng cho mình từ bỏ tất cả?

Nếu không có, phải chăng là bi ai?

Nếu có, thì phải từ bỏ tất cả!

Thiên gia thần kiếm nắm trong tay, phát ra ánh sáng cùng lúc càng rực rỡ, như dòng máu sôi trào cuộn cuộn hùng hực.

Bóng hình lam sắc, càng lúc càng xa, lại phảng phất càng lúc càng gần!

Gió, vẫn thổi,

Con đường phía trước, vẫn đen mịt mờ,

Nhưng có thể có người, đang ở tận cuối con đường ấy.

Nàng bay, bay mãi, bay mãi...

Một luồng sáng xanh lục từ từ bùng lên phía trước, Lục Tuyết Kỳ rút cuộc nhìn thấy tia sáng đầu tiên trong bóng tối, xa xa, như một u linh lớn vờn trong lạng lẽ.

Nàng đột nhiên ngưng bước, ánh sáng trên Thiên Gia thần kiếm đột nhiên lặn cả vào trong, như người con gái sợ hãi âm thầm lẩn trốn. Bóng tối đen u u tràn tới, nuốt chửng lấy mình nàng, tràn kín lấy nàng.

Nàng đứng trong bóng tối, lạng lẽ chăm chú nhìn ánh sáng màu xanh lục, đằng sau nó, hình như có cái gì đó đang đợi nàng?

Là thất vọng, hay là chàng?

Nếu là chàng, thì sao đây?

Nàng lại do dự, mà dẫn vật, sự cuồng nhiệt bùng bùng như ngọn lửa trong tim, vẫn thiêu đốt mà chưa từng tiêu tan, ở nơi sâu thẳm của ngọn lửa ấy, vẫn râm râm đôi phần xót xa lạng lẽ.

Nàng chăm chú nhìn rất lâu, rất lâu, rồi từ tốn, nhấc bước lên, thụt lùi về phía sau.

Là sợ hãi chăng, là chối bỏ chăng?

Đời này, còn có người mà mình không thể đối mặt chăng?

Không thể, hay là không dám?

Dần dần, cảm giác nghẹn ngào dâng lên, bóng tối đang cười gằn xung quanh, ai ở trước mặt đây? Số mệnh từ xưa tới nay chưa từng mỉm cười, đâu có ai dễ dàng chiến thắng được bản thân mình. Có thể không sợ hãi chuyện sống chết, có thể không sợ hãi thời gian, nhưng ai có thể, hoàn toàn đối diện với thâm tâm?

Trong bóng đêm, một bầu không khí tịch mịch.

Nàng còn định lùi thêm nữa.

Dung nhan dưới bóng tối đó, liệu chứa đựng sự đau đớn đến dường nào?

Đột nhiên, cơn sóng nóng bỏng cháy sôi lại xuất hiện, sau luồng sáng nhạt màu lục, vẳng tới tiếng gầm rống kinh hồn.

Ngọn lửa màu đỏ rực, như tên hung thủ đánh ác, cười gằn điên cuồng trên thế gian, tiếng gầm rống chấn nhiếp. Mặt đất dưới chân và tường đá xung quanh, lại một lần nữa theo nhau rung lên, có lẽ là vì gần đến nơi rồi, mặt đất runglắc càng chấn động dữ dội, đúng là khiến người ta không thể tưởng tượng được, sâu trong ngọn lửa, có thể diễn ra một cảnh tượng như thế.

Ngọn lửa từ đằng xa hắt ánh, đôi mắt trong bóng đêm đột nhiên bùng lên.

Cái đang cháy, phảng phất là đôi con người.

Ánh sáng màu lam nhạt, đột nhiên lại một lần nữa bùng lên, từ trong bóng tối phụt ra, trong cuộn cuộn làn sóng nóng, thân hình mỹ lệ đó hiêng ngang đứng sừng sững, mái tóc đẹp phát phơ.

“Bùng!”.

Tiếng gầm khủng khiếp và mặt đất chấn động và như lồi khiến người phàm kinh sợ, cả khu hang động đều tựa mình lắc lư, vô số đất đá lác rơi bên cạnh như mưa, nhưng bóng hình đó, không còn nguyên ở chỗ cũ.

Nàng bay đi, như cảnh tượng ngày tận thế, trong cơn mưa đá càng lúc càng điên cuồng, bay mãi, hướng về sâu nơi ngọn lửa trước mặt, nơi sáng chói nhất, bay tới đó!

Không ai biết, ở trước mặt là cái gì?

Nhưng ai bận tâm cơ chứ?

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 212

Khủng Bố

Mặt đất vốn cứng, nhưng dưới sức nóng như thiêu của ngọn lửa, thậm chí đã bắt đầu tan chảy ra. Lửa cháy rùng rục, phun ra từ cái miệng rộng của Xích Diễm Ma Thú, từng đợt từng đợt tuôn ra không ngừng nghỉ, nhanh chóng huỷ diệt mọi kháng cự, không gian trong thạch thất to lớn này biến thành một biển lửa cực kỳ khủng bố.

Thân ảnh Quỷ Lệ, từ lúc bắt đầu đã biến mất trong ánh lửa, cho đến giờ vẫn chưa xuất hiện trở lại.

Sau khi phun ra một làn sóng lửa cao như núi, Xích Diễm Ma Thú đưa đôi mắt cháy sáng rục tràn đầy đe dọa chăm chú nhìn vào bên trong biển lửa. Tựa hồ như đang sôi sùng sục.

Nhưng Quỷ Lệ cùng với Tiểu Hôi ngồi trên vai dường như cũng đồng thời biến mất không nhìn thấy ở đâu cả.

Hắn đã biến thành tro bụi rồi sao?

Một lúc sau, đáp án đã xuất hiện. Thân ảnh Quỷ Lệ bất ngờ xuất hiện giữa biển lửa trên không trung, chỉ trong một cái chớp mắt, Quỷ Lệ chẳng khác gì yêu mị, bay chéch qua trên đầu Xích Diễm Ma Thú, hoàn toàn tránh được ngọn lửa gầm rống đáng sợ.

Lúc này, trong tay hắn, lại xuất hiện một luồng sáng xanh biếc, chính là Phệ Hồn Ma Bông, giữa ánh lửa, gương mặt hắn lộ vẻ lạnh lùng nhưng cũng có đôi chút chiu đưng.

Hầu tử Tiểu Hôi trên vai hắn, nhìn xuống ma thú khổng lồ phía dưới, đột nhiên nhe răng, hét lên một tiếng, hiển nhiên trước đôi thủ lão luyện này, nó đã bị kích động, cho dù nó vốn chỉ là một chú khi con, nhưng do đã lâu năm ở bên cạnh Quỷ Lệ, huyết dịch của nó ít nhiều cũng cảm nhiễm lệ khí hung liệt của Phệ Huyết Châu.

Xích Diễm Ma Thú phát ra một tiếng rống kinh thiên động địa, tiếng vọng lại từ xa phảng phất như sấm động, lập tức, thân hình vĩ đại của nó bay lên không trung, hơi thở nóng rực phun ra làm cho không khí xung quanh như bị bốc hơi, chỉ còn lại sức nóng cực kỳ khốc liệt. Chỉ thấy thân thể to lớn đầy lửa hung dữ của nó nhoáng lên một cái, thoạt chốc đã rầm rầm tiến tới.

Quý Lệ không hề né tránh, chỉ chăm chú quan sát con ma thú thượng cổ to lớn hơn mình không biết bao nhiêu lần, trong mắt hần chợt thoáng lên một tia kỳ dị. Theo sát phía sau Xích Diễm Ma Thú là một vòng ánh sáng chứa Bát hung thân tượng, chậm rãi quay tròn, ánh sáng bất định, như một luồng mát thần bí, lạnh lùng quan sát cuộc chiến.

Ở đỉnh Phệ Hồn Ma Bồng, những tia máu đỏ li ti trên bề mặt của Phệ Huyết Châu lập tức toàn bộ phát sáng, sẵn sàng đón tiếp thân hình rực lửa, đang bay tới, Quý Lệ chẳng những không lùi bước, không ngờ lại dám thẳng thắn nghênh đón.

Xích Diễm Ma Thú tựa hồ như không ngờ đến trong nhân loại có kẻ dám trực tiếp đối kháng với nó, thân hình nó ngạc nhiên chững lại giây lát, nhưng lập tức lửa lại bùng cháy lên, rống lên một tiếng lớn, há miệng đớp xuống.

Những bông hoa lửa như mưa bay đầy trời, không chừng rơi xuống, nhưng khi đến cách người Quý Lệ ba thước thì dường như có một bức tường vô hình cản lại, toàn bộ đều bị bắn ra ngoài. Cùng lúc đó, Quý Lệ vẫn xông thẳng tới trước mặt Xích Diễm Ma Thú, hai con mắt của ma thú như hai ngọn lửa nóng bỏng thiêu đốt tựa hồ như đang ở ngay trước mặt hần.

Quý Lệ đứng giữa từng lớp từng lớp lửa nóng rực, Tiểu Hôi ở bên mình hần kêu lên một tiếng lạnh lốt, Phệ Hồn Ma Bồng liền hướng về phía trước, đâm thẳng vào đầu của Xích Diễm Ma Thú.

Luồng thanh quang lập tức sáng rực lên chẳng khác nào những đoá liên hoa rực rỡ phát ra từ ánh lửa, lập tức, từ nơi liên hoa bay đến, không ngờ lại bắn ra tung toé những giọt máu vô cùng diễm lệ...

Đỏ tươi!

Phệ Huyết CHâu trong bầu không khí nóng bỏng, phảng phất như đang run lên nhẹ nhàng, ra sức tập hợp lực lượng, từ trước đến nay chưa từng mãnh liệt như vậy, hơi thở xanh biếc cấp tốc lưu chuyển một vòng trong cơ thể, phảng phất như đang rống lên khát vọng tàn sát.

Rõ ràng ngay giữa biển lửa, nhưng xung quanh đó nhiệt độ lập tức hạ xuống, luồng khí băng lạnh từ trên cao toả xuống, bao trùm lấy Xích Diễm Ma Thú. Lần đầu tiên thân thú ngàn năm thủ hộ pháp trận trong lòng xuất hiện cảm giác sợ hãi, nhưng một bản sâu xa mãnh liệt hơn thúc đẩy nó rống lên một tiếng hung ác, một lần nữa nhe nanh táp xuống Quỷ Lệ.

Cái đầu to lớn giáng mạnh xuống, dừng lại giữa không trung, không khí xung quanh lại nóng rực lên như cũ, nhưng một luồng khí băng hàn phảng phát như từ tận bên trong lòng người xông ra. Không biết là bắt đầu từ lúc nào, Tiểu Hôi vốn ngồi trên vai Quỷ Lệ, thân hình không có biến đổi gì, nhưng trong ba con mắt của nó, phảng phát có một thứ kích động gì đó, đã biến thành một màu đỏ rực, nhìn vào hoa cả mắt.

Lúc đó chỉ thấy Xích Diễm Ma Thú dưới cú đánh của Phệ Hồn từ tay Quỷ Lệ, tia sáng nháng lên, Tiểu Hôi vẻ mặt lộ đầy vẻ hung dữ, hướng nhìn Xích Diễm Ma Thú, nhảy chồm lên, nhe răng khè một tiếng.

Chớp mắt một cái, những luồng khí lạnh sắc nhọn tiếp tục rơi xuống, thân hình nóng rực của Xích Diễm Ma Thú cũng lùi lại, phảng phát nổi sợ hãi khôn tả, hai con mắt rực lửa của ma thú bắt đầu lộ ra vẻ sợ hãi.

Quỷ Lệ đứng giữ không trung, chậm rãi ra sức giữ vững thân hình, tay nắm chặt Phệ Hồn Ma Bồng, lửa đỏ ào ào bị hút vào bên trong pháp bảo, tận sức hấp thụ hết tinh hoa của Xích Diễm Ma Thú không chút lưu tình.

Quỷ Lệ trên mặt lộ rõ vẻ thông khổ, ánh sáng màu đỏ và vàng liên tục chớp lên vài ba lần, sau đó khuôn mặt hẳn lập tức bị một luồng sáng vàng rực rỡ che phủ.

Xích Diễm Ma Thú như không còn cách nào chống cự, giữa không trung đột nhiên rơi xuống, vừa trước đây là một quái vật kiêu ngạo hung hăng, bây giờ không ngờ đã biến thành yếu nhược, nếu không tận mắt nhìn thấy, thực không thể tin được. Lửa đỏ trong thạch thất nhanh chóng tàn lụi, nhiệt độ lập tức hạ xuống thấp thay cho sức nóng cực kỳ trước đây, từ người Quỷ Lệ phát xuất ra một luồng khí băng hàn cực mạnh, phảng phát có xen lẫn mùi vị tà ác.

Xích Diễm Ma Thú nằm trên mặt đất, ánh lửa cháy bùng bùng trên thân thể trước đây bây giờ không còn được bao nhiêu. Nhìn từ xa, ma thú thủ hộ pháp trận tự hồ như đã mất hầu hết sức lực, ánh mắt

trần đầy hận ý chăm chăm nhìn vào phía sau Quý Lệ, Xích Diễm Ma Thú cuối cùng cũng phát ra tiếng rống phẫn nộ, sau đó, thân hình to lớn từ từ tiêu tán trong không khí.

Chỉ có điều thân hình của nó tuy đã tiêu tán, nhưng vòng tròn ánh sáng thần bí bao lấy bát hung thần tượng không hề mất đi, hơn nữa tựa hồ như không chịu chút ảnh hưởng nào của cuộc chiến kịch liệt này, ánh sáng vẫn lấp lánh bất định, thông thả quay vòng, từ từ rút lui, cuối cùng dừng lại trước thân ảnh của Thú Thần vẫn đang an nhiên ngồi trên mặt đất ở phía sau cái hoả bồn cũ kỹ.

Bên trong hoả bồn, lửa đỏ vẫn bình tĩnh cháy sáng.

Dưới vòng vây của luồng khí băng hàn do yêu lực của Phệ Huyết Chây gây ra, chỉ còn duy nhất ngọn lửa này vẫn cháy sáng, tựa hồ như hoàn toàn không chịu ảnh hưởng bởi yêu lực của Quý Lệ.

Quý Lệ lần nữa lại rơi xuống đất, nhưng trên mặt hắn, hoàn toàn không có chút niềm vui thắng lợi nào nhìn thấy ngọn lửa đỏ vẫn đang cháy bập bùng như trước, con người của hắn tựa hồ như đang co lại.

Vòng ánh sáng thần bí vẫn đang chậm chậm quay tròn, tám thần tượng hung ác dữ dằn vẫn toả sáng như trước, ánh sáng âm đạm như đang thần bí nói điều gì đó!

Phía dưới vòng ánh sáng, chỉ thấy Thú Thần sắc mặt vẫn âm u khó đoán như trước, khẽ mỉm cười.

“Bốp, bốp, bốp...”

Thú Thần nhẹ nhàng vỗ tay, mỉm cười ôn hoà nói: “Lợi hại, lợi hại, không ngờ đạo hạnh của người cùng với pháp bảo lợi hại như thế, ta mặc dầu vẫn nghĩ đạo hạnh của người không thấp, nhưng không bao giờ nghĩ đến đã đạt tới mức độ này”.

Y thở dài một tiếng, phảng phất ý tự trào, nói: “Ta có vẻ đã nhìn lầm rồi, phải không?”.

Quý Lệ nhìn hắn, chậm rãi nói: “Lần này Xích Diễm Ma Thú xuất hiện, tuy thanh thế kinh nhân, nhưng uy lực không thể đương cự với lần nó xuất hiện tại Huyền Hoả Đàm ở phần Hương Cốc”.

Thú Thần chăm chăm nhìn Quý Lệ, không nói tiếng nào, trong ánh mắt của y, từ từ lộ vẻ tán thưởng, khẽ gật gật đầu.

Quý Lệ lạnh nhạt nói: “Con Xích Diễm Ma Thú này tuy là linh thú hộ trận cho Bát Hung Huyền Hoả Pháp Trận trong truyền thuyết của Vu Tộc, do đó ngày nào pháp trận này còn tồn tại, một khi phát động, thì có năng lực triệu gọi cả ma thú. Chỉ có điều, hồn Xích Diễm Ma Thú vốn bị câu giữ bên trong pháp trận, lực Huyền Hoả của pháp trận càng lớn, uy lực của ma thú sẽ càng lớn”.

Hắn nhìn hoả bồn ở phía trước Thú Thần nói: “Hoả bồn này có phải là “Tụ Hoả Bồn” theo truyền thuyết có thể tích tụ tinh hoa ly hoả của thiên địa hay không?”.

Thú Thần cười một tiếng trả lời: “Không sai, nó đúng là Tụ Hoả Bồn”.

Quý Lệ gật gật đầu, thản nhiên nói: “Ngồi tại hoả bồn này, người có thể dùng sức ly hoả để khu động Huyền Hoả, khai động pháp trận, triệu gọi Xích Diễm Ma Thú, pháp bảo này tuy thần kỳ, nhưng vẫn không thể so sánh với mặt đất ở dưới Huyền Hoả Đàm ở Phần Hương Cốc, nơi đó có dung nham ngàn năm nóng chảy, liên tục cung cấp sức nóng cho pháp trận, cho dù người lần này triệu gọi Xích Diễm Ma Thú, nhìn thì uy thế rất to lớn, nhưng bất quá chỉ là vẻ bên ngoài mà thôi”.

“Ha ha, hay, hay” - Thú Thần cười lớn, vỗ tay nói – “hay cho câu nói chỉ có vẻ bề ngoài, nói rất hay, chỉ tiếc là trên thế gian kẻ nói ra được câu này, ngoài người ra, không biết còn có ai nữa không?”.

Quý Lệ thâm trầm nhìn hắn nói: “Ít nhất thì người đã làm người bị trọng thương có đủ tư cách nói vậy”.

Vẻ mặt Thú Thần lập tức nghiêm hẳn lại, sắc mặt trầm xuống, ánh mắt đã lộ vẻ âm lạnh, nhìn hướng Quý Lệ, Quý Lệ nhìn thẳng vào mắt của y, thản nhiên đối kháng, nhưng cũng cảm giác được khí thế khiếp người phát xuất ra từ thân thể yếu bệnh của y.

Thú Thần chăm chăm nhìn Quý Lệ, ung dung mở miệng nói: “Ta nghe nói, kẻ đã đả thương ta, tựa hồ như có mấy phần quan hệ với người phải không?”.

Quý Lệ sắc mặt lập tức biến đổi.

Hai nam nhân nhìn nhau, không nói tiếng nào, luồng khí bên trong thạch thất như đã đông cứng thành băng.

Vào lúc đó, đột nhiên, cả hai người bọn họ tựa hồ như đồng thời cảm giác thấy điều gì, Thú Thần nhướng mắt lên, Quỷ Lệ quay người nhìn về phía cửa động.

Chỉ một cái nhìn, trong bóng tối tưởng chừng có nỗi sợ hãi to lớn đang ập tới, trái tim như bị hằn một vết thương...

Xích Diễm Ma Thú đã tiêu thất từ lâu, bên trong toà thạch thất rộng lớn, một lần nữa lại bị bóng tối vây phủ, chỉ có hoả bồn trước mặt Thú Thần, vẫn có một ngọn lửa vẫn bình bình tĩnh tĩnh cháy lên, soi sáng một vùng khá nhỏ bên cạnh, toả ra ánh sáng ôn hoà ấm áp. Vòng ánh sáng Bát hung thần tượng vẫn đang chậm rãi quay tròn ở phía trên hoả bồn, nhưng đã không còn toả ra ánh sáng lấp lánh nữa.

Nhưng gần như ngay sau đó, ở nơi xa thẳm trong bóng tối, một nhân ảnh được luồng ánh sáng ôn nhu màu lam nhẹ nhàng bao quanh đang bình tĩnh đứng đó. Dung nhan quen thuộc đập vào mắt hắn, chỉ trong giây lát mà tưởng như đã trải qua ngàn năm vạn năm.

Nao nao lòng, nhìn thẳng vào nàng.

Từng bước, từng bước, chậm rãi tiến tới.

Tay của Lục Tuyệt Kỳ, nơi bóng tối và ánh sáng nhập nhoè, nhìn trắng muốt như tuyết, nhưng không biết vì duyên cớ gì lại dụng lực thái quá nắm chặt lấy chuôi kiếm Thiên Gia. Nhưng nhìn bộ dạng của nàng, không hề phảng phất tí kích động nào, chẳng khác gì nữ tử lạnh lùng như băng sương thờ đầu tiên gặp gỡ.

Nàng từ từ, từ từ đến gần.

Đi tới bên cạnh hắn, rồi dừng lại.

Không nói tiếng nào, không cần dùng đến lời nói, trong tròng mắt của nàng, lúc này chỉ phản ánh lại ngọn lửa bập bùng. Giây phút ấy, thời gian đã trải qua bao lâu?

Thú Thần yên lặng quan sát cử chỉ kỳ quái của một nam một nữ này, nhưng không nói tiếng nào, cũng không có chút hành động gì, trong đôi mắt vĩnh viễn không thấu hiểu được lấp lánh những thần tình phức tạp, tưởng như chứa đựng nỗi đồng cảm và chia sẻ.

Cùng với hắn, kẻ vai sát cánh với hắn.

Ánh mắt của Lục Tuyết Kỳ, sau dừng lại, vẫn không hề nhìn về hướng Quỷ Lệ, một lúc lâu sau, giữa bầu không khí yên lặng có vài phần quái dị, chỉ nghe thấy giọng nói của nàng chậm rãi bình tĩnh cất lên, nhưng vẫn phảng phất mỗi quan tâm không thốt thành lời: “Nguyên lai đúng là người”.

Quỷ Lệ không nói gì, hắn chăm chú nhìn vào người nữ tử dung nhan thanh tú mỹ lệ đang một mực quay mặt về phía trước, một lúc lâu sau, hắn làm chuyện thực sự duy nhất mà hắn có thể làm trong lúc này.

Hắn quay về hướng nàng, từ từ...

Mỉm cười.

Sau đó, hắn đứng bên cạnh nàng, vai kề vai, hơi thở trầm sau đội lại từ ngọn lửa, thâm tâm phảng phất đầy vẻ ôn nhu ấm áp.

Lục Tuyết Kỳ dường như cảm giác thấy điều gì, từ từ, trên khuôn mặt trắng muốt của nàng chột ửng hồng, nhưng nàng không hề che giấu, chỉ là trên khuôn mặt lạnh như băng sương, một mực vẫn nhìn về phía trước, hướng về phía ngọn lửa cháy bùng, mắt nàng như cũng lấp lánh ánh lửa, khẽ mỉm cười.

Nụ cười ấm áp hạnh phúc.

Hai thân ảnh, vai kề vai, nhìn về phía Thú Thần, đối diện với tên ma đầu dữ dội nhất trên thế gian. Trong mắt Thú Thần thoàng qua thần sắc thống khổ bi thương, từ từ cúi đầu.

Ngọn lửa đỏ vẫn đang bình tĩnh cháy rực, cảnh tượng trong thạch thất tựa hồ trở nên mờ lung trong ánh lửa bập bùng, ba bóng người đứng đó một lúc lâu.

Chừng như đã quyết định xong, Thú Thần một lần nữa lại ngẩng đầu lên, mực quang dừng lại một lúc trên người của Lục Tuyết Kỳ, rồi chuyển sang người Quỷ Lệ, đột nhiên nói: “Người có thể đáp ứng cho ta một việc được không?”.

Quỷ Lệ giật mình, không ngờ hắn bỗng nhiên lại nói những lời như vậy, nhất thời không biết trả lời thế

nào, chỉ hỏi lại: “Cái gì?”.

Trên nét mặt Thú Thần lộ ra vẻ mệt mỏi, lạnh lùng nói: “Hai người vô luận vì mục đích gì, đều muốn đánh với ta một trận, nếu các người chết dưới tay ta, đương nhiên không cần phải nói nhiều nữa, nhưng nếu ta chiến bại, ta cũng không trách cứ gì các người, chỉ hy vọng sau khi các người ra khỏi cổ động, làm giúp cho ta một việc.

Quý Lệ nói: “Người nói đi”.

Thú Thần im lặng giây lát rồi nói: “Người có nhớ bức tranh thạch tượng ở cửa động không?”.

Thú Thần trầm giọng nói tiếp: “Nếu người có cơ hội thoát ra ngoài, hãy hái một bó hoa bách hợp là thứ hoa mà nàng yêu thích nhất ngày xưa, đặt trước mặt nàng giúp ta”.

“Bách hợp...ta biết rồi” - Quý Lệ chậm chậm gật đầu, chỉ có điều trong giọng nói của hắn, tựa hồ như có mấy phần xúc cảm, Lục Tuyết Kỳ cũng có cảm giác giống vậy, nhưng không nói gì, chỉ chăm chăm chú chú nhìn y.

Thú Thần lắc lắc đầu, tựa hồ như đang tự cười chế giễu chính mình, sau đó đối mặt với Quý Lệ, mỉm cười nói: “Còn người, nếu người phải lưu lại nơi này, không còn có cơ hội ra ngoài nữa, người có tâm nguyện gì không?”.

Mục quang của hắn chuyển từ người Quý Lệ nhìn sang mặt của Tuyết Kỳ, khẽ mỉm cười, ánh mắt phảng phất như lấp lánh những tai sáng kỳ lạ, nói tiếp: “Người nữa, người có muốn nói ra tâm nguyện của mình không?”.

Quý Lệ trầm mặc, Lục Tuyết Kỳ không nói tiếng nào, một hồi lâu sau, Lục Tuyết Kỳ lặng lẽ nhìn về phía Quý Lệ, chỉ thấy trên mặt nàng ẩn ước nhiều thần tình phức tạp, có mấy phần thống khổ.

Nàng thở một hơi dài, đột nhiên nói: “Ta không có tâm nguyện gì khác”.

Câu nói này, tuy nàng nói bằng một giọng nhẹ nhàng bình thản, nhưng lời nói như chém đinh chặt sắt, không chừa lại cho mình nửa phần để rút lui.

Hoặc giả, nàng thực sự không nghĩ đến nửa phần để rút lui.

Hoặc giả, nàng thực sự không nghĩ đến, một lần nữa không để lại mình nửa phần rút lui.

Thân hình Quỷ Lệ chợt run lên.

Sau đó hắn quay lại nhìn về phía nữ tử đứng bên cạnh mình.

Thâm thâm ngưng vọng.

Không cần nói thêm lời nào.

Thú Thần nhìn Lục Tuyết Kỳ, ánh mắt càng lúc càng sáng rực, đột nhiên, y vỗ tay một tiếng, mặc dù thân hình y hơi bị lắc lư nhưng vẫn cố gắng đứng yên tại chỗ. Ác thú Thao Thiết đang nằm khoanh tròn trên chiếc áo choàng bằng tơ rực rỡ bên cạnh y chợt nhôm dậy, rống lên một tiếng.

“Hay, hay, nói hay lắm!”

Thú Thần đối diện với Lục Tuyết Kỳ, trong mắt không ngờ lại phát ra những tia sáng cuồng nhiệt: “Chuyện này, chuyện này, nữ tử trong thế gian này...”

“Ha ha ha ha...”

Y ngẩng đầu cười một tràng dài, như có vẻ điên cuồng, tiếng cười tắt đi, lại giống như tiếng khóc, chẳng khác gì như tiếng nước nổ, làm rung động cả người y, một luồng hung khí không tên từ từ bốc lên cao, vòng ánh sáng Bát hung thần tượng lấp lánh đang tự động quay tròn chậm chậm đột nhiên bắt đầu tăng tốc, đồng thời cả tám thần tượng bắt đầu toả sáng.

Luồng hơi hung bạo từ thời viễn cổ, khác hẳn với tiếng rống ác ma của Xích Diễm Ma Thú trước đây, trong nháy mắt tràn đầy không khí tia lửa trong hoả bồn cũ kỹ dưới sức thôi tri của yêu lực, một lần nữa, từ từ mở rộng ra.

Trong lúc đó, ngọn lửa đang bùng cháy, bất ngờ từ từ ly khai hoả bồn, dính vào phần thân của vòng ánh sáng Bát hung thần tượng, làm cho bát hung thần tượng bay lên giữa không trung, lửa cháy rùng rục.

“Người nói rằng, khi ta triệu gọi Xích Diễm Ma Thú, đích xác là do không đủ lực Huyền Hoả, nên uy lực không bằng với pháp trận ở tại Huyền Hoả Đàm?”.

Đứng ở phía sau vòng sáng, Thú Thần gương mặt trắng bệch đột nhiên trở nên hồng nhuận, tựa hồ nhờ vào yêu lực tuyệt thế mà đã hồi phục lại: “Nhưng pháp trận này là do ngày xưa Linh Lung tự mình bày bố, dư sức vượt qua pháp trận tại Huyền Hoả Đàm, tại nơi bí mật này, ta sẽ để các người chứng kiến”.

Trong tiếng cười dài thê lương của hắn, toàn thân hắn bay lên không trung, từ từ dung nhập vào ngọn lửa đang càng lúc càng mở rộng, cuối cùng đã biến mất không nhìn thấy được nữa, trên mặt đất, Thao Thiết rống lên một tiếng.

Một khắc sau, ở trên thần tượng của bát diện hung thần, đột nhiên, con mắt của thần tượng như sung huyết, toả ra luồng sáng đỏ rực, như ác ma thức tỉnh, lập tức, đẩy trời vang lên tiếng hò hét cuồng nộ của thần ma, bao trùm trời đất, chấn động màng nhĩ.

Ngọn lửa càng cháy càng mãnh liệt, bên trong ánh lửa, bắt đầu phát xuất tiếng ầm ầm như sấm sét không ngừng, tâm của ngọn lửa dần dần chuyển sang màu trắng, sức nóng lan toả, với đạo hạnh tu hành của Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ cũng cảm thấy khó chịu đựng được sức nóng tàn khốc đó.

Giữa tiếng ma kêu quỷ khóc đầy trời, vọng lại tiếng đọc chú ngữ thần bí, chú ngữ này rất trúc trắc nhưng cũng dài dằng dặc, cổ xưa thâm thúy, phảng phất như người thời viễn cổ đang quỳ bái thần minh, tận dụng mọi linh lực tín ngưỡng trong tâm mình, triệu gọi thần minh thức dậy từ con mộng寐.

Ngọn lửa to lớn, cháy bùng lên.

Chú ngữ này chợt như gió giạt mưa rơi, làm nhân tâm tê liệt, trong âm thanh uyển chuyển của chú ngữ như đánh vào tâm linh, đột nhiên, một uy thế cực kỳ to lớn không thể địch nổi, từ bên trong ngọn lửa mãnh liệt phát xuất ra, với uy lực to lớn như vậy, Quỷ Lệ cùng Lục Tuyết Kỳ không thể kháng cự lại bị đẩy bay ngược về phía sau.

Chú văn đáng sợ này, nếu triệu gọi một linh vật cực kỳ khủng bố, thì uy lực sẽ đến độ nào?

Ngay lúc đó, Quỷ Lệ cùng Lục Tuyết Kỳ biến sắc, lực lượng nào mà nhân lực không thể chống lại?

Ngọn lửa bốc cháy rừng rực như điên cuồng, những tia lửa như yêu ma nhào múa loạn xạ giữa không trung, nghênh tiếp nỗi sợ hãi khủng bố nhất từ bên trong ngọn lửa. Nơi nóng bỏng nhất chính là nơi tâm ngọn lửa màu trắng bạch, đột nhiên, lấp lánh kịch liệt, giống như một sinh vật, thở ra một hơi dài, bắt đầu mở mắt ra.

Ngay lập tức, đá núi cổ xưa cứng rắn xung quanh rào rào tan vỡ, trên mặt đất xuất hiện vô số vết nứt lớn, từ bên trong những vết nứt này, phát xuất ra những luồng ánh sáng đỏ rực, phảng phất ở bên dưới như có dung nham núi lửa cực kỳ mãnh liệt, đang chuẩn bị phún trào.

Một hơi thở dài, tựa như tiếng rống kêu, giữa không trung vọng lại

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 213

Bát Hoang Hoả Long

Sân Ma Cổ Động, động khẩu.

Hắc Mộc đứng sừng sững phía trước thần tượng thần Linh Lung Vu Nữ. Sau lưng y, hung linh Hắc Hồ lúc này tựa hồ trầm mặc. Đám người Lục Tuyệt Kỳ vào trong động đã khá lâu, trước đám Quỷ Lệ. Thời gian đằng đẵng trôi qua. Không ai biết được bên trong động huyết cổ xưa này đã phát sinh chuyện gì?

Hai huynh đệ Hắc Mộc, Hắc Hồ lộ vẻ không quan tâm, hình như trong nhãn thần hai người hiển hiện niềm tôn kính đối với thần tượng Linh Lung Vu Nữ.

Đột nhiên, giữa bầu không khí tịch mịch mặt đất dưới chân rung lên nhẹ nhẹ, văng vẳng tiếng sấm từ bên trong cổ động truyền ra. Hắc Mộc thân mình chấn động, xoay sang nhìn Hắc Hồ. Cả hai chưa kịp minh bạch điều gì thì dị biến lại phát sinh.

Từ vòm trời u ám trầm trầm, vốn bao phủ tầng không Hắc Sơn Phong đột nhiên xạ ra một đạo quang mang kim sắc, giống như lưỡi kiếm sắc bén xuyên qua mây mù hắc ám. Liền đó, ngoài viên những cụm mây đen đang trùng trùng điệp điệp phủ kín sơn phong, liên tiếp phát xuất những đạo quang mang sắc vàng lợt lạt.

Trên tầng không của sơn phong, tiếng âm ì từ ngàn vạn năm vọng lại, âm thanh nặng nặng tựa như bị phù chú trấn áp. Mây gió cuộn cuộn, mặt đất chấn động dữ dội, giống như có một thứ lực lượng thần bí mạc trắc đang thức tỉnh tại nơi này, khiến cho thiên địa động dung mà nhường bước.

Hắc Mộc cùng Hắc Hồ run rẩy nhìn hiện tượng biến chuyển của thiên địa, hốt nhiên Hắc Mộc chuyển mình, chân chừ giầy lát, thanh âm tựa hồ hơi run, thấp giọng nói: “Hình như âm phong đã ngừng rồi?”.

Hắc Hồ thân mình to lớn, ngưng thần nhìn vào vùng tối đen sâu thăm thẳm bên trong huyết động, không thấy âm phong lạnh buốt xương mà từng đợt, từng đợt sóng nhiệt khí cuồng liệt phả ra.

“Tại sao lại thế này? Trong đó xảy ra chuyện gì?” - âm thanh Hắc Mộc có phần kích động. Sắc mặt y bị bao phủ bởi một màu đen nên không thể thấu được biểu tình thật sự. Chỉ thấy y trân trối nhìn vào Sân Ma Cổ Động.

Ngược lại, đối diện với dị biến, Hắc Hồ biểu tình thập phần phức tạp kỳ quái, tựa hồ hoan hỉ nhưng không nói thành lời. Sắc diện y được khói trắng tạo thành, thoáng lộ một nét tang thương.

“Là hoá long, Bát Hoang Hoả Long!”

“Thật sao?”

Hắc Mộc không tin, cấp tốc xoay người lại, nhìn Hắc Hồ hỏi: “Huynh nói thử xem, tại sao trên đời này ngoài nương nương ra, hôm nay lại có kẻ có thể triệu hoán Bát Hoang Hoả Long?”.

Hắc Hồ mục quang xanh biếc bất định, từ từ nhìn lên thạch tượng phía trên hồi lâu, đoạn nói: “Căn bản không kẻ nào có thể. Bởi vì để triệu hoán linh thú phải biết lời chú cùng Huyền Hoả Giám, tinh hoa của vạn hoá, vốn đã thất lạc”.

Y vừa dứt nụ cười liền dùng ánh mắt đượm vẻ kỳ quái nhìn Hắc Mộc thốt lên: “Cũng có thể trên đời này có kẻ nào đó lĩnh ngộ được toàn bộ vu pháp chú văn của Vu Nữ nương nương, lúc sinh tiền chỉ mình nương nương có thể triệu hoán Bát Hoang Hoả Long của Bát Hung Huyền Hoả pháp trận, vừa khéo pháp trận cũng ở chốn này”.

Hắc Mộc chưa hết xúc động, lặng yên không nói một lời. Một lúc sau, y đột nhiên lắc đầu nói: “Nguyên lại hử... còn có cách này. Nhưng mà Bát Hoang Hoả Long là hung thú huỷ diệt vạn vật, hử triệu hoán thần thú, phải chăng đã quên rằng năm đó Nương Nương dùng chính con hoá long này để thiêu diệt hử?”.

Hắc Hồ nhạt nhẽo cười lạnh một tiếng: “Ai biết được, ta chỉ nhớ rằng khi nương nương ra đi có lưu lại cho ta một câu thôi”.

Hắc Mộc chấn động: “Vậy sao?”.

Sắc mặt Hắc Hồ hiện lên ý mệnh mang, bóng chốc xoay mình, nhìn xem dị biến ngày càng hiện rõ

ràng, Sân Ma Cổ Động chấn động mỗi lúc một mãnh liệt, cười lạnh nói: “Nương Nương có dặn dò rằng: sau này, vô luận bao nhiêu năm, một khi hoả trận phục sinh tại chôn này, tất đến lúc kết thúc mọi oan nghiệt”.

Hắc Mộc lẩm bẩm: “Đến lúc kết thúc oan nghiệt”.

Sắc mặt y chợt thoáng biến đổi, nói: “Phải chăng Nương Nương đã sớm dự liệu việc này?”.

Hắc Hồ không để tâm đến lời Hắc Mộc. Với y mà nói, tại thời khắc nhiệt phong thổi cuồng liệt, gió mây tan tác, kim mang loạn thiểm, thiên địa hỗn loạn này, trong mắt y chỉ có mỗi thạch tượng tôn kính.

Y thong thả đi tới phía trước thạch tượng, biểu tình trên mặt hoàn toàn tiêu biến, chùng giọng nói: “Nương nương, nương nương, cuối cùng tôi cũng đợi được giây phút này, mọi chuyện đã đến lúc kết thúc. Hắc Hồ lại được về với người, từ nay xinh vĩnh viễn phụng thị bên người”.

Hắc Mộc lẳng lẳng nhìn huynh trưởng quý trước thân tượng, đoạn ngược mắt nhìn trời. Lúc đó giữa thiên địa chỉ còn có y một mình đương đầu với sấm sét.

* * * * *

“Ầm ầm”

Gió thổi mây bay cuộn cuộn, mặt đất rung lên cuồng liệt.

Bên trong Sân Ma Cổ Động, một đạo bạch quang loé lên rồi ả sang một bên, Tăng Thu Thu thối lui nửa bước trong lòng âm thầm kêu khổ. Đám người Lý Tuân không hiểu tại sao tại nơi cổ động ma quái này đột nhiên mọc ra một bạch y nữ tử, phong tư có thể sánh với vẻ yêu mị nhập cốt của Hợp Hoan Phái Kim Bình Nhi, đạo hạnh cao đến bất khả tư nghị. Lý Tuân cùng đệ tử Phần Hương Cốc đều bị nữ tử đó dùng một loại đạo thuật vô cùng cổ quái bao vây lại. Toàn bộ chúng nhân tại cổ động cũng đều bị nàng vây khốn.

Loại đạo thuật này giống như khi Tiểu Bạch vây khốn Kim Bình Nhi. Bạch sắc quang cầu thần bí hương thẳng ề đám đệ tử Phần Hương Cốc. Phần Hương Cốc đệ tử tế khởi đủ loại pháp bảo chống trả, nhưng dù bị những pháp bảo này va chạm nhiều lần đến đâu, mạnh đến đâu, chỉ trong nháy mắt, toàn

bộ lòng động đã bị bạch quang bao trùm. Đám đệ tử Phần Hương Cốc tuy đông nhưng khả năng ứng biến kém xa Kim Bình Nhi. Bạch sắc quang cầu phút chốc phân ra thành vô số luồng quang ảnh, từ giữa thình không tới tấp đánh xuống, tưởng như Tiểu Bạch muốn trừng phạt đích đáng đệ tử Phần Hương Cốc, mỗi lần bị đánh trúng lại vang lên những tiếng kêu khổ không dứt.

Nhìn thấy đệ tử Phần Hương Cốc hãm vào nguy khốn, Tăng Thư Thư không thể tự thủ bàng quan, đành gia nhập trận chiến. Bạch y nữ tử đạo hạnh cực cao, Tăng Thư Thư không cách nào truy được chỗ nàng hạ lạc, ngược lại còn bị vô số bạch sắc quang cầu bao vây. Bất quá y tâm cơ linh mẫn hơn người, thấy được quang cầu sau vài lần hoán chuyển thì biến đổi, liền hô lớn đề tỉnh Phần Hương Cốc đệ tử bên ngoài không được loạn trảm vào quang cầu. Lúc này, chúng nhân mới tỉnh ngộ.

Tuy vậy lúc đó bạch sắc quang cầu che phủ đầy trời, bao vây chặt chẽ chính đạo đệ tử, va đông đập tây khiến cho chúng nhân hoang mang chạy loạn cả lên.

Tiểu Bạch từ từ hạ thân xuống đất, nhìn thấy trước mặt bạch quang chói loà, đám đệ tử Phần Hương Cốc tỏ ra không kham nổi nữa liền cười lạnh một tiếng. Nàng tuy đã đắc đạo thiên niên nhưng tuyệt nhiên không phải là dạng thần tiên từ bi không màng thù hận nhân gian, bị Phần Hương Cốc cầm cố trong Huyền Hoả Đàm đến mấy trăm năm, mối thù này vẫn chưa thể nguôi, riêng việc không tìm người của Phần Hương Cốc để trả thù đã là nhân nhượng với đệ tử Phần Hương Cốc rồi. Thêm nữa, nàng sau khi cùng Quỷ Lệ đàm thoại thì tâm tình trở nên u ám cần có chỗ phát tiết.

Cúng lúc ấy, cảm giác xuân phong đặc ý trong lòng Tiểu Bạch hốt nhiên trở nên lạnh lạnh, tuy chỉ là dự cảm thoáng qua nhưng xuất phát từ nội tâm khiến cho trái tim nàng không tự chủ được đập loạn lên.

Thăm thẳm bên trong động khẩu, một thứ lực lượng cuồng bạo cổ xưa từ từ trời dậy, phảng phất như sau giấc ngủ dài ngàn năm cuối cùng đã tỉnh lại. Bất quá vào thời khắc thức tỉnh này khiến cho thiên địa biến sắc.

Tiếng sấm động ầm ì từ lòng đất truyền lại, chấn động kịch liệt, hướng về phía trước như ba đào xô tới. Mặt đất rung lên dữ dội, vô số cự đại thạch khối tới tấp rơi xuống, tựa hồ không có cách nào ngăn cản được thứ lực lượng cường đại này.

Mọi người trong động đều kinh hoàng thất sắc. Tăng Thư Thư dụng toàn lực, nhất thanh hô hoán Lý Tuân: “Lý sư huynh, ở đây nguy hiểm quá, chúng ta lui trước rồi tính”.

Lý Tuân sắc mặt tái nhợt, nhất kiếm đánh thẳng vào bạch sắc quang cầu. Đang lúc tâm loạn nên y dụng lực quá tay khiến cho quang cầu bị kích trúng bay ngược một quãng dài, phân thành những tiểu quang cầu hình dạng tương đồng, súc tích lực lượng giữa không trung chực đánh xuống. Bất quá từ lúc dị biến phát sinh, Tiểu Bạch dường như có chút quan hoài, thôi không phát đạo thuật nên tốc độ của bạch sắc quang cầu chậm dần.

Giữa hoàn cảnh khẩn bách này, Lý Tuân hốt nhiên mở miệng kêu lớn: “Mọi người đi trước, ta đoạn hậu”.

Dứt lời liền phu thân lên không, tức thì kiếm mang đại thịnh. Lúc này đại bộ phận bạch sắc đạo quang cầu đã hạ xuống đất. Đám người Phần Hương Cốc đối với y luôn kính trọng nên sau khi nghe lời đề tỉnh đã rút lui về phía cửa động khiến cho lòng động trống không. Chỉ có điều Lý Tuân không hề có ý rút lui. Tăng Thu Thu phi thân qua, thấy y mãi nhìn những bạch sắc quang cầu liền cao giọng gọi: “Lý sư huynh, sao huynh còn chưa đi?”.

Lý Tuân sắc mặt thoáng hiện lên vẻ do dự, nói: “Nhưng...Lục sư muội vẫn còn ở trong đó”.

Tăng Thu Thu cau mày quát lớn: “Lục sư muội đạo hạnh cao thâm, vị tất đã có chuyện gì, nếu huynh còn chần chừ, chỉ sợ không cứu được người mà bản thân ngộ hại”.

Từ phía chân động ngày càng cường liệt, đá rơi đã lâu nhưng không lộ dấu hiệu suy giảm mà có chiều hướng gia tăng, Lý Tuân sắc mặt biến đổi, rốt cuộc đành thở dài phi thân về phía sau thoát đi.

Tăng Thu Thu nhìn chăm chăm vào huyệt động sâu thẳm một lúc rồi cũng lướt đi.

Hai người đối thoại, mỗi câu mỗi chữ đều lọt vào tai Tiểu Bạch, bất quá đối với những lời họ nói nàng chỉ phảng phất cười nhạt nhẽo, không mấy may động tâm. Bên trên lòng động, tốc độ vận động của bạch sắc quang cầu chậm dần. Sau khi thân ảnh của Lý Tuân và Tăng Thu Thu rời khỏi, bạch sắc quang cầu mất đi mục tiêu truy đuổi, đình lại giữa không trung, liền đó tụ hợp lại, từ từ dung hợp thành một khối bạch sắc quang cầu bay tới chỗ Tiểu Bạch đang đứng.

Tiểu Bạch nhẹ nhàng xoay mình, ngưng thị nhìn về phía sâu thẳm của huyệt động.

Thứ lực lượng cổ xưa này xem ra không ngừng gia tăng cường độ, Tiểu Bạch thậm chí có thể cảm nhận được một luồng đại lực cường mãnh không gì so bì được từ mặt đất truyền đến. Tường đá nham thạch chung quanh rung lên bần bật, vỡ thành muôn ngàn viên đá lớn nhỏ, cùng với tiếng sấm âm âm, rào rào rớt xuống mặt đất. Tuy nhiên trong phạm vi ba thước quanh người Tiểu Bạch, tịnh không có khối đá nào xâm phạm vào được.

Bạch sắc quang cầu bay về bên cạnh nàng, giống như một gã tiểu tinh linh, xoay chuyển, bay múa theo tâm ý chủ nhân.

Lúc sắc mặt chủ nhân hiện lên vẻ mệnh mang thất tán, nó cũng đượm nét ưu tư.

* * * * *

Tại thời khắc đó trong vùng tối thăm thẳm vang lên một tiếng gầm cuồng nộ, tựa như tràng cười dài vang tới chín tầng trời.

Thứ lực lượng thần bí cổ xưa này cuối cùng đã hoàn toàn thức tỉnh!

Thạch thất rộng rãi là vậy cũng hoàn toàn bị hoả quang bao phủ, mọi âm ám, tối tăm lúc trước đều bị quét sạch. Làn hoả quang chói chang này vượt xa những thứ ánh sáng khác trên thế gian, thậm chí khiến cho người ta có cảm giác nếu liệt nhật có rụng xuống chốn này, chỉ e rằng nóng đến thế là cùng.

Uy thế kinh hoàng của Xích Diễm Ma Thú nếu đem so với hoả cảnh này chỉ như một đốm lửa nhỏ nhoi mà thôi.

Tại nơi nóng nhất của luồng hoả diễm, không ngờ vẫn tồn tại một loài vật đang cấp tốc chuyển động, ánh mắt loang loáng hướng về những vòng sáng yêu dị nơi Bát Hung Thần Tượng. Dưới tác dụng của thần bí chú văn, thần thú đã dung nhập với hoả diễm, nhanh chóng hoá thành nhiệt lực.

Hoả diễm không ngừng khuyếch trương rồi thu hẹp lại, phảng phất như đang áp ủ, dung dưỡng một sinh vật đáng sợ nào đó, ôn độ theo nó mà liên tục thăng trầm. Những thứ thần bí cổ xưa tại nơi này, mỗi điểm đều ngưng tụ lực lượng đã mất từ hàng ngàn vạn năm, nay đang tái hiện lại trên thế gian.

Lục Tuyết Kỳ cùng Quý Lệ bị luồng liệt diễm cường đại đẩy ra sát vách đá. Hoả diễm phảng phất như đang nung chảy thân óc, vắt khô quắt từng giọt, từng giọt nước trên thân thể hai người.

Không có một giọt nào, bởi vì mồ hôi đã sớm hoá thành khí bay mất. Ở giữa ánh lửa rùng rục, khuôn mặt hai người chói lói sắc hồng.

Lục Tuyết Kỳ đột nhiên có cảm giác mơ hồ, nhìn sang Quý Lệ ở bên cạnh thấy nam tử này không biết từ lúc nào đang nắm chặt lấy bàn tay nàng. Nàng không hề kinh ngạc chút nào, dù đang phải tuyệt vọng đối mặt với một lực lượng thần bí trong biển lửa.

Trong bàn tay hần, từ những ngón tay truyền lại một cảm giác ấm áp.

Cảm giác này sao quen thuộc! Mười năm trước nàng cũng đã từng trải qua cảm giác như thế.

Trong bóng tối hắc ám, một bàn tay nắm lấy bàn tay nàng.

Quý Lệ di động thân ảnh, rời khỏi vách đá đứng chắn phía trước mặt Lục Tuyết Kỳ. Theo đà vung tay của hần, một đạo thanh sắc quang mang lợt lạt ở giữa ẩn ước một quang sáng màu vàng loé lên, luân chuyển không ngừng, hình thành một màn quang bích phía trước thân hình hần.

Tức thì, hơi nóng khốc liệt giảm dần. Lưng Quý Lệ rung lên nhẹ nhẹ, liền đó, hần âm thầm hít vào một hơi dài.

Hốt nhiên, từ giữa lòng tay nàng, vốn giữ cho hần đứng vững được, một vàng sáng màu lam nhợt nhạt trỗi dậy. Luồng quang mang lam sắc này liền xung đột với thanh sắc quang mang, không tương hợp được, nhưng chỉ thoáng sau hai đạo quang mang đã dung hoà nhất thể, kết thành một bức tường ánh sáng cường đại chống lại sức nóng khủng khiếp của hoả diễm.

Bờ vai người nam tử ấy, tấm lưng người nam tử ấy đang yên lặng đứng trước mặt nàng. Dưới ánh hoả quang rợp trời, Lục Tuyết Kỳ nắm chặt tay lại, trên khoé miệng hé nở nụ cười nhợt nhạt.

Đột nhiên, trường thiên chú văn đình chỉ. Trong khoảnh khắc, mọi vật đều ngừng lại. Hoả diễm đầy trời, thân ảnh Quý Lệ và Lục Tuyết Kỳ vốn đang toàn lực kháng cự hoả nhiệt cũng như đông cứng. Chỉ có Bát hung thần tượng vẫn luân chuyển không ngừng giữa không trung.

Từ nơi nóng bỏng nhất, hoả diễm từ từ lan rộng, thoáng chốc một khe hở đủ cho một người lọt vào biến thành một động lớn. Trong biển lửa chói lọi, ở chỗ khe hở đó tối tăm vô cùng.

Liên sau, từ nơi tăm tối đó, một đôi mắt lạnh lẽo nhìn ra thế giới bên ngoài.

Một cỗ hung lệ khiến cho con người ta cảm thấy tuyệt vọng tràn tới, chớp mắt đã tác động đến cảm giác những người trong thạch thất.

Khoảnh khắc, giống như cây non bị cuồng phong giật đổ, toàn bộ hoả diễm bộc phát quang mang nóng đến cùng cực, từ nơi sâu thẳm của hoả diễm ngấm lên một tràng âm thanh cuồng hoan không ngưng không nghỉ vang đến trời xanh. Âm thanh mang lại khiếp sợ, mang lại cảm giác tuyệt vọng. Từ một thế giới khác, linh vật thần minh cổ xưa giáng lâm.

Một cái đầu cự đại từ từ xuất lộ, đôi mắt giống như liệt nhật chói chang khiến người ta không thể nhìn thẳng, mỗi tác mỗi nơi đều ngập ngụa hoả diễm.

Chiếc đầu to lớn này chiếm cứ hết không thạch thất. Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ ngây người, không tưởng được rằng trên thế gian lại tồn tại một sinh vật to lớn đến vậy, lớn đến mức không thể đề kháng. Theo bản năng, hai người liên thủ dụng pháp bảo đề kháng luồng hoả diễm đang dữ dội lấn tới. Chỉ là trước uy thế ghê tởm này, vận mệnh họ dường như đã được tuyên cáo.

Bát Hoang Hoả Long!

Hung thú đáng sợ trong truyền thuyết của Nam Cương Vu Tộc, có thể huỷ diệt thế gian vạn vật, là linh vật mà Bát Hung Huyền Hoả pháp trận triệu hoán vào lúc tối hậu, sau ngàn vạn năm dài đã hiện thân một cách oanh liệt giữa thế gian.

Chiếc đầu cự đại từ từ chuyển động trong vùng hoả diễm, tịnh không có cử động huỷ diệt nào. Ngọn lửa dữ dội bao quang nó, từ cái sừng to lớn đến răng nanh trong miệng loé lên một sắc đỏ mềm trong như pha lê thần bí nóng rẫy.

Ngay từ hơi thở đầu tiên, hoả long đã khiến cho thạch thất chấn động kịch liệt. Đối với sinh vật cường đại như nó thì thạch thất này bất quá chỉ là một nơi nhỏ hẹp, thậm chí thân mình nó cũng đã thò ra ngoài.

Phía sau đầu hoả long, vòng sáng Bát hung thần tượng tạo thành đang chuyển động. Thoạt ẩn thoạt hiện giữa nhãn thân hoả long, vòng sáng cự đại đó tựa hồ đang rung lên nhè nhẹ.

Có phải hoả long chính là lực lượng khiến người ta tuyệt vọng?

Hay ai đó đang gửi hồn vào những hồi ức xa xưa?

Không ai biết.

Không tưởng được trong khoảnh khắc đó nó mới thực sự thức tỉnh. Từ hai hốc mắt long lanh đỏ ối hoả long, liệt diễm từ từ thăng cao.

Một lát sau, chiếc đầu đáng sợ đó nhìn sang bức tường bên phải thạch thất. Hai nhân ảnh đang tựa vào đó toàn lực chống lại hoả diễm.

“Grừuru...”. Chớp mắt, một luồng âm thanh chói lói tưởng xé nát thiên địa vang lên!

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 214

Mạt Phạt

Tiếng hồng của Bát Hoang Hoả Long âm âm vang dội lại từ nơi rất xa, hoả diễm lại bao trùm khắp nơi làm tăng thêm phần khủng bố. Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ đứng mặt đối mặt, xung quanh là lửa lớn giận dữ cứ chực phun trào, tuy vẫn còn cách mặt đất khoảng một bước chân nhưng chảo lửa đã hoá thành dòng dung nham địa ngục. Từ vô số các khe nứt nham thạch đỏ rực đang rào rào bắn lên pháo hoa, tàn dư rơi xuống nền đất đen vẫn còn phát ra những tiếng xì xì không ngớt.

Hoả diễm cuộn cuộn bốc lên không trung, trong khoảnh khắc tiến thẳng về phía trước.

Không khí trở nên ngột ngạt, chùng như không thể thở được nữa.

Ánh lửa hồng hắt thẳng vào gương mặt đỏ bừng của Quỷ Lệ rõ những đường gân máu xanh nổi hẳn. Mắt hắn hướng thẳng vào ngọn lửa, miệng hét to một tiếng, PHỆ HỒN MA BỔNG ly khai khỏi tay hắn, bay phiêu phiêu ngay trước mặt. Cùng lúc ấy, hai tay Quỷ Lệ kết thành hình Phật gia Pháp ấn, nhưng giữa lòng bàn tay lại phát khởi Thiên Âm tự Phật môn chân pháp tạo ánh sắc vàng trang nghiêm tôn kính, đôi lúc thoáng lẩn những tia hồng quang quý dị.

Dưới pháp lực của hắn, Phệ Hồn được dựng thẳng lên mạnh mẽ giữa hư không, đầu gối Phệ huyết châu cứ chuyển động theo pháp ấn trong tay Quỷ Lệ, nơi không ngừng phát ra những chân ngôn Phật môn ánh vàng. Phệ Hồn trước mặt bị cuốn quay những từ ngữ vàng ánh ấy, không gian chung quanh nó cứ lưu chuyển từ từ kết thành một hình Thái Cực Đồ.

Ở giữa Thái Cực Đồ án này bất ngờ lại không phát ra thanh quang chân chính của Đạo gia chân pháp Thanh Vân môn mà lại hỗn tạp với những biểu tượng kỳ dị của Ma giáo dị thuật. Trên thế gian có biết bao loại chân pháp tu hành nhưng đây là lần đầu tiên một cá nhân có được bản lãnh tinh thông cùng lúc khởi phát các loại chân pháp như thế.

Dưới ánh dư quang của Thiên Gia thần kiếm, Lục Tuyết Kỳ đứng sau lưng Quỷ Lệ trầm mặc, ngưng thần tập trung toàn lực chuẩn bị đối phó, trên gương mặt nàng lộ vẻ khủng bố cùng cực. Thiên Gia thần

kiểm sau lưng cứ toả sáng lam sắc diu dịu.

Nàng vẫn đẹp rạng rỡ, thanh thoát giữa chung quanh đang điên cuồng nghiêng ngã.

Chỉ một khắc sau, nhiệt hoả mãnh liệt vô bì ào đến.

Ngay tức khắc, phảng phất cả thế gian như đều hoá cả thành lửa, thân thể cứ như trong lò lửa hồng, như đang chịu đựng cực hình đau đớn nơi luyện ngục. Lửa đỏ khôn cùng đang cười cuồng loạn bên tai, từ mọi hướng đang vươn muôn bàn tay tới quanh mình, thân xác ắt sẽ bị thiêu thành tro bụi.

Toàn thân chiến đấu!

Bỗng nhiên, giữa sóng lửa cuộn cuộn gào thét đó, những tia sáng kỳ dị, sau một thời gian bị áo đảo, vẫn ngoan cường toả sáng trở lại.

Là Phệ Hồn!

Kim, Thanh, Hồng tam sắc quang mang đồng thời phát ra từ thanh Phệ Hồn, ngưng kết thành bức tường chắn vô hình ngăn biển lửa điên cuồng kia, bảo vệ chủ nhân.

Đây dường như là kỳ tích! Bát Hoang Hoả có sức mạnh hủy diệt toàn bộ cả thế gian bỗng bị Quỷ Lệ đẩy lui, thậm chí ngay cả con khi Tiểu Hôi trên vai Quỷ Lệ cũng nằm phục xuống, chớp ba con mắt đỏ ngầu đang long lên, hung hãn hướng về hoả long gầm lên giận dữ.

Chỉ có tình hình của Quỷ Lệ là chẳng thấy khác hơn, cứ mỗi khi được ngọn lửa phản chiếu thì mặt hắn còn ánh được chút sắc hồng, sau đó thì chuyển sang tái nhợt. Lục Tuyết Kỳ đứng sau lưng đã cảm nhận được toàn thân Quỷ Lệ đang rung lên nhè nhẹ, vội vàng đưa tay đỡ lấy hắn. Vừa chạm vào thân Quỷ Lệ, nàng đã sững sốt. Toàn thân Quỷ Lệ nóng như lửa, dù Lục Tuyết Kỳ tâm tu hành thâm hậu như vậy cũng chẳng thể kiềm được nổi xót xa, ghen ngào không thốt nên lời. Kinh động hơn, lúc Lục Tuyết Kỳ hai tay đỡ Quỷ Lệ đã cảm thấy ngay rằng, dù hắn thân vẫn duy trì pháp ấn nhưng song thủ đã rung lên, không tự chủ được nữa.

Uy lực của phản kích này thật đáng sợ!

Nhưng đòn tấn công này cũng không phải là không có tác dụng, Bát Hoang Hoả Long cự thú trước mặt

thân như ngọn núi lửa rừng rực bùng một lần nữa không phát động công kích, quay đầu nhìn hai sinh linh nhỏ bé này.

Trong mắt phản chiếu chỉ toàn là lửa đỏ.

“Tranh”

Tiếng ngân trong như tiếng phượng vang lên, lam quang khởi phát, thanh Thiên Gia vọt ra khỏi tay Lục Tuyệt Kỳ, phản chiếu bóng nàng đang bay lướt lên phía trước Quỷ Lệ, hít thật sâu, cương quyết đối mặt với nỗi khủng khiếp phía trước.

Bóng đen ào đến, cũng đang múa quay cuồng trong gió.

Những dải áo phơ phát bay trong làn khí nóng, rơi rơi trên mặt Quỷ Lệ. Ngay cả trong hoàn cảnh khôn khó này hắn vẫn cảm nhận được mùi u hương thân thuộc, đã từ lâu thâm nhập tận trong tim.

Trong giờ khắc tuyệt vọng nhất, vẫn còn có người bên cạnh.

Ngay cả lúc đến bước đường cùng, vẫn có những người không bỏ ta mà đi sao?

Thời gian như phẳng phát trôi qua trong mắt hắn, che khuất cả màn hoả diệm hùng hậu phía trước, mắt như thấy lại thời niên thiếu ngày trước.

Hồi ức ở thâm uyên bỗng quay về, phẳng phát cứ như mới diễn ra trong ngày, quay về rõ rệt sau bao nhiêu thăng trầm cùng tuế nguyệt.

Nguyên lai, thân ảnh đó thật ra không một chút đổi thay?

Chẳng phải con người luôn thay đổi sao? Có ai tránh được điều này sao?

Phía sau Bát Hoang Hoả Long, Bát Hung Thần Tượng bỗng chuyển động, đột nhiên toả sáng rực rỡ, giữa cácluồng sáng thoát ẩn thoát hiện các ấn tích quý dị chớp tắt không ngừng.

Bát Hoang Hoả Long bỗng nhiên đứng chững lại, cuồng nộ dữ dội như bị thôi thúc mạnh mẽ, bật hồng lên lần nữa.

Tiếng hồng của Hoả Long tương tự như tiếng tung hô “vạn tuế” đón chào Đại đế xuất hiện, cứ vang vọng dồn dập ủa đến. Mọi đất đá trên mặt đất bỗng nhiên rung chuyển kịch liệt, rồi rã tan, hoá cả thành nham thạch. Trong thời khắc ấy, phía dưới của Quỷ Lệ và Tuyết Kỳ đã hình thành biển nham thạch nóng bỏng. Âm vang từ tiếng hồng dài của Hoả Long, biển nham thạch không biết bắt nguồn từ nơi đâu như được tiếp thêm nguồn sức mạng, bắt đầu tập trung trôi nhanh về một hướng.

Dung nham cuộn cuộn dâng lên càng lúc càng nhanh, nhiệt khí bốc cao lên, làm cả thạch thất lúc này biến thành một địa ngục dung nham thật sự. Thoáng chốc, giữa biển dung nham ấy bỗng nứt ra tạo thành hố sâu hun hút, phá huỷ hết mọi thứ bên trên dòng dung nham cháy đỏ rực, giống như một vũ điệu điên cuồng lên đến thời khắc cao trào.

Vực thẳng nứt càng lúc càng lớn, càng lúc càng sâu, dòng nứt điên cuồng cứ khoét âm âm. Trong lòng vực sâu đó, từ từ phát ra những tia sét sáng ngời, thanh âm vang vọng đình tai nhức óc, còn vượt trội hơn cả tiếng gầm rống của Bát Hoang Hoả Long vang dội trong không gian.

Lúc dòng nham thạch điên cuồng đang cuộn cuộn chảy đến, vực sâu khổng lồ đã bành trướng đến hơn ngàn trượng. Từ sâu thẳm dưới đáy vực bỗng vang lên tiếng nổ kinh thiên động địa.

Oành!

Giữa thời khắc kinh thiên ấy, từ trong vực thẳm bắn ra một cột lửa lớn, kích thước mười người ôm không xuể, toàn bộ đều tạo thành từ dung nham, uy lực vô biên.

Cột dung nham này xông thẳng về phía Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ, hai sinh linh mỏng manh, bé nhỏ không thể so bì.

Quét sạch tất cả, san thanh bình địa.

Dường như đây mới chính là sức mạnh vô song thế gian không gì sánh nổi.

Là sức mạnh của lửa, tinh hoa của lửa.

Cột dung nham chưa đến chỗ Lục Tuyết Kỳ và Quỷ Lệ, nhưng cả hai đã thấy không còn lối thoát. Từ ngay trước thời khắc ấy, họ đang dựa vào góc vách đá còn sót lại của hang động. Lúc này, dưới chân

động điên cuồng, vách đá đã sụp vỡ thành nhiều khối rơi xuống phía sau họ. Những khối đá cứng chẳng hiểu vì sao đã từ từ nứt chảy thành các khối dung nham đỏ bùng.

Phía trên hai người chính là con mắt trùng trùng thèm khát của Bát Hoang Hoả Long, còn xung quanh là biển lửa hùng hực điên cuồng.

Dưới chân là cột dung nham đang phun trào đến với khí thế không gì cự nổi.

Trong ánh lửa, trong hơi thở, là vậy gì đang run rẩy?

Là vật vì khiến tay quyết nắm lấy, không buông ra, khăn thiết giữ chặt bên mình?

Lúc ấy bỗng vang lên tiếng ngâm nga như viển du từ chân trời, mang theo ánh lam quang u uẩn, như từ mười năm, trăm năm, ngàn năm vọng lại mãi đến hôm nay, chỉ vì người yêu mà ngâm vọng mãi.

Tiếng gió lửa gào thét.

Nàng hướng gần đến bên lửa hồng, bóng bạch y rạng rỡ giữa ánh lửa, mỹ lệ vô song như vị tiên tử, trong bàn tay ôn nhu, kiên định ấy vẫn nắm một vật không rời.

Có gì đáng sợ chứ? Còn gì có thể làm ta sợ hãi nữa chứ?

Thanh kiếm đó!

Bóng nàng ấy hướng về phía trước, hiên ngang trước mưa gió, phong tư tuyệt thế.

Phía sau nàng vang lên tiếng ngâm trầm của Thiêu Hoả Côn, chính là thanh Phệ Hồn hiện nay, đang phóng lên đuổi theo Thiên Gia, thanh quang của nó lấp lánh song song toả theo ánh lam quang của Thiên Gia.

Giữa biển lửa tuyệt vọng, hai hình bóng ấy luôn cận kề bên nhau.

Thiên Gia thần kiếm khẽ rung lên, ánh kiếm xuyên qua vùng hoả nhiệt phong vân hỗn độn. Đồng hành với thế kiếm là ánh thanh quang cực thịnh của Phệ hồn, cũng đang phát ra tiếng gào bạt gió.

Thanh lam hai ánh hào quang giáng từ giữa biển lửa, hướng thẳng đến cột dung nham đang bành trướng với khí thế không gì đương nổi.

Có gì đáng sợ chứ?

Còn gì có thể làm ta sợ hãi nữa chứ?

Hoả Long giữa không trung không ngừng gầm thét mãnh liệt, thanh âm vang dội cứ ào lên không ngừng. Lửa cháy khắp tứ phương, cùng nhau bốc cao lên, phảng phất cũng đang hoà vào một vũ điệu điên cuồng. Cảnh tượng cứ như một cuộc tận thế hoan lạc.

Hai hình bóng ấy phảng phất hợp thành nhất thể, thanh lam quang huy cuộn lại, rồi như một vệt lưu tinh rơi, đâm thẳng xuống cột dung nham.

Đó là luồng ánh sáng rạng rỡ, nở bùng tựa như một chuỗi pháp hoa đỏ rực to lớn. Biển dung nham sôi sùng sục, bắn tung toé lên trời. Dường như cột dung nham khổng lồ đã bành trướng đến cực độ, thiêu rụi tất cả mọi thứ xung quanh nó. Duy chỉ có luồng song quang sáng rực đó là không nào nóng, hướng thẳng đến trung tâm của cột lửa.

Nào ai biết được những giờ khắc sau đó phảng phất như ngưng kết lại, thời gian đã kéo dài đến tận bao lâu?

Cột dung nham bỗng từ từ hạ xuống, dòng dung nham cuộn cuộn đang từ từ chậm lại, cơn lốc xoáy khổng lồ bắt đầu giảm lại, duy chỉ còn cột lửa đáng sợ đó, giống như trong khoảnh khắc bị đứng sững lại giữa biển dung nham.

Hai luồng sáng thanh lam cùng nhau mãnh liệt đâm xuyên qua cột dung nham tạo ra một lỗ hổng lớn. Ngay sau đó, một âm thanh trầm sâu phát ra, “đùng”, vô số mảnh vụn ồ ạt bắn ra. Thanh lam quang huy cứ không ngừng bùng lên dữ dội. Chẳng mấy chốc, một tiếng nổ lớn vang lên, cột dung nham khổng lồ từ từ nghiêng ngả đổ ụp xuống, rồi nhanh chóng hoà lẫn vào biển dung nham sôi sùng sục bên dưới.

Trên không trung lại hiện ra hình ảnh của Lục Tuyết Kỳ và Quỷ Lệ.

Y phục của hai người đầy những vết cháy xém của lửa, thậm chí thân thể cũng đều thụ thương. Sắc mặt mệt mỏi không tài nào diễn tả nổi. Trong hơi thở và khoe miệng của Quý Lệ vẫn còn đọng mùi vị máu hồng.

Nhưng họ vẫn bên nhau, dù thân thể suy yếu, dù biết rõ là tuyệt vọng, pháp bảo Thiên Gia và Phệ Hồn trong tay, vẫn phóng ra luồng hào quang sáng chói vô cùng.

Tay vẫn nắm chặt tay.

Cơ thể họ từ từ bay lên.

Họ từ từ bay lên giữa khoảng không, rồi dừng lại ngay phía trước mặt của Bát Hoang Hoả Long.

Hai con người bé nhỏ ấy, mặt đối mặt, lặng lẽ đứng hồi lâu.

Hai con mắt rực lửa của Bát Hoang Hoả Long nhìn chăm chú vào đôi nam nữ, trong ngọn lửa đầy vẻ thần bí ấy, thật sự không thể thấu hiểu được trong nội tâm nó đang nghĩ những gì. Thật ra, một sinh vật tồn tại hùng mạnh như nó cũng chẳng cần để ý đến tình cảm của con người.

Ánh sáng của ký hiệu trên Bát Hung Thần Tượng bí ẩn đó, không hiểu vì sao lúc này có vẻ như mờ đi rất nhiều. Phía sau cái đầu to lớn của hoả long, các Bát Tượng Hung Thần dường như đã dốc toàn lực.

Có lẽ, để có được sức mạnh to lớn đó phải trả một giá, cái giá ấy xem ra là quá lớn rồi!

Đạo lý này lưu truyền trong Vu tộc, tự cổ chí kim, có bao nhiêu người hiểu rõ được chứ?

Những ký hiệu thần bí trên Bát Hung Thần Tượng vẫn còn đang nhấp nháy không ngừng từ từ chuyển động. Bát Hoang Hoả Long chưa vội tấn công, dường như nó đang chờ đợi điều gì.

Quý Lệ dù cố che dấu sự đau đớn nhưng cuối cùng cũng không thể nào kềm chế nổi, vết máu trên khoe miệng cứ càng lúc càng lớn. Lục Tuyết Kỳ nhẹ nhàng đưa tay ôm lấy thắt lưng của hắn, đỡ hắn dựa vào người nàng.

Bên tai bỗng thoáng nghe hơi thở quen thuộc, mang theo những luồng hơi nóng thỉnh thoảng lại lướt qua

làn da trắng nhợt nhạt trên gương mặt của nàng.

Trong lòng bỗng thật bồn chồn.

Đột nhiên sao nàng lại có cảm giác đó.

Nàng từ từ quay đầu lại nhìn hấn.

Bắt gặp ánh mắt của Quý Lệ, hấn cũng đang nhìn nàng.

Nàng từ từ cúi đầu, mỉm cười.

Quý Lệ chăm chú nhìn nàng hồi lâu, trên khoé miệng còn vương vết máy của hấn cuối xuống cùng cũng xuất hiện nụ cười.

Xung quanh Bát Hung Thần Tượng đột nhiên phát sáng trở lại. Lần này ánh sáng không chỉ từ những gương mặt danh ác của Bát Thần mà còn hoà quyện cùng với hoả diễm của THú Thần, lần đầu tiên xuất hiện nhưng đã biến hoá vằn ánh sáng không gì sánh nổi, từ từ bao trùm hết toàn bộ chu vi các thần tượng.

Cả vùng sáng bắt đầu chuyển động, đầu tiên tách từ phía sau lưng của Bát Hoang Hoả Long, rồi từ từ hạ xuống. Hoả Diễm bùng bùng di động theo vùng sáng đó. Vật khủng khiếp ấy từ từ hạ xuống tiếp xúc với đỉnh đầu của Bát Hoang Hoả Long.

Rồi đột nhiên Bát Hoang hoả Long gầm lên hung hãn, trong nháy mắt, cả biển lửa dường như khuấy động. Cái gì đã làm cho sinh vật to lớn mạnh mẽ ấy đau đớn khổ sở như thế?

Hoả diễm đã bứt đi phần hung hãn, nhưng tuyệt đối không cản trở sự hoà nhập của vòng lửa với cái đầu Bát Hoang Hoả Long.

Sau đó, biểu tượng thần bí đang nhấp nháy quanh Bát Hung Thần Tượng, dường như đột nhiên giảm mất đi ánh sáng, lại một lần nữa mờ nhạt dần.

Bát Hoang Hoả Long đã ngừng gào thét, phảng phất như đang cúi đầu xuống một cách chậm chạp, một lát sau đột nhiên cái đầu to lớn ấy bỗng lại ngẩng lên. Nỗi tuyệt vọng ngọt ngào đến ngừng thở lại bắt

đầu xuất hiện, vây lấy Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ.

Lần này, chẳng hiểu sao cảnh tượng tấn công đáng sợ như hai lần trước không tái hiện, mà ngược lại, nhiệt độ xung quanh đang giảm xuống rất nhiều, biển dung nham dưới chân mặc dù vẫn nóng hừng hực nhưng dòng chảy đã dần chậm lại, trong bể dung nham địa ngục này dường như phần tinh hoa của nhiệt hoả đã bị đẩy lùi.

Bát Hoang Hoả Long cuối cùng cũng nhìn hai người nạn nhân chăm chú, lần này, trong mắt nó dường như đã không còn ngọn hoả diễm rừng rực huyền bí mà lại đang tràn ngập bởi những tình cảm phức tạp điên cuồng của con người.

Hoả Long ngẩng đầu trời rồi há miệng thật lớn.

Dường như nó đang hít thở thật sâu!

Cùng với động tác đó, tất cả các hoả diễm rực cháy trên không trung dường như mất tia sáng, như vẫn đủ bù gậy áp lực với Lục Tuyết Kỳ và Quỷ Lệ, càng khiến người ta tuyệt vọng muốn buông xuôi tất cả.

Từ trong miệng của Bát Hoang hoả Long đột nhiên nhá lên một đạo hào quang, không phải là ánh sáng của lửa, mà là một ngọn lửa thuần túy, thật sự.

Ngọn hoả diễm đó không chứa bất cứ tạp chất nào, không phát ra bất kỳ âm thanh nào, thứ đáng sợ nhất thế gian này cũng là vật thuần túy nhất, có lẽ vật huỷ diệt được cả trời đất chính là ngọn “thuần nhất chi hoả” này.

Nó cứ từ từ phun ra!

Nó chỉ là một cột lửa mỏng manh hỗn độn, không hề tỏ ra chút nhiệt khí nào thuần chất như ngọc, thẳng hướng về Lục Tuyết Kỳ và Quỷ Lệ.

Thiên Gia thần kiếm trong tay Lục Tuyết Kỳ và Quỷ Lệ.

Thiên Gia thần kiếm trong tay Lục Tuyết Kỳ đang đưa nhẹ, Phệ Hồn cũng đã từ từ quay về tay Quỷ Lệ. Ánh thanh sắc, lam sắc của hai lợi khí đang dần dần giảm đi.

Sức người dù mạnh mẽ đến đâu cũng vô phương kháng cự hoả lực thiên nhiên.

Ngọn hoả diễm cứ tiến dần đến, từng chút từng chút một.

Lục Tuyết Kỳ cứ cúi đầu yên lặng, không còn thấy những chuyện đang xảy ra trước mắt. Lúc này, trong mắt nàng, chỉ có hình ảnh của một người.

Nhìn thật sâu, thật sâu, khoé miệng nàng thấp thoáng nét cười hanh phúc, nhưng ngại ngùng không dám biểu lộ ngay, cứ rạng rỡ dần lên xuất phát từ tình cảm chôn giấu suốt triệu triệu năm trong tâm hồn.

Hoả diễm đang tiến đến rất gần.

Cánh tay này, cơ thể này còn di trì được bao lâu nữa đây?

Trong suy nghĩ âm đạm của hấn, phải chăng cái chết cũng là như thế này?

Chỉ là, tâm nguyệt cả đời cuối cùng vẫn vô phương thực hiện sao?

Hấn bỗng cười khỏ, chương pháp hoá nhu nhuyễn ôn hoà.

Đột nhiên, vầng sáng quanh hoả diễm rung động, cứ như có một vệt sao băng vừa quét qua, lưu lại một diễm hoả quang, trong khoảnh khắc hỗn loạn ấy bay xẹt qua đầu chàng.

Lục Tuyết Kỳ lập tức cảm thấy được Quỷ Lệ đang lâm vào hiểm cảnh, bất giác nắm lấy tay Quỷ Lệ, ngay lúc đó, ngọn lửa cháy ập đến cận kề, những muốn ăn tươi nuốt sống cả hai người.

Chết!

Hay sống!

Quỷ Lệ lúc ấy bất ngờ chỉ kịp cất tiếng kêu thất thanh, cùng lúc đó hấn vội kéo mạnh thoát về phía sau. Lục Tuyết Kỳ thì ra không hề có ý thoát thân một mình, cương quyết nắm chặt lấy tay Quỷ Lệ kéo hấn đi cùng.

Bỗng bất ngờ trong lòng bàn tay Quý Lệ chớp lên ánh lửa điện, vùng ngoại vi là ánh ngọc đổi màu liên tục phát ra từ khối ngọc bài, trung tâm là hình hoả diễm đồ án. Bảo vật đang phát sáng ấy đích thực Huyền Hoả Giám.

Một khắc sau từ trong lửa đỏ bắn lên cao: Huyền Hoả Giám!

Từ xa, Bát Hung Thần Tượng bỗng nhiên rung lên. Bát Hoang Hoả Long khổng lồ đang tung hoành bỗng như bị một sức mạnh khủng bố nào đó cản lại.

Theo sau đó, dường như có một âm thanh từ u minh vọng đến, tiếng ngâm nga êm dịu, vang vọng gần xa, hình như của Linh Lung nương nương từ ngàn vạn năm trước.

Huyền hoả Giám cứ sáng rực lên. Chính giữa hoả diễm đồ án ấy, tinh hoa hoả diễm dường như tái sinh một lần nữa, phía dưới ngọn lửa phảng phất ẩn tàng một sức sống rất mãnh liệt, hấp thụ tất cả những tinh hoa thuần chất của hoả diễm trên thế gian này.

A!

Bỗng Quý Lệ bật thốt ra một tiếng, Huyền Hoả Giám trong tay sáng bùng lên làm hấn vô phương nỮ giữ lại được. Huyền Hoả Giám rời khỏi tay hấn lại không rơi xuống, ngược lại từ từ bay lên không, ngừng lại ngay trước tầm nhìn của Bát Hoang Hoả Long, từ từ toả sáng lấp lánh.

Huyền hoả Giám từ từ phát luồng nhiệt khí nóng hổi, mang theo làn khói trắng huyền hoặc như muốn nung nấu không khí xung quanh, rồi ngưng tụ lại quanh Huyền Hoả Giám. Như có một sức mạnh vô hình nào đó, làn khói tán ra không gian xung quanh. Trong làn sương mù hư ảo ấy từ từ ngưng kết lại thành hình ảnh một nữ tử mỹ lệ.

Đó là một nữ tử mặc y phục cổ phác, tay cầm pháp trượng. Dung mạo giống y như thạch tượng Linh Lung vu nữ đặt trước Trấn ma Cổ Động.

Là Linh Lung!

Phảng phất như có một tiếng kêu là tuyệt vọng, não nề đến tận tâm can vang lên, Bát Hoang Hoả Long thần sắc lại vô cùng thống khổ. Sau đó, vòng hoả diễm trên đầu Bát Hoang Hoả Long từ từ nổi lên, ánh

Lửa cũng tan biến dần đi, hiện rõ chân thân của Thú Thần, toàn thân Thú Thần lúc này khô cảo, như một cây đèn đã cạn dầu.

Đơn giản chỉ còn mỗi đôi mắt nóng bỏng đó, tuy trải ngàn vạn năm qua vẫn chưa từng biến đổi. Y như đã quên hết mọi thứ trên thế gian này, trong mắt chỉ tồn tại mỗi hình ảnh nữ tử trong sương mù ấy. Y nhìn về phía hư ảo, rồi phút chốc băng mình vào đó, trong ánh mắt ngời lên niềm mãn nguyện không gì sánh nổi.

Huyền hoả Giám cứ âm thầm chuyển động, hình bóng Linh Lung phảng phất như mỉm cười, mở rộng vòng tay hướng đến ôm lấy y.

Họ cứ nhìn nhau tha thiết, cứ muốn ôm chặt lấy nhau. Phía sau Thú Thần dội vang lên tiếng gầm rống kinh thiên động địa. Hoả Long bị mất đi vật khắc chế, trong mắt nó như thấy kẻ thù, bản năng của Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ đều biến sắc, nhưng Thú Thần dường như đã quên hết mọi chuyện xung quanh, hoặc giả y biết, nhưng quan tâm để làm gì chứ?

Y lao mình vào trong làn sương mù, ảo ảnh ấy dường như thật sự đang ôm lấy y.

“Linh Lung...”

“Linh Lung...”

Y thì thầm, hai mắt khép lại thật thoả mãn cứ như đứa trẻ, Linh Lung cũng mỉm cười, đưa tay vuốt đầu y thật dịu dàng.

Hoả Long cứ rống không ngừng, nhưng hoả diễm vẫn tiếp tục thôn tính mọi thứ, không hề nhụt chí.

Hai bóng hình ấy cùng nhau chìm vào trong biển lửa, từ từ biến mất, nhưng không lộ chút vẻ đau đớn nào, ngược lại, tỏ vẻ rất hạnh phúc.

Trong ánh lửa, Huyền Hoả Giám đột nhiên nhấp nháy, từ trên không trung rơi xuống tay Quỷ Lệ. Quỷ Lệ trong lúc xúc động, cũng bất giác đưa tay ra đón lấy. Đúng lúc ấy Bát Hoang Hoả Long mạnh mẽ đột nhiên như mất hết cả sức kháng cự, cơ thể khổng lồ của nó từ từ rạn nứt co rút lại.

Bát Hoang Hoả Long lại gầm lên giận dữ, không cam tâm khuất phục. Nhưng cơ thể dài ngoằn của nó cũng vô phương giận dữ, không cam tâm khuất phục. Nhưng cơ thể dài ngoằn của nó cũng vô phương kháng cự lại việc cái đầu to lớn đang bị một sức mạnh huyền bí nuốt chửng. Trong giờ phút này, nó ngẩng đầu, phun lên trời ngọn lửa cuối cùng chứa hận thù trong lòng.

Động đất!

Trong lúc ấy, tất cả các dung nham như cùng loạt sôi sục bùng nổ. Vách đá sụp đổ hoàn toàn, vô vàn cát đá vụn vỡ rào rào ụp xuống. Đồng thời vô số những dòng dung nham cuồng nhiệt chuyển, bắn ra muôn hướng.

Quý Lệ và Lục Tuyết Kỳ chứng kiến cảnh tượng tận thế ấy mà vô phương tìm ra sinh lộ. Ngay lúc này, Huyền hoả Giám trên cao đột ngột phát ra luồng ánh sáng ôn hoà, bao trùm lấy hai người bọn họ vào giữa, rồi nhanh chóng cuốn bay vút lên trời.

Bên dưới hai người, mọi vật đều đã hoá thành hoả diễm.

* * * * *

Dọc ngang chu vi quanh Thập Vạn Đại Sơn là vô số những dãy núi cao ngất trời, trong thời khắc đó đều cùng nghe vang dội tiếng gầm rú điên cuồng. Hắc Sơn Phong sừng sững suốt ngàn vạn năm bỗng ngập chìm trong bể dung nham cuồng nộ. Các hang động lần lượt sụp đổ, phóng lên không trung những tàn lửa cháy bỏng phía chân trời.

Trước cửa Sân Ma Cổ Động, Hắc Mộc ngạc nhiên không hiểu gì, Hung Linh Hắc Hồ thì lại cười lớn một cách điên cuồng: “Đến rồi, đã đến rồi, cuối cùng cũng đến ngày này!”.

Hắc Mộc trợn mắt, thét lên: “Ngươi điên rồi sao?”.

Hắc Hồ cười điên cuồng rồi đột nhiên ngừng lại. Thân hình hai người đồng thời lắc lư, thoáng sau đó, trước mắt họ, thạch tượng Linh Lung Vu Nữ bảo vệ Trấn Ma Cổ Động ngàn vạn năm đột nhiên vỡ tan thành ngàn mảnh vụn, chỉ trong chốc lát bị cơn gió nóng thổi đến cuốn đi mất.

Hắc Hồ ngửa mặt nhìn trời, tiếp tục cười như điên cuồng: “Nương nương, nương nương, đợi tôi, tôi đến đây...”.

Dưới chân y, hơi thở Hắc Mộc ẩn nấp sau mảnh vải đen cứ dồn dập, dồn dập. Đột nhiên gã nói lớn: “Không! Không Ta không thể chịu như thế này, ta vẫn còn việc chưa hoàn thành”.

Đột nhiên thân hình gã chuyển động, như một tia chớp bay vụt đi, thoát khỏi nơi đang bị lửa hủy diệt này.

Hắc Hồ dường như chẳng lý gì đến việc Hắc Mộc ly khai, y ngẩng đầu lên trời cười cuồng loạn, thân thể khổng lồ của y cứ an nhiên trấn giữ chốn Sân Ma Cổ Động.

Hình bóng của y chỉ trong thoáng chốc đã bị vô số những mảnh đá sụp vỡ oà cùng với dòng dung nham đỏ rực nuốt chửng ngay lấy.

Mặt đất như rung chuyển, vô số mãnh thú phi cầm kinh hoàng trốn chạy. Trên đỉnh núi bỗng phát ra tiếng nổ lớn, phóng lên không trung khối bụi đen mờ mịt.

Từ trên không trung bỗng giáng xuống một trận mưa.

Là trận mưa lửa.

Lửa cháy trên Thập Vạn Đại Sơn liên tục suốt ba ngày ba đêm.

Ngàn vạn năm nữa, ai là người còn nhớ đoạn vãng sự này chứ?

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 215

Ôm Áp

Phản Hương Cốc.

Trên Sơn Hà Điện hùng vĩ, lúc này một màn tĩnh lặng. Ngoại trừ bọn tinh anh đệ tử Lý Tuân tiến nhập vào Thập Vạn Đại Sơn thần bí ra, lúc này đại đa số đệ tử Phản Hương Cốc kẻ thì đang đi tuần trong cốc, kẻ thì đang tu hành trong phòng mình, rất ít khi đến điện đường của Phản Hương Cốc Chủ. Ngoại trừ đêm khuya ra, hiện giờ cũng là lúc lạnh lẽo nhất trong Sơn Hà Điện trong ngày.

Chỉ là giờ phút này, lại có hai thân ảnh đang đứng trước cửa Sơn Hà Điện, mặc nhiên sừng sững nhìn về trời nam phương xa vời.

Khung trời xa xăm, nơi sâu kín trong Thập Vạn Đại Sơn sơn mạch, đang có một cột lửa khổng lồ xông thẳng lên trời, kéo theo hồng nham đỏ phừng gầm gừ lẫn tầng tầng mây xám đen bốc cao, sau đó như vỡ bung ra, bắn tóe về bốn phương tám hướng.

Tuy cách xa quá xa, nhưng phảng phất vẫn có thể cảm thấy được tiếng nổ hồng kinh khiếp xé rọc trời đất đó, thậm chí dưới chân họ cũng thấp thoáng cảm thấy được mặt đất đang run rẩy. Ngoài ngàn dặm đã như vậy, nơi bạo phát trong Thập Vạn Đại Sơn, cục trường khó có thể tưởng tượng được ra sao.

Không ai biết, ít ra, hai người lúc này đang đứng trước Sơn Hà Điện đều không biết.

Vân Dịch Lam sắc mặt lãnh đạm, một hồi lâu sau, y không nói tiếng nào, chỉ trầm mặc chú thị nhìn cột lửa khổng lồ phún phát đã lâu mà vẫn không giảm đi xu thế. Người đứng sau lưng y là sư đệ Thượng Quan Sách của y, lúc này cũng đang nhìn cột lửa khổng lồ đó, nhưng sắc mặt lại cực kỳ phức tạp, thần tình trên mặt cũng tựa hồ âm trầm bất định.

Một hồi rất lâu.

Trong im lặng, bóng tối lặng lẽ kéo tới, sắc trời dần dần ảm đạm, có mấy đệ tử đi ngang qua, nhưng rất

mau chóng phát hiện không khí ở đây không thể quấy nhiễu, vội vàng thoái lui ra liền. Sau đó, tia sáng cuối cùng của hoàng hôn cũng dần dần tan biến, cho dù có nheo mắt nhìn xa, dị tượng nơi chân trời xa xăm đó cũng từ từ mơ hồ không rõ nữa.

Vân Dịch Lam thân người chìm trong bóng tối, chột cục cựa, sau đó chậm chậm quay lại.

Thượng Quan Sách lẳng lẳng nhìn y, mục quang của Vân Dịch Lam tiếp xúc với ánh mắt của lão giữa khoảng không, liền không biết tại sao, lại quay đi, chậm chậm xoay người, đi vào trong Sơn Hà Điện. Thượng Quan Sách trong lòng ngậm thở dài một hơi, cuối cùng nhìn về phía chân trời nam phương một lần nữa, cũng quay mình đi vào.

Tiếng bước chân âm thầm, hồi vọng trong Sơn Hà Điện tịch mịch, lại biến thành vang rền!

Tiếng bước chân trầm trầm, không biết đang đạp lên lòng ai?

Vân Dịch Lam lên ghé thượng tọa giữa đại điện, từ từ ngồi xuống, trời đã tối, nhưng ở đây lại không thấp đèn, tịnh không phải đệ tử Phần Hương Cốc lười biếng, chỉ là một đêm như đêm nay, phẳng phát không giống như bình thường, bọn họ đều biết không nên tiến vào.

Vân Dịch Lam ngồi trong bóng tối, diện dung cũng có vẻ mơ hồ, một hồi sau, y chột thốt: “Không tưởng được trên thế gian này không ngờ thật có người có thể hủy đi Sân Ma Cổ Động, có thể giết chết yêu nghiệt đó!”

Thượng Quan Sách sau cái phát tay của Vân Dịch Lam đã ngồi xuống, tuy lão là sư đệ của Vân Dịch Lam, nhưng nhìn mặt mày của lão lại không biết là già hơn Vân Dịch Lam bao nhiêu, chỉ là giờ phút này thanh âm của lão tựa hồ bình thường hơn so với Vân Dịch Lam, điềm đạm đáp: “Hôm đó Thanh Vân Môn Đạo Huyền đã đánh trọng thương Thú Thần, nay có người có thể nghĩ ra cách giết chết y, cũng không phải là chuyện quá kỳ lạ gì.”

Vân Dịch Lam trầm mặc không nói gì, một hồi lâu sau, y chột cười khổ một tiếng, lắc lắc đầu: “Người tính cuối cùng cũng không bằng trời tính, trăm năm tâm huyết, như vậy là hủy hoại hết mọi công sức trước đây rồi.”

Thượng Quan Sách trầm ngâm một hồi, tựa hồ đang có gì muốn nói, từ từ thốt: “Hay là trên ‘Phần

Hương Ngọc Sách' còn có phương pháp gì khác..."

Vân Dịch Lam hừ một tiếng, Thượng Quan Sách lập tức ngậm miệng lại, không khí hơi căng thẳng, nhưng Vân Dịch Lam hiển nhiên đã khôi phục lại tâm tình, mặt mày hòa hoãn tựa như không nghĩ ngợi gì nữa, chỉ mặc nhiên ngồi đó, không nói tới một tiếng.

Trên khuôn mặt già nua của Thượng Quan Sách, những nếp nhăn tựa hồ càng sâu đậm hơn trong bóng tối, mắt lại loang loáng hàn quang phức tạp, không biết lão thật ra đang nghĩ gì. Một hồi sau, Vân Dịch Lam chợt lên tiếng: "Thượng Quan sư đệ..."

Thượng Quan Sách ngẩn người: "Có tôi."

Vân Dịch Lam điềm điềm thốt: "Người khác không rõ, bí mật trong Phần Hương Cốc ta lại chỉ có ta và người hai người là rõ nhất. Năm xưa tổ sư vì sao lại khai tông lập phái ở nơi hoang vắng Phần Hương Cốc tại Nam Cương này, người chắc cũng biết chứ?"

Thượng Quan Sách thở dài, giọng nói mang theo chút tang thương: "Vi tổ sư ở đây phát hiện ra di tích 'Huyền Hỏa Đàm' của Vu tộc Nam Cương thượng cổ, trong đó phát hiện ra vu pháp thần bí kỳ quý."

Vân Dịch Lam chậm chậm gật đầu: "Không sai, chính là vì vậy, Phần Hương Cốc ta mọc rặng mọc tóc ở vùng hoang tịch Nam Cương này, khai môn lập phái, mãi cho tới ngày nay. Máy thứ vu pháp thần bí của Vu tộc thời cổ, thêm vào chân pháp đạo thuật của tổ sư máy đời truyền lại, mới đạt được danh vọng vang rền cho Phần Hương Cốc ta ngày nay."

Nói đến đó, thanh âm của Vân Dịch Lam chợt có chút thâm lương: "Máy trăm năm nay, cho dù tổ sư đã tận hết tâm huyết, nhưng trong vu pháp của Vu tộc Nam Cương cổ, lực lượng mạnh nhất là 'Thiên Hỏa', bọn ta lại vẫn bắt quá chỉ nắm được phần da lông bên ngoài. Thần tình của y dần dần biến thành phần nô, lạnh lùng thốt: "Ngày ta kế thừa ngôi vị Cốc chủ, đã lập trọng thệ trước mặt tổ sư đời trước nhất định sẽ phát hiện ra bí mật 'Thiên Hỏa' của Vu tộc, để cho nhất mạch Phần Hương Cốc ta xưng bá thiên hạ, lãnh tụ quần hùng. Nhưng đâu có tưởng được không những chưa làm được vậy, trái lại cả việc tham khảo chìa khóa duy nhất của lực 'Thiên Hỏa', trận đồ Bát Hung Huyền Hỏa Pháp Trận trong truyền thuyết của Vu tộc cũng bị hủy đi, không ngờ thậm chí cả Huyền Hỏa Giám quan trọng cực kỳ cũng mất."

Trong bóng tối, Thượng Quan Sách chột giật nảy mình.

“Bụp” một tiếng khô khan, truyền vọng từ bên tay Vân Dịch Lam, dưới cơn tức giận của y, tay y dụng lực quạt thụng tay ghế, nhất thời tĩnh mặc không nói gì.

Lại một hồi sau, Vân Dịch Lam chột thở dài một tiếng, từ từ đứng dậy, giọng vẫn còn thê lương: “Hôm xưa trong khó cục, ngẫu nhiên từ trong sách cổ Nam Cương biết được trên thế gian ngoại trừ Huyền Hỏa Đàm còn có một trận đồ tồn tại trên Sơn Ma Cổ Động, cho nên mới định lột da hổ, chuyện hôm nay, thật đáng tiếc...”

Y phát ra một tiếng thở dài, trên mặt có một vẻ chán nản mệt mỏi khôn cùng.

Ngoài Sơn Hà Điện lạnh lẽo, trừ tiếng côn trùng rả rích ra, không còn âm thanh gì khác, đệ tử Phần Hương Cốc đều đã ngủ say, có ai biết được, trong bóng đêm, có hai lão nhân mặc nhiên ngồi trong Sơn Hà Điện?

Vân Dịch Lam tựa hồ tâm tình hôm nay cực kỳ bất bình tĩnh, nét thong dong ngày xưa không còn nữa, tâm ý lộ ra ngoài, tâm phiền ý loạn, cứ đi tới đi lui, cuối cùng ngửa mặt nhìn trời thở dài, cười khổ lắc lắc đầu, cũng không nói gì, lại lẳng lặng đi về phía hậu đường.

Thượng Quan Sách bất động một chỗ, mắt dõi theo thân ảnh Vân Dịch Lam sắp biến mất trong hậu đường âm ám của Sơn Hà Điện, trong mắt Thượng Quan Sách lại đột nhiên thấp thoáng hàn quang, tựa hồ trong do dự đắn đo cuối cùng đã có quyết định, đứng dậy liền.

“Sur huynh!”

Thân người Vân Dịch Lam khựng lại, quay người lại hờ hững hỏi: “Chuyện gì?”

Thượng Quan Sách chậm chậm đáp, tựa hồ mỗi một chữ đều đã suy nghĩ cẩn thận: “Tôi đã nghĩ kỹ rồi, chuyện này có lẽ còn có hy vọng.”

Vân Dịch Lam nhíu mày: “Người nói gì?”

Thượng Quan Sách tựa hồ khô cả miệng, cổ họng giật giật, từ từ đáp: “Hai chỗ trong thế gian ngày nay biết có trận đồ Bát Hung Huyền Hỏa Pháp Trận tồn tại, Huyền Hỏa Đàm và Trần Ma Cổ Động, đều đã

bị hủy đi, đừng mong xem trên trận đồ mà nghiên cứu câu hỏi ‘Thiên Hỏa’ nữa, sợ rằng tiền đồ vô định.”

Vân Dịch Lam hừ một tiếng: “Không sai, ngươi nói làm gì?”

Thượng Quan Sách trầm mặc một lúc: “Tôi đang nghĩ, trận đồ là vật chết, con đường đó không thông rồi, hay là, có thể bắt đầu từ người ở đó.”

Vân Dịch Lam không còn nhẫn nại được nữa: “Người nào lại biết được?”. Đột nhiên song nhãn của y chột sáng lên, thần sắc ngưng trọng, trầm ngâm một hồi, chậm chậm hỏi: “Ngươi nói sau khi Sân Ma Cổ Động sụp đổ, Vu tộc Nam Cương còn có ai còn sống?”

Thượng Quan Sách hít một hơi sâu, tựa hồ có vật nặng gì đang đè ép trên tim lão, nhưng một lúc sau, lão vẫn nói ra: “Tôi hiện tại không nắm chắc mười phần, nhưng theo tôi đoán, sau khi mọi vật trong Sân Ma Cổ Động đã tan thành tro bụi, có mấy Vu tộc dị dân không phải người không phải yêu, trong đó có một người, e rằng vị tất đã cam tâm đồng quy vu tận.”

Lão từ từ ngẩng đầu lên, thanh âm không biết sao lại khô cứng: “Nếu sở liệu của tôi không sai, người này có lẽ may mắn còn tồn tại, nếu là vậy, người này trên thế gian ngày nay là người hiểu biết nhiều nhất về vụ pháp Vu tộc cổ xưa, bọn ta từ hấn có lẽ sẽ biết được nhiều.”

Vân Dịch Lam lẳng lẳng trầm ngâm, nhưng thần tình trên mặt lại từ từ biến thành tươi tỉnh, một hồi sau, y chột gạt đầu: “Không sai, sư đệ quả nhiên có kiến thức, tuy chuyện này hy vọng không lớn, nhưng không phải là tuyệt vọng. Đã là như vậy, phiền ngươi đi Thập Vạn Đại Sơn một chuyến, chủ ý là thăm dò chuyện này, thuận tiện cũng xem xem bọn Lý Tuân ra sao, gã lần này đi trước, tao ngộ đại biến không dự liệu được, cũng khó trách gã.”

Thượng Quan Sách trong lòng lẳng lẳng thở dài, đứng dậy gạt đầu: “Được.”

Vân Dịch Lam liếc nhìn lão, chột trên mặt để lộ nụ cười mỉm: “Sư đệ, hồi nãy vì huynh tâm tình không được tốt, có lẽ khẩu khí lời nói không đúng, ngươi bỏ qua cho.”

Thượng Quan Sách lắc lắc đầu: “Sư huynh đâu cần nói vậy, không có gì đâu.”

Vân Dịch Lam mỉm cười gạt đầu, sau đó quay người đi vào hậu đường của Sơn Hà Điện, biến mất

trong bóng tối. Trên Sơn Hà Điện rộng lớn chỉ còn lại một cái bóng cô đơn, lẳng lẳng đứng nhìn.

Bóng tối len lén tràn qua, nuốt lấy thân ảnh của lão.

* * * * *

Nam Cương, Thập Vạn Đại Sơn.

Tiếng nổ vang vọng đất trời, núi lửa gầm gừ khiến mặt đất rung chuyển, chung quy sau ba ngày ba đêm điên cuồng bạo phát, từ từ đã giảm yếu đi nhiều. Mưa lửa mù trời, cảnh tượng như ngày tận thế, cũng không biết đã ngừng lại từ lúc nào. Núi đồi sông suối đất đai, ở đâu cũng có dấu tích cháy rụi, đưa mắt nhìn xa, phảng phất vẫn còn vô số ngọn lửa đang thiêu đốt mảnh đất khôn cùng này.

Mây đen trên trời lại chung quy đã dần dần tản ra, ánh sáng ấm áp chiếu rọi khắp mặt đất.

Đứng tuốt đằng xa, trong không khí cũng ít nhiều còn lan man mùi vị lưu huỳnh nồng nặc, nhưng lúc này, trong gió nhẹ từ phương xa thổi lại, không ngờ lại có mùi vị tươi mới.

Tất cả cuối cùng đã sắp kết thúc.

Tất cả phảng phất cũng sắp bắt đầu lại.

Nhật nguyệt xoay vần, đi đi lại lại, vật đổi sao dời, ai có thể thấy hết nhân thế tang thương?

Sao nhấp nháy đầy trời, minh nguyệt mới dâng lên.

Gió đêm xào xạc, cây cỏ dòn dợn.

Đêm tĩnh mịch lặng lẽ giáng lâm.

Một tiếng rừ rừ nhỏ, nàng như đứa bé say vùi trong mộng, vô ý thức thò tay ra, tìm bắt gì đó.

Đó là da thịt êm ấm, chỗ dựa yên ổn, đang bên cạnh nàng, kiên cường chưa hề rời xa. Bên khóe miệng nàng, phảng phất hân hoan vui mừng trong mộng, điểm một nụ cười lợt lạt.

Trong bóng đêm, dưới ánh sao, gió nhẹ len lén thổi qua.

Tóc mềm hơi rối, vài tơ tóc đen tuyền đong đưa nhẹ nhàng trong gió đêm, ướm lên bờ má như ngọc của nàng. Hấn nhíu mày nhẹ nhàng, biểu tình ngây thơ bé bỏng đó, nét mỹ lệ giữa loạn lạc đó, phảng phất trong yên tĩnh, chậm chậm tiến vào nơi sâu thẳm trong hồn phách.

Quý Lệ lặng lẽ ngưng thị nhìn gương mặt say ngủ đó, nàng ở bên cạnh hấn, phảng phất từ đó tới giờ hấn chưa từng tiếp cận qua. Nàng ngủ say sưa, hít thở không khí tươi mới trong đêm khuya Nam Cương, gió lùa qua, lồng ngực nàng nhấp nhô theo hơi thở, khóe miệng hấn chợt hé nụ cười mỉm.

Hấn chợt ngẩng đầu, vầng minh nguyệt đang treo giữa trời, phát ra ánh sáng nhu hòa âm áp, chiếu diệu thế gian.

Nguyệt quang như mặt nước, lắc rắc trên người bọn họ.

Áo như tuyết, người như ngọc!

Đây là một đoạn nhai trên một ngọn núi cao trong Thập Vạn Đại Sơn, giắt mình cách ngọn núi khoảng một trượng, vì cách xa Hắc Sơn Phong của Sơn Ma Cổ Động, cho nên sau khi Sơn Ma Cổ Động sụp đổ núi lửa khổng lồ phun trào, không bị ảnh hưởng gì nhiều, chỉ có lúc mưa lửa mù trời đổ những điểm lửa và đá vụn lẫn lộn với dung nham xuống, có vài điểm lửa lạc tới đây, nhưng rất mau chóng tắt ngóm đi.

Trên đoạn nhai cao chót vót này, vẫn còn có thể thấy tất cả sau trận phong cuồng chỉ còn lại tro bụi tàn dư.

Hai người trong tuyết cảnh hôm đó, sau khi được thông linh thần vật Huyền Hỏa Giám dùng Huyền Hỏa bao phủ cứu ra, vì quá mệt mỏi kiệt lực, hai người mau chóng hôn mê thiếp đi, đến lúc Quý Lệ tỉnh dậy, phát hiện mình và Lục Tuyết Kỳ đã dần thân lên đoạn nhai này.

Đã qua cảnh huyên náo, đã là đêm khuya thanh tĩnh lạnh lẽo.

Bất chợt, bên người truyền lại một tiếng kêu nhỏ, hấn quay đầu lại nhìn, nữ tử mỹ lệ say vùi trong mộng, sau một nụ cười mỉm lợt lạt, từ từ mở mắt ra.

Đôi mắt trong ngần ôn nhu xoay sang nhìn thân ảnh của hắn.

Đột nhiên, phảng phất như đất trời đứng sừng lại, sâu kín trong hồn phách hắn có những nơi lặng lẽ rạn vỡ.

Sau đó, sau khi ngưng thần gương tròn đôi mắt nhìn chằm chằm, môi nàng he hé, phảng phất lâng lâng thấp thoáng nét thẹn thùng, mỉm cười.

Nụ cười đó, trong bóng tối của đêm đen, như bách hợp hoa trong ngàn diễm lệ.

Rất lâu, lại phảng phất như một chớp mắt ngắn ngủi, thời gian đã mất đi ý nghĩa, còn ai để ý tới nữa?

Quý Lệ cũng cười, cười ôn hòa, nụ cười đó phảng phất là thiếu niên của năm xưa.

Nàng giơ tay ra, muốn nắm chặt tay hắn không buông rời nữa, lại phát hiện tay của hai người vốn đã nối liền từ sớm, chưa từng buông rời. Trên mặt nàng thoáng một ánh hồng phơn phớt, đứng dậy.

Tà áo lơ thơ rơi xuống, là áo choàng của Quý Lệ khoác trên mình nàng, nàng ngược lên nhìn Quý Lệ, lại không nói gì, chỉ là bên khóe miệng, nụ cười e ấp lại càng nồng đượm.

Gió đêm ơ hờ lùa nhẹ, phảng phất bàn tay ôn nhu vuốt ve trên người, xa xa, rừng xanh trên đỉnh núi rì rào dọn sóng, phóng đăng cọt đưa trong bóng đêm.

Lục Tuyết Kỳ đôi mắt nhìn bốn bề, cách bọn họ không xa, trên bờ đoạn nhai, Thiên Gia thần kiếm của Lục Tuyết Kỳ đang cắm sâu vào nham thạch, lưỡi kiếm trong ngời như nước mùa thu, uốn mình trong gió đêm. Bên cạnh Thiên Gia, Phệ Hồn của Quý Lệ cũng tĩnh lặng vắt ngang trên đất.

Hai pháp bảo, giờ này phút này phảng phất đều toát vẻ an tĩnh, nào ai biết được chúng đã ra sao trong quá khứ? Thanh quang thấp thoáng trên Phệ Hồn, hòa với lam quang của Thiên Gia bên cạnh, giao tương huy ánh. Đôi pháp bảo từng trải qua ngàn năm ân oán triền miên đó, lúc này, không ngờ phảng phất cũng có bộ dạng dung hợp sắc ánh phần nào.

Sau lưng chột có tiếng gầm gừ nho nhỏ, hai người quay đầu lại nhìn, đột nhiên một thân ảnh khổng lồ từ rừng sâu nhoáng lên, không ngờ chính là Thao Thiết năm xưa theo sát bên Thần Thú. Nghe nó tựa hồ

có vẻ phiền toái bất an, nhưng rất mau chóng ngay sau đó, một tràng thanh âm “chẹp chẹp” quen thuộc vang lên, tựa hồ đang an ủi nó. Một hồi sau, Thao Thiết yên tĩnh trở lại, không gừ nữa.

Hai người quay lại, vọng nhìn nhau, Quý Lệ hơi do dự: “Đó là Thao Thiết, ta đến là vì nó. Ngày mai, ta chắc phải...”

Đột nhiên, hắn không nói nữa, bởi vì lúc đó, một bàn tay mềm mại trắng muốt đã dịu dàng che chắn lấy miệng hắn.

Hắn cảm lạnh trong nháy mắt, thân người phảng phất cũng hơi run run.

Gió đêm rù rì thổi, phớt tung tơ tóc của nàng. Ánh mắt hắn, trong bóng tối đêm nay, phảng phất mịt mờ.

Nhưng, nụ cười giăng nơi khóe miệng lại thủy chung chưa từng biến mất trong mắt hắn.

Lục Tuyết Kỳ chỉ mỉm cười, ngưng thị chăm chăm nhìn hắn, nhìn nam tử đã biết bao nhiêu lần lay lắt trong mộng của nàng, một hồi lâu sau, dịu dàng, thỏ thẻ thốt: “Đừng lo tới ngày mai, có được không?”

Ánh trăng như băng tuyết, lạc vào nhân gian.

Quý Lệ ngây ngô vọng nhìn nàng, vọng nhìn dung nhan tuyệt thế và nụ cười ôn nhu của nàng, vọng nhìn nét ai thương lờ lợt và vẻ cứng rắn đằng sau nụ cười đó. Gió đêm vẫn lượn lờ, suối tóc nàng vân về trên bờ vai, dịu dàng xao xuyến, còn có u hương thoang thoảng, phiêu lãng trong làn gió.

Thân ảnh của nàng, giờ phút này không ngờ lại mong manh như vậy, nhưng, đường nét mỹ lệ đó lại phảng phất chưa từng nhòa xóa giữa vô số tang thương trong nhân thế.

Đừng lo tới ngày mai, có được không?

Trăng sáng, sao đan.

Bóng đêm thật bao la.

Hắn bóp nhẹ tay nàng, nâng niu trong lòng bàn tay.

Dưới khung trời vô tận, giữa thế gian vô biên, ai thềm đề ý tới hạnh phúc nhỏ nhoi này?

Thân người mỏng manh đó, phảng phất run lên nhè nhẹ trong gió đêm, ngấm ngấm ôm ấp gọn tình trong hơi thở, phảng phất bồi hồi trong dòng suối năm tháng suốt ngàn vạn năm.

Trên vòm trời, có phải có ai đang mỉm cười dõi trông?

Là hoan lạc? Hay là thống khổ?

Đừng lo cũng được, ngày mai là gì, ngày mai sẽ ra sao, hà tất đề ý tới?

Ôm ấp vào lòng!

Nàng...! Dịu dàng ôm ấp, trong lòng ta...

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 216

Thâm Tâm

T hanh Vân Sơn, Tiểu Trúc Phong.

Sắc đêm u ám, bầu trời như sẫm một màu đen ngưng đọng lại, chỉ có thể thấy ần lờ mờ những đám mây đen kịt từ từ di động trên bầu trời, từ trong màu đen mênh mông đó, từng hạt mưa không thanh sắc từ từ rơi xuống. Càng xa hơn, ở cuối chân trời, mang máng truyền lại tiếng sấm ì ầm, không biết có phải sẽ có một trận mưa dữ dội đang chuẩn bị đổ xuống.

Các đệ tử Thanh Vân Môn đi Nam Cương đã trở về mấy ngày nay, trong đó Lục Tuyết Kỳ sau khi ra mắt các trưởng bối, lập tức trở về Tiểu Trúc Phong, chưa hề xuất hiện qua, thậm chí trong Thanh Vân Môn đến sự mát tích mờ ám của Đạo Huyền Chân Nhân và Điền Bất Dịch, nàng hình như cũng chưa từng lưu ý.

Vách núi cheo leo nhưng không kém phần thanh tú của Tiểu Trúc Phong, trải qua hàng ngàn năm vẫn giữ được vẻ yên tĩnh, những cây trúc dài trải khắp núi rừng, trong đêm mưa gió này, vẫn như cũ, những âm thanh nhẹ nhàng xào xạc của chúng lặng lẽ hướng về mọi người trên ngọn núi này.

Căn phòng nhỏ, một ngọn đèn leo lét. Cánh cửa khép hờ, cửa sổ vẫn còn một nửa để mở, giữa núi rừng mưa gió từ từ kéo đến, những hạt mưa nhỏ không ngừng bay vào phòng, làm ướt những thân tre tạo nên thành cửa sổ, chậm chậm đọng lại thành những giọt nước long lanh, từ từ rơi xuống, để lại những ngân nước mờ ảo. Gió từ nơi xa thổi đến, nhẹ nhàng lay động cửa sổ, trong đêm mưa gió tĩnh lặng, từng tiếng “cót két” nhẹ nhàng vang lên.

Trong phòng, ngọn đèn đặt trên bàn nghiêng ngả từng hồi, chớp chớp tắt tắt, có đến mấy lần tựa như bị gió thổi sắp tắt, nhưng vẫn gắng gượng, kiên trì cho đến khi ngọn gió kia yếu đi rồi từ từ bùng sáng trở lại.

Trong đêm, khi đã không còn thứ ánh sáng nào nữa, nơi cách xa ngọn đèn trong phòng bị bao phủ bởi một bóng hình. Lục Tuyết Kỳ ngồi dưới ngọn đèn, im lặng nhìn nó. Thanh đăng, hồng nhan, ở trong

đêm này, giống như ngưng đọng lại bao nhiêu sầu muộn không tan, im lặng hồi tưởng lại khoảng thời gian đã qua, nhưng không biết, còn bao nhiêu ký ức có thể lưu lại?

Ngoài cửa, vang lại những bước chân nhẹ nhàng, Lục Tuyết Kỳ hơi quay đầu lại, một trận gió núi từ ngoài cửa thổi vào, ngọn đèn trên bàn dao động chớp tắt, tóc mai mềm mại cũng theo gió nhẹ nhàng bay bay.

Cửa phát ra một tiếng động nhẹ, đã được mở ra. Mưa gió ngoài phòng, âm thanh lại to lên, hình như sức gió đã mạnh lên, như muốn lao thẳng vào phòng, may thay sau thời khắc đó, người khách đã đi vào phòng, quay người khép cửa, cách ly với mưa gió bên ngoài, đồng thời đưa đến trong phòng một không gian yên tĩnh.

Lục Tuyết Kỳ đứng lên, đầu hơi cúi thấp nói: “Su tử, tử sao lại đến đây?”

Người đến chính là Văn Mẫn, nhìn Tuyết Kỳ một lát, đến bên cạnh bàn, hơi thở dài nói: “Muội từ sau khi về núi, thì chưa cất bước khỏi phòng lần nào, nếu tử không đến thăm muội, chỉ sợ không biết bây giờ muội ra sao nữa?”

Lục Tuyết Kỳ ngừng đầu nhìn Văn Mẫn, chỉ thấy su tử khoe miệng có một nụ cười nhẹ, ánh mắt hiền hòa, chứng minh chỉ có sự quan tâm trong đó. Tuyết Kỳ khẽ mỉm cười nói: “Muội làm gì có tâm sự gì, cảm ơn su tử quan tâm.”

Văn Mẫn nhìn Tuyết Kỳ một hồi, trừ khuôn mặt sắc mặt hơi tái, ngoài ra thần khí vẫn giữ vẻ bình thường, mới thở ra nhẹ nhàng, tuy nhiên lập tức lại nói: “Su muội, muội không có chuyện gì thì tốt, nhưng thân làm su tử, nhìn muội với bộ dạng tiêu tụy như vậy, tử đau lòng lắm. Còn nữa, từ sau khi muội trở về núi, chỉ gặp qua su phụ một lần, sau đó thì tự nhốt mình trong căn phòng này, còn lại thì chưa gặp lại lão nhân gia lần nào, bất kể như thế nào, muội không thể trong lòng trách cứ su phụ, nên biết, chúng ta là do su phụ nuôi lớn.”

Lục Tuyết Kỳ lắc đầu nói: “Su tử, sao tử lại nói như vậy, trong lòng muội một chút giận su phụ cũng không có, muội không dám quỳ trước mặt su phụ, vì biết bản thân mình bất hiếu, sợ làm cho su phụ nổi giận mà tổn thương tinh thần.”

Văn Mẫn đánh trống ngực, nhìn Lục Tuyết Kỳ, một hồi sau, sắc mặt phức tạp, muốn nói mà không thành lời, chỉ thở nhẹ một hơi rồi đứng dậy. Ngay lúc này từ phía chân trời, đột nhiên một luồng sét lướt qua,

kèm theo đó là một tiếng sầm dữ dội, đột ngột mà đến, tiếng như lụa xé, nhưng hình như là đang rung động ở trên đỉnh đầu, âm vang ngân nga, mãi mãi không tan. Gió bên ngoài phòng, như mạnh thêm mấy phần. Văn Mẫn nhíu mày, đến trước cửa sổ, nhìn ra bên ngoài một lát nói: “Xem cảnh trời này, chắc mưa lại lớn thêm rồi.”

Lục Tuyết Kỳ đứng thẳng người lên, cũng chậm chậm đến bên cửa sổ, đứng bên cạnh Văn Mẫn, nhìn ra bên ngoài, trong đêm, hai bóng hình yêu kiều, kê vai bên nhau, chìm đắm nhìn vào đêm đen vô tận và mưa gió không ngừng rơi.

Ngoài xa, tiếng trúc xào xạc, tiếng mưa chạm vào lá, đang từ xa truyền lại.

Trong thời khắc này, không biết có phải do sự tĩnh lặng của không gian, mà cả hai không nói câu nào. Không lâu sau đó, Văn Mẫn mới hít một hơi dài, cười nhẹ nói: “Nói thật ra, thì cũng lâu lắm rồi chúng ta đã không cùng nhau nhìn mưa rơi.”

Lục Tuyết Kỳ khước miệng cũng mỉm cười nói: “Đúng vậy, thật ra muội vẫn nhớ, năm đó muội còn nhỏ vừa lên núi, người chăm sóc muội đầu tiên chính là sư tỷ, khi đó chưa hiểu chuyện, mỗi lần gặp đêm trời mưa gió, sấm chớp âm âm, muội cực kỳ sợ hãi.” Tuyết Kỳ từ từ quay đầu lại, ánh mắt hoàn toàn ôn hòa, nhẹ giọng nói: “Những lần đó đều là sư tỷ dẫn muội cùng ngồi bên song cửa sổ nhìn mưa rơi, nói với muội không có gì phải sợ.”

Văn Mẫn không cười lắc đầu, đưa tay ra nhẹ vuốt mái tóc dài óng ả của Lục Tuyết Kỳ, tự nhiên phát ra một câu cảm khái: “Mới chớp mắt, muội đã lớn rồi.”

Lục Tuyết Kỳ cảm thấy lòng bàn tay của Văn Mẫn nhẹ nhẹ vỗ trên đầu vai mình, dường như từ nơi đó truyền đến vài phần ấm áp. Sau thời khắc im lặng, Lục Tuyết Kỳ nhìn sư tỷ nói: “Sư tỷ, tỷ có chuyện gì thì cứ nói với muội.”

Văn Mẫn hơi rùng mình, nụ cười khổ còn chưa dứt nói: “Tỷ biết muội vốn thông minh, không có gì giấu được muội...”. Dừng lại một lúc rồi nói: “Sư muội, kỳ thực sự thông tuệ của muội vượt quá người làm tỷ tỷ này, làm thế nào để muội có thể nhìn không ra, nghĩ không thấu chứ, như vậy rõ ràng mình tự làm khổ mình rồi.”

Nụ cười trên khóe miệng Lục Tuyết Kỳ từ từ mất hẳn, thay thế nó là một thần sắc lạnh nhạt quen thuộc,

chỉ là, đối mặt với Văn Mẫn, cảm giác băng lạnh đó không còn nữa. “Muội không khổ”, Lục Tuyết Kỳ nhìn vào đêm đen ngoài cửa sổ, nhìn vào sự tĩnh lặng vốn có của nó. Văn Mẫn ngạc nhiên nhìn theo, ánh mắt của Lục Tuyết Kỳ như nhìn vào cõi xa xăm, không biết đang nhìn về hướng nào trong đêm, chỉ là qua lời nói của nàng, càng khẳng định thêm rằng: “Muội chưa hề đau khổ qua, sư tỷ. Từ lúc sư môn truyền đạo, thường muốn chúng ta không có sự ràng buộc, tâm tình thoải mái, nhìn thấu tạo hóa, để cầu sự trường sinh, không phải vậy sao?”

Văn Mẫn gật đầu nói: “Không sai, thật ra trong đạo tu hành, Đạo giáo chúng ta cùng với Phật giáo cũng có nhiều điểm tương đồng.”

Lục Tuyết Kỳ nhẹ nhàng vịn vào song cửa trúc, một trận gió lạnh thổi đến, nàng hình như cũng thấy chút lạnh, thân mình khẽ run nhẹ, nhưng vẫn đứng vững, trên cánh tay trắng ngần, nhanh chóng ngưng kết những hạt ngọc nước long lanh. “Nhưng muội cần sự trường sinh làm gì?”

Văn Mẫn há hốc mồm, nhíu mày: “Tỷ biết, lịch sử Thanh Vân Môn mấy nghìn năm, tổ sư truyền lại những giáo huấn, quyết nhiên không thể sai. Bọn phàm nhân chúng ta mong muốn nhanh chóng thoát khỏi sự sống chết, lấy những giáo huấn đó để tu hành, hoặc có thể đạt tới sự trường sinh. Trước đây, tỷ đã từng nghĩ như vậy, vì vậy chuyên tâm tu hành. Chỉ là đến bây giờ...”

Lục Tuyết Kỳ cười nhẹ, giống như từ tận đáy lòng nói ra: “ Nếu muốn muội cả đời này không yêu không hận, muốn lòng muội như tờ giấy trắng mà thành tiên, thì sự trường sinh, được như thần tiên, muội lại cần để làm gì?”

Văn Mẫn kêu lên: “Sư muội, muội, muội cuối cùng đang nói gì vậy?”

Giống như không nghe thấy lời Văn Mẫn, Lục Tuyết Kỳ tiếp tục nói: “Muội biết trong lòng tỷ đang nghĩ gì, sư tỷ, tỷ nhiều lần mắng muội không biết nhìn nhận sự việc, không biết sự gian hiểm của thế gian, những việc muội nghĩ muội làm, quá nửa là không có kết quả. Thật ra làm sao mà muội không hiểu điều đó được? Nếu nói đau đớn, muội cũng từng đau đớn qua rồi. Chỉ là bây giờ, muội thật sự đã nghĩ thông rồi, người ta nói thế gian không có việc gì không thể tha thứ, nhưng muội nói cho cùng không thể như hấn, từ bỏ sư môn để phiêu bạt. Nhưng thậm chí như vậy, muội cũng chỉ mong trong tim mình có một người như hấn để nhớ, và muội cũng biết, trong tim hấn cũng có muội, chỉ cần như vậy, muội cũng thấy đủ rồi.”

Văn Mẫn thở dài một tiếng: “Thế muội thật sự không biết, bọn muội cuối cùng sẽ không có kết quả sao? Muội thật sự không nghĩ đến điều đó sao?”

Mặt của Lục Tuyết Kỳ, lần đầu tiên thay đổi thần sắc, tựa như một cơn bão lòng lướt nhẹ qua, một lúc sau mới thấp giọng nói: “Tất nhiên muội có nghĩ đến, nếu có thể, có ai không ước bên nhau mãi mãi, có ai không muốn bên vững lâu dài? Chỉ là rõ ràng biết không thể đạt được, vẫn cứ ham muốn. Tóm lại tương lai như thế nào, đâu ai biết trước, muội cuối cùng vẫn không thể không nhớ hấn được.”

Văn Mẫn thán thía nhìn người con gái đẹp trước mắt, trong đêm, cô như bông hoa bách hợp xinh đẹp u nhã, tươi đẹp trong tĩnh mịch. Nàng nhẹ nhàng thở dài rồi nói: “Tóm lại tỷ sớm biết không thể nào khuyên được muội, sáng sớm mai, muội đến gặp sư phụ đi.”

Lục Tuyết Kỳ trống ngực đánh thành thịch một hồi, quay đầu lại nói: “Muội tuy không phải không muốn gặp sư phụ, chỉ là gặp người rồi, đa số là làm lão nhân gia nổi giận.”

Văn Mẫn lắc đầu nói: “Hôm nay là sư phụ, tự người bảo tỷ đến kêu muội trước, vì vậy chắc chắn là chuyện quan trọng, muội yên tâm đi.”

Lục Tuyết Kỳ do dự một lúc rồi nói: “Chuyến đi Nam Cương, Thú Thần bị diệt, nỗi lo lớn của chính đạo đã xong, vẫn còn chuyện gì sao?”

Văn Mẫn chần chừ một lúc nói: “Ma giáo bị diệt đã khôi phục lại rồi.”

Lục Tuyết Kỳ chấn động thân mình, đồng thời trong mắt chớp qua một luồng nhãn quang phức tạp nói: “Cái gì?”

Thấy thần sắc dị thường của Lục Tuyết Kỳ, Văn Mẫn thở dài trong lòng, nhưng ngoài miệng vẫn bình tĩnh nói: “Gần đây lời đồn rất nhiều, ngày đó trong kiếp nạn Thú Yêu, Ma giáo gian tà bị hủy diệt dưới tay Thú Thần, lại vẫn còn dư đảng, dường như có ý muốn ngóc đầu trở lại. Hơn nữa Thanh Vân Môn chúng ta thời điểm này loạn trong giặc ngoài, sư phụ dường như cũng tâm sự trùng trùng, muội biết người, lão nhân gia luôn luôn quý trọng muội, phần lớn cũng là vì chuyện này mới gọi muội đến.”

Lục Tuyết Kỳ u buồn rất lâu, gật đầu nói: “Vâng, sớm mai muội sẽ đi bái kiến sư phụ.” Văn Mẫn gật đầu nói: “Vậy muội cũng đi nghỉ sớm đi, tỷ về đây.”

Lục Tuyết Kỳ cũng không giữ lại, đưa đến cửa, Văn Mẫn đột nhiên dừng lại, quay người nhìn Lục Tuyết Kỳ nói: “Sư muội, tương lai nếu muội có chuyện gì, nhất định đừng để trong lòng, nếu muội tin tỷ thì nói với tỷ, so với để trong lòng vẫn thoải mái hơn.”

Lục Tuyết Kỳ chậm chậm gật đầu, nhẹ giọng nói: “Vâng, sư tỷ, muội nhớ rồi.”

Văn Mẫn nhìn thần sắc của nàng, biết nàng tuy đã đáp ứng, nhưng với tính cách của Lục Tuyết Kỳ, quá nửa là có tâm sự gì đều không bao giờ nói ra. Trước mắt chỉ cười khổ một tiếng, quay mình bước đi. Dõi theo cánh cửa, nhìn theo Văn Mẫn đã đi xa rồi, Lục Tuyết Kỳ từ từ thu tầm mắt lại, chỉ thấy đêm đen như mực, mưa gió gào thét, đất trời im lặng, hình như đều có ý buồn bã. Nàng nhất thời nhìn đến ngân ngơ, rất lâu rất lâu, hình như từ trong mộng tỉnh lại, lặng lẽ chuyển mình, nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại.

Mưa gió ngoài trời cũng bị ngăn cách ngoài cửa.

* * * * *

Đúng như Thanh Vân Môn nhận được tin tức, cách xa ngàn dặm ở Hồ Kỳ Sơn, trong núi vốn tĩnh lặng, đột nhiên trong lúc này ồn ào náo nhiệt. Từng tốp từng tốp đệ tử Ma giáo trở lại nơi trú ẩn của Quý Vương Tông, những cơ quan vốn bị khóa đã được mở, những trạm gác cũ không vững vàng đã được sửa lại.

Vào một ngày đẹp trời, nhánh cuối cùng của Ma giáo, cũng là tại thời khắc này có thực lực mạnh nhất, dòng phái Quý Tông Vương, dưới sự thống lãnh của Quý Vương, lại một lần nữa quay lại Trung Thổ.

Bao to bị nhỏ, đội ngũ dài đến nỗi nhìn không rõ đầu đuôi, giống như một bầy kiến đường xa về tổ, nhưng trong đội ngũ này, cứ cách nhau khoảng mười trượng, lại có trên trăm đệ tử Ma giáo hộ vệ áp tải vật gì đó cực kỳ to lớn, toàn bộ bên ngoài được phủ bởi những tấm bố màu xám dày nặng, mang hình vuông khổng lồ lại tạo ra sự chú ý nhất, và ở dưới những tấm bố, không ngừng truyền đến những tiếng rống thấp trầm khiến người ta kinh tâm, trong tiếng rống chứa đầy sự hung tàn phẫn nộ, nhưng không biết tại sao nghe kỹ lại thấy không có chút sức lực nào, giống như là loại quái thú nào đó hết sức mệt mỏi.

Những vật to lớn thần bí này, nhanh chóng được đệ tử Ma giáo, xem ra rất thông thạo, vận chuyển đến

Hồ Kỳ Sơn, sơn động cực lớn đời đời bá nghiệp của Quý Vương Tông, trong không khí chỉ sót lại từ xa tiếng rỗng bi thương của những quái vật còn chưa rõ, đồng thời trong gió không biết tại sao, một luồng hơi thở tanh mùi máu dị thường từ xung quanh chậm chậm lan ra, phát phơ trong gió.

Quý Vương dựa tay, đứng một bên trong sơn động, mắt nhìn vật lớn thần bí cuối cùng được đưa vào sâu trong huyết động, mắt không thay đổi, chớp chớp mắt, ông ta dường như không có thay đổi gì, chỉ trừ bờ giũa tóc mai, chỗ đã vì con gái mà bạc trắng, lại nhiều thêm một ít. Sau lưng ông ta, đứng đó hai bóng người, một người là U Cơ, vẫn một khăn lụa đen che mặt, im lặng không nói, một người khác thì toàn thân bao phủ trong một màu đen, chính là Quý tiên sinh. Sau khi hầu như toàn bộ đệ tử Ma giáo đều vào hết trong động, rất nhanh có một số người chạy lên trước hướng về Quý Vương bẩm báo, Quý Vương im lặng lắng nghe, cũng không nói gì cả, chỉ từ từ gật đầu, đám người trong Ma giáo đó tản ra rất nhanh, dưới mệnh lệnh không lời, cơ quan, khối đá lớn của lối vào động khẫu, từ từ đóng lại, ngăn cách với ánh sáng bên ngoài.

Quý Vương trong bóng tối, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Đây là cái mùi quen thuộc của hang động.

Trong hành lang tĩnh mịch của hang động, từ từ sáng lên ánh đèn, đó là do đệ tử Ma giáo đốt lên dần những ngọn đuốc rồi treo lên phía trên đường đi, dưới ánh sáng mờ nhạt quen thuộc, những cái bóng cũng bắt đầu lay động.

Đằng sau, U Cơ chậm chậm bước, nhẹ nhàng hỏi: “Tông chủ, ngài có muốn đi thăm Lệ Quỷ không?”

Trong ánh mắt của Quý Vương dường như lóe sáng lên, nói: “Sau khi ta trở lại, vẫn chưa gặp qua hấn, hấn hiện giờ ở đâu?”

U Cơ thấp giọng nói: “Hấn luôn ở chỗ Bích Dao.”

Quý Vương đang chuyển thân từng bước một lên phía trước, dừng lại một lúc, sau đó nói: “Ta đi một mình được rồi, bọn người không cần theo ta.”

U Cơ đáp một tiếng, mắt nhìn theo Quý Vương đi về nơi xa, cho đến khi khuất bóng, quay đầu trở lại, nhưng đột nhiên giật mình, cái bóng thần bí bên cạnh, không biết từ khi nào đã không còn thấy nữa.

Dưới lớp lụa đen, hai hàng mi liễu của U Cơ nhú lại từ từ, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp.

Ngoài hàn băng thạch thất ở sâu tít trong hang động của dãy núi, so với sự náo nhiệt bên ngoài hoàn toàn khác nhau, ở đây không có tiếng ồn, vẫn yên tĩnh giống như ngày trước, hoặc có thể trong con mắt một số người, nơi này cần sự yên tĩnh nhiều hơn.

Quý Vương đứng ngoài hàn băng thạch thất rất lâu, mặt đối diện cánh cửa đá, không biết tại sao lại không vươn tay đẩy cửa vào, cánh cửa đá dày nặng nằm ngang trước thân ông ta, nhưng mắt của ông ta dường như đã nhìn xuyên qua miếng đá vững chắc không gì phá nổi này.

Sau cánh cửa đá, nơi của hàn khí lạnh lẽo, con gái ông ta có còn yên tĩnh nằm đó không?

Một nhân vật kiên cường như ông ta, có thể nào cũng có lúc mềm yếu không muốn đối diện con gái mình sao?

Cũng không biết trải qua bao lâu, thời gian chậm chậm trôi đi, thân mình Quý Vương hơi rung động, từ từ vươn tay ra, nhắc cơ quan lên, âm thanh ầm vang thấp trầm truyền đến, cánh cửa đá trước mặt từ từ mở ra.

Một luồng khí lạnh, từ sau cánh cửa xông vào mặt, ẩn hiện còn có luồng khí trắng mỏng như tơ thuật tha, bay phát phơ trong phòng. Quý Vương từng bước một bước đến, cánh cửa đá sau lưng bắt đầu đóng lại.

Tất cả đều không có gì thay đổi. Thân hình yên lặng nằm đó, thậm chí bao gồm cả ký ức của nam nhân luôn ngồi bên cạnh đó. Quý Lệ không hề quay đầu lại, thậm chí liếc nhìn một chút cũng không, hắn vẫn chỉ nhìn Bích Dao, mà Quý Vương cũng không nói chuyện, im lặng đi đến bên còn lại của giường đá, ngưng thị nhìn con gái.

Bích Dao vẫn như cũ, vẫn cái vẻ yên lặng đó mang theo một nụ cười mỉm mãi ngàn năm, tĩnh lặng nằm đó, ở trước thân nơi hai tay bắt chéo nhau, Hợp Hoan Linh bảo vật thần kỳ của Ma giáo đang yên lặng nằm trong bàn tay nàng. Sắc vàng nhạt rực rỡ, dường như từ thân Hợp Hoan Linh khúc xạ ra, tán phát ra tia sáng ngắn dài khác nhau, trong phòng âm thanh yên lặng, nhưng không biết tại sao, luôn làm cho con người có một cảm giác sai lầm nào đó, tựa như từ đâu đó có tiếng chuông trong trẻo ngân nga, nhưng nếu lắng nghe kỹ, lại luôn không tìm thấy tung tích, chỉ có sắc vàng nhạt trên thân chuông từ đầu đến cuối vẫn rực rỡ, tựa như là con mắt hiền hòa, chăm chú nhìn hai người đàn ông trong phòng.

“Những ngày ta không ở đây, nó vẫn khỏe chứ?” Quý Vương lãnh đạm hỏi, tầm mắt của ông ta, từ lúc vào phòng đến giờ, luôn đặt trên thân thể con gái.

Quý Lệ từ từ ngẩng đầu, hướng về Quý Vương, Quý Vương cũng rời ánh mắt khỏi thân Bích Dao, nhìn vào Quý Lệ. Nhãn quang hai người gặp nhau ở giữa không trung, như là có gió chóp lạnh tiếng, ở giữa hai người, trong tay Bích Dao, ánh sáng trên Hợp Hoan Linh, nhẹ nhàng chiếu đến.

“Nàng vẫn khỏe”. Quý Lệ lãnh đạm trả lời.

Quý Vương gật gật đầu nói: “Có người ở đây, ta rất yên tâm.” Ông ngưng một lúc, lại nói: “Người đi Nam Cương lần này, có tìm thấy chút tin tức gì về thuật hoàn hồn không?”

Trên mặt Quý Lệ lướt qua một tia u buồn, lắc lắc đầu, Quý Vương im lặng, cúi đầu nhìn Bích Dao một lúc, nhẹ nhàng thở dài.

Kỳ thực lần trước đi Nam Cương, hành động chủ yếu là theo dấu Thú Thần và thực hiện mật lệnh của Quý Vương, bắt Thao Thiết dị thú bên cạnh Thú Thần, nhưng lúc này hai người nói chuyện, dường như sớm đem chuyện này quên đi rồi.

Trong phòng, vẫn là một sự im lặng.

Cuối cùng, bộ mặt Quý Vương nghiêm túc, lãnh đạm nói: “Ta vẫn còn chút chuyện muốn nói với người, nhưng ở nơi này không tiện, chúng ta ra ngoài đi.”

Quý Lệ gật gật đầu, cũng không nói nhiều, cuối cùng quay nhìn Bích Dao chốc lát, không biết tại sao, trong mắt vụt qua một tia then thùng, theo đó chuyển thân đi ra ngoài.

Quý Vương đi sau lưng hẳn, qua khỏi cánh cửa, cánh cửa dày nặng từ từ khép lại, lại một lần nữa đem sự tĩnh lặng giữ lại. Trong hàn băng rộng lớn chỉ còn lưu lại sắc vàng nhạt của Hợp Hoan Linh tự do di chuyển.

Hai người đàn ông sánh vai đi trong hành lang rộng rãi, trên đường đi, gặp đệ tử Ma giáo tới tập nhượng đường né sang hai bên, cúi đầu hành lễ, âm thanh cước bộ nhẹ nhàng ngân vang, Vòng qua mấy khúc rẽ, hai người đã đến nơi ở của Quý Lệ, Quý Vương hướng về Quý Lệ nhìn một lát, tựa như cảm

giác thấy điều gì đó, Quý Lệ nhè nhẹ cau mày, nhưng cũng không nhìn Quý Vương, chỉ là sau một hồi do dự, hần vươn tay mở cửa. Hai người bước vào.

“Chi chi chi, chi chi...”

“Hồng...”

Trong âm thanh quen thuộc của con khi Tiểu Hôi, còn kèm theo mấy tiếng gầm khác, Thao Thiết, từng là dị thú bên cạnh Thú Thần, lúc này đang nằm trên mặt đất trong phòng Quý Lệ, nhưng xem ra tinh thần của nó cực kỳ ỉu xiu, cặp mắt to như chuông đồng đóng chặt, đến động đậy cũng không, chỉ nằm bẹp trên mặt đất. Trái lại con khi Tiểu Hôi tinh thần vẫn như mọi ngày, nhảy lên nhảy xuống bên cạnh Thao Thiết, trái sờ một cái, phải đánh một cái, một lát kéo kéo đuôi Thao Thiết, một lát vồ vồ lên đầu Thao Thiết, quá đáng hơn, ngẫu nhiên còn thò tay tới sát cái miệng như cái chậu máu của Thao Thiết, mở mồm Thao Thiết, bộ dạng có mấy phần hiếu kỳ hướng nhìn vào trong.

Nhìn dáng của Tiểu Hôi, tựa như muốn vực dậy tinh thần của Thao Thiết, cùng nhau vui đùa, nhưng rõ ràng tỏ ra không có hiệu quả gì cả.

Sau khi Quý Vương với Quý Lệ bước vào, Thao Thiết coi như không thấy gì, vẫn lười biếng uể oải nằm trên mặt đất, con khi Tiểu Hôi phát ra một tiếng kêu, vẩy đuôi hai ba cái nhảy lên người Quý Lệ, nằm sấp trên vai của chủ nhân.

Quý Lệ vuốt vuốt đầu con khi, lãnh đạm nói với Quý Vương: “Chính là nó.”

Quý Vương không nói gì, chỉ chú ý đến Thao Thiết đang nằm phục dưới đất.

Bên khước miệng ông ta từ từ xuất hiện một nụ cười lạnh nhạt, chỉ là trong nụ cười đó, lại ẩn chứa thâm ý sâu xa khó nắm bắt được.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 217

Tâm Ma

Quý Vương bước về phía Thao Thiết, bước đi trầm ổn.

Tiểu Hôi ngồi trên lưng Quý Lệ quay đầu lại, nhìn phía sau Quý Vương, kêu lên hai tiếng “chít chít”, chợt không kêu nữa.

Thao Thiết đang nằm phục trên mặt đất tựa như cảm giác thấy điều gì, cái đầu to lớn động đậy ngẩng lên nghiêng về một bên, cặp mắt to lớn cũng mở ra, hai luồng hung quang chớp mắt đã đặt trên người Quý Vương đang bước tới, một tiếng gầm trầm thấp vang lên từ trong cái mồm to lớn của nó: “Hồng...”

Trong căn phòng không khí vốn yên tĩnh hài hòa, chợt không hiểu tại sao trở nên khẩn trương hơn, ở đầu và lưng Thao Thiết lớp giáp cứng rắn như sắt từng miếng từng miếng khít chặt lại, cái miệng lớn từ từ mở rộng, để lộ hàm răng sắc nhọn khủng khiếp.

Quý Vương đối mặt với con dị thú khủng bố, nhưng trên mặt không hề có nét sợ hãi, mà quay lưng lại đối diện với ánh mắt của Quý Lệ, không ngừng nhấp nháy hào quang, trong đó càng không giấu được sự mừng rỡ và khát vọng.

Ông ta, đối diện với dị thú Thao Thiết dường như đã động nộ kia, thậm chí đến bước chân cũng không ngừng lại.

Sau lưng ông ta, Quý Lệ nhìn theo hơi cau mày. Hiển nhiên Thao Thiết không thể nào chịu được sự khiêu khích này, tướng tá hung ác để lộ ra, cặp mắt của nó từ từ chuyển sang màu đỏ, tám thân to lớn từ từ đứng lên, chuẩn bị tư thế tấn công.

Trái lại Quý Vương trong mắt như không để phản ứng của con thú vào đâu, toàn bộ tinh thần chỉ tập trung quan sát toàn thân nó.

Cuối cùng khi Quý Vương đến gần, bước chân chỉ cách nó khoảng một mét, quả nhiên Thao Thiết không còn chịu đựng được, gầm to một tiếng, lập tức vách đá xung quanh rung lên nhẹ, thân hình to lớn đột nhiên bay lên không, nhẹ nhàng múa vuốt, lao vào Quý Vương.

Trong căn phòng vốn yên tĩnh, cuồng phong theo đó đột nhiên nổi lên, bàn ghế vốn được sắp xếp ngay ngắn chớp mắt cũng bị thổi bay “bình, bình, bình...” đập lên tường vỡ thành mấy mảnh.

Nói thì chậm thật sự rất nhanh, thân hình to lớn của con thú đã gần lao đến đỉnh đầu Quý Vương.

Ở xa, con khi Tiểu Hôi kêu lên mấy tiếng “chít chít, chít chít...”, chỉ là nghe kỹ thì không hề có ý lo lắng, trái lại còn có mấy phần hý hứng khi thấy người khác gặp nạn, tựa như con khi sớm đã thông linh, đối với Quý Vương đang lâm vào hiểm cảnh cũng không có ấn tượng tốt, chỉ mong sao một cái tát của Thao Thiết có thể đánh chết ông ta.

Nhưng suy nghĩ của Quý Lê với Tiểu Hôi không giống nhau, vốn hơi nhú mày, lúc này trong mắt sau khi chớp qua vài nét nghi hoặc, càng nhú lại, giống như trong mắt nhìn thấy được những việc không nằm trong dự tính của hắn.

Thân hình to lớn của Thao Thiết cùng với cuồng phong lao xuống, thanh thế khiếp người, nhưng chỉ là trong thời khắc đó, giống như bóng quỷ u linh, thân hình Quý Vương đột nhiên từ chỗ không nơi thoát thân bỗng như biến mất trong không khí.

Cái đập sức mạnh vạn cân của Thao Thiết, kết quả là đánh vào chỗ không.

Ngay sau đó, bóng xám của Quý Vương chợt xuất hiện, trong khi Thao Thiết còn đang kinh nghi, bàn tay vươn ra như điện chớp nắm chặt phần cổ trên lưng của Thao Thiết, xem bộ dạng ông ta như muốn dùng pháp lực bản thân đem dị thú mà người người đều sợ xem như chó mèo trong nhà xách lên.

Cái nắm này xem có vẻ không nhanh, nhưng Thao Thiết vẫn không tránh được, một tiếng gầm thấp, cổ đã bị chế ngự, chỉ là Thao Thiết dù sao vẫn là dị thú, bị chế ngự nhưng không hề có ý khuất phục, trái lại càng thêm phần nộ, kêu lớn liên hồi, lúc này toàn thân giáp sắt khít chặt, xem ra như thân thể lớn gấp ba lần.

Sắc mặt Quý Vương vụt biến, đồng thời cảm thấy tay phải bàn tay nhói đau, dùng chân pháp Ma giáo dồn vào lòng bàn tay bảo vệ, xem ra không chống nổi sức mạnh dị thường của con quái thú này.

Quý Vương cũng không chậm trễ, buông lỏng tay lùi về sau ba bước.

Quý Lệ và Tiểu Hôi đứng một bên, nhìn rõ ràng, chỉ thấy trên cái cổ sắt thép của Thao Thiết vón đao thương bất nhập, giờ đây hẳn lên năm vết ngón tay đỏ tươi như máu, mà miệng vết thương xem ra không nhẹ, máu tươi từ đó đã từ từ chảy xuống.

Thao Thiết ngẩng đầu gầm lớn, đã trong trạng thái cuồng nộ, đột nhiên quay mình, đối diện Quý Vương.

Tiểu Hôi đang nằm phục một bên trên vai Quý Lệ, lúc này cũng nhảy lên, hai tay múa loạn, chỉ Quý Vương kêu loạn “chít chít”, dáng vẻ cực kỳ phần nộ.

Tuy biết rằng trong căn phòng này không ai hiểu nó nói gì, nhưng không cần hỏi cũng biết, giờ này trong tiếng nói của nó, quá nửa là ngôn ngữ chợ búa.

Tiểu Hôi chửi vài câu, dường như chưa đã giận, tung mình một cái nhảy xuống, xem ra muốn giúp đỡ bạn nó một tay, đem cái lão Quý Vương đáng ghét dạy cho một bài học.

Chỉ là thân nó mới nhảy đến giữa chừng, đột nhiên sau lưng vươn ra một cánh tay, giữ Tiểu Hôi lại, kiên quyết bắt nó ngồi lại chỗ cũ, chính là Quý Lệ.

Tiểu Hôi có vài phần kinh hãi, lại có vài phần phần nộ, nhìn Quý Lệ kêu không ngừng “chít chít chít”.

Quý Lệ làm ngơ, chỉ là càng nhíu mày, nhìn vào trận đánh.

Tiểu Hôi mới kêu hai tiếng, đột nhiên cũng quay đầu lại nhìn, hiển nhiên bị cái gì đó trong trận đánh làm thu hút sự chú ý.

Giữa tiếng gầm khùng khiếp của Thao Thiết, thân hình to lớn hàm răng sắc nhọn hướng về Quý Vương lao đến, nhưng Quý Vương lần này không hề có ý né tránh, chỉ giơ một cánh tay lên.

Một đạo ánh sáng đỏ nhạt rực rỡ, từ trong tay áo Quý Vương vẽ ra, không tiếng động, nhưng chớp mắt đem đến một luồng khí tanh mùi máu, mù mịt tràn ngập căn phòng.

Một tiếng động càng lớn, trầm thấp ngụy dị, trong không gian hư vô tăm tối phát ra, đồng thời với âm

thanh như lụa xé, tựa như muốn đem toàn bộ không gian trong căn phòng đá này xé ra từng mảnh, mặc dù tiếng gầm của Thao Thiết luôn dữ dội kinh thiên, cuối cùng cũng phải im ắng.

Ánh sáng đỏ mờ, chớp mắt sáng rõ, bao trọn thân hình của Quỷ Vương, không ngừng chớp lên, xung quanh đã nhìn không rõ bóng ông ta, Thao Thiết dường như cũng cảm thấy không ổn, trong ánh mắt kinh ngạc cuối cùng cũng có nét sợ hãi, không tự chủ được cũng lùi về sau một bước.

Một cái đỉnh cổ hình dáng cổ sơ có chút hư hại chậm chậm từ nơi ánh sáng đỏ đậm nhất bay lên, cùng xuất hiện với nó trong thạch thất là màu đỏ như máu, không vật nào trong phòng là không mang màu đỏ ảm đạm đó, và luồng khí tanh mùi máu càng thêm đậm đặc, ngửi vào muốn ói.

Trong mắt Thao Thiết nét sợ hãi càng rõ, nhưng dưới sự kích thích của luồng khí tanh mùi máu, dường như hung tính tàng ẩn trong xương cốt cuối cùng cũng bị hấp dẫn ra, sau vài lần do dự không hề quay đầu bỏ chạy, mà là một tiếng gầm lớn, lại hướng về phía đỉnh lao đến.

Đằng xa, Quỷ Lệ càng nhíu mày, thân hình chịu không nổi khẽ run nhẹ, nhưng ngay lập tức trấn tĩnh lại, hai mắt đóng đinh vào cái đỉnh.

Cách đây không lâu, khoảng mười năm trước, trên núi Lư Ba, Đông Hải, hắn từng nhìn qua vật thượng cổ thần khí này, chỉ không ngờ là hôm nay gặp lại, nhưng hình như hình dạng đã hoàn toàn khác trước.

Thân hình to lớn của Thao Thiết lao về phía Phục Long Đỉnh, nhưng chỉ cách thân đỉnh ba thước, đột nhiên trong Phục Long Đỉnh một tiếng nổ ran, như có tiếng niệm chú thấp trầm thần bí trong không gian làm râm tưng niệm, lập tức một đạo ánh sáng đỏ từ đâu chụp xuống, giam toàn bộ thân hình Thao Thiết vào trong.

Nó toàn thân run rẩy, nét mặt cực kỳ thống khổ, ngửa mặt lên trời gầm rú, nhưng giống như bị hút hết khí lực, bay đến nửa chừng liền rớt xuống.

Quỷ Lệ đứng một bên, sắc mặt hơi biến, uy lực to lớn của Phục Long Đỉnh thật nằm ngoài dự liệu của hắn, hiển nhiên trước đây không thể so bì.

Kỳ thật pháp lực của Phục Long Đỉnh trước mắt, trong mười năm nay đã hoàn toàn khác trước, Quỷ

Vương dưới sự giúp đỡ của Quý tiên sinh, tham ngộ văn tự trên thân Đỉnh, thu thập thần lực của linh thú thành lập “Tứ Linh Huyết Trận”, trước mắt trong Phục Long Đỉnh, đã thu thập thần lực của ba con linh thú Quỷ Ngưu, Hoàng Điều, Chúc Long.

Thao Thiết tuy là dị thú, nhưng chắc chắn dưới cơ so với ba con thú kia, thêm vào đó thượng cổ thần khí Phục Long Đỉnh, bản thân đã có pháp lực nguy dị, linh lực thần thú càng mạnh, yêu lực phát ra của Tứ Linh Huyết Trận càng to lớn khủng khiếp. Chỉ một mình đối địch, Thao Thiết giờ đây đã bị áp chế.

Lúc này chỉ thấy tia sáng đỏ nhấp nháy, dường như thực thể, đem thân hình Thao Thiết trói chặt lại, toàn thân Thao Thiết run rẩy, cực kỳ thống khổ, nhưng một chút cử động cũng không được, thậm chí đến tiếng gầm trong miệng cũng nhỏ lại, chỉ còn lại hơi thở khò khè.

Trong thạch thất, mùi máu tanh càng nặng, Quý Vương nhìn Thao Thiết nằm rạp xuống đất không động đậy được, trong mắt chớp lên ánh vui mừng, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn, hình dáng khác với bình thường, giống như điên cuồng.

Ngay lúc không bình thường này, đột nhiên truyền đến tiếng kêu “chít chít chít chít” khẩn nộ, Thao Thiết bị tia sáng đỏ buộc chặt cũng gắng gượng quay đầu lại nhìn, quả nhiên là Tiểu Hôi. Nó không chút do dự nhảy lên lưng chừng, nhảy đến bên cạnh Thao Thiết, vươn tay muốn giúp đỡ, chỉ là tia sáng đỏ tuy nhìn như yếu ớt, Tiểu Hôi thò tay qua đó, lại kêu lên một tiếng, nhảy trở lại, xem như trúng phải ám toán.

Tiểu Hôi nhe răng chu miệng, xem ra cực kỳ khẩn nộ, hướng về Quý Vương đê lộ hàm răng sắc, làm bộ dạng khiêu khích.

Quý Vương không biết từ khi nào, dưới mảng sáng đỏ lập lòe như máu tươi chiếu vào, hai mắt đã biến thành màu đỏ máu, lúc này đột nhiên quay đầu, chớp mắt sát khí nổi lên, càng không nhiều lời, một luồng hắc khí bỗng nhiên bay lên, từ trong vầng sáng đỏ bay thẳng đến, hướng về Tiểu Hôi tấn công.

Con khỉ Tiểu Hôi đương nhiên cũng không phải là ngọn đèn hết dầu, là củi mục, tuy khẩn nộ nhưng cũng nhìn ra trong luồng hắc khí đó sự hung mãnh rình rập, không dám trực tiếp đối đầu, nhảy về bên cạnh mấy cái né tránh.

Một phát đánh không trúng, Quý Vương hú dài, tốc độ hắc khí tăng lên gấp đôi, đồng thời xem ra

đường như xuất thêm vài đạo, từng đạo hắc khí như sấm, từ bốn phương tám hướng dồn lại. Tiểu Hôi tay chân đều dùng, tránh tây né đông, khó khăn né tránh trong đường tơ kẽ tóc, nhưng đã bị dồn vào hiểm cảnh, mấy lần suýt chút nữa bị hắc khí bắn trúng.

Quý Vương lúc này không biết tại sao đối với một con khi, hạ thủ không hề có ý lưu tình, chỉ thấy ở trong hắc khí đột nhiên có một tiếng niệm nhỏ, mây gió tụ lại, trên không ngưng kết lại một bàn tay đỏ như máu, từ trên đầu đánh xuống, Tiểu Hôi vừa mới bị hắc khí dồn tới tay chân luống cuống, lúc này cũng không còn đường lùi, thấy rõ lập tức sẽ bị bàn tay đánh trúng.

Ngay tại thời điểm trọng yếu, bên cạnh đột nhiên vươn ra một cánh tay, xuyên qua luồng hắc khí mờ huyết phong thanh lạnh lẽo, sát khí đặng đặng, nắm lấy đuôi con khi, ném ra bên ngoài, thân hình Tiểu Hôi lập tức bay lên, hướng về phía sau, luồng hắc khí hung ác che sau lưng nó, không biết từ khi nào, tự nhiên đã tản mát ra hết.

Tiểu Hôi bình an vô sự bay ra, tránh khỏi mất mạng, nhưng Quý Vương ẩn hiện trong vùng sáng đỏ đậm, dường như phát ra một tiếng gầm phẫn nộ, ác khí càng nặng, ở xung quanh hắc khí, ánh sáng đỏ chớp mắt ngưng tụ thành hình, một chương ấn đỏ rực to lớn, hướng về cánh tay đột ngột xuất hiện đánh xuống, và sau khi vầng sáng đỏ bắn ra, Phục Long Đỉnh bắt đầu từ từ xoay tròn, trong thân đỉnh những tia sáng quái dị lưu động, lời chú nguyện dị như ẩn như hiện, một mảng không khí chết chóc.

Thân ảnh Quý Lệ, khuôn mặt trầm tĩnh, hai mắt nhấp nháy đầy tia máu xuất hiện ngay lúc hấn cứu mạng Tiểu Hôi trong cảnh ngàn cân treo sợi tóc, đồng thời cũng quay lại đối diện Quý Vương không biết tại sao đang không ngừng thúc phát yêu lực quý dị của Phục Long Đỉnh.

Âm thanh gào thét, càng ngày càng kịch liệt, trong chương ấn đỏ rực bỗng nhiên thấp thoáng nhấp nháy lời chú quái dị trong Đỉnh, xông thẳng đến, Quý Lệ càng nhíu chặt mày, nhưng đối diện với yêu pháp tuyệt thế, không hề có ý tránh né, hai tay vung lên, trước lúc chương ấn đỏ rực nhanh như điện bay đến, trước ngực đã vẽ lên một hình Thái Cực Đồ.

Thanh quang xuất hiện, như một dòng suối tươi mát chảy vào vùng đất khô cằn, huyết khí giết chóc đầy phòng, cuối cùng là một tiếng chấn động, thanh khí chuyển động vòng quanh Thái Cực Đồ, đó chính là thần thông diệu pháp “Thái Cực Huyền Thanh Đạo” chính tông thuần túy của Thanh Vân Môn.

Chương ấn đỏ rực, ngay tức khắc ầm ầm lao đến, va chạm trên Thái Cực Đồ. Ngoài dự tính, không hề có tiếng chấn động khủng khiếp rền vang đất trời như trong tưởng tượng, trái lại như trâu đất lọt vào

vững bòn không còn tí âm thanh nào cả, chỉ là chương ấn đỏ rực đó bị chặn lại giữa không trung, không thể tiến thêm được nữa.

Mặt của Quỷ Lệ chớp mắt biến thành đỏ rực, như muốn bắn từng giọt máu ra ngoài. Hai mắt Quỷ Lệ sắc nhọn chớp hiện, lướt mắt nhìn vào vùng sáng đỏ đậm, kêu lên một tiếng lạnh lùng, di động thân hình, thối lui về sau.

Mỗi bước lùi lại của hắn, chương ấn đó cũng tiến lên một chút. Cũng vào lúc này, mỗi bước lùi của Quỷ Lệ, hai bàn tay không hề ngưng nghỉ, ngón tay co lại hướng lên trên, pháp ấn biến ảo, thanh quang của Thái Cực Đồ giữa hai tay biến mất, nhưng không hề suy yếu chút nào.

Khi hắn lùi đến bước thứ ba, trong tay kết tụ Bảo Bình pháp ấn, trên mặt thần sắc quái dị đỏ như máu cũng đã dịu bớt, viền của Thái Cực Đồ đã bắt đầu tán phát sắc vàng nhạt, lúc lùi đến bước thứ năm, tay hắn chuyển thành Niêm Hoa pháp ấn, kim quang thanh khí của Thái Cực Đồ giao hoán tụ lại với nhau, và khi hắn lùi đến bước thứ bảy, lưng của hắn đã dựa vào tường, không còn đường lùi, nhưng giờ này phút này, mặt mày Quỷ Lệ đã khôi phục trở lại bình thường.

Hai tay rung động, Quỷ Lệ đã kết thành Phật Môn Kim Cang pháp ấn, chỉ trong một lúc kim quang đại thịnh, toàn thân pháp tướng trang nghiêm, như có thần phật ở xung quanh khẽ tụng kinh phật, âm thanh trầm bổng vui tai, Thái Cực Đồ nhanh chóng quay tròn, sắc vàng óng ánh, chương ấn đỏ rực đó dần dần bị Thái Cực Đồ nuốt chửng không thấy tăm tích.

Đầy trời sắc vàng xanh chói lòa, xông thẳng lên trời, cuối cùng đem sắc máu trên mặt Quỷ Vương áp chế xuống.

Trong vùng sáng đỏ đậm, một tiếng gầm phẫn nộ, hiển nhiên kẻ đó đã thịnh nộ, một luồng sáng đỏ lay động, vài tiếng kêu gào thảm thiết, Thao Thiết trên mặt đất bị luồng sáng đỏ hút đến, thân hình to lớn cuối cùng bị hút vào Phục Long Đỉnh, chớp mắt đã không thấy đâu.

Lúc này khuôn mặt Quỷ Vương từ trong vùng sáng đỏ xuất hiện, chỉ thấy tóc bạc vờn bay, hai mắt đỏ rực, sát khí đằng đằng, đâu còn vẻ trầm ổn của ngày bình thường, giống như một cuồng ma giết người.

Trái lại nhìn Quỷ Lệ cũng không hề có vẻ sợ sệt, mà bước từng bước dài tiến đến.

Phục Long Đỉnh không ngừng xoay tròn, trên thân Đỉnh lời chú nguyện dị không ngừng nhấp nháy, từng luồng ánh sáng đỏ bắn ra, Quỷ Vương tay phải giơ lên, Đỉnh cổ to lớn đã nằm trong tay ông ta, giống như thiên ma giáng thế, cực kỳ khủng bố.

Còn Quỷ Lệ toàn thân ánh sáng chói lọi, hiển nhiên cũng đã đem toàn thân pháp lực thần thông tích tụ lại, quyết tử chiến tại đây.

Hai cao thủ đối đầu với nhau, sát khí đằng đằng, trận chiến đột nhiên mà đến này, tựa như hai người đều sớm quên mất nguyên nhân. Chỉ là lúc này, hai người giống như đột nhiên mất hết sự khống chế lý trí đã dồn nén suốt bao năm, toàn lực truy sát, tâm ma rồi loạn.

Quỷ Lệ bước dài tiến tới, khoảng cách càng lúc càng gần, còn ác khí trong mắt Quỷ Vương càng thêm dữ dội, Phục Long Đỉnh trong không trung từ từ quay nghiêng, nhắm chuẩn thân hình Quỷ Lệ.

Một trận đại chiến trước mắt chuẩn bị nổ ra. Không ai có thể nghĩ rằng hai nhân vật quan trọng nhất trong Ma giáo hiện nay lại ở trong một căn thạch thất hẻo lánh không hiểu lý do tại sao lại lâm vào một trận quyết chiến sinh tử.

“Oành...”, một tiếng động lớn cộng hưởng từ trong thạch thất truyền đến. Quỷ Vương và Quỷ Lệ tựa như đều nhìn thấy khóe mắt đối phương giật giật, nhưng trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, cả hai cuối cùng đều không động đậy.

Cánh cửa đá từ từ đổ xuống, ngoài cửa, từ từ xuất hiện một thân ảnh, một thân ảnh toàn thân đang run lên nhè nhẹ.

“Dừng tay!” Âm thanh đó hết sức nhỏ, mang theo vẻ phẫn nộ, kinh ngạc và vài phần kinh hoàng, U Cơ mặt che vương lụa đen, đồng thời cũng là Chu Tước trong Ma giáo, đứng ngay trước cửa. Không nhìn rõ thần sắc dưới vương lụa đen, lời nói vì tâm ý tức giận dâng trào mà phát ra: “Hai người... hai người đang làm gì vậy, cả hai đều điên rồi à?”

Trong thạch thất buông phủ một màn im lặng, hai người đàn ông đối đầu nhau cũng trầm mặc không nói chuyện, luồng sát khí trong không khí vẫn tỏa ra không tan.

U Cơ cắn môi, lời nói phẫn nộ như thoát qua kẽ răng phẫn nộ: “Tốt, tốt, tốt...”. Nàng giơ tay, chỉ về

một hướng nào đó: “Hai người đánh đi, đánh đi, chết hết cả đi, chết rồi đều thấy nhẹ nhàng. Hai người cuối cùng còn nhớ hay không, trong đó, trong đó...”. Thanh âm của nàng có vài phần nghẹn lại: “Trong Hàn Băng thạch thất đó, có phải còn một người đang nằm trên giường đá không? Cả hai đều quên rồi à? Hai người đã quên hai chữ ‘Bích Dao’ rồi à?”

Sắc mặt đỏ rực từ từ tiêu tan, thanh quang kim quang chói mắt chậm chậm thu lại biến mất.

Trong thạch thất, luồng sát khí và mùi máu tanh lưu động đã lâu, không biết từ khi nào đã như thủy triều rút hết, chỉ còn sự im lặng vẫn ở lại không chịu rời đi.

Hai người đàn ông lúc này nhìn nhau, từ sâu trong ánh mắt, tựa như có ánh sáng chạm nhau nói không thành lời.

U Cơ tức tối dẫm chân, không thèm quay đầu lại bước đi, nhìn hướng nàng đi, chính là căn thạch thất mà Bích Dao đang nằm.

Trong thạch thất hai người đàn ông vẫn đứng, tựa như đứng ngang hàng nhau, lặng lẽ suy nghĩ chuyện riêng gì đó. Rất lâu, đột nhiên Quỷ Vương thở ra một hơi, phát tay phải một cái, đem Phục Long Đỉnh nắm trong bàn tay, bước dài ra khỏi căn phòng.

Khi đi qua thân người của Quỷ Lệ, trong mắt ông ta, hào quang sắc bén chói lòa cũng xuất hiện.

Ánh mắt Quỷ Lệ trong lúc này lại không hề chú ý Quỷ Vương, mà nhìn vào trên thân Phục Long Đỉnh, Đỉnh cổ hình dáng cổ sơ, có rất nhiều điểm nhỏ, tàn tích bị phá hoại, nhưng trên thân Đỉnh sắc xanh đậm kèm sắc tím, vẫn có thể nhìn rõ ràng, rất nhiều lời chú thần bí uốn lượn, và ở sau lưng Đỉnh, chính giữa những lời chú đó, lại có một bức họa đồ, hình ảnh đã được thu vào tầm mắt của Quỷ Lệ.

Ngọn lửa cháy hừng hực, một cái Đỉnh cổ đang bị thiêu đốt trong ánh lửa, bốn bên của cự Đỉnh, có bốn loại kỳ thú hoặc chim hoặc thú ngửa mặt lên trời hú dài, và trên cự Đỉnh, mây đen cuồn cuộn, thỉnh linh một khuôn mặt Quỷ Vương hung ác đáng sợ đang cười độc ác nhìn xuống nhân gian.

Đồ hình đó chỉ lướt qua một cái trong mắt Quỷ Lệ, nhưng không biết tại sao như đã in sâu vào ký ức hần, không thể nào quên.

Trong ấn tượng của hắn, cũng là đối với khuôn mặt Quý Vương đó, có vài phần quen thuộc, chỉ là trong nhất thời, hắn không thể nào nghĩ ra được, đã từng thấy qua hình dáng Quý Vương này chưa.

Quý Vương rất nhanh đi ra khỏi thạch thất, biến mất ngoài cửa, trong thạch thất khôi phục lại vẻ yên tĩnh.

Con khi Tiểu Hôi từ một bên nhảy đến, bám lên vai Quý Lệ, từ từ ngồi xuống, nhưng trên mặt không hề có nét vui vẻ, chốc chốc quay đầu nhìn ra cửa, trong mồm kêu nhỏ “chít chít, chít chít”.

Quý Lệ lặng lẽ, vươn tay nhẹ nhẹ vuốt đầu nó, sau một hồi im lặng, hắn nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó chuyển mình đi ra khỏi thạch thất, cất bước đi dạo.

Hành lang rất dài như thông suốt bốn phương tám hướng, giống như đường đi của con người, đâu ai biết nên đi hướng nào, hoặc giả nói, dù bản thân cho rằng đã biết, kỳ thật con đường đó lại thông tới đâu, ai có thể biết chứ?

Sau nửa thời khắc, Quý Lệ dừng bước, ngo ngác không nói nên lời, phát hiện nơi mình dừng chân là bên ngoài Hàn Băng thạch thất.

Vách đá rất dày, nằm ngang trước mặt, nhưng đột nhiên hắn có chút run sợ, kể cả khi đối diện với yêu pháp Phục Long Đỉnh của Quý Vương cũng không làm hắn sợ, khi này không cảm được lòng lại có chút sợ hãi.

Cánh cửa đó, vẫn tĩnh lặng, đứng thẳng trước mặt hắn. Một khe hở hé mở, lò mờ trong đó, hắn nhìn thấy một thân hình mềm mại, đứng thẳng trước giường hàn băng, trong không khí dường như còn có âm thanh tiếng chuông trong trẻo quen thuộc.

Hắn dường như ngây dại.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 218

Bí Mật

Hàn khí trắng mờ lượn lờ như làn khói, bồng bềnh trong thạch thất.

Hàn Băng thạch thất không một tiếng động, hôm nay hàn khí trong thạch thất dường như dày đặc hơn so với ngày thường, thậm chí nhìn qua cũng có cảm giác mơ hồ, không như bình thường nhìn qua là thấy rõ.

Cửa đá phát ra tiếng kêu trầm thấp, từ từ mở ra, chỉ là hình bóng kiêu diễm trong tầm mắt không biết tại sao lại trở nên mơ hồ, là U Cơ ư? Trong tim Quỷ Lệ thầm nghĩ, từng bước chậm chậm bước vào.

Trong thạch thất Hàn Băng, hàn khí mờ mờ tản ra, hết làn này đến làn khác, giống như trong mộng, bao trùm toàn bộ thân hình của hắn.

Bóng hình người con gái, quay lưng im lặng đứng trước giường hàn băng, xung quanh thân nàng hàn khí dường như dày đặc hơn, thêm một mảng hàn khí màu trắng ngưng kết như sương tuyết, cũng khiến người khác nhìn không rõ.

Trong không khí, như ẩn như hiện, vọng lại tiếng chuông trong trẻo, như ở gần bên tai.

Không biết tại sao, Quỷ Lệ theo phản ứng bản năng dừng bước, có lẽ đối với sự việc hôm nay, hắn đối diện với U Cơ cũng có vài phần e ngại, nhất là sau khi U Cơ lớn tiếng trách mắng và nhắc đến Bích Dao.

Nghĩ lại, hôm nay Quỷ Lệ tuy đối với biểu hiện khác ngày thường của Quỷ Vương cũng có vài phần kinh nghi, nhưng đối với hành vi của bản thân, không cần suy nghĩ đã toàn lực xuất kích, cũng không hiểu vì sao.

Có lẽ, trong tim của hai người, sớm đã dồn nén ý tưởng thù hận trong lòng chẳng?

Nhưng trên thế gian này vẫn còn một Bích Dao, nàng đang nằm trong thạch thất Hàn Băng.

Quý Lệ nhìn bóng hình mờ ảo ẩn trong hàn khí, im lặng cúi đầu, một lúc sau mới nói: “Hồi nãy ta động thủ với Quý Vương, là ta không đúng, ta cũng không hiểu tại sao sự việc lại đột nhiên biến thành như vậy. U Cơ đừng giận, lần sau ta sẽ không như vậy nữa.”

Bờ vai thân hình đó, tựa như run lên, nhưng không hề lên tiếng, vẫn giữ vẻ im lặng, chỉ là hàn khí xung quanh dường như chuyển động nhanh hơn, đến cả trong thạch thất, như cũng lạnh hơn vài phần.

Nhưng Quý Lệ cũng không để ý đến cái lạnh đó.

Lời nói của hắn âm vang rồi biến mất hẳn, hắn đương nhiên hiểu quan hệ giữa Bích Dao và U Cơ, sau khi mẹ nàng qua đời, Quý Vương bận công chuyện trong Quý Vương Tông, U Cơ ít nhiều cũng đảm đương vai trò một người mẹ, điều này có thể nhìn ra trong cách xưng hô “dì” của nàng với U Cơ.

Bây giờ đối diện U Cơ, nhất là trong thạch thất Hàn Băng, Quý Lệ có cảm giác như đang đối diện với Bích Dao, mà sâu trong tim hắn đã cảm thấy hổ thẹn với nàng, huống chi hôm nay lại cùng cha nàng động thủ, vài lần đứng trước sự sống chết, lại càng khó nói nên lời.

Rất lâu sau, hắn thở dài một tiếng, thấp giọng nói: “Ta biết trong tim Bích Dao đau đớn, không muốn nhìn thấy ta và cha của nàng đánh nhau, kỳ thật ta cũng không có ý đó, chỉ là lúc đó...”

Hắn nhíu nhíu mày, trong đầu vừa mới lướt qua thân thái dị thường của Quý Vương, lắc lắc đầu nói: “Tóm lại ta hứa với dì, sau này vì Bích Dao, ta sẽ nhìn Quý Vương vài phần là được.”

Thân hình yêu kiều lại run lên, chẳng qua vẫn không quay lại, nhưng nhìn sau lưng nàng, ngược lại tựa như đang lảng lạng gật đầu, biểu hiện sự đồng tình. Quý Lệ im lặng, trầm mặc một lúc, thở ra một hơi dài, cũng không nói gì nữa, khẽ quay người, muốn bước đến giường Hàn Băng nhìn Bích Dao.

Chỉ là hắn vừa mới bước được vài bước, đột nhiên chớp mắt toàn thân hắn đông cứng lại, nhanh như chớp, trong đầu hắn vụt qua một ý niệm, như sấm sét âm âm đánh bên tai, vương lụa trên mặt U Cơ chưa bao giờ rời khỏi mặt, tại sao nhìn từ đằng sau lại không thấy? Gần như ngay lúc đó, trong đầu óc hỗn loạn hắn đã lập tức nghĩ tới, mái tóc của bóng hình đó, chính là hình dáng của một thiếu nữ, so với

mái tóc của U Cơ hoàn toàn khác nhau. Hắn quay thân nhanh như chớp, lớn tiếng hỏi: “Người là ai?”

Hàn khí trong thạch thất Hàn Băng, chớp mắt lạnh thấu xương, làn khói bao phủ quanh bóng hình đó, cũng chớp mắt chuyển động nhanh hơn. Quỷ Lệ hai mắt trợn trừng, có người dám đột nhập vào đây, việc này đối với hắn không thể nào chấp nhận được.

Đang lúc Quỷ Lệ chuẩn bị phát tác, bỗng nhiên sau lưng nghe một tiếng động trầm thấp truyền lại, không khỏi động tâm, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy cánh cửa sau lưng vốn khép, đang từ từ mở ra, ngay cửa xuất hiện một bóng người.

Dáng cao thon thả, vương lụa đen che mặt, phong cách điềm đạm, không phải U Cơ thì còn ai? Nàng mở cửa, chợt nhìn thấy thần tình cổ quái trên mặt Quỷ Lệ, hai mắt trợn trừng, thớ thịt trên mặt co giật, chợt thót tim, không tự chủ lùi lại một bước.

Nhưng nàng không như người thường, lập tức trấn tĩnh lại, giọng lạnh băng hỏi: “Hừ, người còn mặt mũi đến gặp Bích Dao sao?”

Quỷ Lệ nhìn nàng, đột nhiên thần tình trên mặt chợt biến, như nhớ lại một việc hết sức quan trọng, nhanh chóng quay mình lại nhìn, chỉ là lúc vừa nhìn lại, toàn thân hắn chấn động, như ngây dại, ngo ngác đứng yên tại chỗ, không nói nên lời.

Thạch thất Hàn Băng rộng lớn mà hắn đang đứng, đột nhiên chớp mắt khôi phục lại dáng vẻ vốn có ban đầu, làn sương trắng bồng bênh không thấy nữa, tiếng chuông trong treo như ẩn như hiện cũng biến mất, đến cả bóng hình thân bí cũng như tiêu tan vào không khí.

Tất cả mọi thứ, tựa như chưa hề biến đổi, giống như một giấc mộng, một sự ảo giác, thoáng qua và biến mất...

Bích Dao yên tĩnh nằm trên giường, khóe miệng vẫn mang nụ cười nhẹ quen thuộc, hai tay đặt chéo ở giữa ngực, Hợp Hoan Linh không ngừng phát ra ánh sáng nhấp nháy, nhẹ nhàng lưu chuyển, như đang nhìn vào Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ đứng yên tại chỗ, toàn thân căng cứng, dường như đã mất đi toàn bộ tri giác, không hề cử động.

U Cơ từ từ bước vào, rất nhanh phát hiện vẻ không bình thường của Quỷ Lệ, nhìn qua hắn, nhíu mày

hỏi: “Người làm gì vậy?”

Khóe miệng Quỷ Lệ nhích động, nhưng không nói gì, hắn chỉ im lặng ngẩng đầu, ngơ ngác suy ngẫm, căn thạch thất Hàn Băng này, ngoài cánh cửa đá dày nặng, xung quanh trong phòng đều là vách đá, càng không có khe hở, chỉ là lúc này nhìn lại, vách đá lạnh ngắt như có những tiếng cười ác ý chế giễu, lạnh lùng hướng về những kẻ trong phòng.

Ánh mắt phiêu hốt, chậm chậm thu lại, từ từ trở lại giường Hàn Băng, nhìn người con gái nằm trên đó, trong mắt hắn không biết tại sao có vài phần mơ hồ, trăm mối tơ vò như thủy triều xô đến, ánh mắt đó cuối cùng lặng lẽ đặt trên mái tóc Bích Dao.

“Người làm sao vậy?” U Cơ trong lời nói đã có vài phần khó chịu.

Ánh mắt Quỷ Lệ, sau một lúc lâu, từ từ mở to, thấp giọng nói: “Khi người bước vào, có thấy sự khác thường trong phòng không?”

U Cơ ngừng một lúc, giọng lạnh băng nói: “Có gì khác thường chứ? Không phải vẫn giữ nguyên dáng vẻ như trước, một chiếc giường, một con người sao?”

Thớ thịt trên khóe mắt Quỷ Lệ, như đang co giật. U Cơ từ từ đến cạnh Bích Dao ngồi xuống, trong mắt hiện lên vẻ thương yêu đau xót, hồi lâu, chậm chậm nói: “Ta biết thật ra người cũng rất khó xử, chỉ mong người suy nghĩ một chút, nếu Bích Dao biết người động thủ cùng phụ thân nó, thì trong lòng nó sẽ như thế nào?”

Quỷ Lệ ngơ ngác không nói gì, sau một hồi lâu, chột cú đầu, thờ dài nói: “U Cơ yên tâm, ta biết phải làm gì”, dứt lời, hắn lại nhìn về phía Bích Dao một cái, lập tức quay người bước khỏi phòng.

Nhìn sau lưng hắn, U Cơ khẽ nhíu mày, trực giác mách bảo Quỷ Lệ hôm nay khác hẳn ngày thường, nhưng cũng ngay lập tức nàng thờ dài cảm thán, quái nhân ư, đâu phải chỉ có hắn, đến cả như nàng đã theo Quỷ Vương bao năm nay, không phải càng ngày càng không hiểu Quỷ Vương ư?

U Cơ chậm chậm cúi đầu, nhập vào dòng suy nghĩ, trong thạch thất Hàn Băng một bầu không khí yên tĩnh, chỉ có Hợp Hoan Linh trong tay Bích Dao, ánh sáng kỳ lạ vẫn nhấp nháy theo năm tháng, như soi thấu qua mắt, không ngừng nhấp nháy, nhìn vào cõi thế gian.

*****

Thanh Vân Sơn, Tiểu Trúc Phong.

Sáng sớm, gió mát chậm chậm thổi qua, khắp núi những cây trúc xanh tươi cũng nhẹ nhàng lay động, tiếng lá trúc xào xạc, như âm thanh tự nhiên của đất trời, khiến lòng người yên tĩnh.

Trận mưa lớn tối qua như rửa sạch mọi vật, không khí tươi mát lướt nhẹ qua mặt, xa xa sông núi xanh biếc một màu như tranh vẽ.

Nền đá dưới chân vẫn còn ẩm ướt, ngẫu nhiên có vài khe hở vẫn đọng lại những hạt nước mưa từ đêm hôm trước, chung quanh nền đá lá tre rơi rụng rất nhiều, chắc là do những trận gió mạnh tối qua. Lúc này vẫn còn sớm, nên chưa có người quét dọn.

Áo trắng như mây, thanh tú thoát tục, Lục Tuyết Kỳ một thân một mình, bước trên con đường nhỏ trong rừng trúc.

Ánh nắng ban mai chiếu nhẹ trên mái tóc mềm mượt óng ả, làn da mỏng manh dễ vỡ trong sắc trắng vẫn lẫn một ít sắc hồng, như trong thâm sơn cùng cốc nhẹ nhàng mọc ra một bông hoa đẹp dễ lạ thường.

Hai bên đường đi, những cây trúc dài khẽ đung đưa, trên lá trúc xanh ngắt, vẫn còn đọng lại những giọt sương, nhẹ nhàng trượt qua, từ từ rơi xuống đất.

Con đường dài hun hút, quanh co khúc khuỷu, ánh nắng buổi sớm len qua những khe nhỏ của rừng trúc chiếu xuống, bóng trúc lay động, ngã theo thân hình yếu điệu của nàng.

Trước mặt một căn phòng trúc đơn sơ, từ từ hiện ra bóng người, chính là nơi tu hành của Thủy Nguyệt đại sư, thủ tọa Tiểu Trúc Phong.

Lục Tuyết Kỳ đến trước gian phòng, dừng chân ngoài cửa, suy nghĩ giây lát, vươn tay nhẹ nhàng gõ cửa: “ Sư phụ, đệ tử Tuyết Kỳ bái kiến.”

“ Vào đây đi”, giọng của Thủy Nguyệt đại sư từ trong phòng vang lên, không buồn không vui, tựa như không chút tình cảm, đáp lại hờ hững.

Một tiếng cọt kẹt, Lục Tuyết Kỳ nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, lập tức nhìn thấy sư phụ xếp bằng ngồi trên giường trúc, nhắm mắt nhập định, thần thái hiền hòa, không nhìn ra có chút biến đổi nào do nàng đến.

Nàng im lặng đến trước mặt sư phụ, quỳ xuống thấp giọng nói: “Sư phụ, đồ nhi đến rồi”, nàng ngưng lại một lúc, tiếp tục nói: “Con biết mình bất hiếu, phụ đi sự kỳ vọng của lão nhân gia, khiến người đau lòng, mong người trách phạt con.”

Thủy Nguyệt đại sư từ từ mở mắt, ánh mắt nhìn vào Lục Tuyết Kỳ trước mặt, một hồi lâu bèn thở dài nói: “Ta nếu như trách phạt ngươi, ngươi có chịu thay đổi tâm ý không?”

Lục Tuyết Kỳ im lặng cúi đầu, không dám nhìn mặt sư phụ, cũng không nói một tiếng nào, chỉ là nhìn biểu hiện của nàng không hề có chút nào hối hận cả!

Thủy Nguyệt đại sư lắc đầu, miệng cười khổ nói: “Lòng ngươi đã như sắt đá, không chịu quay đầu, ta phạt ngươi phỏng có ích gì, bỏ đi, bỏ đi. Ngươi đứng lên đi.”

Lục Tuyết Kỳ cắn chặt môi, tựa như có chút kích động, nhưng vẫn không chế được bản thân, đứng dậy.

Thủy Nguyệt đại sư vỗ nhẹ chiếc ghế trúc bên cạnh nói: “Ngươi cũng ngồi đi.”

Lục Tuyết Kỳ lắc đầu nói: “Đệ tử không dám.”

Thủy Nguyệt đại sư nhìn nàng một cái, nói: “Ở đây chỉ có ta và ngươi, có gì phải suy nghĩ, trừ phi trong lòng ngươi đã oán hận người làm thầy này, muốn cùng ta ngăn cách chằng?”

Lục Tuyết Kỳ lập tức lắc đầu nói: “Sư phụ, con...”

Thủy Nguyệt đại sư giơ tay mỉm cười nói: “Được rồi, được rồi, ngươi do một tay ta nuôi lớn, tính cách của ngươi, ta còn không hiểu?”

Bà vươn tay nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, nhìn thật kỹ khuôn mặt xinh đẹp thanh nhã, mềm lòng nói: “Bất luận thế nào, ta thân làm sư phụ, cuối cùng đều mong cho con tốt,

con nhớ lấy điều này.”

Khóe môi nàng động đậy, nhỏ giọng nói: “Con biết rồi, thật ra đều là lỗi của đệ tử...”

Thủy Nguyệt đại sư lắc đầu nói: “Thôi, việc đến lúc này, chúng ta không cần tranh luận ai đúng ai sai, hỏi thế gian, tình là gì? Tuyết chảy ra thành sông... Tuy trăm núi ngàn sông, nhưng có mấy ai có thể thật sự bên nhau đến trọn đời?”

Nói đến đây, tựa như Thủy Nguyệt đại sư cũng đang nói đến tâm sự của chính mình, nhất thời ngơ ngác xuất thần.

Lục Tuyết Kỳ không dám kinh động sư phụ, chỉ cảm thấy bàn tay đang nắm tay nàng, hơi ấm từ lòng bàn tay truyền đến, tựa như quen thuộc lâu rồi.

Không biết qua bao lâu, Thủy Nguyệt đại sư chợt run lên, từ trạng thái xuất thần tỉnh lại, cười khò một tiếng, tựa như cười chính mình, lập tức nói với Tuyết Kỳ: “Ôi, những việc này khi khác hãy nói, ta tối qua sai Văn Mẫn đến gọi con, tất cả mọi việc, nó đã nói hết với con chưa?”

Tuyết Kỳ lắc đầu nói: “Sư tử không nói, chỉ nói với con sáng nay đến gặp sư phụ, có chuyện gì, sư phụ sẽ nói với con sau.”

Thủy Nguyệt đại sư lặng lẽ lắc đầu nói: “Thật ra, con nha đầu Văn Mẫn có biết chút ít, nhưng không nhiều, để ta nói với người vậy.”

Lục Tuyết Kỳ trong lòng chấn động nhẹ, trên mặt Thủy Nguyệt đại sư có vài phần nặng nề, dường như có việc gì khó khăn đang giữ trong lòng, nàng kèm không được hỏi: “Sư phụ, có việc gì khó khăn, nếu cần đệ tử, người cứ việc sai bảo, đệ tử nhất định sẽ cố gắng hết mình.”

Thủy Nguyệt đại sư gật đầu, mỉm cười nói: “Ta đương nhiên tin con, chỉ là trước mắt đích thực có một việc lớn, lại liên quan đến khí số của Thanh Vân Sơn chúng ta, nhưng việc này lại không thể để nhiều người biết, kể cả đệ tử trong môn phái, ta nghĩ đi nghĩ lại, trong đám đệ tử, chỉ có con, đạo hạnh, năng lực là tốt nhất. Vì thế mới cho gọi con lại.”

Lục Tuyết Kỳ nhú mày một cái, hơi kinh ngạc hỏi: “Sư phụ, không lẽ bốn môn đã phát sinh chuyện gì

to lớn sao?””

Thủy Nguyệt đại sư cười khở một tiếng, hỏi: “Ai nói không lớn chứ?”

Tuyết Kỳ hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy sư phụ?”

Thủy Nguyệt đại sư trầm lặng giây lát, tựa như cũng đang cân nhắc, sau đó từ từ nói: “Chương môn sư bá của ngươi, cả Điền sư bá Điền Bất Dịch của Đại Trúc Phong, cách đây mấy ngày, cùng mất tích rồi.”

Lục Tuyết Kỳ toàn thân chấn động hỏi: “Cả hai người cùng mất tích à?”

Thủy Nguyệt đại sư lãnh đạm nói: “Hôm đó đệ tử của Chương môn đã thấy Điền Bất Dịch đến Thông Thiên Phong, đồng thời đi thẳng ra sau Tổ sư từ đường, trong khoảng thời gian gần đây, ai ai cũng biết Chương môn sư huynh hầu như đều ở trong từ đường, và từ đó về sau, không còn ai trông thấy cả hai người bọn họ.”

Lục Tuyết Kỳ nhíu chặt mày, hiển nhiên mười phần kinh ngạc.

Thủy Nguyệt đại sư dưỡng thần một lát, lại nói: “Sau khi phát sinh sự việc này, bởi vì can hệ rất lớn, Tiêu Dật Tài chủ sự hiện nay của Thông Thiên Phong mới không dám che giấu, nhưng bất luận thế nào cũng không thể công khai với mọi người, chỉ là bí mật cho những người chủ sự trong sáu mạch còn lại biết. Sau khi sự việc xảy ra ta cũng xem xét qua Tổ sư từ đường, nhưng không nghĩ là ở đó lại...”

Lục Tuyết Kỳ ngờ ngạc hỏi: “Tổ sư từ đường làm sao vậy?”

Thủy Nguyệt đại sư khẽ lắc đầu, nói: “Tổ sư từ đường hầu như bị phá hủy hết, nhìn qua cũng biết là do tranh đấu pháp lực kịch liệt mà bị phá hủy.”

“Cái gì?” Lục Tuyết Kỳ thất thanh kêu lên.

Thủy Nguyệt đại sư cười lạnh một tiếng, nói: “Tổ sư từ đường vốn là nơi chúng ta cúng bái các vị tổ sư, hai người đó dám trong cảnh trang nghiêm mà động thủ, thật là không có phép tắc gì nữa rồi. Với lại còn có chuyện nghiêm trọng hơn.”

Lục Tuyết Kỳ còn chưa hết giật mình, lại thêm phần kinh ngạc, thật không nghĩ ra chuyện gì có thể nghiêm trọng hơn chuyện phá hủy Tổ sư từ đường, không nhịn nổi gấp gấp hỏi: “Vẫn còn chuyện gì nữa ư?”

“Hôm qua Tiêu Dật Tài hấp tấp chạy đến chỗ ta.” Thủy Nguyệt đại sư thần sắc trở nên nghiêm trọng, trong mắt càng thêm mấy phần lo lắng, từ từ nói: “Căn cứ theo hấn nói, từ sau khi Đạo Huyền sư huynh mất tích, hấn ra sức truy tìm nguyên nhân, chợt nghĩ đến những vật sư phụ hấn lưu lại, xem xem có phát hiện gì không, không ngờ lần tìm kiếm này, lại phát hiện ra một việc đại sự.”

Thủy Nguyệt đại sư nhắm mắt, tựa như có vài phần mệt mỏi, thông báo: “Tiêu Dật Tài phát hiện Tru Tiên cổ kiếm của bốn môn cũng không thấy đâu nữa.”

Lục Tuyết Kỳ ngạc nhiên không nói nên lời.

Thủy Nguyệt đại sư mở mắt, nói: “Ta biết ngươi là một người thông minh, tự nhiên hiểu được can hệ và biến hóa trong đó, tuy nói Tru Tiên cổ kiếm đã bị hủy hoại, nhưng việc này quan hệ rất lớn, và lại việc thần kiếm bị hủy hoại đa số người ngoài đều không biết, nếu để lọt ra ngoài, chỉ sợ phiền phức càng lớn. Lại nói trong Tru Tiên cổ kiếm, thật ra vẫn còn một bí mật động trời, quan hệ càng lớn hơn, từ trước đến giờ chỉ có ta, Đạo Huyền sư huynh và cực ít người biết, nếu lỡ để lộ ra, hậu quả không biết dường nào.”

Lục Tuyết Kỳ kinh hãi, hỏi: “Tru Tiên cổ kiếm ngoại trừ là thần vật của bốn môn ra, không lẽ vẫn còn bí mật gì sao?”

Thủy Nguyệt đại sư lẳng lặng, rất lâu không nói câu nào, Lục Tuyết Kỳ cũng không dám mở miệng, buông tay đứng thẳng một bên, lúc sau nhẹ giọng nói: “Đệ tử vô lễ, hồi nãy thất lễ với người.”

Thủy Nguyệt đại sư lặng lẽ lắc đầu, một lúc sau mới nói: “Sư phụ không có ý trách ngươi, chỉ là việc này can hệ cực lớn, ngọn nguồn lại cực kỳ phức tạp...”

Bà nói đến đây, lại ngừng một lúc, như đang trầm mặc đắn đo, sau một lúc mới nói: “Việc này thật ra theo đạo lý mà nói, đến ta thủ tọa một nhánh Tiểu Trúc Phong, cũng không hiểu rõ, là do trận đại loạn trăm năm trước, bọn ta mấy người mới biết một vài phần nội tình.”

Lục Tuyết Kỳ ngạc nhiên hỏi: “Mấy người? Bí mật trọng đại này, ngoài sư phụ ra, vẫn còn có người biết?”

Thủy Nguyệt đại sư điềm đạm nói: “Năm đó trong trường đại loạn, những người tham gia vào sự việc đó tính lại có năm người, trừ ta ra, còn có Đạo Huyền sư huynh, Điền Bất Dịch, Tố như sư muội...”

Lục Tuyết Kỳ đang lắng nghe, đột nhiên Thủy Nguyệt đại sư dừng lại, trong lòng im lặng tính toán, nhìn không được, hỏi: “Chỉ mới có bốn người, vẫn còn một người nữa là ai?”

Thủy Nguyệt đại sư thở dài một tiếng, trên mặt vụt qua vài nét thương cảm, nói: “Là một vị sư bá của ngươi, tên là Vạn Nhất Kiếm.”

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 219

Thí Sư

“T răm năm trước, Ma giáo tung hoành, thế lực lớn mạnh, đạo tiêu ma trường, dưới sự cuồng vọng của quần ma, muốn quét sạch chánh đạo, liền xâm nhập Thanh Vân. Trải qua một trận chém giết thảm khốc ác liệt, cuối cùng tiền bối tổ sư mang toàn lực ra đánh, dướii trận núi Thanh Vân thỉnh động Tru Tiên cổ kiếm, bày ra Tru Tiên Kiếm Trận, thủy chung cũng chuyển bại thành thắng”.

Thủy Nguyệt đại sư giọng nói bình đạm, trên mặt Lục Tuyết Kỳ lại khe khẽ biến sắc, chỉ bằng một câu “chém giết thảm khốc ác liệt”, cũng có thể nghĩ ra được tình huống cuộc chiến năm xưa kịch liệt tàn khốc thế nào.

Chỉ là ý của Thủy Nguyệt đại sư lại tựa hồ như không phải ở chỗ đó, nhanh chóng nói tiếp: “Sau trận chiến đó, mặc dù Ma giáo tổn thương trầm trọng, nhưng nguyên khí một mạch của Thanh Vân ta cũng tổn thương không nhỏ, mấy vị tiền bối tổ sư đạo hạnh cao thâm, lớp chết, lớp bị thương, không còn dư lực để truy đuổi cùng tận, đúng vào lúc đó, lại có một vị sư huynh đứng ra, hăng hái tình nguyện, hảo tình vạn tượng, trừ ác phải trừ bằng sạch, truy sát dư nghiệt Ma giáo”.

Lục Tuyết Kỳ chấn động trong lòng, nói: “Vị sư bá đó, có phải là Vạn Kiếm Nhất Vạn sư bá không?”.

Thủy Nguyệt đại sư từ từ nhắm mắt lại, giọng nói trong miệng, cũng dần dần biến đổi ra có chút phiêu hốt: “Đúng là người. Ôi... tình cảnh năm đó, đến nay vẫn còn rành như trước mắt ta! Giữa trường các chiến ngày đó, dĩ nhiên là người lập được đại công, giết địch vô số, một thân áo trắng đều nhuộm hồng cả. Người đứng ở trước mặt các vị sư trưởng, thần thái cổ động, chẳng qua chỉ mấy câu nói đó, chỉ mấy câu... đã làm cho các sư đệ sư muội trẻ tuổi bọn ta trào dâng nhiệt huyết. Sau đó trừ ra Đạo Huyền sư huynh, thân là trưởng môn đệ tử, ở lại coi sóc bên ngoài Thanh Vân ta, Tô Như sư muội, Điền Bất Dịch, Tăng Thúc Thường, Thương Chánh Lương, Thiên Vân, Thương Tùng, mấy người thủ tọa các nhánh sau này, hết thầy đều theo người, từ ấy tung hoành thiên hạ, đến mạn hoang xa xôi, trên đường gió tạnh mưa máu, đạo quang kiếm ảnh, cũng chưa từng sợ sệt rúi lui”.

Thủy Nguyệt đại sư mắt như mới mở, thần tình trên mặt xem ra rất chuyên chú, phảng phất như ở trước mặt bà, lại hiện ra đoạn nhiệt huyết sôi sục của tuổi trẻ năm xưa, ngay cả đến hai bên má bà, cũng hơi hồng hồng.

Trong căn tiểu ốc, nhất thời không ai nói chi, nhưng bầu không khí đó lại tựa hồ như nhiều động bất an, giốn như bên dưới sự yên ổn là luồng nước ngầm hung bạo, lướt qua không tiếng động.

Lâu sau, Thủy Nguyệt đại sư chợt cười khỏ, lắc lắc đầu, âm thanh chuyển thành bi thương, nói: “Bỏ đi, mấy chuyện cũ đó đều đã qua rồi. Năm ấy đám người bọn ta nhiều lần trải qua kiếp nạn, đánh trọng thương Ma giáo dư nghiệt, rồi mới trở về Thanh Vân. Nhưng ngay lúc đó, bọn ta lại vô ý bị cuốn vào một bí mật của bốn môn”.

“Sau khi về tới Thanh Vân, Tô Như sư muội cùng Điền Bất Dịch lâu ngày sanh tình, thành thật mà nói ta quá không thích người này, một đêm khuya, hai người bọn họ giấu sư tổ con Tô Chân đại sư lén lén lút lút trốn ra ngoài, sau khi bị ta phát hiện, lo sư muội chịu khổ, nên không tố cáo họ, lỡ sư tổ con nổi giận thì Tô Như sư muội lại càng thêm khổ, liền để cho chuyện đó qua đi”.

Lục Tuyết Kỳ nghe đến đây, trong lòng kỳ lạ có dư, không khỏi cảm thấy chút tức cười, chỉ là bất kể thế nào trên mặt cũng không dám để lộ ra.

Thủy Nguyệt đại sư tựa như cũng biết được, bất quá cũng chỉ ngừng ở đó, liền thẳng tiến: “Ai biết bọn họ hai người trẻ tuổi gan lớn, vì tránh né tai mắt người khác, ngang nhiên lén hẹn nhau ở hậu sơn ngọn Thông Thiên, đi đến nơi gặp gỡ gần Tô Su từ đường, chỗ ít người lui tới”.

Lục Tuyết Kỳ cũng lấy làm ngạc nhiên, một lúc lâu cũng chỉ im lặng cúi đầu, tướng mạo Điền Bất Dịch - thủ tọa Đại Trúc Phong trôi qua trước mắt, thậm nhủ thế gian muôn hình, người quả nhiên cũng là không thể nhìn tướng mạo.

Thủy Nguyệt đại sư sắc mặt không vui, hứ một tiếng, nói: “Ta thấy bộ dạng đó của bọn họ, không kèm được giận trong lòng, liền hiện thân bước ra, lạ bảo họ ngừng lại, Tô sư muội và Điền Bất Dịch dĩ nhiên là hoảng hồn, đợi sau khi nhìn rõ có mình ta, Tô sư muội liền cười toe toét qua kéo ta, Điền Bất Dịch kẻ đó không ngờ gương mặt cũng chẳng cười với ta, ta ở dưới cơn giận, chuẩn bị phát tác...”.

Lục Tuyết Kỳ thâm nhủ trong lòng: “Mặt mày Điền Bất Dịch sư thúc lúc đó mà còn dễ coi, mà còn

cười được, thế mới là quái lạ”. Chỉ là nàng nghe Thủy Nguyệt đại sư bỗng nhiên ngưng lại, nhin không được bèn hỏi tới: “Sau đó thế nào?”.

Thủy Nguyệt đại sư im lặng một lát, kể: “Liên ngay lúc đó, từ nơi Tổ Sư từ đường vốn u ám lạnh lẽo bỗng truyền đến một tiếng kêu lạ, âm thanh đó như dã thú kêu rống, chứa đầy đau đớn, âm thanh đó hầu như không phải do người phát ra. Ba người bọn ta dưới sự kinh hãi, vô thức ẩn náu vào chỗ khuất nơi khu rừng rậm rạp bên cạnh. Chốc lát sau, bọn ta thấy được một chuyện... bí mật”.

Lục Tuyết Kỳ chăm chăm nhìn Thủy Nguyệt đại sư, lại chỉ thấy trên mặt bà thấp thoáng vẻ đau khổ, đoán chừng bí mật này ở trong lòng bà, quả đã giày vò nhiều năm, thậm chí cho đến nay, dường như sự sắc sảo cũng chưa từng bị bài mòn đi bao nhiêu.

Âm thanh thấp trầm của Thủy Nguyên đại sư, luôn có chỗ ồm ồm, chỉ là chữ chữ câu câu đó, lại tựa như sấm nổ trên đất, từ từ phơi bày ra chuyện kinh động xa xưa.

“Một bóng người, loạng choạng lao đảo bước ra từ Tổ Sư từ đường, y phục toàn thân rách nát tơi tả, tóc tai rũ rượi, che lấy gương mặt, nhìn không rõ mặt mày, hình dáng như điên dại, đồng thời trong miệng không ngừng rống lớn, đôi lúc rên rỉ thống khổ, nhưng lại vốn không nghe rõ y nói gì. Ba người bọn ta vừa kinh vừa sợ. Tổ Sư từ đường là nơi trọng địa như thế, làm sao có thể xuất hiện một nhân vật với bộ dạng điên rồ ấy? Nhưng cũng không thể để y chạy loạn như vậy. Vào lúc ba người bọn ta tính ra tay ngăn chặn tên điên ấy, bỗng nhiên, hai bóng người lại phóng ra từ Tổ Sư từ đường, đáp xuống trước mặt nhân vật điên rồ ấy, lại cùng lúc quỳ xuống một lượt. Đêm đó trăng sáng, ba người bọn ta nhìn rất rõ ràng, hai người ấy không ngờ lại là hai vị sư huynh mà đám trẻ tuổi bọn ta thường ngày kính trọng vô cùng, Đạo Huyền sư huynh và Vạn Kiếm Nhất sư huynh”.

Lục Tuyết Kỳ thất thanh hỏi: “Sao?”.

Thủy Nguyệt đại sư nhìn nàng một cái, nhạt nhẽo nói: “Con cũng kinh khiếp ư? Đương nhiên ba người bọn ta, phần kinh hãi đó so với con chỉ có hơn chứ không kém, đều hoảng sợ ngây ra. Tiếp theo đó càng làm cho người ta không thể tưởng, trên mặt Đạo Huyền sư huynh và Vạn sư huynh tràn đầy đau đớn khổ sở, chẳng ngờ quỳ khác nhau trên đất, mỗi người một bên, mỗi người ôm lấy một chân của kẻ điên kia, ôm chặt không buông, thanh âm tha thiết khẩn nài, kêu gọi từ miệng, lại là hai chữ sư phụ...”.

Lục Tuyết Kỳ lúc đó, đã sợ đến tiếng kêu hoảng cũng không phát ra được.

Thủy Nguyệt đại sư nhìn xem, tựa như đã hoàn toàn chìm vào trong câu chuyện, âm thanh thấp trầm, nói: “Bị họ kêu một tiếng, bọn ta sửn sốt có thừa, khi ấy mới phát hiện ra thân hình tướng mạo kẻ điên ấy, chẳng ngờ lại là Thanh Vân môn trưởng giáo chân nhân, ân sư truyền nghệ của hai vị sư huynh ấy, Thiên Thành Tử sư bá người trước đây không lâu vừa ở trong trận chính ma đại chiến đại phát thần oai”.

“Bọn ta chỉ thấy vị trưởng môn sư bá ấy không còn một chút thần thái tôn nghiêm ngày trước, miệng nói lời xàm bậy, tựa như chửi rửa gì đó, nhưng nghe ra không từ tế chi, hai vị sư huynh nhìn xem đầu đốn cùng cực, lệ chảy đầy mặt ôm chặt lấy chân chưởng môn sư bá thiết tha khẩn cầu, đều là nói ‘sư phụ tỉnh lại, sư phụ tỉnh lại đi’ mấy lời đó, nhưng chưởng môn sư bá không biết vì sao, với đạo tu hành ấy của người lại bị tâm trí mê loạn, đối với lời cầu khẩn của hai đệ tử hết sức đặc ý của người lại lập chập tai chẳng nghe, đến cuối cùng, lại xoay đầu ngược lại, hung quang trong mắt lóe hiện, trừng mắt nhìn hai người ấy, rú to một tiếng, chẳng ngờ lại ra tay khắc nghiệt, song chưởng đánh xuống”.

Lục Tuyết Kỳ nghe đến chỗ đó, như chính bản thân mình đang ở trong cảnh, nhin không được rùng mình.

Thủy Nguyệt đại sư nói: “Lúc đó ba người bọn ta ngó trộm một bên, tâm đã sớm loạn rồi, lúc ấy mắt thấy chưởng môn sư bá đột nhiên trở mặt hạ độc thủ với hai vị sư huynh. Đúng là không biết làm sao. Ai ngờ trong lúc hai người họ sắp phải mất mạng dưới trướng Thiên Thành Tử sư bá, bỗng Đạo Huyền sư huynh ôm chân chưởng môn sư bá quay vòng một cái, nguyên người xoay vòng ra sau lưng Thiên Thành Tử sư bá nhanh chóng vô cùng, như sét chớp một cái, dĩ nhiên giăng lấy hai tay Thiên Thành Tử sư bá, cùng lúc toàn thân phát sáng thanh quang, giữ chặt lấy Thiên Thành Tử sư bá”.

“Vạn sư huynh tựa hồ như không liệu được Đạo Huyền sư huynh có thể làm thế, run lên một cái, không ngờ Thiên Thành Tử sư bá mặc dù bị điên loạn, nhưng đạo hạnh vẫn còn, hai tay bị Đạo Huyền sư huynh kiềm chế, lại tung ra một cước, tức thì đá Vạn sư huynh bay ra, Vạn sư huynh bay thẳng ra chỗ hai cây gậy, rồi phun ra một ngụm máu”.

“Lúc ấy cảnh tượng biến hóa kịch liệt, ba người bọn ta đều y như là ngớ ngẩn ra, chỉ là ngớ ngẩn ngẩn nhìn coi, hoàn toàn không biết ứng biến như thế nào. Chỉ nghe Đạo Huyền sư huynh lớn tiếng kêu hô: ‘Vạn sư đệ, đệ còn chưa ra tay?’ Vạn sư huynh nghe lời đó, toàn thân run rẩy cùng cực, nhưng động vẫn không động, hai mắt trừng trừng kiên quyết nhìn sư phụ người và Đạo Huyền sư huynh”.

“Thiên Thành Tử sư bá đạo hạnh cao thâm, gắng sức bẻ lại, mặc dù Đạo Huyền sư huynh hai tay vẫn kiềm chế thân mình sư phụ, nhưng chẳng qua chỉ trong chốc lát, sắc mặt người hồng lên, cũng đã liền đó phun ra mấy ngụm máu tươi, đồng thời ánh sáng xanh trên mình vô cùng nhanh chóng âm đạm đi, rõ ràng là đạo hạnh năm xưa của người, vẫn còn kém Thiên Thành Tử sư bá một đoạn. Ở ngay lúc ấy, mắt thấy Đạo Huyền sư huynh không thể chống chọi, chọi một bóng trắng chớp mắt lướt qua, chính là Vạn sư huynh... Ba người bọn ta bàng hoàng, mắt mở to nhìn ra Vạn sư huynh phát ra một tiếng cuồng hồng thể này, từ đằng xa lao phốc tới, sau tiếng kêu sắc nhọn, trong tay người đương nhiên có thêm thanh Trảm Long Kiếm, không ngừng đâm vào ngực Thiên Thành Tử sư bá! ”.

Trong gian tiêu ốc, tĩnh lặng chết chóc, phảng phất giống như là đêm tối thê lương lạnh lẽo của năm xưa, sự im lặng sau cơn thảm biến, sau sát ý cuộn cuộn, cái đau đớn thừa lại, thuộc về yên lặng.

Sắc mặt Lục Tuyết Kỳ trắng xanh, qua một lúc lâu, thấp giọng nói: “Trong môn nghi lại, Thiên Thành Tử sư bá tổ vào trăm năm trước ở... ở trước linh vị lịch đại tổ sư nơi Tổ Sư từ đường mà sanh hóa, lâm chung truyền ngôi cho Đạo Huyền sư bá”.

Thủy Nguyệt đại sư cười thảm một tiếng, lắc lắc đầu, âm thanh thấp trầm, nói: “Nhìn thấy một trận thảm chiến trong môn, hơn nữa hai người sát sư, chẳng ngờ lại là hai vị sư huynh mà ngày thường bọn ta kính trọng nhất, ta, Tô sư muội và Điền Bất Dịch ba người, đều hoàn toàn mất hết chú ý, chẳng biết làm sao, ngay cả lúc Tô sư muội kích động, lại không cẩn thận gây ra tiếng động. Nhưng có lẽ hai người họ cũng mới vừa thí sư, tâm tình cũng còn kích động vô cùng, thành ra không đến chỗ bọn ta. Cũng là hai người họ, sau một hồi lâu nhìn nhau, liền chậm chậm quỳ xuống ở trước thân xác Thiên Thành Tử sư bá, vốn ở trong bốn môn, từ Thanh Diệp tổ sư truyền xuống vô thượng thần binh Tru Tiên cổ kiếm, chẳng ngờ có một bí mật vô cùng to lớn, đó là cầm thần kiếm ấy mặc dù giết hết yêu tà, nhưng cũng có thể là do chém giết nhiều đi, trong nhiều năm tháng, ai dè bản thân kiếm ấy có một cỗ ma tính quý dị, người cầm kiếm một khi kích phát toàn bộ linh lực uy thế của kiếm, liền bị phải ma linh cảm của kiếm cần ngược lại, dần dần không chế tâm chí, biến thành tàn nhẫn háo sát, ngay cả người đạo hạnh cao thâm cũng không thể chống cự”.

“Từ Thanh Diệp tổ sư năm xưa khi lâm chung để lại lời răn bảo khai thủy, các đời chưởng giáo tổ sư Thanh Vân Môn, đều biết cái bí mật này, do đó cũng đều gắng hết sức tránh sử dụng thanh thần kiếm ấy, Thiên Thành Tử sư bá vì tình thế tránh ma đại chiến năm xưa khăn bách, bắt đắc dĩ mới sử dụng kiếm ấy phát động Tru Tiên kiếm trận, sau đó mặc dù người lập tức phong kiếm, giữ tâm tu đạo, nhưng nào ngờ vẫn không thoát khỏi kiếp số”.

“Ở lúc Thiên Thành Tử sư bá còn tỉnh táo, người liền bí mật đem cái bí mật đó nói cho hai đệ tử đặc ý nhất của người: Đạo Huyền sư huynh cùng Vạn Kiếm Nhất sư huynh. Một là người vẫn luôn tin tưởng hai người đó hết mực, hai là nếu chỉ nói cho một người biết, chỉ sợ khi có biến, Thiên Thành Tử sư bá sợ mình đạo hạnh quá cao, một trong hai người khó mà kiểm chế được mình. Kết quả cuối cùng, rốt cuộc cũng biến thành kết quả như vậy...”.

Lục Tuyết Kỳ nghe đến đây, chợt chấn động trong lòng, ngược đầu thỉnh linh, vội vàng nói: “Sư phụ, vậy giờ đây... Đạo Huyền chương môn sư bá giờ đây người... người chẳng lẽ cũng...”.

Thủy Nguyệt đại sư thở dài một tiếng, lẳng lặng gật đầu, Lục Tuyết Kỳ ngạc nhiên không nói.

Thủy Nguyệt đại sư trầm lặng hồi lâu, trầm trầm nói: “Trong vòng mười năm, Đạo Huyền sư huynh hai lần động dụng Tru Tiên cổ kiếm, đặc biệt là hạ kiếp thú yêu lần này, người đem Thiên Cơ Tỏa trên các mạch sơn phong của Thanh Vân Sơn mà giải khia hết, đem oai lực của Tru Tiên kiếm trận bức ra đến cùng cực. Nhưng thế lực phản lại ma linh, tưởng cũng có thể đoán được. Kỳ thật ta đã sớm nghĩ đến như thế, chỉ là mười năm trước, mặc dù Đạo Huyền sư huynh động dụng qua Tru Tiên cổ kiếm một lần, nhưng lại có thể không bị lực phản lại của ma linh làm khốn, ta liền còn lòng cầu may, nghĩ người đạo hạnh thâm hậu, lần này vẫn có thể qua được tai kiếp, chỉ tiếc người... Ý trời a, ý trời!”.

Lục Tuyết Kỳ im lặng trong chốc lát, nói: “Sư phụ, một bí mật tài trời thế nào, người vì sao nói cho đệ tử nghe, chẳng lẽ là có đại sự gì, muốn dặn bảo đệ tử?”.

Khuôn mặt Thủy Nguyệt đại sư nghiêm chỉnh, nhìn Lục Tuyết Kỳ, nói: “Đúng vậy”.

Lục Tuyết Kỳ khe khẽ cúi đầu, nói: “Ân thầy sâu nặng, đệ tử dầu chết cũng khó đáp, có chuyện gì, xin sư phụ cứ dặn bảo!”.

Thủy Nguyệt đại sư thiết tha nhìn Lục Tuyết Kỳ, nói: “Cái bí mật này, trước tiên chỉ có chương giáo Thanh Vân Môn biết, nhưng ta mấy ngày nay để tâm quan sát trưởng môn Tiêu Dật Tài, lại rõ ràng không biết, bởi vậy cho nên, trong những người còn biết bí mật này ở trên đời, Điền Bất Dịch đã thân bí mật tích theo Đạo Huyền sư huynh, Tô sư muội cùng Điền Bất Dịch trước nay phu thê tình thâm, lúc này chỉ sợ là đã đại loạn trong lòng, do đó có chuyện gì, cũng chỉ có ta đứng ra làm chủ”.

Lục Tuyết Kỳ ngẩng đầu nhìn Thủy Nguyệt đại sư, ngập ngừng một lát, nói: “Sư phụ, ý tứ của người

là?”.

Thủy Nguyệt đại sư nói: “Mặc dù Đạo Huyền sư huynh cùng Điền Bất Dịch thất tung, nhưng ai cũng chẳng biết cuối cùng họ đi về đâu, không biết có rời khỏi Thanh Vân sơn chưa, sở dĩ ta phải lưu lại trên núi, phòng khi hai người họ xuất hiện trên núi, ta còn quyết định kịp lúc được. Nhưng cũng đồng thời phải sai người xuống núi tìm kiếm, đệ tử dưới trướng ta, tâm chí kiên định, đạo hạnh cao thâm, tuyệt không một ai có thể sánh với con, trách nhiệm nặng nề này, cũng chỉ có giao cho con thôi”.

Sắc mặt Lục Tuyết Kỳ ngưng trọng, ở trước mặt Thủy Nguyệt đại sư chằm chằm quỳ xuống, dù sao đi nữa nàng thủy chung vẫn là nhân vật băng tuyết thông minh, sự quan hệ mật thiết bên trong này, làm sao mà chẳng hiểu rõ chứ.

Chốc lát sau, nàng thấp giọng nói: “Lệnh của sư phụ, đệ tử kính nghe. Chỉ là... chỉ là đệ tử không biết, nếu muốn đệ tử hạ sơn tìm kiếm hành tung của hai vị sư trưởng, sư phụ phân phó một tiếng là được, tại sao còn phải nói cái bí mật đó cho đệ tử?”.

Nói đến phần sau, thanh âm Lục Tuyết Kỳ quả là có chút run rẩy.

Sắc mặt Thủy Nguyệt đại sư tái xanh, cơ thịt khóe mắt tựa như co giật nhẹ, trầm lặng hồi lâu, bà từ từ nói: “Điền Bất Dịch chủ động đi gặp Đạo Huyền sư huynh, hiển nhiên là biết rõ bí mật ấy, còn nhìn ra được Đạo Huyền sư huynh đã bị ma linh phản lại, giữa hai người, nhất định có một trận kịch đấu. Sau khi con hạ sơn, gắng sức tìm kiếm hành tung hai người họ. giả sử có thể tìm gặp được, nói nghiêm trọng là quả thật hai người bọn họ đồng thời đấu pháp...”.

Bàn tay Thủy Nguyệt đại sư, từ từ nắm chặt, nắm chặt lại thành quyền đàu: “Con tiện thể tìm cơ hội, đem người bị ma linh khống chế đó, một kiếm giết đi!”.

Sắc mặt Lục Tuyết Kỳ trắng nhợt như giấy, lại thủy chung cũng không nói gì, chỉ là chằm chằm cúi đầu xuống.

Lâu lắm, lâu lắm, bên trong gian tiểu ốc, một màn im lặng chết chóc, chỉ sau đó mới nghe tiếng của nàng, nhỏ đến mức khó mà nghe lọt : “Dạ”.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 220

Huyết Trận

Hồ Kỳ Phong, Quỷ Vương Tông tổng đàn.

Trên đường Quỷ Lệ chỉ thấy đầu óc trống rỗng, chỉ có thân ảnh mơ hồ của nữ tứ thần bí kia lần lượt ẩn hiện trước mắt hắn, chỉ là, hắn lại biết rất rõ đó chỉ là một ảo ảnh mà thôi.

Lẽ nào không phải?

Trong lúc hoang mang, hắn mới phát hiện không biết từ lúc nào hắn đã rời khỏi thạch thất của mình, cửa đá đã mở rộng, từ bên ngoài nhìn vào, vẫn có thể thấy bên trong hỗn loạn tơi bời, đây chính là kết quả của trường đấu pháp khi nãy của hắn với Quỷ Vương khi nãy.

Hắn nhìn đông bừa bộn đó, trầm mặc rất lâu, chậm rãi bước vào, tìm một chiếc ghế còn nguyên vẹn ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn vỡ nát, ngẩn ngơ xuất thần.

Tiểu Hôi ở bên cạnh chạy tới, hình như tâm trạng vẫn rất u ám, chẳng nói tiếng nào bò lên vai Quỷ Lệ ngồi xuống, sau đó cũng ngẩn ngơ xuất thần.

Có lẽ nó đang lo lắng cho Thao Thiết.

Một người một khí, cứ ngồi như vậy hồi lâu, không nói tiếng nào, không khí trong thạch thất trở nên nặng nề dị thường. Cuối cùng, đột nhiên Quỷ Lệ khẽ động thân mình, sau đó đưa tay ra kéo Tiểu Hôi xuống, đưa ra trước mắt.

Ba con mắt của Tiểu Hôi cùng hấp háy, nhìn chăm chăm vào Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ thấp giọng nói: “Tiểu Hôi, ngươi nói ta phải làm sao?”.

Tiểu Hôi không nói tiếng nào, chỉ nhìn hắn.

Quý Lệ hình như cũng không để ý xem nó có trả lời hay không, chỉ lầm bầm nói một mình: “Con đường này, ta làm sao mới đi tiếp được...”.

* * * * *

Trung sơn bất trí tuế nguyệt, quang âm như thủy tiêu thê.

Một nơi ẩn mật nhất ở lưng chừng núi Hồ Kỳ Sơn, bên trong Huyết Trì khổng lồ, mùi máu tanh bốc lên nồng nặc, nơi này tồn tại trong một góc nào đó mà thế nhân đã quên lãng, không ai biết được.

Tự nhiên, ngoại trừ hai người, Quý Vương và Quý Tiên Sinh.

Bên trong Huyết Trì khổng lồ vẫn như trước, cơ thể linh thú bị cầm giữ trong làn máu, chỉ có điều ngoại trừ Quỷ Ngưu, Hoàng Điều, lúc này bên trong Huyết Trì còn có thêm hai bóng thân ảnh nữa, một là Thao Thiết đang giãy dụa nhưng không thể thoát được, một bóng nữa, là một quái thú to lớn dị thường, đầu giống như loài rồng trong truyền thuyết, thân thể còn lớn hơn Quỷ Ngưu gấp bội, bởi vì nó bị làn nước máu che khuất, nên hình dáng cụ thể không thể nhìn rõ được là, nhưng từ phần cơ thể trôi lên mặt nước của nó, có thể đoán được đây chính là ma thú trong truyền thuyết của ma giáo: Chúc Long.

Quỷ Ngưu và Hoàng Điều bị cầm giữ đã lâu, nên sớm đã chỉ còn thoi thóp thở, không thể phản chấn tinh thần lên được, Chúc Long xem ra cũng đã gục, không còn chút sinh khí. Duy chỉ có Thao Thiết là vừa mới bị bắt, tinh thần lực khí đều còn đầy đủ, không ngừng gầm lên những tiếng phản nộ, làm huyết thủy xung quanh không ngừng sôi lên sùng sục, rõ ràng là nó đang vô cùng căm phẫn.

Chỉ là bên trong Huyết Trì, dường như có một sức mạnh dị thường gì đó, chẳng những cầm giữ được ba con dị thú kia, mà cả Thao Thiết cũng không thoát ra được, chỉ biết gầm lên mà không thể làm gì. Ngoài ra, bên trên Huyết Trì, so với khi trước, đã có thêm một dị tượng.

Đó là chiếc Phục Long Đỉnh thần bí cổ quái có từ thời thượng cổ, lúc này đang bay lượn trên không, cách mặt Huyết Trì chừng năm trượng, từ thân đỉnh đến bốn chiếc chân đỉnh đều phát ra một thứ ánh sáng kỳ dị nửa tím nửa đỏ, chiếu xuống thân thể bốn con dị thú, từ xa xa nhìn tới, có thể nhìn thấy bên trong bốn đạo hào quang giống như thực thể, đang có từng đạo linh lực như ẩn như hiện đang bị hút ra

từ thân thể dị thú, bay vào bên trong Phục Long Đỉnh.

Mà vì không ngừng hấp thu linh lực vô cùng vô tận của bốn dị thú, những đường nét thô kệch trên Phục Long Đỉnh cũng từ từ thay đổi, cả thân đỉnh bốc hơi mù mịt, màu sắc xỉn xỉn vốn có từ từ biến mất, thay thế bởi một màu sáng trong như ngọc.

Thoạt nhìn, người ta còn tưởng rằng đây là thánh vật tiên gia trong truyền thuyết, siêu phàm thoát tục, so với Huyết Trì đầy máu tanh bên dưới thật hoàn toàn không tương xứng.

Chỉ là bên trong lớp tiên khí đó, lại còn có một chỗ quái dị, đó chính là những đồ hình thần bí khắc trên thân đỉnh, bốn đồ hình quái thú lúc ám lúc minh, tấm kính lớn tượng trưng cho Phục Long Đỉnh cũng từ từ biến ảo, chỉ có phần cao nhất của đồ hình, gương mặt hung dữ đó, là đỏ rực như máu, phẳng phắn như đang tham lam hút lấy sức mạnh để sống lại vậy.

Trên bình đài cách đó không xa, Quỷ Vương và Quỷ Tiên sinh đang đứng sánh vai.

Quỷ Tiên Sinh toàn thân vận hắc y, giống như một cái bóng bị đêm tối che phủ vậy, cho dù là đứng trước mặt y, cũng khó mà nhìn rõ.

Lúc này, y đang nói với Quỷ Vương bằng thứ giọng thấp trầm khàn khàn của mình: “Không sai, bên trên Phục Long Đỉnh quả nhiên có khắc chuyện này, Tứ Linh tụ lại, hỗn độn sơ khai. Lúc này Tứ Linh Huyết Trận đã thành, giờ chỉ còn chờ bảy bảy bốn chín ngày cho Phục Long Đỉnh hoàn toàn hút hết linh lực của Tứ Linh thú, sức mạnh hỗn độn sẽ có thể khai thiên bích địa, mở ra Tu La Chi Môn, như vậy tông chủ có thể có được thần uy vô thượng trong thiên địa, không còn địch thủ nữa”.

Sắc mặt Quỷ Vương đỏ hồng, song mục lấp lánh dị quang, nhìn chăm chăm vào Phục Long Đỉnh, vẻ hưng phấn lộ rõ ra ngoài, không hiểu sao đột nhiên ông ta lại ngửa mặt cười lên một tràng dài.

Tiếng cười của ông ta đầy sự cuồng vọng và kiêu ngạo, phảng phất như đã là quân lâm thiên hạ, chỉ là tiếng cười cuồng vọng này mới vang lên thì đã đột nhiên ngưng lại, Quỷ Vương chau mày, khẽ đặt tay lên tâm khẩu, sắc mặt chợt trở nên trắng bệch.

Nhưng chỉ chốc lát sau, đã thấy kim khí thoáng hiện trên gương mặt ông ta, không bao lâu thì đã khôi phục lại vẻ bình thường.

Quỷ Tiên Sinh đứng một bên, nhìn thấy như vậy, cũng không khỏi ngẩn người kinh ngạc hỏi: “Tông chủ

đã động thủ với ai? Kẻ nào lại có đạo hành như vậy?”.

Quý Vương hít sâu vào một hơi, sắc mặt đã trở lại hoàn toàn bình thường, y nhắm mắt lại rồi từ từ mở ra, xạ ra những tia băng lạnh, rít giọng nói: “Đại Phạm Bát Nhã và Thái Cực Huyền Thanh Đạo quả nhiên đều là kỳ công tuyệt thế, tuy không sắc bén bằng thần công Ma giáo của ta, nhưng hậu bình kéo dài thì thật đáng sợ”.

Quý Tiên Sinh chau mày, trong mắt thoáng hiện dị quang: “Là hấn? Làm sao ngài lại động thủ với hấn...”.

Nói tới đây, y như đột nhiên nghĩ ra chuyện gì đó, lại nói tiếp: “Lẽ nào vì Thao Thiết?”.

Quý Vương hừ một tiếng, không trả lời câu hỏi của Quý Tiên Sinh, chỉ lạnh lùng đáp: “Tiểu tử này tiền bộ nhanh ngoài sức tưởng tượng của ta, chỉ sợ sau này... có thể thành đại họa cũng không chừng”.

Quý Tiên Sinh nhìn Quý Vương chăm chú rồi dịch ánh mắt qua chỗ khác, chậm rãi nói: “Trước mắt quan trọng nhất vẫn là Tứ Linh Huyết Trận, những chuyện khác miễn được thì cứ miễn đi”.

Quý Vương khẽ gật đầu: “Không sai, ta biết phân biệt nặng nhẹ. Chuyên này thì ngươi có thể yên tâm”.

Quý Tiên Sinh trầm ngâm giây lát rồi nói tiếp: “Có điều với đạo hành cao thâm mật trác hiện nay của Quý Lê, thêm vào mấy ngày nữa linh lực của Tứ Linh Huyết Trận được tăng cường, mùi máu tanh sẽ khó mà giấu nổi hấn. Có hấn ở đây, e rằng sẽ có thêm những biến hóa mà chúng ta không thể biết trước. Để tránh chuyện ngoài ý muốn, hay là ngài tìm một cơ gì đó, phái hấn ra ngoài thì hơn”.

Quý Vương trầm mặc một lát rồi nói: “Ngươi nói đúng!”.

Nói đoạn ông ta từ từ chau mày, quay người, chấp tay chậm chậm bước ra khỏi khu vực Huyết Trì. Nhìn bóng Quý Vương khuất dần, Quý Tiên Sinh mới chậm rãi chuyển thân, bước ra gần mép bình đài, nhìn xuống dưới.

Chỉ thấy Thao Thiết vừa rồi còn cật lực giãy dụa, cơ hồ như đã bị Phục Long Đỉnh và Huyết Trì chế phục, dần dần mất đi năng lực kháng cự, lúc này đang nằm trong Huyết Trì, không ngừng thở hổn hển.

Nhìn cảnh tượng này, Quỷ Tiên Sinh chậm rãi cất lên một tiếng cười băng lạnh và không mang theo bất cứ sắc thái tình cảm gì.

“Hắc hắc... Tu La Chi Môn...”.

* * * * *

Tiếng bước chân vang lên ngoài thạch môn, nghe rất gấp gáp, rõ ràng là có người đang rất vội vã.

Một bóng người xuất hiện bên ngoài thạch thất của Quỷ Lệ, quỳ một chân xuống, cao giọng nói: “Phó tông chủ, Quỷ Vương tông chủ truyền lệnh, mời ngài đến gặp mặt”.

Thanh âm rất vang, rất lớn, đến nỗi vang vọng âm âm trong thạch thất mấy lượt mới dứt, chỉ là không thấy có ai lên tiếng đáp lời.

Người kia ngây ra một lúc, nhưng vẫn không dám ngẩng đầu lên.

Trong Quỷ Vương Tông, Quỷ Lệ xưa nay vẫn nổi danh là sát tinh, giáo chúng thông thường ít người dám tiếp cận hắn, vô lễ với hắn lại càng không phải nói tới.

Gã lấy hết can đảm, lại cao giọng nhắc lại một lần, chỉ là vẫn không có người phản ứng. Lúc này gã mới dám ngẩng đầu nhìn vào bên trong thạch thất, chỉ thấy đập vào mắt là một cảnh tượng hỗn loạn, nhưng không thấy bóng dáng Quỷ Lệ và con khỉ Tiểu Hôi của hắn đâu.

Người kia thầm kêu khổ, lắc lắc đầu, cất bước đi ra ngoài.

* * * * *

Lúc này Quỷ Lệ đang đi trên con đường thông đạo dài thăm thẳm của Quỷ Vương Tông, Tiểu Hôi an nhiên tự tại ngồi trên vai hắn. Ánh mắt Quỷ Lệ nhìn chăm chăm về phía trước, tuy không thấy tận cùng của con đường, nhưng hắn biết rất rõ, thông đạo này sẽ đến nơi ở của Quỷ Vương.

“Bất kể thế nào, ta cũng không thể ở đây không làm gì được, phải không hả Tiểu Hôi?”.

Hắn lẩm bẩm tự nói một mình, còn con khỉ Tiểu Hôi cũng đang ngây ngây xuất thần, không hề chú ý

đến lời nói của chủ nhân.

Quý Lệ cũng chẳng buồn để ý, cười khỏ một tiếng rồi nói tiếp: “Mấy lần rồi, lần nào cũng thấy có hy vọng, nhưng đến cuối cùng cũng là công cốc, nhưng chỉ cần Bích Dao còn nằm đó, ta cũng không thể tuyệt vọng được, phải không? Ta biết người đang lo lắng điều gì, đừng nôn nóng, đợi ta tìm được cách chữa khỏi cho Bích Dao, tự nhiên sẽ đòi lại bằng hữu cho người”.

Đôi tai Tiểu Hôi bất chợt dựng lên, sau đó kêu liên mấy tiếng chí chí, Quý Lệ khẽ mím cười, chỉ là nụ cười chỉ thoáng hiện rồi lập tức biến mất.

Hắn đứng bên ngoài của thạch thất của Quý Vương.

Bên ngoài thạch thất vang lên mấy thanh âm có thể nói là đã quen thuộc, Quý Vương ngồi ngay ngắn trên ghế, trong đầu không hiểu sao lại hiện lên hình bóng của nữ nhi.

Thạch môn đã mở ra, Quý Lệ xuất hiện,

“Người đến rồi hả?”. Quý Vương chậm rãi hỏi.

“Vâng!”. Quý Lệ gật đầu. Thanh âm bình đạm như chưa từng xảy ra chuyện gì giữa hai người vậy.

Hai người đàn ông đều trầm mặc không nói gì.

Một lúc lâu sau, Quý Lệ mới nói: “Có một chuyện, tôi muốn nói với ông”.

“Người nói đi!”.

Quý Lệ cất giọng đều đều: “Ông đã dẫn giáo chúng tới đây, còn tôi đã mang Thao Thiết về cho ông, nếu gần đây không còn chuyện gì khác, tôi muốn ra ngoài một chuyến, xem thử xem có cách gì cứu Bích Dao không?”.

Quý Vương khẽ chau mày, liếc mắt nhìn Quý Lệ, đúng lúc này, chợt nghe tiếng bước chân gấp gấp vang lên, giáo chúng vừa phụ trách truyền lệnh kia đã quay lại, đang định lên tiếng bẩm báo thì chợt nghe thấy Quý Lệ cũng có mặt ở đó, nhất thời không khỏi ngẩn người ra ngo ngác.

Quý Vương khẽ xua tay một cái, người kia chân chừ giây lát rồi khom người hành lễ, lặng lẽ đi ra. Ánh mắt Quý Vương từ từ chuyển qua phía Quý Lệ, hấn vẫn yên lặng đứng đó. Phóng mắt nhìn khắp trên dưới Ma giáo lúc này, bất luận là ai đứng trước mặt Quý Vương cũng phải sợ hãi e dè, nhưng chỉ có hấn là cơ hồ như chưa từng sợ hãi.

Đây chính là nam tử mà nữ nhi của ông ta hết long hết dạ yêu thương sao?

“Người đi đi!”.

Thanh âm của Quý Vương đột nhiên như có thêm mấy phần mệt mỏi.

Quý Lệ lặng lẽ gật đầu, trận đấu pháp vừa rồi, tuy cả hai đều cố giả bộ như không có chuyện gì, nhưng rất rõ ràng, quan hệ vốn đã không thân thiết lắm của hai người, giờ lại như lại càng cách xa thêm một khoảng lớn nữa.

Hấn quay người đi ra ngoài, chỉ là đứng vào lúc hấn bước qua bậc tam cấp, đột nhiên lại khựng người lại. Một mùi vị kỳ dị không biết từ đâu xộc tới, giống như đột nhiên hấn bị rơi xuống vực sâu vạn trượng đầy máu tanh vậy, hô hấp cũng khó khăn, lại giống như một cơn sóng lớn ập tới, máu tanh ngập đầu, tiếng nước sôi sùng sục vang lên bên tai như sấm.

Quý Lệ biến sắc.

Nhưng mùi vị kỳ dị này giống như ảo ảnh vậy, trong nháy mắt đã tan biến hoàn toàn, xung quanh lại trở nên yên tĩnh như thường.

Thanh âm của Quý Vương vang lên sau lưng hấn, đều đều không có chút tình cảm: “Sao vậy?”.

Quý Lệ vẫn quay lưng với ông ta, đứng lặng hồi lâu rồi đáp: “Không có gì”.

Nói dứt lời, liền chậm rãi bước đi.

Thạch môn từ từ đóng lại sau lưng hấn, khi hai cánh cửa đá hoàn toàn khép kín lại, Quý Lệ đột nhiên quay ngoắt người lại nhanh như chớp, song mục sáng rực tinh quang, nhìn chằm chằm vào thạch môn của Quý Vương, ánh mắt hấn như thâm trầm, cơ hồ như đang nghi hoặc điều gì đó.

Còn ở bên trong thạch thất, Quý Vương cũng nhìn chăm chú vào thạch môn hồi lâu, mặt không chút biểu tình, dường như đang suy nghĩ chuyện gì, nhưng cuối cùng cũng lắc đầu, quay người đi ra đầu bên kia của thạch thất, vỗ vài cái vào tường. Chỉ trong giây lát, cả bức tường giống như được tạc từ một tảng đá lớn đột nhiên tách ra, để lộ một bí đạo hẹp chỉ đủ một người đi, mùi máu tanh bốc lên nồng nặc.

Quý Vương chậm rãi bước vào, sau lưng ông ta, tường đá từ từ đóng lại.

* * * * *

Trung thổ, ở một nơi nào đó, cách Nam Cương ngàn dặm, khá gần Thanh Vân Sơn.

Nơi này hoang sơn dã lĩnh, không thấy bóng người, sơn mạch nhấp nhô, còn có một con sông lớn cuộn cuộn chảy qua.

Nếu xét về địa lý, dãy núi vô danh này có thể coi là thuộc đoạn đuôi của dãy Thanh Vân Sơn vĩ đại, còn con sông dài kia, cũng có thể coi là một chi lưu thuộc thượng du con sông chảy qua ngoài thành Hà Dương. Chỉ là nơi này dù sao cũng cách Thanh Vân Sơn một đoạn đường không nhỏ, chỉ thấy mảnh thú ẩn hiện, lang hú hổ gầm, không thấy nửa phần tiên khí linh tính gì hết.

Chỉ là nơi đã bị thiên địa nhân gian lãng quên này, hôm nay đã bị phá đi sự yên tĩnh vốn có. Hai bóng nhân ảnh lướt qua không trung, người trước chạy, người sau đuổi. Phía trước là một bóng đen, còn người phía sau thì phản quang lấp lánh, nhưng đều nhanh như thiểm điện. Hắc ảnh thoát lên thoát xuống, đột nhiên trầm mình lao xuống rừng hoang, chạy ngang chạy dọc, cực kỳ khéo léo, có điều thân ảnh phía sau gã cũng thần thông không kém, chỉ thấy khẽ đảo người một cái, đã đuổi sát phía sau, không để bị chậm lại dù chỉ nửa phần, thậm chí còn rút ngắn lại khoảng cách nữa.

Đột nhiên bóng đen phía trước dường như biết được tạm thời không thể bỏ rơi được kẻ đang truy đuổi phía sau, bèn bất ngờ khựng người lại, rồi cơ hồ như cùng một sát na đó, gã đã quay ngoắt người lại, hữu thủ vung lên liên điếm ra năm cái.

Chỉ nghe tiếng “xì xì” vang lên, giữa hoang lâm, dưới ánh mặt trời bất ngờ xuất hiện năm điếm âm hỏa, bên trong ánh lửa còn ẩn hiện những bộ khó lâu đáng sợ, cuồng phong nổi lên, cuốn về phía thân ảnh

đang đuổi sát phía sau.

Bóng xám kia nháy mắt đã đuổi tới nơi, nhưng cũng nói dừng là dừng, chỉ là y lúc này cũng đang toàn thần tập trung vào năm ngọn âm hỏa, hiển nhiên là không dám coi thường. Trong giây lát, chỉ thấy trên tay bóng xám đã có một trận hàn quang lưu chuyển, đã lấy ra một pháp bảo hình ống hai đầu sắc nhọn, sáng long lanh như ngọc.

Pháp bảo này vừa xuất hiện, cây cỏ và mặt đất xung quanh liền bị phủ một lớp sương mờ, nhiệt độ cũng lập tức giảm xuống. Chỉ thấy năm điểm âm hỏa lao tới như gió, pháp bảo của người áo xám xoay chuyển giữa không trung, hút sạch tất cả vào bên trong.

Trong nháy mắt, lửa như gặp phải hàn băng, năm điểm âm hỏa từ từ tối dần rồi biến mất.

Hắc quang cũng từ từ tản đi.

“Cửu Hàn Ngưng Băng Thích... quả nhiên lợi hại!”

Ngữ khí người áo đen cơ hồ như cảm thán, cơ hồ như tán thưởng, nhưng hoàn toàn không hề có vẻ tức giận hay lo lắng gì.

Còn lão già áo xám đứng trước mặt gã, chính là nhân vật số hai của Phần Hương Cốc, Thượng Quan Sách, trong tay lão tự nhiên chính là pháp bảo ngày đó đã từng khiến Cửu Vĩ Thiên Hồ cũng phải có kỵ, Cửu Hàn Ngưng Băng Thích.

Thượng Quan Sách cười khan hai tiếng rồi trầm giọng nói: “Được Vu Yêu người khen một câu cũng thật không dễ!”

Hắc y nhân kia chính là Vu Yêu đã sống sót ở Sân Ma Cổ Động ngày ấy, chỉ là không biết tại sao gã với Thượng Quan Sách lại truy đuổi nhau thế này thôi.

Vu Yêu đưa mắt nhìn Thượng Quan Sách một lượt, đột nhiên trở nên nhũn nhặn: “Lão hữu, ta với người không phải chỉ có giao tình một hai ngày, tại sao người cứ phải bức ép ta thế?”

Thượng Quan Sách cất giọng đều đều đáp: “Mục đích của ta thì đã nói với người từ lâu rồi, không có ý gì khác, chỉ là cốt chủ của chúng ta muốn gặp các hạ, có chuyện muốn nói, vì vậy mới mời các hạ đi

bộ đến Phần Hương Cốc, chỉ đơn giản vậy mà thôi”.

Vu Yêu lắc đầu cười khỏ: “Vị cốc chủ sư huynh đó của ngươi tâm địa quá thâm trầm, tuy ta sống trên đời này đã lâu, nhưng vẫn không bì với y được. Thêm nữa ý đồ của các ngươi không rõ ràng, có phải là vì bí mật của Vu tộc chúng ta không?”.

Thượng Quan Sách hừ một tiếng: “Ngươi biết thì tốt, ngày nay Nam Cương hỗn loạn, ngũ tộc phân tranh, đang cần Phần Hương Cốc xuất diện chủ trì đại cục, huống hồ chúng ta cũng đâu có ác ý. Nói thế nào thì nói, chúng ta cũng tốt hơn lũ yêu thú cùng hung cực ác ấy nhiều, không phải vậy sao?”.

Vu Yêu nhìn lão chăm chú, rồi nói: “Bí mật về Thiên Hỏa của Vu Tộc, ta thực sự không biết, nếu lão bằng hữu ngươi nể tình quen biết lâu năm, thì hãy bỏ qua cho ta lần này đi!”.

Thượng Quan Sách lắc đầu: “Ta cũng thân bất do kỷ”.

Nói dứt lời, Cửu Hàn Ngưng Băng Thích trong tay lão chậm chậm hoa lên nửa vòng trên không, phát ra hàn khí nghi ngút, bức về phía Vu Yêu.

Vu Yêu đứng yên bất động, không biết có phải biết rõ mình không thể thoát khỏi Thượng Quan Sách, nên đã bỏ cuộc hay không, chỉ chậm rãi nói: “Lão hữu, thế gian rộng lớn, mọi sự biến ảo vô thường, ngày đó ta không theo nương nường và đại ca xuống cửu tuyền chính là vì muốn nhân chứng năm còn lại của mình đến Trung thổ để xem thế gian, lẽ nào cả một chuyện nhỏ này, ngươi cũng không cho ta cơ hội hay sao?”.

Thượng Quan Sách hừ lạnh một tiếng, rõ ràng là không hề tin lời Vu Yêu, lúc này lão đã bức đến chỉ còn cách Vu Yêu chừng ba thước, nhưng bất ngờ lão lại biến sắc, hai mắt nhìn chăm chăm xuống đất. Chỉ thấy ánh mặt trời rực rỡ, thân ảnh của Vu Yêu đột nhiên phiêu phiêu hốt hốt, không hề thấy bóng đâu, hơn nữa lại đung đưa theo gió, cơ hồ như một bóng ma vậy.

Thượng Quan Sách khẽ động thân mình, trong nháy mắt đã đến trước mặt Vu Yêu, Cửu Hàn Ngưng Băng Thích chém bổ xuống, một đạo hàn quang rực rỡ chẻ dọc Vu Yêu ra làm đôi, chỉ là hai nửa đó, trong nháy mắt đã biến thành một làn khói đen, biến mất trong không khí.

Thượng Quan Sách tức giận đến độ gương mặt già nua trở nên trắng bệch như tờ giấy, tự biết trong lúc

sơ ý đã để Vu Yêu giở trò che mắt, tức giận dẫm mạnh chân một cái, tung mình bay lên không, nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy một đạo hắc ảnh đã bay vút đi về phía Bắc, liền lập tức hóa thành một bóng xám đuổi theo.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Chương 221

Cổ Hương

Dưới chân Thanh Vân Sơn.

Trời cao mây nhạt, đứng dưới chân núi ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy một màu lam trải dài, từng làn gió núi man mác thổi, mang lại cho tinh thần một chút phấn chấn.

Lục Tuyết Kỳ đôi đôi mắt hồi lâu nhưng chung quanh không một bóng người. Tự nhiên là không một ai phát giác ra dưới chân núi im ắng có một nữ tử mỹ lệ đang lặng lẽ nhìn trời. Thanh phong dịu dịu, lọn tóc mai rũ trên vai nàng lất phất bay, vài sợi xõa trên làn da nhợt nhạt của nàng.

Lời dặn dò của Thủy Nguyệt Đại Sư trước lúc nàng ra đi không ngớt vang vọng bên tai: “Lần trước, Đạo Huyền sư huynh và Vạn sư huynh đối thoại, chúng ta biết được rằng: Nguyên lai các đời chương giáo chân nhân của Thanh Vân Môn sau khi cảnh tỉnh đệ tử được truyền vị sẽ cho biết một điều bí mật trọng đại. Theo di mệnh của tổ sư đời thứ hai, tất cả đệ tử Thanh Vân Môn phải vì chúng sinh trong thiên hạ, để tránh tạo ra một trường sát nghiệp thì đến lúc vạn bất đắc dĩ, đệ tử được truyền vị có thể thí sư ...”

“Giờ đây, không biết vì lý do gì mà Đạo Huyền sư huynh lại không cho Tiêu Dật Tài biết bí mật này. Theo ta, việc này không ngoài hai nguyên nhân. Thứ nhất, Đạo Huyền sư huynh trước khi định cho Tiêu Dật Tài biết thì bị ma linh của Tru Tiên Cổ Kiếm phản ngược; thứ hai, Đạo Huyền sư huynh tự thị đạo hạnh thâm hậu, nhưng trong trường kịch chiến mười năm trước, ông ấy đụng đến Tru Tiên Kiếm Trận đã bị tâm ma phản ngược, dĩ nhiên việc đó xảy ra lâu rồi nhưng đến nay ma linh mới chân chính phản lại, mọi việc đã không thể kiên trì được nữa...”

“Chỉ là dấu trải qua nhiều biến cố như vậy nhưng chúng ta thân là Thanh Vân đệ tử, vô luận thế nào cũng không thể để thân mình ngoài cuộc được. Điền Bất Dịch thất tung, Tô sư muội đang rối bời, chỉ còn ta để giải cơn nguy nan này. Chỉ cần mọi chuyện trên núi Thanh Vân này kết thúc con bất tất phải tham dự vào; nhược bằng phát hiện bọn họ dưới núi con phải tận tâm đảm đương trách nhiệm to lớn đó. Thanh Vân lệnh đại tổ sư có linh thiêng tất nhiên sẽ cùng hộ trì cho hai sư đồ chúng ta”.

Lục Tuyết Kỳ từ từ mở mắt, hít sâu một hơi.

Nàng quay đầu nhìn lại, phía sau lưng một phiến sơn xuyên nguy nga, tuấn tú, đỉnh bạt, nhìn từ xa đỉnh núi mang vẻ đẹp hàm ẩn, nhìn gần thấy vách đá đột ngột dựng lên, xú xú phong tư mỹ lệ, nơi nơi phong

cảnh xinh đẹp.

Cao đến mây xanh, vượt khỏi thiên hạ.

Chính là Thanh Vân.

Trên khóm môi nàng nhẹ nhàng hiện lên một tia tiểu ý âm áp, dịu dàng. Ngọn núi đó dù gì cũng là nơi dưỡng dục nàng trưởng thành, nơi ấy có sư trưởng nàng hằng tôn kính, có sư tỷ, sư muội mà nàng hằng thân mật, và có cả một đoạn ... hồi ức xa xưa.

Nàng chuyển thân, cất bước lên đường, bạch y như tuyết nhẹ nhàng phiêu động. Trời đất to lớn dường bao, thương khung vô hạn, dù có là tuyệt thế dung nhan, cái thể anh hùng bất quá cũng chỉ thoáng qua mà thôi.

Như đã nói, lần đầu tiên thụ mệnh sư trưởng hạ sơn nhưng nàng không rõ phải đích xác đi đến địa phương nào. Tuy thân mang trọng trách lại không biết phải đi đâu để hoàn thành nhiệm vụ, tưởng ra cũng có chút nực cười.

Thiên Gia an tĩnh nằm trong tay nàng, không thấy cảm giác băng lãnh quen thuộc nhưng có thể nói thanh kiếm này sớm trở thành một phần thân thể không thể tách rời của nàng, lam sắc quang huy nhàn nhạt đã thu liễm vào vỏ kiếm. Một người một kiếm thông thả cất bước.

Nên đi đâu đây?

Thiên địa to lớn dường bao!

Đến một ngã ba đường, Lục Tuyết Kỳ dừng bước, tưởng như nàng không nhận biết được con đường dẫn tới đâu. Trong đám đệ tử Thanh Vân Môn, nàng là người được hạ sơn nhiều lần, đại lộ an bình trước mặt, nàng đã vô số lần đi qua, nó chính là con đường tiện lợi nhất nối Thanh Vân Sơn với bên ngoài, trực tiếp thông thẳng đến đến trấn thành lớn nhất dưới chân Thanh Vân Sơn, Hà Dương Thành. Một nhánh đường khác có vẻ hoang phế đã lâu, cỏ dại um tùm, chỉ có thể nhìn thấy một đoạn phụ cận. Phóng mắt nhìn ra, những khu vực khác sớm đã bị cỏ dại tràn lấp.

Kỳ thật loại đường mòn như thế này, tính từ trên đỉnh Thanh Vân Sơn xuống mà nói có không biết bao nhiêu mà kể. Nhiều con đường hình thành do đời sống sinh hoạt của người dân tại các thôn trang phụ cận quanh chân núi Thanh Vân Sơn. Vì sinh kế người dân phải lên núi đốn củi hoặc hái quả dại tạo nên rất nhiều đường mòn, do nhiều nguyên nhân, năm tháng chất chồng những con đường đã đều khoác lên bộ mặt hoang phế như trên.

Con đường này, ai biết rằng dẫn đến nơi nào? Có ai còn nhớ không? Có ai đã từng đi qua?

Lục Tuyết Kỳ nhè nhẹ lắc đầu, trong lòng buông một tràng cười khổ. Từ sau khi từ Nam Cương trở về, cùng phân ly với một người đến nay, tâm tình của nàng quả thực đã cải biến rất nhiều.

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, toan vứt bỏ ý niệm đó khỏi đầu rồi cất bước lên đường. Lúc đó, trên đường bước tới vàI ba thôn dân, qua quần áo phục sức, vai khoác thùng, hông đeo phủ thì đây là đám tiểu phu từ các thôn trang phụ cận lên núi đốn củi.

Đi đến gần, đám tiều phu này nhìn thấy Lục Tuyết Kỳ, từng người một lần lượt tránh qua một bên nhường đường, trên mặt lộ vẻ tôn kính. Đối với bá tánh trăm dặm xung quanh đây, Thanh Vân Môn đệ tử đều là những người được tôn sùng, hà huống Lục Tuyết Kỳ dung nhan tuyệt thế, như thiên tiên trên trời khiến cho người ta phải chú ý.

Lục Tuyết Kỳ dừng bước lại, hướng về đám tiều phu gật gật đầu đáp lễ, liền đó toan ly khai. Chính lúc đó hốt nhiên trong đám đông bước ra một lão tiều phu đầu tóc trắng ngần nhưng tinh thần vẫn quắc thước, dáng điệu tựa như rất nhiệt tâm, ha hả cười nói: “Cô nương, cô không biết đường?”.

Thân hình Lục Tuyết Kỳ hơi chựng lại rồi dừng hẳn, lục quang lưu chuyển nhìn sang lão tiều phu, thoáng ngần ngừ rồi nhẹ lắc đầu. Không đợi nàng đáp, lão tiều phu nhiệt tâm đó tiếp lời: “Lão biết cô là người tu tiên của Thanh Vân Môn tất nhiên lợi hại, đã nhiều lần phi hành đến đô thị nhưng nếu nói về chuyện đi bộ theo con đường này thì có lẽ không ai thân thuộc hơn đám hạ nhân chúng tôi”.

Đám tiều phu bên cạnh nghe thấy câu nói đó đều bật cười, Lục Tuyết Kỳ thấy vẻ mặt hòa thiện của họ không hiểu sao trong lòng đột nhiên dâng lên niềm ấm áp, vốn đã định nhấc chân cất bước liền dừng lại.

Lão tiều phu ha hả cười nói: “Con đường trước mặt cô nương thông đến phía nam Hà Dương Thành, địa phương náo nhiệt nhất trong chu vi trăm dặm quanh đây, theo con đường này đi đến nơi đâu cũng rất dễ dàng”. Đang nói, lão lại đưa tay chỉ vào một con đường nhỏ nói: “Con đường này không có đích đến, nhiều năm trước cũng là một thôn nhỏ khá náo nhiệt nhưng nay đã bị hủy mất rồi, không còn ai ở đó”.

Lục Tuyết Kỳ nhẹ nhàng cười đáp: “Tôi hiểu rồi, đa tạ lão”.

Lão tiều phu vẫy vẫy tay, ha hả cười lên hai tiếng, rồi hào cùng đám tiều phu hướng về đỉnh Thanh Vân Sơn tiến bước. Đồng thời, một tiều phu hơi hơi trẻ hơn lão tiều thở dài một tiếng nói: “Vốn trong thôn đó có một tòa miếu, nghe nói rất linh thiêng, mười năm trước ta với lão bà của ta đến cầu tự (cầu con cái), quả nhiên có kết quả, hiện tại tòa miếu đó mất đi quả thật đáng tiếc...”.

Lão tiều phu gật đầu nói: “Đúng đó, ta vẫn còn nhớ, tòa miếu đó không còn thật là đáng tiếc”.

Âm thanh nói chuyện nhỏ dần, nhỏ dần, thân ảnh của cả đám dần dần tiêu thất tại sơn lâm, gió nhẹ từ phương xa thổi lại, dường như mang theo tiếng cười cợt mở hào sảng của họ. Lục Tuyết Kỳ chuyển thân quay lại, trên mặt vẫn còn hiện hiện nét tiếu ý, không hiểu sao tâm tình của nàng tựa hồ đã khá lên nhiều.

Nàng mỉm cười, ngẩng đầu cất bước theo con đường lớn tiến tới.

Cước bộ vốn đang nhẹ nhàng, không biết tại sao đột nhiên trở nên chậm lại, đôi mày tràn đầy tú khí nhẹ nhàng cau lại, dường như trải qua một chuyện trọng đại gì đó, nhất thời nhứ chặt lại.

Hồi ức từ nơi sâu thẳm tựa hồ đã ngủ yên lại âm thầm thức tỉnh.

Nàng dừng thân lại, trầm lặng đứng trên mặt đất, trong trí óc tái diễn lại cảnh vừa mới xảy ra lúc

trước, đoạn đối thoại giữa hai tiểu phụ không ngớt vang vọng: “Con đường này không có đích đến, nhiều năm trước cũng là một thôn khá náo nhiệt nhưng nay đã bị hủy mất rồi, không còn ai ở đó”.

Vốn trong tiểu thôn đó có một tòa miếu, nghe nói rất linh thiêng...”.

Hốt nhiên toàn thân Lục Tuyết Kỳ chấn động, một chốc sau nàng chuyển thân quay lại, nhìn về đám cỏ dại rậm rì, phảng phất như trải qua năm tháng đã ghi dấu lên tiểu lộ này...

Đã mười năm rồi, mọi sự có ít nhiều biến cải hay không?

Dung nhan, tâm tình hay là cừu hận?

Ai cũng không thể hiểu được người khác, thậm chí bản thân có lúc sau đó còn không thể hiểu đúng đắn. Chỉ có con đường mòn là đã chân thực cải biến.

Bởi vì nơi này đã không còn con đường nào.

Năm lại năm cỏ dại liên tiếp mọc um tùm, là khuất lấp những chuyện đã qua, chỉ có thời gian vô tình chứng kiến. Một bóng thân ảnh bạch sắc cô đơn thẳng bước tiến tới, từ từ tiếp cận chốn phong trần này.

Trong đám cỏ hoang, còn có thể thấy vách xiêu tường đổ giữa mặt đón gió thổi đến, mùi tinh huyết xưa kia đã sớm tan biến, chỉ còn mùi thơm thoang thoảng của dải cỏ xanh mượt bên đường.

Lướt qua từng khung cửa đổ nát, nhìn quanh chỉ thấy những bậc đá tĩnh lặng bị rêu xanh phủ kín, lúc sinh tiền chắc hẳn đã từng ngập tiếng cười hoan hỉ, ngập niềm khoái lạc, giờ đã theo gió tan biến mất rồi.

Sắc mặt Lục Tuyết Kỳ thoáng hiện nét nhợt nhạt, bàn tay thanh tú mảnh mai xiết chặt thanh Thiên Gia. Trong tiểu thôn hoang phế này phảng phất như có một cặp mắt nào đó đang chăm chú nhìn nàng.

Nàng thậm chí có thể nhận thấy nhận thấy điều đó, cảm giác ghèn ghẹn dâng lên.

Nhưng nàng không dừng chân, vẫn thẳng bước tiến tới, lặng lẽ đi qua từng gian phòng. Từng có lúc nào đó, có ai nhớ đến những người từng sống ở đó không?.

Thẳng đường cất bước, nàng nhìn thấy tòa miếu đổ nát.

Quang cảnh nơi này không hề giống với xung quanh, chu vi tòa miếu vốn bị tàn phá từ lâu nhưng không hiểu sao không có cọng cỏ nào. Nói là một tòa miếu kỳ thực bên trong chỉ là trụ của cây cột cái mà thôi, bắt quá trên mặt đất ngổn ngang nhiều đoạn thạch khối đổ nát, có cả hình khối giống như tượng thần, chắc trước kia được dựng lên để thờ phụng ở đây.

Lục Tuyết Kỳ chậm chậm bước tới.

Không có màu xanh của nhánh cỏ, cọng rêu nào, chắc chốn này cách biệt hẳn với xunh quanh, không hiểu vì lý do gì mà cỏ dại sinh trưởng mạnh mẽ ở ngoài kia lại không tiếp nhập vào đây.

Hay là bao nhiêu oán hận oán niệm đều tụ tập về nơi đây?

Hay lúc đêm khuya thanh vắng, có người khóc tỉ tê, kể lẽ chuyện xưa?

Lục Tuyết Kỳ đột nhiên chuyển thân, không biết từ lúc nào trong mắt nàng lệ quang thiểm động.

Thảo Miếu Thôn!

Nơi đây trước kia cũng là một địa phương.

Nàng chậm chậm ngồi xuống góc tường, hoàn toàn bất động, dường như tại nơi an tĩnh này nghe ngóng hoặc cảm thụ điều gì đó.

Gió từ nơi xa thổi lại, lay động mái tóc huyền xinh đẹp của nàng, làn tóc mai phơ phất bay lên.

Nhật thăng nguyệt lạc, đêm ngày nối tiếp, sớm sớm chiều chiều, thời giờ trôi qua.

Trên trời xanh, bạch vân như thương cầu, lướt qua như lưu tinh, thời gian như nước, rớt cuộc lặng lẽ trôi đi, không vì ai mà dừng lại.

Từ trong bãi cỏ hoang phía xa, không rõ chỗ nào, truyền lại tiếng côn trùng nỉ non, không kể tiếng gió thì đây là âm thanh duy nhất có mang sinh khí. Không biết mười năm nữa chỗ này có trùng tân thành một địa phương hưng vượng không?

Hoặc có khi lại vẫn không cải biến được bộ dạng già nua hiện nay?

Có ai để tâm đến không?

Ba ngày liền, Lục Tuyết Kỳ ở lại hoang tịch, lặng lẽ ngồi suốt thời gian đó. Thế gian ước thúc, trọng trách đại nhiệm gì đó khi đến một nơi hoang lượng như thế này đều bị gạt sang một bên.

Những điều đó, nàng đã định quên đi lại buộc nàng phải đứng đây.

Chi là, cuối cùng nàng cũng phải cất bước.

Bạch y loáng qua, nhẹ nhàng lướt đi, thân ảnh Lục Tuyết Kỳ lại hiện lên, ly khai tòa miếu đồ nát, lướt qua những căn tiểu ốc vách xiêu tường đổ, không biết sao ánh mắt nàng lại nhìn nơi đó phảng phất hàm ẩn thâm tình lưu luyến.

Chân trời xa thẳm, mây lơ lửng trôi, dường như bị ngọn gió thổi dạt ản, ước trong tầng mây xuất ra một đạo bạch tuyến lặng lẽ lướt qua thiên không. Lục Tuyết Kỳ ngoảnh nhìn những gian nhà một lần cuối rồi không hề quay đầu, bạch y thân ảnh phiêu phiêu, lướt về phía đám cỏ hoang.

* * * * *

Trên nền trời xanh thẳm, mây trắng vẫn tĩnh lặng.

Từ giữa tầng mây, đột nhiên xuất hiện một đạo quang ảnh tán tốc vô thanh bắn tới. Trên không trung, những đám mây trắng triền miên quyện vào nhau tản ra. Cực kỳ nhanh chóng, đạo quang ảnh đó hạ xuống tiểu thôn hoang phế.

“Chi chi, chi chi”.

Tiếng kêu quen thuộc của con khỉ Tiểu Hôi, con khỉ xám ba mắt này vừa xuống đến mặt đất, ngoảnh đầu nhìn tứ hướng. Hiển nhiên khi đã dã ngoại, tuy cách xa hẻm Hồ Kỳ Sơn nhưng so với trong lòng núi, địa phương này làm nó thấy vui thích. Loáng sau, hầu tử này tự tiện ngó nghiêng, lẫn vào giữa đám cỏ dại um tùm, không rõ đã chạy đi chơi ở đâu?

Quý Lệ trầm mặc đứng tại trung tâm tiểu thôn, mặt không lộ chút biểu tình.

Trừ nhãn thần ra, vẽ mặt hấn che giấu đi nét mệt mỏi và thống khổ.

Hắn trân trân nhìn xung quanh, chậm chậm chuyển thân, lúc này trong đầu của hắn từ từ hiện lên mọi chuyện về địa phương hân thuộc này. Thậm chí cả làn gió từ phương xa thổi lại cũng mang một chút hương vị rất thân quen.

Mùi cỏ thơm của mảnh đất cổ hương?

Phía xa sau lưng hắn, sau đám cỏ hoang rậm rạp, thấp thoáng một thân ảnh trắng toát cô đơn, cuối cùng cũng biến mất vào xa thẳm.

Hắn chậm chậm lê bước, những gì Lục Tuyết Kỳ đã từng thấy lại hiện hiện trước mắt hắn: vách đồ tường xiêu, những bậc đá rêu phong, và cuối cùng cả tòa miếu nhỏ đồ nát.

Có điều hắn không bước lại mà chỉ đứng từ xa nhìn vào gian miếu nhỏ bé, ngây ngây xuất thần bởi vì chính tại nơi đó đã làm biến đổi cuộc đời của một thiếu niên.

Hắn đứng thật lâu, nhìn thật lâu nhưng không hề tiến lại. Hồi lâu, hắn xoay người, giẫm lên đám cỏ dại, hướng đến một nơi miễn cưỡng mới phân biệt được đó là một gian nhà nhỏ bên con đường mòn. Hắn bước thật chậm, dường như mỗi bước chân đều trầm trọng vô bì, đi thẳng đến trước gian thứ hai của một căn nhà ba gian, hắn dừng lại.

Gian phòng này cũng giống như tình trạng bị tàn phá của ngôi nhà, không có gì khác biệt so với chung quanh, song cửa đều long ra. Cũng hoang lương như thế, trên các bậc cửa bằng đá rêu mọc xanh ngắt một màu, tựa hồ còn mọc nhiều hơn những nơi khác.

Môi Quỷ Lệ bắt đầu run lên nhè nhẹ, nhiều năm trở lại đây, đây là lần thứ nhất hắn thấy khó kềm được dòng lệ. Chậm chậm, hắn quy xuống trước căn tiểu ốc, vùi đầu xuống nền đất của căn nhà, ngay trên đám cỏ hoang.

Trong gió lờ mờ truyền đến âm thanh nǎo nề vốn đẽ nén từ lâu.

“Cha, mẹ ...”.

Hà Dương Thành.

Sau trận họa kiếp Thú Yêu, nguyên khí của Hà Dương Thành đại thương, tử thương vô số nhưng khi tai kiếp qua đi, cuộc sống lại vẫn phải tiếp diễn. Từ bốn phương tám hướng đều có người vào thành, đó là những người tránh nạn trở về khiến cho tòa cổ thành từ từ náo nhiệt trở lại.

Nơi náo nhiệt nhất trên con đường lớn cũng là tửu lâu tốt nhất trong Hà Dương Thành dĩ nhiên chính là nơi Trương Tiểu Phàm từng qua lúc mới hạ sơn, Sơn Hải Uyển. Tuy nhiên do tai kiếp mà không được hưng thịnh như mười năm trước, hầu hết người dân bây giờ mới trải qua cảnh tử lý đào sinh nên ít nhiều điều không có tâm tư đến đây ăn uống vui vẻ.

Bất quá ngày hôm nay, Sơn Hải Uyển được một vị khách kỳ dị viếng thăm. Đó là một nữ tử còn trẻ, sắc đẹp làm động lòng người, với dung nhan mỹ lệ như thế, dù xuôi hay ngược, dù cười hay giận tất nhiên đều làm cho tâm phách nhiều kẻ rung lên một cảm giác kỳ dị, thậm chí chỉ cần bị ánh mắt sắc như nước của nữ tử này liếc một cái, xương cốt của toàn bộ nam nhân chung quanh đều mềm nhũn đi

vài ba phần.

Chính là Cửu Vỹ Thiên Hồ Tiểu Bạch, vốn thất tán từ sau Nam Cương đại biến khiến cho Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ không rõ tung tích.

Nàng vẫn giữ thái độ ung dung tự nhiên, từng bước uyển chuyển đi vào Sơn Hải Uyển tửu gia. Nhất thời, trên dưới từ trường cự đến tiểu nhị, kể cả hai người khách đang ngồi ở bàn gần đó đều nhìn nàng ngây ngất, không một ai chạy ra chào đón. Cũng may Tiểu Bạch đã sớm quen tình cảnh này nên không lấy đó làm bực mình, chỉ cười nhẹ nói: “Không ai tiếp ta sao?”

Một câu này làm mọi người tỉnh mộng, chương cự cao niên hơn cả, miễn cưỡng giữ lại được một phần định lực, vội vàng định thần lại, bất ngờ cốc một cái vào đầu điểm tiểu nhị đang đứng ngây ra bên cạnh, quát to: “Có khách đến sao mi không ra chào?”

Điểm tiểu nhị, không biết là có phải trong lòng bị quỷ ám không, mà thất thểu, tập tễnh đi tới, không giám nhìn thẳng vào Tiểu Bạch, nở một nụ cười cầu tài, nói: “Cô nương, cô ... cô đến ăn cơm hay nghỉ lại?”

Tiểu Bạch suy nghĩ một chốc rồi đáp: “Trước hết cứ ăn một chút đã, ở đây có chỗ ngồi nào đẹp không?”

Điểm tiểu nhị liên tục gật đầu nói: “Có, có, mời cô nương lên tầng trên”.

Tiểu Bạch gật đầu, đi lên lầu trên, miệng nói: “Ngươi cho ta một chỗ ngồi yên tĩnh gần cửa sổ”.

Điểm tiểu nhị lại cười đáp: “Cô nương không phải lo, chỗ ngồi trên thượng lầu chỉ có mình cô, cô muốn vị trí nào sẽ có chỗ đó, tôi đảm bảo là yên tĩnh, không có ai đến quấy nhiễu”.

Tiểu Bạch hơi ngạc nhiên, thốt: “Sao lại không có ai? Nghe nói chắc trước đây chỗ này sinh ý dồi dào?”

Điểm tiểu nhị lúc đó vừa lên đến thượng lầu, nghe nói cười khỏ đáp: “Ai nói là không phải đâu, trước đây sinh ý quả rất tốt, mọi người trong cả Hà Dương Thành này đều thường đến chỗ chúng tôi uống rượu. Từ khi xảy ra trận đồ sát, trước là bị Thú Yêu làm cho nháo nhào, khiến nhân tâm hoảng kinh, rồi sau tử thương vô số. Thời buổi này cũng không có nhiều người muốn đến nhưng nơi như nơi chỗ chúng tôi”.

Tiểu Bạch chậm chậm gật đầu, nhè nhẹ thở dài một hơi, thốt: “Nguyên lai là thế, chuyện này cũng không phải lạ lùng gì”.

Lúc đó điểm tiểu nhị đã đưa Tiểu Bạch tới một chiếc bàn cạnh song cửa sổ, rút một mảnh giẻ đeo bên người ra lau. Tiểu Bạch ngồi tại vị trí nhìn ra bên ngoài song, chỉ thấy trên đường hành nhân qua qua lại lại, tập nập náo nhiệt, tuy nhiên nhìn nét mặt đa số mọi người rất ít thấy vẻ mừng vui, chủ yếu khoác vẻ mặt đau khổ sầu bi.

Tiểu Bạch lặng lẽ nhìn ngắm một lúc rồi đột nhiên quay sang hỏi điểm tiểu nhị: “Tiểu nhị, ta có điều muốn hỏi, ngươi phải thành thật trả lời ta”.

Điểm tiểu nhị gật đầu nói: “Cô nương xin cứ hỏi”.

Tiểu Bạch trù trù giây lát rồi nói: “Có phải bá tánh trong Hà Dương Thành này, bao gồm cả người, đều cảm thấy đều thù hận Thú Yêu”.

Điểm tiểu nhị hừ lên một tiếng, sắc mặt hiện lên vẻ phẫn hận, lớn tiếng nói: “Đương nhiên rồi, trong trường tai kiếp Thú Yêu, Hà Dương Thành hầu như tan hoang hết. Cô có thể xuống đường tùy tiện hỏi bất cứ ai, tôi đảm bảo họ đều có thân nhân chết trong tay bọn nha trảo của Thú Yêu. Chỉ thương cho lão bá tánh chúng tôi tay không tác sát, không thể phản kháng, may mà có các tiên nhân trên Thanh Vân Sơn đại phát từ bi, đại triển thần uy, chặn đứng trận tàn sát của đám Thú Yêu đem lại cho chúng tôi cuộc sống bình yên hôm nay”.

Tiểu Bạch thấy thần tình kích động của điểm tiểu nhị mà cười khỏ trong lòng. Trước mắt nàng không hiểu sao bỗng thoáng hiện thân ảnh của một người nam tử cổ công kéo dài chút hơi thở trong đám lửa tàn tại nơi sâu thẳm của Trấn Ma Cổ Động.

Thế gian này đều làm lẫn, ai có thể nói chuyện này rõ ràng được đây?

Điểm tiểu nhị tựa hồ cũng phát giác mình đã hơi thất thố, sắc mặt thoáng hồng, lùi lại một bước hạ giọng: “Tôi ... tôi đã tùy tiện nói năng, cô nương choiur cho là thật, cô nương dùng gì?”.

Tiểu Bạch cười đáp: “Thôi được, ăn một chút cũng được, không cần nhiều quá. Người nói với chương cự, bảo ông ta mang lên ba, bốn món, ngoài ra người nhớ đem cho ta mười hồ hảo tửu”.

Điểm tiểu nhị ngẩn ra, ngạc nhiên hỏi: “Mười hồ?”.

Tiểu Bạch nhìn hấn gật đầu đáp: “Mười hồ”.

Điểm tiểu nhị hơi ngần ngừ, sau một hồi dùng dằng bèn nhẹ giọng nói: “Cô nương, xin hỏi có phải cô có bạn hữu sắp đến, nếu quả như có tôi sẽ chuẩn bị thêm bát đĩa”.

Tiểu Bạch cười đáp: “Người không cần đa tâm, ta chỉ có một mình, chuyện ta gọi mười hồ rượu người mau mau lấy lên đây, những chuyện khác không cần người quản tới”.

Điểm tiểu nhị vâng dạ lui gót, nhưng qua nhãn thần có thể hiện rõ lên vẻ không tin. Thực ra chuyện này cũng không có gì kỳ quái, thường nhân dù là người lợi hại nhất, tử lượng chỉ khoảng một, hai hồ, uống được bốn, năm hồ thì được coi tử lượng như biển, không là tử tiên cũng là tử quý. Đây lại là một nữ tử kiêu my vô hạn, hiển nhiên là không thể hơn được tử lượng của đám đàn ông “thường nhân” được.

Khách nhân không đông nên chỉ một thoáng sau, điểm tiểu nhị đã mang lên mấy món mà Tiểu Bạch bảo làm, đặt trên mặt bàn, liền đó mười hồ rượu có khắc dòng chữ Sơn Hải Uyển ngoài vỏ được đặt ngay ngắn tại góc bàn.

Hiện giờ có thể nói sinh ý của tử gia không thịnh, nhược bằng lúc đông khách, chỉ sợ toàn thể khách nhân tử lâu đã xúm đen xúm đỏ đến xem. Nhưng nếu có như vậy, e là Tiểu Bạch không buồn để ý.

Điểm tử nhị lui xuống rất nhanh, trên tượng lâu chỉ còn lại mình Tiểu Bạch. Nàng tự rót tự uống, rất

nhanh một hồ mỹ tửu đã cạn đến đáy, nhưng bất quá sắc mặt nàng không có vẻ gì là đã say, chỉ phơn phớt hồng, càng làm cho nàng thêm phần xinh đẹp, kiều mị.

ài...!

Nàng hốt nhiên, nhè nhẹ thở dài một hơi.

Mỹ tửu trong ngần như hổ phách, óng ả như tơ, từ miệng hồ chảy vào trong chén liền nổi lên thủy hoa (sủi tăm), Tiểu Bạch ngưng thị nhìn vào miệng chén, trong làn nước diu diu ẩn ước hình ảnh nàng.

Liền đó nàng cười nhẹ, trong nụ cười ẩn giấu một chút đau khổ. Nàng nâng chén lên, dốc cạn một hơi.

Ngoài song cửa, nơi đầu đường, chúng nhân phát xuất vô số loại âm thanh khác nhau, không ngưng không nghỉ, hớn hớn hờ hờ. Những âm thanh đó vang lên tựa hồ từ một nơi rất xa xôi, từ một thế giới khác.

Nàng cảm lấy sáu cái hồ rỗng, quẳng sang một bên.

Sắc mặt nàng ánh lên sắc hồng, lấp lánh dung nhan mỹ lệ vĩnh hằng bất lão, bên trong hai nhãn châu vẫn trong trẻo như thua nào.

Rượu chỉ làm say người, không làm say được tâm!

Hai hàm răng trắng muốt của nàng nhè nhẹ cắn trên môi, len lén cười rồi hất đầu, vươn tay lấy rượu.

Ngoài song cửa, trên nhai đạo không biết vì sao âm thanh huyền ảo tựa hồ âm ĩ hơn hẳn, Tiểu Bạch cau mày đưa mắt nhìn ra ngoài về phía mặt đường. Rảo mắt một vòng nàng hốt nhiên thoáng ngẩn ra, chỉ thấy trên nhai đạo một bạch y nữ tử đang thong thả dạo bước, dung mạo thanh lệ xuất trần, tựa như tiên tử phiêu nhiên, không phải Lục Tuyết Kỳ thì là ai?

Bá tánh chung quanh tựa hồ bị tuyệt thế dung nhan của Lục Tuyết Kỳ hấp dẫn nhưng lại bị khí chất băng hàn của nàng chấn nhiếp, không dám đến gần mà chỉ dám đứng từ xa quan sát, nghị luận phân tích xem là nguyên nhân gì. Tiểu Bạch nhìn thấy thân ảnh Lục Tuyết Kỳ trên khốe môi thoảng hiện một nét cười.

“Nhân sinh quả là không có chỗ nào không thể tương phùng”, nàng vươn vai đứng dậy, miệng vừa nở một nụ cười vừa tự buông ra một câu, tựa hồ chủ động chào hỏi Lục Tuyết Kỳ. Chỉ là nàng vừa mới đứng dậy hốt nhiên thần tình đờ ra, mục quang chuyển khỏi nơi Lục Tuyết Kỳ đang đứng trên nhai đạo, hướng về một góc xa xôi của Hà Dương Thành.

Một thân ảnh hắc sắc lướt qua cực nhanh, liền đó khuất vào một góc thành tối om. Giây lát sau, một nhân ảnh khác màu xám cấp tốc truy theo người vừa lướt qua.

Tiểu Bạch bản thân nhìn cuộc hội ngộ trong góc tối, liền đó khốe miệng xuất lộ một tia tiếu ý trào phúng: “Hôm nay quả là hết chuyện tẩu xảo này đến ngẫu nhiên khác, không đến tham dự chuyện nhiệt náo thì quả không phải với bản thân mình càng không phải với Thượng Quan lão quý, hi hi ...”.

Lẫn trong tiếng cười lạnh, thân ảnh nàng đột nhiên tựa như quý my, biến mất khỏi tượng lâu Sơn Hải Uyển. Một hồi sau, điểm tiểu nhị chạy lên dọn dẹp, chỉ thấy trên bàn có một đĩnh ngân lượng và sáu hồ rượu rỗng không, bốn hồ còn lại hoàn toàn biến mất.

Trên con đường lớn, không biết từ bao giờ thân ảnh Lục Tuyết Kỳ đã khuất bóng.

Hết chương 221

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Chương 222

Ám toán

Dêm tối núi cao, nhà nhà tắt đèn, mây đen cuộn cuộn trên bầu trời, không có thấy trăng, chỉ có vài ánh sao lưa thưa tận chân trời, thấp thoáng ánh sáng yếu ớt.

Gió đêm thổi呼呼 trên Hà Dương Thành, như dã quỷ khóc than, thật lạnh lẽo khủng bố, liên tưởng đến trường hạo kiếp đã trải qua ở đây, trên đường xá trong ngoài thành, không ngờ cả một bóng người cũng không nhìn thấy. Trên đường cái dài dằng dặc, chỉ có vài phiến lá khô tình cờ bị gió thổi rụng, lăn bay cô độc bồi hồi, phiêu phương về phương xa.

Trong đêm khuya quý dị đó, từ trong Hà Dương Thành đột nhiên phát phơ một bóng đen, như quỷ mị cơ hồ không còn là thực thể, len lén không hơi không tiếng hạ mình ngoài thành, thần tốc lướt đi trên cỏ đạo phía nam Hà Dương Thành. Sau đó không đầy một khắc, lại có một bóng xám đuổi gấp, chăm chăm theo bóng đen kia.

Hai người dĩ nhiên là Vu Yêu và Thượng Quan Sách ngàn dặm truy tung, bắt đầu từ Nam Cương cho đến ngày nay xâm nhập Trung thổ, vụ rượt đuổi này cũng đã kéo dài quá lâu rồi. Thượng Quan Sách kỳ thuật thần thông cao thâm của Phần Hương Cốc, thêm vào pháp bảo Cửu Hàn Ngưng Băng Thích thần kỳ khôn lường, Vu Yêu không tránh khỏi phải cật lực ứng phó, nhưng Vu Yêu một thân thuật pháp quý dị, mỗi thứ đều vượt ngoài ý tưởng của người ta, tuy tuyệt không thể biến hóa thành trăm ngàn hình bóng, lại cũng khiến Thượng Quan Sách đau đầu khôn cùng, mỗi lần mắt thấy rõ ràng sắp bắt giữ được, lại luôn thất thủ.

Nếu đổi lại là người thường, đụng phải tình huống này, số đông đã bỏ buông rồi, chỉ là Thượng Quan Sách lại đang mang mệnh lệnh của Phần Hương Cốc chủ Vân Dịch Lam, trên mình Vu Yêu phần nhiều cơ hội có thể có phương pháp giải khai bí mật Thiên Hỏa của Vu Tộc Nam Cương, vô luận ra sao, đó là cái Phần Hương Cốc phải có cho bằng được, cho nên suốt đường đi, cứ cứng cổ cho dù có mệt cũng rượt cho được.

Bất quá sự kiên trì đó cũng không phải hoàn toàn vô dụng, tu hành của hai người mức độ cao thấp thấy rõ, Vu Yêu nội trong thời gian ngắn có thể gắng gượng chống đỡ nổi, nhưng đủ thứ pháp thuật quý dị mà Vu Yêu bao lần dùng đến để đào thoát đều bị Thượng Quan Sách nhất nhất nhìn thấy hết, dần dần ghi nhớ trong lòng, tới bây giờ, Vu Yêu có muốn đào thoát sự rượt đuổi của Thượng Quan Sách cũng

càng lúc càng khốn đốn.

Điểm này trong long Thượng Quan Sách biết được, Vu Yêu lại càng rõ hơn, cho dù là rõ, gã lại thật vô kế khả thi. Nếu có cách thoát khỏi con người khả ố như mũi dùi bám vào xương kia, trên đường thiên lý gã đã sớm dùng tới không biết bao nhiêu lần rồi, nhưng Thượng Quan Sách đại danh vang vọng gần trăm năm, đương thời là nhân vật phong vân tại Nam Cương, đạo hạnh, tu hành, kiến thức nhân giới, không có cái nào là không thượng thừa, nào phải là người bọn đệ tử đời hai của Phần Hương Cốc như Lý Tuân có thể so sánh.

Tuy Vu Yêu liên tiếp thi triển kỳ thuật dị pháp, nhưng không ngờ nhất nhất bị phá, tối đa chỉ bất quá che đậy được một khắc, vừa mới thấy đã xa cách được một đoạn, không lâu sau, cuối cùng vẫn bị Thượng Quan Sách rượt kịp.

Thượng Quan Sách trong mấy lần đối thoại với Vu Yêu có nói ra nguyên nhân Phần Hương Cốc Dịch Vân Lam nhất định muốn bắt gã về, nhưng gã tuyệt không thúc thủ chịu bị bắt. Đêm đó, mắt thấy Thượng Quan Sách sau lưng càng lúc càng rượt đến, con đường vùn vụt cuộn lùi ra sau, lại ít thấy có gò ụ che chắn, địa

thế dần dần ngang bằng bát ngát, một mảnh hoang nguyên xuất hiện trước mặt.

Chỗ như vậy còn có thể trốn đâu được nữa?

Vu Yêu cười khổ một tiếng dưới tấm khăn che mặt, gắng sức lướt đi, nhưng tiếng xé gió như sấm chớp từ đằng sau lại càng ép tới.

Đang lúc bàng hoàng không biết phải làm sao, bất chợt tựa như cảm thấy gì đó, phát hiện gì đó, nghiêng đầu nhìn về một phía. Gã mang danh hiệu “Vu Yêu”, từ cái tên có thể cho thấy sở trường của gã là thứ đạo pháp thần thông gì, thêm vào là người Vu Yêu thể chất bản thân kỳ lạ, đối với quỷ linh âm hồn chi khí, miễn cảm gấp mười lần người tu hành bình thường, trên con đường rộng lớn này, đang lúc chạy cuống cuống vẫn miễn cảm phát hiện sâu kín một bên cổ đạo hoang dã không ngờ có quỷ khí thâm trầm âm ám đang tản phát ra đằng xa.

Vu Yêu cả mừng nhìn sang, thân người xoay gấp giữa không trung, sừng người queo người sang phía đó, lại tắt tưởi lướt về chỗ sâu tối đó, Thượng Quan Sách truy tung đến hừ lạnh một tiếng, búng người bay ngang, phiêu phiêu đặng đặng, cứ tùy ý chuyển hướng, lại tận lực rượt theo.

Chỉ là trì hoãn một chút, Vu Yêu đã vượt xa một khoảng, thân ảnh cũng đã hơi mờ mịt, Thượng Quan Sách lại không lo lắng gì mấy, suốt chặng đường dài mệt mỏi truy trung, lão đã nắm chắc bảy tám phần tuyệt kỹ của Vu Yêu thần bí khôn lường kia, liệu tưởng được gã cũng không còn mưu kế gì nữa, lão giờ phút này trong lòng đã có cảm giác như mèo vờn chuột.

Hao phí biết bao khí lực, truy tung ngàn dặm, phí biết bao là công sức, làm sao mà không trừng trị người cho hả giận được?

Thượng Quan Sách cười lạnh trong lòng, như nắm chắc hoàn toàn đại cục, thong dong đuổi theo.

Rất mau chóng, sự việc xuất hiện trước mặt Vu Yêu đã chứng minh suy đoán của gã, ở đây quả nhiên là nơi âm khí cực thịnh, ở Trung thổ kia là nghĩa trang, cũng là nơi quản thi thể của những người quá cố còn chưa chôn cất, bất quá nhìn mức độ hư hoại của đình viện tiêu ốc này, đa phần là nơi đã bỏ phế khá lâu.

Trong lòng Vu Yêu không khỏi có chút thất vọng, nghĩa trang này âm khí cực thịnh, chính là nơi tốt nhất để gã thi triển dị thuật của mình, nhưng thời gian hoang phế đã quá lâu, hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều, đặc biệt là mấy môn dị thuật tương tự của Quỷ Đạo của gã, có thể không chế thi thể, uy lực rất lớn, nhưng vẫn không có cơ hội thi triển, nếu nhân cơ hội đột nhiên thi triển phát thuật, quá nữa có thể khiến Thượng Quan Sách chịu thiệt thòi lớn.

Chỉ là nghĩa trang này hoang phế đã quá lâu, tự nhiên là không có thi thể nào mới qua đời ở đây cho gã điều khiển rồi.

Có điều dù thất vọng, nhưng đối với Vu Yêu mà nói, nơi này có thể là nơi tuyệt địa phùng sinh rồi, liền không dám chậm trễ nữa, thân ảnh màu đen lướt “vù” một tiếng vào gian nhà tối đen mù mịt trong nghĩa trang.

Có điều đúng lúc thân ảnh gã phiêu hốt, trong đầu chợt thoáng hiện lên một mối nghi hoặc, nghĩa trang này hoang phế đã lâu, nhưng tại sao quỷ khí âm u vẫn mạnh mẽ kéo dài như vậy?

Đêm nay mây đen che phủ mặt trăng, gió thổi lồng lộng, gian nhà nhỏ giữa nghĩa trang càng tối như mực, đưa tay lên cũng khó nhìn rõ năm ngón. Có điều đối với người tu đạo, đặc biệt là loài “người” có thể chất dị thường như Vu Yêu, bóng tối này hoàn toàn không có trở ngại gì, gã mau chóng nhìn nhận ra tình cảnh đại thể bên trong gian nhà. Nơi này quả nhiên hoang phế đã lâu, tường nhà lở loét, tàn phá thậm tệ, phía trước vốn là một chiến án để bài vị của vong linh, giờ đã đổ nghiêng đổ ngã, chính giữa phòng là mấy cỗ quan tài nằm nghiêng ngã, có mấy chiếc thậm chí cả nắp quan tài cũng không thấy đâu. Bên tai chợt nghe tiếng gió phàn phật bên ngoài nghĩa trang, hiển nhiên là Thượng Quan Sách đã đuổi theo đến nơi, Vu Yêu không dám chần chừ, vội lắc mình một cái, trên tay đột nhiên có thêm một thứ đồ bằng sắt kỳ hình quái trạng, trông giống như đinh, toàn thân đều là gai nhọn, sau đó không thèm liếc nhìn lấy một cái, ngón tay búng ra liên tiếp. Chỉ nghe “sì sì sì” mấy tiếng, thứ đồ quái dị trong tay gã biến mất trong bóng tối, bay một góc nào đó trong gian nhà tối om.

Mỗi một chiếc “đinh” quái dị bay vào bóng tối, ở đuôi đều đột nhiên sáng lên một vòng sáng màu lam nhạt nhạt, nhưng cũng chỉ thoáng hiện lên rồi lập tức biến mất. Liền theo đó, âm khí vốn bao phủ khắp phòng, đột nhiên mạnh lên gấp mười lần, cơ hồ như có thể thấu xương nhập cốt người ta vậy.

Vu Yêu cười lạnh một tiếng, đảo mắt một vòng, cả người đột nhiên bay lướt lên, nhảy vào một cỗ quan tài trong góc tường. Cỗ quan tài thoạt nhìn không có gì đặc biệt, nắp cũng không đậy kín mà lệch hẳn ra một bên.

Vu Yêu trườn người vào bên trong một cách vô thanh vô tức, những nơi người thường nhìn đã thấy sợ

thì gã lại càng thích thú. Cùng lúc gã trượt người vào trong, chiếc nắp quan tài đẩy lệch kia cũng được kéo lại cho ngy ngắn.

Chốc lát, tiếng y phục phát gió đã dừng lại, gian phòng trở nên yên tĩnh như tờ, không còn thanh âm gì khác. Kế đó là thân ảnh Thượng Quan Sách xuất hiện ngoài cửa.

Vu Yêu núp trong quan tài, trong lòng bình tĩnh chờ đợi, cổ quan tài này vừa hay bị mở một góc, khiến gã có thể nhìn rõ mọi cử động của Thượng Quan Sách, nên lại càng thêm đặc ý. Chỉ cần Thượng Quan Sách nhất thời sơ ý, đi vào thêm hai bước, tất sẽ rơi vào “Âm Mi” kỳ trận do gã bày bố, dựa vào âm khí dị thường ở nơi đây, nhất định có thể khiến Thượng Quan lão tặc trở tay không kịp.

Gã đang đặc ý theo dõi, nhưng thấy Thượng Quan Kiệt vô cùng cẩn thận, không vì mất dấu Vu Yêu mà vội vã, mà chỉ đứng ngoài cửa, cẩn thận từng chút một xem xét khắp mọi nơi, xem ra có quá nửa là không dám bước vào.

Trong lòng gã có vài phần thất vọng, mắng thầm lão tặc tử giáo hoạt, rồi mới bắt đầu để ý xung quanh. Không ngờ, gã vừa để ý, chợt giật bản mình, hồn xiêu phách tán.

Trong quan tài mà gã đang nấp còn có một người nữa.

Thực ra với tính cách của Vu Yêu, nếu trong quan tài là một người chết, hay nói khó nghe hơn, nếu là một bộ xác khô thì không chừng gã còn cảm thấy vui mừng, thế nhưng trong quan tài này, rõ ràng là một người sống!

Từ lúc gã bước vào căn phòng sau đó nắp vào quan tài, tuyệt nhiên không phát hiện ra. Đến tiếng động của hơi thở cũng không có. Vu Yêu kinh sợ, toàn thân bủn rủn, có lẽ lý trí gã đang miễn cưỡng điều khiển cơ thể, không giám hét to hoặc phá quan tài mà ra. Thế nhưng lòng bàn tay lại ướt đẫm mồ hôi.

Một lúc sau, gã bắt đầu phát hiện ra một điều khiến gã càng kinh sợ hơn. Người sống đó, hiển nhiên không hề hô hấp...

Một người sống mà không thở!

Trong chốc lát, gã đoán chắc chắn rằng kẻ cùng ở trong quan tài với mình là một người sống, bởi vì hai người trong cùng một quan tài, nên cũng không có mấy không gian, dựa vào tu vi của gã, gã rất nhanh liền phát hiện người này vẫn còn nhịp tim đập, nhưng không hiểu sao hai lỗ mũi không hề chuyển động. Vu Yêu khe khẽ đưa tay ra quan sát, một lúc sau vẫn không thấy động tĩnh gì, nhưng người này tuyệt nhiên không hề thở.

Vu Yêu trong đầu cảm thấy khó hiểu.

Trước khi xảy ra điều này, Vu Yêu vốn định ám toán Thượng Quan Sách, nhưng giờ tâm thần đại loạn, nhất thời không thể tập trung tinh thần, khí huyết cứ dần dần thất tán. Có điều, gã vốn là kẻ tu vi thâm hậu, tâm niệm nhất động lập tức cảm thấy không ổn, liền tự động vận chân pháp, bình định tâm trí, một lúc sau liền lấy lại bình tĩnh.

Đúng lúc Vu Yêu đang định đối mặt với với tình huống ngoài sự tiên liệu thì một việc khác càng khiến

gã trợn mắt ngạc nhiên, chân tay cứng đờ.

Cả cổ quan tài đột nhiên phát ra một âm thanh nhỏ:

Rắc!

Giống như có vật gì đó đóng lại, âm thanh rất khẽ, dường như rất khó nghe thấy, thế nhưng trong căn phòng nhỏ này, âm thanh đó đối với những kẻ tu hành cao thâm thì lại là một chuyện khác.

Thượng Quan Sách dường như cũng đồng thời phát hiện ra, liền quay người, nhìn vào phía góc.

Vu Yêu còn càng ngạc nhiên hơn, trong chớp mắt như cảm thấy trong quan tài này, đột nhiên từ bốn phương tám hướng phát tán ra một luồng yêu lực kỳ quái, như một chiếc dây thừng, từ từ xiết chặt lại, dựa vào một thân thần thông của gã, vậy mà gặp phải luồng yêu lực kỳ dị này, hoàn toàn không có chút phản kháng, chỉ trong sát na đã không thể cử động được, rõ ràng đã bị luồng yêu lực đó trói chặt trong quan tài.

Hồn phách Vu Yêu như mất đâu hết.

Lúc này, trong không gian tối đen của quan tài, gã bỗng cảm giác “người sống” như chợt tỉnh dậy mở trừng mắt nhìn gã.

ánh mắt của hai người nhìn nhau...

Sau đó, “người sống” vô thanh vô tức, khe khẽ mỉm cười.

Thượng Quan Sách mở mắt trừng trừng nhìn vào góc phòng, nhưng cũng không lập tức tới gần xem xét.

Lão mặc dù không có được cái cảm như của Vu Yêu, thế nhưng với đạo hạnh cao thâm và sự hiểu biết của lão, lẽ đương nhiên lão cũng hiểu đây là một nơi nguy hiểm.

Lão không giống như Vu Yêu, Thượng Quan Sách từ trước đến giờ chưa bao giờ thích nghĩa trang, đặc biệt với một người già như lão lại càng không thích những nơi như thế này.

Đồng thời lão cũng phát hiện rằng trong căn phòng này, yêu khí đại thịnh không thể xem thường, vượt xa những nghĩa trang thông thường. Những trò tà ma yêu thuật của Vu Yêu lão hiểu hơn ai hết, mà hiển nhiên nơi này đúng là nơi mà Vu Yêu ưa thích.

Chính vì vậy, phải cẩn thận!

Thượng Quan Sách vận động chân pháp, bảo hộ thân thể, tỉ mỉ soi xét căn phòng kỳ quái, cảm giác được an toàn, lão mới từ từ từng bước bước vào.

Có điều lão vừa mới bước được nửa bước liền cảm thấy một cơn lạnh như băng chạy khắp thân thể.

Bên ngoài một trận gió đêm thổi tới, phát ra những tiếng u u, thật khiến cho người ta dựng tóc gáy.

Thượng Quan Sách toàn thân giới bị, một chút động tĩnh kỳ lạ nào trong căn phòng này cũng không thể lọt qua mắt lão, thế nhưng trong căn phòng này, bốn bề ngoài sự yên tĩnh, chỉ còn lại là yên tĩnh.

Lão cười gằn một tiếng, đột nhiên nói to: “Lão phu sớm biết người sớm núp trong quan tài, lão hữu, người còn không chịu ra, đừng trách ta đánh cả người lẫn quan tài, khiến người phải chịu đau đớn”.

Không trả lời, bốn bề chỉ là sự tĩnh lặng.

Thượng Quan Sách tức giận quát: “Giả thần, giả quỷ”.

Nói xong liền không chậm trễ, nhảy lên một bước, đồng thời vung thanh Cửu Hàn Ngưng Băng Thích lên, bốn phía như càn trở nên lạnh lẽo.

Chính tại lúc này, từ một góc khác của căn phòng, một đạo ánh sáng màu xanh nhạt vô thanh vô tức bay tới, từ phía sau lưng Thượng Quan Sách.

Thượng Quan Sách vốn đã giới bị toàn thân, nhưng “Âm Mị” kỳ trận do Vu Yêu bố trí này, bản thân có thể giấu kín âm lực đi, đồng thời hút lấy âm khí xung quanh để che phủ, đạo hạnh của Thượng Quan Sách thâm hậu, có thể cảm nhận được nhất cử nhất động của khí mạch nơi này, vốn đã là tuyệt học thần thông. Nhưng lúc này, chính nó trở thành nhược điểm của lão, bị Vu Yêu nhìn thấu nên đã lợi dụng để tập kích. Thượng Quan Sách hoàn toàn không cảm giác được vẻ dị thường của hoàn cảnh xung quanh mình, đến tận lúc “Âm Mị” còn cách lưng lão tầm ba thước, tiếng gió chợt nổi lên, âm lực đại phát, lão mới giật mình kinh hãi.

Chỉ thấy ánh sáng trắng của thanh Cửu Hàn Ngưng Băng Thích tản ra, chớp mắt đã tạo thành một tấm khiên che kín lấy Thượng Quan Sách.

Còn chưa kịp hoàn hồn, từ mọi góc của căn phòng, những luồng yêu lực màu xanh bắn tới tới tấp, khiến lão tay chân luống cuống, thế nhưng lão dù sao cũng chẳng phải người thường, Cửu Hàn Ngưng Băng Thích bắn ra những tia sáng bạc, dần dần tạo thành một lớp sương mù mờ mờ.

Lớp sương bạc đó cũng khiến cho pháp lực quý dị của trận Âm Mị dần dần chậm lại rồi ngưng kết thành những cục băng rơi xuống đất.

Khi cơn nguy hiểm đã qua đi, lão không kèm được đắc chí cười lớn: “Ngươi còn không mau giơ tay chịu ...”.

Chữ “trời” còn chưa kịp bật ra, đột nhiên sắc mặt Thượng Quan Sách đại biến, kêu lên một tiếng khỏ sở, toàn thân bị bắn ra ngoài khỏi căn phòng. Chính là luồng đạo quang màu xanh không biết từ lúc nào bắn vào người lão.

Trong bóng tối, Vu Yêu cùng kẻ thần bí nằm trong cỗ quan tài đều chăm chú theo dõi trận đấu pháp kinh tâm động động phách. Đột nhiên kẻ thần bí nói: “Ngươi có thể không chế Âm Mị trong tay, tu vi cũng phải là thấp”.

Vu Yêu lần đầu tiên nghe thấy người đó cất tiếng, trong lòng thất kinh, nhưng giọng nói cùng ánh mắt không chút ác ý, trong lòng cười khỏ một tiếng lắc đầu nói: “Ngươi sai rồi”.

Người thần bí ngạc nhiên: “Ta sai chỗ nào?”.

Vu Yêu thở dài một tiếng rồi nói: “Âm Mị kỳ trận lúc trước do ta bày quả không sai, thế nhưng đòn cuối cùng tuyệt nhiên là do cao thủ không chết, không liên can gì tới ta. Nếu như ta đạt đến mức tu hành đó, thì cũng chẳng bị khốn ở đây”.

Người thần bí nhú mày, cũng không nói gì nữa, Vu Yêu nhìn người này một lát rồi cũng chợt nhận ra,

tình cảnh của người đó cũng chẳng khác tình cảnh của mình, cũng bị trói trong cỗ quan tài này, nhưng có một điều khác với Vu Yêu, đó là người đó còn bị một luồng yêu lực lớn mạnh kèm chế khí mạch toàn thân.

Vu Yêu trong lòng không khỏi kinh sợ, thầm nghĩ hiện giờ luồng yêu khí kèm chế gã cũng đủ khiến gã không còn nhúc nhích. Vậy mà đối với kẻ thần bí này, dường như kẻ nhốt y còn lo như vậy chưa đủ, còn yểm lên thân y yêu khí còn mạnh hơn nữa mới có thể khiến y bất động.

Nếu như kẻ thần bí này mà không bị trói kín, thì đạo hạnh tu hành của y thật khiến người ta kinh sợ.

Mà kẻ có thể khuất phục được y, càng là một kẻ khiến người ta sợ hãi.

Vu Yêu trong lòng suy nghĩ rối bời, trung thổ đại địa, tàng long ngoạ hổ, thật ngoài sức tưởng tượng của gã.

Đúng lúc này, căn phòng nhỏ vang lên tiếng Thượng Quan Sách đang tức giận: “Nơi đây còn có vị cao nhân nào, xin hiện thân cho tại hạ được tương kiến, sau lưng ám toán sao có thể gọi là anh hùng?”.

Trong quan tài, Vu Yêu cùng người thần bí đưa mắt nhìn nhau, hiển nhiên Thượng Quan Sách đã phát hiện ra kẻ ám toán mình không phải là Vu Yêu mà là một người khác.

Đúng lúc này, một giọng nói lãnh lót vang lên, từ trên nóc của căn phòng vọng xuống. Vừa mang vẻ thù hận, vừa mang vẻ sung sướng: “Không phải người nói giả thần giả quỷ sao, ta còn muốn người thấy, ai mới là kẻ đang giả thần giả quỷ!”.

Vu Yêu và người thần bí tự nhiên là không thể nhìn thấy kẻ đang đứng trên nóc là ai, nhưng Thượng Quan Sách đang đứng ngoài sân, ngẩng đầu lên khôngkhỏi vừa ngạc nhiên vừa kinh sợ ngập ngừng nói: “Hóa ra là người?”.

Người đó vừa cười vừa nói: “Không phải ta thì còn là ai? Ha ha ha...”.

Tiếng cười nghe lãnh lót, lại khiến người ta sợ hãi nhú mày. Đêm đã khuya, chỉ thấy bóng một người con gái đứng trên mái nhà, mặt mày như vẽ, mắt trong như nước, vạn phần phong tình, không phải Cửu Vĩ Yêu Hồ, thì còn là ai?

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Chương 223

Hèn Hạ

Thượng Quan Sách chỉ thấy vết thương sau lưng mình tê rần, cùng lúc một luồng khí băng hàn không ngừng truyền vào nội thể như nước lũ, cảm giác đau đớn tột cùng như bị muôn ngàn con trùng kiến cắn xé một lượt vậy.

Chẳng mấy chốc, trán lão ướt đẫm mồ hôi, sắc mặt trắng bệch. Tiểu Bạch đứng trên nóc nhà thấy thần thái thống khổ của lão, nụ cười tươi tắn hơn, cơ hồ như rất sung sướng trước sự đau khổ của đối phương vậy: “Không ngờ phải không lão quý, người mà cũng có ngày hôm nay à?”.

Thượng Quan Sách nghiêng răng hừ lạnh một tiếng, gắng gượng đứng thẳng người dậy, gằn giọng quát: “Yêu nghiệt, người còn dám hiện thân trước mặt ta?”.

Tiểu Bạch “ha” lên một tiếng, cơ hồ như vừa nghe thấy câu nói đáng cười nhất trên đời này vậy, ông tay áo khẽ phất lên một cái, cả người phiêu hốt bay xuống từ trên nóc nhà như một áng mây, hạ thân xuống trước mặt Thượng Quan Sách, rồi mỉm cười nói: “Ta không dám xuất hiện gặp người? Phải rồi ta nhát gan lắm, không dám gặp người, vì thế nên mới làm lễ kiến diện rồi mới dám xuất hiện đây. Lão quý à, người hại ta trong Huyền Hỏa Đàn bao nhiêu năm, lần này ta không đáp trả lại người thì thật là có lỗi đó”.

Thượng Quan Sách tức giận ra mặt, song trong lòng cũng không khỏi có chút sợ hãi, năm xưa trong Huyền Hỏa Đàn, quá nửa là nhờ vào Địa Hỏa Linh Lực của bản thân Huyền Hỏa Đàn, thêm vào có Bát Hung Huyền Hỏa Pháp Trận trợ giúp, lão mới trấn áp được con thiên niên yêu hồ này, bằng không thì với đạo hạnh của Cửu Vĩ Thiên Hồ, lão thật sự không nắm chắc có thể đối phó nổi.

Chỉ là vật đổi sao dời, giờ đây Cửu Vĩ Thiên Hồ đã thoát khỏi cầm cố, bản thân lão lại nhất thời sơ ý để nàng ám toán, nguyên khí hao tổn, chỉ sợ không còn là đối thủ của nàng nữa.

Tuy rằng Thượng Quan Sách đã trọng thương bởi ám toán, nhưng Tiểu Bạch dường như không hề có ý lập tức động thủ thanh toán địch nhân, ngược lại, nàng còn nhìn lão với vẻ hứng thú khôn cùng, tựa như mèo đang vờn chuột vậy, trên mặt lộ rõ vẻ châm biếm, diễu cợt.

Thượng Quan Sách tự biết lúc này mình cần nhất là một nơi an toàn và yên tĩnh để vận công liệu thương, nhưng thiên niên yêu hồ đạo pháp cao thâm mật trặc đang đứng trước mặt lão lúc này lại quả là một vấn đề vô cùng đau đầu.

Thượng Quan Sách gầm lên trong cơn giận: “Người đã ôm hận tới đây đối phó ta, tại sao còn chưa động thủ, đứng bất động ở đó có ý gì?”

Tiểu Bạch mỉm cười nói: “Ta đang không có việc gì làm, nói ra cho lão nghe cũng không ngại gì. Ta đây không giống loài người các ngươi, lúc nào cũng nghĩ rằng nhân sinh rất ngắn ngủi. Còn ta, ta có rất nhiều rất nhiều thời gian mà chẳng biết làm gì, vì thế nên ta cứ đứng đây, từ từ xử trí ngươi cũng được, dù sao thì ta cũng rất nhẫn nại mà”.

Thượng Quan Sách nghe nàng nói vậy, tức giận thiếu điều thất khiếu xịt khói, con yêu nghiệt này rõ ràng muốn kéo lão xuống bờ vực một cách từ từ, ả biết rõ là lão đang thọ trọng thương, vậy mà không để cho lão một cơ hội vận công, cứ như vậy, tự nhiên Thượng Quan Sách sẽ mệt mỏi mà chết, Cửu Vĩ Thiên Hồ chưa cần động thủ, chỉ sợ lão không cầm cự nổi rồi.

Thượng Quan Sách tuy biết thế, nhưng cũng không thể làm được gì trước phương cách có chút hơi bỉ ổi này của Tiểu Bạch, chỉ đành thúc thủ vô sách. Nếu đánh, thân lão đang thọ trọng thương, đối phương thì đạo hạnh cao thâm mạt trắc, đến nửa phần e rằng cũng khó, không đánh, thương thế sẽ càng lúc càng nặng, kéo dài cũng chỉ có một con đường chết. Xem ra các cách khác đều không có tác dụng, chỉ có một đường duy nhất là chạy trốn mà thôi.

Chỉ là đôi mắt câu hồn đoạt phách của Tiểu Bạch cứ chăm chăm nhìn vào Thượng Quan Sách, khiến bản thân lão cũng không giám chắc mình có thể thoát khỏi tay nàng được không.

Đúng là bốn mặt gặp tường, thân lâm tuyệt cảnh.

Gương mặt Thượng Quan Sách xám xịt lại, những thần tình phẫn nộ, khổ não, sợ hãi, lo lắng lần lượt lướt qua, Tiểu Bạch thấy vậy, trong lòng lấy làm cao hứng.

Nàng bị người của Phần Hương Cốc cầm cố trong Huyền Hỏa Đàn từng ấy năm, nếu không phải Quý Lê vô ý giải trừ phong ấn, thật sự không biết là có phải là sẽ phải ở nơi quỷ quái ấy suốt cả đời hay không. Nỗi khổ này thật sự khó có thể nói với người khác, vì vậy mà trong lòng Tiểu Bạch vô cùng thống hận người của Phần Hương Cốc, đặc biệt là Thượng Quan Sách, tuy nói là ngày trước khi nàng cùng Quý Lê thoát thân, đã thấu triệt được không ít, đồng thời cũng không có ý quay đầu lại tìm Phần Hương Cốc tính sổ, nhưng lần này coi như là Thượng Quan Sách tự động dâng đến trước mặt nàng, làm sao nàng giả bộ không nhìn thấy cho được?

Từ bi, làm chuyện tốt cho người, đó đều là những việc làm lúc Cửu Vĩ Thiên Hồ có tâm trạng tốt, nhưng trước nay nàng chưa từng không nhớ chuyện sai trái của người khác, tâm địa cũng không quảng đại như Bồ Tát hay La Hán gì.

Nghĩ tới đây, Tiểu Bạch cũng không khỏi đắc ý bật cười, oán khí tích tụ bao nhiêu năm nay, đêm nay dường như đã được phát tiết ra hết, thật sự vô cùng thống khoái.

Tâm trạng của Thượng Quan Sách tự nhiên không thể tốt như Tiểu Bạch, ngược lại, dường như thương thế của lão đã đến hồi không thể áp chế, toàn thân bắt đầu run lên cầm cập, ma lực của Âm Mị tăng lên

gấp bội, ánh sáng màu lam nhạt bắt đầu che phủ phần lưng lão.

Tiểu Bạch càng cười lớn hơn, hô hấp Thượng Quan Sách càng lúc càng gấp, đột nhiên, lão gắng gượng bước liền mấy bước mấy bước về phía Tiểu Bạch. Tiểu Bạch thấy vậy thì khẽ chau mày lại, ngưng thần giới bị, Thượng Quan Sách tuy đã bị trọng thương, nhưng một thân tu hành của lão nói cho cùng cũng không thể xem thường được, ngay cả Tiểu Bạch cũng không dám quá sơ ý.

Chỉ là một chuyện không thể tưởng tượng được đã xảy ra.

Chỉ thấy Thượng Quan Sách đây vẻ thông khổ, gân xanh nổi lên khắp mặt, thoát nhìn thì giống như thương thế đại phát, cơ hồ như đã đến mức không thể chịu đựng được nữa, hai mắt trắng dã, gương mặt đau đớn lộ vẻ sợ hãi, quỳ phục xuống trước mặt Tiểu Bạch, cầu xin thảm thiết: “Hồ tiên cô, hãy tha lão phu một mạng!”.

Nếu nói là Thượng Quan Sách xuất thủ ra một chiêu diệu pháp kinh thiên động địa, Tiểu Bạch chắc chắn cũng ngưng thần tiếp chiêu, hoặc giả lão đột nhiên quát lên một tiếng, sau đó bên cạnh liền xuất hiện năm ba chục cao thủ Phần Hương Cốc, Tiểu Bạch cũng chấp nhận được hiện thực này.

Nhưng lão đột nhiên quỳ phục xuống xin tha mạng, khiến ấn tượng trước đây của Tiểu Bạch về lão hoàn toàn sụp đổ, nhất thời cũng phải ngỡ người ra, không biết nên làm gì với lão nữa.

Chỉ là không đây một cái nháy mắt, Tiểu Bạch đã lập tức tỉnh ra, có điều Thượng Quan Sách trăm phương ngàn kế, thậm chí không tiếc cả danh dự cũng chính là vì một thoáng ngỡ người này của nàng.

Trong sát na ngắn ngủi, Thượng Quan Sách vừa rồi còn hô hấp khó khăn, bất ngờ thay đổi hoàn toàn, gương mặt sát khí bùng bùng, những biểu tình của đau đớn đã biến mất không vết tích, thậm chí cả vòng sáng màu lam sau lưng lão cũng bị áp chế một cách nhanh chóng. Cửu Hàn Ngưng Băng Thích ngân quang sáng ngời, bay lên từ tay lão như kinh long đằng không, lao vút tới trước ngực Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch tức giận quát lên một tiếng lanh lảnh, thân hình nhanh nhẹn lướt về phía sau, cùng lúc ông tay áo phát lên, chặn ngay trước ngực, hình thành một bức tường bằng vải. Nhưng Thượng Quan Sách đã đánh cược tất cả tu hành cả đời vào chiêu sát thủ này, uy lực không phải tầm thường, chỉ nghe tiếng “xoẹt, xoẹt” liên tiếp vang lên, ống tay của Tiểu Bạch lập tức Cửu Hàn Ngưng Băng Thích cắt thành những mảnh vụn, rồi hóa luôn thành những miếng băng, rơi xuống đất vỡ tan tành.

Tia sáng màu ngân bạch vẫn không hề có dấu hiệu dừng lại, tiếp tục bắn về phía Tiểu Bạch, thân hình nàng vẫn liên tiếp thoái hậu, nhưng thế lùi trong lúc gấp gáp, bất luận thế nào cũng không thể nhanh bằng một kích trí mạng đã tụ lực từ lâu của Thượng Quan Sách. Mắt thấy luồng ngân quang đoạt mạng sắp xuyên qua người mình, sắc mặt Tiểu Bạch trắng bệch lại, nhưng hoàn toàn không hề kinh hoảng, chỉ thấy song thủ của nàng hợp lại trước ngực, giao nhau gập lại, tạo thành một thủ thế rất cổ quái.

“ừ...”.

Một tiếng hú dài thần bí đột nhiên vang lên từ nơi nào đó, tiếng hú thê lương cô ngạo, u tĩnh lạnh lùng, mang người ta vào một không gian tâm tưởng thần bí. Trong đêm thâu, giữa nơi hoang sơn, một con

bạch hồ đang hú lên với ánh trăng...

Trong nháy mắt, ánh sáng của Cửu Hàn Băng Ngưng Thích đã bao trùm lấy Tiểu Bạch.

Thượng Quan Sách phản kích đắc thủ từ trong tuyệt địa, nhưng lão hoàn toàn không có vẻ gì là đắc ý, ngược lại còn nghiêng răng kèn kẹt, tựa như bất cam, bất nguyện vậy. Chỉ là dù sao lão cũng không phải là người tầm thường, sau khi tính toán thiệt hơn, lập tức đảo người bay ngược về sau không do dự. Sau mấy lượt nhấp nhô, thân ảnh màu xám của lão biến mất trong vùng hoang vắng bên ngoài nghĩa trang.

Vòng sáng ngân sắc đã từ từ tan biến, trên mặt đất có mấy vết máu, song Tiểu Bạch thì không thấy đâu nữa.

Giữa không trung, tiếng hú thần bí cao ngạo kia vẫn văng vẳng, hồi lâu sau mới tan biến vào hư vô, cùng lúc đó, thân hình yếu điệu của Tiểu Bạch bất ngờ xuất hiện trên không, rồi từ từ hạ xuống.

Nàng cúi đầu, nhìn vết máu trên mặt đất, răng ngọc khẽ cắn vào môi, trên mặt đầy vẻ phẫn nộ. Vừa rồi nàng nhất thời sơ ý, không ngờ Thượng Quan Sách vì giữ mạng sống mà cam nguyện làm kẻ hèn nhất, nghĩ ra phương cách bỉ ổi như thế, ngược lại còn bị gã ám toán, suýt chút nữa là mất mạng.

Có điều may là nàng không phải người thường, mà là Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Cửu Vĩ Hồ Ly!

Nên cũng không đến nỗi!

*****

Làn gió đêm âm lạnh từ đâu thổi tới lướt qua mặt Tiểu Bạch đem theo một chút hàn ý.

Tiểu Bạch đứng giữa đình viện, định thần, rồi chậm chậm quay người, nhìn vào trong căn phòng nhỏ tối tăm kia.

Nàng từ từ đi về phía ấy.

Căn phòng ấy vẫn tối om và yên lặng như trước, cơ hồ như một trận ác đấu kinh tâm động phách vừa rồi chưa từng xảy ra vậy.

Nàng đứng trước cửa căn phòng ấy, dưới bầu trời sao âm đạm, thân ảnh nàng có vẻ phiêu phiêu hốt hốt, có thêm mấy phần nguy dị. Có điều hiển nhiên Tiểu Bạch chẳng hề cảm thấy sợ hãi không khí này như những người bình thường, nàng vốn là lão tổ tông của những thứ tà ma yêu đạo này, nếu muốn giả thần giả quỷ, đừng nói là người, cho dù là quỷ ma thực sự có đến, cũng vị tất đã hơn được nàng, kẻ nào bị dọa khiếp bỏ chạy còn chưa biết là ai?

Lúc này đôi mắt trong sáng của Tiểu Bạch đã đảo quanh căn phòng nhỏ một vòng, nàng đặc biệt chú ý đến mấy chiếc quan tài đặt giữa phòng, nhìn đến mấy lượt, trong mắt thoáng hiện lên vẻ nghi hoặc. Có điều đến cuối cùng, ánh mắt Tiểu Bạch cũng dừng lại trên một cỗ quan tài đặt trong góc.

“Ra đi, ta biết ngươi ở trong đó!”

Tiểu Bạch không bước tới, chỉ đứng yên đó, chậm rãi cất tiếng.

Không ai trả lời, không gian im lặng như tờ.

Vu Yêu đang ở trong quan tài mà không thể cử động, không biết là đang có tâm trạng gì. Gã tưởng rằng mình có thể dùng kế che trời qua biển, ẩn náu trong quan tài, không ngờ trước sau bị Thượng Quan Sách và Tiểu Bạch phát hiện, thậm chí trong quan tài không ngờ còn có một người sống khác ở đó từ trước, còn gã thì không hề phát hiện. Chắc hẳn trong lòng gã lúc này phải cảm thấy mình thất bại lắm... Tiểu Bạch khẽ chau mày, bước về phía trước một bước, nhưng lập tức dừng lại, cùng lúc liếc mắt về phía tối tăm nhất của gian phòng nhỏ, vẻ nghi hoặc trong đôi mắt xinh đẹp càng lộ rõ, cơ hồ như trong bóng tối có thứ gì đó, khiến nàng cảm thấy e ngại, không dám khinh cử vọng động tiến lên phía trước. Tiểu Bạch trầm mặc hồi lâu, rồi lại nói: “ta biết thân phận của ngươi, hôm đó trong Sơn Ma Cổ Động, chắc hẳn ngươi cũng đã thấy ta rồi. Nếu như vậy, chúng ta cũng coi như chẳng có cừu hận gì, ta chỉ muốn thỉnh giáo ngươi một chuyện mà thôi”.

Thanh âm của nàng vang vang trong phòng, âm phong bên ngoài vẫn thổi vù vù, lỗ hồng lớn lúc này Thượng Quan Sách đung võ, lúc này cơ hồ như cũng mang tới không ít hàn khí.

Giây lát sau, đột nhiên có tiếng Vu Yêu vang lên trong quan tài: “Không sai, ta nhận ra ngươi, ngươi muốn hỏi chuyện gì?”.

Tiểu Bạch nhướn mày, nhìn chằm chằm vào quan tài: “Lẽ nào ngươi không thể ra ngoài nói chuyện sao?”.

Vu Yêu im lặng giây lát, sau đó chậm rãi đáp: “Ta thích thế này hơn, ngươi có gì thì cứ hỏi đi”.

Tiểu Bạch hừ nhẹ một tiếng: “Được, ta cũng không hoang phí thời gian nữa, ta muốn hỏi ngươi, Thiên Hỏa sinh ra vì cái gì?”.

Lời này vừa ra khỏi miệng nàng, Vu Yêu lập tức giật mình kinh ngạc, một lúc lâu sau mới trầm giọng hỏi lại: “Ngươi hỏi chuyện này làm gì?”.

Tiểu Bạch nhạt giọng đáp: “Hôm ấy chủ nhân của ngươi đã đáp ứng ta một chuyện, nhưng chưa làm thì đã chết rồi, ta khó khăn lắm mới biết được thì ra vẫn còn có một con cá lọt lưới là ngươi, tự nhiên phải hỏi cho rõ ràng rồi”.

Vu Yêu hừ nhẹ một tiếng: “Hắn không phải chủ nhân của ta, chỉ có Vu Nữ Nương Nương mới là chủ nhân của ta thôi”.

Tiểu Bạch bĩu môi nói: “Vậy những năm nay ngươi làm cái gì?”.

Vu Yêu trầm mặc không đáp, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Việc làm của ta, không cần thiên hạ phải hiểu”.

Tiểu Bạch bắt đầu mất kiên nhẫn: “Thôi được rồi, đạo lý của ngươi ta cũng chẳng muốn nghe làm gì, cũng chẳng muốn quản làm gì, ta chỉ muốn biết chuyện ta hỏi, ngươi rốt cuộc có chịu nói không?”.

Vu Yêu lại trầm mặc hồi lâu, cuối cùng mới chậm rãi nói: “Nam Cương Ngũ Tộc là hậu nhân của Vu Tộc, chuyện này chắc ngươi biết chứ?”.

Tiểu Bạch chau mày: “Thì sao?”.

Vu Yêu cất giọng đều đều: “Bí mật của Vu Tộc, chỉ có hậu nhân của Vu tộc kế tục. Lời ta đã tận, người đừng hỏi thêm làm gì”.

Tiểu Bạch lẩm bẩm đọc lại hai câu lạ lùng này của Vu Yêu mấy lượt, nhưng sắc mặt cũng không có gì thay đổi, chỉ lãnh đạm hừ nhẹ một tiếng: “Giả thần, giả quỷ”.

Nói đoạn, cơ hồ như đã hạ quyết tâm, sai bước đi tới cỗ quan tài mà Vu Yêu đang nằm bên trong, căn phòng này không lớn lắm, mấy cỗ quan tài nằm ngang ngửa, đi vài bước đã gặp một cỗ, đi thêm hai ba bước nữa là tới chỗ quan tài Vu Yêu đang nằm.

Trong bóng tối, cơ hồ như có thứ gì đó đang nhúc nhích, nhìn chằm chằm vào thân ảnh Tiểu Bạch.

Trên mặt Tiểu Bạch không chút biểu tình, vẫn chậm rãi tiến về phía trước, nhưng đúng vào lúc nàng nhấc chân cất bước, thì đột nhiên lắc mạnh thân hình một cái, đã lướt đi như một tia chớp, hữu thủ bất ngờ vung lên, năm ngón tay thon dài, chộp vào cỗ quan tài lớn bên cạnh.

“Ầm!”. Một tiếng nổ lớn vang lên, cỗ quan tài lớn gấp mấy lần Tiểu Bạch không ngờ bị ngón tay nhỏ nhắn của nàng nhấc bổng hẳn lên.

Sự việc xảy ra tiếp theo lại càng làm người ta kinh hồn bạt vía, Tiểu Bạch lập tức phóng ra bên ngoài, năm ngón tay vẫn nắm chặt cỗ quan tài, kéo theo nó ra ngoài.

Cỗ quan tài lớn phát ra một tiếng nổ “ì ùng” giữa không trung, tiếng “kịch kịch” vang lên liên hồi, một bóng mờ che phủ toàn bộ thân thể yêu kiều yếu điệu của Tiểu Bạch, nhìn từ bên ngoài vào thật vô cùng nguy dị.

Thậm chí cả Vu Yêu nằm trong quan tài ở góc tường cũng bị hành động bất ngờ này của Tiểu Bạch làm cho ngẩn ra.

Bóng tối trong phòng dường như cũng bị Tiểu Bạch làm cho kinh động, không khí lưu động một cách kịch liệt, phát ra những tiếng sì sì đáng sợ.

Chỉ thấy Tiểu Bạch hạ thân xuống giữa đình viện, không chút chân chừ, vận công lực toàn thân, ngũ chỉ sáng rực lên một thứ ánh sáng trắng nhàn nhạt, cánh tay phải vung lên, cỗ quan tài to lớn như bị một luồng sức mạnh khổng lồ điều khiển, đập bình xuống phiến đá.

“Rầm!”. Tiếng nổ vang khắp gần xa, khiến lớp bụi đất dày bay lên mù mịt như hơi nước, cả cỗ quan tài to lớn vỡ tan thành nhiều mảnh, khắp nơi đều là vụn gỗ.

Tiểu Bạch sớm đã nép mình vào một bên, nàng tự nhiên không thèm coi những miếng vụn gỗ sắc kia vào đâu, nhưng lại không thể chịu đựng được đám bụi bản mù mịt kia. Đột nhiên, trong màn bụi vang lên một trận ho giữ dội, trong chốc lát, chỉ thấy một bóng người lão đảo lặn ra, toàn thân y phục rách be rách bết, mặt mũi đầy bùn đất, dáng vẻ thảm hại vô cùng.

Trong gian phòng nhỏ, Vu Yêu cảm thấy toàn thân lạnh toát, hai mắt tròn tròn, trong những quan tài khác, không ngờ cũng vẫn còn người... nhất thời gã chỉ thấy xung quang mình quý khí âm trầm, cơ hồ như bất cứ thứ gì cũng hết sức đáng nghi vậy.

Trong lúc vô ý, gã lại phát giác trong ánh mắt người béo mập nằm cùng quan tài với mình cơ hồ như có mấy phần giễu cợt, đồng thời cũng có cả mấy phần an ủi.

Bên ngoài đình viện, bụi đất từ từ lắng xuống, người vừa lăn ra từ trong quan tài lão đảo bò sang một bên, há miệng hít lấy hít để. Tiểu Bạch đưa tay ra phía trước, một làn sương vụ đảo chuyển trước mặt nàng, cuốn đi những bụi đất còn sót lại. Sau đó Tiểu Bạch mới chậm rãi đi lại gần người kia.

Chỉ thấy y quay đầu lại, cười khan một tiếng.

Tiểu Bạch nhìn kỹ lại, đột nhiên ngẩn người ra, thất thanh thốt lên: “Sao lại là lão?”.

Người kia cười khở một tiếng, cơ hồ như có chút lúng túng, đưa tay lau bụi đất trên mặt, cười khan nói: “Tự nhiên là bản đại tiên nhân ta rồi...”.

Hết chương 223

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Chương 224

Hội Tụ

Toàn thân Chu Nhất Tiên lúc này như bị một lớp bụi che phủ, cơ hồ như mới nằm trong cỗ quan tài kia một lúc, mấy phần tiên phong đạo cốt đã hoàn toàn biến sạch sành sanh hết cả.

Tiểu Bạch nhìn lão một lượt từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, tự nhiên là không hỏi những câu hỏi vô vị như là có phải lão tự chui vào nằm trong quan tài hay không, mà trực tiếp hỏi luôn: “Làm sao lão lại nằm trong quan tài thế?”.

Chu Nhất Tiên cười gượng gạo đáp: “Tự nhiên là lão phu bị người ta bắt ném vào trong đó rồi”.

Tiểu Bạch đảo mắt, liếc nhìn về phía căn phòng nhỏ màu đen, nói: “Thế lão có biết bên trong hai cỗ quan tài bên cạnh mình là ai không?”.

Chu Nhất Tiên gật gật đầu: “Bên trái là tôn nữ Tiểu Hoàn của ta, bên phải là Dã Cầu Đạo Nhân”.

Tiểu Bạch hứ nhẹ một tiếng, lừ mắt nhìn Chu Nhất Tiên một cái, làm lão hơi bị lúng túng ngần ngừ, nhưng lúc này thì cũng không thể để ý đến thể diện làm gì nữa, vội vàng chấp tay thành khăn cầu xin

Tiểu Bạch: “Vị đại tiên này ... đại tiên ... đại phát từ bi... nếu đã cứu lão phu, xin hãy thuận tay cứu luôn hai người bọn họ với!”.

Tiểu Bạch nhún nhún vai, bước hai bước vào trong căn phòng tối, đột nhiên chau mày lại, dường như nghĩ ra điều gì đó, rồi quay lại nhìn Chu Nhất Tiên, trên mặt có thêm mấy phần dị dạng, cứ nhìn Chu Nhất Tiên dăm dăm.

Chu Nhất Tiên bị nàng nhìn như vậy, cũng cảm thấy mất tự nhiên, cười khan một tiếng hỏi: “Cô nương ... cô nương nhìn gì vậy?”.

Tiểu Bạch trừng mắt lên nhìn lão: “Lão vừa rồi gọi ta là gì?”.

Chu Nhất Tiên “A” lên một tiếng, lui lại hai bước, trên mặt lộ vẻ hối hận.

Tiểu Bạch lại chăm chú nhìn lão thêm một lần nữa, nhạt nhẽo nói: “Ta đã coi thường lão rồi ... không ngờ lão có thể nhìn nhận ra thân phận của ta”.

Chu Nhất Tiên cười khỏ, chấp tay nói: “Cô nương ... cô nương... lão phu không hề có ý khác, chỉ là thuận miệng nói ra một câu không nên nói mà thôi. Cô nương bớt giận, bớt giận”.

Tiểu Bạch nhân lúc này cẩn thận quan sát lại Chu Nhất Tiên thêm một lượt nữa, phát hiện thấy lão đầu này cước bộ rối loạn, khí huyết không đủ, đích thực không phải là bậc chân tu có đạo hạnh cao thâm,

chỉ là không hiểu vì sao, nhãn quang của lão lại có thể lợi hại đến vậy, so với rất nhiều kẻ tu đạo thành danh trên giang hồ thì còn sắc bén hơn bội phần.

Trong lúc Tiểu Bạch đang băn khoăn suy nghĩ, thì trong lòng Chu Nhất Tiên cũng có thêm phần lo lắng, chỉ là không thể làm được gì, đành cố gượng cười nói với Tiểu Bạch: “Cô nương xin hãy đại phát thiện tâm, đi cứu người trước có được không?”.

Tiểu Bạch hừ nhẹ một tiếng, lườm Chu Nhất Tiên một cái làm lão lập tức cảm như hén, lặng lẽ lùi lại một bước, còn định nói thêm gì nữa nhưng chỉ thấy Tiểu Bạch khẽ lắc mình một cái biến mất trong căn phòng tối đen đó, chỉ trong giây lát đã nghe thấy tiếng nổ âm âm vang lên liên miên bất tuyệt, rồi kế đó là những tiếng vù vù quái dị từ trong phòng vang ra ngoài.

Một lát sau, Chu Nhất Tiên chợt thấy trước mắt tối sầm lại, vội vàng kêu lên một tiếng: “ói chà!”, rồi lập tức co chân chạy ra xa. Chỉ thấy hai cỗ quan tài vừa rồi mới đặt trong căn phòng đó đã bị Tiểu Bạch ném bay ra ngoài.

“ầm! ầm!”.

Hai cỗ quan tài nặng nề rơi xuống đất, làm bụi đất trong đình viện bay lên mù mịt, so với vừa rồi thì chỉ có hơn chứ không kém. Một lúc sau, giữa làn bụi ấy vang lên tiếng ho của một nam một nữ, Tiểu Hoàn và Dã Cầu Đạo Nhân quả nhiên đã loạng choạng chạy ra.

Chu Nhất Tiên cả mừng, vội vàng chạy tới, kéo hai người ra một bên, hỏi nọ hỏi kia, Tiểu Bạch không biết từ lúc nào cũng đã bước ra khỏi gian phòng nhỏ, đứng một bên nhìn dáng vẻ mừng rỡ hoan hỉ của ba người. Nhưng sắc mặt rõ ràng đã có thêm mấy phần ngưng trọng, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn vào trong góc tối om của căn phòng nhỏ kia.

Lúc này bụi đất đã dần dần lắng xuống, Tiểu Bạch đứng yên bất động, còn bọn Chu Nhất Tiên ba người mới thoát khỏi đại nạn, đáng lẽ ra phải rất vui mừng mới đúng, nhưng không hiểu sao lúc này lại như có vẻ đang tranh chấp điều gì, cụ thể có lẽ là Chu Nhất Tiên nói ra gì đó, nhưng Tiểu Hoàn lại kiên quyết phản đối, còn Dã Cầu Đạo Nhân thì vẫn như trước, chỉ nhìn hai người tranh cãi, còn bản thân thì chẳng phát biểu ý kiến gì sất.

Tiểu Bạch đứng nhìn bọn họ nói chuyện một lúc lâu mà dường như vẫn không thể thống nhất được ý kiến, bất giác cũng cảm thấy có chút hiếu kỳ, chậm rãi cất bước đi lại gần. Chỉ thấy Chu Nhất Tiên nhíu chặt hai hàng lông mày lại, mết mội nói: “Được rồi! Đừng nói nữa! Bây giờ chúng ta lập tức rời khỏi nơi quỷ quái này, bằng không tên ma đầu kia trở lại, chúng ta sẽ chết không chỗ chôn thây thật đó”.

Tiểu Hoàn cười nhạt: “Vậy người bên trong kia phải làm thế nào?”.

Chu Nhất Tiên ngậy người ra, có lẽ trong lòng cũng hơi cảm thấy xấu hổ, nhưng ngoài miệng vẫn quyết không chịu nhận thua, cố cãi bằng được: “Tiểu hài tử như con thì hiểu biết gì, người ấy bị trúng phải kỳ thuật Tru Tâm Tỏa, thêm nữa bên ngoài quan tài còn có cấm chế khác nữa, chúng ta đằng nào cũng

không cứu nổi y, chi bằng đi trước còn hơn. Bằng không cứ dây dưa kéo dài ở đây mãi thế này, tên ma đầu quay lại, chúng ta không phải đâm đầu vào chỗ chết hay sao?”.

Tiểu Hoàn tức giận nói: “Gia gia, người lại nói lung tung rồi. Hôm đó rõ ràng là người ấy vì chúng ta nên mới bị ma đầu cầm giữ, làm sao chúng ta vong ân phụ nghĩa như thế được chứ?”.

Chu Nhất Tiên lắc đầu lia lịa nói: “Sai rồi, sai rồi. Hôm ấy y bị cầm giữ là thật, nhưng vì chúng ta thì hoàn toàn không phải. Theo lão phu thì với đạo hạnh cao tuyệt của tên ma đầu đó, chúng ta tự nhiên là kém rất xa, song người giúp chúng ta kia cũng tuyệt đối không thể bằng được”.

Tiểu Hoàn bĩu môi nói: “Thế nào thì chúng ta cũng không thể bỏ lại y như thế được”.

Chu Nhất Tiên nhú mày ra vẻ khở sở, đang định lên tiếng tiếp tục khuyên nhủ tôn nữ ngoan cố của mình thì đột nhiên nghe thấy tiếng Tiểu Bạch cất tiếng: “Người kia và cả tên ma đầu mà lão nói, rốt cuộc là kẻ nào vậy?”.

Tiểu Hoàn và Dã Cầu Đạo Nhân đều ngẩn người, sau đó song song lắc đầu. Tiểu Bạch lại đưa mắt nhìn sang Chu Nhất Tiên, Chu Nhất Tiên lảng tránh ánh mắt của nàng, nhìn ra phía khác rồi nói: “Ba người chúng tôi đều là kẻ tầm thường, làm sao biết được chứ”.

Tiểu Bạch khẽ chau mày, nếu nói nữ tử và đạo nhân mặt mũi cổ quái giống con chó đứng bên cạnh nàng không biết thì nàng chẳng hề hoài nghi, song lão già Chu Nhất Tiên này thì cực kỳ quái dị, nàng có thể khẳng định là lão đang giấu giếm điều gì đó, chỉ là Chu Nhất Tiên một mực nói không biết, nên dù nàng có hoài nghi, cũng đành vô kế khả thi, cuối cùng đành phải nén lại tâm trạng tò mò nghi hoặc ấy của mình, quay sang hỏi Tiểu Hoàn: “Tiểu cô nương, có còn nhớ người đã giúp ba người và tên ma đầu dùng pháp bảo gì không?”.

Từ lúc mới nhìn thấy Tiểu Bạch, trong lòng Tiểu Hoàn đã thấy rung động, trước nay nàng vốn rất tự phụ về sắc đẹp của mình, nhưng khi đối diện với dung mạo diễm tuyệt thiên hạ, kiều mị vô song của Tiểu Bạch, đặc biệt là vẻ quyến rũ lúc nào cũng ẩn hiện trong đôi mắt long lanh của nàng, phong thái thành thực yêu diệu, quả thật bất luận thế nào Tiểu Hoàn cũng không thể bì kịp.

Trong lòng nàng đã cảm thấy ba bốn phần yêu thích đối phương, huống hồ Tiểu Bạch còn là ân nhân cứu mạng của ba người nữa, nên cảm giác lại càng thân thiết, nên khi thấy Tiểu Bạch hỏi mình, Tiểu Hoàn chỉ thấy ánh mắt của nữ tử này dịu dàng như nước vậy, bản thân mình cũng là nữ tử, nhưng trong lòng cũng không khỏi bồi hồi, tim đập loạn nhịp, lúc nói chuyện cũng trở nên khản trương lắp bắp.

“à ... cái ... cái gì?”.

Chu Nhất Tiên và Dã Cầu Đạo Nhân đứng bên cạnh nàng đều có chút hơi bất ngờ, tròn mắt nhìn Tiểu Hoàn. Tiểu Bạch mỉm cười, rồi hỏi lại một lần nữa, Tiểu Hoàn giờ mới định thần, tự mắng mình một câu, rồi cúi đầu nhìn xuống đất, lí nhí đáp: “Chuyện này thì tôi không biết, người đã giúp đỡ chúng tôi đó ... đạo hạnh của y rất cao, dùng một cây tiên kiếm, dài ba thước, màu vàng đỏ. Lúc thi triển thì uy lực vô song, giống như một luồng hỏa diễm đỏ rực vậy ...”.

“Xích diễm?”.

Một tiếng kêu thảng thốt, mang theo mấy phần kinh ngạc mừng rỡ và khẩn trương đột nhiên vang lên từ bên ngoài cánh cửa đình viện. Cả bốn người bọn Tiểu Bạch đều kinh ngạc quay đầu lại nhìn, thì thấy một bạch y nữ tử thanh lệ xuất trần thình lình xuất hiện, tay nàng cầm một thanh tiên kiếm màu lam nhạt, hào quang lấp lánh, vừa nhìn đã biết ngay là chí bảo thuộc hàng thượng phẩm. Còn dung mạo của nữ tử này, so với Tiểu Bạch thì đúng là khó phân cao hạ, cũng thuộc hàng nhân gian tuyệt sắc.

Nữ tử này không phải là Lục Tuyết Kỳ của Tiểu Trúc Phong, Thanh Vân Môn thì còn ai vào đây được nữa?.

* * * * *

Bên dưới Thanh Vân Sơn, trong đồng hoang tàn của Thảo Miếu Thôn.

Bên dưới những bức tường đổ nát, trong đám cỏ hoang um tùm, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng côn trùng rả rích, khiến nơi đây đã hoang vắng lại càng thêm thê lương.

Bóng đêm mù mịt, bầu trời phủ kín mây đen, chỉ có mấy ngôi sao nhấp nháy phát ra những tia sáng yếu ớt là vẫn còn ngoan cường ló đầu ra ngoài, rọi xuống nhân gian một chút ánh sáng nhỏ nhoi.

ở một góc thôn, bên một bức tường đã sập xuống quá nửa, Quỷ Lệ lặng lẽ ngồi dựa lưng vào tường đất, bên cạnh hắn là con khỉ nhỏ Tiểu Hôi đang nằm dưới đất, đầu gối lên đùi hắn, tứ chi duỗi thẳng, ngủ khò khò... .

Quy Lệ không ngủ, đôi mắt hắn vẫn mở trừng trừng, lặng lẽ quan sát từng gốc cây ngọn cỏ, từng tác đất, từng ngôi nhà đổ nát.

Nơi này là cố hương của hắn, là nơi hắn đã trải qua tuổi thơ hạnh phúc, chỉ là thời gian quá tình, tất cả những chuyện ấy cuối cùng đều đã trở thành ký ức, chỉ còn lưu lại một đồng đổ nát, khiến cho người ta phải thôn thức thở dài.

Thế nhưng, con người ta sống là vì thứ gì?.

Quy Lệ đảo mắt xung quanh một lượt, sau đó chậm rãi ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời đêm thăm thẳm.

Không hiểu trên trời kia, liệu thật sự có thần tiên ma quỷ có thể nghe thấu tiếng lòng của thế nhân hay không?

Con khỉ Tiểu Hôi mấp máy miệng, phát ra những tiếng phì phì, xoay người rúc đầu vào lòng Quỷ Lệ, rồi tiếp tục ngủ khò khò.

Có lẽ nó nằm mơ thấy thứ đã qua mà nó thích ăn nhất chăng?

Quy Lệ thu hồi mục quang, nhìn xuống con khỉ trong lòng mình, đưa tay vuốt nhẹ lên đầu nó, những sợi lông tơ trên đầu Tiểu Hôi rất mềm mại, truyền vào tay hắn một chút hơi ấm.

Khóe miệng hắn hiện ra một nụ cười, một nụ cười ôn hòa và đơn thuần, phẳng phất như đứa trẻ nhiều năm trước đã từng hoan hỉ hò hét chạy vòng quanh trong thôn này vậy.

Gió đêm lạnh lẽo, xa xa dường như có người đang thủ thủ thì thầm, cỏ cây rung rinh theo gió, gió cũng

mang theo mùi hương dịu nhẹ của lá cỏ nhành hoa.

Hắn nhắm mắt lại.

Một đêm thật yên tĩnh, thật yên bình...

Đột nhiên con khỉ Tiểu Hôi giật mình trở dậy, ba con mắt cùng lúc mở bừng, nhắc đầu khỏi đui Quý Lệ, từ từ nhòm lên, cơ hồ như đang lắng nghe gì đó. Cùng lúc ấy, hai hàng lông mày của Quý Lệ cũng chau lại, nụ cười còn phảng phất trên khóe miệng giờ đã hoàn toàn biến mất không dấu vết.

Hắn từ từ mở mắt, thế giới trước mắt vẫn là thế giới ấy.

Hắn đưa tay vỗ nhẹ lên đầu Tiểu Hôi, con khỉ lập tức bình tĩnh trở lại, quay đầu nhìn hắn, ba con mắt không ngừng đảo đi đảo lại, nhưng cũng không ngủ nữa, mà từ từ ngồi dậy, đưa tay lên gỡ gỡ đầu, sau đó nhún chân nhảy lên vai Quý Lệ, không ngừng nhìn ngó khắp xung quanh.

Quý Lệ vẫn ngồi yên trong góc tường, trước mặt hắn, bức tường đồ nát vừa hay che chắn hết cả người, nhưng những khe nứt chạy dọc ngang khắp tường, lại cũng cho phép hắn nhìn được ra bên ngoài.

Một nơi hoang lương thế này, ban ngày có người đến cũng là chuyện hiếm, lẽ nào trong đêm tối không trăng mờ mịt này lại có chuyện gì xảy ra bất ngờ hay sao?

Một không khí kỳ dị bất ngờ ba trùm lên cả khu hoang phế, trực giác của Quý Lệ cũng cảm nhận được điều gì đó, hai hàng lông mày càng nhíu chặt hơn. Trận dạ phong cũng trở nên lạnh lẽo như âm phong từ cửu u địa phủ thổi về, thấu xương thấu cốt, chỉ là cái lạnh này không phải cái lạnh ngoài da thịt, mà là một thứ ảo giác như kinh mạch đều bị đông cứng lại từ bên trong vậy. Trong luồng âm phong kỳ dị đó, một bóng đen từ trên trời nhảy xuống, vô thanh vô tức hạ thân giữa vùng hoang phế.

ở phía xa, Quý Lệ vẫn yên lặng chăm chú quan sát bóng người mới đến qua khe hở nhỏ trên bức tường trước mặt, nhưng trong lòng đã chấn động không nhỏ. Trên người kẻ mới đến còn chưa biết là ai này có một thứ sức mạnh tà ác mà lần đầu tiên hắn mới thấy, cho dù cách một khoảng khá xa, nhưng trong bóng tối, hắn vẫn cảm thấy huyết dịch toàn thân mình như đang sôi lên vậy. Nhưng một cao nhân có tu hành đáng sợ như vậy, tại sao lại đến Thảo Miếu Thôn hoang phế không một bóng người vào lúc canh ba nửa đêm như vậy?

Quý Lệ nghĩ mãi mà cũng không hiểu, cuối cùng chỉ đành tiếp tục quan sát bóng người kia.

Rất mau chóng, hắn đã phát hiện ra điểm kỳ quái. Hắn phát hiện ra người kia lẫn vào bóng đêm hoàn toàn không phải vì y mặc hắc y, mà là vì toàn thân từ trên xuống dưới của kẻ này đều được một tầng hắc khí không ngừng chuyển động che phủ, khiến người ta khó có thể nhìn rõ chân diện mục của y.

Quý Lệ càng lúc càng thấy nghi hoặc, càng chú tâm quan sát người lạ hơn. Có điều sau khi kẻ này hạ thân xuống đất, y chẳng hề có bất kỳ một động tác nào, cứ chỉ đứng yên một chỗ, không hề động đậy một lúc thật lâu.

Quý Lệ đang mê hoặc không hiểu chuyện gì xảy ra, thì bóng đen kia bất chợt động đậy, sau đó chậm chậm bước về phía trước. Quý Lệ nhíu chặt mày, lạnh lùng quan sát bóng đen.

Mắt thấy bóng đen kia dẫm chân lên bãi cỏ, chậm chậm đi qua những bức tường đổ nát, ánh mắt Quý Lê dính chặt lên người y, cũng từ từ di động theo, bóng đen dường như không có một mục tiêu nhất định, thoát nhìn cứ như đi dạo một vòng vậy. Một lúc sau y mới dừng bước, tựa hồ như đã phát hiện ra điwuf gì đó vậy. Quý Lê thoáng động tâm, vội vàng nhìn theo ánh mắt của đối phương, đột nhiên trong lòng như thắt lại, thì ra hắc nhân kia đang đứng trước Thảo Miếu đã nguội lạnh từ lâu.

Hắc khí vẫn bao trùm chung quanh người lạ mặt, chậm chậm bước vào trong ngôi tiểu miếu, nhưng y không bước vào trong, mà chỉ đứng ngay người ra ở bên ngoài. Quý Lê nhìn từ phía sau, chỉ thấy đối phương chăm chú quan sát thảo miếu một lượt, đột nhiên nhấc tay lên, một tiếng rít lãnh lốt đột nhiên vang lên giữa bàn tay y.

Trong giây lát, chỉ thấy từ luồng hắc khí bao bọc quanh kẻ ấy phóng ra một tia nhỏ, hóa thành một mũi tên đen, phóng vút đi, bay thẳng tới một cây cột đã bị tàn phá nặng nề bên trong miếu.

Quý Lê đột nhiên thấy tay mình siết chặt lại thành nắm đấm tự bao giờ, nhưng hắn vẫn nhẫn nại chờ đợi, trấn định tâm thần, lặng lẽ tiếp tục quan sát.

Mũi hắc tiễn này mới nhìn đã biết uy lực cực lớn, quả nhiên chỉ trong nháy mắt đã bắn vào cây cột đá hư hại. Chỉ nghe “rầm rầm” một tiếng, thạch trụ vốn đã bị thời gian tàn phá lập tức vỡ nát, đá vụn bay tung tóe, nhưng quái dị hơn đúng lúc ấy, nơi đó liền đột nhiên xuất hiện năm đạo u quang, âm khí tràn lan, rồi năm bóng u hồn hiện ra.

Nhất thời bốn bề âm khí đại thịnh, tiếng quỷ hú ma kêu vang lên ù ù, Quý Lê lập tức hiểu ra, trên mặt thoáng hiện sắc giận. Thảm án năm xưa ở Thảo Miếu Thôn, số người bị chết oan cũng đến hơn hai trăm, nhiều người chết uổng như vậy, oán niệm tự nhiên không phải tầm thường, chỉ là nơi này ở ngay bên dưới Thanh Vân Môn, năm xưa lại được Thanh Vân Môn phái người xuống làm phép hóa giải bớt ma khí, giúp rất nhiều âm hồn không chịu rời khỏi dương gian đi luân hồi, coi như là một sự bồi thường cho thôn Thảo Miếu.

Chỉ là không hiểu vì sao đến tận lúc này trong Thảo Miếu vẫn còn rất nhiều u hồn lớn vờn, chẳng trách mà những vùng xung quanh đây đã hoang phế nhiều năm nhưng vẫn có cỏ bụi mọc đầy, chỉ riêng có nơi này là không thấy một cọng cỏ hay gốc cây.

Quý Lê đang nghĩ ngợi thì đã thấy quái nhân cơ hồ như căn bản không thèm để ý đến đám âm hồn đang nhe nanh múa vuốt kia, mà ngược lại, y chỉ cần khẽ vẫy tay một cái, đám âm hồn lập tức biết ngay lợi hại, tản ra phía ngoài, nhưng đều giống như bị một sức mạnh vô hình kéo lại gần thân ảnh thần bí kia, trong nháy mắt, những âm hồn đó đều từ từ bị hút vào làn hắc khí bao quanh y trong tiếng kêu gào thảm thiết.

Không hiểu vì sao, khi cảnh này lọt vào mắt, Quý Lê chợt cảm thấy đầu mình nóng bừng bừng, huyết khí như sôi lên sùng sục, một cơn giận không tên dâng lên che mờ cả lý trí.

Nơi này vốn là quê hương của hắn.

Thảo miếu đó, vốn là nơi hấn chơi đùa.

Quý Lệ tung mình phóng vút ra.

Bóng đen kia lập tức phát giác ra phía sau có chuyện dị thường, cấp tốc quay người lại, đến lúc y nhìn rõ một người một khi đang lao tới là ai, thì liền ngậy người ra trong giây lát.

Sau đó từ trong làn hắc khí mờ mịt chợt vang lên tiếng cười cổ quái, thanh âm thấp trầm khàn khàn, khó nghe vô cùng.

Quý Lệ rít lên: “Người là kẻ nào, tại sao lại đến đây thu thập âm hồn, làm chuyện thương thiên hại lý, người không sợ báo ứng à?”

Hắc khí bao quanh đối phương cuồn cuộn trào dâng, rồi đột nhiên xoáy tròn, làm người y bốc cao khỏi mặt đất. Quý Lệ giật mình kinh hãi, biết rõ người này tuy quái dị nhưng đạo hạnh tuyệt đối không phải tầm thường, liền vội vàng ngưng thần giới bị, không ngờ đấy chỉ là một hư chiêu, chỉ thấy đối phương lắc mình một cái, rồi quay người lướt đi.

Quý Lệ hừ lạnh một tiếng, không chần chừ ngự không đuổi theo sát phía sau. Từ trên cao, hấn thấy hướng đào tẩu của kẻ kia là chạy về phía vùng sơn dã phía nam thành Hà Dương ở gần đó, liền theo sát không dời, hấn quyết tâm phải xem cho bằng được con người quái dị kia rốt cuộc là kẻ nào?

Còn về những gì đang đợi hấn phía trước, thì hấn hoàn toàn chưa nghĩ đến.

Nhưng liệu đã có ai nghĩ về những chuyện ấy một cách nghiêm túc đâu chứ, hơn nữa, cho dù hấn có nghiêm túc suy tính chuyện này, thì liệu phỏng có tác dụng gì?.

Có lẽ, đây cũng giống như chuyện trong tương lai vậy, bất kể thế nào, là xấu hay tốt, thì cuối cùng vẫn phải đối mặt với nó mà thôi.

Hết chương 224

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Chương 225

Hội Tụ

Bên trong nghĩa trang bỏ hoang, sau khi Lục Tuyết Kỳ đột nhiên xuất hiện, bầu không khí bỗng trở nên khác lạ.

Chu Nhất Tiên nhíu mày, cười gượng một tiếng, thốt: “Chẳng phải là Lục nữ hiệp ở Thanh Vân Sơn hay chẳng, sao cũng đến tụ tập ở nơi này?”.

Lục Tuyết Kỳ liếc nhìn Chu Nhất Tiên, sau đó ánh mắt dừng lại trên mình Tiểu Bạch. Tiểu Bạch mỉm cười, sóng mắt lấp lánh, cũng đang thăm dò nàng.

Lục Tuyết Kỳ khẽ nhíu mày, quay đầu lại, nói với Tiểu Hoàn: “Tiểu Hoàn cô nương, pháp bảo mà cô vừa nói đến có phải chính là do người cứu cô sử dụng không?”.

Tiểu Hoàn gật đầu khẳng định: “Không sai, đúng là như vậy, ta nhớ rất rõ”.

Mặt Lục Tuyết Kỳ hiện vẻ băn khoăn, dường như đang suy nghĩ điều gì, nhưng nàng chẳng đợi lâu, hỏi tiếp: “Người đó hiện ở đâu? Cô mới nói đến một ma đầu nữa, y ở nơi nào, có thân phận gì, cô có biết không?”.

Trên mặt Tiểu Bạch đứng ở cạnh đó cũng lộ vẻ chú tâm. Tiểu Hoàn không nghĩ ngợi gì, đáp ngay: “Thân phận và lai lịch ma đầu đó tôi nhìn không ra, chỉ biết đạo hạnh của y thật là cao sâu khó dò, nhưng sau khi y bắt bọn tôi, thì trói lại nhốt trong mấy cái quan tài u ám này, rồi biến mất, cứ vài ngày mới xuất hiện một chốc. Tôi nhớ hôm qua y trở về một lần, sau đó không thấy nữa, có lẽ đợi vài ngày nữa y mới trở lại?”.

Lục Tuyết Kỳ “à” một tiếng, chân mày dường như nhíu lại thêm, nói: “Còn kẻ cứu các người thì sao?”.

Tiểu Hoàn chỉ về phía sau, đáp: “Ông ta nằm trong quan tài ở góc nhà kia”.

Lục Tuyết Kỳ giật mình kinh ngạc, Tiểu Bạch đứng bên cạnh cũng hơi biến sắc, bằng vào đạo hạnh của nàng, vừa rồi không phát giác bên trong quan tài chẳng còn ngờ có người khác.

Lục Tuyết Kỳ gật gù đầu, trầm ngâm một lát, bước về phía căn nhà nhỏ bỏ hoang u ám. Tiểu Hoàn nhìn nàng, không nhịn được la hoảng: “Cẩn thận”.

Lục Tuyết Kỳ dừng chân lại, quay đầu nhìn Tiểu Hoàn. mỉm cười, gật đầu. Liền đó nàng định thân, bước lên thêm đá phủ đầy rêu phong.

Thềm đá chỉ có vài bậc, mấy bước đã vượt qua, bóng tối bên trong căn nhà nhỏ vẫn như cũ, sự vật chỉ

nhìn thấy mờ mờ. Ngoại trừ một điểm sáng le lói từ ngoài cửa chiếu vào, trên bức tường đồ nát này lại bị mới bị khoét ra một lỗ hồng lớn, nhờ thế khi Tiểu Bạch bước vào thì thấy sáng hơn một chút.

Lục Tuyết Kỳ nhanh chóng phát hiện ra quan tài nằm trong góc nhà, đó chính là nơi tối tăm nhất, không có ánh sáng, mờ mờ cảm nhận được là nơi âm khí thịnh nhất, điều này khi Vu Yêu tiến vào căn nhà, vừa phản ứng là cũng tìm ra được nguyên nhân bên trong.

Lục Tuyết Kỳ hít thật sâu. Lúc này, một thân đạo hạnh tu hành, nhờ tư chất thông tuệ của nàng, đạo pháp Thah Vân bốn môn cô nhiên là lộ hỏa thuần thanh, ngày đó tại đầm lầy tây phương cùng Quỷ Lệ nhỏ được quyển ba “Thiên Thư”, dĩ nhiên cũng có lợi ích cực lớn đối với tu hành của nàng. Chỉ là bình thường nàng rất cẩn trọng nên chẳng mấy người nhìn ra được đạo hạnh hiện giờ của nàng ra sao.

Lúc này đứng trong căn nhà bỏ hoang tại nghĩa trang, Lục Tuyết Kỳ bất giác nhướn mày, âm khí nơi này cực thịnh, vượt xa ý liệu của nàng, nhưng chỉ trong vòng vài thước, lúc nàng còn đứng ngoài căn nhà, chẳng cảm thấy gì cả. Rõ ràng là, nơi này đã có cao nhân dùng phép trấn yểm, đem âm khí kịch liệt này, dồn lại khoảnh đất nơi đây.

Chỉ bằng vào đạo hạnh này, thật chẳng thể xem thường!

Với âm khí mãnh liệt như ở nơi này, một nghĩa trang thông thường tuyệt chẳng thể có, phải tạo ra pháp thuật trấn yểm quỷ dị này, thì người bị giam bên trong là ai đây?

Lẽ nào mình đã đoán đúng?

Lục Tuyết Kỳ trong lúc bất tri bất giác, phát hiện lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh, chỉ là nàng chẳng phải người phàm, tâm chí kiên nghị, trong lòng mặc dù nghi ngại, nhưng không lộ vẻ khiếp sợ, ngâm vận thần thông, ngưng thần giới bị, từng bước, từng bước tiến đến.

Trong quan tài, Vu Yêu cùng kẻ mập mạp bên dưới lúc này đều nhìn thấy bóng trắng của Lục Tuyết Kỳ chậm chậm tiến đến. Kẻ mập chẳng phản ứng gì, chỉ nhìn chăm chăm. Vu Yêu trong lòng rối loạn, không biết khi Lục Tuyết Kỳ đến rồi sẽ làm gì. Gã muốn rời khỏi nơi quỷ quái này, nhưng trong thời điểm hiện tại, không biết gã nghĩ bao nhiêu cách, thử bao nhiêu dị thuật độc đáo, nhưng dưới sự cấm chế kỳ dị tạo ra trên quan tài này, có vẻ như chính là khắc tinh của gã, làm cho khí mạch toàn thân gã khóa chặt chẳng thể động đậy, nửa phần khí lực cũng vận không lên.

Vu Yêu trong lòng kêu khổ không dứt, trong lúc vô kế khả thi, chỉ còn biết không ngừng than xui xẻo.

Lục Tuyết Kỳ từ từ tiếp cận cỗ quan tài thần bí ấy, đến gần mới thấy có vẻ như là cỗ quan tài gỗ bình thường chẳng có gì lạ, nét cẩn trọng và hơi ngạc nhiên ở giữa đôi chân mày của nàng càng lúc càng rõ. Quan tài gỗ này hiển nhiên chẳng phải là tuyệt thế chí bảo gì, nhìn vào chất gỗ, tối đa chỉ loại gỗ trung bình, lại mục nát quá nửa, tự nhiên cũng không phải là quan tài phát ra âm khí mạnh liệt như thế này.

Nhưng bằng cảm giác linh mãnh của nàng, ở gần như vậy, liền phát hiện ở trong quan tài đúng là có hai người, chỉ là xung quanh hai người này bị bao bọc bởi một vàng âm khí mờ mờ tỏ tỏ, trói chặt toàn thân họ lại. Với vàng âm khí này, dù thân ở ngoài ba thước, nhưng Lục Tuyết Kỳ đã cảm giác khí huyết

trong người dường như sôi lên, cảm giác băng lương bỗng truyền tới.

Cuối cùng là yêu thuật gì, hoặc là yêu khí chưa từng nghe nói tới khi nào, lại có phát lực đáng sợ đến thế?

Lục Tuyết Kỳ áp chế sự kinh ngạc trong lòng, đồng thời trấn định tâm thần, đem khí tức chạy loạn trong người ép xuống, cẩn thận thăm dò quan tài gỗ một lần nữa, rồi chậm chậm đưa tay về phía nó.

Nơi cửa căn nhà, thân hình Tiểu Bạch thoáng xuất hiện, nàng tựa vào khung cửa, thần tình thoải mái, nhưng cặp mắt lại chăm chú nhìn động tác của Lục Tuyết Kỳ. Với đạo hạnh của nàng, vào lúc giải cứu ba người Chu Nhất Tiên đã sớm phát hiện điểm kỳ dị của cỗ quan tài đó, để chế trụ mấy người Chu Nhất Tiên, chẳng qua chỉ cần thuật pháp thông thường là được, nhưng quan tài trong góc ấy lại ẩn chứa nguy hiểm cực lớn, thậm chí đến nàng cũng không dám thử, trong lúc do dự, nàng cứu ban người Chu Nhất Tiên trước, nhưng đối với quan tài ấy vẫn chưa dám khinh cử vọng động.

Lúc này thấy Lục Tuyết Kỳ đứng trước quan tài ấy, Tiểu Bạch tự nhiên phải chú tâm quan sát, hơn nữa qua tài đang giam giữ Vu Yêu, chính là kẻ nàng muốn có, vì vậy bất giác toàn thân trở nên tập trung. Ở đầu bên kia, Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn và Dã Cầu Đạo Nhân ba người tự hồ cũng không nén được lòng hiếu kỳ thúc đẩy, dần dần chuyển đến lỗ hồng lớn bên ngoài, nhìn vào bên trong căn nhà.

Trong ngoài nghĩa trang, đột nhiên biến thành yên ắng, bầu không bất giác trở nên quý dị, mọi người im thít, đều chăm chú nhìn động tác của Lục Tuyết Kỳ, không dám phân tâm. Từ chân trời xa tít, phóng lên một đạo hắc khí mờ mờ xoay tít trên không, một nhân ảnh khác tựa hồ bám đuôi không rời, lượn qua, lượn lại trên không, nhưng chẳng ai chú ý đến.

Giữa bóng tối, thân ảnh màu trắng nhẹ nhẹ lay động, cánh tay mềm mại trắng muốt của Lục Tuyết Kỳ chậm chậm đặt trên nắp quan tài gỗ, dường như cùng lúc, động tác vốn vô thanh vô tức, nhưng từ trong quan tài bỗng truyền ra một tiếng vang tuy không lớn nhưng trong trẻo vô cùng.

Nghe giống như cọc gỗ nào đó nứt ra.

Lục Tuyết Kỳ biến sắc, cánh tay chạm vào nắp gỗ nhanh chóng thu về, đúng lúc tay nàng mới cất lên, một đạo hắc khí mãnh liệt từ nơi tay nàng vừa tiếp xúc phụt lên, cùng với tiếng “xì xì” không dứt, như ngọn lửa ma bùng lên từ khoảng đất ấy.

Vu Yêu đang bị giam giữ trong quan tài cảm thấy lạnh người, đạo pháp gã tu tập cùng với yêu lực cấm chế này có vài phần tương tự, nhưng uy lực không thể so sánh, chỉ thấy ngọn lửa đen vô sắc ấy chớp bùng chớp tắt, trong lòng gã không khỏi chấn động. Bị ngọn lửa đen ấy thiêu phải cơ thể thì hậu quả ra sao, gã cũng ít nhiều đoán được, nhưng hẳn không nghĩ ra vì sao lúc bản thân tiến gần quan tài, cấm chế quý dị hung ngoan này không phát động với mình, nhưng khi Lục Tuyết Kỳ đến lại nhạy như thế?

Trong lúc lòng gã bối rối, không kiến giả được, gã bỗng lại có cảm thấy gì đó, nhìn xuống dưới, chính kẻ mập mạp thân bí ở dưới thân mình, lúc này bỗng như cùng với sự phát động của pháp thuật trấn yểm, cũng có biến hóa khác lạ.

Một đạo âm khí mãnh liệt xuất hiện, mạnh hơn đợt khí chợt có chợt không vừa rồi gấp nhiều lần, nhanh chóng lớp lớp bao quanh thân thể bọn họ trong quan tài, Vu Yêu chỉ cảm giác trong đầu vang lên một tiếng lớn, phảng phất như trống rỗng, vô số khí tức âm độc lạnh lẽo như độc xà cùng lúc xâm nhập cơ thể gã, ào ạt chế trụ toàn thân, thống khổ vô cùng, gã bỗng như muốn kêu mà kêu không thành tiếng, chỉ trong một thoáng thời gian, cảm giác như sống không bằng chết.

Cỗ âm khí này bắt nguồn từ chính trong cơ thể kẻ mập mạp thần bí phát ra.

Lục Tuyết Kỳ dán mắt vào đầu tay đen sì, sắc mặt hơi trắng ra, Tiểu Bạch đứng xa phía sau lưng nàng, cũng từ từ thẳng người, thoi dựa vào khung cửa, trên mặt hiện ra thần sắc ngưng trọng.

Chính vào lúc này, Lục Tuyết Kỳ đột nhiên cảm thấy điều gì, khẽ rùng mình, thần tình đại biến, nhưng không lùi lại chút nào, chỉ thấy nàng không do dự, thò tay ra phía sau, “xoèng” một tiếng như long ngâm, hào quang mờ mờ hiện ra, ánh sáng xanh tỏa ra bốn phía, lập tức chiếu sáng căn nhà tối tăm này.

Thiên Gia rời khỏi vỏ!

Trong ánh sáng rực rỡ, trường kiếm như nước ao thu phản chiếu gương mặt tựa tuyết sương của Lục Tuyết Kỳ, kiếm quang dào dạt, ở giữa không trung như mặt hồ thu gợn sóng lăn tăn, từ từ tụ lại, trong không gian biến thành vô số kiếm quang hư ảnh, chém về phía cỗ quan tài.

Nói là chém, nhưng phảng phất như có uy thế khai sơn phá thạch, khi kiếm quang đến gần, trong cỗ quan tài thần bí tựa hồ cũng ó cảm giác bị uy hiếp, thanh âm rào rào khe khẽ phát ra.

Một đạo hắc khí bỗng từ trong quan tài bay ra, như một thực thể, lập tức đỡ lấy Thiên Gia thần kiếm giữa không trung, Lục Tuyết Kỳ sắc mặt hơi biến, thét lên một tiếng, thân hình đột nhiên bay thẳng lên không, bạch y phấp phới như tiên nữ.

Ba thước xung quanh nơi nàng vừa đứng, chỉ nghe thấy tiếng “xì xì” vang lên, cả một khoảng không gian ấy bỗng bị một đạo hắc khí chằng biết đến tự bao giờ thiêu cháy sém.

Mùi hôi thối bao trùm căn nhà nhỏ.

Lục Tuyết Kỳ ở giữa chừng không, nhưng tuyệt không hoảng loạn, Thiên Gia thần kiếm lấp lánh lam quang, lượn một vòng nhỏ rồi hạ xuống.

Lúc này chung quanh quan tài đã toàn là âm khí đen kịt, mịt mù như mây, cũng không biết âm khí này nhanh chóng trào ra như thế nào, chỉ thấy giờ đây bên trên lam quang như điện, ánh sáng Thiên Gia lấp lánh hạ xuống, bên dưới hắc khí cũng không phải yếu, như có người vô hình chỉ huy, ngưng tụ bốn mặt quanh quan tài, như một bức tường đen cản trước mặt Thiên Gia.

Nhìn thần kiếm và hắc khí giao tranh trong nháy mắt, Thiên Gia thần kiếm vừa mới đâm vào hắc khí, bỗng như gặp lò xo, cả người Lục Tuyết Kỳ đột nhiên nhẹ như lông vũ, tà tà bay bổng về phía sau. Ngay sau khi thân hình nàng bốc lên, tay nàng bỗng đưa ra như đao, thoáng chốc trong mắt thoáng qua ánh vàng phơn phớt, chớp lên rồi tắt, nhưng lòng bàn tay lại xuất hiện một đạo thanh quang, chính là

Thanh Vân môn Thái cực huyền thanh đạo chính tông, từ bên hông hắc khí đánh tới.

“Bình!”.

Hắc khí đột nhiên xáo động, liền đó vài âm thanh trầm trầm vang lên, như vật gì đó vừa gãy.

Tiểu Bạch đứng bên cửa sổ khẽ mỉm cười, khẽ gật đầu tỏ vẻ khen ngợi. Nhưng ở đầu bên kia, Chu Nhất Tiên đứng cạnh Tiểu Hoàn và Dã Cầu Đạo Nhân bỗng nhíu mày, tựa hồ nhìn ra việc gì kỳ lạ, trong mắt lộ vẻ kinh nghi bất định, rồi chìm vào suy tưởng.

Bị Lục Tuyết Kỳ bỗng nhiên đánh trúng, cổ hắc khí ấy tựa hồ bất ngờ, phần nộ, liền chuyển thủ thành công, một mảng đen dày đặc như một đám mây đen nhảm trắng bóng trắng bên kia phóng đến.

Lục Tuyết Kỳ bỗng dừng lại giữa chừng không, gió thổi qua mặt, tóc phấp phới bay, chẳng chút do dự, chỉ thấy bóng người như bị vô hình đại lực kéo xuống, bỗng bay vọt lên, “ầm” một tiếng, thân hình nàng so với tình cảnh thật không phù hợp, cả mái ngói tòa nhà hoang trong nghĩa trang chớp mắt bị xé ra, đoạn cây mảng gỗ lộp độp rơi xuống, bụi bốc mịt mù, chỉ có bóng trắng ấy lại như áng mây nhẹ nhàng bay thẳng lên trên, dưới ánh sao đêm, thật tiêu sái tuyệt trần.

Hắc khí miễn cưỡng đuổi theo được một trượng thì có vẻ hết sức, một ngọn gió đêm lồng lộng thổi qua, thoáng chốc đã xua tan đi hắc khí.

Thân hình Lục Tuyết Kỳ khẽ dừng lại giữa tầng không, kêu khẽ một tiếng, rồi phóng xuống tòa nhà nhỏ. Lúc này Tiểu Bạch đã nhảy ra khỏi khung cửa, khoanh tay đứng nhìn từ xa, chỉ ba người bọn Chu Nhất Tiên tỏ vẻ khở sở tránh né vô số mảnh gỗ bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống.

Trong lúc hỗn loạn này, thân người Lục Tuyết Kỳ đã lao lại vào căn nhà ấy, chỉ nghe nàng kêu lên một tiếng lạnh lót, chớp mắt trong tiểu ốc lam quang rực rỡ, vô số đồ đạc được bới tung ra, lát sau, trong căn phòng bỗng phát ra tiếng động lớn, ầm ược vang lên tiếng hô vừa mừng vừa ngạc nhiên của Lục Tuyết Kỳ:

“Điên sư thúc, quả nhiên là người!”.

Mấy người Chu Nhất Tiên ở phía xa, nhận ra rằng mình không còn bị những mảnh vỡ rơi phải nữa, lúc này mới quay lại nhìn, chỉ thấy sự hỗn loạn cùng cực trong căn phòng giờ đây đã dần dần lắng xuống, chốc lát, hào quang màu lam chói mắt cũng biến đi, sau đó từ trong cửa, xuất hiện một bóng người.

Người này không phải Lục Tuyết Kỳ, là một nhân vật thần bí, toàn thân mặc đồ đen, mặt cũng bị che lại, nhìn không rõ dung mạo, ba người Chu Nhất Tiên không biết kẻ này, nhưng Tiểu Bạch thì háng giọng một tiếng, không hiểu nàng di động thế nào, người bỗng xuất hiện ngay tại nơi Vu Yêu định bước tới, đứng chắn ngang đường.

Vu Yêu liếc nhìn Tiểu Bạch, cười khở một tiếng, dừng chân lại.

Lát sau, tiếng chân trong nhà vọng ra, liền đó có hai người xuất hiện trước cửa, chính là Lục Tuyết Kỳ điu một kẻ mập mập dung nhan tiêu tụy, chậm chậm bước ra.

Mấy người Tiểu Hoàn nhìn với vẻ quan tâm, kẻ mập mập ấy chính là người hôm ấy đã cứu họ một

mạng dưới tay tên ma đầu, chỉ là nhìn thoáng qua, sau khi bị giam trong quan tài nhiều ngày, chẳng hiểu vì sao, nhìn thể hình kẻ mập mạp lại có vẻ to béo hơn một chút.

Lục Tuyết Kỳ đỡ kẻ mập mạp này, diu lảo ngồi xuống bậc đá trước cửa nhà, trầm giọng hỏi: “Điền sư thúc, người không sao chứ?”.

Những người có mặt nghe câu nói đó của nàng, ai cũng thoáng ngạc nhiên, thân phận Lục Tuyết Kỳ, họ tự nhiên đều biết, nhưng nghe nàng xưng hô với kẻ mập mạp ấy, không ngờ cũng là môn hạ Thanh Vân, lại còn có vẻ là trưởng lão bối phận không thấp?

Kẻ mập mạp ấy chính là thủ tọa Đại Trúc Phong, mấy ngày trước biến mất một cách thần bí cùng với trưởng môn Đạo Huyền chân nhân, Điền Bất Dịch.

Điền Bất Dịch nhìn Lục Tuyết Kỳ, khẽ gật đầu, nhưng chẳng nói gì, Lục Tuyết Kỳ thông minh như vậy, lập tức hiểu ý, cũng không nói thêm, chỉ là không hiểu vì sao, tim nàng đập loạn, cảm giác khẩn trương lúc đầu ấy, bây giờ càng mãnh mẽ hơn.

Điền Bất Dịch ở nơi này, nhưng mà kẻ còn quan trọng hơn kia giờ ở nơi đâu?

Không biết có phải tên ma đầu mà mấy người Tiểu Hoàn nhắc đến chẳng?

Trong lòng Lục Tuyết Kỳ thoáng qua một ý nghĩ, chẳng hiểu tại sao, trên lưng có một cảm giác đau nhói như bị gai đâm.

Vu Yêu đứng bên cạnh, mục quang dừng lại trên người Điền Bất Dịch, chăm chú nhìn kẻ mập mạp ấy, đây là lần đầu tiên gã thấy dung mạo Điền Bất Dịch, trông mắt gã có một nét kỳ dị thoáng qua. Nhưng gã không có thời gian rảnh để quan sát người khác, chốc lát giọng nói của Tiểu Bạch đã vang lên bên tai gã: “Thứ ta cần đâu?”.

Lòng Vu Yêu trầm xuống, gã cười khỏ một tiếng, quay người đứng đối diện với Tiểu Bạch giọng cười nói: “Ta đã nói với ngươi rồi”.

Tiểu Bạch “phì” một tiếng, nói: “Nam Cương ngàn dặm xa xôi, đừng nói ta lại tin câu nói của ngươi, ai cũng biết lời này là thật hay không, ta khuyên ngươi một điều, thật thà giao vật đó ra đi”.

Vu Yêu trầm ngâm một lát, sắc mặt gã lộ vẻ do dự, người ngoài không thấy được thần tình của gã, nhưng có thể nhìn ra gã đang suy nghĩ gì đó. Tiểu Bạch có vẻ hơi nóng lòng, nói: “Ta là loại người gì, ngươi chẳng phải là không biết, không giống lão quý ấy ở Phần Hương Cốc. Hồi đó khi chủ nhân của ngươi còn, chẳng phải cũng đáp ứng giao cho ta thứ ấy sao?”.

Vu Yêu khẽ gật đầu, tựa hồ bị mấy câu nói của Tiểu Bạch làm động lòng, gã chậm chậm bước đến bên Tiểu Bạch, nhẹ giọng nói vài lời.

Tiểu Bạch đột nhiên nhíu mày, hỏi: “Thật à?”.

Vu Yêu lạt giọng nói: “Ngươi cũng không phải lần đầu tiếp xúc với Vu pháp, Vu tộc xa xưa có vài nghi thức cấm kỵ, ngươi ít nhiều cũng biết mà”.

Tiểu Bạch trầm ngâm một lát, khẽ gật đầu đáp: “Được, ta tạm tin ngươi, nếu ngươi gạt ta, không sớm thì muộn ta cũng tìm ra ngươi, xem ngươi lúc đó thế nào”.

Vu Yêu cười khỏ một tiếng, lắc lắc đầu.

Tiểu Bạch quay lại nhìn những kẻ khác, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Lục Tuyết Kỳ, cùng lúc Lục Tuyết Kỳ cũng nhìn nàng, Tiểu Bạch bỗng mỉm cười, góc giữa chân mày ẩn hiện nét hấp dẫn kỳ lạ, nhưng không có vẻ gì dâm đãng, mà càng làm tăng vẻ mỹ lệ, cười nói: “Lục cô nương, chúng ta lâu rồi không gặp”.

Lục Tuyết Kỳ không lộ chút biểu tình, chỉ lạnh lùng gật đầu.

Vẻ cười trên khóe miệng Tiểu Bạch càng rạng rỡ, nàng hỏi: “Không biết gần đây có gặp hấn không?”

Lục Tuyết Kỳ khẽ nhíu mày, hắng giọng một tiếng, thần sắc trở nên lạnh lùng. Tiểu Bạch nhìn thần tình của nàng, bỗng thôi cười, sau đó khẽ lắc đầu quay đi, sải bước nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Hết chương 225

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Chương 226

Tâm Ý

Bên cạnh vang lên một trận ho, thanh âm rất lớn, lại có chút gấp gáp, chúng nhân đều liếc nhìn qua phía đó, chỉ thấy trên thạch cấp, Điền Bất Dịch lộ vẻ thống khổ, không ngừng ho lên khù khụ.

Lục Tuyết Kỳ khẽ nhíu mày, nhãn thần thoáng hiện ra vẻ lo âu, với đạo hạnh của Điền Bất Dịch, từ lâu đã đạt đến mức bách bệnh bất xâm rồi, nói gì một cơn ho cò con, rõ ràng là Điền Bất dịch đã bị trọng thương nên mới vậy.

Lục Tuyết Kỳ trầm ngâm không nói gì, còn Tiểu Hoàn đứng bên cạnh nàng thì đã lặng lẽ bước tới trước. Điền Bất Dịch hơi cảm thấy ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn lên Tiểu Hoàn. Chỉ thấy nàng mỉm cười nói: “Vị... tiền bối này, đa tạ ngài đã cứu tiểu nữ, gia gia và đạo trưởng.”

Điền Bất Dịch nở một nụ cười gương, mệt mỏi nói: “Chuyện nhỏ không cần phải nhắc đến làm gì, nơi này là nơi bất tường, không nên lưu lại lâu, nếu không có chuyện gì, các người hãy mau mau rời khỏi đi.”

Chu Nhất Tiên gật đầu lia lịa nói: “Vâng, vâng..., ngài nói rất đúng. Tiểu Hoàn, chúng ta mau đi thôi!” Tiểu Hoàn lườm mắt nhìn lão một cái rồi lại hỏi Điền Bất Dịch: “Tiền bối, người không sao chứ, có cần chúng tôi giúp gì không?”

Điền Bất dịch lắc đầu: “Ta không sao, các người mau đi đi. Vạn nhất kẻ kia quay lại, chỉ sợ các người không còn may mắn như lần này nữa đâu.”

Nói dứt lời, gương mặt mập mạp của lão thoáng hiện lên một sắc đen nguy dị, sắc mặt thống khổ phi thường, rồi lại ho lên một chập nữa, cả thanh âm khàn khàn hơn trước mấy phần.

Vu Yêu đứng lẻ loi một bên, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Điền Bất Dịch, nhất cử nhất động của lão đều không bỏ sót, gương mặt gã bị tấm khăn đen che kín, chỉ có đôi mắt là lộ ra thần tình như đang suy nghĩ điều gì đó.

Tiểu Hoàn không chịu được tiếng thúc giục của Chu Nhất Tiên ở phía sau, đồng thời cũng nhận ra mình không thể giúp gì cho Điền Bất Dịch, đành cúi đầu cáo biệt rồi cùng Chu Nhất Tiên và Dã Cầu ra ngoài, nhưng đi được mấy bước, nàng đã đứng sững lại, liếc nhìn về phía Vu Yêu, rồi ngẩn người ra như phát hiện điều gì đó, thấp giọng hỏi Chu Nhất Tiên: “Gia gia, người xem người kia kia, sao lại ăn mặc giống hệt như sư phụ của con vậy?”

Chu Nhất Tiên nhất thời cũng không kịp phản ứng, ngạc nhiên thốt: “Su phụ gì chứ... à!”. Lão ngưng lại một chút, rồi nheo mắt nhìn Vu Yêu, trầm ngâm giây lát nói: “Quái nhân quái vật trong thiên hạ này quả thật quá nhiều, không thể chắc chắn là không có người nào giống như vị sư phụ giả thần giả quỷ của con, đừng để ý đến gã nữa, chúng ta mau đi thôi!”

Tiểu Hoàn dạ một tiếng, rồi đi theo lão, nhưng vẫn không nén nổi tò mò quay đầu lại nhìn Vu Yêu thêm một cái nữa, chỉ thấy dường như gã căn bản không chú ý đến ba người, chỉ đứng yên lặng ở đó, chăm chú nhìn Điền Bất Dịch.

Chẳng mấy chốc Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân đã rời khỏi nghĩa trang hoang phế, vùng đất vốn đã hoang lương, giờ đây lại càng thêm lạnh lẽo, Điền Bất Dịch và Lục Tuyết Kỳ cũng mau chóng chuyển sự chú ý của mình sang phía hắc y nhân thần bí.

Điền Bất Dịch chậm rãi nói: “Không phải các hạ còn có chuyện sao?”

Vu Yêu trầm mặc hồi lâu, ánh mắt dịch chuyển từ phía Điền Bất Dịch sang Lục Tuyết Kỳ, cuối cùng lại chuyển sang nhìn Điền Bất Dịch, cơ hồ như muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng cũng không lên tiếng, thân hình khẽ lắc lư mấy cái, đã biến mất trong màn đêm thăm thẳm.

Gió đêm lạnh lùng từ xa xa thổi tới, cả nghĩa trang hoang phế trong nhất thời không một tiếng người, thậm chí cả tiếng trùng kiến vo ve cũng không nghe thấy, tĩnh lặng như tờ.

Không hiểu vì sao, Lục Tuyết Kỳ chợt có cảm giác bất an.

* * * * *

Điền Bất Dịch ngẩng đầu lên nhìn trời, cơ hồ như đang nghĩ ngợi điều gì đó. Lục Tuyết Kỳ không hiểu tại sao lão lại đột nhiên xuất thần như vậy nên cũng không dám làm phiền, nhưng một lúc lâu sau nàng vẫn không thấy Điền Bất Dịch có động tĩnh gì, lại lo lắng không biết thương thế Điền Bất Dịch thế nào, đang định mở miệng hỏi thì Điền Bất Dịch bất chợt cúi đầu, ké đó ho lên một trận còn dữ dội hơn lần trước.

Lục Tuyết Kỳ giật mình đánh thót, không biết phải làm sao, đành phải hỏi: “Điền sư thúc, người không sao chứ?”

Điền Bất Dịch ho một tràng dài mới từ từ dừng lại, xem ra đã trở lại bình thường. Lão chậm rãi xua tay, tỏ ý mình không làm sao. Lục Tuyết Kỳ vẫn không nhìn được, buột miệng nói: “Điền sư thúc, nơi này cách Thanh Vân Sơn không xa, đệ tử thấy chúng ta nên trở về sơn môn, gặp các vị sư trưởng để bàn tính kế sách lâu dài.”

Điền Bất Dịch nghe nàng nói, lông mày nhíu lại, cơ hồ như đột nhiên nghĩ ra gì đó, quay đầu nhìn nàng: “Từ lúc ta đi, đám đệ tử Đại Trúc Phong, còn có Tô Như sư thúc của con nữa... đều tốt cả chứ?”

Lục Tuyết Kỳ gật đầu: “Bọn họ đều rất tốt, chỉ là mọi người đều không biết Điền sư thúc đi đâu, nên rất lo lắng.”

Điền Bất Dịch mỉm cười, giống như tảng đá đè nặng trong tim vừa rơi ra, chỉ là trong nụ cười của lão, vẫn ẩn hiện nét đau đớn thống khổ.

Lục Tuyết Kỳ thấy thần tình Điền Bất Dịch như vậy, do dự giây lát rồi thử thăm dò: “Điền sư thúc, mấy người kia từng nói sư thúc và một tên ma đầu đã kịch đấu một trận, ma đầu đó là ai?”

Điền Bất Dịch nhìn Lục Tuyết Kỳ, hai mày nhíu chặt, không nói gì.

Lục Tuyết Kỳ nhìn thẳng vào ánh mắt của lão, đột nhiên phát hiện trên gương mặt của vị sư thúc này ngoại trừ nét tiêu tụy thâm lương ra, còn ẩn ẩn hiện hiện một làn hắc khí không nên xuất hiện trên người lão.

Lẽ nào yêu pháp kỳ dị kia đã làm tổn thương nội khí mạch của lão. Lục Tuyết Kỳ thầm lo lắng, nhưng trước mắt còn có một chuyện quan trọng hơn, mà nàng thì không thể không đối mặt với nó.

Nàng chần chừ một chút, rồi cuối cùng cũng thấp giọng nói với Điền Bất Dịch: “Người đó có phải là chương giáo Đạo Huyền sư bá không?”

Điền Bất Dịch giật mình chấn động, song mục đột nhiên xạ ra những đạo tinh quang khiếp người, lạnh lùng nói: “Con vừa nói gì?”

Lục Tuyết Kỳ vội nói: “Trước khi hạ sơn, đệ tử được ân sư tín nhiệm, nên đã kể hết cho nghe câu chuyện của lão nhân gia, Điền sư thúc và Tô sư thúc trong Tô Sư từ đường rồi.”

Điền Bất Dịch ngậy người, gương mặt đầy vẻ ngạc nhiên, nhưng cũng mau chóng trở nên bình tĩnh lại, giây lát sau thì thờ dài một tiếng nói: “Không ngờ Thủy Nguyệt lại nói hết cho con.”

Lục Tuyết Kỳ nói: “Ân sư vì chuyện chương giáo Đạo Huyền sư bá và Điền sư thúc cùng lúc mất tích, Thanh Vân Môn rối loạn, đồng thời cũng rất lo lắng Đạo Huyền sư bá đã bị tâm ma khống chế mà Tiêu Dật Tài sư huynh lại không hề hay biết chuyện này, thế nên mới mau chóng quyết đoán, để mình phụ trách Thanh Vân Sơn, còn đệ tử thì hạ sơn tìm hai vị về.”

Điền Bất Dịch trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Nếu con gặp phải chương giáo chân nhân, mà vạn nhất ông ấy đã bị tâm ma khống chế như sư phụ con lo lắng, Thủy Nguyệt có dặn dò con phải làm gì không?”

Lục Tuyết Kỳ hơi tái mặt, phảng phất như bí mật này đối với nàng mà nói là một gánh nặng rất lớn vậy. Trước ánh mắt dò hỏi của Điền Bất Dịch, nàng hít sâu vào một hơi thanh khí, quả quyết nói: “Trước khi đệ tử hạ sơn, đã cùng ân sư đến Tô Sư từ đường trên Thông Thiên Phon, lập lời trọng thề trước linh vị của liệt đại tổ sư, nếu thật sự có chuyện này, thì vì danh dự ngàn năm của Thanh Vân Môn, đệ tử phải quyết tử một phen, tuyệt đối không dung tình, đồng thời cả đời cũng không lộ ra bí mật này với bất kỳ người nào khác.”

Điền Bất Dịch nhìn Lục Tuyết Kỳ thật lâu, cuối cùng khẽ gật đầu, thờ dài nói: “Tuy ta không thích Thủy Nguyệt lắm, nhưng không thể không nói bà ấy đã dạy được một hảo đệ tử.”

Gương mặt Lục Tuyết Kỳ không chút biểu tình, chỉ cúi đầu nói: “Sư thúc quá khen rồi.”

Điền Bất Dịch chậm rãi lắc đầu: “Đệ tử đời thứ hai của Thanh Vân Môn nhân số không dưới ngàn người, nhưng phóng mắt nhìn ra, lại chẳng có mấy ai gánh vác được trọng trách này. Ôi...”. Lão trầm mặc một lúc lâu mới nói tiếp: “Vừa rồi con đoán không sai, người mà ta giao đấu mấy ngày trước ở đây là chưởng giáo Đạo Huyền chân nhân.”

Lục Tuyết Kỳ tuy đã lờ mờ đoán được từ trước, nhưng khi chính miệng Điền Bất Dịch nói ra, thân hình vẫn không khỏi chấn động, khẽ run lên một cái, lát sau mới thấp giọng lắp bắp: “Vậ... vậ... thân thể chưởng môn sư bá lão gia...”.

Điền Bất Dịch hừ nhẹ một tiếng, lắc đầu thờ dài nói: “Ông ấy đã dẫm chân xuống bùn, không thể tự nhấc lên được nữa rồi.”

Lục Tuyết Kỳ im lặng không nói gì.

Điền Bất Dịch ngưng lại đôi chút rồi lại nói tiếp: “Khúc chiết bên trong nói ra rất dài, có điều con đã biết nguyên ủy rồi thì ta cũng không cần giấu giếm làm gì nữa. Hôm ấy ta nghi ngờ Đạo Huyền sư huynh đã có hiện tượng tẩu hỏa nhập ma, nên mới lên Thông Thiên Phong, kết quả là ở trong Tổ Sư từ đường, quả nhiên phát hiện ông ta đã... rồi chúng ta đã quyết đấu ngay trong Tổ Sư từ đường, chỉ là tuy sư huynh đã tẩu hỏa nhập ma, nhưng đạo hành không hề giảm sút, đến cuối cùng, ta còn bị ông ta kèm chế nữa.”

Lục Tuyết Kỳ ở bên lắng nghe, trong lòng thầm kinh hãi. Đạo hành của Điền Bất Dịch và Đạo Huyền chân nhân thế nào nàng đều biết rõ, cũng đã chính mắt nhìn thấy. Hai vị tuyệt đỉnh cao thủ của Thanh Vân Môn này quyết đấu ở hậu sơn Thông Thiên Phong, tình hình kịch liệt thế nào thiết tưởng không cần nghĩ cũng biết, tuy lúc này Điền Bất Dịch nói ra rất nhẹ nhàng đơn giản, nhưng nàng không khó tưởng tượng ra lúc đó cảnh tượng ác liệt thế nào.

Điền Bất Dịch nở một nụ cười khổ não: “Hôm ấy ta vốn đã có sự chuẩn bị trước, nếu có thể làm Đạo Huyền sư huynh tỉnh lại là tốt nhất, nhưng thực sự là không được, nên cũng chỉ đành tận lực một phen. Năm xưa khi ta vào sư phụ Thủy Nguyệt của con lén nghe bí mật này, đã từng thấy Vạn sư huynh nói qua, sau khi nhập ma đạo hành sẽ giảm sút rất nhiều vì yêu lực nhập thể, tinh khí tổn thương, ta tự nhiên biết rõ đạo hành của Đạo Huyền sư huynh thâm hậu hơn ta, nên hôm ấy đã hạ quyết tâm, cùng lắm là đồng quy u tận với ông ta. Dù sao thì chuyện này cũng ngàn vạn lần không thể để lộ ra ngoài được.”

Lục Tuyết Kỳ bất giác cảm thấy kính phục vị sư thúc đang ngồi trước mặt này, cúi đầu nói: “Tấm lòng của Điền sư thúc, nhật nguyệt có thể làm chứng, liệt đại tổ sư nhất định sẽ bảo hộ người.”

Điền Bất Dịch khe khẽ lắc đầu nói: “Ai biết được sau khi ta động thủ với Đạo Huyền sư huynh mới phát hiện tuy ông ta đã nhập ma, nhưng đạo hành vẫn thâm hậu như trước, sau mấy trận kịch đấu, ta vẫn không đánh lại và bị ông ta bắt giữ. Chỉ là không hiểu vì sao, ông ta lại không giết ta mà còn lén đem ta hạ sơn đến nghĩa trang quỷ khí âm u này, nhốt ta vào đây.”

Lục Tuyết Kỳ bị lời này của lão nhắc nhở, vội vàng hỏi: “Vậy Diên sư thúc có thọ thương không, con thấy sắc mặt của người kém lắm.”

Diên Bất Dịch ngẩn người, cơ hồ như không hiểu ý Lục Tuyết Kỳ muốn nói gì, nhưng sau đó lão cũng lập tức hiểu ra, mỉm cười như muốn tự giấu cợt bản thân: “Bị người nhốt trong quan tài bao ngày, tự nhiên không thể có khí sắc tốt được.”

Lục Tuyết Kỳ chau mày, trong lòng vẫn chưa yên, nhưng nhất thời lại không biết có điểm gì không đúng ở đây, nên chỉ đành trầm mặc không nói gì.

Diên Bất Dịch lại nói với nàng: “Chuyện này đại để con đều đã biết cả rồi, vậy có dự định gì không?”

Lục Tuyết Kỳ nhíu chặt mày nói: “Xin hỏi Diên sư thúc, Đạo Huyền sư bá bây giờ ở đâu?”

Diên Bất Dịch lắc đầu nói: “Sau khi ông ta nhập ma, phương cách hành sự hoàn toàn biến đổi, ta không thể nào đoán ra được. Bình thường ông ta đều để mặc bọn ta không quản tới, bỏ đi mấy ngày mới quay về. Tính ra thì hôm qua ông ta vừa đi khỏi nghĩa trang này, chỉ sợ mấy ngày nữa mới về đây, nhưng cũng không chắc được, ngẫu nhiên có khi cách nhật ông ta đã về rồi.”

Lục Tuyết Kỳ lưỡng lự giây lát rồi nói: “Diên sư thúc, chi bằng chúng ta trở về Thanh Vân Sơn trước, tuy nói là chuyện này không tiện truyền rộng, nhưng chỉ cần tìm ân sư và Tô Như sư thúc, ba vị sư trưởng cùng nhau thương lượng, chắc chắn sẽ tìm ra được một cách tốt hơn để giải quyết chuyện này.”

Diên Bất Dịch im lặng một lúc lâu, cuối cùng mới lắc đầu nói: “Không được, một là Đạo Huyền sư huynh nhập ma đã sâu, tâm trí đại biến, ông ta sẽ làm ra những chuyện gì, không ai có thể liệu định được, hai là vạn nhất chúng ta hỏi sơn, để mất hành tung của ông ta, vậy thì có cách tốt hơn cũng để làm gì?”

Lão ngưng lại một chút rồi nói tiếp: “Như vậy đi, bây giờ con hãy hỏi sơn trước, nói rõ sự tình cho hai vị sư thúc Thủy Nguyệt và Tô Như nghe, bảo bọn họ mau chóng đến đây.”

Lục Tuyết Kỳ chần chừ nói: “Vậy nếu Đạo Huyền sư bá quay lại thì sao?”

Diên Bất Dịch mỉm cười, không trả lời nàng ngay mà chậm chậm đứng dậy.

Thân hình lão béo lùn, dung mạo cũng không xuất sắc, nhưng không hiểu vì sao, lão chỉ tùy tiện đứng dậy, tự dung đã có một uy thế lẫm liệt oai phong, khiến người ta phải kính phục.

“Một đời tu hành là vì thứ gì chứ?” Diên Bất Dịch thấp giọng nói: “Thân nam nhi đỉnh thiên lập địa, lẽ nào lại lâm trận thoái lui?”

Lục Tuyết Kỳ lặng lẽ đứng phía sau lão, từ trước đến nay, ở trong mắt nàng, Diên Bất Dịch ngoại trừ là thụ nghiệp ân sư của con người đó ra, cơ hồ như không có gì khác để nàng phải chú ý, nhưng giờ này khắc này, nàng đã cảm thấy thật sự kính phục vị tiên bối sư thúc này, kính phục từ tận đáy lòng.

Nàng nghiêng răng, cao giọng nói: “Diên sư thúc, người vừa thoát khỏi cảnh cầm cổ không được bao lâu, cần phải tĩnh tọa dưỡng thần, đêm nay con sẽ hộ pháp cho người, sáng sớm mai sẽ lập tức về Thanh Vân Sơn, mời ân sư và Tô Như sư thúc hạ sơn. Nếu vạn nhất Đạo Huyền sư bá về đúng đêm

nay...”.

Điền Bất Dịch hơi ngạc nhiên, nghe tới đây, liền liếc mắt nhìn Lục Tuyết Kỳ, ngắt lời hỏi: “Thì sao?”
Lục Tuyết Kỳ mỉm cười, dung mạo lại càng thanh lệ: “Thanh Vân đệ tử cũng không chỉ có mình Điền sư thúc người là có thể coi cái chết như không.”

Điền Bất Dịch nhìn Lục Tuyết Kỳ một lúc rất lâu, rồi vỗ tay nói: “Hay lắm, hay lắm, hay cho một câu coi cái chết như không.”

Lục Tuyết Kỳ cũng gượng cười đáp lại: “Điền sư thúc, người mau ngồi xuống tĩnh tọa điều tức.”

Điền Bất Dịch cũng không nhiều lời, chỉ khẽ gật đầu ngồi xuống thạch cấp đầy rêu xanh, từ từ nhắm mắt lại. Lục Tuyết Kỳ đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy cảnh sắc thêm thê lương, âm phong vi vút, dường như là bóng người, ngay cả một bóng quỷ e rằng cũng chẳng có.

Đêm đen như mực, có ai biết được ngày mai sẽ là một ngày như thế nào?

Nàng không muốn nghĩ nhiều thêm nữa, bèn ngồi xuống bên dưới Điền Bất Dịch, nhắm mắt lại.

* * * * *

Cũng không biết đã ngồi được bao lâu, tâm cảnh Lục Tuyết Kỳ từ từ trở nên thông suốt, tuy không mở mắt, nhưng nội khí lưu chuyển khắp châu thân, cơ hồ có thể cảm nhận được từng cành cây ngọn cỏ ở xung quanh, không khác gì là tận mắt trông thấy.

Trong lòng nàng cũng có chút an ủi, những ngày này, nàng phải bôn ba vất vả, lại ném tận nỗi khổ tương tư, nhưng một thân tu hành dường như lại càng tiến bộ. Chỉ là nàng lập tức phát hiện, tuy linh giác của nàng đã tiến bộ như vậy, nhưng không hiểu vì sao đối với Điền Bất Dịch đang ngồi trước mặt nàng đây, linh giác ấy không hề có tác dụng, thậm chí là cả tiếng tim đập của lão nàng cũng không thể cảm nhận được.

Trong lòng Lục Tuyết Kỳ lập tức dâng lên một niềm tôn kính với Điền Bất Dịch, xem ra các vị trưởng lão Thanh Vân Môn, người nào cũng đều có một đạo hành hết sức kinh người.

Nàng đang suy nghĩ thì bên tai chợt vang lên tiếng nói của Điền Bất Dịch: “Lục sư diệt...”.

Lục Tuyết Kỳ mở mắt, vội nói: “Điền sư thúc, người cứ gọi con là Tuyết Kỳ được rồi.”

Điền Bất Dịch nhìn nàng, trong mắt thấp thoáng những tia sáng mập mờ, tựa hồ như có thâm ý gì đó, khẽ khẽ gật đầu nói: “Tuyết Kỳ.”

Lục Tuyết Kỳ mỉm cười: “Vâng, Điền sư thúc, có chuyện gì không ạ?”

Ánh mắt Điền Bất Dịch từ từ dịch chuyển, không lập tức trả lời nàng ngay. Trong lòng Lục Tuyết Kỳ cảm thấy có chút kỳ quái, chỉ thấy Điền Bất Dịch đang dời mắt nhìn về một nơi nào đó rất xa, nhưng không lên tiếng hỏi. Hồi lâu sau mới nghe lão thở dài nói: “Trước đây con và tên đồ đệ bất thành khí của ta có quen biết chứ?”

Lục Tuyết Kỳ giật thót mình, một người xưa nay luôn bình tĩnh lạnh lùng như nàng lúc này cũng có cảm giác không biết phải làm sao, thậm chí cả đôi má trắng muốt như bạch ngọc cũng đỏ hồng lên.

Nàng cố kềm nén nhịp tim đang đập nhanh của mình, miễn cưỡng chấn định tâm thần, nhưng sắc mặt vẫn lúng túng và xấu hổ, thấp giọng nói: “Vâng, Điền sư thúc, sao người... lại đột nhiên hỏi chuyện này vậy?”

Nét mặt Điền Bất Dịch vẫn vậy, nàng không thể nhận ra là lão đang mừng hay đang giận, cơ hồ như đang nói một chuyện hoàn toàn không liên quan đến mình vậy: “Ta nghe nói mấy năm nay, con hạ sơn hành tẩu giang hồ, giao tình với hãn không phải nhạt. Chính vì quan hệ này mà đã mấy lần bị Thủy Nguyệt trách mắng, thậm chí con còn cự tuyệt cả lời cầu thân của Phần Hương Cốc trước mặt các vị sư trưởng và đông đảo đệ tử đúng không?”

Lúc này thì Lục Tuyết Kỳ hoàn toàn không hiểu Điền Bất Dịch muốn gì, nhưng sắc mặt nàng thì càng lúc càng đỏ ửng, trong lòng hỗn loạn mà không hiểu vì sao, cơ hồ như nói đến chuyện này trước mặt một người hoàn toàn lạ lẫm như Điền Bất Dịch còn làm nàng tâm hoảng ý loạn hơn là phải nói trước mặt ân sư mà nàng xưa nay luôn kính trọng rất nhiều.

“Vâng”. Lục Tuyết Kỳ ngần ngừ một lúc, rồi mới thấp giọng đáp: “Có điều chuyện con cự tuyệt cầu thân cũng không hoàn toàn là vì y, bản thân con không thích, nên mới...”.

Điền Bất Dịch ngắt lời nàng, trực tiếp hỏi thẳng: “Con thích lão Thất nhà ta đúng không?”

Trong đầu Lục Tuyết Kỳ như có tiếng sấm nổ, chỉ cảm thấy mặt mình nóng bừng, nhìn qua phía Điền Bất Dịch, chỉ thấy hai mắt lão sáng rực lên đang nhìn chăm chăm vào mình. Dưới ánh mắt đó, không hiểu Lục Tuyết Kỳ lấy dũng khí từ đâu, bất ngờ ngòai thẳng người dậy, hít vào một hơi lãnh khí, nhìn thẳng vào Điền Bất Dịch, cao giọng đáp: “Vâng!”

Tiếng nói nàng chắc chắn như chém đinh chặt sắt, nhưng lại rất lạnh lót dễ nghe, không có một chút do dự, giống như ánh mắt trong sáng không chút tạp chất của nàng vậy.

Điền Bất Dịch bất ngờ cười lớn, tiếng cười phóng túng thoải mái, như phát ra từ tận đáy lòng.

Lục Tuyết Kỳ nghe lão cười, cảm thấy ngượng nghịu lạ thường, nhưng cảm giác của nàng với vị sư thúc béo lùn này lại càng lúc càng thân thiết.

Đợi tiếng cười của Điền Bất Dịch dứt hẳn, Lục Tuyết Kỳ mới mỉm cười nhìn lão, nhưng ngay sau đó là một cảm giác tang thương không thể gọi thành lời tràn ngập khắp tâm hồn: “Đáng tiếc hiện giờ hãn... chư vị sư trưởng đều không thể chấp nhận được nữa... Nếu hãn có thể trở về Thanh Vân Môn thì thật là tốt biết bao.”

Điền Bất Dịch lạnh lùng nói: “Cái gì mà trở về, ta đã từng nói đuổi tên tiểu tử bất thành khí ấy đi bao giờ?”

Lục Tuyết Kỳ ngần người, nhất thời không hiểu ý Điền Bất Dịch nói gì, ngẩng đầu lên nhìn lão.

Điền Bất Dịch chậm rãi nói: “Ta biết, con lo lắng sư phụ mình không chấp nhận đúng không?”

Lục Tuyết Kỳ cúi gằm mặt nói: “Sư phụ lão nhân gia cũng vì con thôi, hơn nữa người không có sai, là con sai, con hiểu rõ mà.”

Điền Bất Dịch đột nhiên “phì” một tiếng, hành động thô lỗ này làm Lục Tuyết Kỳ giật mình đánh thót, ngẩng đầu lên nhìn Điền Bất Dịch, chỉ thấy lão dỗi mắt về phía Thanh Vân Sơn ở đằng xa, chậm rãi nói: “Ta cảm thấy, sư phụ của con càng lúc càng giống với vị tổ sư bà năm xưa rồi. Bản thân mình còn không rõ, lại còn thích quản chuyện lung tung, lại còn đặc biệt thích quản giáo tâm ý của đệ tử, lẽ nào Thủy Nguyệt cũng giống sư phụ, trở thành lão hồ đồ rồi?”

Lục Tuyết Kỳ khẽ trách móc: “Điền sư thúc, sao người có thể nói vậy?”

Điền Bất Dịch nhìn Lục Tuyết Kỳ, cười lên ha hả, sau đó xua tay nói: “Con cứ yên tâm, đợi chuyện này kết thúc, ta sẽ giúp con xử lý chuyện kia.”

Lục Tuyết Kỳ ngây ra: “Dạ?”

Điền Bất Dịch bật cười nói tiếp: “Cũng không chỉ mình con đâu, có phải con còn một sư tỷ tên Văn Mẫn không?”

Lục Tuyết Kỳ khẽ gật đầu: “Vâng, Văn Mẫn sư tỷ... kỳ thực tỷ ấy giao hảo rất tốt với Tổng Đại Nhân sư huynh ở Đại Trúc Phong.”

Nói tới đây, nàng cũng không khỏi tủm tủm cười.

Điền Bất Dịch trừng mắt lên nhìn nàng, lâu bầu nói: “Tổng Đại Nhân cũng là một tên đầu cá gỗ.”

Lục Tuyết Kỳ bật cười khúc khích: “Văn Mẫn sư tỷ lúc nói về Tổng sư huynh cũng nói y như vậy.”

Điền Bất Dịch khẽ lắc đầu, xem ra đối với đại đệ tử trung hậu thật thà của mình lão cũng có mấy phần bất mãn, không biết có phải là trách Tổng Đại Nhân làm mất mặt lão hay không nữa. Chỉ nghe lão nói: “Con yên tâm, sau này ta sẽ đích thân lên Tiểu Trúc Phong, cầu thân cho hai tên tiểu tử bất thành khí đó.”

Lời này vừa nói ra, hai má Lục Tuyết Kỳ lập tức đỏ ửng lên, chuyện này quả thật nàng không thể nào tưởng tượng nổi, chỉ đành giả bộ trách móc: “Điền sư thúc, người còn đùa cợt nữa là đệ tử giận đó.”

Điền Bất Dịch lắc đầu nói: “Ta nói thật đó, đùa cợt con làm gì? Hay là con không muốn gả cho lão Thất?”

Lục Tuyết Kỳ vội nói: “Không... A... không đúng, không phải con có ý đó, con...”

Điền Bất Dịch nheo nheo mắt, làm bộ nghiêm túc nói: “Con có ý gì đây?”

Lục Tuyết Kỳ nhất thời cũng ngẩn ra, không biết nên nói gì mới tốt, sắc mặt cũng không phân biệt được là đang lúng túng hay ngượng nghịu, cứ đỏ hồng lên, nét thanh lệ lại càng thêm mấy phần quyến rũ.

Điền Bất Dịch mỉm cười nói: “Được rồi, ta cũng không nhiều lời nữa. Ta thấy con là một nữ tử băng tuyết thông minh, ý ta muốn nói gì chắc con cũng hiểu cả chứ?”

Lục Tuyết Kỳ chậm chậm hô hấp, từ từ trấn định lại tâm thần, chỉ là trên gương mặt xinh đẹp của nàng vẫn còn ẩn hiện sắc hồng mà thôi. Có điều nhãn thần nàng lúc này đã trở lại vẻ trong sáng như thường.

Lát sau mới thấy nàng khe khẽ gật đầu: “Vâng, đệ tử hiểu.”

Điền Bất Dịch nhìn thẳng vào nàng, lại truy vấn tiếp: “Con có đồng ý không?”

Sắc hồng trên má phấn của Lục Tuyết Kỳ lại càng đậm hơn, nhưng lần này nàng lại hết sức bình tĩnh, chậm rãi đáp: “Vâng!”

Hết chương 226

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Chương 227

Trùng Phùng

Niên Bất Dịch thở nhẹ một hơi, trên mặt hiện nét cười.

Chỉ là Lục Tuyết Kỳ cuối cùng vẫn là người tâm tế cẩn thận, hơi chút trầm ngâm, do dự nhìn Diên Bất Dịch, hỏi: “Diên sư thúc, ý của người như thế, có phải nói hấn vẫn có thể về lại Thanh Vân?”

Diên Bất Dịch thở dài nói: "Mười năm trước trên Thanh Vân Sơn chân tướng phơi bày, lão Thất ra đi, về sau ta mấy lần xem xét lại..."

"... Chỉ thấy rằng ở đây vốn không có chút gì là lỗi của lão Thất, hấn chưa từng phạm phải sai lầm gì, chỉ là trong cảnh âm dương lẫn lộn, không thể giải bày mà rời bỏ Thanh Vân. Lão phu một đời thu nhận cũng chỉ bảy đồ đệ, mỗi đứa tuy chẳng nên gì, nhưng nếu nói ta tùy tùy tiện tiện xem như không có chuyện, đối với việc mỗi đứa mà xuôi tay chẳng quản, ta quyết không có khả năng đó."

Lục Tuyết Kỳ như người trong bóng tối lâu ngày, đột nhiên nhìn thấy phía trước lóe lên một tia sáng, lúc này vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

Diên Bất Dịch lại nói: "Ta cũng biết nếu sự việc phơi bày, chỉ sợ còn có nhiều điều lắt léo, nên mười năm nay ta trước sau vẫn lưu ý lão Thất, thấy hấn vẫn còn giữ được thiên lương, chưa từng nghe phạm

phải một việc thương thiên hại lý nào."

Lục Tuyết Kỳ nói vội: "Không sai, con cũng từng có lưu ý, nhưng về sau nghe nói hấn gia nhập Ma giáo, không có tin tức gì...". Càng nói tiếp, nàng phát hiện Điền Bất Dịch đang nhìn về nửa cười nửa không, mặt cảm thấy nóng bừng, thanh âm dần dần nhỏ xuống.

Điền Bất Dịch gật đầu nói: "Con cũng kể là người có tâm, mười năm đằng đẵng, tưởng cũng không phải dễ chịu gì."

Lục Tuyết Kỳ lặng yên.

Điền Bất Dịch ho vài tiếng khó nhọc, đoạn nói tiếp: "Nói cho cùng, nếu hấn vẫn còn xem ta là sư phụ, việc của hấn, không...". Lão đưa mắt nhìn Lục Tuyết Kỳ cười tiếp: "...việc của các người, ta càng không thể không lý đến."

Lục Tuyết Kỳ cắn nhẹ môi, khắc sau, hơi cúi đầu xuống, nói nhỏ: "Đệ tử đa tạ sư thúc."

Điền Bất Dịch gật gù đầu, lại không kìm được thở dài một hơi, tựa hồ lúc nãy đột nhiên đàm thoại, tuy có chút cao hứng, nhưng lại có vẻ trở nên mệt mỏi vài phần, trên mặt ẩn hiện lò mờ một làn hắc khí, xem chừng càng trầm trọng hơn.

Lục Tuyết Kỳ không kìm được lo lắng mà nói: "Điền sư thúc, người hiện tại hãy khoan nói chuyện, mà điều dưỡng một lát."

Đang nói, nàng ngẩng đầu nhìn sắc trời, lại tiếp: "Con xem sắc trời này, tối đa cũng chỉ hai canh giờ nữa là trời sáng, cũng là lúc ta nên trở về Thanh Vân Sơn, thông báo với sư phụ và Tô Như sư thúc."

Điền Bất Dịch gạt đầu, rồi lại khép mắt lại.

Lục Tuyết Kỳ thở dài, tựa hồ để những sự náo động hoảng loạn trong lòng bình ổn dần xuống, nàng cũng nhắm mắt, chỉ là đồng thời nơi khóe môi, phảng phất ẩn hiện một niềm hạnh phúc nhẹ nhàng.

Một niềm hạnh phúc nhỏ nhoi, chỉ của riêng mình nàng mà thôi.

Nơi chân trời xa, có một vì sao lấp lánh ẩn hiện sau những đám mây, như cái nhìn ngây thơ của thiếu nữ, lát sau, gió thổi tới, một đám mây đen trôi qua, lại một lần che đi mất.

Bên dưới áng mây, ần ần có hai đạo quang ảnh vượt qua bầu trời, hướng về phương này bay tới.

* * * * *

Chu Nhất Tiên đưa Tiểu Hoàn và Dã Cầu Đạo Nhân gấp rút rời khỏi nghĩa trang hoang phế nơi mà bọn họ không hề muốn ở lại chút nào, thẳng hướng đường lớn mà đi. Chu Nhất Tiên mặc dù đã già, lúc này cước bộ lại bất ngờ nhanh nhẹn không kém những kẻ trai trẻ, Tiểu Hoàn và Dã Cầu Đạo Nhân tự nhiên là phải cật lực bám theo.

Thấy đã đi được khá lâu, phía trước đại đạo cũng dần thấy bóng dáng, Tiểu Hoàn vừa đi vừa thở không ra hơi, nổi giận nói: “Gia gia, người không biết mệt à, sao mà chạy nhanh như thế chứ?”

Chu Nhất Tiên nhìn về phía đại đạo không còn xa phía trước, rồi lại quay đầu nhìn về phía nghĩa trang sớm đã không còn bóng dáng, thở nhẹ một hơi, ngưng cước bộ lại nói: "Người phải cố lên, chúng ta đúng là phúc lớn mệnh lớn, đào sinh từ cõi chết, nếu còn không biết tốt xấu, chạy cho xa nghĩa trang đó, trừ phi tự muốn chuốc họa lên đầu. "

Tiểu Hoàn hồi tâm lại, nhớ lại những điều đã trải qua ở trong nghĩa trang, lại nhớ đến lúc sau của thân bí yêu nhân đó, quả nhiên vẫn còn đầy sợ hãi, lắc lắc đầu mà nói: "Thật không nghĩ ra ở dưới chân Thanh Vân Sơn, lại có thể có tà đạo yêu nhân lợi hại đến thế.”

Chu Nhất Tiên chợt cười khan một tiếng, nói: "Nếu mà không phải ở dưới Thanh Vân Sơn, ta cũng khó mà gặp được!”

Tiểu Hoàn và Dã Cầu Đạo Nhân lập tức cùng đứng lại, thốt: “Cái gì?”

Chu Nhất Tiên chau mày, nhớ lại vừa rồi chẳng biết làm sao lại lỡ lời, vờ đưa mắt nhìn hai bên rồi khoát tay bảo: "Tốt rồi, chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây, mau vào thành, đến được nơi đông người thì chẳng còn lo nữa."

Tiểu Hoàn chăm chăm nhìn Chu Nhất Tiên một cách kỳ quái, lão không lý đến nàng, đi lên phía trước,

Tiểu Hoàn bước vội mấy bước, đến bên cạnh Chu Nhất Tiên, đang muốn hỏi rõ, không ngờ Chu Nhất Tiên hắng giọng, rồi ngửa đầu nhìn trời, nói: "Tiểu Hoàn, người xem sắc trời đêm nay tối không?"

Tiểu Hoàn lui sau lảo một bước, nói: "Đêm nay gió dữ trăng mờ, âm khí cuộn cuộn, còn có thể nói là tốt hay sao?"

Chu Nhất Tiên cười nhạt hai tiếng, lại bước vội mấy bước về phía trước, Tiểu Hoàn trong mắt đầy vẻ hồ nghi nhìn bóng dáng của gia gia, chỉ cảm thấy Chu Nhất Tiên hiển nhiên có vài phần ẩn ý không nói rõ.

Ba người bọn họ đang đi, đột nhiên phía sau có một trận gió cuốn tới, một đạo hắc ảnh nhắm phía sau bọn họ đuổi đến.

Đã đuổi đến rồi!

Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn, Dĩ Cầu Đạo Nhân ba người đều thấy giật mình, nhất thời trong lòng cùng dấy lên một ý niệm: thời gian vừa rồi cũng không nói là ngắn, mà đầu ấy lại đã đuổi đến rồi sao?

Ba người đưa mắt nhìn lại, cảm thấy yên tâm, người đến tuy toàn thân hắc y, nhưng tuyệt không phải là yêu nhân với một thân hắc khí thần bí quý dị, mà là hắc y nhân Vu Yêu đã từng gặp qua lúc trước.

Vu Yêu điềm nhiên nhìn qua ba người già trẻ bọn họ, chỉ là gã không có ý gì, lướt qua tốc độ không hề chậm lại, hiển nhiên muốn sớm rời khỏi nơi này. Chỉ là vào lúc gã lướt qua, đột nhiên đằng sau truyền lại một âm thanh nữ tử, gọi đến: "Khoan đã." "

Vu Yêu dừng lại, thân hình trên không xoay lại, dừng bước quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong ba người có hai người đàn ông đang tròn mắt ngạc nhiên, nhìn vào thiếu nữ ở giữa, tựa như không ngờ thiếu nữ ấy lại kêu gã, nhất thời không nói một tiếng nào.

Vu Yêu nhìn khắp một lượt trên dưới Tiểu Hoàn, hỏi: "Cô nương, là cô gọi ta chăng?"

Tiểu Hoàn hơi chút do dự, thốt: "Đúng."

Vu Yêu hỏi: "Có chuyện gì ch ăng?"

Tiểu Hoàn hơi lúng túng, lúc n ầy đột nhiên lên tiếng gọi hắc y nhân này dừng lại, không biết vì sao, chỉ là trong ý thức có cảm giác trên thân người này có nét tương đồng với thân bí sư phụ mà chỉ gặp qua hai lần, nếu không phải khí tức trên thân hai người có chút khác biệt, Vu Yêu lại không có được thứ quý khí âm trầm độc hữu nơi quý tiên sinh, chỉ e đ ã tự thốt ra một tiếng sư phụ rồi.

Chỉ là lúc này nhìn lại Vu Yêu, Tiểu Hoàn nhất thời không biết bắt đầu thế n ào, chân ch ứ một lát, rồi lúng túng hỏi nhỏ: "Cái này... xin hỏi tiên sinh, ngài có biết rằng, có người mang cùng một dáng vẻ như ngài không?"

Vu Yêu ngạc nhiên, lắc đầu đáp: "Không biết!"

Tiểu Hoàn chau mày, còn muốn nói tiếp, bên cạnh Chu Nhất Tiên kéo nàng một cái, rồi lại kéo ra sau lưng, hướng hắc y nhân Vu Yêu cười cười nói: "Thưa tiên sinh, tiểu cô nương không biết chuyện, ngài đừng để ý."

Đang nói, lại trợn mắt nhìn Tiểu Hoàn một cái, kéo nàng cùng đi, Dã Cầu Đạo Nhân thấy bọn họ đi, cũng vội chạy theo, Tiểu Hoàn thần sắc có vài phần lúng túng, nhưng vẫn mạnh miệng hỏi: "Gia gia, sao người ngăn con?"

Chu Nhất Tiên cười lạnh một tiếng: "Người muốn tìm rắc rối à?"

Thanh âm Tiểu Hoàn dần dần nhỏ xuống, len lén quay đầu nhìn Vu Yêu một cái, chỉ thấy hắc y nhân vẫn còn đứng nguyên chỗ cũ, lại không kèm được hỏi nhỏ Chu Nhất Tiên: "Nhưng mà bọn họ thật sự thấy giống mà?"

Chu Nhất Tiên không thềm lý đến, lại nắm chặt tay nàng, bước nhanh hướng về đường lớn phía xa. Nhìn một nhà già trẻ ba người bọn họ đã đi xa, trong gió tựa hồ v ẳng lại mấy câu rời rạc của Tiểu Hoàn, Vu Yêu nhất thời cảm giác có vài phần kỳ lạ khôn cùng, lát sau, gã tự mình cười khổ một tiếng, lắc lắc đầu, xoay người rời đi.

Chỉ là vào lúc gã chuyển mình, chợt quay lại, hướng mặt về phía nghĩa trang hoang phế, tinh quang chớp hiện trong đôi mắt, tròng mắt xoay chuyển không ngừng.

Theo hướng cái nhìn của gã, nơi chân trời xa, ẩn hiện có thể nhìn ra hai đạo nhân ảnh một trước một sau theo đuôi, chính nhằm nơi nghĩa trang hoang phế phóng đến.

Vu Yêu do dự giây lát, cuối cùng dứt bỏ tâm hiếu kỳ, lại lắc đầu, quay người rời đi xa.

Trong trực giác của gã, nơi nghĩa trang hoang phế đó quyết không phải là chỗ đến tốt lành gì, nhưng mà vẫn có cảm giác rất vi diệu.

* * * * *

Vào lúc này tại nơi nghĩa trang, một bầu không khí trầm tịch bao phủ, Lục Tuyết Kỳ chậm chậm mở mắt, lướt nhìn một lượt khắp bốn phía, thấy bốn bề một bầu yên tĩnh không có gì lạ, cảm thấy lòng nhẹ nhõm.

Điền Bất Dịch vẫn còn giữ nguyên bộ dạng cũ, nhắm mắt đả tọa trên mặt đá, thi thoảng vài cơn gió nhẹ thổi qua, nhưng không biết thế nào, thủy chung vẫn không lay động một chéo áo, có vẻ như các cơn gió đều đi vòng qua thân người lão.

Lục Tuyết Kỳ trong lòng chấn động, trầm ngâm suy nghĩ, lại càng cảm thấy kỳ quái, đầu mày chuyển động không ngừng, ánh mắt chăm chú trên thân Điền Bất Dịch. Càng nhìn lâu, trong mắt hiện rõ sắc nghi hoặc, càng lúc càng nhiều hơn.

Kể từ sau khi cứu Điền Bất Dịch ra từ trong cỗ quan tài cầm cố, Lục Tuyết Kỳ phát giác vị Điền sư thúc Đại Trúc Phong đã lâu không gặp so với hình dạng trong ký ức của mình, cũng đã mập lên nhiều, xem ngoài nét mặt vẫn thế, còn với thân hình lùn mập này, cũng to lớn hơn trước, lúc này nhìn lại, y phục trên người ông như đã chật muốn rách rồi.

Chỉ là, không hiểu vì sao, mặc dù Điền Bất Dịch tưởng như mập lên, Lục Tuyết Kỳ vẫn luôn nghĩ việc

mặt lên của Điền Bất Dịch có vài chỗ không đúng, nhưng nhất thời vẫn không nhìn ra được là do đâu, trong lòng nàng đột nhiên dậy lên đôi chút lo lắng. Mặc dù nàng sử dụng đạo pháp thần thông lĩnh hội từ thiên thư, phá được cấm chế của quan tài, nhưng vào lúc xuất thủ, luồng yêu lực quý dị cấm chế Điền Bất Dịch chẳng ngờ không nhỏ, yêu lực mạnh mẽ này, trước nay nàng chưa từng thấy qua.

Nghĩ đến đây, Lục Tuyết Kỳ cảm thấy nên hỏi rõ Điền Bất Dịch, hạ quyết tâm, liền chuyển thân qua, đang muốn khai khẩu, không ngờ vào lúc đó, Điền Bất Dịch đương bế mục dưỡng thần đột nhiên mở mắt, song mục phát xạ tinh quang, không hề nhìn qua Lục Tuyết Kỳ bên cạnh, trên mặt đầy nét đần đờ, nhìn chăm chăm vào bầu trời đêm đen như mực.

Lục Tuyết Kỳ trong lòng chợt lạnh, quay người lại, đưa mắt nhìn lên, chỉ lát sau, thân người nàng liền rúng động.

Từ trên bầu trời đen, một đạo hắc ảnh như gió lay chớp giạt phóng đến, toàn thân phủ một làn hắc khí, người tuy chưa đến nơi, mà một luồng yêu lực cuộn cuộn đã ã hung mãnh lan tới.

Điền Bất Dịch chậm chạp đứng dậy.

Lục Tuyết Kỳ cảm thấy trong họng khô khốc, hạ giọng hỏi: "Phải ông ta không?"

Điền Bất Dịch từ từ gật đầu, trầm giọng đáp: "Đúng là ông ta."

Lục Tuyết Kỳ mục quang lướt qua bóng đen đó, chỉ thấy hơi thở trở nên nhẹ hẫng, không còn nói gì nữa. Thiên Gia nắm trong tay, dần lóe sáng lên những luồng quang mang lưu chuyển.

"Hô!"

Một tiếng hét vang trong gió, đạo hắc ảnh từ trên trời phóng xuống, hạ giữa nghĩa trang, liền nhìn đến Điền Bất Dịch cùng Lục Tuyết Kỳ đứng tại cửa tòa phế ốc, vốn đã ã bước tới một bước, tịnh không có một chút e sợ lo lắng nào, liền phát ra một tràng cười hăng hắc quái dị.

Lục Tuyết Kỳ định nhãn nhìn tới, chỉ thấy toàn thân người này được bao phủ bởi một luồng hắc khí hùng hậu, hoàn toàn không thể nhìn ra thân hình dung mạo, nhưng dựa vào mấy tiếng cười vừa phát ra lúc nãy, nàng có thể nhận ra âm thanh đã nghe một lần khó quên của vị chưởng môn sư bá vốn rất mực hòa ái.

Thần bí nhân đưa mắt nhìn Điền Bất Dịch và Lục Tuyết Kỳ một lượt, cuối cùng hạ mắt nơi Lục Tuyết Kỳ trong tay nắm Thiên Gia, chợt thốt: "Là nó cứu ngươi ra?"

Điền Bất Dịch cười lạnh một tiếng, không hề trả lời, chăm chăm nhìn vào luồng hắc khí cuộn cuộn trên người thần bí nhân, trong mắt hiện vẻ vô cùng phẫn nộ, không kèm được dấn lên một bước.

Lục Tuyết Kỳ trên mặt không hiện chút biểu tình, lại cũng bước về phía khác hai bước, nhất thời cùng với Điền Bất Dịch tạo thành thế tam giác, đối chọi với thần bí nhân.

Điền Bất Dịch một thân đạo hành đã không cần phải nói nhiều, đến như Lục Tuyết Kỳ, với đạo hành của nàng lúc này, nhìn khắp thiên hạ cũng không cần tự khoe, chỉ là thần bí nhân cực kỳ cuồng vọng, vốn không xem bọn họ vào đâu, lại cười lên hắc hắc, tiếng cười khàn khàn trầm đục, trong đêm yên tĩnh không người, vang lên tại nghĩa trang hoang phế lâu năm, chẳng khác gì sói gào quỷ khóc.

"Điền Bất Dịch, ngươi còn dám động thủ với ta sao?"

Điền Bất Dịch thản nhiên đáp: "Ngươi nhập ma đã sâu, ta chỉ còn một đường động thủ mà thôi."

Kẻ đó cười lạnh vài tiếng, nói: "Ngươi nói ta nhập ma, chẳng lẽ tự ngươi nhìn ra?"

Điền Bất Dịch hữu thủ lay động, tức thời chỉ thấy **** lưu chuyển, pháp bảo Xích Diễm của lão đã vào tay, rùng rục như một ngọn hỏa diễm trên lòng bàn tay, nghe lão thốt từng tiếng một: "Ngươi với một thân ‘Huyền âm quý khí’ đã hại không ít tính mệnh lẫn u hồn cô khổ, còn có gì để nói?"

"Huyền âm quý khí" bốn chữ truyền vào tai Lục Tuyết Kỳ, nàng tức thời biến sắc, trên mặt hiện vẻ thập phần kinh dị. Với kiến thức của nàng, tà pháp quý dị mang tên Huyền âm quý khí này tịnh không phải pháp thuật Ma giáo, mà là Quý đạo dị thuật đã thất truyền nhiều năm, thứ yêu thuật nuốt tinh khí người sống lẫn u hồn quý khí mà thành, có thể tưởng tượng được mức âm độc của nó.

Có điều yêu pháp quái dị như thế lại bất ngờ hiện tại trên thân của kẻ trước mặt này, thật không thể nghĩ ra được.

Hắc khí trên thân thần bí nhân chuyển động cuồn cuộn, từ bên trong lại truyền ra vài tiếng cười lạnh lùng, tựa hồ muốn nói ra điều gì đó, lại ngưng ngay lại, hơi chuyển thân mình, nhìn lên hướng bầu trời phía sau.

Diên Bất Dịch cùng Lục Tuyết Kỳ cùng có cảm giác, đều nhìn về phía đó, thần sắc cùng biến chuyển.

Từ giữa không trung, một đạo nhân ảnh từ trên cao phóng thẳng xuống, uy thế như lôi, người đến như cuồng phong, mặt đất có một vài khối đá đã từ từ chuyển động, kỳ uy như thế, người đến tu hành cao thâm thế nào có thể tưởng tượng.

Đêm nay, trong nghĩa trang quả nhiên phong vân hội tụ, cao nhân đều ghé đến đây.

Chỉ là nhân sinh vô số, lại có nhiều sự xảo lạ kỳ...

Người này không giống với thần bí nhân, dù thế đến cùng hung hãn trầm trọng, nhưng người đến sau khi hạ xuống đất lại có vẻ rất nhẹ nhàng, duy có trong không trung phát ra một tiếng hô phá tan bầu yên tĩnh, lại nhẹ nhàng xoay nửa vòng khi hạ xuống, không một tiếng động đứng yên trên mặt đất, xoay đầu nhìn khắp xung quanh.

Chỉ một khắc sau, hắn đã đứng sững lại.

Lục Tuyệt Kỳ cũng sững sờ.

Diên Bất Dịch lại cũng sững người ra.

Tựa như có một luồng nhiệt huyết nóng hổi, mãnh liệt bùng cháy từ trong lồng ngực, thân hình Quỷ Lệ không tự chủ được mà rung rung. Ở phía trước hắn, ở nơi mà cách hắn không đầy một trượng, một bóng dáng to béo thấp lùn đang đứng đó, mặc dù thần sắc của ông có vài phần xanh xám, thân hình có vài nét kỳ quái, nhưng dù nhân dạng thế nào, Quỷ Lệ ngay từ cái nhìn đầu tiên vẫn nhận ra đây là ai.

Là người nuôi dưỡng hắn khôn lớn, người truyền công thụ nghiệp, lại chính là vị ân sư mà hắn từ nhỏ đến lớn vẫn hằng tôn kính.

Hắn khẽ mở miệng, nhưng mà không có âm thanh nào phát ra, đã mười năm, tưởng như có thiên ngôn vạn ngữ trong lòng, vào lúc này đây, lại như đã hóa thành lặng câm.

Diên Bất Dịch chăm chú nhìn Quỷ Lệ, không, ai có gọi hắn là Quỷ Lệ, lão nhìn người đó, cũng chỉ là đứa đồ đệ chưa nên người ngày trước, chính thị Trương Tiểu Phàm.

Đã mười năm không gặp, đứa thiếu niên ngày xưa tất cũng không còn nhỏ tuổi, thậm chí đến đôi bên mái tóc ẩn ước có thấy vài sợi bạc, có thể biết mười năm ấy, nhất định đã chịu nhiều đau khổ đắng cay. Diên Bất Dịch vẫn vẫn tưởng có cơ hội gặp lại đứa đồ đệ tử đã rời khỏi Thanh Vân, lão thậm chí còn nghĩ đến việc nhìn mặt mà quả trách đôi chút, rồi có thể dạy dỗ đúng sai, mong hắn có thể quay đầu.

Chỉ là vào lúc này đây, trước mặt đúng là lão thất, những lời giáo huấn từng nghĩ đến, lão một câu cũng không thể nói ra, sau một hồi run rẩy khóe miệng, lại trở thành một nụ cười mỉm, đoạn kêu lên một tiếng: "Lão thất!"

Trong tâm trí Quỷ Lệ đột nhiên lóe sáng, hai chữ vô cùng giản đơn này, như chớp mắt đánh thẳng vào trong tâm tưởng, những việc ngày xưa hiển hiện trước mắt, vẻ xanh tươi mỹ lệ nơi Đại Trúc Phong, lại rì rào tiếng đàn trúc dồn dập vắng đến.

Hắn kinh ngạc, đứng trân ra, thân hình run nhẹ nhẹ, đến con khi Tiểu Hôi vẫn theo sát bên mình cũng

không phát ra một tiếng nào. Trong cổ hắn như có cảm giác thiêu đốt, có dư vị ảm áp của nhiều năm gập lại, đã từ bao lâu, hắn vẫn coi đó là những hồi ức vô cùng quý giá.

Vào thời khắc này, con người ấy, đang đứng ở kia mà kêu gọi hắn...

"Su phụ!"

Tức khắc, hắn như trở về ngày tháng ấy, là một thiếu niên bình phàm chưa biết chuyện, như có một ngọn lửa thiêu đốt kích động trong cổ họng, khiến hắn phải thốt ra.

Khóe mắt có ánh lệ quang.

Lóe sáng trong lặng yên.

Hết chương 227

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Chương 228

Tru Tâm

“Hắc hắc”. Một tràng cười quái dị vang lên, là xuất phát từ phía thần bí nhân, tức thời thức tỉnh mọi người: “Sur đồ tái kiến, thật làm cảm động lòng người ha!”

Quý Lệ thở ra một hơi dài, không biết thế nào, lúc này trong lòng hấn mặc dù kích động, vui mừng ngạc nhiên lẫn lộn, dường như vẫn còn nhiều hồ nghi, nhưng hấn đã không còn là thiếu niên vô tri năm nào, nhanh chóng trấn định tâm thần, ánh mắt vẫn hướng về phía Điền Bất Dịch, trong tim hàng trăm cảm giác đan xen.

Điền Bất Dịch há chẳng ngạc nhiên, trong long xáo động, nhưng phần lịch duyệt lão chỉ hơn chứ không kém Quý Lệ, lập tức định thần, sắc mặt trở lại tự nhiên, quay người đối diện với nhân vật thần bí cười lạnh nói: “Bọn nó hai người đều là Thanh Vân môn hạ đệ tử, ngươi dám gây ra chuyện, xem thử ngươi có còn mặt mũi nào nhìn bọn nó chẳng?”

Quý Lệ rúng động, mục quang lần đầu dịch chuyển lên thân hình nhân vật thần bí, hiển nhiên không ngờ người đó lại có quan hệ với Thanh Vân môn, tuy nhiên hấn lập tức biến sắc, nhìn về phía Điền Bất Dịch, trên mặt xuất hiện thần sắc phức tạp.

Lúc này, Lục Tuyết Kỳ đứng ở bên cạnh khước miệng bất giác xuất lộ tiểu ý, nhìn hướng về Quý Lệ, dường như muốn thu cả hình bóng hấn vào trong mục quang, Quý Lệ quay mặt nhìn nàng một cái, Lục Tuyết Kỳ nở nụ cười e ấp, trong mắt ánh lên vẻ nhu tình, tựa như an ủi, lại như hoan hỉ.

“Hắc hắc”. Nhân vật thần bí nọ cười lạnh hai tiếng, đưa tay chỉ vào Quý Lệ nói: “Thế nào, hấn cũng là Thanh Vân Môn đệ tử ư?”

Điền Bất Dịch nói dứt khoát: “Hấn chính là đệ tử thứ bảy của Đại Trúc Phong ta, là Điền Bất Dịch ta nói đấy, sao hả? Đạo Huyền sư huynh!”

Quý Lệ thân hình chấn động, nhất thời sắc mặt khó thể hình dung, kinh ngạc vô cùng, một lát sau, hấn hướng mục quang từ Điền Bất Dịch sang nhân vật thần bí, với vẻ nghi ngờ: “Đạo Huyền chân nhân?”

Nhân vật thần bí nọ bật cười khanh khách, hắc khí bao quanh người y đột nhiên cuộn lên, rồi chậm chậm tản mát, từ từ hiện ra thân mình một người, chỉ thấy người này râu dài phủ ngực, dung mạo thanh cổ thoát tục, nếu không phải là chưởng giáo Thanh Vân Môn Đạo Huyền chân nhân, đức cao vọng trọng, danh động thiên hạ thì là ai nữa?

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Quỷ Lệ đã đi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác, lúc này nhìn lại chân diện Đạo Huyền chân nhân, không kềm nổi phải thối lui một bước, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, thâm tâm nhất thời rối loạn. Lục Tuyết Kỳ mặc dù trong lòng sớm đã chuẩn bị sẵn, nhưng khi tận mắt trông thấy dung mạo của nhân vật mình đã tôn sùng như thần linh nhiều năm qua, cũng không thể nén được, tâm thần đại chấn, sắc mặt từ từ trắng bệch ra.

Lúc này, Đạo Huyền chân nhân vẫn thản nhiên, mắt đảo nhanh một vòng, nhưng rõ ràng nhãn thần có đôi chút bất đồng so với trước kia, hai mắt lấp loáng sắc lạnh, không có đến một chút từ bi hiền hòa.

Quỷ Lệ nhìn toàn thân Đạo Huyền chân nhân, đôi mày từ từ nhíu lại, đồng thời trong mắt một tia chớp lóe lên. Con người trước mặt này, có thể nói là người đóng vai trò quan trọng nhất trong bước ngoặt của cuộc đời hắn, mười năm trước, trên ngọn Thông Thiên Phong Thanh Vân Sơn, một kiếm Tru Tiên kinh thiên động địa đánh xuống Bích Dao, khiến nàng hồn phi phách tán, còn hắn từ Trương Tiểu Phàm đã trở thành Quỷ Lệ ngày nay.

Chỉ là Quỷ Lệ hiểu rất rõ đạo hành thâm hậu của Đạo Huyền chân nhân, hắn bái nhập Quỷ Vương Tông, tu tập Thiên Thư kỳ thuật, bản thân lại khổ công tu luyện Thanh Vân Môn đạo gia chân pháp cùng với Phật Môn thần thông của Thiên Âm Tự, chỉ sợ khi quán thông tất cả, vị tất đã là đối thủ của Tru Tiên kiếm trận. Chỉ là hắn cố công cần tu khổ luyện, đạo hạnh thần thông cũng như kiến thức càng ngày càng thâm hậu, tuy nhiên theo đó hy vọng có thể chống lại càng ngày càng mờ mịt, đặc biệt là mười năm sau, khi thú yêu họa kiếp xảy ra, tại Thanh Vân Sơn Đạo Huyền chân nhân một lần nữa xuất thủ, khai mở Thiên Cơ Án, dùng thiên địa linh khí, một tay đánh bại Thú Thần trọng thương bỏ chạy, thần uy lẫm lẫm như thiên thần, không thể là khả năng con người có thể đạt đến được.

Chỉ là hắn nằm mộng cũng không nghĩ ra, bản thân lại có thể bất ngờ hội ngộ với Đạo Huyền chân nhân, một người toàn thân đang phát ra yêu lực kinh người, mặc dù đạo hành của lão nông sâu không thể dò, nhưng đối với Quỷ Lệ mà nói, hắn vẫn phảng phất cảm nhận được.

Trông sắc mặt của hắn, ẩn ước một chút kích động.

Đạo Huyền chân nhân đột nhiên quay đầu, nhìn chòng chọc vào Quỷ Lệ, song mục hàn quang lóe lên. Lão ta đứng đầu Thanh Vân Môn không dưới trăm năm, danh vọng thiên hạ, Quỷ Lệ lúc này chính là Trương Tiểu Phàm năm đó, đối diện Đạo Huyền chân nhân vốn được xem như thần linh, đột nhiên bị ông ta nhìn một cái, trong lòng Quỷ Lệ không ngờ lại xuất hiện một chút khẩn trương, bàn tay vô thức nắm chặt lại.

“Người muốn giết ta?”. Đạo Huyền chân nhân nhìn chằm chằm Quỷ Lệ, lạnh lùng cất tiếng hỏi. Quỷ Lệ không đáp một lời, chỉ thấy hắn nhấc tay một cái, thanh quang lóe lên, Phệ Hồn ma bồng đã xuất hiện trong tay hắn, luồng thanh quang lập tức sáng rực lên, xen lẫn là những sắc hồng lạnh lẽo, chậm chậm lưu chuyển.

Đạo Huyền chân nhân không biết thế nào, ánh mắt lại nhìn Phệ Hồn trong tay Quỷ Lệ, khóe miệng

dường như thoáng qua một tia giễu cợt, chợt quay hẳn người lại, đối diện với Điền Bất Dịch, hỏi một câu tương tự: “Người phải giết ta?”

Câu trả lời của Điền Bất Dịch thực sự bất ngờ: “Phải.”

“Người giết được ta chăng?”

Điền Bất Dịch hừ một tiếng nói: “Giết không được cũng phải giết!”

Đạo Huyền chân nhân bật cười quái dị, thanh âm mỉa mai, như vang lên từ xa xôi: “Giỏi lắm, ta xem từ trước tới nay, ngoại trừ ta cùng với lão quỷ Vạn Kiêm Nhất đã chết, trong đám Thanh Vân Môn bọn ta, bất luận về tài trí cũng như đảm lược, quả nhiên ngươi là người đứng đầu.”

Sắc mặt Điền Bất Dịch thoáng qua một nét u uất, nói: “Bây giờ ngươi nói chuyện đó để làm gì?”

Đạo Huyền chân nhân đôi mày dựng đứng, đột nhiên trợn mắt lớn tiếng quát: “Tốt, vậy ta hỏi ngươi, tại sao ngươi giết ta?”

Điền Bất Dịch toàn thân chấn động, nhất thời không biết nói gì, Đạo Huyền chân nhân sắc mặt không biết thế nào lại có vài phần thê lương, khác hẳn với thái độ cùng hung cực ác của lão, nhưng chỉ thoáng qua trên mặt, lại nghe ông ta lạnh lùng nói: “Điền sư đệ, ngươi...”

“...phải giết ta, thử hỏi có còn nghĩa lý đạo đức, có còn công đạo hay không?”

Đã lâu lắm rồi Điền Bất Dịch mới lại nghe lão ta gọi mình ba chữ “Điền sư đệ”, nhất thời trong lòng mê loạn, nhưng lão lập tức cắn răng nói: “Ngươi sau khi nhập ma, làm chuyện xấu xa, ta không giết ngươi, chỉ sợ mình phạm tội nghiệt lớn hơn nhiều!”

Đạo Huyền chân nhân thét dài một tiếng, thanh âm lại ngập ý chế giễu, đưa mắt nhìn lão chằm chằm nói: “Tốt lắm, thật là một câu nói oai nghiêm chánh nghĩa, nhưng ta hỏi ngươi, không biết ngươi có còn nhớ tại sao ngày nay ta trở thành như vậy không?”

Điền Bất Dịch giật mình, á khẩu vô ngôn.

Đạo Huyền chân nhân hừ một tiếng, nhìn lại Lục Tuyết Kỳ đang toàn thân giới bị đứng bên cạnh nói: “Vị sư thúc này của ngươi không thể nói, vậy ngươi có thể nói cho ta biết không?”

Lục Tuyết Kỳ sắc mặt trắng bệch, dường như né tránh cái nhìn của Đạo Huyền chân nhân, im lặng không nói.

Đúng rồi, có thể nói thế nào đây? Có phải nói là Đạo Huyền chân nhân mười năm trước vì thiên hạ chính đạo, mười năm sau vì thiên hạ chúng sinh, không tiếc thân mình nguy hiểm, hai lần phát động Tru Tiên kiếm trận, có phải thế không?

Nhân quả thị phi, chính tà lẫn lộn, làm sao dễ dàng biện xét được, chỉ là trời cao tác lộng, có phải thế chăng?

Trong nghĩa trang bỏ hoang, nhất thời bị khí thế Đạo Huyền chân nhân áp đảo, Điền Bất Dịch vốn dĩ chánh trực, một lòng vì nghĩa xả thân, tuy nhiên lão cũng không thể lường được Đạo Huyền chân nhân tuy nhập ma, bản thân thần thông tu hành kỳ quái giảm sút không nói, mà dường như thần thức lý trí

không ngờ lại cực kỳ sáng suốt, từng câu tung ra, dần dần đẩy Điền Bất Dịch vào thế bị động, nhất thời không thể động thủ.

Kỳ thật, không chỉ Điền Bất Dịch hiểu rõ, ngay cả Lục Tuyết Kỳ trong lòng cũng minh bạch, chuyện này nếu xét một cách công bằng, Đạo Huyền chân nhân đã vì thiên hạ, vì chính đạo lập nên công đức vô lượng, chuyển nguy thành an, nếu như được dựng tượng lập bia cũng không phải là quá đáng, chỉ có điều trời cao tác lộng, sau khi Đạo Huyền chân nhân nhập ma, thần trí bất minh, phóng tay cuồng sát. Điền Bất Dịch đối với người không phải là kẻ thù thì không phải suy nghĩ nhiều, có điều Đạo Huyền chân nhân rõ ràng đang chất vấn bọn họ, tức thì bọn họ bị bức đến bất động.

Đạo lý thiên hạ, thực cũng không biết phải làm thế nào cho tốt?

Đúng lúc này, Quỷ Lệ lạnh lùng lên tiếng nói: “Chúng sinh thiên hạ đối với ta không quan hệ, người lập nên công đức gì ta chẳng cần biết, ta chỉ biết mười năm trước đây, người một kiếm đã hại chết Bích Dao!”

Thanh âm vừa dứt, Phê Hồn thanh quang đại thịnh, khí băng lạnh tức thì bao trùm bốn phương tám hướng, tràn ngập trong ngoài nghĩa trang, giữa không trung rít lên một tiếng, Quỷ Lệ đã ngự pháp bảo nhằm thẳng cánh công hướng tới.

Đạo Huyền chân nhân sắc mặt từ từ biến đổi, dường như không ngờ trong mười năm đạo pháp Quỷ Lệ lại tinh tiến như vậy, chỉ thấy hấn hất tay một cái, Phê Hồn giống như thong thả nhưng cực nhanh, ngầm chứa cái thế phong lôi, thanh quang rực rỡ, chính là Thanh Vân Môn Thái Cực Huyền Thanh Đạo đạo pháp, mà đến mức này hiển nhiên đã đột phá qua Ngọc Thanh cảnh giới, tu thành Thượng Thanh thần thông. Theo như Đạo Huyền chân nhân nhìn nhận, dù là trong Thượng Thanh cảnh giới, dường như hấn cũng đã tu luyện đến mức đấng phong tạo cực, ảm ước có chút bút phá lên Thái Thanh cảnh giới trong truyền thuyết rồi.

Đạo Huyền chân nhân chuyển ánh mắt nhìn qua Điền Bất Dịch và Lục Tuyết Kỳ đang đứng bên cạnh, hai nhân vật thuộc loại xuất thần bạt tụy của Thanh Vân Môn, chỉ thấy cả hai từ từ biến sắc, vẫn đứng yên nhìn nhau một cái, đều thấy vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương.

Chỉ thấy trong mắt Điền Bất Dịch thoáng qua vài tia kinh ngạc, nhãn thần Lục Tuyết Kỳ sau phút kinh dị, hình như có một chút ý không hài lòng, nhưng lập tức bị một điều gì như hoan hỉ che lấp.

Bọn họ ba người tự nhiên không thể biết rằng, Quỷ Lệ nhiều năm lại đây thân mình gặp liên tục rơi vào hiểm cảnh, chết đi sống lại, nhưng cũng xảo hợp nhiều kỳ duyên, lúc này hấn là người duy nhất thông tu thiên địa đệ nhất kỳ thư, Thiên Thư quyền. Thiên Thư lai lịch thần bí, lưu truyền từ xưa, chứa nhiều diệu pháp thần thông, biến ảo vô song, tinh diệu vô cùng, đạo pháp tu chân của các môn phái hưng thịnh nhất trong thiên hạ ngày nay, đa phần đều có quan hệ tới kỳ thư này, Thiên Âm Tự thần thông nguyên lai xuất phát từ Thiên Thư đệ tứ quyền, dị pháp kỳ thuật truyền đời của Ma Giáo lưu truyền cũng vốn nguồn gốc từ Thiên Thư, riêng Quỷ Lệ một thân độc tu bốn quyền, do đó đạo hành lúc này

của hắn không cần nói cũng biết như thế nào rồi.

Tuy Quỷ Lệ lúc này không còn như xưa, nhưng hắn đối mặt với Đạo Huyền chân nhân, có thể coi là nhân vật đệ nhất thế gian, vốn có thể giá ngự uy lực vô biên của Thanh Vân Sơn Tru Tiên kiếm trận, nhất định tu tập Thái Cực Huyền Thanh Đạo đã đạt tới Thái Thanh cảnh giới, ngay lúc này, mọi người có thể thấy được uy lực thần thông đích thực của lão.

Mắt thấy khí thế như sấm sét không thể chống đỡ của Phệ Hồn ma bồng vừa đến trước mặt, hắc khí vốn tản ra lúc nãy đột nhiên phát khởi cuộn cuộn bao trùm toàn thân Đạo Huyền chân nhân, dường như bị một luồng đại lực bức ép, như muốn tản ra, nhưng Đạo Huyền chân nhân sau một thoáng kinh nghi, lập tức khôi phục như thường, ổn định bất động, chỉ thấy hữu thủ đột nhiên từ trong lớp khí đen quanh mình đưa ra, năm ngón tay mảnh khảnh kết thành kiếm quyết trước thân mình, lẳng không hoa lên, chỉ điểm như gió, chưởng chỉ lập lánh thanh quang, chốc lát đã vẽ ra một hình âm dương thái cực đồ án ngũ phía trước.

Âm dương thái cực đồ vừa thành hình, đã xoay tròn không nghi, tức thì không gian xung quanh tiếng gió dồn dập, sắc đen bao trùm, duy chỉ có hình đồ án vẫn đại phát quang minh không hề tiêu thất, chỉ thấy tại giữa không trung nhanh chóng hình thành một xoáy khí.

Phệ Hồn tỏa sáng rực rỡ, nhằm thẳng thái cực đồ lao tới, hai thế lực xung đột, tưởng có thể thấy được uy lực kinh hoàng, vạn quân không thể đương cự, thế nhưng trong nháy mắt chạm nhau, ngoại trừ một tiếng rít sắc nhọn phá không truyền ra, không có lấy một âm thanh nào cả.

Chỉ thấy thái cực đồ vừa sinh bị Phệ Hồn đẩy lùi về phía sau ba thước, tuy nhiên sau khi tiến lên ba thước, Phệ Hồn dường như đã tận hết công thế, vô lực tiến thêm bước nữa, thanh quang dần dần ảm đạm, không ngờ phút chốc lại xoay theo xoáy khí.

Quỷ Lệ hét dài một tiếng, thân mình vọt lên không trung, tức thì ánh Phệ Hồn lại lóe sáng vọt bay trở lại, Đạo Huyền chân nhân nghiêng mắt nhìn lại, cười lạnh một tiếng, kiếm quyết điểm một phát, Âm dương thái cực đồ tức thì **** đại thịnh, hướng về nhân ảnh trên không trung đánh tới.

Trên không trung âm thanh sắc nhọn phá không vang lên liên tu bất tận, thân ảnh Quỷ Lệ thoát ần thoát hiện, nhanh như quỷ mị chớp động, nhưng hỏa nhãn của Đạo Huyền chân nhân như có thần thông, cho dù thuật pháp Quỷ Lệ có quỷ dị thế nào, thái cực đồ vẫn bám riết thân ảnh Quỷ Lệ không tha, càng lúc càng gần.

Cuối cùng thân hình Quỷ Lệ chậm dần lại, thái cực đồ đã truy đến trên đầu, song nhãn Đạo Huyền chân nhân hàn quang chớp động, trên không thái cực đồ đột nhiên thanh quang đại xuất, tiếng gió dồn dập, so với lúc nãy còn mạnh hơn bốn lần, nhắm thẳng đầu Quỷ Lệ đánh xuống.

Lục Tuyết Kỳ toàn thân chấn động, Điền Bất Dịch không biết sao, lại từ từ gạt đầu.

Thái cực đồ nhằm thẳng đầu Quỷ Lệ đánh xuống, Đạo Huyền chân nhân sắc mặt có chút biến đổi, lập tức hét lên một tiếng quái dị, chẳng thềm đoái hoài đến thái cực đồ súc tụ chân pháp trên không, thân

mình vọt lên, thái cực đồ một kích đánh vào khoảng không, thân ảnh Quỷ Lệ lúc này đã biến mất, đồng thời thái cực đồ lúc này đã tự do không còn khống chế của ngoại lực, tán thất trong gió.

Nhưng tại thời khắc Đạo Huyền chân nhân bay lên, dưới mặt đất đình viện nghĩa trang, không ngờ lại phát ra một tiếng nổ cực mạnh, trong phương viên hai trượng, chấn động kịch liệt, chỉ một khắc sau, như địa long cuồng nộ xuất thế, tại chỗ phát ra tiếng nổ oanh thiên, một khối đất đá từ dưới đất bay lên, chốc lát đình viện bị phá nát, rồi đổ ập xuống, vô số mảnh gỗ, cùng với khối đất đá hỗn tạp như bị một luồng đại lực vô hình cuộn lại hành một dòng sa thạch to lớn, thanh thế kinh người, nhằm thẳng thân ảnh Đạo Huyền chân nhân trên không ào tới.

Kẻ công người thủ, chốc lát đã đảo ngược hoàn toàn.

Chỉ thấy Đạo Huyền chân nhân đang ở trên không sắc mặt không chút sợ hãi, Quỷ Lệ dùng thuật pháp quỷ dị tụ thành dòng đất đá khổng lồ đánh tới, hắc khí toàn thân lão đột nhiên chấn động, như có linh tính lập tức cuộn cuộn tập trung phía trước, như bị một bàn tay vô hình kéo dẫn, phía trước đã hình thành một bức tường hắc khí dày hai thước.

Nói thì chậm nhưng diễn ra cực nhanh, dòng đất đá uy lực vô cùng âm âm đánh thẳng vào bức tường hắc khí, một âm thanh như sấm sét vang lên, lấp loáng có thể thấy những tia điện quang xẹt qua, tiếng nổ long trời lở đất, khí kinh vô hình dồn dập như ba đào từ trung tâm của bức tường hắc khí tỏa ra khắp mọi phía.

Chớp mắt, nghĩa trang bỏ hoang đã bị phá hủy hoàn toàn, mọi vật dường như bị một luồng cự lực đập tan, rồi bị luồng cuồng phong mạnh mẽ thổi bay hết, thậm chí các cây cỏ thụ hoang dã, thừa thớt ở vùng phụ cận nằm trong phạm vi của trận đấu pháp kinh tâm động phách, đều bị bật gốc, cành lá gãy sạch, bay xa cả đoạn.

Điền Bất Dịch và Lục Tuyết Kỳ đều không phải người thường, sớm đã ngự khí phi hành, tránh khỏi luồng đất đá khổng lồ àoạt, nhưng khí kinh trong không trung vẫn mạnh như đao cắt, với đạo hành hai người bọn họ không ngờ lại có cảm giác đau đớn, có thể thấy trận giao tranh kịch liệt tới mức nào.

Lúc này trong trận đấu, cuối cùng cũng đã phát sinh biến hóa, bức tường hắc khí dường như suy yếu dần, nhưng có thể thấy ánh điện quang vẫn chớp lóe không dứt, từ từ đè xuống phía dưới, dòng sa thạch khổng lồ uy lực vốn không thể so sánh lại đang bị bức xuống từng phân, từng phân.

Quỷ Lệ đạo hạnh tinh tiến, nhưng rút cuộc nhìn lại cũng không bằng Đạo Huyền chân nhân trăm năm tu luyện.

Điền Bất Dịch nhìn vào trận chiến, âm thanh sấm sét vang lên liên miên bất tuyệt, tựa như trong mắt lão phong lôi cũng cuộn cuộn, thoáng một chút do dự, rồi cắn răng, Xích Diễm trong tay hoa quang đại khởi, hét lớn một tiếng, nhân kiếm hợp nhất, hướng vào giữa trận đấu bay tới.

Lục Tuyết Kỳ hơi chút ngạc nhiên, định mở miệng nhưng lại thôi.

Xích Diễm cháy sáng hùng hực, Điền Bất Dịch toàn thân bọc trong ánh lửa, phát sáng rực rỡ như

phượng hoàng lửa trên trời, chỉ là nhìn hơi béo một tí. Mặc dù dáng vẻ hơi vụng về, nhưng Điền Bất Dịch một thân tu hành vốn cùng bậc, chỉ với thể ngự kiếm này, đã khiến Đạo Huyền chân nhân không dám khinh thị, hét lên một tiếng, thân hình dịch qua một bên, tránh khỏi thế công lợi hại của Điền Bất Dịch.

Bức tường hắc khí bao quanh thân hình Đạo Huyền chân nhân lập tức tiêu tán, trên không trung dòng đất đá khổng lồ khựng lại một chút, thanh âm rầm rĩ vang lên dường như mất hẳn lực lượng chống đỡ, tức thì tan vỡ, ào ào rơi xuống như một trận mưa đất đá từ trên trời, theo đó hiện ra một thân ảnh, sắc mặt ngưng trọng, hơi thở dồn dập nặng nề, đích thị là Quỷ Lệ.

Trong mắt mọi người đều hiện vẻ kinh hoàng, Đạo Huyền chân nhân quả nhiên đạo pháp thông huyền, Quỷ Lệ thông hiểu bốn quyển Thiên Thư, nhưng xem ra chỉ mới tu tập một thời gian ngắn, đạo hành tuy cao nhưng cũng không thể theo kịp Đạo Huyền chân nhân vốn đã đạt tới Thái Thanh cảnh giới, nhưng so ra cũng không thua sút bao nhiêu, trận chiến kinh tâm này, nếu truyền ra ngoài, chắc chắn thanh danh Quỷ Lệ sẽ chấn động thiên hạ.

Điền Bất Dịch một kiếm không trúng, hỏa quang Xích Diễm không những không yếu mà còn mạnh thêm, giữa không trung vạch nên một đường cong, như cầu vòng uốn lượn trên trời, lộn vòng trở lại nhắm thẳng Đạo Huyền chân nhân đánh tới.

Đạo Huyền chân nhân thân hình chớp động, tránh sang một bên, đồng thời cười lạnh một tiếng hỏi: “Thế nào, ngươi cũng xuất thủ sao, thử xem còn có nghĩa lý đạo đức gì không?”

Điền Bất Dịch hừ lạnh một tiếng, hoành kiếm dừng lại, đường hoàng nói: “Ngươi công đức vô song, nhưng ngươi cũng làm to rồi, ta xuất thủ đánh ngươi, chính là phụng mệnh của sư tổ đời trước, hôm nay nếu như ngươi chết trong tay ta, ta chắc chắn cũng sẽ tự vẫn để tạ tội.”

Quỷ Lệ toàn thân chấn động, nhìn hướng về phía Điền Bất Dịch, nhất thời trong lòng có điều khó giải, nhưng chỉ thoáng qua một cái, chưa kịp lý giải gì, đã nghe Điền Bất Dịch hét dài một tiếng, Xích Diễm hỏa quang trùng trùng, rực rỡ như bao trùm thiên địa, thanh thế vô lường, Quỷ Lệ lông mày nhíu lại, sau một thoáng phân vân, đã phi thân đánh lên.

Hai đại cao thủ tấn công, Đạo Huyền chân nhân cho dù thần thông tu hành công tham tạo hóa, lúc này cũng hiện vẻ kinh nghi, chỉ thấy bàn tay nắm kiếm quyết thoát điễm thoát hoa, đồng thời kéo theo lớp khí đen đậm đặc như mực tràn ngập quỹ khí, biến ảo vô phương, vừa công vừa thủ, giữa không trung kịch liệt cùng Điền Bất Dịch và Quỷ Lệ giao tranh, lấy một địch hai nhưng không hề rơi vào thế hạ phong chút nào.

Giữa trận kịch đấu, Điền Bất Dịch bỏ xuống một thế như khai sơn đảo hải, uy thế cực kỳ hùng hậu, mạnh mẽ như Đạo Huyền chân nhân mà cũng tạm thời tránh né, lui về phía sau ba xích, trong lúc sấn tới, Điền Bất Dịch đột nhiên nghĩ ra điều gì, quay lại Quỷ Lệ hét to một câu: “Lão thất, phải cẩn thận, trên người ông ta có Tru Tiên kiếm đấy!”

Quý Lệ tức thờ trong lòng lạnh ngắt, Tru Tiên cổ kiếm uy lực thế nào, hấn đương nhiên vẫn còn khắc cốt ghi tâm, nhưng chỉ trong giây lát, ba chữ “Tru Tiên kiếm” lại như kích thích, bùng phát cuộn cuộn đốt cháy tâm can hấn, máu nóng toàn thân bốc lên.

Mười năm trước đây, trên đỉnh Thanh Vân Sơn, một thân ảnh mảnh mai lục sắc buồn thảm rơi xuống! Tức thì hai mắt Quý Lệ đột nhiên đỏ ngầu, hét to một tiếng, vọt thẳng lên trên, chiêu thế thuật pháp đột nhiên như thể liễu mạng, Điền Bất Dịch há miệng kinh ngạc, nhưng lập tức hiểu ra, thờ dài một tiếng, nhanh chóng vọt lên trên.

Quý Lệ đột nhiên như liễu mạng, Đạo Huyền chân nhân nhất thờ không hiểu ra chuyện gì, chỉ giây lát kinh ngạc đã bị hai người đánh cho tay hoảng chân loạn, nhưng đạo hạnh của lão đích thực đã tới mức siêu phàm nhập thánh, đối mặt với thế công liễu mạng của Quý Lệ, phía trên kiếm thế cực kỳ lãng lệ của Điền Bất Dịch đánh xuống, Đạo Huyền chân nhân vẫn ngoan cường chống trả từng chiêu từng thế, mặc dù nhất thờ vẫn chưa chiếm được thượng phong, nhưng có thể thấy rõ, lão đã bắt đầu có chút giảm sút.

Điền Bất Dịch càng đánh càng kinh ngạc, lão vẫn luôn luôn minh bạch vị chưởng môn sư huynh này đích thực là kỳ tài xuất chúng, lão từ mười năm trước, nhiều lần mạo hiểm ngăn cản Đạo Huyền chân nhân, phần nhiều là vì theo như di ngôn truyền đời của tổ sư đời trước, sau khi Tru Tiên kiếm nhập ma thì người nắm giữ nó công lực sẽ đại thoái, cũng vì vậy, Điền Bất Dịch đã chuẩn bị sẵn tinh thần cùng chết.

Nhưng lúc này, sau khi đấu pháp liên tục rơi vào thế hạ phong, thần thông tu hành của Đạo Huyền chân nhân đã khiến Điền Bất Dịch không chỉ bội phục, thậm chí lão còn nghi ngờ, không biết người này có đích thực là chưởng môn sư huynh hay không, chẳng lẽ đạo hạnh của ông ta cao đến mức ngay cả Tru Tiên kiếm cũng không thể ảnh hưởng đến ư?

Trận đấu càng lúc càng kịch liệt, Quý Lệ xuất thủ càng lúc càng dữ dội, nhưng Đạo Huyền chân nhân vẫn phòng thủ vững chắc, hơn nữa đánh càng lâu càng dễ lộ sơ hở, Đạo Huyền chân nhân thừa cơ phản kích, toàn những chiêu ngoan độc, nếu không có Điền Bất Dịch kịp thờ cứu trợ, Quý Lệ đã trọng thương từ lâu rồi.

Mắt thấy cục diện nguy hiểm lần nữa xuất hiện, Điền Bất Dịch chợt cảm thấy bất an hét to một tiếng, một thân ảnh bạch sắc nhẹ nhàng bay lên, không nhuộm một chút tục khí trần thế, lam quang sáng rực, Thiên Gia hạ trên nền thờ, thụy khí bốc lên ngùn ngụt.

Lục Tuyết Kỳ cuối cùng cũng đã tham gia vào trận chiến.

Tam đại cao thủ hợp lực, cục diện lập tức biến đổi, Đạo Huyền chân nhân dù thần thông quảng đại cũng không thể một mình đối chọi, dần dần áp lực như núi, từ bốn phương tám hướng liên miên bất tuyệt ập đến, đối thủ ba người, không ai không là cao thủ đạo pháp tinh thâm, lại thêm pháp bảo thập phần lợi hại, nhưng lúc này Đạo Huyền chân nhân vẫn tay không đối địch, chỉ bằng một thân đạo pháp

chống lại ba người cũng đủ thấy tu hành của lão đã đến mức kinh thế hãi tục rồi.

Chỉ là trong lòng ba người, không hẹn cùng thoáng qua một tia nghi hoặc: trong lúc nguy cấp này Tru Tiên cổ kiếm không biết lại ở đâu, không thấy Đạo Huyền chân nhân rút ra?

Lúc này, ba người bọn họ đã dần dần áp đảo Đạo Huyền chân nhân, Đạo Huyền chân nhân cật lực chống đỡ, rốt cuộc cũng đã rơi vào tình thế hiểm nghèo, mắt ông ta lóe lên một tia lạnh lẽo, nhìn lướt qua ba người.

Ba người Quỷ Lệ bị ông ta nhìn một cái, tâm thần nhất thời chấn động, chưa kịp có phản ứng gì, đột nhiên lực đạo trong tay Đạo Huyền chân nhân tuôn ra ào ạt như sóng dữ, ba người cả kinh lập tức gia tăng chân lực để ngăn chặn, nhưng Đạo Huyền chân nhân đã nhanh chóng chớp thời cơ ngay tức khắc, trên mặt thoáng hiện sắc đen, tả thủ nâng lên, hữu thủ đưa thẳng phía trước ngực, bàn tay như đao, miệng nhanh chóng niệm chú văn quỷ dị, một lát sau, năm đầu ngón tay đen lại, thoáng chốc, ba người đã tản ra.

Bầu trời đen sầm, không gian thê lương lạnh lẽo!

Như có một âm thanh nào đó từ chốn u minh kêu gào, thê lương thảm đạm, vọt lên, âm khí trùng trùng, phong vân cuộn cuộn.

Quỷ Lệ cùng Lục Tuyết Kỳ thấy Đạo Huyền chân nhân thi triển pháp thuật quỷ dị lợi hại, không do dự, cùng xông lên tấn công, chỉ thấy bọn họ thân hình chớp động, chợt nghe một âm thanh cực kỳ quái dị, bọn họ đột nhiên phân khai.

Chạy, tiếng động như lở đất, nhưng thanh âm kia vẫn truyền tới bọn họ.

Cảm giác lạnh run lướt qua trong lòng hai người như điện.

Thân hình hai người dừng lại, rồi từ từ chuyển thân.

Phía sau bọn họ, một thân ảnh béo lùn sớm đã dừng lại.

Điền Bất Dịch sắc mặt đã trở lại thần tình trước kia, chỉ là nhìn lúc này, càng hiện rõ vẻ cứng cõi, lão vẫn lẳng không đứng yên, Xích Diễm **** rực rỡ, nhưng thân hình lão vẫn bất động.

Một âm thanh cực kỳ quái dị vang lên, nghe như tê tâm liệt phế, từ thân hình Điền Bất Dịch phát ra.

Hết chương 228

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Chương 229

Tử Biệt

"A ...". Điền Bất Dịch khàn khàn kêu lên một tiếng, giống như không thể tự chủ vậy, thân hình lão bắt đầu run lên, nhưng rất nhanh sau đó đã bình tĩnh trở lại. Chỉ là trên gương mặt lão, làn hắc khí lúc có lúc có lúc không, lúc ẩn lúc hiện, lúc này đã nồng đậm che phủ toàn bộ dung mạo.

Lòng bàn tay Lục Tuyết Kỳ đột nhiên đỏ đầy mồ hôi lạnh. Chính vào lúc này, nàng đã phát hiện ra lời giải cho vấn đề từ nãy vẫn lẫn lẩn trong đầu, vấn đề liên quan đến nguyên nhân tại sao nàng lại có cảm giác như Điền Bất Dịch béo lên. Thì ra trường bào vốn căng phồng của Điền Bất Dịch lúc này đã bung xuống, rõ ràng là Điền Bất Dịch không béo lên, thân thể lão vẫn như trước, mà nguyên nhân nhìn lão có vẻ béo lên chỉ là y phục căng lên quá chặt mà thôi. Lúc này y phục sau lưng lão đã bung ra, mang theo chân tướng sự thật đến trước mặt Quý Lệ và Lục Tuyết Kỳ.

Một chuỗi kiếm dáng vẻ rất cổ xưa hiện ra sau lớp y phục phập phù bất định, nó giống như đã an tĩnh nằm đó từ rất lâu rồi vậy, vô thanh vô tức, cắm ngập vào lưng Điền Bất Dịch.

Không hiểu vì sao mà cả người Quý Lệ chầm chậm run lên, thậm chí cả hai bờ môi cũng mất đi huyết sắc, run lập bập, nhìn biểu tình của gã, cơ hồ như muốn hét lên một tiếng thật lớn vậy, nhưng khi lời ra đến miệng thì lại không có chút thanh âm nào hết.

Cục diện đấu pháp lực kinh thiên động địa chợt ngưng đọng lại trong nháy mắt, Quý Lệ và Lục Tuyết

Kỳ hoang mang nhìn Điền Bất Dịch, dường như đã hoàn toàn quên mất sau lưng còn có một đại địch vô cùng đáng sợ là Đạo Huyền chân nhân. Chỉ là Đạo Huyền chân nhân không ngờ lại không động thủ tấn công tập kích hai người, mà chỉ nở một nụ cười quái dị. Một nụ cười băng lạnh. Đồng thời năm ngón tay thon dài của lão đột nhiên gấp lại, làn hắc khí nơi đầu ngón tay ầm ầm hiện hiện, cuối cùng từ từ tan đi, cùng lúc với động tác này, Điền Bất Dịch ở phía xa kêu lên một tiếng đau đớn, thân hình chấn động, cả người như bị điện giật, đầu ngửa mạnh lên trời, thở hắc ra một tiếng dài tuyệt vọng.

"Vù!" Trước sự chú ý của Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ, thanh kiếm này như bằng đá mà không phải đá xuyên qua trước ngực Điền Bất Dịch, để lộ một đoạn thân kiếm ngắn. Điều kỳ lạ là Điền Bất Dịch không chảy máu, một giọt máu nhỏ cũng không thấy.

Tru Tiên. Thanh cổ kiếm tuyệt thế vô song này đã xuyên qua thân thể Điền Bất Dịch. Hắc khí trên mặt Điền Bất Dịch như có thêm sinh lực, lúc này như đã hoàn toàn lẩn át, điên cuồng hoành hành nuốt trọn cả gương mặt của Điền Bất Dịch. Đầu lão từ từ cúi xuống, gục vào ngực, sau đó thân thể lão như hoàn toàn mất sức lực, Xích Diễm xưa nay vẫn luôn ở bên mình cũng hoàn toàn mất đi ánh sáng, rời khỏi tay lão, rơi xuống phía dưới.

Ngay sau đó, thân hình béo lùn đã từng hiện ra vô số lần trong hồi ức của Quỷ Lệ kia cũng lắc lư mấy cái, cuối cùng cũng không cầm cự nổi, lão đảo rơi xuống theo. Giống như một ngôi sao băng bùng cháy lên rồi nổ về nơi cuối cùng của nó, đại địa.

Quỷ Lệ run run, cả người như đều run lên, trước đây gã từng cho rằng mình đã đủ kiên cường để đối mặt với mọi chuyện buồn đau của thế gian, nhưng giờ này khắc này, phảng phất như hấn đã trở lại mười năm về trước, tiếng thở tuyệt vọng ấy như một con ác thú điên cuồng, lại một lần nữa nuốt trọn lấy gã.

"A!" Hấn gầm lên một tiếng điên cuồng, bất chấp tất cả phi thân lao theo thân hình đang rơi xuống kia. Tốc độ của hấn nhanh như điện, và không gì cản nổi, người đi tới đâu là cuồng phong rít lên tới đó, trước khi Điện Bất Dịch chạm đất, hấn đã kịp thời đỡ lấy thân thể của ân sư đã dưỡng dục hấn thành người này.

Chạm tay, lạnh lẽo, không chút sinh khí. Đây rõ ràng là thi thể của một người đã chết, không chút hơi ấm. Quý Lệ ôm chặt Điện Bất Dịch vào lòng, miệng không ngừng thở dốc, không biết từ bao giờ, lệ đã tuôn đầy mặt hấn.

"Cẩn thận!" Đột nhiên, một tiếng kêu kinh hãi vang lên sau lưng hấn, thân ảnh màu trắng của Lục Tuyết Kỳ lướt tới. Trên không trung, Đạo Huyền chân nhân dùng tay khoa một vòng lớn, giọng niệm chú vẫn thần bí kia trong nháy mắt đã dừng lại. Trong đầu Quý Lệ thoáng lóe lên một chút ý thức cảnh giác theo bản năng, nhưng cánh tay đang ôm chặt Điện Bất Dịch của hấn, nỗi bi thương đau đớn, cảm tình dào dạt trong tim đã dồn nén chút lý trí đó xuống.

Hấn không buông tay. Thân thể này, con người này đã nuôi hấn từ nhỏ tới lớn, truyền võ công cho hấn, dạy hấn làm người. Mười năm nay, hấn luôn nhìn theo mà sống, mà đi về phía trước... Nụ cười ấy, tiếng nói ấy, đều in đậm trong mỗi trang hồi ức của hấn, giống như tiếng sấm nổ trong đầu, khiến hấn không thể nào động đậy. Hấn làm sao buông tay được?

Tru Tiên cổ kiếm sáng rực lên, ánh sáng làm mắt gã đau nhức, khiến hấn không thể nhìn rõ mọi thứ, mùi vị tuyệt vọng của nhiều năm trước tràn về. Trong nháy mắt, Lục Tuyết Kỳ đã vận hết sức lực toàn thân bỏ tới, ngăn cản đà rơi của Quý Lệ, cùng ngã vật sang một bên.

"Rầm!" Điện quang xẹt ra bốn phía rồi tiêu biến trong nháy mắt, vòng tròn sáng lóa mắt thu hẹp lại trong sát na ngắn ngủi, Tru Tiên cổ kiếm vô tình xuyên qua lồng ngực Điện Bất Dịch, bay lên không trung, lao thẳng tới bên cạnh Đạo Huyền chân nhân. Cánh tay dài xương xẩu giơ ra nắm lấy chuôi

kiếm. Sát na đó cả trời đất như tĩnh lặng lại, ngay đến những ánh sao lấp lánh ở tận xa xăm, cũng dường như không lấp lánh nữa.

Không một chút máu, cả đến một giọt cũng không có!

Quý Lệ thất thần, cùng lúc như đánh mất mọi cảm giác, cứ vô thức mà bò tới chỗ Điện Bất Dịch, Lục Tuyết Kỳ giơ tay ra kéo lấy hắn, thế nhưng vừa giơ ra nửa chừng, liền khựng lại.

"Ầm!..." Một tiếng sấm rền vang vọng tới, trên trời mây đen kéo tới ùn ùn, cuối cùng là những giọt mưa rơi xuống.

Chỉ là, trận mưa này, khiến mọi thứ như tối đen lại.

Cùng với những tiếng sấm, mưa mỗi lúc một nặng, trên trời những tia sét nhằng nhịt, như những con du long, xé toạc màn đêm đen tối. Giữa bãi đất, nơi Điện Bất Dịch nằm đó, bàn tay của lão, dường như có một ngón khê động đậy.

Quý Lệ sững lại, hắn hét lên: "Su phụ", sau đó lao tới chỗ Điện Bất Dịch.

Lục Tuyết Kỳ sắc mặt trắng bệch, ánh mắt như mất đi lý trí, nhưng một thoáng kinh động qua đi, nàng liền vội vàng kéo Quý Lệ, nhưng chỉ nắm được dải áo, roạt một tiếng, dải áo bị xé toạc.

Lưng chừng không, một luồng hắc khí bao quanh lấy Đạo Huyền chân nhân, sắc mặt điên cuồng, trông như một vị ma thần nhìn những kẻ mà số phận bị ông ta nắm trong tay.

Tru Tiên cổ kiếm trong tay ông ta, một lần nữa lại phát ra những luồng quang kỳ quái, chiếu rọi lên khuôn mặt ông ta, càng làm tăng thêm vẻ tà ác.

Quý Lệ giống như trong cơn tuyệt vọng tìm thấy sinh lộ, điên cuồng lao tới, thế nhưng hắn không để ý, trên khuôn mặt Điền Bất Dịch lúc này, những luồng hắc khí không vì sự lao tới của hắn mà tiêu tan, ngược lại càng thêm nồng nặc, đã hoàn toàn bao phủ khuôn mặt của Điền Bất Dịch.

Đúng lúc Quý Lệ lao tới, hai tay giơ ra ôm lấy sư phụ mà gào thét, chưởng thủ của Điền Bất Dịch đột nhiên lật lên, một luồng pháp lực vô thượng, như một đầu chùy lớn, mạnh mẽ đánh vào giữa ngực Quý Lệ.

Sắc mặt hắn như sững lại.

Một lúc sau, thân hình bắn đi, lăn lóc trên đất. Tu vi của Điền Bất Dịch, nhìn khắp thiên hạ có được mấy người, một chưởng uy lực không nghĩ cũng có thể biết. Hơn nữa Quý Lệ lại không có sự đề phòng, nhất thời không biết bị đánh gãy bao nhiêu xương cốt, ngũ mạch đảo lộn. Cũng may vì hắn học được Thiên Thư, thêm vào đó là Bát Nhã tâm kinh hộ thân của Thiên Âm Tự, nên mới không bị mất mạng. Nhưng lúc này hắn cũng bị đánh xa tới ba trượng, mặt mày hoa lên, đau đớn tới cùng.

Nhưng trong lúc này, hắn chỉ có nghĩ tới một điều: “Sư phụ người làm sao vậy?”

"Ha ha ha..." Tiếng cười tà ác, từ lưng chừng không truyền tới, Đạo Huyền đang lơ lửng, cười lên một cách cuồng loạn: "Không phải ngươi muốn cùng ta đồng quy ư tận sao? Không phải ngươi muốn vì dân trừ hại sao? Thế nào, ngươi thấy mùi vị của cỗ kiếm Tru Tiên ra sao? Ha ha ha..."

Thân thể Điền Bất Dịch từ từ đứng lên, mặc dù động tác còn khiên cưỡng, thế nhưng trong mỗi động tác đều bao hàm một luồng lực kỳ quái. Trên khuôn mặt lão đăm hắc khí càng lúc càng bốc lên, mỗi lần như vậy đều khiến người khác cảm thấy kinh tâm động phách.

Điền Bất Dịch từ từ đưa tay phải lên, năm ngón tay đột nhiên xòe ra, Xích Diễm tiên kiếm từ xa, đột nhiên sáng lên, lập tức bay về tay lão. Điền Bất Dịch từ từ bước tới, hướng về phía Quỷ Lệ.

Mưa càng lúc càng to, càng lúc càng rát.

"Ầm!", như một tiếng rống gầm lên, Thiên Gia xuất vỏ, khuôn mặt Lục Tuyết Kỳ trắng bệch, nắm chặt kiếm đứng chắn trước mặt Quỷ Lệ.

Nước mưa khiến đất dưới chân nhão nhoét. Quỷ Lệ mồm đầy máu, chỉ trong chốc lát đã nhuộm đỏ cả áo. Đến giọng nói hấn cũng đứt quãng: "Su phụ... người... người sao vậy?"

Điền Bất Dịch như không nghe thấy gì, mà mưa to gió lớn dường như cũng không ảnh hưởng tới lão, lão cứ lầm lì tiến tới, mỗi bước, sát ý càng thêm nặng nề.

"Àm!" Một tiếng sấm nổ ngay trên đầu, kể cả Đạo Huyền chân nhân đang bay lơ lửng cũng không khỏi giật mình. Lập tức sau đó, sắc mặt ông ta đột nhiên biến đổi một cách cổ quái.

Đó dường như là một thần thái hoảng loạn, như giật mình tỉnh dậy không nhớ nổi vừa mơ thấy gì.

Dường như tương thông với thần thái của Đạo Huyền chân nhân, thanh Tru Tiên trong tay lão cũng bất chợt sáng lên ánh sáng kỳ quái, rồi dần dần tắt hẳn.

"Àm...". Tiếng sấm như tiếng trống, lay động cả thế gian, dường như chư vị thần tiên trên trời đang động nộ.

Đúng lúc này, bước chân của Điện Bất Dịch đột nhiên đứng lại, mà đám hắc khí bao quanh khuôn mặt của lão, cũng dần dần tiêu biến, lộ ra hai ánh mắt.

Chớp mắt đó tồn tại bao lâu?

Phật gia nói: hạt cải có thể chứa núi Tu Di, một sát na cũng có thể là vĩnh hằng, vốn là như vậy. Thế nhưng thời gian một hơi thở yên nghỉ đó sao lại chỉ là một chớp mắt như vậy mà thôi?

Đôi mắt đó, chăm chú nhìn vào đôi mắt của Quỷ Lệ, nhìn hắn đang lăn lộn trong đám bùn, miệng thổ máu, khẽ kêu hai chữ sư phụ.

Xích Diễm tiên kiếm cháy lên, hùng hực!

Chiếu rọi đôi mắt đỏ.

Chớp mắt đỏ, có thể dài bao lâu?

Điền Bất Dịch hát đầu mạnh một cái, như dùng tất cả sức mạnh, nhìn thẳng vào Lục Tuyết Kỳ.

Ánh chớp nhập nhòe!

Mưa gió gào thét!

Thiên Gia thần kiếm cũng cháy lên thứ ánh sáng màu xanh, cháy trong mưa gió. Ánh mắt của Lục Tuyết Kỳ thời khắc đó, nhìn thẳng vào ánh mắt của Điền Bất Dịch!

Như tiếng sấm, như ánh chớp, như gió bão cuồng phong, nàng nhìn thấy trong đôi mắt đỏ là cả một sức mạnh to lớn, chăm chú nhìn vào nàng.

Lúc đó, khuôn mặt nàng không có lấy một chút huyết sắc, đến làn môi của nàng dường như cũng trắng

bệch.

Tiếng sấm chớp ầm ầm khiến Đạo Huyền chân nhân khẽ rung động, vẻ mặt thất sắc dần dần mất đi, dường như cùng lúc ấy, Tru Tiên kiếm cũng sáng lên. Trên trời đất này, chỉ có mưa gió gào thét. Ánh mắt của Diên Bất Dịch, một lần nữa lại bị đám hắc khí che lấp.

Bước chân của lão nặng nề dẫm lên bùn đất, từng bước từng bước một, từ từ.

Sát khí nặng nề!

Nặng nề sát ý!

"Diên, Diên sư thúc...". Giọng nói của Lục Tuyết Kỳ không hiểu vì sao trở nên khó khăn, ẩn chứa trong đó là vẻ đau khổ: "Người đừng có tới, xin người đừng có tới đây."

Quý Lệ cố gắng chống tay để đứng dậy, thế nhưng chỉ chống được một nửa, đôi tay dường như vô lực, khiến thân hình đổ ập xuống, bùn đất bắn tung tóe vào mặt.

Hắn cố gắng ngẩng mặt lên, nhìn sư phụ, mỗi bước mỗi bước đang tiến về phía hắn.

Xích Diễm vẫn hùng hực chày, không biết đang thiêu đốt linh hồn ai.

Trong mưa, Điền Bất Dịch vẫn bước lại gần, Thiên Gia trong tay Lục Tuyết Kỳ khe khẽ lay động, sắc mặt nàng càng lúc càng trắng.

"Điền sư thúc... đứng... đứng lại!"

Trả lời nàng chỉ là Xích Diễm tiên kiếm.

Ngọn lửa hùng hực bỏ xuống, trong chớp mắt nước mưa trong phạm vi ba tấc đều khô ráo. Điền Bất Dịch bị quỷ thuật thần bí không chế, nhưng một thân đạo hạnh công lực không vì thế mà bị mất đi.

Lục Tuyết Kỳ miễn cưỡng đưa Thiên Gia ra đỡ, “keng” một tiếng, cả người và kiếm cùng bị bắn lên. Bay ra đằng sau lưng Điền Bất Dịch.

Giờ đây giữa hai thầy trò đã không còn cái gì ngăn cách.

Điền Bất Dịch đứng lại, giơ cao thanh kiếm lên. Quỷ Lệ mặc dù toàn thân vô lực nằm dưới đất nhưng hai mắt vẫn mở to nhìn Điền Bất Dịch. Chỉ là khuôn mặt của lão giờ đây đã bị che phủ bởi luồng hắc khí, không còn nhìn rõ thần thái nữa.

Mưa gió vẫn gào thét, trời đất vẫn như rung chuyển.

Đột nhiên, Điền Bất Dịch hét to lên một tiếng, Xích Diễm đột nhiên bùng cháy hơn bao giờ hết, nhằm

thăng đầu Quỷ Lệ bỏ xuống. Quỷ Lệ không tránh né, mà cũng không thể tránh né, miệng há mở to, không biết muốn hét lên điều gì, chỉ là âm thanh đó, toàn bộ như bị át đi bởi tiếng gào thét của trời đất.

"Âm!"

Nhân gian như bị rách một vệt. Trong một sát na chói lòa cả trời đất mù mịt.

Động tác của Điền Bất Dịch bỗng khựng lại. Xích Diễm đột nhiên dừng lại cách đầu Quỷ Lệ nửa tấc.

Toàn bộ động tác của Điền Bất Dịch như dừng lại, ngọn lửa của Xích Diễm cũng từ từ tắt dần, trên ngực của Điền Bất Dịch, nơi trái tim, lộ ra một mũi kiếm.

Mũi kiếm cháy lên ngọn lửa màu xanh nước biển, xuyên qua người của lão.

Mưa gió như đao, tạt vào thân hình đang đứng sau lưng lão, vô số những giọt nước lăn chảy trên khuôn mặt đó, khuôn mặt tái xám, toàn thân run rẩy.

"Âm, âm, âm..."

Chỉ trong một sát na, mà ông trời đánh liền ba tiếng sấm, đúng vào bên cạnh Đạo Huyền chân nhân

khiến lão giật mình, sắc mặt lộ rõ vẻ khiếp sợ, ngẩng mặt lên trời rú lên một tiếng, rồi hóa thành một đạo hắc quang, như tên bắn vọt rời khỏi nơi đó.

Dưới đất, Quỷ Lệ sững người lại, hấn sững sờ nhìn sư phụ nơi mà mũi kiếm xuyên qua.

Không có máu, một giọt máu cũng không có!

"Keng!" Xích Diễm đã thôi không cháy, như một thanh sắt tầm thường rơi xuống đất.

Cùng lúc đó, hai chân Điền Bất Dịch mềm nhũn, khiến cả thân hình đổ xuống. Luồng hắc khí bao trùm khuôn mặt cũng dần dần tan biến.

Lục Tuyệt Kỳ tay vẫn nắm chặt lấy thanh Thiên Gia, cũng bắt đầu khẽ run run, nhưng nàng không có vẻ gì do dự, hai mắt chỉ nhắm nghiền.

"Aaa...". Quỷ Lệ thét lên, như một con dã thú tuyệt vọng, nước mắt lăn dài trên mặt.

Không biết luồng sức mạnh từ đâu, khiến hấn bật dậy, lao tới Điền Bất Dịch. Khuôn mặt quen thuộc của Điền Bất Dịch lại một lần nữa xuất hiện trong mưa gió.

Hai mắt lão mở to, không biết vì sao không nhắm lại. Sau đó, khóe miệng lão khẽ nhếch lên, cười cười với Quỷ Lệ.

Sau lưng, Lục Tuyết Kỳ như mất hết sức lực, bỗng khụy xuống, ngồi bệt trên đất. Quỷ Lệ nhìn lên vết thương trên ngực, trong lòng biết rõ, vị ân sư nuôi hắn trưởng thành, cuối cùng cũng đã đi đến đoạn cuối của số mệnh, không cách gì cứu chữa được.

"Tại sao, tại sao?". Hắn gào lên, thét lên, nước mắt hòa lẫn với nước mưa. Hắn lao tới nắm lấy đôi vai của Lục Tuyết Kỳ, mà lay, hỏi.

Một bàn tay nắm lấy tay hắn cản lại, một bàn tay yếu ớt vô lực, nhưng Quỷ Lệ lại tuyệt nhiên bị bàn tay ấy kéo lại.

Hắn nín thở, khước miệng giật giật, thanh âm lắp bắp: "Sư phụ, sư phụ...".

Điền Bất Dịch nhìn hắn, sắc mặt đau đớn, dường như việc đó ngưng tụ tất cả sức lực còn lại, cố gắng nói với Quỷ Lệ: "Không... trách...".

Quỷ Lệ giơ tay ra, nắm chặt lấy bàn tay của Điền Bất Dịch, từ lòng bàn tay lão truyền đến chỉ còn một sự giá lạnh.

Hắn không kiềm được, khóc to lên, trong đêm mưa không ngớt hòa lẫn với tiếng mưa, miệng không ngừng gọi: "Sư phụ...".

Điền Bất Dịch chăm chú nhìn hấn, khoe miệng khẽ cười, thanh âm nặng nề: "Lão thất...".

"Su phụ, con đây, con đây." Quỷ Lệ vội vàng ghé sát Điền Bất Dịch, nước mắt từng hàng từng hàng lăn rơi xuống đôi tay lão.

"Sau khi ta chết, con... con mang xác ta... về Đại Trúc Phong. Giao cho... sư nương...".

Quỷ Lệ vội vàng gạt đầu, sắc mặt thông khổ, thân hình rung lên, Điền Bất Dịch nhìn hấn, thanh âm càng lúc càng vội vã, càng lúc càng nhỏ dần: "Con... con phải... khuyên sư nương, không được quá... đau thương... làm chuyện... ngu ngốc...".

Tiếng cuối cùng, Điền Bất Dịch cố gắng nói với lên, nhưng thanh âm cứ lạc đi, bàn tay nắm lấy tay của Quỷ Lệ đột nhiên thõng xuống.

Quỷ Lệ sững người lại, toàn thân rung lên, gục đầu xuống đất. Mưa gió vẫn gào thét, vẫn rơi xuống như những mũi dao xé vào xương thịt, hồn phách con người.

Cũng không biết qua bao lâu, hấn chỉ còn khẽ kêu: "Su phụ...".

Sau đó, trước mặt hấn bỗng tối sầm lại, toàn thân gục bên xác Điền Bất Dịch.

Hết chương 229

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Chương 230

Vết Thương

Thanh Vân Sơn, Đại Trúc Phong.

Đêm khuya yên lặng, chỉ có tiếng gió thổi rì rào qua rừng trúc văng vẳng truyền về. Đèn đuốc sớm đã tắt hết từ lâu, các đệ tử Đại Trúc Phong cũng đều đi nghỉ, chỉ có phía sau Thủ Tĩnh Đường, còn có một ngọn đèn lẻ loi, heo hắt phát ra những tia sáng mờ nhạt trong đêm thâu.

Gió đêm mang đến một chút khí lạnh lạnh thổi qua cửa sổ phía trên, phát ra những tiếng "ù ù" nho nhỏ, làm ngọn đèn nhỏ đặt trên bàn bập bùng bập bùng, như muốn tắt.

Một đôi tay trắng muốt chậm rãi đưa lên cản gió lại, ánh lửa mau chóng ổn định và bắt đầu sáng trở lại. Tô Như ngồi cạnh bàn, sắc mặt mệt mỏi, đêm đã khuya, nhưng bà lại chẳng hề muốn ngủ.

Gió bên ngoài vẫn không ngừng thổi, đập vào cánh cửa sổ, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng kêu khe khẽ. Tô Như đứng dậy, chậm rãi bước đến cánh cửa, nhưng không đóng ngay lại, mà cứ đứng ngây người nhìn ra bên ngoài.

Trời đen như mực, lúc này chính là thời khắc đen tối nhất của đêm.

Bà ngưng thần lắng nghe, chỉ là trong tiếng gió đêm rì rào, tuyệt nhiên không có âm thanh mà bà muốn nghe.

Tô Như nở một nụ cười âm đạm, lặng lẽ đóng cửa lại, quay người về bên chiếc bàn nhỏ. Bà và Điền Bất Dịch không phải là người thích xa hoa, nên căn ngọ thất này cũng chẳng có đồ vật gì nhiều, trên bàn lúc này ngoại trừ bao vải ra, cũng chỉ có một tấm kính nhỏ hình tròn.

Bà cầm tấm kính lại, trong nháy mắt, trước mặt Tô Như đã hiện ra một nữ nhân thanh lệ đoan trang, tóc dài như mây, da trắng như tuyết, không thấy một nếp nhăn nhỏ. Bà và Điền Bất Dịch phu thê tương ái, cùng nhau tu hành đã mấy trăm năm mới có được đạo hạnh như vậy, dung nhan bảo tồn mãi không biến đổi.

Tô Như nhìn mình trong gương một lúc rồi khẽ thở dài, đặt tấm gương nhỏ xuống bàn, quay người cầm bao vải lên mở ra.

Bên trong là những đồ vật bình thường nhất, một ít kim chỉ, một miếng vải, còn có kéo, phấn sáp, yên chỉ. Các phụ nữ trong các gia đình bình thường nơi thế gian phàm tục hầu như đều có những thứ này, để giúp trượng phu, hài tử của mình may vá, sửa sang y phục. Tô Như khẽ cầm một miếng vải lên, xuyên mũi kim qua, mượn ánh sáng của ngọn đèn, bắt đầu cẩn thận khâu vá.

Chỉ thấy bà cứ khâu, cứ khâu, dưới ánh lửa bập bùng của ngọn đèn cầy, đôi mắt bà trở nên mơ hồ, tựa như hồn đang phiêu du lơ lửng tận đâu đâu, không biết đang nghĩ gì, tốc độ khâu cũng chậm dần lại. Đúng lúc này, gió bên ngoài kia đột nhiên chuyển mạnh.

"Cạch!"

Hai cánh cửa sổ vừa mới đóng lại rung lên vài cái, sau đó lại mở bật ra như trước.

Một cơn gió ùa vào phòng, ngọn đèn ngổ trên bàn cơ hồ như lập tức tắt ngóm.

"Á!"

Trong bóng tối, Tô Như kêu lên một tiếng, khẽ chau mày, đầu ngón tay đau buốt. Vói tu hành của bà, vậy mà lại bị một mũi kim may vá làm tổn thương ngón tay, đến bản thân bà cũng phải cảm thấy chuyện này buồn cười, song không hiểu vì sao, trong căn phòng tối, gió lùa hun hút này, tâm tình Tô Như lại trở nên thê lương lạnh lẽo, giống như một tảng đá nặng ngàn cân đang đè lên tim mình vậy.

Bà thở dài nãy nê, đặt kim chỉ trong tay xuống, bước ra cửa sổ, thấy cảnh sắc bên ngoài vẫn như cũ, chỉ là người trước đây cùng bà ngắm những cảnh này vô số lần, đã đi, đi rất xa rồi.

Sau khi trời sáng, có lẽ phải bảo bọn Đại Nhân đi xuống dưới núi tìm thử mới được, cứ đợi mãi thế này cũng không phải là một cách.

Tô Như trầm nghĩ như vậy, trước mắt thoáng hiện lên hình bóng của Điền Bất Dịch, trong lòng lo lắng không nguôi.

Đêm đã khuya.

Bà ngửa mặt lên trời, khóe miệng khẽ động đậy, không biết đang nói gì nữa. Một lúc lâu sau, mới thấy Tô Như cúi đầu, u uất thở dài, rồi đóng cửa lại.

Bên ngoài gió như thổi mạnh thêm.

* * * * *

Hồ Kì Sơn, Quỷ Vương Tông.

Trong đêm thâu, có lẽ không chỉ một người không ngủ, chỉ là tâm trạng khác nhau mà thôi.

Phía bên trên Huyết Trì ở giữa lưng chừng núi, Quỷ Vương và Quỷ Tiên Sinh cùng đứng song song với nhau. Quỷ Tiên Sinh vẫn náu mình trong bộ y phục đen thùng thình, không nhìn rõ được thần tình trên mặt y thể nào, còn gương mặt Quỷ Vương thì dường như rất vui mừng và cao hứng.

Nhìn ông ta chẳng hề có vẻ mệt mỏi vì phải thức khuya. Mà trên thực tế, với đạo hạnh của Quỷ Vương, cho dù mấy ngày không ngủ không nghỉ cũng không phải là chuyện gì đáng ngại, thậm chí lúc này trên mặt ông ta còn ẩn hiện hồng quan, thần khí sung mãn, song mục đang quan sát Huyết Trì bên dưới.

Huyết Trì lúc này so với khi trước đã có những thay đổi rõ rệt, Tứ Đại Linh Thú vẫn bị cầm cố bên dưới huyết thủy, cho dù là Thao Thiết không ngừng dấy dựa giờ đây cũng như đã bị hút sạch hết lực khí, chán nản mệt mỏi nằm rạp xuống, cả nửa ngày cũng chẳng thấy động đậy lấy một cái.

Làn nước Huyết Trì vốn rất bình đạm, lúc này đã hoàn toàn biến đổi, khắp nơi nổi lên những bong bóng nước lớn, cùng lúc vỡ tan, tốc độ so với trước đây nhanh hơn bội phần, các bong bóng càng lúc càng nhiều, cả Huyết Trì rộng lớn như cứ sôi lên sùng sục vậy, một lực lương vô hình ở nơi đáy hồ đang từ từ thức tỉnh, mùi máu tanh bao phủ cả không gian giờ đây lại càng nồng nặc hơn gấp mười lần.

Giữa không trung, then chốt của Tứ Linh Huyết Trận, Phục Long Đỉnh cũng xảy ra biến hóa, thân đỉnh dày nặng nề cơ hồ như đã hút được rất nhiều linh khí yêu lực từ Tứ Đại Linh Thú dưới Huyết Trì bên dưới, từ từ lộ ra hồng quan, cả chiếc đỉnh màu thanh đồng lúc này đã biến thành một màu vàng hổ phách, nhìn hết sức huyền ảo trang nghiêm.

Những văn tự thần bí trên thân đỉnh dần dần sáng bừng lên, giống như được truyền vào sinh mạng mới. Những đồ hình Tứ Đại Linh Thú vốn lúc ám lúc minh, giờ đây đã sáng rực lên hoàn toàn, lấp lánh rực rỡ hơn cả những văn tự xung quanh. Chỉ có đồ hình ma thần ở giữa là vẫn đỏ sậm như máu khô, tham lam hút lấy những luồng linh khí bên dưới.

Phục Long Đỉnh không ngừng xoay tròn trong không gian bị phong bế kín mít của nó, phát ra những luồng khí như vân như vụ, mang theo những sức mạnh tựa phong lôi. Trong lúc chiếc đỉnh không ngừng chuyển động, Quỷ Vương và Quỷ Tiên Sinh dù đứng ở cách đó khá xa vẫn có thể cảm nhận được một cách rõ ràng, bên trong Phục Long Đỉnh đang ẩn tàng một pháp lực vô cùng khủng khiếp, và pháp lực đáng sợ này vẫn không ngừng được bổ sung thêm sức mạnh.

Quỷ Tiên Sinh cũng giống như Quỷ Vương, đang chăm chú nhìn vào Phục Long Đỉnh, nhưng ánh mắt của y sắc bén và lạnh lẽo như băng hàn, thiếu đi mấy phần cuồng nhiệt, nhưng lại có hơn mấy phần bình tĩnh.

Quỷ Tiên Sinh nhìn Phục Long Đỉnh rất lâu, chậm rãi mở miệng: "Hiện giờ mọi thứ vẫn không ngoài dự liệu của chúng ta, cứ như vậy, chỉ cần kì hạn bảy bảy bốn chín ngày hoàn toàn viên mãn, Tứ Linh Huyết Trận tất sẽ thành công".

Quỷ Vương hít sâu một hơi, hồng quang ẩn hiện trên mặt, song mục lộ ra những tia cuồng nhiệt hiềm thấy, bước lên một bước, cất tiếng cười dài đắc ý: "Hay lắm, hay lắm ... lão phu đã đợi lâu lắm rồi!".

Quỷ Tiên Sinh liếc nhìn ông ta, nói: "Tông chủ chớ nên nôn nóng, thời gian còn dài".

Quỷ Vương ngửa mặt cười lớn, quay phắt lại đi đến trước mặt Quỷ Tiên Sinh, đưa tay vỗ mạnh lên vai y. Quỷ Tiên Sinh dường như hơi kinh ngạc, ánh mắt thấp thoáng vẻ hoảng hốt, nhưng cuối cùng cũng không có phản ứng gì, chỉ đứng yên tại chỗ. Thoáng một lúc sau, Quỷ Vương vẫn đặt tay lên vai y, không có gì dị dạng, chỉ bật cười nói: "Hảo!Hảo!Hảo!".

Ông ta cười thập phần cao hứng, sau đó như nhớ ra chuyện gì đó, liền nghiêm mặt nói với Quỷ Tiên Sinh: "Đạ tạ!".

Quỷ Tiên Sinh khẽ gật đầu nói: "Cái thế kỳ trận có thể thành công, đều nhờ Tông chủ hồng phúc tề thiên, hơn nữa nếu không có thần khí Phục Long Đỉnh, tại hạ cũng vô kể khả thi mà thôi".

Quỷ Vương khẽ mỉm cười lắc đầu: "Phục Long Đỉnh là bảo vật của Quỷ Vương Tông chúng ta, nhưng nhiều năm nay có ai tham ngộ được văn tự trên nó đâu, cuối cùng nhờ có tiên sinh giúp lão phu một tay nên mới thành được. Đây là trời giáng tiên sinh xuống giúp lão phu hoàn thành nghiệp bá đó!".

Quỷ Tiên Sinh trầm mặc giây lát mới nói: "Tông Chủ quá khen rồi!".

Quỷ Vương lại bật cười, quay người lại, ánh mắt dõi về phía Phục Long Đỉnh, trong ánh mắt thoáng hiện lên vẻ hưng phấn tột cùng, rồi lại không nhìn được bật cười khanh khách.

Quỷ Tiên Sinh lặng lẽ đứng phía sau Quỷ Vương, nhìn thần thái càng lúc càng cuồng ngạo của ông ta, không nói một lời. Lúc này chỉ cần tùy tiện chọn một người đã từng quen biết Quỷ Vương ra đây, e

rằng đều thấy kinh hãi giật mình. Từ xưa đến nay Quý Vương là một người hùng tài đại lược nhưng lại thâm trầm, chưa từng bao giờ lộ ra thần thái cuồng ngạo khoa trương như lúc này, thế nhưng trong ánh mắt của Quý Tiên Sinh, lại chẳng hề thấy một chút kinh ngạc nào hết.

Không biết là có phải vì bình thường Quý Tiên Sinh thường ở một mình với Quý Vương nên đã nhìn quen cảnh này hay là vì tâm cơ của y quá thâm trầm, người bên cạnh căn bản không thể nhìn ra.

Tóm lại là bên trên Huyết Trì khổng lồ này, Quý Vương đặc ý tính toán chuyện tương lai, tiếng cười khoái trá không ngừng vang động khắp cả đại động huyệt, còn sau lưng ông ta, là bóng đêm yên lặng, yên lặng một cách tuyệt đối.

* * * * *

Bên dưới Thanh Vân Sơn.

Mây đen không biết từ lúc nào đã tản đi, nhưng tầng mây vẫn còn rất dày đặc, mưa vẫn còn rơi, như muốn gọt bỏ không gian tĩnh mịch.

Giữa vùng hoang giá, gió lạnh mưa lớn, hàn ý thấu xương, nơi đây vốn là một nghĩa trang, sau một trận ác đấu kinh hồn đã hoàn toàn trở thành hoan phé, thậm chí cả mặt đất dưới đất cũng bị pháp lực kinh hồn phá hoại mà lật tung cả lên, bị mưa lớn làm cho biến thành vũng bùn dơ bẩn.

Sắc trời hôn ám, không có lấy một chút ánh sáng, trong mưa gió, chỉ có một tia sáng lam âm đạm nhấp nháy.

Bạch y của Lục Tuyết Kỳ đã bị bùn đất vấy bẩn, nhưng dường như nàng không hề để ý, trước mặt nàng là thi thể của Điện Bất Dịch, lão đang nhắm nghiền mắt, yên lành như đang say ngủ, để mặc cho mưa gió tưới bồi quất lên mặt. Tiếng gió như nức nở nghẹn ngào, như rên rỉ khóc thương.

Quý Lê vẫn chưa tỉnh lại, mượn sắc lam nhàn nhạt của Thiên Gia thần kiếm, có thể thấy sắc mặt hán trắng bệch như người chết, còn thần tình thì thống khổ phi thường, nếu không phải lồng ngực động đậy thì thật chẳng khác gì một tử thi. Lúc này, hán đang được Lục Tuyết Kỳ ôm chặt trong lòng, Thiên Gia thần kiếm phát ra ánh sáng nhàn nhạt, tạo thành một sức mạnh vô hình ngăn trở gió mưa trong một không gian nhỏ hẹp xung quanh Lục Tuyết Kỳ và Quý Lê.

Cách hai người không xa, con khi Tiểu Hôi đã mất đi vẻ hoạt bát thường ngày, lặng lẽ ngồi trên mặt đất,

mưa gió tơi bời làm bộ lông nó ướt sũng, ba con mắt của Tiểu Hôi cùng lúc nhấp nháy, cơ hồ như cảm thấy lạnh lẽo, chạy đến bên cạnh Quý Lệ.

Lục Tuyết Kỳ từ từ ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Hôi một cái, sau đó đưa tay kéo nhẹ nó vào bên trong vòng sáng của Thiên Gia, để nó nhảy lên người Quý Lệ. Tiểu Hôi ngược mắt nhìn Lục Tuyết Kỳ, miệng phát ra những tiếng "chí chí", sau đó cúi đầu áp vào ngực Quý Lệ. Đầu nó nghiêng sang một bên, ánh mắt nó nhìn vào thi thể của Điền Bất Dịch cách đó không xa.

Như mộng! Như ảo!

Đó là một giấc mộng kéo dài, nhưng lại chẳng hề có lấy nửa phần vui vẻ, bởi vì đến tận cùng, mới phát hiện ra một trường ác mộng.

Quý Lệ khẽ động đậy, nét thương tâm trên gương mặt trắng bệch cơ hồ như tăng thêm mấy phần, trong chốc lát, hần từ từ tỉnh lại trong một tiếng dài thốt khí.

Trước mắt hần có ánh sáng, ánh sáng màu lam nhạt nhạt, ánh sáng bao vây lấy hần.

Bốn phía có thanh âm, là tiếng mưa tiếng gió, tiếng mưa đập gió vùi.

Tiểu Hôi đang áp mặt vào ngực Quý Lệ đột nhiên thẳng người dậy, nhìn chăm chăm vào mặt hần.

Gió lạnh thổi từng cơn.

Quý Lệ khẽ run lên một chập, đột nhiên nhìn thấy ánh mắt của Lục Tuyết Kỳ, gương mặt nàng cũng xanh mét như hần. Trong đêm mưa gió này, nàng là người duy nhất bầu bạn với hần.

Khóe miệng Quý Lệ khe khẽ máy động.

Vết đau ở lồng ngực đã giảm đi rất nhiều, Quý Lệ cuối đầu nhìn xuống ngực mình, đã thấy quần bảy tám vòng vải trắng, dường như là từ y phục xé tạm xuống, lúc này thần trí của hần đã từ từ dần tỉnh hần, mau chóng nhận ra những chỗ xương cốt gãy trên ngực đều đã được nối lại cả, chỉ là một chường vừa rồi của Điền Bất Dịch quả thật không phải tầm thường, khí mạch toàn thân hần đều bị chấn thương, tuy có Lục Tuyết Kỳ cứu chữa, nhưng chỉ sợ cũng phải dưỡng thương nhiều ngày mới hoàn toàn phục nguyên được.

Nghĩ đến đây, hần quay mặt nhìn ra chỗ khác, lập tức nhận ra vị ân sư dưỡng dục hần bao năm đang nằm đó. Quý Lệ không nói gì, cơ hồ như cả lực khí để nói chuyện gã cũng không có, trong mưa gió mù mịt, gương mặt Điền Bất Dịch ướt sũng, lặng lẽ nằm gục trong bùn đất.

Có ai biết được sau khi chết lão sẽ thế nào?

Cổ họng phát ra một tiếng khàn khàn, Quý Lê lẳng mình khỏi lòng Lục Tuyết Kỳ, rơi xuống bùn đất, sau đó giãy dụa bò đến chỗ di thể của Điền Bất Dịch. Lục Tuyết Kỳ giật mình, vốn có thể kéo hẳn lại, nhưng khi tay nàng chạm phải thân thể Quý Lê, chợt nghe hẳn nói một câu: "Đừng kéo ta".

Lục Tuyết Kỳ ngây ra như đá, chậm rãi thu tay lại, ánh mắt của nàng nhìn chằm chằm vào Quý Lê, nhìn Quý Lê rời khỏi vòng ánh sáng của Thiên Gia, từng bước, từng bước lê đến bên cạnh Điền Bất Dịch. Gió mưa vô tình lạnh lùng ập tới, chẳng mấy chốc đã làm cho thân thể hẳn ướt sũng, bùn đất bắn tung lên khắp người.

Tiểu Hôi ở bên cạnh Quý Lê, nhìn chủ nhân, cơ hồ như cũng rất lo lắng, vội nhảy đến sát bên cạnh chủ nhân, đưa tay kéo hẳn một cái, thế nhưng thân thể Quý Lê quá lớn so với nó, nhất thời Tiểu Hôi cũng không làm gì được, nhất thời nôn nóng nhảy loạn lên, miệng kêu chí chóc liên hồi.

Cuối cùng, Quý Lê cũng bò đến bên cạnh Điền Bất Dịch, bàn tay lão từ lâu đã băng lạnh. Quý Lê nghiêng răng thật chặt, thân hình khẽ run lên, ánh mắt hẳn cẩn thận quan sát gương mặt Điền Bất Dịch, giống như một kẻ lãnh du nhiều năm quay lại, cuối cùng chỉ còn lại là tuyệt vọng vậy.

Những giọt nước nhỏ chảy từ mặt hẳn xuống gương mặt cứng đờ của Điền Bất Dịch.

Mưa càng lúc càng lớn, gió càng lúc càng mạnh.

Ánh mắt Quý Lê từ từ nhìn xuống ngực Điền Bất Dịch, tuy đã được chỉnh lý lại y phục, nhưng vết thương lớn đáng sợ ấy vẫn còn hết sức kinh tâm, cả người Quý Lê như bị ai đó đâm mạnh, sững cả người lại.

Sau đó, hẳn chậm chậm quay lại, nhìn về phía sau.

Sau lưng hẳn, thân ảnh thê lương của Lục Tuyết Kỳ đang im lặng nhận lấy ánh mắt của Quý Lê, gương mặt trắng bệch không còn một chút huyết sắc, hai cánh tay giấu trong ống tay áo, nắm chặt thành quyền, ngón tay như muốn bấu vào da thịt.

Chỉ trong một thoáng nhìn nhau đó, không biết bao nhiêu xót xa dâng lên trong lòng nàng.

Biểu tình trên gương mặt Quý Lê từ từ giản ra, cả nét đau đớn thương tâm ban đầu cũng dần dần biến mất, chỉ có hoang mang và hoang mang. Hẳn cứ hoang mang như vậy quay đầu lại, nhìn Điền Bất Dịch, gió mưa tấp tểi, không biết từ lúc nào, trên mặt Điền Bất Dịch đã có thêm mấy vết bùn đất.

Quý Lê từ từ đưa tay ra, gạt những giọt nước trên mặt Điền Bất Dịch, khi hẳn chạm phải làn da lạnh buốt của lão, tay hẳn giật ngược về theo bản năng như khi chạm phải lửa, sau đó mới đưa ra một lần

nữa, hết sức cẩn thận lau đi những hạt nước mưa và bùn đất trên mặt Điền Bất Dịch.

Sau đó, hấn vươn người dậy, bò lại gần hơn, dùng thân thể mình che mưa che gió cho ân sư, không để mưa gió rơi vùi dập thân thể lão nữa.

Lục Tuyết Kỳ nhìn hấn làm tất cả mọi chuyện, nhưng không lên tiếng ngăn cản, gương mặt diễm lệ của nàng chỉ còn lại thê lương.

"Khi ta còn nhỏ, gia phá nhân vong...".

Thanh âm của Quỷ Lệ đột nhiên vang lên giữa trời mưa gió, hấn nói rất chậm, tựa như mỗi một chữ đều phải suy tính thật kỹ vô số lần trong đầu, rồi mới từ từ thổ lộ ra vậy.

Lục Tuyết Kỳ lặng lẽ đến gần hấn, còn Quỷ Lệ thì vẫn bất động, vẫn che mưa gió cho Điền Bất Dịch.

"Là sư phụ mang ta trở về Đại Trúc Phong, ân tình của lão nhân gia cả đời này ta không quên được".

Thân hình Quỷ Lệ khẽ lắc lư một chút, không biết có phải vì quá mệt mỏi hay không mà hấn như có vẻ không chống chọi được trước gió mưa. Lục Tuyết Kỳ thoáng biến sắc đưa tay lên đỡ hấn, nhưng khi tay nàng vừa chạm phải Quỷ Lệ, hấn chột dịch người ra một chút, tránh né nàng.

Tay Lục Tuyết Kỳ sững lại giữa không trung.

Quỷ Lệ gắng sức bế Điền Bất Dịch lên, ngả đầu lão vào ngực mình, trên gương mặt hấn hiện ra vẻ đau khổ tột cùng, miệng cứ lẩm bẫm nói gì đó một mình.

Lục Tuyết Kỳ đứng bên cạnh hấn, giữa trời mưa gió, nghe hết những gì hấn đang nói một mình. Quỷ Lệ lặp đi lặp lại một câu duy nhất: "Cả đời ta cũng không quên được, cả đời ta cũng không quên được...".

Khóe miệng Lục Tuyết Kỳ khẽ mấp máy, ánh mắt nàng lướt qua khuôn mặt Điền Bất Dịch. Có ai biết được rằng đêm hôm trước, chính con người này đã từng mỉm cười nói chuyện với nàng, còn cho nàng một lời hứa, cho nàng thấy ánh sáng của hy vọng trong bóng đêm của tuyệt vọng.

Một kiếm đó, vết thương đó..

Người bị thương lại không chỉ có một!

Nàng cười thê lương âm đạm, quay người bước đi, thân hình lắc lư như muốn ngã, hàng lông mày

thanh mảnh nhều lại, miệng phun ra một búng máu. Từng điểm máu rơi li ti trên ngực, trên y phục của nàng, rơi trên mặt đất, chỉ là mưa gió quá vô tình, chẳng mấy chốc rửa sạch sẽ không còn một dấu vết. Nàng ngẩng đầu lên, những giọt nước mưa lạnh lùng quất vào mặt, trời tối đen như mực.

Không phải trời sắp sáng hay sao?

Nhưng tại sao lúc này, đến tận lúc này, trời đất vẫn còn phong phong vũ vũ, không có gì ngoài mưa gió và bóng tối?

Khóe mắt Lục Tuyết Kỳ ngấn lệ, trong mưa gió, u buồn ảm đạm.

Hết chương 230

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Chương 231

Về Nhà

Mây tan mưa tạnh, bóng đêm cũng đã lùi lại, chân trời cũng dần xuất hiện một tia sáng, bình hòa rơi xuống thế gian.

Trên đỉnh Thanh Vân Sơn Đại Trúc Phong vẫn có một không gian yên tĩnh, chúng đệ tử cần mẫn vẫn chưa thức giấc. Ngoài Thủ Tĩnh Đường, những giọt sương trên hoa đọng thành giọt từ từ nhỏ xuống. Xa xa, nơi rừng trúc xanh biếc như thường ngày vẫn còn chưa sáng hẳn, từ giữa rừng trúc lướt đến đỉnh núi trông như một tấm vải mỏng, nhẹ nhàng dao động.

Đại môn Thủ Tĩnh Đường cũng trong tình trạng yên bình như vậy. Cửa lớn rộng mở, sau ngưỡng cửa, trên nền gạch xanh, bức rèm vàng được vén cuốn vào cây cột ở bên, ánh đèn tỏa sáng ở trước bàn thờ cung phụng thần tượng Tam Thanh, ánh lửa chậm chậm trong bình minh.

Những cơn gió sớm se lạnh nhẹ thổi đến từ một nơi xa, êm ái lướt qua các dãy nhà sảnh, tràn vào Thủ Tĩnh Đường, rồi lại lãnh du đến một nơi xa hơn. Trong gió có tiếng chim hót líu lo, cũng là thứ âm thanh duy nhất của buổi sớm.

Đây quả là một khung cảnh đích thực thanh bình, đạo gia tiên cảnh. Cũng đã không biết bao nhiêu buổi sáng như thế này trôi qua rồi, nơi này không có một chút hơi hướm trần tục khuấy động. Nhưng vào buổi sáng như thế này, quả thật có nhiều điều bất thường, không hài hòa như những buổi sáng trước đây.

Một người toàn thân ướt sũng, đang quỳ trước cửa Thủ Tĩnh Đường, gục đầu vào giữa hai khuỷu tay. Người đó phủ phục xuống đất, những giọt nước từ thân hình, y phục ướt đẫm của y không ngừng nhỏ nước.

Phía trước người ấy sáu thước, qua những bằng đá xanh dẫn đến trước đại môn Thủ Tĩnh Đường, thân thể Điện Bất Dịch nằm yên lặng. Mặc dù sự sống không còn, nhưng trông Điện Bất Dịch thập phần an tĩnh, trên khuôn mặt tịnh không có chút vẻ thống khổ, tựa hồ như cái chết đối với ông không phải là vấn đề quan trọng.

Điện Bất Dịch song thủ tụ lại đặt trước ngực, y phục trên mình cũng đã được cẩn thận kéo sửa tề chỉnh. Thêm vào đó, trên y phục của ông cũng còn có dấu vết ẩm ướt, nhưng hơi nước lại đỡ hơn con người đang quỳ dưới bậc thềm nhiều, chỉ bất quá trên y phục chỗ nào cũng có dấu tích bùn đất lấm lem, tuy

có thể thấy đã có người lau chùi sơ, nhưng vì gấp vội, không thể nào gột sạch được, cho nên những dấu vết tích vẫn còn lưu lại nhiều chỗ.

Lại gần ông ta không thể không lưu ý đến điểm này.

Gió sớm vẫn đang mỏng man, phớt nhẹ qua đỉnh Đại Trúc Phong, vờn theo mái ngói xanh vành cong của Thủ Tĩnh Đường, lùa đến trước Thủ Tĩnh Đường. Như cảm thấy được hơi lạnh trong gió, thân người Quý Lệ run run nhe nhẹ, thân thể của hắn vẫn còn rất suy nhược, chỉ là hắn vẫn bất động quý đó, đối diện với cửa lớn của Thủ Tĩnh Đường, cúi gục đầu thật lâu.

Nơi đây có tất cả những gì quen thuộc với hắn, thêm đá, sảnh đường, thậm chí là cả đất cát phả ra sự âm đảm mà hắn đang húp mặt quý nơi đó. Tất cả là ký ức sâu sắc nhất mà hắn không thể nào quên. Đã không biết bao nhiêu lần hắn từng mơ ước được trở về ngọn núi và đất cát này. Vậy mà giờ đây, khi hắn quay về thì con tim đau khổ đã chết khô.

Phía sau Quý Lệ, băng qua khu đất trống chính là nơi mà một thời đã từng là thiên đường của Trương Tiểu Phàm - nhà bếp. Mười năm đã trôi qua, hai cánh cửa làm bằng ván gỗ dường như không có gì thay đổi, chỉ là có thêm nhiều tì vết, đôi chỗ đã xứt mất vài miếng, trông thật tiêu điều.

Cửa nhà bếp vẫn khép hờ vang lên một tiếng động nhỏ rồi nhanh chóng bị một cánh tay đầy lông lá đẩy ra. Tiểu Hôi đã ở ngay trước bực cửa, nhe nhẹ nhảy vào. Trong nhà bếp, mọi thứ xấp xếp không có gì thay đổi, ngay cả chỗ để bàn ăn, nồi niêu xoang chảo cũng vẫn y nguyên như cũ. Tiểu Hôi đảo mắt nhìn quanh, rồi theo thói quen cũ nhảy lên chiếc bàn ở giữa bếp, sau đó ngoái nhìn sang bên phải.

Quả nhiên phía bên phải của gian bếp sát với vách tường, trên những có cỏ khô chất thành từng đồng to có một kẻ đang ngủ say giấc, bất kể đến thế giới chung quanh, nó thả vào không khí những tiếng phì phò đều đặn. Chẳng phải ai xa lạ, chính là bằng hữu chí thân của nó từ nhỏ đến lớn - Đại Hoàng.

Tiểu Hôi ngồi xồm ở trên bàn, đuôi cuộn tròn lại. Nó không chạy bỏ lại để ôm người bạn đã lâu lắm không gặp như mọi khi, hai tay ôm lấy đầu, nó ngoái nhìn ra ngoài rồi quay lại nhìn Đại Hoàng, cơ hồ có điều còn do dự chưa quyết định được.

Cũng vào lúc này, Đại Hoàng đang say giấc khê động dậy, hai tai cụp xuống bỗng vểnh lên, mắt đang nhắm tịt cũng mở choàng ra.

Đập vào mắt nó là một bóng dáng rất đỗi quen thuộc đang ngồi trên một chiếc bàn không xa lắm. Đại Hoàng thoáng sững sốt rồi nhanh chóng lấy lại tinh thần, nó tỉnh ngủ hẳn, vui mừng khôn xiết, vừa lao mình vừa sủa lên oang oảng, chỉ sau vài bước chạy thần tốc, trong chớp mắt chân trước của nó chạm đến chân bàn. Mắt nó lộ ra niềm vui sướng vô bờ, đuôi cứ vẫy liên tục.

Niềm hân hoan của Đại Hoàng lan sang cả Tiểu Hôi, nó khê nhe miệng cười rồi ôm đầu của Đại Hoàng vào trong lòng, vuốt nhẹ đám lông êm mượt. Đại Hoàng cũng chẳng kém, liên tục húc yêu vào Tiểu Hôi và liếm mặt nó. Sau một hồi mừng rỡ hội ngộ, Tiểu Hôi dường như nhớ ra chuyện gì, nó buông tay ra rồi khê nhú mày, nhảy xuống dưới đất, xê đầu Đại Hoàng chỉ tay ra phía ngoài.

Đại Hoàng nhìn Tiểu Hôi, dường như vẫn chưa hiểu được ý tứ. Tiểu Hôi liền ra hiệu và nhảy lên lưng nó. Đại Hoàng sãi những bước dài ra khỏi nhà bếp, nhìn quanh bốn phía rồi nhanh chóng phát hiện ra một bóng dáng của ai đó ở phía Thủ Tĩnh Đường.

Bóng dáng ấy thật là quen thuộc.

Đại Hoàng mừng rỡ khôn xiết, nó hướng về phía người ấy sủa liền mấy tiếng, không ngừng ngoác đuôi và lao tới nhanh như gió qua khu đất trống tiến về phía Quý Lệ, nhưng khi gần đến nơi thì bỗng đột ngột khựng lại.

Ánh mắt nhìn xa hơn về phía sau cái bóng phủ phục của người quen ấy, nó đã nhìn thấy di thể của Điền Bất Dịch đang nằm bất động trước bậc thềm bên ngoài Thủ Tĩnh Đường.

Tiểu Hôi chẳng nói chẳng rằng rời khỏi lưng Đại Hoàng chạy đến bên Quý Lệ, nó vò đầu nhìn quanh tứ phía rồi quỳ phục xuống dưới đất, dựa vào thân Quý Lệ.

Đại Hoàng từ từ đi qua, tiến từng bậc một đến bên cạnh thi thể của Điền Bất Dịch. Nó nhìn vào khuôn mặt của Điền Bất Dịch một lát, nhẹ nhàng liếm khắp người ông ta, đuôi vẫn vẫy không ngừng. Rồi nó bỗng quay đầu lại, hồ nghi đi đến bên cạnh đầu của Điền Bất Dịch, nhẹ nhàng dùng dùng mũi nó cạ vào khuôn mặt ấy, phát ra những âm thanh ư ử như muốn gọi chủ nó tỉnh dậy.

Nhưng Điền Bất Dịch vẫn nằm đấy không có phản ứng gì.

Đại Hoàng chờ đợi một lúc lâu, tru lên những tràng dài đau đớn. Nó cứ cạ vào khuôn mặt bất động ấy một cách bất lực, mọi cố gắng đều vô ích. Con chó vàng này từ từ ngồi xuống dán chặt mắt vào Điền Bất Dịch giống như chờ đợi một điều màu nhiệm là chủ nó sẽ bỗng nhiên tỉnh giấc. Nó gồi đầu lên hai chân trước, cụp hai tai xuống dựa sát vào người chủ yêu quý, cảm nhận được luồng khí lạnh truyền sang.

Làn gió của buổi sớm mai đem theo cái lạnh từ đêm trước. Dưới bậc thềm Quý Lệ khẽ rung người, nhưng hần mau chóng trở về trạng thái bất động, cứ phủ phục quỳ như thế.

Buổi sớm mai đem về không khí lành lạnh, vạn vật xung quanh đang có sự chuyển mình.

“A”.

Tô Như thốt ra từ trong vô thức của một cơn ác mộng. Bà tỉnh giấc, toàn thân lạnh toát.

Tóc tai bù xù, mặt mày hốc hác, bà chống tay lên bàn gượng đứng lên. Đêm qua, bà đã gục trên bàn thiếp đi.

Bà tiến đến cửa sổ kéo nhẹ tấm rèm, ánh sáng xuyên qua những khe cửa chiếu sáng gian phòng. Tô Như nhìn những vạch sáng một lúc lâu, lòng đã bắt đầu bình tĩnh trở lại. Nụ cười gượng gạo, bà tiến lại bàn cầm chiếc gương nhỏ lên.

Thật sững sốt, một người đàn bà nhan sắc chỉ qua một đêm suy nghĩ giờ trông thật tiều tụy. Nhưng từ khuôn mặt ấy, vẫn phảng phất nét gì đó khiến người ta phải động lòng.

Nhan sắc vẫn chưa già nhưng trái tim thì thế nào?

Tô Như chỉnh sửa mình trong gương một lúc lâu, rồi thờ dài. Bà úp chiếc gương xuống mặt bàn xoay người tiến gần đến cửa sổ, đưa tay mở toan ra.

Ánh ban mai như chực sẵn ủa vào, nhanh chóng xua đi những bóng đêm còn nấn ná. Lòng người cũng cảm thấy phấn chấn hơn. Khuôn mặt Tô Như cũng có chút gì tươi tỉnh, bà thò đầu ra ngoài cửa sổ.

Bà có thể cảm nhận được gió mai đang phả nhẹ vào mặt mình, nhưng sao có chút gì đó lạnh lạnh.

Bà mở cửa bước ra ngoài.

Trời bên ngoài vẫn chưa sáng hẳn, có lẽ giờ này các đệ tử còn chưa thức giấc. Thôi cứ để cho chúng ngủ thêm chút nữa, đợi lát nữa sẽ bảo chúng xuống núi tìm Bất Dịch, đoán chừng bọn chúng cũng sẽ rất mệt.

Tô Như miên man suy nghĩ, chân bước dần về phía Thủ Tĩnh Đường.

Con đường quanh co khúc khuỷu dẫn đến hành lang sao mà dài thế. Bên ngoài, những cây trúc khua trong gió tạo thành một dàn hợp xướng cứ ca mãi một âm điệu ào ào. Không hiểu vì sao trong một buổi sớm mai như thế này, Tô Như bỗng phát hiện ra nhiều thứ xung quanh mình.

Những lớp sơn trên lan can hành lang cùng năm tháng đã bong ra loang lổ, nhiều chỗ đã tróc hết. Còn nhớ một lần quét sơn trong Thủ Tĩnh Đường, khi đó mình và Bất Dịch vẫn còn đang trong thời kỳ tân hôn. Cũng tại hành lang này mình đã trải qua bao nhiêu ngày tháng, kể cả việc trở thành nông điền cũng ngay chính tại đây, thế mà từ trước đến nay mình chưa hề nghĩ đến chuyện này. Đợi khi Bất Dịch trở về, nhất định mình sẽ cùng Bất Dịch lên kế hoạch sơn quét lại.

Ở một cây trúc to nhất trong rừng trúc phía ngoài lan can kia, vẫn có thể thấy dấu vết hình hai cây kiếm nhỏ khắc lên đó mặc dầu không còn rõ lắm, đó là quãng thời gian sau đám cưới đầy hạnh phúc, khắc lên hai cây kiếm ấy chính là thể hiện ước mơ mong song kiếm hợp bích, cùng đạt đến tiên giới. Còn nhớ Bất Dịch đùa mình, cho là mình khắc sao mà xấu thế, vậy là mình đã giả vờ giận dỗi, báo hại lão luống cuống xin lỗi, mình còn làm bộ một lát sau mới chịu tha thứ cho lão.

Cảnh tượng năm đó cứ như ở trước mặt Tô Như, bà nở một nụ cười, thấy lòng mình ấm lại. Vừa đi vừa hít một hơi sâu cái ngọt ngào trong lành của buổi ban mai. Bỗng nhiên bà nhớ tới Đại Hoàng, con chó mà Điền Bất Dịch nuôi từ nhỏ. Ông đã đi nhiều ngày như vậy không biết các đồ đệ có chăm sóc nó chu đáo không? Chẳng may nó gầy đi thì thế nào khi Bất Dịch quay về cũng trách tội.

Tô Như vừa lắc đầu vừa cười, quyết định nhân lúc trời chưa sáng hẳn đến nhà bếp xem Đại Hoàng thế nào. Vừa đi vừa nghĩ, bất giác đã đến tiền điện Thủ Tĩnh Đường từ lúc nào.

“Boong.....”

Tiếng chuông đầu tiên của buổi sớm mai từ xa truyền tới, đó là dấu hiệu chào buổi sáng trên Thanh Vân Sơn, và cũng là âm thanh để đánh thức một ngày mới. Tiếng chuông nhỏ mà ngân sâu, vọng vào từng vách núi rồi từ từ mất dần.

Nhịp tim của Tô Như như trải dài theo thanh âm của tiếng chuông, đột nhiên đập thật mạnh.

Trước Thủ Tĩnh Đường lối nhỏ những dáng người, nằm có ngòi có. Bà cũng hướng về phía Đại Hoàng. Nó vốn ưa ngủ nướng, sao hôm nay lại dậy sớm thế này, lại còn ngoan ngoãn nằm trên bậc thềm trước cửa.

Dường như nghe thấy tiếng động, đôi tai cụp xuống của nó khẽ động đậy, nó nhìn vào phía trong Thủ Tĩnh Đường. Trong đó, ánh ban mai chưa chạm tới vẫn còn u tối, không biết tự lúc nào có một người đàn bà đứng nhìn mọi thứ xung quanh.

Tim Tô Như càng lúc càng đập mạnh, thậm chí như muốn vỡ tung ra. Bà cảm thấy nghẹt thở. Cái hình hài nằm trên bậc thềm đó rất đỗi quen thuộc đến nỗi đã in sâu vào trong tâm khảm bà, không ai có thể chạm đến được.

Nhưng trong thời khắc đó, bà đã thầm cầu mong rằng mình đã nhìn lầm, đã nhìn lầm thôi.

Mặt trắng bệch, nhưng những bước chân vô cảm cứ từng bước, từng bước tiến lại gần, môi bà rung lên bần bật. Đại Hoàng đang nằm phủ phục bên cạnh thi thể của Điền Bất Dịch, nó trông thấy Tô Như đang tiến lại gần thì vẫy đuôi, nhưng vẫn cúi gầm xuống đất, mắt lặng lẽ nhìn vào thi thể của chủ nhân.

Tiến lại gần hơn, cuối cùng cũng phải bước đến chỗ mà không có cách nào chạy trốn. Khuôn mặt của Điền Bất Dịch đã lấp đầy trong mắt Tô Như, dường như ông đang say ngủ, ngủ một giấc thật yên lành.

Tô Như cảm giác như đất dưới chân mình như sụt xuống, bước chệch choạng rồi ngã quỵ xuống đất, nhưng bà cũng gượng đứng lên. Trước mặt mọi thứ đều đen kịt, hai chân không còn lực lê đến bên thi thể của Điền Bất Dịch.

Bàn tay run run, chầm chậm vượt qua thân thể, y phục của Điền Bất Dịch, lúc lướt qua ngực Điền Bất Dịch, tay Tô Như ngưng lại một chút, càng run dữ dội hơn, rồi từ khóe mắt của bà lăn hai hàng lệ biếc, từng giọt rơi trên má của Điền Bất Dịch.

Bên cạnh, Đại Hoàng cũng đau khổ vô cùng, nó men lại dụi vào chân bà như an ủi.

Bà chầm chậm ngược lên nhìn người đang quỳ đó, bên cạnh một con khỉ xám đầy lông lá, giọng xúc động tắt nghẽn: “Tiểu Phàm”.

Quý Lệ run rẩy toàn thân, chẳng dám ngược lên, đầu cúi gầm cọ sát vào mặt đất thô ráp. Hắn cảm thấy mình đáng bị hành hạ, đáng bị lớp đất kia chà sát, nhưng sự trừng phạt ấy có đáng gì, hắn không cảm thấy đau. Hắn im lặng một hồi lâu rồi nói, giọng run lấy bầy:

“Là đệ tử, sư nương”.

Tô Như nở một nụ cười hiền hậu, nói: “Con hà tất phải làm như vậy, hãy đứng lên rồi nói”.

Quý Lệ vẫn quỳ phục dưới đất, không ngẩng đầu lên, trong phút chốc mọi dũng khí dường như tan biến, hắn không dám nhìn vào mặt sư nương mình, chỉ cất giọng yếu ớt: “Đệ tử đáng chết. Đã không... không bảo vệ được sư phụ”. Thanh âm ngắt quãng, từng từ từng từ một được nói ra, đối với hắn dường như là một sự trừng phạt.

Tô Như từ từ đỡ thân thể bất động của Điền Bất Dịch lên rồi ôm vào lòng. Toàn thân bà run rẩy, chẳng

biết là do cảm giác được sự giá lạnh từ thân thể của Điền Bất Dịch hay là muốn sưởi ấm thi thể ông bằng sự ấm áp của mình.

“Con hãy đứng dậy đi”. Giọng bà lạc lõng thê lương quá. Trong trí nhớ hẳn chưa khi nào nghe giọng của Tô Như nào nề như thế này, nhưng sự phát hiện này chỉ càng làm đau khổ thêm, hẳn không chịu đựng nổi gục mặt xuống đất, trái tim đau buốt chùng như muốn vỡ ra.

“Con không đứng dậy thì làm sao có thể cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì”. Tô Như nhẹ nhàng nói, ánh mắt vẫn không rời khỏi thi thể sớm đã không còn cảm giác gì trên tay.

Đại Hoàng lại tiến về phía trước hai bước, cạ nhẹ đầu vào thân người Bất Dịch, miệng rên lên ư ử.

Quý Lệ trầm ngâm một lát rồi từ từ đứng lên ngược nhìn Tô Như. Người đàn bà kiêu diễm ấy trong lúc này cho dù con tim đã chết, dường như vẫn không mất đi phong thái của mình. Trong gió ban mai, tóc mai của Tô Như xỏa xuống bay lất phất trên khuôn mặt trắng bệch của Điền Bất Dịch.

“Con đã về, cuối cùng thì con cũng đã về nhà rồi”.

Những lời này, rốt cuộc hẳn đã nghe từ miệng của Tô Như. Hẳn cảm thấy máu trong ngực mình như nhộn nhạo, khí huyết như sóng dữ trào lên cuồn cuộn. Trước mắt như tối sầm lại, trí não hẳn trong nhất thời chết điếng, như một dây đàn lên căng, trong nháy mắt đã đứt lìa. Hẳn kêu lên một tiếng rất thanh, rồi như một cái cây đổ, ngã lăn ra đá ngát đi.

Một khắc trước khi hẳn mơ mơ hồ hồ mất đi tri giác, chỉ thấy một màng đen mờ mịt trước mắt, có cảm giác như toàn thân nóng bức cùng cực như bị lửa thiêu, nhưng bên trong thân thể lại lạnh đến mức như tảng băng. Xa xa thấp thoáng truyền đến mấy tiếng kêu rú, trong tiếng rú mang theo nỗi thống khổ kinh khủng, sau một hồi lại hóa thành tiếng khóc than.

Có tiếng bước chân từ tứ phía truyền đến, nhưng chung quy đều cùng tiến về một hướng.

“Sur nương! Sur nương!”.

Lời không thể thoát ra, chỉ là một ý nghĩ lóe lên trong đầu Quý Lệ trong thoáng chốc, sau đó hẳn lại mất đi tri giác, chìm vào hôn mê.

Hết chương 231

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Chương 232

Thân Nhân

Giấc ngủ này, không biết bao lâu, chỉ là trong lúc chìm trong giấc ngủ, lại cảm thấy xung quanh có một mùi vị rất quen thuộc, không biết đã bao nhiêu lâu rồi, hẳn không có cảm giác an tâm như thế này.

Vì thế hẳn cứ chìm đắm trong mộng cảnh, cơ hồ như không muốn tỉnh lại, chỉ là trong giấc mộng, hẳn cứ cảm thấy mình có cảm giác đau đau, vướng vít không rời.

Quý Lệ thở dài một tiếng, từ từ tỉnh lại gian phòng trước mắt giống hệt như trong mộng vậy, hẳn chậm rãi ngược đầu lên nhìn. Thời niên thiếu hẳn đã sống ở đây, sau đó lớn lên. Chiếc bàn, chiếc ghế, cánh cửa cơ hồ như đều khắc sâu vào trong lòng hẳn.

Trên bức tường sát chiếc giường hẳn đang nằm, chữ "Đạo" lớn vẫn được treo ở đó, chỉ là màu sắc, tự tích đã có chút phai mờ đi rồi mà thôi, nhưng nét bút vẫn mạnh mẽ hữu lực như lần đầu tiên hẳn nhìn thấy.

Ngoài khung cửa sổ chợt vang lên tiếng khe khẽ, một khe hở hé ra, con khỉ Tiểu Hôi từ bên ngoài nhảy vào, nó thấy Quý Lệ đã tỉnh lại đang ngồi trên giường, không khỏi vui mừng nhảy nhót không thôi.

Quý Lệ cảm thấy tim mình như đập mạnh hơn, tình cảnh này, phảng phất giống như nhiều năm trước, nếu không phải có thương thế trên người, và con mắt thứ ba của Tiểu Hôi, thì hẳn thật sự có cảm giác như mình đang trong giấc mộng Nam Kha vậy.

Chỉ là, đó là chuyện tuyệt đối không thể.

Tiểu Hôi không ngưng kêu lên "chí chí". Quý Lệ cúi đầu, chỉ thấy hai tay Tiểu Hôi đang sách mấy thứ quả rừng, chắc là mới hái bên ngoài vào định chia cho chủ nhân cùng hưởng. Quý Lệ khẽ lắc đầu, tỏ ý

không muốn ăn. Tiểu Hôi cũng không nài ép, liền quay người nhảy lên bàn, nửa ngồi nửa quỳ, sau đó há miệng nhai nhồm nhoàm.

Quý Lệ lặng lẽ quan sát mọi thứ trong phòng, cuối cùng cũng dừng lại ở cửa sổ nửa đóng nửa mở mà Tiểu Hôi vừa chui vào. Một chút ánh sáng từ bên ngoài le lói chạy vào, nhìn không rõ sự vật bên ngoài, nhưng Quý Lệ không cần nhìn cũng biết đó là một đình viện nhỏ, còn có một cây thương tùng, bãi cỏ xanh xanh, còn có một con đường nhỏ lát đá, bên cạnh còn có một cửa bán nguyệt. Từng ngọn cỏ, cành cây ở đây, đều đã khắc sâu vào tâm khảm của hắn, không thể nào phai mờ được.

Không khí trong lành ngọt ngào, cả đình viện nho nhỏ bên ngoài, cũng cơ hồ như truyền vào mùi hương thơm mát.

Hắn ngẩn ngơ có cảm giác như được về nhà, nhưng chỉ là trong chốc lát, nỗi đau trong tim đã làm hắn tỉnh lại khỏi cơn mơ.

Bên ngoài có tiếng bước chân.

Ánh mắt Quý Lệ nhìn ra phía cửa. Tiếng bước chân mau chóng mau chóng đến gần cửa, nhưng bên ngoài cánh cửa khép hờ kia, người đó cũng do dự một lát, không lập tức đẩy cửa bước vào.

Quý Lệ chăm chú nhìn cánh cửa.

Cuối cùng cánh cửa cũng được đẩy ra.

Một bóng người cao lớn đứng bên ngoài, nhìn về phía Quý Lệ. Ánh mắt hai người gặp nhau giữa không trung, nhưng không lập tức nói chuyện. Trong ánh mắt của họ, nhất thời có quá nhiều tình cảm phức tạp, không biết có phải vì vậy, mà mới khiến thiên ngôn vạn ngữ không thể nói lên thành lời.

Tiểu Hôi trên bàn, miệng nhè ra mấy hạt quả, sau đó liếc mắt nhìn ra cửa, kêu lên "chí chí" mấy tiếng, rồi lại cúi đầu chăm chú tiếp tục ăn.

Nam tử đứng ngoài cửa thở dài một tiếng, khoe miệng nhếch lên nở một nụ cười gượng gạo, khẽ lắc

đầu, bước vào trong, nhìn Quỷ Lệ thật lâu, nói: "Đã lâu không gặp rồi, ta phải gọi là lão Thất hay tiểu sư đệ đây?"

Môi Quỷ Lệ khẽ máy động, gã nhìn nam tử đứng trước mặt mình, thấp giọng gọi: "Đại sư huynh..."

Tất cả mọi thứ trên Đại Trúc Phong vẫn an tĩnh như trong kí ức xa xăm của hắn, không biết những người khác đã đi đâu mất.

Tổng Đại Nhân im lặng nhìn người đang ngồi trước mặt mình, thở nào hắn là gã tiểu sư đệ mà gã yêu thương nhất, là tên đệ tử bất thành khí ở Đại Trúc Phong. Giờ đây, thời gian trôi đi, vật đã đổi, sao đã rời.

Mười năm rồi, đây là lần đầu hai người gặp nhau sau mười năm.

"Mười năm nay đệ vẫn sống tốt chứ?"

Tổng Đại Nhân ngồi đối diện với Quỷ Lệ, cất tiếng hỏi.

Quỷ Lệ không trả lời, chỉ trầm mặt. Mười năm rồi, quay đầu lại chỉ thấy thời gian trôi đi như nước, không biết hắn đã đi được bao nhiêu dặm đường, chỉ là ...hắn không thể nào nói ra được một chữ "Hào" mà thôi.

Tổng Đại Nhân nhìn thẳng vào mắt hắn, Trương Tiểu Phàm năm xưa vẫn còn đó, chỉ là dung nhan đã có thêm vài nét tang thương, không biết từ lúc nào, tên sư đệ nhỏ hơn gã rất nhiều tuổi, nhưng đạo hạnh lại cao hơn gã gấp bội này, hai hàng tóc mai đã lấm tấm điểm bạc.

Tổng Đại Nhân thở một tiếng dài nã nê, chậm rãi nói: "Thân thể đệ giờ thế nào rồi?"

Quỷ Lệ cúi đầu nhìn vết thương của mình, chỉ thấy tám vải rách trước kia đã được thay bằng một tấm băng sạch sẽ, rõ ràng là đám sư huynh trên Đại Trúc Phong này đã thay hắn băng bó lại. Vết thương nơi ngực còn đau ê ẩm, nhưng so với trước hôn mê đã đỡ hơn rất nhiều. Hắn trầm mặt hồi lâu: "Không

còn gì đáng ngại nữa, đa tạ đại sư huynh quan tâm".

Nói tới đây, hắn chợt nhớ ra điều gì, nhìn sang Tổng Đại Nhân: "Đệ... đệ đã bội phản Thanh Vân Môn, các sư huynh còn nhận sư đệ này hay sao?".

Tổng Đại Nhân mỉm cười, tuy trong nụ cười còn mấy phần khổ não: "Sư nương đều nói cho bọn huynh rồi, lúc sư phụ lão nhân gia sinh tiền...". Nói tới hai chữ "sinh tiền", khóe mắt họ Tổng đỏ lựng lên, thanh âm nghẹn ngào nức nở, Quỷ Lệ khẽ nghe thấy, thân hình khẽ run run.

Tổng Đại Nhân định thần tiếp tục nói: "Sư phụ lão nhân gia sinh tiền từng nhiều lần nói với sư nương, rằng bản thân mình chưa từng chính miệng đuổi đệ ra khỏi Đại Trúc Phong hơn nữa lão nhân gia cũng chưa từng nghĩ đến những sai lầm mà đệ phạm phải mười năm trước. Vì vậy sư nương dặn dò chúng ta, ngày hôm nay, chỉ cần đệ còn đồng ý, đệ vẫn là lão Thất của Đại Trúc Phong, là tiểu sư đệ...".

Quỷ Lệ chậm rãi cúi đầu, thân hình lại rung lên, tả thủ đặt trên mép giường, bóp lại thật chặt, hữu thủ đưa tay lên vuốt những hạt lệ chảy dài trên mặt.

Không khí trong phòng nhất thời trở nên trầm xuống, rất lâu sau đó, khi thấy thần tình của Quỷ Lệ bình tĩnh trở lại, Tổng Đại Nhân mới trầm giọng nói tiếp: "Nếu thân thể đệ không có gì đáng ngại nữa thì hãy theo ta đến Thủ Tĩnh Đường, sư nương đang ở đó thủ linh cho sư phụ, người muốn gặp đệ".

"Vâng...".

Bước qua cửa, nhìn thấy những cảnh vật quen thuộc, Tổng Đại Nhân vẫn không nói tiếng nào, bờ vai rộng, tấm lưng dày trông như một ngọn núi nhỏ vậy.

Quỷ Lệ lặng lẽ đi sau lưng gã, không khỏi nhớ lại thời niên thiếu, khi lần đầu tiên hắn đến Đại Trúc Phong, cũng là đi theo Tổng Đại Nhân, chầm chậm bước vào thế giới riêng của nơi này.

Quay đầu lại nhìn chuyện đã qua, mọi chuyện quả như một giấc mộng.

Ánh mắt của hắn cứ như dán chặt vào lưng của Tổng Đại Nhân, giờ mới phát hiện, ở eo hông gã đã có

thêm một tấm vải trắng, tự nhiên là để thủ hiếu cho ân sư Điền Bất Dịch.

Hắn ủ ê chán nản, nhắm nghiền đôi mắt lại.

Ra khỏi đoạn hành lang chính là Thủ Tĩnh Đường, chỉ khác với mọi khi ở chỗ, hôm nay trong Thủ Tĩnh Đường phẳng phát bay ra, cùng với tiếng khóc than thê thảm.

Tổng Đại Nhân chậm rãi bước vào Thủ Tĩnh Đường, đi được hai bước, gã đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Quý Lệ, phát giác hắn vẫn đứng ngây người ra tại chỗ, nhìn vào Thủ Tĩnh Đường, nhưng không hề nhát chân cất bước.

"Sao vậy?".

Sắc mặt Quý Lệ trắng bệch, không biết vì sao, khi hắn nhìn vào Thủ Tĩnh Đường, trong lòng chợt cảm thấy sợ hãi, giống như một đứa trẻ làm sai điều gì, không dám đối diện với người cha người mẹ đang thương tâm của mình vậy.

Tổng Đại Nhân cơ hồ như đã nhìn ra điều gì, thở dài nói: "Vào đi!". Vừa nói vừa đưa tay vỗ nhẹ lên vai hắn. Quý Lệ khẽ cử động, nhìn vào Tổng Đại Nhân, im lặng gật đầu, nhấc chân bước vào trong.

Càng lại gần Thủ Tĩnh Đường, mùi hương hỏa càng nồng đậm, tiếng khóc than càng rõ ràng hơn, nhưng trong những tiếng khóc than thân thuộc đối với Quý Lệ ấy lại không thấy tiếng khóc của nữ tử, không có tiếng khóc của Tô Như, cũng không có Điền Linh Nhi, tiểu sư tử đã gả đi cho người khác.

Cuối cùng, hắn cũng cất bước đi qua cửa lớn của Thủ Tĩnh Đường.

Năm ánh mắt quay lại, dừng lại trên người gã. Thân hình Quý Lệ hơi run lên, ánh mắt hắn quét qua một lượt trên từng người một.

Ngô Đại Nghĩa, Trình Đại Lễ, Hà Đại Trí, Lữ Đại Tín, Đỗ Tất Thư.

Những gương mặt quen thuộc, lúc này lần lượt hiện ra trước mặt Quý Lê, nhiều năm trước, bọn họ đã là người thân nhất của hắn, là những sư huynh mà hắn có thể tin tưởng và dựa dẫm nhất.

Bọn họ cũng giống như Tống Đại Nhân, ở eo có buộc một tấm vải trắng, trên mặt đầy vết bi thương, đôi mắt đỏ lựng lên vì khóc. Trong Thủ Tĩnh Đường, có một chiếc chảo lớn, bên trong lửa cháy hùn hục, các sư huynh của hắn đang chậm chậm thả vào đó những tờ giấy vàng bạc.

Lửa cháy bốc cao, khói mù mịt.

Quý Lê ngẩn người ra, phía sau màn khói, Điền Bất Dịch an tĩnh nằm trên linh sàng, y phục bản thủ trên người đã được thay bằng một bộ sạch sẽ, gọn gàng, dung mạo tinh thần đã khác hơn rất nhiều. Sư nương Tô Như của hắn đang ngồi bên cạnh Điền Bất Dịch, đưa tay vuốt nhẹ lên tay lão, rồi chậm chậm bóp chặt.

Thân hình của bà rất bi thương, nhưng bà không lưu lệ, trên mái tóc mai vẫn còn xanh mướt của bà có cắm một bông hoa nhỏ màu trắng, đó là một bông hoa vẫn còn đọng sương của buổi sớm, đậm nhả thanh lệ, lại mang mấy phần u hoài đau thương. Bà nắm chặt tay trượng phu, chăm chú ngắm nhìn gương mặt của lão. Còn Điền Linh Nhi thì không ngờ lại không thấy xuất hiện tại nơi này.

Con chó được Điền Bất Dịch nuôi từ nhỏ, Đại Hoàng cũng ủ rũ nằm bên linh sàng, đầu gục xuống đất, hoàn toàn mất đi vẻ hoạt bát thường ngày.

Ánh mắt của Quý Lê dừng lại trên người Điền Bất Dịch, sau đó không di động đi đâu nữa. Bước chân của hắn nặng nề, chậm rãi lê từng bước một. Tống Đại Nhân lặng lẽ đi bên cạnh hắn, lấy một sợi dây thừng gai đưa cho Quý Lê. Quý Lê liếc qua gã, trong mắt lộ vẻ cảm kích, gạt đầu nhận lấy sợi dây, thấp giọng nói: "Đa tạ!".

Tống Đại Nhân nhìn sang phía Tô Như nói: "Đệ qua với sư nương đi!".

Nói xong, gã lặng lẽ đi ra phía các sư đệ, quỳ xuống trước di thể Điền Bất Dịch dập đầu ba cái, khi gã ngẩng đầu lên, khóe mắt đã đỏ ửng lên, sau đó cầm một xấp giấy tiền bên cạnh Ngô Đại Nghĩa, từ từ thả vào bồn lửa.

Quý Lệ nhìn sợi dây trong tay, từ từ buộc nó vào thắt lưng, sợi dây thừng gai quấn quanh mình, mang theo mấy phần bi thương, cơ hồ như thắt chặt tim hẫc lại một lần.

Hẫc cúi đầu đi tới trước linh sàng, quỳ xuống khấu đầu ba cái trước di thể Điền Bất Dịch, sau đó quay sang phía Tô Như.

"Đệ tử...".

Thanh âm của hẫc chợt ngưng lại, hồi lâu sau mới nghe thấp giọng nói: "Đệ tử Trương...Tiểu Phàm, bái kiến sư nương!".

Phía sau, Tống Đại Nhân và năm đệ tử Đại Trúc Phong đều nhìn qua, biểu tình trên mặt rất phức tạp, nhưng nhiều hơn cả là sự hoan hĩ và thân thiết khi gặp lại người thân.

Cả Tô Như cũng tỏ ra được thanh thản phần nào, bà nhìn Quý Lệ khẽ gật đầu, sau đó trên gương mặt xinh đẹp lại hiện lên vẻ đau thương, nhìn Điền Bất Dịch nói: "Bất Dịch, ông nghe thấy chưa, là lão Thất đó, nó trở về khấu đầu với ông kia".

Quý Lệ quỳ phục dưới chân Tô Như, không nói nên lời.

Phía sau vang lên những tiếng nấc nghẹn ngào.

Khói hương nghi ngút lan tỏa trong Thủ Tĩnh Đường, không biết có phải vì chủ nhân không còn nữa hay không, mà cả nơi này cũng trở nên trống không, chẳng hề huyền ảo vì sự hiện diện của nhiều người.

Một lát sau, Tống Đại Nhân gạt lệ nơi khóe mắt, bước lên phía trước, đến bên cạnh Tô Như: "Sư nương, xin người cho chỉ thị về chuyện hậu sự của sư phụ, cần phải báo cho các sư trưởng tiên bối, đệ tử còn đi Long Thủ Phong thông tri cho Linh Nhi sư muội, để sư muội ấy...".

"Chuyện này không gấp!".

Tổng Đại Nhân giật mình kinh ngạc, chúng đệ tử sau lưng gã, cả Quý Lệ cũng ngậy người ra. Thủ Tĩnh Đường nhất thời im lặng như tờ, cả một tiếng động nhỏ cũng không nghe thấy.

Một lúc sau, Tổng Đại Nhân mới lấy hết can đảm, nhỏ giọng nói: "Su nương, su phụ qua đòi, chúng đệ tử đều hiểu nỗi đau của người, chỉ là hậu sự này không thể không làm".

Sắc mặt Tô Như vẫn không hề thay đổi chẳng những vậy, bà còn không thèm nhìn Tổng Đại Nhân lấy một cái, từ đầu tới giờ ngoại trừ liếc nhìn Quý Lệ một cái khi nãy, trong mắt của bà chỉ có bóng dáng của Điền Bất Dịch mà thôi.

Tổng Đại Nhân có vẻ lưỡng lự, nhất thời không biết phải làm sao, bèn quay đầu lại nhìn đám su đệ đang quỳ trước linh sàan đốt giấy vàng bạc, nhưng chúng nhân cũng chỉ biết ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu nên làm gì mới tốt. Đúng lúc này, Tô Như chột lên tiếng: "Đại Nhân".

Tổng Đại Nhân vội đáp: "Vâng, su nương, người có gì dặn dò đệ tử?".

Tô Như nói: "Con và những người khác tạm thời ra ngoài, không được sự cho phép của ta, thì không được vào đây".

Tổng Đại Nhân ngậy người, lùi lại mấy bước, đám su đệ đều ngược lên nhìn gã. Tổng Đại Nhân chỉ chau mày không nói, người cơ trí nhất trong đám su huynh đệ là Hà Đại Trí nhìn gã khẽ lắc đầu, sắc mặt đầy vẻ lo lắng. Tổng Đại Nhân nhìn thấy vậy, hai hàng lông mày lại càng nhíu chặt hơn nữa.

Gã và các đệ tử đã ở bên nhau không biết bao lâu, Hà Đại Trí đang lo lắng điều gì, gã tự nhiên cũng hiểu rất rõ. Gã là người đi theo Điền Bất Dịch và Tô Như lâu nhất trong các đám đệ tử, không có người nào hiểu rõ tính khang lệ của su nương hơn gã, chỉ sợ lúc bọn gã không có ở đây, su nương...

Nghĩ tới đây, sắc mặt của Tổng Đại Nhân trắng bệch, bước chân cũng không thể nào nhấc chân lên nổi. Đúng lúc này, Tô Như lừ mắt nhìn bọn gã một lượt, tức giọng gắt: "Các người làm gì vậy, lẽ nào su phụ các người vừa chết, các người đã không coi su nương này ra gì rồi sao?".

"Phịch !Phịch!".

Liên tiếp mấy tiếng vang lên, ngoại trừ Quý Lê vẫn quỳ trước mặt Tô Như, bọn Tổng Đại Nhân đều lần lượt quỳ xuống, khấu đầu sát đất, họ Tổng thì không ngừng nói: "Đệ tử không dám, đệ tử không dám!".

Tô Như thở dài một tiếng, gương mặt mệt mỏi cơ hồ như cả khí lực để mắng người cũng không có, chỉ khẽ xoa tay: "Các người ra ngoài đi!".

Bọn Tổng Đại Nhân không dám cãi lời sư nương, đành khỏ sở lui ra ngoài, nhưng trong lòng thì có tảng đá lớn đè nặng, không biết phải làm sao mới phải. Quý Lê khấu đầu với Tô Như mấy cái, rồi cũng chậm rãi lui ra ngoài. Nhưng hấn mới đi được mấy bước thì Tô Như đã gọi lại: "Lão Thất, con ở lại, ta có chuyện muốn hỏi!".

Quý Lê ngăn người, dừng bước, còn bọn Tổng Đại Nhân phía sau lưng hấn thì thở phào nhẹ nhõm. Nói gì thì nói, chỉ cần có người ở lại bên sư nương thì bọn y cũng bớt đi phần nào lo lắng. Kế đó chỉ nghe tiếng bước chân lục tục, trong nháy mắt sáu người bọn Tổng Đại Nhân đã ra khỏi Thủ Tĩnh Đường.

Thủ Tĩnh Đường bất giác trở nên im lặng lạ thường, chỉ có ngọn lửa đang tham lam nuốt lấy những mảnh giấy tiền vàng bạc là thi thoảng phát ra những tiếng lách tách.

Quý Lê lặng yên đứng yên tại chỗ, cúi đầu không nói gì. Không biết bao lâu đã trôi qua, hấn mới nghe thấy Tô Như thở dài nã nề, nói: "Sư phụ con xưa nay đều miệng cứng lòng mềm. Biến cố mười năm trước lúc nào ông ấy cũng canh cánh trong lòng, tuy là không nói với ta, nhưng ta nhận ra, trong lòng ông ấy cảm thấy rất có lỗi với con".

Khóe mắt của Quý Lê đỏ lên, dụng lúc lắc đầu nói: "Không phải, là đệ tử không đúng, phụ lòng ân sư, là đệ tử có lỗi với sư phụ...". Càng nói, giọng hấn càng nghẹn ngào.

Tô Như khẽ mấp máy môi, thanh âm nức nở của Quý Lê, cơ hồ như đã khơi gợi lại nỗi đau trong sâu thẳm lòng bà, chỉ là cuối cùng vẫn kiềm nén được, không để lệ rơi. Bà cúi đầu nhìn gương mặt Điền Bất Dịch, u uất nói: "Trong lòng sư phụ con, trước nay chưa từng coi con là một đệ tử bị đuổi khỏi sư

môn, con có hiểu không?".

Quý Lệ cúi đầu nói: "Đệ tử hiểu".

Tô Như lại nói: "Đến giờ con vẫn nhận ông ấy là sư phụ, thì hãy lại đây, đốt giấy tiền vàng bạc cho ông ấy đi, coi như là tận chút hiếu tâm, chắc Bất Dịch có linh thiêng cũng vui lắm".

Quý Lệ nghiêng chặt răng, quỳ xuống trước di thể Điện Bất Dịch, vái ba cái, nước mắt lưng tròng. Sau đó hấn đứng dậy đi đến bên trước bồn lửa, quỳ xuống. Lửa trong bồn đã yếu đi rất nhiều, có lẽ là do bọn Tổng Đại Nhân đã đi ra ngoài hết nên không ai thêm giấy tiền vào. Quý Lệ liếc mắt nhìn qua, chỉ nhìn thấy cách đó không xa có một đồng giấy tiền khá dày, đều là hàng mới chưa bóc niêm phong.

Trên Đại Trúc Phong đều là người tu đạo, mấy trăm năm chỉ sợ không dùng đến giấy tiền vàng bạc. Những đồ này chắc là do Tổng Đại Nhân hạ sơn mua về. Nghĩ tới đây, trong lòng Quý Lệ lại cảm thấy chua chát vô cùng, đưa tay cầm lấy một tập, mở niêm phong cho vào bồn lửa.

Tô Như ngồi bên cạnh Điện Bất Dịch, im lặng nhìn bồn lửa bập bùng, ánh lửa hắt lên gương mặt Quý Lệ rồi phản chiếu ra những tia sáng lúc ám lúc minh.

Bà đột nhiên khai khẩu nói: "Lúc sư phụ qua đời, con ở bên cạnh ông ấy phải không?".

Quý Lệ khẽ giật mình, rồi quay người lại, đối diện với Tô Như, thấp giọng nói: "Vâng!".

Tô Như nhìn thẳng vào Quý Lệ: "Hôm qua sau khi con hôn mê, lúc ta thay thuốc cho con, có phát hiện ra chỗ trọng thương ở ngực con, có một đạo Xích Diễm kiếm khí mà chỉ có sư phụ con luyện được. Kinh mạch con bị thương cũng vì đạo kiếm khí này, đây là chuyện thế nào?".

Quý Lệ giật mình đánh thót, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, một lúc lâu sau hấn mới thấp giọng đáp: "Đệ tử thọ thương lần này đích thực là do sư phụ xuất thủ, nhưng...".

Nói tới đây, nhất thời hấn cũng trở nên hoang mang không biết bắt đầu từ đâu. Biến cố đêm hôm đó quả thật rất phức tạp, ngay cả một kẻ nhiều năm lăn lộn giữa nhân gian loạn lạc mà không khỏi kinh tâm động phách, hướng hồ trong sự kiện đó còn có cái chết của ân sư mà hấn kính ái nhất đời, nên càng khó nói hơn.

Tô Như hừ nhẹ một tiếng, phụng nhĩn sáng rực lên, lạnh lùng nói: "Mau nói sự thật cho ta".

Nhất thời Quỷ Lệ cũng không dám nhìn thẳng vào mắt của Tô Như, cúi đầu một lúc lâu mới bắt đầu kể chuyện đêm đó phát hiện ra nhân vật thần bí ở Thảo Miếu thôn, đuổi đến nghĩa trang hoang phế ở Hà Dương Thành, rồi cái chết của Điền Bất Dịch cho Tô Như nghe.

Tô Như càng nghe thì sắc mặt càng nhợt nhạt, đặc biệt là khi nghe đến đoạn Điền Bất Dịch mất mạng, thì đã không còn chút huyết sắc, đôi bàn tay nắm chặt lấy bàn tay lạnh băng của Điền Bất Dịch, giống như sợ trượng phu lại rời ra mình một lần nữa.

Cuối cùng Quỷ Lệ nói: "Sự tình là như vậy, đệ tử không dám giấu giếm sư nương điều gì".

Ánh mắt Tô Như quay sang phía Điền Bất Dịch, chăm chú nhìn gương mặt an tường mà thân thuộc của lão, có lẽ trong lòng trượng phu của bà, căn bản không hề hối hận. Trong lòng lão, chắc chắn cảm thấy đó là những chuyện mà bản thân nên làm.

Bà hít sâu vào một hơi, thẳng thân người dậy, mặc dầu trong lòng bà rất muốn nằm xuống đó, vĩnh viễn ở bên trượng phu, không cần lo lắng chuyện gì nữa, nhưng chỉ là... bà biết rõ bây giờ chưa phải lúc đó.

"Con nhìn rõ là...".

Thanh âm của Tô Như nghe như phiêu phiêu hốt hốt giữa không gian.

Quỷ Lệ nhất thời cũng không hiểu: "Sư nương, ý người là...?".

Sắc mặt Tô Như trắng bệch, thấp giọng nói: "Người thần bí đó, đúng là chương giáo chân nhân: Đạo Huyền sư huynh?".

Quý Lệ hít sâu vào một hơi, quả quyết khẳng định: "Đệ tử tận mắt nhìn thấy, người đó dù hóa thành tro, đệ tử cũng quyết không nhìn sai".

Tô Như lặng lẽ cúi đầu, hồi lâu sau mới từ từ nói: "Theo lời con nói, thì cuối cùng lúc Điền Bất Dịch tâm trí đại loạn, đánh con trọng thương, Lục Tuyết Kỳ của Tiểu Trúc Phong đã giết ông ấy?".

Quý Lệ run người, mồ hôi lạnh túa ra khắp người, nhưng cuối cùng, nhưng cuối cùng hắn vẫn nghiến răng đáp: "Vâng!".

Tô Như không nói gì, chỉ đứng ngậy người nhìn Quý Lệ, cơ hồ như xuất thần. Trong mắt bà, thần tình Quý Lệ biến đổi một cách kịch liệt, như đang dẫn vật điều gì đó, một lúc sau hắn mới lên tiếng: "Lục Tuyết Kỳ, nàng kỳ thực chỉ muốn cứu con. Không, là đệ tử...". Đột nhiên hắn quỳ phục xuống đất: "Sư nương, ngàn sai vạn sai đều là đệ tử cả, Lục Tuyết Kỳ...".

Tô Như thở dài nói: "Ta còn nhớ trong các đệ tử Thanh Vân Môn, tình cảm của nó với con là tốt nhất, cho dù con nhập Ma đạo, nó vẫn không ngừng nhớ nhung, vì con mà đã mấy lần nghịch ý Thủy Nguyệt sư tỷ, lại còn cự tuyệt cả lời cầu thân của Phần Hương Cốc Chủ Vân Dịch Lam nữa".

Quý Lệ quỳ trước mặt Tô Như, lòng dạ rối như tơ vò, có muôn ngàn điều muốn nói, nhưng lại chẳng nói ra câu. Trường đại biến ngày hôm nay, tuy hắn biết rõ Lục Tuyết Kỳ là vì cứu hắn nên mới xuất thủ, nhưng Điền Bất Dịch dù sao cũng là ân sư đã dưỡng dục hắn thành người, lại là người mà hắn kính ái nhất, vậy mà trước mặt hắn, nàng đã cầm ngật thanh Thiên Gia thần kiếm xuyên qua ngực ân sư. Kể từ khoảng khắc đó, hắn đã quyết tâm dù đau khổ đến mấy, gã cũng phải quên bằng được Lục Tuyết Kỳ.

Sau trận đại loạn ở Nam Cương, từng có một khoảng khắc ngắn ngủi hắn được ôm nàng vào lòng, nhưng tạo hóa trêu người, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng xa... thật không hiểu tại sao trời già lại tàn nhẫn đến thế.

Tuy Quý Lệ đã quyết tâm rời xa nàng, nhưng hắn không thể ngồi trơ mắt nhìn Tô Như hiểu lầm nàng. Nhưng hắn càng hiểu rõ hơn, thâm tình của sư nương đối với sư phụ, so với hắn chỉ hơn chứ không kém, chuyện mà cả bản thân hắn cũng không chấp nhận, thì làm sao có thể cầu xin bà khoan hồng đại lượng được chứ?

Quý Lệ người không nói được gì, cũng không biết nên nói gì.

Sự thực quá đỗi vô tình, mỗi một người tiếp cận đến nó, đều bị nó làm tổn thương.

Chỉ là sắc mặt Tô Như lúc này không hề có vẻ quyết liệt như Quý Lệ đã tưởng tượng, ngược lại sau cơn bi thương ban đầu, bà từ từ bình tĩnh trở lại. Một lúc sau, Tô Như mới nhìn Quý Lệ nói: "Ta nhớ con có nói, trước khi lâm chung, thần trí Điền Bất Dịch có khôi phục lại, nhận ra con, có đúng không?"

Quý Lệ gật đầu: "Vâng!"

Tô Như nói: "Vậy ông ấy có nói gì không?"

Quý Lệ ngưng thần suy nghĩ rồi thấp giọng nói: "Sau khi sự phụ tỉnh lại, có nói hai câu".

Tô Như tiếp tục hỏi: "Ông ấy nói gì?"

Quý Lệ nói: "Câu đầu tiên của sự phụ hơi kỳ lạ, chỉ nhắc đi nhắc lại ba chữ: ‘Đừng trách nó, đừng trách nó’. Câu thứ hai là dặn dò đệ tử, sau khi người qua đời thì mang di thể người về Đại Trúc Phong giao cho sự nương, đồng thời dặn..."

Tô Như biến sắc nói: "ông ấy muốn con nói gì?"

Quý Lệ thấp giọng nói: "Trước lúc lâm chung, sự phụ có dặn chuyên cáo với sự nương, xin sự nương đừng quá đau thương, đừng...đừng làm chuyện ngốc nghếch".

Tô Như ngẩn người ra không nói gì, nước mắt cứ tuôn trào ra theo khóe mắt, thân hình lão đảo vô lực như muốn ngã khụy, dáng vẻ thương tâm tột cùng. Quý Lệ vừa đau đớn vừa lo lắng, nhưng không dám bước lên, chỉ quỳ xuống dưới đất khấu đầu nói: "Xin sự nương kiểm chế bi thương".

Một lúc lâu sau mới nghe Tô Như bình tĩnh nói: "Ta không sao, con cứ đứng dậy đi".

Quý Lệ giờ mới đứng dậy, ngẩn đầu nhìn lên thấy sắc mặt Tô Như đã bình tĩnh trở lại, nhưng trong mắt vẫn còn vẻ đau thương khôn cùng.

Thủ Tĩnh Đường lại trở nên tĩnh lặng, Quý Lệ lặng lẽ cho giấy vàng bạc vào bồn lửa. Lúc này chợt nghe Tô Như nói: "Có phải con cũng bất mãn và oán hận Lục Tuyết Kỳ đã xuất thủ giết chết sư phụ không?".

Quý Lệ giật mình, không biết sư nương có ý gì khi hỏi câu này, nhất thời không biết nên trả lời ra làm sao mới phải. Nhưng Tô Như cũng là nhân vật thông minh mẫn tiệp, nên chỉ thoáng nhìn thần tình trên mặt Quý Lệ đã hiểu được quá nửa tâm tình của gã lúc này.

Bà chậm rãi nói: "Con có biết trước lúc chết, Bất Dịch nói ba chữ ‘Đừng trách nó’ là ý gì không?".

Tô Như nở một nụ cười đau khổ: "Nếu ta đoán không sai, chỉ sợ là Bất Dịch cam tâm tình nguyện chết dưới kiếm của Lục Tuyết Kỳ thôi".

Quý Lệ giật mình kêu lên: "Sư nương ý người ...".

Tô Như thở dài: "Thôi đi. Chuyện cũ thì để nó qua đi. Bí mật cả đời chúng ta không thể để liên lụy tới đám tiêu bồi các con được".

Nói đoạn bà chậm rãi quay đầu, nhìn Điền Bất Dịch, chỉ thấy gương mặt lão hiền hòa an lành như đang ngủ vậy, bà thấp giọng nói: "Bất Dịch, nhất định là ông muốn tôi đem bí mật ấy nói cho nó biết, đúng không...?".

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Chương 233

Huyết Triệu

Thanh Vân Sơn, Tiểu Trúc Phong.

Gió núi thổi qua rừng trúc xanh, gợn lên từng đợt sóng trúc dạt dào, vang vọng trong rừng buồn núi vắng.

Văn Mẫn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy chân trời không một bóng mây, một màu xanh ngắt, trông gần như trong suốt, nàng hít một hơi thật sâu, tâm trạng dường như cũng khá hơn một chút, nhưng nàng không hề bước chậm lại, xuyên qua con đường nhỏ của rừng trúc, chẳng mấy chốc đã nhìn thấy gian nhà nhỏ bằng trúc là nơi tĩnh tu của sư phụ Thủy Nguyệt Đại Sư.

Nàng bước đến, nhẹ nhàng gõ lên cánh phen trúc và nói: "Sư phụ, con về rồi đây".

Từ bên trong, tiếng của Thủy Nguyệt Đại Sư vọng ra: "Mẫn nhi đây ư, vào đi!".

Văn Mẫn mở cửa bước vào, gian trúc này không lớn lắm, nên vừa qua khỏi cửa là nàng đã nhìn thấy Thủy Nguyệt Đại Sư đang ngồi xếp bằng trên giường, nhắm mắt dưỡng thần, nàng tiến đến bên cạnh thưa: "Sư phụ."

Thủy Nguyệt Đại Sư từ từ mở mắt ra, nhìn nàng, thấy nàng chỉ đến một mình liền hỏi: "Thế nào, không tìm thấy người sao?"

Văn Mẫn gật đầu, nói: "Vâng, hôm nay con đã hai lần đến chỗ ở của Lục sư muội, nhưng muội ấy đều không có ở đó, từ sáng đến giờ không có tỷ muội nào gặp muội ấy cả, cũng không ai biết muội ấy ở đâu. Có khi nào muội ấy đã xuống núi rồi không?"

Thủy Nguyệt Đại Sư mặt không lộ chút cảm xúc, nói: "Tuyệt Kỳ trước nay luôn biết cân nhắc nặng nhẹ, nếu phải xuống núi thì nhất định sẽ nói với ta một tiếng, con không tìm thấy nó, chắc là vì..." Giọng bà

bỗng nhiên hạ xuống, dường như đã nghĩ ra điều gì đó, liền chuyển đề tài, nói với Văn Mẫn: "Không tìm thấy thì thôi, cũng chẳng có gì quan trọng cả đâu, con cứ về luyện công tu hành tiếp đi!"

Văn Mẫn gật đầu, vâng một tiếng, vái chào Thủy Nguyệt Đại Sư, rồi quay ra, trước khi đi còn nhẹ nhàng khép cánh cửa trúc lại.

Đợi khi tiếng bước chân của Văn Mẫn ở bên ngoài đã dần xa, trên gương mặt băng lãnh cố hữu của Thủy Nguyệt Đại Sư dần dần hiện lên một vẻ ưu tư, hồi lâu sau, bà khe khẽ thở dài.

Ánh sáng từ bên ngoài rọi vào qua cửa sổ, chiếu sáng gian nhà thanh nhã mà giản dị, Thủy Nguyệt Đại Sư lặng lẽ rời khỏi chiếc giường tre, đi tới cửa trước, mở cửa bước ra, để lại khoảng không tĩnh lặng sau lưng.

Vọng Nguyệt Đài đích thực là một nơi cực kỳ yên tĩnh ở Tiểu Trúc Phong, mỗi khi màn đêm buông xuống càng tôn rõ ánh trăng sáng trên trời cao, quả là một cảnh sắc muôn phần đẹp để làm xao động lòng người, truyền thuyết nói rằng vào mỗi đêm trăng tròn, ánh trăng vô cùng rạng rỡ, phản chiếu lên các phiến đá trắng của Vọng Nguyệt Đài, thậm chí có thể rọi sáng toàn bộ Tiểu Trúc Phong, thật là tiên cảnh chốn nhân gian, xứng đáng là một trong những nơi đẹp nhất của núi Thanh Vân này.

Trong mười năm qua, vào những lúc đêm khuya thanh vắng, Lục Tuyết Kỳ thường đến nơi yên tĩnh hoang vắng, đối trăng múa kiếm, Thủy Nguyệt Đại Sư vốn tự tay nuôi dạy Lục Tuyết Kỳ lớn lên, ngoài công dạy dỗ của một vị sư phụ ra, còn có ơn nuôi dưỡng của một người mẹ, nên có thể nói không ai hiểu tâm tư của Lục Tuyết Kỳ bằng bà được. Do đó, khi nghe Văn Mẫn nói rằng không thấy Lục Tuyết Kỳ đâu, sau một thoáng suy nghĩ, bà đoán rằng Lục Tuyết Kỳ quá nửa là đến nơi tĩnh lặng này.

Trên con đường này, rừng trúc um tùm xanh tốt, cành lá xum xuê càng lúc càng cách xa khỏi nơi huyên náo của các gian nhà chính, tuy Thủy Nguyệt Đại Sư cư ngụ tại một nơi rất mực yên tĩnh, nhưng khi bước trên độc đạo này, và nghe hai hàng trúc bên đường xào xạc không dứt, trong lòng không khỏi cảm thấy trống rỗng.

Không biết có phải vì vậy, mà Tuyết Kỳ đặc biệt thích nơi này?

Thủy Nguyệt Đại Sư vừa nghĩ vừa tiếp tục bước về phía Vọng Nguyệt Đài. Quả nhiên, khi vừa đặt chân đến Vọng Nguyệt Đài, bà đã thấy bóng dáng chiếc áo trắng quen thuộc đang đứng lặng lẽ trên một tảng đá khổng lồ trên bên bờ vực, trong tiếng gió rít không ngừng của vực sâu không đáy, vạt áo trắng của Lục Tuyết Kỳ cũng phát phơ bay.

Thiên Gia thần kiếm đang nằm trong tay nàng, chậm chậm phát ra ánh lam quang thủy khí. Thủy Nguyệt Đại Sư từ phía sau nhìn nàng, trầm ngâm hồi lâu, trong mắt bà tựa hồ có những biểu tình phức tạp, ánh mắt chớp động không ngừng, một lát sau, bà khẽ ho một tiếng.

Lục Tuyết Kỳ lập tức phát hiện ra tiếng động lạ phía sau, trong lòng có chút ngạc nhiên, lúc này đang là ban ngày, trước giờ không có tử muội nào của Tiểu Trúc Phong đến chôn huyệt lánh này, sao hôm nay lại có người đến đây, hơn nữa người ta tới rất gần mà mình lại không hề hay biết.

Nàng vội quay mình, bắt gặp ngay ánh mắt của sư phụ Thủy Nguyệt Đại Sư, Lục Tuyết Kỳ vội vàng bay xuống, từ trên mỏm đá to lớn đó, đến trước mặt Thủy Nguyệt Đại Sư, vái chào và hỏi: "Sư phụ, sao người lại đến đây?"

Trong mắt của Thủy Nguyệt Đại Sư thấp thoáng vẻ thương xót, tay bà kéo lại vạt áo trước của Lục Tuyết Kỳ, ôn nhu nói: "Nơi đây gió núi hun hút lạnh thấu xương, tuy con đạo hạnh cao thâm, nhưng cứ hứng chịu lâu dài sẽ không tốt đâu."

Lục Tuyết Kỳ chấp tay thưa: "Đệ tử biết điều đó, đa tạ sư phụ quan tâm."

Thủy Nguyệt Đại Sư nhìn nàng một thoáng, mềm giọng hỏi: "Có phải trong lòng con oán hận ta lắm không?"

Lục Tuyết Kỳ thất kinh, hỏi: "Sư phụ, sao người lại nói như vậy?"

Thủy Nguyệt Đại Sư điềm đạm nói: "Ta đã tiết lộ bí mật này cho con, và để con xuống núi, nhưng ai ngờ con tạo trêu người, mấy phen sóng gió, làm con không thể không xuất thủ giết chết Điền sư thúc đã bị Tru Tiên cổ kiếm chế ngự, hơn nữa còn phải xuất thủ trước mặt con người kia."

Lục Tuyết Kỳ thần tình âm đạm, chậm chậm lắc đầu nói: "Sư phụ, người đừng nói vậy, đệ tử đã sớm nghĩ kỹ trong lòng rồi. Chuyện này là ý trời, sư phụ và con cũng không tưởng được, huống hồ giờ phút cuối cùng hôm đó, tuy Điền sư thúc lão nhân gia không thể thốt nên lời, nhưng trong lòng con cảm thấy rõ ràng tâm ý của ông, một kiếm đó, Điền sư thúc cũng muốn con xuất thủ."

Thanh âm của nàng chùng như tắc nghẹn, thần sắc bỗng dung xuất hiện vẻ thê lương buồn bã, như tự

giấu mình, cười khỏ, mơ màng nói: "Chuyện giữa con và người kia, đệ tử vốn không ôm hy vọng, điều lệ môn pháp, đạo nghĩa như núi, con đã rất minh bạch. Điền sư thúc của Đại Trúc Phong là ân sư nuôi nấng hấn từ tấm bé thành người, hấn luôn luôn coi ông ta như cha, ngày nay lại chết trong tay con, đổi lại con là hấn, cũng khó chịu được."

Nói đến đây, nàng trầm ngâm ngẩng đầu, nhìn Thủy Nguyệt Đại Sư, cười thê lương một tiếng, nói: "Su phụ, người không cần phải lo lắng cho đệ tử đâu. Con đã thấu hiểu tất cả rồi!"

Thủy Nguyệt Đại Sư đau nhói trong tim, với nhãn quang lịch duyệt của nàng, lúc này trong lòng Lục Tuyết Kỳ nghĩ gì, làm sao bà có thể không nhìn ra được, huống chi là sự thật nghiệt ngã vượt quá sức tưởng tượng, không còn cách nào khác, ngày thường tuy bà kiên quyết phản đối tình cảm đó của nàng, nhưng vào lúc này, rốt cuộc cũng cảm thấy bất mãn.

Rồi như không thể chịu nổi nữa, Thủy Nguyệt Đại Sư nhẹ giọng thở dài một tiếng, lắc lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Tuyết Kỳ, con đừng quá thương tâm, làm tổn hại đến bản thân."

Lục Tuyết Kỳ gượng cười, cất tiếng nói: "Su phụ, người ra đây tìm con, chắc có việc gì quan trọng khẩn cấp?"

Thủy Nguyệt Đại Sư gật đầu, nói: "Không sai, quả thật có một việc, tuy không lớn, nhưng xem ra lại cực kỳ nhiều khê, hơn nữa nghĩ đi nghĩ lại, giao cho con là hợp lý nhất."

Lục Tuyết Kỳ nói: "Là việc gì ạ?"

Thủy Nguyệt Đại Sư nhìn nàng một thoáng, đáp: "Thật ra vẫn là điều bí mật đó. Xem xét lại, sau cái ngày mà con nói chuyện đó xảy ra, chính con đã tương trợ Quý Lệ đưa di thể của Điền Bất Dịch về Đại Trúc Phong phải không?"

Lục Tuyết Kỳ nghe đến hai chữ Quý Lệ, mặt hơi đổi sắc, nhưng sau đấy vẫn gật đầu, khẳng định nói: "Vâng, đúng là cùng ngày chàng... con người ấy bị trọng thương. Tuy không đến nỗi nguy hại đến tính mạng, nhưng phải một mình mang di thể của Điền sư thúc về núi, quả thật quá vất vả, hơn nữa chuyện này cũng không thể kéo dài, nên đệ tử đã đưa họ đi. Có điều con chỉ hộ tống họ đến đỉnh Đại Trúc Phong, ngay sau khi họ hạ mình xuống, con liền đi."

Thủy Nguyệt Đại Sư gật đầu, nói: "Không sai, điểm kỳ quái nằm ở đây."

Lục Tuyết Kỳ như cảm thấy điều gì đó, hỏi: "Nghĩa là sao thưa sư phụ?"

Thủy Nguyệt Đại Sư nhẹ nhàng nói: "Theo lời con nói, hay ngày trước, di thể của Điện Bất Dịch đã được đưa về Đại Trúc Phong, thế nhưng cho đến hôm nay, vẫn chưa nghe tin báo tử từ Đại Trúc Phong truyền ra."

Lục Tuyết Kỳ hơi giật mình, không tự chủ được khẽ nhíu mày.

Thủy Nguyệt Đại Sư chấp tay sau lưng, nhìn ra xa, dõi nhìn mây mù tím tấp, Đại Trúc Phong ở tại hướng ấy như ẩn như hiện.

Bà nhìn một lúc rồi nói: "Điện Bất Dịch là thủ tọa của chi phái Đại Trúc Phong, địa vị không phải là nhỏ, chỉ cần tin ông qua đời được truyền ra, thì trưởng giáo chân nhân cũng phải quay về để tế điện, nhưng Đại Trúc Phong lại giữ bí mật không tuyên bố, thử hỏi có phải là một quái sự không?"

Bà dừng lại, quay đầu nhìn Lục Tuyết Kỳ, nói: "Ngoài ra, sáng nay ta đã âm thầm phái người âm thầm dò xét Long Thủ Phong, phát hiện Điện Linh Nhi vẫn còn trên Long Thủ Phong, đối với tin tức phụ thân mình đã tạ thế, không ngờ không biết chút gì?"

Lục Tuyết Kỳ trầm ngâm hồi lâu, nói: "Đệ tử đã hiểu rồi."

Thủy Nguyệt Đại Sư gật đầu, nói: "Con vốn thông minh, ta không cần phải nói thêm nhiều. Kỳ thật ta cũng không nghi ngờ gì, Tô Như là sư muội của ta, nhìn chung hai chúng ta chẳng khác gì chị em ruột thịt, nên không như những người khác, ta thật sự lo ngại vợ chồng họ nghĩa nặng tình thâm, nhất thời không thể nhìn nhận được vấn đề mà làm chuyện đại dột, nhưng Đại Trúc Phong không phát tang, thì ta thân là thủ tọa Tiểu Trúc Phong, cũng không tiện ghé qua thăm dò, thêm nữa việc này có quá nhiều uẩn khúc, những người khác lại càng không tiện, cho nên ta phải để con sang đó một lần nữa."

Lục Tuyết Kỳ gật đầu, nói: "Đệ tử đã rõ, nếu không có việc gì khác, đệ tử xin đi ngay."

Thủy Nguyệt Đại Sư nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Cũng được, nhưng con cũng phải cẩn thận, nếu có chuyện

gì xảy ra, sớm quay về báo cho sư phụ một tiếng."

Lục Tuyết Kỳ vâng một tiếng, vái chào Thủy Nguyệt Đại Sư, chuyển thân, khởi phát Thiên Gia thần kiếm sáng lòa, người theo kiếm bay đi, chỉ nghe tiếng xé gió, cả người đã hóa thành một đạo lam quang, bay vút lên trời.

Thủy Nguyệt Đại Sư nhìn thân ảnh của Lục Tuyết Kỳ lướt vùn vụt, không giống với vẻ bình tĩnh lạnh lùng ngày thường, thì bà hiểu ngay đũa học trò si tình cứng đầu của mình tuy bề ngoài vẫn biểu hiện vẻ kiên cường, miệng nói đã buông, nhưng trong thâm tâm lại ngàn vạn lần chưa thể dứt bỏ.

Bà trầm ngâm hồi lâu, sau cùng cũng chỉ nhẹ thở dài một tiếng, lắc lắc đầu, quay người xuống Vọng Nguyệt Đài, bỏ đi thẳng.

* * * * *

Ngoài ngàn dặm, Hồ Kỳ Sơn.

Trong hàn băng thạch thất, băng sương hàn khí nối đuôi nhau xoay vần rồi bốc lên, thiếu nữ áo xanh vẫn an tường nằm tĩnh lặng trên hàn băng thạch đài như ngày thường.

U Cơ mặt che khăn lụa mỏng, một mình tại hàn băng thạch thất này, lặng nhìn Bích Dao thật lâu, nhẹ thở dài, âm thanh mang đầy vẻ bất lực.

Trong lòng U Cơ, gần đây cũng thật sự có quá bất lực, làm cho bà không thông suốt được, làm cho bà vô cùng đau xót, rồi bà dần dần trở nên mơ hồ nghi hoặc.

Đầu tiên là Quý Vương hoàn toàn thay đổi bản thân, trước đây ông là một Quý Vương cương nghị quả quyết, còn bây giờ tuy ông vẫn là người hùng tài đại lược, nhưng việc sát phạt trong hành sự hàng ngày lại càng lúc càng nặng, như mấy ngày gần đây, chỉ vì một vài điều nhỏ nhặt không như ý, Quý Vương đã ra lệnh giết một số người, thậm chí bao gồm luôn cả một vị tiền bối có địa vị khá cao trong Quý Vương Tông.

Những việc nhỏ nhặt này, nếu là hai năm về trước, Quý Vương chỉ cười rồi bỏ qua. U Cơ có cảm giác rõ ràng, nội tình Quý Vương Tông vào lúc này người người kinh hãi, khiếp sợ, hoang mang, không ai

biết được khi nào thì tới phiên mình bất thành linh bị xử chết vì những sai phạm nhỏ nhất.

Nhưng điều làm U Cơ thật sự đau đớn chính là cái ngày bà tình cờ bắt gặp Quý Vương và Quý Lệ hai người động thủ với nhau, tuy chỉ thấy một vài quanh cảnh, nhưng U Cơ không phải như những giáo chúng bình thường, dù sao bà cũng là Chu Tước - một trong Tứ đại thánh sứ của Quý Vương Tông, với sự việc rành rành diễn ra trước mắt, giữa hai người đàn ông mà không biết bắt đầu từ khi nào, lại xuất hiện một hố sâu như thế, thế rồi bà nhìn ra, Quý Vương trong mấy lần xuất thủ, chắc gì đã không có sát tâm.

Mắt bà âm đạm, nhìn Bích Dao. Bích Dao vẫn an tĩnh nằm đó một cách bình thản. Chính vì nữ tử mỹ lệ khả ái đó, hai người đàn ông xuất chúng này mới hợp lại, nhưng vì cái gì, mà sau mười năm, giữa họ lại xảy ra tình cảnh này?

U Cơ thật không dám nghĩ nữa, vạn nhất có một ngày, hai người đàn ông này trở mặt tàn sát nhau, không biết kết quả sẽ thế nào? mà vào lúc này, sự việc kinh khủng đó vị tất không có cơ hội để xảy ra.

"Nam nhân, hừ, nam nhân!"

U Cơ cay đắng kêu thảm trong tim, mơ hồ rơi loạn, ánh mắt bà chuyển đến chỗ Bích Dao, lại biến thành triu mến. Người con gái này, bà vẫn thường xem như con đẻ của mình, mỗi khi nhìn thấy Bích Dao như vậy, bà không thể không cảm thấy cay đắng.

Đúng vào lúc bà đang một mình trầm tư ở đây, cánh cửa đá của hàn băng thạch thất đột nhiên phát ra tiếng trầm và sâu, có người bên ngoài hắng giọng.

U Cơ quay đầu nhìn lại, trong thoáng chốc, thân ảnh của Quý Vương đã hiện ra tại cánh cửa đá, từ từ tiến tới, bà không khỏi ngây người.

Quý Vương sau cùng cũng thấy U Cơ, gật đầu nhìn bà, nhẹ nhàng nói: "Người cũng ở đây à!"

U Cơ khẽ cười lạnh một tiếng, chăm chăm nhìn Quý Vương, không nói một lời.

Quý Vương chau mày, trong mắt thoáng có chút nộ khí, dạo này ông tựa hồ dễ dàng động nộ với bất kỳ ai, chứ không như ngày trước cơn giận dữ có thể dễ dàng tan biến đi. Có điều quan hệ của bà đối với cha con họ không như người thường, từ trước đến giờ, Quý Vương đối đãi với bà cũng khác. Do đó chỉ hỏi: "Sao vậy?"

U Cơ hứ một tiếng, cười lạnh nói: "Ngài vẫn còn nhớ có con gái đang nằm ở đây sao?"

Quý Vương chau mày nói: "Người nói vậy là có ý gì, ta há sao chẳng nhớ, ta cũng chỉ có độc nhất một đứa con này thôi."

U Cơ nghiêm giọng hỏi: "Tốt lắm, vậy ngài nói cho tôi biết, đã bao nhiêu lâu ngài không đến thăm Bích Dao lấy một lần?"

Quý Vương giật mình, nhất thời không nói được lời nào, trong mắt ông dường như có tia đau khổ thoáng qua, nhẹ giọng, nói: "Phải, là ta không đúng, gần đây trong giáo có nhiều chuyện không hay, ta tâm tình không tốt, nên đến ít hơn."

U Cơ lạnh lùng nói: "Tôi thật sự không hiểu, không chỉ có ngài, còn cả Quý Lệ hẳn cũng vậy sao? cả hai người dường như đều đã thay đổi quá nhiều!" Nói đến câu sau cùng, giọng bà chậm và trầm hẳn lại.

Quý Vương tựa hồ không quan tâm đến khẩu khí của U Cơ, nhưng về sau khi nghe đến hai tiếng Quý Lệ, hốt nhiên sắc diện sa sầm, hừ một tiếng, nói: "Tên khốn không nghĩ tới đại cuộc, đừng nhắc đến hẳn trước mặt ta nữa!"

U Cơ nhìn sắc mặt của Quý Vương, chỉ thấy gương mặt ông ẩn hiện sự giận dữ, bà định nói điều gì đó, nhưng rồi đột nhiên cảm thấy sự mệt mỏi dâng tràn trong tim, trong thoáng chốc tự dưng có cảm giác thất vọng, lắc lắc đầu, nói: "Thôi được, thôi được, tùy ý ngài vậy, dù sao đây cũng là việc của hai người, tôi không quản được, cũng chẳng muốn quản."

Nói xong, bà xoay người hướng về phía cánh cửa rồi bước đi, Quý Vương nhìn theo sau lưng bà, chau mày, tưởng như muốn nói điều gì đó, nhưng rồi cũng không nói gì.

Mắt thấy U Cơ sắp sửa bước ra khỏi thạch môn, đột nhiên, giữa chừng bà đột nhiên ngừng lại, gần như cùng lúc đó, Quý Vương cũng cảm giác được điều gì, hai mắt loáng thoáng chớp động.

Một đạo lực vô hình không thể kháng cự, như ngọn thủy triều cuộn cuộn hung hãn bành trướng, ùn ùn xô vào phía dưới lòng đất nơi họ đang đứng. Quý Vương và U Cơ là những người có đạo hạnh cao thâm, nhất thời gặp phải lực lượng quỷ dị này cũng không khỏi biến sắc trong chốc lát. Có điều, U Cơ thì kinh hãi, còn Quý Vương thì ngạc nhiên và hoan hỉ, ánh tinh quang trong hai mắt chớp động không ngừng.

Lực lượng quỷ dị đó miên man tiếp nối hết đợt này đến đợt khác, hung hãn thẳng tiếp như biển lớn không bao giờ tiêu biến, dần dần, U Cơ cảm nhận rõ ràng, mặt đất dưới chân bà đang rung động nhẹ nhàng, hơn nữa rung động này đang từ từ gia tăng.

Sắc mặt bà hơi chuyển sang trắng, lực lượng quỷ dị đột ngột như vậy, con người khó mà tưởng tượng nổi, ai cũng phải lo sợ, đơn giản vì không ai có thể kháng cự nổi, bà kinh hãi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Quý Vương thần tình quái dị, đôi mắt sáng rực, thực không biết nói thế nào, chỉ biết trên mặt ông, không có mấy vẻ lo lắng sợ hãi.

Vào lúc đó, đột nhiên khoảng không xung quanh vốn được bao phủ bởi vô số nham thạch xanh, trong hàn băng thất bèn vững này, bỗng dung phát ra những âm thanh rền rĩ liên tục, tưởng như là có cái gì đó đang muốn trào ra.

Lần này, cả Quý Vương và U Cơ đều biến sắc.

Sau cơn rung chấn, nhìn lại bốn bề, chỉ thấy trên phiến đá xanh vốn cực kỳ kiên cố, bất ngờ xuất hiện những khe nứt nhỏ, từ những vết nứt này, không ngừng rơi ra những mẩu đá vụn, đồng thời ngay chỗ họ đang đứng, sự rung động dường như càng ngày càng dữ dội hơn.

Duy có điều may là lực lượng cổ quái này tựa hồ khi làm nứt vách nham thạch bèn vững đã tìm nơi phát tiết, chẳng bao lâu sau khi vách núi bị nứt ra, cả hai người đều cảm thấy trong lòng đất dưới chân mình đại lực thần bí này đang nhanh chóng yếu dần đi, không lâu sau biệt tích không còn dấu vết.

U Cơ đứng trầm ngâm hồi lâu, chân mày co lại, nếu không có những vết nứt kinh hồn trên tường đá, bà tựa hồ nghĩ hồi nãy chỉ là ảo giác. Vết nứt như dao, khắc rất rõ vào vách thạch bích kiên cố.

U Cơ quay đầu nhìn Quý Vương, không hiểu chuyện gì, Quý Vương chỉ nhìn bà một thoáng, rồi quay đầu lại nhìn Bích Dao.

"Ngài có biết chuyện này là thế nào không?"

Trong lòng U Cơ đột nhiên có một cái gì đó thoáng qua, tự dưng có cảm giác không tốt lành gì. Quý Vương chậm chậm lắc đầu, nhẹ nhàng nói: "Ta không biết, khi quay lại ta sẽ phái người đi khảo sát địa thế, xem có phải là một trận động đất không."

U Cơ trầm ngâm một hồi nói: "Tôi không nghĩ đó là một cơn địa chấn, đại lực cương mãnh, như sóng biển cuộn trào, bên trong lại ẩn tàng một luồng sát khí mãnh liệt, tuyệt không phải là thiên tai." Quý Vương trầm ngâm một hồi sau mới nói: "Ta sẽ xem xét việc này, người không cần phải quan tâm." U Cơ đưa mắt nhìn lưng ông một lúc, tấm khăn che mắt nhẹ nhẹ di động, qua một lúc, bà không nói gì, thẳng mình quay người, mở cửa đá đi ra.

Phiến cửa đá nặng nề chậm chậm khép lại, bàn băng thạch thất chìm vào trong yên tĩnh. Nhìn về an tường hàm chứa một nụ cười mỉm của gương mặt mỹ lệ kia, trong ánh mắt thâm trầm khắc nghiệt của Quý Vương cuối cùng cũng từ từ biến thành hoàn hảo trở lại.

Ông lặng yên ngồi xuống bên hàn băng thạch sàng, trong mắt chỉ có Bích Dao, có nét thống khổ khôn cùng.

Dường như chỉ vào những lúc như thế này, khi ông một mình đối diện với con gái, mới để lộ điểm yếu của mình.

Chỉ là, có ai biết được?

Mà đến ngay cả Quý Vương, ông có biết được điều đó không?

Không ai biết được.

* * * * *

Bên ngoài hàn băng thạch thất, U Cơ chỉ mới rời đi có vài bước chân là đã dừng lại, nhíu mày, nhìn xung quanh.

Không biết có phải vừa rời, đứng trong hàn thạch thất kiên cố, mặc dù cũng cảm thấy có một lực lượng thần bí mạnh mẽ, nhưng không bị phá hủy ghê gớm lắm, đương nhiên, lực lượng có thể làm nứt vách đá cực kỳ kiên cố như vậy tất không tương tượng nổi.

Tới khi ra khỏi hàn băng thạch thất, bà mới thấy được sự nghiêm trọng thực sự của hiện tượng kỳ bí

đó, tại con đường chính của Quỷ Vương Tông, vốn lan tỏa đi khắp mọi hướng, khắp nơi đều có sự hỗn độn, chỗ nào cũng có thể bắt gặp những nham thạch đứt rời, xa xa nếu không phải là những tiếng người kêu cứu, thì cũng là những tiếng rên đau đớn.

Hiển nhiên, luồng lực lượng thần bí kia đối với Hồ Kỳ Sơn đã tạo thành ảnh hưởng nghiêm trọng hơn trong dự liệu.

Giữa cảnh hỗn loạn, U Cơ còn phát hiện một sự việc kỳ lạ khác, trong những con đường rất thông gió, không biết từ lúc nào, không khí dần dần thoang thoảng mùi máu tanh.

Mùi máu tanh này không biết bắt nguồn từ đâu, tựa hồ như từ tất cả mọi nơi đổ về, bất kể bà đi hướng nào cũng đều có thể ngửi thấy. Tuy không nồng nặc, nhưng U Cơ vẫn có cảm giác không thoải mái chút nào, chỉ là tâm sự phiền muộn lúc này đối với bà mà nói đã quá nhiều, bà không còn tâm trí để phiền muộn thêm về một thứ nữa.

Đối với bà mà nói, hiện giờ bà cảm thấy rất bức bối, chỉ muốn thoát khỏi nơi đây, đi ra bên ngoài hít thở không khí một chút. Bà vừa nghĩ vậy thì làm liền.

Thân ảnh U Cơ nhanh chóng tan biến trong con đường giữa đồi, chỉ có mùi máu tanh thoang thoảng kia vẫn còn phảng phất di động nơi đây.

Hết chương 233

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Chương 234

Tuyệt Vọng

Thanh Vân Sơn, Đại Trúc Phong.

Từ khi Quỷ Lệ đưa di thể Điền Bất Dịch về Đại Trúc Phong, cũng đã qua ba ngày nhưng Tô Như vẫn ngăn cản chúng đệ tử Đại Trúc Phong truyền báo tin dữ này. Điểm này khiến cho bọn Tổng Đại Nhân ngoài việc đau buồn cực độ lại thêm phần bối rối. Ngay cả Quỷ Lệ cũng có phần cảm thấy lạ lùng. Chỉ là không ai dám nói điều này trước mặt Tô Như.

Đối diện với di thể của trượng phu dùng tiên gia bảo vật hộ trụ tại Thủ Tĩnh Đường, Tô Như mặt mày bi thương ai oán, khiến bọn Tổng Đại Nhân không ai dám mở miệng, lại thêm Đại Trúc Phong nhất mạch vốn nhân khẩu đơn bạc, trong Thanh Vân Môn luôn luôn lo chuyện nhỏ nhặt, nếu không phải là chuyện khẩn yếu, cũng không ai tới sơn mạch tách biệt này, nên tại Thủ Tĩnh Đường Đại Trúc Phong tế điện công khai trong ba ngày, không ngờ trong Thanh Vân Môn không một ai phát giác.

Chỉ là vào sáng sớm một ngày, chung quy cũng có một ngoại nhân lui thủi lên Đại Trúc Phong, bạch y như tuyết, phiêu nhiên xuất thân, chính là Lục Tuyết Kỳ.

Lam sắc nhạt lấp lóa, thụy khí nhẹ nhàng quấn quanh, chỉ thấy thanh sơn lục thủy, yên tĩnh như thường, hoàn toàn như không có gì đổi khác, chỉ có trước Thủ Tĩnh Đường, hai bên treo hai tấm rèm tang trắng, mới thấy rõ được sự bi thương.

Nàng mặc nhiên nhìn tấm màn tang trắng đó một hồi, hướng về phía Thủ Tĩnh Đường đi tới, lát sau bọn Tổng Đại Nhân thân mặc tang phục phát giác động tĩnh liền lần lượt từ Thủ Tĩnh Đường đi ra, trên mặt lộ vẻ ngạc nhiên pha chút lúng túng.

Sau khi thấy rõ người tới chỉ có một mình Lục Tuyết Kỳ, bọn Tổng Đại Nhân mới cất tiếng.

Lục Tuyết Kỳ chấp tay hành lễ, từ từ nói: "Tiểu Trúc Phong đệ tử Lục Tuyết Kỳ bái kiến Tổng sư huynh cùng các vị sư huynh."

Tổng Đại Nhân cùng Ngô Đại Nghĩa, Hà Đại Trí mấy người không dám chần chừ, thay nhau hoàn lễ, sau đó Tổng Đại Nhân cười khỏ một tiếng, nói: "Lục sư muội sao lại đến chỗ chúng ta, như vậy... ài, để cho muội thấy tức cười rồi."

Lục Tuyết Kỳ trên mặt không có lấy một nét cười, ngược lại như có phần nghiêm túc thương tâm, trầm mặc giây lát mới nói: "Tuyết Kỳ đến không có ý gì khác, chỉ muốn đến bái tế Diên sư thúc và bái kiến Tô Thúc sư thúc, mong chư vị sư huynh thông báo cho sư thúc một tiếng, Tuyết Kỳ cảm kích vô cùng." Bọn Tổng Đại Nhân nhìn nhau, thoáng chút do dự, Tổng Đại Nhân nói: "Lục sư muội khách khí rồi, nói như vậy là không coi chúng ta như người nhà sao, a..."

Tổng Đại Nhân đột nhiên ngừng lại, trên má Lục Tuyết Kỳ chẳng hiểu tại sao lại có sắc hồng tự bao giờ, Tổng Đại Nhân có phần bối rối, mỉm cười rồi nói: "Sư nương hiện giờ không ở đây, sáng sớm hôm nay, sư nương một mình đi về phía rừng trúc ở hậu sơn, nhưng còn..."

Trên mặt lộ xuất nét bi thống, nhỏ giọng nói: "Sư nương quá ư đau thương, đã đem di thể của sư phụ đi, nói với bọn ta là bà muốn một mình an táng sư phụ."

Lục Tuyết Kỳ khẽ nhíu mày, trong lòng như có chút bất an, tình huống kỳ quái như vậy nàng chưa hề nghĩ qua, cho dù không muốn kinh động đến người khác, bất quá cũng phải thông báo đến Diên Linh Nhi một tiếng, vậy mà Tô Như lại muốn một mình an táng Diên Bất Dịch?

Trong tâm nàng lại chợt có suy nghĩ khác, trầm ngâm giây lát, cuối cùng mới quay lên nhìn Tổng Đại Nhân dò hỏi: "Còn, còn người ấy ở đâu?"

Tổng Đại Nhân ban đầu ngần người, nhưng nhìn thần sắc Lục Tuyết Kỳ, thêm vào Hà Đại Trí thông minh kéo tay áo gã, nháy mắt với gã, liền lập tức hiểu ý, do dự một chút mới nói: "Tiểu sư đệ hẳn cũng đến hậu sơn rồi."

Lục Tuyết Kỳ hơi cảm thấy ngạc nhiên, đưa mắt nhìn Tổng Đại Nhân, Tổng Đại Nhân cười khỏ một tiếng, nói: "Sư nương không cho bọn ta theo, chỉ gọi tiểu sư đệ đi cùng."

Lục Tuyết Kỳ mặc nhiên không nói, giây lát sau, nàng hướng bọn Tổng Đại Nhân thi lễ, nói: "Đa tạ chư vị sư huynh, nếu đã như vậy, ta cũng không làm phiền chư vị nữa, ngày sau sẽ đến bái tế Diên sư thúc."

Tổng Đại Nhân cùng mọi người hoàn lễ, Tổng Đại Nhân thoáng do dự rồi nói: "Lục sư muội, trong chuyện này còn nhiều uẩn khúc chi tiết, mong muội..."

Không đợi Tổng Đại Nhân nói hết, Lục Tuyết Kỳ đã nói: "Ta hiểu rồi, Tổng sư huynh xin cứ yên tâm, Tuyết Kỳ tuyệt đối không để lộ cho người ngoài biết."

Tổng Đại Nhân gật đầu, không nói gì nữa, Lục Tuyết Kỳ cũng không nói thêm gì, xoay người rời đi.

Đến sau khi thân ảnh trắng muốt đã khuất tầm mắt, Ngô Đại Nghĩa mới bước lên một bước, nói: "Đại sư huynh, tôi chỉ sợ đa phần muội ấy sẽ tới hậu sơn, có phải thế không?"

Hà Đại Trí ở bên cạnh điềm điềm nói: "Đa phần là vậy, Lục sư muội nhất định là sẽ đi hậu sơn. Muội ấy hôm nay tới đây nhất định là do Thủy Nguyệt sư thúc phân phó, nếu không thấy rõ được tình hình của sư nương, muội ấy về cũng khó mà ăn nói với Thủy Nguyệt sư thúc."

Tổng Đại Nhân im lặng giây lát rồi nói: "Muội ấy đi cũng tốt, ta cảm thấy mấy ngày nay sư nương thương tâm quá độ, luôn luôn lo lắng bà sẽ xảy ra chuyện, chỉ là sư nương không cho ta theo, chúng ta lại không thể làm trái ý. Tuy có lão Thất theo sau, nhưng chúng ta cũng hiểu sư nương tại sao lại gọi lão Thất đi, bởi tâm tính lão Thất luôn kính trọng sư nương, chỉ sợ hấn không dám trái ý. Nếu Tiểu Trúc Phong Lục cô nương cũng tới đó xem, có lẽ cũng không để xảy ra chuyện gì."

Mọi người nghe vậy đều gật đầu đồng ý. Sau đó yên lặng không ai nói lời nào. Tổng Đại Nhân thở nhẹ một tiếng, đi đi lại lại trong Thủ Tĩnh Đường.

* * * * *

Đại Trúc Phong hậu sơn, trúc lâm.

Đưa mắt nhìn quanh, cảnh sắc ở đây so với Tiểu Trúc Phong cũng có đôi phần tương tự. Nhìn hết tầm mắt đều thấy rừng trúc xanh biếc, rục rỡ, tốt tươi, múa may theo gió, sóng trúc dọn dọn. Ánh ban mai từ bên trên rọi xuống, bắn lấm chấm điểm sáng qua kẽ lá, rơi mình trên mặt đất.

Trên những chiếc lá trúc mảnh mai, ngưng kết vô số giọt sương trong suốt, tròn trịa trong sáng, như là những viên trân châu trân quý.

Quý Lệ đứng giữa khung cảnh ấy, nhất thời bất giác có phần buồn bã, bao nhiêu năm trước, khi hấn bắt đầu cuộc sống tại Đại Trúc Phong, không biết đã qua bao nhiêu buổi sớm tối, hấn khua múa cây dao bổ củi, đở mồ hôi, tại nơi rừng trúc tĩnh lặng này chặt chém, bây giờ hồi tưởng lại, phảng phất như giấc mộng, chỉ là những tháng ngày yên bình đó, đã không bao giờ có thể trở lại.

Sóng trúc dợn dợn, gió núi hiu hiu, nhẹ nhàng thổi qua bên tai.

Trong tâm hấn thở nhẹ một tiếng, khẽ khàng vứt bỏ đi cái cảm giác vô vị buồn phiền này, quay đầu lại nhìn Tô Như.

Di thể của Điền Bất Dịch đang nằm trên mặt đất không xa, bên cạnh vẫn là Đại Hoàng, từ khi di thể Điền Bất Dịch hồi sơn đến nay, tựa hồ nó đã luôn bầu bạn bên cạnh Điền Bất Dịch, chưa một lần rời xa.

Dưới di thể Điền Bất Dịch, không hề có một vật gì lót đệm. Tựa hồ đối với người chết có phần bất kính, nhưng Quý Lệ cũng như Tông Đại Nhân tới Đỗ Tất Thư, không ai dám phản đối những hành động của Tô Như, dù có phần nghi vấn.

Chỉ là cho dù không thể hóan chuyển được nỗi bi thương của Tô Như, nhưng hành vi của bà lại vẫn làm cho người ta không hiểu nổi, Quý Lệ có ý muốn dò hỏi, chỉ là giờ phút này thân ảnh của Tô Như quay lưng lại giống như một bức tường, khiến cho hấn không biết làm sao để mở miệng.

Nhưng đúng vào lúc ấy, Tô Như đã phá vỡ sự im lặng: "Thế nào, con có lời gì muốn nói với ta hay sao?"

Quý Lệ giật nảy mình, do dự chốc lát, cuối cùng cẩn thận nói: "Su nương, con có vài lời, không biết nên nói ra hay không nên nói."

Tô Như bình thản nói: "Con nói đi, ta cũng đã biết, nhưng chỉ sợ những lời này không phải chỉ có mình con muốn hỏi."

Quý Lệ ngừng lại chốc lát, tự hấn cũng hiểu su nương là người tuyệt đỉnh thông minh, gặp phải nỗi bi thống chồng chết này, tựa hồ quá ảnh hưởng đến tư tưởng, Quý Lệ ho khan một tiếng rồi nói: "Su nương, thứ lỗi cho đệ tử to gan, đệ tử biết su nương đối với chuyện su phụ qua đời..."

Nói tới đó, Quý Lệ bất giác vọng nhìn về phía thi thể Điền Bất Dịch, trong lòng không kèm được niềm đau xót, giây lát sau mới tiếp tục nói: "... chỉ là, đệ tử khản thỉnh sư nương vô luận thế nào cũng nên bớt nỗi thương đau. Ngoài ra, tuy sư nương đau lòng, nhưng hậu sự của sư phụ cũng nên tươm tất. Hà huống Linh Nhi sư tử theo tình lý cũng phải biết chuyện này mà quay về bái tế sư phụ."

Tô Như không quay lại, cũng không trả lời.

Quý Lệ bồn chồn bất an, hơi cúi đầu, thấp giọng nói: "Sư nương, nếu quả thực những lời của đệ tử là vọng ngôn, thì xin thỉnh ý người."

Tô Như lắc đầu, thông thả quay người lại, nhìn kỹ Quý Lệ, nói: "Con không nói sai gì cả, tất cả đều đúng."

Quý Lệ quay lên nhìn Tô Như, trong tâm giật thót, Tô Như hôm nay như có vài điểm bất đồng, tuy thân mặc tang phục, nhưng trên mặt lộ ra một lớp phấn son, càng rõ lộ thêm vài phần mỹ lệ, lay động lòng người.

Quý Lệ cúi đầu, nhất thời không biết nên nói gì lúc này, do dự mất nửa ngày, mới nói: "Sư nương, đệ tử còn có một chuyện, xin cả gan thỉnh giáo sư nương."

Tô Như điềm đạm nói: "Con nói đi."

Quý Lệ nói: "Sư phụ vong cố, đệ tử và sư nương đều cảm thấy buồn thảm, chỉ là di thể của sư phụ thật không nên kinh động ầu, càng không nên dời tuốt tới hậu sơn này..."

Tô Như đột nhiên ngắt lời: "Con đang giáo huấn ta?"

Quý Lệ vội vàng lắc đầu, nói: "Đệ tử không dám!"

Tô Như nhìn hẩn một hồi, không nói gì, sắc mặt từ từ chuyển sang hòa hoãn, tự hồ như đang tưởng nhớ điều gì, hốt nhiên trên mặt hiện lên vẻ thê thiết, nói: "Lão Thất, con có biết ta và sư phụ người thành hôn đã bao nhiêu năm rồi không?"

Quý Lệ trong tâm chấn động, thấp thoáng cảm thấy trong lời nói của sư nương như chứa đựng niềm bi thiết sâu sắc, bi thương cực độ, chỉ là mặc dù trong tâm đã biết là như vậy, nhưng hẳn cũng không biết làm sao an ủi, trong lòng lập tức cảm thấy lo lắng, nhỏ giọng đáp: "Đệ tử không biết."

Tô Như mỉm cười, quay người lại, thong thả ngồi xuống bên cạnh Điền Bất Dịch, thấp giọng nói: "Kỳ thật con làm sao mà biết được chuyện ấy, ngay cả ta cũng đã không còn nhớ nữa, năm đó trên núi này, ta cùng ông ta hai người nắm tay nhau xông pha năm tháng, đã đủ cho lòng ta vui rồi, làm sao có thể nghĩ tới chừng nào chết? Ông ấy thường hay cười ta ngớ ngẩn nói tương lai nếu bọn ta tu đạo không thành, khó được đăng Tiên bảng mà lại bị hãm vào luân hồi, đến giờ phút sinh ly tử biệt, lại không biết quang cảnh ra sao."

Thanh âm của bà dần dần trầm lắng, nói: "Ta hôm đó liền hỏi ông ấy coi ông ấy muốn làm sao, ông ấy liền nói rằng không có cầu mong gì khác, nếu ông ta đi trước ta, người tu đạo cũng không muốn đại táng rình rang gì, thậm chí cả quan tài cũng không cần đến, đã tự nhiên mà đến, cứ để tự nhiên mà đi, chỉ mong có một mảnh đất vàng trên hậu sơn Đại Trúc Phong là đủ vui rồi, như vậy ông ấy có thể ngày đêm nhìn người trước núi, không sợ tịch mịch."

Vừa dứt lời, lệ đã vương đầy trên mặt.

Quý Lệ răng cắn chặt môi, không nói được lời nào.

Đại Hoàng ở bên cạnh ngẩng đầu lên, nhìn nhìn Tô Như, rồi bò tới, cái đuôi khê khàng vung vẩy.

Tô Như ngưng vọng nhìn Điền Bất Dịch hồi lâu, đột nhiên vung tay nói: "Con hãy xuống núi trước đi, nửa canh giờ sau quay lại."

Quý Lệ giật nảy mình, bất giác có phần do dự, kêu lên một tiếng: "Sư nương..."

Tô Như nói: "Thế nào?"

Quý Lệ do dự giây lát, cuối cùng cũng lấy lại được can đảm nói: "Sư nương, ước định của sư phụ lão nhân gia lúc sinh tiền với sư nương, bọn đệ tử tự nhiên không dám vi nghịch, chỉ là trước khi sư phụ nhập thổ, vẫn nên báo cho Linh Nhi sư tỷ một tiếng..."

Tô Như im lặng giây lát, nhỏ giọng nói: "Cũng tốt, ngươi xuống núi nói với Tống Đại Nhân, kêu gã đi Long Thủ Phong gọi Linh Nhi về."

Quý Lệ gật đầu, xoay mình ly khai. Đi đến trước bậc thang đá, hấn không kèm lại được quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tô Như lặng lẽ ngồi bên cạnh thi thể Điền Bất Dịch, thân ảnh cô độc, cảnh tượng ấy thật khiến cho người ta thấy đau lòng. Trong tâm hấn thật quá đau xót, vội vàng quay đầu, không dám nhìn lại, bước đi.

* * * * *

Suốt dọc đường, hấn trấn định tâm thần, bất giác suy nghĩ lại tình cảnh mấy ngày nay. Tô Như không cho bọn Tổng Đại Nhân tới Thanh Vân Sơn các mạch báo tin, bản thân điều này đã vô cùng kỳ quái, luôn cả Điền Linh Nhi cũng không hay biết, thật không hợp tình hợp lý. Hôm nay lại xử lý hậu sự cho Điền Bất Dịch như vậy, tuy rằng Điền Bất Dịch sinh tiền từng có ước định, nhưng rốt cuộc cũng không thể qua loa như thế.

Quý Lệ suy đi nghĩ lại, kỳ thật người tu đạo không coi trọng chuyện hậu sự, da thịt xương cốt, đất xanh đất vàng gì cũng có thể mai táng, vị tất đã chẳng phải là chuyện tốt.

Hấn cứ lặng yên suy nghĩ, thuận theo sơn lộ đi xuống, bất tri bất giác đi tới giữa đường núi. Nhớ lại năm xưa, khi hấn mới đến Đại Trúc Phong, theo chân đại sư huynh Tổng Đại Nhân và tiểu sư tỷ Điền Linh Nhi hậu sơn, một đoạn đường này đã biết bao nhiêu gian khổ, chuyện cũ lần lượt hiện ra, vẫn còn mãi trong tim.

Chỉ không biết Linh Nhi sư tỷ, những năm qua có tốt đẹp không.

Khoé môi hấn khẽ khàng hiện lên nét cười khổ, lắc lắc đầu. Ngay sau đó hấn đột nhiên dừng bước, nhìn về phía trước với vẻ ngạc nhiên.

Trên sơn lộ, đằng trước đột nhiên xuất hiện một thân ảnh trắng muốt, yếu điệu thanh nhã, tựa như không một chút đượm hơi hám trần thế đứng yên trong ánh ban mai, lẳng lẳng nhìn hấn trân trời.

Quý Lệ cũng nhìn nàng, hai người nhìn nhau hồi lâu, phảng phất như không có lời gì có thể nói.

Gió hiu hiu thổi, y phục của nàng nhẹ nhàng tung bay.

Chung quy, Quý Lệ cũng cất tiếng: "Nàng... sao lại tới đây?"

Lục Tuyết Kỳ thấp giọng nói: "Sư phụ tôi bảo tôi tới bái kiến Tô Như sư thúc."

Quý Lệ lặng lẽ gật đầu, do dự chốc lát, nói: "Sư nương đang ở hậu sơn, chỉ là lúc này sư nương đang ở đó một mình hồi tưởng, không muốn bị quấy rầy, sư nương có dặn ta nửa canh giờ sau hãy quay lại." Lục Tuyết Kỳ cũng gật đầu, nói: "Không sao, tôi có thể đợi."

Quý Lệ chỉ ừ một tiếng, rồi im lặng. Lục Tuyết Kỳ tựa hồ như cũng không biết nói điều gì, hai người dần chìm trong im lặng, tuy đối diện nhau, mà tựa hồ khoảng cách lại thêm xa.

Qua một hồi rất lâu, Lục Tuyết Kỳ mới khẽ khàng nói: "Thương thế của chàng... đã đỡ chút nào chưa?" Quý Lệ nhẹ giọng đáp: "Đỡ nhiều rồi."

Nói xong, hắn ngừng đầu lên nhìn Lục Tuyết Kỳ và nói: "Hôm đó, nếu nàng không cứu ta, chỉ e giờ này ta đã không thể đứng đây, ta phải cảm ơn nàng."

Lục Tuyết Kỳ bần thần, nhìn Quý Lệ, nói: "Ngày đó tôi... một kiếm của tôi..."

Quý Lệ đột nhiên ngắt lời: "Nàng đừng nói nữa."

Lục Tuyết Kỳ thần sắc âm đạm, lặng lẽ cúi đầu.

Chỉ nghe Quý Lệ có phần do dự, tiếp tục nói: "Chuyện đó... sư nương đã nói với ta, nói rằng ta đã trách lầm nàng, đối xử không đúng."

Lục Tuyết Kỳ thân người chấn động, ngược đầu nhìn lên, trên mặt Quý Lệ có đôi nét bi thương, mục quang cũng nhìn thẳng nàng, đã xin lỗi xong, hắn vẫn chằm chằm nói từng chữ: "Lời nói của sư nương, ta dĩ nhiên là tin, chỉ là sư phụ lão nhân gia đã là người nuôi nấng dạy dỗ ta, ta biết có lẽ tâm tư của ta lúc này quá nặng nề, chỉ mong nàng cho ta vài ngày, ta cũng đỡ hơn..."

"Tôi hiểu mà, tôi sẽ đợi!" Lục Tuyết Kỳ đột nhiên ngắt lời hắn.

Quý Lệ có phần ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn nàng, chỉ thấy nữ tử thanh nhã mỹ lệ đó cắn chặt môi, trong mắt lấp lóa ánh lệ quang, nhưng thân người lúc ban đầu nhìn thấy mình liền căng thẳng bạnh cứng tới giờ lại tựa hồ trong nháy mắt đã buông lơi, bên khoé miệng lờn lợt một nụ cười mím yên vui. Nhìn nữ tử tình thâm đó, khoé miệng hấn máy động, trong tim đột nhiên dậy lên một thứ nhu tình, muốn mím cười nói với nàng gì đó.

Nào ngờ ngay lúc đó, đột nhiên từ phía rừng trúc hậu sơn truyền lại một tràng tiếng chó sủa điên cuồng.

Thân mình hấn hốt nhiên cứng đờ.

Chính là tiếng sủa của Đại Hoàng, nó luôn ở bên cạnh di thể Điện Bất Dịch ở hậu sơn Đại Trúc Phong. Đại Hoàng một mực lặng lẽ ở bên thi thể chủ nhân, không một lần gây huyên náo, nhưng giờ đây lắng nghe, tiếng sủa của Đại Hoàng tuy cách rất xa có phần yếu ớt, nhưng nghe rõ là sủa cuồng, nghe như chứa đựng sự tuyệt vọng, từ hơn mười năm nay chưa từng nghe qua như thế.

Thật ra đã xảy ra chuyện gì có thể khiến cho Đại Hoàng đột nhiên phát cuồng mà sủa như thế?

Nỗi lo lắng mơ hồ ẩn sâu trong lòng hấn, đột nhiên hiện lên rõ ràng. Sắc mặt Quý Lệ tức khắc trở nên trắng bệch, tiếp đó cả hai tay hấn cũng bắt đầu run lên nhè nhẹ.

Lục Tuyết Kỳ cũng giật mình, thấy thần tình Quý Lệ lại càng mê hoặc, chấn động: "Cái gì vậy?"

Quý Lệ không hồi đáp, chỉ thấy thân người hấn run run rẩy rẩy, đột nhiên rống lớn một tiếng: "Sư nương!"

Lời nói còn chưa dứt, thân hình hấn đã uốn cong bay lên, như gió đuổi sấm dòn, nhắm nơi sâu kín trong rừng trúc đằng hậu sơn xông tới.

Lục Tuyết Kỳ thông minh đâu thua kém ai, nháy mắt đã biết một hai, nhất thời sắc mặt nàng cũng tái nhợt, thân mình run nhẹ, nếu vạn nhất vì cái chết của Điện Bất Dịch, Tô Như thương tâm cùng cực mà lại xảy ra biến cố... Quý Lệ sẽ ra sao, nàng không dám tưởng tượng, cả đến lúc hai người bọn họ thật ra sẽ đối diện ra sao, nàng căn bản không có cách nào tưởng tượng được!

Đôi theo thân ảnh cuồng dại lướt đi, nàng bỗng cảm thấy hụt hẫng chưa từng có, như có một bóng tối khổng lồ bao trùm lấy thân thể nàng, nàng có lòng muốn đuổi theo, nhưng thân người và cước bộ lại

phảng phất bị lực lượng vô hình trời buộc, động đậy chút xíu cũng không được. Chỉ có tận sâu kín trong nội tâm, nàng đang liều mạng kêu to với chính mình: "Không phải... không phải."

Hết chương 234

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Chương 235

Không Hối Hận

Quý Lệ lòng như lửa đốt, toàn lực phóng đi. Trên đường hấn qua, nhất thời hai bên hoa cỏ cây lá ngã rạp ra như bị nước biển từ trên cao ập xuống. Gió thổi rất mạnh, với tốc độ này, trên khuôn mặt đã bắt đầu lộ vẻ đau đớn nhưng hấn chẳng thèm đếm xỉa tới. Lúc này, trong tâm trí hấn chỉ còn nghĩ đến Tô Như đang ở trong rừng trúc phía sau núi.

Nghे tiếng Đại Hoàng sủa vang bên tai. Có vẻ như bị kích động dữ dội, Quý Lệ từ dưới chân núi lên lối sau những bậc thềm đá như một mũi tên vọt thẳng lên. Ở giữa không trung, Quý Lệ như thấy tim mình lạnh buốt. Bất giác cơ thể không tự điều khiển được, người hấn run lên một cái, rồi từ từ hạ xuống.

Trên mặt đất không biết tự lúc nào xuất hiện một người cùng với một huyết mộ bên cạnh. Hai bên có hai đồng đất bùn trông vẫn còn ẩm ướt, đích thực là Tô Như vừa bới lên. Biết rõ công năng của huyết mộ ấy, Quý Lệ mặt chẳng còn chút sắc. Tại đó, di thể của Điền Bất Dịch đang nằm an tĩnh, tĩnh không có chút cử động. Quý Lệ hết nhìn sang dáng vẻ của Tô Như lại nhìn sang Điền Bất Dịch, thực đã không còn cử động nữa.

Bên cạnh, Đại Hoàng đang nhìn chăm chăm vào Tô Như, sủa vang lên.

Quý Lệ lòng chìm đắm, cứ nhìn vào thân ảnh tiêu tụy trước mặt, hấn rốt cuộc cũng chẳng dám đối mặt với khung cảnh khủng khiếp ấy. Lúc này, trên bậc đá đằng sau hấn, từ từ xuất hiện một bóng dáng trắng toát, đích thị là Lục Tuyết Kỳ. Nàng đang đứng ở xa, lặng yên mà nhìn vào.

Quý Lệ áp chế những tình cảm rối ren trong lòng, kêu khẽ: "Su nương?"

Tô Như cả thân thể bất động chẳng có chút hồi ứng.

Quý Lệ từ từ bước tới, mỗi bước nặng nề vô cùng. Đại Hoàng vẫn còn sủa, nhưng hẳn như không nghe được gì. Chung quy, hẳn cũng đến sát gần Tô Như, trong miệng khẽ nói: “Su nương... đừng làm con sợ...”.

Quý Lệ nghiêng chặt răng, dụng lực xoay thân thể Tô Như lại: một khuôn mặt tươi vui xuất hiện trước mắt hẳn.

Tô Như đang cười, khoe miệng tựa hồ như rất hài lòng, có lẽ bà đã cùng đi với trượng phu rồi.

Cơ thể vẫn còn ấm, thần tình rất điềm tĩnh, đoan trang nhưng đích thực là đã hết sinh khí.

Đại Hoàng sủa lên cuồng nộ, thanh âm dần dần trở nên khàn đặc!

Quý Lệ hai đùi mềm nhũn, ngồi phịch xuống. Suốt một lúc lâu, đầu óc hẳn chỉ còn trống rỗng. "Su nương đã mất rồi...".

Trong đầu hẳn, thanh âm ấy cứ vang vọng mãi không thôi.

* * * * *

Hôm sau các mạch đều nhận được tin buồn từ Đại Trúc Phong, thủ tọa Điện Bất Dịch cùng phu nhân Tô Như cả hai đã ly thế.

Vợ chồng Điện Bất Dịch ở Thanh Vân Môn địa vị không nhỏ, rất có danh vọng. Tin buồn này đã làm chấn động cả trên dưới Thanh Vân Môn, tức thì vô số đồng môn tới Đại Trúc Phong để viếng. Điện

Linh Nhi ở Long Thủ Phong nghe tin vội vàng chạy về. Các bậc trưởng lão các mạch nhớ lại tình nghĩa ngày nào, dù tất cả đều tu đạo rất cao những vẫn có một số người không kèm nổi phải rơi lệ. Trong số ấy có cả người rất thân với Tô Như, chính là thủ tọa Tiểu Trúc Phong: Thủy Nguyệt đại sư.

Không khí tang thương bao trùm mọi nơi, nhưng len lõi vẫn có một chút khác thường. Với địa vị của Điện Bất Dịch, các mạch khác đều đến đông đủ, chỉ duy có Thông Thiên Phong, dù các bậc trưởng bối cũng đã đến, song môn chủ của họ - Thanh Vân trưởng giáo Đạo Huyền Chân Nhân lại chẳng thấy tăm hơi. Điều này khiến người của Đại Trúc Phong có cảm giác như bị Thông Thiên Phong coi thường.

Đại đệ tử Đại Trúc Phong Tổng Đại Nhân là người rất trọng hiếu, sắc diện rất bi thương, đang đi tiếp các đồng môn. Đến lượt trưởng môn đệ tử Tiêu Dật Tài, Tổng Đại Nhân chẳng thèm cung kính kính, trên mặt thoáng vẻ tức giận, tiếp đón một cách lãnh đạm. Tiêu Dật Tài tự thấy thẹn, chẳng dám phân bua, chỉ cười khổ, không nói lời nào.

Hương khói nghi ngút, tiếng than khóc liên miên. Cả ngọn Đại Trúc Phong cũng trở nên tĩnh lặng, không khí buồn thương ảm đạm, là nỗi buồn nhớ cố nhân, nhẹ nhàng trôi đi trong thanh tĩnh, lan tỏa khắp nơi.

Người ta sống cả đời, chết rồi không biết còn hay gì chẳng? Nếu quả có thực, chẳng biết giờ này, người ấy lạc vào chốn huyền minh cảm thấy thế nào? Mong rằng Điện Bất Dịch không phải đau buồn!

* * * * *

Một thân ảnh hướng từ Thanh Vân Sơn đang nhẹ nhàng hạ xuống, trong có vẻ mờ mờ. Lúc này đã quá giờ Ngọ, bóng dáng ấy một mình bước vào thành Hà Dương.

Trên đường dòng người qua lại đông đúc, dù cho những ngày nhiệt náo đã không còn nữa. Có thể thấy thành trì này đang dần dần khôi phục sinh khí. Có người lúc xảy ra họa kiếp đã bỏ đi giờ trở về, cũng có người may mắn còn sống sót. Những đứa bé lại dần dần lớn lên, hết đời này đến đời khác, cứ sinh sôi mãi.

Quý Lệ đứng ở góc đường, trầm mặc trông theo dòng người đông đúc. Những con người mà hắn không hề quen biết cứ đi qua trước mặt, như từng con sóng nhỏ lăn tăn chẳng biết bao giờ ngừng. Trôi theo dòng người, xung quanh hắn ai sai cũng giống nhau. Bọn họ sinh, lão, bệnh, tử, cứ an định theo dòng luân hồi.

Tại sao loài người vẫn cứ sống?

Quý Lệ đột nhiên chìm trong suy tưởng. Sư phụ cùng sư nương đã mất rồi, ngay trước mặt mình. Với nỗi đau đớn dày xé tim phổi, hấn đứng lặng người, quả thực hấn đã mỏi mệt lắm rồi.

Cuộc đời này, tự hấn cũng biết rằng hấn đã trải qua một con đường dài, dẫu rằng nó chưa đã kết thúc. Bất giác, hấn lại trở về với hiện tại. Xung quan nhiều thanh âm truyền lại. Tiếng rao bán, tiếng hô hào. Thậm chí có cả điều hấn từng muốn, từ từ truyền lại, là thanh âm của người cha đang dạy con. Những gì nghe thấy thật rõ ràng, trước những thanh âm ấy, hấn lại rơi vào cõi xa xăm, trong mộng lung, hấn thấy mình chẳng giống ai cả.

Theo bước chân vô định, hấn đến một nơi. Trước mắt hấn là tửu lâu, hấn có cảm giác là bảng hiệu này mình đã gặp ở đâu rồi. Hấn cố nhớ, rồi chợt như phát hiện ra điều gì, hấn bước tới trước.

Tửu lâu cũng khá vắng vẻ, hiển nhiên là chưa khôi phục lại được sau trường họa kiếp. Một tiểu nhị ra tiếp đón, cười cười hỏi: "Khách quan, ngài dùng cơm hay rượu ạ!".

Quý Lệ trầm mặc, nhất thời không nói được lời nào. Từ sau khi xuống đỉnh Thanh Vân Sơn, hấn như người mất hồn, tựa hồ chốn đô thành này chẳng làm hấn tốt lên chút nào. Cái cảm giác ấy, đích thực có vài phần tuyệt vọng. Mười năm về trước, mắt nhìn thấy Bích Dao thay hấn nhận lấy một kiếm. Tuy nhiên mười năm sau, hấn đã thay đổi, chẳng còn chút cuồng hận nào, chỉ còn lại cảm giác bi thương.

"Khách quan, khách quan?". Tên tiểu nhị tăng thanh âm lên, đánh tỉnh Quý Lệ. Hấn giật mình ngược đầu lên rồi chậm chậm đi đến một góc yên tĩnh ngồi xuống.

Tên tiểu nhị đi theo, lại nở một nụ cười, nói: "Khách quan, ngài dùng chút cơm chứ ạ?".

"Nơi này...". Hấn chậm rãi nói, hốt nhiên từ sâu trong ký ức hiện lên địa phương này, dè dặt hỏi: "Nơi này có 'Thanh chung mị ngư?'".

Tên tiểu nhị hơi giật mình, lập tức lại cười, nói: "Khách quan chắc là khách quen trước đây của chúng tôi, cái món 'Thanh chung mị ngư' đích thực là chiêu bài trước đây của chúng tôi, bất quá hiện tại không còn nữa".

Quý Lệ ngạc nhiên hỏi: "Tại sao thế?".

Tên tiểu nhị nhún vai nói: "Tất cả là do lũ thú yêu. Vào ngày thú yêu chiếm cứ nơi này, trong chu vi trăm dặm vô số bá tánh gặp tai ương. Những ngư nhân sống ở ven sông ngoài thành chẳng còn một ai. Đến bây giờ, quả thực loài 'mị ngư' rất hiếm có".

Quý Lệ như thấy mát mát một thứ gì, sắc diện có phần ảm đạm. Tên tiểu nhị cũng cảm thán một lát, lại trở về việc chính, vội vàng hỏi: "Khách quan, ngài dùng ít món khác chứ ạ?".

Quý Lệ nhìn vào trong, nói: "Được rồi, cho vài cân rượu".

Tên tiểu nhị gật đầu, chuyển mình đi. Chạy được nửa đường, ngoài cửa có ba người tiến vào. Tên tiểu nhị lấy làm lạ, hôm nay có vẻ như buôn bán phát đạt. Ngay lập tức, hấn vội chạy đến tiếp đón. Ba người ấy dường như có chút lưỡng lự. Bất chợt một người trong bọn họ buột miệng thốt lên, thanh âm

có phần hơi phân vân.

Quý Lệ nghe thấy thanh âm dường như quen quen, liền quay đầu lại, hấn bỗng giật mình, cứ tưởng chẳng còn cơ hội gặp nhau nữa, thế mà ngay trước mặt đích thị là ba người: Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn cùng với Dã Cầu Đạo Nhân. Âm thanh ấy đích thực là từ miệng Chu Nhất Tiên.

Chẳng biết thế nào, khi nhìn thấy ba người ấy, trong hấn có một cảm giác thân thiết dâng trào. Cảm giác này tịnh không phải đến từ sự quen biết mà là do tâm trạng lúc bấy giờ của hấn, nó cũng khiến hấn vui bớt nỗi buồn phân vân.

Sự ngạc nhiên trên khuôn mặt của Chu Nhất Tiên đã biến mất, vừa cười, lão vừ tiến tới, trong tay vẫn cầm cán trúc, phía trên là tám vải "Tiên nhân chỉ lộ" đang ba pháp phối. Tới trước mặt Quý Lệ, lão nói: " Quả thực không thể ngờ rằng chúng ta lại gặp nhau tại nơi này".

Khóe miệng Quý Lệ thoáng cười, nhưng rồi biến mất, đoạn nói: "Tiên bối, mời ngồi".

Chu Nhất Tiên gật đầu, chẳng khách khí liền ngồi xuống. Tên tiểu nhị chạy lại, cười nói: "Các vị cùng nhóm ạ!".

Chu Nhất Tiên nhìn hấn nói: "Nói nhảm, không phải cùng nhóm mà cùng ngồi một chỗ à?".

Tên tiểu nhị gật đầu lia lịa, nói: "Phải, phải, mới các vị cứ ngồi, tôi đi chuẩn bị rượu thịt, sẽ mang đến lập tức".

Chu Nhất Tiên cười lớn, kéo tên tiểu nhị lại, không suy nghĩ gọi luôn bảy tám món án, ba bốn mình mỹ tửu. Tên tiểu nhị gật đầu lia lịa, nhanh chóng chạy đi chuẩn bị.

Tiểu Hoàn ở bên, trái với vẻ mặt đang cao hứng của gia gia nàng, sắc mặt nàng hơi sa sầm, trông thật khó coi. Nhìn Chu Nhất Tiên kéo tiểu nhị lại, nàng đã hơi nghi ngờ, khi nghe gia gia gọi, nàng ráng sức nhẫn nhịn. Đợi tiểu nhị đi xa, không còn nhẫn nhịn được nữa, nàng cười nhạt với Chu Nhất Tiên, nói: "Gia gia, ông kêu quá nhiều đồ ăn, tuyệt chẳng phải là nhìn thấy ân nhân cứu mình tại đây mà muốn báo đáp ân tình?".

Chu Nhất Tiên sắc mặt trầm xuống, nói: "Tiểu Hoàn, ngươi nói gì vậy, ta cùng với vị huynh đệ Quý Lệ có mối giao tình. Chút rượu thịt ấy há lại to tát gì?" Nói xong, lão quay đầu lại phía Quý Lệ, thờ một hơi rồi lắc đầu nói: "Cậu xem, khắp thành Hà Dương, hạo kiếp quá lớn, mọi người chẳng còn ai muốn coi tướng nữa, đời quả thực gian nan...".

Tiểu Hoàn nhìn vào Quỷ Lệ, lại quay sang Chu Nhất Tiên, sắc mặt chột hồng lên. Quỷ Lệ tựa hồ chẳng để ý tới, chỉ nhẹ nói: “Phải, hồi ta còn trẻ lão trượng đã chiếu cố cho nhiều lần, giờ nhân tiện ta đáp tạ luôn”.

Tiểu Hoàn sắc mặt lại hồng lên, chỉ thấy Chu Nhất Tiên đang hớn hở, gật gật đầu rồi cười nói: “Tốt, tốt!”.

Dã Cầu Đạo Nhân hét nhìn Tiểu Hoàn lại quay sang Quỷ Lệ, muốn nói gì song lại thôi.

Bấy giờ, tiểu nhị đã mang món ăn tới, cùng với hai bình rượu. Chu Nhất Tiên chẳng khách khí cầm ngay lấy một bình rót đầy chén, đưa lên nói: "Chúng ta đi khắp nơi, giờ lại tương ngộ nơi đây, quả thực là có duyên phận, uống một chén nào".

Nói đoạn, lão ngược đầu lên uống một hơi, rồi gật gật đầu, tựa hồ như rất mãn ý. Quỷ Lệ thấy bộ dạng của lão, khoe miệng khê nhích nhưng chẳng thấy cười, giờ da thịt hần đã cứng răn vô bì, chỉ sợ có cười cũng chẳng thấy được. Hần cầm chén rượu đưa vào miệng uống. Sau một lúc, hốt nhiên hần thở dài một tiếng, kèm theo là một sắc diện vô cùng đau khổ dường như có điều gì đã khiến hần thương tâm. Uống cạn, hần chậm rãi hạ chén xuống.

Bấy giờ, ở bên cạnh Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn không chịu được nữa nhéo gia gia nói: “Duyên phận à, chẳng phải lúc ngoài cửa, thấy có người ngồi đó, tiện miệng ông kêu đại lên để mong kiếm cái ăn mà không phải trả à?”.

Chu Nhất Tiên sắc diện chẳng đổi, chỉ nhìn Tiểu Hoàn nói: "Trẻ nhỏ chỉ biết nói xàm, trẻ nhỏ chỉ biết nói xàm".

Quỷ Lệ chẳng để ý đến những lời nói của Tiểu Hoàn, phảng phất có điều gì đó khiến hần không yên, hình như hần đang nghĩ ngợi gì. Tiểu Hoàn biết hần nhiều năm, nhìn thấy thần tình Quỷ Lệ lúc này, bất giác hơi lo lắng, không nhịn được hướng về phía Quỷ Lệ nói; “Huynh có chuyện gì à?”.

Quỷ Lệ trầm mặc một lúc, rồi chẳng hồi ứng Tiểu Hoàn, chỉ quay sang Chu Nhất Tiên nói: "Tiền bối".

Chu Nhất Tiên đang rót một chén nữa, nghe thấy liền cười đáp: “Chuyện gì?”.

Quỷ Lệ mục quang sâu thẳm, hạ giọng nói: " Ta nhớ mười năm trước, lúc hạ lai Thanh Vân Sơn ta chỉ là một tên thiếu niên, tại thành Hà Dương lúc ấy, có phải lão đã từng xem tướng cho ta?".

Chu Nhất Tiên lẫn Tiểu Hoàn đều giật mình, Dã Cầu Đạo Nhân thì ngơ ngác, sự thể mười năm về trước thế nào tự nhiên hần chẳng biết gì. Chu Nhất Tiên lông mày nhăn lại, tựa như đang nghĩ gì, nói: "Ta vẫn nhớ, nhưng sao ngươi đột nhiên hỏi việc ấy".

Nói xong, gương mặt lão đột nhiên trở nên thần bí, hạ giọng nói với Quý Lệ: "Với người sau mười năm, dường như lời bói ấy của bọn ta chẳng linh, chắc chẳng phải người muốn lấy lại tiền chứ?".

"Gia gia!" Tiểu Hoàn hét lên với Chu Nhất Tiên, dường như nàng không còn nhẫn nhịn được nữa, xô mạnh Chu Nhất Tiên qua một bên, nói với Quý Lệ: "Quý Lệ đại ca, huynh có sự gì, có thể... nói cho tôi nghe?".

Quý Lệ nhìn Tiểu Hoàn, trong đôi mắt mỗi một ánh lên sự ấm áp, nhưng hắn chỉ nhẹ lắc đầu nói: "Ta chẳng có ý gì, chỉ muốn thỉnh lão tiên sinh một chuyện".

Chu Nhất Tiên sửa lại tư thế, ho lớn một tiếng, tức thì khí phái tiêu sái xuất hiện trở lại, nhất thời ở một góc nhỏ của tử lâu chợt sáng lên, nhìn vào chỉ thấy bóng lão đạo tôn.

"Người muốn nói gì?" – Lão điềm đạm nói – "Do giao tình của ta với người, không có chuyện gì là không thể nói, bất quá ta chẳng có tiền để trả".

Vừa nói xong, lão nhìn gương mặt đỏ lòm của Tiểu Hoàn bên cạnh, chỉ nhìn vào nhãn tình của Quý Lệ. Quý Lệ mỉm cười khi nhìn thấy gương mặt của Tiểu Hoàn lúc bấy giờ, nhưng rồi chuyển hướng sang Chu Nhất Tiên, gương mặt chìm trong miên man, nói: "Tiền bồi du ngoạn nhân gian, kiến thức phi phạm, ta có một việc đã khắc trong tim từ lâu, giờ muốn thỉnh vấn tiền bói, ngài nói xem, chúng ta đang sống ở trên đời là vì cái gì?".

Lời nói vừa dứt, Tiểu Hoàn cùng Dã Cầu giật mình, chỉ thấy Quý Lệ vẫn không đổi sắc. Chu Nhất Tiên thì nhăn trán, sắc diện đùa bỡn biến mất, thần tình trở nên trang trọng. Lão tịnh không có một lời giải đáp. Sau một hồi trầm ngâm, lão mới từ từ nói: "Người thần sắc dị thường, rốt cuộc những ngày qua đã gặp những chuyện gì không vừa ý?".

Quý Lệ trầm mặc một lúc rồi hạ giọng nói: "Ân sư và sư nương của ta đã mất rồi".

"A!". Tiểu Hoàn cùng Dã Cầu Đạo Nhân giật nảy mình. Chu Nhất Tiên nhăn trán, cảm thán nói: "Điền Bất Dịch đã qua đời, thật đáng tiếc".

Quý Lệ im lặng, Chu Nhất Tiên nheo mắt lại, sau đó thần sắc trở lại như thường, nói: "Sắc diện người bi thống vô cùng đích thực là do sinh ly tử biệt, đây là việc thường tình trên thế gian, không ai có thể tránh được, người vốn không phải là người thường, hà tất lại quá trầm mê?".

Quý Lệ sắc mặt đau khổ vô cùng, nói: "Nhưng hai người bọn họ đã ra đi, thực sự ta rất đau lòng?".

Chu Nhất Tiên nhẹ nói: "Trong trường hợp này, cái gì dành cho ngươi, ngươi cứ nhận lấy, hà tất phải tự làm khổ mình?".

Quý Lệ giật mình, từ từ đáp: "Cái gì dành cho ta, cái gì dành cho ta?".

Chu Nhất Tiên nói: "Ta hỏi ngươi, lúc sư phụ sư nương ngươi tạ thế, họ có oán hận gì không?".

Đầu Quý Lệ từ từ gục xuống, một lúc sau mới chậm rãi nói: "Không có, ân sư cùng với sư nương ta ân trọng như núi, trước khi lâm chung vẫn quan tâm đến ta, chỉ tại ta là tên đệ tử bất hiếu...". Nói tới đó, hấn nghẹn ngào.

Bên cạnh, Tiểu Hoàn nhìn bộ dạng của Quý Lệ, bất giác mắt nàng đỏ hoe.

Chu Nhất Tiên cười nhẹ, trong mắt tinh quang lưu chuyển, như đồng cảm với thế giới gian trần tục, với thế thái nhân tình ấy, lão nói: "Ta lại hỏi, lúc sư phụ sư nương ngươi tạ thế, họ có hối hận gì không?".

Quý Lệ ngậm ngừng một lát, rồi từ từ lắc đầu.

Chu Nhất Tiên cười nói: "Quả thực, ngươi nên mừng cho họ, họ chết mà không hối hận, đó chẳng phải là số mệnh họ tốt đẹp lắm sao?".

Quý Lệ hướng về phía Chu Nhất Tiên, khóe môi khẽ động thần tình như rơi vào mê võng.

Hết chương 235

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Chương 236

Nghi Hoặc

Màn đêm buông xuống Hà Dương thành, hàng vạn ánh đèn lấp lánh từ những ngôi nhà ấm áp dù không nói lên điều gì nhưng vẫn đem đến cảm giác thật ấm áp yên bình.

Đối với Quý Lệ mà nói, đây có lẽ là nơi lạ lẫm nhất với hắn..

Hắn lặng im ngắm ánh đèn, rồi chợt chuyển mình. Trên bức tường thành vốn không to lớn cũng chẳng kiên cố này, giờ đây không một bóng người. Những làn gió đêm từ khoảng không bao la bên ngoài thành Hà Dương nhẹ nhàng lướt qua bức tường thành nham nhở sau kiếp nạn thú yêu, thổi vào người hắn và Chu Nhất Tiên.

Không hiểu sao, lúc này Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân đều không có ở đây, chỉ có mình Chu Nhất Tiên và Quý Lệ đứng với nhau trên tường thành. Có điều Chu Nhất Tiên xem ra rất tự nhiên, một tay cầm lá phướn "Tiên Nhân Chỉ Lộ", một tay cầm bình rượu. Lúc này lão vừa ngửa cổ uống một ngụm lớn, phát ra một tiếng khà sáng khoái.

"Hảo tửu, hảo tửu....". Lão vừa cười vừa nói, rồi hướng về phía Quý Lệ, cất tiếng: "Rượu vẫn còn nóng, ngươi muốn uống một chung chứ?".

Quý Lệ khẽ lắc đầu: "Tiền bối, người cứ uống đi".

Chu Nhất Tiên khẽ cười, lại ngửa miệng uống thêm một ngụm nữa. Chỉ là sau ngụm này, lão khẽ lắc lắc bầu rượu mấy cái rồi thuận tay ném luôn xuống dưới. Xem ra vừa rồi trong bầu chỉ còn lại mộtt ngụm mỹ tửu cuối cùng, trong lòng lão cảm thấy hơi ngại nên mới hỏi Quý Lệ như thế.

Màn đêm bao trùm khắp nơi, đó đây vài ngôi sao tỏa ánh sáng lập lòe cùng với ánh trăng như một dòng nước bạc, chiếu xuống tường thành. Chu Nhất Tiên uống hết rượu, bèn ngửa mắt đăm đăm nhìn lên cao, ngẩn ra hồi lâu không nói gì. Quý Lệ chậm rãi bước về sát bờ tường, đập vào mắt hắn là một dấu trảo to lớn khắc sâu trên thành, bên cạnh đó là vô số những dấu trảo khác.

Thật kinh hoàng!

"Đây là dấu vết còn sót lại của bọn quái thú sau cơn hạ kiếp". Chu Nhất Tiên không biết từ lúc nào đã bước tới bước tới, cất giọng đều đều nói.

Trong cuộc nói chuyện trên tường thành của hai người đêm nay, lão giả du hí nhân gian này cơ hồ như thiếu đi mấy phần dí dỏm hoạt náo của ngày thường, ngược lại trong ánh mắt nhìn Quý Lệ, không hiểu sao lại có thêm mấy phần bi thương.

Quý Lệ khê giờ tay, đặt vào dấu trảo sâu hoắm, từ đầu ngón tay như cảm nhận được không biết bao nhiêu oan hồn đã chết dưới bàn tay này.

Lặng im một hồi, hắn bỗng cất tiếng hỏi: "Khi ấy bá tánh vô tội trong thành chết nhiều lắm phải không?".

Chu Nhất Tiên thở dài, bước tới gần hắn, nhìn xuống dưới tường thành, mắt lão phản chiếu ánh đèn yên bình trên phố "Rất nhiều..., mặc dù nhiều người đã tản cư lên hướng Bắc trước cuộc chiến, hơn nửa số dân thành Hà Dương đã chết trong tay bọn thú yêu".

Quý Lệ hướng về phía Chu Nhất Tiên, đột nhiên nói: "Tiền bối, người nói những người bị giết đó, có ai không phải là người như chúng ta, có ai không đang sống rất tốt trên thế gian này. Không phải là toàn bộ, nhưng chắc cũng có đến chín phần mười những người đó đều không hề gây hại cho ai, họ đều là những người vô tội, vậy tại sao họ phải nhận thảm họa từ trên trời rơi xuống này?".

Lão nhìn hắn, chống tay vào tường thành, chậm rãi cất tiếng: "Người ngày hôm nay có thể đứng ở đây, nhưng những người vô tội kia lại chết oan, ta hỏi ngươi, rốt cuộc là lý do gì?".

Quý Lệ im lặng hồi lâu, rồi trả lời: "Ta và họ hoàn toàn khác biệt, ta biết pháp thuật, khi yêu thú tới,

muốn trốn muốn chạy cũng dễ hơn".

"Thì đó chính là lý do tại sao, người nhìn nhận và đánh giá sự vật, con người một cách chủ quan, chung chung, cũng giống như các nhà sư Thiên Âm Tự thường nói: Chúng sanh bình đẳng là nghĩa này. Kỳ thật ý của họ là, con người cũng như côn trùng, mãnh thú, cùng chia sẻ một mục đích". Lão khê cười, rồi nói tiếp: "Chỉ là, trong cuộc đời này, được mắt là cuộc khảo sát của trời đất mà không phải loài côn trùng nào cũng chiến thắng. Người có thần thông hộ thể, pháp lực cao cường, có thể làm nên những chuyện kinh thiên động địa, cứu vãn chúng sinh. Cho nên nói chúng sinh sinh ra bình đẳng, thật ra, điều này không hề tồn tại".

Mặt Quỷ Lệ lộ nét hoang mang, khê lắc đầu, chậm rãi nói: "Ta không muốn siêu thoát chúng sinh, càng không có đủ dạ từ bi quan tâm đến chúng sinh, cũng như trong việc tu đạo, ta không có chút hứng thú nào đối với thuật trường sinh".

Chu Nhất Tiên chậm rãi nói: "Vậy người muốn gì".

Quỷ Lệ cười khỏ, hạ thấp giọng: "Sự thật ta cũng không biết đích xác cái ta muốn là gì".

Thần tình trên gương mặt hắn chợt biến đổi, ánh trắng vàng vặc tỏ chiếu khắp nơi, hoa trắng như nở rộ, lấp lánh từ trên trời rơi xuống, bóng hắn trải dài trên đất.

Chu Nhất Tiên im lặng không nói gì, ngắm nhìn Quỷ Lệ, chỉ là ánh mắt lão đã hoàn toàn khác trước, cho dù trước mắt lão là kẻ duy nhất trên thế gian này tu tập qua bốn quyển Thiên Thư, đạo hành cao thâm mật trặc, nhưng lúc này nhìn Chu Nhất Tiên, phảng phất như còn cao siêu hơn cả Quỷ Lệ.

Với vẻ ngoài nho nhã, bình tĩnh, cơn gió đêm thổi xuyên qua mái tóc bạc trắng, thậm chí cả ánh trắng cũng như tụ cả vào lão.

Quỷ Lệ không phát hiện được sự thay đổi ấy, sự thật là, Chu Nhất Tiên chỉ đứng trước mặt hắn, còn bản thân hắn, cơ hồ như đang chìm đắm trong tâm sự ở tận đáy lòng.

Hồi lâu sau, Quỷ Lệ chợt cười khỏ: "Xem ra ta đúng là một kẻ bất thành khí, đến cả bản thân mình

sống vì cái gì cũng không rõ nữa".

Chu Nhất Tiên thần sắc tĩnh lặng nhìn Quỷ Lệ, khóe môi khẽ nhếch lên như cười nụ, cất tiếng: "Người sai rồi, chàng trai trẻ à!".

Đây là lần đầu tiên hắn nghe lão gọi hắn là chàng trai trẻ, nhưng đây chưa phải là điều chính yếu, sau một thoáng ngạc nhiên, hắn liền cất tiếng hỏi: "Tiên bối, người nói ta sai, nhưng sai ở đâu?".

Chu Nhất Tiên trả lời: "Người tưởng rằng mình nghĩ không thông vấn đề đó thì là bất thành khí hay sao? Theo ta thấy, sự thực hoàn toàn ngược lại, người có thể nghĩ đến vấn đề đó, đã là hơn rất nhiều kẻ khác trên thế gian này rồi".

Quỷ Lệ ngạc nhiên hỏi: "Ông nói gì?".

Lão cười cười, chỉ tay nói: "Hãy nhìn kia".

Hắn chỉ về hướng Chu Nhất Tiên chỉ, bên trong Hà Dương thành, dưới ánh trăng, những ánh đèn leo lét tĩnh lặng chập chờn nhưng không tắt.

Chu Nhất Tiên nhìn về phía ánh đèn. thần sắc lộ vẻ phức tạp, im lặng trong giây lát rồi cất tiếng: "Người thấy gì?".

Quỷ Lệ trả lời: "Vô số ánh đèn trong những ngôi nhà".

Lão gật đầu nói: "Đúng rồi, đó là những ánh đèn, những ánh đèn nhỏ bé đó, cũng như những con người sống trên thế gian này, hoặc là thỏa mãn, hoặc là không hài lòng, nhưng cuối cùng họ vẫn phải tiếp tục sống. Ta nói cho người biết, trong muôn vạn chúng sinh, không biết có bao nhiêu kẻ sống chỉ để sống, những kẻ khổ não nghĩ ngợi mình sống vì cái gì như người, thật vạn người mới có một mà thôi".

Quỷ Lệ ngạc nhiên, hắn chưa bao giờ nghĩ theo cách này, tựa hồ như rất có lý, không thể phản bác.

Chu Nhất Tiên nhìn hắn, chợt lộ vẻ buồn rầu, chỉ là thần tình ấy chỉ thoáng qua một chốc rồi biến mất, khẽ thở dài, đặt một tay lên vai Quỷ Lệ.

Quý Lệ lúc này tuy không phải là tâm trí rối bời, nhưng tâm thần xao động thì cũng có, có điều với phản ứng của hắn, cơ hồ như hạ ý thức lách người tránh khỏi bàn tay của Chu Nhất Tiên. Nhưng chuyện bất ngờ đã đột nhiên xảy ra, Chu Nhất Tiên tầm thường xưa nay vẫn giả thần giả quỷ, bàn tay xem ra có vẻ hơi hợt ấy, không ngờ vẫn vỗ trúng vai Quý Lệ mà hắn không thể tránh nổi.

Quý Lệ thảm kinh hãi, còn chưa kịp phản ứng thì một câu nói làm tinh thần hắn càng thêm dao động đã thốt lên từ miệng Chu Nhất Tiên: "Huống hồ, ngươi là người duy nhất trên thế gian này tu tập bốn quyền thiên thư, làm sao mà giống những người khác được".

Nghe hết lời, toàn thân Quý Lệ chấn động, chuyện hắn lấy được quyền Thiên Thư thứ tư là điều bí mật không ai có thể biết được. Thật ra chuyện hắn trên Thiên Đế Bảo Khố đắc hành đệ tam Thiên Thư và nơi Thiên Âm Tự trên Vô Tư Ngọc Bích đắc thủ Thiên Thư đệ tứ quyền ngay cả Lục Tuyệt Kỳ và các hòa thượng Thiên Âm Tự cũng không hiểu được biết được. Chỉ có hắn tu tập từ đầu tới cuối, mới hiểu được đó là Thiên Thư tứ quyền mà thôi.

Vậy mà lúc này, Chu Nhất Tiên chỉ ra tất cả những bí mật của hắn, làm sao hắn không bị chấn động, nhất thời gương mặt hắn đầy vẻ hoang mang, chăm chăm nhìn lão.

Chu Nhất Tiên mỉm cười nói tiếp: "Ngươi không phải kinh sợ, không cần phải vậy".

Quý Lệ như chôn chân trước mặt lão, một lúc sau, chợt cười, bước về sau một bước, mặt lộ nét nghiêm trang, cung kính hành lễ: "Tiểu tử vô lễ, đã khinh mạn tiên bối, chỉ là trong lòng còn nhiều uẩn khuất, mong tiên bối chỉ giáo".

Chu Nhất Tiên thần sắc ung dung, được một người danh chấn thiên hạ như hắn cung kính hành lễ, nhưng lão không hề có cảm giác ngại ngùng, chỉ nói: "Những nghi hoặc trong lòng ngươi, nếu người khác có thể giải đáp được, với khả năng và đạo hạnh tu luyện từ Thiên Thư, chẳng lẽ ngươi không tự giải đáp được?".

Quý Lệ lặng im trong chốc lát, từ từ trả lời: "Có phải tiên bối muốn nói là tình trạng của tại hạ, thật sự không có giải đáp?".

Chu Nhất Tiên nghiêng đầu cười nói: “Điều này chỉ có thể ngộ được từ những kinh nghiệm của bản thân người, cũng như Phật tu tại tâm, Thiên Thư và Phật môn lại có nhiều điểm tương đồng”. Lão nói tiếp: "Do đó, con người sống vì cái gì, chỉ có bản thân người ấy mới tự ngộ ra được. Lão phu may ra chỉ có thể chỉ cho người, chứ không thể nói cho người nghe được.”. Dứt lời, lão lại cười, hai tay chấp sau lưng, bước sang một bên.

Quý Lệ lại chìm trong trầm mặc, thời gian trôi qua, vẻ hoang mang trên mặt hắn dần dần biến mất, hắn cất tiếng: "Sanh, tử, biệt, ly, ta chỉ thấy bốn chữ này đeo bám con người suốt cả cuộc đời, thỉnh giáo tiên bối, có phải con người sinh ra là đã khổ rồi không?".

Chu Nhất Tiên trả lời với nụ cười trên môi: "Sai rồi, sai rồi, cuộc đời người gặp nhiều bất trắc, nên nghĩ rằng người người đều khổ sở, kỳ thực hoàn toàn không phải vậy. Ta hỏi người, tại sao người nghĩ rằng mình mệnh khổ?".

Quý Lệ ngập ngừng như muốn nói, nhưng Chu Nhất Tiên đã tiếp: "Sao rồi, không trả lời được sao? Hãy lấy cái chết gần đây của sư phụ sư nương người, người nghĩ họ có đau khổ không?".

Hắn trầm giọng trả lời: "Sư phụ và sư nương họ...".

Chu Nhất Tiên ngắt lời: "Điền Bất Dịch chết rất anh hùng, không chút hối tiếc, ra đi với nụ cười trên môi, sư nương Tô Như của người, thâm tình sâu đậm với ân sư người, người nghĩ vì thương tâm mà tự tận, thật ra linh hồn bà ấy được tề tụ cùng chồng, đó phải chăng là điều mà bà ấy muốn nhất?".

Quý Lệ ngạc nhiên, nhất thời không nói được gì.

Chu Nhất Tiên lại nói tiếp: "Người quá đổi bi thương vì cái chết của phu phụ Điền Bất Dịch mà không hiểu phu phụ hai người bọn họ hoàn toàn không hề tiếc nuối cuộc đời mình, lấy mình ra để so người, không phải đáng cười lắm sao?". Nói đến đây, lão nhìn Quý Lệ hỏi: "Người có sợ chết không?".

Quý Lệ thoáng do dự rồi trả lời: "Sợ".

Chu Nhất Tiên tiếp: "Ồ, ta phải hỏi người là cái mà người sợ là gì, có phải là bản thân chữ Chết

không?"

Hắn lắc đầu trả lời: "Ta không hề nghĩ đến việc trường sinh, càng không quan tâm đến cái chết, ta chỉ sợ là sau khi ta chết, tâm nguyện vẫn chưa hoàn thành".

Chu Nhất Tiên cười nói: "Vậy thì đúng rồi. Người có thể nhìn thấu sinh tử, trong lòng lại có chuyện quan trọng hơn cả chuyện sinh tử, cứ hỏi ta thế, nay chi bằng hãy nghĩ những chuyện quan trọng ấy có phải hơn không?"

Đầu mi Quỷ Lệ nhăn tít lại, hai mắt nhìn vào một điểm, dường như ngộ ra điều gì, nhưng không lộ ra ngoài mặt, mà lại như chìm sâu thêm vào trong suy nghĩ. Chu Nhất Tiên cũng không làm phiền đến hắn, lặng lẽ đứng sang một bên, ngược nhìn xung quanh, chỉ thấy ánh trăng khắp nơi, ánh trăng cũng như nước rải xuống khắp nhân gian...

Nhìn lên trời, gió thổi lồng lộng, tinh di đầu chuyển, không gian bao la vô hạn.

Đứng lặng im một hồi, lão chợt khẽ thở dài.

Bên cạnh chợt vang lên tiếng hỏi của Quỷ Lệ: "Tiền bối trong lòng người lẽ nào cũng có chuyện chưa thấu?"

"Ta?"

Lão không quay đầu lại, mắt vẫn dõi theo hướng xa xăm nơi chân trời nơi ánh nguyệt quang, hồi lâu, thoảng tiếng lão trả lời: "Ta vẫn còn sống trên cõi đời này, tự nhiên trong lòng cũng có những chuyện nghĩ không thông thôi".

"Là chuyện gì vậy?"

Chu Nhất Tiên cười tiếp: "Chuyện ta nhìn không thấu, chính là luân hồi!"

Thanh Vân Sơn, Tiểu Trúc Phong.

Trên Tiểu Trúc Phong này, đời đời chỉ thu nhận nữ tử, cho nên nơi này so với những chỗ khác trên Thanh Vân Sơn luôn luôn an tĩnh bình hòa. Dù là giữa ban ngày, mọi thứ vẫn rất tĩnh lặng, chỉ nghe tiếng chim hót lẫn với hương hoa dịu nhẹ tỏa khắp nơi.

Bất quá từ sau khi Thủy Nguyệt đại sư trở về từ đám tang trên Đại Trúc Phong, khắp Tiểu Trúc Phong đã nhuốm thêm mấy nét bi thương. Rất nhiều môn đồ trẻ tuổi lần đầu tiên thấy Thủy Nguyệt không kềm nén được đau khổ và thương tâm.

Văn Mẫn là người hiểu Thủy Nguyệt đại sư nhất, nên đã sớm dặn dò các sư tử muội, để bọn họ chú ý chừng mực, đặc biệt không được cao giọng nói cười làm sư phụ tức giận, thế nên Tiểu Trúc Phong lại càng thêm yên tĩnh mà nghiêm trang.

Kể từ khi trở về từ Đại Trúc Phong, Thủy Nguyệt Đại Sư suốt ngày nhốt mình bên trong tĩnh xá, không lộ diện ra ngoài. Ngay cả khi Văn Mẫn đại đệ tử đến vấn an, bà cũng khước từ không cho vào làm cho mọi người hết sức lo lắng.

Đến hôm nay Văn Mẫn đã một ngày một đêm không thấy sư phụ ra ngoài, trong lòng bồi rối khôn tả, liền rủ Lục Tuyết Kỳ cùng đến thăm. Mặc dù Lục Tuyết Kỳ tâm tình bất ổn, không vui, nhưng không thể từ chối sư tử, ngoài ra nàng cũng có mấy phần lo lắng, nên đã nhận lời đi cùng Văn Mẫn..

Khi cả hai đến trước cửa phòng sư phụ, Văn Mẫn liếc mắt nhìn Lục Tuyết Kỳ, nàng chần chừ giây lát rồi bước lên, gõ nhẹ lên cửa: "Thưa sư phụ, đệ tử Lục Tuyết Kỳ cùng Văn Mẫn sư tử xin đến vấn an người".

Tĩnh xá vẫn hoàn toàn tĩnh lặng, không người hồi đáp.

Hai người nhìn nhau, Văn Mẫn nhướn mày, khuôn mặt đầy nét lo âu. Kỳ thật với tính cách con người Thủy Nguyệt Đại Sư, vốn đã khác người thường, ngày trước đệ tử đến vấn an hỏi thăm cũng thường không dám lời thế này, có khi còn đột nhiên không thấy đâu mấy ngày liền nữa. Nhưng lần này, sau khi

bọn Văn Mẫn tham gia tang lễ trở về, có lẽ đã ít nhiều hiểu được vài phần câu chuyện bên trong, nên đối với những hành động này của bà cơ hồ như mẫn cảm hơn rất nhiều.

Văn Mẫn khẽ hắt giọng: “Thưa sư phụ, sáng hôm nay, trưởng môn Tiêu Dật Tài Tiêu sư huynh phái người đưa thư đến đây, đệ tử đem đến cho người”.

Tịnh xá vẫn hoàn toàn yên lặng. Văn Mẫn hít sâu một hơi, bước tới phía trước, mở cửa ra. Lục Tuyết Kỳ theo sát phía sau nàng.

Tiến vào bên trong, đảo mắt một vòng, bốn hàng lông mày thanh tú đều không khỏi nhíu lại, tịnh xá vốn không lớn, đồ vật bày trí lại đơn giản, thoáng nhìn đã thấy hết, nhưng không thấy bóng dáng Thủy Nguyệt Đại Sư đâu. Văn Mẫn thở dài: "Sư phụ không ở đây, không biết lão nhân gia đã đi đâu rồi”.

Lục Tuyết Kỳ trầm mặc giây lát rồi lắc lắc đầu: “Sư tử, chúng ta hãy trở về trước đã. Có lẽ là chúng ta thực sự đã quá lo nghĩ, sư phụ và Tô Như sư thúc tình cảm sâu đậm, nhưng nhiều lắm cũng chỉ là quá đỗi thương tâm thôi, muội nghĩ chắc không có chuyện gì đâu”.

Văn Mẫn gật đầu trả lời: “Cũng chỉ có thể nghĩ vậy mà thôi, có điều trong lòng ta cứ cảm thấy không yên”.

Tuyết Kỳ cũng thở dài, khẽ lắc đầu, quay người bước ra. Văn Mẫn nhìn khắp phòng một lần nữa, rồi móc trong mình ra bức thư, đặt nhẹ nhàng lên bàn, bước theo sư muội. Cánh cửa phòng được nàng khép lại, vang lên một tiếng "kịch”.

Cả căn phòng lại chìm trong sự tịch mịch.

Hết chương 236

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Chương 237

Sát Ý

Vừa ra khỏi đại sảnh, Văn Mẫn thấy Lục Tuyết Kỳ đứng ở bên ngoài, liền bước đến hỏi: “ Sư muội, muội vừa đến đây?”

Lục Tuyết Kỳ khẽ lắc đầu, đáp: “Đến đã một lúc, muội muốn đi loanh quanh một chút, ở mãi trong phòng, trong lòng sinh nhiều phiền muộn”.

Văn Mẫn khẽ gật đầu, nói: “Vậy cũng tốt, muội bảo trọng! Tỷ đi trước vậy”.

Lục Tuyết Kỳ khẽ gật đầu, nói: “Dạ, sư tỷ, tỷ thông thả!”.

Văn Mẫn cười nhẹ, từ từ quay đi. Bóng dáng nàng dần dần khuất sau những lùm trúc. Lục Tuyết Kỳ vẫn đứng trầm ngâm yên lặng một hồi, trong lúc này bản thân nàng thật sự không biết phải đi đâu, bất giác dờn gót bước đi.

Những lùm trúc thăm thẳm, khắp nơi toàn một phiến màu xanh lá. Nơi chỗ cao gió núi thổi mạnh, một vài nhánh trúc tung lên theo cơn gió, kêu lên những âm thanh sột soạt.

Dưới mặt đất ẩm ướt, những chồi non phá đất, yếu ớt vươn lên. Đây đó, những mầm trúc lú nhú lên quanh gốc, trông tràn đầy sức sống.

Xa xa, nơi những nhánh trúc mọc sum xuê, vọng lại tiếng chim trong trẻo, bầu không khí phảng phất hương thơm đặc trưng của những cây trúc. Lục Tuyết Kỳ hít thở thật sâu, nơi này không có không khí phàm tục của nhân gian, từ trước đến nay, đó là nơi những người tu hành yêu thích nhất, và cũng là nơi những người tu hành xa rời tục thế. Ở đây, thế xác có thể xa lìa trần thế, nhưng tâm vẫn còn nửa phần lưu luyến.

Đang thong thả bước đi, không hay tự lúc nào, Lục Tuyết Kỳ chợt tiến về nơi sau núi, nàng hơi kinh ngạc, bất giác khòe miệng gượng cười, thầm nghĩ bữa nay mình không dự định đến đây, có lẽ do trước kia thường đến chãng, song chân vẫn bước tới.

Bất quá đã lỡ đến thì cứ đi tiếp vậy, Lục Tuyết Kỳ cũng không quay lại, tiếp tục đều bước đi lên núi, bậc thềm đá nổi bước đưa chân, không xa mấy là Vọng Nguyệt Đài hoang vắng trên Tiểu Trúc Phong.

Hiện giờ đang ban ngày ban mặt, thêm vào gần đây, Thủy Nguyệt đại sư tâm tình không được tốt mấy, càng không có ai lai vãng đến nơi hẻo lánh này, xung quanh càng tĩnh lặng, được cái là Lục Tuyết Kỳ luôn quen không khí tĩnh lặng, cứ đi lên một mình, mỗi một thân cây mỗi một ngọn cỏ, mỗi một tảng đá mỗi một lòng đường đối với nàng mà nói đều không còn có thể quen thuộc hơn được nữa.

Hốt nhiên vừa đặt chân lên đỉnh Vọng Nguyệt Đài, Tuyết Kỳ hơi kinh ngạc, thấy nơi tiền sảnh Vọng Nguyệt Đài, một bóng người đã đứng từ trước, dáng vẻ cô tịch, trường phục pháp phới trong gió, trông dáng vẻ lại thấy quen thuộc, chính là người mà Văn Mẫn sư tử đang tìm gặp, ân sư Thủy Nguyệt đại sư.

Lục Tuyết Kỳ trong lòng ngạc nhiên, tiến đến phía trước, quay người hướng về Thủy Nguyệt đại sư vái dài, thưa: "Su phụ".

Khi ấy, Thủy Nguyệt đại sư hơi rúng động, như thể tới giờ mới phát giác đằng sau có người đến, bèn quay lại nhìn Tuyết Kỳ, khẽ gật đầu: "Là Tuyết Kỳ à".

Lục Tuyết Kỳ nhìn Thủy Nguyệt đại sư, chỉ thấy nét mặt ân sư hơi xanh xao, vẫn buồn bã thương tâm, trong thời khắc này, bầu không khí trở nên tịch mịch là thường.

Tuyết Kỳ trong lòng cảm thấy lo lắng, nói: "Su phụ, nơi đây gió lớn, su phụ nên bảo trọng thân thể".

Lục Tuyết Kỳ hơi giật mình, vội nói: "Sự phụ, đệ tử không có ý đó, đệ tử..."

Thủy Nguyệt đại sư tỏ ra mệt mỏi, khẽ xoa tay, khoe miệng biểu lộ nét khắc khổ, gượng cười, nói: "Sự phụ biết, con không phải giải thích".

Lục Tuyết Kỳ lặng yên, đứng ngây người bên Thủy Nguyệt đại sư, trong lúc này, nàng không biết phải nói gì cho tốt.

Thủy Nguyệt đại sư tựa hồ như không muốn nói tiếp, hai thầy trò yên lặng một hồi lâu.

Thủy Nguyệt đại sư như lặng nhìn đến nơi nào ở phương xa, không rõ bao lâu, đột nhiên mở miệng nói: "Con thấy cảnh sắc của Vọng Nguyệt Đài thế nào?"

Lục Tuyết Kỳ hơi ngạc nhiên, không hiểu Thủy Nguyệt đại sư hỏi vậy có ý gì, bất giác lặng nhìn hồi lâu, rồi đáp lời vị sư phụ đáng kính của mình: "Có câu cảnh đẹp thường ở nơi hiểm trở. Nơi đây vách đá cheo leo, vực sâu dựng đứng, nhìn lên mây giăng như biển, núi xanh làm bạn. Dích thị là phong cảnh tuyệt mỹ".

Thủy Nguyệt đại sư khẽ gật đầu, ánh mắt hơi khép lại, chậm rãi nói: "Kỳ thật nhiều năm trước, Tô Như sư thúc của con lúc còn tu đạo hạnh tại đỉnh Tiểu Trúc Phong này, cũng như con hiện giờ, rất yêu thích phong quang cảnh sắc nơi đây, thường một mình bí mật đến đây ngoạn cảnh".

Lục Tuyết Kỳ rúng động, đưa mắt nhìn Thủy Nguyệt đại sư, chỉ thấy đại sư nhè nhẹ thở dài, nói tiếp: "Ta và Tô Như sư muội hai người cùng nhau ở đây từ tấm bé, tính ra ta bắt quả chỉ theo ân sư Chân Vu đại sư sớm hơn bà ta một năm, thuở niên thiếu bọn ta ăn cùng mâm, ngủ cùng giường, thâm tình tỷ muội đồng môn thấm thiết. Bà ta tính tình thường ngày vui vẻ hoạt bát hơn ta, cũng là người thích đến nơi đây nhất, mỗi khi có chuyện phiền muộn trong lòng, thường hay một mình tìm đến đây ngoạn cảnh giải sầu.

Thủy Nguyệt đại sư nói đến đây, khoe miệng mấp máy, tựa hồ nhớ lại những sự việc trong những tháng

năm qua, vẻ mặt tươi cười biểu lộ niềm hạnh phúc khôn tả như không dứt, dáng vẻ thâm trầm cổ hữu trên khuôn mặt dường như biến mất đi.

"Nhưng... từ khi sư thúc con kết hôn đến nay, chưa một lần trở lại đây".

Lục Tuyết Kỳ lặng yên nghe Thủy Nguyệt đại sư nói xong, bèn nhẹ giọng hỏi: "Sư phụ, Tô Như sư thúc xuất giá sang Đại Trúc Phong, kết hôn cùng Điền Bất Dịch sư thúc, Sư phụ trong lòng không được vui lắm sao?".

Thủy Nguyệt đại sư hơi nhẹ lắc đầu, buông tiếng thở dài, nói: "Điền Bất Dịch tuy tâm tính không tốt mấy, tính khí có vài phần ngang ngược, nhưng thực là một phu quân tốt. Tô Như sư thúc của con kết hôn với lão, đó cũng là phúc khí của bà ta, âu cũng là có con mắt nhìn người".

Lục Tuyết Kỳ nghe đến đây, thực cũng có vài phần ngờ ngợ, từ trước đến nay, chẳng ai không biết Thủy Nguyệt đại sư không mấy hòa hảo đối với Điền Bất Dịch, chẳng ngờ tâm ý của đại sư lại khác hẳn với những gì nghĩ thấy, hốt nhiên buột miệng hỏi: "Sao trước đây sư phụ đối với Điền sư thúc dường như là...". Vừa thốt ra nửa câu, Tuyết Kỳ bỗng nhiên ngưng lại không nói gì nữa.

Thủy Nguyệt đại sư cười nhẹ tiếp lời: "... Dường như có vẻ khó chịu, lãnh đạm đối với lão ta chứ gì?".

Lục Tuyết Kỳ đỏ mặt, nói: "Đệ tử đâu dám nghĩ như vậy".

Thủy Nguyệt đại sư nhẹ giọng, nói: "Ngày thường sư phụ cùng với Điền sư thúc con cũng không có đổ kỵ gì nhau, càng không có chuyện gì ghen ghét nhau. Nhưng sư phụ với Điền Bất Dịch chỉ là không qua lại với nhau, thực sự mà nói, Điền sư thúc con là một người tốt. Trong Thanh Vân Môn chúng ta, không mấy ai có thể so bì với lão".

Nói tới đây, Thủy Nguyệt đại sư tựa hồ đột nhiên nhớ đến chuyện gì, khẽ nhíu mày, hỏi: "Đại đệ tử của Điền sư thúc con, có phải tên gọi Tống Đại Nhân?".

Lục Tuyết Kỳ gật gật đầu, không biết Thủy Nguyệt đại sư đột nhiên hỏi đến Tổng Đại Nhân sư huynh có chuyện gì, liền đáp: “Dạ phải, hiện nay Tổng sư huynh chấp chương Đại Trúc Phong nhất mạch thủ tọa. Sư phụ, đột nhiên sư phụ lại hỏi đến Tổng sư huynh?”.

Thủy Nguyệt đại sư lặng yên một hồi, lại nói: “Văn Mẫn sư tử con, chẳng phải có tình ý với Tổng Đại Nhân đó sao?”.

Lục Tuyết Kỳ trong lòng hoảng sợ, lúc này không biết phải nói gì cả. Việc Văn Mẫn sư tử cùng Tổng Đại Nhân có tình ý với nhau, hầu như mọi chuyện ai cũng biết đến. Ngày thường tử muội trên Tiểu Trúc Phong hay đem chuyện tình của Văn Mẫn sư tử ra trêu đùa. Cho đến khi Điền Bất Dịch sư thúc sang Tiểu Trúc Phong cầu thân cho Tổng Đại Nhân sư huynh, Thủy Nguyệt đại sư lại thẳng thừng từ chối. Văn Mẫn sư tử thất vọng buồn bã mấy ngày không dậy nổi. Nhưng nay, đột nhiên Thủy Nguyệt đại sư hỏi đến, Lục Tuyết Kỳ trong lòng chấn động, thực sự không biết có nên nói thẳng ra tốt hơn, hay nên giấu đi là tốt.

Tuy nhiên, Thủy Nguyệt đại sư là người lịch duyệt, thấy vẻ do dự của Lục Tuyết Kỳ, thấu hiểu được ẩn sự bên trong, nhẹ nhẹ lắc đầu, thở dài một tiếng.

Lục Tuyết Kỳ như không dẫn được lòng, nàng với Văn Mẫn là đôi tử muội cực kỳ thân thiết, nay thấy tình cảm của sư tử không mấy xuôi thuận, thực bụng hy vọng tình cảm vị sư tử đã yêu thương chăm sóc mình từ nhỏ được mãi nguyên vẹn, bèn thu hết dũng khí, nói: “Sư phụ, kỳ thật thì Văn Mẫn sư tử...”.

Vừa thốt được vài từ, chỉ nghe Thủy Nguyệt đại sư ngắt lời, chậm rãi nói: “Thôi, mấy ngày sau, đem Văn Mẫn sang bên đó là xong”.

Lục Tuyết Kỳ nhất thời ngạc nhiên, cơ hồ không dám tin vào tai mình. Thủy Nguyệt đại sư liếc nhìn nàng, cười cười: “Sao vậy, có phải dám đệ tử các người đều luôn luôn cảm thấy ta là một bà lão ngoan cố, cổ lỗ không chịu thay đổi, không chịu tác thành hảo sự cho đám đệ tử?”.

Trong lòng Tuyết Kỳ vừa vui mừng cho sư tử Văn Mẫn, khẽ cười nói: “Sư phụ thấy đó, những gì sư phụ nói với đệ tử, thật con cũng không dám nghĩ tới. Trước hết, thay mặt sư tử, đệ tử cảm tạ sư phụ”.

Thủy Nguyệt đại sư đưa mắt nhìn Lục Tuyết Kỳ đang mỉm cười, bất giác khóe miệng lay động, khẽ thở dài một tiếng, quay mình, cầm trượng, hướng nhìn về xa xăm, trầm ngâm yên lặng.

Lục Tuyết Kỳ đang cao hứng, thấy Thủy Nguyệt đại sư thần tình khác lạ, liền rụt rè, nói: "Sư phụ, đột nhiên sư phụ lại nghĩ đến việc này, là sao?".

Thủy Nguyệt đại sư lặng yên một chốc, không đáp, lại hỏi: “Tuyết Kỳ, con từng theo ta lên Đại Trúc Phong, con thấy cái chết của Tô sư thúc thế nào?”.

Lục Tuyết Kỳ thần tình cung kính, trầm ngâm một hồi, nghiêm mặt nói: "Đệ tử nghĩ Tô sư thúc và Điền sư thúc vợ chồng tình thâm, theo nhau ra đi như vậy, không thấy đau khổ gì".

"Vậy sao?". Thủy Nguyệt đại sư khẽ thở dài, thần tình rung động, một hồi lâu sau bỗng nói: “Bản ý sư phụ không muốn con vì tình cảm mà phiền nhiễu, xao lãng đạo pháp, nhưng một đời tu hành, cuối cùng được gì nào?”.

Lục Tuyết Kỳ không hiểu Thủy Nguyệt đại sư có ý gì, nhất thời không dám hỏi nữa. Chỉ nghe Thủy Nguyệt đại sư chậm rãi nói: "Thuyết trường sinh vẫn là hư vô phiêu diêu, khổ tu cả đời, bất quá đánh đổi được mấy trăm năm hư hao, Tô sư thúc của người xem cuộc sống và đạo hạnh trăm năm như không, ánh mắt quyết tâm đó thật sự không biết đã vượt hơn ta bao nhiêu rồi".

Lục Tuyết Kỳ trong lòng nhất thời rung động, hốt nhiên kêu lên: "Sư phụ...".

"Một đời tu hành, tu hành một đời, tu được đắc đạo, lại là tu không còn nhân tính, đó không phải là khổ sao?". Thủy Nguyệt đại sư thở dài một tiếng, hờ hững thốt: "Thật ra đạo là gì, cái gì gọi là đạo, ta tu cả đời, mãi cho đến nay lại vẫn còn hơi mơ hồ".

Lục Tuyết Kỳ đứng bên, không dám lên tiếng, Thủy Nguyệt đại sư cũng đứng yên trầm mặc hồi lâu, xuất thần, bỗng nhiên khẽ lắc đầu, tựa hồ không muốn nhớ lại chuyện đã qua, liền quay người đi xuống

núi. Lục Tuyết Kỳ trông theo, cất tiếng gọi với theo: “Su phụ! Người đi đâu vậy?”.

Thủy Nguyệt đại sư dừng lại, nói: “Sự việc của Văn Mẫn sư tử con, ý sư phụ đã quyết. Con cứ đi nói cho nó biết. Bất quá....”.

Chưa dứt lời, thân hình đại sư quay lại, trên mặt biểu hiện niềm thương xót, ngược nhìn Lục Tuyết Kỳ, nói: “Nhìn lại bản thân con, Tuyết Kỳ, có từng nghĩ tới mình chưa?”.

Lục Tuyết Kỳ thất kinh, nói: “Làm sao ạ?”, tức thời vẻ mặt trắng bệch đi, giọng cười, nhẹ giọng nói tiếp: “Su phụ, đệ tử số mệnh không tốt, không dám vọng tưởng nhiều”.

Thủy Nguyệt đại sư nhìn chăm chăm vào Tuyết Kỳ, người học trò xinh đẹp, mỹ lệ của mình, chỉ thấy xiêm y trắng phấp phới bay, trông có vẻ bất phàm, vẻ mặt hiện nét buồn bã, không biết đã chứa chất tự bao giờ.

Thủy Nguyệt đại sư trong lòng thoáng rung động, không khỏi thương cảm, cất tiếng gọi: “Tuyết Kỳ!”.

Lục Tuyết Kỳ tiến đến, ngược nhìn Thủy Nguyệt đại sư, chỉ nghe đại sư nhẹ nhàng nói: “Tuyết Kỳ, tình cảm con thật ủy mị, nếu con không hồi tâm chuyên ý, sư phụ cũng không có phép gì giảng giải cho con. Con là đệ tử đặc ý nhất của sư phụ. Sư phụ không đành lòng thấy con như vậy. Trong tương lai nếu con nguyện ý hồi đầu, tuy Thanh Vân Môn có giới điều quy củ, ta cũng vì con mà gánh vác hết, con không phải lo lắng bất cứ gì”.

Lục Tuyết Kỳ thân mình rung động, run rẩy, trong lòng bất nhẫn, không yên, bất giác kêu lên: “Su phụ...”, rồi ngưng bật, không biết phải nói làm sao.

Thủy Nguyệt đại sư vừa nhẹ cười, lại vừa thở dài một tiếng, quay mình bước đi, chẳng mấy chốc bóng dáng đã khuất xa dưới vách núi đá, chỉ còn thoảng lại một làn gió nhẹ văng vẳng truyền tiếng than: “Hỏi thế gian, tình là gì...?”.

Lục Tuyết Kỳ vẫn đứng lặng, nhất thời thân trí mê loạn, sầu khổ, tơ lòng trăm mối, nghĩ ngợi nhưng vẫn không hiểu được gì mấy, chỉ càng thấy quẩn trí thêm, trong lòng bất giác rúng động nhớ lại, trước đây không lâu, tại khu nghĩa địa hoang phế bên ngoài thành Hà Dương, Điền Bất Dịch chẳng đã nói những điều này sao...

* * * * *

Hồ Kỳ Sơn, Quý Vương Tông tổng đường.

Một thân ảnh tuyệt đẹp xuất hiện trên con đường trong lòng núi nơi tổng đường của Quý Vương Tông tọa lạc, không giống với mọi vật xám xịt nặng nề xung quanh, thân ảnh đó bắn vụt đi, phẳng phất lấp lánh ánh sáng lóe mắt, quét một luồng sáng giữa không khí ngột ngạt ở đây.

Trong thông đạo thỉnh thoảng có đệ tử của Quý Vương Tông đi lại, cơ hồ không có người nào là không bị nàng thu hút, nhưng sóng mắt của nữ tử đó quét qua chỗ nào, chỗ đó ai ai cũng rời rít nhanh chân tránh ra, tựa hồ không dám tiếp xúc nhiều với nàng. Có thể coi như trong Quý Vương Tông này, xem ra nàng cũng chiếm một địa vị đặc thù.

Con người nàng cũng thật đặc biệt, nhan sắc kiều mỹ vô cùng, tuy so với Cửu Vĩ Thiên Hồ Tiểu Bạch còn kém vài phần bá mị, lại hơn được vài phần nhu hòa, bất quá nàng đã từng mang thân phận Diệu công tử của Hoan Hợp Phái – Kim Bình Nhi, hôm nay ngang nhiên tiến vào địa giới Quý Vương Tông, vẫn tỏ ra không chút dè dặt.

Kim Bình Nhi tựa hồ chẳng quan tâm mấy đến ánh mắt mọi người, với nàng mà nói, việc mọi người nhìn ngó đã thành thói quen từ lâu. Tại trường hạo kiếp tân sát yêu thú, ở Nam Cương Thập Đại Vạn Sơn - Trấn Ma Cổ Động, nàng khó khăn lắm mới thoát cảnh không nguy, quay về Trung Thổ, khúc chiết trong chuyện đó không một ai khác biết, nhưng chẳng hề kể lại với bất kỳ ai.

Giờ phút này, phương hướng của nàng chỉ có một, Quý Vương muốn triệu kiến nàng.

Kim Bình Nhi tiến gần đến ngã rẽ thông đạo, đối diện là hai ngã thông đạo nằm mé hữu và tả, dài hun hút, liền dừng bước, quay về hướng thông lộ mé tả nhìn qua một lượt, khoảnh khắc, ánh mắt nàng chột

lóa lên tia sáng kỳ dị, rồi lại biến mất, bước chân hướng về thông đạo mé hữu tiến vào.

Những tổn thất do cơn địa chấn cổ quái xảy ra thành linh cách đây không lâu đã vẫn còn có thể thấy nơi nơi, trên vách đá sơn nham, hiện ra những vết nứt lớn có nhỏ có, suốt bốn phương tám hướng, trong con đường ngậm thông gió mát mẻ, vẫn còn lờn vờn mùi máu tanh thoang thoảng, không trừ khử được.

Mùi huyết khí này, Kim Bình Nhi dĩ nhiên cũng cảm thấy được, chỉ là trong lòng nàng thấy ngạc nhiên, nhưng sắc mặt không hề biểu lộ, khoảnh khắc, địa vị của nàng trong Quý Vương Tông ngày nay không bằng Hợp Hoan Phái thuở trước, dĩ nhiên cũng không lo nhiều chuyện. Trong lòng nàng bất giác lo sợ. Vốn là người có kiến thức lịch duyệt, nàng cảm thấy mùi tinh huyết này tất có điều gì cổ quái đây.

Trong khi mãi mê nghĩ ngợi, Kim Bình Nhi đã xuyên qua một thông đạo tiến đến bên ngoài căn ốc của Quý Vương, tới đây dừng lại, mới mở miệng định kêu người đi thông báo, đột nhiên cánh cửa đá nặng nề mở ra, truyền ra tiếng cười lớn Quý Vương: "Là Kim Bình Nhi? Mau vào đây!".

Kim Bình Nhi hơi lo lắng, nhưng trên khuôn mặt vẫn nở nụ cười tự nhiên, nói: "Dạ!", vừa nói vừa tiến vào.

Chỉ thấy bên trong thạch thất rộng rãi, sáng sủa, xung quanh bày trí tráng lệ, nhưng không quá xa hoa, thêm vào không khí trang nghiêm, Quý Vương ngồi cạnh bàn, phía trước có một tập giấy lớn, bên đặt bộ văn phòng tứ bảo, dường như đang luyện chữ.

Kim Bình Nhi nhìn Quý Vương, mỉm cười cất tiếng ngọt ngào: "Tông chủ, hôm nay cao hứng, phải chăng đang luyện chữ?".

Quý Vương quay nhìn về phía Kim Bình Nhi, khoe miệng hơi khẽ cười. Nụ cười trên khuôn mặt Kim Bình Nhi đột nhiên lạnh băng, nàng cảm thấy mục quang Quý Vương như hai đạo binh khí sắc bén bắn qua, nhìn vào, đôi mắt mình cảm thấy rát rát.

Liên đó Quý Vương lập tức thu giấu thần quang, cúi nhìn xuống tập giấy trắng trên bàn, vừa đưa tay khẽ vẩy ra hiệu, nói: "Ngươi lại xem xem, lão phu viết thế nào".

Trong lòng Kim Bình Nhi càng lo lắng, trước đây đôi lần diện kiến Quý Vương, nàng không hề có cảm

giác này, bất quá trong thời gian gần đây, Quý Vương đạo hạnh công lực dường như một ngày tăng tiến ngàn dặm.

Tuy nhiên Kim Bình Nhi không phải là hạng người thô thiển, trong tâm nàng tự có chủ ý riêng, khuôn mặt rạng rỡ tự nhiên, từ từ bước đến, mang theo một làn hương thơm thoang thoảng, khẽ mỉm cười nói: "Tôi là kẻ tục nhân đối với việc viết chữ không thông suốt gì, Tông chủ lại muốn tôi xem, thật làm khó cho tôi lắm chẳng".

Quý Vương khẽ cười, không đáp lại, bước về phía Kim Bình Nhi đứng ở cạnh bàn, đang nhìn về tập giấy trắng, trên mặt tập giấy đập vào mắt nàng duy một chữ lớn rành rành: "SÁT!".

Chữ đó mỗi một nét ngang đường móc đều cứng cõi mạnh bạo, dụng lực nặng nề, như muốn xuyên qua giấy mà lọt ra, quyết không phải là hình tượng đoan chính của lối viết khai thư, cũng không giống lối viết thảo thư đậm lợt tự nhiên, ý quá tự do, một luồng khí sát tận giết tuyệt cuộn cuộn trào ra.

Kim Bình Nhi trong lòng rúng động, tựa hồ cảm thấy bên mình có ánh mục quang băng giá, bên tai lại nghe thấy tiếng cười hòa ái của Quý Vương truyền lại và nói: "Bình Nhi! Người cảm thấy chữ đó viết thế nào?".

Kim Bình Nhi mỉm cười, nụ cười như làn gió xuân thoang qua, khiến cả thạch thất như tràn ngập ý xuân, nhẹ giọng đáp: "Tông chủ, chữ viết của Tông chủ quả thật đẹp quá, tôi có luyện mười năm cũng không viết được một chữ như vậy".

Quý Vương hờ hững nhìn Kim Bình Nhi, Kim Bình Nhi dưới mục quang của ông ta, trong lòng cảm thấy dường như có luồng khí lạnh buốt xuyên qua, nhưng sắc mặt tươi cười vẫn như không, cho đến khi bấp thịch trên mặt nàng vì cười hoài mà gần như đơ cứng, đau buốt, bất chợt Quý Vương chợt di chuyển mục quang.

Kim Bình Nhi tới giờ mới len lén thở phào, nhưng trong lòng nàng ngậm ngậm kinh hãi, lần này về đây, quả thật Quý Vương hiện tại đã thay đổi khác xa khí độ ngày trước, luôn chân khí sát phạt một mực trào dâng như sóng dữ, như ngang ngạnh bức bách tới. Hơn nữa xem bộ dạng Quý Vương, ông ta tựa hồ cũng không có ý che giấu.

Bình nhật, phong thái ông ta khác bữa nay, lẽ nào những ngày qua đã xảy ra chuyện gì?

Trong lòng Kim Bình Nhi như đang hồi tưởng lại, bên cạnh nàng Quý Vương đột nhiên mở miệng nói: "Đạo trưởng, hay ông cũng đến nhìn thử xem chữ này lão phu viết ra sao?".

Kim Bình Nhi trong lòng lại rúng động, ngạc nhiên xoay người lại, thì ra trong góc tối của thạch thất, không ngờ còn một người đứng đó, vận y phục đạo gia, mặt mày nghiêm nghị. Kim Bình Nhi tâm niệm máy động, có hơi kinh nghị, mình lúc tiến vào thạch thất này, tuy nhất thời bị sát khí của Quỷ Vương đoạt lấy thần khí, làm giật mình kinh hãi, nhưng con người kia thu ẩn hơi thở đứng đó mà mình lại không phát hiện, xem ra cũng không phải là tầm thường.

Đạo nhân kia nghe tiếng thông thả bước tới, hướng nhìn về tập giấy trắng trên bàn, một khắc sau lên tiếng nói: "Chữ đẹp".

Mục quang của Quỷ Vương vẫn lạnh như băng, nhưng mặt vẫn tươi cười hỏi: "Đẹp chỗ nào?".

Đạo nhân nói: "Chữ đó đẹp ở chỗ nét bút tư thế san sát bù bổ cho nhau, tựa như có sát ý muốn lọt thấu ra ngoài, hiếm thấy, hiếm có!".

Quỷ Vương quét mắt nhìn chòng chọc đạo nhân, chỉ thấy đạo nhân thần sắc vẫn thản nhiên, chỉ chậm chậm lui lại, đứng cạnh Kim Bình Nhi khoảng ba thước. Quỷ Vương thốt nhiên cất tiếng cười lớn, nói: "Nói hay lắm, nói hay lắm! Lời nói của đạo trưởng thấu tận lòng ta". Đạo nhân hơi cúi đầu, coi như cảm tạ.

Kim Bình Nhi không nén được, liếc nhìn Đạo nhân một cái, lại nghe Quỷ Vương Tông nói: "Bình Nhi, để ta giới thiệu với ngươi, vị này là người trợ lực cho Tông ta, Thương Tùng đạo trưởng".

Kim Bình Nhi nhướng mày, ánh mắt sắc bén thoáng qua, lập tức mỉm cười hướng về phía Thương Tùng đạo nhân: "Cửu ngưỡng! Cửu ngưỡng!".

Thương Tùng đạo nhân nhìn Kim Bình Nhi gật gật đầu. Quỷ Vương lại nói: "Bình Nhi, lần này triệu ngươi về, nguyên do Thánh Giáo bọn ta có một đại sự ngàn năm khó gặp, cần ngươi tương trợ một tay".

Kim Bình Nhi mỉm cười khẽ nói: "Tông chủ cứ chỉ điểm phân phó. Bình Nhi quyết tận lực thi hành".

Quỷ Vương cười nó: "Sự việc này, đại để ta đã có nói qua với Thương Tùng đạo trưởng, lát nữa cứ hỏi ông ta là biết, chuyện này tuy không gấp liền, nhưng vẫn cần phải nắm bắt, các người trước tiên đi thương lượng cho rõ đi.".

Kim Bình Nhi gật gật đầu, cùng Thương Tùng đạo nhân hướng về phía Quý Vương hành lễ, thoái ra. Tấm thạch môn từ từ khép lại, hai người sóng vai đi trong thông đạo, nhất thời không nói gì, chỉ tới khi đến ngã ba hồi này, Kim Bình Nhi không cầm được lòng đưa mắt liếc về bên trái một lượt. Cũng ngay lúc đó, bên tai chợt truyền lại âm thanh của Thương Tùng đạo nhân: “Quý Lệ phó Tông chủ đã rời khỏi Hồ Kỳ Sơn nhiều ngày rồi, còn chưa quay về”.

Kim Bình Nhi cau mày, ánh mắt lạnh hắt đi, quay sang nhìn Thương Tùng đạo nhân, nhưng đạo nhân làm như không thấy, chỉ nói xong rồi bỏ đi lên trước.

Giây lát sau, Kim Bình Nhi lại từ từ để hiện nụ cười hơi thần bí, nở nụ cười lạnh theo lão đi qua.

Hết chương 237

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Chương 238

Bi Ai

Trong khi tại Trung Thổ, các môn phái lớn có những hoạt động âm thầm hay mạnh mẽ, thì cách đó ngàn dặm tại Nam Cương, sau khi đại họa Thú Yêu qua đi, bá tánh các tộc lạng lẽ xây dựng lại nhà cửa. Mặc dù vùng đất này phải chịu những hậu quả thảm khốc nhất của đại họa, nhưng thiên hạ rộng lớn, tựa hồ như không có ai nhớ đến nơi này. Nhưng cho dù Nam Cương là hoang địa, cũng không ai muốn đi vào Trung Thổ phồn vinh đông đúc ngay trước mắt.

Những người dân ở vùng Thất Lý Động hiện tập trung cơ ngụ tại khu vực của Kim tộc, những dấu vết tàn phá của Thú yêu vẫn còn hiện rõ ở khắp mọi nơi, thế nhưng giữa quang cảnh đổ nát ấy đã có rất nhiều những ngôi nhà mới được xây lên. Ở lưng chừng hậu sơn Thất Lý Động, ngay cửa vào tế đàn thần bí kia, vẫn có không ít kẻ chiêm bái ra vào, vào lúc này mọi người đang hy vọng sự hưng thịnh sẽ lại đến vào thời gian tới, sự phù hộ của tổ tiên đối với người Kim mà nói rõ ràng được coi trọng đặc biệt.

Người Kim tộc đi làm từ sáng sớm đến tối mịt mới về nghỉ ngơi, ngày nào bắt đầu qua như ngày nấy, cho đến khi mắt thấy mặt trời lặn xuống phía Tây nhường chỗ cho màn đêm buông xuống, phần lớn người Kim tộc ai về nhà nấy, nghỉ ngơi sau một ngày làm việc mệt mỏi, sau bữa ăn tối, dưới ánh sáng của những vì sao lấp lánh như những giọt mưa rơi, họ từ từ chìm vào giấc ngủ.

Giữa đêm khuya vắng lặng bỗng xuất hiện một bóng trắng nơi Thất Lý Động. Trong đêm tối bóng trắng như một vệt sáng mờ ảo. Giờ này chỉ có vài kẻ còn thức trong thung lũng tĩnh mịch nhưng không ai nhìn thấy bóng trắng lạng lẽ tiến gần đến chân núi nơi đặt tế đàn.

Tên thông đạo dẫn lên núi, vẫn còn hai người lính của Kim tộc đang canh gác. Chợt họ cảm thấy một cơn gió đêm thổi đến, họ chỉ cảm thấy như trước mắt có một tia sáng trắng vụt qua nhanh như ánh

chớp, những bông hoa đêm đang nhẹ tỏa hương bỗng rộn rã rung lên.

Trong nơi sâu thẳm của tế đàn, bóng trắng hiện thân rõ ràng thành một cô gái thướt tha yếu điệu, thấp thoáng như từ bóng đêm mờ ảo hiện ra. Nàng bước đến trước bậc cửa hang dẫn vào tế đàn. Nàng đứng đó với tà áo trắng thướt tha, dáng người thon thả, lung linh như muôn ngàn vì sao trên trời tập hợp lại. Nàng không phải Tiểu Bạch thì còn là ai nữa.

Tiểu Bạch chớp mắt, nhìn ra xung quanh rồi lại nhìn thẳng vào hàng tối thăm thẳm. Tuy trong hang chỉ là một màn tối om nhưng ánh mắt của Tiểu Bạch trở nên mơ màng, đôi môi hé nở nụ cười và như cảm nhận được điều gì, nàng lặng lẽ lắc đầu, thốt nhẹ một tiếng thở dài.

Việc canh phòng ở đây khác hẳn so với suy nghĩ của nàng, hoàn toàn không như không khí lần trước khi mà nàng cùng Quý Lệ đến đây tìm gặp đại vu sư. Những người lính thô kệch, khờ khạo dưới chân núi thì không kể nhưng ở chỗ tế đàn này, phải có những người tế tự biết vu thuật chăm nom mới hợp lý. Đâu có như bây giờ, cả tế đàn này như thể chẳng bố trí canh phòng gì cả. Xem ra bọn thú yêu cũng đã gây ra cho người Kim tộc những tổn thất to lớn.

Thực ra, hiện giờ thì không chỉ có người Kim tộc mà cả thiên hạ vì một Thú Thần ấy đã khiến bao người vô tội phải chết oan hoặc ly tán tha hương. Điều này thực hư thế nào khó mà nói được.

Tà áo Tiểu Bạch nhẹ bay trong gió đêm, nàng dừng dòng hồi tưởng, thân ảnh bắt đầu di động biến thành một luồng sáng trắng nhằm hướng cửa động tiến vào. Bên trong động quang cảnh có một vài thay đổi nhưng chủ yếu vẫn gần giống như lần trước nàng đến đây, vẫn nhưng con đường tắt chẳng chịt chia đường vào động thành từng đoạn nhỏ, trên vách đá bên đường có những ngọn đuốc tỏa sáng như ngày nào. Chỉ với cảm giác của Tiểu Bạch đã phát hiện ra trong động lúc này có rất ít người, đa số là những người trẻ tuổi, hơn nữa đều hô hấp sâu và chậm như thể đang chìm dần vào giấc ngủ.

Tiểu Bạch không thích quang cảnh này vì sự im lặng gợi nhớ lại những quá khứ khi nàng bị nhốt trong động tối, với ngàn năm đạo hạnh của nàng đừng nói là những pháp sư bản lĩnh thấp kém ở tế đàn Kim tộc, cho dù là những người tu đạo lâu năm cũng chưa chắc có khả năng phát hiện được hành tung của nàng. Chẳng qua lần này nàng chỉ đến bên ngoài nơi ở của đại vu sư ngày trước mà thôi.

Cuối cùng cũng đến nơi, Tiểu Bạch hạ mình đáp xuống, đôi mi khẽ nhíu lại, nhìn sâu vào bên trong

động, tuy vẫn còn cách một khoảng khá xa, nàng vẫn có cảm giác bên trong có người, có điều người này có vẻ khác người với những người nàng đã cảm giác được lúc nãy, ít ra là gã vẫn chưa ngủ.

Bên trong huyệt động, đồng lửa vẫn đang hùng hực cháy phát tán ra những tia sáng rực rỡ, ở nơi nửa tối nửa sáng toạ lạc bức tượng đá điêu khắc Cầu Thần phản chiếu ánh sáng lúc ẩn lúc hiện. Ánh mắt Tiểu Bạch hướng về phía trên đầu pho tượng của Cầu Thần, rồi lập tức quay trở về, dừng lại ở trước đồng lửa.

Thân ảnh của một thanh niên đang ngồi ngay ngắn trước ánh lửa, lưng quay về phía miệng hang, Tiểu Bạch không thể quan sát kỹ khuôn mặt của gã, chỉ thấy rằng đó dường như là một nam tử trẻ tuổi. Nàng thấy khuôn mặt gã đối diện ngọn lửa đỏ hồng, chốc chốc lại vạch vẽ trong hư không những nét chữ thần bí kỳ lạ, đồng thời râm rì tụng niệm thần chú của Kim tộc bằng một giọng trầm trầm.

Tiểu Bạch đã tiến sát đến phía sau người thanh niên không một tiếng động, ánh lửa chiếu lấp lánh lên người, bóng nàng trải dài phía sau. Nàng nghiêng tai chăm chú lắng nghe tiếng người thanh niên làm râm khấn chú như đang hát, thanh âm ấy vang dội bên trong thạch động tựa hồ như đang kể lại một câu chuyện.

Thanh âm trầm trầm vang lên tựa hồ không bao giờ dứt, nhìn sang bên cạnh, khuôn mặt của người thanh niên trẻ lo việc tế tự của Kim tộc đầy vẻ thành tâm như đã hoàn toàn chìm vào một thế giới hư ảo.

Khuôn mặt của Tiểu Bạch dần dần lộ chút nóng nảy, rồi khẽ thở dài. Thanh âm khác lạ này lập tức kinh động đến người tế tự trẻ tuổi của Kim tộc, thân hình gã liền chấn động, liền muốn quay lại phía sau để xem rõ sự tình, chỉ là khi thân hình gã vừa có chuyển động, một bàn tay trắng muốt thanh tú lướt nhẹ trước mặt rồi vỗ nhẹ lên trán gã.

Người tế tự trẻ tuổi của Kim tộc thình lình trợn ngược mắt, thân người run rẩy, trong phút chốc đã mất hết đi ý thức, lăn ra bất tỉnh nhân sự.

Trong huyệt động chỉ còn vang lại tiếng ngâm xướng rồi từ từ chìm vào im lặng. Tiểu Bạch ngẩng nhìn

khuôn mặt của người thanh niên, miệng khẽ nở nụ cười nhẹ giọng nói: "Cuối cùng các người cũng tìm được Cầu Thần, Cầu Thần đó có cứu được tộc nhân các người hay không thì ta không biết, chỉ thấy các người thành tâm đến như vậy thì chắc rằng đại vụ sự cũng đã được an ủi".

Nói xong nàng khẽ lắc đầu, đi vòng qua người thanh niên lo việc tế tự cho Kim tộc và đồng lửa hướng về phía pho tượng Cầu Thần mà tiến đến. Từ trước đến giờ, người của Kim tộc vẫn tin thờ Cầu Thần, họ cho rằng Cầu Thần đã che chở cho tộc nhân của họ, bảo vệ và làm cho tộc của họ được phồn vinh nên mới dùng thạch động này cho việc tế tự, do đó không có ai dám bất cẩn mà xâm phạm đến tượng thần.

Giây phút này, Tiểu Bạch đang đứng trước bức tượng điêu khắc của Cầu Thần bằng hắc thạch. Thần tượng được điêu khắc dùng loại hắc thạch đặc sản của vùng Nam Cương, tỏa ra ánh sáng bạc lấp lánh ần ần hiện hiện. Đối với hiểu biết sâu rộng của Tiểu Bạch về vùng Nam Cương, tự nhiên không hề sợ sệt trước sự thần bí của pho tượng Cầu Thần, bất quá đây chỉ là bức tượng vô cùng quý giá, bên trong phát tán những tia sáng bạc vô cùng mỹ lệ.

Thế nhưng mục đích của nàng đến đây sâu phải là để chiêm ngưỡng thần tượng Cầu Thần của Kim tộc, hồi lâu, nàng liền tập trung quan sát phần trên của pho tượng, không rõ pho tượng đã trải qua bao nhiêu thế hệ, mà công lực điêu khắc thật thuần thực, giống như thật vậy, không có chỗ nào sơ sót, không có chỗ nào giả tạo, nếu không phải rõ ràng là được làm từ đá, quả thật có thể làm người ta lầm tưởng như đang đứng trước một hắc cầu đang khẽ há miệng.

Trên phần đầu pho tượng của Cầu Thần chỗ hiện ra rõ nhất chính là cặp mắt như đang tìm kiếm bỗng nhiên như có thần lực có vẻ như đang quan sát Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch hốt nhiên tâm thần chấn động, thối lui một bước, lập tức thả lỏng thân mình, thần trí lập tức thah tịnh, nàng khẽ nhíu mày, hướng mắt về phía thần tượng hừ nhẹ: "Quả nhiên là có khả năng mê hoặc nhân tâm". Trong thoáng chốc nang tỏ vẻ trầm ngâm tư lự, có phần phân vân, nhỏ giọng tự hỏi: "Đây chính rõ ràng là đạo pháp của Trung Thổ, sao lại có thể hiện diện ở chỗ này?".

Nàng lặng lẽ nghĩ ngợi một lúc, rồi khẽ lắc đầu xua đuổi ý nghĩ vô vị ấy. Trong khoảnh khắc này đối với nàng mà nói, đây không phải là điều nàng muốn truy xét cho minh bạch. Nàng lại chăm chú nhìn ngắm pho tượng, cuối cùng ánh mắt dừng lại nơi cặp mắt trông như thật của pho tượng, nàng lưỡng lự trong chốc lát rồi khẽ ấn cặp mắt đen tuyền sâu thẳm.

Trong cô động, bỗng nhiên vang lên một tiếng động trầm trầm, âm thanh tuy không lớn, nhưng dường như làm cho cả hang động phải rung lên. Giữa âm thanh vang rền đó, pho tượng cổ của Cầu Thần trước mắt Tiểu Bạch liền từ từ hạ xuống, quá nửa chìm khuất ở bên dưới, chỉ còn phần đầu là vẫn còn ở trên mặt đất.

Phía sau pho tượng liền xuất hiện một bức tường đá trơn tru, thật khác hẳn với tường đá hu vi chung quanh, phía trước mặt tựa hồ như được bao bọc bởi một luồng khí đen kịt mà nhìn được bằng mắt thường.

Nhưng thật chẳng thể làm khó Tiểu Bạch, khoe miệng của nàng thoáng lộ nét vui mừng, liền bước đến phía trước, tà áo thêu khế lay động, một luồng gió nhẹ nổi lên từ bàn tay của nàng quét ngang bức tường lập tức thổi bay làn hắc khí.

Trên bề mặt của thạch tượng bỗng xuất hiện một điểm sáng vàng rực, trong chốc lát, chỉ thấy tại một điểm đó, muôn điểm kim quang đột nhiên giáng lâm ở một nơi tục thế này, ồ ạt hiện ra trên thạch bích như suối chảy, tạo thành một bức màn bí ẩn chứa đầy hình vẽ và văn tự, lan đến những phần gần chỗ Tiểu Bạch đang đứng, khuôn mặt của nàng cũng bị ánh kim quang phản chiếu đến.

Tiểu Bạch chăm chú theo dõi bức tranh chữ chói ngời lần lượt hiện ra ở trước mặt, làn thu ba chuyển động, từng hàng từng hàng kể về qua khứ. Trước mắt nàng hiện ra những bí mật tối hậu của vô số thế hệ Vu tộc cổ xưa, mục quang nàng không ngừng chuyển động, có lúc ngưng lại, có lúc hoan hỉ, cuối cùng, nàng mới nhìn đến đồ hình hóa long to lớn ngạo nghễ hương trời gầm rống điên cuồng.

Tiểu Bạch hít một hơi dài, khoe miệng nở một nụ cười hoan hỉ, sau đó, nàng ghi nhận lại một lần nữa, mắt khép hờ lặng lẽ ghi nhớ đồ văn ấy vào lòng.

Một lát sau mắt nàng mở ra nhìn lại vào luồng sáng như dòng nước chảy qua thạch bích tự nhủ thầm "Không ngờ mấy lão ấy lại còn giữ một chiêu này, phải chăng họ đã đoán được có ngày Vu tộc sẽ bị diệt vong?".

Nghĩ tới đây, nàng khẽ mỉm cười, như không muốn không muốn bận tâm đến sự rắc rối kéo dài cả hàng trăm năm của cổ nhân. Đang khi quay người lại, nàng bỗng nhiên nhíu mày, mục quang chợt ngưng lại tại bức đồ văn bằng kim quang cuối cùng, ở bên dưới bức đại hỏa long đồ án, tựa hồ được bao phủ bằng một lớp khí đen khác biệt với chu vi chung quanh, vẫn còn lưu lại trên vách thạch bích.

Tiểu Bạch cảm thấy kinh ngạc, trầm ngâm hồi lâu, thật không thể bỏ qua chuyện này một cách dễ dàng mà phải cẩn trọng suy xét cho rõ ràng, hốt nhiên trong lòng bỗng chấn động, thân hình vội quay lại, mục quang trở nên băng lãnh, lạnh lùng xa xăm.

Trong huyết động lớn như thế này, bên trong trống rỗng, ngoại trừ đồng lửa nổ lách tách làm bắn tung những mảnh gỗ vụn và gã thanh niên đang nằm hôn mê bất tỉnh trên đất lạnh, ngoài ra đến cả bóng người cũng không có.

Ánh mắt của Tiểu Bạch khẽ dừng lại trên thân thể gã thanh niên, rồi quan sát khắp chung quanh huyết động cũng không phát hiện ra điều gì bất bình thường, nàng khẽ nhíu mày rồi từ từ quay lại.

Chẳng lẽ bản thân đã trú ngụ quá lâu ở một nơi di tộc xa xăm quý dị này mà trở nên dễ dàng đa nghi lo sợ?

Tiểu Bạch khẽ lắc đầu cười khở rồi định thần trở lại, bàn tay đưa lên, một làn gió thổi tới nhưng kinh lực mạnh hơn khi nãy, lúc đó, làn hắc khí còn lại cũng bị thổi bay.

Phía trên thạch bích quả nhiên hiện ra vô số văn tự.

Tinh thần của Tiểu Bạch phấn chấn hẳn lên, chăm chú nhìn thật kỹ, khuôn mặt của nàng liền lộ vẻ ngạc

nhiên hoan hỉ, buột miệng nói: "Thì ra, thì ra thuật chiêu hồn lại được giấu ở đây...".

Chỉ là cùng với sự chuyển động mục quang của nàng, vẻ mặt vui mừng dần dần biến mất, thay vào đó là một sự hoang mang mê hoặc tột cùng.

Cuối cùng, khi đã đọc xong toàn bộ văn tự trên tường, nàng chậm chạp bước về phía sau, như có linh tính, làn hắc khí đột nhiên tụ lại một lần nữa che khuất những hàng chữ đó.

Tiểu Bạch khẽ cúi đầu, trầm ngâm một lúc lâu, sau đó mới khẽ thở dài trầm giọng nói: "Thì ra là vậy, Vu tộc cổ xưa lại bị hủy diệt như vậy, thế... như thế mà lại tốt, ta có nên đem những điều này nói cho hấn biết chăng?".

Trong lòng nàng tựa hồ gặp phải một vướng mắc thật lớn, nhất thời không thể quyết định.

Làn hắc khí lúc nãy bị gió thổi tứ tán để lộ ra bức văn tự đồ án bằng kim quang, bây giờ đã tụ lại như cũ, Tiểu Bạch từ từ xoay người, thanh âm trầm trầm lại vang lên phía sau nàng, pho tượng Cửu Thần đã trở về vị trí cũ, che lấp chỗ bí mật đó.

Trong huyết động cổ, khung cảnh lại trở nên tĩnh lặng như cũ. Tiểu Bạch di chuyển thật chậm rãi, bước chân chậm chạp bất định, tâm sự trùng trùng, một lúc sau, thân ảnh của nàng cuối cùng cũng biến mất ra khỏi huyết động.

Im lặng, lại một lần nữa bao phủ, chẳng biết đã trải qua bao lâu, pho tượng cổ của Cửu Thần lặng lẽ quan sát khắp trong động, mục quang phải chiếu ánh sáng có vẻ như thâm trầm sâu sắc.

Hốt nhiên, thân hình bất tỉnh trên mặt đất nãy giờ liền cử động, người thanh niên trẻ lo việc tế tự cho Kim tộc thận trọng bò dậy quay qua nhìn quanh về hướng miệng hang. Bốn bề tĩnh lặng, không một tiếng

động, hiển nhiên nữ tử bạch y thần bí đó đã rời khỏi đây.

Lúc này gã mới dám thở phào nhẹ nhõm, miệng cười khỏ, khẽ giọng thốt: "Thật là nguy hiểm, nếu ta không dùng thuật bẻ thần của tộc môn, lục giác câu diệt, thì làm sao mà qua mắt được ả ta...".

Sau đó mục quang của gã đột nhiên trở nên biến sắc, giật mình quay lại nhìn về phía tượng Cầu Thần.

Kim tộc vốn trước nay vẫn kính sợ thần linh, đặc biệt thần tượng này đã được phụng thờ từ rất lâu, nên lại càng cung kính cực độ.

Người trẻ tuổi đó từ nhỏ tới lớn tiếp xúc với thần tượng, cực ít khi nhìn thẳng, vì rằng trong quy củ của tộc, đó là hành vi bất kính.

Phút chốc bỗng trong mắt gã phản ngời ánh lửa, toàn thân cũng tựa hồ như đang nóng bừng cả lên, ánh mắt bỗng ngưng tụ vào tượng thần, lạ thay ánh mắt của thần tượng cũng đang nhìn lại gã.

Ngay sau đó, tựa hồ như bị một lực lượng hắc ám hùng hậu nào đó phía sau kích động, vị tể tự trẻ tuổi lâm râm khấn, cất bước đều đặn hướng về phía thần tượng. Con mắt của thần tượng có ánh lên hình ảnh vị tể tự đang bước dần đến gần hơn, phảng phất nổi ưu tư sâu nặng,

Cuối cùng thì gã cũng đến đứng đối diện trước thần tượng, đôi tay run rẩy giơ lên cao, bỗng nhiên sau một khắc ngưng đọng, trên gương mặt gã biểu tình như đang kháng cự lại một nỗi đau đón khủng khiếp, tuy nhiên phảng phất đã bị hun nóng, bị chế ngự hoàn toàn trong lửa.

Tuy nhiên đôi tay đó không hề có ý rụt lại, cứ dang ra hướng đến thần tượng.

Phút chốc, những tiếng sấm rền lại âm trầm vang lên, khắp cả hang động bắt đầu sáng ngời trở lại, thần tượng một lần nữa từ từ chìm xuống dưới thạch bích bí ẩn.

Trong mắt vị tế tự trẻ đang chịu khổ hình trong ngọn lửa phát ra tia hỏa diễm cuồng nhiệt, gã như không còn nhận nại được nữa, vụt ngã về phía trước, vẫy hai tay. Hắc khí từ khắp nơi bỗng tan tác. Ánh sáng vàng đã từ từ tái hiện, phản chiếu lên gương mặt của vị tế tự.

Đồ án văn tự cổ xưa tựa hồ có ý vị mê hoặc nhân tâm, bập bùng trước mắt gã. Biểu tình trên gương mặt gã cứ như uống phải thứ rượu cực mạnh, hứng khởi, thỏa mãn một cách hoang dại, đôi tay gã bất giác cũng run rẩy cả theo.

Gã dùng cả đôi tay đang run rẩy sờ vào đồ án thần bí trên thạch bích, lầm rầm đọc, vẻ hoan hỉ cực độ. Tâm trí tập trung đến mức cực độ vào việc đọc đồ án, vẻ hoàn hỉ như quên hết tất cả mọi chuyện xung quanh. Thậm chí gã không để ý rằng phía dưới đồ án đang bị những luồng khí đen vẫn quần quanh không tản mát bao vây khắp thân thể.

Văn tự và đồ án sáng ngời ánh vàng tựa hồ như không chế hết cả tâm trí gã. Kề bên gã, tượng Cầu thần chỉ còn cái đầu hiện ra trên mặt đất, đôi mắt như ẩn hiện tia nhìn thâm thúy. Chính tại thời khắc này, dưới ánh sáng vàng của ngọn lửa và tường đá, thân ảnh của vị tế tự trẻ tuổi ánh vào hốc mắt của Cầu Thần, ngoại trừ nét ưu thương thâm thúy có từ xa xưa đến nay ra, tựa hồ còn thêm vào vẻ bi ai sâu kín.

Hết chương 238

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Chương 239

Ly Biệt

Bên dưới Thanh Vân Sơn. Ngoài thành Hà Dương.

Cổ đạo hoang vắng.

Chu Nhất Tiên cầm lá phướn hình tiên nhân chỉ lộ múa may trong gió như trước, nghênh ngang đi trên cổ đạo. Đi song song với lão là Quỷ Lệ, sau lưng là Tiểu Hoàn và Dã Cầu Đạo Nhân.

Bốn người chậm rãi bước đi, càng lúc càng xa rời Hà Dương thành. Tiểu Hoàn nhìn vào tấm lưng rộng của Quỷ Lệ, thần tình trên mặt có vẻ cổ quái, mấy lần muốn nói nhưng rồi lại thôi, cuối cùng vẫn không kìm nén được, bước lên mấy bước, kéo kéo tay áo hắn.

Con khi Tiểu Hôi ngồi trên vai Quỷ Lệ kêu lên chí chí, rồi quay lại nhe răng cười với Tiểu Hoàn, không hiểu tại sao, khi bị con khi nhỏ nhìn chăm chăm, hai má nàng bỗng đỏ ửng lên. Giây lát sau, Quỷ Lệ cũng quay lại, nhìn thần tình của hắn vẫn lạnh lẽo cô liêu như trước, nhưng so với tình cảnh khi bọn họ gặp nhau trong Hà Dương thành thì đã khá hơn rất nhiều rồi.

Hắn nhìn Tiểu Hoàn, nở nụ cười âm áp: "Có chuyện gì?"

Trước nụ cười này của hắn, dũng khí có được khi nãy của Tiểu Hoàn đột nhiên tiêu biến, nhất thời ngó người ra. Chu Nhất Tiên đi bên cạnh nhìn thấy thì liên tục lắc đầu. Cả Dã Cầu Đạo Nhân phía sau, sắc mặt dường như cũng cơ hồ không được dễ chịu lắm. "Khęc, khęc, khęc ...", đúng vào lúc khó xử nhất này, con khi nhỏ Tiểu Hôi chợt bật cười khanh khách. Hai má Tiểu Hoàn càng đỏ hơn, lừ mắt lờm nó một cái, có điều Tiểu Hôi tự nhiên chẳng hề để ý đến ánh mắt của nữ tử này, ngược lại nó còn bắt chước, ba con mắt cũng cùng lúc trợn lên trừng trừng nhìn Tiểu Hoàn.

Tiểu Hoàn kêu lên một tiếng kinh hãi, lùi lại một bước. Tục ngữ nói song quyền nan địch tứ thủ, xem ra mắt cũng hết vậy, cho dù là người đối nhãn với một con khi, nhưng chỉ cần con khi ấy có thêm một con mắt, quá nữa là mình không thể thắng nó được.

Tiểu Hôi lấy làm cao hứng, nhảy lên tung tung, chút nữa thì hấn lộn khỏi vai Quý Lệ, lúc lộn người lên còn le lưỡi làm mặt quý trên Tiểu Hoàn một bận. Tiểu Hoàn cũng bĩu môi xì một tiếng với con khi nhỏ tinh nghịch. Tuy có hơi trẻ con, song hành động này của nàng đã làm sự lúng túng vô hình khi này được hóa giải. Chỉ nghe nàng đằng hắng một tiếng, nhưng không nhìn vào Quý Lệ, ánh mắt nhìn ra phía xa xa, nhẹ giọng nói: "Huynh, huynh dự định sẽ đi đâu?"

Quý Lệ trầm mặc giây lát rồi nói: "Thực lòng bản thân ta cũng không biết. Mấy ngày nay được tiên bồi mở đường, tuy ta vẫn còn đau lòng vì cái chết của sư phụ cùng sư nương, nhưng cũng đã nhìn thấu rồi. Chỉ hận mình không thể tận chút hiếu tâm với hai vị lão nhân gia".

Chu Nhất Tiên thở dài nói: "Người nói như vậy có nghĩa lòng vẫn chưa thực sự thông suốt. Có điều người ta chẳng phải cỏ cây, có lúc dù biết đó là đạo lý, nhưng con tim cũng không thể tuân theo sự mạch bảo của lý trí được. Chuyện này không thể trách cứ người, có điều người chết cũng đã chết rồi, người cũng không cần phải quá đau thương, nếu không sư phụ sư nương người ở trên trời có linh, cũng sẽ không được an lòng đâu. Hãy nghĩ nhiều đến tương lai của mình thì tốt hơn".

Quý Lệ gật gật đầu, trầm ngâm giây lát, gương mặt thoáng hiện vẻ hoang mang, rồi nở nụ cười buồn bã: "Mười năm nay, ta bôn ba lưu lạc, cũng chỉ vì cứu một người mà thôi, nhưng đã có mấy cơ hội mà lần nào cũng thất bại thảm hại, trời đất rộng bao la nhưng ta thật sự thúc thủ vô sách rồi".

Sắc mặt Chu Nhất Tiên hơi biến đổi, ánh mắt nhìn qua phía Tiểu Hoàn, cơ hồ như do dự gì đó, sau đó mới chậm rãi nói: "Tao ngộ của người, ta cũng biết được mấy phần, còn về Bích Giao cô nương đó...".

Quý Lệ giật mình chấn động, vội vàng quay người lại nôn nóng nói: "Tiên bối, lẽ nào người có cách

gi...".

Trong lúc kích động, cả giọng nói của hắn cũng trở nên run run.

Tiểu Hoàn có chút ngạc nhiên, nhìn sang phía Chu Nhất Tiên, nhưng chỉ thấy lão ho nhẹ một tiếng rồi nói: "Lão phu cũng vô phương thôi".

Tiểu Hoàn không nén nổi, quay sang nhìn Quý Lệ hỏi: "Huynh,... vị Bích Giao cô nương đó thế nào rồi?".

Quý Lệ im lặng, chưa kịp lên tiếng trả lời thì Chu Nhất Tiên đã lừ mắt lườm Tiểu Hoàn một cái, xẵng giọng mắng: "Tiểu hài tử thì biết cái gì, đừng lảm mồm!".

Tiểu Hoàn giật mình kinh ngạc, Chu Nhất Tiên xưa nay nhiều tuổi nhưng tính tình rất trẻ con, tuy thường ngày hay đùa cợt với nàng, cái cợt mắng mỏ là chuyện thường xuyên, song nghiêm túc thế này quả thực vô cùng hiếm, nên nhất thời chỉ biết ngẩn người ra không phản ứng gì.

Quý Lệ thờ dài một tiếng, sắc mặt buồn rầu ủ ê.

Trong mắt Chu Nhất Tiên ẩn hiện một thần tình rất phức tạp, đột nhiên vẫy tay nói với Quý Lệ: "Người ra kia, ta có chuyện muốn nói riêng với ngươi".

Nói đoạn, lão tách ra khỏi Tiểu Hoàn và Dã Cầu Đạo Nhân đi sang mé đường. Quý Lệ hoang mang nhìn theo, rồi cũng chậm rãi cất bước đi sau lưng lão. Tiểu Hoàn lúc này mới giật mình hồi tỉnh, quay ra chỉ thấy hai người đã đứng cách xa một đoạn, Chu Nhất Tiên nhíu mày, thấp giọng nói gì đó với Quý Lệ, còn Quý Lệ thì cúi đầu lắng nghe Chu Nhất Tiên thì thầm, thần tình cũng từ từ biến đổi, đầu tiên là

kinh ngạc, sau đó là hoang mang lẫn với hy vọng, nhưng rõ ràng phần hy vọng này không được lớn lắm, sắc diện của hắn lại dần dần chìm đắm. Chu Nhất Tiên vẫn nói không ngừng, nhìn giáng về như là một bậc tiên bối đang dài dòng giảng giải cho bậc hậu sinh tiểu bối chuyện gì đó vậy.

Tiểu Hoàn bĩu môi, lửa giận dâng lên trong lòng mà không hiểu vì sao, nàng hất chân đá mạnh vào một hòn đá nhỏ dưới chân, hòn đá bay lên vẽ thành một đường vòng cung thấp rồi rơi trúng chân Dã Cầu Đạo Nhân.

Dã Cầu Đạo Nhân không hiểu sao cũng ngây người xuất thần, không chú ý đến hòn đá này, nên lập tức giật mình đánh thót một cái, hai hàng lông mày khẽ cau lại.

Tiểu Hoàn liếc qua, lửa giận cũng bị cảm giác ngại ngùng thay thế, nàng bước lại gần khẽ nói: " Đạo trưởng không sao chứ?".

Dã Cầu Đạo Nhân lắc lắc đầu, thấp giọng nói: "Không sao, ta không sao".

Tiểu Hoàn gật gật đầu, ánh mắt dừng lại trên người Quỷ Lệ đang đứng với Chu Nhất Tiên ở phía xa, nhãn châu lưu chuyển, bao nhiêu thần tình đều lần lượt hiện ra cả trên mặt.

Dã Cầu Đạo Nhân đứng bên chăm chú nhìn Tiểu Hoàn, trầm mặc cúi đầu.

Chợt nghe tiếng Tiểu Hoàn vang lên: " Đúng rồi, Đạo trưởng, tôi muốn hỏi ông một chuyện".

Dã Cầu Đạo Nhân ngẩng đầu lên hỏi: "Chuyện gì?".

Tiểu Hoàn khẽ chau mày: "Huynh ấy...huynh ấy... vị Bích Giao cô nương kia là chuyện thế nào? Tại sao Quỷ Lệ đại ca có vẻ khó khăn như vậy?"

Dã Cầu Đạo Nhân chần chừ trong giây lát, nói thực lòng thì gã cũng chẳng phải là nhân vật quan trọng gì trong Quỷ Vương Tông, đối với chuyện của Bích Giao cũng chỉ bất quá là bình thường nghe được một số tin đồn, có điều nguyên thủy của sự tình thì gã đương nhiên biết, chỉ là chuyện này nói ra rất dài, nhất thời gã cũng không biết nên bắt đầu từ đâu. Cuối cùng vừa nghĩ vừa nói: "Chuyện này nói ra rất dài, nghe nói là mười n ăm về trước..."

Đang nói tới đây, gã đột nhiên phát giác ra điều gì đó, dừng lại, Tiểu Hoàn cũng kinh ngạc quay người nhìn qua, chỉ thấy sau lưng hai người, đột nhiên có một luồng sáng màu tím nhạt từ từ hạ xuống như một cánh lục bình phiêu giạt giữa không trung, sau mấy lần chuyển thân, cuối cùng gương mặt xinh đẹp yêu kiều của Kim Bình Nhi cũng hiện ra trước mắt hai người.

Tiểu Hoàn đầu tiên là kinh ngạc, sau đó mừng rỡ kêu lên: "Bình Nhi tỷ tỷ", rồi chạy tới. Kim Bình Nhi thấy Tiểu Hoàn, cũng nhoẻn miệng nở một nụ cười tươi, nắm tay nàng kéo lại gần, chăm chú nhìn một lượt, rồi cười cười nói: "Hảo muội muội, mỗi lần gặp lại muội lại cảm thấy muội càng đẹp hơn mấy phần, đúng là mỗi ngày một khác, không biết đã làm bao nhiêu gã đàn ông phải mê đắm rồi".

Tiểu Hoàn không ngờ Kim Bình Nhi vừa gặp đã nói câu này, tuy nàng cũng biết vị tỷ tỷ này tuyệt đối không phải là hạng thực nữ đoan trang tam tòng tứ đức gì, nhưng nghe vậy cũng không khỏi ửng hồng đôi má phấn, giận dỗi nói: "Cái gì mà làm đàn ông mê đắm chứ, thật là, chẳng dễ gì mới gặp được nhau, vậy mà vừa gặp đã trêu người ta rồi".

Kim Bình Nhi nheo nheo mắt, đưa tay véo nhẹ gương mặt xinh đẹp khả ái của Tiểu Hoàn, mỉm cười nói: "Tiểu muội tử, ta cũng sắp bị muội làm cho loạn ý tình mê đây này, còn không mau thành thực khai báo đi!".

Giương mặt Tiểu Hoàn càng đỏ hơn, có điều tình cảm của nàng với Kim Bình Nhi xưa nay rất tốt, nay được gặp lại, thực tình không nỡ buông rời, nên lập tức nắm tay Kim Bình Nhi hỏi nọ hỏi kia, chỉ là trong lúc hỏi, ánh mắt thỉnh thoảng vẫn len lén nhìn về phía Quý Lệ ở đằng kia mà thôi.

Quý Lệ và Chu Nhất Tiên tự nhiên là sớm đã thấy Kim Bình Nhi đến, cả hai đều không ngờ trong thời điểm này, ở nơi này lại có thể tương ngộ với nàng. Với đạo hạnh của Quý Lệ, tự nhiên đã phát hiện ra hành tung của Kim Bình Nhi từ trước, thậm chí còn biết được là nàng từ thành Hà Dương tới đây, ngoài ra, ở phía đó vẫn còn một luồng linh lực khác, có điều khoảng cách quá xa, nên hẳn cũng không thể nhìn rõ.

Có điều, đã đi cùng Kim Bình Nhi, chắc hẳn cũng không phải là nhân vật danh ngôn đại phái gì, mà có lẽ cũng là nhân vật trong Ma Giáo, nghĩ tới đây Quý Lệ cũng chẳng buồn tra xét thêm. Còn Kim Bình Nhi và Tiểu Hoàn thì cười cười nói nói một hồi, sau đó kéo tay nàng đi về phía hấn và Chu Nhất Tiên.

"Công tử đạo này vẫn khỏe chứ?".

Thanh âm Kim Bình Nhi dịu dàng êm ái, khiến người ta nghe mà xương cốt cũng mềm đi mấy phần, Tiểu Hoàn đứng bên cạnh lê lén liếc nhìn Quý Lệ, chỉ thấy sắc mặt hấn vẫn u uất như vậy, cơ hồ như giọng nói kiêu mị kia căn bản không hề có ảnh hưởng gì với hấn. Không hiểu tại sao, khóe miệng nàng lại thoáng hiện một nụ cười.

Kim Bình Nhi đã chủ động đến chào hỏi, Quý Lệ cũng đành gật đầu đáp lại: "Thật khéo quá!".

Kim Bình Nhi mỉm cười: "Sau khi biệt ly ở Nam Cương, chúng ta đúng là đã lâu không gặp". Nàng mới nói được một nửa, thì chợt nhận ra con tam nhãn linh hầu Tiểu Hôi ở trên vai Quý Lệ đang nhe răng làm mặt xấu với nàng. Nhớ lại ngày ấy ở Nam Cương, nàng cũng từng bị con khỉ này trêu chọc một bận, sắc mặt lập tức sa sầm xuống. Nhưng Tiểu Hôi cơ hồ như hoàn toàn không cảm thấy sợ hãi, nhìn thần tình Kim Bình Nhi biến đổi, nó lại càng cao hứng hơn, nhe răng cười khèng khặc như khiêu khích.

Kim Bình Nhi tâm tư rối loạn, nhưng cũng lập tức giật mình tỉnh ra, thầm mắng bản thân một câu, trong lòng cũng không hiểu vì sao mình lại mất hết định lực trước con khí này như vậy. Chỉ thấy nàng lừ mắt nhìn Tiểu Hôi một cái, sau đó nhìn sang phía khác, không thèm để ý đến nó nữa, nụ cười lại hiện ra trên gương mặt xinh đẹp: “Nói ra thì ngày ấy công tử bỏ lại một mình tiểu nữ đi đâu không biết, thật là nhẫn tâm đó nha!”.

Quý Lệ cất tiếng đều đều đáp lại: “Nếu ta không bỏ lại cô nương, chỉ sợ bản thân cũng khó mà ra khỏi Thập Vạn Đại Sơn được”.

Kim Bình Nhi "à" lên một tiếng, che miệng cười khúc khích, rõ ràng là chẳng hề để ý đến chuyện Quý Lệ đang châm biếm mình: "Công tử thật biết đùa mà!".

Quý Lệ nhìn nàng nói: "Có điều ta cũng không ngờ là cô nương có thể thoát khỏi Sân Ma Cổ Động”.

Tinh quang thoáng hiện trong mắt Kim Bình Nhi: "Sao vậy, lẽ nào công tử không muốn ta ra ngoài được sao?”.

Quý Lệ cười nhạt, không gật đầu cũng chẳng lắc đầu chỉ quay lại nói với Chu Nhất Tiên: "Tiền bối, chúng ta xem như là có duyên, trời đất bao la vậy mà trong mười năm nay chúng ta cũng gặp nhau được mấy lần. Còn về chuyện ngài vừa nói, bất kể là có được hay không, ta cũng phải đi thử một phen, dù sao cũng tốt hơn là không có hy vọng”.

Chu Nhất Tiên gật gật đầu: “Ngươi nghĩ vậy là tốt rồi, phương pháp đó không tuân theo thường lý, cũng chưa ai thử qua, chỉ là lão phu ngẫu nhiên nghe được trong khi vân du tứ hải mà thôi, ngươi hãy tự mình quyết định đi”.

Quý Lệ hành lễ với Chu Nhất Tiên rồi nói: "Nếu đã như vậy thì vẫn bồi cũng cáo biệt ở đây, sau này có duyên sẽ gặp lại".

Nói đoạn thân hình khẽ nhích động như chuẩn bị rời khỏi, đột nhiên hấn chột nghe bên cạnh có một tiếng gọi gấp gáp: "Đợi đã, huynh đợi đã!".

Quý Lệ ngẩn người, quay lại nhìn Tiểu Hoàn, chỉ thấy nàng đứng bên cạnh Kim Bình Nhi, chân chừ như muốn nói gì nhưng lại nói không thành lời. Chu Nhất Tiên nhìn thấy, lắc đầu thở dài, quay người bước đi.

"Sao vậy Tiểu Hoàn?".

Quý Lệ dường như cũng cảm giác được điều gì đó, dịu dàng hỏi.

Tiểu Hoàn khẽ mấp máy môi, cơ hồ như muốn nói gì, nhưng cuối cùng cũng không thốt được thành lời.

Kim Bình Nhi đứng bên cạnh, khẽ chau mày, bàn tay mềm mại của Tiểu Hoàn khẽ run lên trong tay nàng. Quay sang nhìn Tiểu Hoàn, chỉ thấy tiểu nữ tử này cất tiếng gọi Quý Lệ lại, nhưng hồi lâu mà vẫn không nói được gì, một bầu không khí lúng túng bao trùm lấy cả ba người, lạ một điều là Kim Bình Nhi cũng không có phản ứng gì.

Cuối cùng Kim Bình Nhi đành thở dài, kéo Tiểu Hoàn ra sau lưng mình, mỉm cười nói với Quý Lệ: "Công tử định đi đâu?".

Quý Lệ lặng yên không đáp, ánh mắt lướt qua thân hình nhỏ nhắn bị Kim Bình Nhi che khuất, nét mặt cơ hồ như có thêm mấy phần ôn hòa, nhưng thanh âm hấn chột trở nên lạnh lùng: "Ta bốn biển là nhà, làm gì còn chỗ nào để dừng chân".

Kim Bình Nhi nói: "Hay cho một câu bốn biển là nhà, thật có khí khái của nam nhi! Có điều xin hỏi công tử, trong lòng còn gì vương mắc hay không?".

Tiểu Hoàn chờ người ra, nhưng vẫn không hề động đậy, vẫn núp sau lưng Kim Bình Nhi, có điều Kim Bình Nhi cũng cảm nhận được sự khẩn trương của nàng. Thanh âm của Quý Lệ phía trước lại lạnh lẽo hơn trước: "Không có".

Nói dứt lời, hắn nhìn thẳng vào Tiểu Hoàn sau lưng Kim Bình Nhi, khóe môi khẽ động đậy, nhưng chỉ trong chớp mắt thần tình này đã biến mất, quay người bước đi mấy bước rồi dừng lại, cơ hồ như do dự, nhưng cuối cùng cũng không quay đầu, chỉ trong chốc lát đã hóa thành một đạo hào quang màu xám, biến mất nơi chân trời.

Cỏ đạo hoang lương vắng vẻ.

Không khí nhất thời trầm xuống, Tiểu Hoàn không nói gì cũng không bước ra từ sau lưng Kim Bình Nhi, nhưng cánh tay đang nắm chặt tay Kim Bình Nhi cơ hồ như đang bóp chặt vào thịt nàng.

Sắc mặt Dã Cầu Đạo Nhân trở nên rất khó coi, bước lên định nói gì đó, nhưng cũng không thoát thành lời. Cuối cùng Chu Nhất Tiên phải đằng hắng một tiếng, bước lên cười khan nói: "Tiểu Hoàn... duyên phận đó vốn do thiên định, chúng ta nên nhìn thoáng một chút".

Lời nói còn chưa dứt, Kim Bình Nhi đột nhiên nhướn mày trừng mắt nhìn Chu Nhất Tiên và Dã Cầu Đạo Nhân, khiến hai người nhất thời đều cảm thấy mặt mình nóng bừng lên, không tự kiềm chế được phải lùi về sau một bước. Chỉ thấy Kim Bình Nhi hừ nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói: "Các người cũng chẳng phải là thứ tốt đẹp gì, mau tránh ra!".

Chu Nhất Tiên và Dã Cầu Đạo Nhân chỉ biết hoang mang nhìn nhau.

Kim Bình Nhi quay người lại ôm lấy Tiểu Hoàn vào lòng, cuối cùng Tiểu Hoàn cũng không gắng gượng nổi, bật khóc nức lên. Kim Bình Nhi nhẹ nhàng vỗ về lên tấm lưng thanh mảnh, dịu dàng nói: "Ngốc à, có gì phải khóc chứ, ta nói cho mọi người biết, nam nhân trong thiên hạ chẳng có ai là tử tế cả".

Tiểu Hoàn nức nở nói: "Không... không... huynh ấy là người tốt".

Kim Bình Nhi vừa tức vừa buồn cười, nói liền mấy tiếng: "Phải, phải, phải... hẳn là người tốt, mọi người thử nhìn lại mình xem, mới một chút mà mắt đã đỏ lựng cả lên rồi kìa". Vừa nói nàng vừa giúp Tiểu Hoàn lau nước mắt.

Chu Nhất Tiên đứng bên lắc đầu lẩm bẩm: "A đầu này, lão phu nuôi nó mấy chục năm, bây giờ có người nói lão phu là kẻ xấu nó cũng chẳng nói lại lấy một câu, lại nói giúp cho kẻ khác nữa chứ, thật là...".

Lời còn chưa dứt, ánh mắt sát nhân của Kim Bình Nhi đã liếc qua, lời Chu Nhất Tiên đã nói ra đến miệng lập tức phải nuốt trở lại.

Trời tối, vì tâm tình Tiểu Hoàn không được tốt, nên bọn cũng không đi được thêm bao xa. Kim Bình Nhi vốn cũng chỉ đi qua nơi này, ngẫu nhiên gặp bọn Tiểu Hoàn nên mới dừng lại tương kiến, cũng chỉ định gặp nói mấy câu rồi đi, nhưng lúc này vì lo lắng cho Tiểu Hoàn nên cũng nán ná không nỡ bỏ đi.

Có điều lúc trời chạng vạng, Kim Bình Nhi mấy lượt chọc cười, cuối cùng cũng khiến nàng cười nở ra trên đôi môi nhỏ của nàng. Kim Bình Nhi lại ghé miệng sát tai Tiểu Hoàn thì thầm gì đó, không biết là nói gì, nhưng dù sao trong mắt Chu Nhất Tiên và Dã Cửu Đạo Nhân, Kim Bình Nhi làm cho sắc mặt Tiểu Hoàn lúc đỏ lúc trắng, chắc hẳn cũng không phải là chuyện gì tốt đẹp.

Sau khi thì thầm hồi lâu, Kim Bình Nhi đứng dậy, vươn vai nói: "Thôi ta cũng phải đi đây!".

Dường như đã sớm biết Kim Bình Nhi phải đi, Tiểu Hoàn không hề có vẻ kinh ngạc, nhưng vẫn lưu luyến không rời xa, kéo kéo tay nàng thấp giọng nói: "Tỷ tỷ, bao giờ chúng ta mới gặp lại nhau?".

Kim Bình Nhi mỉm cười: "Yên tâm đi, trời đất bao la, thế nào hai tỉ muội chúng ta cũng có duyên tương kiến".

Tiểu Hoàn "ừm" một tiếng, khẽ gật đầu nói: "Để muội tiễn tỷ một đoạn".

Kim Bình Nhi nói "Được".

Vừa nói vừa nắm tay nàng, đi ra bên ngoài. Chu Nhất Tiên và Dã Cầu Đạo Nhân chỉ mong nữ nhân này mau mau chóng chóng đi khỏi nên không cản trở làm gì.

Đi được một đoạn, lại thì thầm rủ rỉ thêm một lúc, Kim Bình Nhi mới cười cười nói: "Được rồi, đưa tới đây thôi, nếu không gia gia muội lại làu bàu mắng ta nữa đó!".

Tiểu Hoàn gật đầu, rồi đột nhiên như nhớ ra việc gì đó, chần chừ một chút rồi nói: "Tỷ tỷ, muội nhớ hình như tỷ và huynh ấy cùng mon phải đúng không?".

Kim Bình Nhi ngần người: "Phải, có chuyện gì?".

Tiểu Hoàn thấp giọng lí nhí: "Chuyện của Bích Giao cô nương ... có thể nói cho muội biết được không?".

Kim Bình Nhi thở ra khe khe nói: "Muội muội, không phải ta cố ý nói muội. Nam nhân ấy tuy có khác với những kẻ khác, thậm chí tỷ tỷ cũng không coi hấn như những nam nhân khác, nhưng ta vẫn khuyên

muội một câu, hãy bỏ đi, cả đời hấn gặp ghềnh trắc trở, muội càng đến gần, càng làm khổ bản thân thôi".

Kim Bình Nhi khẽ lắc đầu, thở dài một tiếng, trầm ngâm giây lát rồi kể lại chuyện cũ cho Tiểu Hoàn nghe một lượt. Tiểu Hoàn chăm chú lắng nghe, sắc mặt dần dần trở nên khó coi, đặc biệt khi nghe đoạn cuối cùng, hồn phách Bích Dao bị cầm cố trong Hợp Hoan Linh, Quỷ Lệ lăng tích thiên nhai để tìm cách cứu nàng, sắc mặt nàng cơ hồ như đã trở nên xám xịt.

Kim Bình Nhi tự nhiên là chú ý đến biến hóa trên gương mặt của Tiểu Hoàn, dịu dàng nói: "Đại khái câu chuyện là vậy đó. Muội muội, nghe tý một câu, đừng nhớ tới hấn làm gì nữa, con đường của muội sau này còn dài lắm".

Tiểu Hoàn dường như không hề để tâm đến lời khuyên của Kim Bình Nhi, sắc mặt vẫn rất khó coi, chỉ khẽ gật đầu nói: "Muội biết rồi".

Nói đoạn, nàng quay người đi trở lại phía bọn Chu Nhất Tiên và Dã Cầu Đạo Nhân, Kim Bình Nhi thoáng ngạc nhiên, chẳng bao lâu sau thì phía đó đã vang lên tiếng tranh cãi, hình như Tiểu Hoàn và Chu Nhất Tiên lại cãi vã nữa.

Kim Bình Nhi không nhịn được phải bật cười lên một tiếng, đã có thể cãi nhau, chắc tinh thần tiểu a đầu này cũng đã khá hơn đôi chút, dù sao cũng là tuổi trẻ mà. Nàng khẽ lắc đầu, cơ hồ như cảm thấy mình đã già rồi vậy, có điều chẳng mấy chốc ý niệm này đã bị nàng đá ra khỏi đầu.

Hóa thân thành một đạo ánh sáng tím, Kim Bình Nhi lao vút lên không, cười gió mà đi, nửa canh giờ sau đã hạ thân xuống một đoạn tường thành vắng lặng ở Hà Dương. Chỉ là ở đó sớm đã có một người đang đứng, thân hình cao lớn, chấp tay sau lưng, thân vận đạo bào, người này chính là Thương Tùng đạo nhân.

Kim Bình Nhi mỉm cười nói: " Đạo trưởng, phiền ông phải đợi lâu, thật có lỗi!".

Thương Tùng chậm chậm quay người lại: "Cô nương nấn ná hơi lâu đó".

Kim Bình Nhi mặt không đổi sắc, mỉm cười đáp: "Dù sao Tông chủ cũng dặn dò chúng ta cẩn thận hành sự, không cần gấp gấp mà".

Nụ cười của nàng quynh rũ yêu mị, bên trong lại ẩn hàm thâm ý, nói tiếp: "Hay là đạo trưởng đang nôn nóng trở về cố địa?".

Thương Tùng hừ lạnh một tiếng không nói gì. Chỉ quay người nhìn về phía xa xa, Kim Bình Nhi mỉm cười, bước đến bên cạnh, nhìn theo ánh mắt lão.

Nơi xa, Thanh Vân Sơn sừng sững ẩn hiện giữa làn mây.

Hết chương 239

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Chương 240

Âm Mưu

Hồ Kỳ Sơn, Huyết Trì, sâu trong Quỷ Vương Tông.

Trong Huyết Trì, tình hình trước mắt của Tứ Linh Huyết Trận so với vài ngày trước đã có điểm khác biệt, bốn con linh thú to lớn tựa như hoàn toàn mất hết linh tính, chỉ là kéo dài hơi tàn để khỏi đổ gục trong ao máu. Màn sáng đỏ nhạt bao phủ trên thân chúng cũng hơi yếu đi, nhưng nếu nhìn không kỹ, hầu như khó có thể nhận ra được, chỉ có thể nhìn thấy vài tia linh khí còn sót lại vẫn không ngừng bị Phục Long Đỉnh trên không hút lên.

Trái lại với bốn con linh thú uể oải vô lực, toàn bộ Huyết Trì như chịu ảnh hưởng của một nguồn lực vô hình to lớn, trên bề mặt rộng lớn của nó, chỗ nào cũng như đang sôi lên, có tiếng bong bóng nước không ngừng vỡ, phát ra âm thanh nặng nề. Đồng thời máu trong ao vốn không chuyển động, tự nhiên bắt đầu xoay tròn lại, từ giữa không trung bắn ra vài đạo ánh sáng kỳ lạ, chiếu trên mặt ao, nơi nào chiếu qua, nơi đó máu trong ao cuộn trào dâng lên mãnh liệt.

Trong không khí, mùi máu tanh dày đặc.

Trên Phục Long Đỉnh, nơi đô thành của tượng thần hung ác cuối cùng còn sót lại, lúc này đã biến thành cùng màu sắc với thân đỉnh. Toàn bộ Phục Long Đỉnh lúc này đã biến đổi không nhận ra được, càng không còn phong cách thuần phác cổ xưa, trái lại sau khi đã hấp thu linh lực cực lớn, pháp lực ngụy đi

bên trong cổ đỉnh tựa như cũng đang từ từ bị hấp dẫn ra ngoài.

Trơ trọi treo lơ lửng trên không, Phục Long Đỉnh nhìn xuống mọi vật, hầu như tất cả mọi vật đều ở dưới chân nó, nằm rạp xuống hướng về nó. Và trong không gian to lớn, bao quanh Phục Long Đỉnh, bỗng nhiên âm ỉ có tiếng bão tố và sấm sét. Như cùng phối hợp với nhau, ánh sáng kỳ lạ xung quanh Phục Long Đỉnh đồng thời chớp tắt không ngừng lại như sự thở gấp của con người, khi có khi không, cực kỳ nguy dị.

Một luồng sức mạnh vô hình, tựa như đang ở giữa không gian rộng lớn lặng lẽ hình thành, lại giống như thần linh đã say ngủ ngàn vạn năm, đang chuẩn bị thức giấc.

Sức mạnh nguy dị cuộn trào mạnh liệt đó, đang như sóng ba đào tung hoành ngang dọc phía trên huyết trì, va chạm vào đá xung quanh không kiêng nể gì cả.

Nhìn cảnh tượng nguy dị này, Quỷ Vương và Quý tiên sinh đứng sánh vai cạnh nhau, đều không nói gì. Nhưng hiển nhiên nhìn vào hai người, đều không hề có ý sợ sệt né tránh.

Rất lâu sau, Quỷ Vương mới âm trầm cười, nói: "Thật là lợi hại, bày lần bày bốn mươi chín ngày còn chưa đến, đích xác là do Tứ Linh Huyết Trận gây nên, thuộc hạ coi trận không nghiêm, mong Tông chủ trách phạt".

Quỷ Vương phẩy tay, cũng không nhìn Quý tiên sinh, tiến lên một bước, ánh mắt vẫn nhìn Phục Long Đỉnh, trong miệng nói: "Sự việc nhỏ nhặt, không cần nói nữa, trận pháp này uy lực quá lớn, đừng nói là ngươi, đến cả ta cũng không hề nghĩ tới, ngươi nhất thời sai sót, điều đó khó tránh khỏi".

Quý tiên sinh suy nghĩ một lúc nói: "Cảm ơn Tông chủ đã khoan hồng đại lượng, chỉ là...".

Quỷ Vương lại hỏi: "Chỉ là cái gì".

Quý tiên sinh nhìn vào ánh mắt Quỷ Vương, đột nhiên trong lòng chấn động, chỉ cảm thấy ánh mắt Quỷ

Vương luôn lóe sáng dị thường, với sự tu hành của bản thân, cảm giác hình như cũng không dám nhìn gần. Trong lòng y vụt qua vài ý nghĩ, nhưng nhờ vuông vải đen che mặt, người bên cạnh cũng không nhìn rõ biểu hiện của y, chỉ nghe giọng nói y vẫn lãnh đạm: “Đúng như Tông chủ đã nói, uy lực của Tứ Linh Huyết Trận này rất lớn, mà số ngày để trận hình thành cũng gần kề, nguồn linh lực sẽ càng lúc càng mạnh, tuy thuộc hạ ở xung quanh ao máu đã bố trí mười tám đạo bùa, nhưng nói thật là thuộc hạ cũng không hoàn toàn nắm chắc, đặc biệt là ngày cuối cùng, Huyết Trận vừa hình thành, nhất định quan cảnh sẽ kinh thiên động địa, khi đó những đạo bùa có tác dụng nữa hay không vẫn còn khó nói, chỉ e đến lúc đó không đề phòng trước, đệ tử bốn giáo bên ngoài sườn núi, quá nửa sẽ bị liên lụy”.

Quý Vương cười lạnh lùng nói: "Thế thì đã sao?"

Quý tiên sinh ngưng lại, nhìn Quý Vương, im lặng một lúc, nói: "Thuộc hạ chỉ muốn nhắc nhở Tông chủ, nếu cần, hoặc có thể sớm để những đệ tử bản lĩnh thấp kém rời khỏi sườn núi”.

Quý Vương hai mắt chớp ngừng, hừ một tiếng, nói: "Không cần”.

Quý Tiên sinh không nói gì. Quý Vương lạnh lùng: " Thiên địa kỳ trận này, hội tụ tinh hoa của Tứ Linh, dùng khí huyết để dưỡng nó, mới có lệ khí huyết lệ, nó có thể mở cổng Tu La, nếu có thêm vài người chôn theo, cũng không phải là chuyện lớn”.

Quý tiên sinh chậm chậm gật đầu, nói: “Vâng, thuộc hạ đã hiểu”.

Quý Vương cười lớn, thần thái cuồng ngạo, quay người lại, hít một hơi thật sâu, mắt lại nhìn Phục Long Đỉnh, nhìn thân đỉnh biến hóa không ngừng, ánh mắt của ông ta dường như cũng trở nên mê muội. Nhưng sau lưng ông ta, Quý tiên sinh nét mặt âm trầm, nhưng phần lớn không có ý cuồng ngạo, mà là tỉnh táo và lạnh lùng như băng.

* * * * *

Thanh Vân Sơn, Long Thủ Phong.

Trong bảy nhánh của Thanh Vân Sơn, Long Thủ Phong về chiều cao chỉ thấp hơn Thông Thiên Phong, chót vót hiểm trở, nguy nga sừng sững. Đêm, trăng lạnh gió mờ, phía sau Long Thủ Phong nơi nào đó bí mật trong rừng núi, một con đường nhỏ ngoằn ngoèo đi lên bao xung quanh.

Gió đêm thổi tới, từ trên không hai bóng người một cao một thấp hạ xuống, bước trên con đường nhỏ, chính là Thương Tùng đạo nhân và Kim Bình Nhi. Phía trước Long Thủ Phong không xa, lầu Điện Vũ nơi chúng đệ tử tụ tập, ngày thường vốn ít người đến, trong đêm tối im lặng, càng không có tiếng người.

Thương Tùng đạo nhân hai mắt nghiêm lạnh, nhìn khắp xung quanh, rồi ngẩng đầu nhìn sắc trời, đột nhiên hừ lên một tiếng.

Kim Bình Nhi hứng thú nhìn lão, hỏi: "Thế nào rồi, đạo trưởng, xem thần tình của ngài tựa như mười phần phiến não vậy?"

Thương Tùng đạo nhân điềm nhiên nói: "Bọn đệ tử ngày càng không ra gì, uống phí tâm huyết năm xưa của lão phu".

Kim Bình Nhi trái lại có phần hiếu kỳ, hỏi: "Là thế nào?"

Thương Tùng đạo nhân hừ lên một tiếng, men theo con đường nhỏ bước về phía trước, đồng thời lạnh lùng nói: "Sau núi này là Thiên Cơ Tỏa trọng yếu, tuy so với những nơi khác không có gì khác biệt, nhưng tổ sư đời trước luôn để lại nghiêm lệnh, các nhánh đệ tử cần phải bảo vệ nghiêm ngặt. Trước mắt chỉ mới qua canh hai, đã không nhìn thấy bóng người, đúng là một lũ ăn hại".

Kim Bình Nhi khẽ mỉm cười, nói: "Như thế càng không dễ cho chúng ta hành động sao, ngài phải vui mới đúng chứ".

Thương Tùng đạo trưởng lại hừ một tiếng lạnh lùng, nhưng sắc mặt rõ ràng không hề có ý vui mừng, trái lại còn cực kỳ khó coi, bước dài về phía trước.

Kim Bình Nhi bước theo sau, cười nói: "Thật ra ngài cũng không thể trách đệ tử Thạch Vân Môn, theo tôi được biết, cả ngàn năm nay, Thanh Vân Môn mở Thiên Cơ Tỏa, bảy đỉnh núi của bảy nhánh, chưa đến vài lần, lần gần đây nhất là kiếp nạn yêu thú, Thú Thần đó thật sự quá mạnh, bắt đắc dĩ mới phải mở một lần. Đổi lại là ai đi nữa, lâu như vậy không dùng đến, thêm vào mấy người trưởng bối các người ra sức giữ bí mật, đệ tử bình thường chỉ cho rằng đó là nơi cấm địa không có gì cả, lâu lâu làm biếng vài lần, cũng là chuyện thường mà".

Nàng cười nhu mì, nói với Thương Tùng đạo nhân: “Hơn nữa, trên suốt đường đi nhờ có ngài dẫn đường, nghe nói trong mười năm gần đây sự việc lớn nhỏ trong Thanh Vân Sơn, nhất là về mặt phòng bị đều do ngài đảm nhận, nên những đệ tử đi tuần không phát hiện ra chúng ta, cũng không thể trách bọn họ, ngài xem có đúng không?”.

Thương Tùng đạo nhân sắc mặt vẫn dăm dăm, đối với lão mà nói, dường như từng ngọn cỏ cành cây trên Thanh Vân Sơn này, đều khác xa những nơi khác, cách đây không lâu, lão chính là chủ nhân của ngọn núi này. Con đường lão đang đi, liệu có đúng không?

Thương Tùng đạo nhân đột nhiên lắc mạnh đầu, tựa như muốn giữ bỏ ý nghĩ gì đó, bước dài về phía trước, Kim Bình Nhi nhìn sau lưng lão, dường như hiểu được phần nào tâm sự của đạo nhân này, chỉ là nàng hiển nhiên không hề có ý tốt, trong mắt còn hiện ra vài phần hí hứng khi thấy người khác đau khổ, khóe miệng hơi cong lên, càng hiện rõ khuôn mặt xinh đẹp nhu mì của nàng, bước chân cũng nhẹ nhàng, khoan thai theo sau lưng Thương Tùng đạo nhân, men theo con đường nhỏ tiến sâu vào phía sau của Long Thủ Phong.

Con đường nhỏ như rất dài, quanh co khúc khuỷu, đi rất lâu vẫn chưa hết, trái lại càng đi sâu vào, hai bên đường cỏ dại ngày càng nhiều, từ từ che lấp cả đường đi, hiển nhiên nơi đây rất lâu đã không có người lui đến, vì thế cây cỏ càng nhiều.

Nhìn thấy cỏ dại mọc hai bên đường che kín cả đường đi, sắc mặt Thương Tùng đạo nhân càng khó coi hơn, xem ra có vài phần tái nhợt, Kim Bình Nhi lúc này cũng không nói gì, chỉ đi theo sau lưng, nhìn thân hình cao lớn của Thương Tùng đạo nhân, nàng đột nhiên có cảm giác người đàn ông này chưa chắc đã là một phán đồ phản bội lại chính đạo.

Cho dù là như vậy, cũng đâu ai để ý, lúc này Thương Tùng đạo nhân nếu để đồng môn phát hiện, chỉ sợ lại phát sinh một trường tử chiến, mà cách đây khoảng mười năm, lão vẫn là kẻ có quyền lực nhất trong môn phái đệ nhất thiên hạ này, điều này có mấy ai nghĩ tới?

Cảnh ngộ con người, mỗi lần gặp trắc trở, từ trong thâm tâm không biết, cuối cùng là do bản thân quyết định hay do ông trời quyết định, vì thế mới có cái gọi là ‘Ông trời trêu người’ chẳng?

Kim Bình Nhi vẫn nhẹ nhàng cất bước, trong tim chợt nghĩ tới Tiểu Hoàn mới gặp cách đây không lâu,

cô gái có duyên với nàng, tuổi tuy còn nhỏ, dường như cũng đã bị chữ "Tình" lôi cuốn! Nghĩ đến Tiểu Hoàn, nét mặt nàng cũng dịu lại, có vài phần ấm áp, có lẽ cũng chỉ có vị tiểu cô nương đó, mới là người duy nhất mà nàng có thể mở rộng lòng mình. Biết đâu trong tương lai, lại có cơ hội cùng Tiểu Hoàn phiêu dạt khắp nơi cũng tốt!

Khóe miệng Kim Bình Nhi từ từ hiện ra một nụ cười nhẹ, nhưng nụ cười chỉ vừa hé, nàng đã phải dừng bước, vì Thương Tùng, đạo nhân trước mặt đã dừng bước, thở ra một hơi dài, nghe trong hơi thở của lão, dường như pha trộn cảm giác rất kỳ quái, chầm chậm nói: "Đúng chỗ này rồi, Thiên Cơ Tỏa của Long Thủ Phong, Thanh Vân Sơn".

Con đường nhỏ dưới chân cuối cùng đã có điểm dừng, Kim Bình Nhi bước lên phía trước, nhưng chân động một cái, trên mặt hiện ra một sắc thái mê hoặc, quay đầu nói với Thương Tùng đạo nhân: "Cái gì, đây chính là Thiên Cơ Tỏa?".

Thương Tùng đạo nhân nét mặt vẫn bình thường, chỉ lạnh lùng gật đầu.

Lúc này hiện ra trước mắt hai người, không phải là hào quang rực rỡ của thần khí Tiên gia, cũng không phải là vẻ nghiêm trang hùng vĩ của lâu Điện Vũ, trước khi đến nơi này, Kim Bình Nhi từng nghĩ qua nhiều lần, nhưng bất kể thế nào cũng không nghĩ đến, Thiên Cơ Tỏa trong truyền thuyết, lại mang hình như vậy, trước mặt nàng là một hầm đất rất bình thường. Nếu nói có điểm nào khác biệt, thì cái hầm này lớn hơn, sâu hơn, là một cái hầm lớn bình thường. Nhìn trong hầm cỏ dại mọc đầy, đất đá lổn nhổn, nhìn thế nào cũng như một hầm đất lớn bình thường, không có điểm nào giống nơi có liên quan với "Tru Tiên kiếm trận" danh chấn thiên hạ?

Kim Bình Nhi nhất thời vẫn khó tiếp nhận, nhưng Thương Tùng đạo nhân đứng bên cạnh đã nhảy xuống hầm, đứng dưới đó, hướng về Kim Bình Nhi vẫy vẫy tay, Kim Bình Nhi thở ra, cũng nhảy xuống dưới. Nhảy vào trong hầm, sau khi dẫm trên đất, Kim Bình Nhi lập tức ngửi thấy một làn không khí đậm đặc, đặc trưng mùi bùn đất. Nàng ngược đầu nhìn lên một cái, phát giác cái hầm này quả thật rất sâu, lúc này từ trên nhìn xuống không cảm thấy gì, đợi khi xuống rồi, mới phát hiện miệng nó lại cao quá đầu người.

Bùn đất trong hầm hơi mềm, không dễ đi như khi đi trên con đường nhỏ, nhưng vẫn còn may là mấy ngày nay không hề có mưa gió, bùn đất cũng còn cứng, không đến nỗi bước bước nào lún bước đó, nhưng càng đi sâu vào điều này càng khó tránh khỏi.

Kim Bình Nhi theo sau Thương Tùng đạo nhân, đi sâu vào phía trong. Địa thế này hơi nghiêng hướng vào trong, càng đi xuống dưới, ngẩng đầu nhìn cây cối xung quanh và đỉnh núi xa xa phía trên, càng

phát hiện những vật đó đều lớn hơn, đồng thời cũng từ từ có cảm giác bản thân mình nhỏ bé, phát sinh trong ý nghĩ.

Những suy nghĩ quái dị đang lẫn lộn trong đầu Kim Bình Nhi, khiến nàng có chút không thoải mái, cũng may hầm đất này tuy lớn, nhưng cũng không phải là vô tận.

Thương Tùng đạo nhân dừng bước rất nhanh, Kim Bình Nhi cũng theo đó mà dừng lại. Lúc này hai người đang ở chính giữa hầm đất, xung quanh bùn đất lộn xộn, ở giữa có vài đống đất chồng lên nhau, tạo thành một gò đất nhỏ, phía trên có một trụ gỗ tròn, rộng một thước dài ba thước, cắm nghiêng nghiêng trên đó.

Thương Tùng đạo nhân im lặng đứng nhìn trụ gỗ đã cắm ở đó từ rất lâu, không nói gì, chỉ là trong mắt vụt lướt qua tia sáng kỳ dị, sau đó không nói tiếng nào muốn tiến về phía trước.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên Kim Bình Nhi ở sau lưng lão kêu lên một tiếng: "Đạo trưởng, chậm đã".

Thương Tùng quay lại đối diện Kim Bình Nhi, hỏi: "Có chuyện gì?".

Kim Bình Nhi nói: "Mong ngài để tôi nhìn cảnh sắc xung quanh cái đã".

Thương Tùng đạo nhân giật mình không nói gì, Kim Bình Nhi lại nhìn lên phía trên, từ từ chuyển động thân người. Nơi này mặc dù đã là nơi cao trong Long Thủ Phong, nhưng Long Thủ Phong là nơi cung hiểm, chỗ cao ngút chọc trời không chỉ có một nơi, cao hơn nơi này rất nhiều.

Kim Bình Nhi đứng giữa hầm đất, chỉ thấy ba mặt Đông, Bắc, Tây bỗng nhiên đều có đỉnh núi ở bên, từ đáy hầm này nhìn, những đỉnh núi hiểm trở đó tựa như nghiêng vài phần, nếu đem ba ngón tay chụm lại, thì bản thân hầm đất này ở ngay chính giữa.

Lúc này màn đêm buông xuống, bầu trời như mực, Kim Bình Nhi vì nhìn quá lâu, cuối cùng có cảm giác bầu trời như sắp rơi xuống đầu, đầu hoa mắt mờ, chỉ là nàng không như người thường, sau khi thu ánh mắt lại, trấn định tâm thần, thần sắc theo đó đã trở lại bình thường,, nhưng trên mặt đã thêm phần yên tâm.

Sau đó ánh mắt lướt nhanh qua hầm đất một lượt, đột nhiên như có gió nhẹ kéo lên, thân hình bỗng bay lên đứng trên trụ gỗ dài ba xích, theo đó lại nhìn về bốn tường.

Đứng ở một bên, Thương Tùng đạo nhân hơi nhíu mày, nhưng trong mắt đã ẩn hiện vài phần tán thưởng.

Sau một lúc, Kim Bình Nhi thở ra một hơi dài, vỗ tay nói: "Tâm trí giỏi, nhãn quang tốt, đây là vị tổ sư đời nào của Thanh Vân Môn các ngài, thật là nhãn thần độc đáo, linh khí của đỉnh núi đều tụ ở đây, lại thêm ba đỉnh tụ lại, không để lọt ra ngoài, nhưng càng lợi hại hơn, là trụ gỗ đen ngàn năm này, nhìn như cũ lứt không nhọn nhưng lại cắm đứng ngay nơi khí mạch linh huyết trọng yếu nhất, như đánh rấn

bảy tác, dùng khí thể khô khan của trụ gỗ đen, đen linh khí ngọn núi trấn áp lại, thật lợi hại, thật lợi hại”.

Nàng vỗ tay khen ngợi, đích thực do ngưỡng mộ mà nói. Thương Tùng đạo nhân nhìn nàng, không biết sao sắc mặt lại dịu lại, sau một lúc, lão lãnh đạm nói: “Quan sát khí tượng sơn mạch, phát hiện ra huyết này chính là Thanh Vân Tử, tổ sư khai phá Thanh Vân Môn ta, còn việc dùng trụ gỗ đen trấn áp, đời trước không hề ghi chép, có người nói là Thanh Vân Tử tổ sư, cũng có người nói là Thanh Diệp tổ sư người sáng lập Tru Tiên kiếm trận”.

Kim Bình Nhi gật đầu nói: “Kỳ thật trước đây tôi đối với Thanh Vân Môn trên dưới đều không có hảo cảm, nhưng hôm nay nhìn thấy, lại cảm thấy những vị sư tổ của các người, có nhiều vị tài trí tuyệt thế kinh người, tôi ở xa không biết, xem ra uy danh không phải là giả”.

Thương Tùng đạo nhân hừ một tiếng, trên mặt lộ sắc kiêu ngạo, nói: "Thanh Vân Môn trên dưới ngàn năm, các môn phái nhỏ khác sao có thể so bì, thêm vào các đời tổ sư Thanh Vân môn ta, tự nhiên lại càng...". Mới nói được một nửa, giọng của lão đột nhiên nhớ lại, đến câu cuối cùng lại biến thành khàn khàn và không nghe thấy gì nữa.

Kim Bình Nhi từ trụ gỗ đen ngàn năm nhảy xuống không tiếng động, không biết tại sao trong lòng đột nhiên cũng cảm thấy có chút thương cảm, cũng không đến nhìn sắc mặt Thương Tùng đạo nhân lúc này. Con người này từ sâu trong lòng lấy Thanh Vân làm niềm tự hào, thật sự là hung thủ bán đứng Thanh Vân chăng? Một con người, lại có thể dùng một câu "Chính Tà" rất đơn giản để hình dung chăng?

Trong hầm đất nhất thời yên lặng, thân hình Thương Tùng đạo nhân từ đằng sau nhìn tới, người ưỡn thẳng, vẫn vẻ cao hơn, chỉ là thần tình của lão tựa như ẩn chứa ở sâu trong đáy lòng, khiến người khác nhìn không rõ.

Sau một hồi lâu, Thương Tùng đạo nhân giọng thấp trầm, từ từ nói: “Chúng ta trì hoãn lâu rồi, bắt đầu thôi”.

Kim Bình Nhi gật đầu nói: “Làm như thế nào, ngài nói đi”.

Gió núi hiu hiu thổi tới, cây cối rậm rạp xung quanh theo gió lay động, màn đêm buông xuống, chỉ nghe sâu trong lòng đất không ngừng rung lên, kéo dài một lúc, đột nhiên ngừng lại, sau lúc đó, chỉ nghe một

tiếng động trầm lặng, là một vật bị vút ra khỏi hầm đất, từng lớp đất đá rơi xuống con đường nhỏ trên mép hầm đất.

Dưới ánh sáng mờ nhạt của các ngôi sao, chính là trụ gỗ đen ngàn năm! Lại qua được một lúc, âm thanh của y phục, Kim Bình Nhi và Thương Tùng đạo nhân cùng nhảy lên, với đạo hạnh của hai người, cuối cùng xem ra cũng có chút mệt mỏi, tất nhiên muốn thay đổi khí mạch linh huyết này, cũng không phải việc dễ dàng.

Kim Bình Nhi hơi thở hơi ổn định, nhíu mày nhìn Thương Tùng đạo nhân hỏi: “Mặc dù chúng ta đến hủy hoại Thiên Cơ Tỏa, chỉ là sau này nếu xảy ra chuyện, Thanh Vân Môn cũng không thể dùng linh khí của bảy ngọn núi để hỗ trợ Tru Tiên kiếm trận, thế thì đem trụ gỗ đen ngàn năm nhỏ đi là xong, tại sao phải thay đổi cả nơi mạch khí hội tụ, thế không phải uổng công vô ích sao?”

Thương Tùng đạo nhân lắc lắc đầu nói: “Thanh Vân Sơn là nơi tích phúc của thế gian linh khí cực thịnh cũng chính vì vậy năm đó Thanh Vân Tử sư tổ mới xem trọng nơi này. Nhỏ trụ gỗ đen ngàn năm, chẳng qua chỉ khiến linh khí thoát ra ngoài, nhưng một là nơi này mạch linh khí vốn cực thịnh, hai là người xem bên ngoài vẫn còn ba đỉnh núi chụm lại, linh khí càng không dễ thoát ra. Chỉ có thay đổi nơi mạch khí hội tụ rời xa địa thế ba đỉnh núi chụm lại như thùng sắt do trời đất tạo ra, đồng thời có thể mượn sức gió, từ từ làm tản mát đi. Sau này nếu có người sử dụng Tru Tiên kiếm trận, Long Thủ Phong tuy linh khí vẫn thịnh vượng, nhưng đã tản mát khắp nơi, không thể ngưng tụ lại, thì người đó cũng không thể sử dụng được”.

Đến đây Kim Bình Nhi mới tỉnh ngộ, gật đầu đồng ý, nhưng lại hỏi: "Nhưng trước mắt Thiên Cơ Tỏa của Long Thủ Phong đã bị hủy hoại, thế còn sáu nhánh còn lại thì sao?"

Thương Tùng đạo nhân lặng im giây lát, lắc đầu nói: “Chúng ta nhiều nhất chỉ có thể hủy hoại Thiên Cơ Tỏa của ba nhánh Lạc Hà Phong, Phong Hồi Phong, Triều Dương Phong, còn lại ba nhánh Thông Thiên Phong, Đại Trúc Phong, Tiểu Trúc Phong, chỉ sợ không cách nào phá hủy được”.

Kim Bình Nhi nổi lòng hiếu kỳ, nói: "Tại sao lại như vậy?"

Thương Tùng đạo nhân lãnh đạm nói: “Thông Thiên Phong là nhánh chủ của Thanh Vân, phòng thủ nghiêm ngặt chưa nói, nơi đó linh khí còn mạnh khủng khiếp, khi phát động Tru Tiên kiếm trận, đều lấy

linh khí của Thông Thiên Phong làm chủ, linh khí sáu nhánh còn lại chỉ hỗ trợ, cái đó gọi là bút một sợi tóc mà động đến toàn thân, chỉ cần có biến khác thường, với đạo pháp cao thâm của sư huynh ta Đạo Huyền, e là sẽ phát hiện ngay, vì thế không hành động được”.

Lão dừng lại một lúc, lại nói: "Thiên Cơ Tỏa của ba nhánh Lạc Hà Phong, Phong Hồi Phong, Triều Dương Phong ta đều biết, muốn hành động không thành vấn đề, nhưng hai nhánh Đại Trúc Phong, Tiểu Trúc Phong ta lại không biết vị trí của Thiên Cơ Tỏa ở đâu?”.

Kim Bình Nhi thấy kỳ lạ, hỏi: "Tại sao như vậy?”.

Thương Tùng đạo nhân im lặng một lúc, nói: “Tiểu Trúc Phong vốn chỉ thu nữ đệ tử, môn quy nghiêm ngặt, thủ tọa Thủy Nguyệt tính khí cũng cương liệt, không cho ai tiến vào núi, huống chi là việc lớn như Thiên Cơ Tỏa. Còn Đại Trúc Phong, ta vốn cùng vợ chồng Điền Bất Dịch, Tố Như không được hòa hợp, Điền Bất Dịch cũng là người có tính khí ngạo mạn, đệ tử không nhiều cũng chẳng ra gì, vì thế cũng giấu trong lòng, không cho ai biết”.

Kim Bình Nhi nghe qua không khỏi thấy có chút khôi hài, nhưng lập tức nhíu mày, hỏi: "Thế chúng ta chỉ phá bốn nhánh Thiên Cơ Tỏa, như thế có ít không?”.

Thương Tùng đạo nhân lắc đầu nói: “Không ít đâu, theo sự hiểu biết của ta, chỉ cần trong bảy nhánh quá một nửa linh khí bị tổn hại, thì Thiên Cơ Tỏa cũng trở thành vô dụng. Bởi vì linh khí của chủ mạch Thông Thiên Phong rất mạnh, thậm chí là giết người, vì thế cần có linh khí của sáu nhánh còn lại khống chế hỗ trợ qua lại mới tiến hành được, thiếu đi một hai nhánh còn chấp nhận, nhưng nếu đồng thời thiếu đi bốn nhánh, chỉ e Tru Tiên kiếm trận dù thành lập cũng chắc chắn có vấn đề”.

Kim Bình Nhi nhảm tính tỉ mỉ toàn bộ những gì Thương Tùng đạo nhân đã kể, đột nhiên cười nói: "Đạo trưởng người quả nhiên mưu tính sâu xa, những sự việc này, chỉ e ở trong lòng ngài không phải ngày một ngày hai phải không!”.

Thương Tùng đạo nhân sắc mặt trầm lại, nhìn về phía Kim Bình Nhi, Kim Bình Nhi vẫn giữ nguyên nụ cười, không hề có ý né tránh ánh mắt đó.

Sau một hồi, Thương Tùng đạo nhân dời ánh mắt đi chỗ khác trước, không nói lời nào, chuyển người đi khỏi hầm đất. Kim Bình Nhi thu hồi ánh mắt lại, nhìn xuống dưới chân, chỉ thấy trụ gỗ đen ngàn năm

vẫn yên tĩnh nằm nghiêng bên cạnh con đường nhỏ, nàng khẽ mỉm cười, đưa chân đá trụ gỗ đen vào trong bụi cỏ, sau đó theo hướng Thương Tùng đạo nhân đã rời khỏi bước đi.

Sau lưng nàng, cái hầm đất to lớn thần bí kỳ dị đó, dường như vẫn như mọi khi, chỉ là một cái hầm đất lớn rất bình thường mà thôi.

Hết chương 240

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Chương 241

Phổ Đức

Tu Nhị Sơn, Thiên Âm Tự.

Đường núi cao ngất ngoằn ngoèo triển khai, vẫn giống như xưa, hôm nay dưới ánh mặt trời âu yếm chiếu rọi, vẫn lố nhố đầu người, vô số tín đồ trung thành đi lên ngôi chùa này, đi chiêm ngưỡng và tham bái thần linh trong lòng. Đám tăng nhân Thiên Âm Tự phân bố tứ xứ, tiếp dẫn bá tánh lên chùa, ở những nơi vực thẳm vách cao nguy hiểm đều có mấy vị tăng, nhân đứng canh đề phòng vạn nhất, đồng thời tăng nhân đón khách ở môn miệng mỉm cười nghênh đón tổng tiền kẻ lai lai vãng vãng, cảnh tượng tương hòa.

Đệ tử Pháp Tướng của Thiên Âm Tự chủ trì Phổ Hoằng đại sư lúc này cũng đang đứng sau sơn môn, chú thị nhìn kẻ vào người ra. Bằng vào thân phận tu hành của y, đâu cần làm những công khoá này, bất quá y tâm địa nhân hòa, thường thường lúc thấy đám đồng môn tăng bận bịu vì có quá nhiều người là liền qua giúp đỡ, hôm nay cũng vậy.

Chỉ là ngày hôm nay trong lòng y tựa như có vẻ hoảng hốt, tâm thần bất an, lại không thể nói ra được có gì đó không đúng, nhìn những gương mặt thành tâm thoáng qua trước mắt, y đúng theo lối tiếp dẫn, chấp tay cúi đầu mặc niệm "A di đà Phật", bỗng có một thân ảnh từ trong đám đông bước ra, đứng trước mặt y.

Pháp Tướng ngược mắt lên, liền bàng hoàng, hiển nhiên căn bản không tưởng được sẽ nhìn thấy người này trước mặt, lập tức lộ nụ cười mỉm thốt: "Bọn ta lại gặp mặt rồi, thí chủ."

Người đến chính là Quý Lệ, chỉ thấy hần toàn thân trường bào vải xám, đứng giữa đám người đang đi tới tham bái, không hiển lộ điểm nào bắt mắt, cái duy nhất có thể thu hút đại khái vẫn là con khiếu động bên người hần.

Sắc mặt Quý Lệ xem có vẻ tiêu tụy, toàn thân tuy ý khí trầm lắng khôn tả, lại cũng không thấy được bao nhiêu tinh thần, chỉ cười cười đối diện Pháp Tướng, nói: "Pháp Tướng sư huynh, làm phiền người

thông báo một tiếng, tôi có chút chuyện muốn bái kiến Phổ Hoằng đại sư."

Pháp Tướng mỉm cười: "Trương thí chủ an tâm, hôm trước ân sư đã có phân phó, một khi người lên tới, vô luận là lúc nào chỗ nào, ông ta cũng sẽ đi gặp người, mời theo ta." Nói xong, Pháp Tướng đi trước.

Quý Lệ lẳng lặng theo sau y, suốt dọc đường, chỉ thấy Thiên Âm Tự điện đình lớp lớp, hương hỏa phát phơ, bóng người khắp nơi, chen chút sát vai.

Hai người đi một hồi, Quý Lệ chợt hỏi Pháp Tướng: "Pháp Tướng sư huynh, người nói xem trên Thanh Vân có thật là thần minh ở không?"

Pháp Tướng trầm mặc một lúc, đáp: "Thí chủ, bằng vào cách nhìn của Phật gia, thế gian chỗ nào cũng có thần minh, nhưng trọng yếu nhất vẫn là tấm lòng của mọi người."

Quý Lệ mặt mày ngạc nhiên, nhìn những người xung quanh nhỏ giọng: "Ta không hiểu."

Pháp Tướng bình tĩnh thốt: "Thí chủ thân thể trầm kha, mà căn sâu dày, theo tiểu tăng thấy, nếu muốn tìm giải thoát, quan trọng nhất là để trong tâm mình hai chữ "tháo mở"."

Quý Lệ im lặng một hồi lâu, thuy chung không lên tiếng, Pháp Tướng cũng không nói nhiều, dẫn hấn đi thẳng một đường. Hai người đi xuyên qua hành lang, lên hậu sơn Tiểu Thiên Âm Tự.

Đến ngoài thiên thất, Pháp Tướng nhìn Quý Lệ gật gật đầu, Quý Lệ hội ý dừng bước.

Pháp Tướng nhẹ nhàng gõ vài tiếng lên cửa, nói: "Sư phụ, là đệ tử Pháp Tướng, hôm nay Quý Lệ thí chủ lên núi, muốn bái phong."

Trong thiên thất liên vang lên thanh âm từ hòa hồn hậu của Phổ Hoằng đại sư: "Mời Quý Lệ thí chủ vào đi!"

Pháp Tướng nhẹ nhàng mở cửa phòng, thoái ra sau một bước, giơ tay về phía Quý Lệ, thấp giọng: "Thí chủ, mời."

Quý Lệ gật gật đầu, bước tới thiên thất, Pháp Tướng theo sau hấn cũng tiến vào, thuận tay đóng cửa phòng lại.

Phổ Hoằng đại sư vẫn ngồi khoanh chân trên giường, như ngày nào, vọng nhìn Quý Lệ, nụ cười mỉm từ hòa hé lộ, chấp tay chữ thập nói: "Người đã đến."

Quý Lệ trong lòng rất tôn kính vị Phổ Hoằng đại sư này, lập tức không dám chậm trễ, cúi chào thốt: "Đệ tử tạ lỗi quá quấy." "

Phổ Hoằng đại sư lắc đầu nói: "Ta đã nói từ trước, sơn môn của Thiên Âm Tự luôn mở rộng đối với người, người lúc nào cũng có thể lên, hướng hồ người đến đây thì ta rất cao hứng, không biết người có chuyện gì vậy?"

Quý Lệ do dự một hồi, ngược đầu nhìn Phổ Hoằng đại sư, thốt: "Không giấu đại sư, đệ tử phen này đến quả thật là có một chuyện muốn thỉnh giáo đại sư."

Phổ Hoằng đại sư nói: "Thí chủ cứ tự nhiên nói."

Quý Lệ định nói lại ngưng, tựa hồ có gì đó khó mở miệng, nhưng cuối cùng, vẫn nói: "Xin hỏi đại sư, trong quý tự có một dị bảo gọi là "Càn Khôn Luân Hồi Bàn" hay không?"

Phổ Hoàng đại sư ngậy người, Pháp Tướng đứng bên cạnh ông ta mặt mày cũng lộ vẻ kinh hãi, hai người đưa mắt nhìn nhau, sau đó Phổ Hoàng đại sư gật gật đầu: "Không sai, bản tự quả có vật đó."

Quý Lệ tinh thần phấn chấn, Phổ Hoàng đại sư liếc thấy thần tình của hắn, đôi mày hơi nhíu lại, nói: "Xin hỏi Quý Lệ thí chủ tại sao đột nhiên hỏi về vật đó?"

Quý Lệ do dự một hồi, đáp: "Tình huống của đệ tử nhị vị cũng biết mà, trên Thanh Vân Sơn mười mấy năm trước, đệ tử có một vị bằng hữu vì đệ tử mà thân mang trọng thương đến nay vẫn hôn mê bất tỉnh."

Phổ Hoàng đại sư chấp tay: "Bích Dao cô nương trọng tình trọng nghĩa, lão nạp cũng thập phần bội phục kính trọng."

Quý Lệ thốt: "Mười mấy năm nay, tôi đã đi khắp chân trời góc biển vì muốn cứu trị cho Bích Dao, nhưng trời không theo ý người, đến nay vẫn không có tiến triển." Nói đến đây, sắc mặt hắn tuy chưa có cái biến rõ rệt, nhưng trong nhãn thần lại đã không che giấu được thần sắc u ám.

Quý Lệ trầm mặc một hồi, ngược đầu nhìn Phổ Hoàng đại sư, nói: "Không giấu đại sư, đệ tử phen này tới đây là vì một đoạn thời gian trước ngẫu nhiên nghe một vị tiên bối nói rằng trong Thiên Âm Tự có dị bảo Càn Khôn Luân Hồi Bàn thần diệu khôn lường, có dị năng chuyển âm dương, định hồn phách, có lẽ có chút ít hy vọng có thể cứu trị Bích Dao, cho nên mới đến đây mong đại sư từ bi tâm trườngng co đệ tử mượn bảo vật, một khi sử dụng xong, nhất định sẽ tận tay đem về hoàn trả."

Nói đến đó, Quý Lệ khoé miệng hơi run run, hiển nhiên tâm tình kích động, nhìn sắc mặt hắn biến đổi mấy đợt, tựa hồ có đoán đo, nhưng liền đó bước tới hai bước, song thủ siết chặt, chậm chậm quỳ xuống trước mặt Phổ Hoàng đại sư.

Phổ Hoàng đại sư thất kinh, liền giơ tay ra, vội vã nói: "Thí chủ xin đừng làm vậy, mau mau đứng dậy đi."

Pháp Tướng bên cạnh đã sớm bước tới đỡ Quý Lệ, kéo hắn dậy.

Phổ Hoàng đại sư chú thị nhìn Quý Lệ một hồi lâu, sắc mặt vẫn từ hòa, bất quá nhãn quang lại tựa hồ có hơi phiêu hốt, hiển nhiên bảo vật đó đối với ông ta mà nói cũng không phải chuyện bõn, nhất thời khó quyết đoán.

Lại qua một lúc sau, Phổ Hoàng đại sư chậm chậm chấp tay: "Thí chủ, lão nạp có một câu muốn hỏi."

Quý Lệ lập tức thốt: "Đại sư xin cứ nói."

Phổ Hoàng đại sư sắc mặt tỏ vẻ ngưng trọng: "Chuyện Càn Khôn Luân Hồi Bàn ở Thiên Âm Tự, ngoại trừ mấy vị huynh đệ lão nạp ra, chỉ có đệ tử Pháp Tướng của lão nạp biết được, chuyện này bí mật như vậy, nào ngờ thí chủ lại nghe từ miệng một vị tiên bối nào đó. Là vị cao nhân nào chỉ điểm vậy?"

Quý Lệ bần thần, nhất thời không ra lời, mặc nhiên một hồi thật lâu, hắn nhỏ giọng: "Đại sư thứ tội, không phải là đệ tử có lòng muốn che giấu, sự thật là vị tiên bối đó lúc nói cho đệ tử biết chuyện này

đã đặc ý dặn dò đệ tử không thể tiết lộ thân phận của ông ta, cho nên..." Nói tới đây, thanh âm của hắn cũng dần dần nhỏ xíu lại, mặt lộ vẻ thất vọng, thần tình lo lắng thoáng hiện, hiển nhiên trong lòng cũng đang tranh đấu ghê gớm vô cùng, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì nữa.

Phổ Hoàng đại sư cau mày, không lên tiếng, cúi đầu trầm ngâm.

Quý Lệ liếc thấy thần sắc của Phổ Hoàng đại sư, trong lòng càng khẩn trương, hắn trước khi đến Thiên Âm Tự cũng từng nghĩ tới pháp bảo mới nghe nói thoáng qua đó nếu quả có những dị năng như kể thì tự nhiên là tuyệt thế kỳ trân không phải bỏ, Thiên Âm Tự trân trọng nó là chuyện phải làm, chỉ là hôm nay nhìn thấy phản ứng của bọn Phổ Hoàng đại sư tựa hồ không có ý cự tuyệt, nhưng lại tựa hồ cực kỳ chú ý đến gốc cội của tin tức mà Quý Lệ có được.

Tin tức đó của Quý Lệ dĩ nhiên là nghe Chu Nhất Tiên nói trên cổ đạo ngoài thành Hà Dương hôm trước, hắn và Chu Nhất Tiên quen biết càng lâu, càng có cảm giác vị tiên sinh bên ba giang hồ coi tướng số xem có vẻ nói năng tầm xàm đó lại thật ra là một người cao thâm khó lường, chỉ là Chu Nhất Tiên ngày đó sau khi nói cho hắn biết tin, lại dặn đi dặn lại bắt hắn tuyệt không thể tiết lộ thân phận của lão.

Ngay lúc này trong đầu Quý Lệ quả thật như có mấy luồng máu nóng xung kích lẫn nhau, một bên là lời hứa với Chu Nhất Tiên, bên kia lại là nguyện cầu mười mấy năm đằng đẵng. Vì Bích Dao, chỉ cần có một chút xíu hy vọng, chàng thật sự chịu bỏ ra mọi thứ để truy cầu, giờ phút này tiến thoái không được, trong lòng chàng như có ngàn vạn binh mã giao chiến, nhất thời thống khổ vô cùng.

May là lúc đó, Phổ Hoàng đại sư chợt thở dài một hơi, thốt: "Bỏ đi, không cần biết người nói cho người biết là ai, người dù sao cũng có duyên đời trước với Phổ Trí sư đệ, hơn nữa bảo vật này cũng là Phổ Trí sư đệ..." Phổ Hoàng đại sư chợt cười khỏ một tiếng, ngậm miệng không nói, đứng dậy từ Phập tháp, nhìn Quý Lệ chấp tay chử thập: "Thí chủ, người theo ta, ta dẫn người đi gặp một người."

Quý Lệ ngây người, nhưng nghe ý tứ của Phổ Hoàng đại sư không ngờ không còn truy cứu nguồn gốc tin tức, hơn nữa còn có ý cho mượn bảo vật, không khỏi mừng rỡ, quỳ lạy sát đất, cả thanh âm cũng có hơn run rẩy: "Đa tạ đại sư."

Phổ Hoàng đại sư đi tới đỡ hắn dậy, mỉm cười: "Thí chủ bắt tất đa lễ, bọn ta đi." Nói xong tăng bào phất phơ, đi ra ngoài.

Quý Lệ cùng Pháp Tướng theo sau ông ta, Quý Lệ nhin không được hỏi: "Đại sư, bọn ta đi gặp ai vậy?"

Phổ Hoàng đại sư điềm đạm đáp: "Thí chủ chắc biết người đời thường đem mấy vị huynh đệ lão nạp gọi là gì chứ?"

Quý Lệ gật gật đầu: "Phải, Thiên Âm Tự tứ đại thần tăng "Hoàng, Đức, Trí, Không", vạn người không ai không ngưỡng mộ." Lúc miệng hắn nói tới chữ "Trí", trên mặt thoáng qua thần sắc phức tạp, cả thanh âm cũng thấp xuống.

Phổ Hoằng đại sư cùng Pháp Tướng đều cảm thấy được điểm đó, than thầm trong lòng, tự nhiên cũng không nói gì.

Phổ Hoằng đại sư chấp tay: "Tam sư đệ của lão nạp Phổ Trí không cần nói tới, tứ sư đệ Phổ Không lúc trước ngươi cũng đã từng gặp, hiện người lão nạp muốn dẫn ngươi đi gặp chính là nhị sư đệ Phổ Đức."

000

Ba người một mạch đi từ hậu sơn Tiểu Thiên Âm Tự xuống, lại đi vào Thiên Âm Tự nhiệt náo huyền thuyên, hương hỏa nghi ngút, dọc đường tăng chúng Thiên Âm Tự dĩ nhiên vừa nhìn thấy phương trượng là cung kính chấp tay kính lễ, bá tánh tín đồ tầm thường cũng vừa mừng vừa sợ chia nhau bái lạy, thậm chí có mấy ông già còn coi Phổ Hoằng đại sư như thần tiên, quý xuống vập đầu lia lịa.

Phổ Hoằng đại sư mặt mày hiền hòa, đi qua chính điện đông đảo nhất, queo về góc tây bắc vắng vẻ. Theo bước chân của ba người, thân ảnh của đám tín đồ dần dần tiêu tán đằng sau, xung quanh cũng dần dần biến thành im ắng, đến cuối, lúc bọn Phổ Hoằng đại sư dừng chân trước cửa một tiểu viện tĩnh lặng, xung quanh đã không thấy bóng người nào nữa.

Quý Lệ ngược đầu nhìn, chỉ thấy tòa tiểu viện trước mắt cực kỳ thô sơ, tường vách cao bằng một thân người đã mục nát từ lâu, góc tường đầy rong rêu, cửa tiểu viện khép hờ, mọi người có thể nhìn rõ lá cây rơi rụng đầy đất trong đình trong vườn, thỉnh thoảng gió phát nhẹ qua, lá rơi khẽ bay là tà dưới đất, càng làm tăng thêm mấy phần thê lương già cỗi.

Trên cửa tiểu viện giắt một tấm biển cũ kỹ tróc sơn, trên viết ba chữ: Tĩnh Tâm Đường.

Quý Lệ im lặng nhìn tấm biển, tựa hồ đến xuất thần, Phổ Hoằng đại sư tiến vào tiểu viện, Pháp Tướng theo sau.

Đi vài bước phát hiện Quý Lệ đằng sau tựa hồ không đi theo, có vẻ ngạc nhiên, quay đầu lại thấy Quý Lệ vẫn còn đang nhìn tấm biển, Pháp Tướng không khỏi thấy lạ: "Trương thí chủ, sao vậy?"

Quý Lệ giật mình, tựa hồ mới sực tỉnh, lẳng lẳng một hồi, đi qua, điềm đạm thốt: "Không có gì, chỉ là danh xưng trên tấm biển có hơi tương tự chỗ tôi cư trú hồi còn thiếu niên, nhất thời thất bại, thất lễ."

Pháp Tướng liếc nhìn hắn, lắc đầu: "Ở đây, mời thí chủ vào."

Quý Lệ gật gật đầu, đi vào tiểu viện, Phổ Hoằng đại sư đằng trước cũng đã dừng chân trước một gian nhà gỗ trong tiểu viện, quay đầu lại nhìn bọn họ.

Quý Lệ đi lên thấp giọng: "Đệ tử thất lễ."

Phổ Hoằng đại sư cười khẽ: "Không có gì." Nói xong xoay người lại, gõ nhẹ ba tiếng "cộc cộc cộc" trên cửa gỗ, nói: "A di đà Phật, Phổ Đức sư đệ, hôm nay ta dẫn một vị thí chủ đến gặp ngươi, quấy rối sư đệ thanh tu, tội quá, tội quá."

Một trận gió mát lượn qua sau người bọn Quý Lệ, thổi lá cây bay mù trời, lụa vạt áo của bọn họ phát phơ nhè nhè. Trước mặt bọn họ, phiến cửa gỗ tựa hồ cũng bị gió đưa động dậy, phát ra một tiếng "kẹt"

nhỏ, không ngờ không có ai đẩy mà chậm chậm mở vào phía trong.

Đồng thời, trong óc truyền ra một thanh âm trầm đục già nua, phảng phất đã lâu rồi không mở miệng, từ từ hỏi: "Là... ai? Có thể nhọc tới đại giá của sư huynh... vậy..."

Phổ Hoàng đại sư mỉm cười, bước tới, Pháp Tướng theo sau ông ta, Quý Lệ không biết phải làm sao, trong lòng chợt có hơi khẩn trương, hít một hơi sâu rồi mới cất bước tiến vào gian nhà gỗ.

Quý Lệ đã sớm biết tăng chúng Thiên Âm Tự đều không coi trọng xa hoa tục thế, hơn nữa đồ đạc bài thiết trong Thiên Âm Tự giản dị thập phần, nhưng khi đi vào gian nhà gỗ này, sự giản dị bên trong lại vẫn làm cho hắn giật mình. Đồ đạc trong nhà không phải là giản dị, mà là căn bản không có đồ đạc, trống trống không không, một vùng dưới đất chỉ có một mảng cỏ tranh khô trong một góc, một vị lão tăng mặt đen xanh, hình dung khô gầy ngồi xếp bằng ở đó, đang từ từ ngược mắt nhìn bọn họ.

Phổ Hoàng đại sư bước tới, đến trước người lão tăng, Quý Lệ im lặng đứng đằng sau, nhìn xéo qua, chỉ thấy thần sắc của lão tăng và Phổ Hoàng đại sư thật quá sai biệt. Phổ Hoàng đại sư thần thái sáng lạng, mặt mày từ thiện, nhìn trang nghiêm có khí đỏ, không trách gì hỏi này vô số tín đồ thành tâm cúi mình bái lạy, đối ngược lại, lão tăng ngồi trong góc nhà thật có thể dùng câu thường dùng của Phật gia "xú bì nang" cái túi da xấu xí để hình dung.

Phổ Hoàng đại sư đứng trước mặt lão tăng chú thị nhìn một hồi lâu, chậm chậm thở dài, an khang ngồi thẳng dưới đất dơ trước mặt vị lão tăng, điềm đạm nói: "Sư đệ, bọn ta đã mười năm không gặp phải không?"

Lão tăng chậm chậm chấp tay chữ thập, thanh âm vẫn trầm khàn chậm rãi: "Phải... a, sư... huynh vẫn... khoẻ?"

Quý Lệ nghe tiếng thất kinh trong lòng, sư huynh đệ bọn họ đều cùng từ Thiên Âm Tự này, mà xem ra chỗ ở của vị lão tăng này tuy tịch tịch, nhưng dọc đường, lại không thấy Thiên Âm Tự chú ý canh phòng, hiển nhiên không phải là bệ quan, mười năm dài hai người bọn họ không ngờ lại không gặp mặt, thật là kỳ lạ.

Tựa hồ đoán được ý nghĩ của Quý Lệ, Phổ Hoàng đại sư quay đầu nhìn Quý Lệ cười cười: "Vị này là nhị sư đệ Phổ Đức của lão nạp."

Quý Lệ tuy mãi cho đến bây giờ vẫn không biết Phổ Hoàng đại sư tại sao lại dẫn hắn đến gặp vị Phổ Đức đại sư này, nhưng bằng vào tôn ti tứ đại thần tăng của Thiên Âm Tự, thêm vào phen này mình đi cầu người, không dám chậm trễ, liền thi lễ: "Đệ tử Quý Lệ bái kiến Phổ Đức đại sư."

Phổ Đức đại sư từ từ dời mục quang qua hắn, rơi trên mặt Quý Lệ, động tác của ông ta cứng đờ chậm chạp, thậm chí khiến cho người ta cảm thấy cả mục quang của ông ta khi di động cũng phải cất lực.

Quý Lệ trong lòng không hiểu nổi một trong tứ đại thần tăng danh động thiên hạ sao lại thành bộ dạng như vậy, nhưng trên mặt lại không dám có một chút xíu hình thái thất lễ.

Phổ Hoàng đại sư bên cạnh điềm đạm thốt: "Sự tịnh tu của Phổ Đức sư đệ là một nhánh của Phật môn

bọn ta, tên là "khổ thiên", không phải là người đại trí đại dũng không thể tu hành, người thấy ông ta hiện tại dung mạo khô kiệt, nhưng nếu luận tu hành đạo hành, Phổ Đức sư đệ còn hơn ta."

Trên khuôn mặt khô hóp của Phổ Đức đại sư khoé miệng hơi động đậy, không biết có phải là cười không, bề ngoài lại hoàn toàn không nhìn thấy biến hóa biểu tình, chậm chậm nói: "Sư huynh... huynh nói chơi..."

Phổ Hoàng đại sư chấp tay niệm nhỏ một câu "A di đà Phật", sau đó nói: "Sư đệ, hôm nay đến quấy nhiễu thanh tu, tội lỗi không nhỏ, đáng lẽ phải chịu tội trước, chỉ là chuyện này không như chuyện khác." Nói tới đó, ông ta liếc nhìn Quý Lê, thốt: "Sư đệ, người có biết hắn là ai không?"

Phổ Đức đại sư nãy giờ nhìn Quý Lê, mục quang cũng không dời đi, chỉ là nhãn thần của ông ta tựa hồ vĩnh viễn như cái giếng lặng, ai cũng không nhìn ra trong lòng ông ta đang nghĩ gì.

Nghe thấy lời nói của Phổ Hoàng đại sư, Phổ Đức đại sư chậm chạp nói: "Là... ai?"

Phổ Hoàng đại sư khẽ thở dài: "Hắn là thiếu niên Trương Tiểu Phàm trong Thảo Miếu thôn dưới Thanh Vân Sơn mười mấy năm trước Phổ Trí sư đệ đã sai lầm gây ra một trường oan nghiệt."

"Cái gì". Lần đầu tiên Phổ Đức đại sư phát ra lời nói không ngưng ngừng, thâm chí cả sắc mặt cũng hơi biến đổi, sau một hồi lâu, nhãn quang của ông ta vẫn chú thị chăm chăm nhìn Quý Lê, thốt: "Hắn là... hài tử đó?"

Không biết có phải là lời nói dần dần quen miệng, sự đình trệ trong lời nói của Phổ Đức đại sư cũng dần dần ít đi, dần dần thành lưu loát.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Chương 242

Dị Bảo

Quý Lệ mặc nhiên không nói gì, trong nhà một vùng tĩnh lặng.

Một hồi sau, Phở Hoằng đại sư chậm chậm thốt: "Su đệ, tiền nhân hậu quả của chuyện này người đã biết, ta cũng bắt tất phải nhiều lời. Hôm nay Quý Lệ thí chủ đến đây là muốn mượn một bảo vật của Thiên Âm Tự bọn ta đi cứu người."

Phở Đức đại sư vẫn chú thị nhìn Quý Lệ, mục quang từ chỗ chấn động, ngạc nhiên lúc ban đầu đã dần dần biến thành nhu hòa, hiển nhiên đối với Quý Lệ, Phở Đức đại sư cũng có một thứ cảm giác tựa tựa ngang trái lắm lỗi như bọn Phở Hoằng đại sư. Sau khi nghe lời nói của Phở Hoằng đại sư, thần tình trên mặt Phở Đức đại sư bất biến, khàn khàn hỏi: "Là bảo vật gì?"

Nói tới đó, Phở Đức đại sư tuy đã không còn nhìn Quý Lệ chăm chăm, nhưng đại để vẫn còn quan sát.

Phở Hoằng đại sư liếc sang Quý Lệ thở dài một hơi: "Hắn muốn mượn Càn Khôn Luân Hồi Bàn."

Phở Đức đại sư bàng hoàng, trên gương mặt như cái giếng cổ chết lặng lại hơi hơi biến sắc, hiển nhiên đối với chuyện này cũng thất kinh giật mình.

Quý Lệ đi tới một bước, khẩn thiết nói: "Hai vị đại sư, vị bằng hữu của tôi mười mấy năm nay hồn phách thủy chung bị khóa trong dị vật, sống mà như chết, đệ tử không ngày nào không lòng đau như cắt, tuy hy vọng mong manh, cũng không từ bỏ được, khẩn cầu hai vị đại sư từ bi, nếu được như nguyện, cứu được vị bằng hữu của đệ tử, đệ tử nguyện làm trâu làm ngựa để hồi báo ân đức của hai vị đại sư."

Phở Hoằng đại sư cùng Phở Đức đại sư hai vị đều chấp tay niệm Phật, Phở Hoằng đại sư nói: "Thí chủ đâu cần như vậy, làm khó bọn ta quá."

Sau cơn kinh ngạc ban đầu, Phở Đức đại sư lúc này đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, đôi mày hơi nhíu lại, thốt: "Xin hỏi thí chủ, tin tức Càn Khôn Luân Hồi Bàn ở trong tệ tự, thí chủ nghe từ đâu vậy?"

Quý Lệ mặt lộ nét khốn khó, nhìn sang Phở Hoằng đại sư.

Phở Hoằng đại sư cười khở một tiếng: "Su đệ, chuyện này ta hồi nãy có hỏi qua Quý Lệ thí chủ, nhưng theo Quý Lệ thí chủ nói, vị tiền bối cao nhân nói ra bí mật cho hắn biết lại một mực không chịu để cho hắn tiết lộ lai lịch thân phận, khiến sư huynh nhất thời quyết đoán không được, nghĩ tới Càn Khôn Luân Hồi Bàn là do người bảo quản luôn luôn, nên mới đến quấy nhiễu sự thanh tu của su đệ, thỉnh vấn ý tứ của người."

Quý Lệ giờ mới minh bạch tại sao Phở Hoàng đại sư và Pháp Tướng muốn dẫn hấn đến gặp vị Phở Đức đại sư này, xem ra kỳ bảo Càn Khôn Luân Hồi Bàn thần bí quả nhiên không phải tầm thường, không ngờ là để cho Phở Đức đại sư một trong tứ đại thần tăng bảo quản mấy chục năm nay, không biết có thật sự có hiệu dụng kỳ diệu có thể cứu trị cho Bích Dao không? Nghĩ tới đó, Quý Lệ không nhịn được toàn thân phát nóng, song thủ siết chặt thành quyền.

Trong nhà giờ phút này một màn tĩnh lặng, mục quang của mọi người đều hướng về phía Phở Đức đại sư đang trầm mặc, chỉ thấy Phở Đức đại sư song mục hạ thấp, tựa hồ đang đắn đo gì đó, nhìn diện dung không có biểu tình đó, Quý Lệ không khỏi toát mồ hôi đẫm lòng bàn tay.

Cũng không biết bao lâu sau, Phở Đức đại sư mới từ từ ngược mắt, nhìn Quý Lệ chấp tay khẽ thốt: "Thí chủ"

Quý Lệ liền hồi lễ; "Cầu đại sư từ bi."

Thanh âm của Phở Đức đại sư vẫn khàn khàn, giọng nói chậm chạp: "Mấy chục năm trước, tam sư đệ Phở Trí đã tạo lỗi lầm với người, Thiên Âm Tự ta trên dưới thật đã thiếu nợ người rất nhiều..."

Phở Hoàng đại sư và Pháp Tướng bên cạnh nghe nói đều chấp tay, miệng niệm tụng một câu "A di đà Phật" khe khẽ.

Phở Đức đại sư nói tiếp: "Hơn nữa Càn Khôn Luân Hồi Bàn này năm xưa là Phở Trí sư đệ du lịch miền tây bắc Man Hoang mang về bản tự, người cũng có thể coi là đệ tử của Phở Trí sư đệ, giao cho người là chuyện đương nhiên. Chỉ là..."

Quý Lệ trong lòng đang vì lời nói của Phở Đức đại sư mà dần dần có hy vọng mừng rỡ, không ngờ trên mặt Phở Đức đại sư chợt hiện vẻ khó giải, tựa hồ có gì đó do dự, thỉnh thoảng trong đầu thoáng qua thân ảnh áo xanh của Bích Dao đang nằm trong hàn băng thạch thất ở Hồ Kỳ Sơn, thân người hấn khe khẽ run lên, nhiệt huyết trào dâng nghiêng răng bước tới hai bước, đến trước mặt Phở Đức đại sư.

Phở Hoàng đại sư và Pháp Tướng đều thất kinh, Phở Đức đại sư cũng không ngờ được, đưa mắt nhìn Quý Lệ, lại chỉ thấy Quý Lệ không những không có một chút xú nét bất kính, trái lại hai đầu gối mềm nhũn, quỳ xuống trước mặt Phở Đức đại sư.

"Bộp!"

Tiếng động lảng đong, âm vọng trên bản đá dưới đất, đầu Quý Lệ vấp xuống trước mặt Phở Đức đại sư, song thủ của hấn siết chặt thành quyền, xương cốt trắng nhợt, thân người cũng hơi run run, chỉ nghe thanh âm của hấn nghèn nghẹn, nhỏ giọng lắp bắp: "Đại sư, tôi tội nghiệp quá nặng, phụ người đã nhiều, nếu không thể cứu nàng, tôi... tôi... tôi... cầu đại sư từ bi, cầu đại sư từ bi..." Nói tới đó, hấn tựa hồ khó kềm chế mình được, chỉ lặc đi lặc lại lời khẩn cầu.

Pháp Tướng đứng bên cạnh không khỏi động dung, trên mặt thoáng qua vẻ bất nhẫn.

Phở Đức đại sư cũng không khỏi ngẩn ngơ, mặc nhiên một hồi, quay đầu nhìn Phở Hoàng đại sư, thấy Phở Hoàng đại sư song chưởng chấp lại, cũng không nói gì, sau một hồi lâu nhẹ nhàng gật đầu.

Phổ Đức đại sư chậm chậm xoay đầu nhìn người trẻ tuổi quỳ trước mặt mình, sau một hồi nữa nhẹ giọng thốt: "Người đứng dậy đi!"

Quý Lệ vẫn quỳ lạy dưới đất, không động đậy.

Khoé miệng của Phổ Đức đại sư hơi hé, tựa hồ lộ ra một nụ cười lợt lạt, không biết đang nghĩ gì, chỉ nghe thanh âm trầm của ông ta: "Tính khí của người thật hoàn toàn khác Phổ Trí sư đệ năm xưa." Thần tình trên mặt ông ta trong chớp mắt đso phẳng phất thoáng qua nỗi thương nhớ bồi hồi, sau đó thấp giọng: "Đứng dậy đi, ta đáp ứng người."

Quý Lệ thân người run lên, nội tâm mừng quá khó ức chế, vụt ngược đầu.

Phổ Đức đại sư thò tay chậm chậm rút từ trong lòng ra một vật, động tác của ông ta cứ kỳ từ từ, thỉnh thoảng có cảm giác ngưng trệ.

Quý Lệ nhìn, thấy cái Phổ Đức đại sư cầm là một vật tròn đường kính khoảng nửa thước bọc trong một mảnh vải đen, nhưng hình dạng bên trong lại nhìn không rõ, bảo vật này không ngờ giấu trong mình Phổ Đức đại sư, thật không phải đồ tầm thường.

Mảnh vải đen cột thắt, Phổ Đức đại sư đặt nó dưới đất, tay nhẹ nhàng tháo gỡ mối thắt, nhưng lúc hé mở mảnh vải đen, ông ta lại tựa hồ do dự đắn đo một hồi, sau đó thở dài khe khẽ, lắc lắc đầu, mở lớp bao ra.

Một luồng sáng trắng nhu hòa từ trong bao từ từ di động, từ từ tản phát ra, càng lúc càng sáng ngời, lại không làm cho người ta cảm thấy lóa mắt. Giữa nhu quang, chỉ thấy bụi mỏng lờn lợt bay vờn nhẹ nhẹ, trong gian nhà nhỏ tịch mịch, không biết từ đâu phẳng phất truyền đến lời ca êm tai trầm thấp du dương, thoang thoang hồi vọng giữa không gian vô hình.

Mảnh vải đen hoàn toàn mở ra, Quý Lệ cuối cùng nhìn thấy rõ sự vật trước mắt, pháp bảo mà chàng ký thác hy vọng mong manh cứu trị Bích Dao đó. Giây phút đó, trên mặt chàng đột nhiên hiện ra nét kinh ngạc, tựa hồ có gì đó không thể tin nổi, ngạc nhiên ngược đầu nhìn Phổ Đức đại sư. Phổ Đức đại sư mặt mày không chút biểu tình, sau một hồi, Quý Lệ lại nhìn sang Phổ Hoàng đại sư, Phổ Hoàng đại sư lại cũng chỉ thở dài nhẹ nhẹ, song thủ chấp lại khẽ ngâm: "A di đà Phật."

000

Hồ Kỳ Sơn, Quý Vương Tông tổng đường.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, số đông đệ tử trong Quý Vương Tông đều bắt đầu có cảm giác hoàn cảnh xung quanh mình có thấp thoáng có gì đó không hiểu nổi xảy ra. Những sự tình kỳ diệu khôn lường cổ quái cực kỳ, những chuyện trước đây căn bản chưa từng xuất hiện, không ngờ đều đã xuất hiện hai ba lần trong những ngày qua.

Thí dụ mà nói, tòa động quật trong lòng núi kiên cố dị thường suốt mấy trăm năm nay, những thạch thất mà đám đệ tử Quý Vương Tông cư trú, bốn bên đều là vách đá cứng bền cực kỳ, đừng nói gì đến nứt đổ, cho dù là mọi người muốn vung đao vung kiếm khoét một lỗ nhỏ trên tường vách cũng phải mệt

bán sống bán chết, vị tất đã thành công. Nhưng những ngày qua, rất nhiều vách đá trong tổng đường Quỷ Vương Tông đã thay nhau xuất hiện những vết nứt quái dị, hơn nữa những vết nứt đó không ngờ vẫn đang không ngừng khuếch rộng ra.

Lại tỷ như mọi người sinh sông trong động quật trong lòng núi này đã sớm quen với lối sống yên tĩnh, nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, mỗi lần bọn họ về phòng nằm trên giường mơ mơ màng màng, không ngờ lại có một số đông nghe thấp phảng phất sâu kín bên dưới thạch thất của mình thoang thoang truyền tới những thanh âm cực kỳ đáng sợ. Thanh âm quái dị đó phảng phất như dòng nham tương khổng lồ hùng hực đang đùng đùng lưu động, lúc nào cũng có thể bộc phát lên trên nuốt trọn hết mọi người. Tiếng động quái dị như kim đâm vào tai đó khiến cho người ta sợ hãi, nhưng khơi khơi sau khi tỉnh dậy, lại phảng phất không nghe thấy gì nữa.

Những quái sự đó đều là sự tình trước đây chưa từng có, nhưng cái làm cho đám môn hạ đệ tử Quỷ Vương Tông cảm thấy khủng khiếp nhất lại là những chuyện xảy ra giữa đám đông. Có một số đệ tử của Quỷ Vương Tông rõ ràng là rất bình thường không có gì lạ, không biết sao bất thành linh cuồng tính phát tác, hoàn toàn mất hết lý trí, công kích bất cứ ai kề bên như dã thú điên cuồng, cho dù người đứng cạnh là thân nhân hay là bằng hữu tốt nhất, những đệ tử Quỷ Vương Tông nổi điên đó vẫn dùng phương pháp tàn khốc nhất mà giết hết bất cứ những ai mình có thể nhìn thấy, cho đến khi bị những người khác nghe động tĩnh chạy đến hợp lực giết chết.

Nội trong một thời gian ngắn ngủi, những sự tình đáng sợ đó liên tiếp không ngừng phát sinh trong Quỷ Vương Tông, nhất thời ai ai cũng thấy nguy kịch, thậm chí cả khi giữa thân nhân hảo hữu cũng đều không dám tin tưởng nữa. Ai ai cũng không biết thật ra đã xảy ra chuyện gì, lòng người lo sợ, toàn tòa Hồ Kỳ Sơn phảng phất đều hăm nhập vào không khí nguy hiểm quỷ dị.

Tàn dương như máu, đã đến hoàng hôn, vài đệ tử tâm thần bất an đứng tại cửa khẩu Quỷ Vương Tông, có người lảng lảng dõi nhìn vàng thái dương sắp lặn xuống núi, có người ngây ngô xuất thần, không biết đang nghĩ gì.

Bất chợt, có người "suyt" một tiếng, mở miệng thốt: "Có người đến."

Mọi người đều hoang mang, đưa mắt nhìn, quả nhiên dưới Hồ Kỳ Sơn, xa xa giữa ánh sáng tàn dư của mặt trời có một bóng trắng nhẹ nhàng lướt lên, phương hướng chính là vào Quỷ Vương Tông, chúng nhân không biết người đến là bạn hay là địch, nhất thời không khỏi khẩn trương hẳn lên. Bóng trắng đó tốc độ cực nhanh, nháy mắt đã lên tới lưng chừng núi, tiếp cận cửa vào tổng đường Quỷ Vương Tông, đệ tử Quỷ Vương Tông vọt lên đó, nhìn thấy rõ là ai, "hà" một tiếng thổi phào nhẹ nhõm, thì ra là khách của Quỷ Vương Tông chủ Quỷ Vương và phó Tông chủ Quỷ Lệ... Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch dừng chân, trong lòng hơi hơi cảm thấy kỳ quái, đám đệ tử Quỷ Vương Tông mặt mày như in hằn thần tình nặng nề, nhìn có mấy phần không giống ngày thường, có lẽ đám người này tự mình không cảm thấy được, nhưng Tiểu Bạch là Cửu Vĩ Thiên Hồ tu luyện ngàn năm, không có chuyện gì là

chưa từng thấy qua, cơ hồ là phản ứng trực giác, nàng cảm thấy đám đệ tử Quý Vương Tông trước mặt tựa như trên lưng đang có một khối đá khổng lồ đè ép, không tự khống chế được mà bạnh căng thân người.

Bất quá giờ phút này kêu nàng vừa gặp mặt mà nói ra coi là bị gì thì dĩ nhiên không thể nào, huống hồ bọn đệ tử đã chia nhau nhượng đường, mặt mày cười bồi. Tiểu Bạch khẽ gật đầu nhìn bọn chúng trong lòng ngẫm nghĩ có khi là vì Quý Vương Tông chủ quá hà khắc.

Tiểu Bạch đi vào lòng núi được hai bước, chợt lại dừng chân quay đầu lại kêu một gã trong đám đệ tử Quý Vương Tông: "Nè".

Không kêu còn đỡ, nàng bất quá thành linh đứng đằng sau bọn họ mà kêu một tiếng, cơ hồ cùng một lúc, tất cả đám đệ tử Quý Vương Tông đồng thời giống như bị sét đánh trúng, toàn thân kích động, thất tề nhảy dựng lên, còn có kẻ rút bội đao pahaspa bảo ra, như lâm đại địch, bày lập trận thế sinh tử quyết chiến.

Tiểu Bạch ngạc nhiên ngây người: "Các ngươi sao vậy?"

Mấy đệ tử Quý Vương Tông đưa mắt nhìn nhau, qua một hồi sau mới từ từ buông binh khí trong tay, lời người, tên đệ tử bị Tiểu Bạch kêu cười khở một tiếng: "Có chuyện gì vậy?"

Tiểu Bạch quan sát kỹ bọn chúng, chỉ thấy đám đệ tử này người nào cũng mắt quàng thâm, mày cau có, trên mặt có nét mệt mỏi, giống như đã một thời gian dài không ngơi nghỉ, càng làm cho sự nghi hoặc trong lòng nàng thêm sâu nặng, hỏi: "Các ngươi thật ra bị sao vậy? Sao ta thuận miệng kêu một tiếng là khản trương đến như thế?"

Tên đệ tử Quý Vương Tông kia lại cười khở một tiếng lắc đầu: "Cô nương, người đừng hỏi nữa, hỏi này người kêu tôi có chuyện gì vậy?"

Tiểu Bạch do dự một hồi; "Phó Tông chủ Quý Lệ của các ngươi có trong động không?"

Tên đệ tử Quý Vương Tông lắc đầu: "Phó Tông chủ đã vắng mặt nhiều ngày, không có trong núi."

Tiểu Bạch cau mày: "Hắn đi đâu vậy? Có nói khi nào quay về không?"

Tên đệ tử Quý Vương Tông đáp: "Phó Tông chủ luôn luôn hành tung thần bí, bọn tôi ở đây nào biết lão nhân gia đi đâu, dĩ nhiên là cũng không biết đến khi nào lại về."

Tiểu Bạch buồn bã đứng yên một hồi, gật gù đầu, nghĩ thầm quả là như vậy, Quý Lệ nếu muốn đi đâu, đám đệ tử bình thường của Quý Vương Tông làm sao mà biết được. Nàng liền xoay mình, tiếp tục đi vào lòng núi.

Lúc nàng cất bước, thân người từ từ mất hút trong bóng tối của lòng núi, bằng vào nhĩ lực hơn xa người thường của nàng, nghe được mấy đệ tử Quý Vương Tông tuốt đằng xa nhỏ giọng đàm thoại: "Lão Lý, ngươi sao lại làm vậy? Không ngờ cả đao cũng rút ra. Cũng may là Tiểu Bạch cô nương không bực bội, nếu không xem ngươi làm sao mà thoát thân?"

Người bên cạnh cười khở một tiếng, xem ra là tên được kêu là "lão Lý", nghe gã nói: "Ngươi hỏi ta

sao lại khẩn trương! Người không phải chuyện gì cũng nhảy dựng như một con thỏ sao? Trong khoảng thời gian này chỉ cần có gió lùa cỏ dạt là ta đã sợ hết hồn rồi."

Chúng nhân kể bên ai ai cũng chia nhau thở dài, không ngờ không có ai phản bác lời nói của lão Lý, chừng như đều nhận thấy vậy, tiếp đó mọi người tựa hồ tâm sự trùng trùng, không muốn nói gì nữa.

Tiểu Bạch ẩn thân giữa bóng tối trong dãy đèo của lòng núi, mặt mày vẻ nghi hoặc càng lúc càng trầm trọng, nhưng sau mấy phen suy đi nghĩ lại, vẫn không tính ra chỗ này có gì không đúng, chỉ đành chậm bước tiến tới. Nàng phen này về Hồ Kỳ Sơn dĩ nhiên là muốn tìm kiếm Quý Lệ, mấy ngày trước này tái nhập thánh đàn của Nam Cương Miêu tộc, căn cứ theo lời chỉ điểm của Vu Yêu, cuối cùng đã phát hiện bí mật của Vu tộc cổ khắc in sau thần tượng Khuyển Thần của Miêu tộc, một trong số chính là có liên quan đến vật mà Quý Lệ tìm kiếm, nhưng chuyện này nàng cũng đồng thời phát hiện ra những chuyện quỷ dị khác, mãi cho đến giờ phút này, nàng vẫn chưa quyết định có nên kể hết những chuyện đó với Quý Lệ không.

Bất quá lúc này Quý Lệ không có mặt ở Hồ Kỳ Sơn, Tiểu Bạch đương nhiên không nói được. Trước đây không lâu, nàng đã kể chuyện Quý Lệ trong nghĩa trang hoang phế ngoài Hà Dương thành, nếu nàng nói ra không chừng, chỉ là trong cõi u minh, tựa như có định số, ai mà nói rõ cho được.

Tiểu Bạch tính toán trong lòng, thiên hạ bao la vô biên, muốn tìm kiếm Quý Lệ như là mò kim đáy biển, bất quá Hồ Kỳ Sơn lại có Bích Dao, chắc Quý Lệ làm gì thì sớm muộn gì cũng về lại, ngay cả mình suốt dọc đường cũng đang do dự chưa quyết định có kể hết cho Quý Lệ nghe không, chi bằng lợi dụng thời gian ở đây đợi Quý Lệ mà nghĩ kỹ.

Nghĩ tới đây, Tiểu Bạch đã hạ quyết tâm, liền đổi bước queo về phía chỗ ở của Quý Lệ. Tiếng bước chân của nàng vang vọng trong dãy đèo, đi được một đoạn, Tiểu Bạch hơi cau mày, dừng lại.

Trong dãy đèo dài thượt, ngày thường đều có đệ tử Quý Vương Tông qua lại, nói nói cười cười, lúc này không ngờ trống không không, chỉ có một mình thân ảnh của nàng đứng giữa dãy đèo.

Tất cả mọi người đều không biết vì nguyên nhân gì mà trốn mất hết, không thấy bóng hình.

Tiểu Bạch quay đầu nhìn, tận cuối dãy đèo phảng phất đang bao trùm bóng tối sâu kín, nồng đậm đến mức không thể tan rã.

Nàng lẳng lẳng nhìn một hồi, lại xoay mình tiếp tục đi tới, tiếng bước chân đơn điệu hồi vọng trong dãy đèo trống vắng, phảng phất vang dội hơn ngày thường gấp bội.

Giữa sự tĩnh bí quỷ dị đó, Tiểu Bạch chậm chậm bước tới chỗ ở của Quý Lệ, không biết tại sao, tuy Quý Lệ không có mặt, nhưng nàng vẫn có ý định đi vào, lúc nàng vừa thò tay muốn đẩy mở cửa phòng của Quý Lệ, bất chợt thân người nàng sựng lại, giống như phát hiện gì đó, sau đó từ từ ngược đầu lên nhìn.

Trên vách đá cứng ngắc kiên cố ngoài thạch thất chỗ Quý Lệ cư trú không ngờ có bảy tám kẻ nứt sâu, lộ ra nham thạch nhám thô trũng vào, giống như bị cự lực gì đó, cứng cỏi xé banh ra, ngoằn ngoèo

thống khổ, như vết thương không lõ khắc trên vách đá, không biết từ trong kẽ nứt có trào máu ra không!

Thân người Tiểu Bạch chột hơi chân động, ngưng thị nhìn vào những kẽ nứt, trông mắt hơi co thắt, bằng vào đạo hạnh tu hành ngàn năm của nàng, nàng thậm chí linh mẫn đến mức thấp thoáng cảm giác được trên những kẽ nứt ngoằn ngoèo xộc vào mắt bên cạnh mình như thoang thoảng hiện ra một luồng hơi quý dị.

Luồng hơi quý dị đó khiến cho nàng trong tiềm thức cảm thấy kinh tởm!

Nhưng trước khi nàng muốn biết rõ sự tình, dị biến đột nhiên phát sinh, từ đằng đạo xa xa đằng sau người nàng, đột nhiên truyền tới tiếng gầm khủng khiếp như xé nát ruột gan, tiếp liền đó là tiếng thét gào sắc bén vang vọng, có người cuồng nộ, có người sợ hãi, tiếng quát rống giận dữ cùng tiếng khóc than bút rứt như theo gió lùa qua.

Tiểu Bạch thân ảnh nhoáng lên, hướng về phía tiếng gào thét lướt đi, mãi cho đến bây giờ, nàng mới thật sự xác nhận trong Hồ Kỳ Sơn quả thật đã xảy ra biến hoá quý dị gì đó mà nàng chưa biết được, hơn nữa phần nhiều là dị biến đáng sợ.

Thân ảnh mờ lung của nàng cấp tốc bay tới đằng đạo, trong đằng đạo hồi nãy trống không, lúc này đột nhiên không biết từ đâu lòi ra vô số người, có người bỏ chạy, càng có nhiều người sát khí đằng đằng cầm đao kiếm gào thét xông tới, xa xa, có người la hét: "Lại đây, lại đây, lần này lão Lý diên rồi..."

Tiểu Bạch trong lòng không biết sao bỗng chìm đắm tâm sự, sau đó thân ảnh của nàng lướt tới gần, dừng bên khoảng đất một người đang bị nhiều người khác vây quanh.

Trên mặt mọi người đều hiển lộ sát ý, nhưng Tiểu Bạch rõ ràng có thể nhận ra đằng sau sát khí đằng đằng của bọn họ không ngờ lại là sự sợ hãi. Giữa đám đông, một người toàn thân đầm máu tay cầm binh khí, như con thú cùng đường quắc mắt gào rống, thỉnh thoảng vung vẩy binh khí, dưới chân gã là thi thể của mấy người, trên mình người nào cũng có thể nhìn thấy vài vết thương sâu hoắm, xem ra hơn phân nửa khó lòng cứu trị nổi.

Tiểu Bạch bản thân chăm chú nhìn hung thủ pháng phát đã hoàn toàn chìm vào cơn điên, trước đó một khắc, ở cửa động, nàng còn nghe gã nói chuyện như thường, còn thấy nỗi lo lắng hoang mang trong lòng gã, nhưng vừa chớp mắt, mấy người bạn đồng hành của gã không ngờ đã nằm dài dưới chân gã, bị gã giết chết, bản thân gã như một con thú điên không ngừng gầm gừ.

Người xung quanh giận dữ mắng chửi, sau một hồi, đám đông ùa lên, binh khí vung vẩy trong tay lão Lý muốn chém người ta, nhưng trong nháy mắt, một lưỡi đao bén đã chẻ vào mình gã, sau một hồi, đám đông từ từ tản ra, Tiểu Bạch mặc nhiên nhìn, thấy thân thể của gã rục cuộn run lên khe khẽ, cái đầu đầy vết thương chầm chậm quay lại, sát na đó, mục quang của Tiểu Bạch chạm vào thị tuyến của gã.

Trong đầu óc như có một luồng sét vô hình đánh "oành", Tiểu Bạch không khỏi thoái lùi nửa bước,

trên mặt mắt hấn sắc, đôi mắt của nam nhân kia hoàn toàn biến thành màu đỏ máu, bên trong ngoại trừ chém giết ra, căn bản không còn một chút xíu nhân tính, sự tuyệt vọng tàn khốc đó, cho dù đạo hạnh ngàn năm như nàng tựa hồ cũng cảm thấy nghẹn thở.

Không gian phong cuồng làm sao!

Đám đông rầm rì nhỏ to, từ từ tản mác trong cơn sợ hãi, Tiểu Bạch chậm chậm cất bước, chậm chậm đi đến gần thi thể đã mất đi sinh mệnh.

Máu tươi đỏ bầm lẳng lẳng rỉ chảy, chậm chậm thấm vào nham thạch bùn đất. Tròng mắt màu đỏ máu điên dại đó đại khái vì mất đi sinh mệnh mà biến thành âm đạm, chuyển thành màu đỏ xám. Tiểu Bạch chăm chú quan sát, đột nhiên, vụt xoay người, sắc mặt giá buốt như băng nhìn về phía đằng đạo tối hù lại đã biến thành trống vắng.

Trong bóng tối đằng trước, một luồng hơi máu tanh nồng nặc cực kỳ không ngừng tản phát ra, giống như một con thú khổng lồ tham lam uống máu, độc ác quan sát mọi vật bên ngoài, khao khát máu tươi vô tận.

Một thân ảnh lặng yên đứng trong vùng tối tăm sâu hút, như ẩn như hiện!

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Chương 243

Khủng bố

Tu Di Sơn, Thiên Âm Tự.

Trong gian nhà gỗ lặng lẽ, Phổ Hoằng thượng nhân cùng Phổ Đức đại sư hai người đều im im không lên tiếng, Pháp Tướng đứng một bên, trên mặt cũng hiện ra vẻ ngạc nhiên, nhưng cũng bảo trì sự trầm mặc. Quý Lệ mắt không chớp đăm đăm nhìn bảo vật vừa mở ra trước mặt, ánh sáng trắng nhu hòa chiếu rọi sắc mặt hẳn lúc sáng lúc tối.

Bao bọc trong mảnh vải đen là một pháp bảo như một cái mâm ngọc, chất liệu hiện ra màu trắng trong ôn hòa cực kỳ, ngoài rìa có những gấp răng cưa hướng lõm vào trong cách nhau không xa, trên mỗi một gấp răng cưa đều có phân ra một đường rãnh nhỏ, hướng vào giữa mâm ngọc, vạch từ sâu tới nông.

Ánh sáng trắng ở giữa mâm ngọc ngời tỏa nhu hòa nhất, cơ hồ trôi chảy nhẹ nhàng giữa khoảng không hư vô như dòng nước. Bên dưới ánh sáng, có vô số khối vuông nhỏ làm bằng ngọc cực kỳ tinh tế, xếp ở giữa mâm ngọc đầy dẫy nhưng hiển nhiên là có thứ tự ngạnh thối đàng hoàng không rối rắm, bằng vào đạo hạnh tu hành của Quý Lệ có thể nhìn ra bên trên mỗi một khối vuông đó đều có khắc một chữ cổ, hẳn lại không biết hàm nghĩa của những chữ đó.

Ngoài rìa mâm ngọc, đông nam tây bắc bốn phương hướng đều có khắc đồ án thần bí cổ xưa, có chỗ tựa bầu trời sao giăng, có chỗ như biển sâu đảo vắng, còn có đồ án thậm chí cổ quái đến mức căn bản không nhận ra là hàm nghĩa gì.

Nhưng lúc này Quý Lệ không quá quan tâm đến hàm nghĩa của những chữ nhỏ và những đồ án đó, cái khiến hẳn kinh ngạc là vô số khối ngọc be bé đó không ngừng lưu động, không có khối nào là đứng yên, tất cả đều đang di động, chúng giống như dòng nước từ từ trôi, lại không chỉ chảy về một hướng, bốn mặt tám phương đều là phương hướng của chúng, nhưng dưới sự vận động làm cho người ta hoa mắt đó, lại tựa hồ thấp thoáng có ẩn chứa đạo lý gì đó, tất cả những khối ngọc đều không phát sinh hiện tượng đụng chạm nhau.

Quý Lệ chú thị một hồi lâu, vụt phát giác trên mâm ngọc phẳng phất có một lực lượng thần bí, vô số

khối ngọc lưu động trong mắt chàng đã hóa thành sông dài núi cao, thao thao bất tuyệt; một hồi lại ảo hóa thành sao giăng đầy trời, đầu chuyển tinh di, khung trời vô biên vô cùng tận; sau nữa, tinh quang tiêu tán trong chớp mắt, hần ngạc nhiên thấy mình đang trong bóng tối hư vô, sâu kín trong vùng tối tịch liêu đó, như có một bức họa trôi qua, có đời trước, có đời sau, dưới chân lại không biết từ lúc nào đã hiện ra một hắc động khổng lồ đen sì sâu hun hút không lường được, một hấp lực ào ạt không thể ngăn trở từ trong hắc động xông lên, kéo toàn thân hần xuống dưới, phảng phất trầm luân vĩnh viễn trong vùng hắc ám...

"Này!"

Bất chợt, một tiếng quát gãy gọn như sấm sét vang bên tai, Quỷ Lệ thân người giật nảy, như từ trong mộng vực tỉnh dậy, đầu lảo đảo mồ hôi, toàn thân như vừa trải qua một trường đại chiến mệt mỏi không chịu nổi, há miệng thở không ngừng.

Phổ Hoàng thượng nhân phát ra tiếng quát như sư tử gầm cảnh tỉnh Quỷ Lệ trong mắt lộ ra vẻ từ bi, nhẹ nhàng chấp tay: "Thí chủ, người thân thể trầm kha, tục thể trói buộc quá nhiều, có vô số quá khứ thương tâm, tâm ma cực nặng. Càn Khôn Luân Hồi Bàn này là vật độc nhất vô nhị trên thế gian, khả năng cướp hồn đoạt phách, có thể cắt đứt sinh tử, tính toán luân hồi, nhận định khí số, thật có lực nghịch chuyển càn khôn, cũng có thể làm cho người ta táng thân thất chí, tâm ma ăn mòn thân thể, nhất định phải cẩn thận đó."

Quỷ Lệ thấp giọng thở hổn hển, qua một hồi lâu sao mới từ từ bình tĩnh trở lại, Càn Khôn Luân Hồi Bàn trước mặt vẫn phát ra ánh sáng trắng nhu hòa, không hơi không tiếng trôi chảy đằng trước mọi người.

Tuy trong lòng đang chấn động kinh hãi trước kỳ năng của dị bảo chưa từng nghe tới này, nhưng nghĩ đến bảo vật này nếu quả nhiên thần diệu như vậy, hy vọng cứu trị Bích Dao đã tăng thêm nhiều phần, nghĩ tới đó, Quỷ Lệ trong lòng không còn kinh sợ nữa, biến thành vui mừng, nhìn Phổ Hoàng thượng nhân và Phổ Đức đại sư bái lạy: "Đệ tử khẩn cầu lòng từ bi của nhị vị đại sư, xây thất cấp phù đồ 1, giúp sức cho đệ tử một tay, tạm thời cho đệ tử mượn bảo vật này cứu người, sau khi xong việc đệ tử nhất định sẽ tự mình về núi dâng trả, ngày sau ngày đêm cung phụng, mong nhị vị đại sư tu thành chính quả." Nói xong, vập đầu rất mạnh.

1 Thất cấp phù đồ: do tiếng "Phật - đà" dịch âm tiếng Phạn "buddha" đọc trệch ra. Phật giáo là của Phật-đà sáng tạo ra, vì thế nên gọi Phật giáo đồ là phù đồ, đời sau gọi tháp của Phật là phù đồ.

Phổ Đức đại sư hơi nhấc tay, nhưng ông ta lời nói tuy đã dần dần lưu loát, thân thể động tác lại vẫn cứng đờ, cánh tay chỉ động đậy, chỉ ngồi nghe.

May là Phổ Hoàng thượng nhân bên cạnh đã bước qua, đỡ Quỷ Lệ dậy, dịu giọng: "Thí chủ bất tất như vậy, đứng dậy rồi nói."

Pháp Tướng một bên cũng đi qua, Quỷ Lệ mới chậm chậm đứng dậy.

Phổ Hoàng thượng nhân mỉm cười: "Phổ Đức đại sư đã đem bảo vật ra, là đã đồng ý cho người mượn, người yên tâm."

Quý Lệ mừng rỡ, đang định bái tạ, lại nghe thanh âm của Phổ Đức đại sư vang lên: "Thí chủ, lão nạp có vài câu muốn nói với người."

Quý Lệ liền nghiêm mặt: "Đại sư xin cứ nói, đệ tử rửa tai cung kính lắng nghe."

Phổ Đức đại sư từ từ thốt: "Bảo vật này nửa chính nửa tà, có thể làm mê hoặc lòng người. Lòng người nếu như tấm gương sáng, đường đường mà làm, rất có trợ ích; trái lại nếu câu động tâm ma như hồi này, sẽ phản ngược nuốt trọn thân mình. Ta cùng thí chủ quen biết không lâu, nhưng cũng nhìn ra thí chủ đạo hạnh thâm hậu, hơn nữa học hỏi nhiều ngã, các pháp đều thông, tương lai tiềm lực tu chân không phải kém cỏi, thành tự đương nhiên hơn xa bọn ta. Chỉ là thí chủ ngoại cường nội nhược, khí thịnh mà tinh hư, tâm ma đã thành đại họa, như kiếm bén giắt trên đầu, thí chủ có biết không?"

Quý Lệ mặc nhiên một hồi lâu: "Không giấu gì nhị vị đại sư, đệ tử vốn không để ý đến thông đạt tạo hóa, tu được trường sinh. Về chuyện sinh tử, sau nhiều biến cố, đệ tử có cảm giác sự sống không có gì phải lưu luyến, tục thế cùng mình cũng như không ảo, hà tất để ý tới tâm ma mồn mồn. Đệ tử hôm nay bôn ba thế gian chỉ là trong lòng còn nhiều mối quan hệ dây dưa vương vấn, vẫn còn một ít người chưa thể buông bỏ. Buông rơi không được, tự đem đời này để báo tri kỷ." Hắn từ từ ngược đầu, điềm điềm cười nói: "Còn mấy chuyện khác, đại sư bắt tất phải bận tâm vì ta."

Phổ Đức đại sư mắt nhìn Quý Lệ một hồi lâu, thở dài một tiếng, nhắm mắt không nói gì.

Quý Lệ quay về phía Phổ Đức đại sư hành lễ, bước lên cẩn thận gói Càn Khôn Luân Hồi Bàn lại trong mảnh vải đen, trân trọng nhét vào lòng. Phổ Hoàng thượng nhân chấp tay: "Thí chủ nhất thiết phải cẩn thận."

Quý Lệ gật đầu, chột nhứ mày, giơ tay vỗ trán, cười lên: "Trí óc của tôi đâu rồi, quá cao hứng mà cái gì cũng quên hết, bảo vật này cách dùng ra sao, còn chưa thỉnh giáo nữa!"

Phổ Đức đại sư chậm chậm mở mắt, trao đổi ánh mắt với Phổ Hoàng thượng nhân, Phổ Hoàng thượng nhân trong mắt có ý hỏi theo, Phổ Đức đại sư lại khẽ thở dài, chậm chậm lắc đầu.

Phổ Hoàng thượng nhân hơi nhứ mày, không nói gì, Phổ Đức đại sư dẫn đo một hồi, nhìn sang Quý Lệ.

Quý Lệ cúi thấp mình, thốt: "Xin đại sư chỉ điểm, đệ tử cảm kích bất tận."

Phổ Đức đại sư lẳng lẳng lắc đầu, Quý Lệ ngây người, không rõ nguyên nhân, sau một hồi, chỉ nghe Phổ Đức đại sư thanh âm trầm thấp khan khan: "Ta giữ vật này bên mình mấy chục năm, ngày đêm tham tường, đến nay cũng chỉ nhìn ra có kỳ năng thông huyền biến hóa, định hồn chuyển sinh, nhưng thủy chung không tham thấu thật ra làm sao mà sử dụng sai khiến dị bảo này."

Quý Lệ như bị dội một thau nước lạnh lên đầu, phát lãnh từ đầu tới chân, nhìn Phổ Đức đại sư một cách không thể tin tưởng nổi, sau đó từ từ nhìn Phổ Hoàng thượng nhân.

Phổ Hoằng thượng nhân thở dài một tiếng: "Thí chủ, đó là duyên có ta và Phổ Đức đại sư một mực do dự, Càn Khôn Luân Hồi Bàn quả thật có kỳ năng nữ chuyên càn khôn, đảo chuyển nhân quả, nhưng tất cũng vì pháp lực đó nghịch thiên thái quá, người thường không có cách nào khám phá ảo diệu bên trong."

Quý Lệ ngáy người không thốt nên lời, trong lòng hỗn loạn bối rối, ngàn ngôn vạn ngữ trào lên đầu, cuối cùng lại chỉ còn tư vị cay đắng không lời.

Một hồi lâu sau, hần bỗng cười khở thành tiếng, lắc lắc đầu: "Không cần biết ra sao, xin nhị vị đại sư cho đệ tử mượn bảo vật này, không cần biết ra sao, luôn còn một phần hy vọng."

Phổ Hoằng thượng nhân cùng Phổ Đức đại sư đồng thanh: "A di đà Phật."

Pháp Tướng bên cạnh có vẻ bất nhẫn, bước lên một bước, thấp giọng: "Trương thí chủ, thật là khó..."

Quý Lệ im lặng lắc đầu, chợt nhìn Pháp Tướng cười cười, chỉ là trong mắt Pháp Tướng, nụ cười đó chua chát cực kỳ, chỉ nghe hần từ từ thốt: "Pháp Tướng sư huynh, người bất tất phải dùng lời hay an ủi, kỳ thực sự tình như vậy, ta cũng không phải là lần đầu gặp phải, đã nhiều lần rồi cũng từng có hy vọng lớn lao trước mắt, lại khơi khơi thất bại thiếu sót..."

Thanh âm của hần chợt chuyển thành trầm thấp, trên mặt nổi đau xót cực kỳ thoáng qua, không nhiều lời nữa, vòng tay hướng về phía Phổ Hoằng, Phổ Đức đại sư, sau khi tạ ơn liền xoay mình, không quay lại nữa, bước dài đi ra.

Nhìn theo bóng Quý Lệ, Phổ Hoằng thượng nhân trong mắt thần sắc phức tạp, chấp tay khế niệm: "A di đà Phật, Phật tổ từ bi, hần nghiệp chướng trói thân, thật là cả đời sâu khổ."

Phổ Đức đại sư mặc nhiên một hồi, cũng khế niệm một câu: "A di đà Phật!"

oOo

Hồ Kỳ Sơn, tổng đường Quý Vương Tông.

Tiểu Bạch về đến Hồ Kỳ Sơn đã ba ngày, trong ba ngày đó, mặt mày nàng tựa hồ chưa từng lời lỏng. Nội trong ba ngày, thảm kịch không chỉ một lần diễn ra trước mặt nàng, nhìn những đệ tử Quý Vương Tông cuồng điên mà chết cho đến chu vi xung quanh ngày đêm chìm đắm trong sợ hãi, thấy cho dù mình không điên cũng phải chứng kiến thứ không khí khủng bố này ép bức mọi người điên cuồng, Tiểu Bạch hoàn toàn khẳng định trong Hồ Kỳ Sơn này chắc chắn đã xảy ra sự tình đáng sợ gì đó. Nhưng, cái làm cho nàng nghi hoặc tức giận nhất là dưới tình huống như vậy, nàng không ngờ lại không thấy Tông chủ của Quý Vương Tông Quý Vương đâu cả.

Theo lời của đệ tử Quý Vương Tông, Quý Vương trước đây đột nhiên hạ lệnh bế quan, không ra ngoài gặp khách nữa, cả một đám đệ tử Quý Vương Tông cũng không gặp được ông ta. Tiểu Bạch mấy phen kêu đệ tử Quý Vương Tông đi thông báo, nhưng tin tức truyền về lại không khác biệt gì, đám đệ tử Quý Vương Tông đi báo tin cũng không gặp Quý Vương Tông chủ, chỉ có lời của Quý Vương truyền ra mời Tiểu Bạch cô nương đợi thêm vài ngày, ông ta sẽ xuất quan, chỉ có nghe tiếng mà không thấy

mặt ông ta.

Tiểu Bạch tuy đạo hạnh cao thâm, nhưng đã dồn thân vào không khí quỷ dị của Quý Vương Tông ngày nay, tâm tình vô luận ra sao cũng không tốt đẹp được, hơn nữa mỗi một ngày lâu lâu lại nhìn thấy có người bên cạnh phát điên mà chết, sự đáng sợ của cảnh cuồng điên đó, tuyệt không có ngôn ngữ nào có thể hình dung được.

Trên sự thật, Tiểu Bạch bằng vào đạo hạnh ngàn năm của nàng đã thấp thoáng cảm thấy được ẩn tàng sau động quật trong lòng núi rộng lớn hoành tráng này có một luồng lực lượng khát máu cực kỳ quỷ dị, đang không ngừng bành trướng, đặc biệt là mỗi lần nàng thấy có người phát điên mà chết, hơi máu tanh đặc thù biến thành càng lúc càng nồng nặc hẳn lên.

Ba ngày trước, lúc nàng vừa đến Hồ Kỳ Sơn, chứng kiến tên đệ tử Quý Vương Tông là lão Lý phát điên, từng bất chợt phát hiện trong một góc tối có ẩn tàng nhân vật thần bí, thứ mùi vị huyết tinh đó tản phát ra trên mình đậm đặc nhất, nhưng lúc nàng truy đuổi theo, lại phát hiện nhân vật thần bí đó tự nhiên biến mất, từ ngày đó đến nay không còn xuất hiện nữa.

Đến giờ này, Tiểu Bạch cảm thấy sức nhẫn nại của mình đã tiêu tán gần hết!

Trong thạch thất, Tiểu Bạch ngồi đơn độc một mình, vách đá dày nặng xung quanh tuy đầy tràn những kẽ nứt trước đây đâu có thấy, khiến cho người ta kinh hãi, nhưng vẫn có thể cản trở đại đa số những âm thanh tạp nhạp, phần nào giữ được không khí tĩnh mịch đáng quý trong thạch thất. Chỉ là trên mặt Tiểu Bạch lại không có tới một chút sắc vẻ bình tĩnh, ngược lại, sự phẫn nộ trên mặt nàng càng lúc càng mãnh liệt, sự tình xảy ra trước mắt nàng mấy ngày qua đã hoàn toàn đả phá ấn tượng về Quý Vương của nàng trước đây, môn hạ đệ tử bị nhốt kín trong khung bố, mà Tông chủ không ngờ hoàn toàn biến mất bóng dáng, thậm chí cả đứng ra nói một câu xoa dịu lòng người cũng không, còn nói gì tới nghĩ ra cách giải quyết sự việc.

Đây quả thật là chuyện chưa từng nghe thấy, Tiểu Bạch thậm chí còn hoài nghi Quý Vương Tông có phải đã xảy ra đại sự gì trong khi nàng không có mặt, có nhân vật lợi hại nào đó đã ngấm ngầm hại chết Quý Vương, cho nên mới loạn lạc như vậy. Nếu không thì hùng tài đại lược như Quý Vương trong dĩ vãng sao lại để cho ở đây đi tới tình cảnh như vậy? Chỉ là Tiểu Bạch nghĩ đi nghĩ lại, lại cảm thấy nhân vật lợi hại như Quý Vương làm sao mà bị thủ hạ mưu phản cho được, Tiểu Bạch thủy chung còn nghĩ tới tình cảm người chị em Tiểu Si đã kết nghĩa phu thê với Quý Vương năm xưa, không muốn làm dữ, chỉ đành nhẫn nhịn chờ đợi, nào ngờ đã đợi liền ba ngày ba đêm."

"Cạch!"

Tiểu Bạch sắc mặt âm trầm như nước, vỗ vào cạnh giường, đứng dậy, đi thẳng ra cửa.

Đã ba ngày, nàng cuối cùng đã nhìn không được nữa, quyết tâm phải đi gặp Quý Vương hỏi cho rõ, nàng cũng thà rời khỏi chỗ này cho xong, chỗ quỷ dị như vậy, nàng thật không muốn ngồi đợi nữa.

Lúc nàng sắp tới cửa đá, Tiểu Bạch chợt cau mày, tựa hồ cảm thấy gì đó, dừng chân lại.

Quả nhiên một lúc sau, ngoài cửa có động tĩnh truyền vào, tiếp đó một thanh âm cung kính vang lên: "Tiểu Bạch cô nương có đó không?"

Tiểu Bạch bước lên mở cửa, chỉ thấy đứng ngoài thạch thất là một đệ tử của Quý Vương Tông, cỡ khoảng hai chục, nhìn còn rất trẻ, nhưng mắt quàng thâm, cũng không che giấu được vẻ mệt mỏi, có thể thấy được người này cũng bị những chuyện quỷ dị xung quanh làm khốn đốn.

Thấy Tiểu Bạch có mặt, gã đệ tử Quý Vương Tông liền nghiêm mặt, Tiểu Bạch cùng Quý Vương Tông Tông chủ Quý Vương và phó Tông chủ Quý Lệ có giao tình không phải tầm thường, Quý Vương Tông trên dưới không có ai là không biết, dĩ nhiên là cung kính kính với nàng.

Tiểu Bạch liếc nhìn gã, hỏi: "Chuyện gì?"

Nghe tên đệ tử trẻ đó đáp: "Đệ tử phụng lệnh Tông chủ tới thỉnh Tiểu Bạch cô nương đi gặp mặt."

Tiểu Bạch nghe vậy ngẩn người, liền cười lạnh một tiếng: "Ông ta cuối cùng đã có thời gian rồi sao, cuối cùng chịu gặp ta rồi?"

Trong giọng điệu của nàng có vẻ tức giận bất kính đối với Quý Vương, tên đệ tử Quý Vương Tông nghe vậy, trên mặt thoáng qua vẻ kinh sợ, đầu cúi càng thấp.

Tiểu Bạch hừ một tiếng, cũng không muốn làm khó gã nữa, điềm đạm thốt: "Vừa may ta cũng muốn đi gặp ông ta, đã là như vậy, người dẫn đường đi!"

Tên đệ tử Quý Vương Tông thở phào, gật đầu: "Dạ, xin cô nương theo tôi." Nói rồi cũng không dám nhìn Tiểu Bạch, xoay mình đi về phía đằng đạo.

Tiểu Bạch theo sau tên đệ tử Quý Vương Tông, thấy phương hướng đi chính là chỗ ở của Quý Vương, xem ra Quý Vương quả nhiên vừa ra khỏi giai đoạn gọi là "bé quan", đã về đến gian ốc của ông ta. Tiểu Bạch khước miệng he hé, trên mặt thoáng lộ một nụ cười lạnh.

Hai người đi một mạch, còn cách thạch thất của Quý Vương mười trượng, tên đệ tử Quý Vương Tông dừng bước, thấp giọng: "Tiểu Bạch cô nương, Tông chủ phân phó để cô nương một mình vào gặp mặt, tôi không vào được."

Tiểu Bạch cau mày, tuy Quý Vương đã quen phân phó như vậy, nhưng còn cách xa mười trượng mà tên đệ tử này đã dừng chân, vô luận ra sao cũng là một hành vi cực kỳ thất lễ. Nhưng sau khi nàng quay đầu lại nhìn tên đệ tử trẻ tuổi, đầu óc lại bần thần, chỉ thấy thần tình gã đờ đẫn, song thủ buông lơi, mặt mày lấm lét hoang mang, lòng bàn tay đầm đìa mồ hôi, thái độ cực kỳ khản trương lo sợ.

Tiểu Bạch im lặng một hồi, bình tĩnh trở lại, khẽ thở dài một tiếng: "Được, người đi đi."

Gã đệ tử trẻ ngược đầu nhìn Tiểu Bạch một cái, liền cúi thấp đầu, nhưng rõ ràng có thể thấy toàn thân gã đã lơi lỏng được chút ít, giống như tảng đá ngàn cân trên lưng đã quăng xuống, khước miệng cũng lộ ra nụ cười mỉm, chỉ nghe gã thấp giọng: "Đa tạ cô nương." Nói xong, xoay mình tất tả bỏ đi.

Mục quang của Tiểu Bạch xoay lại, nhìn về phía thạch thất của Quý Vương, trầm ngâm một lúc, định thần đi tới một bước, bất chợt, ngay lúc đó, từ xa xa sau lưng nàng vụt truyền lại tiếng gầm thét xé nát

tâm can, thanh âm đó sắc bén như đao kiếm, trong một sát na xung phá hết sự tĩnh lặng yếu ớt trong tòa động quật này.

Tiểu Bạch không phải là lần đầu tiên nghe thấy thứ thanh âm đó, nhưng lòng ngực vẫn đột nhiên chìm đắm, hét một tiếng xoay người lại, cũng chỉ thấy trong dừng đao trước mặt vẫn trống trống không không, chỉ có một thân ảnh đứng sững như một tượng đá cứng đờ.

Xa xa, tiếng gầm thét pha lẫn tiếng người hô hào, dần dần bị che lấp bởi tiếng ầm ỉa quát mắng hỗn loạn, khí vị máu tanh lợ lạt phảng phất như dòng nước vô hình trôi tản xung quanh thân thể Tiểu Bạch. Lúc đó, Tiểu Bạch tạm thời không để ý tới những thứ đó, nằng cau mày, đăm đăm nhìn gã đệ tử trẻ hồi nãy. Thạch thất của Quý Vương nằm trong một góc an tĩnh hơn hết, dừng đao đó dài thượt, giờ phút này ngoại trừ Tiểu Bạch và gã đệ tử Quý Vương Tông trẻ trung kia cũng không còn ai khác, từ đằng xa tiếng gào thét khủng bố khiến cho lòng người tê dại vẫn không ngừng truyền đến, cũng không biết là người đáng thương nào lại phát điên.

Bất chợt, thân thể cứng đờ của gã đệ tử trẻ bắt đầu phát run, run rẩy càng lúc càng dữ, tiếp đó gã phát ra một tiếng hú gần như tuyệt vọng: "A!... Ta không chịu được nữa..."

Gã rút thanh đao hộ thân ra, phảng phất nơi hư vô bên cạnh gã có ác quỷ muốn hại gã, cho nên huy đao chém chặt loạn xạ như điên cuồng, binh khí phát ra tiếng rít sù sù trong không khí, thỉnh thoảng chém lên vách đá cứng ngắt, lưu lại vết ngân lòn lợt.

Tiếng gầm thét xa xa đã dần dần giảm yếu, nhưng đám đông tựa hồ nghe thấy gì đó, bắt đầu di động đến. Tiểu Bạch hừ lạnh một tiếng, chợt bóng trắng nhoáng lên, người đã lướt đến bên cạnh gã đệ tử trẻ. Gã đệ tử trẻ tựa hồ đã mất đi lý trí, vung một đao chém về phía Tiểu Bạch, Tiểu Bạch tả thủ lẳng không thành trào, như ánh chớp nắm lấy cổ tay của gã đệ tử trẻ, nhấn chút khí lực, liền nghe một tiếng cạch nhẹ, thanh đao trong tay gã đệ tử đã rơi xuống đất, thân người gã đã mất hết hơi sức dựa vào vách đá.

Tiểu Bạch định thần nhìn thẳng vào song nhãn của gã, chỉ thấy gã thở hổn hển, nhãn quang tán loạn có vẻ điên dại, nhưng ngoại trừ có vài vằn đỏ trong mắt, không có ánh đỏ bùng khát máu.

Tiểu Bạch thở phào một hơi, trong tai nghe thấy thanh âm tạp nhạp từ xa đến gần, trầm ngâm một hồi, hữu thủ phát qua đầu gã đệ tử trẻ, theo ống tay áo trắng tinh thoáng qua, gã đệ tử trẻ rùng mình, song nhãn từ từ nhắm lại, người cũng yếu ớt gã quy xuống.

Tiểu Bạch mặt mày bạnh cứng, vụt xoay mình, thân người bay về phía thạch thất chỗ Quý Vương cư trú, đằng sau lưng nằng, nhiều bóng người thấp thoáng xuất hiện, chạy về phía đó.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Chương 244

Hy vọng

Cửa đá trầm trọng phát ra thanh âm trầm đục đang đóng lại sau lưng Tiểu Bạch, cũng đồng thời cắt đứt những thanh âm tạp nham xa xa, nhãn thần ngời sáng của Tiểu Bạch quét quanh nhà, liền rơi đến trên mình nam nhân ngồi đằng sau thư án phía trước. Người đó thân thể cao to, sắc mặt uy nghiêm, khí độ hùng vĩ, chính là Quý Vương.

Lúc này, Quý Vương cũng đưa mắt nhìn Tiểu Bạch, lại không nói gì. Tiểu Bạch trước khi đến đây vốn trong lòng tích tụ đầy dẫy tức giận, nhưng giờ phút này không ngờ lại không biết nên nói gì mới đúng, hừ một tiếng, mục quang bất giác lại nhìn quanh thạch thất, liền nhíu nhíu mày, trong lòng dâng lên một thứ cảm giác kỳ quái, có vẻ như gian phòng này có gì đó không đúng, nhưng đồ đạc bày biện xung quanh lại vẫn không khác gì so với lần trước nàng đến, không có một tí xíu biến động, cả chính Tiểu Bạch cũng không nói được là cái gì không đúng.

Lúc đó, Quý Vương từ từ đứng dậy, hỏi: "Sao ngươi lại đột nhiên quay về?"

Thanh âm của ông ta trầm thấp thập phần, tựa hồ có hơi khác so với giọng nói lúc trước, nhưng Tiểu Bạch lúc này trong lòng đang có quá nhiều tâm tình, cũng không chú ý mấy, lợi dụng Quý Vương hỏi câu đó, nàng cười lạnh một tiếng: "Thì ra ông còn biết ta đã về? Ta về không phải là tìm ông."

Quý Vương điềm đạm hỏi: "Ồ? Vậy là vì chuyện gì?"

Tiểu Bạch trả lời không do dự: "Ta về để tìm Quý Lệ vì còn có chuyện chưa nói, ta có vài lời muốn hỏi ông..."

"Chậm đã!" Quý Vương sắc mặt trầm ổn chợt hơi có biến, cắt ngang lời nói của Tiểu Bạch: "Ngươi nói tìm Quý Lệ?"

Tiểu Bạch liếc nhìn ông ta, khóe miệng hơi động đậy: "Thì sao?"

Quý Vương sắc mặt sa sầm, dị quang thoáng qua trong mắt, chú thị nhìn lên mình Tiểu Bạch một hồi, một luồng hàn ý lạ kỳ từ trong nhãn thần của ông ta chậm chậm tản phát, nhưng Tiểu Bạch lại phảng phất không cảm thấy gì, sắc mặt bất biến, nhìn thẳng vào mắt Quý Vương, thấp thoáng có ý gây hấn.

Hai người nhìn nhau một hồi, Quý Vương chợt thở dài một tiếng, dời chuyển mục quang: "Không có gì."

Tiểu Bạch hừ lạnh một tiếng: "Ta đến hỏi ông, thời gian gần đây trong Hồ Kỳ Sơn đã loạn lạc rồi bởi,

ngày nào cũng có người phát điên một cách quái lạ, ngày nào cũng có người thảm tử, Quý Vương Tông trên dưới ai ai cũng sợ hãi, ai ai cũng dòm trước ngó sau, ông có biết không?"

Quý Vương chấp tay sau lưng đứng dậy, thần tình trên mặt ông ta sau khi nghe thấy tin tức kinh hồn đó lại tựa hồ cứng đờ như nham thạch, không có biến hóa, qua một lúc ông ta mới điềm đàm hỏi: "Ồ? Có chuyện vậy sao?"

Tiểu Bạch tức không chịu nổi, bước tới một bước, giận dữ hỏi: "Ông thân là Quý Vương Tông Tông chủ, sao lại lì ra một cách bất nhân đối với đại sự như vậy? Trong lòng ông đang nghĩ gì đây?"

Quý Vương xoay người lại, mục quang càng lãnh đạm, nhìn Tiểu Bạch một cái, khẩu khí chuyển thành lạnh buốt: "Người cũng biết ta là Quý Vương Tông Tông chủ mà, còn Tiểu Bạch cô nương người là gì của Quý Vương Tông? Bằng vào cái gì mà lo chuyện nhà của Quý Vương Tông ta?"

Tiểu Bạch ngây người, hiển nhiên không tưởng được Quý Vương lại nói mấy lời đó, trên mặt vẻ tức giận càng đậm đặc, hai người mục quang như hai binh khí trong thạch thất, không tiếng tăm đập vào nhau!

Cũng không biết bao lâu sau, chỉ nghe Tiểu Bạch gằn từng tiếng: "Phần cơ nghiệp này, năm xưa có tâm huyết của Tiểu Si muội muội của ta, ta không cần biết ông thật ra có bị điên hay không, nhưng ta không thể nhìn ông hủy nó đi!"

"Hủy nó? Khả khả..." Quý Vương giống như đột nhiên nghe lời nói buồn cười nhất, thần tình biến đổi, trừ âm trầm phút chốc đã biến thành cuồng vọng, ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng: "Người biết gì? Chính là vì phần cơ nghiệp này có tâm huyết của Tiểu Si, ta mới dụng tâm kinh doanh, ngày sau xem ta nhất thống võ lâm, xưng bá thiên hạ, mới biết thủ đoạn của ta, khả khả..." Tiếng cười của ông ta cuồng dại, thần tình dương dương tự đắc, thần thái khác hẳn ngày xưa, hoàn toàn không còn tư thái trầm ổn ngày thường.

Tiểu Bạch không khỏi ngạc nhiên, nàng là Cửu Vĩ Thiên Hồ, tuy bình nhật đối đãi với người ta cũng có thể coi là thiện lương, nhưng cũng vì tất xem trọng nhân mạng, chỉ là giờ phút này nhìn thấy thần tình của Quý Vương không ngờ đã hoàn toàn không lo tới tính mệnh của vô số đệ tử Quý Vương Tông, cho dù nàng là loài yêu trong mắt loài người cũng phải thấy quá đáng. Tiểu Bạch cảm thấy mình phen này quay về thật là sai lầm, người người xung quanh đều chùng như đã biến thành điên dại, chưa điên cũng không khác gì điên mấy, Quý Vương trước mặt cũng không bình thường, thật làm cho mình tức tối nghi hoặc.

Giận dữ đến cực điểm, Tiểu Bạch quát lớn: "Người có phải bị điên không? Những người kia đều là môn hạ đệ tử của người, sao người có thể không lo tới tính mệnh của chúng?"

Quý Vương vốn vẫn còn ngửa mặt cười dài, nhưng chữ "điên" trong lời nói của Tiểu Bạch vừa lọt vào tai, thần tình của ông ta liền biến hóa, bắp thịt trên mặt co thắt, tiếng cười ngưng bật, mục quang hung mãnh như đao, nhìn về phía Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch thấy thần thái đột biến của Quý Vương, thấp thoáng tỏa ra mấy phần sát khí, trong lòng hơi rung mình, cơ hồ cùng một lúc, bằng vào sự linh mãnh của đạo hạnh tu hành ngàn năm yêu hồ, nàng lại phát hiện một chuyện làm cho nàng hơi chấn động, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Quý Vương.

Trong thạch thất, giữa sự im lặng không hơi không tiếng, không ngờ bốc lên một mùi máu tanh quý dị lờn lợt. Lực lượng quý dị đó, cho dù trong lòng Tiểu Bạch không chịu tin, lại rõ ràng đang chậm chậm tản phát từ thân người Quý Vương.

"Người... nói... gì?"

Quý Vương đứng đó, chăm chăm nhìn Tiểu Bạch, thanh âm lại biến thành trầm thấp, phun ra một câu hỏi qua kẽ răng.

Tiểu Bạch không hồi đáp, nàng chỉ nhìn Quý Vương, sau đó nét kinh ngạc ban đầu đã thay thế bằng sự bình tĩnh trở lại, mặt mày không chút biểu tình, đến cuối trong nhãn thần của nàng thậm chí còn thấp thoáng có vẻ trào phúng châm chọc quý dị, chỉ thấy nàng trầm mặt một hồi lâu, lại ngẩng đầu từ từ thốt: "Ta hồi nãy nóng nảy bộp chộp, lời nói không đúng, ông đừng để ý."

Lời nói này vượt ngoài ý liệu của Quý Vương, bằng vào sự trầm ổn của ông ta cũng không khỏi hiển lộ vẻ kinh ngạc, nhưng không cần biết là sao, Tiểu Bạch đã nói ra câu đó, trong thạch thất vốn không khí căng thẳng lại đã nhất thời buông nhẹ, sát khí máu tanh thần bí quý dị kia cũng tựa hồ từ từ lợt lạt đi.

Tiểu Bạch nhìn kỹ Quý Vương, thốt: "Ta hồi nãy có nói ta đến tìm Quý Lê, đã là hẳn không có ở đây, ta cũng chán ngán ngồi lì, vậy ta đi đây."

Quý Vương do dự một hồi, đôi mày nhíu lại, tựa hồ nhất thời vẫn chưa nghĩ thông duyên cớ tại sao thái độ của Tiểu Bạch lại đột nhiên biến chuyển, nên nói cũng hơi đắn đo.

Còn Tiểu Bạch lại không để cho Quý Vương có thời gian nghĩ ngợi, nói thẳng: "Nếu ông không còn chuyện gì khác, ta cáo từ đây." Nói xong quay lưng đi ra cửa.

Thạch thất của Quý Vương dĩ nhiên là nơi rộng rãi, nhưng xây trong lòng núi, có rộng cũng đâu rộng mấy, khoảng cách giữa Tiểu Bạch và cửa đá chỉ chưa đầy mười bước, nhìn thân ảnh yếu điệu của nàng ra đi, Quý Vương đứng sau lưng nàng thần tình đột nhiên xảy ra biến hóa, đủ thứ thần sắc phức tạp đan dệt vào nhau, chợt sát khí đằng đằng, chợt lại do dự không quyết đoán.

Chỉ là tốc độ bước đi của Tiểu Bạch lại không chậm rãi chút nào, cách xa mười bước, cho dù tốc độ không nhau cũng có thể nháy mắt là đến. Cửa đá nặng nề chậm chậm mở về một phía trước mặt nàng, phát ra tiếng cọc cạch trầm thấp, nàng không quay đầu lại.

Vạt áo trắng bao phủ hình dáng thon thả đầy đặn của nàng, lật phát nhẹ nhẹ.

Trong thạch quật trong lòng núi này lại có gió thổi vào sao?

Sau lưng, cánh cửa nặng nề lại đóng lại, cách chia nàng cùng bên trong thạch thất. Tiểu Bạch chợt đứng lại, hít sâu một hơi, lần theo thông đạo trống trống vắng vắng mà đi, tới lúc này thân thể nàng đã

từ trạng thái căng thẳng khẩn trương ngấm ngấm lúc này trở nên buông lỏng hơi hơi.

Nhãn quang của nàng vẫn có chút cười cợt thần bí, không biết là đáy lòng nàng đang nghĩ gì, chỉ là mục quang của nàng đang lướt qua xung quanh thông đạo rộng rãi, chợt mục quang rơi trên những kẽ nứt sâu hoắm thô thiển trên vách đá xung quanh, sau đó, thần tình trên sắc mặt của nàng lại thoáng qua một tia cười lạnh xác nhận.

Nàng đã biết nguyên nhân của cảm giác có gì đó không đúng hồi này khi mình ở trong thạch thất của Quý Vương. Trong động quật của Quý Vương Tông ở Hồ Kỳ Sơn này, đâu đâu cũng có những vết nứt thần bí quý dị xuất hiện, chỉ có trong thạch thất của Quý Vương hồi này, tường đá lại không như vậy.

Hoàn hảo không tổn hại!

oOo

Quý Lệ từ trên bầu trời cao cao rơi xuống, con khi Tiểu Hôi vẫn ngồi trên vai chàng, nhìn khắp bốn phía, đối với Tiểu Hôi háo động mà nói, tựa hồ vĩnh viễn không có lúc nào an tĩnh, bên trong thân thể khi cũng vĩnh viễn nhìn không thấy hai chữ "mệt mỏi."

Bất quá khi không thể mệt, nhưng chủ nhân của nó sắc mặt lại có vẻ trầm trọng, Quý Lệ hạ mình xuống đất, xa xa là Hồ Kỳ Sơn hoang lương sừng sững, nhưng không biết vì sao hắn lại không trực tiếp hạ xuống ngay cửa vào động quật của Quý Vương Tông như xưa, mà lại hạ tuốt chân núi Hồ Kỳ Sơn, sau đó chậm chậm bộ hành lên núi. Có thể nhìn ra thần thái của Quý Lệ có vẻ ngưng trọng, đôi mày nhíu chặt, có lẽ cả hắn cũng đã quên rất lâu rồi không có lần nào thật sự cười tươi.

Lòng ngực hơi có cảm giác nặng nặng, Quý Lệ không cần thò tay sờ cũng biết là gì – pháp bảo thần bí Càn Khôn Luân Hồi Bàn! Trước đây Quý Lệ chưa từng nghe nói thế gian này không ngờ còn có bảo vật thần kỳ như vậy, càng không tưởng được một lão coi tướng Chu Nhất Tiên lãng tích thiên nhai lại biết bí mật mà ngay cả trong Thiên Âm Tự cũng cực kỳ ẩn bí, chỉ là sau mỗi một chút hy vọng của hắn lại là lo lắng, bồn chồn, khôn hoặc. Mãi cho đến bây giờ, hắn vẫn không có cách nào tham thấu pháp bảo này, nghĩ lại, Phổ Đức đại sư một trong tứ đại thần tăng của Thiên Âm Tự cũng đã tồn mấy chục năm tham tường mà vẫn không thấu đáo, làm sao trong vài ngày ngắn ngủi mà hắn có thể phá giải được cõi mê này? Làm sao mà lo cho Bích Dao?

Quý Lệ dừng bước, hít một hơi sâu, thần tình của hắn giống như gánh nặng ngàn cân đè ép không thở được, sau một hồi lâu, hắn bỗng cười khỏ một tiếng, lại đi lên núi.

Biết bao nhiêu người luôn nói đời người như mộng, lại nào biết giữa nhân thế, vô luận là mộng ra sao, cũng phải đi đối diện!

Bất tri bất giác hắn đã đi đến chỗ vào động quật tông đường Quý Vương Tông.

Mấy đệ tử đi tuần canh gác cửa khẩu nhìn thấy thân ảnh của hắn, ban đầu kinh hãi, liền đó nghĩ đến gì đó, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng hoan hỉ, tất cả đều chạy lại.

"Phó Tông chủ, ngài đã về rồi."

"Ngài về chậm một bước, Tiểu Bạch cô nương có đến tìm ngài, hồi nãy mới vừa ra đi rồi!"

"Ngài không về thì bọn tôi... bọn tôi thật không biết còn có thể sống sót gặp ngày không..."

Tiếng nói loạn xạ chất chồng nhau vang lên, khiến cho Quỷ Lệ thất kinh, ngạc nhiên hỏi: "Các người nói gì?"

Chúng đệ tử Quỷ Vương Tông những ngày qua thật như chìm mình trong đao sơn hỏa hải, khốn khổ không thể tả, ngày ngày dưới tình huống đó, bao nhiêu quân sự không ngờ biến mất hết, tứ đại thánh sư vốn luôn có uy vọng, nhưng Thanh Long sau khi đi Nam Cương là bật vô âm tín, thất tung đã lâu, Chu Tước cũng đã sớm rời khỏi Hồ Kỳ Sơn. Ngay cả Quỷ Vương Tông cầm đầu cả mạch Quỷ Vương Tông lại hoàn toàn có thái độ quý dị khỏi hỏi không rằng, trong Quỷ Vương Tông thật sự đã loạn lạc không còn quy củ Ma giáo thâm nghiêm, ai ai cũng sợ hình phạt mà không dám trốn chạy, nếu không thì Hồ Kỳ Sơn đã biến thành tòa núi trống không rồi.

Quỷ Lệ có địa vị cao trong Quỷ Vương Tông, tuy ngày thường mặt lạnh với mọi người, nhưng đối đãi với chúng đệ tử tầm thường trong Quỷ Vương Tông lại không bao giờ khinh khi coi thường, cho nên bọn đệ tử ngấm ngấm kính trọng vị phó Tông chủ im lặng ít nói này thập phần. Giờ phút này nguy nan trùng trùng, chợt nhìn thấy Quỷ Lệ, cứ như đang bệnh được cho thuốc, làm sao không khiến cho bọn chúng những kẻ trong lòng đang chìm đắm trong sợ hãi không thể tự thoát bỗng trở thành vui mừng như điên cho được.

Nghe đám đệ tử xung quanh kể một câu người một câu tranh nhau nói không ngớt, Quỷ Lệ mặc nhiên cúi đầu, giơ tay sờ ngực, Càn Khôn Luân Hồi Bàn qua mảnh vải đen thấp thoáng tản phát hơi âm lợ lạt.

"Đủ rồi!" Đột nhiên hấn lạnh lùng thốt một câu.

Đám đệ tử Quỷ Vương Tông xung quanh đều ngẩn người.

Quỷ Lệ im lặng đưa tay đẩy chúng đệ tử Quỷ Vương Tông, đi vào trong lòng núi.

Đằng sau có người nói lớn: "Phó Tông chủ, lẽ nào ngài... ngài cũng không lo cho bọn tôi?"

Quỷ Lệ thân mình dừng lại một lúc, sau đó chỉ nghe thanh âm trầm thấp nén giữ của hấn chậm chậm thốt: "Đã mười năm rồi ta tận toàn lực mà cũng không có cách cứu trị Bích Dao, cả chính ta cũng không lo được cho mình, có năng lực gì để cứu người khác..."

Hấn lại tiếp tục tiến bước, nhìn theo bóng lưng hấn không ngờ thoang thoang mấy phần thê lương, không còn khí khái trẻ trung mà hấn lúc này nên có. Đám đệ tử Quỷ Vương Tông đằng sau hấn đưa mắt nhìn nhau, mặt mày ai ai cũng xám xịt, tuyệt vọng như thủy triều đang từ bốn phương tám hướng trào dâng, chìm ngập bọn chúng.

Quỷ Lệ đi vào dãy đạo trong lòng núi, chưa đi được hai bước, chợt con khỉ Tiểu Hôi ngồi trên vai hấn vụt giật mình, kêu "chẹp" một tiếng sắc bén, đứng hấn dậy, đồng thời trong con mắt thứ ba thoang thoang tỏa ra kim quang, bộ dạng như lâm đại địch.

Quý Lệ cau mày, giơ tay ảm Tiểu Hôi xuống, thấp giọng hỏi: "Tiểu Hôi, gì vậy?"

Tiểu Hôi "chep chep, chep chep" mấy tiếng, thần thái thoáng hiện nét khẩn trương, đồng thời hai cánh tay múa máy, Quý Lệ mục quang ngưng trọng, liền thuận theo phương hướng ngón tay Tiểu Hôi chỉ mà nhìn, thần sắc trên mặt cũng dần dần chuyển thành băng lãnh.

Nơi Tiểu Hôi chỉ là trên vách đá cứng cõi, không ngờ đã xuất hiện nhiều vết nứt sâu hút thần bí.

Quý Lệ chậm chậm đặt Tiểu Hôi trở lại trên vai, đồng thời lại tiếp tục cất bước, từ từ đi tới. Tiểu Hôi bám trên vai Quý Lệ, ba con mắt tròn tròn, bộ dạng cảnh giác, quan sát kỹ xung quanh. Dững đạo vốn đông đảo người qua kẻ lại, lúc này chỉ còn thân ảnh của Quý Lệ và Tiểu Hôi, đám đệ tử Quý Vương Tông thường gặp không ngờ đã hoàn toàn biến mất.

Dững đạo trống trống không không, gặp ngã này ngã nọ, thân hình Quý Lệ từ từ đều bước, kẽ nứt thần bí trên vách đá hai bên dững đạo cũng càng lúc càng to bự dày kín. Một luồng hơi quý dị bắt đầu di tản trong thông đạo vây quanh Quý Lệ, giống như trong vô hình có quái vật gì đó đang ngấm ngấm trọn mắt chú thị nhìn bọn họ.

Mùi máu tanh như có như không, như ẩn như hiện, lơ thơ phiêu phưởng trong dững đạo thoáng rộng.

Bước chân của Quý Lệ càng lúc càng chậm, mục quang của hắn dời chuyển từ kẽ nứt này sang kẽ nứt khác, cũng càng lúc càng trở thành thâm thúy sắc bén, ở đây quả thật đã xảy ra sự tình gì đó!

Hắn bỗng dừng bước, chùng như đang nghĩ gì đó, trong nháy mắt sắc mặt tái nhợt, lực lượng quý dị còn chưa biết là gì đó đã bao trùm Hồ Kỳ Sơn, còn Bích Dao lại vẫn đang nằm trong hàn băng thạch thất...

Chốc lát, thân ảnh của Quý Lệ như ánh chớp bắn tới, thậm chí phát ra tiếng xé gió vù vù trong dững đại tĩnh bị, liền biến mất tận cuối dững đạo.

"Ừn!"

Tiếng cửa đá nặng nề di động lại vang lên, Quý Lệ bồn chồn đứng trước cửa hàn băng thạch thất, cơ hồ cửa đá vừa mới mở ra đủ một người lọt qua, hắn đã len lách vào trong.

Hơi khói trắng muốt dịu dàng như mộng ảo vẫn tản phát từ cái giường hàn băng, phờn phơ trong không trung, một thân ảnh màu lục mang nụ cười lờn lợt điềm tĩnh vẫn an nhiên nằm đó.

Quý Lệ im lặng đứng sát ngưỡng cửa, sau một lúc lâu mới thở phào một hơi, thần sắc khẩn trương trên mặt từ từ bình tĩnh lại.

Hắn nhìn thấy Bích Dao là tốt rồi, từ từ đi lên, đến bên giường hàn băng, chú thị nhìn dung nhan mỹ lệ vẫn như năm nao của nữ tử, nhẹ giọng: "Ta đã về, Bích Dao."

Không hồi đáp, chỉ một màn tĩnh mặc băng lãnh, khóe miệng Quý Lệ khẽ động, nhãn quang thoáng qua sắc bi ai.

Hắn ngồi bên giường, nhìn quanh một vòng, phát hiện hàn băng thạch thất này không biết tại sao lại hoàn toàn khác biệt với dững đạo đầy tràn kẽ nứt, vách đá trong đây không ngờ còn nguyên không hư

hại, một vết nứt cũng không.

Quý Lệ nhíu mày, trong mắt thoáng có vẻ không hiểu, nhưng lúc này hẳn tựa hồ không có tâm tình để nghĩ ngợi sâu xa, rất máu chóng, sức chú ý và mục quang của hắn đều tập trung lên Bích Dao đang nằm trên giường hàn băng. Thò tay rút vật bao trong mảnh vải đen ra, hắn từ từ tháo vải, để lộ Càn Khôn Luân Hồi Bàn, ánh sáng trắng nhu hòa tản phát, lướt qua gương mặt trắng nhợt của Bích Dao.

"Bích Dao..." Quý Lệ khẽ kêu một tiếng.

Còn chưa đợi hắn nói tiếp, chợt cánh cửa đá sau lưng hắn truyền tới thanh âm băng lãnh uy nghiêm.

"Chậm đã!"

Quý Lệ cau mày, quay lại nhìn.

Chỉ thấy Quý Vương đang chấp tay đứng gần cửa, mục quang sắc bén như đao, chăm chăm nhìn Càn Khôn Luân Hồi Bàn trong tay Quý Lệ, lãnh đạm hỏi: "Vật trong tay ngươi là vật gì đó?"

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Chương 245

Càn khôn tỏa

Sâu thăm trong động quật Quỷ Vương Tông, Hồ Kỳ Sơn. Huyết Trì.

Không gian rộng lớn vẫn bị một mùi máu tanh nồng nặc bao trùm, huyết khí sôi sùng sục thậm chí còn nhuộm cả thạch nham rắn chắc thành màu máu đỏ rực. Trong Huyết Trì, các bọt khí không ngừng nổi lên, nổ lách tách, bốn con thượng cổ linh thú rõ ràng đã vô cùng mệt mỏi, chìm hẳn xuống bên dưới làn máu. Từ trên trời, Phục Long Đỉnh xạ xuống những tia sáng đỏ sẫm, nhưng so với lúc trước thì đã ảm đạm đi rất nhiều. Nhưng ngược lại, linh quang của nó thì lại tỏa ra bốn phương, thần hoàn khí tức, thậm chí cả những văn tự thần bí trên thân đỉnh cũng lấp lánh phát quang, còn hình ác ma dị thú bên phía chính diện của Phục Long Đỉnh thì đã hoàn toàn biến thành màu của máu, một luồng sức mạnh nguy dị biến ảo xoay chuyển trên không.

Bên trong hang động khổng lồ, ngoại trừ tiếng bong bóng nổ lộp bộp dưới Huyết Trì, không còn một tiếng động nào khác, nhưng người ở trong đó lại có cảm giác phảng phất như đứng giữa dòng xoáy khổng lồ, một sức mạnh vô hình nhưng cực kỳ to lớn đã thức tỉnh từ cõi u minh, dần dần lớn lên, dõi nhìn thế giới này.

Không có gió, mà y phục vẫn bay phấp phật.

Lúc này Quỷ tiên sinh cảm nhận được sức mạnh của máu tanh lạnh lẽo đang luẩn quẩn xung quanh mình một cách vô cùng rõ ràng, chỉ là trong ánh mắt y, ngoại trừ vẻ dị dạng khác thường ra, thì không hề có lấy một chút gì gọi là sợ hãi. Ánh mắt y từ từ rời khỏi Phục Long Đỉnh trên không, chậm chậm đảo quanh bốn phía xung quanh động phủ. Nơi đây rõ ràng chính là căn nguyên của sức mạnh huyền bí của Quỷ Vương Tông, dưới sự bành trướng không ngừng của sức mạnh ấy, ngay cả thông đạo ở lưng chừng núi cũng bị nứt nẻ, thạch bích ở đây thiết tưởng không cần phải nói cũng biết thảm trạng thế nào rồi.

Những vết nứt lớn từ trần đá chạy dài xuống, càng lúc càng rộng, chỗ rộng nhất phải đến một trượng hơn, chỗ hẹp cũng ba thước có dư, thạch bích kiên cố giờ như một tờ giấy mỏng manh, bị người ta tùy ý xé nát, cảnh tượng như có một vị thần linh thượng cổ đang dùng thần lực của mình xé núi lấp biển vậy.

Hôm nay không thấy Quỷ Vương đến Huyết Trì như thường lệ, có điều Quỷ tiên sinh biết được nguyên

do. Quý Vương hôm nay đi gặp Thiên Niên Cửu Vĩ Thiên Hồ mấy hôm trước mới bắt ngờ trở về. Nghĩ lại thì với đạo hạnh ngàn năm của Thiên Niên Cửu Vĩ Thiên Hồ, chỉ sợ sẽ phát hiện ra được đủ thứ quái sự đang xảy ra trong Quý Vương Tông. Nghĩ tới đây, gương mặt bên dưới tấm sa đen của Quý tiên sinh chợt phát ra tiếng cười nhạt, rõ ràng là không hề để tâm tới chuyện này, chỉ một thoáng sau đó, ánh mắt của y đã quay trở lại với Phục Long Đỉnh.

Những tia sáng đỏ rực tản ra bốn phía, dường như có một tiết tấu nhất định nào đó, tựa hồ như một thứ hơi thở kỳ dị, song mục của ác thú điêu khắc trên thân Phục Long Đỉnh lấp lánh dị quang, cơ hồ như đang trợn trừng lên nhìn Quý tiên sinh vậy.

"Tu La..." Quý tiên sinh khẽ lẩm bẩm những từ ngữ kỳ quái, chậm chậm quỳ xuống, xòe hai tay cúi sát mặt xuống đất.

Luồng dị quang dường như càng thêm rực rỡ.

Chỉ là trong khoảnh khắc tưởng chừng như có vẻ yên tĩnh đó, đột nhiên huyết quang tỏa ra từ Phục Long Đỉnh khẽ lay động, dường như bị thứ gì đó kích thích. Kế đó, Quý tiên sinh còn chưa kịp phản ứng gì, đã cảm thấy như có sấm nổ sát bên, hai tai ù đi, từng đợt âm ba ập tới như sóng biển cuồng nộ, với đạo hạnh của y mà cũng ngấm ngấm cảm thấy đau, còn sức mạnh vốn vẫn xoay chuyển bên trong động phủ một cách yên tĩnh này giờ đột nhiên ngưng đọng lại, sau đó là những tiếng gầm rú gào thét đầy oán hận vang lên.

Tình cảnh dị thường này ngay cả Quý tiên sinh cũng không ngờ tới, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Y nhảy phốc lên, nhìn chăm chăm vào Phục Long Đỉnh đang xoay chuyển trên không trung, sau khi quan sát cẩn thận, nhãn thần y đột nhiên khựng lại, chỉ thấy gương mặt ác ma trên thân Phục Long Đỉnh vốn đã chuyển hoàn toàn sang màu máu, lúc này không hiểu tại sao trên trán đột nhiên xuất hiện một điểm sáng yếu ớt màu trắng. Điểm bạch quang này và sắc huyết tanh bao trùm cả động phủ hoàn toàn không đáng để mắt, nhưng không hiểu vì sao, chẳng những sức mạnh thần bí của Phục Long Đỉnh không thể tiêu trừ nó, mà cả màn huyết quang kinh nhân trong động phủ cũng không thể làm lu mờ ánh sáng yếu ớt lấp lánh của nó.

Quý tiên sinh run lên, gương mặt trắng bệch không còn chút máu, thất thanh thốt lên: "Càn Khôn Tỏa... sao lại như vậy?"

Dường như sự đả kích này quá lớn, đến cả Quý tiên sinh xưa nay vốn luôn bình tĩnh lạnh lùng cũng phải tỏ ra ngạc nhiên thất thần, lo âu đi đi lại lại trên bình đài phía dưới Phục Long Đỉnh, lẩm bẩm nói: "Không thể được, không thể được, tại sao Phục Long Đỉnh lại bị thứ thượng cổ thần pháp này cấm chế, đây là chuyện gì vậy? Tại sao lại như vậy?"

Đột nhiên, thân hình y khựng lại, cơ hồ như cùng với cảm giác mất tiếp của y, điểm bạch quang thần bí trên mặt ác ma đột nhiên sáng bừng lên, một đạo ánh sáng dịu dàng bắn ra, tựa như một ngọn trùy thủ, trong màn huyết quang đỏ rực, ánh sáng trắng càng thêm chói mắt.

Từ xa nhìn lại, ngọn trủy thủ màu trắng ấy dường như đang cắm thẳng vào giữa trán ác ma, khóa chặt nó vào thân Phục Long Đỉnh.

Trong động đột nhiên vang lên những tiếng rít sắc lạnh, hồng quang xoay chuyển khắp trời, một sức mạnh khổng lồ bao phủ cả không gian, tường đá bắt đầu rung lên bần bật, những tảng đá lớn không ngừng rơi xuống. Bên dưới Huyết Trì xuất hiện vô số những vòng xoáy lớn, Tứ Linh Thú nằm dưới huyết thủy, ngược đầu lên nhìn bầu trời một cách vô lực, không biết phải làm sao. Tiếng rít càng lúc càng sắc lạnh, gió từ bốn phương tám hướng cùng đổ về phía Phục Long Đỉnh đang xoay chuyển giữa không trung. Ở giữa cơn bạo phong, huyết quang tỏa ra từ mặt ác ma không ngừng tỏa ra, xem ra vô cùng lợi hại và hung ác.

Vậy mà, dưới áp lực của sức mạnh khổng lồ không thể đo đếm ấy, trong màn huyết quang không ngừng bành trướng, điểm bạch quang nhàn nhạt ấy vẫn hiên ngang tồn tại, sức mạnh đó cơ hồ như có thể hủy thiên diệt diệt, ấy thế mà dường như hoàn toàn thúc thủ vô sách với đạo bạch quang này. Bất kể huyết quang có từ tứ phương bát diện công kích thế nào, đến cuối cùng, đạo bạch quang vẫn như một ngọn trủy thủ cắm sâu vào đầu ác ma.

Không biết bao nhiêu lâu đã trôi qua, sức mạnh đáng sợ đó cuối cùng cũng yếu dần đi, màn huyết quang đang xoay chuyển với tốc độ cực nhanh từ từ dừng lại, động quật trở dần dần tĩnh lặng trở lại. Trong mắt Quỷ tiên sinh thoáng hiện lên vẻ tuyệt vọng, huyết sắc hầu như đã phủ kín đầu ác ma, không ngờ lại bị luồng bạch quang nhu hòa kia bức đi quá nửa, ngay cả màn huyết ảnh bao bọc Phục Long Đỉnh cũng nhạt đi không ít: "Làm sao có thể... làm sao có thể..."

Quỷ tiên sinh đứng ngậy ra trên bình đài như người chết đứng, hoàn toàn không có chút sinh khí. Y đã hao tổn không ít tâm sức để theo đuổi sức mạnh thần bí của Phục Long Đỉnh, nói đây là nơi y gửi gắm mục tiêu cả đời mình cũng không sai, vậy mà mắt thấy thành công tới nơi, lại gặp phải dị biến như vậy, thiết tưởng không cần nói cũng biết y bị đả kích tới mức nào.

"Không đúng, không đúng... vẫn còn có thể cứu vãn được, không thể nôn nóng, không thể nôn nóng..."

Quỷ tiên sinh dù sao cũng không phải thường nhân, sau khi hít thở sâu mấy lượt, đã tự trấn định được tâm thần, trong đầu thầm tính toán, sức mạnh thần bí của Phục Long Đỉnh tuy bị thượng cổ thần pháp Càn Khôn Tỏa đột nhiên xuất hiện áp chế, nhưng vẫn chưa tới mức bại không dư địa, chỉ có điều tất cả các chỗ yếu hại đều bị khóa chặt, không thể đột phá mà thôi. Chỉ cần phá được Càn Khôn Tỏa, tự nhiên đại công sẽ cáo thành.

Chỉ là tuy Quỷ tiên sinh tự phụ cao siêu, nhưng cũng chưa cuồng ngạo đến mức cho rằng mình có thể giải khai được thứ thượng cổ thần pháp này. Càn Khôn Tỏa là thần vật được các vị thần thời viễn cổ dùng để trấn áp Thiên Địa Hung Sát, ngoại trừ mấy thứ thượng cổ thần khí, tuyệt đối không thể dùng sức người hóa giải được.

Thế nhưng cái gọi là thượng cổ thần khí đó, đừng nói là lưu truyền trong nhân gian, mà cả hạng nhân

vật tưởng chừng như không gì không biết như y cũng chưa từng nghe nói tới, mà chỉ biết qua một truyền thuyết cổ xưa mà thôi. Thử hỏi, y biết đi đâu để tìm thượng cổ thần khí bây giờ? Nghĩ tới đây, thân hình Quý tiên sinh khẽ run lên, rồi chợt gầm lớn một tiếng, thò ra một búng máu tươi, màu máu đỏ thẫm rải trên bình đài, chói mắt lạ thường.

oOo

Bên trong Hàn Băng Thạch Thất, Quý Lệ và Quý Vương ngẫu nhiên tương ngộ. Quý Vương thần sắc nghiêm nghị, ánh mắt sắc bén, còn trên gương mặt Quý Lệ thì tựa hồ như đang phủ một lớp mây mù ảm đạm.

"ngọc bàn người cầm trong tay là thứ gì? Tại sao lại phải mang tới chỗ Bích Dao?" Quý Vương lạnh lùng hỏi.

Quý Lệ không đáp, ánh mắt quay về chỗ Bích Dao, trầm mặc một lúc rồi mới chậm rãi nói: "Tôi muốn cứu nàng."

Quý Vương hơi chau mày, một tia sáng lóe lên trong mắt, bước nhanh tới nói: "Pháp bảo này có thể cứu được Dao nhi sao?"

Quý Lệ nhìn chiếc Càn Khôn Luân Hồi Bàn đang tỏa ra những tia sáng trắng dịu dàng trong tay mình, cười khỏ một tiếng rồi nói: "Tôi cũng không biết."

Quý Vương ngẩn người: "Người nói vậy là có ý gì?"

Quý Lệ im lặng hồi lâu, rồi mới lên tiếng: "Tôi chỉ nghe người khác nói pháp bảo này có tác dụng rất kỳ diệu, có lẽ có thể cứu được Bích Dao, nên mới mượn về. Còn rốt cuộc thế nào, thì tôi cũng không rõ."

Quý Vương đưa mắt nhìn Càn Khôn Luân Hồi Bàn, nhãn quang nhưng ngưng tụ lại đó, hiển nhiên là có mấy phần ngạc nhiên trước hình dáng kỳ dị của pháp khí này. Với kiến thức và lịch duyệt của ông ta mà cũng chưa từng nghe qua là có thứ pháp bảo này, đủ biết là nó thần bí thế nào rồi. Chỉ thấy Quý Vương chau mày hỏi: "Pháp bảo này tên là gì?"

Quý Lệ đáp: "Thứ này gọi là Càn Khôn Luân Hồi Bàn, có thể định hồn phách, đoạn sinh tử, nhưng rốt cuộc là..." Trong đầu hần hiện lên hình ảnh khô kiệt của Phổ Đức đại sư, cười khỏ một tiếng rồi nói tiếp: "Rốt cuộc thế nào, thì không ai biết cả."

Quý Vương thoáng lộ sắc giận, hai mắt hiện lên tia máu, ẩn hiện sát khí, nhưng chỉ trong khoảnh khắc ông ta nhìn nụ cười an tịnh trên gương mặt Bích Dao, sát khí lập tức tiêu tan, ánh mắt của ông ta cũng từ từ hòa hoãn trở lại.

Có lẽ, trong lúc này, chỉ có Bích Dao mới có thể làm cho ông ta được tạm thời an tịnh.

"Bảo vật này không phải tầm thường!" Quý Vương đột nhiên nói: "Ta nhìn ra được, tuy chưa từng nghe qua có thứ pháp bảo nào như vậy, nhưng chất ngọc của vật này không phải thứ bình phàm, ánh sáng

đơn thuần mà không tàn mạn, tuyệt đối không phải phạm vật... người mau thử đi, có lẽ... có lẽ có hiệu quả cũng không chừng..." Nói tới đây, thanh âm của ông ta cũng trầm xuống. Trong mười năm nay, ông ta và Quỷ Lệ đã thất bại vô số lần, tuy rằng vẫn còn một tia hy vọng, nhưng cả hai nam nhân này đều, đó chỉ là một tia hy vọng rất mong manh mà thôi.

Quỷ Lệ lặng lẽ gập đầu, cầm Càn Khôn Luân Hồi Bàn trong tay, bước lại gần Bích Dao, chỉ thấy ánh sáng trắng mờ mờ lưu chuyển, ngoài ra không còn bất cứ hiện tượng nào khác. Quỷ Lệ cẩn thận dồn chân nguyên của mình vào ngọc bàn, nhưng chiếc Càn Khôn Luân Hồi Bàn này lại như một vực sâu không đáy, chân nguyên dồn vào như trâu đất xuống biển, chìm biển vào hư vô, còn ngọc bàn thì vẫn không thấy biến hóa. Quỷ Lệ không lấy làm ngạc nhiên, bởi trên đường về Hồ Kỳ Sơn, hắn sớm đã thử không biết bao nhiêu cách để sử dụng ngọc bàn này, bao gồm cả phương pháp sử dụng chân nguyên này, nhưng tất cả đều không thành công. Nghĩ lại năm xưa Phổ Đức đại sư tốn mấy chục năm cũng không tham ngộ ra được điều gì từ vật này, những cách Quỷ Lệ nghĩ ra trong mấy ngày này, chỉ sợ Phổ Đức đại sư đã thử qua mấy trăm lần rồi.

Kỳ thực không phải Quỷ Lệ chưa từng nghĩ đến những điều này, chỉ là bất luận thế nào hắn cũng không thể để mất tia hy vọng cuối cùng này, nên đành phải liều mạng thử, mong trời cao thương xót để cho kỳ tích xuất hiện. Vậy mà đến cuối cùng, thất bại vẫn chỉ là thất bại.

Quỷ Lệ buồn bã cúi đầu, ngồi ngây ra tại chỗ. Gương mặt Quỷ Vương hiện lên vẻ thất vọng rõ rệt, nhưng không hề lên tiếng trách móc gì Quỷ Lệ, cũng không tự tay cầm chiếc ngọc bàn kỳ quái kia lên xem thử. Tuy rằng gần đây quan hệ của hai người có bất hòa, nhưng Quỷ Lệ đối với Bích Dao thế nào, Quỷ Vương là người hiểu rõ nhất. Chỉ cần có một chút hy vọng, Quỷ Lệ sẽ tuyệt đối không bỏ cuộc, lần này cũng vậy, tự nhiên là hắn đã thử qua đủ mọi cách rồi.

Quỷ Vương thở dài một tiếng, dung mạo như già thêm mấy tuổi, lặng lẽ lắc đầu, đang định đi khỏi thì đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, bất ngờ dừng lại, quay người nói với Quỷ Lệ: "Người thử đem Hợp Hoan Linh đặt cạnh chiếc Ngọc Bàn này xem sao?"

Quỷ Lệ ngây người, sau đó lập tức tỉnh ngộ, trên mặt lộ vẻ khẩn trương, bước lại gần Bích Dao, đưa tay khẽ gỡ hai bàn tay đan chéo vào nhau của Bích Dao. Khi da thịt chạm nhau, hắn chỉ thấy làn da nàng vẫn mịn màng nhưng lại lạnh lẽo khôn cùng. Quỷ Lệ thâm chua xót, không dám nghĩ ngợi nhiều, cẩn thận lấy Hợp Hoan Linh khỏi tay Bích Dao.

Hợp Hoan Linh khẽ rung rung, phát ra những tia sáng vàng lấp lánh và những âm thanh trong trẻo vui tai, như đôi mắt tình nhân đang nhìn hắn chăm chăm.

Quỷ Lệ một tay cầm Càn Khôn Luân Hồi Bàn, một tay cầm Hợp Hoan Linh, nhẹ nhàng đặt vào trong ngọc bàn. Những miếng ngọc nhỏ kỳ dị bên trong Càn Khôn Luân Hồi Bàn vẫn tự động chuyển động không hơi không tiếng, dường như cả sơn xuyên hà thủy, tinh dầu trên trời đều ở trong đó hết.

Dưới ánh mắt chăm chú của Quỷ Lệ và Quỷ Vương, Hợp Hoan Linh từ từ đưa vào trong Càn Khôn

Luân Hồi Bàn, đến khi còn cách chừng một tấc thì Quý Lệ đột nhiên cảm nhận được điều gì đó, khẽ chau mày lại, ánh mắt lộ vẻ kinh hãi.

Quý Vương lập tức hỏi: "Thế nào rồi!"

Quý Lệ không trả lời, chỉ hít sâu một hơi, sau đó đột nhiên buông tay.

Quý Vương giật mình.

Chỉ thấy trong màn ánh sáng dịu dàng của Càn Khôn Luân Hồi Bàn, Hợp Hoan Linh không hề rơi xuống, mà cơ hồ như được một cánh tay mềm mại vô hình đỡ lấy, khẽ phập phù lên xuống trong luồng sáng, chốc lát sau đó, tiếng chuông đình đang vui tai bắt đầu vang lên.

Quý Lệ và Quý Vương đều lộ vẻ vui mừng.

Nhưng đúng vào thời khắc quan trọng này, hai người chưa kịp mừng rỡ được bao lâu, thì cả tòa Hàn Băng Thạch Thất, không, là cả Hồ Kỳ Sơn đột nhiên rung chuyển, một sức mạnh đáng sợ tràn ngập mùi huyết tanh từ một nơi sâu thẳm dưới chân họ bùng lên, tựa hồ như có một con ác thú khổng lồ bỗng nhiên gầm rú giữa hòng thoát khỏi sự kiềm tỏa nào đó.

Quý Lệ và Quý Vương cùng lúc biến sắc, chỉ khác là Quý Lệ thì ngạc nhiên, còn Quý Vương thì là kinh hãi và tức giận.

"Rầm rầm rầm rầm..."

Những tiếng nổ đình tai nhức óc vang lên khắp bốn bề, Quý Lệ và Quý Vương quay người nhìn lại, chỉ thấy những bức thạch bích vốn nguyên vẹn của Hàn Băng Thạch Thất bị sức mạnh đột ngột bùng phát đó công phá, cuối cùng cũng không chịu đựng nổi, cùng lúc sập xuống, cùng lúc đó mặt đất dưới chân bắt đầu rung lên dữ dội, khiến cho người ta có cảm giác trời long đất lở, nhân gian tận thế.

Bên ngoài thạch thất, khắp nơi vang lên những tiếng gầm rú kinh khủng, nối liền sau đó là những tiếng nổ ù ù, không cần nhìn hai người Quý Lệ, Quý Vương cũng biết cảnh tượng bên ngoài còn kinh khủng hơn bên trong Hàn Băng Thạch Thất gấp bội, nhưng trong giờ khắc này, hai người bọn họ nào còn tâm tình để đi lo tới những chuyện đó.

Quý Lệ nghiêng chặt răng, nâng Càn Khôn Luân Hồi Bàn lên, lại gần Bích Dao. Đúng lúc này, Hợp Hoan Linh khẽ rung lên, phát ra những tiếng đình đang trong treo, tuy rất nhỏ so với tiếng nổ âm âm xung quanh, nhưng đối với Quý Lệ và Quý Vương, thanh âm này so với tiếng trời long đất lở thật sự còn rõ hơn gấp trăm lần.

Chỉ thấy trong màn bạch quang êm dịu của Càn Khôn Luân Hồi Bàn, Hợp Hoan Linh không ngừng trôi nổi, càng lúc càng rung mạnh hơn, tiếng chuông khi gấp, khi khoan thai, ầm ức mấy phần đau khổ, mồ hôi chảy đầm đìa trên trán Quý Vương và Quý Lệ, không dám chớp mắt lấy một cái, cứ nhìn chăm chăm vào Hợp Hoan Linh đang không ngừng rung lên.

Đột nhiên, luồng sức mạnh kỳ dị xung quanh họ đột nhiên biến mất trong nháy mắt, những tiếng nổ ù ù cũng im bật, chỉ còn lại tàn tích là những tiếng vọng văng vẳng vẫn còn lẩn khuất đâu đây.

Lúc này, chính là lúc Quý tiên sinh nhìn thấy thượng cổ thần pháp Càn Khôn Tỏa đại triển thần oai, khóa chặt Phục Long Đỉnh.

Trước mặt Quý Lệ và Quý Vương, biến hóa bất ngờ cũng xảy ra.

Thì ra là Hợp Hoan Linh bên trong màn bạch quang của Càn Khôn Luân Hồi Bàn đã có những sự thay đổi kỳ dị, có vẻ như muốn thoát ra, còn bản thân Càn Khôn Luân Hồi Bàn thì hoàn toàn không có biến hóa. Nhưng đúng vào khoảnh khắc mà sức mạnh kia tiêu tán, Càn Khôn Luân Hồi Bàn đột nhiên cảm giác thấy điều gì đó vậy, cơ hồ như có một sức mạnh nào khác đang vẫy gọi, luồng bạch quang nhu hòa đột nhiên sáng rực lên.

Quý Lệ và Quý Vương giật mình, thất thanh thốt lên: "Cái gì?"

Màn bạch quang phía trên ngọc bàn trở nên rực rỡ chói mắt, đến nỗi không thể nhìn thẳng, còn tốc độ chuyển động của những miếng ngọc nhỏ bên trong ngọc bàn cũng đột nhiên tăng lên mười lần, chỉ thấy vô số miếng ngọc lướt qua lướt lại, đan chéo phức tạp, đồng thời những chữ cổ quái khắc trên các miếng ngọc cũng nhất nhất sáng rực lên.

Cùng với sự biến hóa của Càn Khôn Luân Hồi Bàn, Hợp Hoan Linh mau chóng ngừng rung trở lại, tiếng chuông hòa hoãn dần rồi im bật.

Quý Vương lo lắng nói: "Đây là chuyện gì vậy?"

Quý Lệ cũng sốt ruột không kém, nghiêng răng nói: "Tôi cũng không hiểu."

Hai người mở tròn mắt ra nhìn ánh sáng tỏa ra từ Càn Khôn Luân Hồi Bàn càng lúc càng thịnh, đến cuối cùng thì những đồ hình núi non, tinh đầu khắc ở viền ngọc bàn như sống dậy, cả chiếc Càn Khôn Luân Hồi Bàn giống như có sinh mạng, không ngừng rít lên, tựa như đang gọi thứ gì đó, lại giống như đang hưởng ứng lời kêu gọi ở nơi xa nào đó.

Trong ánh sáng rực rỡ, Hợp Hoan Linh phảng phất như bị một sức mạnh nào đó kích trúng, khẽ rung lên một lần cuối cùng rồi như hoàn toàn mất đi sức lực, rơi thẳng xuống, không còn động tĩnh gì nữa.

Quý Lệ và Quý Vương ngẩn người ra nhìn Càn Khôn Luân Hồi Bàn và Hợp Hoan Linh, sắc mặt xám xịt như tro.

Dị biến dưới lòng đất đã ngưng lại từ lâu, còn Càn Khôn Luân Hồi Bàn cũng khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, không còn phát ra những tia sáng rực rỡ nữa, nhưng Hợp Hoan Linh thì đã mất đi sinh khí, bất luận Quý Lệ có thử cách nào, nó cũng không còn phản ứng gì nữa.

Sắc mặt Quý Vương âm trầm khó coi, nhưng vẻ phẫn nộ ban đầu đã không còn nữa, thay vào đó là dáng vẻ lạnh lùng bình tĩnh thường ngày. Ông ta lặng lẽ nhìn Quý Lệ ôm hy vọng thử đi thử lại từng lần một, thử rồi lại thất bại. Cuối cùng, ông ta từ từ đứng thẳng người dậy, nhắm mắt, đứng một lúc lâu, sau đó thì không nói tiếng nào, từ từ quay người rời khỏi Hàn Băng Thạch Thất.

Thạch môn chậm chậm đóng lại, một vết nứt kéo dài cắt ngang tảng đá lớn, tựa như một tờ giấy bị xé rách vậy. Trong thạch thất yên tĩnh, Quý Lệ cuối cùng cũng từ từ dừng lại, ngồi ngầy ra như một khúc

gỗ, không hề động đậy.

Cũng không biết bao lâu sau, Quý Lệ chậm rãi cầm Càn Khôn Luân Hồi Bàn và Hợp Hoan Linh lên, nhẹ nhàng đặt vào tay Bích Dao, rồi cẩn thận để hai tay nàng trở về vị trí ban đầu, bắt chéo trước ngực. Mỗi một động tác của hắn đều hết sức nhẹ nhàng, vô cùng cẩn thận, tựa hồ như hắn sợ nếu dụng lực thêm một chút, sẽ làm tổn thương đến nữ tử đang say ngủ trước mắt mình vậy.

Hắn nhìn thẳng vào gương mặt của Bích Dao, phảng phất như kẻ si dại, hồi lâu sau, hắn mới cất giọng khàn khàn nói: "Xin lỗi, Bích Dao, ta lại không thể cứu nàng..."

oOo

Sau khi rời khỏi Hàn Băng Thạch Thất, biểu tình trên gương mặt Quý Vương biến đổi một cách ghê gớm, vẻ lạnh lùng hờ hững trong nháy mắt biến thành thô bạo tàn nhẫn, song mục sát khí đằng đằng, khiến người ta nhìn mà phải sợ.

Ông ta lạnh lùng nhìn xung quanh, chỉ thấy bốn phía đều là những vết nứt sâu hoắm, rõ ràng đều là do sức mạnh thần bí khi nãy gây nên, những thạch bích đầy những vết nứt lại càng thảm hơn, có thêm những vết nứt mới thì không cần phải nói, những vết nứt cũ cũng lớn ra rất nhiều, khiến người ta phải giật mình kinh sợ. Ở phía xa xa, có thể nhìn thấy rất nhiều đệ tử Quý Vương Tông đang chạy toán loạn, tiếng la hét khi được khi mất, hiển nhiên là đã vô cùng kinh hãi.

Sắc mặt Quý Vương càng thêm âm trầm phần nộ, quay người bước đi, trong nháy mắt đã biến mất trong thông đạo. Chỉ trong chốc lát, ông ta đã đến được Huyết Trì.

Không gian tràn ngập mùi huyết tanh nồng nặc, nhưng màn hồng quang bao phủ cả ngôi động phủ đã yếu đi không ít. Quý Vương nhíu mày, lập tức nhìn thấy Quý tiên sinh đang lặng lẽ đứng trên bình đài.

Ông ta không buồn nghĩ ngợi, sải chân bước tới, đến phía sau Quý tiên sinh, lạnh lùng nói: "Có chuyện gì vậy, lúc ta đi vẫn còn bình thường, tại sao Phục Long Đỉnh đột nhiên không thể khống chế như vậy?"

Quý tiên sinh khẽ dịch động thân hình, nhưng không quay người lại, cũng không nói gì. Quý Vương lại càng tức giận, hừ lạnh một tiếng, ánh mắt thoáng hiện sát khí, nói: "Ta nói cho ngươi biết, vừa rồi rất có thể vì thần lực mất khống chế mà Dao nhi không thể tỉnh lại. Từ đầu đến cuối ngươi đều ở đây, nếu không cho ta một lý do xác đáng, thì đừng trách ta đây trở mặt vô tình."

Nói tới đây, thanh âm của Quý Vương trở nên sắc lạnh như bảo đao bảo kiếm. Quý tiên sinh thậm chí không cần quay đầu cũng cảm nhận được một cỗ sát khí đang áp sát sau lưng, nhưng y hoàn toàn không có vẻ gì sợ hãi, ngược lại còn dùng khẩu khí hết sức mệt mỏi, đưa tay chỉ Phục Long Đỉnh trên không, thấp giọng đáp: "Tông chủ, ngài nhìn Phục Long Đỉnh trước đi!"

Quý Vương ngẩng đầu nhìn lên, nhưng nhất thời cũng chưa nhận ra được gì, Phục Long Đỉnh vẫn lơ lửng trên không, xung quanh vẫn là một màu đỏ sẫm, liền nói: "Ngươi bảo ta nhìn cái gì, không phải tất cả vẫn..." Nói được nửa câu, ông ta đột nhiên khựng lại, người ngậy ra như phỗng đá, hai mắt mở

trần trần nhìn vào Phục Long Đỉnh.

Bên trong màn huyết quang, trên trán gương mặt ác ma khắc trên thân đỉnh không hiểu từ lúc nào đã có thêm một đạo bạch quang kỳ dị, tựa như một thanh trủy thủ đang cắm thẳng vào đầu ác ma, còn gương mặt ác ma vốn đã hầu như hoàn toàn biến thành màu máu dần dần nhạt đi, còn hai mắt thì đã trở lại màu xanh cũ kỹ của Phục Long Đỉnh.

Quý Vương biến sắc, vội quay người lại hỏi Quý tiên sinh: "Đây là chuyện gì vậy?"

Quý tiên sinh thở dài, trầm giọng nói: "Mọi thứ đều rất tốt, Tứ Linh Huyết Trận sắp đại công cáo thành, chẳng ngờ đúng lúc trận pháp vận hành đến lúc huyết khí viên mãn, Tu La hội tụ, thì đột nhiên bên trong Phục Long Đỉnh xuất hiện cấm chế, khóa chặt mệnh nhãn, sinh môn của cổ đỉnh, bức huyết khí đã hội tụ lại ra ngoài. Tu La thần lực của huyết trận phản kích, đến cả tại hạ cũng không thể không chế, ai ngờ vẫn không thể làm gì được cấm chế này, ngược lại Tu La thần lực còn bị bức ra ngoài, gây nên tình trạng như vậy."

Quý Vương hít sâu vào một hơi, quay người lại nhìn vào đạo bạch quang có vẻ yếu ớt kia, hồi lâu sau mới thấp giọng nói: "Đây là cấm chế gì mà lại có uy lực như vậy, có thể khóa chặt cả thần lực hủy thiên diệt địa của Phục Long Đỉnh?"

Quý tiên sinh ngần ngừ giây lát rồi nói: "Tại hạ cũng không dám chắc chắn mười phần, nhưng có lẽ tám chín phần đó là cấm chế từ thời thượng cổ, Càn Khôn Tỏa."

"Càn Khôn Tỏa?", Quý Vương chau mày nhắc lại: "Tại sao ta chưa từng nghe đến thứ cấm chế này vậy?"

Quý tiên sinh lắc đầu: "Loại thần pháp cấm chế này chưa từng xuất hiện trong nhân thế, chỉ được ghi chép mấy câu trong một cuốn cổ thư lưu truyền từ thời thượng cổ, cũng chưa có ai tin rằng nó tồn tại cả." Nói tới đây, Quý tiên sinh ngưng lại một chút, đưa mắt nhìn sang phía Quý Vương. Chỉ thấy Quý Vương vẫn nhìn chăm chăm vào đạo bạch quang kia, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Quý tiên sinh thầm thở dài, lại tiếp tục nói: "Nghe nói loại thượng cổ thần pháp này được thần linh thời viễn cổ chuyên dùng để cấm chế ác ma, trừ phi là có thể tìm được một thứ thượng cổ thần khí khác, bằng không thì đừng hy vọng phá giải."

Thân hình Quý Vương khẽ rung động, quay lại hỏi: "Thần khí thượng cổ là gì?"

Quý tiên sinh cười khỏ một tiếng: "Điều này thì tại hạ không biết."

Quý Vương tức giận: "Vậy có nghĩa là tất cả những gì chúng ta làm trước đây vì Tứ Linh Huyết Trận này đều đổ sông đổ biển hay sao?"

Quý tiên sinh im lặng một lúc lâu, rồi chậm rãi nói: "Theo tại hạ thì linh khí của Huyết Trận xung quanh Huyết Trì vẫn còn chưa tan, huyết khí vẫn còn, cho dù Tu La thần lực trong Phục Long Đỉnh tụ mà không tán thì cũng chỉ là trạng thái tạm thời mà thôi, có thể thấy nguyên khí của Tứ Linh Huyết Trận vẫn còn, hơn nữa chỉ còn một chút nữa là sẽ đại công cáo thành, vấn đề là Càn Khôn Tỏa đột nhiên

xuất hiện, khóa chặt khí mạch bên trong Phục Long Đỉnh, làm cho Tứ Linh Huyết Trận không tương thông được với Phục Long Đỉnh, huyết khí không chảy vào trong đỉnh nên Tu La thần lực không thể phát huy, đây chính là khó khăn trước mắt của chúng ta."

Thần tình Quỷ Vương biến đổi liên tục, nhưng vẻ hung bạo tàn nhẫn vẫn không hề mất đi, sát khí tỏa lan khắp bình đài, dồn dập bức về phía Quỷ tiên sinh.

Mặc dù không có gió, nhưng tấm sa che mặt của Quỷ tiên sinh vẫn tự động đậy. Y vẫn đứng nguyên tại chỗ, lặng lẽ nhìn Quỷ Vương.

Một lúc lâu sau, Quỷ Vương đột nhiên hít sâu vào một hơi, thần sắc từ từ bình tĩnh trở lại, cả khẩu khí cũng trở lại bình tĩnh như trước: "Vậy tiên sinh nghĩ chúng ta phải làm gì?"

Quỷ tiên sinh lại trầm thờ dài: "Khẩn yếu nhất bây giờ là làm sao phá giải cấm chế, chỉ cần giải quyết được nó, là đã thành công rồi."

Quỷ Vương nói: "Vậy tiên sinh định làm thế nào?"

Quỷ tiên sinh ngần ngừ giây lát rồi nói: "Nếu có thượng cổ thần khí trong truyền thuyết thì là tốt nhất, nhưng xem ra hy vọng không nhiều lắm. Có điều tại hạ thấy tuy rằng Càn Khôn Tỏa lợi hại nhưng so với truyền thuyết thì còn kém xa nhiều lắm. Phục Long Đỉnh cũng là vật cực kỳ cổ lão, chỉ sợ cũng phải vài vạn năm tuổi. Dù Càn Khôn Tỏa là thượng cổ thần pháp, uy lực vô cùng, nhưng trải qua trăm ngàn năm cũng đã hao tổn không ít, chỉ cần quan sát kỹ càng, vị tất đã không thể hóa giải."

Quỷ Vương lặng lẽ chậm chậm gật đầu, sắc mặt cũng dần dần ôn hòa trở lại, trầm ngâm một hồi, tựa hồ như lại nghĩ ra gì đó, thờ dài một tiếng nói: "Lẽ nào đây là vận mệnh?"

Quỷ tiên sinh ngẩn người, không hiểu y nói gì: "Chuyện gì vậy?"

Quỷ Vương cười khỏ, vẻ hung ác trên mặt đã mất đi, nhưng thay vào đó là sự khỏ não, phiền muộn. Chỉ thấy ông ta lắc đầu nói: "Không có gì, đành phiền tiên sinh vất vả một phen vậy."

Nói đoạn, không đợi Quỷ tiên sinh đáp ứng, Quỷ Vương đã quay người rời khỏi Huyết Trì. Quỷ tiên sinh nhìn theo bóng lưng ông ta xa dần, cảm giác con người này đang run lên vì mệt mỏi, tựa hồ như trên vai ông ta, trong lòng ông ta đều có một tảng đá ngàn cân đang đè nặng vậy.

Còn y, thì cơ hồ như càng lúc càng mệt mỏi...

oOo

Quỷ Lệ đẩy thạch môn ra, trở về nơi ở của mình. Thạch môn chậm chậm đóng lại sau lưng hắn, phát ra một tiếng cạch nặng nề. Quỷ Lệ dường như không cảm nhận được gì, nhãn quang mang vô thần, thậm chí hắn còn không hiểu tại sao mình trở về được đến đây.

Bốn bức tường của thạch thất hắn cư ngụ cũng nứt nẻ khắp nơi, có nhỏ có lớn, có sâu có nông, thỉnh thoảng có những tảng đá nhỏ rơi xuống, rõ ràng là nơi này cũng không thoát khỏi sự xâm phạm của sức mạnh khủng khiếp của Huyết Trận. Nhưng dường như Quỷ Lệ không hề để ý đến những điều này, hắn nằm vật xuống giường, hai tay buông thõng một cách vô lực, một vật hình tròn được vải đen bao bọc

nhẹ nhàng trượt khỏi tay hắn, rơi xuống giường.

Một bóng xám thấp thoáng ẩn hiện, con khi Tiểu Hôi từ bên cạnh nhảy vọt lên người hắn, nhưng Quý Lệ vẫn nằm yên bất động, không hề có phản ứng. Tiểu Hôi cảm thấy hơi kỳ lạ, nghiêng đầu dí sát mặt vào mặt Quý Lệ quan sát, chỉ thấy hai mắt chủ nhân nhắm nghiền, sắc mặt trắng xanh. Ba con mắt của con khi khẽ chớp chớp, tựa như cũng biết điều gì đó, kêu lên mấy tiếng "chí chí" rồi thôi, không làm phiền hắn nữa. Rồi nó cũng nhảy xuống khỏi người Quý Lệ, ngồi dựa lưng vào chủ nhân, không nói lời nào.

Thạch thất chìm vào yên lặng, không biết là bao nhiêu thời gian đã trôi qua, Quý Lệ vẫn nằm yên bất động như vậy, Tiểu Hôi hơi lo lắng nhìn chủ nhân, nhưng lại do dự không dám làm phiền, cái đầu khi lắc qua lắc lại, đột nhiên để ý thấy ở cách đó không xa có một bọc đồ màu đen đang nằm lặng lẽ.

Ba con mắt của nó chớp chớp, nhìn bọc đồ một lúc, rồi lại quay sang nhìn Quý Lệ, thấy hắn vẫn nằm lặng lẽ, Tiểu Hôi sẽ ve vẩy đuôi, gãi gãi đầu, sau đó khẽ nghiêng người ra trước, cầm lấy bọc đồ kia.

Tiểu Hôi cầm bọc đồ lên xem xét mấy lượt, cũng không nhìn ra được là thứ gì, rồi không cẩn thận làm tuột lớp vải bên ngoài ra, từ bên trong một chiếc ngọc bàn màu trắng rơi xuống giường.

Tiểu Hôi giật mình đánh thót, cả người nép lại, chỉ thấy miếng ngọc bàn trước mắt vô cùng cổ quái, không nói đến màn bạch quang nhàn nhạt mà nó tỏa ra, bên trong ngọc bàn còn có vô số các miếng ngọc nhỏ đang tự chuyển động, mãi không dừng lại. Tiểu Hôi bị thu hút vào đó, ba con mắt mở tròn không chớp, nhìn chăm chăm vào Càn Khôn Luân Hồi Bàn, một lúc lâu sau mới cẩn thận đưa hai tay chạm nhẹ vào mép ngọc bàn.

Càn Khôn Luân Hồi Bàn khẽ trượt qua một bên, tay Tiểu Hôi cũng lập tức rụt lại, có vẻ như con khi này đang thử thăm dò chiếc ngọc bàn hình dáng kỳ quái này. Có điều xem ra cũng không có gì nguy hiểm, Tiểu Hôi thu tay lại trước mắt, cẩn thận quan sát, không thấy đau cũng không ngứa, liền cười khục khục mấy tiếng, lại nhìn chiếc ngọc bàn trên giường, lắc lư cái đầu một lúc, sau đó cầm Càn Khôn Luân Hồi Bàn lên.

Ánh sáng trắng dịu dàng chiếu lên gương mặt lông lá của Tiểu Hôi, hầu tử mở tròn ba con mắt, quan sát ngọc bàn, những miếng ngọc nhỏ bên trong vẫn không ngừng chuyển động, tựa như thời gian không ngừng trôi, vĩnh viễn không dừng.

Tiểu Hôi nhìn ngọc bàn đến thất thần, ba con mắt càng lúc càng dí sát ngọc bàn, nhìn chăm chăm vào những miếng ngọc kỳ dị đang chuyển động, trong mắt Tiểu Hôi, những miếng ngọc nhỏ bé đó dường như đã biến thành muôn vàn tinh đầu trên trời cao.

Đột nhiên, thân hình Tiểu Hôi khẽ nghiêng đi, không hiểu sao lại bất ngờ rời khỏi người Quý Lệ, đến bên mép giường lúc nào mà không biết, một chân bước hụt, làm Tiểu Hôi trượt chân ngã bịch xuống đất. Con khi phát ra một tiếng kêu khe khẽ, rồi lập tức bật dậy, cũng may là tay nó kịp nắm chặt, Càn Khôn Luân Hồi Bàn không bị đánh rơi xuống đất. Tiểu Hôi nhảy lên nhìn trước nhìn sau, cả ba con

mắt đều tròn tròn lên, một tay cầm ngọc bàn, một tay gãi gãi đầu, rõ ràng là chính nó cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Mới vừa rồi còn đang ngồi cạnh chủ nhân, tại sao lại đột nhiên rơi xuống khỏi giường như vậy?

Tiểu Hôi nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ, nghĩ ngợi hồi lâu, nhưng cuối cùng cũng nghĩ không thông, cúi đầu ủ rũ. Có điều tính tình con khi này thiên sinh hoạt bát, cũng chẳng buồn chán lấy bao lâu. Nó ngẩng đầu lên nhìn thấy Quý Lệ vẫn nằm yên bất động, bèn ngồi thụp xuống đất, cầm Càn Khôn Luân Hồi Bàn đưa lên trước mắt xem xét.

Trong ánh bạch quang mờ mờ, những miếng ngọc nhỏ thần kỳ bên trong ngọc bàn vẫn không ngừng chuyển động. Có điều lần này, Tiểu Hôi không hề bị thu hút đến độ hồn một nơi phách một nẻo như lần trước. Nhãn châu nó chuyển động một vòng, đột nhiên bật cười khục khục, đưa cánh tay còn lại sò vào những miếng ngọc nhỏ trong ngọc bàn.

Bàn tay Tiểu Hôi nhẹ nhàng đưa tới, đột nhiên nó ấn ngón tay xuống một miếng ngọc nhỏ trong đó, nhưng những miếng ngọc này dường như có tiềm lực nào đó bên trong, không ngờ hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi áp lực từ ngón tay Tiểu Hôi mà vẫn chuyển động không ngừng, hoàn toàn không dừng lại.

Tiểu Hôi ngẩn người, nhưng không hề có vẻ tức giận, ngược lại còn có chút cao hứng nữa, dường như tìm được thứ đồ chơi thú vị lắm vậy. Lần thứ hai, nó lại đưa tay ấn xuống một miếng ngọc khác, quả nhiên cũng không thể giữ được, điều này càng làm nó cao hứng hơn, miệng cứ "chí chí" liên hồi, liên tiếp đưa tay ấn xuống các miếng ngọc nhỏ đang chuyển động không ngừng bên trong ngọc bàn.

Chỉ là một lúc sau, Tiểu Hôi ấn mãi cũng cảm thấy chán, đột nhiên đưa ngón tay ra, ấn thật mạnh xuống. Tiểu Hôi vốn là dị chủng nhân gian, lại theo Quý Lệ nhiều năm, đạo hạnh cũng không phải tầm thường, ấn mạnh một cái, quả nhiên tình hình hoàn toàn khác so với những lần trước. Chỉ thấy miếng ngọc nhỏ kia bị nó giữ chặt, dường như đang giãy giụa để tiếp tục chuyển động, nhưng chỉ làm Tiểu Hôi thêm hưng phấn, lực đạo dồn vào ngón tay càng nặng, sau mấy lần giãy giụa vô lực, miếng ngọc nhỏ cuối cùng cũng dừng lại, im lìm bất động.

"Cách!"

Một tiếng động nhỏ vang lên trong ngọc bàn, làm Tiểu Hôi giật mình đánh thót một cái. Đưa mắt nhìn qua thì chỉ thấy miếng ngọc kia đã dừng lại, nhưng những miếng khác vẫn chuyển động không ngừng, chỉ trong giây lát đã có một miếng ngọc khác chuyển động tới vị trí đó, va vào miếng ngọc bị Tiểu Hôi ấn lên.

Hai miếng ngọc chạm nhau, xem ra có vẻ bình thường, nhưng chỉ trong chớp mắt sau đó, dị biến đã xảy ra. Ánh sáng nhu hòa của Càn Khôn Luân Hồi Bàn trong nháy mắt đã sáng rực lên, cùng lúc đó những tiếng "cách cách cách..." vang lên liên miên bất tuyệt, từng miếng ngọc nhỏ liên tiếp đập vào nhau, càng lúc càng có nhiều miếng ngọc dừng chuyển động, còn ánh sáng của ngọc bàn thì càng lúc càng rực rỡ, thậm chí còn sáng hơn cả khi Quý Lệ ở trong Hàn Băng Thạch Thất gấp mười lần, hoàn

toàn không thể nhìn rõ, tựa hồ như vàng dương trên trời rơi xuống thạch thất nhỏ bé này vậy.

Tiểu Hôi trợn mắt há hốc miệng, nhìn ngọc bàn trong tay mình, cho dù nó là dị chủng, nhưng lúc này cũng khó thể chịu đựng nổi luồng ánh sáng chói mắt đó. Con khỉ nhỏ lui lại một bước, buông tay. Càn Khôn Luân Hồi Bàn rơi xuống đất kêu "canh" một tiếng.

Dị tượng không biến mất theo cái buông tay của Tiểu Hôi, ngọc bàn vẫn xạ ra những đạo hào quang chói mắt, trong luồng sáng đó, một đồ hình kỳ bí bắt đầu từ từ hiện lên.

Tiểu Hôi như chạm phải lửa, nhảy ngược về phía sau, nấp trong góc thạch thất, nhưng cơ hồ như vẫn không nén được dạ hiếu kỳ, nên nó vẫn không ngừng quay đầu lại nhìn. Quý Lệ dường như hoàn toàn không cảm nhận được dị biến đang xảy ra, vẫn nằm yên bất động trên giường.

oOo

Điều làm người ta không thể ngờ tới nhất không phải xảy ra bên trong thạch thất này, mà là dưới lòng đất, trong Huyết Trì. Quý tiên sinh đang ngồi xếp bàn tọa trên bình đài, nhắm mắt suy nghĩ. Phục Long Đỉnh vẫn lơ lửng trên đầu y, thượng cổ thần pháp Càn Khôn Tỏa vẫn găm chặt vào trán ác ma, tuy có vẻ yếu ớt, nhưng thủy chung vẫn tồn tại giữa màn huyết quang dày đặc.

Đúng vào lúc này, thậm chí cả Quý tiên sinh cũng không phát giác, đạo bạch quang trên Phục Long Đỉnh kia đột nhiên phát sinh biến hóa.

Bạch quang dần dần sáng bùng lên, còn huyết khí bên trong cặp mắt ác ma thì cũng theo đó mà giảm đi mấy phần. Huyết khí chuyển động trên mặt ác ma, xa xa nhìn lại, cơ hồ như bị vụn mọo méo mó đi mấy phần, cũng có thêm vài phần điên cuồng và phẫn nộ.

Đạo bạch quang dường như bị thứ gì đó làm cho thức tỉnh, càng lúc càng sáng, cơ hồ như đang hô ứng với thứ nào đó.

Bên trên bình đài, thân hình Quý tiên sinh khẽ lay động, dường như cảm nhận được điều gì đó, nhưng lại không thể khẳng định. Chỉ thấy y chân chừ giầy lát, rồi cuối cùng cũng từ từ mở mắt, ngẩng đầu lên nhìn Phục Long Đỉnh.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Chương 246

Nại Hà

Thân hình Quỷ Lệ khẽ rung động, từ từ tỉnh lại khỏi cơn mê, chống tay ngồi dậy trên giường, đầu vẫn cảm thấy hơi ong ong. Với đạo hạnh của hắn, vậy mà vẫn còn hiện tượng này, quả thật là vô cùng hiếm có. Chỉ là Quỷ Lệ dường như hoàn toàn không chú ý đến điểm này, hắn định thần, thở dài một tiếng, rồi quay người lại, lập tức ngậy người ra. Chỉ thấy Càn Khôn Luân Hồi Bàn đang nằm trên mặt đất, tán phát ra những luồng bạch quang dịu dàng, còn Tiểu Hôi thì đang ngồi chồm hồm bên cạnh, cơ hồ như rất hiếu kỳ, nhìn trái, nhìn phải, ba bốn lần đưa tay ra sờ mó, nhưng mỗi lần cứ giờ đến một nửa lại rút tay lại, như là có gì đó sợ hãi vậy.

Quỷ Lệ khẽ chau mày, ngưng thần suy nghĩ một lúc mà vẫn không nghĩ ra có phải hắn đã đặt ngọc bàn này ở đây hay không, chẳng những thế, thậm chí cả việc làm sao hắn trở về được từ Hàn Băng Thạch Thất hắn cũng chỉ mơ mơ hồ hồ, có lẽ là do vừa rồi quá thất vọng, nên tinh thần không được ổn định mà nên! Quỷ Lệ im lặng trầm ngâm, rồi cười khỏ một tiếng, thở dài nã nuột, nhẹ nhàng cúi người nhặt Càn Khôn Luân Hồi Bàn lên. Tiểu Hôi ngồi dưới đất, ngẩng đầu lên nhìn hắn, ba con mắt chớp chớp, không biết đang nghĩ gì.

Quỷ Lệ vẫy tay, nói: "Tiểu Hôi, lại đây!"

Tiểu Hôi "chí chí" mấy tiếng, rồi nhảy vọt lên, sau hai ba cái nhấp nhô đã ngồi chồm hồm trên đùi Quỷ Lệ, nhưng dường như nó vẫn còn sợ hãi chiếc Càn Khôn Luân Hồi Bàn trong tay hắn, cuối cùng cũng không dừng lại trên đùi, mà nhảy lên vai hắn ngồi, sau đó thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn ngọc bàn trong tay chủ nhân.

Quỷ Lệ cũng không nghĩ ngợi nhiều, đưa tay vuốt vuốt lên người Tiểu Hôi. Trên đời này chỉ có mình con linh hầu này là không bao giờ rời xa hắn. Một hồi sau, ánh mắt Quỷ Lệ lại trở về Càn Khôn Luân Hồi Bàn, trong ánh sáng trắng dịu dàng, ngọc bàn vẫn y như trước, bên trong là vô số miếng ngọc nhỏ đang chuyển động theo quỹ đạo kỳ dị của chúng, vĩnh viễn không dừng lại, cơ hồ như căn bản chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Quỷ Lệ lặng lẽ nhìn ngọc bàn trong tay, ánh sáng trắng mờ mờ chiếu lên mặt hắn. Không biết bên trong đang ẩn tàng bí mật gì.

Quý Lệ nhìn một lúc lâu, cuối cùng đành lắc đầu khe khẽ, trên mặt lộ vẻ thất vọng, cầm miếng vải đen lên gói Càn Khôn Luân Hồi Bàn cho vào trong ngực. Tiểu Hôi ngồi trên vai hấn mở to mắt quan sát động tác của chủ nhân, đến khi Quý Lệ cho ngọc bàn vào ngực, đột nhiên nó kêu lên "chí chí" hai tiếng.

Quý Lệ quay đầu lại, chau mày nói: "Chuyện gì vậy, Tiểu Hôi?"

Tiểu Hôi đưa tay lên gỡ đầu, dường như cũng không biết rốt cuộc là cái gì không đúng hay có điều gì quan trọng, chỉ đành xòe hai tay ra, nhún nhún vai. Quý Lệ vỗ nhẹ lên đầu con khỉ một cái, cũng không để ý gì thêm nữa. Ngồi được một lúc, đột nhiên hấn hỏi: "Tiểu Hôi, vừa rồi ta nằm nghỉ được bao lâu rồi?"

Ba con mắt của Tiểu Hôi chuyển động, miệng kêu ""chi chí chí chí", hai tay múa may loạn xạ. Quý Lệ nhìn nó, chậm rãi nói: "Lâu vậy sao, vậy chúng ta cũng nên ra ngoài thôi." Nói xong hấn liền đứng dậy, ôm Tiểu Hôi vào lòng vuốt ve, thần sắc trầm ngâm. Hấn ngẩn ra giây lát rồi thở dài, điềm đàm nói: "Dù thế nào thì ta vẫn phải tiếp tục sống, phải không?" Mắt Tiểu Hôi chuyển động không ngừng, cũng không biết nó có hiểu ý Quý Lệ nói gì không, có điều Quý Lệ cũng không còn tinh thần đâu mà suy nghĩ thêm nữa, hấn vỗ nhẹ lên vai Tiểu Hôi mấy cái, con khỉ bèn thuận thế bò luôn lên vai hấn. Quý Lệ bước ra trong tiếng động nặng nề của cánh cửa đá. Bên ngoài thạch thất, thông đạo vân trái dài ra hai bên, chỉ là những vết nứt nẻ càng lúc càng lớn, càng lúc càng dày đặc kia như đang nhắc nhở những người ở đây rằng, phía trước có rất nhiều nguy cơ đang rình rập. Quý Lệ đứng trước cửa thạch thất một lúc lâu, ánh mắt dừng lại trên những vết nứt nẻ ngang dọc khắp nơi.

Có những vết nứt cực lớn, từ phía trên kéo dài xuống tận dưới đất, lộ ra cả nham thạch bên trong. Sau khi những đường nứt này xuất hiện, vách đá vốn rắn chắc kiên cố, cơ hồ như trở nên mỏng manh yếu đuối, tưởng chừng không chịu nổi một trận gió mạnh. Quý Lệ chậm rãi bước tới gần một vết nứt ngay trên vách đá gần nhất, chăm chú quan sát hồi lâu, trên mặt không lộ ra chút biểu tình.

Sau đó hấn lại ngẩng đầu lên nhìn phía trên thông đạo, hai hàng lông mày khẽ nhíu lại, những vết nứt này đều xuất hiện từ sau khi hấn rời khỏi Hồ Kỳ Sơn lần trước. Trong chốc lát, tự nhiên là hấn cũng không thể hiểu nổi. Nhưng khi hấn ở trong Hàn Băng Thạch Thất khi nãy, lại nhớ rất rõ rằng có một sức mạnh thần bí đột nhiên xuất hiện từ lòng đất. Thế nhưng nhìn tình trạng của thạch bích lúc này, thì trần thông đạo là tổn hại nhiều nhất, kể đó là hai bên thạch bích, còn mặt đất dưới chân hấn thì chỉ có vài vết nứt nhỏ không đáng kể. Có điều dường như tâm trạng Quý Lệ lúc này rất không tốt, tuy những vết nứt này thập phần cổ quái, nhưng hấn chẳng hề để tâm nghiên cứu thêm. Hấn đứng lại định thần trong giây lát, rồi không để ý đến những vết nứt ngang dọc đó nữa, dẫn theo Tiểu Hôi đi ra khỏi thông đạo.

Thông đạo vẫn như trước, nhưng có điều khác là, nơi này yên tĩnh hơn trước rất nhiều. Đệ tử Quý Vương Tông hầu như đã nấp hết trong thạch thất của mình, không ai chịu ra ngoài. Cả thạch thất rộng

lớn, chỉ còn mình bóng hình cô lẻ của Quý Lệ.

Có điều rõ ràng là Quý Lệ không chú ý tới những chuyện này, nhìn hướng đi của hấn, thì là đi sâu xuống động quật bên dưới, không biết có phải là do buồn chán quá nên muốn đi lung tung cho bớt sầu não hay không.

Tiếng bước chân Quý Lệ vang vang trong thông đạo. Bởi vì không gian quá yên tĩnh, nên tiếng bước chân hấn vang động hơn bình thường rất nhiều. Tiểu Hôi ngồi trên vai hấn dường như cũng không quen với tình trạng tĩnh lặng này, cái đầu nhỏ cứ ngoảnh đi ngoảnh lại, nhòm ngó khắp nơi.

Đột nhiên Tiểu Hôi không ngó nghiêng nữa, mà nhìn thẳng về phía trước. Quý Lệ cơ hồ như cũng cảm nhận được điều gì đó, dừng bước, dõi mắt nhìn theo ánh mắt Tiểu Hôi. Phía trước không một bóng người, nhưng chỉ giây lát sau, quả nhiên là có động tĩnh. Một bóng người màu đen từ từ lướt tới, không gây ra một tiếng động nhỏ.

Đó chính là Quý tiên sinh.

Quý tiên sinh cũng nhận ra Quý Lệ đang đơn độc một mình đứng chắn phía trước mặt mình, dường như cũng hơi ngẩn người, dừng bước. Hai người nhìn nhau hồi lâu, không ai lên tiếng. Bầu không khí trong thông đạo trở nên nặng nề, cuối cùng Quý tiên sinh đành lên tiếng trước: "Người trở về lúc nào vậy?"

Quý Lệ lạnh lùng đáp: "Vừa mới trở về."

Quý tiên sinh khẽ gật đầu, cơ hồ như không còn gì để nói nữa, dù sao ít nhiều gì cũng đã nói một câu, coi như chào hỏi. Chỉ thấy y chậm rãi cất bước về phía trước. Quý Lệ thấy thế cũng lặng lẽ lui sang một bên tránh đường.

Lúc Quý tiên sinh đi qua người Quý Lệ, đột nhiên dừng bước, cử động dường như có gì đó chần chừ khác với ngày thường. Y trầm ngâm giây lát rồi mới lên tiếng: "Người vừa mới trở về đúng không?"

Quý Lệ chậm rãi hỏi: "Phải, có chuyện gì?"

Quý tiên sinh hơi do dự, tựa như đang thăm lựa lời để nói, một hồi sau mới chậm rãi hỏi: "Vậy... người có cảm thấy... ở đây có gì đó không đúng không?"

Quý Lệ liếc mắt nhìn Quý tiên sinh, hỏi: "Ông ám chỉ điều gì?"

Quý tiên sinh trầm mặc một lúc, sau đó lắc đầu, nhạt giọng nói: "Không, không có gì, ta đi trước đây."

Nói xong, liền đi thẳng ra ngoài, không nói thêm chữ nào nữa.

Quý Lệ nhìn theo bóng Quý tiên sinh đi xa dần, phiêu hốt bất định, thoạt nhìn thì nguy dị như bóng u linh, có điều thân pháp đã chậm hơn ngày xưa rất nhiều.

Quý tiên sinh bước đi rất chậm, hơn nữa lộ tuyến cũng không phải thẳng một mạch, mà thỉnh thoảng lại lại gần hai bên vách đá, đặc biệt là khi đi qua các cửa thạch thất, Quý tiên sinh đều không biết vô ý hay hữu ý dừng lại một chút, rồi mới tiếp tục đi về phía trước.

Dường như y đang tìm kiếm thứ gì đó.

Quý Lệ lặng lẽ quay người, cho dù Quý tiên sinh có tìm thứ gì thì cũng căn bản chẳng liên quan đến

hắn. Hắn tiếp tục bước đi theo hướng đã chọn, lần này thì không còn gặp một ai nữa, chẳng mấy chốc hắn đã đi đến động khẩu.

Khi Quỷ Lệ bước ra khỏi động khẩu, ánh dương âm ám chiếu lên mặt hắn. Quỷ Lệ khẽ nheo mắt, hít thở thật sâu. Dưới ánh mặt trời, cơ hồ như tảng đá đang đè nặng trên tim hắn cũng nhẹ đi phần nào.

oOo

Thanh Vân Sơn, Thông Thiên Phong.

Từng ngày qua đi, nhưng chương giáo Thanh Vân Môn Đạo Huyền chân nhân không hề lộ diện lấy một lần. Với thân phận lãnh tụ quần hùng thiên hạ của Đạo Huyền chân nhân, đây tự nhiên không phải chuyện nhỏ, áp lực đối với chương môn đệ tử Tiêu Dật Tài càng lúc càng lớn.

Những đạo hữu các phái đến Thanh Vân Môn báo phỏng tạm thời chưa nhắc đến vì còn có thể qua loa được. Nhưng Thanh Vân Môn có nhiều phái hệ, Đạo Huyền chân nhân lại chưa truyền ngôi vị chương giáo lại cho Tiêu Dật Tài, vì vậy có rất nhiều chuyện y bị câu thúc, không thể xử lý. Còn Thanh Vân Môn chur mạch thì đều lấy Thông Thiên Phong làm trung tâm, mắt thấy chương giáo đã nhiều ngày biệt vô âm tín, còn Thông Thiên Phong thì chỉ biết truyền ra tin tức bẻ quan, hết bẻ quan rồi lại bẻ quan, đến cuối cùng thì bẻ quan cũng không thể che đậy được nữa, Tiêu Dật Tài bèn quyết định nói Đạo Huyền chân nhân đã ra ngoài vân du tứ hải rồi, không ai biết hạ lạc ở đâu nữa.

Nói ra thì cũng không thể trách được Tiêu Dật Tài, tình hình lúc này của Đạo Huyền chân nhân trong mấy nghìn môn hạ của Thanh Vân Môn chỉ có Thủy Nguyệt đại sư và Lục Tuyết Kỳ ở Tiểu Trúc Phong là hiểu rõ mà thôi, còn hai người xưa nay luôn ủng hộ y là Điền Bất Dịch và Tô Như ở Đại Trúc Phong thì đã lần lượt qua đời. Thủy Nguyệt và Lục Tuyết Kỳ thì không nói, nhưng những người khác thì làm sao biết được bí mật tay trời này của Thanh Vân Môn, tự nhiên là chỉ biết đi tìm Tiêu Dật Tài để truy vấn thôi.

Gương mặt Tiêu Dật Tài lộ rõ vẻ mệt mỏi, người gầy đét lại, so với dáng vẻ tinh minh mẫn cán, tinh lực dồi dào trước đây của y quả thật khác nhau một trời một vực. Chỉ nhìn dáng vẻ này cũng có thể tưởng tượng ra được áp lực đối với y lớn như thế nào.

Nhưng y vẫn không thể nghỉ ngơi. Hôm nay, trên Ngọc Thanh Điện, đệ tử sáu mạch còn lại của Thanh Vân Môn dường như đã không thể nhẫn nại, cùng tụ họp lên Thông Thiên Phong hỏi cho ra rốt cuộc chương giáo chân nhân đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại không lộ diện trong một thời gian dài như vậy. Đây đúng là chuyện chưa từng xảy ra.

Hầu hết các vị thủ tọa đều đã có mặt, duy chỉ có thủ tọa Tiểu Trúc Phong Thủy Nguyệt đại sư là không đến, cả đệ tử nổi danh nhất Lục Tuyết Kỳ của bà cũng không có mặt, nhưng sư tỷ Văn Mẫn của nàng thì đã đến. Các vị thủ tọa còn lại đang ngồi ở giữa, trong đó nổi bật nhất chính là Tổng Đại Nhân, người mới tiếp nhiệm Điền Bất Dịch làm thủ tọa Đại Trúc Phong.

Tổng Đại Nhân im lặng, khéo miệng khẽ máy động, gượng gạo cười với Văn Mẫn, nhưng rồi cũng lập

tức cúi thấp đầu, rõ ràng là tâm tình vẫn đang chìm trong đau xót. Văn Mẫn cũng lộ vẻ ngại ngùng, cúi mặt không nói gì.

Người dẫn đầu cuộc lục mạch tụ hội lần này đương nhiên không phải các đệ tử đời thứ hai mới tiếp nhiệm chức thủ tọa như Tống Đại Nhân hay Tề Hạo, bởi thế người lên tiếng chất vấn Tiêu Dật Tài tự nhiên chính là mấy vị thủ tọa trưởng bối như Tăng Thúc Thường...

Tiêu Dật Tài tuy đã xử lý sự vụ trong môn phái một thời gian khá dài, nhưng dù sao thì Đạo Huyền chân nhân vẫn chưa giao lại quyền chưởng giáo cho y, vì vậy y cũng chỉ có thể đứng trả lời câu hỏi của các vị thủ tọa, không có chỗ ngồi. Chiếc ghế thuộc về Đạo Huyền chân nhân vẫn để trống. Tiêu Dật Tài đứng bên cạnh, mặt lộ vẻ khó xử, trả lời câu hỏi của từng người.

Chỉ là hỏi đi hỏi lại, Tiêu Dật Tài vẫn cứ khẳng khẳng định rằng mình không biết Đạo Huyền chân nhân đi đâu, mà sự thật thì cũng đúng là vậy. Giải thích cũng chỉ có một lý do duy nhất, đó là chưởng giáo chân nhân đạo pháp thông huyền, có lẽ là do linh tâm xúc động, nên đã ra ngoài vân du tứ hải rồi.

Các vị thủ tọa và các trưởng lão tự nhiên cảm thấy những lời này của họ Tiêu khó mà tin nổi, bởi từ khi tiếp nhiệm chức trưởng giáo tới nay, Đạo Huyền chân nhân chưa từng ra ngoài vân du mà không để lại chút tin tức nào. Nhưng Tiêu Dật Tài cứ nhắc đi nhắc lại một đáp án như vậy thì cũng không ai làm gì được y. Không thể miễn cưỡng nói rằng trước đây không có thì bây giờ cũng nhất định không có được.

Cuộc chất vấn kéo dài đến tận giữa trưa, chúng nhân đều hỏi đến khô cả miệng, Tiêu Dật Tài lại càng thêm tiều tụy. Nhưng từ đầu tới cuối y vẫn chỉ trả lời một câu đó. Cuối cùng, Tăng Thúc Thường tức giận đứng dậy, phui tay hừ nhẹ một tiếng, quay người bỏ đi.

Người dẫn đầu đã đứng dậy, Tề Hạo, Tống Đại Nhân tự nhiên cũng bị các vị sư thúc, sư bá còn lại kéo dậy theo, lần lượt rời khỏi Ngọc Thanh Điện.

Nhìn theo bóng các đồng môn đi xa dần, Tiêu Dật Tài mới chậm chậm thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên thân hình loạng choạng suýt ngã, một cảm giác khó chịu lan chảy khắp châu thân, cũng may là y có căn cơ thâm hậu, lập tức trụ vững được thân mình. Tiêu Dật Tài cười khổ một tiếng, thầm thở dài: "Su tôn à, lão nhân gia người rốt cuộc đang ở đâu, nếu người còn không trở về, chỉ sợ đệ tử không chịu đựng nổi nữa đâu."

oOo

Tạm thời không nhắc đến nỗi khổ của Tiêu Dật Tài, lúc này Tống Đại Nhân đang cùng đoàn người ra khỏi Ngọc Thanh Điện. Đệ tử Đại Trúc Phong đang trong thời kỳ thủ tang nên không ai đi theo gã. Họ Tống lặng lẽ bước đi chậm chậm, cảnh tượng vừa rồi làm y nhớ đến chuyện sư phụ, sư nương qua đời, trong lòng vô cùng sầu não, chỉ muốn lập tức rời khỏi nơi đây thật nhanh.

Chỉ là gã vừa mới bước ra khỏi đại điện, đang định bước lên Hồng Kiều đi qua Vân Hải thì chợt có

người gọi: "Đại Nhân!"

Tổng Đại Nhân quay đầu lại, thì ra là Văn Mẫn đang vẫy tay gọi gã. Tổng Đại Nhân cảm thấy ấm áp trong lòng, cất bước đi về phía nàng. Văn Mẫn thấy dáng vẻ tiêu tụy của gã, trong lòng thâm đau xót, định nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Nàng thấy xung quanh toàn là người đi lại, không phải là nơi để nói chuyện, bèn đưa mắt ra hiệu cho Tổng Đại Nhân đi theo mình.

Tổng Đại Nhân hiểu ý, đi theo Văn Mẫn qua Hồng Kiều, đến bình đài rộng bên trên Vân Hải, hai người tìm một chỗ khuất, thấy xung quanh không có người, Văn Mẫn mới lên tiếng: "Huynh... huynh vẫn khỏe chứ?"

Tổng Đại Nhân cười khỏ, cúi đầu nói: "Chắc muội cũng biết hết chuyện của ta rồi, ôi..." Gã thở dài, rồi lại cúi đầu nói tiếp: "Có điều dưới ta còn có mấy vị sư đệ, nếu ta không gánh lấy gánh nặng này, chỉ sợ bọn họ càng khốn khó hơn."

Khóe mắt Văn Mẫn hơi ửng hồng, đột nhiên đưa tay nắm lấy bàn tay to bè của Tổng Đại Nhân, làm gã giật mình đánh thót, nhìn nàng với ánh mắt ngạc nhiên.

Văn Mẫn dịu dàng nói: "Đại Nhân, huynh là đại sư huynh của họ, bây giờ lại nhận lấy trọng nhiệm thủ tọa Đại Trúc Phong, cần phải chiêu cố cho các sư huynh đệ, nhưng huynh cũng phải liệu sức mình mà làm, đừng quá cố gắng."

Tổng Đại Nhân cảm thấy bàn tay nàng mềm mại trơn mượt, ẩn ước có mùi hương của nữ tử thoang thoang quanh mũi, đôi mắt kia lại càng dịu dàng nhu thuận, trong lòng không khỏi được an ủi. Gã khẽ bóp nhẹ vào tay Văn Mẫn, gật đầu đáp: "Được!"

Văn Mẫn khẽ gật đầu, mỉm cười với gã. Hai người tuy gặp mặt không nhiều, nhưng tình cảm thì càng lúc càng sâu đậm. Tổng Đại Nhân trầm mặc giây lát, rồi nói: "Ta vốn định... vốn định khẩn cầu sư phụ sư nương hai vị lão nhân gia làm chủ, sang Tiểu Trúc Phong cầu thân, nhưng cục diện trước mắt này, ta thật sự..."

Lời còn chưa dứt, đột nhiên một ngón tay trắng muốt nhẹ nhàng đặt lên môi gã. Tổng Đại Nhân ngược mắt lên nhìn Văn Mẫn, chỉ nghe nàng dịu dàng nói: "Muội hiểu mà, tình hình trước mắt đương nhiên không thể nói những chuyện này. Huynh yên tâm hồi sơn đi, đợi những ngày này qua đi, chúng ta sẽ thương lượng lại, dù sao thì... tâm ý của muội thế nào... huynh cũng biết rồi." Càng về sau, sắc mặt Văn Mẫn càng đỏ ửng lên, thanh âm cũng nhỏ dần.

Tổng Đại Nhân thầm cảm động, nhiệt huyết sôi trào, không nén nổi xúc động, bước lên một bước, muốn ôm người trong mộng vào lòng. Văn Mẫn bị gã làm giật mình, vội vàng lùi lại né tránh, mắng khẽ: "Đồ ngốc, không sợ người khác nhìn thấy à?"

Tổng Đại Nhân giờ mới sực tỉnh, đưa mắt nhìn quanh bốn phía, quả nhiên thấy tuy chỗ hai người đang đứng không có ai, nhưng xa xa phía trên Vân Hải có không ít đệ tử Thanh Vân Môn, tuy là tạm thời chưa ai chú ý đến đây, nhưng rất khó nói rằng sẽ không có người nào "ngẫu nhiên" nhìn qua. Tổng Đại

Nhân cười ngượng nghịu, nói: "Là ta không đúng, ta... ta đúng là hồ đồ mà..."

Văn Mẫn nhìn bộ dạng của gã, trong lòng không khỏi bất nhẫn, lườm gã một cái rồi nói: "Muội đâu có trách huynh, cần gì phải khấn trương như vậy. Tình thế trước mắt không tốt, nhưng tương lai chỉ cần chúng ta có tâm, nhất định sẽ được ở bên nhau thôi, ngốc à!"

Tổng Đại Nhân vội vàng gạt đầu, thấp giọng nói: "Tiểu Mẫn, muội thật tốt!"

Văn Mẫn lại lườm gã một cái, nhưng nhìn thần tình của gã, lại không nhịn nổi cười, Tổng Đại Nhân cũng bật cười. Hai người đứng cạnh nhau, nhất thời nhu tình mật ý, tuy bên ngoài phong vũ điều hui, nhưng trong lòng cả hai vẫn tràn đầy hy vọng về một tương lai tốt đẹp.

Chừng giây lát sau, Văn Mẫn thấp giọng nói: "Muội phải đi rồi!"

Tổng Đại Nhân không nỡ, song cũng biết mình không tiện ở lâu, đành gạt gạt đầu nói: "Đành vậy, muội nhớ cẩn thận."

Văn Mẫn liếc mắt nhìn gã, dịu dàng nói: "Huynh phải bảo trọng, cho dù thế nào, tương lai cũng sẽ tốt đẹp thôi."

Tổng Đại Nhân gạt gạt đầu: "Ta biết, muội cũng phải trân trọng mình đây."

Văn Mẫn khẽ vuốt nhẹ lòng bàn tay gã, sau đó buông tay, quay người bước ra khỏi Vân Hải. Tổng Đại Nhân nhìn theo bóng nàng cười phi kiếm bay đi xa dần, chậm rãi vẫy tay, cho đến khi bóng nàng khuất hẳn, mới từ từ quay người lại.

Trời xanh mây trắng, sơn thanh thủy tú, từ trên cao nhìn xuống Tiểu Trúc Phong, chỉ thấy trúc mọc xanh mướt, phong quang diễm lệ, tựa như tiên cảnh.

oOo

Văn Mẫn từ từ hạ xuống, mấy nữ đệ tử trẻ thấy nàng trở về liền chạy tới đón, một người trong bọn nói: "Văn sư tỷ, sư phụ dặn tỷ trở về thì đến gặp người."

Văn Mẫn khẽ gạt đầu, đi về phía trước, tiện thể hỏi: "Sư phụ lão nhân gia đang ở đâu?"

Một đệ tử khác đứng bên cạnh nói: "Sư phụ vẫn ở trong Trúc Lâm Tịnh xá, hình như Tuyết Kỳ sư tỷ cũng ở đó."

Văn Mẫn ngăn người: "Sao hả, Tuyết Kỳ ở cùng với sư phụ?"

Một đệ tử trẻ khác đứng cạnh đó lên tiếng: "Vâng, hôm nay sau khi sư tỷ đi, sư phụ đã gọi Tuyết Kỳ sư tỷ đến rồi."

Văn Mẫn gạt gạt đầu: "Ta biết rồi, bây giờ sẽ đến đó, các muội cứ làm việc của mình đi!"

Các sư muội của nàng đồng thanh "ạ" một tiếng, rồi cười khúc khích bỏ đi, Văn Mẫn nhìn theo những sư muội trẻ trung không hiểu sự đời của mình, trong lòng không khỏi ngưỡng mộ, có lẽ người càng đơn thuần thì lại càng hạnh phúc cũng nên.

Nàng đứng ngây ra nhìn theo bóng các sư muội đi khuất hẳn, mới thở dài một tiếng, cất bước đi về phía tịnh xá của Thủy Nguyệt đại sư.

Con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu, hai bên thùy trúc mọc um tùm, không khí thơm mát. Sau khi đi qua mấy khúc quanh, Trúc Lâm Tịnh xá đã hiện ra trước mắt nàng.

Văn Mẫn đến trước cửa tịnh xá, khẽ gõ nhẹ lên hai cánh cửa trúc: "Su phụ, đệ tử Văn Mẫn đến rồi!"

Bên trong lập tức vang lên tiếng của Thủy Nguyệt đại sư: "Vào đi!"

Cùng lúc đó, hai cánh cửa tịnh xá cũng kêu lên mấy tiếng "két két" rồi mở ra, thân hình yếu điệu của Lục Tuyết Kỳ xuất hiện trước mắt Văn Mẫn, mỉm cười với nàng nói: "Su tử, tử về rồi!"

Văn Mẫn mỉm cười đáp trả Lục Tuyết Kỳ, rồi chậm rãi bước vào.

Trong phòng, Thủy Nguyệt đại sư đang ngồi trên giường tre, Lục Tuyết Kỳ bước lại đứng sau lưng bà.

Thủy Nguyệt đại sư ngược mắt nhìn Văn Mẫn rồi hỏi: "Mới về hả?"

Văn Mẫn cung kính trả lời: "Vâng, đệ tử mới từ Thông Thiên Phong hồi sơn."

Thủy Nguyệt đại sư trầm ngâm giây lát rồi chậm rãi nói: "Hôm nay trên Thông Thiên Phong đã xảy ra chuyện gì, con nói thử ta nghe?"

Văn Mẫn khẽ gật đầu, nói: "Vâng." Kế đó liền kể lại cục diện hôm nay trên Thông Thiên Phong một lượt, cả tình cảnh chúng nhân truy vấn Tiêu Dật Tài thế nào cũng kể ra rất rõ ràng.

Thủy Nguyệt đại sư lặng lẽ nghe Văn Mẫn kể, không nói tiếng nào. Lục Tuyết Kỳ đứng bên cạnh cũng không lộ biểu tình gì, chỉ là khi nghe Văn Mẫn kể lại tình cảnh khó xử của Tiêu Dật Tài, nàng không nhịn được đưa mắt nhìn Thủy Nguyệt đại sư một cái, nhưng sắc mặt Thủy Nguyệt vẫn lạnh như băng, cơ hồ như căn bản không hề có cảm giác.

Văn Mẫn kể xong, ngập ngừng giây lát rồi mới nói: "Su phụ, vẫn còn một chuyện nữa, đệ tử không biết có nên nói hay không..."

Thủy Nguyệt đại sư nhắm nghiền hai mắt, cơ hồ như đang nghĩ ngợi điều gì, nghe vậy bèn chậm rãi nói: "Có gì con cứ nói đi!"

Văn Mẫn "ạ" một tiếng, rồi nói: "Vâng, đệ tử xin nói. Hôm nay lục mạch tề tụ trên Thông Thiên Phong, năm vị thủ tọa đều đi cả, chỉ mình người không đi, mấy người Tăng sư thúc có oán trách đệ tử mấy câu, còn dặn đệ tử chuyển cáo lại cho su phụ, nói mọi người đều là môn hạ Thanh Vân, đồng tông cộng tổ, muốn su phụ người cũng nên ra mặt lên tiếng."

Nói xong, Văn Mẫn cẩn thận len lén liếc mắt nhìn Thủy Nguyệt đại sư, nhưng sắc mặt Thủy Nguyệt vẫn lạnh lùng như tảng băng, không tức giận, cũng không đáp ứng, mà chỉ nhắm mắt trầm tư.

Thủy Nguyệt đại sư không nói gì, Văn Mẫn đương nhiên cũng không dám lên tiếng, hồi lâu sau, Thủy Nguyệt đại sư mới chậm chậm khai khẩu: "Vừa rồi con nói ngoại trừ ta, các vị thủ tọa còn lại đều có mặt cả phải không?"

Văn Mẫn ngẩn người, gật đầu đáp: "Vâng!"

Thủy Nguyệt đại sư mở mắt ra nhìn Văn Mẫn: "Đại Trúc Phong là ai đi?"

Văn Mẫn thảm thiết giật mình, không biết tại sao su phụ lại đột nhiên hỏi đến chuyện của Đại Trúc Phong,

ngần ngữ giây lát rồi mới khẽ nói: "Là đại đệ tử của Thiền sư bá và Tô sư thúc, Tống Đại Nhân."

Sắc mặt Lục Tuyết Kỳ thoáng lộ vẻ u ám, trong mắt ẩn hiện mấy phần thương cảm.

Gương mặt Thủy Nguyệt đại sư cũng hơi ảm đạm, thở dài một tiếng hỏi: "Ngoại trừ gã, Đại Trúc Phong còn ai đi nữa không?"

Văn Mẫn đáp: "Các vị sư huynh sư đệ Đại Trúc Phong đều đang thọ tang, vì vậy chỉ có mình Tống Đại Nhân sư huynh đến Thông Thiên Phong."

Thủy Nguyệt im lặng giây lát, rồi chậm rãi hỏi: "Bọn họ cũng không thoải mái gì... con có đi an ủi Tống Đại Nhân không?"

Văn Mẫn giật mình đánh thót, bình thường Thủy Nguyệt đại sư rất nghiêm khắc với đệ tử, đối với những chuyện này lại càng nghiêm ngặt hơn, chuyện Văn Mẫn và Tống Đại Nhân âm thầm qua lại nhiều năm đã là bí mật được công khai một nửa, vì vậy mà trong lòng nàng luôn thấp tha thấp thỏm, chỉ sợ sư phụ trách móc. Lần này Thủy Nguyệt đại sư đột nhiên hỏi tới, làm cho Văn Mẫn sợ đến toát mồ hôi, ngần ngừ mãi mới dám thấp giọng trả lời: "Sư phụ, con... con thấy Tống sư huynh rất đáng thương, nhất thời mềm lòng, nên mới... nên mới nói mấy câu với gã. Đệ tử, đệ tử tuyệt đối không dám trái lại lời giáo huấn của ân sư..."

Thủy Nguyệt đại sư lặng lẽ nhìn Văn Mẫn. Dưới cái nhìn của sư phụ, tim Văn Mẫn đập càng lúc càng nhanh, không biết liệu mình có bị sư phụ trừng phạt hay không. Chẳng ngờ Thủy Nguyệt đại sư lại đột nhiên thở dài, nói: "Tiểu Mẫn, con không cần phải sợ như vậy, sư phụ không có ý trách con."

Văn Mẫn suýt chút nữa thì tưởng mình nghe lầm, ngạc nhiên thốt lên: "Sư phụ, người nói gì?"

Thủy Nguyệt đại sư điềm đạm nói: "Hiện giờ đệ tử Đại Trúc Phong đang phải thủ hiếu, trong thời gian ngắn chuyện này cũng không thể được. Để qua một thời gian nữa, con bảo Tống Đại Nhân đến đây cầu thân đi, lớn nhỏ gì thì gã cũng là nhất mạch thủ tọa rồi, không đến nỗi phải làm mất mặt đệ tử của ta."

Văn Mẫn nghe như sấm nổ bên tai, nhất thời không thể tiếp nhận nổi, mừng rỡ không nói nên lời, đồng thời cũng không hiểu tại sao vị ân sư xưa nay luôn rất kiên quyết với chuyện này của mình lại đột nhiên thay đổi thái độ như vậy.

Thủy Nguyệt đại sư ngồi trên giường trúc, nhìn vẻ hạnh phúc và kinh ngạc trên gương mặt đệ tử, trong lòng thầm thở dài, thầm nhủ: "Nếu nghĩ thông sớm một chút, có lẽ nó sẽ càng vui vẻ khoái lạc hơn."

Lục Tuyết Kỳ bước tới, đặt tay lên vai Văn Mẫn, nhẹ nhàng ôm lấy sư tử, trong mắt tràn ngập vẻ mừng vui, khẽ nói: "Sư tử, cung hỉ tử!"

Văn Mẫn nhất thời xúc động, không nén nổi những giọt nước mắt vui mừng, vội vàng đưa tay áo lên quệt đi.

Thủy Nguyệt đại sư nhìn thấy, vừa bực mình vừa tức cười, khẽ mắng: "Chỉ có như vậy mà đã vui đến thế à?"

Văn Mẫn lúng túng, hai má đỏ bừng, quỳ xuống trước mặt Thủy Nguyệt đại sư, nhẹ giọng nói: "Đệ tử

đa tạ đại ân đại đức của sư phụ!"

Thủy Nguyệt đại sư nhìn Văn Mẫn hồi lâu, lắc lắc đầu, dịu dàng nói: "Thôi, con đứng dậy đi!"

Lục Tuyết Kỳ lại gần đỡ Văn Mẫn dậy, Thủy Nguyệt đại sư nhìn Văn Mẫn, nhẹ nhàng nói: "Chuyện sau này, sư phụ cũng không thể làm chủ thay con được nữa, sau này con cũng phải học cách tự chăm sóc mình đi!"

Văn Mẫn chợt cảm thấy tim mình như thắt lại, đã từ rất lâu rồi, nàng luôn coi Thủy Nguyệt đại sư như mẫu thân mình, nhất thời không nén nổi xúc động, nấc nghẹn không nói nên lời.

Thủy Nguyệt đại sư khẽ xoa tay, nói: "Được rồi, hôm nay con đi đi lại lại cũng đã mệt, trở về nghỉ ngơi đi!"

Văn Mẫn nghẹn ngào đáp: "Vâng, đệ tử xin cáo từ!"

Vừa nói, nàng vừa chậm chậm lui ra ngoài. Lục Tuyết Kỳ đi theo phía sau, tiễn nàng đi một đoạn xa rồi mới quay lại.

Trong tịnh xá, chỉ còn hai sư đồ đối diện với nhau. Một hồi sau, Thủy Nguyệt đại sư mới cười khỏ một tiếng, nói: "Có phải trước đây ta đều làm sai hết cả hay không, hại nó phải chịu nỗi khổ tương tự, cũng hại cả con."

Lục Tuyết Kỳ bước tới trước mặt Thủy Nguyệt đại sư quỳ xuống, thấp giọng nói: "Sư phụ, người đã một tay nuôi dưỡng chúng con thành người, dạy cho võ công, chỉ có chúng con làm sai, tuyệt đối không dám có lòng trách sư phụ."

Thủy Nguyệt đại sư đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc đen huyền của Lục Tuyết Kỳ, thờ dài nói: "Con đứng dậy đi!"

Lục Tuyết Kỳ dạ một tiếng, đứng dậy. Thủy Nguyệt đại sư bé mực dưỡng thần, không nói thêm gì nữa.

Lục Tuyết Kỳ im lặng hồi lâu, rồi đột nhiên nói: "Sư phụ, con có chuyện muốn nói!"

Thủy Nguyệt đại sư mở mắt nhìn nàng, sắc mặt trầm trọng, nhẹ nhàng nói: "Con muốn nói chuyện ở Thông Thiên Phong phải không?"

Lục Tuyết Kỳ gật đầu: "Vâng. Điền sư bá và Tô sư thúc ở Đại Trúc Phong lần lượt qua đời, còn Đạo Huyền sư bá... chỉ sợ thật sự không thể quay đầu, tại sao chúng ta không đem chân tướng sự việc nói cho các đồng môn hay biết, cho dù vì thể diện của Thông Thiên Phong, thì ít nhất cũng nên cho các vị thủ tọa còn lại hay biết mới phải chứ ạ..."

Thủy Nguyệt đại sư trầm ngâm hồi lâu mới lên tiếng: "Con nói không sai, chuyện này ta cũng đã nghĩ qua rồi."

Lục Tuyết Kỳ ngần người: "Sư phụ, vậy tại sao người vẫn..."

Thủy Nguyệt đại sư cười khỏ nói: "Có phải con muốn nói ta đã nghĩ đến rồi, tại sao vẫn chưa nói cho họ biết phải không? Hải tử góc, con có thử nghĩ xem sau khi chúng ta nói những chuyện này ra, sẽ có bao nhiêu người tin chúng ta chứ?"

Lục Tuyết Kỳ ngẩn người, nhất thời cũng không tìm ra lời gì để nói.

Thủy Nguyệt đại sư thở dài nói: "Vừa rồi con cũng nói đó thôi, Thanh Vân Môn có mấy ngàn người, nhưng chỉ có bốn người là Điền sư bá, Tô sư thúc và hai sư đồ chúng ta biết được bí mật này. Giờ đây hai người họ đã qua đời rồi, chỉ còn hai chúng ta biết chuyện, nhưng dù là chúng ta nói ra, con thử nói xem mấy ngàn đệ tử Thanh Vân Môn liệu có mấy người tin rằng Tru Tiên Cổ Kiếm của bản môn lại ẩn tàng yêu khí hay không? Liệu có người nào tin rằng Đạo Huyền chân nhân đạo hạnh thông huyền, từng nhiều lần rat ay cứu vớt thiên hạ thương sinh, lại trở thành một ác ma tính tình hung ác, giết người không chớp mắt hay không?"

Lục Tuyết Kỳ lại càng không biết nói gì.

Thủy Nguyệt đại sư thấp giọng nói tiếp: "Bí mật này, vốn chỉ truyền cho đệ tử kế thừa ngôi vị chương giáo, nói ra ngoài, chỉ sợ toàn thể Thanh Vân Môn sẽ không có một ai tin cả, huống hồ chúng ta không hề có chứng cứ, con bảo ta phải nói thế nào?"

Lục Tuyết Kỳ nghiêng rằng, một lúc sau mới chua chát nói: "Nhưng cục diện trước mắt chỉ sợ không thể che giấu được mãi, cho dù chúng ta không nói, chỉ sợ có một ngày người sẽ xuất hiện ở đây, vậy chúng ta sẽ phải làm sao?"

Thủy Nguyệt đại sư thở dài, nhắm mắt lại nói: "Làm sao, ta cũng không biết nên phải làm sao nữa?"

Lục Tuyết Kỳ lặng lẽ không nói gì, căn phòng chìm vào trong yên lặng.

Bên ngoài, rừng trúc khẽ lay động, phát ra những tiếng rì rào vui tai, cảnh sắc đẹp mê hồn. Còn bên trong Trúc Lâm Tịnh xá, dường như không khí càng lúc càng trở nên nặng nề hơn.

oOo

Hồ Kỳ Sơn, Quỷ Vương Tông.

Trong những ngày tiếp sau đó, Quỷ Lệ ngày nào cũng dùng Càn Khôn Luân Hồi Bàn thử tìm cách cứu chữa cho Bích Dao, nhưng không hiểu tại sao, ngoại trừ lần đầu tiên Càn Khôn Luân Hồi Bàn làm cho Hợp Hoan Linh có biến hóa, những lần tiếp theo, Càn Khôn Luân Hồi Bàn vẫn là Càn Khôn Luân Hồi Bàn, còn Hợp Hoan Linh thì không còn phản ứng nữa, lần nào cũng giống như một cục đá nhỏ, rơi thẳng xuống vào giữa ngọc bàn.

Quỷ Lệ vẫn không chịu từ bỏ, ôm tia hy vọng mong manh thử đi thử lại, nhưng chờ đợi hãn ở phía trước chỉ có thất bại và thất bại. Những ngày đầu Quỷ Vương cũng thường đến Hàn Băng Thạch Thất, nhưng sau khi nhìn thấy Quỷ Lệ thất bại rồi lại thất bại, ông ta dường như còn bỏ cuộc sớm hơn cả hãn, số lần đến càng lúc càng thưa thớt, mấy ngày nay, căn bản ông ta không hề đến đây nữa.

Có lẽ, đối với Quỷ Vương, việc nhìn Quỷ Lệ liên tiếp thất bại là một chuyện vô cùng thống khổ...

"Keng!"

Một tiếng động nhẹ vang lên, mang theo tiếng hồi âm khe khẽ, Hợp Hoan Linh lại rơi xuống giữa Càn Khôn Luân Hồi Bàn, lăn một vòng, rồi dừng lại.

Gương mặt Quý Lệ không chút biểu tình, cảm giác của hắn đã tê cứng, không còn thất vọng, cũng không còn ủ rũ sầu não. Hắn không thử nữa, mà ngồi đó như một bức tượng, sau đó thì cất Càn Khôn Luân Hồi Bàn đi, rồi cầm Hợp Hoan Linh cẩn thận đặt vào lòng Bích Dao.

Hắn chăm chú nhìn vào gương mặt hiền hòa của Bích Dao. Đã mười năm rồi, nàng vẫn đẹp như vậy, vẫn hết như năm xưa khi hai người gặp mặt lần đầu, thậm chí hắn còn có thể nhìn thấy nụ cười năm ấy vẫn lẩn khuất nơi khóe miệng của nàng, tất cả đều gọi cho hắn những hồi ức không thể nào quên.

Chỉ có, chỉ có làn da băng lạnh là đang lạnh lùng nói cho Quý Lệ biết sự khác biệt giữa hiện tại và quá khứ.

Quý Lệ lặng lẽ đứng dậy, chăm chú nhìn Bích Dao lần nữa, khóe miệng máy động, nhưng thủy chung vẫn không nói được nên lời, cuối cùng đành chậm rãi quay người lại, rời khỏi Hàn Băng Thạch Thất. Bên ngoài thạch thất, thông đạo vẫn vắng tanh không một bóng người. Quý Lệ chậm chậm bước đi, những vết nứt trên tường càng lúc càng nhiều, càng lúc càng rộng, càng sâu, chỉ là trong mắt Quý Lệ, tất cả những điều này đều không hề có ý nghĩa. Hắn chỉ lặng lẽ cất bước đi trên thông đạo dài thăm thẳm.

Sau lưng Quý Lệ, ở đâu kia của thông đạo, trong một góc tối tăm u ám, Quý Vương lặng lẽ đứng nhìn hắn thanh niên đi mỗi lúc một xa dần. Quý Vương không lại hỏi Quý Lệ về tình hình bên trong thạch thất, đã nhiều năm rồi, ông ta chỉ cần nhìn một động tác hết sức tùy tiện của hắn, cũng có thể biết được tình trạng của Bích Dao thế nào.

Lẽ nào hoàn toàn không còn hy vọng nữa?

Quý Vương thở dài chán nản, quay người đi vào bóng tối.

oOo

Huyết Trì.

Quý Vương chậm chậm bước lại gần Quý tiên sinh vẫn đang đứng trên bình đài trầm tư mặc tưởng, ở trên không, Phục Long Đỉnh vẫn lơ lửng trên không, nhưng trong màn quang, đạo bạch quang thần bí kia dường như đã sáng hơn rất nhiều, còn huyết khí trên gương mặt ác ma cũng đã giảm đi mấy phần, trông càng thêm hung ác và điên cuồng.

Một luồng nộ khí chọt dâng lên trong lòng Quý Vương, song thủ nắm chặt lại thành quyền, nữ nhi mà ông ta thương yêu nhất vẫn không có khởi sắc, bây giờ Tứ Linh Huyết Trận mà ông ta hao tâm tổn huyết để sắp đặt cũng bị một thứ thượng cổ thần pháp bất ngờ xuất hiện làm cho không thể tiếp tục tiến hành.

Quý tiên sinh dường như cảm nhận được điều gì đó, thân hình khẽ dịch động, chậm chậm quay lại, chậm rãi nói: "Ngài đến rồi!"

Quý Vương hít sâu mấy hơi chân khí, từ từ áp chế cơn giận và sát khí xuống, sắc mặt trở lại bình thường, cất bước đi tới nói: "Thế nào rồi, có nghĩ ra cách gì không?"

Quý tiên sinh ủ rũ lắc đầu.

Tuy rằng sớm đã đoán trước được đáp án, nhưng Quý Vương vẫn không thể đè nén được cơn giận trong lòng. Gần đây, dường như ông ta rất dễ nổi cáu và động sát cơ, nếu Quý tiên sinh không phải là nhân vật không thể thiếu để triển khai Tứ Linh Huyết Trận, chỉ sợ Quý Vương đã xuất thủ với y từ lâu rồi.

Những biến hóa trên gương mặt của Quý Vương tự nhiên không thể giấu nổi Quý tiên sinh, có điều dường như y cũng không hề để ý đến những điều này, chỉ điềm tĩnh đáp: "Cho tại hạ thêm một thời gian nữa, ngài đã đợi lâu như vậy rồi, đợi thêm một chút cũng có sao đâu?"

Quý Vương khẽ giật mình, hồi lâu sau mới khôi phục lại bình tĩnh, chậm chậm gật đầu nói: "Tiên sinh nói đúng."

Nói xong, ông ta ngân ngừ giây lát, cơ hồ như cũng cảm thấy thần sắc mình hơi quá đáng, cố gượng cười nói: "Mấy ngày này ta và Quý Lệ cứu chữa cho Bích Dao, nhưng lần nào cũng thất bại, tâm trạng không được tốt lắm, tiên sinh đừng để ý."

Quý tiên sinh lắc lắc đầu, nói: "Phụ tử tình thâm, tại hạ hiểu." Y ngưng lại giây lát rồi chậm chậm quay người lại, ngược mắt lên nhìn Phục Long Đỉnh đang lơ lửng trên không, đặc biệt là trụ sáng trắng thần bí kia, nói: "Bích Dao tiểu thư vẫn không có gì khởi sắc sao? Mấy năm nay đúng là cách gì cũng đã thử qua rồi!"

Quý Vương thở dài nói: "Vẫn là như vậy, độ này tuy ta và Quý Lệ bất hòa, nhưng tâm ý của hãn với Bích Dao thì vẫn không hề thay đổi. Gần đây không biết đã tìm được ở đâu một thứ pháp bảo kỳ kỳ quái quái về để cứu tinh Dao nhi, lần đầu tiên thì dường như cũng có chút hiệu quả, có thể hô ứng với Hợp Hoan Linh, không ngờ đúng vào thời khắc quan trọng nhất, thì thần lực của Huyết Trận đột nhiên phát động, kết quả là lại thành công cốc."

Quý Vương vừa nói vừa ngây ngẩn xuất thần, trong lòng lại nhớ đến nữ nhi đang nằm trong Hàn Băng Thạch Thất, trái tim già nua không khỏi thất lại, đến nỗi căn bản không hề phát giác ra Quý tiên sinh nghe đến đến đoạn sau thì chột ngẩn người ra như phỗng đá.

Một lát sau, dường như Quý tiên sinh đã khôi phục lại bình tĩnh, chậm rãi hỏi: "Vậy sao? Thế bảo vật mà Quý Lệ mang về là thứ gì vậy?"

Tâm trạng Quý Vương vẫn âm đạm u ám như trước, thuận miệng đáp: "Là một ngọc bàn, chất ngọc rất ấm, bên trên có khắc những đồ hình kỳ quái, lạ nhất là bên trong ngọc bàn có rất nhiều miếng ngọc nhỏ, bên trên có khắc chữ, lại biết tự động chuyển động, hơn nữa còn không hề đụng phải nhau."

Quý Vương nói tới đây, đột nhiên chau mày lại hỏi: "Tại sao tiên sinh đột nhiên lại hứng thú với chuyện này vậy?"

Quý tiên sinh đang quay lưng lại phía ông ta, vẫn ngẩng đầu lên nhìn Phục Long Đỉnh, trầm mặc hồi lâu, rồi mới nói: "Không có gì, tại hạ chỉ tiện miệng hỏi thôi."

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Chương 247

Tinh Bàn

Quý Lệ đã về Hồ Kỳ Sơn được mười ngày, nhưng mục đích lớn nhất, cũng là mục đích duy nhất của hắn vẫn chưa hề có tiến triển.

Những ngày gần đây, Càn Khôn Luân Hồi Bàn không còn có bất kỳ phản ứng gì với Hợp Hoan Linh trong tay Bích Dao nữa, lần nào hắn cũng tràn trề hy vọng, nhưng lần nào cũng vẫn là một câu trả lời lạnh lùng đó. Còn sức mạnh thần bí dưới lòng đất hôm đó, cũng như đã biến mất khỏi thế gian này, không còn xuất hiện trở lại lần nào nữa.

Cùng với chuyện này, không khí mây sầm sảng trong tổng đường của Quý Vương Tông cũng đột nhiên thay đổi. Mười ngày nay, không còn thấy người phát điên đả thương người khác nữa, những vết nứt ngang dọc không ngừng lan tỏa khắp nơi trên tường đá cũng đột nhiên ngưng lại.

Tất cả dường như lại trở về những ngày tháng bình yên thưở trước, tất cả mọi người cũng dần dần khôi phục lại tinh thần, trên mặt mọi người bắt đầu xuất hiện những nụ cười, cho dù nụ cười ấy có hơi miễn cưỡng, hơi thận trọng, song không khí đã hoàn toàn khác trước.

Trong thông đạo cũng dần dần xuất hiện bóng đệ tử Quý Vương Tông đi lại, những người đi cùng đường trước kia vốn lặng lẽ âm thầm, thì giờ cũng hoàn toàn thay đổi, dần dần xuất hiện tiếng nói, tiếng cười.

Không biết có phải là xảo hợp hay không mà những thay đổi này lại xảy ra đúng vào sau khi Quý Lệ trở về Hồ Kỳ Sơn, thế nên các trong các đệ tử Quý Vương Tông không biết từ lúc nào đã xuất hiện truyền ngôn rằng sau khi phó Tông chủ trở về, tuy là bề ngoài không hề hỏi han gì các đệ tử, nhưng sự thực thì đã mau chóng tìm được căn nguyên của những dị biến gần đây rồi diệt đi, khiến cho tổng đường của Quý Vương Tông trở lại bình thường.

Lời đồn này rõ ràng có chút hoang đường, nhưng có lẽ vì những ngày tháng trước đó quá hoảng loạn, quá sợ hãi, nên đa phần đệ tử Quý Vương Tông đều rất tin tưởng. Lời truyền ngôn này còn nhanh chóng truyền đi khắp nơi, còn về việc Quý Lệ làm sao tìm được căn nguyên của dị biến, rồi lại làm sao tiêu diệt thì chúng nhân đều âm ờ áp úng, cũng không ai rõ căn nguyên dị biến rốt cuộc là cái gì. Có điều chúng nhân hầu như hoàn toàn không để ý đến những vấn đề này, chỉ thì thầm bàn tán một hồi rồi

không nhắc tới nữa.

Quý Lệ tự nhiên là không thể biết được những lời truyền ngôn không rõ nguồn gốc này, mà dù là hẳn biết đi chẳng nữa thì chắc hẳn cũng chẳng thêm để ý, tất cả những gì hẳn nghĩ đến chỉ có Bích Dao - người con gái đang nằm trong Hàn Băng Thạch Thất, mà người quan trọng nhất với hẳn này cho đến nay vẫn chưa có gì khởi sắc, đối với bản thân hẳn mà nói, một chút lòng tin miễn cưỡng cuối cùng đã gần cạn.

"Keng!"

Lại một tiếng động nữa vang lên, Hợp Hoan Linh rơi một lần nữa rơi xuống Càn Khôn Luân Hồi Bàn, lăn mấy vòng rồi dừng lại.

Quý Lệ ngẩn người nhìn chiếc ngọc bàn và cái chuông bên trên nó, ánh mắt u ám giờ lại càng thêm u ám, ngay cả một chút ánh sáng cuối cùng cũng đã hoàn toàn biến mất.

Hắn đứng như si như dại một lúc lâu, mới cầm Hợp Hoan Linh tới đặt vào tay Bích Dao, nhẹ nhàng để hai tay nàng đan chéo trước ngực, động tác dịu dàng, tựa hồ như sợ mình làm tổn thương tới nàng vậy.

Sau đó, hẳn chăm chú nhìn vào gương mặt thanh tú của Bích Dao, thấp giọng nói: "Bích Dao, xin lỗi, ta lại không cứu được nàng... Càn Khôn Luân Hồi Bàn này là bảo vật của Thiên Âm Tự, ta đã mượn mượn mấy ngày rồi, quả thật không thể mặt dày mày dạn không trả lại cho người ta."

Nói tới đây, cơ thịt trên mặt hẳn khẽ giật giật, hai mắt nhắm lại, dường như đang vô cùng kích động, hồi lâu sau mới từ từ bình tĩnh lại, dịu giọng nói: "Nàng yên tâm, chỉ cần ta còn sống, bất luận thế nào, cho dù phải đi tới chân trời góc biển, ta cũng nhất định phải cứu nàng! Nàng hãy nhẫn nại thêm một thời gian nữa được không?"

Bích Dao vẫn nằm trước mặt hẳn, gương mặt vẫn điềm tĩnh như trước, khóe miệng mỉm cười, tuy rằng không có phản ứng, nhưng có lẽ nàng đã đáp ứng hẳn rồi cũng nên!

Khóe mắt Quý Lệ đột nhiên ướt ướt, hẳn vụt quay đầu lại, ngửa mặt hít thở một lát, đợi cho nước ở khóe mắt khô hẳn, hẳn mới chậm chậm bước ra ngoài.

Thạch môn nặng nề khép lại sau lưng hẳn, tâm tình của Quý Lệ cũng theo đó mà trầm xuống đáy vực. Hẳn đứng đó hồi lâu, cuối cùng mới lắc mạnh đầu, tựa như muốn ném thứ gì đó ra khỏi đầu óc mình vậy, sau đó hẳn quay người, đang định rời khỏi đó, thì đột nhiên khựng người dừng lại.

Bên ngoài Hàn Băng Thạch Thất, Quý tiên sinh đã lặng lẽ đứng đó tựa bóng u linh từ bao giờ. Y nhìn chăm chăm vào Quý Lệ, ánh mắt sau tấm sa đen của y nhìn Quý Lệ một lượt, rồi dờn dờn xuống Càn Khôn Luân Hồi Bàn trong tay hẳn, sau đó thì dừng lại, không còn dịch chuyển đi đâu nữa.

Đến giờ Quý Lệ mới nhận ra lúc này tâm trạng của hẳn quá tệ, quên cả cất Càn Khôn Luân Hồi Bàn đi, bèn lấy tấm vải đen ra gói chiếc ngọc bàn lại, cho vào lòng. Quý tiên sinh nhìn động tác của hẳn, cũng không có ý cản trở, nhưng có thể thấy ánh mắt y thấp thoáng ẩn hiện mấy tia dị quang, không biết

đang nghĩ gì trong đầu nữa.

Tuy Quỷ Lệ cảm thấy có chú kỳ quái trước hành vi của Quỷ tiên sinh, nhưng một là thường ngày con người này vốn đã hành sự cổ quái lại thần bí, hai là lúc này thực sự hấn cũng chẳng còn tâm trí đâu mà đi hỏi chuyện của người khác, lại càng chẳng muốn biết tại sao Quỷ tiên sinh lại đứng đó. Sau khi thu hồi Luân Hồi Bàn, thậm chí hấn còn chẳng buồn chào hỏi, đã giậm chân bước đi, lúc đi qua người Quỷ tiên sinh, hấn cũng chẳng thêm gật đầu lấy một cái, mà cứ thế đi thẳng.

Chỉ là Quỷ Lệ không để ý, nhưng Quỷ tiên sinh thì lại không có ý nghĩ đó. Hấn đi được chừng mười bước, thì phía sau chợt vang lên tiếng gọi của Quỷ tiên sinh, lãnh đạm thấp trầm nhưng rất rõ ràng: "Xin dừng bước!"

Quỷ Lệ khẽ chau mày, quay người lại, hỏi: "Chuyện gì?"

Song mục Quỷ tiên sinh xạ ra hai đạo hàn quang sắc lạnh, chậm rãi buông một câu: "Bích Dao tiểu thư vẫn khỏe chứ?"

Trên gương mặt Quỷ Lệ đột nhiên phủ một làn mây giận dữ, tình cảnh Bích Dao thế nào, trên dưới Quỷ Vương Tông không ai là không biết. Quỷ tiên sinh nói như vậy, rõ ràng là biết rồi còn hỏi. Nếu đổi lại là người khác thì chỉ e đã không xong với hấn rồi. Xưa nay Quỷ Lệ đều rất kỵ những chuyện liên quan tới Bích Dao, vì thế đệ tử Quỷ Vương Tông đều không dám nói đến nàng trước mặt hấn, bao nhiêu năm nay, ngoại trừ Quỷ Vương, Quỷ tiên sinh là người đầu tiên dám nhắc tới Bích Dao với Quỷ Lệ.

Sắc mặt Quỷ Lệ như phủ một lớp băng mỏng, ánh mắt sắc bén như bảo kiếm nhìn chăm chăm vào Quỷ tiên sinh, lạnh lùng hỏi: "Người muốn nói gì?"

Quỷ tiên sinh dường như hoàn toàn không hề chú ý đến sát khí đang tỏa ra từ người Quỷ Lệ, có điều y cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của hấn, ngược lại còn hỏi lại một câu: "Nghe nói người tìm được một pháp bảo mới để cứu trị cho Bích Dao tiểu thư, có chuyện này không?"

Quỷ Lệ lạnh giọng đáp: "Không sai, có điều người hỏi chuyện này làm gì?" Vừa nói, Quỷ Lệ vừa bước lên phía trước, hai mắt sáng rực lên, sát khí vô hình bắt đầu ngập tràn khoảng không giữa hai người.

Quỷ tiên sinh vẫn không hề chú ý đến hiểm nguy trước mắt, phảng phất như căn bản không hề nhận ra Quỷ Lệ đã động nộ, cơ hồ như thần kinh của y đã hoàn toàn băng lạnh, chỉ điềm đạm nói: "Người cho ta mượn bảo vật đó xem thử được không?"

Quỷ Lệ nộ khí trào dâng, y phục không gió mà tự bay lên phần phật, nhắc chân bước lên hai bước nữa, mỗi bước xem ra có vẻ không lớn, nhưng chỉ thấy thân ảnh hấn lắc lư một cái, đã chỉ còn cách Quỷ tiên sinh chừng ba thước rồi, giờ thì chỉ cần cử tay động chân, Quỷ Lệ cũng có thể dồn Quỷ tiên sinh vào cõi chết.

Chỉ là trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, khoảnh khắc đại chiến cơ hồ chỉ còn một bước nữa là

xảy ra ấy, đột nhiên vì một câu nói của Quý tiên sinh mà sát khí lập tức tiêu tán, nộ khí cũng từ từ biến mất.

"Có lẽ ta biết dùng pháp bảo đó cũng không chừng."

Hàn Băng Thạch Thất là nơi năm xưa Quý Vương đặc biệt xây nên cho Bích Dao, vốn là nơi ở của nàng, nay thêm vào tình trạng đặc thù của nàng lúc này, tự nhiên đã trở thành một nơi thanh tịnh, yên ắng nhất trong tổng đường Quý Vương Tông. Quý Vương cũng đã hạ nghiêm lệnh, đệ tử bình thường tuyệt đối không được lại gần khu vực này.

Trong Quý Vương Tông, tuyệt đối không quá năm người được tự do đến Hàn Băng Thạch Thất. Quý Lệ và Quý tiên sinh xưa nay hành sự bí ẩn cao thâm khôn lường này đều là nhân tuyển trong năm người đó. Lúc này, thông đạo bên ngoài Hàn Băng Thạch Thất vắng lặng không một bóng người, chỉ có hấn và Quý tiên sinh đang đối mặt với nhau.

Ánh mắt Quý Lệ vẫn sắc lạnh như trước, nhưng sát khí và nộ khí vừa tán phát ra thì đã từ từ biến mất. Hấn đứng im đó một hồi, rồi đột nhiên lên tiếng: "Người biết vật này?"

Quý tiên sinh điềm tĩnh đáp: "Vừa rồi mới nhìn lướt qua, cả hình dáng pháp bảo thế nào ta còn chưa rõ, không thể nói được."

Quý Lệ trầm ngâm giây lát, cho tay vào người lấy Càn Khôn Luân Hồi Bàn ra, cởi tấm vải đen, đang định đưa cho Quý tiên sinh, thì đột nhiên lại do dự thu tay lại, không đưa ra nữa.

Quý tiên sinh chăm chú quan sát chiếc ngọc bàn trong tay Quý Lệ, rồi ngược mắt lên nhìn hấn, không nói gì, cũng không thúc giục gì.

Quý Lệ nhíu chặt hai hàng lông mày, trong lòng vô cùng lưỡng lự. Quý tiên sinh tuy là người cùng trong Quý Vương Tông với hấn, nhưng rõ ràng là Quý Lệ hoàn toàn không hề tín nhiệm y, hơn nữa sau lần Quý tiên sinh đột nhiên xuất hiện can thiệp vào trận quyết đấu giữa hấn và lão nhân thần bí trong tổ sư từ đường của Thanh Vân Môn, thì hấn lại càng cảm bất mãn với con người này hơn.

Chỉ là chán ghét thì chán ghét, bất mãn thì bất mãn, nhưng Quý Lệ tuyệt đối không dám coi thường đạo hạnh và kiến thức của nhân vật thần bí đang đứng trước mặt mình này. Sau mấy lần do dự bất quyết, cuối cùng hấn cũng bị một chút hy vọng nhỏ bé trong lòng mình chế ngự, từ từ đưa ngọc bàn trong tay mình ra cho Quý tiên sinh.

Quý tiên sinh cũng không nói gì, đưa tay cẩn thận đón lấy ngọc bàn, giơ lên trước mặt, chăm chú quan sát.

Ngọc bàn tỏa ra ánh sáng trắng nhu hòa, tựa như quang ba lưu thủy chậm chậm chảy trong không trung, những đồ hình khắc bên viền cổ sơ mà mạnh mẽ, sinh động mà khéo léo, có cái như tinh dầu trên trời, có cái như cao sơn lưu thủy, khiến người ta không thể không trầm trồ thán phục. Nhưng làm người ta chú ý nhất vẫn là vùng trung tâm của ngọc bàn, vô số miếng ngọc nhỏ đang tự chuyển động không hơi không tiếng, không hề ngưng nghỉ theo những quỹ đạo thần bí, hoàn toàn không hề chạm phải

nhau, khiến người ta ngấm ngấm cảm thấy bên trong ngọc bàn này nhất định đang ẩn chứa một đạo lý gì đó vô cùng ảo diệu.

Ngoài ra, món pháp bảo vốn thuộc về Thiên Âm Tự này lúc này cũng đã có chút khác đi so với lúc Quý Lệ mang nó ra từ Thiên Âm Tự. Ở trên những miếng ngọc nhỏ không ngừng chuyển động kia, vốn có những tự dạng kỳ quái, nhưng khi Quý Lệ cầm vào ngọc bàn, những chữ đó đều mờ đi. Còn lúc này, khi vào tay Quý tiên sinh, những miếng ngọc nhỏ bên trong Càn Khôn Luân Hồi Bàn lại thỉnh thoảng sáng bừng lên, hiện ra những văn tự thần bí bên trên, sau đó lại từ từ tối đi, làm cho văn tự biến mất.

Những văn tự này hiện lên rồi lại biến đi hoàn toàn không theo một quy luật nào hết, chỉ là hết viên này sáng lên thì lại đến viên kia sáng lên, làm cho ngọc bàn có thêm mấy phần sinh khí, cũng thêm cả mấy phần thần bí.

Quý Lệ tự nhiên là đã phát hiện ra những biến đổi này, sự thực thì biến hóa chỉ xảy ra sau lần luồng sức mạnh kỳ dị dưới lòng đất đột nhiên xuất hiện. Quý Lệ cũng rất hy vọng vào sự biến đổi này, song cả mười ngày nay, hắn đã tìm đủ mọi cách để thử, vậy mà kết quả vẫn như trước, vẫn không thể nào tham thấu được món pháp bảo thần bí này.

Quý Lệ đột nhiên trở nên hồi hộp khẩn trương.

Cũng không biết đã bao lâu, Quý tiên sinh lật đi lật lại Càn Khôn Luân Hồi Bàn mấy lượt, cuối cùng ánh mắt mới chịu rời bỏ vật trên tay, ngược lên nhìn Quý Lệ.

Quý Lệ thấp giọng, tựa hồ như đang cố áp chế tình cảm đang trỗi dậy trong lòng: "Thế nào?"

Quý tiên sinh nhắm hai mắt lại, từ từ trả lời: "Pháp bảo này là một thứ pháp khí từ thời thượng cổ, tên là Tinh Bàn!"

Quý Lệ ngẩn người, ngạc nhiên thốt: "Tinh Bàn?"

Quý tiên sinh gật đầu khẳng định lại.

Quý Lệ không ngờ Quý tiên sinh lại khẳng định chắc chắn, nhất thời cũng có chút ngạc nhiên. Khi đó ở Thiên Âm Tự, Phổ Hoàng thượng nhân và Phổ Đức đại sư đều nói bảo vật này có tên Càn Khôn Luân Hồi Bàn, tại sao đến tay Quý tiên sinh, lại đột nhiên biến thành Tinh Bàn như vậy?

Có điều chỉ trong giây lát, hắn đã không buồn nghĩ đến vấn đề này nữa, đối với hắn mà nói, ngọc bàn này có là Càn Khôn Luân Hồi Bàn hay là Tinh Bàn cũng chẳng có ý nghĩa gì, quan trọng nhất là Quý tiên sinh có hiểu được bí mật của pháp bảo này cùng với cách sử dụng nó để cứu Bích Dao hay không mà thôi. Nhìn dáng vẻ chắc chắn của Quý tiên sinh, hắn cũng cảm thấy yên tâm phần nào, không nén nổi kích động, buột miệng nói: "Vậy... ông có biết... nó... nó có thể cứu được Bích Dao không?"

Quý tiên sinh trầm ngâm, tuy chỉ trong thời gian rất ngắn, nhưng với Quý Lệ, khoảng thời gian y im lặng đó phảng phất như kéo dài cả trăm năm, trong lòng chỉ thấp thỏm sợ Quý tiên sinh sẽ thốt ra một câu: "Không thể."

Cũng may, tuy Quý tiên sinh có hơi ngần ngừ, nhưng cũng không hề nói thẳng ra là không thể. Chỉ nghe

y chậm chậm nói: "Vật này là pháp bảo thời thượng cổ, đã bao nhiêu năm chưa từng xuất hiện ở nhân thế, tuy ta cũng biết đôi chút, nhưng cũng không dám hoàn toàn khẳng định, dù sao cũng phải thử đã." Quý Lệ thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng không khỏi có chút mệt mỏi. Chỉ là nghĩ đến ít nhất cũng có thêm một phần hy vọng, tuy là không lớn lắm, nhưng hẳn cũng đã hoan hỉ vạn phần rồi. Quả thực hẳn đã chìm trong tuyệt vọng quá lâu rồi, chỉ cần một chút hy vọng cũng đủ làm hẳn sung sướng đến ngây người.

Quý tiên sinh trầm ngâm giây lát rồi nói: "Chỗ này không thích hợp, chi bằng chúng ta vào Hàn Băng Thạch Thất trước đã."

Quý Lệ gật gù đầu, đang định bước đi thì lại chần chừ giây lát, sau đó lùi lại, khom người nhường đường cho Quý tiên sinh: "Tiên sinh, mời đi trước!"

Từ khi đến Quý Vương Tông này, Quý Lệ luôn mục trung vô nhân, cho dù là đối với Quý Vương, cũng rất ít khi lễ độ như vậy. Vậy mà lần này hẳn lại tỏ ra cung kính với một kẻ xưa nay mình không hề có ấn tượng tốt như Quý tiên sinh, chỉ riêng điểm này đã có thể nhận ra địa vị của Bích Dao quan trọng thế nào đối với hẳn rồi. Quý tiên sinh nhất thời ngạc nhiên, nhưng cũng chỉ liếc nhìn hẳn một cái, rồi nhắc chân bước đi. Quý Lệ đi sau lưng y, cùng trở lại Hàn Băng Thạch Thất.

Bên trong thạch thất, Bích Dao vẫn nằm trên thạch đài như trước. Hàn khí trắng mờ mờ tỏa lên từ Hàn Băng Thạch Đài, lẫn khuất giữa không trung.

Quý Lệ đi đến bên cạnh Bích Dao, đang định lấy Hợp Hoan Linh trong tay nàng ra, thì chợt nghe Quý tiên sinh đứng phía sau cản lại: "Tạm thời đừng lấy Hợp Hoan Linh vội."

Quý Lệ ngẩn người, quay người nhìn Quý tiên sinh hỏi: "Hồn phách của Bích Dao đều bị khóa trong Hợp Hoan Linh, không lấy nó thì làm sao cứu được nàng?"

Quý tiên sinh khẽ lắc đầu: "Lão phu vừa nói rồi, Tinh Bàn là pháp bảo từ thời thượng cổ, lão phu cũng chỉ có hiểu biết rất sơ lược, không dám chắc chắn mười phần. Trước khi thử, tốt nhất không nên kinh động đến Hợp Hoan Linh của Bích Dao tiểu thư thì hơn, đợi sau khi ta nắm chắc rồi thì thi triển pháp thuật cũng không muộn. Ít nhất cũng có thể giữ cho hồn phách của Bích Dao tiểu thư được an toàn."

Quý Lệ hiểu ra, vội vàng gật đầu nói: "Tiên sinh nói rất phải."

Quý tiên sinh tay cầm ngọc bàn, ngồi xuống một góc thạch thất, Quý Lệ cũng bước đến ngồi xuống đối diện với y, nhìn chăm chú. Tuy Quý tiên sinh đột nhiên xuất hiện đưa cho hẳn một tia hy vọng, nhưng Quý Lệ vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng y, tuy nói năng khách khí, nhưng bất luận thế nào cũng phải phòng bị mấy phần.

Chỉ thấy Quý tiên sinh chậm chậm đặt ngọc bàn xuống mặt đất, nhắm mắt trầm tư, cơ hồ như vẫn đang ngẩn ngừ, hồi lâu sau, y mới từ từ mở mắt, chậm chậm đưa ngón tay trở của bàn tay phải, ấn xuống giữa chiếc ngọc bàn trước mắt.

Sắc mặt Quý Lê thoáng rung động, nhưng rồi lại lập tức cố dằn nén, trong mắt lộ vẻ khản trương, nhìn gương mặt Quý tiên sinh tuy không thấy thần tình của y, nhưng chỉ riêng chuyện y nhìn chăm chăm không chớp vào ngọc bàn, cũng biết y không hề thoái mái.

Ngón tay trở của Quý tiên sinh từ từ ấn xuống, khi còn cách ngọc bàn chừng năm thốn, thì y dừng lại, ngọc bàn bên dưới vẫn hoàn toàn không có biến hóa, trong ánh sáng trắng dịu dàng, vô số những miếng ngọc nhỏ đang không ngừng chuyển động theo quỹ đạo của riêng mình, những văn tự thần bí cũng thoáng hiện lên rồi lại tắt ngóm.

Ngón tay của Quý tiên sinh cứ dừng lại giữa không trung, hai mắt nhìn chăm chăm vào ngọc bàn, cơ hồ như đang tìm kiếm gì đó. Tuy Quý Lê vẫn nghi hoặc khó hiểu, nhưng cũng không dám làm phiền y. Chỉ thấy Quý tiên sinh cứ để như vậy chừng nửa tuần trà, đột nhiên khẽ hừ nhẹ một tiếng, ấn nhanh ngón tay xuống.

Ngọc bàn đang bình tĩnh, đột nhiên phát ra những tia sáng rực rỡ chói lọi.

Cùng lúc đó, Quý Lê đột nhiên có ảo giác, cơ hồ như thế giới bên ngoài đột nhiên chậm lại, còn thạch thất bỗng nhiên rộng hơn gấp trăm nghìn lần, còn bản thân hắn chỉ như một con kiến nhỏ, đối mặt với tương lai vô cùng vô tận.

Cảm giác kỳ dị này chỉ trong nháy mắt đã biến mất, nhưng cũng đủ làm cho Quý Lê ướm dẫm mồ hôi, nhưng lúc này hắn cũng không còn tâm trí đâu để nghĩ nhiều nữa, vừa mới định thần lại, phản ứng đầu tiên là nhìn vào ngọc bàn. Chỉ thấy ngọc bàn đang tỏa ra những tia sáng chói mắt, không ngừng phát ra những tiếng "lanh canh", có lẽ quá nửa là do ngón tay của Quý tiên sinh đã phá hoại quỹ đạo chuyển động của những miếng ngọc nhỏ, làm cho chúng chạm vào nhau mà nên.

Cùng với những tiếng "lanh canh" vui tai đó, ánh sáng tỏa ra từ ngọc bàn càng lúc càng chói mắt, chỉ giây lát sau đã bao trùm cả Hàn Băng Thạch Thất, thậm chí Quý Lê đã không thể nhìn thấy Quý tiên sinh đâu nữa. Trong màn hào quang thần bí đó, Quý Lê vừa kinh hãi lại vừa thấp thỏm mừng vui.

Hào quang rực rỡ không ngừng sáng bừng lên, tựa như có một vàng mặt trời nhỏ rơi xuống thạch thất này, nhưng Quý Lê hoàn toàn không cảm thấy nóng bức, trong muôn vàn đạo ánh sáng đó, không ngừng vang lên những âm thanh thấp trầm rất nhỏ, tựa chú ngữ, tựa tiếng rên rỉ, lại như tiếng gió thổi qua rặng trúc, tiếng chim kêu trong u cốc.

Đột nhiên, Quý Lê giật bản mình, toàn thân chấn động, huyết mạch châu thân tựa hồ như ngừng lưu chuyển, cả người lão đảo, suýt chút nữa thì hôn mê bất tỉnh.

Quý Lê cả kinh thất sắc, không kịp phản ứng, lòng bàn tay và gan bàn chân, Đan điền và Bách hội, những nơi tập trung khí mạch toàn thân đều chấn động, huyết khí sôi trào, đau đớn như dao cắt. Với sức chịu đựng kinh người của hắn mà cũng không khỏi hự lên một tiếng, sắc mặt đau đớn khôn cùng.

Sau màn ánh sáng chói mắt, dường như Quý tiên sinh cũng cảm nhận được điều gì đó, chột lên tiếng hỏi: "Sao vậy?"

Nghe thanh âm của y hết sức bình ổn, tựa hồ như hoàn toàn không hề bị ảnh hưởng chút gì vậy. Quỷ Lệ không khỏi kinh nghi bất định, từ trước tới nay hẳn chưa từng gặp phải tình trạng thế này bao giờ. Nếu như nói là do yêu lực của Phệ Huyết Châu phát tác thì cũng không phải, bởi vì hiện tượng hoàn toàn khác nhau, hơn nữa từ khi học được Thiên Thư đệ tứ quyển, yêu lực của Phệ Huyết Châu đã bị dung hợp, không còn phát tác nữa, huống hồ Nhiếp Hồn lúc này vẫn đang nằm trong lòng hắn, không hề có bất kỳ dị động.

Đây chỉ là suy nghĩ thoáng hiện lên trong óc Quỷ Lệ, cái đau vẫn không ngừng tăng lên, chỉ trong nháy mắt, huyết mạch toàn thân hắn dường như đông cứng, chấn động dữ dội, tựa hồ như bị bẻ gãy lại, tứ chi dần dần tê dại, những chấn động xuất hiện ở thủ tâm, đơn điền khi nãy bắt đầu di chuyển, hướng về phía mi tâm của hắn.

Biến hóa này diễn ra nhanh đến mức không thể tưởng tượng, toàn thân Quỷ Lệ run rẩy một cách dữ dội, cũng may là có màn hào quang che khuất, nên Quỷ tiên sinh mới không nhận ra rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra. Nhưng với đạo hạnh của y, tất nhiên cũng có thể cảm nhận được Quỷ Lệ đang gặp phải chuyện gì đó rất ghê gớm, giữa màn hào quang mơ mơ hồ hồ, dường như Quỷ tiên sinh đang đứng đây.

Quỷ Lệ chỉ cảm thấy cái đau như dao cắt làm hắn thống khổ vạn phần đó không hiểu vì sao lại đột nhiên biến mất. Vào lúc đau đớn nhất, hắn cảm nhận được các chấn động đã dịch chuyển hết về mi tâm, trong sát na ấy, dường như hắn nghe thấy trong đầu mình có âm thanh như sấm nổ, tựa hồ trái pháo không lồ vừa nổ tung trong đầu hắn vậy.

Một đạo bạch quang như một ngọn trủy thủ sắc bén, đang xuyên thẳng qua đầu hắn, cắm sâu vào não hắn.

Trong khoảnh khắc ấy, Quỷ Lệ chỉ thấy trời xoay đất chuyển, cơ hồ như mất đi thần trí, nhưng bản tính hắn xưa nay vốn kiên cường bất khuất, nhiều năm nay lại trui rèn qua bao trận chiến kinh hồn bạt vía mà vẫn sống sót, thế nên mới không gục ngã. Cùng với sự biến mất của cảm giác đau đớn, hắn cũng nhận ra đầu mình vẫn còn nguyên vẹn, nhưng ảo giác vừa rồi, thì quả là chân thực vô cùng, khiến người ta không thể không sợ hãi.

Đúng vào lúc này, chợt thấy Quỷ tiên sinh lên tiếng: "Người làm sao vậy?"

Cùng với tiếng nói của Quỷ tiên sinh, Quỷ Lệ chợt cảm thấy toàn thân thư thái, áp lực kỳ dị vừa rồi lập tức tiêu tán, ánh sáng chói mắt trong Băng Hàn Thạch Thất cũng mau chóng ảm đạm. Hắn hít sâu một hơi, định thần nhìn về phía trước, chỉ thấy Quỷ tiên sinh đã đứng dậy từ lúc nào, đang nhìn chăm chăm vào Quỷ Lệ, còn ngón tay y thì tự nhiên cũng đã rời khỏi ngọc bàn.

Những viên ngọc trên Càn Khôn Luân Hồi Bàn đã lần lượt trở về quỹ đạo vốn có của nó, đồng thời ngọc bàn cũng khôi phục nguyên trạng. Quỷ Lệ trầm mặc hồi lâu, sắc mặt dần dần bình ổn trở lại, điềm đạm nói: "Cũng không có gì, vừa rồi ánh sáng chói mắt quá, ta che đi thôi!"

Quý tiên sinh ngây người, chau mày, đạo hạnh của Quý Lê quyết không dưới y, tất nhiên là y không thể tin Quý Lê lại sợ luồng bạch quang này làm chói mắt. Chỉ là thấy Quý Lê tỏ rõ không muốn nói cho mình, nên y cũng chỉ trầm ngâm giây lát rồi lại ngồi xuống.

Quý Lê nhìn y, hỏi: "Thế nào, tiên sinh có thể sử dụng... Càn Khôn... hay là Tinh Bàn này không?"

Quý tiên sinh khẽ gật đầu, sắc mặt có gì đó rất cổ quái, đang định nói thì đột nhiên lại ngưng lại. Sắc mặt cả hai cùng lúc thay đổi, dường như đã cảm nhận được gì đó.

Tiếp sau đó, cả Hàn Băng Thạch Thất như rung chuyển, một mùi máu tanh nồng nặc khắp không gian, những tiếng lạo xạo vang lên từ bốn phía vách đá, các vết nứt nở lại to thêm, vô số những tảng đá nhỏ rơi xuống như mưa.

Mặt đất chấn động càng lúc càng mạnh, có lẽ vì vách đá đã nứt nở gần hết, khả năng cách âm của Hàn Băng Thạch Thất hầu như đã không còn, có thể nghe thấy những tiếng gào thét tuyệt vọng ở xa xa, trong mùi máu tanh sặc sụa buồn nôn ấy, Quý Lê và Quý tiên sinh đều biến sắc mấy lần.

Sức mạnh thần bí đã ngủ say hơn mười ngày nay đột nhiên lại thức tỉnh, vách đá và mặt đất chấn động dữ dội, lần này nó phát tác một cách đặc biệt hung mãnh, hoàn toàn không hề có vẻ như muốn dừng lại. Quý Lê phóng vọt tới thạch đài như một mũi tên, bảo vệ cho cơ thể Bích Dao, còn Quý tiên sinh thì đảo mắt nhìn quanh quất, hai hàng lông mày nhíu chặt, không nói tiếng nào, cơ hồ như đang suy nghĩ điều gì đó, sắc mặt thoáng hiện vẻ kinh nghi bất định.

"Àm!"

Đột nhiên, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên bên ngoài thạch thất, một tảng đá khổng lồ bị chấn vỡ làm bốn năm mảnh. Giữa màn cát đá mù mịt, một bóng nhân ảnh lao vào như gió, sắc mặt lo âu khôn cùng. Người này chính là Quý Vương.

Quý Vương vừa bước vào đã nhìn về phía thạch đài, thấy Quý Lê đang bảo vệ cho Bích Dao, tuy hai bên chấn động dữ dội, đất đá trên trần thạch thất rơi xuống như mưa, song dưới công lực của Quý Lê, tất cả đất đá rơi xuống gần Hàn Băng Thạch Đài đều bị chấn bay ra xa.

Quý Vương thở phào nhẹ nhõm, nhưng sắc mặt vẫn vô cùng khản trương, đảo mắt một vòng, thấy Quý tiên sinh cũng đang có mặt ở đây, hai hàng lông mày liền khẽ cau lại, hỏi: "Tiên sinh ở đây làm gì, còn không đi..."

Nói được một nửa, Quý Vương đột nhiên ngưng lại. Quý tiên sinh dường như cũng hiểu ý, khẽ gật đầu, thân hình nhích động, định rời khỏi thạch thất, nhưng lại đột nhiên nhớ ra điều gì đó, ánh mắt dịch xuống đất, chỉ thấy thứ pháp bảo không biết gọi là Càn Khôn Luân Hồi Bàn hay Tinh Bàn kia đang nằm lặng lẽ dưới đất. Quý tiên sinh bước lại gần ngọc bàn, chợt cảm thấy sau lưng có một luồng mục quang sắc bén đang nhìn mình chăm chăm, lạnh lẽo vô cùng. Y liền chậm chậm quay đầu lại, thấy Quý Lê đang vung tay đánh bay một tảng đá rơi xuống, hai mắt vẫn trừng trừng nhìn về phía mình.

Quý tiên sinh trầm mặc giây lát, không bước lên nữa, mà khẽ lắc mình một cái, lướt ra khỏi thạch thất

như một bóng u linh, trong nháy mắt đã không còn thấy đâu nữa.

Trong thạch thất chỉ còn lại Quý Lệ và Quý Vương. Quý Vương đưa mắt nhìn ngọc bàn dưới đất một lượt, rồi ngược lên nhìn Quý Lệ, định nói gì đó rồi lại thôi, chỉ thở dài một tiếng, bất luận là tại sao Quý tiên sinh lại ở đây, thì chỉ cần nhìn Quý Lệ mang ngọc bàn này tới là cũng biết hẳn muốn cứu Bích Dao, mà nhìn cảnh tượng trước mắt, thì không cần hỏi Quý Vương cũng biết kết quả ra sao rồi.

Quý Vương lặng lẽ đi đến cạnh Hàn Băng Thạch Đài, vừa hay lúc đó có một tảng đá trên trần không chịu nổi chấn động rơi xuống, Quý Vương khẽ vung tay, tảng đá liền như trúng phải trọng kích, lao vút đi, bắn vào vách đá vỡ thành muôn ngàn mảnh vụn...

Quý Lệ liếc mắt nhìn ông ta, cũng không nói gì. Hai nam nhân cứ thế đứng cạnh nữ tử xinh đẹp đang say ngủ trên thạch đài, toàn tâm toàn ý bảo vệ nàng. Nụ cười vẫn nở trên khóe miệng Bích Dao như cũ, có lẽ trong lòng nàng, đang âm thầm hạnh phúc cũng không chừng.

Thời gian qua độ nửa tuần trà, nhưng chấn động vẫn không có dấu hiệu gì là sẽ dừng lại, ngược lại, sức mạnh kỳ bí mang theo mùi máu huyết tanh nồng kia còn tung hoành khắp nơi, gây ra những vết nứt ngày một lớn hơn, Quý Vương và Quý Lệ đều là nhân vật đạo hạnh cao thâm, đều hiểu rõ sức mạnh này tuyệt đối không phải của một cơn địa chấn bình thường, mà có linh tính, tựa như một con ác thú khổng lồ đang bị xiềng xích, gặm rú vận hết sức mạnh để thoát khỏi cùm gông, cho dù phải hủy thiên diệt địa, nó cũng không màng đến.

Thạch môn đã bị Quý Vương hủy mất, nên tiếng gặm rú kêu gào của các đệ tử Quý Vương Tông bên ngoài thạch thất lại càng rõ thêm, càng lúc càng thảm thiết, chói tai. Sắc mặt Quý Vương dần dần trở nên cáu kỉnh, nộ khí che mờ song mục. Quý Lệ đứng cạnh đó cũng cảm nhận được sự biến hóa trong lòng Quý Vương, đưa mắt liếc nhìn rồi không khỏi giật mình chấn động.

Chỉ thấy cơ thịt trên mặt Quý Vương khẽ giật giật, trông méo mó hung ác tột cùng, so với vẻ khí độ khoan dung thường này của ông ta thì đúng là một trời một vực, hai mắt ông ta đầy những tia máu chằng chịt, đỏ sẫm lên, xạ ra những tia nhìn sắc tựa bảo đao bảo kiếm.

Quý Lệ thảm kinh hãi, vừa hay lúc này Quý Vương cũng đưa mắt nhìn hắn. Trong khoảnh khắc hai ánh mắt gặp nhau đó, Quý Vương đột nhiên cười gằn, thanh âm lạnh tựa băng hàn địa cực: "Người nhìn cái gì?"

Trước ánh mắt sắc bén của ông ta, Quý Lệ không hề run sợ, cũng lạnh lùng đáp lại: "Không có gì!"

Quý Vương trừng mắt lên nhìn hắn, không khí tương đối hòa hoãn mà hai người vẫn giữ từ nãy giờ đột nhiên trở nên căng thẳng. Đúng vào lúc này, lần sau vài lần chấn động dữ dội, luồng sức mạnh thần bí dưới lòng đất kia lại từ từ biến mất.

Quả nhiên, giây lát sau, mặt đất và vách đá đã thôi không rung động nữa, những tảng đá nhỏ cũng thôi không rơi xuống, mùi huyết tanh cũng từ từ nhạt dần. Quý Lệ thở phào nhẹ nhõm, nhìn xuống Hàn Băng Thạch Đài, thấy Bích Dao vẫn nằm đó một cách yên bình, nụ cười vẫn nở trên khóe miệng xinh xắn.

Sau đó, hắn quay đầu nhìn sang phía Quý Vương, chỉ thấy ông ta cũng đang chăm chú nhìn Bích Dao, nô khí và sát khí dần dần biến mất. Trên thế gian này, có lẽ chỉ duy nhất một mình Bích Dao là có thể làm cho Quý Vương tỉnh lại khỏi cơn cuồng nộ, bình tĩnh trở lại.

Quý Vương ngẩng nhìn Bích Dao một hồi, trong mắt hiện lên vẻ từ ái của người cha, thấp giọng nói: "Người chăm sóc nó cho tốt!"

Quý Lệ gật đầu: "Tôi biết rồi!"

Quý Vương quay người, sải bước ra ngoài, chỉ trong nháy mắt đã không còn thấy đâu nữa. Quý Lệ đứng đó, đảo mắt một vòng, thấy ngọc bàn vẫn nằm trên mặt đất. Vừa rồi đá rơi tán loạn, nhưng lạ một điều là hoàn toàn không có một tảng đá nào rơi trúng chiếc ngọc bàn này cả.

Quý Lệ bước tới, cầm ngọc bàn lên, cẩn thận quan sát một lúc, rồi lấy tấm vải đen trong người ra bọc lại. Bên ngoài thạch thất, những tiếng kêu gào đã dần tắt hẳn, nhưng tiếng huyền não ồn ào thì vẫn vang lên chỗ này chỗ nọ, rõ ràng là vẫn còn rất nhiều người chưa tỉnh khỏi cơn sợ hãi khủng hoảng.

Quý Lệ khẽ chau mày, mục quang chậm chậm đảo tròn một vòng quan sát cảnh tượng xung quanh, sau cơn chấn động, thạch thất vốn đã nứt nẻ từ trước giờ trông càng thêm thảm hại, có điều lần chấn động này khác với lần trước. Ngoài trừ vách đá bị phá hủy nghiêm trọng ra, thậm chí cả mặt đất cũng bắt đầu xuất hiện những vết nứt lớn, có nơi vết nứt còn rộng hoác như một cái hào.

Hàn Băng Thạch Thất còn bị tổn thương nặng nề như vậy, thông đạo bên ngoài và những nơi đệ tử cư ngụ thảm trạng thế nào, thiết tưởng không cần nói cũng có thể tưởng tượng ra được, những tiếng rên rỉ vang lên khắp nơi cơ hồ như đã là một lời giải thích tốt nhất.

Ánh mắt Quý Lệ từ từ trở nên sắc bén, hắn bước tới gần một bức vách đá, lặng lẽ quan sát một cách cẩn thận, sau đó hai hàng lông mày của hắn dần nhíu chặt lại, đưa tay sờ lên vết nứt sâu hoắm, những viên đá nho nhỏ rơi xuống theo đường đi của bàn tay hắn, rơi xuống đất nảy lên một cái rồi lăn vào trong góc. Quý Lệ chậm chậm thu tay lại, kể đó hắn làm một động tác hết sức kỳ quái, đưa tay lên mũi, khẽ hít hít, tựa như người thấy gì kỳ dị vậy.

Song mục hắn sáng bừng lên như hai ngọn đuốc.

Từ khi hắn trở về Hồ Kỳ Sơn, luồng sức mạnh kỳ bí này đã xuất hiện hai lần, lần nào cũng đúng vào lúc hắn dùng Càn Khôn Luân Hồi Bàn cứu chữa cho Bích Dao, nói hai việc này không liên quan đến nhau là không thể được, nếu đã liên quan đến việc quan trọng nhất của hắn lúc này là cứu chữa cho Bích Dao thì tự nhiên hắn không thể đặt mình ra ngoài chuyện này được nữa.

oOo

Luồng sức mạnh kỳ dị của Huyết Trận đã thôi không bành trướng, tuy rằng khoảng không nồng nặc mùi máu tanh, nhưng vòng ánh sáng tỏa ra từ Phục Long Đỉnh vẫn không có biến động gì lớn.

Quý tiên sinh đứng một mình trên bình đài, ngẩng đầu lên nhìn Phục Long Đỉnh đang lơ lửng trên không, ánh mắt y chăm chú nhìn vào gương mặt ác ma khắc trên thân đỉnh và đạo bạch quang găm

giữa trán nó.

Đạo ánh sáng giống như một ngọn trủy thủ ấy lại sáng hơn trước đó rất nhiều, đồng thời cũng lớn ra thêm, làm cho gương mặt ác ma càng thêm vắn vẹo, huyết khí đỏ rực đã bị bức đi quá nửa, cơ hồ như không thể tiếp tục duy trì.

Chỉ là trước cục diện này, song mục Quỷ tiên sinh lại hoàn toàn không có vẻ nôn nóng và lo lâu như trước, ngược lại còn có mấy phần hoan hỉ, chỉ nghe y bật cười khe khẽ, lẩm bẩm nói: "Quả nhiên là có liên quan đến Tinh Bàn..."

Y nhích động thân hình, bước đến sát mép bình đài mới dừng lại, nghiêng đầu nhìn xuống Huyết Trì, chỉ thấy tứ đại linh thú vẫn bị ngâm trong làn máu, hữu khí vô lực, trông dáng vẻ vô cùng mệt mỏi, rõ ràng là mấy con thượng cổ linh khí này đã bị Tứ Linh Huyết Trận hút hết linh khí mất rồi.

Xung quanh Phục Long Đỉnh, linh khí tập trung dày đặc dị thường, hóa thành những đóa hoa đỏ rực, lượn tròn trên không, Phục Long Đỉnh cũng không ngừng tỏa ra hào quang, cơ hồ như đang hút lấy linh khí đó. Chỉ là đạo ánh sáng trắng kia đã khóa chặt đường vào, làm cho linh khí không thể vào đỉnh, huyết trận không thể đại thành.

Quỷ tiên sinh ngược mắt nhìn dị tượng đang xảy ra, hai mắt nheo nheo, lộ vẻ trầm tư, hai bàn tay xoắn vào nhau, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng rắc rắc, rõ ràng là đang tính toán điều gì đó.

Đúng lúc, trên bình đài chợt vang lên tiếng y phục phát động, Quỷ tiên sinh lập tức cảm nhận được, quay người lại. Chỉ thấy Quỷ Vương sắc diện âm trầm, chậm rãi bước tới.

Lần này thì y không còn bình tĩnh giữ khách khí được nữa, trực tiếp hỏi luôn: "Là chuyện gì, tại sao Huyết Trận lại đột nhiên không thể khống chế như vậy?"

Quỷ tiên sinh chậm rãi ngược mắt lên nhìn Phục Long Đỉnh và đạo bạch quang, điềm điềm nói: "Lần địa chấn này là do Tu La thần lực của huyết trận tự có linh khí, muốn thoát khỏi sự kềm chế của Càn Khôn Tỏa, đồng thời dẫn động cả huyết khí hung lệ của nơi này và linh khí của tứ đại linh thú, ba luồng sức mạnh cùng lúc phát tác gây nên.

Quỷ Vương hừ lạnh một tiếng, ngược mắt lên nhìn: "Nói thì hay lắm, nhưng tại sao rung trời lở đất như vậy mà cũng không làm gì được một đạo bạch quang nhỏ bé thế kia?"

Quỷ tiên sinh điềm điềm nói: "Nếu kềm chế của thượng cổ thần pháp mà dễ hóa giải như vậy thì đâu còn là thượng cổ thần pháp nữa?"

Quỷ Vương thoáng lộ sắc giận, lạnh lùng nói: "Ta không muốn nghe nhiều nữa, rốt cuộc là có cách gì trừ đi cái Càn Khôn Tỏa hôi thúì này không?"

Quỷ tiên sinh im lặng, hồi lâu rồi đột nhiên bật cười nói: "Vôn là thúc thủ vô sách, nhưng giờ thì..." Y chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn Quỷ Vương: "Có cách rồi."

Quỷ Vương giật mình, ngạc nhiên nói: "Cái gì, tiên sinh đã có cách rồi?"

Quỷ tiên sinh chậm chậm gật đầu, nhưng không nói ra là cách gì, mà quay người, nhìn lên Phục Long

Đỉnh, trầm ngâm giây lát, rồi nhẹ giọng nói: "Ngài hẳn nại thêm một lát, thời khắc xuất thế không còn lâu nữa đâu..."

Giữa không trung, Phục Long Đỉnh không ngừng tán phát hào quang, cơ hồ như có linh khí, đang lặng lẽ quan sát hai người bên dưới.

Phóng mắt nhìn quanh tổng đường Quỷ Vương Tông, khắp nơi đều đổ nát bừa bãi, lần địa chấn này so với lần trước thì mạnh hơn gấp bội, cả sức mạnh kỳ dị kia cũng khủng bố hơn mấy lần, đã có mấy chục đệ tử Quỷ Vương Tông phát cuồng. Tuy rằng các đệ tử phát cuồng về sau cũng bị những người tinh táo hợp lực hạ sát, nhưng nhân số thương vong cũng lên tới vài chục. Quan trọng hơn là, những người chết này, bất kể là phát cuồng hay chiến tử, đều là những người chung một môn phái, thậm chí rất nhiều người trước đó còn là bằng hữu thân thiết đã từng cùng nhau ngự địch, cùng nhau nói chuyện rất tâm đầu ý hợp, vậy mà đến giờ, lại trở thành sinh tử cừu địch.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Chương 248

Đợi Chờ

Đây là một chuyện tàn khốc và đáng sợ, đặc biệt là đối với những đệ tử Quỷ Vương Tông khó khăn lắm mới có được mười ngày bình yên. Sự khủng bố điên cuồng gấp mười lần trước đó đã làm cho tinh thần của chúng nhân hoàn toàn sụp đổ.

Sau trận địa chấn, cuối cùng đã xuất hiện người muốn đào tẩu.

Người đào tẩu không nhiều, chỉ có một người, hơn nữa cũng không phải là nhân vật gì quan trọng, chỉ là một đệ tử Quỷ Vương Tông hết sức bình thường, bái nhập Quỷ Vương Tông chưa được ba năm. Quỷ Vương Tông là một phân chi của Ma giáo, mà Ma giáo thì sao có thể thiếu được các loại hình phạt tàn khốc?

Tên đệ tử đào tẩu chẳng mấy chốc đã bị bắt lại dùng nghiêm hình xử tử, nhưng bóng ma sợ hãi bao trùm lên tâm trí mọi người và bầu không khí nghẹt thở vẫn không thể nào biến mất.

Không biết bắt đầu từ bao giờ, tất cả mọi người đều trở nên trầm mặc, tử khí bao trùm khắp tổng đường rộng lớn của Quỷ Vương Tông, nếu không buộc phải nói chuyện, thì sẽ không ai mở miệng.

Trước tình hình đó, Tông chủ Quỷ Vương Tông Quỷ Vương vẫn giữ vẻ trầm mặc, sau khi ra quyết định xử tử tên đệ tử đào tẩu để chấn nhiếp nhân tâm, ông ta vẫn giữ nguyên dáng vẻ cao thâm khó lường, xuất thần nhập quỷ ấy, không ai biết được vị Tông chủ hùng tài đại lược này đang nghĩ gì, liệu có phải ông ta đã bị sức mạnh thần bí đáng sợ kia làm cho phát cuồng hay không, hay là trong lòng ông ta đang tính toán đại kế gì khác?

Tóm lại là không một ai hay biết.

Nhưng Quý Lệ lại cảm nhận được bầu không khí dị dạng này một cách vô cùng rõ ràng, sự thực thì chỉ cần đầu óc tinh táo, có chút lý trí là có thể nhận ra Quý Vương Tông đang đại loạn. Chỉ là Quý Lệ hoàn toàn không có ý định làm gì để vặn hỏi cục thế này.

Đối với hắn, Bích Dao là quan trọng nhất.

Việc khẩn yếu nhất trước mắt, chính là tìm hiểu sức mạnh thần bí xuất hiện mỗi lần hắn dùng Càn Khôn Luân Hồi Bàn cứu chữa cho Bích Dao. Trước khi hồi sơn lần này, hắn chưa từng cảm nhận được trong Hồ Kỳ Sơn có một sức mạnh đáng sợ và tà ác hoàn toàn không thuộc về nhân gian như vậy tồn tại.

Chỉ là hắn đã âm thầm tìm kiếm khắp động quật của Quý Vương Tông, mà ngoại trừ những vết nứt loang lổ khắp nơi, cũng không phát hiện được điều gì khác lạ.

Hiện giờ chỉ còn một nơi mà hắn chưa tìm đến - chỗ của Quý Vương.

Có điều, Quý Lệ còn chưa kịp nghĩ ra cách lục soát nơi ở của Quý Vương, thì đã có người đến tìm hắn.

Bởi vì trận địa chấn lần trước quá lớn, làm cho rất nhiều tảng đá trên trần thạch thất rơi xuống nên những ngày này, ngoại trừ mấy lần ra ngoài âm thầm điều tra, thời gian còn lại hầu như đều ở trong Hàn Băng Thạch Thất, cho dù có ra ngoài, hắn cũng cố sức để trở về thật nhanh. Chuyện gì không sợ, chỉ sợ lại có một trận địa chấn nữa, vạn nhất lúc ấy hắn không ở bên Bích Dao, để đá rơi xuống làm tổn thương thân thể nàng, thì hắn sẽ ân hận suốt đời.

Tổng đường của Quý Vương Tông lúc này đã không còn nơi nào là an toàn nữa, sau cơn địa chấn một ngày, Quý Lệ cũng đã nghĩ đến những mối nguy hiểm này, nên có đến tìm Quý Vương nói chuyện một lần.

Đối với sự an toàn của nữ nhi, Quý Vương đương nhiên không dám đại ý qua loa, chỉ là trong nhất thời, ông ta cũng không tìm được nơi nào thích hợp để an trí cho Bích Dao. Chuyện khác không nói, Bích Dao nằm ngủ đã mười năm, lúc này đã không thể rời khỏi Hàn Băng Thạch Đài được nữa, mà muốn tìm một nơi lạnh giá và khô như vậy e là không phải chuyện một hai ngày.

Quý Lệ tuy lo lắng, không biết phải làm sao, nhưng cũng đành tạm thời nhẫn nại, Quý Vương cũng phải thêm nhiều người đi tìm nơi thích hợp, còn Quý Lệ thì ngày đêm đều ở bên cạnh bảo vệ cho Bích Dao.

Hàn Băng Thạch Thất dù sao cũng khác những nơi khác, những ngày này, các vết nứt nẻ trên vách đá đã mau chóng được tu sửa lại, cả thạch môn cũng được thay thế bằng một tảng đá lớn từ nơi khác vận chuyển tới, Hàn Băng Thạch Thất so với trước con địa chấn không khác biệt so với trước đó là mấy, hoàn toàn khác hẳn so với tình trạng lộn xộn bừa bãi bên ngoài.

Quý Lệ ngồi dưới đất, quay lưng lại với Hàn Băng Thạch Đài, ánh mắt phiêu du bất định nhìn quanh quất khắp gian thạch thất, con khỉ Tiểu Hôi ngồi chồm hồm bên cạnh hắn, nhìn có vẻ rất hiền lành, tay cầm mấy thứ trái cây gặm một mình.

Bình thường Quý Lệ đều không mang Tiểu Hôi tới Hàn Băng Thạch Thất này, nhưng tình hình trước mắt rất đặc thù, cả ngày hắn phải ở bên cạnh Bích Dao, không thể trở về nơi ở của mình. Ngoài ra, Quý Lệ cũng rất e ngại thứ sức mạnh thần bí ở bên trong Hồ Kỳ Sơn, vì vậy hắn không muốn để Tiểu Hôi chạy lung tung một mình, nên quyết định dẫn nó theo bên cạnh.

Hàn khí trắng toát lững lờ bay xung quanh thạch đài, trong như màn sương vụ mông lung. Quý Lệ ngây người ra nhìn làn khói trắng mờ mờ đó, ánh mắt đờ đẫn.

Đúng lúc này, thạch môn của Hàn Băng Thạch Thất phát ra một tiếng động trầm đục, rồi từ từ mở ra. Bởi vì cánh cửa mới được thay, nên thanh âm hơi rít. Phía sau thạch môn, một bóng đen lướt vào không một tiếng động, người này là Quý tiên sinh.

Quý Lệ đưa mắt nhìn y, không nói gì.

Thạch môn từ từ đóng lại sau lưng Quý tiên sinh, ngăn cách thạch thất với thế giới bên ngoài.

Quý tiên sinh chậm chậm bước tới, không nói gì với Quý Lệ, mà chỉ nhìn Bích Dao chăm chú, hồi lâu sau, y mới lên tiếng: "Bích Dao tiểu thư bị như vậy thoáng chốc cũng đã mười năm rồi..."

Sắc mặt Quý Lệ đanh lại, ánh mắt xạ ra những tia nhìn sắc bén, nhìn Quý tiên sinh trừng trừng. Dưới lớp sa đen, không biết gương mặt Quý tiên sinh như thế nào, nhưng nhìn động tác của y thì dường như

hoàn toàn không có cảm giác.

Ánh mắt Quý Lệ từ từ thu lại, dịch dần sang phía Bích Dao, nhìn gương mặt yên bình và nụ cười trên môi nàng, Quý Lệ chợt thấy tim mình như thất lại, trên mặt thoáng hiện lên vẻ rầu rĩ.

Quý tiên sinh nhìn biểu tình trên mặt Quý Lệ, ánh mắt lấp lánh dị quang. Y khẽ đằng hắng một tiếng, rồi quay người sang nói với Quý Lệ: "Người có muốn cứu Bích Dao tiểu thư không?"

Quý Lệ ngược mắt nhìn Quý tiên sinh, vẻ mặt không có gì là kích động, chỉ lạnh giọng nói: "Người có gì thì cứ nói!"

Quý tiên sinh hoàn toàn không để ý tới thái độ lãnh đạm của Quý Lệ, nói: "Ngày đó dùng Tinh Bàn mà người cảm về để thử nghiệm, tuy là bất ngờ có dị biến làm cho cục diện hỗn loạn, nhưng sau đó nghĩ lại, thì hy vọng dùng Tinh Bàn cứu tỉnh Bích Dao tiểu thư cũng không phải là không có đâu."

Quý Lệ giờ mới động dung, từ từ đứng dậy, Tiểu Hôi ngồi bên cạnh thấy chủ nhân chuyển động thì khẽ phe phẩy đuôi, nhảy lên vai hắn ngồi xuống, sau đó vừa nhồm nhoàm nhai trái cây vừa nhìn Quý tiên sinh.

Dưới cái nhìn chăm chú của năm con mắt người và khí, Quý tiên sinh dừng lại một chút rồi mới nói tiếp: "Theo ta được biết, thì chiếc Tinh Bàn này là một thứ thượng cổ thần vật đã lưu truyền trên thế gian từ rất lâu mà xưa nay chưa từng xuất hiện, uy lực tuyệt đối không tầm thường."

Quý Lệ ngắt người: "Thượng cổ thần vật?"

Quý tiên sinh gật đầu: "Theo một truyền thuyết cổ xưa, các vị thần minh thời thượng cổ có để lại mấy thứ kỳ bảo, tất cả đều có thần lực dị thường mà con người không thể nắm bắt, cũng không thể hiểu hết. Pháp bảo Tinh Bàn này, có lẽ là một trong số đó."

Y ngưng lại một chút, rồi đưa mắt nhìn Quý Lệ, chỉ thấy hai hàng lông mày hắn nhíu chặt lại, tập trung tinh thần lắng nghe, bèn nói tiếp: "Trong truyền thuyết, chiếc Tinh Bàn này là một thứ thần khí thần bí khôn lường, ẩn hàm triết lý của thiên địa, có thể phán âm dương, định hồn phách, tri thiên tượng, thậm chí còn có thuyết nói có thể thông đạt tạo hóa, nghịch chuyển nhân quả nữa."

Quý Lệ tâm niệm chuyển động, ngày trước ở Thiên Âm Tự, hai vị đại sư Phổ Hoằng, Phổ Đức cũng từng nói những lời tương tự như vậy, tuy rằng có một số điểm bất đồng, nhưng rõ ràng là pháp bảo này không phải phạm vật, lẽ nào Quý tiên sinh thật sự có dị năng cứu tỉnh Bích Dao hay sao?

Nghĩ tới đây, người hấn khẽ run lên, bước lên một bước: "Xin tiên sinh cứu nàng!"

Quý tiên sinh khẽ lách người tránh không để Quý Lệ hành lễ với mình, chậm rãi nói: "Bích Dao tiểu thư là ái nữ của Tông chủ, lão phu đã nhận đại ân của người, nếu có thể cứu được, tự nhiên sẽ nghĩa bất dung từ, chỉ là..."

Y nói tới đây thì ngưng lại, có vẻ ngập ngừng. Quý Lệ vội nôn nóng giục già: "Xin tiên sinh nói tiếp!"

Quý tiên sinh trầm ngâm nói: "Lão phu vừa mới nói rồi, bảo vật này là thượng cổ thần khí, thần kỳ khôn lường, dị năng không thể đoán biết, lão phu cần phải tham ngộ ra được những bí ẩn của nó thì mới cứu được Bích Dao tiểu thư."

Đây vốn là một tin tức rất đáng mừng, nhưng Quý Lệ nghe xong lại cảm thấy có gì đó kỳ quái, không hề có vẻ mừng rỡ, ánh mắt hấn dịch dần từ người Quý tiên sinh sang phía trên thạch đài, một lúc sau mới chậm chậm quay người lại, thần sắc bình thản, trong ánh mắt thoáng hiện vẻ châm biếm và cảnh giác, nhạt giọng nói: "Vậy ý của tiên sinh là..."

Quý tiên sinh trầm ngâm giây lát rồi đi luôn vào chính đề: "Lão phu cần thời gian để tham ngộ ra bí mật của Tinh Bàn, nếu người tin lão phu, thì hãy cho ta mượn Tinh Bàn một thời gian để nghiên cứu, một khi ngộ ra được, lão phu nhất định sẽ lập tức đến cứu Bích Dao tiểu thư."

Khóe miệng Quý Lệ khẽ máy động, chậm chậm nở một nụ cười lạnh lẽo, ánh mắt trở nên lạnh tựa hàn băng, từ từ nói: "Vậy nếu ta không tin thì sao?"

Quý tiên sinh ngẩn người, nhất thời cứng họng, không biết phải nói sao.

Quý Lệ lạnh lùng nói: "Ngày đó ở bên ngoài Tổ Sư Từ Đường trên Thanh Vân Sơn, người và lão già kia rõ ràng là có giao tình rất sâu đậm, vậy mà người vẫn chẳng hề nương tay hạ sát. Ta và người đã từng giao thủ mấy lần, người có ý muốn giết ta hay không, thiết tưởng mọi người đều rõ cả. Nếu Tinh Bàn này đúng là thần kỳ như người nói, một là nó quan hệ đến chuyện cứu tỉnh Bích Dao, hai là pháp

bảo này không phải là vật của ta, ta làm sao có thể dễ dàng giao ra cho người như vậy được chứ?"

Quý tiên sinh cười lạnh: "Nói như vậy thì dường như địa vị của Bích Dao tiểu thư trong lòng các hạ cũng không quan trọng lắm, trước mắt có hy vọng cứu nàng tình đây mà các hạ lại nỡ bỏ qua hay sao?"

Quý Lệ hừ nhẹ một tiếng trả lời: "Muốn ta giao pháp bảo này cho người mang đi, thì tuyệt đối không thể được."

Quý tiên sinh buông thõng hai tay nói: "Hừ, vậy thì ta hết cách rồi!"

Quý Lệ im lặng giây lát, rồi đột nhiên nói: "Ta có một cách, chính là người..." Gã vừa nói vừa liếc mắt nhìn Quý tiên sinh, ngần ngừ một chút, cuối cùng cũng hòa hoãn trở lại, đổi giọng nói: "Chính là làm phiên tiên sinh vất vả một phen, vừa có thể tham ngộ pháp bảo, lại vừa có thể bớt mối lo cho tại hạ, không biết tiên sinh có đồng ý hay không?"

Quý tiên sinh "ừm" một tiếng, rồi nói: "Còn có cách như vậy hay sao, hãy nói đi!"

Quý Lệ nói: "Làm phiên tiên sinh vất vả, hãy nghiên cứu bí mật của Tinh Bàn ngay trong Hàn Băng Thạch Thất này vậy!"

Quý tiên sinh ngần người: "Gì hả?"

Quý Lệ thản nhiên nói: "Đương nhiên tại hạ sẽ ở bên cạnh phụng bồi tiên sinh, hoặc nếu tiên sinh nghĩ rằng nơi này không tiện để nghiên cứu tham ngộ thì tại hạ cũng đồng ý để tiên sinh tự chọn địa điểm, chỉ là ta nhất định phải đi theo bên cạnh mới được."

Quý tiên sinh nhìn Quý Lệ, song mục sáng rực lên. Còn Quý Lệ thì vẫn bình tĩnh như thường, ánh mắt kiên định, rõ ràng là không hề có ý nhượng bộ. Quý tiên sinh trầm ngâm, chầm chậm nói: "Ta cần phải suy nghĩ đã, chuyện này để sau nói cũng được."

Vừa nói, y vừa đưa mắt nhìn Bích Dao, nói: "Có điều mười năm nay chắc Bích Dao tiểu thư đã chịu không ít thống khổ, điều này chắc người rõ hơn lão phu!"

Quý Lệ hừ lạnh một tiếng, trong mắt thoáng hiện vẻ đau khổ, nhưng ánh mắt vẫn sắc bén và tinh táo: "Không cần nói nhiều, chuyện này ta còn rõ hơn ông gấp trăm lần."

Quý tiên sinh khẽ gật đầu, quay người đi ra khỏi thạch thất.

Sau khi thạch môn khép lại, Quý Lệ từ từ quay người, ngồi xuống Hàn Băng Thạch Đài, chăm chú nhìn gương mặt xinh đẹp của Bích Dao, hồi lâu sau, hần mới lẩm bầm nói một mình: "Bích Dao, nàng đừng trách ta, ta thật sự là bất đắc dĩ..."

oOo

Quý tiên sinh ra khỏi thạch thất, đứng tần ngần bên ngoài giây lát, thông đạo bên ngoài vẫn y như trước, không một bóng người, nhưng lúc này, không hiểu tại sao, khắp thông đạo lại tràn ngập một thứ mùi kỳ dị.

Quý tiên sinh nhìn thông đạo vắng vẻ một hồi, sau đó chuyển thân đi về phía đầu kia của thông đạo, bước chân của y không hơi không tiếng, trong thông đạo không một bóng người mà hoàn toàn toàn không hề nghe thấy dù chỉ một tiếng động nhỏ, tựa như một bóng u linh.

Càng đi, thông đạo càng tối. Quý tiên sinh vận hắc y, nên cơ hồ như càng thích hợp với hoàn cảnh này, từ xa nhìn lại, cơ hồ như cả người y đã tan biến vào bóng đêm vậy.

Đang đi, đột nhiên Quý tiên sinh khựng người lại, nhìn về phía trước. Trước mặt y, thông đạo có một chỗ ngoặt sang hướng khác, chỗ ngoặt này không có đèn đuốc chiếu sáng, tối đen như mực, phẳng phất như có một người đang đứng.

Quý tiên sinh nhìn bóng đen kia một cái, chậm rãi cất bước. Trong bóng tối, bóng người kia khẽ dịch động, phát ra thanh âm trầm trầm: "Thế nào rồi?"

Quý tiên sinh ủ rũ lắc đầu: "Hần không chịu giao bảo vật cho lão phu."

Bóng đen kia khẽ khựng lại, hình như có vẻ ngạc nhiên, sau đó thì lộ vẻ tức giận, sai chân bước về phía trước, trầm giọng nói: "Lẽ nào hần không để ý đến sự sống chết của Dao nhi nữa?"

Quý tiên sinh lắc đầu: "Tính tình của hắc thế nào, chắc Tông chủ cũng đã biết. Bích Dao tiểu thư là người quan trọng nhất trong lòng hắc, chỉ có điều hắc không tin lão phu, vì vậy mới không chịu giao Tinh Bàn cho lão phu tham ngộ."

Bóng đen kia hừ lạnh một tiếng, chậm chậm bước ra từ trong bóng tối. Chỉ thấy sắc mặt y lạnh tựa tảng băng ngàn năm: "Hắc đã không chịu giao bảo vật ra, mà huyết trận của chúng ta thì vẫn chưa thành, nhất thời ba khắc cũng không thể trở mặt với hắc được, vậy thì phải làm sao đây?"

Quý tiên sinh điềm tĩnh nói: "Quý Lệ vẫn rất nặng lòng với Bích Dao tiểu thư, vì thế hắc đưa ra một điều kiện cho lão phu."

Quý Vương ngẩn người: "Điều kiện gì?"

Quý tiên sinh thờ dãi đáp: "Hắc có thể giao Tinh Bàn cho lão phu tham ngộ, nhưng lúc nào cũng phải có hắc ở đó giám thị."

Quý Vương lập tức chau mày lại, chần chừ giây lát rồi nói: "Chúng ta cần bảo vật đó là để giải trừ Càn Khôn Tỏa cho Tứ Linh Huyết Trận và Phục Long Đỉnh, nếu hắc cứ bám theo, thì sao có thể thi triển được?"

Quý tiên sinh cười khỏ: "Đây chính là chỗ khó nhất."

Quý Vương im lặng, trầm ngâm không nói. Quý Tiên sinh nghĩ ngợi giây lát rồi nói: "Theo ý lão phu, thì cứ cầm bảo vật nghiên cứu cho kỹ trước đã, thượng cổ thần vật ảo diệu phi thường, có khi có thể gián tiếp hóa giải Càn Khôn Tỏa cũng không chừng. Nên biết rằng lần trước khi Tinh Bàn và Càn Khôn Tỏa hô ứng với nhau, khoảng cách cũng rất xa đó."

Quý Vương lặng lẽ gật đầu, chậm chậm nói: "Trước mắt chỉ còn cách đó thôi!"

Quý tiên sinh quay người lại, nhấc chân bước đi, miệng điềm đạm nói: "Vậy lão phu đi chuẩn bị một chút."

"Gờm đã!"

Thanh âm của Quỷ Vương đột nhiên vang lên, Quỷ tiên sinh khựng người lại, quay đầu nhìn ông ta hỏi: "Tông chủ còn điều gì dặn dò?"

Ánh mắt Quỷ Vương trở nên sáng rực như điện, nhìn chăm chăm vào Quỷ tiên sinh hồi sâu, sau đó chậm rãi nói: "Ta muốn hỏi tiên sinh một chuyện nữa."

Quỷ tiên sinh nói: "Xin Tông chủ cứ nói!"

Sắc mặt Quỷ Vương vẫn thản nhiên như không, nhưng trong ánh mắt lảng lệ lại thấp thoáng vẻ hoang mang, nói: "Ta muốn hỏi, thượng cổ thần vật đó ngoại trừ giải trừ cấm chế của Càn Khôn Tỏa, liệu có thể... cứu được Bích Dao không?"

Quỷ tiên sinh trầm mặc, rồi mới từ từ nói: "Lão phu không biết, tất cả phải đợi sau khi lão phu nghiên cứu pháp bảo đó mới rõ được."

Khóe miệng Quỷ Vương khẽ máy động, sau đó vẫy vẫy tay nói: "Ta hiểu rồi, tiên sinh đi đi!"

Quỷ tiên sinh chấp tay thi lễ rồi quay người bước đi.

Quỷ Vương đứng một mình trong thông đạo, hồi lâu sau mới chuyển động, bóng đêm dần nuốt trọn lấy thân ảnh ông ta, chẳng bao lâu sau thì đã không còn thấy bóng ông ta đâu nữa rồi.

oOo

Quỷ Lệ lặng lẽ ngồi trong Hàn Băng Thạch Thất, dựa lưng vào thạch đài, Tiểu Hôi nằm bên chân hắn, đầu gối lên đùi, vừa ngủ vừa ngáy khò khò.

Thạch thất yên tĩnh như tờ, yên tĩnh đến độ hắn có thể nghe thấy tiếng tim mình đập. Sắc mặt Quỷ Lệ âm trầm, nhưng song mục thì lấp lánh dị quang, ẩn hiện lên lo âu bối rối. Kể từ lúc Quỷ tiên sinh đưa ra đề nghị tham ngộ Tinh Bàn đến giờ đã một ngày một đêm rồi, nhưng vẫn chưa thấy y xuất hiện trở lại. Quỷ Lệ bắt đầu cảm thấy bất an, đặc biệt là mỗi lần ánh mắt hắn nhìn thấy Bích Dao đang nằm thiếp trên Hàn Băng Thạch Đài, trong lòng hắn lại càng thêm đau đớn.

Thậm chí hắn còn có ý nghĩ sẽ vì nàng mà bất chấp tất cả.

Có điều đúng vào lúc này, dường như thượng thiên đã hồi báo cho một ngày một đêm không ngủ của hắn, cánh cửa Hàn Băng Thạch Thất phát ra tiếng động trầm đục, từ từ mở ra, thân ảnh Quý tiên sinh hiện ra sau cửa, chậm chậm bước vào.

Tiếng động của cánh cửa làm Tiểu Hôi giật mình choàng tỉnh khỏi giấc mộng đẹp, nó lộn một vòng, bò dậy, gãi gãi đầu, ba con mắt vẫn đang díp chặt, hồi lâu sau mới định thần lại được. Vừa tỉnh ngủ, con khỉ đã nhe răng làm ra vẻ hung hãn với Quý tiên sinh, rồi trèo lên vai Quý Lệ ngồi chồm hồm, xem ra thì rất là bất mãn Quý tiên sinh đã làm phiền giấc mộng của nó.

Có điều chỉ có Tiểu Hôi là bất mãn, còn Quý Lệ thì rõ ràng hoàn toàn không có cảm giác này, thậm chí còn khe khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhoẻn miệng cười, nói một câu ngắn gọn: "Thế nào?"

Quý tiên sinh tự nhiên cũng không phải hạng người ưa nói nhiều, trả lời trực tiếp luôn: "Cứ làm theo cách của người đi!"

Quý Lệ khẽ gật đầu, chỉ thấy Quý tiên sinh đảo mắt nhìn quanh một lượt, rồi lại nói: "Có điều..."

Quý Lệ ngẩn người: "Có điều thế nào?"

Quý tiên sinh nói: "Có điều, chúng ta nên đổi một nơi khác thì hơn."

Quý Lệ khẽ chau mày hỏi: "Tại sao phải vậy?"

Quý tiên sinh chậm rãi đáp: "Hàn Băng Thạch Thất này dù sao cũng là nơi Bích Dao tiểu thư nghỉ ngơi, mấy lần trước Tinh Bàn phát động đều có dị biến xảy ra, nếu như tham ngộ ở đây, không phải là rất nguy hiểm hay sao?"

Quý Lệ trầm ngâm giây lát rồi chậm rãi gật đầu nói: "Không sai, đúng là cần phải tìm một nơi khác." Hắn nhìn Quý tiên sinh hỏi: "Không biết tiên sinh có biết nơi nào thích hợp hơn hay không?"

Quý tiên sinh mỉm cười: "Lão phu tới đây tức là đã chuẩn bị mọi thứ rồi. Cứ đi theo ta là được!" Vừa nói, y vừa chuyển thân đi khỏi thạch thất.

Quý Lệ quay đầu lại nhìn Bích Dao, dịu dàng nói: "Bích Dao, muội yên tâm nghỉ ngơi, ta nhất định sẽ nghĩ cách cứu tỉnh muội."

Bích Dao vẫn nằm đó, nụ cười vẫn nở trên môi. Quý Lệ nhìn nàng hồi lâu, rồi mới quay người, thở dài một tiếng, sải chân bước ra ngoài.

Thạch môn từ từ khép lại sau lưng hắn. Quý Lệ nhìn Quý tiên sinh, nói: "Xin tiên sinh dẫn lộ!"

Quý tiên sinh khẽ cười, giọng cười âm u mà ngụy dị. Quý Lệ không khỏi chau mày, có điều bình thường Quý tiên sinh nói chuyện với hắn cũng vẫn là giọng điệu này, chỉ là không hiểu tại sao, hôm nay hắn lại cảm thấy rất chướng tai mà thôi.

Quý tiên sinh đưa tay ra hiệu cho Quý Lệ, quay người đi men theo thông đạo vào sâu trong lòng núi. Tiểu Hôi ngồi trên vai Quý Lệ dường như đã hoàn toàn tỉnh ngủ, ngó ngó nghiêng nghiêng khắp nơi, con khỉ này có vẻ rất chú ý đến những vết nứt mỗi lúc một lớn, mỗi lúc một nhiều ở hai bên vách đá.

Hai người chậm chậm bước đi trong thông đạo tối om, xung quanh không một bóng người, chỉ có tiếng bước chân vang vang. Đi được hồi lâu, Quý Lệ đột nhiên lên tiếng: "Tiên sinh có thấy những vết nứt này không?"

Quý tiên sinh cơ hồ như hơi khựng người lại, nhưng y không dừng bước cũng chẳng quay đầu, vẫn giữ tốc độ bình ổn đó chậm chậm đi về phía trước, đồng thời chậm rãi trả lời: "Những thứ này rõ ràng như vậy, lão phu tự nhiên là phải nhìn thấy, sao đột nhiên lại hỏi chuyện này làm gì?"

Bước chân Quý Lệ cũng không thay đổi, chậm chậm đi theo Quý tiên sinh, chỉ có ánh mắt hắn là sáng rực lên những tia dị quang quái lạ, cuối cùng thì dừng lại trên lưng Quý tiên sinh, điềm đạm nói: "Tại hạ đến Quý Vương Tông đã mười năm, nhưng chưa bao giờ gặp phải chuyện này. Thời gian tiên sinh ở Quý Vương Tông dài hơn ta rất nhiều, kiến thức uyên thâm, không biết có thể giải mối nghi ngờ này cho tại hạ được không?"

Quý tiên sinh đột nhiên dừng bước, thân ảnh màu đen cơ hồ như đột nhiên đông cứng, Quý Lệ cũng khựng người lại ngay lúc đó, trầm tĩnh nhìn y. Thông đạo vắng lặng không một người qua lại, chỉ có bóng đêm che phủ khắp nơi, Quý tiên sinh trầm ngâm hồi lâu, mới chậm chậm quay người lại đối diện với Quý Lệ.

Quý Lệ không hề né tránh, trực tiếp nhìn thẳng vào mắt y.

Bởi có lớp sa che mặt nên không biết biểu tình lúc này của Quý tiên sinh thế nào, nhưng song mục y thì đã sáng rực lên, hoàn toàn không tương xứng với bóng đêm xung quanh y, chỉ nghe y cất giọng trầm trầm bình tĩnh nói: "Sao Quý Vương Tông có vô số người, phó Tông chủ không hỏi mà lại hỏi lão phu?"

Quý Lệ nhìn thẳng vào y, thản nhiên nói: "Tự nhiên là vì tại hạ biết tiên sinh là người có kiến thức nhất trong Quý Vương Tông, thế nên mới thành tâm cầu giáo."

Quý tiên sinh im lặng một hồi, liếc thấy sắc mặt Quý Lệ vẫn lãnh đạm bình tĩnh, không lộ biểu tình, không nhìn ra được hắn đang nghĩ gì, bèn chậm chậm nói: "Những vết nứt này là do mấy ngày trước ở phương viên trăm dặm quanh Hồ Kỳ Sơn có vô số lần địa chấn, làm cho sơn mạch bị chấn động mà nên."

Quý Lệ nhìn Quý tiên sinh, song mục lưu chuyển, nói: "Thì ra là vì vậy sao?"

Quý tiên sinh bỗng nhiên hỏi ngược lại: "Nếu không phải, vậy phó Tông chủ các hạ cho rằng là vì duyên cớ gì?"

Quý Lệ không nói gì, khoảng thông đạo hai người đang đứng đột nhiên trở nên yên lặng như tử thành, không khí dường như đông cứng lại. Quý tiên sinh đột nhiên có ảo giác, dường như bóng tối xung quanh đang tập trung lại, che phủ lấy gã thanh niên đang đứng trước mặt mình.

Sau đó, Quý Lệ điềm đạm cất tiếng: "Tại hạ chỉ thành tâm thành ý xin được tiên sinh chỉ giáo, nếu tiên sinh đã nói là nguyên nhân này, thì tự nhiên là đúng rồi."

Quý tiên sinh đưa mắt nhìn Quý Lệ, chậm chậm quay người, tiếp tục đi về phía trước, sau lưng y lại vang lên tiếng bước chân đều đặn của Quý Lệ.

Hai bên vách đá, những vết nứt kéo dài ngang dọc, tựa hồ như đang cười điên loạn dõi theo bước chân hai người, gầm rú không hơi không tiếng.

Không biết đã đi được bao lâu, Quỷ Lệ đảo mắt một vòng, rồi chợt chau mày lại.

Cuối cùng, Quỷ tiên sinh cũng dừng bước, đứng trước cửa một gian thạch thất khuất nẻo, rõ ràng là đã chọn sẵn nơi này, còn hai hàng lông mày của Quỷ Lệ thì lại càng nhíu chặt hơn.

"Chậm đã!"

Đúng lúc Quỷ tiên sinh đưa tay ra định đẩy cánh cửa đá đi vào trong thì Quỷ Lệ đột nhiên buột miệng hỏi: "Nơi này không phải là thạch thất của Quỷ Vương Tông chủ sao?"

Quỷ tiên sinh chậm rãi quay người, gật đầu đáp: "Không sai, chính là nơi này."

Quỷ Lệ cau mày hỏi: "Tiên sinh muốn tham ngộ Tinh Bàn ở đây?"

Quỷ tiên sinh gật đầu: "Không sai!"

Quỷ Lệ lạnh lùng nhìn y, nói: "Quỷ Vương Tông tổng đường này có mấy ngàn gian thạch thất, tại sao lại chỉ chọn nơi này?"

Quỷ Vương đưa mắt nhìn Quỷ Lệ, bình tĩnh hỏi: "Thế nào, các hạ thấy thạch thất của Tông chủ có gì không ổn sao?"

Quỷ Lệ trầm mặc, nếu bảo hắn phải nói thạch thất của Quỷ Vương có gì không ổn, quả thật hắn cũng không thể nói ra được. Những ngày này, để tìm dấu vết của luồng sức mạnh kỳ bí kia, hắn đã âm thầm dò xét từng góc nhỏ trong tổng đường Quỷ Vương Tông, chỉ riêng có nơi ở của Quỷ Vương là hắn vẫn còn có mấy phần cố kỵ mà chưa đụng tới mà thôi.

Quỷ Lệ ngưng mục nhìn cánh cửa đá, trầm ngâm nói: "Tại hạ thì không sao, có điều nơi này là trọng địa, liệu có cần thông báo với Tông chủ một tiếng không?"

Quỷ tiên sinh thấp giọng cười một tiếng, nói: "Yên tâm, lão phu đã nói với Tông chủ rồi, sau khi là vì cứu Bích Dao tiểu thư, Tông chủ tự nhiên là lập tức đáp ứng. Còn vì tại sao lão phu lại chọn nơi này..."

Ánh mắt y thấp thoáng dị quang, chậm rãi buông từng tiếng: "Chỉ là vì nơi đây yên tĩnh mà thôi."

Quý Lê đột nhiên cười lạnh: "Yên tĩnh mà thôi?"

Quý tiên sinh cơ hồ như căn bản không hề nhận ra trong lời của Quý Lê, thản nhiên nói: "Chỉ vậy mà thôi."

Quý Lê im lặng, không nói gì thêm.

Quý tiên sinh khẽ gật đầu, đưa tay đẩy thạch môn, tiếng ù ù quen thuộc vang lên, cửa đá chậm chậm dịch chuyển, lộ ra một gian phòng bài trí đơn sơ.

Quý Lê và Quý tiên sinh đi vào, đảo mắt một vòng, chỉ thấy trần thiết vẫn như xưa, các bức thư họa treo trên tường vẫn vậy, có điều Quý Lê lại hơi chau mày, nhận ra chính bản thân hẳn cũng nhất thời nhớ không ra lần trước đến đây là lúc nào nữa?

Quý Vương không ở trong này, Quý tiên sinh quay người lại đối mặt với Quý Lê, bình thản nói: "Quý Vương Tông chủ đã có phân phó, bảo chúng ta yên tâm ở đây tham ngộ. Tông chủ còn bận nhiều việc, mấy ngày này sẽ không đến đây đâu."

Quý Lê khe khẽ gật đầu, đột nhiên nghĩ ra thứ gì đó, nói: "Đúng rồi, Bích Dao thì..."

Quý tiên sinh xua tay ra hiệu cho hẳn yên tâm: "Không sao, Tông chủ có nói trong những ngày này, người sẽ đến chiếu cố cho Bích Dao tiểu thư, phó Tông chủ không tin người khác, nhưng không thể ngay cả phụ thân của Bích Dao tiểu thư cũng không tin chứ?"

Quý Lê trầm mặc, gật gật đầu nói: "Vậy thì tại hạ yên tâm rồi, nếu tiên sinh không còn việc gì khác, vậy thì chúng ta có thể bắt đầu đi!"

Quý tiên sinh lấy ra hai chiếc đệm cói, ném cho Quý Lê một cái, còn mình ngồi xuống một cái, nói: "Cũng được!"

Quý Lê ngồi xuống, lấy bọc vải đen trong người ra, cầm Tinh Bàn lên quan sát một lát, rồi chậm rãi đưa cho Quý tiên sinh.

Ánh mắt Tiêu Hôi dịch chuyển dần theo món pháp bảo bằng ngọc, thần tình có vẻ rất cổ quái.

Quý tiên sinh nhận lấy tinh bàn, cẩn thận quan sát kỹ càng, cơ hồ như muốn nhìn xuyên qua bảo vật này vậy.

Thạch thất chìm vào tĩnh lặng, cơ hồ như cả tiếng hô hấp cũng không còn đâu nữa.

oOo

Sau khi Quý tiên sinh và Quý Lệ đi khỏi, Hàn Băng Thạch Thất trở lại vẻ yên tĩnh thường này. Hàn khí trắng đục mang theo mấy phần cô tịch, lặng lẽ bay lơ lửng bên trên thạch đài.

Trong thạch thất không người, một thân ảnh áo xanh đang nằm bất động, trên gương mặt thanh tú nở một nụ cười dịu dàng, phẳng phất như tất cả đều không khác gì mười năm trước, dường như thời gian không hề lưu lại vết tích của mình trên dung nhan của nàng vậy.

Nàng vẫn đẹp như xưa chỉ là không biết trong lòng nàng đã từng âu sầu hay hồi hận hay chưa?

Hàn khí mờ ảo như làn khói nhẹ, mỏng lung tịch tịch, tựa như một giấc mộng dài.

"Đinh!"

Đột nhiên một thanh âm trong trẻo vang lên trong thạch thất, âm ba vô hình tựa như một làn gió nhẹ, làm hàn khí lững lờ che phủ bên trên thạch đài khẽ run rẩy.

"Đinh!" Lại một tiếng động nữa, lần này thì rõ ràng hơn rất nhiều. Thanh âm đó phát ra từ Hợp Hoan Linh nằm trong tay Bích Dao.

Làn khói nhẹ hờ hững trôi trong thạch thất cơ hồ như bay nhanh hơn một chút, tiếng chuông va vào bốn bức tường vọng lại, tiếng trước nối tiếng sau, liên miên bất tuyệt, dệt thành một khúc nhạc du dương, có mấy phần vui vẻ, mấy phần bi thương, mấy phần sục sôi hăng hái, cũng có vài phần than vãn thổ dài.

"Đinh!"

Tiếng chuông lại vang lên lần thứ ba, lần này thanh âm cao vút, lạnh lạnh, trong nháy mắt đã làm làn khói trong thạch thất cuộn cuộn lưu chuyển như biển mây bông bênh, ánh sáng vàng nhạt ảm hiện tỏa ra từ hai bàn tay đang đan chéo vào nhau của Bích Dao.

Trong thạch thất, nghe như có tiếng sấm sét, nhưng chỉ trong chốc lát, thanh âm này lại từ từ thấp xuống, cơ hồ như hữu khí mà vô lực, màn sương khói màu trắng đục lại trở lại như bình thường, cơ hồ như vừa rồi hoàn toàn không xảy ra vậy.

Yên tĩnh lại trở về với Hàn Băng Thạch Thất.

Không biết bao lâu đã trôi qua, cánh cửa Hàn Băng Thạch Thất từ từ chuyển động, Quý Vương không biết đã đứng bên ngoài tự bao giờ, thấy cửa mở liền chậm chậm bước vào.

Ông ta chậm rãi bước đến bên cạnh thạch đài, nhìn nữ nhi hồi lâu rồi thấp giọng nói: "Dao nhi, cha đến thăm con đây!"

Thần tình Bích Dao không hề thay đổi, sắc mặt vẫn y mười năm trước.

Quý Vương rõ ràng là đã quen với kết quả này, ánh mắt nhìn nữ nhi đầy vẻ từ ái, sự hung hăng tàn nhẫn đã thu cả vào bên trong, ông ta nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh thạch đài, ngẩng đầu lên nhìn màn sương mỏng lung huyền ảo đang bay lững lờ giữa thạch thất.

"Bích Dao... mười năm rồi, mấy chốc con đã ngủ được mười năm rồi." Ông ta đột nhiên bật cười một tiếng, chua chát thấp giọng nói: "Nếu bây giờ tỉnh lại được, liệu con còn nhận ra cha nữa không?"

Ông ta ngáp ngừng đôi chút, rồi lại khẽ lắc đầu, cười khổ một mình, lẩm bẫm nói: "Làm sao thế được đúng không, tự nhiên là con phải nhận ra cha rồi. Có điều chắc chắn con sẽ nói: ‘Cha, sao tóc cha lại bạc nhiều thế?’."

Bàn tay Quý Vương khẽ luồn vào mái tóc của mình, sắc mặt từ hòa, nhưng hoang mang lo lắng. Giữa các kẽ ngón tay, đầy là tóc bạc.

Ông ta chìm vào trong trầm mặc, giống như đang hồi tưởng gì đó, không biết có phải đang cảm thán mình ngày một già đi, hay là nhớ lại những lúc mà cha con quần quít bên nhau.

Hồi lâu sau, mới nghe y dịu dàng nói: "Dao nhi, con yên tâm, chỉ cần cha còn sống, nhất định cha sẽ cứu con. Quỷ Lệ cùng Quỷ tiên sinh đang tham ngộ thượng cổ kỳ bảo Tinh Bàn rồi, hy vọng trời cao có mắt, có thể tìm ra được cách cứu con..."

Nói tới đây, Quỷ Vương liền dừng lại, sắc mặt trở nên lạnh lùng khôn tả, giây lát sau, ông ta gằn giọng nói: "Vạn nhất lão thiên không mở mắt, thì con cũng không cần phải sợ, chỉ cần hóa giải được Càn Khôn Tỏa, Tứ Linh Huyết Trận vận hành viên mãn, lúc ấy thì cha sẽ làm được tất cả, tranh bá thiên hạ thì không cần phải nói, có muốn cứu con cũng là chuyện dễ như trở bàn tay thôi."

Màn khói trắng đột nhiên chuyển hướng ra ngoài. Quỷ Vương chấn động trong lòng, vội bỏ người ra ngoài quan sát, hồi lâu sau mới thấy màn khói trắng kia từ từ bay trở lại, ngưng tụ bên trên thạch đài. "Con đừng sợ, đừng nôn nóng!" Ánh mắt Quỷ Vương vẫn nhìn chăm chăm vào màn khói trắng kia, nhưng giọng nói thì vẫn êm hòa dịu dàng: "Cha nhất định sẽ cứu con!"

"Thạch thất của cha, là nơi gập Huyết Trì và Tứ Linh Huyết Trận nhất trong Hồ Kỳ Sơn này."

"Bây giờ, chúng ta chỉ có thể chờ đợi mà thôi..."

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Chương 249

Ám Đấu

Ba ngày trôi qua.

Quý Lệ đợi chờ trong thạch thất của Quý Vương, sắc mặt bình tĩnh thờ ơ hóa thành sốt ruột, hiện tại đã đầy vẻ phiền muộn và mất kiên nhẫn.

Với hắn, mặc dù đã biết rõ khối Tinh Bàn này không phải là bảo vật thông thường, để tham thấu những điều bí ảo bên trong phải chuẩn bị tư tưởng sẽ mất khá nhiều thời gian, nhưng tuyệt không nghĩ phải cần đến ba ngày trời, điều tệ hại nhất là cho đến lúc này ba ngày công phu đã trôi đi, Quý tiên sinh tựa hồ vẫn chẳng tiến được bước nào.

Hắn tin là, khi Quý tiên sinh lần đầu tiên tiếp xúc với khối Tinh Bàn này sẽ kích phát Tinh Bàn có dị biến, rồi đó sẽ có mấy phần tâm đắc với bảo vật này, chỉ cần sau mấy ngày tham ngộ là không khó hiểu thấu huyền hư. Ai ngờ ba ngày chực chờ bên cạnh Quý tiên sinh, chỉ thấy y không ngừng nghiêng đi đảo lại thần vật, có thể nói là nhìn đến phát chán ra, Quý Lệ thậm chí còn cảm giác Quý tiên sinh hẳn phải ghi nhớ hết những cổ tự trên khối ngọc nhỏ không ngừng hoạt động ở trung tâm ngọc bàn. Thế nhưng Quý tiên sinh hiển nhiên đã rơi vào tình trạng quần bách nào đó rồi, hoặc giả thuyết là khi tham ngộ bảo vật này, y đã gặp phải một vấn đề hết sức khó khăn, mấy ngày qua không tiến được nửa tấc.

Thạch thất Quý Vương cư trú đương nhiên rộng rãi hơn chỗ ở của những người khác, chia thành hai gian, phía ngoài rộng hơn là nơi Quý Lệ và Quý tiên sinh tham ngộ Tinh Bàn, gian trong nhỏ hơn tự nhiên là phòng ngủ của Quý Vương. Tuy rằng Quý Vương không có mặt, nhưng ba ngày vừa qua hai người không hề bước vào đó một bước, với đạo hạnh của bọn họ, đừng nói là ba ngày ba đêm, mà đến mười ngày mười đêm không ngủ vẫn chẳng hề gì

Khó chịu đựng nhất vẫn là hai chữ "chờ đợi."

Ba ngày nay, Quý Lệ không rời khỏi thạch thất nửa tấc, con khi Tiểu Hôi cũng chờ ở đó, bất quá do tính khí hiếu động, mấy ngày qua chẳng còn chỗ nào không bị Tiểu Hôi phá phách. Chỉ cần coi lúc này Quý Lệ và Quý tiên sinh vẫn mắt mở trừng trừng vào nhìn bảo vật, e rằng đến ba ngày nữa họ cũng chẳng thêm để ý đến Tiểu Hôi.

Tiểu Hôi buồn bã vô vị ở trên cái bàn đọc sách lớn lúc nằm lúc ngồi, lúc thì múa máy chân tay, lúc

lại chống bốn vó lên trời, chán chê rồi liền gắng gượng ngồi dậy, giơ tay ôm đầu, miệng không ngừng khe khẽ phát ra âm thanh "chi chi", mắt đảo tứ tung như muốn tìm xem có gì thú vị hơn không.

Thạch thất này tuy rộng rãi nhưng cũng không to lớn lắm, vì vậy tự nhiên là ánh mắt nó bắt gặp phòng trong.

Tiểu Hôi gãi đầu gãi tai, quay lại nhìn Quý Lệ, chỉ thấy mặt mũi âm trầm, phảng phất như có lệ khí ẩn hiện, hiển nhiên tâm tình rất không dễ chịu, Quý tiên sinh thì tập trung toàn bộ tinh thần nghiên cứu khối Tinh Bàn trong tay đang không ngừng tán phát những tia bạch sắc nhàn nhạt ôn hòa, thỉnh thoảng ngẫu nhiên ngược lên nhìn Quý Lệ một cái rồi lại cụp mắt lại.

Hai người hiển nhiên đều rất chú ý vào khối Tinh Bàn, dù cho có một chút cảnh giới, tối đa cũng để coi đối phương mà thôi, chẳng ai lưu ý đến Tiểu Hôi ở bên cạnh.

Tiểu Hôi nhún vai, mồm chẹp chẹp mấy cái, vẫy đuôi hai lần, quay người nhìn vào gian nội thất, đoạn nhảy xuống len lén bỏ đi.

Nơi ở của Quý Vương bài trí không chút màu mè, ngược lại còn mười phần giản dị, rõ ràng chủ nhân nơi này tịnh không có ý hưởng thụ những xa hoa trần tục, gian ngoài thế nào, gian trong cũng vậy: một cái giường gỗ, một chiếc bàn tròn, ba cái ghế tròn, trên những bức tường đá xung quanh treo bốn bức tự họa, bức thứ nhất lấy cảnh sông núi thể hiện tình ý, mực nhạt bỏ trắng phảng phất truy cầu xuất thế; bức thứ hai trình bày hoa điều nghênh xuân, chim bay hoa nở, xuân ý triền miên; bức họa thứ ba vẽ lão hồ nằm trong rừng thông, cảnh tượng so với hai bức đầu tiên có chỗ khác biệt, khí thế hùng vĩ, oai phong凛冽, đột nhiên xuất lộ chí khí hùng bá thiên hạ.

Tiểu Hôi đương nhiên chẳng biết gì đến ý cảnh trong tự họa. Những gì núi sông hoa điều trong mắt nó chẳng để lại ấn tượng gì, ngược lại vừa thấy bức họa hồ nằm oai vệ thì chột run lên, lập tức có phản ứng, nghe rằng chành mồm làm mặt xấu, hướng vào vách đá nhỏ phi ra một bãi nước bọt.

Ba bức họa này sắp thành hình chữ nhất trên tường đá, liên kết bổ sung lẫn nhau, tuy rằng cảnh trí và tư tưởng hết sức bất đồng, nhưng tổng thể vẫn hài hòa trong một cách cục nào đấy.

Đối lập với ba bức họa trên, ở bức tường đá bên cạnh, chỉ treo duy nhất một bức họa đơn độc.

Không phải sơn thủy, cũng chẳng phải điều hoa, mà là một vị phụ nhân mỹ lệ, bức họa này vẽ theo phong cách tế vi, đường nét cực kỳ tinh tế, phụ nhân này từ thân hình đến chiếc nhẫn đeo tay, hoa tai mọi chi tiết đều giống hệt như thật, chưa kể dung mạo đoan trang tú lệ, khiến người ta trông thấy bất giác đều sinh lòng ái mộ, đích thực là một họa phẩm cực kỳ trân quý.

Nhưng cũng chỉ là trân phẩm trong mắt người ta, với tam chỉ nhãn của con khỉ này tự nhiên là giá trị phải thấp đi rất nhiều lần, Tiểu Hôi ngắm tranh chẳng một chút động dung, liếc qua liếc lại mấy cái rồi lại quay lại với bức tranh lão hồ.

Không hiểu trong mắt loài khỉ, một bức họa tốt phải vẽ cái gì, phải chẳng xấu đẹp gì cũng đến vẽ ra mấy con khỉ thôi?.

Đáo để thì loài khi thích vẽ người gì vật gì chẳng có cách nào biết được, bất quá lúc này Tiểu Hôi quan tâm nhất hiển nhiên là bức họa lão hồ ngựa tùng trung, ba con mắt chớp chớp, nhảy tót đến bên dưới bức vẽ ngựa đầu nhìn lên, lão hồ trong tranh uy phong lẫm liệt, công lực dĩ nhiên không thể coi thường, tựa hồ có cảm giác mãnh hổ sắp từ trong tranh nhảy ra, ngựa lên trời gầm vang chấn phục vạn thú.

Tiểu Hôi coi rất lâu, chợt quay người nhìn ra ngoài, lại thấy Quỷ Lệ và Quỷ tiên sinh ở gian ngoài đều đã bị tường đá che khuất, không trông thấy gì trong này, hơn nữa đã một lúc lâu như thế cũng chẳng thấy động tĩnh gì, hiển nhiên không ai chú ý đến việc Tiểu Hôi làm gì hay không.

Tiểu Hôi quay lại, đưa tay gỡ đầu, lát sau tựa như chợt hạ quyết tâm, tung thân nhảy vọt lên cao. Ba bức họa treo trên tường cao, thạch thất chẳng có bàn ghế gì để leo trèo, đám khi thông thường chẳng nói làm gì, nhưng Tiểu Hôi nào phải khi thường, một cú nhảy lẹ làng đủ lên tới phía trên, hầu trao vươn ra nhắc luôn bức họa. Chỉ vì bức tranh khá lớn cùng rơi xuống theo thân hình Tiểu Hôi, nó thu thế không được, kêu lên một tiếng rơi phịch xuống đất.

Tiếng động này tuy không lớn, nhưng hai người bên ngoài là hạng người nào, lập tức kinh động bọn họ, sau một khắc im lặng có tiếng Quỷ Lệ từ ngoài vọng vào, giọng nghi ngờ: "Tiểu Hôi?"

Chách! Chách! Chách! Chách!

Một loạt thanh âm quái dị cất lên, trong ánh mắt chăm chú của hai người, con khi lông xám từ thạch thất của Quỷ Vương chạy vọt ra, hai tay ôm bức họa có hơn một nửa lòng thòng xuống tận đất bị nó kéo lê đến trước mặt Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ và Quỷ tiên sinh ngơ ngác nhìn nhau.

Tiểu Hôi dán mắt vào bức họa trên tay, chạy đến bên Quỷ Lệ, trong miệng phát ra những tiếng "chi, chi, chi, chi" liên tu bất tận.

Quỷ Lệ nhăn mặt, đưa tay cầm bức họa mở ra nhìn, thì ra là một bức Tùng trung ngựa hồ đồ, bút lực hùng hậu, đường nét tinh xảo. Hắn nhìn đi nhìn lại rồi quay sang Tiểu Hôi nói: "Mì lấy bức tranh này làm gì?"

Tiểu Hôi nhảy tung tung, chân tay ngó ngoáy, nét mặt đầy hưng phấn, song thủ vung lên lúc chỉ vào bức tranh, khi thì vẽ lên trong không khí một hình thù kỳ quái, lúc sau lại chỉ về hướng bắc, cuống quýt tung bưng, khiến cho Quỷ tiên sinh ở bên cạnh mắt hoa đầu váng, tuy rằng ông ta học thức uyên bác hiếm thấy, nhưng đối với thứ ngôn ngữ của con khi ba mắt này một khiểu cũng chẳng thông, trong bụng đầy nghi vấn, đành quay sang nhìn Quỷ Lệ.

Ngờ đâu Quỷ Lệ cũng có vẻ ngạc nhiên, vừa quan sát động tác của Tiểu Hôi vừa nghe tiếng kêu chi chi không ngừng của nó, lại nhìn sang bức vẽ, ngáp ngừng một lát nói: "Mì... thấy con vật trong bức tranh này rất giống Đại Hoàng chứ gì, muốn mang đi để ngày sau tặng cho Đại Hoàng phải không?"

Tiểu Hôi lập tức gật đầu lia lịa.

Quý Lệ lúc này tâm tình bức dọc, cảm thấy hơi sốt ruột, mãnh hổ trong tranh sống động như thật, nhưng mà hổ uy hùng liệt, tuy rằng đang nằm trong đám cỏ, cũng vẫn tỏ ra rất oai phong, cái con chó ham ăn ham ngủ ấy làm sao mà so bì được? Huống hồ Quý Lệ nhìn đi nhìn lại mãi, quả thực không nhìn ra mãnh hổ kia đáo để có cái gì giống với Đại Hoàng.

Xem ra nhãn quang của loài khỉ với loài người quả nhiên hết sức khác nhau.

Bất quá sau khi ngạc nhiên và buồn cười, Quý Lệ lại nhớ đến Đại Hoàng ở xa ngàn dặm trên một đỉnh núi, cảm giác ấm áp dễ chịu dâng lên trong lòng, sau một lát trầm mặc, một nét cười nhẹ nhàng xuất hiện nơi khóe miệng, thần tình trên mặt đã ôn hòa hơn, thấp giọng nói: "Bức họa này là của Quý Vương Tông chủ, bây giờ lấy đi không được, nhưng mi yên tâm, khi quay trở lại ta sẽ cầu xin ông ấy cho mi là được."

Nói rồi nhẹ nhàng cuộn tấm họa lại, đặt qua một bên.

Quý tiên sinh không nhịn được hỏi: "Đại Hoàng là ai?"

Quý Lệ ngừng một chút, nhìn ông ta điềm đạm nói: "Là một con chó."

Quý tiên sinh nghẹn lời, một lúc lâu không nói ra lời, ho lên một tiếng, lại quay sang nhìn khối Tinh Bàn trước mặt. Quý Lệ xoa đầu Tiểu Hôi, nhẹ nhàng dặn dò hai ba câu, không ngoài chuyện kêu Tiểu Hôi không được chạy lung tung phá phách, thế rồi lại chú tâm vào Tinh Bàn, tất nhiên tham ngộ Tinh Bàn là đại sự hàng đầu lúc này.

Tiểu Hôi ngồi một lúc bên cạnh hai người, mau chóng lại thấy chán ngắt, kỳ thực cũng không thể trách nó, đổi lại dù ai ở bên hai người chờ đợi ba ngày ba đêm nhìn bọn họ làm mỗi một việc đơn điệu, chắc cũng sẽ thấy phiền muộn, huống chi là loài khỉ thiên tính hiếu động.

Lúc này tựa hồ Quý tiên sinh đã phát hiện được gì đấy, chợt trở vào ngọc bàn nói với Quý Lệ: "Ta thấy máu chốt của bảo vật này chính là nằm ở mấy viên ngọc nhỏ không ngừng di động kia."

Quý Lệ gật gù, hiển nhiên đồng ý với nhận định này, nhưng khẽ cau mày nói: "Nhưng chúng ta đã coi ba ngày rồi mà vẫn không biết làm thế nào mà đám ngọc đó tự hoạt động, tiên sinh có cao kiến gì không?"

Quý tiên sinh trầm ngâm một lát: "Người có thể đã thấy là quỹ tích chuyển động của đám ngọc này với vận hành của tinh đầu trong chòm sao Thiên Khung dường như tương tự."

Thân hình Quý Lệ khẽ chấn động, lập tức chăm chú nhìn Tinh Bàn, một lát sau vỗ tay nói: "Quả nhiên có chút đạo lý."

Quý tiên sinh nói: "Kỳ thực lão phu cũng không chắc lắm, nhưng cảm giác đích xác như vậy, hiềm vì cho dù mấy viên ngọc đó vận hành theo Thiên Khung tinh đầu, nhưng vẫn còn nhiều điều mơ hồ không rõ, lão phu cho rằng bí mật quan trọng nhất để tham ngộ bảo vật này nằm ở những chỗ tự trên đám ngọc đó."

Quý Lệ chậm rãi gật đầu.

Hai người không ngừng trao đổi, hỏi đáp lẫn nhau, chốc sau lại chìm đắm với Tinh Bàn.

Tiểu Hôi ngồi một lát bên cạnh hai người rồi chuyển thân bỏ đi.

Từ trong thạch thất lúc lúc lại truyền ra giọng nói khe khẽ của Quỷ Lệ và Quỷ tiên sinh, Tiểu Hôi nhìn ngang nhìn ngửa một lúc chán quá, lại len lén đi vào gian trong.

Trên bức tường đá chỗ mới rồi bị Tiểu Hôi lấy đi mất bức tranh lộ ra chút dấu tích màu sắc hơi khác với xung quanh, xem ra bức họa đó treo ở đó đã khá lâu. Chỉ vì trong thạch thất này trừ bốn bức họa trên tường chỉ có mấy thứ giường, bàn, ghế gỗ, còn thì chẳng có thứ gì thú vị. Tiểu Hôi sờ mó lung tung chẳng bao lâu đã lại chán nản.

Chính vào lúc nó đã chán ngán đến cực điểm, bỗng dung tam chỉ nhãn lóe sáng rực, giống như phát hiện điều gì đấy, lập tức liên tục nhảy nhót, thân hình chọt bay lên chiếc giường lớn của Quỷ Vương, chẳng để ý gì đến chuyện có làm bẩn đệm giường hay không, cứ thế nhảy nhót lăn lộn. Gian thạch thất này bài trí thiết kế đơn sơ nhưng cực kỳ sạch sẽ, hẳn Quỷ Vương là người ưa sạch sẽ, không biết là khi trở về nhìn thấy tình cảnh này ông ta có tức giận đến mức lỗ mũi phì khói ra hay không.

Bất quá lúc này Tiểu Hôi chẳng lý gì đến những thứ ấy, nhân lúc bây giờ chẳng bị ai quản cố, nó thoải mái ở trên giường tự tung tự tác, đột nhiên tựa hồ chạm phải cái gì đấy ở chỗ nào đấy trên giường, cả cái giường chọt động, sau đó ở chỗ giường tiếp giáp với tường đá, âm thầm không một tiếng động tách ra một khe rộng, đoạn lại từ từ mở ra hai bên, để lộ một hang động đủ để một người chui lọt.

Thời điểm đó Tiểu Hôi dĩ nhiên cảm thấy có điều gì đấy, từ trên giường nhảy xuống nằm phục trên mặt đất nghi ngờ quan sát, đến khi ám môn trên tường đá âm thầm mở ra, nó mới từ từ đứng lên nhìn vào trong ám môn, chỉ thấy hang tối um, không có gì hết, nhưng cũng không có quái vật hung hãn nào nhảy ra, hắc động thần bí đó xem ra hiện giờ đối với con khỉ đang buồn chán này có chút hấp dẫn, tựa hồ đang nhẹ nhẹ vẫy tay kêu gọi nó.

Tiểu Hôi gãi gãi đầu, quay nhìn thạch thất bên ngoài, Quỷ Lệ và Quỷ tiên sinh đều yên lặng, xem ra đang trong một giai đoạn tham ngộ dài dằng dặc.

Tam nhãn linh hầu xoay người, chọt há miệng cười làm mặt xấu, đoạn nhẹ nhàng chui vào ám môn, nhanh chóng biến mất trong bóng tối.

Một trận gió như có như không từ hang động thần bí thổi ra, thoang thoang vị huyết tinh! Tiểu Hôi chui vào ám môn, con mắt thứ ba trên trán ẩn hiện dị quang sắc vàng nhàn nhạt, toàn bộ cảnh tượng trong huyết động hắc ám đều lộ rõ.

Thông đạo cao chưa tới đầu người, đi lại không thoải mái, nhưng đối với một con khỉ thì tha hồ dư dật, Tiểu Hôi với cảm giác kích thích mạo hiểm đi một lúc trong thông đạo, chọt cảm thấy đất dưới chân tụt xuống, thông đạo bắt đầu hạ sâu xuống.

Vách đá hai bên từ từ chìm dần xuống dưới, trở nên ẩm ướt hơn, có chỗ thậm chí còn có nước nhỏ giọt xuống, bên trong thông đạo tuyệt đối yên tĩnh, chỉ có thân hình bé nhỏ của Tiểu Hôi từ từ đi

chuyển, phía trước vẫn tối tăm mịt mù, đôi lúc lại thấy một trận gió nhẹ mang theo mùi vị huyết tanh kỳ dị.

Đường đi không dốc lắm, nhưng có vẻ dài, Tiểu Hôi đi khá lâu, ước tính đã tiến sâu vào địa phận Hồ Kỳ sơn. Đột nhiên nó dừng bước, đằng trước mặt không biết là nơi nào bỗng nhiên xuất hiện một luồng sáng đỏ nhàn nhạt.

Con khỉ hơi do dự dừng lại giữa đường một lát, quay đầu nhìn về phía sau, thò tay gỡ đầu, bần khoăn không biết có nên quay lại nói với Quỷ Lệ một tiếng hay không, chỉ hiềm điếm hồng quang lập lòe phía trước có vẻ rất dụ hoặc.

Cuối cùng kêu lên mấy tiếng chi chi, hướng về phía trước dè dặt tiến lên.

Càng đến gần điếm hồng sắc, mùi huyết tanh càng thêm nồng nặc, thần sắc Tiểu Hôi càng thêm khẩn trương, chìa mũi hít hít, ánh mắt kinh nghi bất định. Tuy nhiên đến lúc cuối cùng, nhìn ánh hồng quang phía trước, nó vẫn quyết định tiến về phía trước.

Rốt cuộc cũng tới gần nơi phát ra luồng sáng hồng, thì ra là một cửa động, Tiểu Hôi thò thụt mấy lần rồi mới nhảy ra, tiến vào một thông đạo rộng rãi gấp mấy lần con đường vừa đi qua.

Thông đạo lớn này ngoài con đường Tiểu Hôi vừa tiến vào lại còn nối với một thông đạo khác, không biết dẫn đi đâu, chỉ thấy bên trong cực kỳ tối tăm.

Ngược lại con đường lớn lại rất sáng sủa, lại thêm hồng quang chớp sáng, ở cuối đường lại càng sáng rực. Xem ra vừa rồi Tiểu Hôi từ đằng xa nhìn thấy chính là cảnh tượng này, nhưng vẫn chẳng có người nào, cho dù là ở tận ngay nguồn sáng cũng chỉ thấy ánh sáng chớp lên, tuyệt không một tiếng động lạ.

Tiểu Hôi hít hít không khí, ở đây mùi huyết tanh nồng nặc không tan, ngay lúc đó đột nhiên ánh mắt ngưng lại, nguyên lai bức tường đá màu xanh đến chỗ này đã biến thành đỏ sẫm, ở chỗ lõm xuống trên tường có những giọt nước chậm chậm rỏ xuống, dưới ánh sáng chiếu vào màu đỏ tươi, trông không khác gì máu tươi.

Từng giọt từng giọt một tí tách rỏ xuống!

Kim quang trên mắt Tiểu Hôi dần dần chói sáng, tập trung vào những giọt huyết châu, lát sau nó từ từ lùi lại, quan sát hồng quang chớp sáng phía xa xa một lúc rồi cất bước tiến về phía đó.

Ánh hồng quang chớp động nguy dị giống như có linh tính, nhẹ nhàng tuôn ra trùm kín thân ảnh Tiểu Hôi đang từ từ tới gần.

oOo

Lúc này đêm đã khuya, tuy rằng bên trong hang động Hồ Kỳ sơn không biết giờ giấc ngày đêm gì, nhưng bên ngoài sơn động bầu trời đêm đầy sao, ánh sao lấp lánh rải xuống nhân gian, chiếu sáng mờ mờ cảnh vật trên đỉnh Hồ Kỳ sơn căn cõi.

Dưới ánh tinh quang, bỗng nhiên từ xa xa một bóng trắng khinh linh phiêu phát tựa hồ không có trọng lượng, theo gió núi thổi tới nhẹ nhàng hạ xuống đỉnh núi. Trong ánh sao bàng bạc, thân hình yếu diệu

chuyển động, da dẻ nõn nà, my mục như vễ, ánh mắt yêu mị lưu lộ như xui như khiến người ta yêu thương, chính là Cửu Vĩ Thiên Hồ Tiểu Bạch.

Hiện tại Tiểu Bạch mày ngài chau lại, nét mặt trầm trọng đứng trên đỉnh núi, xung quanh cảnh vật tro trụi, không cây không cối che chắn, gió núi hiu hiu thổi, y phục bay lất phất, thấp thoáng hiện lộ thân hình quyến rũ. Tiểu Bạch nhìn bốn xung quanh, trên đỉnh Hồ Kỳ sơn khắp chốn toàn là đá sỏi, không nói gì đến cây cối, đến một cụm cỏ hoang cũng không có. Nhìn cảnh sắc thê lương này, ai dám tin không quá mười năm trước nơi đây vẫn còn là một vùng non xanh nước biếc.

Người khác không biết, nhưng Tiểu Bạch biết, nhân vì một dải Hồ Kỳ sơn là nơi phát tích của Hồ yêu tộc, nàng từ nhỏ đã ở đây, non non nước nước, từng cảnh cây ngọn cỏ nơi này đối với nàng đều không giống bất kỳ nơi nào khác.

Hiềm là không biết từ khi nào mọi thứ đều biến đi một cách quỷ dị, chỉ còn lại một phiến hoang lương trước mắt.

Tiểu Bạch từ từ ngồi xuống, thò bàn tay trắng muốt nhẹ nhàng bốc lên một nắm đất, không phải, đáng lẽ ra là đất, nhưng đỉnh Hồ Kỳ sơn đất đai nứt nẻ, chỉ thấy toàn đá sỏi cứng rắn rã rời trên tay nàng, Tiểu Bạch nhìn chăm chú vào tay, hai mắt chớp lóe dị quang, tựa hồ muốn phát hiện điều gì đó từ nắm đá vụn này.

Một lát sau, nàng chậm rãi nắm tay lại thành quyền, xoay xuống dưới nhẹ nhàng buông ra, đá vụn theo kẽ tay rơi xuống, giữa chừng bị một ngọn gió vừa lúc thổi tới mang ra xa, dưới ánh sao phản xạ thành một vệt sáng mờ rồi biến mất trong bóng tối.

Đá sỏi ở nơi này với nơi khác lại không khác gì nhau.

Tiểu Bạch chậm rãi đứng dậy, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao, ánh sao trải trên người nàng, tựa như một bàn tay mềm mại vuốt ve thân hình nàng, an ủi nàng.

Đột nhiên hai mắt nàng mở to, tựa hồ nghĩ đến chuyện gì đó, nhưng tiếp đó không thấy nàng làm động tác gì rõ rệt, lại bất ngờ giơ chân lên, động tác giống như một tiểu cô nương bình thường giận dỗi duyên dáng đập mạnh xuống đất.

Phịch!

Âm thanh trầm đục vang lên, theo gió tản khai xung quanh, bụi bốc mù mịt, rồi nhẹ nhẹ theo gió rơi xuống. Trong chốc lát, từ mặt đất dưới chân Tiểu Bạch, đột nhiên truyền lên một chuỗi thanh âm quái dị liên miên bất tuyệt, sau thời gian chừng một tuần trà mới dần dần ngừng lại.

Tiểu Bạch bậm môi, thân hình tựa như một cụm mây trắng xoay tròn theo gió bốc lên, hết sức dịu dàng, ánh mắt đăm đăm nhìn xuống đất dưới chân, lát sau thân hình đã lên tới trên không, hốt nhiên tay áo phất ra đánh xuống mặt đất.

Kình đạo của cú phất này đương nhiên không nhẹ, không gian lập tức vang động tiếng gió gào, chỉ thấy cát bay đá chạy, bụi đất mù mịt. Trên không Tiểu Bạch không ngừng huy tụ phất xuống, trông

giống như một thứ vôi rỗng, bao nhiêu đất đá sỏi cát đều bị xoay tròn cuốn hết lên trên.

Tiểu Bạch khẽ hô một tiếng, thân hình đột nhiên lại lên cao thêm một trượng, bóng trắng phiêu diêu như tiên tử dưới ánh sao, quyến rũ mê người. Theo đà bay lên của nàng, cột xoáy đất đá đột nhiên bị kéo lên trên, ngược chiều chuyển động với thân hình Tiểu Bạch, mau lẹ văng ra ngoài xa, từ trong bóng tối không ngừng vang lên tiếng động lộp bộp của đất đá rơi xuống mặt đất.

Dưới chân Tiểu Bạch xuất hiện một miệng hang rộng đến sáu thước, sâu hơn một trượng, Tiểu Bạch cất chân động tay dễ dàng đào lên một cái hang lớn trên đỉnh Hồ Kỳ sơn đất đá rắn như sắt thép, phân đạo hạnh này thật kinh thế hãi tục, bất quá nếu nghĩ đến đạo hạnh nghìn năm của Tiểu Bạch thì lại chẳng có chi là lạ. Chỉ có điều hiển nhiên không phải giữa đêm khuya buồn chán chạy đến đây để đào hang, từ trên không chậm chậm hạ xuống, ánh mắt không rời huyết động, thân hình rơi thẳng xuống địa động. Vừa nhập địa động, tốc độ rơi đột nhiên biến thành rất chậm, tựa hồ có vật gì đó vô hình đỡ lấy hai chân nàng.

Tiểu Bạch chăm chú nhìn vách địa động, mượn ánh sao bàng bạc chiếu xuống ngưng thần coi kỹ.

Bàn tay thon nõn nà như tuyết đặt trên tường đá thô ráp thật là tương phản, cảm giác kỳ dị, nhưng Tiểu Bạch hoàn toàn không chú ý, chỉ thuận theo lòng bàn tay và thân hình chậm chậm hạ xuống xem xét kỹ lưỡng vách địa động.

Ánh mắt nàng dõi theo vách đá xám xanh, sù sì cứng rắn, bàn tay chạm vào lạnh lẽo vô cùng. Tiếp đó tùy theo thân hình Tiểu Bạch từ từ rơi xuống, ánh mắt cũng chậm rãi hạ xuống, xuống hết một thước, vẫn là nham thạch xám xanh, không có biến hóa gì hết, không khác gì nham thạch nơi khác.

Tiếp tục hạ xuống, thủ chương như tuyết nhẹ trôi theo bờ tường, xuống sâu hai thước vẫn y như vậy.

Hai thước...

Bốn thước...

Năm thước...

Không có gì thay đổi, vẫn là nham thạch sù xì cứng rắn, giá buốt tựa hồ ngưng tụ từ ngàn vạn năm truyền lại, đột nhiên đến giờ trời đất mở ra, từ vách động thô ráp phát tán hơi lạnh.

Trên mặt Tiểu Bạch không thấy biểu hiện gì, thân hình cứ thế từ từ trôi xuống, chợt một lúc sau, ánh mắt sáng lên, thân hình lập tức dừng lại.

Sâu dưới mặt đất sáu thước, trên bức tường nham thạch bên cạnh bàn tay nàng, rốt cuộc đã phát hiện dấu lạ đầu tiên. Một vết đỏ nhạt như một tia máu nhỏ xuất hiện trên mặt đá.

Tiểu Bạch chăm chú nhìn vết đỏ rất lâu, chợt hé miệng cười lạnh, thân hình tiếp tục trôi xuống, ngưng thần quan sát. Quả nhiên xuống dưới càng nhiều vết lạ, vốn dĩ càng xuống dưới nham thạch càng cứng rắn, hiện tại thì lại càng xuống dưới vết đỏ càng nhiều hơn, màu sắc cũng càng sẫm hơn, xuống đến độ sâu một trượng, Tiểu Bạch từ từ xoay người quan sát, chợt nhìn thấy một phiến đá đỏ như máu với những vết nứt lớn ngang dọc, xung quanh đó tường đá không còn hơi lạnh nữa mà lại phả ra mùi huyết

tình nồng nặc.

Thật quả là đáng sợ! Thật quả là khủng bố!

Ánh mắt Tiểu Bạch không giấu được vẻ chán ghét, hừ lạnh một tiếng, thân ảnh chợt động bay vọt lên khỏi địa động, hạ xuống mặt đất ở bên cạnh. Ánh sao đêm lại một lần nữa tưới đẫm thân hình nàng, tẩy sạch tàn dư hắc ám của cơn ác mộng vừa rồi.

Tiểu Bạch sắc mặt bình tĩnh, đón làn gió đêm từ xa thổi tới, hít sâu một hơi thở, ngẩng mặt nhìn trời. Sau đây chợt cười một tiếng, hạ giọng nói: "Từ ngàn năm nay, cũng có mấy kẻ không biết trời cao đất dày muốn làm những chuyện ngu xuẩn, kết quả cuối cùng thế nào, để rồi xem xem, hắc hắc..."

Tiếng cười lạnh lùng theo gió đêm truyền đi, không biết bay đến xó xỉnh nào của nhân gian, dưới ánh sao đêm, hình bóng áo trắng mỹ lệ vẫn đứng trên đỉnh núi ngênh đón làn gió núi, cô đơn tịch mịch. Trong đêm đen này, tựa hồ cũng còn nhiều người không ngủ được như vậy, tựa hồ có chuyện gì đây vẫn vương trong lòng làm gợi nên những nỗi niềm vô danh, những cảm giác khó nói thành lời.

oOo

Trong hang động dưới lòng Hồ Kỳ sơn, Quỷ Lệ và Quỷ tiên sinh vẫn đang tụ tinh hội thần tham ngộ Tinh Bàn, bọn họ đã đi tới thời điểm mấu chốt, với học thức uyên bác của Quỷ tiên sinh, cũng đã miễn cưỡng suy đoán mấy chữ cổ trên ngọc bàn, tuy tạm thời vẫn chưa hiểu thấu bí mật của ngọc bàn, nhưng so với mấy ngày trước đã khá hơn nhiều.

Quỷ Lệ trong lúc khẩn trương, chợt cảnh giác, ánh mắt rời khỏi Tinh Bàn nhìn ra bốn phía, chỉ thấy bên mình trống trải, Tiểu Hôi không biết đã chạy chơi xó nào, hay đã tìm chỗ nào đánh một giấc rồi! Cặp mắt chợt lóe lên nhìn vào cuộn tranh bên cạnh, trầm mặc đôi chút, tựa hồ nhớ ra chuyện gì, miệng khẽ mỉm cười.

Có điều nụ cười này tuy âm áp nhưng đã mau chóng tắt ngấm, nhẹ nhẹ lắc đầu, tựa như muốn buông rơi những chuyện không nên nhớ đến lúc này, liền đó lại quay lại với khối Tinh Bàn đầy bí ẩn.

oOo

Ở một nơi khác trong lòng Hồ Kỳ sơn, trong hàn băng thạch thất tĩnh lặng, khói sương lãnh đãng. Bích Dao vẫn mê mết trong giấc ngủ, bên nàng Quỷ Vương ngồi trầm mặc cúi đầu.

Mớ tóc hoa râm xõa xuống nhắc nhở tuổi già, vậy mà người nằm mê man bên đây lại càng khiến ông ta ngấm ngấm đau xót. Những đêm dài như thế này, giống như biết bao đêm trong vòng mười năm qua, ông ta không hề ngủ được.

Ông lặng lẽ chờ đợi, đợi bình minh, đợi ngày mai, dù rằng ngày mai thực sự không có gì khác.

Bàn tay ông ta vô tình nắm chặt.

oOo

Ở nơi xa xôi ngàn dặm, đêm trường cũng cô đơn vắng lặng như thế này.

Cao cao trên Thanh Vân Sơn Tiểu Trúc phong, gió đêm gào thét, rừng tre xào xạc, Lục Tuyết Kỳ trên

giường chậm chậm ngồi dậy. Đêm nay, không biết làm sao nàng không ngủ được.

Thao thức vì ai?

Nàng nhẹ nhàng bước xuống giường, không mang hài, bàn chân trần mềm mại giẫm lên mặt đất, từ lòng bàn chân truyền lên cảm giác dễ chịu, mặt đất mát lạnh như nước. Nàng bước tới bên cửa sổ, đưa tay đẩy cánh cửa, đầy trời sao sáng như sóng nước lung linh lập tức rọi vào, chiếu sáng tấm dung nhan tuyệt mỹ.

Lục Tuyết Kỳ đứng yên, lặng lẽ ngắm bầu trời đầy sao.

Trong đêm dài này, người phương xa phải chăng cũng đang đón ánh sao với nàng?

Ánh sao bàng bạc có chiếu trên người chàng?

Nàng lặng lẽ ngắm nhìn bầu trời, cũng vẫn không một cử động, dường như nàng đang chờ đợi điều gì.

Ánh sao mơ màng phảng phất vĩnh viễn bất biến, chiếu xuống nhân thế biến đổi, chiếu xuống mọi ân oán tình cừ.

Lẽ nào, ngày mai sẽ tốt lành...

Trong trái tim nàng, âm thầm mong ước điều ấy.

Ngày mai sẽ thế nào? Không ai biết.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Chương 250

Hung Hầu

Hồng quang không ngừng chớp động, không gian rộng lớn sáng rực như ban ngày, xung quanh tràn ngập khí vị huyết tanh, một bình đài rộng rãi từ cửa động vươn ra đến tận giữa hang. Tiểu Hôi thận trọng tiến vào, nhảy lên bình đài, thân hình nhỏ nhắn của nó lọt thỏm trong hang động to rộng trông lại càng bé xíu.

Hiển nhiên nơi này hoàn toàn không như những chỗ khác, dù cho hết sức hiếu động và tò mò như Tiểu Hôi cũng cảm thấy điều gì đó, mới không ngay lập tức chạy thẳng vào mà lại đứng yên tại chỗ, ba con mắt đảo tròn nhìn tứ phía. Đáng chú ý nhất là khắp nơi đều một màu đỏ, trên không ánh hồng chớp động, ngẫu nhiên trong cảnh tĩnh lặng có tiếng ồn ào chính là một trận hồng phong quét qua, mặt đất bình đài dưới chân Tiểu Hôi cũng xuất hiện một vết đỏ quái dị.

Tiểu Hôi đứng lặng nhìn xung quanh một lúc lâu, đoạn từ từ đi lên phía trước, trong không gian rộng mở lúc này chỉ duy nhất thân ảnh nhỏ bé di động, ánh hồng quang chớp chớp bất định chiếu lên thân hình nó tạo thành một cái bóng dài dài phía sau.

Trong lúc chậm rãi đi tới, đôi lúc Tiểu Hôi quay đầu nhìn ngó, bầu không khí tuy mùi phần quỷ dị, nhưng trong lúc Tiểu Hôi bước đi không thấy bất kỳ biến hóa khác lạ nào. Rất mau lẹ, Tiểu Hôi tới tận cùng bình đài.

Ở đầu này bình đài, khí vị huyết tinh đậm đặc nhất, cảm giác như xộc thẳng vào mặt, dù là Tiểu Hôi cũng không thể không lộ vẻ khó chịu, đưa tay bịt mũi.

Tận cùng bình đài nằm chính giữa hang động, bên dưới chính là một Huyết Trì sâu thẳm, Tiểu Hôi thông thả tiến tới, thận trọng nằm sấp xuống thò đầu quan sát.

Trước mắt là một hồ nước lớn, nước hồ đỏ tươi như máu, từ dưới đáy không ngừng có những bọt khí nổi lên, tới mặt hồ liền vỡ ra phát tán mùi huyết tanh nồng. Dưới nước có bốn con linh thú khổng lồ tựa như bị cầm cố, đại bộ phận thân thể chìm trong nước máu, coi ra đều hữu khí vô lực, mỗi một suy kiệt, hầu như không thấy động đậy gì. Đột nhiên Tiểu Hôi cứng người lại, con mắt giữa trán vụt sáng lên.

Một trong bốn con cự thú hình dáng tựa như quái vật phi long, răng nanh dài nhọn, thoạt nhìn có ba

phần giống lợn, chính là Man Hoang Chúc Long.

Một con nữa chỉ có một chân, thân hình to lớn, tiếng kêu như sấm sét, tuy chìm dưới nước mà trông vẫn như một tòa núi nhỏ. Chính là Đông Hải Quỷ Ngưu.

Hai con linh thú này Tiểu Hôi chưa từng gặp qua, chỉ liếc một cái rồi bỏ qua, nhưng còn hai con linh thú còn lại nó đã từng gặp, một con hình dáng như phượng hoàng, bộ lông tuyệt đẹp, ẩn ước uy phong như chúa tể các loài chim, chính là linh thú ngày nọ bảo vệ Thiên Đế Bảo Khố tại vùng đầm lầy phía tây - Hoàng Diệu; linh thú cuối cùng chính là nguyên nhân khiến Tiểu Hôi vừa kinh hãi vừa phẫn nộ, chính là con cự thú Thao Thiết ngày nọ theo bên cạnh Thú Thần, sau khi Thú Thần chết có giao hảo với Tiểu Hôi.

Mấy con linh thú kia chịu khổ thì mặc kệ, chính vì Tiểu Hôi cũng chẳng quen biết gì chúng, trong số đó Hoàng Diệu lại còn có chút oán cừu với Tiểu Hôi, trông thấy kết cục của nó như thế không chừng Tiểu Hôi còn hoa chân múa tay cao hứng, nhưng Thao Thiết vào Tiểu Hôi giao tình không nhạt, lúc này nhìn nó toàn thân chìm trong huyết thủy, bộ dạng đờ đẫn bất lực, Tiểu Hôi lập tức trở nên khẩn trương, kêu vang chi chi.

Tiếng kêu của Tiểu Hôi mau lẹ phá vỡ sự yên tĩnh của Huyết Trì, tứ đại linh thú đâu phải súc sinh tầm thường, tuy bị trận pháp quỷ dị cầm cố, toàn thân linh khí bị hấp thụ triệt để, nhưng vẫn đồng thời quay đầu lại nhìn lên phía trên. Chỉ thấy cao cao trên mặt bình đài, đột nhiên xuất hiện một con khi đang hướng xuống kêu réo.

Ba con linh thú còn lại không có phản ứng gì, nhưng Thao Thiết nhìn một cái đã nhận ra Tiểu Hôi, cái đầu khổng lồ lắc lư, rống lên một tiếng, tiếc là mới được nửa chừng khí lực đã cạn, âm thanh dần dần hạ xuống, hiển nhiên một thân linh khí của Thao Thiết mười phần không còn một, sức cùng lực kiệt.

Tiểu Hôi coi thăm trạng của Thao Thiết càng thêm tức giận, nhưng giận rồi cũng không biết phải làm gì, cứ ở trên bình đài vò đầu bứt tai vội vã cuồng quát. Ở bên dưới tựa hồ mấy con linh thú còn lại đã nhìn thấy biểu hiện kỳ dị của Tiểu Hôi không giống mấy người điều khiển trận pháp ngày thường. Nhất thời Hoàng Diệu kêu vang, thêm vào tiếng gầm gừ quái dị của Chúc Long đồng thời truyền lên, thảy đều ra ý khẩn cầu.

Bốn con linh thú này bị Tứ Linh huyết châm cầm cố, nguyên bản đều là thiên địa linh thú cực kỳ hung mãnh, tung hoành một phương, chưa bao giờ để vật gì trong mắt, nói gì đến thời điểm này bắt buộc phải lên tiếng cầu xin. Từ đây có thể tưởng tượng Tứ Linh trận này ác độc đến mức nào, cho dù là hồng hoang dị chủng linh thú của đất trời cũng không chịu đựng nổi cực hình phạt linh tâm huyết.

Hàng loạt tiếng kêu ai oán truyền đến, Tiểu Hôi như kiến bò chảo nóng cuồng quát chạy tới chạy lui, đột nhiên giống như hạ quyết tâm, giậm chân nhảy xuống. Tứ đại linh thú nhìn thấy hành động này, lập tức cả loạt xao động.

Nhưng chỉ thấy Tiểu Hôi cái đuôi không ngừng ve vẩy, thân hình đang lướt trên không đột nhiên quay

ngược trở lại, giống như bị gió thổi bạt đi, "bịch" một tiếng rớt xuống thạch trụ bên dưới bình đài. Vốn loài khỉ giỏi nhất là leo trèo, tuy rằng thạch trụ cao vút, nhưng bên ngoài sù sì thô ráp, có chỗ lại đột ngột nhô ra một khối đá, người thường trông thấy thì e ngại, đối với con khỉ Tiểu Hôi lại là chỗ đặt chân lý tưởng.

Chỉ thấy thân hình màu xám từ trên thạch trụ mau lẹ tụt xuống, cự ly mười trượng không mất đến một khắc đã từ bình đài tiếp cận với mặt nước. Ở bên cạnh này mùi tanh tươi càng nồng nặc phát buồn nôn, xung quanh toàn một màu nước hồ đỏ rực, từ dưới đáy không ngừng có những bọt khí nổi lên đến mặt nước nổ vỡ lụp bụp.

Con cự thú ở gần thạch trụ nhất không phải là Thao Thiết mà là Đông hải Quỷ Ngu với thân hình vĩ đại, Thao Thiết nằm ở bên trái Quỷ Ngu. Tiểu Hôi bám thạch trụ mở to mắt nhìn, với linh cơ của nó, đương nhiên không muốn rơi xuống làn nước kinh khủng này.

Một lát sau, Tiểu Hôi tựa như phát hiện cái gì đấy, bốn chân rụt về, song cước đạp vào thạch trụ, mượn đủ lực nhảy vọt ra xa nửa trượng, đứng vào chỗ da bụng Quỷ Ngu lộ ra khỏi mặt nước, đoạn lại điểm chân vào đó nhảy thêm một cú, thân hình vẽ nên một vệt xám trong không trung, rơi đúng vào đỉnh đầu Thao Thiết lộ trên mặt nước.

Chi chi, chi chi...

Hạ xuống đầu Thao Thiết, lập tức Tiểu Hôi kêu vang, đồng thời song thủ xoa lên da đầu trống trơn của Thao Thiết dò xét kỹ càng, dáng vẻ cực kỳ quan tâm, tựa như muốn xem đảo đê lão bằng hữu thụ thương thế nào.

Thao Thiết ngày nào cực kỳ hung hãn xem ra lúc này đối với Tiểu Hôi lại mười phần vui sướng và yên tâm, liên tiếp phát ra những âm thanh trầm trầm, cái đầu khe khẽ lắc lư.

Xung quanh ba con linh thú còn lại lúc này đều yên lặng chăm chú vào Tiểu Hôi và Thao Thiết.

Tiểu Hôi coi xét lớp da đầu cứng rắn của Thao Thiết một lúc rồi ngừng lại, tựa hồ có chút khó khăn nghi hoặc, nhất thời không hiểu rõ tình huống xung quanh, ngồi trên đỉnh đầu Thao Thiết, đưa tay ôm đầu, bất ngờ chính lúc ấy, vì toàn thân Thao Thiết chỉ có đỉnh đầu nhô lên khỏi mặt nước, chỗ đứng chân rất nhỏ, Tiểu Hôi chỉ hơi lơ đãng một chút đã để chót đuôi rơi xuống nước.

Chi chi, chi chi!

Tiểu Hôi tựa như phải bồng nhảy vọt lên, xung quanh bốn con cự thú đồng thời xao động, không ngớt rền rĩ, Thao Thiết dưới chân Tiểu Hôi cũng giật mình kinh hãi, nhưng cái đầu vẫn không dám loạn động sợ làm Tiểu Hôi rơi xuống nước, chỉ gằm gừ liên tục, đồng thời hai mắt trắng dã to như hai quả chuông đảo ngược lên muốn coi xem đảo đê có chuyện gì phát sinh với Tiểu Hôi, trông thật buồn cười.

Tiểu Hôi túm đuôi đưa lên tận mặt nhìn xem, thấy mẩu chót đuôi vừa rồi bị chạm xuống nước tuy rằng chưa đến nỗi nứt da rách thịt, nhưng cũng bị cháy xém ít nhiều giống như bị lửa đốt, ngơ ngác một lúc,

đoạn phùng má thổi mấy hơi vào chót đuôi, không biết có phải vì thế hay không mà cảm giác đau đớn cũng giảm đi một chút.

Tiểu Hôi thả cái đuôi ra, thận trọng đứng lên, vươn tay vỗ mấy cái lên đầu Thao Thiết, ý muốn nói không có chuyện gì, Thao Thiết khi ấy mới yên tĩnh trở lại, ba con linh thú kia cũng bình tĩnh hơn.

Chỉ một lúc sau, ánh mắt Tiểu Hôi lướt qua Thao Thiết nhìn mấy con thú còn lại, phát hiện bọn chúng đều bị cấm cố trong Huyết Trì, hữu khí vô lực, liền hết sức phẫn nộ, vừa rời cái đuôi mới khẽ chạm xuống nước mà đã thấy lợi hại đến thế, bốn con linh thú này cả ngày dầm mình trong hồ nước hỏi sẽ đau khổ đến chừng nào.

Nộ khí trong mắt Tiểu Hôi mỗi lúc một nhiều, đột nhiên từ trên đầu Thao Thiết nhảy vọt lên, miệng kêu chi chi, chi chi, đồng thời vươn tay kéo Thao Thiết, tựa hồ muốn nhấc Thao Thiết ra khỏi mặt nước. Trông thấy động tác của Tiểu Hôi, ba con thú kia nhất loạt kêu lên ai oán, đồng thời Thao Thiết cũng không theo sự lôi kéo của Tiểu Hôi mà đứng lên, ngược lại cái đầu to tướng của nó lại khe khẽ lắc lư.

Chính vào lúc này, đột nhiên phía trước truyền lại một tiếng rống trầm đục, chính là do Quỷ Ngưu phát ra. Tiểu Hôi, Thao Thiết và hai con thú kia đồng thời quay sang nhìn, chỉ thấy Quỷ Ngưu tựa hồ có điều gì muốn thuyết minh, sau khi rống lên, cả tấm thân to lớn từ từ di động, bộ dạng như muốn đứng lên.

Những con thú còn lại dăm dăm nhìn Quỷ Ngưu, trong số linh thú thân hình Quỷ Ngưu lớn nhất, xem ra thể lực cũng tốt nhất, chỉ coi nó có sức giãy giụa, thân hình khổng lồ sắp sửa quỳ lên đứng dậy, đột nhiên từ phía trên xuất hiện bốn luồng sáng đỏ sẫm trông như những cây trụ màu đỏ, mau lẹ bao trùm bốn con cự thú trong ánh hồng quang. Quỷ Ngưu lúc này tựa hồ mất hết sức lực, như tòa núi đổ sầm một tiếng, lại ngã xuống nước, huyết hoa bắn ra tung tóe, vừa đau đớn vừa thê thảm. Những con thú khác bị nhốt trong màn sáng hồng đồng thời cũng lộ vẻ thống khổ. Tiểu Hôi đứng trên đầu Thao Thiết, hồng quang chiếu xuống tự nhiên cũng trùm lên người nó, nhưng không biết làm sao đại khái đối với Tiểu Hôi không có ràng buộc gì, Tiểu Hôi chỉ giật mình một cái rồi phát giác bản thân mình không có gì lạ.

Bốn đạo hồng quang từ trên cao xạ xuống, sau khi trùm kín thân hình bốn con thú, trong ánh hồng chớp động mau chóng xuất hiện từng đoàn từng đoàn những tia bạch khí từ thân mình những con linh thú bị hút ra, âm thầm bay lên biến mất ở trên cao.

Trông thấy tình cảnh này, đương nhiên Tiểu Hôi hiểu rõ mọi sự, quay phắt lại, ba mắt mở tròn, con mắt chính giữa chớp sáng lấp lánh, dị quang lưu chuyển.

Bốn luồng hồng quang nọ nhìn từ dưới lên trên dần dần nhỏ lại, thì ra từ chiếc quái đỉnh lơ lửng ở khoảng cách cao hơn bình đài chừng mười trượng phát xạ ra.

Tiểu Hôi dán mắt nhìn vào quái đỉnh, đột nhiên hú lên một tiếng quái dị, hai chân đạp mạnh, thân hình

rời khỏi đỉnh đầu Thao Thiết bay thẳng tới chỗ Quỷ Ngưu. Đám linh thú nhất loạt nhìn Tiểu Hôi lướt trong không trung, nhưng thân hình đột nhiên biến đổi kỳ dị, kim quang trong con mắt giữa trán đại thịnh, phóng ra một luồng sáng rực rỡ chói mắt, bên trong thân thể phát ra những tiếng răng rắc kịch liệt từ đầu đến chân.

Tiểu Hôi vượt qua khoảng cách hơn một trượng, hạ xuống thân hình to lớn của Quỷ Ngưu, thân hình đã bao trùm trong một tầng kim quang sáng rực, thân hình so với lúc trước lớn hơn gấp đôi, nhưng hiển nhiên vẫn còn chưa ngừng lại, Tiểu Hôi không dừng lại ở thân hình Quỷ Ngưu, liên tiếp hú lên, đột nhiên lại nhảy vọt lên, thân hình lại lần nữa bay lên không, lần này lại hướng về phía thạch trụ lướt tới.

Lần này khi lướt trong không trung, thân hình Tiểu Hôi lại phát sinh biến hóa, từ sâu trong lớp kim quang sáng chói chợt xuất hiện ánh hồng kỳ dị, mau lẹ giao tiếp với kim quang, "oàng" một tiếng như sét nổ, thân hình tam nhãn linh hầu vụt bành trướng, giống như truyền thuyết về sự lột xác, đột nhiên biến thành một con cự hầu thân hình cao tới hơn trượng, ba con mắt đỏ hồng như máu, trong miệng chìa ra hai chiếc nanh nhọn hoắt, uy phong lẫm liệt, sát khí đại thịnh.

Bịch! thân hình to lớn của Tiểu Hôi nhảy phốc lên đầu thạch trụ, thạch trụ to lớn không ngừng chao đảo. Đồng thời Tiểu Hôi không chút do dự, không ngừng rống lên, mau lẹ trèo lên trên.

Thạch trụ cao mười trượng với thân thủ lúc này của cự hầu chỉ trong nháy mắt đã vượt qua, thân hình to lớn của Tiểu Hôi nhảy lên bình đài, ngẩng đầu nhìn quái đỉnh lừng lờ trên không trung, cự hầu giơ tay vỗ ngực, ngửa đầu hét lớn: "A a!"

Tiếng hú này uy thế kinh người, phong vân biến sắc, hang động vốn yên tĩnh bây giờ tiếng rú gào truyền lan khắp nơi khắp chốn, hồng quang rung động trong không gian, trên Phục Long Đỉnh, vàng sáng hồng run rẩy, đoạn những luồng hồng quang tựa hồ như có linh tính từ từ chuyển động.

Đối diện với trận pháp quỷ dị và sự vật chưa biết này, Tiểu Hôi nhăn mặt nhe răng, mặt mũi đầy vẻ hung hãn, ngửa đầu hét lớn, sau đó đằng không bay lên, tới cự ly mười trượng cao, đột nhiên quát vang, oai mãnh đáng sợ, hồng ảnh trên đường tiêu thất hết, ý hẳn muốn chộp lấy Phục Long Đỉnh.

Nhưng Tứ Linh trận đâu dễ coi thường, đúng lúc Tiểu Hôi định chộp lấy nó, chợt xung quanh Phục Long Đỉnh xuất hiện một quang sáng đỏ như máu, thân hình to lớn của Tiểu Hôi va vào vàng sáng này, lực đạo mãnh liệt như vậy lập tức hóa thành mất tăm mất tích, không thể tiến vào một chút nào, lại rơi xuống dưới.

Ngay lập tức, Tứ Linh huyết trận bắt đầu phản kích.

Vô số bóng hồng quang trong không trung nhất loạt tụ lại, xa xa Phục Long Đỉnh tựa như một vàng mặt trời đỏ chói kỳ dị, xung quanh hàng vạn điểm sáng hồng hình thành một tấm màn sáng khổng lồ, trên đó chợt hiện hàng trăm vật thể màu đỏ lớn chừng ba thước, ngay sau đó những tiếng "oanh oanh" trong chớp mắt đã vang động cả hang động, những vật hồng sắc này rung động càng thêm kịch liệt, từ bên

trong bắn ra những bong bóng máu tròn tròn quái dị khủng khiếp, xạ xuống như mưa bão, nhắm thẳng vào Tiểu Hôi.

Tiểu Hôi ngẩng lên trời hú như sấm sét, quanh mình kim quang càng thêm sáng chói, thân hình vừa chạm đất lập tức lăn qua một bên, thân thủ linh hoạt nhẹ nhàng, quý vật từ trên không bắn xuống nhất loạt đập vào bình đài, trong chớp mắt mặt đất cứng rắn của bình đài đã bị ăn mòn thành một loạt hố sâu, lại phát xuất âm thanh xì xì quái dị khiến người ta thật kinh tâm động phách.

Đợt công kích như cuồng phong bạo vũ này vừa chấm dứt, không để Tiểu Hôi kịp thở, từ trên không tám mảnh sáng đã phát sinh dị biến, hồng sắc quang trên mảnh sáng lại lần nữa phình lên đến hơn mười chỗ, lớn chừng nửa trượng, tốc độ cực nhanh, căn bản không chờ Tiểu Hôi phản ứng lại, từ trung tâm bắn ra những khô lâu quang ảnh màu đỏ, tay cầm đao kiếm, miệng phun độc dịch, lửa nóng hay băng lạnh, từ trên không rú gào nhảy xuống, nhe nanh múa vuốt nhào đến chỗ Tiểu Hôi.

Cảnh tượng này thật đáng sợ như địa ngục, hang động to lớn vang động tiếng rú rít, nước trong huyết Trì không ngừng sôi trào, tứ đại linh thú hết sức phấn nộ, tất cả đều vươn đầu gào rống liên miên.

Ở trên bình đài, hơn mười khô lâu ảnh đồng thời nhảy xuống, nhưng Tiểu Hôi nhìn cảnh tượng này càng thêm hung hãn, hai tay nắm thành quyền đầu đặt trước ngực, há miệng hét lớn, không lùi mà tiến xông thẳng vào đám khô lâu ảnh đang ào ào phi đến, hóa thành một bóng xám lớn, chớp mắt đã lọt vào giữa trận huyết hồng.

A a...

Tiếng rống to như sét nổ, xé rách không gian, Tiểu Hôi tả xung hữu đột trong trận khô lâu, hai cánh tay to tướng múa lên như điên cuồng, lập tức đánh khô lâu trước mặt văng đi, một khô lâu khác huy đao chém tới, Tiểu Hôi đánh ra một quyền, quyền kinh cứng rắn đánh bật lưỡi đao chém ngược vào đầu đối phương, tiện đà đá ra một cước, "hự" một tiếng, khô lâu nọ bị đá bắn ra xa, văng xuống Huyết Trì. Xung quanh đám khô lâu kêu la quái dị, ào ào xông lên, tựa hồ không biết sợ là gì, tầng tầng lớp lớp những chiêu thức ác độc từ bốn phương tám hướng ập tới, không bao lâu thân hình lông xám của Tiểu Hôi đã trúng năm sáu vết thương, trong đó có mấy chỗ lập tức biến thành màu đen sẫm, hiển nhiên có chứa kịch độc. Vết thương đau đớn kịch liệt càng khiến cự hầu đại phát hung tính, xoay người đánh ra một chưởng sấm sét, chưởng phong âm âm quét qua, âm thanh lẳng dụi rồi mới thấy ba cái đầu khô lâu lăn lóc trên mặt đất, ba thân hình không đầu còn bước thêm mấy bước rồi mới chịu ngã xuống.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Chương 251

Yêu Vật

Mặt đất dưới chân rung chuyển dữ dội, loạn thạch rơi xuống như mưa, Tinh Bàn không ngừng phát ra muôn vàn tia sáng chói mắt, làm cả thạch thất của Quỷ Vương bùng sáng lên. Không khí tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc, mùi máu xộc vào mũi làm người ta có cảm giác mình đang phải ngâm mình trong một đại dương toàn máu. Quỷ Lệ không hiểu tại sao dị biến lại đột nhiên xảy ra, nhưng sau cơn kinh ngạc lúc đầu, hắn đã lập tức tỉnh ngộ, quay người hét lớn: "Tiểu Hôi!"

Tiếng hét truyền đi xa, không lâu sau thì trong thạch thất vang lên tiếng vọng đập trở lại, ngay sau đó tiếng vọng này liền bị tiếng âm âm một trận địa chấn lớn hơn làm át đi, trong tiếng âm âm, cát đá rơi xuống lả tả, càng lúc càng nhiều viên đá lớn rơi xuống như mưa.

Nhưng tiếng hét của hắn không được hồi đáp, thanh âm "chí chí chí" thân thuộc kia không hề vang lên. Vẻ nôn nóng hiện rõ lên gương mặt Quỷ Lệ, hắn trầm ngâm giây lát rồi hướng ánh mắt vào phòng. Quỷ tiên sinh không biết từ lúc nào đã dịch người sát lại phía hắn, vì có lớp sa che mặt màu đen nên không thể nhìn rõ thần tình của y, nhưng nghe khẩu khí nói chuyện thì dường như y không hề hoảng loạn, ngược lại còn bình tĩnh một cách kỳ lạ, thậm chí là còn có thể nghe ra vẻ hưng phấn trong đó nữa.

"Con khi này chắc đã chạy vào trong rồi!" Quỷ tiên sinh đã thốt lên một câu như vậy.

Quỷ Lệ liếc mắt nhìn y rồi không chậm trễ lướt ngay vào nội thất. Vừa mới phóng vào, hắn đã khựng người lại, đứng yên tại chỗ. Trong nội thất trống rỗng, từ trong ám môn trên vách đá phẳng phát như có một đôi mắt đen ngòm đang chăm chăm nhìn gã.

Sau lưng hắn ánh sáng chói lòa, thì ra là Quỷ tiên sinh đang cầm Tinh Bàn bước tới, khi y nhìn thấy ám môn trên vách đá, thì cũng không khỏi ngẩn người, xem ra y cũng không ngờ ở đây lại đột nhiên xuất hiện một ám môn, hoặc giả có lẽ y đã biết nơi đây có ám môn, nhưng không ngờ lại tự động mở ra

vào lúc này, nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Sắc mặt Quỷ Lệ trở nên lạnh lùng, trừng mắt lên nhìn Quỷ tiên sinh. Quỷ tiên sinh cũng nhìn thẳng vào hắn, chân chừ một thoáng rồi cất giọng đều đều nói: "Đừng nhìn ta, những ngày qua ta đều không rời khỏi các hạ nửa bước, ta cũng không biết là chuyện gì đâu."

Quỷ Lệ hừ lạnh một tiếng, tuy trong lòng đầy dẫy nghi ngờ, nhưng địa chân lúc này càng lúc càng dữ dội, còn Tiểu Hôi thì rõ ràng đã chạy vào trong động khẩu này, bất luận thế nào, đây cũng không phải là lúc truy cứu sự tình. Hắn lập tức đưa ra quyết định, lạnh lùng nói: "Chúng ta vào trong!"

Quỷ tiên sinh khẽ chau mày, có vẻ chân chừ do dự, đang định nói gì đó thì đã thấy thân hình Quỷ Lệ lay động, lướt vào trong ám môn tối đen kia rồi.

Quỷ tiên sinh đứng ngẩn ra giây lát, nhìn chiếc Tinh Bàn đang phát ra hào quang rực rỡ trong tay, rồi lại nhìn ám môn, chợt thở dài một tiếng nói: "Người tính không bằng trời tính, không ngờ lại bị một con khi phá hỏng cả đại sự..." Nói đoạn, y lắc đầu cười khổ một tiếng, thân hình phiêu diêu phóng theo Quỷ Lệ vào trong ám môn.

Thông đạo vừa hẹp vừa dài, Quỷ Lệ càng đi, địa thế càng dốc, không khí xung quanh cũng dần trở nên ẩm ướt, nhưng khiến người ta khó chịu nhất là càng đi xuống, mùi máu tanh lại càng nồng nặc hơn.

Trong thông đạo, vách đá hai bên vẫn không ngừng rung lên bần bật, nếu như là người thường, chắc chắn lúc này trong lòng sẽ dâng lên nỗi sợ hãi bên vách sập xuống chôn sống mình ở nơi đây. Có điều sắc mặt Quỷ Lệ dường như hoàn toàn không hề lo âu về chuyện này, chỉ thấy thân pháp hắn càng lúc càng nhanh, chẳng mấy chốc đã đi đến đầu kia của động khẩu, phía trước là một quảng sáng đỏ rực màu máu và một bình đài rộng bị huyết quang nhuộm đỏ, phía trên bình đài ẩn ước vang lên những tiếng gầm rú quen thuộc.

Quỷ Lệ hơi biến sắc, vừa nghe hắn đã nhận ra đây chính là tiếng gầm rú của Tiểu Hôi sau khi biến thân, nhưng bên trong quảng sáng đỏ rực cuộc là thứ gì, nguy hiểm thế nào mà lại có thể buộc Tiểu Hôi phải biến thân quyết chiến sinh tử như vậy?

Hắn không dám ngần ngại, thân hình phóng tới như một tia chớp, lao thẳng vào giữa quảng sáng. Sau lưng Quỷ Lệ, Quỷ tiên sinh cũng phóng vút ra khỏi cửa động, sau khi đứng vững, y không hành động gì

vội, mà quay người lại nhìn về phía sau một cái. Lúc này phía sau lưng y, một là động khẩu vừa mới đi vào, hai là một thông đạo tối om khác. Quý tiên sinh chính là đang nhìn vào thông đạo này.

Quý tiên sinh chăm chú nhìn vào đó một hồi lâu, rồi mới chậm chậm thu hồi mục quang, cúi xuống nhìn Tinh Bàn trên tay mình. Sau khi đến nơi này, ánh sáng của Tinh Bàn chẳng những không giảm sút, ngược lại còn sáng rực rỡ hơn bội phần, đồng thời ở giữa ngọc bàn không ngừng xuất hiện những cổ tự màu hoàng kim, sáng bừng lên rồi từ từ tắt ngóm trong màn bạch quang chói mắt, vô cùng thần kỳ, tựa như đang hưởng ứng lại một sức mạnh thần bí khác. Quý tiên sinh ngược mắt nhìn lên phía trước, quang sáng đỏ rực kia càng lúc càng cuồng bạo, một luồng khí lưu cực mạnh đang tung hoành ngang dọc, cộng với chấn động càng lúc càng mãnh liệt làm cát đá rơi xuống rào rào, phảng phất như muốn cảnh báo trước một nguy hiểm cực lớn đang chờ đợi phía trước.

Chỉ là lúc này, ánh mắt y ngược lại còn lộ ra vẻ hung phấn, sải chân bước tới phía trước.

Quý Lệ lao vào giữa quang sáng, cơ hồ như cùng lúc với ánh sáng đỏ chiếu lên người hắn, Quý Lệ đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng, tuy chỉ trong nháy mắt hắn đã khôi phục lại tình trạng bình thường, nhưng cảnh tượng trước mắt, vẫn làm hắn phải cả kinh thất sắc.

Huyết Trì khổng lồ, những vách núi đổ sụp, không khí tràn ngập máu tanh, tất cả đều không nằm trong dự liệu của gã. Giữa không trung, lúc này xuất hiện một quái vật hình người do huyết khí đỏ thẫm tụ thành, thân cao mấy chục trượng, cơ hồ như muốn lấp kín cả hang động khổng lồ này. Phía trên bình đài, Tiểu Hôi hóa thân thành con khỉ khổng lồ đang gặm rú gào thét, hoàn toàn không có vẻ gì sợ hãi, nhưng thân hình nó quá nhỏ bé so với quái vật kia, mà quan trọng nhất là lúc này dường như Tiểu Hôi đã hoàn toàn không còn khả năng hoàn thủ. Con quái vật kia không ngừng thổi ra những đạo hỏa diễm đỏ rực như máu, khiến nó chỉ biết nhảy qua nhảy lại né tránh.

Những đạo huyết diễm kia không ngừng thổi xuống, quét sạch tất cả, đến cả những tảng đá cứng rắn vô cùng cũng bị nó làm cho tan chảy. Tuy thân thể Tiểu Hôi không phải phạm thể, nhưng cũng không dám ngạnh tiếp, chỉ biết nhảy qua nhảy lại trên bình đài né tránh. Nhìn thân hình đầy những vết thương của Tiểu Hôi cũng biết nó đã ném không ít khổ đầu, trước mắt chỉ là cố gắng chống đỡ, kéo dài tàn cuộc mà thôi.

Đúng lúc này, Tiểu Hôi toàn lực giậm mạnh chân nhảy vút lên không, tránh khỏi một đợt huyết diễm vừa quét tới. Thậm chí ở trên không nó vẫn có cảm giác phần lông bên dưới của mình bị lửa quét

phải, đau đớn gầm lên một tiếng, nhưng xem ra là vẫn tránh né được. Không ngờ khi nó vừa chạm chân xuống bình đài, lòng bàn chân chợt đau nhói lên, cơ hồ như thấu đến tận xương cốt. Tiểu Hôi cúi xuống nhìn, thì ra bình đài đã bị huyết diễm nung chảy thành nham thủy nóng rực, còn hai chân nó thì lúc này đã đã phỏng rát, cháy khét lẹt.

Thân hình to lớn của Tiểu Hôi run rẩy lắc lư như muốn khụy xuống, còn quái vật nhân hình tụ thành từ huyết khí kia thì dường như hoàn toàn không có vẻ thương hại, lại thổi tới một đạo hỏa diễm nữa, mắt thấy mình sắp bị hỏa diễm làm cho tan xương nát thịt, Tiểu Hôi ngửa mặt gầm lên một tiếng đầy phẫn nộ, nhưng rõ ràng là cũng không hề có tác dụng.

Dưới ánh lửa đỏ rực, ba con mắt của Tiểu Hôi phẳng phát như cũng biến thành màu máu. Đúng vào thời khắc nguy cấp như chỉ mảnh treo chuông này, đột nhiên sau lưng nó chợt vang lên tiếng hú dài tựa như rống gầm hổ rống, một đạo ánh sáng màu xanh tựa như cầu vồng bay vút tới, vạch một đường cong giữa không trung, trong nháy mắt đã hình thành một cái khiên ánh sáng, trong màn sáng thấp thoáng ẩn hiện một đồ hình thái cực. "Ầm!" Đạo huyết quang của con quái vật khổng lồ đã bị quang thuẫn đẩy bật lại.

Người vừa xuất thủ chính là Quỷ Lệ.

Chỉ là tuy cản lại được một kích của quái vật, nhưng thân hình Quỷ Lệ cũng bị chấn động không ít, hai mắt như hoa lên, quang thuẫn do hấn ảo hóa ra tiêu tán, cả người cũng suy tụt chút nữa thì rơi xuống Huyết Trì, cũng may là hấn đạo hạnh cao thâm, vội vàng kịp thời trảm người xuống, mượn lực ấn vào bình đài tung mình bay lên, lướt qua người Tiểu Hôi, không nói tiếng nào đã nhẹ nhàng chụp lấy người nó, khẽ hừ nhẹ một tiếng, nhắc bổng cả thân hình to lớn của nó lên khỏi mặt đất.

Tiểu Hôi rống lên một tiếng đau đớn, thân hình bốc lên khỏi mặt đất, toàn thân phát ra những tiếng rắc rắc, trong nháy mắt đã thu nhỏ lại, trở lại là con khỉ lông xám nhỏ bé vẫn hay ngồi trên vai Quỷ Lệ.

Lúc này Huyết Khí Cự Nhân thấy huyết diễm của mình bị cản lại thì càng thêm phẫn nộ, chuyển mục tiêu sang Quỷ Lệ. Chỉ thấy nó há miệng thật to, phun ra một đạo huyết diễm dài tới năm trượng, tựa như một con hỏa long từ trời cao lao xuống, phóng thẳng vào Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ đặt Tiểu Hôi lên vai, nói: "Bám chặt!", rồi lướt mình bay lên, nhưng tốc độ tiến thoái của hắn linh hoạt hơn Tiểu Hôi khi này gấp bội, cũng nhanh hơn gấp bội, tuy là huyết diễm của Huyết Khí Cự

Nhân uy lực kinh hồn, nhưng hấn vẫn ung dung đảo người lướt qua lướt lại giữa màn huyết diễm nóng rùng rục.

Tiểu Hôi lúc này cũng không nhàn rỗi, nó ngồi trên vai Quỷ Lệ, một tay nắm chặt cổ áo chủ nhân, dù cho Quỷ Lệ có phi hành ngang dọc thế nào, vẫn ngồi vững như bàn thạch, một tay kia không ngừng nắm lấy hai chân, sắc mặt lộ vẻ đau đớn, liên tục kêu "chí chí chí chí" rồi lấy tay quạt quạt, có lẽ là lòng bàn chân đã bị nham thạch làm cho bỏng rát, khó chịu vô cùng.

Có điều Quỷ Lệ nghe thấy tiếng kêu "chí chí" của Tiểu Hôi, đồng thời liếc mắt nhìn thấy động tác của nó, ngược lại lại cảm thấy yên tâm hơn phần nào. Có thể kêu đau, xem ra ngoại trừ mấy vết ngoại thương, con khỉ không bị thêm vết thương nào nữa. Yên tâm về Tiểu Hôi, thân pháp của Quỷ Lệ lại càng linh hoạt ung dung, uy lực của huyết diễm tuy lớn, song trong mắt hấn hoàn toàn không hề có vẻ sợ hãi, thậm chí còn nhân lúc nhảy tránh âm thầm quan sát bốn bề xung quanh và Huyết Khí Cự Nhân quái dị này nữa.

Cảnh tượng của Huyết Trì bên dưới chân hấn lại càng kỳ dị, đặc biệt là khi Quỷ Lệ nhìn thấy Tứ Đại Linh Thú đang bị ngâm mình trong làn máu, hấn liền ngây người. Trong Tứ Đại Linh Thú, ngoại trừ Man Hoang Chúc Long là hấn chưa từng tiếp xúc, kỳ dư ba con thú còn lại đều có quan hệ với hấn, không ngờ chúng lại bị cầm cố tại đây.

Cùng lúc đó, hấn liền lập tức nhớ ra nhiều năm nay Quỷ Vương dùng hết lực lượng Quỷ Vương Tông để lòng bắt Tứ Đại Linh Thú, thì ra là để bày ra trận pháp kỳ dị này.

Hấn thoáng động tâm, ngược mặt nhìn lên phía Huyết Khí Cự Nhân, một đạo huyết diễm bắn thẳng tới làm không khí xung quanh nóng rục lên như lò lửa, thân hình Quỷ Lệ khẽ phiêu động lướt đi như loài quỳ mị, trong nháy mắt đã ra xa mấy trượng. Đạo huyết diễm bắn vào vách đá sau lưng hấn, làm loạn thạch bay tán loạn, để lại một cái hố lớn rộng tới mấy trượng trên vách đá kiên cố.

Quỷ Lệ ở trên không nhìn xuống, phát hiện Huyết Khí Cự Nhân này là do linh khí tụ thành, huyết khí cuộn cuộn như mây, không ngừng lưu chuyển. Hai con mắt khổng lồ xạ ra những đạo huyết quang hùng hực, nhìn chăm chăm vào người hấn. Chỉ thấy nó lại há miệng phun ra một đạo huyết diễm nữa, dường như linh khí dùng mãi cũng không hết vậy.

Quỷ Lệ lại tung người né tránh, nhưng lần này ánh mắt hấn sáng rực thần quang, không đứng lại nữa,

mà lao vọt lên phía trước, phóng ngược lên theo cột lửa khổng lồ, xông thẳng vào thân thể Huyết Khí Cự Nhân kia. Tiêu Hôi ngồi trên vai hắn, mắt thấy sắp lao vào hắn khổng lồ đáng sợ kia, cũng không hề sợ hãi, thậm chí còn hưng phấn kêu "chí chí" liên hồi, thò nắm đấm ra phía trước, cơ hồ như muốn quyết chiến sinh tử vậy.

Huyết Khí Cự Nhân nhiên nhiên không thể ngờ Quỷ Lệ lại đột nhiên phản kích, thêm vào thân thể nó quá to lớn, tự nhiên không thể phản ứng kịp thời, trong chớp mắt Quỷ Lệ đã hóa thân thành một đạo thanh ảnh, như một mũi tên phóng thẳng vào thân hình khổng lồ do huyết khí tụ thành kia.

Vừa vào bên trong, Quỷ Lệ đã cảm thấy áp lực nặng nề từ bốn phương tám hướng ép tới, thân hình lập tức chậm lại, cùng lúc cũng nghe thấy tiếng gầm rú thê thiết bên tai, tựa như tiếng quỷ khóc dưới âm tào địa ngục. Hắn chỉ thấy huyết khí của mình sôi lên sùng sục, trước mắt chỉ thấy một máu máu đỏ rực, không nhìn rõ bất cứ thứ gì. Hắn khẽ nhíu mày, kim quang sáng rực trên mặt, tâm niệm chuyển động, toàn thân được bao phủ bởi sắc vàng rực rỡ, chỉ trong nháy mắt đã bức lùi huyết khí ra xa ba thước, cảm giác khó chịu lập tức tan biến.

Không ngờ huyết khí xung quanh hắn lại phát sinh biến hóa, trong màn huyết vụ mờ mờ xuất hiện vô số gương mặt, có vui vẻ cười đùa, có bi thương, có phẫn nộ, có hung tàn, tựa hồ như muôn vạn oán hồn của ác quỷ thập phương đều tụ tập về xung quanh Quỷ Lệ vậy.

"Cứu với!"

"Nạp mạng đây!"

"Đừng đi..."

"Chết đi..."

Vô số tạp âm vang lên, trăm ngàn cánh tay đỏ thẫm thò ra từ trong màn sương vụ chộp về phía Quỷ Lệ, cảnh tượng đáng sợ đến mức không thể dùng ngôn ngữ để hình dung. Chỉ là loại ảo thuật quỷ mị nhiếp tâm này đối với người khác thì tự nhiên là tuyệt chiêu diệu pháp, nhưng một khi gặp phải Phật môn tuyệt học Đại Phạm Bát Nhã của Quỷ Lệ thì hoàn toàn không có tác dụng.

Diệu pháp thông thần của Phật môn chính là đại địch của Quỷ Đạo. Vô số mặt quỷ xung quanh hắn,

nhìn thì có vẻ khí thế hung hăng, uy mãnh bội phần, nhưng vừa chạm phải kim quang xung quanh Quỷ Lệ thì đều lần lượt phát ra những tiếng kêu thảm thiết, vội vàng dạt ra xa, một số không kịp né tránh, đã bị Phật quang vàng rực phủ lên, nháy mắt đã bị luyện hóa thành một đồng tro bụi, bay lả tả trong gió.

Có Phật môn đại pháp hộ thân, Quỷ Lệ càng không sợ hãi, thân hình lao về phía trước. Phía trước có vô số mặt quỷ, nhưng đều không dám cản hãm lại, mà tránh dạt ra. "Vù!", Quỷ Lệ đã xuyên qua thân thể khổng lồ của Huyết Khí Cự Nhân, sang phía bên kia.

"A..."

Huyết Khí Cự Nhân gầm lên một tiếng cuồng nộ, thân hình khổng lồ từ từ quay lại. Quỷ Lệ tuy đã xuyên qua được thân thể quái vật, nhưng thần sắc hấn lúc này đã trở nên vô cùng nặng nề. Con quái vật này là do huyết khí tụ thành, hữu hình mà vô chất, xem ra vừa rồi hấn lao xuyên qua nó cũng không hề ảnh hưởng gì. Như vậy không phải là hấn chỉ có thể chịu đòn mà không thể phản kích hay sao? Hơn nữa, linh lực của con quái vật này vô cùng dồi dào, lại còn không ngừng được huyết khí dưới Huyết Trì bốc lên bổ sung, cứ tiếp tục như vậy, chỉ e hấn sẽ mệt mà chết trước khi bị nó đánh trúng.

Quỷ Lệ đang nghĩ cách đối phó với con quái vật căn bản không thể phản kích này thì Huyết Khí Cự Nhân bỗng nhiên phát sinh dị biến, chỉ thấy thân hình khổng lồ do huyết khí tụ thành đột nhiên tản ra, vô số huyết khí dồn về một chỗ, hình thành một đám mây máu khổng lồ cuộn cuộn giữa không trung, càng lúc càng dày đặc, cuối cùng thì biến thành một trái cầu khổng lồ đường kính lên tới cả chục trượng, tựa hồ như một vàng thái dương máu, xạ ra bốn phía những tia sáng rực rỡ.

Quỷ Lệ chưa kịp định thần lại thì huyết cầu đã xoay tròn, phát ra những tiếng nổ lớn, trong nháy mắt đã bắn ra trăm ngàn cái vòi, mỗi cái đều to như miệng bát, dài tới mấy chục trượng, huyết khí sôi trào, vươn đi khắp động quật.

Trong phút chốc, cả động quật khổng lồ trong lòng Hồ Kỳ Sơn này đã bị những cái vòi phủ lấp, huyết diễm vừa rồi tuy uy lực vô song, nhưng Quỷ Lệ còn có thể tránh né, còn giờ đây, đối mặt với trăm ngàn cái vòi đáng sợ ở khắp nơi thế này, cả hấn cũng không khỏi rùng mình, sắc mặt đại biến.

Từ lúc bắt đầu đấu pháp với Tiểu Hôi, phóng xạ những quả cầu tròn, triệu gọi khô lâu, rồi hóa thân thành Huyết Khí Cự Nhân, giờ lại biến thành một trái huyết cầu kỳ lạ với hàng trăm ngàn cánh tay. Trận

pháp thần bí này phảng phất như có khả năng biến hóa vô cùng vô tận, khiến người ta không thể không có cảm giác tuyệt vọng, không có sức ứng phó.

"Vù ù vù vù..."

Những tiếng rít sắc lạnh vang lên, những cái vòi từ bốn phương tám hướng phủ tới, lùì không thể lùi, tránh cũng không có chỗ nào để tránh, Quỷ Lệ biến sắc, gầm lên một tiếng, luồng kim quang bao phủ khắp châu thân hấn sáng rực lên, hình thành một chiếc lồng ánh sáng vàng bao lấy hấn và Tiểu Hôi vào bên trong, cùng lúc đó, pháp bảo Phệ Hồn cũng đã xuất hiện trên tay.

Chỉ trong nháy mắt, hàng trăm cái vòi cùng lúc bổ tới trong tiếng rít rợn người, quần tròn lấy quang kim quang của Quỷ Lệ, ngay cả một chút kim quang cũng không thấy, mà chỉ còn một quả cầu quái dị do tầng tầng lớp lớp những vòi huyết khí tạo thành.

Những cái vòi đỏ rực đó từ từ xiết lại, có thể nhận ra chúng đang toàn lực siết chặt lấy Quỷ Lệ, quả cầu quái dị do vòi bao quanh hấn từ từ nhỏ lại nhưng chỉ trong chốc lát lại khôi phục nguyên trạng, nhưng các vòi xung quanh lại phát lực lần nữa, quả cầu lại thu nhỏ mấy phần, nhưng lực phản chấn bên trong lại một lần nữa làm chúng bật ra.

Cứ như vậy, trái cầu nhỏ lại rồi lại phình ra như trái tim đang đập, lặp đi lặp lại nhiều lần, đột nhiên trong trái cầu phát ra một tiếng nổ, chốc lát đã ầm vang như tiếng sấm, một mảng lớn các vòi bị lực đạo khổng lồ bên trong làm cho bắn tung ra, biến thành một làn khói tản đi bốn phía. Kế đó, Quỷ Lệ bắn ra như một mũi tên, hạ thân xuống bình đài, nhưng khi hạ thân xuống đất, hấn cũng không khỏi lao đảo, suýt chút nữa thì ngã xuống.

Nhìn sắc mặt Quỷ Lệ trắng bệch, hơi thở hỗn hển, với đạo hạnh lúc này của hấn vậy mà chỉ trong chốc lát đã bị kẻ địch đáng sợ này bức tới nước này, chỉ nội một điểm này cũng đủ thấy Tứ Linh Huyết Trận lợi hại nhường nào rồi.

Chỉ là Tứ Linh Huyết Trận và Phục Long Đỉnh rõ ràng không chỉ có vậy, tuy Quỷ Lệ có thể thoát khỏi trái cầu mà ra, nhưng những cái vòi bị Quỷ Lệ đánh tan đó đối với huyết cầu khổng lồ kia mà nói, căn bản không là gì cả. Trên thực tế thì sau khi tản ra, những cái vòi đó lại biến thành linh khí màu huyết hồng, rồi bị huyết cầu hút trở lại. Linh khí cứ tuần hoàn mãi không ngừng, cho dù là người lợi hại hơn nữa cũng chỉ biết vô vọng mà thôi.

Chỉ trong nháy mắt, lại có thêm nhiều vòi khác được sinh ra, cảnh tượng quả thật vô cùng đáng sợ, đến cả Quỷ Lệ cũng phải rùng mình sợ hãi.

Mắt thấy có nhiều vòi khổng lồ đang bổ xuống phía mình, Quỷ Lệ nảy sinh thoái ý, quái vật trước mắt hẳn căn bản không phải là vật của nhân gian, con người không thể chống đỡ được. Hắn đang định triển khai thân pháp tránh né những cái vòi đang đập tới như cuồng phong bạo vũ, phóng về phía đông khẩu thì đột nhiên con khí Tiểu Hôi rít lên một tiếng, cơ hồ như đã phát hiện ra điều gì đó, không ngừng chỉ tay về phía huyết cầu.

Quỷ Lệ ngăn người, vừa rồi toàn bộ tinh lực của hắn đều dùng để ứng phó những cái vòi đáng sợ kia, nào có thời gian quan sát huyết cầu, lúc này vòi vàng ngẩng đầu lên theo hướng chỉ tay của Tiểu Hôi.

Hắn vừa ngược mắt lên liền lập tức khựng người lại, chỉ thấy ở trung tâm của huyết cầu có một đạo bạch quang nhàn nhạt, hoàn toàn khác biệt với ánh sáng đỏ rực hung tàn xung quanh. Cùng với lúc hắn nhìn thấy đạo bạch quang đó, huyết cầu cũng phát sinh dị biến, thế công hung mãnh đột nhiên khựng lại, quá nửa hóa thành những làn khói đỏ, số còn lại thì rút trở về huyết cầu, còn huyết cầu lớn tới mức trông kia cũng thu nhỏ lại nhanh chóng.

Huyết khí điên cuồng cuộn cuộn giữa không trung, nhưng lại không thể làm gì. Cho dù cách đó rất xa, nhưng Quỷ Lệ cũng có thể cảm nhận được nổi thống hận của yêu vật.

Dị biến đột nhiên xảy ra quả thật khiến người ta phải hoa mắt chóng mặt. Cùng với sự mờ dần của hồng quang, cuối cùng đám mây đỏ ở trung tâm huyết cầu cũng lộ ra. Nơi đó huyết khí tụ tập dày đặc nhất, từ xa nhìn lại, cơ hồ như có máu đang chảy ra vậy. Còn đạo bạch quang nghịch chuyển càn khôn kia thì đang cắm sâu vào giữa đám mây đỏ đó, tuy có vẻ mờ nhạt yếu ớt hơn huyết khí cuồng bạo kia rất nhiều, song đạo bạch quang này thủy chung vẫn không hề dao động, mà ngược lại ở xung quanh nó, huyết khí còn chậm chậm mờ nhạt dần, từ từ tiêu tán.

Quỷ Lệ phát hiện cơn địa chấn đã từ từ ngưng lại, chỉ còn mùi máu tanh là vẫn còn nồng nặc, không biết có phải vì dưới Huyết Trì kia có quá nhiều máu hay không?

Huyết khí trên không vẫn không ngừng thu hẹp lại, không ngừng có những đạo hồng quang xạ tới trong tiếng gầm rú kinh thiên động địa, tựa như bất cam nhưng lại không thể làm gì, sau khi đám mây đỏ tản

đi, trung tâm huyết cầu cũng lộ ra chân diện mục.

Một chiếc cổ đỉnh xung quanh khắc vô số tự dạng kỳ dị, trên thân đỉnh có khắc một gương mặt ác ma hung ác, đạo bạch quang nhàn nhạt kia giờ đã sáng bừng lên, cắm vào giữa trán ác ma.

"Phục Long Đỉnh!"

Quý Lệ vừa nhìn đã nhận ra, chiếc cổ đỉnh này chính là pháp bảo được Quý Vương trân trọng nhất.

Quý Lệ từ từ quay người, ánh mắt rời khỏi Phục Long Đỉnh, đảo mắt nhìn xung quanh, những vách đá đã nứt nẻ, Huyết Trì không lồ đáng sợ, còn cả Tứ Đại Linh Thú đang bị cầm cố dưới kia, tất cả những việc này lẽ nào đều do Quý Vương làm ra?

Sức mạnh đáng sợ thần bí kia, con quái vật vô hình này, tất cả đều là những thứ căn bản không nên tồn tại ở nhân gian, lẽ nào cũng là do Quý Vương triệu gọi ra?

Hành động này, ngoại trừ bốn chữ "táng tâm bệnh cuồng" ra, chỉ sợ không còn lời nào để hình dung nữa.

Dường như sau trận kịch chiến Tiểu Hôi đã mất đi vẻ hoạt bát thường ngày, lặng lẽ ngồi trên vai Quý Lệ, nhưng ba con mắt của nó lại không ngừng liếc về phía Phục Long Đỉnh, cơ hồ như vẫn còn khiếp sợ sức mạnh thần bí khi nãy.

Sắc mặt Quý Lệ cũng trở nên nghiêm túc, sau đó chậm chậm đi về phía mép bình đài, mặt đất dưới chân đã bị trận đấu pháp vừa rồi làm cho thủng lỗ chỗ. Hắn đứng bên mép bình đài, cúi người nhìn xuống dưới, giống như Tiểu Hôi khi nãy.

Tiểu Hôi ngồi trên vai hắn đã thôi không nhìn chăm chăm vào Phục Long Đỉnh nữa, chỉ lẩm bẩm kêu mấy tiếng, cơ hồ như đang khẩn cầu Quý Lệ cứu mấy con Linh Thú bên dưới. Hai hàng lông mày của Quý Lệ nhíu chặt lại, vừa rồi trong lúc hỗn loạn hắn đã nhận ra Tứ Đại Linh Thú có gì đó không đúng, giờ cẩn thận quan sát mới phát hiện bốn con thượng cổ dị chủng này đã tổn thương hầu hết nguyên khí, linh lực mười phần đã bị hút đi mất chín.

Trước giờ Quý Lệ chưa từng nghe nói trên thế gian này có thứ dị thuật tà ác hút linh khí như vậy, xem

ra điều cổ quái chính là nằm ở trận pháp thần bí và chiếc Phục Long Đỉnh lơ lửng trên không kia.

Trong lòng hắn không khỏi có chút do dự, hắn tự nhiên là không hề có hảo cảm với Tứ Linh Huyết Trận này, còn bốn con linh thú dưới kia thì đã có ba con có quan hệ với hắn, theo lý mà nói, giúp chúng thoát khỏi cùm gông cũng là điều nên làm. Nhưng giờ đây hắn không còn là tên thiếu niên thuần phác năm xưa nữa. Tất cả những gì trước mắt không cần nhìn cũng biết đây là tâm huyết cả đời của Quý Vương, nếu hắn xuất thủ hủy đi đại sự của ông ta, nào khác gì trở mặt thành thù với cha của Bích Dao?

Thực ra thì hắn hoàn toàn không hề ngại việc trở mặt với Quý Vương, chỉ là ở giữa hai người vẫn còn một Bích Dao đã nằm say ngủ mười năm...

Nghĩ đến Bích Dao, ánh mắt Quý Lệ chợt trở nên u ám, kẽ hở dài một tiếng, chậm chậm đứng thẳng người dậy, quay lại nhìn Tiểu Hôi chậm chậm lắc đầu. Tiểu Hôi lập tức rôi lên, gãi đầu gãi tai, hai tay rôi rít chỉ trỏ, sắc mặt đầy vẻ cầu khẩn, rõ ràng là đang cầu xin Quý Lệ đi cứu đám linh thú bên dưới Huyết Trì. Quý Lệ nhíu chặt hai mày, trong lòng càng thêm do dự bất quyết.

Đúng lúc này, phía sau hắn chợt vang lên một tiếng động khô khốc. Quý Lệ và Tiểu Hôi đều kinh hoảng, cùng lúc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy không biết từ lúc nào Quý tiên sinh đã đến bình đài sau lưng một người một thú, Tinh Bàn trên tay vẫn không ngừng phát ra ánh sáng rực rỡ, từng đợt hào quang cuộn cuộn như sóng, Tinh Bàn như hóa thành một trụ ánh sáng chọc thẳng lên trời, dường như đang hô ứng với cột sáng trên Phục Long Đỉnh.

Bên dưới Tinh Bàn tỏa ra muôn ngàn đạo ánh sáng trắng bạch tinh khiết, từng đợt tiếp nối từng đợt, tựa như đài liên mà bỏ tát tĩnh tọa vậy. Phía trên Tinh Bàn, bên trong trụ ánh sáng là một cỗ tự rực rỡ ánh vàng kim, phiêu du bất định, nhưng lần này cỗ tự không từ từ mờ đi, ngược lại còn càng lúc càng sáng.

Cùng lúc đó, trên không trung, trụ sáng trên Phục Long Đỉnh kia cũng sáng rực lên.

Quý Lệ cảm thấy tim mình như bị gì đó thắt chặt, bước lên một bước, gắt giọng hỏi: "Người làm gì vậy?"

Nhưng Quý tiên sinh cơ hồ như không hề nghe hắn nói, lúc này cả người y đã chìm trong trụ ánh sáng

lớn dần, hai mắt nhìn chăm chăm vào Tinh Bàn đang lơ lửng trước mặt, không hiểu vì sao, lúc này nhìn y lại bớt đi mấy phần quý khí, tăng thêm vài phần trang nghiêm đạo mạo.

Chỉ thấy dưới ánh sáng rực rỡ của Tinh Bàn, ngón tay Quý tiên sinh chụm lại như đang hái hoa, chậm chậm điểm khẽ lên giữa Tinh Bàn, cơ hồ như mỗi lần y điểm xuống, là một chữ khác lại hiện ra, lơ lửng treo bên trên Tinh Bàn. Còn Quý tiên sinh cũng không dám lơ là, hai mắt nhìn chăm chăm vào giữa luồng sáng như đang tìm kiếm gì đó, chỉ trong chốc lát, y đã điểm xuống bốn lần.

Bốn chữ vàng lần lượt hiện lên, Tinh Bàn hào quang rực rỡ, trụ sáng mở rộng lên đến gấp hai lần, Càn Khôn Tỏa trên Phục Long Đỉnh cũng hô ứng, sáng rực lên một cách mạnh mẽ, đồng thời phát ra những tiếng động nhẹ nhẹ, không ngừng dao động, tựa như muốn lao ra ngoài vậy.

Quý Lệ giật mình kinh hãi, cho dù là kẻ ngu ngốc nhất cũng biết được cột ánh sáng kỳ dị trên trán ác ma kia chính là thứ duy nhất có thể khắc chế được yêu vật kỳ dị vô địch kia, nếu vạn nhất Càn Khôn Tỏa bị hóa giải, hậu quả thế nào chắc không cần nghĩ nhiều cũng đoán ra được. Lúc này hắn không dám nghĩ ngợi gì thêm nữa, thân hình lắc động, lao về phía Quý tiên sinh, miệng hét: "Dừng tay!"

Không ngờ y vừa lao đến cách Quý tiên sinh chừng năm thước thì liền bị một lực đạo vô hình đẩy bật lại, cùng lúc đó, Quý tiên sinh cũng điểm khẽ lên Tinh Bàn một lần nữa.

Lần này ngón tay y có vẻ hơi run run, điểm xuống rất chậm, không biết có phải vì quá khẩn trương hay là vì quá dụng lực, ngón tay khẽ run run rồi dừng lại trong nháy mắt, sau khoảnh khắc ấy, chỉ nghe một tiếng động khô khốc nhẹ nhẹ, chữ vàng thứ bảy từ từ bay lên.

Chữ vàng thứ bảy này có vẻ lớn hơn sáu chữ còn lại, màu sắc cũng đậm hơn, sau khi bay lên không, cũng không phiêu diêu bất định như những chữ khác, mà từ từ bay lên, rồi đứng sững lại trên không. Sau đó, sáu chữ còn lại cũng lập tức vây lại thành vòng tròn xung quanh, trong nháy mắt, cả bảy chữ cùng rực rỡ kim quang, tạo thành một trụ sáng vàng rực rỡ, bắn thẳng vào Càn Khôn Tỏa trên Phục Long Đỉnh.

Cả động quật chỉ trong giây lát trước còn chìm trong cảnh phong vân ngàn ngút, giờ đây lại đột nhiên chìm vào im lặng dị thường, tất cả đều lặng thinh, cả tiếng thở cũng không còn nữa, tất cả mọi ánh mắt, Quý Lệ, Quý tiên sinh, Tiểu Hôi, Linh thú trong Huyết Trì, đều đang nín thở chờ đợi chuyện sắp xảy ra.

"Cách!"

Rất nhẹ, rất dứt khoát.

Ánh sáng của Càn Khôn Tỏa trên Phục Long Đỉnh mau chóng biến mất, để lại một lỗ nhỏ bằng đầu ngón tay trên trán gương mặt ác ma, còn trụ ánh sáng màu vàng kim của Tinh Bàn thì vừa hay trở đúng vào lỗ nhỏ đó. Giây lát sau, từ trong lỗ nhỏ đó có một hạt châu từ từ lăn ra, tỏa ánh sáng lam rực rỡ, rơi vào trụ sáng vàng.

Ánh sáng vàng rực rỡ từ từ thu lại, chậm chậm hạ xuống, cả hạt châu màu lam thần bí kia cũng từ từ rơi xuống Tinh Bàn, khi hạt châu xuống gần, có thể nhìn thấy màu lam của nó tựa như biển cả mênh mông, vô cùng vô tận, hơn nữa lại ẩn hiện có một làn khói nhàn nhạt bên trong, chậm chậm chuyển động như sóng thủy triều, vĩnh hằng bất tuyệt.

Trụ sáng sắc vàng kia từ từ nhạt dần, bảy chữ vàng phía trên Tinh Bàn cũng từ từ mờ đi, cuối cùng thì biến mất, còn hạt châu kỳ dị kia thì lơ lửng phía trên Tinh Bàn chừng nửa thước, sau đó bắt đầu xoay chuyển. Quầng sáng xung quanh Tinh Bàn cũng dần dần nhỏ lại, thu về giữa, chẳng mấy chốc Tinh Bàn đã khôi phục lại nguyên trạng, bay lơ lửng trên không, chỉ tỏa ra những tia sáng mềm mại dịu dàng, những miếng ngọc nhỏ bên trong vẫn không ngừng chuyển động, chỉ khác là giờ đã có thêm một hạt châu màu lam, nhìn như một bầu trời thu nhỏ, tất cả các tinh tú đang xoay chuyển xung quanh hạt châu lam sắc kia.

Động quật trở lại về tĩnh lặng, cơ hồ như tất cả đều bị cảnh tượng kỳ vĩ vừa rồi trấn nhiếp, chỉ là, sự tĩnh lặng này chỉ giữ được trong khoảnh khắc ngắn ngủi.

"Âm!"

Một tiếng nổ lớn mang theo sự mừng rỡ điên cuồng đã tích tụ ngàn vạn năm nay vang lên, một đạo ánh sáng đỏ rực như máu xuất hiện giữa động quật, mùi máu nồng nặc bay khắp nơi, ánh sáng đỏ rực phủ lên toàn bộ quang cảnh, huyết khí xông thẳng lên Phục Long Đỉnh đang treo lơ lửng trên không.

Từng chữ vốn đang mờ mờ nhạt nhạt trên thân đỉnh đột nhiên sáng bừng lên theo một thứ tiết tấu kỳ dị, há thành những chữ đỏ rực màu máu, theo đó là những thanh âm yêu dị tà quái, tựa như thiên cổ yêu linh đang tụng lên những áng thơ đã bị quên lãng từ ngàn năm về trước.

Màu máu như thủy triều dâng lên nhuộm đỏ cả Phục Long Đỉnh, biến nó thành một yêu vật lấp lánh, cuối cùng, tất cả huyết khí đều vây quanh gương mặt ác ma kia, bắt đầu từ dưới cằm, từ từ dâng lên đến miệng, đến mũi, rồi đến hai mắt.

Cuối cùng, cả Phục Long Đỉnh bắt đầu rung lên, huyết quang tỏa sáng rực rỡ, tiếng rít chói tai vang lên liên miên bất tuyệt, máu trong Huyết Trì bắt đầu sôi lên, đất long núi lở, loạn thạch rơi xuống như mưa.

Huyết khí sôi trào như cơn đại hồng thủy lấp đầy lỗ nhỏ do hạt lam châu để lại, nhuộm đỏ cả gương mặt ác ma.

oOo

"Âm âm!"

Đỉnh núi Hồ Kỳ Sơn, phong vân biến sắc, trời giáng thần lôi, làm nổ tung một góc núi.

Cuồng phong nổi lên, làm đá bay cát chạy, thiên địa tiêu điều!

Bên trong hàn băng thạch thất, mặt đất và vách đá rung động dữ dội, loạn thạch rơi xuống như mưa, còn Quỷ Vương thì cơ hồ như không có cảm giác. Lúc này, hai mắt ông ta đã đỏ rực lên màu máu, trông đáng sợ vô cùng.

Chỉ thấy hữu thủ của ông ta từ từ đưa lên, chưởng tâm từ từ hiện lên một hình xăm cổ đỉnh, lực đạo mạnh mẽ, mang theo mấy phần nguy dị tà quái.

Quỷ Vương nhìn chăm chăm vào hình trên tay, rồi bật cười, tiếng cười đầy vẻ tà ác, điên cuồng, thậm chí là có vẻ bệnh hoạn.

"Thành công rồi, cuối cùng cũng thành công rồi!" Ông ta thở dài một tiếng, thanh âm trở nên khàn khàn khó nghe, cơ thịt trên mặt không ngừng giật giật, mặt đỏ như máu, vô cùng quái dị.

Đột nhiên ông ta nắm chặt hữu thủ thành quyền, một sức mạnh quái dị cuộn cuộn chảy khắp châu thân

rồi tỏa lan bốn phía, cơ hồ như có thể nhìn thấy từng tia máu nhỏ đang không ngừng ẩn hiện xung quanh bàn tay ông ta, những bức tường xung quanh cơ hồ như bị một lực kéo khổng lồ, đổ sập từng mảng xuống, loạn thạch bay tứ tung.

"Ha ha ha ha..."

Trong tiếng cười điên cuồng đặc ý, Quỷ Vương bước về phía cửa thạch thất. Chỉ là khi đi sắp bước ra ngoài, ông ta lại đột nhiên dừng lại, trên mặt ngoài vẻ điên cuồng tà quái, bỗng nhiên hiện lên đôi chút do dự, thân hình khẽ động, cơ hồ như muốn quay người lại nhìn gì đó.

Phía sau lưng ông ta, là Bích Dao đang nằm say ngủ.

Có điều ông ta chỉ do dự chần chừ trong giây lát, sau đó vẫn không quay đầu. Tầng đá lớn dùng làm cửa thạch thất đột nhiên vỡ tung làm bốn năm mảnh. Quỷ Vương dứt khoát sải bước ra ngoài trong tiếng nổ âm âm của địa chấn.

"Âm!"

Những chấn động càng lúc càng dồn dập và mãnh liệt, những khối đá rơi xuống càng lúc càng lớn, cơ hồ như muốn nuốt trọn cả nơi này vậy. Còn bóng áo xanh kia thì vẫn nằm yên trên giường hàn băng, cô độc mà an tĩnh thê lương.

"Đinh Đinh!" Mấy tiếng chuông trong trẻo vang lên, nhưng trong nháy mắt đã bị tiếng nổ và tiếng đá rơi nuốt mất.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Chương 252

Tử Biệt

Bên trên bình đài của Huyết Trì, Quỷ Lệ và Quỷ tiên sinh đều ngẩng đầu nhìn Phục Long Đỉnh bệnh bồng trên không trung, nhưng thần tình mục quang của hai người lại khác nhau hoàn toàn, Quỷ Lệ thì trong vẻ kinh hãi có chút ngạc nhiên, trong đôi tròng mắt sau mảnh khăn đen che mặt của Quỷ tiên sinh lại là mục quang hưng phấn mừng rỡ.

Mất đi Càn Khôn Tỏa, cái chốt chặn cuối cùng đó cũng là trọng yếu nhất, lực lượng thần bí của Phục Long Đỉnh giờ phút này như hoàn toàn sống lại, huyết khí đỏ sẫm cuộn cuộn bốc lên như bão tố, gương mặt ác ma kia cũng giống như có được sinh mệnh, quang thái lưu động, đôi tròng mắt đỏ máu như có linh tính, hơi rung động.

Một cảm giác áp bức vô hình đáng sợ từ trên không trung tản phát ra không ngưng nghỉ, cơ hồ không ai thở nổi.

Quỷ Lệ sau cơn kinh hoàng đã định thần lại, xoay người quát Quỷ tiên sinh: "Người đã làm gì?"

Quỷ tiên sinh lại phảng phất không nghe tiếng hét chất động màng nhĩ của Quỷ Lệ, trong đôi mắt của y đầy tình cảm hưng phấn, thậm chí có phần điên cuồng, đi tới vài bước, chợt quỳ dưới Phục Long Đỉnh đang xoay trên không trung. Quỷ Lệ ngạc nhiên, không thể tin thân ảnh đen kia.

Dưới mục quang kinh ngạc của Quỷ Lệ, Quỷ tiên sinh giang hai tay ra, lớn tiếng la: "Tu La!"

"Oành!" Một tiếng nổ vang dội khủng khiếp, giống như ác ma khủng bố đang say ngủ bị người kêu tỉnh dậy, từ Phục Long Đỉnh truyền dội ra, vách đá bốn bên động quật đồng thời phát ra tiếng nứt "lách cách", vô số khối đá khổng lồ bẻ rời, rơi ào ào xuống, huyết thủy trong Huyết Trì bên dưới động quật cũng chừng như bị cự lực tách ra, giữa tiếng động vang tai, mười mấy cột nước vọt lên, quỷ dị hoành tráng.

Trên Phục Long Đỉnh thoáng hiện một bóng đỏ, cái bóng đó như ẩn như hiện, nhưng hiển nhiên tương tá càng lúc càng rõ rệt trong khi vùng vẫy uốn éo. Đứng đằng xa, Quỷ Lệ cũng thấy rõ, cảm nhận rõ ràng lực lượng khủng bố cùng sát ý cuồng điên bên trong đó.

Quỷ Lệ chăm chăm nhìn bóng đỏ, thần sắc trên mặt mấy lượt biến hóa cấp tốc, chợt nhún chân, thân hình bay lên, bay lướt về phía cửa động. Tuy không biết vật quỷ dị xuất thế kia là thần thánh phương

nào, nhưng luồng cự lực ẩn chứa lại hiển nhiên thấy rõ sức người không thể chống chọi, nếu Càn Khôn Tỏa thần bí hồi nãy còn hoạt động, thì còn có cơ hội chuyển biến, lúc này Càn Khôn Tỏa đã bị Tinh Bàn phá đi, Quỷ Lệ trong lòng thâm tính, dứt khoát rời khỏi nơi này.

Hắn đâu còn là thiếu niên của năm xưa thuần phác nhiệt huyết vì chính nghĩa không ngại hy sinh tất cả, trong lòng hắn có lẽ không sợ chết, nhưng lại có thứ còn trọng yếu hơn cái chết.

Cơn địa chấn bốn bề theo sự xuất hiện của bóng đỏ càng lúc càng gia tăng kịch liệt, cũng là hồi nãy trong lòng hắn đã dần lên cảm giác bất an, dị biến chưa từng xảy ra trong Hồ Kỳ Sơn này có nguy khốn tới Bích Dao không?

Lúc này, nỗi bất an trong lòng hắn càng mạnh, không muốn dây dưa nữa, quyết tâm bỏ đi.

Người ở đây ngoại trừ hắn ra, Quỷ tiên sinh hiển nhiên toàn bộ tinh thần đều chăm chú vào bóng đỏ thần bí kia, đâu để ý gì tới Quỷ Lệ bỏ đi, dưới ánh sáng đỏ máu, đôi mắt của y phẳng phát cũng đã hóa thành màu đỏ.

"Tu La..." Y giơ tay, ngửa mặt lên trời kêu lớn.

Quỷ Lệ thân hình lướt đi, bên tai còn truyền vọng tiếng hô quái dị của Quỷ tiên sinh, trong lòng cũng có vẻ kinh nghi. Mười mấy năm nay Quỷ tiên sinh thần bí khôn lường trong Quỷ Vương Tông, nhưng đạo hạnh và kiến thức học vấn, cả hắn cũng phải kiêng kỵ mấy phần, không ngờ hôm nay lại biến thành quái dị như vậy. Đang nghĩ ngợi, thân hình của hắn đã mau chóng bay đi, sắp lướt đến cửa động ra khỏi động quật Huyết Trì điên cuồng này.

Nào ngờ ngay lúc đó, đột nhiên sau lưng truyền tới tiếng hét lớn kinh tâm động phách, xé nát ruột gan.

"A..." Tiếng hét đó bén nhọn xộc vào tai, trong thanh âm tràn trề nỗi tuyệt vọng, kinh hoàng, khó tin và bi thương. Quỷ Lệ nghe rất rõ, đó không ngờ chính là thanh âm của Quỷ tiên sinh.

Biến chuyện kỳ dị đó phát sinh, mới vang lên đã vụt tắt, Quỷ Lệ chấn động, không khỏi dừng bước xoay người lại, vừa nhìn thấy, toàn thân hắn run rẩy, phát lạnh.

Thân người đen thui của Quỷ tiên sinh vẫn còn như hồi nãy, quỳ dưới bóng đỏ thần bí bên trên Phục Long Đỉnh, nhưng giờ phút này song thủ giơ cao lại đã chậm chậm buông hạ, không còn hơi sức rơi xuống, một cái vòi đỏ sẫm không lồ, xung quanh sắc bén như đao, từ trong bóng đỏ trên Phục Long Đỉnh đâm xuống, như một lưỡi liềm không lồ đâm xuyên qua lưng Quỷ tiên sinh, thủng ra đằng trước, dư lực vẫn còn mạnh, xuyên qua mặt đất cứng ngắc bên dưới mình Quỷ tiên sinh, nội trong phương viên sáu thước, đất đá nứt vỡ tan nát.

Bóng đỏ thần bí quỷ dị đó không ngờ đã dùng cái vòi ghê gớm như lưỡi liềm ghim cắm Quỷ tiên sinh xuống đất, máu tươi từ vết thương của Quỷ tiên sinh phun ra nhuộm đỏ mặt đất bên dưới y. "Ồi... a..." Quỷ tiên sinh thở hổn hển, thân người run rẩy kịch liệt, sau một hồi, cái vòi không lồ đó tựa hồ không có lòng thương tiếc liền kéo toàn thân Quỷ tiên sinh yếu ớt lên, lật giữa khoảng không.

Máu tươi bắn trào tứ phía, rải rắc trên không, thê thảm khôn cùng. Ai cũng không tưởng được Quỷ tiên

sinh giải trừ sự cấm cố của Càn Khôn Tỏa lại biến thành vật tế đầu tiên của hồng ảnh ác ma thần bí kia!

Quý Lệ cơ hồ đã có ý, thân người nhảy lên, tiếp lấy Quý tiên sinh giữa không trung, khăn đen che mặt vẫn còn, lại đã bị máu tươi trào ra từ miệng y nhuộm thẫm, Quý Lệ mặc nhiên nhìn lồng ngực y, liền nhìn qua chỗ khác. Vết thương to lớn như vậy, cơ hồ sắp chém Quý tiên sinh thành hai đoạn, nặng nề quá, vô luận ra sao cũng không sống được. Trước đó một khắc vẫn còn đứng yên lành bên mình, nháy mắt đã biến thành bộ dạng này, Quý Lệ nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Ôm thân tàn của Quý tiên sinh, Quý Lệ hạ mình trên bình đài gần cửa động, cách xa bóng đỏ đáng sợ, lúc này Quý tiên sinh trong lòng hẳn đã gần hết hơi, trọng thương như vậy mà Quý tiên sinh chột thấp giọng cười lên.

Tiếng cười tràn trề vẻ chua chát, tràn trề nỗi niềm tự chế nhạo mình, tiếng cười của y cũng bất quá giữ được một lúc, lập tức bị tiếng ho khục khục kịch liệt trào máu ngắt ngang.

Quý Lệ nhẹ nhàng đặt y xuống đất, liền quay sang nhìn bóng đỏ thần bí đằng xa, thấy bóng đỏ bao bọc huyết khí xung quanh đang không ngừng uốn éo biến động, nhưng không có ý tứ động thủ với bên cửa động, không biết có phải là vì còn cách một khoảng xa.

Quý Lệ nhìn lại Quý tiên sinh, trầm mặc một hồi, thấp giọng: "Người có còn muốn nói gì không?"

Quý tiên sinh thở ồ ồ, ánh sáng trong đôi mắt đã bắt đầu mờ dần, thanh âm khan khan, lặp bập cười khổ: "Ta không... không có gì để nói, đây là... ý trời, báo ứng... báo ứng... báo ứng... a."

Quý Lệ đôi mày nhíu chặt, thần tình trên mặt phức tạp, tuy luôn luôn có nhiều địch ý hơn là thiện ý đối với Quý tiên sinh, nhưng giờ phút này Quý tiên sinh sắp chết, lòng liền biến thành phức tạp hẳn ra, có ý nghĩ muốn nói vài lời an ủi y, nhưng lại không nghĩ ra phải nói làm sao mới thích hợp an ủi được Quý tiên sinh.

Quý tiên sinh trọng thương hơi thở dần dần thấp yếu, đột nhiên, con người sắp chết đó giống như bỗng nhớ ra gì đó, cũng không biết lực lượng trong thân tàn ở đâu ra, không ngờ vụt nắm lấy tay Quý Lệ.

Quý Lệ giật mình, ngạc nhiên nhìn y: "Sao?"

"Người... đi... tìm... tìm..." Quý tiên sinh đau không chịu nổi, giọng khản lực kiệt, mỗi lần nói một chữ là phảng phất đau buốt tận tim, nhưng y vẫn chịu đựng, gắng gượng nói lời di ngôn cuối cùng từng tiếng từng tiếng với Quý Lệ.

Quý Lệ tâm can sắt đá cũng không khỏi biến sắc, nghiêm mặt: "Người nói sao, muốn ta đi tìm ai?"

"Tìm... Tiêu... Hoàn..."

Quý Lệ rùng mình, vô luận là sao cũng không thể tưởng được lúc Quý tiên sinh lâm tử không ngờ lại đột nhiên nói như vậy, khẩu khí có mấy phần khó tin, ngạc nhiên hỏi: "Tiêu Hoàn? Tìm nàng ta làm gì?"

Quý tiên sinh nắm lấy tay Quý Lệ, yếu hẳn đi, nhưng y vẫn gắng gượng nói từng tiếng: "Kêu... nàng

ta... đi... cứu... cứu... cứu..."

Nói xong chữ "cứu", Quỷ tiên sinh tựa hồ đã hao tổn hết toàn bộ lực lượng, ánh sáng trong mắt càng lúc càng mờ nhạt, toàn thân cũng từ từ mềm nhũn, thậm chí tiếng thở cũng dần dần không nghe được nữa.

Giữa Quỷ Lệ và Tiểu Hoàn uyên nguyên không ít, luôn luôn ưa thích tiểu cô nương này, có cảm giác coi nàng như muội muội, lúc này nghe Quỷ tiên sinh lâm chung di ngôn có liên quan tới Tiểu Hoàn, xem Quỷ tiên sinh đau đớn như vậy mà vẫn gắng gượng nói, hiển nhiên chuyện quan hệ trọng đại.

Nhưng Quỷ tiên sinh nói mới được một nửa đã có bộ dạng gần tắt thở, trong lòng Quỷ Lệ khẩn trương, vụt hạ mình ghé tai sát miệng Quỷ tiên sinh lớn tiếng: "Người kêu Tiểu Hoàn đi cứu ai, nói mau!"

Môi Quỷ tiên sinh mấp máy, chừng như nghe thấy tiếng kêu của Quỷ Lệ, thở rướn mấy đợt, sau đó dùng thanh âm Quỷ Lệ cố gắng lắm mới nghe được, gắng sức nói câu cuối cùng: "Cứu... Thanh... Vân... hậu... sơn..."

Nói tới đó, không còn có thể nghe được nữa, sau khi nói ra tiếng "sơn" cơ hồ nghe không được, Quỷ tiên sinh rùng mình, liền buông lỏng toàn thân, hơi thở ngưng hẳn, từ giã cõi đời.

Quỷ Lệ ngây người một hồi, từ từ buông thân thể Quỷ tiên sinh, trong đầu đang có nghi vấn: Thanh Vân hậu sơn?

Đây là ý gì? Nếu không nghe lầm, câu cuối cùng Quỷ tiên sinh chỉ Thanh Vân Sơn, chỉ là sơn mạch của Thanh Vân Sơn trải dài ngàn dặm, ngoằn ngoèo lên xuống, hậu sơn là chỗ nào? Thanh Vân Môn chiếm cứ bảy ngọn núi cao nhất trong đó, mỗi một tòa núi đều có hậu sơn, vậy đi cứu Thanh Vân hậu sơn là chỉ gì đây?

Quỷ tiên sinh nói tới đó đã tắt thở, Quỷ Lệ trầm ngâm, thở dài một hơi, liếc nhìn Quỷ tiên sinh lần nữa, thấy đôi mắt của y vẫn còn hé, liền giơ tay vuốt mắt y, thấp giọng: "Nếu có cơ hội gặp Tiểu Hoàn, ta sẽ chuyển lời của ngươi, khổ là ngươi nói chưa hết, chỉ sợ nàng ta cũng không rõ được."

Nói xong, hần đứng dậy, ngược đầu nhìn đằng xa, thấy bóng đỏ trên Phục Long Đỉnh đã hiện thân quá nửa thực thể, toàn thân đỏ như máu tươi, đầu lại vẫn bị bao trùm trong huyết khí nhìn không thấu, Quỷ Lệ nhú mày, không muốn tốn thời gian ở đây nữa, xoay mình muốn bỏ đi, bất chợt trong lòng rùng động, cước bộ khựng lại.

Nháy mắt đó, trong lòng hần đột nhiên dâng lên một ý niệm, như một dự hoặc không cách nào ức chế nổi.

Hần xoay lại, nhìn thân thể của Quỷ tiên sinh lần nữa, bên trên thân ảnh đen thui, tám khăn đen vẫn còn che mặt, Quỷ Lệ đinh đĩnh nhìn cái khăn đen một hồi, trong lòng chợt rất muốn vén cái khăn đen đó, xem xem bên dưới là khuôn mặt ra sao.

Chỉ là sau một hồi, hần cuối cùng vẫn bỏ qua ý niệm đó, xoay mình bỏ đi.

Lúc Quỷ Lệ rời khỏi động quật, Tiểu Hôi ngồi trên vai hần ngắc ngứ mấy tiếng, Quỷ Lệ mặc nhiên

không nói gì, tuy đối với bốn con linh thú trong Huyết Trì hẳn cũng có mấy phần bất nhẫn, nhưng giờ phút này địa phương sau lưng thật có thể coi là hiểm địa ghê gớm nhất của thế gian, cho dù bằng vào đạo hạnh hiện giờ, Quỷ Lệ cũng ngờ vực không có tới một chút cơ hội thắng được lực lượng thần bí đáng sợ kia.

Vách đá bốn bề và mặt đất vẫn đang chấn động, cho dù biết bên mình Bích Dao có Quỷ Vương canh phòng, chắc không thể xảy ra chuyện gì lạ, nhưng trong lòng Quỷ Lệ vẫn có mấy phần lo lắng, đây là tai họa chưa từng thấy, hiển nhiên lúc này trận pháp quỷ dị dưới một tay bố trí của Quỷ Vương đến nay đã có vẻ thoát khỏi khống chế, ít ra Quỷ tiên sinh là ví dụ tốt nhất.

Vô luận ra sao, cho dù Quỷ Vương phản đối, vẫn phải trước hết mang Bích Dao rời khỏi đây!

Hồ Kỳ Sơn dưới mắt thật quá nguy hiểm.

Quỷ Lệ tính trong lòng như vậy, thân ảnh cũng tăng tốc, nhắm hướng hồi nãy lướt đi, nháy mắt đã đến ngã ba có lối vào của hai thông đạo, hẳn đang định lướt tới cửa động, chợt thân người khựng lại, lại phát hiện sâu kín trong thông đạo động huyết vốn tối hù không ngờ nhoáng qua một tia hồng quang, hơn nữa ánh sáng đỏ đó đang mau chóng tiến về phía mình.

Quỷ Lệ rúng động trong lòng, cũng không biết sao hẳn đột nhiên quyết định xoay người tiến vào trong thông đạo bên kia, ẩn mình dựa sát tường trong một góc hắc ám, nín thở, đồng thời kéo Tiểu Hôi trên vai ôm vào lòng, lấy tay bịt miệng nó.

Tiểu Hôi có linh tính, chừng như biết rõ là chuyện gì, cũng liền giữ im lặng, nằm bất động trong lòng Quỷ Lệ.

Trong thông đạo chìm đắm vào một màn tĩnh lặng, nhưng sự yên tĩnh đó không bảo trì được bao lâu, một hồi sau, liền nghe một tràng tiếng rít rú truyền đến, trong đó còn có tiếng thở vồ vập rất nặng nề, không biết sao nghe giống như dã thú hơn là người.

"Vù!" Một thân người cao to từ trong thông đạo lướt qua, rơi mình xuống đất, nhìn từ sau lưng, bóng dáng đó chính là Quỷ Vương, nhưng con người trước mắt ngay lúc này lại hoàn toàn khác biệt với Quỷ Vương ngày thường, y phục trên mình không biết sao rách toang, tứ chi và thân trên thấy như vòng lên khác lạ.

Tiếng "răng rắc" trầm thấp không ngừng phát ra từ trên mình Quỷ Vương, cũng không biết là gì, nhưng trên mình ông ta tản phát ra một mùi vị cực kỳ quen thuộc.

Mùi máu tanh nồng nặc!

Quỷ Lệ trong góc tối lạnh lùng chăm chú nhìn thân ảnh đó.

Quỷ Vương không dừng lại một chỗ quá lâu, sau khi hạ mình xuống, thoáng nhìn ngón xung quanh, liền cất bước đi về phía quang ảnh đỏ tận cuối bình đài đằng xa, ông ta đi rất mau, rất gấp, tựa như đằng trước có vật gì đó ông ta khát vọng cực kỳ đang chờ đợi ông ta, thậm chí ông ta không thèm tra dò huyết tích dị dạng trên mặt đất quanh đây. Sau khi thân ảnh của Quỷ Vương tiên tán trong động quật

lấp loáng hồng quang, Quý Lệ từ từ đi ra khỏi bóng tối, hần nhìn kỹ chỗ đó, trong mắt dị quang thoáng hiện, cũng không biết trong lòng hần đang nghĩ gì.

Tiểu Hôi từ từ bò ra khỏi lòng hần, ngồi trên vai hần, kêu nhỏ nhẹ hai tiếng.

Quý Lệ mặc nhiên một hồi, vừa mới định xoay mình, lại vụt rúng động, sắc mặt đại biến, địa động Hồ Kỳ Sơn lung lay, tình thế kỳ dị, đâu đâu cũng nguy kịch, mà lúc này Quý Vương lại một mình đi vào, hơn nữa rõ ràng toàn thân toát tà khí, khác hẳn với ngày thường.

Nhưng, còn Bích Dao...

Lúc này Quý Vương đi vào Huyết Trì, ai đang canh giữ Bích Dao?

Quý Lệ mặt không còn một giọt máu, trắng nhợt, trong đầu oong oong dội dội, do dự chỉ một lúc là liền như ánh chớp phi thân vút đi, lọt vào trong địa đạo, chạy như bay.

Trên đường, trong lòng hần chỉ không ngừng hoang mang: Bích Dao... Bích Dao... nàng không thể nào xảy ra chuyện...

Cả tòa Hồ Kỳ Sơn đều đang rung chuyển, đó là cảm giác trong lòng Quý Lệ trong khi bay lướt đi trong thông đạo, cho đến bây giờ, cơn địa chấn lần này cứ tiếp tục diễn ra, đã vượt quá những ngày qua, hơn nữa vẫn không có dấu hiệu dừng lại, trái lại, cảm giác từ dưới chân và bốn tường đá xung quanh cho thấy chấn động vẫn không ngừng gia tăng kịch liệt.

Xa xa truyền lại tiếng băng vỡ, khiến cho người ta kinh hãi thất thần, Quý Lệ lướt ra khỏi ám đạo đó, sau khi xông ra khỏi thạch thất của Quý Vương, dừng đạo trong Quý Vương Tông trước mắt hần đã hủy hoại tới mức không còn nhận ra nữa.

Chỗ nào cũng có đá tảng nứt rớt khỏi vách đá, thông đạo vốn rộng rãi láng trơn đã biến thành gập ghềnh đầy đất đá chất đống, hơn nữa càng lúc càng có nhiều khối đá rơi xuống.

Từ sâu trong lòng núi truyền ra tiếng oành oành vang vọng, chen lẫn vào địa chấn, càng khiến cho người ta cảm thấy khủng bố chưa biết tới cỡ nào.

Vừa khi Quý Lệ lướt ra ngoài, rất mau chóng hần phát hiện trong những thông đạo bốn phương tám hướng, vô số đệ tử Quý Vương Tông đang bát nháo cuống cuống bỏ chạy loạn xạ như kiến vỡ tổ, bất chấp tất cả chạy về hướng ra khỏi động quật, quy củ của tôn phái ngày thường thâm nghiêm này, giờ phút sinh tử quan đầu cuối cùng đã mất đi toàn bộ hiệu lực, không có một ai quay đầu nhìn ngó vị phó Tông chủ này, cũng không có ai nhường đường cho hần.

Đâu đâu cũng nhan nhản bóng người.

Quý Lệ lòng khẩn trương bước dài tới trước, gạt bỏ những thân thể đang trước, nhưng đâu đâu vẫn lở lở người là người, Quý Lệ mau chóng lọt vào dòng thác đào vong của đám đệ tử Quý Vương Tông.

Hần giống như một con cá nhỏ phần nộ đang vây vùng giữa bầy cá đen nghịt trong biển sâu, liều mạng gắng gượng, đẩy xô muốn xông ra, nhưng đầy dẫy vây quanh hần chen lấn đẩy đưa, thậm chí nhìn thấy đầu chỉ cách không đầy một vài thước mà cũng không thể nhìn thấy thân thể.

Bích Dao...

Dưới gót chân bỗng lại chấn động kịch liệt, chấn động lợi hại như vậy, đám đông chen chúc toàn bộ mất tự chủ ngã nghiêng, lao nhau khắp nơi tiếng khóc than sợ sệt cùng tiếng gầm gừ vang vọng, còn có tiếng rên rỉ đau đớn từ bốn phương tám hướng truyền lại, giữa dòng người phong cuồng không biết là ai đã gục quy, là ai bị giẫm đạp trong thống khổ và sợ hãi mà bỏ mình.

Song nhãn của Quỷ Lệ đầy những tia máu li ti, miệng lưỡi khô hoảnh, trong đầu thậm chí đã hơi có cảm giác chóng mặt, đằng trước, cái đằng trước chực chờ hấn thật ra là cái gì?

Bích Dao... , lòng hấn rùng rục kêu gào.

Không dễ gì theo dòng người mò tới thông đạo kia, Quỷ Lệ quẹo liền qua con đường khác chỗ ngã ba, hàn băng thạch thất và thạch thất của Quỷ Vương chỉ cách một khoảng, chỉ cần thuận theo con đường này đi ngược lại là tới. Nhưng thân người Quỷ Lệ mới vừa quẹo đi, nhìn tới trước, liền khựng lại, trên mặt không ngờ có nét tuyệt vọng.

Trên con đường này không ngờ cũng ủa ra vô số đệ tử Quỷ Vương Tông co cụm lại thành một đống, liều mạng tràn ra, con đường hồi này tuy đi chậm, nhưng vẫn còn thuận thế trôi tới trước, đằng này muốn ngược dòng người mà tiến, nhìn những khuôn mặt cơ hồ vì sợ hãi mà cuồng điên kia, Quỷ Lệ lòng chìm đắm. Địa động lung lay, tiếng động lạ vang vọng liên hồi, đám đông tiếp tục điên dại tuyệt vọng bỏ chạy, sau lưng đoàn người, trong thạch thất tịch liêu kia, có vẫn còn y như trước hay đã bị đất đá đè ngập?

Nàng có nhìn thấy có một nam nhân đang quát mắng lớn tiếng giữa dòng người chen lấn, liều mạng ngược dòng cuộn cuồng điên của những kẻ đào vong xung quanh mà xông tới, nhắm hướng hàn băng thạch thất của nàng, từng phân từng phân dò dẫm đến gần.

"Oành!"

Một tiếng nổ to dội vang sau đám đông, dưới cơn chấn động kịch liệt, một chỗ trên vách đá nứt tung ra như vỏ dưa hấu, đất đá vỡ đổ xuống, trong đó có một khối đá khổng lồ cơ hồ bằng cả thông đạo rơi xuống, rơi ngay chính giữa đám người.

Sát na đó, huyết quang loang loáng, máu tươi bắn bay, mùi máu người bị đè chết, kẻ thụ thương không biết bao nhiêu mà kể, số còn lại kinh hoàng càng thêm khủng bố liều mạng tràn lên, nhưng tảng đá khổng lồ đã chặn đứng đường thoát, bầy người kinh hãi sau lưng tảng đá phát ra tiếng thét tuyệt vọng.

Bên dưới tảng đá, máu tươi chảy thành dòng, nhuộm đỏ cả một vùng đất rộng.

Hơi hám tuyệt vọng vây bọc đoàn người, nhiều kẻ liều mạng đẩy xô khối đá khổng lồ đó, nhưng nham thạch vừa to vừa cứng không động đậy dưới sức càn lực kiệt của bọn họ, vẫn băng lãnh bất động.

Địa chấn truyền vọng xung quanh cùng những tiếng nổ long trời xa xa, không khí tử vong tựa hồ càng lúc càng xa.

Ngay lúc đó, đột nhiên những người gần tảng đá khổng lồ đó vụt cảm thấy một luồng khí lạnh như băng từ đằng trước truyền tới, sau một hồi, bên trong tảng đá liên tục phát ra tiếng răng rắc kịch liệt. "Oành" một tiếng vang vọng, tảng đá khổng lồ không ngờ bị chấn vỡ, từng khối đá lớn rơi rớt trong bụi bặm khói sương mù mịt, nhưng đám đông quá mừng rỡ, không lo gì mà lại cất bước định đi tới tiếp. Khục khục một tràng tiếng ho húng hấn từ sau lớp bụi bặm truyền ra, một thân ảnh cước bộ tựa hồ có hơi loạng choạng chậm chậm đi qua, bụi phủ đầy mặt và vai của hắn, hắn lại không phủi, trên sắc mặt tái nhợt trào dâng một nét đỏ ửng dị dạng vì quá phí lực.

Quý Lệ.

Nghênh tiếp hắn là những đôi mắt vừa sợ vừa mừng, không có ai cảm tạ, tất cả mọi người trong đầu lại bị ý niệm trốn chạy chiếm cứ toàn bộ, dòng người ùn ùn động đậy, người đằng trước phóng tới, mắt thấy lại sắp có chen lấn.

"Đứng lại!"

Một tiếng thét chấn động mang tai đột nhiên từ miệng Quý Lệ đứng giữa vùng bụi bặm phát ra, những kẻ đi trước vụt khựng bước, giờ này phút này Quý Lệ với thân phận phó Tông chủ đâu thể cản trở bọn họ, cái có thể làm cho bọn họ sợ chỉ có sự uy hiếp tử vong đồng dạng.

Nam nhân đôi mắt đỏ máu, trong tay nắm "Phệ Hồn", "Phệ Huyết Châu" lấp lánh ánh máu, đang vận hành đến mức cực điểm, sát ý băng lãnh như triều dâng xộc qua, giọng nói băng lãnh từ trên mình hắn truyền ra.

"Ai dám cản đường ta, sẽ trở thành như cục đá hồi nãy."

Đoàn người đông cứng, bụi bặm vẫn còn đang tung bay kia khiến cho mọi người đều tin vào sự nguy hiểm của Quý Lệ, hơn nữa trong mắt hắn loang loáng những tia sáng đỏ máu điên cuồng, làm cho người ta không có cách nào không lý tới sự uy hiếp của hắn, thiếu não không hơi không tiếng, đám đông nhượng một lối hẹp giữa thông đạo đông nghẹt cho hắn đi qua, cho phép đủ một người đi qua cũng quá nhỏ, lại đã là cực hạn.

Quý Lệ không nói gì nữa, hắn sải bước lọt vào đám đông, nhắm phương hướng hàn băng thạch thất mà chạy.

Đằng trước, tận cuối đoàn người, còn có một người đang đợi hắn...

Vô luận là sao, hắn nhất định phải đi qua!

Hắn nghiêng chặt răng, khoe miệng bắt giác rì một vệt máu lí tí, nhìn có vài phần khủng bố, không có ai bên cạnh dám nhìn thẳng vào mắt hắn, ai ai cũng tránh né hắn như ác quỷ.

Chỉ là Quý Lệ hoàn toàn không để ý gì tới, hắn chỉ ráng sức phóng chạy, đẩy dạt mỗi một người sát kề, lần theo con đường hẹp phảng phất lúc nào cũng có thể bị dòng người lấp mất, ngược dòng mà đi.

Thế gian này, người đáng để thật sự để ý tới, có được bao nhiêu?

Đột nhiên, sâu trong mặt đất dưới chân lại truyền tới tiếng nổ âm âm vang vọng, sau một hồi, địa chấn

lại kịch liệt dợn dấy, vách đá lung lay ùn ùn, những khối đá lớn chia nhau rớt xuống, vô tình xộc vào đám đông, chỗ nào cũng có thanh âm khóc la, những cơn địa chấn kịch liệt cơ hồ đã khiến cho người ta không còn cách nào đứng yên, ngã nghiêng bốn bề.

Không biết ai đó vụt thét lên một tiếng trong nỗi sợ hãi cực độ, bất chấp tất cả xông lên, sau một hồi, mọi người đều làm theo, quên hẳn những nguy hiểm khác.

Trước mặt vốn là một con đường nhỏ đã nguy hiểm chập chùng, lập tức lại hóa thành loạn lạc, vô số người xô đẩy nhau đi tới, trở thành dòng cuộn đáng sợ, bao bọc cả Quý Lệ đang liều mạng đi về phía ngược lại vào trong. Quý Lệ khước mắt như muốn toét ra, gầm lớn một tiếng, sát ý quanh mình càng nặng, tả thủ quạt ra, nắm lấy một tên đệ tử Quý Vương Tông đang chạy bán mạng như bắt một con gà, lôi đến trước mặt, đồng thời hữu thủ giơ cao Phệ Hồn, muốn đập xuống giết người lập uy.

Giữa hồng quang lờn lợt, Phệ Huyết Châu lấp lánh những tia sáng yêu dị, chiếu rõ khuôn mặt trẻ tràn đầy sợ sệt đó. Gã là một thiếu niên mười mấy tuổi, sắc mặt trắng nhợt, thân thể vì quá sợ hãi mà không ngừng run rẩy, răng đánh lập cập, chỉ có trong đôi tròng mắt vẫn còn loáng thoáng ánh sáng, ánh sáng yếu ớt hời hợt.

Đó là khát vọng của bản năng đối với sự sống còn tồn tại!

Chớp mắt đó như đã đông cứng lại sát ý băng lãnh, cơn điên dại trong lòng và ánh sáng trầm đục lấp loáng của Phệ Hồn, giữa dòng người, tận cuối dòng người, có ai đang dõi trông xa xa?

Những tia sáng đỏ máu từ trong mắt Quý Lệ dần dần thoái lùi, thay vào đó không ngờ là nước mắt ngân ngấn, buông tay ra, hãnh thả thiếu niên sợ sệt kia, vụt gầm lớn một tiếng, Phệ Hồn như luồng gió dữ đâm ra, xuyên ngập vách đá cứng ngắc bên cạnh.

Quý Lệ nắm chặt Phệ Hồn, ép người trên vách đá, trốn mình vào bóng tối.

Dòng người như nước thủy triều hung dũng ào ạt tràn sau người hãnh, vô số thân thể cọ quẹt với hãnh, ép dè hãnh, nhưng hãnh bất động chịu đựng, giống như đã hóa thành nham thạch không có sinh mệnh, lẳng lặng đợi chờ.

Thiếu niên kia bị dòng người cuốn đi, thân bất do kỷ trào về phía trước, nhưng bên trong đám đông, gã lại không ngừng quay đầu lại, trong đôi mắt trẻ trung có ánh sáng dị dạng. Giữa những xô đẩy kéo đưa, gã liều mạng tìm kiếm một thân ảnh cô độc kiên nhẫn, chỉ là thân ảnh đó rất mau chóng tan biến trong biển người, không còn nhìn thấy được nữa.

Không biết bao lâu sau, giữa một mảng cuồng loạn, biển người trốn chạy đáng sợ kia cuối cùng đã qua hết, bụi bặm mờ mịt, một thân ảnh từ trên vách đá từ từ gượng dậy, vừa mới cất bước, chột mềm nhũn dưới chân, gần muốn té ngã.

Quý Lệ hít một hơi sâu, nghiêng chặt răng, cuối cùng cầm gượng được, y phục trên mình hãnh, đặc biệt là đằng sau lưng đã rách nát, giống như bị vô số dã thú giẫm đạp lên, cho dù đạo hạnh như hãnh, sắc mặt cũng tái nhợt khó coi cực kỳ.

Nhưng hắn không có ý dừng lại nghỉ ngơi, trái lại, vẻ khẩn trương trên mặt hắn càng đậm đặc hơn, trước mặt đã không còn dòng người đào vong, hắn rảo bước, có hơi loạng choạng chạy về phía cuối thông đạo.

Bích Dao...

Không biết sao, đằng trước tựa hồ có vẻ tối tăm.

Hắn thở dồn, phóng trong thông đạo, tình huống vách đá xung quanh hư hại càng lúc càng nghiêm trọng, chỗ nào cũng đá vỡ đổ sụp, lọt vào mắt Quý Lệ chỉ càng làm tăng thêm sự khẩn trương trong lòng hắn.

Cuối cùng, hắn đã nhìn thấy cửa hàn băng thạch thất từ đằng xa, nhưng liền ngay người, sắc mặt lại tái đi thêm vài phần, từ xa nhìn tới, hắn rõ ràng nhớ có một cánh cửa đá, nhưng giờ phút này lại là một đồng đá vụn dưới đất, lẽ nào...

Quý Lệ không dám nghĩ nữa, hắn chỉ còn nước dụng tận toàn lực lướt tới.

Đột nhiên, lúc thân hình hắn di động, hoàn toàn không có bất kỳ dấu vết báo trước nào, cơn địa chấn kịch liệt và tiếng động âm âm sâu dưới lòng Hồ Kỳ Sơn trong nháy mắt đã yên ắng trở lại.

Trước một khắc xung quanh còn là một cảnh huyên náo điên cuồng, sau một khắc lại tĩnh lặng quý dị, trước sau đối chiếu quá cường liệt, khiến cơ hồ không thể tiếp thụ được.

Thân người Quý Lệ dừng lại trên không trung, vẫn phóng về phía trước, giữa sự im lặng kỳ quái đó, trong thông đạo dài thượt chỉ còn dư lại một thân ảnh cô đơn nhắm hướng lòng núi phóng đi.

Đằng sau mình hắn, bóng tối thâm trầm từ từ trào dâng, cuộn cuộn ủa đến, không một chút hơi tiếng.

Hắn xông đến lối vào thạch thất, tay nắm lấy khung cửa, xương cốt toàn thân vì dùng hết sức mà trắng tái, nhìn vào bên trong.

Thế giới đó là thế giới tĩnh lặng, trầm mặc, không còn sự tồn tại của tiếng động hay cảnh tượng nhộn nháo, trong mắt hắn lúc này chỉ còn lại hàn băng thạch đài trống không giữa hàn băng thạch thất.

Thạch đài không có một cái gì bên trên!

Giống như đột nhiên bị hút hết khí lực, thân người hắn mềm nhũn ra, trời đất quay cuồng, toàn thế giới phẳng phất đều đang đảo điên, tiếng hô hoán duy nhất chỉ lan man bên trong đầu óc.

Bích Dao...

Quý Lệ liền đứng dậy, chầm chậm đi vào thạch thất, vì vô số xung kích của địa chấn mãnh liệt, gian hàn băng thạch thất này đã loang lổ ngổn ngang, đá vụn đá tảng rơi tùm lum, vách đá bốn phía nứt nẻ, vô số kẽ hở lớn lớn nhỏ nhỏ, cả mặt đất bình thời sạch sẽ gọn gàng cũng phủ đầy bụi bặm.

Thậm chí cả xung quanh cái giường hàn băng trống không cũng có mấy khối đá lớn nhỏ rớt rải, trong đó có mấy khối còn trực tiếp rớt trên thạch đài. Cảnh hỗn loạn trước mắt phẳng phất đã biến thành một mũi dao bén nhọn đâm vào tim Quý Lệ. Hắn loạng choạng bước đi, há miệng hít thở, thân thể lắc lư muốn té.

Đương nhiên khoe mắt hấn quét qua mọi nơi trong thạch thất, bỗng đứng dừng lại, sau một hồi, thân người hấn bắt đầu run rẩy, góc bị tổn hại ghê gớm nhất trong hàn băng thạch thất, đá rớt xuống thành một đồng như một tòa núi nhỏ cao bằng nửa người, bên dưới đồng đá đó, bên dưới một tảng đá lớn, lộ ra một ché áo.

Màu lục, một ché áo màu lục...

Đột nhiên, hấn như phát điên xông qua, bộc phát tới trước đồng đá, đẩy văng từng mảng đá, liều mạng bới cào, cạnh đá sắc bén cắt vào bàn tay hấn rỉ máu, nhưng hấn lại hoàn toàn không có cảm giác.

Cuối cùng, hấn đã vệt văng tảng đá lớn nhất, sau đó, hấn ngẩn ngơ.

Chậm chậm, hấn quỳ xuống...

Trước mặt hấn là một ché áo màu lục.

Chỉ có một ché áo màu lục mà thôi.

Mục quang của hấn từ từ di động, nhìn xung quanh ché áo đó, trên mặt đất đầy bụi xám, xuất hiện rất nhiều dấu chân rất kỳ quái, những dấu chân lớn có nhỏ có, nhưng Quý Lê biết rõ nó vốn xuất hiện ở đâu.

Hàn băng thạch thất vốn cơ hồ chỉ có hấn cùng Quỷ Vương mới có thể đến, còn những người khác có thể vào, ngoại trừ Quỷ tiên sinh hồi nãy ở cùng một chỗ với hấn, số còn lại đâu có mặt trong Hồ Kỳ Sơn.

Vậy lúc mọi người tranh nhau chạy trốn hỗn loạn như vậy, tại sao còn có người lên vào đây?

Một hồi sau, sắc mặt Quý Lê chợt tái nhợt, cơ hồ đã có quyết định, hấn nghĩ đến đáp án.

"Hợp Hoan Linh."

Trong Ma Giáo, ai ai cũng biết Hợp Hoan Linh mới là Ma Giáo kỳ bảo tuyệt thế hiếm thấy, thậm chí so với Phệ Huyết Châu của Hắc Tâm lão nhân năm xưa lúc Ma Giáo thịnh vượng mà nói cũng gần như ngang hàng, lẽ nào...

Quý Lê không nghĩ ngợi nữa, trong đầu óc hấn chớp mắt đã biến thành trống không.

Tận tâm tận tâm, có gì đó đã đổ vỡ, tan nát, đó là cây cột duy nhất chống đỡ biển lòng của hấn, yếu ớt mong manh, lại đón đỡ sức nặng ngàn quân vạn mã.

Cái gì cũng không còn nữa...

Cuối cùng cái gì cũng đều không còn...

Giống như nằm mộng, trong đầu hấn bỗng bành bồng thân ảnh xanh kia, nụ cười tươi tắn vĩnh viễn mỹ lệ và ôn nhu làm sao. Chung quanh thân thể càng lúc càng lạnh, hàn ý từ bốn phương tám hướng tụ tập, chỉ có thân ảnh đó là ấm áp, nụ cười đó là hơi ấm cuối cùng trong lòng hấn, chỉ là, từ từ, thân thể lọt lạt đi, dần dần ẩn biến, cả hơi ấm tàn dư cũng dần dần tiêu tán...

Băng lãnh tịch mịch như chết chóc, giống như cơn thủy triều băng lãnh không biết từ đâu tràn qua, nuốt chửng lấy hấn.

Bích Dao...

Trong lòng hắn kêu lên lần cuối, cái tên đó.

Một hồi sau, hắn hôn mê, toàn thân nặng nề ngã xuống, gục dưới đất, phủ lên một lớp bụi bặm.

Trong động quật Quỷ Vương Tông, giờ phút này không còn thấy một bóng người, giữa sự tĩnh lặng quý dị, đột nhiên tuốt bên dưới Hồ Kỳ Sơn phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa.

"Oành!"

Sát na đó, toàn tòa Hồ Kỳ Sơn bắt đầu rung động kịch liệt, một lực lượng khổng lồ từ lòng đất cuồn cuộn dâng trào, đến đâu là vách đá đổ nát đến đó, vô số đường nứt phân chia mặt đất, lần này, trong những kẽ nứt, bỗng thấu lộ ánh đỏ đáng sợ.

Mùi máu tanh bao bọc tất cả mọi nơi.

Mặt đất càng lúc càng nhiều vết nứt, giống như ngăn cản không nổi sự xâm lấn của lực lượng đáng sợ kia, sứt lở dần dần, ánh đỏ càng lúc càng mãnh liệt, càng lúc càng to lớn, càng về sau, cả một vách đá cũng đổ lở xuống, rơi vào màn quang ảnh màu đỏ đỏ.

Tiếng gầm đáng sợ cùng tiếng cười cuồng dại, phảng phất là ác ma từ vực sâu sống lại, hồi vọng trong bóng đỏ.

Dần dần, một lỗ hổng sâu hoắm khổng lồ thành hình, huyết quang đỏ bùng từ trong lỗ hổng bắn ra, kè xung quanh lỗ hổng, đất đá bên trên không ngừng rơi xuống, không ngừng khuếch rộng lỗ hổng không biết sâu bao nhiêu mà đo đó.

Trong hàn băng thạch thất xa xa, vách đá dưới mặt đất cũng đang lung lay kịch liệt, những tảng đá bên trên không ngừng rớt xuống, có những khối nặng nề đập lên thân thể Quỷ Lệ, nhưng thân người hắn bất động, không có một chút phản ứng. Ngoài thạch thất, lực lượng khủng bố đằng xa phảng phất đang từng bước kéo tới đây. Ngay lúc đó, đột nhiên một thân ảnh trắng xuất hiện trước cửa hàn băng thạch thất, không ngờ chính là Tiểu Bạch. Chỉ thấy nàng cau mày, mặt mày nghiêm nghị, nhìn vào thạch thất, lúc thấy tình cảnh trông không bên trên giường đá, sắc mặt nàng cũng liền tái nhợt, sau đó nàng đã nhìn thấy Quỷ Lệ hôn mê ngã quỵ bên kia thạch thất.

Không do dự, Tiểu Bạch xông qua, đỡ thân thể Quỷ Lệ lên, xuất hiện trước mặt nàng là một gương mặt trắng nhợt tuyệt vọng thất thần, bàn tay lạnh như băng, cơ hồ khiến Tiểu Bạch nghĩ mình đang ôm một người chết.

Nàng nghiêng răng, khóe mắt quét quanh, chợt nhìn thấy trong tay Quỷ Lệ cầm chặt một vật, là một góc áo màu lục, nàng động niệm, dĩ nhiên đã minh bạch tám phần, tròng mắt cũng đỏ lên.

"Oành! Oành! Oành!..."

Thế gian tàn khốc đến mức thậm chí không cho phép bọn họ có thời gian bi thương, lòng đất Hồ Kỳ Sơn liên tục bộc phát tiếng nổ cuồng điên, sau một hồi lắc lư theo địa động, Tiểu Bạch vụt cảm thấy mặt đất dưới chân mình đang từ từ thụt chìm xuống, ánh sáng đỏ từ những kẽ hở dưới chân ủa ra, kéo

theo dòng hơi nóng bức cực kỳ.

Cái đang chảy dưới chân phẳng phất là nham tương nóng nhất.

Tiểu Bạch cả kinh, quát nhẹ một tiếng, ôm lấy thân người Quý Lệ, song cước điểm trên một khối đá đang rơi xuống, người bay ra khỏi hàn băng thạch thất, mới ra được một lúc, hàn băng thạch thất đã sụp toàn bộ, lọt vào trong hồng quang đáng sợ kia.

Nhưng sau khi ra khỏi, sắc mặt Tiểu Bạch lại càng tái hơn, tình cảnh bên ngoài so với trong hàn băng thạch thất càng ghê gớm hơn, lỗ hồng sâu hút không lồ càng lúc càng mau chóng khuếch trương, ngay lúc này không những là mặt đất, vách đá chung quanh, thậm chí cả những tảng đá lớn trên đỉnh đầu cũng chia nhau rơi lọt xuống, Tiểu Bạch nhảy vọt lên một khối đá còn dư lại, ngẫu nhiên nhìn xuống dưới, chỉ thấy ánh sáng đỏ máu vô cùng vô tận, sức nóng không gì so sánh nổi. Quả nhiên có một dòng nham tương khổng lồ đang hung dũng tràn ngập trong huyết quang.

Nơi có thể hạ chân càng lúc càng ít đi, một điểm tàn dư cũng mau chóng sụp đổ, Tiểu Bạch nghiêng rằng ôm Quý Lệ bay mau. Giây phút sinh tử quan đầu, sống chết treo trên đầu sợi tóc, bỗng Tiểu Bạch cảm thấy trên đỉnh đầu hé mở tia sáng nhỏ, nàng liền nhìn lên, chỉ thấy trên đỉnh đầu vốn là một lớp đá dày cộm, sau khi rơi rớt từng mảng lớn, giữa cảnh tượng như ngày tận thế đất đá bay bắn như mưa, không ngờ có một khe hẹp thấu lộ ánh sáng trên bầu trời.

Lẽ nào cả tòa Hồ Kỳ Sơn sụp đổ, bên trên lộ ra lỗ trống?

Tiểu Bạch trên mặt thoát qua nét quyết đoán, nhún chân một cái, búng mình khỏi tảng nham thạch cuối cùng, bay lên trên, dưới chân, khối đá đó cũng vừa sứt rớt vào bóng đỏ, không còn đường lui nữa.

Nham tương đỏ ửng phùng phùng như người khổng lồ phẫn nộ bắt đầu gầm gừ, từ từ trào lên, bốc cao đằng đằng, bên dưới nham tương phẳng phất có một lực lượng to lớn xô đẩy nó, sau một hồi, nham tương nóng bức nổ âm bắn văng ra, hóa thành một dòng đỏ khổng lồ xông lên trên.

Thân ảnh trắng giữa cảnh tượng cuồng điên đó, bên dưới có nham tương phùng phùng xông lên, bên trên đá tảng đan kín rơi xuống như mưa bụi, Tiểu Bạch giống như một con chim trắng vỗ cánh bay cao, xuyên qua mưa bão bạo ác, liều mạng bay vào khung trời.

Trời đất biến sắc, mây đen cuộn cuộn.

Từng là ngọn núi cao nhất trong phương viên trăm dặm, giờ phút này Hồ Kỳ Sơn từ từ sụp đổ chôn mình trong khói bụi mù trời cùng những tiếng nổ vang dội.

Mặt đất chấn động kịch liệt, phẳng phất luồng lực lượng kia cả đất trời cũng phải sợ.

Giữa tiếng nổ oành oành, trong khói bụi bốc cao tới mấy trăm trượng xộc lên khung trời, dòng nham tương khổng lồ nóng bức xông ra khỏi mặt đất, phún lên tận trời cao, dưới cảnh tượng hoành tráng sức mạnh thiên địa đó, bên cạnh dòng nham tương khổng lồ đó, thân ảnh trắng nho nhỏ thấp thoáng một giây cuối cùng, chung quy đã bay ra khỏi miệng núi như địa ngục, bay về hướng xa xăm.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Chương 253

Nương dựa

Một dải bạch quang vụt ngang trời, rơi xuống đầu một thôn nhỏ cách Hồ Kỳ Sơn hơn mười dặm, ánh hào quang lấp lánh phút chốc tan biến lộ ra thân hình mảnh khảnh yếu điệu của Cửu Vĩ Thiên Hồ. Nàng khẽ đặt Quý Lệ trên tay xuống đất, xem xét tỉ mỉ một lúc, sau khi chắc chắn hẳn không bị thương quá nặng mới thở một hơi dài, chậm rãi đứng lên.

Bạch y trên thân mình nàng nhiều chỗ cháy sém, có chỗ ố vàng, có nơi đen sẫm, đôi chỗ thậm chí lộ ra thấp thoáng làn da trắng nõn nà. Thế nhưng Tiểu Bạch không một mảy may chú ý tới bản thân mà chỉ chăm chú nhìn về phía nơi nàng vừa từ đó thoát ra.

Phía chân trời xa kia, cột lửa dữ dần cao ngất vẫn cuộn cuộn bốc cao như không gì làm tan đi được. Dù cách xa nhường ấy mà Tiểu Bạch vẫn cảm thấy sức nóng hừng hực từ làn gió thổi qua đỉnh núi, qua những vụn nát của Hồ Kỳ Sơn. Trong dòng chảy của nham thạch đang nguội dần, màu đỏ dường như càng rực hồng lên mãi, mỗi lúc một tụ lại dày đặc trên nền trời. Trong màn ánh sáng đỏ màu máu đó lại như thấp thoáng một thân người màu đỏ, đang ngửa cổ cười lên điên loạn giữa thinh không.

Tiểu Bạch lặng lẽ nhìn về phía ấy, nét mặt không một chút biểu hiện cảm xúc bi lạc ai hoan, dường như tất cả những lo lắng trong con mắt người đời đối với nàng đều không còn một mảy may ý nghĩa!

Phía sau bất ngờ vọng đến tiếng lao xao khe khẽ, Tiểu Bạch giật mình quay lại. Quý Lệ hóa ra vẫn nằm bất động trên mặt đất, nhưng vạt áo trên ngực hẳn lại không ngớt động đậy rồi xuất hiện một bóng nhỏ màu tro, thì ra là con khỉ Tiểu Hôi.

Tiểu Bạch hồ hững mỉm cười, vỗ hai bàn tay vào nhau, đoạn giang rộng cánh tay: "Con khỉ này, không ngờ ngươi lại thông minh đến thế, lại đây nào!"

Tiểu Hôi ngồi trên ngực Quý Lệ, gãi đầu nhìn chủ nhân, ba con mắt lăm lét đảo khắp xung quanh, kêu lên mấy tiếng "khech khech", đoạn nhảy vào vòng tay Tiểu Bạch. Nàng mỉm nụ cười dịu dàng, vuốt ve lưng nó, lúc đó mới thấy trên thân mình Tiểu Hôi chi chít vết thương, có chỗ thịt còn lộ ra đỏ hồng.

"Ôi...!" Tiểu Bạch khẽ thở dài lắc đầu, đến dưới một gốc cây đặt Tiểu Hôi ngồi xuống, đoạn lấy từ trong người ra một bình ngọc nhỏ, miệng xuýt xoa thương xót: "Bé con à, ngươi còn đi theo con người xui xẻo này thì còn phải nếm nhiều cay đắng đó!"

Ba con mắt của Tiểu Hôi cùng chớp chớp, đầu lắc lia lịa, miệng kêu "khech khech" liên hồi ra vẻ bất bình, chùng như không thích Tiểu Bạch nói Quý Lệ như vậy. Tiểu Bạch lườm con khỉ rồi nói với giọng giận dữ: "Đúng rồi, biết rồi, chỉ có chủ nhân của mày là tốt nhất thôi!"

Tiểu Hôi toét miệng cười, tay gãi đầu có vẻ rất sung sướng.

Tiểu Bạch lại nhắc Tiểu Hôi vào lòng, lấy ra mấy viên thuốc nhỏ từ trong bình ngọc, dùng tay bóp vụn thành một thứ bột nhỏ mịn màu xanh rồi cẩn thận rắc lên miệng những vết thương còn rướm máu của nó. Chẳng bao lâu bột xanh đã ngấm vào da thịt, phát ra những âm thanh lách tách nhỏ xíu, trong nháy mắt phần lớn các vết thương của Tiểu Hôi đã kéo liền miệng, thật là thứ thuốc chữa ngoại thương thần diệu!

Ngập ngừng một lúc, Tiểu Bạch đưa tay xé mấy mảnh vải trắng trên y phục cẩn thận băng bó cho Tiểu Hôi. Chú khi ba mắt một mực yên lặng để cho nàng băng bó, có lẽ nó cũng hiểu được ý tốt của nàng.

Một khắc sau, cả mình Tiểu Hôi đều quấn băng trắng toát, chỉ còn lộ ra ngực, tay trái, chân phải và sau đầu, trông chẳng khác gì một binh sĩ trọng thương nhưng mang dáng vẻ hết sức khôi hài. Tiểu Hôi không ngừng nhìn lại mình, đồng thời ngoáy ngoáy chân tay một cách vụng về, dường như không biết làm gì với bộ dạng mới của mình.

Tiểu Bạch trừng mắt quát: "Không được cử động!"

Tiểu Hôi giật mình nhảy bắn lên, đoạn toét miệng cười rồi ngồi im như đá.

Quý Lệ đột nhiên động đậy, miệng khẽ rên lên mấy tiếng, khiến cả Tiểu Bạch và Tiểu Hôi cùng quay lại nhìn.

Quý Lệ vẫn hôn mê, miệng lẩm bảm nhắc đi nhắc lại, vẫn là hai chữ "Bích Dao!"

Tiểu Bạch khẽ lắc đầu thờ dài, chậm rãi bước lên mấy bước, nhìn xa xa về phía Hồ Kỳ Sơn. Một lát, Tiểu Hôi gãi đầu bước lại, níu vạt áo Tiểu Bạch rồi trèo lên ngồi trên vai nàng.

Trong mắt Tiểu Bạch hiện nổi buồn man mác, tay nhẹ nhàng vuốt ve Tiểu Hôi. Trước mắt họ, ngọn Hồ Kỳ Sơn đã vĩnh viễn mất khỏi thế gian, chỉ còn lại vực sâu thăm thẳm không ngừng tuôn chảy dòng nham thạch nóng bỏng, giữa tầng không vẫn quay cuồng đám dị quang đỏ máu.

"Tiểu Hôi, làm sao bây giờ?" Tiểu Bạch khe khẽ cất tiếng, nói với Tiểu Hôi nhưng thực ra nàng đang tự hỏi chính bản thân mình: "Bích Dao đi rồi, ta sợ hẳn sẽ không sống nổi!"

Tiểu Hôi ngây ra nhìn Tiểu Bạch, không biết có hiểu lời nàng không mà ba con mắt cứ không ngừng đảo đi đảo lại. Tiểu Bạch khẽ cười lên một tiếng chua chát, đoạn quay nhìn gã trai đang nằm trên đất, vẫn thờ nhẹ nhưng sinh khí dường như đã cạn kiệt.

"Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ hẳn cứ mãi thế này...?"

Đột nhiên Tiểu Hôi kêu lên mấy tiếng "khech khech." Tiểu Bạch nghiêng tai lắng nghe rồi lắc đầu cười khổ, nhắc con khỉ xuống ôm vào lòng, hỏi nhỏ: "Về nhà ư? Nghe được đấy, nhưng mà..."

Nàng lại nhìn Quý Lệ, đoạn dịu dàng nói với Tiểu Hôi: "Hẳn có nhà không?"

Hỏi xong câu đó, trong lòng Tiểu Bạch cũng chợt phảng phất một nỗi đau. Nàng sùng sốt khi phát hiện ra mái tóc của Quý Lệ đã có sợi bạc.

Nhân gian có câu "Thương hải tang điền" kiếp người nhỏ nhoi, ai mà biết trước được điều gì? Tiểu Bạch lặng người trong suy nghĩ mông lung, phải một lúc sau tiếng kêu của Tiểu Hôi mới làm nàng bừng tỉnh. Nàng hất mái tóc ra sau, lại cười chua xót, lần này là cho bản thân mình.

Đã bao năm nay vẫn là cảm giác thê lương ấy!

Tiểu Hôi bỗng nhảy phắt ra khỏi tay Tiểu Bạch, đứng trên mặt đất hoa chân múa tay, ngón tay không ngừng chỉ về hướng Bắc, miệng liên tục kêu "khếch khếch!"

Tiểu Bạch chăm chú nhìn con khỉ, đôi mày dần dần chau lại, một lúc nàng mới gật đầu: "Người muốn chúng ta về ngôi nhà cũ của hấn?"

Tiểu Hôi gật đầu lia lịa.

Trên mặt đất, Quý Lệ vẫn mê man như không còn sinh khí. Lặng lẽ mấy giây, Tiểu Bạch lại than lên: "Được rồi, chúng ta đi vậy, dù sao cũng còn hơn là ngồi đây chờ đợi!"

Tiểu Hôi lại toét miệng cười, Tiểu Bạch giơ tay đỡ con khỉ nhảy lên vai mình. Nàng đi về phía Quý Lệ, lặng lẽ nhìn hấn một lúc rồi khẽ thốt: "Về nhà thôi!"

Tia sáng trắng lại rục lên chiếu đến tận mây xanh, vùn vụt bay về phía bắc.

oOo

Trung Nguyên. Thanh Vân Sơn.

Dưới Thanh Vân Sơn vạn vật vẫn sinh sôi nảy nở. Khắp nơi tràn ngập màu xanh của cỏ cây, thoang thoang vắng lại tiếng chim kêu lạnh lốt. Thấp thoáng trong cây cỏ là những bức tường đồ nát đứng im lìm, nơi một thời đã từng là Thảo Miếu thôn.

Thời gian qua đi, cảnh vật cũng đã đổi thay. Ngọn gió hiu hiu làm lay động những nhánh cây nhỏ, mang theo cả mùi thơm của hoa lá.

Dải sáng trắng từ trên trời chậm rãi buông xuống. Không đợi Tiểu Bạch dừng lại, Tiểu Hôi đã từ trên vai nàng nhảy ra, lăn vòng quanh những bụi cỏ xanh rì, thích chí kêu lên mấy tiếng, điệu bộ vui mừng đến tột độ. Khóe miệng Tiểu Bạch hé nở nụ cười, cẩn thận ôm Quý Lệ đến cạnh một bức tường đồ nát. Lúc này Quý Lệ đã dần dần hồi tỉnh, nhưng thần sắc trông còn nguy kịch hơn cả lúc hôn mê. Từ đầu đến chân da dẻ trắng bệch, mặt cắt không còn giọt máu, hai mí mắt chỉ hơi động đậy, tay chân vẫn chưa thể cử động.

Nhìn bộ dạng Quý Lệ, Tiểu Bạch không khỏi lo lắng trong lòng. Trên đường đến thôn Thảo Miếu hấn đã có lúc tỉnh lại được vài giây, nhưng lập tức lại rơi vào hôn mê trầm trầm. Cho dù nàng đã dùng bao lời khuyên giải, nhưng xem ra không một lời nào lọt vào tai hấn.

Cho dù đã biết từ trước, Tiểu Bạch vẫn không thể ngờ được sự ra đi của Bích Dao lại gây tổn thương cho Quý Lệ đến thế. Cho dù nàng có là Cửu Vĩ Hồ Ly, đã ngàn năm hành đạo thành tinh, nhưng cũng

bắt lực trước tình cảnh của Quý Lệ lúc này.

Bên cạnh họ, Tiểu Hôi vẫn nhảy nhót tung tăng, trên tay cầm mấy thứ quả dại, bắt chọt ném về phía Tiểu Bạch ra hiệu ăn được. Dường như chỗ này đã quá quen thuộc với nó.

Tiểu Bạch quay lại nhìn Tiểu Hôi, tiện tay cầm mấy quả dại lên, lại mỉm cười chua chát: "Con khi này hay thật, từ sáng đến tối lúc nào cũng vui vẻ như vậy, giá chủ người cũng được như thế thì..."

Tiểu Hôi nhìn nàng cười toe toét rồi đặt quả dại trước mặt Quý Lệ. Quý Lệ vẫn nằm yên không nhúc nhích. Đợi một lúc, dường như cũng hiểu được chủ nhân của mình không thể tự ăn, Tiểu Hôi nhún vai ngồi xuống dựa vào Quý Lệ, bắt đầu ăn uống ngon lành.

Trời đã về chiều, chỉ có hai người và một con khỉ trong một thôn xóm hoang tàn. Tiểu Bạch lặng lẽ không buồn lên tiếng, thần sắc Quý Lệ vẫn trắng bệch im lìm. Tiểu Hôi ăn xong gói đầu lên đùi chủ nhân, bốn chân giang ra ngáy khò khò.

Những quầng sáng âm u trôi đi lặng lẽ, cảnh sắc trời cao không ngừng thay đổi. Mây trắng từng đám bông bênh, gió hiu hắt thổi khua cây là xạc xào.

Mặt trời mệt mỏi lê về phía tây, nền trời cũng dần sẫm lại.

Khi màn đêm từ từ buông xuống cũng là lúc vàng trăng hiện ra, treo lơ lửng ở phía đông xa xăm. Trên nền trời, sao đêm bắt đầu lấp lánh, như vạn con mắt đang dõi xuống trần gian.

Tiểu Hôi chọt kêu lên những tiếng nho nhỏ, trở mình rồi tiếp tục ngủ say sưa, trên khuôn mặt láu lỉnh khê điếm nụ cười, cả trong mơ con khỉ này cũng không hề bị muợn phiền quấy rối.

Ánh trăng bàng bạc phủ khắp rừng núi. Tiểu Bạch gượng nhẹ đứng lên, ngẩng đầu tư lự nhìn trời đêm, rồi bắt chọt như vô thức con mắt nàng quay về phương nam, không kèm được tiếng thở dài.

Nàng đã đi qua bao nhiêu vạn dặm, đã chịu bao bão táp phong ba, xiêm áo trên người đã thấm không biết bao nhiêu sương gió.

Đêm về khuya, ánh trăng vẫn bàng bạc lung linh.

oOo

Trên đỉnh Tiểu Trúc Thanh Vân Sơn, Lục Tuyết Kỳ đang ngồi một mình bên cửa sổ. Áo nàng trắng như tuyết, mỏng manh như sương mai. Ánh trăng rót từ trên cao xuống, in dáng hình tuyệt mỹ bên cửa sổ, nhẹ lay như làn sóng trong bóng lá dập dờn.

Không biết đã bao đêm nàng ngồi đó, ngược nhìn trời đêm, im lặng ngắm những vì tinh tú trên trời cao.

Xa xa, mơ hồ vẳng đến tiếng lao xao lá trúc. Ánh trăng chiếu rọi, gió nhẹ thổi lướt qua lay động xiêm y. Bên cạnh nàng, Thiên Gia thần kiếm nằm yên lặng bên cửa sổ, tắm mình dưới ánh trăng thanh lạnh lẽo, cũng đẹp như chính nàng.

Mặt trăng từ từ trôi nhẹ lên giữa thình không, Lục Tuyết Kỳ đưa mắt nhìn ra xa, đôi mi thanh tú nhẹ khép trong phiến muợn âu sầu.

"Người vẫn khỏe đấy chứ?"

Âm thanh khẽ thoảng đến mức Lục Tuyết Kỳ không nghe thấy, như có một áng mây mỏng lướt qua vầng nguyệt, ánh trăng chỉ xao động nhẹ rồi lại sáng rõ lung linh.

Trong khoảnh khắc ấy, chừng như linh cảm thấy điều gì, Lục Tuyết Kỳ nhíu mày, chậm rãi đứng dậy bước ra ngoài.

Bên kia không xa là một rừng trúc. Dưới ánh trăng, thân trúc in trên đất những vệt dài. Chỉ trong khoảnh khắc đã có bao nhiêu hình bóng hiện ra rồi tan đi trên đất. Thân sắc Lục Tuyết Kỳ đột nhiên biến đổi, cất giọng lạnh lùng: "Cao nhân phương nào, hãy hiện thân đi!"

Bóng trúc đung đưa, trong hàng ngàn vệt đen sẫm ấy mơ hồ bóng dáng một người như có như không. Bỗng nhiên từ cái bóng đó phát ra một âm thanh đờ đờ: "Quả nhiên ta đã tìm được cô, cho dù lúc nào gặp cô cũng khiến ta giật mình."

Lục Tuyết Kỳ lạnh lùng nhìn vệt đen trên rừng trúc, tiếng nói dịu dàng của ai đó gợi cảm giác rất đổi thân quen. Giọng nói ấy dường như nàng đã từng nghe chính tại nơi này. Tuy trong đầu nghĩ như vậy khuôn mặt nàng vẫn giữ vẻ lãnh ngạo như sương mai, chỉ lạnh lùng hỏi: "Là ai vậy?"

Một trận gió núi bỗng thổi qua khiến những thân trúc càng xao động mạnh, bóng trúc ngã nghiêng lộ rõ một nhân ảnh nữ giới trong trang phục trắng. Bóng hình đó bay bay tới, thì ra là Tiểu Bạch.

Dưới ánh trăng rục rịch, chỉ thấy một dung nhan kiều mị với cặp mắt thanh tú đẹp như tranh vẽ, làn da trắng muốt nõn nà chẳng khác nào Lục Tuyết Kỳ.

Lục Tuyết Kỳ sững lại một lát, chẳng thể ngờ được Tiểu Bạch lại xuất hiện giữa đêm khuya như vậy, giọng nói càng lạnh lùng hơn: "Tại sao lại là cô?"

Tiểu Bạch cười nhạt: "Là ta thì sao?"

Im lặng giây lát, Lục Tuyết Kỳ mới cất được lời: "Cô tìm tôi có chuyện gì?"

Tiểu Bạch nhìn nàng cười mỉm: "Đêm khuya thanh vắng, cô không ngủ lại ra ngoài ngắm trăng, hay là đang nhớ đến ai vậy?"

Đôi má Lục Tuyết Kỳ bỗng ửng hồng, nhưng giọng nói vẫn lạnh lùng như tuyết: "Đó là chuyện riêng của ta, còn cô đến đây làm gì? Đây là Tiểu Trúc Phong Thanh Vân Môn, là khu vực ta cai quản. Nếu cô không nói rõ, đừng trách ta không khách khí!"

Tiểu Bạch bình thản: "Ta đến đương nhiên là vì có chuyện! Nghe ta nói đây, trong lòng cô đang nghĩ về ai thì ta cũng vì người ấy mà đến!"

Lục Tuyết Kỳ lặng đi, hai mắt nhìn sững Tiểu Bạch. Khuôn mặt nàng vẫn giữ nét cười rạn rỡ, không có vẻ gì là đóng kịch. Chân chừ một lát Lục Tuyết Kỳ mới chậm rãi hỏi: "Vậy hẳn... hẳn bị sao vậy?"

Tiểu Bạch chột thờ dài: "Hắn đang ở khu nhà đồ của Thảo Miếu thôn dưới chân Thanh Vân Sơn."

Lục Tuyết Kỳ ngẩn người, nét mặt thoáng vẻ xúc động, tay nắm chặt song cửa sổ. Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, dung nhan nàng lại tối đi, lắc đầu khẽ nói: "Ta không thể đi được!"

Đền lượt Tiểu Bạch hoảng hốt: "Cô vừa nói gì?"

Lục Tuyết Kỳ lặng lẽ giây lát, đầu càng cúi thấp: "Thanh Vân Môn xảy ra nhiều chuyện như vậy, các bậc tiền bối cũng vì thế mà phiền lòng, hưởng hồ thân phận hiện nay của hần... Ta đi gặp hần cũng là vi phạm giới luật, phá vỡ phép tắc. Hơn nữa dù có gặp thì cũng được gì đâu?"

Nói đến đây, lòng nàng không khỏi xao động, khẽ cắn răng thở dài nhẹ, dường như phải cố gắng nén lòng. Có ai biết được, sau giây lát lặng lẽ ấy niềm xúc động bỗng trào dâng trong lòng nàng, cơ thể nóng bừng, tim đập nhanh hơn, cuối cùng nàng cũng chẳng thể khống chế được bản thân của mình nữa, hỏi hỏ Tiểu Bạch: "Hần... hần vẫn khỏe chứ?"

Tiểu Bạch không nói gì, chỉ lặng lẽ chăm chú nhìn nàng.

Lòng Lục Tuyết Kỳ thoáng nổi bất an, toàn thân bắt chợt run lên, hai mắt mở to nhìn Tiểu Bạch chờ đợi.

Tiểu Bạch im lặng một lát mới nói khẽ: "Bích Dao đi rồi!"

Lục Tuyết Kỳ nghe như sét đánh ngang tai, đứng lặng im không nói được câu nào. Trong đầu nàng như có hàng trăm cơn gió rít vi vu, tâm trí trống rỗng chỉ còn một khoảng không trắng.

Tiểu Bạch khẽ khàng: "Cô và hần cũng không phải là người ngoài, tình trạng hần bây giờ..."

"Hần đang như thế nào?" Lục Tuyết Kỳ đột nhiên cất tiếng hỏi dồn, khuôn mặt nàng đã trắng bệch ra, hai chân run rẩy như đứng không vững nữa.

Tiểu Bạch lắc đầu thở dài: "Sức khỏe hần rất không tốt, ta cũng chẳng có cách nào nữa mới đến tìm cô."

Lục Tuyết Kỳ khép mi, khóe mắt hiện rõ vẻ thê lương vô hạn. Con người vốn lạnh lùng như băng giá của nàng giờ đây đã không còn chút nào vẻ lãnh ngạo thường ngày. Nàng khẽ thở từng hơi nặng nhọc, ngỡ như tất cả gánh nặng trần gian đang đè lên đôi vai nàng, hai mắt rục lên nhìn chăm chăm vào Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch không nói mà chỉ lẳng lặng gật đầu.

"Vù..." Cánh cửa sổ dưới tay Lục Tuyết Kỳ vỡ nát, tay kia nắm lấy Thiên Gia, thân hình ngọc ngà cất lên, lao vào giữa menh mông rừng núi.

Cái gì gọi là phép tắc, cái gì gọi là giới luật?

Nàng giờ chỉ còn nước mắt và nỗi tương tư đè nặng trong lòng!

Bay vút lên cao không, bay theo gió mà đi!

Gió phả vào mặt rát như dao cắt, cũng không đau bằng nỗi nhớ trong lòng nàng. Đêm nay, nỗi nhớ đã thành ngọn lửa, chỉ một câu nói là bùng lên dữ dội.

Bích Dao đã mất! Nỗi đau ấy làm sao hần có thể chịu nổi! Mười năm trời đằng đẵng, có ai hiểu hơn nàng những nỗi niềm sâu kín trong lòng hần!

Nàng cứ thế ngược gió bay đi, kiên quyết đến điên dại, không một lần ngoái đầu nhìn lại. Bóng tối nơi

xa xăm kia đang trùm lên hẳn, giá lạnh liệu có đang hành hạ hẳn?

Nàng phải bay đi, đến bên người ấy!

Ở cùng người ấy!

Trăng vẫn vàng vạc sáng soi, một bóng hình cô đơn trên đất.

Tiểu Bạch chậm rãi đến trước khung cửa sổ vỡ nát, nhìn thật lâu rồi mới từ từ ngẩng lên. Hai con mắt đẹp tuyệt trần chậm rãi khép lại, đầu gật khẽ, môi nhẹ nở nụ cười. Nụ cười mang cả nỗi chua xót lẫn hạnh phúc.

Vàng trăng vẫn treo lơ lửng trên cao, đêm lạnh hơn, sao dần dần thưa thớt.

oOo

Một đợt gió từ xa thổi tới mang theo hơi đêm lạnh lẽo. Thảo Miếu thôn hoang tàn vắng lặng, cỏ cây dập dờn như sóng biển dưới gió đêm, từ bốn phía xung quanh tiếng côn trùng vắng kêu rí rả.

Nơi góc tối, Quý Lệ vẫn nửa nằm nửa ngồi, dựa vào tường không nhúc nhích. Tiểu Hôi vẫn gói đầu lên đùi hẳn ngủ. Từng đợt gió miên man thổi đến, dường như con khi nhỏ cũng cảm thấy lạnh, miệng không ngớt chóp chép làu bàu, hết trở mình rồi cuộn tròn lại, đến cả cái đuôi cũng quặp sát vào thân, một lúc lại chìm vào giấc ngủ.

Một tia sáng trắng chợt hiện lên dưới ánh trăng, lao giữa tầng không đến thôn Thảo Miếu với tốc độ nhanh đến phi thường, đến nỗi khi hạ xuống đất tia sáng đó khiến cây cỏ rạp hẳn xuống, mãi một lúc sau mới trở lại trạng thái ban đầu.

Luồng bạch quang tan đi, hiện ra Lục Tuyết Kỳ với nét mặt lo lắng. Nàng vội vàng nhìn quanh, đâu đâu cũng chỉ thấy những bức tường đổ nát, giống y như lần trước nàng đã đến đây. Ngoài ánh trăng vẫn chiếu lung linh, hầu như chỗ nào cũng bị bao phủ một màu đen mù mịt.

Nàng vẫn chưa tìm được người ấy!

Đứng lại giây lát, nàng mới chậm rãi đi lên phía trước, bước vào chỗ ẩn giấu biết bao nhiêu chuyện xưa. Mỗi đổ nát trước mặt nàng là một bản bi ca lay động. Nơi đây đã từng chứng kiến cả hạnh phúc tràn trề lẫn đau khổ tột cùng của con người. Tất cả đã bị chôn vùi dưới lớp đất đá kia, dưới đêm khuya lạnh vắng chỉ còn lại cảnh hoang tàn và những cơn gió rít.

Thiên Gia thần kiếm trong tay của Lục Tuyết Kỳ đột nhiên tỏa ra những vầng hào quang lấp lánh, dường như cũng hiểu được nỗi lòng chủ nhân.

Trong bụi cây dưới chân Lục Tuyết Kỳ đột nhiên phát ra tiếng kêu khe khẽ. Nàng thoát giật mình, nét mặt biến sắc, tích tắc sau một con chuột chui ra rồi chạy biến vào một bụi cây um tùm khác.

Lục Tuyết Kỳ đứng lặng vài giây rồi mới lắc đầu thở dài, bình thường đến cả Thú Thần cũng không làm nàng chớp mắt nhưng bây giờ chỉ con chuột nhỏ lại khiến nàng sợ đến đứng tim. Nỗi lo cho người ấy đã biến nàng thành một nữ nhi yếu đuối từ lúc nào rồi!

Tiếng chuột chạy tuy làm Lục Tuyết Kỳ sợ hãi, nhưng cũng đánh thức cả chú khi Tiểu Hôi. Nó lăn

sang một bên, đôi tai khê động đập rồi tích tắc sau cả ba con mắt đều mở to nhìn lơ lảo.

Có tiếng bước chân từ khu nhà đổ nát vọng lại.

Tiểu Hôi leo phất lên tường nhìn xung quanh, vẫn không nhìn thấy bóng dáng Tiểu Bạch. Quay nhìn về phía Quý Lệ, chủ nhân nó vẫn nằm thiem thiep ở đó khiến Tiểu Hôi ngẩn ra, đoạn ngồi xuống bên bức tường đổ mắt hướng nhìn về chỗ có tiếng bước chân.

Trong đêm tối, con mắt vàng của Tiểu Hôi rục lên một cách kỳ dị.

Lục Tuyết Kỳ khê cất bước xuyên qua những ngôi nhà đổ, từ lúc hạ thân xuống thôn Thảo Miêu đến giờ chưa được bao lâu nhưng trong tim nàng lại có cảm giác như ngàn năm đã trôi qua. Đi đến đâu cũng là khoảng không mù mịt, bóng cây hòa lẫn bóng tường hoang thành những hình thù quái đản, trong lòng Lục Tuyết Kỳ xiết bao lo lắng lẫn căng thẳng. Thậm chí nàng còn mơ hồ tự trách phải chăng nàng đã quá hấp tấp bỏ lại Tiểu Bạch, đại đột đến đây một mình? Nghĩ đến đây nàng không tự chủ được vội bước nhanh hơn, đi thêm vài bước chân rồi đột nhiên Lục Tuyết Kỳ dừng lại.

Phía trước một bức tường đổ le lói ánh hào quang, một con mắt vàng rục đang nhìn chằm chằm vào nàng.

Ánh trăng mờ ảo. Lục Tuyết Kỳ tiến thêm vài bước nữa, đã nhìn rõ cả ba con mắt của con khỉ màu tro, thân mình quấn băng trắng trông vừa kỳ lạ vừa hết sức khôi hài. Cả ba con mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Lục Tuyết Kỳ.

"Tiểu Hôi!"

Trái tim Lục Tuyết Kỳ bỗng đập rộn ràng. Gần như vô thức, nàng hồi hải tiến lại gần. Vạt áo trắng tinh khôi rơi trên bức tường đổ nát, như bông hoa cuối cùng sót lại của mùa xuân.

Tiểu Hôi nhìn Lục Tuyết Kỳ lảng không tiến lại, gãi đầu như không biết phải làm sao. Trong những nữ nhân từng tiếp xúc với Quý Lệ, quan hệ của Tiểu Hôi với Lục Tuyết Kỳ là lạnh nhạt nhất. Chỉ cần nhìn thấy bộ y phục trắng muốt lạnh như băng tuyết kia, Tiểu Hôi đã cảm thấy ngại ngùng.

Mặc dù như vậy, con khỉ nhỏ biết rõ nữ nhân kia có mối quan hệ tuyệt đối không bình thường với chủ nhân của mình. Vì thế khi nhìn nàng bay tới, Tiểu Hôi chần chừ không biết phải tỏ thái độ ra sao.

Thấy Tiểu Hôi không có phản ứng gì, Lục Tuyết Kỳ càng hoang mang lo lắng. Nàng ôm chú khỉ vào lòng rồi đưa mắt nhìn quanh. Không thấy một ai, Lục Tuyết Kỳ run rẩy: "Hắn đi đâu rồi?"

Trong phút hoang mang, hai bàn tay nàng bất giác siết mạnh. Vẫn đôi cánh tay nõn nà ấy, nhưng đột nhiên như trở thành hai gọng kềm thép khiến Tiểu Hôi hoảng loạn khua chân múa tay liên hồi, miệng rít lên the thé. Ánh mắt Lục Tuyết Kỳ bất giác chuyển từ con khỉ về phía sau bức tường đổ. Trong bóng đêm loang lổ ánh trăng, một thân hình bất động đang nửa nằm nửa ngồi ở đó.

"Phịch" một tiếng, hai bàn tay nàng bỗng chợt buông ra. Tiểu Hôi đang cố vùng vẫy bỗng mất đi chỗ dựa, rơi thẳng từ trên cao xuống đất. Cú ngã động phải một vết thương nào đó khiến cho nó đau đớn nhảy cẫng lên, phần nộ nhăn nhó nhìn Lục Tuyết Kỳ.

Lục Tuyết Kỳ đã không còn để ý đến Tiểu Hôi, đi vòng qua bức tường đỏ, chậm chậm tiến đến bên Quý Lệ. Trước mặt nàng là một người nửa sống nửa chết, đôi mắt mở trừng vô hồn không biết đang nhìn về phương nào. Trên khuôn mặt tiêu tụy ấy thậm chí còn thoát ra một làn hơi mục nát như của một thi thể bắt đầu phân hủy.

"Choang!"

Thần kiếm Thiên Gia rơi từ tay nàng xuống đất, nhưng Lục Tuyết Kỳ chẳng hề để ý. Nàng từ từ quỳ xuống trước mặt Quý Lệ, hai giọt lệ long lanh chậm chậm ứa ra từ hai bên khóe mắt.

"Tiểu Phàm!"

Quý Lệ vẫn trơ như đá như chưa từng quen biết gì nàng. Trong đầu hấn lơ mơ chút cảm ứng, nhưng chỉ sau khoảnh khắc lại trở về trạng thái ban đầu, giống như con chim mệt mỏi nằm trong chiếc tổ vô hình nhưng chắc chắn, không dám bay ra thế giới bên ngoài dù chỉ để nhìn một chút.

Lục Tuyết Kỳ run rẩy đưa tay từ từ ôm lấy khuôn mặt Quý Lệ. Những đường nét quen thuộc khiến tim nàng đã bao đêm mong nhớ, khóe miệng khẽ run lên trong tiếng gọi thiết tha: "Tiểu Phàm, là ta đến đây, ta là Tuyết Kỳ đây!"

Quý Lệ vẫn im lìm, nét mặt không thay đổi.

Gió đêm lạnh lẽo, tiếng cỏ cây xào xạc. Tiểu Hôi ngồi im chăm chú ngắm nhìn. Dưới ánh trăng kia, có ai biết đến góc nhỏ hoang tàn này, có ai biết đến tình yêu chìm nổi long đong của hai con người ấy?

Những giọt lệ long lanh rơi từ mắt Lục Tuyết Kỳ lên khuôn mặt Quý Lệ, mang theo cả hơi ấm của nàng. Lục Tuyết Kỳ nhẹ nhàng ngồi xuống đất, khuôn mặt đã trở lại vẻ kiên nghị thường ngày.

"Đừng sợ, mình không được sợ!"

Nàng tự nhủ với lòng, đoạn khẽ ôm lấy đầu Quý Lệ.

Lục Tuyết Kỳ ghì đầu hấn vào lòng như không muốn rời ra. Ngẩng đầu nhìn trời, trên cao kia mặt trăng vẫn tỏa sáng lung linh.

"Tiểu Phàm, đừng sợ, sẽ tốt cả thôi mà...!" Nàng thì thầm, giọng nói dịu dàng mà kiên định.

Ánh trăng vẫn chiếu xuống trần gian, chiếu rọi bóng dáng đôi trai gái đang nương dựa vào nhau. Trăng muôn đời đều như vậy, lặng lẽ, dịu dàng.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Chương 254

Linh Vị

Thần Châu hạo thổ, núi non xanh rờn, đất đai màu mỡ, không có vẻ gì gợi nên rằng những dãy núi kỳ dị trải dài suốt một dải Tây Nam lại bắt nguồn từ chính nơi đây.

Trên trời thấp thoáng bóng hai nhân ảnh đang bay về phía Hồ Kỳ Sơn, nơi đặt tổng đường của Quý Vương Tông. Tối hôm trước họ đã đột nhập vào Thanh Vân Sơn, tìm cách phá hỏng "Thiên Cơ Tỏa." Sau khi bí mật phá hủy Thiên Cơ Tỏa trên đỉnh Mạch Sơn núi Thanh Vân, Kim Bình Nhi và Thương Tùng đạo nhân theo lời Quý Vương, nán lại vài hôm cẩn thận thăm dò các vùng xung quanh núi. Trên đường đi, Thương Tùng đạo nhân chỉ một mực trầm lặng, thỉnh thoảng mới nói vài câu. Kim Bình Nhi ít nhiều hiểu được mâu thuẫn trong lòng lão, nhưng dù có hiểu nàng cũng không chút đồng tình với lòng nhân từ của Thương Tùng, thậm chí còn có phần coi thường. Dù sao ngoài mặt nàng vẫn luôn vui vẻ nói cười.

Đã vào vùng đất gần Hồ Kỳ Sơn, hai người hạ thân tìm chốn nghỉ. Thung lũng này không rộng lắm, một khe nước nhỏ quanh co chảy xuống chân núi. Sau một ngày du hành không nghỉ, Kim Bình Nhi sớm đã thấy khát, liền chạy ngay đến bên suối vốc nước lên uống.

Nước suối trong lành mát lạnh. Kim Bình Nhi uống liền mấy vốc mới thở một hơi dài rồi quay sang cười với Thương Tùng: "Nước suối ngọt mát lắm, sao đạo trưởng không uống một chút đi?"

Thương Tùng đạo nhân chậm rãi ngồi xuống một tảng đá, lắc đầu từ chối, vẻ mặt đờm sắc u ám. Từ lúc rời Thanh Vân Sơn lão vẫn giữ bộ mặt như vậy. Kim Bình Nhi cười thầm trong bụng nhưng không nói ra lời, chỉ cúi xuống suối dùng tay té nước lên mặt rồi ngẩng đầu lên lắc mạnh.

Ánh nắng chiếu xuống, những giọt nước lóng lánh trên làn da trắng muốt của nàng, lóng lánh như những hạt trân châu trên tấm lụa mềm mại.

"Bình Nhi cô nương...!" Từ đằng sau Thương Tùng đạo nhân khẽ gọi nàng.

Kim Bình Nhi không ngờ Thương Tùng đạo nhân lại chủ động bắt chuyện, trong lòng ngạc nhiên, nàng quay lại mỉm cười ngọt ngào: "Có chuyện gì vậy, đạo trưởng?"

Mi mắt Thương Tùng đạo nhân khẽ cụp xuống, không nhìn vào khuôn mặt kiều diễm của nàng, đôi mày chau lại dường như có chuyện trọng đại, cất giọng trầm trầm: "Quý Vương sai chúng ta phá hỏng

Thiên Cơ Tòa, ta đã đoán ra dụng ý trong đó, Ma Giáo..."

Nói được một nửa, lão đột nhiên dừng lại. Kim Bình Nhi vẫn nhìn lão cười cười, ánh mắt lộ vẻ châm biếm. Thương Tùng đạo nhân lặng im giây lát, đoạn thấp giọng xuống: "Thánh Giáo mưu toan nhất thống thiên hạ, Thanh Vân Môn đương nhiên là đối thủ lớn nhất. Chúng ta đã phá hỏng Thiên Cơ Tòa, chỉ cần cắt một mẻ là khiến chúng bại vong. Nhưng ta không hiểu tại sao Quý Vương Tông chủ lại phái chúng ta rà soát những nơi dân thường sinh sống xung quanh làm gì. Những thường dân đó chỉ là loại chân yếu tay mềm, làm sao dám chống lại chúng ta?"

Kim Bình Nhi nheo mắt nhìn Thương Tùng đạo nhân, đoạn khẽ cười: "Phải chăng trong lòng đạo trưởng đang rất phiền muộn?"

Nét mặt Thương Tùng càng trầm xuống, thở dài: "Ta chỉ cảm thấy cuộc tấn công Thanh Vân Môn nên tạm thời hoãn lại. Nếu để dân thường bị liên lụy thì thật chẳng có ích gì..."

Kim Bình Nhi mỉm cười: "Hà tất đạo trưởng phải lao tâm khổ tứ như vậy? Tôi không có ý kiến gì ở đây cả!" Đột nhiên nàng dừng lại giây lát rồi mới thận trọng lên tiếng: "Nói thật với đạo trưởng, lục soát quanh khu vực Thanh Vân Sơn này là làm theo lời dặn dò của Quý Vương Tông chủ, còn nguyên do vì sao thì tôi không rõ. Nhưng Tông chủ quyết chẳng phải vô cớ mà làm vậy."

Nét mặt Thương Tùng đạo nhân dần ra đôi chút, dường như thấy Kim Bình Nhi nói cũng có lý, nhưng giọng nói vẫn có phần do dự: "Ta biết thế, nhưng vẫn không hiểu được tại sao phải đi lục soát những chỗ dân thường? Những nơi đó chỉ có thường dân chứ làm gì còn ai khác? Mỗi chỗ như vậy tính ra cũng đến mấy nghìn người, chỉ sợ nếu có chuyện gì..."

Kim Bình Nhi cười mỉm: "Nếu chúng ta đã nghĩ tới điều đó thì Tông chủ lòng sâu như bể cả, làm gì lại nghĩ không ra? Đạo trưởng việc gì phải lao tâm khổ tứ!"

Thương Tùng đạo nhân thở dài: "Chính vì biết lòng Quý Vương thâm sâu như biển nên ta mới không đoán ra rốt cuộc ngài đang nghĩ gì. Chỉ sợ ngài đột nhiên..."

Nói không hết câu, lão chùng như thấy có chút vô nghĩa, bèn cười chua chát, lắc đầu im lặng.

Kim Bình Nhi đương nhiên chẳng lo lắng gì cho tính mạng dân thường ở quanh Thanh Vân Sơn, thái độ có chút kỳ lạ của Thương Tùng càng khiến nàng thấy không thuận mắt. Cả tính mạng của chính mình sau này còn không biết sẽ như thế nào, làm sao lại lo người khác được đây? Hay đây chính là tính cách của đạo nhân, gia nhập Ma Giáo bao năm mà vẫn không sửa được?

Càng nghĩ càng rối lên, Kim Bình Nhi nhún vai không thèm để ý nữa. Nàng quay lưng lại đi đến bên bờ suối, lại muốn thưởng thức làn nước trong lành. Nhìn Thương Tùng vẫn cúi đầu trầm mặc, Kim Bình Nhi thoáng bất nhẫn, cất giọng an ủi: "Đạo trưởng yên tâm đi, những điều không ngờ tới thì..."

Chữ "thì" chưa nói hết, ánh mắt Kim Bình Nhi chợt đông cứng lại, cả người nàng cũng như biến thành đá.

Con suối lúc này trong lành là thế, bây giờ đã loang lổ những vệt máu bầm đen, dập dờn trôi theo

dòng nước. Kim Bình Nhi nét mặt đại biến, nhìn trừng trừng vào những vệt máu loang. Nhớ lại lúc nãy chính mình đã uống nước rửa mặt bên dòng suối này, nàng không khỏi sinh cảm giác muồn nôn ọe. Nàng cố trấn tĩnh, lẳng lặng bước về hướng thượng nguồn.

Thương Tùng đạo nhân vẫn không biết gì về quái sự trong lòng suối, ngạc nhiên hỏi với theo: "Kim cô nương, có chuyện gì vậy?"

Kim Bình Nhi không đáp, chỉ nhìn chằm chằm xuống suối mà rảo bước. Lúc này Thương Tùng đạo nhân cũng đã phát hiện ra sự dị thường. Chân chừ giầy lát rồi lão cũng bước theo sau nàng.

Con suối này vừa nông vừa hẹp, nước sâu chưa đến đầu gối, chỉ đi ba bốn bước là qua được bờ, nhưng dòng nước uốn lượn lại có vẻ rất dài, hai người đi mãi vẫn chưa thấy thượng nguồn.

Những vệt máu dị thường vẫn trải dài theo dòng nước.

Kim Bình Nhi và Thương Tùng đạo nhân bất giác nhìn nhau, cả hai đều nhíu mày, họ đoán máu này không phải của con người. Bởi máu người không thể đủ để chảy xa như thế, mà nếu trải dài như vậy thì máu người cũng đã bị tan vào nước rồi. Vệt máu này lại đông đặc mà không lan tỏa, nhất định có điều gì kỳ quái.

Từ khe sâu thung lũng, gió chợt thổi u u. Rừng cây lay động, lá xào xạc đung đưa càng làm cho cảnh vật thêm âm đạm.

Thương Tùng đạo nhân đột nhiên dừng lại, Kim Bình Nhi nhướn mày: "Sao vậy?"

Im lặng một lát Thương Tùng mới nói: "Ta nghĩ chúng ta không cần phải nhiều chuyện làm gì!"

Kim Bình Nhi nhún vai, dường như không ngờ những lời như vậy lại phát ra từ miệng lão: "Đạo trưởng, ngài cũng không cần phải sợ như vậy chứ?"

Nét mặt Thương Tùng thoáng chút phẫn nộ nhưng lão vẫn kiên nhẫn đáp lại: "Phải lấy đại sự làm trọng, Quý Vương Tông chủ đã dặn dò chúng ta không được chậm trễ. Ta nghĩ chúng ta cũng đã đến lúc phải hồi báo rồi!"

Nói xong, chẳng đợi Kim Bình Nhi trả lời, lão xoay người bay lên không trung, theo hướng Hồ Kỳ Sơn thẳng tiến.

Trong mắt Kim Bình Nhi ánh lên vẻ coi thường, nàng cũng chẳng buồn đuổi theo, lại tiếp tục nhìn vào vệt máu đông kia. Rồi từ từ, sắc mặt nàng cũng như đông lại.

Từ thượng nguồn đột nhiên vẳng lại tiếng hú khe khẽ. Kim Bình Nhi nghiêng tai lắng nghe, rồi đột nhiên nàng nhảy dựng lên, nét mặt hoang mang nhìn về phía trước. Ở khúc ngoặt con suối, âm thanh bị rừng cây um tùm chặn lại. Kim Bình Nhi không đi thêm nữa, chỉ bước đến bên một gốc cây chụ thì nhìn ngược dòng suối.

Nét mặt nàng đột nhiên thay đổi.

oOo

Thương Tùng đạo nhân đã cố ý bay thật chậm, không ngờ mãi vẫn không thấy bóng dáng Kim Bình

Nhi. Lão đạo nhân nhìn lại phía sau, trong lòng không khỏi dấy lên phần nộ. Ngày thường Kim Bình Nhi với lão rất khách khí, cứ một mực "đạo trưởng" mà gọi, nhưng Thương Tùng sớm đã nhận thấy vẻ chế nhạo trong nụ cười ngọt ngào của nàng. Hoặc giả Kim Bình Nhi thực ra không cố ý cười nhạo Thương Tùng mà đó chỉ là cảm giác vu vơ của lão. Từ lúc phản bội Thanh Vân Môn gia nhập vào Ma Giáo, trong lòng Thương Tùng ngày càng sinh ra những suy nghĩ kỳ quái khó chịu.

Lúc này là một lúc Thương Tùng khó chịu như thế, do dự không biết nên bỏ đi một mình hay quay lại tìm Kim Bình Nhi. Thế rồi sau lưng lão lóe lên một vầng hào quang tím nhạt, hóa ra nàng cũng đã đuổi tới nơi.

Kim Bình Nhi bay cạnh Thương Tùng, y phục phấp phới trong làn gió núi. Bình thường lúc nào cũng cười rạng rỡ, nhưng giờ đây khuôn mặt nàng lại trầm hẳn xuống như đang suy nghĩ chuyện gì.

Thương Tùng đạo nhân quay sang có ý chờ nàng lên tiếng. Kim Bình Nhi liền nhoẻn miệng cười, nụ cười có chút miễn cưỡng, đoạn nói to như muốn khóa lấp sự bối rối: "Đạo trưởng, chúng ta đi thôi!"

Thương Tùng đạo nhân im lặng bay tiếp. Kim Bình Nhi nhìn theo lão, nét mặt không có chút gì châm biếm, chỉ lẳng lẳng bay chậm chậm theo sau.

Thung lũng này còn cách Hồ Kỳ Sơn đến vài trăm dặm, những mạch núi trập trùng nối tiếp nhau trải dài tít tắp. Người bình thường muốn đến nơi ít nhất cũng phải mất đến nửa tháng, nhưng Kim Bình Nhi và Thương Tùng chỉ cần chưa đến nửa ngày.

Càng đến gần đỉnh Hồ Kỳ, nét mặt Kim Bình Nhi càng trở nên trầm mặc lo lắng. Dưới chân họ cảnh vật dần dần hiện ra, đỉnh cao nhất của Hồ Kỳ Sơn đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một vực sâu thăm thẳm. Cách xa hàng dặm đã nghe thấy tiếng sục sôi của dòng nham thạch nóng rực, phun ra thành những vệt máu kỳ dị. Không những thế, hơi nham thạch còn tụ lại trong không trung thành một hình ác ma đỏ máu.

Không trung tràn ngập mùi huyết tanh hôi.

"Làm sao thế này, đã xảy ra chuyện gì?" Thương Tùng đạo nhân giật mình tự hỏi.

Lão đạo nhân đưa mắt nhìn bốn xung quanh, trong lòng mỗi lúc một thêm sợ hãi. Bên cạnh lão, Kim Bình Nhi chợt kêu lên một tiếng "O!" khe khẽ. Thương Tùng đạo nhân quay sang, Kim Bình Nhi chỉ tay về bên phải, hạ giọng: "Đạo trưởng nhìn xem!"

Thương Tùng nhìn theo hướng tay Kim Bình Nhi, chỉ thấy những tia sáng màu đỏ thoát mờ thoát hiện. Trong những vệt đỏ ấy dường như loáng thoáng mấy chục bóng người. Thương Tùng định thần nhìn kỹ, mới phát hiện ra mấy chục người đó đều là những thanh niên cường tráng, trên người đều mặc y phục sắc sỡ của Quỷ Vương Tông.

Thương Tùng lúc này mới thở ra một hơi nhẹ nhõm. Xem ra mới chỉ đi có mấy ngày mà Hồ Kỳ Sơn đã xảy ra chuyện lớn, nhưng Quỷ Vương ông ta chẳng chuyện gì có thể làm khó được. Đệ tử Quỷ Vương Tông xuất hiện ở đây, chứng tỏ Quỷ Vương vẫn bình an vô sự.

Các đệ tử Quý Vương Tông cũng đã nhận ra hai người, từ từ tiến lại. Thương Tùng đạo nhân cao giọng: "Ta là Thương Tùng đạo nhân, nơi này đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Kim Bình Nhi không lên tiếng mà đưa mắt nhìn về phía miệng vực sâu thẳm, đang bị bao phủ bởi những quầng dị khí đỏ máu, đoạn quay lại lặng lẽ đi sau Thương Tùng lại gần đám đệ tử Quý Vương Tông.

Gã toán trưởng gật đầu với Thương Tùng đạo nhân ra vẻ bái lễ. Nhưng không biết tại sao động tác y trông khá cứng nhắc, chỉ nói ấp úng: "Nhìn qua... đạo trưởng..."

Thương Tùng đạo nhân chau mày. Mấy tên này đúng là đệ tử của Quý Vương Tông, nhưng khẩu khí lại có phần kỳ quặc, giọng nói đứt quãng, cử chỉ cứng đờ như người gỗ, không giống chút gì với người bình thường.

"Quý Vương Tông chủ đầu, ta muốn bẩm báo với ngài!" Thương Tùng đồng dục.

Mấy chục tên đệ tử vẫn chờ người ra, đoạn từ từ xoay mình về những tia sáng đỏ, đồng thanh: "Tông chủ ở trong này, đợi ngài lâu lắm rồi đó!"

Thương Tùng đạo nhân sốt ruột khua tay: "Được rồi, người dẫn đường đi!"

Gã toán trưởng gật đầu, bước đi vào bước rồi nói chậm rãi: "Đúng rồi... .. ừ!"

Đoàn người tiếp tục đi về phía vực thẳm, Thương Tùng đạo nhân vẫn muốn hỏi xem nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng bọn người như gỗ này chỉ làm lão thêm bức tức. Đợi lát nữa gặp Quý Vương lão phải hỏi cho ra lẽ.

Kim Bình Nhi đi sau, tiến từng bước chậm rãi, tiếp tục lặng lẽ quan sát đám đệ tử. Mấy tên đó ngoài những cử chỉ cứng nhắc thì đều giống người bình thường. Tuy không thấy sự khác lạ nhưng Kim Bình Nhi vẫn cảnh giác cao độ.

Càng gần đến những tia sáng đỏ giữa không trung, Kim Bình Nhi đột nhiên phát hiện xung quanh nàng, ánh mắt đám đệ tử bỗng chuyển sang sắc đỏ như màu máu tươi. Hành động của chúng không còn đờ đẫn nữa mà mỗi lúc một trở nên nhanh nhẹn, nguồn sáng đỏ như đã tiếp thêm năng lượng cho chúng.

Thương Tùng đạo nhân đột nhiên có cảm giác bất an vô cớ, nhưng trong lòng không hiểu tại sao. Đột nhiên, từ phía sau vang lên tiếng kêu khe khẽ, tất cả đều quay đầu lại, Kim Bình Nhi đã ngồi xuống đất, hai tay che miệng thở hổn hển, khuôn mặt tái mét đau khổ.

Hơi thở Kim Bình Nhi mỗi lúc một nặng nhọc, hai tên đệ tử Quý Vương Tông đứng sau lưng nàng dường như đã biến thành đá. Đột nhiên sau lưng chúng vang lên một âm thanh quái lạ như tiếng đá nện xuống đất. Kim Bình Nhi nhìn về phía tiếng động, mặt liền biến sắc: "Hóa ra người cũng đến?"

Mấy tên đệ tử kinh ngạc quay lại, chỉ thấy phía sau là khoảng không trống rỗng. Không có một ai, tiếng đá nện cũng không còn.

Kim Bình Nhi đã biến mất như chưa từng xuất hiện.

oOo

Tổ sư từ đường sau Thanh Vân Sơn, vẫn quang cảnh vắng lặng như thường lệ. Rừng cây tĩnh mịch, tiếng chim rùng từ xa vắng lại. Từ đường nghi ngút hương khói, toát ra vẻ thần bí tối tăm.

Lâm Kinh Vũ ngẩng đầu nhìn trời, trên đỉnh đầu gã là bầu trời xanh ngắt, không một bóng mây. Ánh nắng ấm áp chiếu rọi xung quanh. Ngang lưng gã, thanh Trảm Long Kiếm tỏa những tia hào quang xanh biếc lung linh.

Thời tiết hôm nay xem ra không đến nỗi tồi!

Khóe miệng Lâm Kinh Vũ hé nở nụ cười. Cầm chiếc chổi trong tay, gã bắt đầu quét dọn phía trước điện thờ.

Từ khi lão nhân thần bí qua đời, trên Thanh Vân Sơn đã có biết bao thay đổi, nhưng chẳng có ai để ý đến góc khuất yên tĩnh này, cũng dường như quên cả Lâm Kinh Vũ. Dần dần gã đã mặc nhiên thay lão nhân ấy trở thành người trông coi Tổ Sư Từ đường.

Những chiếc lá vàng khô đã được vun thành đống. Ngày nào cũng vậy, Lâm Kinh Vũ cần mẫn quét trong yên lặng. Núi rừng yên vắng, gió nhẹ thổi hắt hiu, không biết ngoài kia cuộc sống ra sao? Chắc là náo nhiệt hơn rất nhiều!

Đột nhiên trước mắt Lâm Kinh Vũ xuất hiện một đôi chân làm gã giật mình, bởi nếu không phải là ngày bái tổ thì chẳng có ai đến đây. Hắn ngẩng đầu lên, bất giác giật mình, sững sờ lùi lại mấy bước, khuôn mặt tái mét: "Sư bá chương môn...!"

Trước mặt hắn là Đạo Huyền chân nhân đã mất tích từ nhiều ngày trước. Trên người lão vẫn mặc chiếc áo choàng xanh thẫm nhưng đã có nhiều chỗ rách. Mấy giây qua đi, Đạo Huyền chân nhân vẫn một mực im lặng. Nhìn kỹ dường như lão có vẻ gầy hơn trước, khuôn mặt nhuốm một vẻ thê lương.

Lòng Lâm Kinh Vũ bối rối đến cùng cực, mặc dù không phải đệ tử hàng đầu của Thanh Vân Môn nhưng gã cũng biết tất cả các vị tiền bối trên Tiểu Trúc Phong. Đạo Huyền chân nhân và Điền Bất Dịch xảy ra mâu thuẫn, thế rồi Điền Bất Dịch qua đời, còn Đạo Huyền chân nhân đã mất tích lại đột nhiên xuất hiện nơi đây, những kỳ biến đó sao không làm người ta ớn lạnh?

Đạo Huyền chân nhân dường như không để tâm đến Lâm Kinh Vũ, ánh mắt lão chỉ lướt qua gã rồi hướng về phía điện thờ Tổ sư.

Đạo Huyền chân nhân đứng ngẩn điện thờ rất lâu, đoạn chậm rãi hỏi: "Chỉ có mỗi mình người ở đây sao?"

Lâm Kinh Vũ lúng túng một lát rồi mới gật đầu: "Dạ đúng!"

Ánh mắt Đạo Huyền chân nhân chuyển xuống thanh Trảm Long Kiếm gã mang trên người. Ánh hào quang màu ngọc bích sáng lên. Mặc dù cổ nhân đã không còn nữa nhưng thanh kiếm vẫn mang một vẻ uy nghiêm khó tả, không thể lẫn lộn với những thanh kiếm thường.

Màu ngọc bích của Trảm Long Kiếm chiếu vào mắt Đạo Huyền, sắc mặt lão cũng biến đổi, như chìm vào trong mơ màng. Những suy nghĩ hỗn loạn cứ hiện ra trong đầu Lâm Kinh Vũ, không biết nên về

bẩm báo với sư trưởng hay ở đây tiếp tục dò xét Đạo Huyền?

Ánh mắt Đạo Huyền không ngừng thay đổi, rồi như sự tỉnh cơn mơ, lão nói như ra lệnh: "Người ở đây, chưa được ta cho phép thì không được đi vào!" Nói đoạn không chờ Lâm Kinh Vũ trả lời, lão đi thẳng vào trong, tiến đến bàn thờ Sư tổ.

Lâm Kinh Vũ không biết nên làm thế nào, đành chỉ đứng yên nhìn theo bóng dáng Đạo Huyền chân nhân khuất dần trong không gian tối mờ u ám.

oOo

Giữa Từ đường là một bàn thờ lớn, phía sau đặt vô số linh bài. Không khí trang nghiêm khiến Đạo Huyền chân nhân khẽ run lên, nhưng chỉ thoáng chốc lão đã lấy lại được bình tĩnh, tiến đến phía trước bàn thờ, thắp một nén hương rồi từ từ quỳ xuống trước linh vị Tổ Sư.

Trong ánh sáng u tối, khuôn mặt lão cũng xám đi ảm đạm, chỉ có làn hương khói nhẹ nhàng bay lên.

"Sư tổ Thanh Vân Môn, đệ tử là Đạo Huyền..."

Tiếng Đạo Huyền trầm đục, giọng nói khàn khàn, đôi tay run rẩy cầm nén hương, trong lòng dường như xáo động kịch liệt đến nỗi câu nói chỉ thốt ra được một nửa rồi nghẹn lại trong cổ họng.

Đạo Huyền gục đầu xuống trước bài vị, những ngọn nến trong điện thờ bỗng nhiên bập bùng cháy theo ngọn gió nhẹ không biết từ đâu ùa vào trong điện.

Lâm Kinh Vũ đứng như trời trồng giữa sân Từ đường, bỗng nhiên gã cảm thấy một luồng dị khí không biết từ đâu bay tới, nhưng chắc chắn không phải từ trong điện thờ Tổ Sư.

Trong đầu gã hiện lên khuôn mặt với biểu tình kỳ quái của Đạo Huyền chân nhân, lòng dậy lên cảm giác bất an. Quanh khu đại điện, rừng cây đột nhiên trở nên tĩnh mịch đến khó tả, cả tiếng chim kêu cũng không còn. Dường như lũ chim cảm nhận được sự dị thường nào đó nên đã im tiếng hót.

Trong điện thờ, cơn run rẩy của Đạo Huyền chân nhân ngày càng lớn hơn, bầu không khí hắc ám trước mắt lão càng lúc càng mờ mịt. Đại điện lúc trước tĩnh mịch là thế, không biết từ lúc nào đã chìm trong tiếng u u của cơn gió xoáy tròn.

Gió thổi mỗi lúc một mạnh, Đạo Huyền run lên lẩy bẩy, toàn thân bị trùm trong màn âm u ấy. Thế rồi lão từ từ đứng dậy, trên khuôn mặt bỗng hiện lên những nét tàn ác hung bạo. Nhưng nhìn kỹ, sâu trong vẻ mặt tàn ác ấy, ánh mắt Đạo Huyền vẫn ánh lên nỗi đau khổ như phải nhẫn nại chịu đựng điều gì. Rồi nỗi đau khổ ấy dần dần nhạt đi, như không chống đỡ được phần ác trong con người lão.

Gió xung quanh Đạo Huyền mỗi lúc một thêm dữ dội. Thậm chí ban thờ lớn cũng bị thổi lùi về phía sau, những hàng linh bài lắc lư không ngừng trong cơn gió xoáy.

Chỉ nghe "choang" một tiếng, chiếc lư hương cùng một tấm linh bài rơi xuống nền đá, phát ra một âm thanh loảng xoảng chói tai. Tiếng rơi làm kinh động Đạo Huyền, lão ngoái đầu sang nhìn rồi không hiểu sao toàn thân run lên, nét hung ác trên mặt dần dần lui đi, cả làn gió kỳ lạ cũng biến mất.

Trên mặt Đạo Huyền lúc này chỉ còn lại sự hồi hận bi thương.

Ánh đèn mờ mờ u ám. Tấm linh bài rơi nằm im trên đất, giữa tấm bài gỗ là một phiến trắng.

Đó là một tấm linh bài không có chữ!

Tấm bài trắng ấy như đang lạnh lẽo nhìn chăm chăm vào Đạo Huyền.

Đạo Huyền sững người ra nhìn tấm bài không chữ. Rồi lão từ từ bước lại, nhặt tấm bài lên, cẩn thận dùng tay xoa sạch.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu. Trong bóng tối, Đạo Huyền không ngừng gọi khẽ: "Su huynh!"

Lâm Kinh Vũ bên ngoài đã sốt ruột đến không chịu nổi. Cuối cùng gã cũng quyết định đi vào trong điện, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Vừa khi gã đặt chân vào đại điện Từ đường, bầu không khí kỳ bí cùng luồng dị phong đột nhiên biến mất. Lâm Kinh Vũ vừa kinh ngạc vừa lo lắng, cuối cùng vẫn cương quyết bước vào.

Trước bàn thờ là Đạo Huyền chân nhân, con người đã cứu vớt cru mang Lâm Kinh Vũ, đưa gã thành thần tiên như bây giờ.

Lâm Kinh Vũ rút cuộc cũng không dám quấy rầy Đạo Huyền, chỉ đứng yên chờ thời gian chậm chạp trôi qua. Khi gã bắt đầu nghi ngờ trong Từ đường liệu còn ai hay không thì Đạo Huyền chân nhân lại xuất hiện.

Nét mặt Đạo Huyền không chút biểu cảm, từ từ bước ra khỏi điện, không nhìn vào mắt Lâm Kinh Vũ. Gã không hiểu, cũng không dám hỏi tại sao.

Ngang qua Lâm Kinh Vũ, đột nhiên Đạo Huyền dừng lại, lặng đi giây lát rồi cất giọng khe khẽ: "Hãy... chăm sóc họ cho tốt!"

Lâm Kinh Vũ sững người không hiểu Đạo Huyền định nói đến ai. Nhưng rồi đột nhiên nhớ đến ban thờ với bao nhiêu linh bài Tổ Sư Thanh Vân Môn, gã gật đầu, cung kính: "Đệ tử đã rõ!"

Đạo Huyền chăm chú nhìn vào mặt gã, rồi ngấm sang bộ y phục trắng trên người Lâm Kinh Vũ, thanh Trảm Long Kiếm hắt đeo trên lưng, chột gật đầu về an ủi: "Giống lắm, giống lắm!"

Lâm Kinh Vũ không hiểu lão nói gì, ngẩng đầu lên định hỏi cho rõ nhưng Đạo Huyền đã biến mất tự lúc nào. Chần chừ giây lát, gã đi vào giữa điện thờ.

Gian đại điện vẫn không có gì thay đổi. Lâm Kinh Vũ nhíu mày đến bên bàn hương án Sư Tổ. Chiếc lư đồng cắm ba nén nhang gỗ bạch đàn vẫn đang cháy dở, tỏa ra ba làn khói mỏng manh.

Lâm Kinh Vũ nhìn lên hàng bài vị, chợt phát hiện một linh bài bị đặt quá gần. Thu dọn đại điện hàng ngày, hẳn đã nhớ như in từng vị trí các linh bài. Lâm Kinh Vũ lắc đầu bước đến, cầm tấm linh bài đặt vào chỗ cũ. Đột nhiên trong mắt gã hiện lên vẻ kinh ngạc.

Bài vị này vốn trước đây trống không, nhưng khi Lâm Kinh Vũ cầm lên, hẳn đọc được một hàng chữ: Thanh Vân Môn Vạn Kiếm Nhất chi Linh Vị.

Hàng chữ được khắc lên bằng máu.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Chương 255

Triệu hoán

Thảo Miếu thôn đồ nát dưới chân Thanh Vân Sơn.

Mặt trời lên rồi lặn, ngày dài đến đêm thâu, Lục Tuyết Kỳ không nhớ mình đã ở lại đây bao lâu rồi. Nỗi nhớ nhung cùng nghĩa tình khắc cốt ghi xương mười mấy năm qua chừng như cũng bắt đầu lu mờ, nàng đang đi dần đến giới hạn của sự chịu đựng. Mỗi ngày mỗi đêm qua đi, cảm giác tuyệt vọng trong tâm nàng lại dày lên một chút, cứ lẻo đẹo bên cạnh hấn trong tình trạng thế này, liệu nàng và hấn còn có tương lai? Nếu có, cái tương lai ấy liệu sẽ ra sao?

Quý Lệ, không phải, giờ đây hấn chỉ còn là Trương Tiểu Phàm, chí ít, trong ký ức của Lục Tuyết Kỳ trước sau không hề có mảy may thay đổi. Còn con người tiều tụy tội nghiệp trước mặt nàng đây, chẳng khác nào một khúc gỗ không hơn không kém.

Những ngày qua, Lục Tuyết Kỳ đã tìm bao nhiêu cách, cố đánh thức Trương Tiểu Phàm tỉnh lại từ trong ác mộng quỷ ma, nhưng tất cả đều thất bại. Đã đến lúc nàng không thể làm gì hơn nữa. Khắp thế gian này, chỉ nàng là hiểu được nỗi đau trong lòng Quý Lệ, nhưng bản thân nàng cũng đã mệt mỏi lắm rồi!

Nàng không còn định một lần nữa thử kêu gào hấn tỉnh lại, giờ đây nàng chỉ muốn yên tĩnh ở bên cạnh hấn, im lặng ôm lấy hấn trong lòng. Tại nơi đồ nát hoang vu của Thảo Miếu thôn một thời, Lục Tuyết Kỳ lặng lẽ ngồi nhìn mặt trời lên, trông mặt trời lặn, ngắm vàng trăng sáng với muôn vàn vì sao xa xăm. Gió đồng hoang vẫn không ngừng thổi tới đem theo mùi hương cỏ cây, vờn lên khuôn mặt tĩnh lặng của nàng.

Có phải không, trong suy nghĩ nàng có chút cảm giác xấu hổ, nhưng tự đáy lòng nàng lại hạnh phúc được ở bên người mình yêu. Sự gần gũi chỉ giản đơn như thế, Lục Tuyết Kỳ đã phải âm thầm kìm nén mười mấy năm qua. Giờ phút này, nàng không muốn nghĩ hay làm gì nữa, chỉ cần được bên hấn mà thôi.

Gió nhẹ mơn man mái tóc dài óng ả.

Lại một đêm nữa đến với nàng.

Hai người dựa vào bức tường đồ nát, lặng lẽ nương tựa vào nhau. Cây cỏ trên đất bỗng đứng đưa lay động, như có gì đó đang đi tới, nhưng Lục Tuyết Kỳ vẫn không chút để tâm. Quả nhiên chỉ tích tắc sau, Tiểu Hôi từ một đám cỏ chui ra, nhảy tót lên bờ bức tường đồ trên đầu hai người. Những vết thương trên thân mình đã lành, Tiểu Hôi ngồi chễm chệ trên bức tường đồ, hai tay chìa ra một đồng lớn trái cây, thả rơi tung tóe xuống đất, lên khắp cả đầu mình Lục Tuyết Kỳ và Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm vẫn nằm yên bất động. Đầu Lục Tuyết Kỳ bị mấy quả chín rơi trúng, tuy không đau nhưng lại làm mất đi vẻ thanh tao của nàng. Lục Tuyết Kỳ ngược nhìn lên con khỉ ngồi trên bức tường. Tiểu Hôi lập tức nhảy căng lên, lùi lại mấy bước, ba con mắt lộ vẻ cảnh giác, nhưng hai tay vẫn ôm khư khư một đồng trái cây, liên tiếp cho vào miệng nhai tốp tốp.

Phải chăng Tiểu Hôi không có duyên với Lục Tuyết Kỳ? Trong con mắt Tiểu Hôi, cảnh tượng Trương Tiểu Phàm nằm trong lòng nàng quả không thuận mắt chút nào! Tiểu Hôi biết Lục Tuyết Kỳ đã nguyện cả đời tu đạo, tại sao nàng lại có những động tác khiêu khích thế kia? Chừng như hiểu lòng dạ Tiểu Hôi nên nét mặt Lục Tuyết Kỳ cũng thoáng sầm xuống.

Đúng lúc Tiểu Hôi đang nghi ngại nhìn chằm chằm Lục Tuyết Kỳ bằng cả ba con mắt, không ngờ người con gái lãnh ngạo ấy bỗng nhiên mỉm cười. Nụ cười âm áp như nắng xuân hoa nở, như gió xuân ngọt ngào, không còn một chút gì sự lãnh đạm thường thấy ở nàng.

Lục Tuyết Kỳ nhặt mấy quả cây rơi trên mặt đất, dịu giọng: "Hóa ra ngươi đi kiếm thức ăn. Đa tạ!"

Tiểu Hôi phút chốc lâm vào tình thế khó xử, ba con mắt lăm lét nhìn nàng hồi lâu, miệng he hé cười khan một tiếng, đoạn ngồi trở về chỗ cũ lặng lẽ nhai trái cây.

Lục Tuyết Kỳ nhìn Tiểu Hôi cười mỉm, rồi ngoái đầu lại dồn ánh mắt lên khuôn mặt Trương Tiểu Phàm, khe khẽ dịu dàng: "Tiểu Phàm, hãy dậy ăn chút gì đi chứ!"

Ánh mắt Tiểu Phàm như lạc vào đâu đó xa xăm. Hắn không nói một lời, cũng không gật hay lắc đầu. Lục Tuyết Kỳ đã quen với cảnh tượng ấy, chỉ khẽ mỉm cười an ủi. Nàng dùng những ngón tay ngọc ngà cẩn thận bóc vỏ từng quả một bón vào miệng hắn. Bao nhiêu ngày đêm này Trương Tiểu Phàm vẫn vậy, im lặng theo bản năng chậm chạp nuốt chút ít quả ngọt từ tay nàng.

Đây có thể là mối quan hệ gì? Lục Tuyết Kỳ nghĩ ngợi miên man, nàng đã chờ đợi mười mấy năm trời, chỉ mong sao được tự do cùng hắn bên nhau, nhưng đây có phải là cái tương lai nàng đã từng bao mơ ước?

Nàng cúi đầu cẩn thận bóc vỏ quả, mắt bất chợt nhìn thấy một vật khiến nàng sững sờ buông rơi quả chín trong tay. Bao ngày này Trương Tiểu Phàm bất động chẳng khác nào khúc gỗ, bàn tay co thành hình nắm đấm cứng đờ. Lục Tuyết Kỳ thấy vậy nhưng không mấy để ý. Lần này nhìn gần hơn nàng mới phát hiện ra trong tay Trương Tiểu Phàm đang nắm giữ một vật gì đó, đến chết cũng nhất định không chịu buông ra.

Lục Tuyết Kỳ chau mày gỡ những ngón tay, xem cho bằng được đó là vật gì. Nàng không ngờ rằng,

Trương Tiểu Phàm yếu đuối suy nhược là thế mà bàn tay lại nắm chặt vật đó đến mức nàng gỡ mãi không ra. Mất một lúc lâu nàng mới tách được những ngón tay của hắn ra khỏi vật đó.

Dưới ánh trăng nhạt cuối tuần, những ngón tay trắng bột của Quý Lệ buông ra, để lộ một mẫu vải từ y phục nữ nhân, mẫu vải có màu xanh của nước!

Lục Tuyết Kỳ không kềm nổi tiếng thở dài, cúi xuống nhìn Quý Lệ vẫn bất động nằm đó, cái nhìn chan chứa vẻ dịu dàng khôn tả.

Nàng khe khẽ vòng tay ghì hắn chặt hơn vào lòng. Gió thoang thoảng thổi, tóc mai của nàng lướt qua trên khuôn mặt hắn.

"Tiểu Phàm, thôi thế cũng được... rồi sẽ ổn thôi mà...!" Nàng gượng cười, đôi mắt chứa chan ngán lệ: "Lâu lắm rồi, khi ta vẫn còn là một cô bé, ta nhớ mẫu thân cũng từng ôm ta, cùng nhìn trời sao như đêm nay vậy."

Lục Tuyết Kỳ chậm chậm ngược lên, nhìn trời đêm mênh mông thăm thẳm, muôn vàn vì sao lấp lánh, huyền bí lung linh: "Mẫu thân bảo, người ta ai cũng đều phải chết, nhưng người tốt sau khi chết đi sẽ biến thành sao sống mãi trên trời cao, cứ mỗi đêm về đều nhìn xuống chúng ta dưới đất. Mẫu thân chúng ta là người tốt, phải không nào? Vậy thì hai người đó đang ở trên kia nhìn xuống chúng ta đó, Tiểu Phàm! Cho dù thế nào đi nữa, cả mẹ ta lẫn mẹ người đều chẳng bao giờ muốn thấy người như thế này, người có biết không?"

Trương Tiểu Phàm vẫn cứng đờ trong lòng Lục Tuyết Kỳ, nhưng đôi mi đã khe khẽ động đậy.

Lục Tuyết Kỳ mỉm cười, hai giọt lệ từ mắt nàng rơi xuống, long lanh dưới ánh sáng sao trời. Khuôn dung tươi đẹp của nàng càng mỹ miều hơn trong ánh lệ đêm sao, đôi cánh tay nàng càng ghì chặt hắn hơn vào lòng.

Ta chỉ cần như thế này, mãi bên cạnh chàng như thế này thôi, cứ như thế cũng là quá đủ rồi!

oOo

"Hò ò!"

Bỗng một giọng nói tựa dao sắc cắt lên ngay bên cạnh, giọng nói mang vẻ giận dữ khôn cùng. Lục Tuyết Kỳ giật mình nhìn sang, một bóng nữ nhân mỹ miều đang đứng đó. Con khỉ Tiểu Hôi trên bờ tường nhảy cẫng lên vui mừng, nhảy từ trên bờ tường xuống đất, trèo ngay lên vai nữ nhân, miệng vênh lên "khech khech" như cố ý trêu tức Lục Tuyết Kỳ.

Lục Tuyết Kỳ đâu còn tâm trí để ý tới con khỉ. Nàng chau mày lại có phần bối rối, nói với nữ nhân mới tới bằng một giọng ngữ ngàng: "Tiểu Bạch, cô vừa nói gì?"

Khuôn mặt vốn luôn tươi tắn của Tiểu Bạch biến sắc trong sự giận dữ ghê gớm, nhưng ánh mắt lại hiện rõ vẻ khổ đau. Nàng cau mày lạnh giọng: "Người ta chết tức là hết, chỉ có xuống âm phủ chờ kiếp luân hồi mà thôi! Ma quỷ mới nói người chết được lên làm sao trên trời!"

Đến lượt Lục Tuyết Kỳ biến sắc vì câu nói vô mặt của Tiểu Bạch. Cho dù có cảm kích Tiểu Bạch thế

nào chẳng nữa, nàng cũng không khỏi bắt đầu nổi cơn giận dữ. Tiểu Bạch lại như cố tình gây sự, tiến lên phía trước, không để ý đến Lục Tuyết Kỳ mà dồn mắt vào Trương Tiểu Phàm, lớn tiếng: "Người còn muốn lay lắt thêm bao nhiêu lâu đây? Phải chăng người thấy làm khổ người ta thế vẫn chưa đủ?" Lục Tuyết Kỳ từ giận dữ thoát trở nên hết hoảng lo lắng, định lên tiếng rồi lại thôi, nhưng đôi tay đã nói lên nỗi đau trong nàng, càng ghì chặt hơn nữa Quý Lệ vào lòng.

Cơ mặt Quý Lệ có chút động đậy, nhưng hai mắt đã nhắm lại vẻ bất cần. Tiểu Bạch càng giận dữ hơn, một tay nắm cổ áo hắn kéo xóc lên. Lục Tuyết Kỳ thất thanh: "Đừng, đừng mà! Hắn đang không khỏe...!"

Tiểu Bạch cười nhạt: "Hắn không định tỉnh lại thì ta mắng cho hắn tỉnh. Mắng mà không xong thì ta phải đánh!"

Nói rồi, không chờ Lục Tuyết Kỳ đáp lại, Tiểu Bạch giơ tay ngang nhiên bạt thẳng vào mặt Trương Tiểu Phàm.

"Bốp, bốp!"

Tiếng bạt tay đánh gọn vang lên giữa trời đêm, thái dương Trương Tiểu Phàm sung đỏ hần rõ những ngón tay, khoe miệng chảy máu tươi, toàn thân giật lên liên tiếp. Lục Tuyết Kỳ sợ hãi giật bắn người, vội xông tới gạt phắt Tiểu Bạch ra, ôm ghì lấy Quý Lệ. Nàng đưa tay áo lau vết máu trên miệng hắn, vuốt ve vết hằn bàn tay của hai cái tát trên mặt Quý Lệ. Lòng Lục Tiểu Kỳ đón đau khôn tả, nhìn chăm chăm vào Tiểu Bạch, gào lên: "Cô điên thật rồi!"

Tiểu Bạch bỏ ngoài tai lời Lục Tuyết Kỳ, chỉ nhìn tấm thân run lẩy bẩy của Trương Tiểu Phàm, lạnh lùng: "Người làm như thế làm gì? Suốt ngày vờ chết để làm thần làm quỷ ư? Hay người cố tình khờ khạo làm ma cho Bích Dao? Ta nói với người, người đừng có mà ngu ngốc thêm nữa! Làm như thế chẳng có ích lợi gì đâu, Bích Dao đã chết rồi, đã chết thật rồi!"

"Hực!" Một tiếng thét tuyệt vọng dội lên từ lòng Lục Tuyết Kỳ. Trương Tiểu Phàm đẩy bắn nàng ra rồi lao như một con thú bị thương về phía Tiểu Bạch. Thật không ngờ, Tiểu Bạch đứng yên không hề tránh né, đợi cho Quý Lệ tới gần nàng mới tiến lên bồi thêm cho hắn một cái bạt tay thẳng cánh.

"Bốp!", tiếng bạt tay lần này nghe càng dữ dằn hơn, vọng đi vọng lại giữa những bức tường đồ nát của Thảo Miếu thôn. Trương Tiểu Phàm lại giật nảy lên rồi gục người xuống đất, miệng phun ra một bãi máu tươi thấm đỏ trước ngực. Nhân thân Tiểu Bạch cũng lộ rõ nét khổ đau cố gắng cắn răng chịu đựng, bước đến bên Trương Tiểu Phàm, lại nắm lấy cổ áo hắn nhắc lên: "Đồ hèn nhát, tỉnh lại đi! Người cứ thế này cho đến chết ư? Bích Dao đâu còn có thể sống lại được nữa! Người cho rằng người làm như thế là tỏ được nỗi ân hận hay sao? Người tưởng người đày ải bản thân như vậy là làm lòng mình nhẹ nhõm được sao? Ta nói cho người biết, làm thế chẳng có tác dụng gì hết!"

Đôi mắt Trương Tiểu Phàm vẫn nhắm, nhưng toàn thân bắt chợt run bắn lên, hơi thở loạn xạ toát ra từ đôi môi nhạt nhợt.

Những giọt nước mắt long lanh bắt đầu rơi xuống, nhưng lần này là nước mắt của Tiểu Bạch. Nàng cắn chặt môi, hai dòng lệ cứ thế chảy dài trên má, còn giọng nói thì đã nghẹn ngào:

"Người nói đi, Bích Dao bất chấp tất cả là vì cái gì? Lễ nào chỉ để nhìn người trong bộ dạng thế này suốt đời? Cái chết của Bích Dao không phải là lỗi của người! Người cứ thế này thì linh hồn Bích Dao làm sao yên nghỉ được? Quý Lệ, người có hiểu không?"

Tiểu Bạch dần dần quỳ xuống bên cạnh hắn, thì thào từng tiếng như chính nàng cũng đã cạn kiệt sức lực: "Hãy cố mà sống tiếp đi, Quý Lệ! Người phải sống, chỉ có như vậy mới làm nguôi lòng Bích Dao!"

Dứt lời, ngõ như không thể nào chịu đựng thêm được nữa, nàng đứng lên quay người bước đi như chạy.

Lục Tuyết Kỳ vẫn lặng lẽ đứng đó, khi Tiểu Bạch bước ngang qua trước mặt, nàng mới nói khẽ: "Đa tạ!"

Khuôn mặt Tiểu Bạch vẫn còn long lanh nước mắt, song khóe mắt đã lộ ra nét cười, gật đầu với Lục Tuyết Kỳ, rồi không nói không rằng cất mình lên bay đi.

Đợi đến khi bóng dáng Tiểu Bạch mất hút, Lục Tuyết Kỳ mới đi đến bên Trương Tiểu Phàm. Nàng ngồi thụp xuống, nhẹ nhàng ôm ghì hắn vào lòng. Toàn thân Trương Tiểu Phàm run lên bần bật, nước mắt lưng tròng: "Bích Dao... Bích Dao... , chạy đi, chạy đi...!"

Cả người hắn run bắn lên trong lòng Lục Tuyết Kỳ, nước mắt cứ thế trào tuôn như một đóa trẻ oan ức. Nỗi đau kèm nén cả mười năm trời giờ đây vỡ òa ra trong nước mắt, hắn túm lấy vai Lục Tuyết Kỳ, vội vã ôm chầm lấy nàng, khóc nức lên, miệng nấc nghẹn ngào: "Bích Dao... Bích Dao, chạy đi. Bích Dao... chạy đi...!"

Đêm tối miên man như kéo dài bất tận, nỗi đau thương cứ thế tuôn tràn.

Lục Tuyết Kỳ không ngờ, con người lạnh lùng như đá này lại mềm yếu như thế trước mặt mình. Trong giây phút ấy, trong nàng chỉ còn lại sự thương cảm dịu dàng. Nàng ôm chặt lấy Quý Lệ, như muốn dùng hơi ấm của cả thân thể và tâm hồn mình xua đi giá lạnh trong con người hắn. Cùng với những giọt nước mắt nóng hổi rơi trên mặt Quý Lệ là những lời khe khẽ vỗ về, vỗ về cho hắn và cho cả chính nàng:

"Sẽ tốt thôi mà, tất cả sẽ tốt đẹp thôi...!"

oOo

Sau đêm đó, Trương Tiểu Phàm bắt đầu lấy lại thần thức, nhưng không được bao lâu hắn lại sốt li bì. Trong lòng Lục Tuyết Kỳ hiểu rõ, tất cả tình cảnh này của hắn là vì cái chết của Bích Dao. Suốt hơn mười năm qua, Trương Tiểu Phàm nén chặt nỗi đau trong lòng, đến khi nỗi đau phát tiết được ra ngoài thì hắn đã hoàn toàn kiệt sức.

Lục Tuyết Kỳ đã tận tâm tận lực, dùng rất nhiều loại kỳ dược chữa chạy cho Quý Lệ, vậy mà vẫn hoàn

toàn vô hiệu. Con sốt cứ triền miên không dứt, từ lúc bắt đầu đến giờ đã dài hơn mười ngày, nếu là một người khác thì có lẽ đã không thể sống nổi. Trương Tiểu Phàm giờ đây tiêu tụy đến mức không thể tiêu tụy hơn được nữa, chỉ còn là tấm da bọc lấy bộ xương rệu rã. Lục Tuyết Kỳ lo lắng bội phần, suốt mười ngày đêm nàng thức trắng vì hấn, lo cho hấn từng giọt mồ hôi. Chỉ cần nhìn nàng nửa khắc là hiểu rõ, nữ nhân khi si tình có thể làm nên những kỳ tích nào cho tình yêu của mình.

Hoàng thiên cũng không phụ công nàng. Sang tới ngày thứ mười một, khi nỗi tuyệt vọng của nàng đã lên tới tột đỉnh thì Trương Tiểu Phàm dứt được cơn sốt.

Cho dù qua được cơn nguy kịch, nhưng Trương Tiểu Phàm vẫn hôn mê bất tỉnh. Mặc dù vậy, Lục Tuyết Kỳ đã có thể thở dài nhẹ nhõm, lòng bớt đi nỗi lo âu. Niềm tin đã bắt đầu trở lại, nàng cố gắng sửa sang y phục của Quý Lệ rồi ngồi dựa vào bên hấn ngủ một giấc sâu.

Khuôn dung mỹ miều của nàng hé nở nụ cười thanh thản. Cho dù đang là giấc ngủ, tay nàng vẫn đỡ lấy vai Quý Lệ. Gió nhẹ thổi ngang qua những bức tường đồ nát, cây cỏ lao xao, cành lá vuốt nhẹ lên thân mình hai người. Trời đất tĩnh mịch, trong nơi chốn đã bị trần gian quên lãng ấy đang nhen nhóm một niềm hạnh phúc nhỏ nhoi.

Họ thiếp ngủ không biết đã bao lâu, sao trời đã lặn, hương hoa ngọt ngào lan tỏa. Giấc ngủ của đôi mắt, phải chăng cũng là giấc mộng mười năm trong tâm hồn họ, được yên bình thanh thản, bên người mình yêu chìm trong giấc ngủ yên?

Cùng đi với người ấy, đi suốt cả một đời...

Lục Tuyết Kỳ dần dần tỉnh lại.

Khóe miệng nàng vẫn đọng nụ cười hạnh phúc. Nàng khe khẽ mở mắt, thân thể hấn vẫn còn bên cạnh, đang chìm trong giấc ngủ ngon lành, hơi thở hấn vẫn đều đặn vang lên bên nàng.

Lục Tuyết Kỳ ngồi yên, giữ nguyên tư thế dựa vào người hấn, lắng nghe từng hơi thở của tình nhân.

oOo

Bỗng, từ phía Thanh Vân Sơn xa xăm, một âm thanh dữ dội trên trời cao vọng tới, một đám khói khổng lồ bốc cao. Mặt Lục Tuyết Kỳ tái mét, đôi mày nàng chau lại, chậm chậm ngồi thẳng ngược đầu lên nhìn.

Đám khói trên trời dần biến thành hình lưỡi kiếm, kéo dài mãi vẫn không tan, chính là tín hiệu rất ít khi sử dụng của Thanh Vân Môn, cấp báo xảy ra sự cố trọng đại triệu tập tất cả đệ tử lập tức tụ họp. Lục Tuyết Kỳ lặng lẽ giây lát, ngoái nhìn Trương Tiểu Phàm vẫn đang ngủ yên, đoạn chậm chậm đứng lên. Sau một hồi chần chừ, nàng đưa tay cầm lấy Thiên Gia thần kiếm dựng trên bức tường bên cạnh rồi nhắm hướng Thanh Vân Sơn bước đi.

Gió vẫn thổi, cỏ xanh lay động

Trương Tiểu Phàm vẫn ngủ say trên nền cỏ. Từ bụi cây bên cạnh bỗng xuất hiện cái đầu của con khỉ Tiểu Hôi ba mắt. Chú khỉ nhìn tứ phía, kêu lên hai tiếng, "khech khech", thì ra nó đã biết ngạc nhiên bởi

thiếu bóng dáng của Lục Tuyết Kỳ. Tiểu Hôi chạy đến nhảy phắt lên ngực Trương Tiểu Phàm, gãi gãi đầu rồi ngồi xuống.

Mấy ngón tay Trương Tiểu Phàm đã bắt đầu cử động.

Một khắc qua đi, Lục Tuyết Kỳ lại hạ thân trên đất, bước nhanh tới chỗ Trương Tiểu Phàm vẫn chìm trong giấc ngủ. Tiểu Hôi đang ngồi trên ngực hấn nhấn lên làm bộ mặt quý, đoạn nhảy xuống đất ngồi bên cạnh nhìn ngang nhìn ngửa.

"Tiểu Phàm... xảy ra chuyện rồi!" Lục Tuyết Kỳ hốt hoảng nói nhanh, giọng thì thào như không còn bao nhiêu sức lực: "Ta nhìn thấy tín hiệu khẩn cấp của bản môn triệu tập đệ tử, liền chạy đi xem mới biết trong thời gian chúng ta ở đây, bên ngoài cũng xảy ra đại sự. Quý Vương Tông chủ không hiểu có được bảo pháp kỳ lạ nào đó, đã xâm nhập được vào tâm trí con người, khiến người ta phải tuân theo. Đáng sợ là nghe nói ông ta tàng hình được trong những vũng máu lớn, chỉ cần có máu, cho dù là thường nhân hay đạo sĩ đều trở thành công cụ để ông ta sai khiến..."

Mặt Lục Tuyết Kỳ trắng bệch, bàn tay nắm chặt Thiên Gia thần kiếm. Nàng cúi đầu xuống nhìn Trương Tiểu Phàm, trong ánh mắt vẫn chan chứa tình cảm dịu dàng đau đớn.

Các phái chính đạo đã nhiều lần giao chiến với Quý Vương Tông nhưng rốt cuộc đều bị thất bại. Điều đáng sợ nhất là hầu hết đều đã bị Hồng quang lấy đi tâm trí, trở thành nô lệ của Quý Vương. Hôm nay, Quý Vương Tông đã tiến tới Thanh Vân Sơn, làm mưa làm gió trong hàng trăm dặm vuông của dãy Thanh Vân, bao gồm cả thường dân trong Hợp Dương thành. Trước đó, Quý Vương Tông nhân số thậm chí không nhiều hơn mười vạn, vậy mà giờ đây đã biến thành đại quân hùng hậu, đang tiến đến uy hiếp Thanh Vân Môn.

Lục Tuyết Kỳ chăm chú ngắm nhìn gương mặt Tiểu Phàm, đôi mắt kiều mỹ chảy dài hai dòng lệ. Những giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống bàn tay lạnh giá của hắn: "Ta vốn nghĩ sẽ bất chấp tất cả, bỏ đi tu đạo để cùng chàng gắn bó trọn đời, nhưng giờ đây ta không thể trốn tránh được nữa..."

Đôi môi nàng run lên, từ từ gục đầu xuống: "Thanh Vân Môn đã nuôi dưỡng ta trưởng thành, sư phụ với ta ân trọng như núi. Biết ta tới đây, nhất định họ sẽ trách móc nguyên rủa ta. Điều này ta có thể dẫn lòng cam chịu, nhưng lúc này ta lại không thể không trở về!"

Lục Tiểu Kỳ đắm đuối ngắm nhìn khuôn mặt Trương Tiểu Phàm, dồn hết mọi tình cảm lên ánh mắt, chừng như muốn níu giữ lại tất cả. Cơn gió nhẹ lan tới, váy áo nàng lật phất bay bay.

"Thanh Vân Môn đang lâm nguy, Tru Tiên Kiếm Trận vô địch thiên hạ đã không còn tồn tại nữa rồi. Trận chiến này... e là lành ít dữ nhiều. Ta cũng không biết có thể nhìn thấy chàng nữa không..." Lục Tuyết Kỳ thở một hơi sâu, đưa tay lau vội dòng nước mắt, khóe môi hé nở nụ cười chua chát, thì thầm bên tai Trương Tiểu Phàm: "Tiểu Phàm! Không biết có phải là ý trời, chúng ta có duyên mà không có phận. Thế nhưng..."

Nàng nghẹn lời giây lát, đoạn khẽ nói, dịu dàng mà kiên định: "Nhưng, ta không bao giờ hối hận!"

Dứt lời nàng cúi xuống, nhẹ nhẹ đặt lên môi hắn một nụ hôn.

Nụ hôn thoang thoảng, nhưng tình yêu lại vô bờ...

Lục Tuyết Kỳ cắn môi đứng lên, đăm đăm nhìn Quỷ Lệ lần cuối rồi quay người bước đi. Nàng hiểu mình phải làm gì, cho dù rất nhiều lần muốn ngoái lại, nhưng rốt cuộc nàng đã nén được lòng, như nàng đã kềm nén mười năm trời đằng đằng.

Hay nàng biết, nếu như chỉ một lần nhìn lại, nàng sẽ không bao giờ có được dũng khí rời xa.

Tà áo trắng bay bay, bóng người dần mờ khuất.

oOo

Gió vẫn không ngừng lay động cỏ cây, mang hương thơm ngọt ngào đi khắp chốn. Tiểu Hôi lặng lẽ đến bên Trương Tiểu Phàm, trèo lên ngực hắn, trông theo bóng dáng tà áo trắng khuất dần.

Bàn tay Trương Tiểu Phàm lại cử động nhẹ nhẹ.

Gió vẫn thổi, thời gian vẫn chậm chậm trôi đi, Thảo Miếu thôn vẫn cứ thế chìm trong tĩnh mịch. Ngày đêm nối tiếp nhau, ngày qua tháng lại, sao trời cũng sáng lên rồi lại lặn, chứng kiến những bi kịch nhân gian.

Con khi Tiểu Hôi vẫn ngồi yên trên ngực Trương Tiểu Phàm, bộ dạng đã có phần mệt mỏi. Nó há miệng ngáp dài rồi ho lên mấy tiếng "Khẹc khẹc khẹc!" Đột nhiên như cảm thấy điều gì, ba con mắt của nó trợn lên nhìn xuống.

Một tiếng thở nhẹ nhẹ, rồi Trương Tiểu Phàm dần mở mắt ra.

Đôi mắt đã sáng lại nhưng tròng mắt vẫn còn trắng dã. Trương Tiểu Phàm vẫn nằm bất động, yên lặng nhìn sao trời xoay chuyển trên cao.

Gió đêm rì rào, cỏ cây lao xao. Trong bóng đêm sâu thẳm ấy, những vì sao không ngừng lấp lánh, như chứng cứ của sự vĩnh hằng. Cuộc sống con người có kéo dài đến mấy, cũng chỉ là khoảnh khắc trong vô tận của vũ trụ mà thôi...

Thần tình Trương Tiểu Phàm đã dần trở lại ung dung. Hơn mười năm qua, tâm trí hắn mới thôi không còn bi thương kích động. Hắn nằm yên tại chỗ, âm thầm ngắm nhìn trời cao.

Đêm đen vô tận, đất trời yên ắng, chỉ có tiếng gió khua cây lá rì rào.

oOo

Bình minh xuất hiện, trời lại rạng.

Ánh bình minh tỏa sáng xóa đi bóng đêm còn sót lại. Trương Tiểu Phàm nhắm nghiền đôi mắt, cứ nằm yên như thế rất lâu. Đến khi mặt trời đã lên cao, ánh nắng ấm áp trùm lên thân thể, lúc này hắn mới mở mắt ra lần nữa, và thực sự đứng lên.

Phải loạng choạng một lúc hắn mới đứng vững được trên đất. Quay đầu nhìn bốn phía xung quanh, Tiểu Phàm dần nhận ra quang cảnh đã gắn bó thân thiết với hắn từ tuổi ấu thơ, những ký ức thân thiết vô chùng mà cũng bi thương tột độ.

Hắn bước chân đi, bàn chân giẫm lên thảm cỏ mềm mại không gây ra một tiếng động. Tiểu Hôi theo sát bên cạnh, vất vả lắm mới leo được lên vai hắn.

Trương Tiểu Phàm lặng lẽ đi về phía bắc Thảo Miếu thôn, nơi còn một đống đổ nát càng làm tăng thêm vẻ hoang tàn. Nhìn ra xa hơn, mắt hắn bắt gặp bóng dáng của ngôi miếu nhỏ năm nào.

Hắn dừng chân lại ngắm nhìn hồi lâu, quan sát kỹ hơn cảnh đổ nát của ngôi miếu. Rất lâu sau đó hắn mới mím một nụ cười, nụ cười chua chát nhưng không còn một chút gì oán giận.

Đoạn, hắn quay người đi, không một lần ngoái đầu nhìn lại: "Nào, đi thôi Tiểu Hôi!"

Con khi Tiểu Hôi "khech khech" lên mấy tiếng nho nhỏ, theo bản năng lại đưa tay gỡ đầu. Trương Tiểu Phàm khẽ nhắm mắt, đón nhận làn gió mát thổi tới:

"Đi thôi, đến nơi chúng ta cần đến!"

Ánh mắt hắn hướng về phía trước, ngắm nhìn dải Thanh Vân Sơn sừng sững chọc thẳng trời cao.

oOo

Thanh Vân Sơn một thời ngạo nghễ, giờ đây vắng lặng hoang tàn. Con đường lên núi vô cùng tĩnh mịch, vì sự biến gần đây khiến nhân gian trăm họ tan tác hay vì Đạo Huyền chân nhân đã mất đi sức mạnh vô địch nên người ta không còn thờ kính như xưa?

Khi mặt trời bắt đầu ngả về phía tây, Quý Lệ cũng đã đi tới con đường rừng giữa hai dãy núi. Con đường đó hắn đã đi qua không biết bao nhiêu lần, đã quen thuộc từng cành cây ngọn cỏ, vậy mà hôm nay bước chân của hắn lại chậm rãi nghỉ ngơi, khoe mắt hắn rõ những vết suy tư.

Đường núi gập ghềnh, hai bên đường cỏ thụ tỏa bóng, tiếng chim ríu rít vọng từ trên những tầng cây. Quý Lệ vẫn chậm rãi bước đi, con đường hoang vắng nối dài hun hút. Hơn hai ngàn năm thịnh rồi suy, không biết bao nhiêu sự kiện đã xảy ra trên con đường này?

Đã tới ngã ba đường. Quý Lệ dừng bước, phóng tầm mắt nhìn về phía trước. Đằng sau những kẽ lá hàng cây thấp thoáng một góc lớn điện thờ Tổ sư của Thanh Vân Môn. Hắn chột mím nụ cười, rẽ sang con đường nhỏ. Ngã ba cách Từ đường Sư tổ không xa, chẳng mấy chốc ngôi điện thờ đã hiện ra trước mắt. Quý Lệ đứng nép vào cây đại thụ sum suê, dõi mắt nhìn về phía trước.

Đại điện ảm đạm như hàng trăm năm nay vẫn thế, trên khoảng sân trước bậc tam cấp, lá cây rụng chất chồng. Một lúc sau, từ trong điện thờ đi ra một người vận toàn đồ trắng, khuôn mặt tuấn tú phi phàm, nụ cười ung dung túc trực trên môi. Trong tay người đó không phải bảo kiếm mà là một cây chổi cán dài.

Người đó nhìn ngắm lá cây ngập tràn trên đất, khuôn mặt lộ nét tươi cười, thờ sâu mấy hơi hương thức hương thơm núi rừng, đoạn gơ chổi quét nhẹ lá rụng trên sân.

Cây chổi loang loáng vung lên, lá rụng dạt sang một phía. Lá cây tựa như những đứa trẻ không biết vâng lời, bay lên toản loạn như muốn trở về chỗ cũ, người đó mím cười rồi quét nhẹ thêm một lần.

Gió lùa, rừng cây lao xao lay động.

Phía xa sau cây đại thụ, Trương Tiểu Phàm lặng ngắm bóng dáng người quét rác kia, lòng rộn lên niềm vui ý nhị.

Lâm Kinh Vũ dường như cảm nhận được điều gì, đôi tay chợt chững lại, quay người nhìn ra phía con đường, nhưng bốn bề chỉ là núi rừng vắng lặng, không hề có một dấu vết của con người.

Hắn lắc đầu mỉm cười, lại vung chổi quét tiếp lá khô.

Phía sau rừng cây, Trương Tiểu Phàm bước đi chậm chậm, mỗi bước cứ xa dần thêm Từ đường Sư tổ. phút chốc hắn đã trở lại ngã ba đường. Lần này, hắn nhắm về hướng Áo Nguyệt Động Phủ, chậm rãi nhưng kiên quyết bước tới.

Tâm linh hắn cảm nhận rõ ràng, tại chốn sâu thẳm của Áo Nguyệt Động Phủ dường như có một sức mạnh thần bí nào đó đang không ngừng gọi hắn, thúc giục hắn đi tới nơi ấy.

Tiếng gọi ấy, khi còn ở Thảo Miếu thôn hắn đã cảm thấy, giờ đây lại càng giục giã lên thêm.

Rốt cuộc Trương Tiểu Phàm cũng đến được nơi cần đến. Hắn dừng bước chăm chú ngắm nhìn nơi linh thiêng với hắn một thời.

Nhìn bề ngoài, thạch động này không khác gì so với bất kỳ hang động nào, đều là đá núi gồ ghề, mặt đất chai cứng. Điều khác lạ chỉ là mặt đất phía trước cửa động đã bị những bàn chân người giẫm đạp đến nhẵn bóng lên. Thế nhưng, với Thanh Vân Môn, thạch động này lại là tượng trưng cho hơn hai ngàn năm thịnh suy của môn phái. Còn giờ đây, trước mắt Trương Tiểu Phàm, Áo Nguyệt Động Phủ chẳng qua cũng chỉ là một cửa động không hơn không kém mà thôi!

Hắn mỉm cười, ung dung đi thẳng vào trong, không một chút chần chừ do dự.

Ánh sáng bên ngoài bị vách đá chặn lại, bên trong động càng vô cùng vắng lạnh, vẫn là đồ hình Thái Cực trên vách đá, chẳng khác chút nào so với lúc hắn đến đầu tiên.

Trương Tiểu Phàm lại gần đặt tay lên Thái Cực đồ hình, một luồng sáng nhạt lóe lên, đó là Huyền công tâm pháp trấn giữ cho cấm địa Thanh Vân Môn này. Trong ánh sáng huy hoàng ấy, bức Thái Cực đồ hình bắt đầu có phản ứng, mỗi lúc một sáng lóa lên.

Một lúc sau, cánh cửa đá bên cạnh mở ra, lộ rõ một khoảng khói mù cuộn cuộn dâng lên như sóng nước.

Trương Tiểu Phàm chăm chú nhìn vào làn sóng cuộn. Lần thứ nhất đi vào, dường như có một sức mạnh nào đó giữ chân hắn lại bên ngoài. Nhưng lần này từ cánh cửa lại như tỏa ra một sức hút kéo hắn vào trong, tâm trí bắt đầu chao đảo.

Trương Tiểu Phàm thở một hơi sâu, không chút do dự mạnh bước tiến vào.

Luồng hơi mát lạnh ập vào mặt khiến Trương Tiểu Phàm tưởng như vừa bị nhấn sâu vào nước. Nhưng thực sự chung quanh hắn chỉ là một thế giới hư vô, một vùng tối tăm, không bờ bến, không ánh sáng.

Tiểu Hôi trên vai hắn động đậy, kêu lên khe khẽ. Trương Tiểu Phàm đưa tay xoa đầu trấn an con khi, Tiểu Hôi "khếch khếch" mấy tiếng rồi lại ngồi yên.

Trước mắt Trương Tiểu Phàm chỉ là một màn đen. Hắn chú thị nhìn rất lâu, không một động tác nào khác, mãi đến phút cuối mới nở một nụ cười tự tại, mắt nhắm nghiền đi thẳng về phía trước.

Mới đi thêm vài bước, màn đêm lạnh lẽo yên ắng đột nhiên tan đi. Bỗng "ầm" một tiếng như trời long đất lở, làn hơi nóng hầm hập phả vào mặt. Phút chốc Trương Tiểu Phàm thấy như bị rơi vào trong biển lửa. Những cơn đau dữ dội xé nát thân thể hắn, da thịt rát bỏng đến mức mất đi tri giác.

Tiểu Phàm nhắm nghiền đôi mắt, da thịt trên mặt co dúm lại trong cơn đau đớn tột cùng nhưng khoe môi vẫn an nhiên nụ cười, từng bước từng bước một tiến lên phía trước.

Tiểu Hôi bắt đầu kêu lên sợ hãi, tim đập thình thịch hỗn loạn. Tiểu Phàm nhắc con khi trên vai xuống giữ trước ngực, con khi rúc đầu vào áo hắn, nằm yên không động đậy.

Tiếng lửa cháy ào ào ngày một dữ dội hơn lên, không khí quanh hắn càng lúc càng thêm rát bỏng. Nỗi đau đớn không ngừng tăng thêm, mỗi bước chân đi là cả một cố gắng tột cùng. Nhưng Tiểu Phàm vẫn không dừng lại, chậm rãi nặng nhọc tiến về phía trước.

Cảm giác rùng rục nóng bức rồi cũng vơi đi, xung quanh hắn trở lại trống vắng mênh mông, nỗi đau đớn tan dần. Trong cảnh tĩnh mịch, bỗng nhiên một tiếng thánh thót của nước vang lên bên tai, giọt nước lạnh giá không biết từ đâu rơi xuống mặt hắn.

Giọt nước lạnh giá làm Tiểu Phàm bất giác rùng mình.

Trong khoảnh khắc ấy mọi tiếng động dường như lui đi, đất trời cũng không còn nữa, tâm trí Trương Tiểu Phàm chỉ còn lại đồ hình Thái Cực khắc trên vách đá. Ngọn sóng như rồng cuốn lên cao muôn trượng rồi đổ ập xuống dữ dội. Tất cả những nguy nga của trời đất bỗng biến thành nhỏ bé, bị ngọn Thanh Vân Sơn sừng sững nuốt chửng vào lòng. Từ trong hư vô, hàng trăm ngọn gió lạnh buốt nổi lên như cắt từng thớ thịt Tiểu Phàm, làm hắn đau đớn hơn gấp bội phần cảm giác bị lửa nóng thiêu đốt.

Toàn thân Trương Tiểu Phàm lại một lần nữa phải chịu đựng những cơn đau đớn tột độ. Thần kinh vốn lì lợm của hắn dường như đã không chịu được nữa. Hàng ngàn bàn tay đang cấu xé da thịt hắn, ngực bị nén lại chùng như không thể thở nổi, chùng như cơ thể hắn đang chìm vào trong đáy biển sâu, những áp lực vô cùng vô tận nghiền nát cơ thể hắn thành bột tan vào trong nước.

Như thế là ta đã chết! Trước khi chết cũng phải hé mắt nhìn chung quanh... cũng giống như một ngọn đèn. Ý nghĩ vừa đến trong đầu, trước mặt hắn bỗng xuất hiện một ngọn đèn leo lét xa xăm, như vậy gọi cũng lại như chế nhạo.

Trương Tiểu Phàm hít sâu, tiến bước chậm chậm về phía trước, mắt nhắm nghiền, giá lạnh bốn bề xâm lấn cơ thể hắn ngày một dữ dội. Tiếng gầm rú vang dội bên tai, hàng ngàn âm thanh dữ dội ập tới làm quay cuồng đầu óc. Vàng trán Trương Tiểu Phàm lạnh toát, sắc mặt trắng nhợt tiều tụy, nhưng hắn vẫn chậm chậm tiến bước.

Bước tiếp bước, chậm rãi nhưng kiên quyết, như cuộc đời con người ta vẫn vậy, cứ từ từ tiến về phía trước, đi đến cùng không bao giờ ngoái lại. Con thủy triều đã chậm chậm thoái lui, những âm thanh dữ

đội dần tan biến, sự vắng lặng lại trở về ngự trị. Trong cõi âm u chỉ còn nghe bước chân của Tiểu Phàm.

Đơn độc một con người, đi mãi về phía trước.

"Tiểu Phàm...!"

Bỗng một âm thanh tựa tiếng sét vang lên từ sau lưng hắn. Tiểu Phàm sững lại không còn tin vào tai mình, đây là lần đầu tiên hắn dừng chân bước.

Mắt vẫn nhắm nghiền, nhưng môi hắn đã bắt đầu mấp máy, mấy lần nấc nghẹn, mấy lần tim như dao cắt, vô vàn lần chìm trong tuyệt vọng, hắn rên rỉ trong đau đớn: "Bích Dao...!"

Âm thanh quen thuộc đó lại vang lên, vô vàn thân thương, mang theo tình yêu đã khắc sâu vào trong tâm khảm.

"Tiểu Phàm! Chàng không nhớ đến thiếp nữa sao? Hãy nhìn thiếp đi, được không?"

Toàn thân Trương Tiểu Phàm run bắn lên, người oằn lại như rơi vào cơn giằng xé kịch liệt. Nhiều lần hắn đã toan quay đầu nhưng lại nghiêng răng chấp nhận nỗi giày vò. Cho dù cơ thể không bị lửa nước hành hạ nhưng con người hắn lúc này mồ hôi ướt đẫm, mặt mũi biến dạng như chìm trong đau đớn tột cùng, hơn cả lúc bị tra tấn trong gió lạnh lửa nóng.

Lại những tiếng kêu gào trầm trầm không dứt dội lên từ phía sau Trương Tiểu Phàm. Cả một kiếp đời phiêu bạt, phải chăng là vì những tiếng gọi ấy? Cớ sao ta lại không thể ngoái đầu?

"Aaa!"

Trương Tiểu Phàm bỗng hét lên, toàn thân run lẩy bẩy, hàm răng nghiền chặt, các khớp xương kêu lên răng rắc, nỗi chịu đựng dường như đã đến đỉnh điểm.

Vậy mà những cơn đau vẫn còn chưa kết thúc. Ngoài tiếng gọi của Bích Dao còn muôn vàn những tiếng kêu gào khác. Dần dần hắn nghe rõ ràng những âm thanh ấy, tất cả đều là những người mà hắn khắc cốt ghi xương.

Cha, mẹ!

Sư phụ Phổ Trí!

Điền Bất Dịch, Tô Như!

Những cái tên nối dài vô tận, những âm thanh tiếp nối âm thanh, ngọn sóng nối liền ngọn sóng gào kêu phía sau lưng hắn. Quá khứ một đời như khói như mây không ngừng diễn ra trong tâm trí hắn.

Ngàn non vạn suối, tuyết phủ rừng sâu, hai mươi mấy năm đơn độc một mình...

Hắn không muốn đơn độc, không cần phải trường sinh, điều hắn muốn chỉ là được sống cùng với những người thân yêu...

Trương Tiểu Phàm ôm đầu nấc lên, như một đứa trẻ đơn cõi không còn một nơi nương tựa.

Nước mắt cứ thế rơi lã chã, tiếng kêu gào vô cùng vô tận cứ dội bên tai, bủa vây lấy hắn, những tiếng kêu thúc giục hắn phải ngoái đầu nhìn lại.

Thế nhưng, hơi ấm nhân nhậ của nước mắt trong lòng bàn tay đã khiến Tiểu Phàm từ từ bình tâm trở lại. Cảm giác ấm áp quen thuộc ấy không lâu trước hần đã có với một người. Cũng là con người ấy, khi hần sắp rữa tan, đã dịu dàng mà kiên cường bên cạnh, không phút giây nào xa rời hần. Không biết bao nhiêu đêm, người ấy đã thức trắng mà dùng thân thể sưởi ấm cho Tiểu Phàm.

Đã từng, trong tuyệt vọng vô cùng, những giọt nước mắt nóng hổi từ khuôn mặt nàng đã rơi xuống khuôn mặt và bàn tay hần. Cảm giác ấm áp ấy mách bảo Tiểu Phàm, bên cạnh hần còn có một người...

Đời này kiếp này, nghìn non vạn núi, băng tuyết trắng rừng.

Hần không cô độc!

Bên cạnh hần vẫn có một người!

Những âm thanh xung quanh lại trở nên dồn dập, hàng vạn tiếng gào réo lại vang lên. Nhưng Trương Tiểu Phàm đã chậm chậm đứng dậy, những nét khổ đau trên khuôn mặt mất dần.

Đột nhiên hần khẽ mỉm miệng cười, nụ cười luyến tiếc, thê lương nhưng thanh thản. Đoạn hần lại chậm chậm bước về phía trước, mặc những âm thanh không ngớt phía sau, bình tĩnh bước đi trong những tiếng gào kêu thảm thiết.

Sự tĩnh mịch lại một lần nữa buông xuống.

Tiếng ho khe khẽ vọng đến từ phía trước mặt Tiểu Phàm, là tiếng ho của một lão nhân ốm yếu. Hần ngạc nhiên căng mắt nhìn về phía đó.

"Thì ra là người...!"

Trương Tiểu Phàm nhắm mắt đứng yên tại chỗ, hít một hơi sâu rồi chậm chậm thở ra.

Hần từ từ mở mắt.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Chương 256

Thiên Đạo

Trương Tiểu Phàm từ từ mở mắt.

Trước mặt hắn không phải là núi non hang động như trong tưởng tượng, bốn xung quanh chỉ là một sự hoang vắng đến ghê người.

Một dải sa mạc hoang vu trải dài vô tận, không có lấy một lá cây ngọn cỏ, bốn bề chỉ là đá cát điệp trùng, gió thổi u u cuốn cát bụi bay mù mịt. Trên đầu hắn là trời xanh kỳ vĩ, những đám mây tím sẫm đè nặng như nhấn chìm con người xuống đất. Trong tầng mây quái đản đó, những tia chớp nhè nhẹ sáng lòa phóng tới chân trời xa.

Chón chân trời ấy lại là một vòm trời xanh thẫm, vô vàn vì sao rực rỡ tỏa ánh sáng huy hoàng. Trương Tiểu Phàm thu ánh mắt nhìn về phía trước. Trên hoang mạc lạnh lẽo, xa xa sừng sững một tế đàn xây từ những phiến đá lớn, bốn phía đều có bậc cao đến bảy tầng. Trên tế đàn có bảy cây cột lớn, mỗi cột cao tới mười trượng, lớn những ba vòng tay người ôm. Chính giữa tế đàn là một lu đỉnh cổ. Một lão nhân đang dựa lưng vào lu đỉnh, bộ dạng trông mệt mỏi vô cùng. Lão nhân già nua đó đang nhìn chăm chăm về phía Trương Tiểu Phàm.

Tiểu Phàm nhận ra người đó, không ghìm nổi phải thoát rừng mình. Con người già nua ấy đúng là Đạo Huyền chân nhân, chương giáo Thanh Vân Môn hiện tại.

Xung quanh Đạo Huyền chân nhân chờn vờn luồng hắc khí lạnh lẽo, nhìn kỹ lão không còn vẻ đạo cốt tiên phong hiệu lệnh thiên hạ như hắn biết trước đây mà chỉ toát ra sự hần học hung ác khôn tả.

Đạo Huyền chân nhân uể oải đứng dậy, bỗng nhiên cười toáng lên: "Không ngờ nhà ngươi đã tự đi qua được Ảo Nguyệt Đạo, khá lắm!"

Trương Tiểu Phàm trầm ngâm giây lát, quay người nhìn lên, chỉ thấy nơi hắn vừa bước ra là một cửa đá cao sừng sững, không giống chút nào với cảnh hoang vu của thế giới xung quanh. Bên trong cửa đá thấp thoáng con đường hắn vừa đi qua, mờ mờ trong khói trắng dập dờn. Con đường trông hiền lành vô hại ấy, tưởng chừng hắn đã phải mất cả một đời mới đi qua nổi.

Trương Tiểu Phàm nhớ lại những nỗi đau vừa trải, lòng thoát dấy lên cảm giác sợ sệt. Nhưng chỉ sau giây lát, khóe môi hắn nở một nụ cười, quay trở lại đối mặt với Đạo Huyền chân nhân.

Con người trước mặt hắn, có thể nói đã trực tiếp gây nên cái chết cho ân sư Điền Bất Dịch mà hắn

yêu kính hơn hết thầy, và cũng đã gián tiếp giết hại sư nương Tô Như, chỉ có điều giờ đây lão đã già yếu đến khó tin, không còn chút nào đáng vẻ nhiếp người ngày trước nữa. Trong lòng Trương Tiểu Phàm cũng không một mảy may ý niệm báo thù.

"Ông không sao đấy chứ?" Trương Tiểu Phàm đi đến trước mặt Đạo Huyền chân nhân, hỏi giọng bình tĩnh.

Đạo Huyền chân nhân nhìn hấn, trên khuôn mặt mệt mỏi chợt nở một nụ cười kỳ quái, không hề nhắc gì đến ân oán quá khứ mà chỉ hỏi một câu tưởng chừng vô nghĩa: "Người đến đây làm gì?"

Trương Tiểu Phàm trầm ngâm giây lát, trả lời: "Ta cảm thấy muốn đến thì đến thôi!"

Đạo Huyền chân nhân nhìn chăm chăm vào hấn, đoạn lắc đầu cười rộ: "Hay lắm, muốn đến thì đến, hà hà hà..."

Tiếng cười của lão ngày càng trở nên điên cuồng, biểu tình trên mặt dường như cũng ngày càng kịch liệt. Trương Tiểu Phàm chỉ lặng lẽ đứng nhìn. Mãi một lúc lâu Đạo Huyền chân nhân mới thôi cười, sắc mặt đột nhiên chùn xuống bội phần mệt mỏi.

"Người không định báo thù cho sư phụ sao?"

Đạo Huyền chân nhân bỗng gay gắt hỏi. Trương Tiểu Phàm không trả lời, vẫn đứng lặng lẽ nhìn lão. Ánh mắt hấn ung dung bình tĩnh, dường như còn ẩn một chút bí ẩn. Con khỉ Tiểu Hôi chợt động đậy rồi chui ra ngồi lên vai hấn.

Thân thể Đạo Huyền chân nhân chợt giật lên, sắc mặt cũng dần thay đổi. Vẻ mệt mỏi tiêu tan, ánh mắt bỗng sáng lên kỳ dị. Khí thế khuynh đảo thế gian trời dậy như sóng trào, nhanh chóng xâm chiếm cả con người lão.

Nguồn sức mạnh vô hình đáng sợ đó làm cho Tiểu Phàm phải nheo mắt lại. Đạo Huyền chân nhân đứng lên, luồng hắc khí trên cơ thể lão nhanh chóng vây lấy Trương Tiểu Phàm. Lão nhìn chăm chăm vào hấn, cười gằn thâm độc: "Thế thì, nhà ngươi có sợ không?"

Bỗng một tiếng "Ầm" lớn phát ra từ phía sau Đạo Huyền chân nhân, chiếc đỉnh cổ nát vụn trong nháy mắt, mảnh vụn bắn ra tứ phía. Trương Tiểu Phàm lùi lại một bước, đưa tay che mặt.

Một thanh kiếm từ trên chiếc đỉnh cổ rơi xuống, lưỡi kiếm sắc nhọn cắm ngập vào bệ đá như cắm xuống bùn.

Cổ kiếm Tru Tiên!

"Ha ha ha ha ha!"

Hắc khí cuộn cuộn trùm kín Đạo Huyền chân nhân, lão chìa bàn tay. Dường như có linh tính, Tru Tiên Cổ Kiếm rung lên rồi bật ra khỏi đá, bay lên vào tay Đạo Huyền trong tiếng cười điên cuồng không dứt.

"Nếu như ngươi đã vô dụng như thế thì hãy để ta cho ngươi đi gặp sư phụ, ha ha ha ha...!"

Đạo Huyền chân nhân cười vang độc ác, vận lực nắm chặt chuôi Tru Tiên Cổ Kiếm. Trong khoảnh

khắc, cả tế đàn không lồ chao đảo. Một nguồn sức mạnh ghê gớm phát ra từ thanh cổ kiếm khiến bảy cây cột đá cùng lung lay phát sáng, ánh sáng mỗi lúc một mạnh lên. Cuối cùng, cả bảy cột đá hóa thành bảy cột sáng bảy màu chói mắt, chiếu thẳng lên trời cao.

Bảy cột sáng bảy màu xuyên thẳng qua những tầng mây. Phút chốc, những tầng mây dày trên cao tế đàn bắt đầu xoay vùn dũ dội. Những tia chớp sáng lóa rạch nứt bầu trời, thấp thoáng khung cảnh Thiên Cung kỳ vĩ.

Trương Tiểu Phàm nín thở ngược nhìn lên trời cao. Đến lúc này hắn mới hiểu, tại sao nơi đây lại được gọi là Áo Nguyệt Động Phủ.

Thiên Cung cao vợi bị sức mạnh ghê gớm của Tru Tiên Cổ Kiếm rạch nát, lộ ra bóng trăng huyền ảo sáng ngời. Những sắc màu đỏ, cam, vàng, lục, lam, tím lấp lóe trên Áo Nguyệt xa xôi, phát ra những ánh sáng rực rỡ thần bí.

Bảy cột sáng trên tế đàn đột nhiên bốc lên nhập vào Áo Nguyệt làm cho ánh sáng Áo Nguyệt càng mạnh thêm lên, bảy sắc màu nhấp nháy không ngừng. Khoảnh khắc sau, từ trong Áo Nguyệt hiện ra một thanh kiếm bảy màu. Kiếm đi tới đâu, mây đen tan biến tới đó, sức mạnh ghê hồn nếu không nhìn thì không ai tưởng nổi.

Mặt Trương Tiểu Phàm đã trở thành trắng bệch, uy lực đó hắn chưa bao giờ chứng kiến, quả thật là một Kiếm trận cổ kim vô địch! Chỉ trong giây lát, muôn vàn ngọn Tru Tiên Cổ Kiếm hiện ra bay khắp bầu trời. Dưới ánh sáng tỏa chiếu của Áo Nguyệt, cây kiếm chủ mỗi lúc một rực rỡ oai phong, uy lực còn lớn hơn cả khi còn trên tế đàn.

Đôi mắt của Đạo Huyền chân nhân biến đổi thoát sáng thoát tối, tiếng cười khô lạnh vang lên như xoáy vào tai Trương Tiểu Phàm:

"Trong Áo Nguyệt Động Phủ, sức mạnh của Tru Tiên Cổ Kiếm càng mạnh mẽ gấp bội. Cho dù nhà ngươi có là Đại La Kim Tiên thì cũng tan xương nát thịt, hiểu chưa?"

Vừa dứt lời, thanh kiếm trong tay lão lại xoay tít, phút chốc đất trời chao đảo quay cuồng, gió mây biến sắc, tiếng sấm rền vang đất trời. Trên trời xanh, cây kiếm lớn thoát ẩn thoát hiện, chĩa thẳng vào Trương Tiểu Phàm.

Kiếm ảnh lao xuống, bão tố dậy lên, Trương Tiểu Phàm hiểu rõ hắn không thể chống đỡ, cũng không còn đường né tránh. Có ai ngờ rằng cả trời cao cũng phải chuyển vùn trước cổ kiếm Tru Tiên? Một đạo hào quang trùm xuống bao lấy toàn bộ tế đàn, ngỡ như đè bẹp thân xác Tiểu Phàm. Dưới sức nặng khủng khiếp ấy, hai chân hắn dần dần quy xuống. Dưới chân hắn nền đất không ngừng rung rinh. Trong vòng mấy chục trượng vuông, mặt đất nứt toác ra như mui rùa.

Uy lực của thanh kiếm lớn đến không tưởng nổi. Từ sau khi Tru Tiên Cổ Kiếm bị gãy nằm dưới Áo Nguyệt, không ai ngờ uy lực của nó dường như mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Đất trời còn phải rạn nứt, con người làm sao có thể tồn tại? Cho dù đạo hạnh cao đến mức nào, cũng chỉ có một đường nhắm

mắt chờ chết!

Trong giây phút giữa sống và chết ấy, trong lòng Trương Tiểu Phàm lại bình tĩnh vô cùng, như người đi xa sắp về nhà, môi vẫn hé nụ cười an nhiên tự tại.

Có lẽ Hoàng thiên chưa muốn hắn phải chết. Khi Trương Tiểu Phàm chỉ chút nữa là lìa đời thì có một tiếng gọi từ xa vọng lại.

"Su huynh, dừng tay!"

Âm thanh nghe rất trẻ trung nhưng trong giọng nói lại ẩn chứa một uy lực vô cùng. Hình như người đó chỉ là tiện miệng lên tiếng, nhưng một câu ngắn ngủi ấy lại rung động lòng người, khiến máu huyết trong người phải sôi lên.

Trời khuynh đất đảo, quỷ thần cũng không ngăn được sức mạnh của cổ kiếm Tru Tiên. Bỗng nhiên, tất cả phải ngưng lại, dường như Đạo Huyền chân nhân với sức mạnh vô địch trong tay cũng phải cố kìm giọng nói đó. Những nét độc ác trên khuôn mặt lão chợt tan biến, sững sờ nhìn ra phía sau Tiểu Phàm. Tiếng nói lão cũng trở thành run run đứt quãng.

"Su đệ... Vạn sư đệ...!"

Áp lực lên thân thể Tiểu Phàm bỗng nhiên tan biến, những vết nứt dưới chân hắn cũng gắn liền trở lại như chưa từng có gì xảy ra. Ngoái nhìn lại phía sau, hắn chỉ nhìn thấy một bóng áo trắng đứng ngay bên cánh cửa, nơi hắn vừa đi qua.

Đó là một thanh niên khôi ngô tuấn tú, trên môi nở nụ cười ấm áp, đôi mắt toát lên vẻ nhiệt tình tin cậy. Gió hoang mạc thổi mạnh, tà áo trắng trên người chàng tung bay, thanh thoát mà kiêu hãnh. Nhìn người đó, Trương Tiểu Phàm bất giác trỗi dậy cảm giác khâm phục tin yêu. Chỉ cần người đó nói một câu, hắn sẽ không do dự đi theo đến cùng trời cuối đất!

Trời xanh vô tận, Áo Nguyệt long lạnh.

Hai môn nhân ưu tú của Thanh Vân Môn, xa nhau bao năm giờ đây gặp lại trong một không gian hư vô huyền ảo.

Thân thể Đạo Huyền chân nhân chầm chậm run lên, Tru Tiên Cổ Kiếm trong tay từ từ hạ xuống. Lão đi từng bước nặng nhọc rời khỏi tế đàn, đi về phía bóng hình màu trắng ấy, không thềm nhìn tới Trương Tiểu Phàm.

Áo bào trắng tung bay, khuôn mặt ngời sáng của một thời nhiệt huyết trong ký ức phát ra ánh sáng tươi rực rỡ. Ánh sáng ấm áp và nhiệt thành đó đã từng là niềm thân yêu nhất trong lòng Đạo Huyền chân nhân. Con mắt đã từ lâu khô khốc của lão ứa ra giọt lệ nóng hổi: "Su đệ... có phải đúng là đệ không?"

Chàng thanh niên áo trắng ấy đứng yên đó, không rời xa cửa đá, mỉm cười: "Su huynh, huynh khỏe chứ? Đã bao lâu chúng ta không gặp nhau rồi nhỉ?"

Toàn thân Đạo Huyền chân nhân run lên nhẹ, cho dù trong tay vẫn cầm cổ kiếm Tru Tiên, hắc khí trên người lão đã hoàn toàn tiêu tán. Chính vào lúc ấy, những đau đớn trong người Trương Tiểu Phàm

biến mất, sắc mặt hẳn trở lại bình thản tự tại.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, Đạo Huyền bỗng như già đi đến hàng chục tuổi, tựa như bao nhiêu sức lực trong người đều đã bị cổ kiếm Tru Tiên hút hết. Thế nhưng lão hoàn toàn không chú ý đến sự thay đổi của mình, chỉ dồn hết chú ý vào thanh niên áo trắng thần bí kia. Lão chậm chậm chìa tay, chạm lên bóng dáng từng một thời thân thuộc:

"Su đệ...!"

Tiếng kêu nghẹn ngào vang lên. Bàn tay Đạo Huyền cắt qua bóng áo trắng nhưng chỉ chạm vào hư vô. Lão sững lại, đôi chân không còn đứng vững, hai tay bám vào cánh cửa đá, miệng thở hắt hắt, sắc mặt đờ đẫn tuyệt vọng.

Bóng dáng áo trắng bỗng tiêu tan nhưng lại xuất hiện ngay trước mắt Đạo Huyền, vẫn trong phạm vi cánh cửa đá đang mở. Hình ảnh chàng thanh niên cương nghị vẫn nguyên vẹn nụ cười: "Su huynh, sao huynh vẫn không chịu tỉnh lại?"

Đạo Huyền chân nhún ngược đầu nhìn lên, đôi mắt đờ đẫn, miệng lẩm bẩm: "Tỉnh lại, tỉnh lại cái gì?" Chàng thanh niên áo trắng chăm chú nhìn lão, ôn tồn: "Su huynh, huynh thông minh một đời, sao lại chịu hồ đồ một phút? Hãy vứt bỏ những ý niệm thế tục, vứt bỏ những dục vọng vô nghĩa về sức mạnh vô địch ấy đi! Bao nhiêu năm tu đạo, lẽ nào cuối cùng huynh lại sa vào con đường này?"

Thân thể Đạo Huyền chân nhún dần run bắn lên, giờ đây nhìn lão hoàn toàn đã là một lão nhân già yếu. Trong ý niệm cuối cùng của cuộc đời, lão cố giãy giụa, muốn nhìn thấy rõ hơn con đường đi về phía trước: "Chúng ta... tu đạo... là vì cái gì...?"

Chàng trai áo trắng lại nở một nụ cười ôn tồn, khuôn mặt thể hiện sự thân tình đầm ấm, sự ấm áp lan tỏa đến cả Trương Tiểu Phàm. Hai tay áo chàng phất nhẹ, một làn gió thổi tan biến tất cả những bụi cát nhỏ nhỏ dưới chân, còn lại chỉ là hư vô tĩnh mịch.

Giọng nói ôn tồn của chàng lại cất lên: "Su huynh, hãy buông đi!"

"Keng!" Thanh cổ kiếm ẩn chứa sức mạnh khuynh đảo trời đất rơi xuống từ tay Đạo Huyền chân nhún. Giờ đây trông nó cũng chẳng khác gì những thanh kiếm thông thường trong nhân gian thế tục. Khuôn mặt Đạo Huyền chân nhún dần hiện nụ cười, nụ cười áp áp như của chàng thanh niên áo trắng.

"Ta quả là ngốc nghếch, mất bao nhiêu thời gian mới hiểu được..."

Giọng nói Đạo Huyền chợt trở nên yếu ớt, lão bước lên một bước, giờ hai cánh tay ngỡ như muốn ôm trọn bóng hình thân thuộc kia, nhưng chỉ giây lát tấm thân Đạo Huyền đổ gục, sóng soài trên mặt đất. Sức mạnh trong người lão đã tiêu tan hết, nụ cười nhạt nhẽo trên khuôn mặt cũng không còn.

Trời đất vắng lặng. Trong giây phút chỉ còn tiếng gió rì rào. Nhân vật đã từng hô phong hoán vũ đã ra đi trong lặng lẽ.

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên đứng bên, chứng kiến toàn bộ sự việc.

Bóng dáng chàng thanh niên áo trắng đã nhạt nhòa nhưng vẫn chưa hoàn toàn mất đi, sau khi nhìn

ngắm một lúc thi thể Đạo Huyền chân nhân chợt chàng ngoài nhìn Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm không hiểu con người áo trắng có thân phận thế nào, nhưng lòng khâm phục mỗi lúc một lớn lên. Hắn vòng tay nói khẽ: "Tiền bối!"

Chàng thanh niên vẫn giữ nguyên nụ cười ôn tồn. Nhìn ánh mắt kính phục của hắn, chàng mỉm cười gật đầu: "Con trai, con cừ lắm!"

Trương Tiểu Phàm không hiểu vì sao chàng trai áo trắng lại khen mình, càng không hiểu được chữ "cừ." có nghĩa thế nào. Nhưng chàng thanh niên áo trắng tuyệt nhiên không hề giải thích, chỉ khẽ vung tay, Tru Tiên Cổ Kiếm đang nằm trên mặt đất như được một sức mạnh vô hình dựng dậy, bay lên.

Ánh mắt chàng trai chăm chú vào thanh kiếm cổ, tiếp đó nhìn Trương Tiểu Phàm, ôn tồn: "Con trai, sức mạnh của Tru Tiên Cổ Kiếm là vô biên huyền diệu, có thể giết tiên diệt quỷ, phá hủy trời đất, vốn không nên tồn tại trên thế gian. Nhưng nó đã ở đây, vì thế phải tìm cho nó một chủ nhân!"

Dứt lời, Tru Tiên Cổ Kiếm lại nhẹ nhàng bay lên, như bị gió thổi đến phía trước Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm kinh ngạc nhìn chàng thanh niên áo trắng, một lúc mới lắp bắp: "Tiền bối, ngài..."

Chàng thanh niên mỉm cười: "Con có biết vì sao con lại đến đây không? Chính là do thanh kiếm này kêu gọi. Con mới chính là chủ nhân của nó!"

Trương Tiểu Phàm hoảng hốt lắc đầu: "Tiền bối, ngài với Đạo Huyền... sư bá, hai người đều là kỳ tài trên thế gian, thông tuệ cái thế. Hai vị mới có đủ tư cách sở hữu cổ kiếm Tru Tiên, đệ tử là kẻ ngu đần, đâu dám đảm đương công việc!"

Chàng thanh niên mỉm cười: "Đảm đương được hay không, con cứ cầm được thanh kiếm lên là biết. Tru Tiên Cổ Kiếm là thần vật thế gian, người không đủ đạo hạnh sẽ tuyệt nhiên không thể cầm lên được!"

Trương Tiểu Phàm sững sờ ngược nhìn chàng thanh niên áo trắng: "Tiểu bối không hiểu..."

Chàng thanh niên nghiêm giọng: "Từ cổ chí kim, chỉ con là có duyên may gặp được đầy đủ năm quyển Thiên Thư. Muôn vạn người trong thiên hạ, bao gồm cả ta, đều không có được cái duyên ấy. Do đó, chỉ có con mới là chủ nhân chân chính của thanh kiếm này."

Trương Tiểu Phàm càng nghe càng sững sờ: "Tiền bối nói gì? Theo lời tiền bối, lẽ nào Tru Tiên Cổ Kiếm lại là..."

Chàng thanh niên mỉm cười gật đầu: "Đúng thế! Tru Tiên Cổ Kiếm chính là quyển Thiên Thư thứ năm đó!"

Sắc mặt chàng đột nhiên tối đi, nhưng chỉ giây lát sau lại trở về bình thường, cất giọng nhỏ nhẹ: "Điều mâu chốt để trở thành chủ nhân của Tru Tiên Cổ Kiếm ngoài đạo hạnh của bản thân ra còn là thiện tính trong lòng..."

Trương Tiểu Phàm ngây người: "Ý tiền bối muốn nói..."

Chàng thanh niên nghiêm giọng: "Tru Tiên Cổ Kiếm có sức mạnh siêu phàm, ai nắm được nó đều có

thể khuyh đảo trời đất, không chế thiên hạ. Nhưng kẻ mang tà tâm cho dù có sở hữu nó thì về sau cũng sẽ bị tà niệm trong nó sai khiến, trở thành nô lệ của nó!"

Nói đoạn chàng thanh niên thở dài: "Ta và sư huynh Đạo Huyền vốn tự tin mình là thiên hạ vô song. Nào ngờ về sau ta mới hiểu được, chỉ những ai có nghị lực hơn người, dám đương đầu với thất bại, cho dù trong hoàn cảnh nào cũng không bị nhiễm tà tâm thì mới có thể trở thành chủ nhân chân chính của Tru Tiên Cổ Kiếm."

Tru Tiên Cổ Kiếm chậm chậm bay đến trước mặt Trương Tiểu Phàm. Trong khuôn cửa, dáng hình chàng thanh niên áo trắng bắt đầu mờ đi, nhưng tiếng nói vẫn vang lên rành rọt: "Hài tử, hãy nhận lấy Tru Tiên Cổ Kiếm! Đợi khi con thật sự hiểu rõ ý nghĩa câu nói trong Thiên Thư, con sẽ hiểu được tất cả..."

Bóng áo trắng dần dần biến mất.

Trương Tiểu Phàm chậm chậm đưa tay ra giữ chặt lấy chuỗi cổ kiếm Tru Tiên.

Năm ngón tay từ từ nắm chặt lại.

"Ầm!" Một tiếng sét đình tai vang lên bên tai hắn, chấn động không gian. Ánh chớp sáng lòa rạch ngang bầu trời, mây đen theo gió cuộn cuộn bay tới. Áo Nguyệt rực sáng bảy luồng quang sắc chói chang, tụ hợp lại thành một cột sáng khổng lồ duy nhất, tụ trên trời sà xuống bao trùm lấy thân thể Trương Tiểu Phàm.

"A...!", một tiếng rú kinh động đất trời, Trương Tiểu Phàm bay lên rơi lên bực tế đàn. Màu sắc kỳ dị của bảy cột sáng cùng lúc bùng lên, cuộn vào nhau cùng xoay vần trên trời cao, ngỡ như đang hô vang náo loạn.

Chính tại trung tâm của luồng sáng, bóng dáng Trương Tiểu Phàm dần dần mờ đi, chỉ còn nhìn thấy mờ hồ cánh tay đang chậm chậm giơ cao Tru Tiên Cổ Kiếm. Theo đà lên cao của Tru Tiên Cổ Kiếm, mây gió Thiên Cung cũng vần vũ mạnh hơn. Thanh kiếm uy lực tuyệt thế lại một lần nữa xuất hiện trên thế gian, ai biết được là phúc hay là họa!

Xung quanh thân cổ kiếm Tru Tiên, dưới ánh sáng chói lòa của Áo Nguyệt, trong không gian vô cùng vô tận bỗng dần hiện một hàng chữ vàng kỳ vĩ, mỗi chữ cao có tới hàng trăm trượng, trải suốt từ trời cao xuống đến đất bằng.

Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu!

Gió mây náo loạn, trời đất tiêu điều.

oOo

Thanh Vân Sơn, đỉnh cao ngang trời.

Từ trên đỉnh núi cao nhìn xuống, chân trời không còn màu xanh vô tận như mọi ngày. Lúc này đây, những bóng mây dữ tợn màu đỏ máu đang phủ kín chân trời, dần dần kéo về đỉnh Thanh Vân Sơn.

Trong Thanh Vân Môn là một cảnh hỗn độn chưa từng thấy. Ma Giáo thâm nhập lần này, sức mạnh quá

là không thể tưởng tượng nổi. Trong chỉ có một ngày, chính đạo đã tổn thương tới tám chín phần nguyên khí, đang đứng trước vực thẳm diệt vong. Sức mạnh chính đạo mất đi không phải chỉ do tử chiến mà chính vì pháp thuật độc ác thần bí của Quỷ Vương. Dưới sức mạnh pháp thuật tà ác đó, các môn nhân chính đạo không còn nhận ra đồng môn, đánh giết lẫn nhau như kẻ thù truyền kiếp.

Sức mạnh tà dị của Quỷ Vương chỉ nháy mắt đã làm điên đảo càn khôn. Hàng hà sa số môn nhân chính đạo đã mất hết thần trí, trở thành những hung thần đằng đẳng sát khí trong tay Ma Giáo. Trong tay Quỷ Vương đã có đến trên mười vạn tay chân, tạo nên sức mạnh tai ương khuynh đảo trời đất.

Thanh Vân Môn giờ đây là nơi duy nhất còn lại của phe chính đạo. Cả Thiên Âm Tự lừng lẫy dạo nào cũng đã rơi vào tay Ma Giáo, chỉ còn sót lại mười mấy cao tăng đang đến gia nhập vào Thanh Vân Môn, trong đó có phương trượng Phổ Hoằng thượng nhân, Phổ Không thần tăng và đệ tử ưu tú Pháp Tướng, ngoài ra còn có một lão tăng gầy còm, trầm ngâm ít nói, bao giờ cũng đứng bên cạnh Phổ Hoằng thượng nhân.

Nghe tin Thiên Âm Tự lâm nạn tìm tới, Thanh Vân Môn bỗng chốc sôi động hẳn lên. Bao nhiêu năm tháng qua, Thiên Âm Tự với Thanh Vân Môn giao tình khăng khít, hễ có nạn lớn thì cùng nhau kề vai chống địch. Môn nhân Thanh Vân Môn rầm rộ đến trước đạo đường, nhìn thấy tình cảnh các tăng nhân Thiên Âm Tự, nhất thời đều trở nên câm lặng.

Đầu não Thanh Vân Môn, ngoài Tiêu Dật Tài tạm thời giải quyết sự vụ còn có Tăng Thúc Thường ở Đại Trúc Phong và Thủy Nguyệt đại sư cai quản Tiểu Trúc Phong. Tăng Thúc Thường nhìn qua các tăng nhân Thiên Âm Tự, chỉ thấy người nào người nấy nét mặt thê lương, trên người đều loang lổ vết máu, ắt hẳn trước khi tới nơi này đã phải kinh qua không ít khổ chiến. Thiên Âm Tự vốn không ít môn nhân, giờ đây chỉ có một số người tìm đến, lẽ nào...

Tăng Thúc Thường bước thêm một bước, chần chừ một lúc mới khó khăn cất giọng: "Phổ Hoằng thượng nhân, các người khác... hây..."

Phổ Hoằng bình tĩnh chấp tay đáp lễ: "Trận hoạn nạn này, mọi sinh linh thiên hạ đều thành tro bụi. Tăng ni bản tự vốn muốn cứu sống trăm họ, nhưng pháp thuật của chúng tăng cao một thước thì pháp thuật Ma Giáo cao một trượng, bởi vậy đa số đệ tử đều đã viên tịch."

Nói rồi, đại sư buông một tiếng "A di đà Phật."

Tăng Thúc Thường câm lặng, nét mặt tỏ rõ sự đau khổ và bối rối, Tiêu Dật Tài cố trấn tĩnh nhưng nụ cười vẫn không giấu nổi vẻ khiên cưỡng: "Dù thế nào đi nữa, chư vị đại sư đến là tốt rồi, xin mời vào!"

Phổ Hoằng và tăng nhân Thiên Âm Tự chấp tay đáp lễ, đoạn theo nhau rảo bước đến Ngọc Thanh Điện. Phía sau đoàn người, mây đỏ như máu mỗi lúc một nặng thêm, dường như sắp kéo cả bầu trời sụp xuống.

Thủy Nguyệt đại sư ngoái sang, thấy Lục Tuyết Kỳ đang theo sát bên mình bất ngờ đi tới hàng lan can

chạnh bậc tam cấp, dựa vào tay vịn nhìn ra xa xăm, nét mặt chất đầy ưu tư tâm sự. Sư thái toan cất tiếng gọi, bỗng như nghĩ tới chuyện gì, lặng lẽ bước tới, hạ giọng: "Tuyệt Kỳ!"

Lục Tuyệt Kỳ giật mình ngoái lại, nhìn thấy bà vội vàng gật đầu: "Sư phụ, đệ tử sẽ vào ngay!"

Nói rồi toan bước tiếp lên Ngọc Thanh Điện, nào ngờ nét mặt Thủy Nguyệt thoáng hiện vẻ xót xa, đưa tay ra nắm lấy bàn tay Lục Tuyệt Kỳ lôi nàng sang một chỗ vắng.

Lục Tuyệt Kỳ ngạc nhiên nhìn đăm đăm vào bà: "Sư phụ, sao lại thế này?"

Thủy Nguyệt thở một hơi dài, nhìn quanh không có ai mới thấp giọng nhẹ nhàng: "Tuyệt Kỳ, con hãy đi đi!"

Lục Tuyệt Kỳ giật mình: "Sư phụ, sư phụ định bảo đệ tử đi đâu?"

Thủy Nguyệt đại sư nhìn về phía những đám mây đỏ đang cuộn cuộn lao tới, giọng lại càng hạ xuống: "Mau rời Thanh Vân Sơn tìm người con thương nhớ, đến nơi nào mà con muốn đi. Hãy sống hạnh phúc cùng người đó!"

Nói đoạn bà chậm chậm quay đầu nhìn sang phía nàng, trầm giọng: "Đừng bao giờ quay lại!"

Khuôn mặt Lục Tuyệt Kỳ trắng nhợt, khóe mắt lệ ứa lưng tròng. Mãi một lúc sau, nàng mới lắc đầu, giọng nhỏ nhẹ nhưng cương quyết: "Sư phụ, con không muốn đi, con muốn ở đây cùng người!"

Thủy Nguyệt đại sư cười lên đau khổ: "Hài tử ngọc, sư phụ ta đã sống đến ngàn này tuổi rồi, có chết đi cũng không có gì hối tiếc. Nhưng con còn trẻ, lại đang có người thương yêu. Nghe lời sư phụ, hãy rời Thanh Vân Sơn, hãy cùng người ấy rời xa nơi này..."

Lục Tuyệt Kỳ cắn răng, cả người run lên vì bất ngờ và cảm động. Nàng nhắm chặt mắt cố kìm nén những cảm xúc đang đan xen kịch liệt trong lòng. Nhưng rốt cuộc nàng vẫn lắc đầu quay người bước về phía Ngọc Thanh Điện.

Thủy Nguyệt đại sư nhìn theo tấm thân mảnh khảnh của nàng, thở dài một tiếng rồi khe khẽ lắc đầu, thần sắc biểu lộ một vẻ thê lương cực độ. Ngập ngừng giây lát, bà cũng đành rời bước theo sau nàng.

Đột ngột bà dừng lại nhìn về phía góc sân phía xa, chỉ thấy nơi đó một nam một nữ đứng kề bên nhau, hạ giọng thì thào. Hai người đó, nữ chính là Văn Mẫn đệ tử của bà, nam là Tổng Đại Nhân ở Đại Trúc Phong. Thần sắc cả hai đều lo âu bất định, nhưng cái nhìn họ trao cho nhau thật dịu dàng nồng ấm.

Lòng Thủy Nguyệt như càng nhói đau, bà chỉ còn biết cúi đầu, chậm chậm bước vào trong Ngọc Thanh Điện.

Trong đại sảnh, tăng ni đệ tử đã yên vị, Phổ Hoàng thượng nhân đức cao vọng trọng được kính thỉnh ngồi chủ tọa nhưng Thượng Nhân kiên quyết khước từ, thành ra ghế chủ tọa để trống, nhân sĩ chính đạo ngồi kín hai bên.

Tăng Thúc Thường ho lên một tiếng, bắt đầu: "Đại sư, xin hỏi vùng lân cận Thiên Âm Tự lẽ nào cũng bị Ma Giáo yêu nhân hủy diệt?"

Phổ Hoàng thượng nhân chấp tay lắc đầu: "Ngã Phật từ bi, yêu tà Ma Giáo hiện giờ còn chưa làm hại

bá tánh xung quanh Thiên Âm Tự. Nghe tin Ma Giáo yêu nhân trở lại sát sinh gây họa, để bảo vệ chính đạo thiên hạ, chúng tăng mới tới ngăn cản họ. Nhưng nào ngờ Ma Giáo pháp thuật lợi hại, đã tàn hại rất nhiều đệ tử của bản tự. Ôi... lão nạp quả là có tội lớn..."

Nhân sĩ chính đạo đều cúi đầu trầm mặc. Tiêu Dật Tài khẽ khàng lên tiếng: "Đại sư chớ nên tự trách mình! Các huynh đệ viên tịch đều đã được về với Tây Phương cực lạc, việc trước mắt hiện giờ là đối phó với tà nghiệt Ma Giáo."

Phổ Hoằng thượng nhân thở một hơi dài, đưa mắt nhìn quanh tất cả môn hạ Thanh Vân Môn: "Cục diện trước mắt đang như nước sôi lửa bỏng. Nhìn khắp thiên hạ chỉ còn Đạo Huyền sư huynh của quý phái là hy vọng duy nhất, Tru Tiên Cổ Kiếm trận có thể phát dương thần uy, xoay chuyển cục diện cứu giúp chúng sinh. Mô Phật, bản tăng xin ủy thác vậy!"

Nói đoạn, đại sư chấp tay hành lễ. Thật không ngờ, tất cả đệ tử Thanh Vân Môn ai ai cũng nín lặng nhìn tránh đi. Phổ Hoằng thượng nhân phát hiện ngay ra tình thế bất thường, ngạc nhiên: "Bản tăng hỏi không phải..."

Tiêu Dật Tài cười khở nã: "Đại sư có lẽ không biết, Thanh Vân Môn của vãn bối cũng phát sinh biến cố. Ân sư đã... đã mất tích nhiều ngày rồi!"

Chúng tăng Thiên Âm Tự giật mình nhìn nhau, Phổ Hoằng thượng nhân ngạc nhiên: "Xin hỏi chuyện xảy ra như thế nào?"

Tiêu Dật Tài thở dài: "Chuyện đến thế này vãn bối cũng không muốn giấu nữa. Kể từ sau khi bày Tru Tiên Cổ Kiếm trận đánh thắng Thú Thần, ân sư bỗng sinh ra những biểu hiện khác thường. Vốn không có lý do gì nghiêm trọng, nhưng ân sư đã làm một số việc... kỳ quái rồi một mình xuất sơn, từ đó mất dấu vết đến nay không có tin tức gì."

Phổ Hoằng thượng nhân sững sờ không nói lên lời. Đạo Huyền chân nhân một đời tu hành thần thông, được cả thiên hạ ngưỡng mộ, sao lại có thể mất tích một cách không minh bạch như vậy? Nhìn thần sắc Tiêu Dật Tài và môn hạ Thanh Vân rõ ràng là không phải nói dối, nhưng trong vẻ bối rối ấy dường như vẫn che giấu điều gì. Có điều chuyện quan trọng nhất bây giờ không phải là truy nguyên sự việc mà là phải làm thế nào đối phó với đại họa sắp tới.

Phổ Hoằng thượng nhân nhìn chúng nhân Thanh Vân Môn, nghiêm giọng: "Thế thì... không rõ Tru Tiên Cổ Kiếm có còn trong quý môn nữa không? Trong quý phái liệu còn người đức cao vọng trọng có thể bày Tru Tiên Kiếm Trận đối phó Ma Giáo?"

Lần này Tiêu Dật Tài không lên tiếng, Tăng Thúc Thường bên cạnh đỡ lời: "Đại sư có chỗ chưa biết, xưa nay Tru Tiên Cổ Kiếm vốn luôn do duy nhất chưởng giáo chân nhân quản lý. Tru Tiên Cổ Kiếm được truyền tận tay giữa các đời chưởng giáo, người ngoài không thể đến gần, nên có thể giờ đây cũng đã mất tích cùng với sư huynh Đạo Huyền. Hơn nữa, cho dù có Tru Tiên Cổ Kiếm ở đây, muốn phát động được Tru Tiên Cổ Kiếm trận phải là người thần thông quảng đại, đạo hạnh tuyệt thế. Bản môn từ

hơn trăm năm nay... duy chỉ có sư phụ Đạo Huyền là luyện được đến trình độ đó. Chúng bản đạo có lẽ phải lực bất tòng tâm rồi!"

Hy vọng mong manh cuối cùng của Phổ Hoảng thượng nhân đã tiêu tan, đại sư cúi đầu than dài: "A di Đà Phật, sự thực nếu mà như vậy thì thất bại đã rõ ràng, tai họa sẽ giáng xuống đầu chúng sinh thiên hạ...!"

Cả điện Ngọc Thanh im lặng như đá, mọi khuôn mặt đều lộ vẻ thê lương, mọi mái đầu dần dần gục xuống.

Bỗng nhiên từ chôn xa xăm vẳng tới một tiếng kêu kinh hoàng, tiếp theo là những tiếng gào rú rùng rợn như hàng ngàn vạn dã thú đang ầm ầm kéo tới. Một đệ tử Thanh Vân Môn sắc mặt đầy vẻ tuyệt vọng chạy vào đại sảnh hét lớn: "Ma... Ma Giáo yêu nhân đến rồi...!"

Nhân sĩ chính đạo đứng bật dậy khỏi ghế, nét mặt mỗi người đều lộ vẻ sợ hãi lo âu. Dần dần, nỗi tuyệt vọng tràn ngập khắp trong ngoài điện Ngọc Thanh, khí thế chùng xuống bi quan rệu rã.

Lẽ nào không còn một chút hy vọng? Lẽ nào tất cả đều bị hủy diệt?

Đằng sau đám đông, Lục Tuyệt Kỳ lặng lẽ quay đầu nhìn về chôn xa xăm. Khuôn mặt nàng không một mảy may biến sắc sợ hãi, vẫn mang một vẻ bình thản thường ngày, dịu dàng nhưng cương quyết.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Chương 257

Tru tiên

Màu máu ngập trời ùn ùn xô lại. Bên trên Thông Thiên Phong, cả màn trời đều ngả màu đỏ sẫm, những đám mây đen lừng lững cuộn lên khiến người ta trông thấy mà ghen thờ. Dưới vàng mây đỏ, bất cứ vật gì cũng bị nhuộm màu theo, trời đỏ, núi đỏ, hơi mù trôi trên biển mây cũng đỏ, những hạt nước tí tách chảy dưới Hồng Kiều đỏ, thậm chí cả gió núi khắc nghiệt thổi tới như cũng nhuộm màu đỏ nốt.

Hơi máu tanh nồng đùn ra khỏi gió, dâng ngập Thông Thiên Phong.

Người ngợm lúc nhúc từ bốn phương tám hướng cùng bò lên Thông Thiên Phong, ken dày đến mức không lộ ra một khe hở nào. Khắp nơi lổm ngổm những người, mắt ai cũng đỏ lòe dị hợm. Nhìn trang phục thì thấy phần lớn bầy người điên cuồng đó là dân chúng sống dưới chân núi Thanh Vân, song bình dân bá tánh làm sao mà bò và di chuyển nhanh nhẹn như khi vượn thể được, nguyên nhân tất nhiên là do ánh máu quỷ dị kia đã đoạt mất tâm trí họ.

Không mất chút công sức nào, chỉ nhờ Tứ Linh Huyết Trận mà Quỷ Vương tập hợp được một đạo quân đông đảo thế này, lại cũng nhờ Tứ Linh Huyết Trận mà Quỷ Vương đã biến những người dân yếu ớt mê muội trở nên mạnh mẽ đến mức lật nhào cả những lực lượng tiềm năng lớn hơn họ gấp chục lần, cứ thế mà suy đủ thấy không có cách nào khả dĩ đối phó quyền năng của ông ta. Một người dân thường lên cơn điên thì bất kỳ đồ đệ nào của Thanh Vân Môn cũng có thể không coi vào đâu, nhưng một trăm một ngàn người điên thì sao, hướng hồ hiện tại phải đến mười vạn người phủ khắp rừng khắp núi như một đàn kiến cuồng dại cứ rùng rùng đùn lên, thực khiến người ta sờn tóc gáy.

Trong đàn người ngợm lúc nhúc ấy có rất nhiều kẻ lộ vẻ hưng phấn đặc biệt với ánh máu trên trời, đạo hạnh của chúng rõ ràng là vượt xa đám dân thường bầu xâu chung quanh kia. Chúng ngự kiếm bay vèo vèo, đạo sĩ tu chân làm được gì thì chúng cũng làm được nấy, mà trình độ cực cao, một vài kẻ còn hơn đứt bọn đệ tử canh gác của Thanh Vân Môn. Không có gì lạ, bởi đó chính là đám nhân sĩ chính đạo góp mặt trong vài trận chiến trước đây, còn nay đã bị Quỷ Vương đoạt mất thần trí.

Được nhiều cao thủ trợ chiến cộng thêm lớp lớp người điên vô cùng vô tận, thế tấn công của Ma Giáo chẳng khác nào sóng cả vỗ bờ, bất khả đương cự. Dưới màn trời máu, các đệ tử canh gác ở Vân Hải hầu như mất sức kháng cự, cùng lui ra phía sau, chen chúc rút về Hồng Kiều.

Chẳng bao lâu, cùng với những tiếng soàn soạt liên tiếp, đại quân Ma Giáo từ bốn phương tám hướng

đùn lên đã chiếm cứ cả quảng trường Vân Hải rộng lớn. Ngọn núi tiên bồng bênh vân khí đạo nào nay chỉ còn là một biển đầu người trời sụt và những tiếng la hét gầm gào, cảnh tượng như nơi quỷ vực. Mỗi lúc một nhiều người tràn đến, không còn chỗ nào mà chen chân nữa.

Trên cao, một quãng đồ trông như quả cầu máu từ từ bay đến quảng trường Vân Hải, bên trong vọng ra tiếng cười man dại: "Ha ha ha, bọn rác rưởi Thanh Vân Môn, cuối cùng đã biết sự lợi hại của lão phu rồi! Ha ha ha, Đạo Huyền đâu! Đồ cầu trệ Đạo Huyền vì sao vẫn chưa lộ mặt ra, xưa nay người vẫn vì dân chúng lắm mà, Tru Tiên Kiếm Trận chẳng phải là vô địch thiên hạ ư, tại sao đến lúc này vẫn như con rùa đen rút cổ? Ha ha ha ha ha..."

Tiếng cười vừa tục tằn vừa cuồng loạn kích động, khí chất hung bạo trong âm thanh đó phủ một tấm màn bi thương tuyệt vọng xuống cả ngọn Thông Thiên Phong.

Cũng chính lúc đó, thế tấn công của đại quân Ma Giáo hơi chững lại, nguyên nhân là do phe chính đạo đã dựa vào địa thế để tử thủ Hồng Kiều. Hồng Kiều là một kỳ quan do thiên nhiên kiến tạo, hiện giờ lại biến thành tường đồng vách sắt ngăn trở bước chân kẻ thù, mặt cầu ngày thường rất rộng, nhưng lúc này, trước mười vạn quân Ma Giáo kia, thực chẳng khác cầu độc mộc là mấy.

Đàn người cuồng dại mất trí nọ xô đẩy nhau dòn lên mặt cầu, ngay lập tức sau có kẻ rú lên hàng tràng "a a a a" chói tai, lại có kẻ đứng không vững, bị chen bật khỏi lan can, rơi xuống vực sâu không đáy dưới gầm cầu, mau chóng hóa thành những chấm đen, chìm lút vào biển mây vô tận.

Phe chính đạo vốn đã bị Ma Giáo tấn công bất thành linh, trở tay không kịp, lại thêm sự cách biệt về lực lượng, vì vậy nhanh chóng để mất Vân Hải, nhưng lần này, những nhân vật tinh nhuệ tụ tập trên Ngọc Thanh điện đã theo nhau bay xuống hỗ trợ nhóm tử thủ khiến sức chiến đấu tăng lên rõ rệt. Trên khoảng không của Hồng Kiều, hào quang pháp bảo múa may tung hoành, mạnh mẽ hơn nhiều so với ban nãy.

Nhân số Ma Giáo tuy đông, song chỉ có mấy chục người là đối đầu trực diện, còn tuyệt đại đa số giáo chúng là bị Quý Vương dùng yêu lực của Tứ Linh Huyết Trận lung lạc thần trí. Tuy Tứ Linh Huyết Trận có thể kích thích những nguồn tiềm ẩn trong người khiến sức mạnh tăng lên vô cùng giúp họ leo trèo thoăn thoắt, nhưng suy cho cùng cũng không thể khiến họ trong một ngày mà học được đủ mọi pháp thuật hay khả năng ngự không phi hành của người tu tiên. Ngoài ra thanh thế của Ma Giáo tuy dữ dội song phần lớn đều là đờ đẫn xung phong, vấp phải thành lũy như Hồng Kiều thì chỉ có nước bó tay mà thôi! Mặc dù trong đám đó vẫn có một số ít nhân sĩ ma ám biết ngự kiếm đấu đá trên không nhưng dẫu sao cũng chỉ là thiểu số.

Bên chính đạo một mặt tăng viện nhân thủ cố sống cố chết giữ lấy Hồng Kiều, một mặt chia cao thủ đi đối phó với các cao thủ Ma Giáo đang bay ào ào trên không, lấy đông đánh ít, chỉ trong nháy mắt đã làm chủ được tình hình.

Cứ thế, bên chính đạo từ từ ổn định cục diện, lật ngược được tình thế. Ở bên kia, đàn người điên mất

đỏ loe nhẵn răng múa vuốt cứ hùng hực xông lên nhưng rốt cục chỉ chen chúc trên Hồng Kiều dài hẹp theo kiều tiến không được, lui không xong mà thôi.

Sự tao loạn càng lúc càng dữ dội, càng lúc càng nhiều người đáp xuống Hồng Kiều rồi lần lượt táng mạng, song số hạ xuống hình như đông hơn nhiều so với số chính đạo tiêu diệt được.

Tình hình đang vượt xa dự liệu của bọn Ma Giáo, chính đạo thì sĩ khí ngùn ngụt, tuy lúc này cục diện vẫn không có gì khả quan, song suy cho cùng vẫn còn hơn cảnh chết như ngã rạ lúc mới bị tấn công bất chợt.

Chỉ có điều, hy vọng không trụ được lâu trong lòng những người chính đạo, khi đại quân Ma Giáo bị ngăn lại ở một đầu Hồng Kiều, quả cầu máu quý quái từ từ vượt qua Vân Hải, bay tới khoảng không bên trên Hồng Kiều.

Ánh máu đỏ ngẫu thò ra thụt vào, trông như thể một ác ma đáng sợ đang nhe nanh múa vuốt giữa lưng chừng trời.

Hơi máu tanh cuồn cuộn trôi với tốc độ cực nhanh, chỉ trong khoảnh khắc, từ trong quả cầu máu khổng lồ đột nhiên có mười mấy cột sáng đỏ lòe bắn xuống đám chính đạo đang đứng đầu bên kia cầu.

Phổ Hoằng thượng nhân trước đây đã từng giao thủ với Ma Giáo, khi trông thấy quả cầu máu khổng lồ thì tỏ vẻ nghiêm trọng, lúc này nhìn ánh sáng của những cái cột dị kỳ nọ, sắc mặt ông càng thay đổi ghê gớm, ông lạc giọng la: "Mau dạt ra, cột máu đó chính là vật dụ hoặc tâm trí đấy."

Mọi người nghe vậy đồng tái mặt, nháo nhào nhảy tránh, nhưng phe chính đạo đang đứng dày đặc một đầu Hồng Kiều để chống lại sức tấn công của bọn Ma Giáo, cột sáng trên trời chiếu xuống với tốc độ quá lớn, chẳng biết tránh vào đâu cho kịp. Những tiếng gào thảm mau chóng vang lên, có mấy đệ tử chính đạo bị cột sáng máu chụp kín lấy, tức thì thân hình run lên bần bật, mặt mày rúm ró, động tác trở nên cứng đờ và chậm chạp, hai mắt bắt đầu vẩn đỏ.

Có người còn chưa hiểu rõ ngô khoai, có người lại là đồng môn hoặc bạn thân, trong lúc nguy cấp, bất chấp tất cả tiến lên lôi người bị hại ra khỏi cột sáng, nào ngờ người bị hại đột nhiên trở mặt, xuất thủ vô tình, hùng hổ cầm lợi đao pháp bảo chém giết mọi người xung quanh, những người vừa áp lại gần liền mất mạng trong tay bạn hữu mà không hiểu tại sao.

Những tiếng gào rú, gầm gừ lập tức vang lên, Phổ Hoằng thượng nhân tái mét mặt, nghiến răng, bất chấp giới luật của nhà Phật, thét lớn: "Giết hết... những đạo hữu đã mê loạn đi!"

Nói rồi, ông nhẵn mặt đau đớn lướt tới, biết lúc này chẳng phải lúc ăn năn sám hối, Đạo Huyền thì không có đây, Phổ Hoằng chính là người đức cao vọng trọng nhất trong phe chính đạo lúc này.

Ông cũng hiểu cục diện hiện tại đã khôn đốn đến cực điểm rồi, có thể xoay chuyển đến đâu thì xoay chuyển đến đấy, nên không khiêm nhượng gì nữa, đứng hẳn ra chỉ huy, hò hét mọi người.

Các nhân sĩ chính đạo ùn ùn tràn lên, giết sạch những người đã mất trí, tạm thời ổn định được tình hình, song một nỗi hoang mang lan rộng trong lòng tất cả những người chính đạo.

Những người vừa rồi còn là chiến hữu kẻ vai sát cánh, chỉ trong nháy mắt trở đao đâm chém lẫn nhau, lát nữa đây sẽ đến lượt ai? Ngô nhớ chính mình bị loạn trí thì sẽ thế nào?...

Hệt như bị kích động, đại quân Ma Giáo đang chen chúc trên Hồng Kiều bỗng gào lên rầm rầm về hung phấn, rồi nhân lúc hỗn loạn nho nhỏ vừa rồi bên phe chính đạo, một đội Ma Giáo nhe nanh múa vuốt lại xông lên Hồng Kiều.

Phổ Hoằng thượng nhân vội vàng hét lên hạ lệnh bao vây, đám Ma Giáo tuy vốn là người phàm, nhưng lúc này sau khi bị ma ám thì phần lớn đều có sức mạnh vô địch, thân thể cũng cứng rắn hẳn lên, những đệ tử bình thường trong Thanh Vân Môn vung pháp bảo tiên kiếm chém vào, rất nhiều lần không thể giết chết ngay, bị chúng giằng co trì hoãn được một khoảng thời gian.

Cũng đúng vào khoảng thời gian ngắn đó, quả cầu máu trên không rít lên, từ bên trong phát ra những tràng cười điên dại, chỉ chớp mắt mười mấy đạo hào quang bắn xuống, máu đỏ loang loáng, trông quỷ quái khôn tả.

Lập tức bọn chính đạo chồm chồm nhảy tránh, chẳng ai muốn biến thành những người đờ đẫn như tử thi biết đi kia.

Ngay lập tức Phổ Hoằng thượng nhân đốc sức chỉ huy, nhưng chính đạo đã loạn, bọn Ma Giáo hò la ồm ồm trên Hồng Kiều, áp lực càng lúc càng lớn, mấy nhân sĩ còn sót lại khổ sở chống đỡ, cuối cùng không chống lại nổi, sau một tràng bạch bạch liên tiếp, mấy cái xác bị đánh văng ra, chính là những đệ tử chính đạo vừa canh gác Hồng Kiều.

Chỉ trong nháy mắt, như một con đê lớn bị sụp xuống, dòng thác người cuồn cuộn tràn sang, giữa những tiếng la hét hung dữ, vô số tên Ma Giáo ùn ùn tràn lên, tức thì người trong chính đạo bị đánh thất điên bát đảo, cả một phòng tuyến đã bị phá vỡ và vượt qua hoàn toàn.

Cảnh tượng chẳng khác nào địa ngục trần gian!

Trái tim mọi người chỉ còn lại hai chữ tuyệt vọng, trong dòng thác người điên dại, phe chính đạo bị chia rẽ, cứ một người phải đối mặt với mấy chục tên địch nhân đáng sợ hung hãn không biết sợ chết, ai cũng xông xáo giết địch, vì không giết chúng thì cũng bị chúng chặt thành tương thịt. Bầu trời nhuốm đỏ, hơi máu sôi sục, còn tiếng cười cuồng loạn kia càng lúc càng lồng lộng, đầy vẻ đắc ý.

Lục Tuyết Kỳ cũng ở trong đám đông chém giết, thần kiếm Thiên Gia lóng lánh xanh bay lên hạ xuống bên cạnh nàng, mỗi đường kiếm quang nháng lên là có kẻ gào rú mất mạng, chỉ có điều cứ tên này ngã xuống thì trong nháy mắt lại có hai ba, thậm chí bốn năm tên khác xông vào.

Tấm áo trắng của nàng lúc này đã nhuốm máu ngả màu đỏ lờm.

Dần dần, động tác của nàng trở nên chậm chạp, cánh tay dường như nặng thêm, những tiếng la hét tuyệt vọng bên tai nàng cũng bắt đầu hỗn độn đi, nàng không biết kiếm mình đã tước đi bao nhiêu tính mạng, chỉ cố gắng tận sức chiến đấu theo bản năng.

Nàng cắn răng múa kiếm, đẩy lui ba tên đang lờn vờn trước mặt, vừa định đánh lại một thanh đại đao

từ bên cạnh chặt sang, bỗng chân mềm nhũn đi. Lục Tuyết Kỳ hoảng hốt, vận hết sức tránh sang một bên, song chỉ trong nháy mắt đã cảm thấy hoa mắt váng đầu, rồi chốc lát sau, vai trái lan lên một cơn đau nhói, máu chạy rần rật.

Cơn đau này lại kích thích tàn lực của nàng, nàng nghiêng rặng trở tay đâm kiếm, Thiên Gia thế như chẻ tre, tức thì chặt chém địch nhân ngã đầy ra đất, nhưng đồng thời, mấy chục cái bóng đáng sợ xung quanh ào ào xô tới.

Lục Tuyết Kỳ thoáng qua một cơn tuyệt vọng, chỉ có điều đúng lúc đó, khuôn mặt nàng không có vẻ sợ hãi, trong lúc ánh máu ngập trời, nàng thở ra một hơi nhẹ nhàng, rồi như đã cam chịu số mạng, nàng nhắm mắt.

Nàng trở tay, Thiên Gia rục lên ánh xanh rạng rỡ, nàng thì thầm: "Tiểu Phàm..."

Thiên Gia rít lên u u, phạt xuống cần cổ trắng ngần của nàng.

Đúng lúc Lục Tuyết Kỳ sắp hương tan ngọc nát, vụt có tiếng gió rít, một luồng đại lực ngăn lưỡi kiếm lại khi nó còn cách cổ nàng đúng ba phân, đồng thời cuồng phong cuộn lên, người mới đến dùng kinh khí vô hình đánh bật lũ Ma Giáo kia đi.

Lục Tuyết Kỳ kinh ngạc mở to mắt nhìn, thì thấy người cứu mình chính là ân sư Thủy Nguyệt, sắc mặt bà xám xịt, hiển nhiên đã tiêu hao khá nhiều nguyên khí, trên mình còn có mấy vết thương nhòe nhoẹt máu.

Lục Tuyết Kỳ kêu lên "Su phụ...", rồi im bật.

Thủy Nguyệt đại sư đã đánh lui bọn người bủa vây, nhưng khuôn mặt suy sụp, hơi thở nặng nề, chỉ ánh mắt là lóe lên kiên định, bà nói to: "Lục Tuyết Kỳ, phải sống, hãy nhớ lấy lời sư phụ, phải tiếp tục sống..."

Nói chưa dứt câu, đột nhiên thân hình bà giật mạnh, khuôn mặt trắng bệch, Lục Tuyết Kỳ hoảng hồn thét lên: "Su phụ, người, người làm sao thế..."

Giọng nàng khản đặc. Một thanh trường đao sắc nhọn đâm máu thò lên khỏi ngực Thủy Nguyệt, bà chao người đi, thét lên một tiếng rồi vụt xoay mình phát chưởng, tức thì tên đánh lén đằng sau bay vù ra ngoài mấy trượng, phun máu mà chết.

Kẻ đó kẻ ra cũng rất dũng cảm, tuy đã mất mạng, thân hình bay đi nhưng tay vẫn nắm chặt thanh trường đao, chỉ thấy máu bắn như mưa, đao lìa khỏi thân. Thủy Nguyệt hự lên đau đớn, quay mấy vòng tại chỗ, cuối cùng không gắng gượng được nữa, bà ngã xuống.

Lục Tuyết Kỳ đầu óc trống rỗng, khí lực bỗng đâu tràn lên, Thiên Gia tỏa lam quang rục rờ, như phượng hoàng giận dữ lập tức đánh bật tất cả những tên Ma Giáo vây quanh đây trong vòng một trượng, máu me bắn tung tóe, bao nhiêu người không kịp tránh, chết dưới Thiên Gia.

Nàng đánh lui bọn Ma Giáo xong, loạng choạng lao tới bên Thủy Nguyệt, ôm lấy bà, mắt mờ nước, khóc gọi: "Su phụ, người làm sao thế... người đừng đi..."

Vết thương trước ngực Thủy Nguyệt quá sâu, máu xả òng ọc, trông là biết không còn trụ được bao lâu nữa, ánh mắt bà dần dần lạc thần, dường như nghe thấy tiếng khóc gọi của đứa đệ tử yêu, gương mặt nhợt nhạt sáng lên nụ cười cuối cùng, bà nhìn Lục Tuyết Kỳ, giọng rờ rạc: "Tuyết Kỳ, nhớ... sống cho tốt... nhé..."

Gắng gượng rặn xong chữ "nhé", Thủy Nguyệt đại sư kiệt sức, người giật nhẹ một cái rồi mềm nhũn đi, hai mắt cũng từ từ khép lại.

Lục Tuyết Kỳ khuyu xuống như bị sét đánh, song đám Ma Giáo xung quanh không để nàng kịp thở, lại nhân lúc ấy mà ồ ạt xông vào, Lục Tuyết Kỳ khuôn mặt nhợt nhạt, chùng như không chịu nổi sự thật trước mắt là sư phụ đã tắt thở, lại như mất hết ý thức cầu sinh, cứ sững sờ không có một chút phản kháng.

Bỗng mé bên có một cái bóng lướt tới, kéo nàng ra khỏi cảnh nguy hiểm. Lục Tuyết Kỳ giật mình đưa mắt nhìn, thì ra chính là sư tỷ Văn Mẫn người loang lỗ máu, Lục Tuyết Kỳ chua xót nghẹn ngào kêu: "Sư phụ, sư phụ, sư..."

Văn Mẫn hai mắt ầng ậng nhưng vẫn cắn chặt răng, vung kiếm đánh lui mấy tên Ma Giáo trước mặt, nắm chặt tay Lục Tuyết Kỳ, hét to: "Sư muội, hãy nghe lời sư phụ đi, chúng ta phải gắng sống!"

Lục Tuyết Kỳ run rẩy, ngoái đầu nhìn tám thân đã lặng tiếng chìm dần trong biển người. Hai mắt cháy rực, nàng lại vung kiếm lên, đứng áp lưng với Văn Mẫn, vận hết sức lực còn lại để chiến đấu, cố gắng chi trì vì một hy vọng sống.

Huyết quang vẫn cuộn trời ngập đất, không thấy có chút ánh sáng nào, chiến trường điên cuồng đã biến thành địa ngục trần gian, phe chính đạo chết càng lúc càng nhiều, đúng lúc đó, bỗng nhiên trong đầm nước xanh ở đầu bên kia Hồng Kiều có tiếng hú ngân dài, nước bỗng nứt ra, một con thú khổng lồ nhảy vọt lên, chính là Thủy Kỳ Lân, linh thú trấn sơn của Thanh Vân Môn.

Không hề do dự, nó nhe nanh múa vuốt xông vào đám đông Ma Giáo.

Vượt sắc, mồm to, chỉ trong khoảnh khắc đã đánh cho bọn Ma Giáo hoảng sợ nhào nhào lên, một con vật kèn càng lừng lững như thế cho dù là người hung hãn nhất cũng phải cảm thấy sợ, đều láo nhào ụt té chạy.

Thủy Kỳ Lân đột nhiên xuất hiện chính là lúc để mọi người nghỉ ngơi kịp thở, bọn Ma Giáo rùng rùng quay sang vào con thú, nhờ đó các nhân sĩ chính đạo lúc này suýt gục ngã dưới sức ép nặng nề nay lại may mắn thoát được khoảnh khắc mất mạng nguy hiểm ấy.

Thủy Kỳ Lân tả xung hữu đột trong đám đông kẻ thù, nó tấn công tới đâu là chỗ đó có người gào rú, có kẻ mất mạng.

Bên chính đạo đều nhân cơ hội này lùi về bậc thềm dẫn lên Ngọc Thanh điện, Lục Tuyết Kỳ và Văn Mẫn cũng đã cạn sức từ lâu, Văn Mẫn đạo hạnh còn thấp hơn Lục Tuyết Kỳ, thấy bọn địch trước mặt đã tạm lui, nàng cũng chẳng còn bụng dạ đâu truy sát, hầu như không đi nổi lên cả bậc cấp.

Lục Tuyết Kỳ cũng chẳng khá hơn Văn Mẫn là bao, nhưng cuối cùng hai chị em vẫn đi được nhau gắng gượng đi lên Ngọc Thanh điện.

Hiềm nỗi lúc nhìn lại xung quanh, hai người cảm thấy trái tim lạnh hẳn đi, những người chính đạo đứng trong Ngọc Thanh điện tổng cộng chưa đến hai trăm, mà ai nấy đều thương tích đầy mình, máu me bê bết.

Hai người nhìn nhau, đều nhận ra nỗi tuyệt vọng trong mắt nhau, Thủy Kỳ Lâm tuy thần dũng, nhưng trước yêu pháp Ma Giáo, nó sẽ cầm cự được bao lâu?

Quả nhiên, Thủy Kỳ Lâm tuy lúc đầu thần dũng vô song, thu hút mọi sự chú ý của đại quân Ma Giáo, nhưng khi áp lực xung quanh mỗi lúc một lớn, Thủy Kỳ Lâm vẫn gằm thét điếc cả tai, nhưng đã dần dần lộ vẻ suy sút, nhất là thỉnh thoảng trong đám đông lại có vài người tu đạo vung pháp bảo lên tấn công, gây áp lực rất lớn cho Thủy Kỳ Lâm, lại thêm đoàn quân điên loạn hung như kiến xung quanh, chỉ nửa canh giờ sau, Thủy Kỳ Lâm đã lộ vẻ sợ hãi, thân thể bị thương lổ chỗ.

Đột nhiên cái đầu nó rung lên, phát ra một tràng gào rống kinh thiên động địa rồi quay ngoắt mình sai chạy mở đường máu, một lần nữa chạy vù về cái đầm nước xanh, nhảy bùm xuống nước sâu, không lộ mặt ra nữa.

Tuy phe chính đạo trên Ngọc Thanh điện phần lớn đều đã phán đoán được kết quả của trận chiến vừa rồi, nhưng khi quả nhiên Thủy Kỳ Lâm không địch nổi nữa thì ai nấy đều lộ vẻ đau đớn, nhìn đám Ma Giáo đen đặc lại nhe nanh múa vuốt quay sang chỗ mình, bầu không khí tuyệt vọng ngập dâng trong lòng bọn họ.

Lục Tuyết Kỳ giãy giụa đứng lên, cầm thanh kiếm lên đặt vào cổ mình, Văn Mẫn hoảng hồn toan ngăn cản, Lục Tuyết Kỳ bèn nhẹ nhàng nói: "Su tử, thôi, chẳng còn đường nào nữa rồi, muội thà tự tận còn hơn là để bị giết bởi bàn tay nhơ nhớp của bọn chúng."

Văn Mẫn rúm rúm, đột nhiên đằng sau có tiếng chân chạy vang lên, nàng ngoái đầu nhìn thì giật mình, đó là Tổng Đại Nhân của Đại Trúc Phong. Gã cười, chìa tay kéo bàn tay trắng trẻo của nàng siết chặt.

Văn Mẫn như có thêm dũng khí, vẻ sợ hãi và tuyệt vọng dần dần bay biến, nàng nhoẻn một nụ cười ấm áp rồi ngoảnh ra nói với Lục Tuyết Kỳ: "Su muội, muội an tâm đi đi, chúng ta sẽ theo bầu bạn với muội ngay."

Lục Tuyết Kỳ nhìn họ nắm tay thật chặt, tựa vào nhau, khóe miệng nàng cũng rịn ra một nụ cười, rồi nàng nhắm mắt, trái tim réo gọi: "Tiểu Phàm, kiếp sau mình gặp lại nhau..."

Thiên Gia ánh lên sắc lạnh như thấu vào mạch máu dưới da, nàng mỉm cười, siết chặt lấy cán kiếm, đúng lúc đó, Văn Mẫn vụt thốt lên: "Khoan đã su muội."

Lục Tuyết Kỳ giật mình, hạ Thiên Gia xuống ngạc nhiên: "Gì thế tử?"

Văn Mẫn quay mình nhìn về hướng hậu sơn Thông Thiên Phong, kinh ngạc lắp bắp: "Muội, muội nghe... tiếng gì thế?"

Chiến trường huyền ảo chẳng biết vì sao tự nhiên lặng ngắt đi, không một âm thanh, những tên Ma Giáo hung hăng nọ đều đứng chững hững một chỗ.

Trong bầu không khí tịch mịch, trên ngọn Thông Thiên, cả dãy Thanh Vân, lại từ từ rung lên.

Một tiếng hú ngân dài, trầm, thấp, từ sau núi vút lên, bốc cao, biến thành tiếng rít xé kiêu hùng, đâm toạc vào mây.

Trong tiếng rít ấy, có một đạo hào quang không lồ phun lên theo, như thể một con rồng đã bị giam giữ hàng nghìn năm nay phá cũi sổ lồng, lao lên tận chín tầng trời xanh, hô gió gọi mưa. Cuồng phong gào rú, trời đất đổi sắc, núi non cúi đầu, pháp bảo trong tay nhiều người bắt đầu tự động run lên.

"Tru Tiên... Tru Tiên... Đó chính là Tru Tiên!"

Trên Ngọc Thanh điện, có tiếng ai đó hét lên kinh ngạc và mừng rỡ. Trong số đệ tử sống sót của Thanh Vân Môn, cho dù thương tích nặng nề nhưng cũng hầu như quên hết đau đớn, cựa quậy đứng lên.

Cột hào quang tráng quan mỹ lệ nọ phóng thấu trời cao, uy nghiêm rực rỡ, chính là nơi gửi gắm niềm kiêu hãnh và tự hào của họ.

TRU TIÊN!

Bầu trời vùi lấp trong màu máu tức thì bị cột sáng huy hoàng đẩy lùi, ánh sáng rạng rỡ múa lượn trên chín tầng mây, tung bay trên khoảng không của Thông Thiên Phong, tỏa ra chói ngời muôn trượng, như vàng mặt trời nóng bỏng lạc vào lòng người, xua tan mọi mây mù tăm tối.

Sâu trong ánh sáng đó có một bóng người từ từ lộ hình, chỉ có điều ánh sáng chói chang quá, không thể nhìn rõ mặt mũi y, chỉ có điều trong ánh sáng nhấp nháy, người ta trông thấy rõ ràng trên tay người ấy giơ cao một thanh kiếm.

TRU TIÊN CỔ KIẾM!

Chỉ trong khoảnh khắc, những tiếng hoan hô ngập tràn Ngọc Thanh điện. Văn Mẫn và Tổng Đại Nhân ứa lệ, Lục Tuyết Kỳ run lấy bầy, khuôn mặt lộ rõ vẻ không tin nổi. Ai nấy đều nhìn lên trời nên không để ý đến nét mặt nàng.

Người trên trời kia, tuy đã hòa vào trong luồng sáng, chập chờn rất khó nhìn rõ, nhưng vóc dáng ấy từ lâu đã khắc sâu trong trái tim nàng, có chết nàng cũng không thể quên được thì làm gì có chuyện không nhận ra?

"Tiểu Phàm..."

Tim nàng nức nở, nàng đưa tay lên giữ ngực, tựa hồ phải làm vậy thì mới áp chế được quả tim đang nhảy như điên cuồng.

Lúc ấy, huyết cầu bên Ma Giáo đã nhận ra vị khách bí ẩn trên trời cao kia, liền dập dềnh quay lại, hai bên đều ngập trong ánh sáng, một đỏ một trắng đối địch nhau.

Một tiếng nói giận dữ vọng ra từ quả cầu đỏ: "Thì ra là ngươi!"

Bóng người trong vầng hào quang chẳng hề đáp lại sự chất vấn của Quý Vương, hấn đâm thanh kiếm cổ trong tay lên cao, tức thì tiếng hú dị thường ngập tràn không trung, từ bảy ngọn núi của dãy Thanh Vân vụt bắn lên bảy cột sáng bảy màu, xông thẳng lên trời như giao long vờn mây lướt qua khoảng trời, cuối cùng tụ lại trên đầu mũi kiếm.

Tiếng rít dị thường càng lúc càng vang vọng, ngập đầy cả không gian, chỉ lát sau, hết như quá khứ tái hiện, dưới vòm trời, ngọn kiếm khí sắc sỡ hiện ra. Kiếm trận Tru Tiên lừng danh thiên hạ, cuối cùng đã xuất thế.

"Đi chết đi!"

Cùng với tiếng gầm cuồng nộ, quả cầu máu cũng bắt đầu biến hóa, huyết khí òng ọc dạt về hai bên để lộ ra chân diện mục bên trong, mọi người ngược nhìn, với kiến thức hạn hẹp của bọn họ, thì không tránh khỏi trở mắt há miệng, hơi thở lạnh buốt đi.

Trong quả cầu máu, được chùm hụp bởi lớp lớp huyết khí là Phục Long Đỉnh, lúc này đã hoàn toàn biến màu đỏ rực, nhưng quái gở nhất là thân hình Quý Vương đã biến phần lớn vào Đỉnh, chỉ còn hở ra phần trên ngực và cái đầu bên trên, khuôn mặt nhăn nhúm đanh ác vô cùng, ông ta nhìn chằm chằm vào người trong vầng sáng rạng rỡ trước mặt rồi vẫy tay, tức thì như bị dẫn dụ bởi một nguồn sức mạnh khổng lồ, cả nửa bầu trời vô số huyết khí hoàn toàn bị cuốn lại, uy thế đáng sợ, như một tầng mây máu khổng lồ lớp lớp gói lên như sóng, cuộn chùm lại, biến thành một cái ngọn mâu dài đến vạn trượng vẫn ngang trời, một đầu nằm trong tay Quý Vương, ánh chớp bóng rạt chạy loằng ngoằng quanh nó, trông rất đáng sợ!

"Xem ta băm vằm ngươi ra, tên súc sinh!" Quý Vương gầm lên như lệnh võ, hoàn toàn mất hết lý trí, chỉ còn khát vọng cuồng sát, ngọn mâu đỏ rực đâm thẳng vào hào quang của Tru Tiên.

Cho dù là có niềm tin mãnh liệt vào Tru Tiên, nhưng thấy Quý Vương uy mãnh cái thế như vậy, tất cả mọi người có mặt ở Thông Thiên Phong đều phải biến sắc, không thốt nên lời. Lục Tuyệt Kỳ thì càng nhợt nhạt, nhìn trân trối lên trời.

Tru Tiên Kiếm Trận lần này xuất thế hoàn toàn khác với hai lần được Đạo Huyền chân Nhân khiêu động trước đây. Trên trời, ngoài cán kiếm và luồng kiếm khí khổng lồ màu sắc thiên biến vạn hóa ra thì không có các kiếm khí nhỏ đơn sắc. Tuy chỉ có một luồng kiếm khí nhưng Tru Tiên Kiếm Trận vẫn toát lên sức mạnh bạt trời, so với trước kia chỉ hơn chứ không kém. Thanh kiếm màu sắc khổng lồ xê dịch như muốn xé tan bầu trời, sức khuấy động cả vũ trụ.

Ngọn mâu đỏ khổng lồ xô đến, khí thế bất khả đương cự, trong đám đông có người la lên chói lói, nhưng người trong hào quang chẳng hề né tránh, ngược lại, hấn cứ đứng giữa hướng ngọn mâu lao đến, rồi vụt nắm cả hai tay vào kiếm khoảng thẳng ra phía trước, tức thì sấm nổi gió gào âm âm âm âm, Tru Tiên vụt xoáy tròn về phía ngọn mâu.

Hai thứ vũ khí khổng lồ đáng sợ đâm vào nhau giữa không trung, bắn ra ánh sáng nóng bỏng và chói

chàng gấp vạt lần ánh mặt trời, chẳng ai mở mắt mà nhìn được, chỉ nghe trong những tiếng động rầm rầm khủng khiếp, đất rung núi chuyển, cả dãy Thanh Vân cũng như không chịu nổi thần uy của trời đất, sợ hãi cúi đầu xuống.

Ánh rực rỡ tan dần, mọi người vội vàng nhìn lên trời, thì thấy trên chiến trường không trung dữ dội kia xuất hiện một cái xoáy lốc, sâu hoắm và đen kịt, lạnh lùng nhìn xuống phàm trần. Bên dưới luồng xoáy đó là cô kiếm Tru Tiên, nhưng bảy màu đã tan hết, chỉ còn một màu trắng tuyền rất gắt, đâm thẳng lên trời, khí thế phân thiên diệt địa.

Ngọn mâu đỏ thì đã gãy!

"Á!..." Quý Vương rút lên thảm thiết, nửa người dưới vẫn ăn thông với cái đỉnh, ông ta rít lên tuyệt vọng không thể tin được, thậm chí hai mắt còn rùng rùng máu, rú lên kinh hãi: "Không thể thế, không thể thế này được... Ta có sức mạnh của Tu La, ta có sức mạnh..."

Câu cuối chìm khuất đi trong tiếng gió, Tru Tiên Cổ Kiếm chém tan cái mâu máu khổng lồ, đồng thời chưa thu về lại thuận thế đâm thêm phát nữa. Chỉ trong khoảnh khắc, cả bầu trời ngập trong ánh kiếm, mây gió cuộn lên ào ào quanh viên trời, hình như tất cả thiên thần ma quỷ trên trời dưới đất lúc này đều run lên sợ hãi sức mạnh to lớn đáng kinh khiếp của Tru Tiên!

Nhát kiếm ấy đâm thẳng vào đáy đám mây đỏ, đâm thẳng vào lõi quả cầu máu, đâm vào Phục Long Đỉnh, cũng tức là đâm vào Quý Vương!

Ánh sáng chói chang đốt cháy tất thảy, đập tan mọi ánh sáng khác, mây gió sấm chớp cùng rú gào khôn nguôi, những đám mây rách nát còn sót lại bị cuốn dạt lên cao, chìm luôn vào cái xoáy đen sâu hoắm. Quý Vương tuyệt vọng, nhưng càng tuyệt vọng ông ta càng điên cuồng. Ông ta cười gằn, cười gằn, múa may hai tay, đột nhiên, đâm luôn vào hai mắt trên bộ mặt ác ma của mình.

"Ầm!"

Sấm nổ, át đi mọi tiếng động trên nhân gian, đôi mắt Quý Vương phun ra hai cột máu đỏ ngầu. Bằng chút sức tàn, ông ta vẫn cười sảng sặc, trên Phục Long Đỉnh, chút sức mạnh cuối cùng như bị kích thích, hiện ra một cái bóng đỏ máu khủng khiếp, cao đến cả trượng từ từ biến hình sau lưng Quý Vương.

"Đi chết đi!"

Tiếng gào điên dại vang thấu trời, cái bóng Huyết Ma quỷ quái ấy nhúc nhích, khí thế đáng sợ, xô đẩy huyết khí ngập ngụa không trung, lại một lần nữa xông vào hào quang của Tru Tiên.

Thanh kiếm trắng sáng do Tru Tiên biến thành cũng đúng lúc đó lao trở lại Phục Long Đỉnh.

"Á!..."

Một tiếng rỗng đáng sợ và đau đớn như rách phổi, bật ra từ phía sau hào quang chói chang, một bóng người bị Tru Tiên đẩy bật ra khỏi Phục Long Đỉnh, giống như mất hết sức lực, bay văng đi rõ xa, biến mất ở nơi chân trời, không thấy đâu nữa.

Đúng lúc đó, cái bóng Huyết Ma đáng sợ nọ đã lao đến trước mặt bóng người trong hào quang. Mất sự bảo vệ của Tru Tiên Cổ Kiếm, người đó trông như ngọn cỏ trước gió so với sức mạnh kinh hồn từ vóc dáng đồ sộ kia.

"Khực khực" mấy tiếng, cái bóng trong hào quang bị Huyết Ma nắm lấy giờ lên, chỉ thoáng chốc hào quang tan sạch, người đó tức thì cũng bị Huyết Ma trùm lấy, mọi người trên Thông Thiên Phong đều cả kinh thất sắc, rú lên liên hồi. Lục Tuyết Kỳ run bắn, mặt cắt không còn hột máu, nằng ọc máu, lão đảo ngã quy xuống. Đột nhiên, Huyết Ma đang cười sằng sặc vì giành được thắng lợi kia bỗng đứng cứng sững. Tru Tiên Cổ Kiếm bay trở lại, lấp lánh hào quang đã từ phía sau đâm xuyên lên trước ngực nó.

Xung quanh Tru Tiên Cổ Kiếm, huyết khí cuộn cuộn tức thì tan sạch, thân hình to lớn hiện ra rõ ràng với vết thương chí mạng, vết thương mau chóng lan rộng, Huyết Ma rú lên khùng khiếp, ngay trước khi thân thể bắt đầu rạn nứt, nó ném luôn cái người trong tay nó bay hút về phía cái xoáy lốc, tức thì bị ánh sáng nuốt chửng, biến mất.

Ngay sau đó, Huyết Ma rống lên những tiếng giã chết, cuối cùng, không ngăn cản được vết thương nơi ngực loang rộng, nó rú lên rồi tan rã trong vầng bạch quang và trong tiếng rú gào của chính mình. Trên trời, mây đỏ từ từ tan đi, gió từ từ ngừng thổi, không bị huyết quang không chế nữa, đám Ma Giáo a dua như vừa trải qua một cơn ác mộng, mắt hết ngẫu đỏ, từ từ tỉnh cả lại. Bên chính đạo ai nấy nhìn nhau, sau ác mộng, vẫn còn cảm giác chưa tin hẳn.

"Thắng rồi? Thắng rồi?"

Mọi người lao nhao hỏi nhau, mắt hoen lệ, tựa như không tin nổi tất cả những gì đã xảy ra.

Văn Mẫn và Tống Đại Nhân ôm chặt lấy nhau, không nở rời, rất lâu sau, Văn Mẫn sực nhớ ra, gượng cười ngoảnh lại nhìn Lục Tuyết Kỳ giải bày: "Su muội, muội xem bọn ta..."

Nàng bỗng ghen lời, Lục Tuyết Kỳ đã ngã ngất tự khi nào, tựa như mất hết sinh khí, bất tỉnh nhân sự. Nhưng nỗi bi thương nhỏ nhoi của tỷ muội họ mau chóng bị chìm lấp đi trong niềm hân hoan như triều dâng của cả phe chính đạo.

Cái xoáy lốc trên trời tan dần đi. Ánh mặt trời nồng nàn lại nhô lên, gửi xuống trái đất những ấm áp và yên bình lâu dài.

Tiêu Đỉnh

Tru Tiên

Dịch giả: Alex

Chương 258 (Chương kết)

Vĩ Thanh

Mây trắng phiêu diêu, trôi lững đặng trên dải núi. Gió nhẹ lùa tới, mang theo cảm giác khoan khoái khôn tả.

Ở nơi trước đây đã từng là Hồ Kỳ Sơn nay chỉ còn một cái vực sâu, lúc này nó đã thôi loang ánh máu nhức nhối, song từ nơi sâu tít, thỉnh thoảng vẫn có khí nóng đùn lên, loáng thoáng còn thấy cả tiếng dung nham lục bực.

Một người đàn ông đang ngồi cô đơn bên miệng vực, mắt nhắm nghiền, xem chừng đã bị mù.

Gương mặt hốc hác, vóc dáng tiêu tụy, đôi lúc lại lảm nhảm điều gì đó, rất lâu sau ông ta mới từ từ ngã xuống, nằm ngửa trên đất.

Mặt đất khô cứng đem đến một cảm giác vững vàng, ông ta nhoẻn cười, dịu dàng gọi: "Dao nhi..."

Tiếng gọi nhẹ nhàng bay đi, không có hồi đáp, người đàn ông thở khe khẽ, rồi, dần dần, ngừng thở.

Rất lâu sau, từ đằng xa có một cái bóng đi lại. Một người phụ nữ mặt che sa đen, dáng người mảnh mai duyên dáng, chính là U Cơ vốn đã mất tích bấy lâu nay. Trông thấy con người tuyệt vọng bên miệng vực, bà ta khẽ rùng mình, lướt nhanh tới, nhưng chẳng thể cứu vãn được gì nữa rồi.

Bà vực người đàn ông dậy, mắt đỏ hoe, tiếng nức nở nghẹn ngào vọng ra từ sau tấm sa đen.

Đúng lúc đó, trong cái vực sâu sau lưng bà, trong cái tối đen nặng nề u ám, chợt vang lên tiếng chuông reo trong trẻo. U Cơ giật thót, như không thể tin vào tai mình, bà xoay phắt người nhìn xuống miệng vực, nhưng ngoài bóng tối âm u, không còn trông thấy gì nữa cả.

Tiếng chuông đỉnh đang trôi nổi, vang vọng trong lòng vực rồi bay ra, thấm vào gió núi.

oOo

Ở ngoại vi Hà Dương thành, dưới chân núi Thanh Vân, một nhóm người đang chậm rãi đi dọc theo đường mòn đồng dã.

Tiểu Hoàn hớn hở ngoảnh đầu lại, cười tươi như hoa, hỏi người phía sau: "Bình Nhi tỷ tỷ, tỷ nói thật đấy chứ? Sau này tỷ sẽ từ bỏ tất cả, cùng ông cháu muội phiêu bạt giang hồ ư?"

Kim Bình Nhi vận tấm áo màu hoàng yến, vẻ mặt rất nhu mì. Nàng nhoẻn cười duyên dáng, giơ tay khoác vai Tiểu Hoàn, cười nói: "Tất nhiên rồi, nhân gian này quá nhiều trắc trở, bọn đàn ông xấu xa thì hung nhúc, ngay bên cạnh muội cũng có hai lão như thế rồi, nếu tỷ không chăm lo cho muội, làm

sao tỳ yên tâm được!"

Tiểu Hoàn cười hì hì, hai nàng sánh vai bước. Đằng sau có người hậm hực kêu lên: "Đàn ông xấu xa cái gì chứ? Lão phu bảm tính thiện lương, thế nhân đều biết. Ê Dã Cầu, đúng không?"

Dã Cầu đạo nhân cười ha hả, đi lướt qua lão già đang càu nhàu. Y cũng chẳng đáp lời, chỉ rảo chân cho kịp hai cô gái yếu điệu kia.

Chu Nhất Tiên nhổ phì phì, lắc đầu than: "Phong hóa suy đồi, phong hóa suy đồi..." Nói đến đây, sực nhớ ra chuyện gì, lão liền ngoảnh đầu nhìn lại đằng sau. Ở đó, xa xa, dãy Thanh Vân sừng sững nguy nga vươn ngấp chân mây, khí thế uy vĩ, lão già khẽ cười, mắt thoáng ánh tinh ranh.

"Ông ơi, đi mau lên!" Tiếng Tiểu Hoàn véo von đằng trước.

Chu Nhất Tiên cười ha hả, quay mình lại, vung vẩy cây trúc Tiên Nhân Chỉ Lộ, nói to: "Đây, đến đây, biết ngay là các ngươi không có trụ cột như lão phu thì đi làm sao được!... Ha, ặc, á, đồ lỏi, mấy đứa, đi chậm lại cái, chẳng thương người già cả chân chậm mắt mờ mà..."

oOo

Thời gian như bóng câu qua cửa sổ, chỉ thoáng chốc đã bao nhiêu ngày tháng trôi đi.

Lục Tuyết Kỳ tiếp nhiệm chức vị thủ tọa Tiểu Trúc phong, hôm ấy ngự kiếm bay sang Đại Trúc Phong thăm Văn Mẫn. Văn Mẫn đã thành hôn với Tổng Đại Nhân, còn Tổng Đại Nhân đã nắm chức thủ tọa Đại Trúc Phong.

Hai chị em lâu ngày không gặp, mừng rỡ quăn quít chuyện trò từ sáng tới tận trưa trò trưa trệt.

Khi Lục Tuyết Kỳ đứng dậy cáo từ, Tổng Đại Nhân và Văn Mẫn cùng tiễn ra đến ngoài Thủ Tĩnh Đường.

Lục Tuyết Kỳ nhìn quanh, cười bảo Văn Mẫn: "Yên tĩnh nhỉ, chỗ này hợp với tính tỳ đấy."

Văn Mẫn gật đầu. Tổng Đại Nhân cũng cười: "Thực ra Đại Trúc Phong vẫn náo nhiệt lắm đấy chứ, chỉ hiềm dạo này bọn đệ tử đều xuống núi tu hành, chẳng có hơi người nên mới quanh quẽ thế thôi. Ở còn Đại Hoàng nữa, con chó mà sư phụ ta nuôi từ nhỏ đó, ai ngờ mấy hôm nay cũng rong mát tằm, đến tiếng chó sủa cũng chẳng còn, thực là kỳ quái!"

Văn Mẫn lườm gã: "Chắc là ghét đồ ăn của huynh quá nên nó chạy!"

Tổng Đại Nhân cười xuề xòa. Lục Tuyết Kỳ nhìn hai vợ chồng êm ấm như vậy cũng thấy được an ủi, bèn chuyện trò thêm đôi câu rồi cáo từ, rời khỏi Đại Trúc Phong.

Áo trắng phấp phới, nàng ngự kiếm đi, chẳng hiểu sao bỗng nhiên buồn bã, không muốn quay về Tiểu Trúc phong ngay.

Có lẽ cảnh vợ chồng đầm ấm ban nãy của sư tỳ đã khuấy động một điều gì đó trong lòng nàng, Lục Tuyết Kỳ thấy buồn rười rượi, tự dưng bay xuống chân núi, đến Thảo Miếu thôn, nơi đã từng gắn liền với bao ác mộng, nay đã trở nên hoang phế.

Cỏ dại rậm rịt, gió mát nhẹ nhàng ào đến từng cơn, tất cả dường như chưa hề thay đổi.

Nàng đứng lặng hồi lâu, thở dài, khuôn mặt thanh tú phẳng phát nổi ưu sầu. Rồi nàng chậm rãi đi sâu vào bên trong.

Tường xiêu vách đổ chạy dọc hai bên lối đi. Nàng đứng im trong gió nhẹ, trong hơi cỏ man mát, ủ rũ nhìn quang cảnh lặng lẽ xung quanh, mắt ngập nhu tình.

Bỗng nhiên nàng giật thót, nghi hoặc dừng bước, nhìn chằm chằm vào sâu trong vùng hoang phế trước mặt.

Ở đó có một túp nhà gỗ mới dựng, trông rất đơn sơ, khói nhẹ liêu xiêu đang lượn lên khỏi mái.

Bên ngoài nhà là một mảnh áo xanh lục rách nát, đang lật phất theo gió.

Một mùi thơm nức bay ra khỏi căn nhà gỗ.

Oảng oảng!

Chí chí!

Những âm thanh kỳ quái bỗng vang lên trong căn nhà ấy, ngay lập tức một cái bóng vàng xẹt ra, đó là một con chó già to tướng lông vàng, bộ dạng hí hửng.

Trên lưng con chó là một con khỉ lông xám có ba mắt, thật ít thấy, tay cầm một khúc thịt sườn thơm phưng phức, tay kia túm cổ con chó, miệng la hét loạn xạ, như thể thúc con chó phi nhanh hơn!

Rồi một người chạy vụt ra, mình vận bộ áo thô, mặt mày nhăn nhó, hấn hét tương:

"Con chó chết tiệt, con khỉ chết giẫm! Các người lại ăn cắp thịt..."

Bỗng nhiên trông thấy Lục Tuyết Kỳ, hấn đứng phất lại.

Hai người đứng im không nhúc nhích, sững sờ nhìn nhau.

Bao nhiêu tháng năm, tình sâu nhân gian, thoát cái hiển hiện trong ánh mắt họ, rồi cả hai cùng bật cười.

Một cơn gió nhẹ lùa tới, tiếng chuông đình đang vang lên dưới mái hiên. Tấm áo xanh lục vẫn lật phất bay, như một nét cười. Tiếng chuông đình đang, trôi theo gió, vang vọng đi khắp nhân gian.

Hết

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>